223

CUJACIJ
OPERUM OMNIUM
INDEX.

BIU Cujas

CUJACII
OPERUM OMNIUM
INDEX

BIU Cujas

JACOBI CUJACIJ

J. C. PRÆSTANTISSIMI OPERUM OMNIUM IN DECEM TOMOS DISTRIBUTORUM

INDEX LOCUPLETISSIMUS,

Ac perpetuus Omnium omnino Rerum, quæ in iis continentur,

ORDINE ALPHABETICO ELABORATUS

A ſolertiſsimo viro D. LEONARDO DE TURRIS Neapolitano, atque noviſsimæ huic editioni adjectus.

NEAPOLI
Typis, ac Sumptibus Januarii Mutio Heredis Michaelis Aloyſii:
SUPERIORUM LICENTIA,
ET PRIVILEGIO PER DECENNIUM.
M.DCC.XXVII.

BIU Cujas

BIU Cujas

BIU Cujas

D·ALPHONSUS CRIUELLI
ET BOLLITÆ UTILIS DNUS
ATQUE SCALENSIS IN
ET REG· CAM· SUM·

DUX ARCIS IMPERIALIS
PATRITIUS MEDIOLANENSIS
R· COLL· CONS· REGENS
LOCUM TENENS

BIU Cujas

VIRO AMPLISSIMO

D. ALPHONSO CRIVELLI

MEDIOLANENSI PATRICIO

DUCI ARCIS IMPERIALIS

REGIAM CANCELLARIAM REGENTI, ET MAGNI CAMERARJ LOCUMTENENTI.

Liborius Ranius S.P.P.

EX vestro Summo Neapolitano Patrum Conscriptorum Ordine, cui Fax Romani juris, Jacobus Cujacius Neapolitanis Typis repromptus inscribi inprimis oporteat, Tu sane es, Amplissime Vir, Alphonse Crivelli, cujus gentilicia illa celebratur laus, nedum declinare, quod Servio, ex nobilissima Sulpicia Gente, quae ab Jove summo jactabat originem, Quinctus Mucius Scaevola suum quoddam juris responsum parum intelligenti exprobaverat, Turpe esse patricio viro, jus, in quo

BIU Cujas

versaretur, ignorare; *sed Crivelliam Familiam ab longa aetate Viris florere in Jurisprudentia versatissimis; ut majore Fabio proavo tuo, quem* Josephus de Rosa, *Vir juris doctrina, & vitae sanctimonia alter ferme sui Seculi Scaevola, dissertissimum Fori Patronum in suis* Consultationibus *laudat; ut Fabio minore, Parente tuo optimo, qui avitas artes cum aequa laude in nostrum Forum reduxit: unde & Tu, & Cl. Vir, Franciscus, tuus germanus Frater, tanquam gemina Forensis eloquentiae propago extitistis; qua inter causarum Patronos Tu jam tenuisti, ille etiam nunc primas tenet. Itaque ut nobilissimi Romani Patricj in libera Repub., ita Vos Crivellj sub Regno Jurisprudentiae professione vestram antiquissimam Generis nobilitatem exornastis; quod ex Mediolano indigenum Fridericus II. Imp., & Neap. Rex Neapolim transtulit, quum obsides, qui nonnisi ex civitatum primoribus accipiuntur, sibi a Mediolanensibus datos huc apud Regni Proceres custodiendos misit sex praeclarissimos e Crivellia Gente Viros, in quibus Albertinum, quem publicae tabulae Auctorem tuae Familiae probant, eosque omnes, qua inscriptione iis temporibus spectatae nobilitatis Viri a Regibus ornabantur,* Milites *imperialibus codicillis appellavit. Namque ex ejus Guilielmo filio, Jacobo nepote, Guilielmo altero pronepote, qui a Carolo I. Andecavensi Montis Sancti Angeli Arci Praefectus est, Franciscus progenitus, cui Ladislaus Rex certam Regiam liberalitatem, qua Carolus III. Guilielmun ejus parentem ornaverat, & beneficia, quae Rex Robertus ulterioribus ejus majoribus ob praeclara ipsorum merita indulserat, confirmavit, aliaque ipse auxit, quoad ipse, ejusque filius Paullus viverent, duratura: a quo Tu perpetuo ascendentium stemmate nobile Genus traducis. Sed quia ejusmodi nobilitatis laudes* cum Politico *fortuitas, nec ultra imputandas censes, Tute tua ipsius virtute, & sapientia tuis majoribus qua armorum laboribus, qua legum studiis praeclarissimis Te praebuisti majorem. Qui vix justa aetate, in nostro Neapolitano Foro juris Patronorum tuae tempestatis doctrina, & facundia cessisti nemini. Quare intra juventam, nam tertium supra trigesimum agens annum, Regj AErarj Quaestor creatus es; in quo Magistratu regia AErarj jura*

de

de Scriptura Apulienſi enormiſſime diminuta cum ei praeeſſes, per ſummam fortitudinem integraſti : quatuor Provinciarum univerſitates terraemotu , aut convulſas , aut labefactatas , quae tributorum onus ferre non poterant , ſingulari aequitate, & prudentia ſolvendo pares praeſtitiſti . Ob quas impeditiſſimas AErarj res feliciter explicatas, Regj Fiſci Patronus factus , tredecim perpetuos annos Regi citra omnem privatorum injuriam ingenti fuiſti aemolumento . Quapropter nunc merito ampliſſimis es honoribus cumulatus , ut & Regia Sanctiori ejus conſilio eſſes , Regioque AErario praeeſſes , quibus ut perpetuo fruare in omnis vitae conſortium cum lectiſſima Foemina Catharina Spinola , uxore tua , meum certum cum communi omnium voto confunditur . Vale .

BIU Cujas

BIU Cujas

INDEX COPIOSISSIMUS

RERUM, ET VERBORUM,

Quæ in Operibus omnibus

JACOBI CUJACII

CONTINENTUR.

Litera T. cum numero proximo Tomum indicat ; C. cum numero sequente Tomi columnam.

A

ABaci sunt, e quibus vina ministrantur. Tom. 3. col. 265. P.
Abaci ornamentum. Ibid. B.
Abacti animalis accusatio quomodo proponenda, & quando civiliter, aut ut extraordinarium crimen. T. 3. c. 12. C.D.
Abacti partus animati pœna, & inanimati. T. 3. c. 546. C.
Abactor parvæ quantitatis, ut fur, tenetur civili actione in duplum, vel quadruplum. T. 3. c. 12. D. & T. 9. c. 1159. D. & c. 1464. E.
Abactores qui sint, & ut puniendi. T. 1. c. 500. B.
Abavus, & abavia, abnepos, & abneptis in quo gradu cognationis. T. 8. c. 1036. C.
Abbas, & Abbatissa feudum dare possunt. T. 2. c. 1183. A. B.
Abbas monachum obsidem dare potest. T. 6. c. 892. B.
Abbas meliorem Monasterii conditionem facere potest, deteriorem non potest. T. 6. c. 1036. D.
Abbas a Capitulo generali deponi potest, eique denegatur appellationis remedium. T. 6. c. 942. D.
Abbas San. Genovefæ rector Parochiæ S. Stephani de monte T. 6. c. 827. B.
Abbas S. Genovefæ jurisdictionem habet. T. 6. c. 791. D.
Abbatis nomen quid significat, & quales personæ hoc nomine vocari soleant. T. 2. c. 1183. D.
Abbati non licet præsentare sine consensu Capituli, cui jus Patronatus competit. T. 6. c. 1014. D. & 1015. A. nisi alia sit consuetudo, vel Abbas donatus sit aliquo privilegio speciali. Ibid. c. 1015. B.
Abbati non licet Ecclesiastica bona vendere, aut permutare sine consensu Capituli. T. 6. c. 1014. B.
Abbatissa potest esse procuratrix in rem sibi communem cum Summo Pontifice. T. 6. c. 963. C.
Abbatissa S. Gordiani, & Epimachi, vulgo S. Gabinii, & Luxorii. T. 6. c. 1042. D.
Abbaye de Charlieu. T. 6. c. 1024. B.
Abdicari jure filii non possunt. T. 1. c. 1066. D.
Abdicare tutelâ quid. T. 1. c. 318. D. & c. 321. B.
Abdicare se, est dicere, nolle se ampliùs magistratum esse, & gerere. T. 4. c. 830. A.
Abdicare se tutelâ, est dicere, se ampliùs tutorem esse nolle. Ibid. A.
Abdicare se nequit legitimus tutor. T. 4. c. 831. B. cedere tamen potest in jure. Ibidem B.
Abdicare se conãtem magistratu prohibere potest Senatus. T. 4. c. 830. C.
Abdicare se aliud est, aliud cedere. T. 4. c. 831. A.
Abdicare filiam non decet, filium decet, & cur. T. 9. c. 1307. D.
Abdicare filias non decet, sed filios potiùs, qui peccare plus possunt. T. 9. c. 762. A.
Abdicare patri non licebat filium non auditum. T. 9. c. 1309. C.
Abdicare quid sit. T. 9. c. 1307. B.
Abdicatio jus omne abscindit filii. T. 1. c. 1056. D.
Abdicatio num eadem sit in Proconsule, & quolibet Provinciæ Rectore, atque in magistratu Urbano, ac municipali, sicut in legato Cæsaris. T. 4. c. 830. C.
Abdicatio legitimi magistratus non valet.

BIU Cujas

valet. Ibidem B.
Abdicatio, & exheredatio in quo differunt. T. 9. c. 1307. C. & c. 1309. D.
Abdicatio non eſt probata jure Civili. T. 9. c. 1307. D. Exheredatio probatur. Ibidem D.
Abdicatio quibus verbis fiebat. T. 9. c. 762. A.
Abdicationis, & exheredationis differentia. T. 1. c. 1066. D.
Abdicationis exempla, quoad Imperatorem, ſunt Diocletianus, & Maximianus: Item conſtitutio quædam Cœleſtini, quoad ſummum Pontificem. T. 4. c. 830. C.
Abdicationis, & exheredationis commune nomen eſt. T. 9. c. 1307. C.
Abdicationis actio. T. 9. c. 1309. C.
Abdicatione hodie non utimur. T. 4. c. 356. A. quomodo fiebat olim. Ibidem A.
Abducere, ſeu manum injicere quid. T. 7. c. 717. B.
Abgener. T. 8. c. 210. A.
Quæ abegit partum, punitur. T. 3. c. 546. B.
Abeſſe Præſes unum diem ab urbe nequit. T. 8. c. 481. D. E.
Abeſſe quis dicatur. T. 8. c. 624. A.
Abigeus. T. 1. c. 868. E.
Abigeus quiſnam dicatur. T. 3. c. 12. C.
Abigeum an unus bos faciat. T. 7. c. 1006. B.
Abigeum an unus porcus faciat. Ibidem C.
Abigei potiùs ſunt latrones, quàm fures. T. 1. c. 868. E.
Abigei olim maximè erant Hiſpani. Ibidem E.
Abigei ut coercendi. T. 3. c. 12. C. D.
Abigeos leniùs coerceri, qui ex ſtabulo abigunt, quàm qui ex ſylva, vel grege. T. 1. c. 868. E.
Abigeorum receptores in decennium relegandi. T. 1. c. 545. B.
Abigeatus crimen extraordinarium. T. 1. c. 868. E.
Abigeatus eſt caſus fortuitus, & damnum fatale, cui reſiſti non poteſt. T. 4. c. 177. A.
Abigeatus eſt crimen extraordinarium in latrones pecorum. T. 9. c. 1464. D.
Abjicere eſt adjectionem non recipere. T. 1. c. 1288. B.
Abjuratio depoſiti. Vide, Depoſitum.
Abjuratorum pœna. T. 2. c. 1067. B.
Ablocare quid. T. 9. c. 406. E.
Abnoctandi jus. T. 1. c. 524. B.
Abnoctare urbe Præſes nequit. T. 8. c. 481. D. E.
Abnoctare verbum an ſit in uſu T. 10. c. 384. A.
Abnoctare quid ſit. T. 10. c. 587. C.
Abnutivum. T. 1. c. 1187. C.
Abnutivum, & adnutivum. T. 8. c. 617. C. D.
Abnutiva duo. T. 1. c. 1187. C. & T. 3. c. 281. E.
Abnurus. T. 8. c. 210. A.
De abolitione. T. 1. c. 529. A.
Abolitio, quæ privatim datur accuſatori, intra quæ tempora petenda. T. [illegible] A.
Abolitio quid ſit. T. 1. c. 876. B.
Abolitio duplex. Ibidem B. & T. 2. c. 623. A.
Abolitio publica, ſeu generalis. T. 2. c. 623. E.
Abolitio publica pertinet ad receptos inter reos, non ad poſtulatos. T. 3. c. 584. C.
Abolitio datur a Judice. T. 2. c. 623. C.
Abolitio manifeſto calumniatori non datur. Ibidem C.
Abolitiones quid ſint. T. 1. c. 876. A. B.
Abolitiones factæ non pertinent ad ſervos, qui lege Julia jubentur eſſe in vinculis, donec judicium finiatur. T. 3. c. 577. C.
Abolitio duplex eſt, publica, & privata. T. 4. c. 1490. D. & c. 1491. C. Aliud eſt abolitio, & longè aliud abſolutio reorum. Ibid. c. 1492. E.
Abolitione criminis a reo impetratâ, nomen ejus eximitur numero reorum. T. 4. c. 1391. C.
Abolitionis tertium genus fit ex lege Julia. T. 4. c. 1491. E.
Abolitione impetratâ reus repeti poteſt ejuſdem criminis intra 30 dies utiles. T. 4. c. 1391. C.
Abolitiones publicæ ob hilaritatem publicam quibus reis poſtulatis proſunt. T. 5. c. 1185. C. D.
Abolitio criminum eſt temporaria. T. 6. c. 690. D.
Aboleri antiqua jura pedetentim melius eſt, quàm in totum mutare, & reſcindere. T. 9. c. 924. B.
Abolitio generalis cui non prodeſt, non prodeſt etiam ſpecialis. T. 9. c. 1474. C.
Abolitio ex compacto partium honeſtè non petitur, cum publico jure adversùs extraneum ſemel accuſatio inſtituta eſt, & inchoata. T. 9. c. 1473. E.
Abolitio generalis, quæ reis tribuitur feriis Paſchalibus. T. 9. c. 1474. C.
Qui excipiuntur ab illa generali abolitione. Ibidem D.
Abolitio Paſchalis celebritatis. ib. D.
Abolitio, quæ fit in dictis feriis ob publicam lætitiam, fit tantùm pro tempore feriarum, quoniam repeti poſſunt rei poſt finitas ferias intra triginta dies utiles. T. 9. c. 1475. D.
Abolitionem non dari, niſi re integrâ; ſi res non ſit integra, non petitur, daturve abolitio invito reo. T. 9. c. 1474. A. B.
De abolitione reorum T. 9. c. 1387. C. & c. 1473. B.
De abolitione generali, & publica. T. 9. c. 1474. E. & 1475. A.
Abolitione ſpeciali impetratâ reus repeti non poteſt. T. 9. c. 1475. B.
De abolitione ſpeciali, & privata. T. 9. c. 1473. B. & ſeq.
De abolitionibus, ſine quibus impunè inſtitutam accuſationem deſerere non poſſunt accuſatores ex lege Petronia, & Senatus Conſulto Turpiliano. T. 9. c. 1372. A. c. 1425. A. B. c. 1473. C. & ſeq.
Abolitionis petitæ reddenda eſt cauſa Judici, exponendaque eſt ab accuſatore, qui veniam petit. T. 9. c. 1473. C.
De abolitione generali. T. 9. c. 1474. E. & c. 1475. A.
Abolitio publica quid ſit. T. 10. c. 731. D.
Abolitio privata duplex. Ibidem D.
Abominationes Teſtatorum quàm frequentes ſint. T. 6. c. 739. A.
Aborſus veteribus impunitus. T. 3. c. 546. D.
Aborſus, vel abactus venter partum efficere non videtur. T. 1. c. 459. B.
Aborſionis qui poculum dant, ut puniendi. T. 1. c. 506. B. C.
Inter aborſum, & abortum differentia quæ. T. 4. c. 553. B.
Aborſus, & abortus in quo differunt. Ibidem B.
Abortivus non natus eſt, ſed effuſus, vel exterricineus. T. 6. c. 262. C.
Abortivi fœtus non nati, ſed effuſi. T. 9. c. 765. A.
Abortivi ſunt, qui mortui utero prodeunt. T. 9. c. 764. E. a veteribus dicti ſunt extranei. ibid. E. non ſunt liberi. Ibid. c. 765. A.
Abrogare quid. T. 8. c. 563. E.
Abſciſe. T. 1. c. 239. C.
Abſcondere quid animo lucrandi gravius eſt, quàm palàm ſuum eſſe contendere. T. 2. c. 1025. B.
Abſens quis dicatur. T. 3. c. 188. B.
Abſens nemo duci in ſervitutem, aut damnari poteſt. T. 1. c. 518. B.
Abſens rectè tutor petitur, ſed non abſens trans mare. T. 1. c. 1034. D.
Abſens quoque intra eam diem cavere debet, cum ſupervenerit. T. 1. c. 516. C.
Abſens exſpectatur triennium. T. 1. c. 541. C.
Abſens hereditatem adire cogi non poteſt decreto Prætoris. T. 1. c. 1380. E.
Abſens per ſe ſtipulationem contrahere non poteſt, per proprium ſervum poteſt. T. 1. c. 1153. A.
Abſens contumax in cauſa capitali non damnatur. T. 1. c. 477. D.
Abſens Reipublicæ causâ an in integrum reſtitui poſſit. T. 1. c. 960. B.
Abſens an per procuratorem hereditatem adire poſſit. T. 4. c. 593. D.
Abſens res. Vide, Res præſens.
Abſens in jure quomodo defendi debeat. T. 5. c. 760. D. E.
Abſens contra heredem debitoris an agere poſſit. T. 5. c. 986. E.
Abſens ſi mandatorem, vel fidejuſſorem debitoris eligat, an ei noceat electio. T. 5. c. 986. E. & 987. A.
Abſens Reipublicæ causâ non amittit actionem ſuam, nec contra eum præſcribitur. T. 6. c. 49. E.
Abſens filius familias ſtudiorum causâ ſi mutuam pecuniam acceperit, ceſſat Senatus Conſultum Macedonianum. T. 7. c. 671. B. idem eſt in legationis cauſa. Ibidem C.
Abſens ex contumacia an poſſit con-

BIU Cujas

condemnari. T. 7. c. 161. A.
Abſens emancipari poteſt. T. 7. c. 791. C.
Abſens non videtur, qui captus eſt ab hoſtibus. T. 8. c. 607. B. & c. 624. A.
Abſens per contumaciam. T. 9. c. 134. B. ejus pœnæ. Ibid. C. & c. 135. A.
Abſens per contumaciam. T. 9. c. 1060. A.
An abſens reus poſſit damnari. T. 9. c. 1377. D.
An abſens accuſator litis damno coerceri poſſit abſoluto reo. T. 9. c. 1377. D.
Abſens inter reos nemo recipi poteſt ante litem conteſtatam. T. 9. c. 1415. D.
Abſens inter reos poteſt recipi. T. 9. c. 1415. E.
Abſens reipublicæ cauſâ. T. 9. c. 1060. B.
Abſens nemo damnatur in capitalibus cauſis. T. 9. c. 1123. D.
Abſens, qui litem non eſt conteſtatus, damnari non poteſt. T. 9. c. 1463. E. & c. 1466. A.
An abſens reus cauſas abſentiæ per procuratorem reddere poſſit. T. 10. c. 86. D.
Abſens nemo accuſatur. T. 10. c. 797. D.
Abſentis loco non habetur captus ab hoſtibus. T. 3. c. 188. C.
Abſentis nomine an cogi poſſit heres adire, & reſtituere. T. 4. c. 593. D.
Abſentis procurator ſi conveniatur ob proprium debitum, an actori compenſare poſſit, quod is non ſibi, ſed domino abſenti debet. T. 4. c. 937. E.
Abſentis loco an ſit furioſus. T. 5. c. 869. C.
Abſentis loco in contractibus furioſus non poteſt haberi. T. 4. c. 71. D.
Abſentis ratihabitio an ſemper exigatur. T. 5. c. 115. E.
Abſentis nomine agens de rato cavere debet ex edicto Prætoris. T. 5. c. 118. E.
Abſentis reipublicæ causâ non videtur patrimonium diminui. T. 6. c. 49. B.
Abſentis domini poſſeſſio occupata. T. 9. c. 1161. C. & ſequ.
Abſentis poſſeſſio, quam per alium poſſidet. T. 9. c. 1163. D.
Abſentis poſſeſſionem ſpecie ſolâ reſcripti, aut interlocutionis Judicis non eſſe perturbandam. T. 9. c. 1164. D.
Abſentis reip. causâ, & indefenſi bona an a creditoribus poſſint vendi. T. 10. c. 910. E.
Abſenti an rectè donatio fieri poſſit. T. 3. c. 352. A.
Abſenti facta donatio non aliter valet, quàm ſi liberalitatem agnoverit. T. 1. c. 691. B.
Abſenti abſentem tutorem dari poſſe. T. 3. c. 188. B.
Abſenti reverſo reſtitutionem dari, etiam ſi intra modicum tempus, quàm rediit, impleta fuerit uſucapio. T. 1. c. 552. B.
Abſenti mulier nubere poteſt, abſens mulier nubere non poteſt. T. 1. c. 397. D.
Abſenti reſtituitur hereditas per nuntium, vel per epiſtolam. T. 4. c. 75. D.
Abſenti an privilegium pignoris auferatur. T. 5. c. 987. A.
Abſenti creditori an, & quando noceat electio. T. 5. c. 986. E. & c. 987. A. An illi inſolidum electio ſervari debeat. Ibid. C.
Abſenti reipub. causâ reſtitutio in integrum datur, ſi quid damni juſtè quæratur. T. 6. c. 236. B.
Abſenti Domino, & ignoranti magis ſubvenitur, quàm præſenti, dato interdicto reſtitutorio perpetuo. T. 9. c. 1161. D. E.
Abſenti nihil nocet res inter alios acta. T. 9. c. 1101. E. & de relationibus. Ibid. c. 1102. A. B.
Abſenti non nocet rei judicatæ exceptio. T. 9. c. 1098. A. B.
Abſentem procuratorem dari poſſe. T. 3. c. 188. B.
Adversùs abſentem feſtinare judex non debet, gravem ſententiam dare. T. 4. c. 876. C.
Abſentem defendere ſine mandato qui poſſint. T. 8. c. 530. E.
Abſentem non poſſe accuſari. T. 9. c. 1415. D. & ſeq.
Abſente reo, vel actore eremodicium contrahi poſſe. T. 1. c. 995. B.
Abſente alterâ parte, quæ decernuntur, vim rerum judicatarum non obtinent. T. 1. c. 476. D.
Abſente domino, qui ſervum in noxali cauſa defenderit, ut domino ſuo ſervetur, qua actione agere poſſit. T. 5. c. 443. D.
Abſente unâ parte, quibus caſibus ſententia ferri poteſt. T. 9. c. 1057. D. & ſeq.
Abſente accuſatore, vel actore neminem damnari poſſe. T. 9. c. 1420. D.
Abſente unâ parte, quando ſententia ferri poteſt. T. 9. c. 1058. A. & ſeq.
Abſentes reip. causâ munerum civilium vacationem habent, eorum procuratores non item. T. 2. c. 746. B.
Abſentes non poſſe teſtimonium dicere. T. 1. c. 781. E.
Abſentes tutores ex cauſa removentur, vel alius eis adjungitur. T. 3. c. 171. C.
Abſentes trans mare reip. causâ ſuſceptam tutelam deponere. T. 1. 1034. E.
Abſentes reos capitales etiam per procuratorem defendi poſſe. T. 3. c. 582. D. E.
Abſentes, & præſentes qui dicantur. T. 9. c. 1022. D. E.
Abſentes qui condemnari poſſunt. T. 9. c. 134. B.
Abſentium immobilia hodie uſucapiuntur vicennio. T. 1. c. 544. E. & 1521. D.
Abſentium loco, qui, & quales eſſe dicantur. T. 3. c. 188. B. C. D.
Abſentibus reip. causâ, poſtquam reverſi ſunt, annus datur vacationis. T. 1. c. 1032. C.
Abſentibus relegati ſimiles. T. 1. c. 1033. C.
Abſentibus jam, profecturisve delatâ tutelâ, excuſantur omnimodo Ibid. C.
Abſentibus non ſolùm, ſed & in abſentes datur reſtitutio in integrum T. 1. c. 742. E.
Abſentibus ſecundùm præſentes dare quid ſit. T. 3. c. 158. A.
Abſentibus aliquibus, cæteris præſentibus, an Judex officio ſuo fungi & ſententiam dicere poſſit. T. 4. c. 882. C. cauſa dubitationis quæ. Ibidem C.
Abſentibus reipub. causâ datur reſtitutio in integrum. T. 6. c. 219. D. & c. 236. A. B.
Abſentibus induciæ dantur, ut veniant, & liti ſubſiſtant. T. 9. c. 133. D.
Inter abſentes poſſunt omnes fieri contractus, ſtipulatio non item. T. 1. c. 1152. E.
Qui ſint modi inter abſentes paciſcendi. T. 1. c. 919. B.
Inter abſentes ſponſalia & nuptiæ fiunt. T. 1. c. 783. A. & 1153. A.
Inter abſentes duobus modis coiri ſocietatem poſſe, T. 1. c. 770. E.
Inter abſentes contractus rectè contrahitur. T. 4. c. 71. D.
Inter abſentes coiri poſſe ſocietatem, quod fit duobus modis. T. 7. c. 654. D.
Quod inter abſentes fit, nudo conſenſu fit, non verbis. T. 9. c. 1252. C.
De abſentibus damnandis. Tom. 1. c. 876. D.
De abſentibus reis, qui ſiunt requirendi. T. 9. c. 1463. A.
Pro abſentibus habentur ſurdus, & mutus. T. 4. c. 1145. B.
Abſentia rei, vel accuſatoris poſt litem conteſtatam per alium accuſari poteſt. T. 3. c. 576. E.
Abſentia reipublicæ causâ excuſat ab omnibus. T. 1. c. 1032. E. & ſeq.
Abſentia in capitalibus, ac innocentia per alium excuſari poteſt. T. 4. c. 1392. A. B.
Abſentia an noceat ei, qui bona fide abfuit. T. 5. c. 96. B.
Abſentia viri etiam diuturna mulieris fidem non abſolvit. T. 6. c. 1070. A. certo nuntio opus eſt. ibid. A.
Abſentia Clericorum variis ex cauſis excuſari poteſt. T. 6. c. 983. B.
Abſentia pertinax pro confeſſione habetur. T. 6. c. 834. A.
Abſentia conſortium an litem interrumpat. T. 7. c. 149. B.
Abſentia ejus, qui reip. causâ abeſt, neque ei, neque alii damnoſa. T. 8. c. 721. A. & c. 832. D.
Abſentia unius litigatoris de præſentia ſuppletur. T. 9. c. 138. B.

BIU Cujas

Absentiæ causas allegare potest reus criminis accusatus per procuratorem, vel per gestorem; quamvis non possit per procuratorem, vel gestorem defendi. T.9. c.137. E.
Absentiam excusare, vulgo *excuser*. T.9. c.1378. D.
Absolutio reorum ab abolitione differt. T.4. c.1492. E.
Absolutio quid præstat. Ibidem E.
Absolutio a Judice facta prorsus obligationem, & actionem extinguit. T.5. c.152. D.
Absolutio ad cautelam supervacua est. T.6. c.938. C.
Absolutio condemnationi quando præferatur. T.7. c.192. E.
Absolvere quis non possit. T. 8. c.680. B.
Absolvendi potestatem an habeat, qui condemnare potest. T. 5. c.209. D. E.
Absolvi aliquem, quòd solverit, aut quòd nunquam debuerit, nec cum actore contraxerit, quantum refert. T.5. c.152. E.
Abstentio hereditatis quid. T. 1. c.802. B.
Abstentio repudiationi comparatur. T.1. c.1267. A.
Abstentio soli pupillo prodest. T.4. c.88. D.
Abstentio, & repudiatio in quo differunt. T.4. c.583. B.
Abstentio, & separatio in quo differunt. T.4. c.85. D. E.
Abstentio. T.6. c.202. E.
Abstentio pupilli, quæ insequuta est, non retrotrahitur, non infirmat ea, quæ ante gesta sunt bonâ fide. T.6. c.328. A.
De abstentionis beneficio consultatio. T.1. c.658. C.
Abstentionis, & repudiationis idem est effectus. T.6. c.250. C.
Abstineo pupillum. T.6. c.327. C.
Abstinere pro repudiare. Tom. 1. c.994. D.
Abstinere, & immiscere sunt verba juris prætorii. T. 4. c.469. D. repudiare, & adire sunt verba juris civilis. Ibidem D.
Abstinere, & immiscere verba sunt juris prætorii. T. 6. c.250. D.
Abstinere ab hereditate quinam possint. T.8. c.985. E. & c. 986. E.
Abstinere se, & immiscere se, vel miscere se, sunt antitheta. T. 9. c. 919. B.
Abstinendi verbum usurpare tam suos, quàm extraneos heredes. T.10. c. 786. C.
Abstinendi verbum propriè pertinet ad suos heredes, quibus solis jus abstinendi Prætor tribuit. T. 9. c. 784. D.
Abstinendi verbum a quibus usurpetur. T.10. c.786. C.
Abstinendi causâ an minor restituatur. T.10. c. 903. A.
Abstuliſſe litis æstimationem, quid est. T.4. c. 451. C.
Absumptum non videtur, quod in corpus patrimonii versum est. T. 4. c. 589. A. & c. 1210. A.
Absumptum non videtur, quod in corpus patrimonii retinetur. T.4. c. 588. D. & seq.
Absumptum non videtur, quod in corpus pretii versum est. Ibid. E.
Quæ abundant in conventionibus, vel testamentis, nihil nocent, imo prosunt magis. T.4. c.669. E.
Abundant multa in stipulationibus. Ibidem E.
Quod ex abundanti adjicitur pro nihilo est. T.4. c.494. A.
Aburnus Valens Tascianus Jurisconsultus. T.1. c.914. D.
Abusivè dicitur, quod minùs propriè dicitur. T.6. c.367. B.
Abusus est absumptio rei, & privatio usûs. T.4. c.436. E. Quid est usus. Ibid. c.437. A.
Abusus rerum quandonam maximè fiat. T.5. c.391. A.
Abusui sunt, quæ utendo pereunt. T.7. c.1157. A.
Abuti quid. T.7. c.626. D.
Acacius Patriarcha, & Archiepiscopus Constantinopolitanus. T. 3. c.70. C.
A capite rationem reddere, quid sit, & quomodo illud perficiatur. T.5. c.130. E.
Aceti nomine an contineatur embamma. T.7. c.696. E. & c.1457. A. B.
Acetum an vini appellatione contineatur. T.7.c.1445.C. c.1457.E.
Acetum si quis legaverit, an contineatur legato acetum, quod testator vini loco habuit. T. 7. c.1457. D.
Acetum quosdam pro vino in usu habere. T.7. c.1445. D.
Acinaticium quid sit, an vini nomine contineatur. T.7. c.1457. B.C.
Accedere quæ dicantur. T.7.c.409.B.
Accepisse quis non videatur. T. 8. c.666. A.
Acceptare est verbum proprium præstationum annuarum. T. 4. c.1183. B. C.
Acceptilatio solutionis imago. T.1. c.1155. C.
Acceptilatio omnem solvit obligationem, & quid sit acceptilatio. T.1.c.862.E. & T.3. c.135.D.
Acceptilatio civilis est solutio. T.1. c. 225. C. & Tom. 3. c. 135. D.
Acceptilatio liberationem, stipulatio obligationem parit. Tom. 1. c.862. E. & c.1153. E.
Acceptilatio non fit inter absentes. T.3. c.135. E.
Acceptilatio per procuratorem fieri non potest. T.3. c.435. D.
Acceptilatio quid ab apocha distet. T.1.c.863.A. & T.3.c.136.A.
Acceptilatio fit verbis. T. 2. c. 558. C.
Acceptilatio pro datione est. T. 5. c.551. C.
Acceptilatio solam stipulationem tollit. T.1. c.125. E.
Acceptilatio Aquiliana. T.3.c.135.D.
Acceptilatio, & contractus differunt. Ibidem D.
Acceptilatio an possit fieri in partem debiti. T.1. c.226. B.
Acceptilatio an in usufructu valeat T.4. c.426. B.
Acceptilatio quid distat ab apocha. T.4. c.837. A.
Acceptilatio non fit per procuratorem, nisi remedio novationis. T.4. c.746. C.
Acceptilatio in quo distat ab apocha. T.4. c.837. A.
Acceptilatio metu extorta utrùm valeat. T.5. c.144. E.
Acceptilatio quænam debitorem liberare dicatur. T.5. c.551. A.
Acceptilatio quandonam inutilis sit. T.5. c.82. A. B.
Acceptilatio qua ratione instituenda. Ibidem A. B.
Acceptilatio, etsi expressam conditionem non recipiat, tacitam tamen recipere planum est. T.5. c.551.E.
Acceptilatio quotuplex sit. T. 5. c.551. E.
Acceptilatio sub conditione fieri non potest. T. 6. c. 1055. B. & T.8. c.799. D.
Acceptilatio sola an liberet, an apocha sola. T.6. c. 553. D.
Acceptilatio non valet, si maritus duos reos habeat Titium, & mulierem, & mulieri accepto tulerit donationis causâ, neuter liberatur. T.6. c.115. C. D.
Acceptilatio, quæ suâ naturâ non valet, valet conventionis potestate, quæ tacitè inest acceptilationi. T.6. c.95. E.
Acceptilatio pro solutione habetur, solutionique comparatur. T. 6. c. 231. B.
Acceptilatio unius correi totam obligationem solvit. T.6. c.115. D.
Acceptilatio solutioni comparatur. T.6. c.369. C.
Acceptilatio plus potest, quàm ademptio. Ibid. C.
Acceptilatio fidejussoris an prosit reo principali. T.6. c.231. A.
Acceptilatio quid propriè sit. T.8. c.1078. B.
Acceptilatio expressim non fit in diem, vel sub conditione, nec habet vires, priusquam conditio exstiterit. T.8. c.799. D.
Acceptilatio non fit per procuratorem. T.8. c.200. B.
Acceptilatio, & apocha in quo differunt. T.9. c.1285. E.
Acceptilatio est distractus, non contractus. T.9. c.284. C.
Acceptilatio in legis actionibus adnumeratur. T.9. c.939. C. non fit per procuratorem. ibidem C.
Acceptilatio fit solennibus verbis. T.9. c. 75. E.
Acceptilatio differt a stipulatione. T.10. c.390. C.
Acceptilatio inutilis an habeat vim pacti. T.10. c.563. A.
Acceptilatio non tantùm civilis, sed & juris gentium omnes obligationes

BIU Cujas

nes an solvat. Ibidem C.
Acceptilatio est verborum solennium liberatio. T. 10. c. 717. E.
Acceptilatio fit nonnunquam non facta solutione. T. 10. c. 718. A.
Acceptilationi pactum inest de non petendo. T. 5. c. 82. B.
Acceptilatione dos constitui potest, vel ante nuptias, vel post nuptias. T. 5. c. 551. E.
Acceptilationi factæ dotis constituendæ causâ an tacitè hæc conditio, si nuptiæ secutæ fuerint, insit. Ibidem A.
Acceptilationi utili, vel inutili semper inest pactum. T. 6. c. 96. A.
Acceptilationem cum dicimus, sæpe intelligimus stipulationem aquilianam, quæ debet præcedere. T. 10. c. 562. E.
Acceptilatione tollitur omnis verborum obligatio. T. 1. c. 226. A. c. 862. E. & c. 1151. C.
Acceptilatione non solùm obligatio verborum, sed etiam omnes obligationes tolluntur. T. 1. c. 862. E.
Acceptilatione an solvantur obligationes, quæ ex verbis consistunt. T. 1. c. 226. B.
Acceptilatione perimitur legatum liberationis. T. 4. c. 1106. C.
Acceptilatione an & quando obligatio tollatur. T. 5. c. 144. E.
Acceptilatione, vel pacto, an fideicommissum repudiari possit. T. 5. c. 1002. E.
Acceptilatione tollitur obligatio. T. 10. c. 524. A.
In Acceptilationibus, & mancipationibus sunt symbolum, æs, & libra. T. 4. c. 747. D.
Acceptilationes prædiorum pro legatis habentur. T. 7. c. 1185. C. c. 1210. B. & c. 1236. B.
Accessio est, qui jussit, vel qui fidejussit. T. 1. c. 1226. A.
Accessio ei tantùm prodest, qui possidet. T. 1. c. 1124. C.
Accessio quando datur emptori. Ibidem D.
Accessio alia nulla esse potest ejus, quod officio Judicis accedit. T. 4. c. 887. D.
Accessio inutilis non vitiat principalem obligationem. T. 1. c. 1227. A.
Accessio rei principalis est accessio. T. 4. c. 1387. B.
Accessio possessionis quid sit, & quid requirat. T. 5. c. 745. E.
Accessio temporis possessionum, quæ sit, & quando contingat. Ibid. E.
Accessio obligationum quotuplex. T. 5. c. 851. B. C.
Accessio an possit regulariter sine principali consistere. T. 5. c. 48. D.
Accessio an sequatur naturam rei principalis. T. 6. c. 718. E.
Accessio accessionis an esse possit. T. 6. c. 593. E.
Accessio. Vide, Constitutum.
Accessio quantitatis est usura. T. 9. c. 1076. D.
Accessio accessionis esse non potest. T. 4. c. 1387. B. & T. 10. c. 118. E.
Accessio accessionis non est, ne sint infinitæ præstationes. T. 4. c. 887. D.
Accessio an remaneat sublato principali. T. 3. c. 444. E. & T. 10. c. 131. C.
Accessio possessionis contra strictam juris rationem. T. 10. c. 240. D.
Accessio alia esse nequit ejus, quod venit officio judicis. T. 10. c. 404. C.
Accessio est tam is, qui jubet, quàm qui fidejubet. T. 10. c. 544. B.
Accessio si vindicetur, non res principalis, venditor in duplam non tenetur. T. 10. c. 1034. E.
Accessio sequitur principale. T. 10. c. 1097. B.
Accessionis culpa non nocet reo. T. 1. c. 1225. C.
Accessionis verbum quàm latè pateat. T. 1. c. 780. A.
Accessionis causâ emimus pleraque. Ibidem B.
Accessionis esse replere, non repleri; augere, non augeri. T. 3. c. 433. E.
Accessionis accessio non est, ne infinitæ sint præstationes. T. 4. c. 887. D.
Accessionis est augere, non augeri. T. 4. c. 772. E.
Accessionis loco quæ veniunt, & non veniunt in legatis. T. 7. c. 1178. A.
Accessionis non est redhibitio sine re principali. T. 10. c. 1034. E.
Accessioni est locus dissoluto precario. T. 1. c. 1124. C.
Accessionem inter, & rem principalem quid intersit. T. 10. c. 762. E.
Accessione heredis etiam legatarius utitur. T. 1. c. 1124. E.
De accessione agi potest re principali receptâ. T. 3. c. 444. D.
Accessiones pro ministris, & assecliis. T. 1. c. 1225. C.
Accessiones temporum. T. 1. c. 858. A.
Accessiones alienarum obligationum in leviorem, non in deteriorem causam cur accipi debeant. T. 5. c. 841. C.
Accessiones dicuntur occasiones. T. 7. c. 353. B.
Accessiones possessionum quid. T. 8. c. 539. A.
De accessionibus legatorum, & quæ legata sequuntur, vel non sequuntur. T. 7. c. 1178. B.
Accessus ad judices, & osculatio per principem officii patet. T. 10. c. 864. D.
Accidentia & qualitates substantiæ non sunt partes. T. 1. c. 941. D.
Accidentia propriè non sunt. T. 1. c. 1213. D.
Quæ accidunt rarò, non temerè in agendis negotiis computari, sed ea tantùm, quæ fiunt plerumque. T. 6. c. 195. A.
Accipere perperam est intercipere, hoc est, eâ mente accipere, ut eam lucrifaciat invito domino. T. 4. c. 339. A.
Accipere videtur, qui mandat accipi. T. 4. c. 733. A.
Accipere qui jubet, quo sensu accipere videatur. T. 5. c. 138. D.
Accipere, præcipere, retinere, deducere, hæc quatuor verba qua in re paria sunt. T. 7. c. 1235. D.
Accipere quid. T. 8. c. 542. E.
Accipere si jubeatur heres, est fideicommissum. T. 10. c. 489. E.
Accommodari quid dicatur. T. 8. c. 1107. B.
Accommodari propriè quid dicatur. T. 10. c. 657. E.
Accorporare. T. 2. c. 657. E.
Accrescendi jus cessat, ubi est transmissioni locus. T. 4. c. 532. C.
Accrescendi jus quid est. T. 4. c. 434. B.
Accrescendi jus. Vide, Jus accrescendi.
Accrescendi jus valet inter solos coheredes. T. 4. c. 358. D.
Accrescendi jus quid. T. 6. c. 227. C.
De jure accrescendi. T. 6. c. 457. C.
Accrescendi jus quoddam est alluvio. T. 6. c. 442. E.
Accrescendi jus inter collegatarios, qui re tantùm, non verbis conjuncti sunt. T. 6. c. 243. B. & seq.
Accrescendi jus in legatis an sit. T. 6. c. 227. A. & seq.
Accrescendi jus conservant substitutiones. T. 6. c. 188. E.
Accrescendi jus ex voluntate, & judicio testatoris proficiscitur. T. 6. c. 244. C.
Accrescendi jus in usufructu. T. 6. c. 241. D. E.
Accrescendi jus non parit sola verborum conjunctio citra manifestam voluntatem defuncti. T. 6. c. 228. E. & 229. A.
Accrescendi jus non est inter legatarios disjunctos. T. 6. c. 209. C.
Accrescere non est minui, sed potiùs augeri. T. 6. c. 457. D.
Accrescit parti pars proprietatis. T. 6. c. 442. E.
Accrescit personæ, non parti; pars usufructus deficiens. Ibid. E.
Accrescitne portio cum onere, sicui accrescit legati portio. T. 7. c. 999. A. B.
Accrescendi jus an sit inter verbis conjunctos. T. 7. c. 997. C.
Accrescendi jus an sit inter legatarios, & fideicommissarios. T. 7. c. 1015. B.
Accrescendi jus an sit inter fideicommissarios. T. 7. c. 997. B.
Accrescendi jus non esse inter legatarios damnationis, sic nec inter fideicommissarios. T. 7. c. 1015. B. & c. 1076. D.
Accrescendi jus in legatis est etiam inter collegatarios per damnationem, & per vindicationem, & fideicommissarios. T. 7. c. 1099. A.
Accrescendi jus quando, & inter quos sit, T. 7. c. 994. D. & c. 995. A.
Accrescendi jus quando sit inter conjunctos re, & verbis. T. 7. c. 994. D.
Accrescendi jus quando sit inter conjunctos verbis. T. 7. c. 996. B.
De accrescendi jure. T. 7. c. 1121. A.

BIU Cujas

inter quos jus accrescendi versetur. Ibid. c. 1122. A.
Accrescere an possit invito portio legati, vel hereditatis. T. 7. c. 1000. B. C.
Accrescere sæpe dicitur, quod decrevit, si decrescere tamen potuit. T. 7. c. 1422. A.
Accrescendi jus. T. 8. c. 593. C.
Accrescendi jus an sit inter bonorum possessores, si non eodem jure utantur. T. 8. c. 9. A.
Accrescendi jus an sit inter legatarios re conjunctos. T. 8. c. 47. A.
Accrescendi jus an versetur in bonorum possessores. T. 8. c. 8. C. D.
Accrescendi jus an transeat in fideicommissarium, cui ex Senatus Consulto Trebelliano restituitur hereditas. T. 10. c. 1149. A. & seq.
An in emptorem transeat. T. 10. c. 1150. A. & seq. Quibus casibus locum non habeat. Ibid. c. 1153. D. & seq.
Quod accrescit, qua ratione petatur. T. 10. c. 1157. D. & seq.
Accrescendi jus quomodo trahatur ad bona impuberis coheredis. T. 10. c. 1158. B. & seq.
An sit inter dominos, si servo communi legatum sit uno repudiante. Ibid. E.
An inter heredes ab intestato, vel legitimos. T. 10. c. 1159. A.
Accrescendi jus an sit inter dominos, quibus legatus est servus. T. 10. c. 406. C.
Accrescendi jus quoties sit inter legatarios. T. 10. c. 1134. B.
Accrescendi juris definitio. Ibid. B.
Accrescere videtur, quod non decrescit. T. 10. c. 1135. A.
Accrescendi jus an sit inter verbis tantùm conjunctos. T. 10. c. 1138. B. & seq.
Accrescendi jus an possit esse inter collegatarios post acquisitionem. T. 10. c. 1164. C.
Accretio est substitutio, & efficit substitutio, ut quod aperto nomine juris accrescendi non potest obvenire; coheredi propter leges Caducarias, obveniat alio nomine, nimirum substitutionis, quam leges Caducariæ nunquam abrogaverunt. T. 6. c. 188. E.
Accusatio culpæ opponitur. T. 8. c. 760. A.
Accursius malè confundit incapacem cum indigno. T. 4. c. 414. C. Indignus capere potest, sed non retinere; secus in incapaci. Ibid. D.
Accursius non intellexit, quid sit exigere cautionem. T. 4. c. 550. C.
Accursius propter Philosophiæ peritiam a Cujacio commendatur. T. 4. c. 381. E.
Accursii sententia in l. 1. & l. 10., & l. cum aureum, §. 1. de auro, & argen. leg. & l. si quis argentum in priori cod. de donat. refellitur, & explicatio succinctis rationibus additur ex l. planè, §. sed si pondus, delegat. 1. T. 5. c. 396. B. C.
Accursius verba l. 2. in princip. malè interpretatur. T. 5. c. 461. A.
Accursius cum Joanne, & Azone rectè refellit eos, qui furi, & prædoni adversùs commodatarium, vel depositarium rei vindicationem quasi dominis concedunt. T. 5. c. 417. C.
Accursius multa menda in glossa de finitionis tutelæ ingerit. T. 5. c. 578. A.
Accursius & DD. sensum l. Rhodiæ de jactu non perspexerunt. T. 5. c. 530. E. & c. 537. E.
Accursius irrationabiliter separat si dejussorem a reo constitutæ pecuniæ. T. 5. c. 406. C.
Accursius, & alii interpretes sensum l. 24. locat. & conduct. assecuti non sunt. T. 5. c. 524. E.
Accursius verâ, & dilucidâ ratione in l. 1. §. si prædo, deposit. non utitur. T. 5. c. 417. C.
Accursius rectè sentit de electione commodatarii, ut vel rem præstet, vel æstimationem ejus. T. 5. c. 420. A.
Accursius arguitur de mendacio. T. 5. c. 401. D.
Accursius falsitatis arguitur. T. 5. c. 414. E.
Accursius male speciei appellationem ad corpora coarctat. T. 5. c. 390. D.
Accursius notatus. T. 5. c. 759. D. Idem iterum notatus. Ib. c. 558. D.
Accursii falsa sententia de permutatione, & contractu do, ut des, ab auctore refellitur. T. 5. c. 391. D.
Accursii rationem, cur sponsa sponsum lugeat, reprobat auct. T. 5. c. 92. C.
Accursius ad initium l. 12. ad exhibendum malè supplet hæc verba *non alias*. T. 5. c. 377. C.
Accursius ineptè Dominis jactarum mercium dat actionem negotiorum gestorum adversùs reliquos vectores. T. 5. c. 530. E.
Accursius rectè sentit, quòd in contractu mutui initium obligationis & non finis spectandus sit. T. 5. c. 392. A.
Accursius, quòd vera falsis involvat, sæpenumero incusatur. T. 5. c. 590. B.
Accursii stultitiam & errorem intolerabilem ubi arguat auctor. T. 5. c. 794. A. B.
Accursius rectè in l. 7. de eo, quod cert. loc. *stipulatus sit* interpretatur *promiserit*. T. 5. c. 404. D.
Accursius l. ult. de Curat. bon. dan. frustra §. pen. l. 22. mandato objicit. T. 5. c. 471. B.
Accursii objectio ex l. 4. de manum. vindict. contra leg. 58. mandati. T. 5. c. 985. D.
Accursius ridiculus est, cum l. 14. de jure jurando, *rem* interpretatur *veritatem*. T. 5. c. 45. B.
Accursius ad l. si mandatum, §. ille illi, mandati interpretationem fatuam attulit. T. 5. c. 849. C.
Accursius l. 2. C. de rescind. vendit. rectè interpretatur. T. 5. c. 452. A.
Accursius a vero sensu deflectit in materia permutationis, & contractus do, ut des. T. 5. c. 391. D.
Accursii glossa ad l. 41. de neg. gest. delenda est. T. 5. c. 443. E. & c. 444. A.
Accursius malè initium l. 12. ad exhibendum coangustat ad filium famil. quem pater ex jure Quiritium vindicaturus est. T. 5. c. 377. D.
Accursii objectio ex l. si defunctus, de procurat. contra l. 58. mandati tollitur. T. 5. c. 985. D.
Accursii sententiam approbat auctor. T. 5. c. 394. D.
Accursium inculpat auctor, qui taciturnitatem tutoris pro auctoritate accipit, quo sensu mutus tutor esse posset, quod est absurdum. T. 5. c. 579. B.
Accursius notatus. T. 6. c. 21. C. c. 81. C. c. 94. E. c. 97. B. c. 133. D. c. 144. B. c. 152. B. c. 155. A. c. 203. A. c. 213. A. c. 289. E. c. 293. B. c. 294. E. c. 312. A. c. 317. E. c. 320. B. c. 327. D. c. 356. A. c. 357. E. c. 368. A. c. 379. A. c. 441. C. D. E. c. 456. B.
Accursius, cum citat Novellas, quid intelligit. T. 9. c. 473. D.
Cum nominat Authenticas, quid intelligit. Ibidem D.
Adhuc notatus. T. 9. c. 69. A. c. 190. E. c. 248. A. c. 249. E. c. 251. A. c. 284. E. c. 289. C. c. 344. B. c. 453. E. c. 460. B. c. 467. A. c. 1016. D. c. 1106. C. c. 238. B. c. 239. A. B. C. c. 244. D. c. 274. A. c. 474. D.
Accursii error in pictura graduum arboris consanguinitatis. T. 9. c. 918. B.
Accursius notatus. T. 9. c. 328. E. c. 330. C. c. 387. D. c. 393. D. c. 397. A. c. 404. C. c. 405. C. c. 491. A. c. 994. B. c. 1188. B. c. 1191. B.
Accursius refutatur in eo, quod sentit de novi operis nuntiatione. T. 10. c. 1171. B. C. & c. 1173. B.
Accusare per alium nemo potest. T. 1. c. 498. A.
Accusare dominum non potest Vassallus in causa vel civili, vel criminali. T. 2. c. 1285. C.
Accusare alieno nomine quibus licet. T. 1. c. 490. E.
De iis, qui ob ætatem, vel paupertatem accusare non possunt. T. 3. c. 504. A.
Qui est in reatu alium publico, vel extraordinario crimine accusare non potest. T. 3. c. 574. B.
Ad accusandum si procurator non datur, multo magis non datur ad defendendum. T. 4. c. 1405. B.
Accusare non potest infamis. T. 4. c. 27. A. nec Judex esse. Ibidem A.
An accusare adulterii possit patronum libertus jure mariti. T. 4. c. 818. C. D.
Accusare alium in eo quis non potest, quo in genere ipse offenderit. T. 7. c. 883. A.
Accusare nemo potest alieno nomine T. 9. c. 1365. B. & seq.

Qui

BIU Cujas

Qui vult accusare præter inscriptionem debet satisdare de lite exercenda. T.9. c.1371. B.
Accusare non potest servus dominum præter crimen Majestatis. T.9. c.1394. D.
De his, qui accusare non possunt. T. 9. c. 1361. E. & seq. usque 1374.
Accusare plerumque non possunt infames. T.9. c. 1373. D.
Accusare is non potest judicio publico, vel extraordinario judicio, qui non inscripsit in crimen. T. 9. c. 1368. C. usque ad 1374.
Accusare non potest quis plures, quàm duos eodem tempore diversorum criminum, tertium accusare non potest, & cur. T.9. c.1373. E. & c.1393.A. Plures reos eodem crimine simul deferre licet. T. 9. c.1373. E. & c.1393. A.
Accusare nos non possunt familiares & domestici nostri, licèt sint ingenui homines. T.9.c.1374.A. Liberti patronos criminaliter accusare non possunt, vel patronorum heredes. Ib.A.Servi non audiuntur adversùs suos dominos. Ibid.B.
Accusare mulieres regulariter non possunt. T.10. c.855. D.
Accusatio extinguitur morte accusatoris, non crimen. T.2. c.587.A.
Accusatio vitiosa utplurimum per tabellam tegitur. T. 6. c.1141. B.
Accusatio, & denunciatio quomodo differunt. T.6. c.1085. B.
Accusatio quid. T.6. c.779. A.
Accusatio, & denunciatio differunt. T.8. c.622. D.E.
Accusatio falsi. T.9. c.273. E.
Accusatio adulterii intra quod tempus debet fieri. T.9.c.1405. A.
Accusatio inchoatur contestatione,& actione causæ. T.9. c.1363.B.
Accusatio adulterii. Vide, Adulterium.
Accusatio est suprema actio. T. 9. c.1374. E.
Omnis accusatio præcipuè respicit ad vindictam publicam, & exemplum publicum. T. 9. c. 1369. B.
Accusatio publica ex causis, quæ lege Cornelia continentur, an possit intendi per procuratorem. T. 10. c. 569. C.
Accusatio morum locum olim habebat inter conjuges. T.10. c.729. C.
Accusationis definitio. T.1. c.872. B.
Accusationis incerto non procedunt tempora bonorum possess. certo accusationis tantùm tempora cedunt. T.4. c.346. D.
Accusationis omittendæ, vel deserendæ venia est, quam petit accusator a Judice. T.9. c.1473. B.
Accusationis præludium est inscriptio in crimen. T. 9. c. 1374. E.
Accusationis instruendæ adversùs adulterum legitima tempora quæ. T.9. c.14. D. E.
Accusationis libellus. T.9. c.1418.D.
Accusationem extraordinariam qui deserit, an incidat is in pœnam S. C. Turpiliani, & si damnatur, utrùm infamiâ notetur. T.4.c.861. E. & 862. A.
Accusationem instruere potest servus ex quibusdam legibus adversùs liberum hominem. T.9.c.1164. A.
Accusationem perferre quid sit. T.9. c.800. E.
Accusationem sequuntur inscriptiones, sive delationes, & denunciationes, querelæ. T.9. c.1374. E.
Accusatione institutâ non capitali, cur non liceat transigere. T. 10. c.612. D.
In accusatione oportet subesse rem, quæ accusetur. T.6. c.1085. A.
Accusationes per tabellam apud Hispanos in usum receptæ. T. 6. c.1141. C.
Accusationes quædam sunt, quæ sunt actiones civiles, non criminales. T.9. c.499. D.
De accusationum finiendarum tempore. T.3. c.5. B. C.
De accusationibus. T.9. c.273. E.
De accusationibus & inscriptionibus. T.9. c.1374. E. 1375. A.& seq.
De accusationibus publicorum judiciorum, & extraordinariis accusationibus. T. 9. c. 1376. A. 1377. 1381. 1382.
Accusator quando impunè corrumpitur. T.1. c.877. E.
Accusator quando calumniæ damnari potest propter contumaciam. T. 3. c.575. E. & 577. A.
Accusator dicitur cum reo contestari, non contra. T.4. c.73. C.
Accusator numeratur in Testibus. T. 6. c. 850. E. & 851. A.
Accusator, idest, tergiversator, qui ab instituta accusatione judicii publici in universum desistit citra veniam abolitionis, incidit in S.C. Turpilianum. T.6. c.516. C.
Accusator, & Prævaricator sæpius synonyma. T.8. c.631. B.
Accusator, qui subscribit in crimen. T.9. c.129. D.
Accusator an per alium accusare possit. T.9. 1377. D.
An accusator absens litis damno coerceri possit absoluto reo. Ibid.D.
Si accusator, vel reus mortuus fuerit. T.9. c.1391. E. & 1392. A.
Accusatoris negligentia punitur intra tempus legitimum, qui non agit, aut peragit reum, quem semel detulit. T.9. c.1476. B.
Accusatoris morte accusatio extinguitur, crimen, & culpam non extingui. T.9. c.1391. E.
Accusatori, qui reum falsæ monetæ in judicium detulit, quod præmium datur. T.9. c.1451. A.
Accusatori quæ dantur dilationes, quæ reo. T.9. p.18. A.
Accusatore defuncto, an & res, & reus apud eundem Judicem peragitur. T.4. p.1391. C.
Accusatorem qui corrumpit, an satis habeatur pro confesso, & convicto. T.10. c.226. E.
Accusatorem qui non habet, ab honoribus non prohibetur. T. 10. c.227. A.
Accusatores reis suis edere criminacogendi sunt. T.1. c.498. D.
Accusatores nulli, nisi voluntarii, ut olim Athenis. T.2. c.149. D.
Accusatores hodie nulli, aut rari sunt, qui se subjiciant periculo calumniæ. T.10. c.881. A.
Accusatorum, & testium eadem conditio est. T.6. c.1142. B.
Accusatorum calumnia, & temeritas quomodo coercetur. T.9.c.1473.B.
Accusatoribus præmia deferebantur. T.9. c.1373. E.
Accusatorius libellus. T.9.c.1418.D.
Accusati, qui deploraverant suatempora, & se infelici seculo natos dixerant. T.10. c.722. B.
Accuses interpretatur *accusare velis*. T.6. c.363. D.
Ne accusetur solùm qui paciscitur, aut stipulatur, inutilis est stipulatio. T.10. c.710. B.
Acetabula. T.3. c.271.A.& c.272.A.
Acheronticus libertus. T.1.c.146.C.
Acinaticium. T.3. c.714. E.
Acoluthi propriè non sunt Clerici. T.2. c.1033.E.
Acoluthi corrupti clericis adjunguntur. Ibid. C.
Acoluthi juvenes deferebant funalia. T. 1. c. 536. E.
Ac si pro *quasi*. T.1. c.37. B.
Acquirit servus domino, filius familias patri. T.6. c.359. B.
Qui nobis acquirit cum alio contrahendo, quo casu nihil agit, si nobiscum contrahendo deducat inobligationem. T.10. c.286. B.
Acquiritur possessio tantùm scienti. T.4. c.622. D.
Acquiritur nobis per liberos homines bonâ fide possessos. T. 6. c.322. D.
Acquiritur jam invitis nobis, & ignorantibus, per servos penè ex omnibus causis. T.6. c.107. A.
Acquiritur obligatio per servum invito domino, ac etiam per servum furtivum nobis acquiritur. T. 6. c. 461. C. E.
Acquiritur dominium usucapionetam rerum mancipi, quàm nec mancipi. T.7.c.366 D.
Acquiritur nobis condictio directaex mutuo, & ex promutuo. T.9. c. 315. E.
Quicquid nobis acquiritur, est vel dominium, vel possessio, vel obligatio, vel actio. T.10. c.978. D.
Acquirere an quis aliquid, quod est hereditatis, possit per servum hereditarium. T.4. c.382. A.
Acquirere volentibus juris ignorantia non prodest. T.4. c.502.D.
Acquirere longo tempore aliud est, aliud usucapere. T.7. c.396. C.
Acquirere id solum dicimur, quod justè acquirimus. T.8. c.902. B.
Acquirendi dominii alia est ratio, alia possessionis; & alia ratio amittendi dominii, alia possessionis T.4. c.205. B.

BIU Cujas

Acquirendi dominii duæ causæ, hereditas, & emptio. T.7. c.325.C.
Acquirendæ hereditatis modi. T. 8. c. 989. A.
Acquirendæ rei causa est duplex, lucrativa, vel non lucrativa. T.10. c.758. E. & 759. A.
De acquirenda hereditate. T.9. c.768. usq. ad 784.
De acquirenda per alium obligatione. T. 9. c. 314. C. & seq.
In acquirendo duo sunt, inquit Æmil. Ferretus, extrema: unum ex persona ejus, a quo acquiritur; alterum ex persona ejus, cui acquiritur. T. 4. c. 463. E. c. 464. A.
Acquirendarum rerum causæ multiplices. T.5. c.716. E. & c.717. A.
Acquirendarum rerum non est justa causa donatio inter virum, & uxorem. T.7. c.373. C.
Acquirimus solummodo tribus modis, & quibus. T.5. c.801. E.
Quod acquirimus, vel est dominium, vel possessio, vel obligatio. T. 9. c.85. A. & c.103. E.
Acquisita non repudiantur, sed delata. T.4. c.1267. C.
Acquisita semel repudiari non posse. T.7. c.1442. B.
Acquisitio quid est. T. 4. c.504. A.
Acquisitio dominii usumfructum perimit. T.4. c.1105. A.
Acquisitio hereditatis, seu gestio pro herede non tantùm est actus viventis, sed & morientis. T. 4. c. 1079. A.
Acquisitio per adrogationem quæ. T.8. c.143. A.
Acquisitio dominii, cujus causâ duratura non est, perimit stipulationem. T.10. c.542. E.
Acquisitiones ante nuptias partæ dotem ampliant, nec lucro mariti cedunt. T.6. c.122. A.
Quod acquisitum est, an repudiari possit. T.6. c.213. A.
Acquisitum jam ante repudiari non potest, sed id dumtaxat, quod delatum nondum acquisitum est. T.6. c.672. E.
Acta actæ quid sit. T.3. c.193. B.
Acta Cæsaris conservari, vel otii, vel quietis causâ, quantumvis ipso jure nulla fuerint. T.4. c.883. B.
Acta quid. T.8. c.912. E.
Acta forensia. T.9. c.8. B.
Acta qui excipiebant, edebantque. T. 9. c. 289. B.
Acta post appellationem interpositam intra quod tempus mitti debent. T.9. c.1116. D.
Acta, seu instrumenta publica, quæ dicuntur. T.9. c.19. E. & c.20.A.
Acta inter alios alii non nocere. T.9. c. 1101. D.
Acta publica adnotanda esse manu commentariensis. T.9. c.8. D.
Acta in contractibus non exigimus, exceptis donationibus. Tom. 9. c. 284. A.
Acta publica quæ. Tom. 9. c.8. B. & seq.
Acta, & instrumenta publica an egeant testibus. T.10. c. 637. B.
Acta dicuntur, quæ geruntur apud Magistratum, & quæ ab Actuario in scriptis rediguntur. T. 10. c. 794. E.
Acta publica an sint edenda cuilibet postulanti. T.10. c.873. D.
Actio, aut ex delicto nascitur, aut ex contractu. T.3. c.388. A.
Actio non tantùm de proprietate, vel quasi, sed & de possessione esse potest. T.3. c.124. C. D.
Actio non datur ex stipulationibus naturâ turpibus. T.1. c.1180.D.E.
Actio acquiritur invito. T. 1. c. 1280. B.
Actio quarum rerum non datur. T. 1. c.860. A.
Actio præscriptis verbis quorsum inventa. T.1. c.1488. C.
Actio præscriptis verbis, quæ sit, & unde nascatur. T. 1. c.774. A. & 923. C.
Actio ex stipulatu strictior, quàm ulla actio stricta. T. 1. c.1367. A.
Actio directa, actio contraria, & actio mixta. T.1.c.222.B. c.223.A. & unde sic dicta. Ibid. c.764. A.
Actio stricta, certa, & pura. T. 1. c.1279. D.
Actio possessoria cur ita dicta. T. 1. c.746. A.
Actio fiduciæ duplex. T. 1. c.391.C.
Actio de pauperie. T.1. c.377. C.
Actio personalis acquiritur ignoranti. T.1. c.1046. D.
Actio oneris aversi. T. 3. c. 191. A. & seq.
Actio arbitraria. T. 1. c.1279. C.
Actio subsidiaria. T. 1. c. 50. B.
Actio inofficiosi testamenti unde originem duxit. T.3. c.39. C.
Actio ex testamento alia certi, alia incerti. T.1. c. 1213. A.
Actio de dolo in privatis judiciis. T.1. c.742. A.
Actio de dolo ob rem minimam non datur. T.1. c.957. E.
Actio de dolo, & metus causâ est arbitraria. T.1. c.982. E.
Actio de dolo intra annum datur. T.1. c.982. B.
Actio de dolo post biennium non datur. T.1. c.982. C.
Actio quomodo transactione tollitur. T.1. c.956. A.
Actio de recepto. T.1. c.743. C.
Actio si certum petatur. T.1.c.759.A.
Actio mandati. T. 1. c.393. B. C.
Actio mandati, & actio ex stipulatu, quo differunt. T.1. c.1470.B.
Actio mandati duobus casibus durat, mandato morte soluto. T. 1. c. 1467. D.
Actio injuriarum. T.2. c. 616. B.
Actio præscriptis verbis stricta. T.1. c. 754. C. D.
Actio subsidiaria de magistratibus conveniendis. T. 2. c. 375. E. & c. 376. A.
Actio De peculio, De in rem verso, Quod jussu ad omnes contractus pertinent. T.2. c.237. C.
Actio redhibitoria duplex, ædilitia, & civilis. T.2. c.293. C. D.
Actio directa opponitur utili, contrariæ, præparatoriæ. T. 1. c.269. B.
Actio rei uxoriæ bonæ fidei. T. 2. c. 328. A.
Actio rei uxoriæ, & ex stipulatu multa habent communia. Ibidem, & seq.
Actio rerum amotarum. T.2.c.336.D.
Actio tutelæ. T.2. c.351. A.
Actio ex nuda pollicitatione non nascitur. T.1. c.491. D.
Actio commodati. T.1. c. 383. E.
Actio furti duplex. T.1. c.865.A.
Actio furti quando furi competit. T.3. c.477. B.C.
Actio internecini in quemnam dari possit. T.3. c.2. A.
Actio pœnalis an descendat ad heredem. T.3. c.648. D.
Actio funeraria in quem competit. T.1. c.381. B.
Actio metus causâ. T.1. c.367. B.C.
Actio quod metus causâ unde originem cœpit. T.1. c.959. D.
Actio quod metus causâ rei continet persecutionem. T.1. c.963. D.
Actio quod metus causâ cum interdicto concurrit. T.1.c. 968. D.
Actio metus causâ post annum non datur. T.1. c.967. A.
Actio judicati in dominum, aut domino, & heredi in heredem datur. T.1. c.362. A.
Actio quanti ejus interest. T. 1. c.370. A.
Actio rerum amotarum. T.1.c.786.D.
Actio rei uxoriæ. Ibid. C.
Actio finium regundorum. T. 1. c.754. A.B.
Actio communi dividundo. Ibid. D.
Actio repetundarum, & peculatus, morte non finitur. T.2. c.647. D.
Actio aquæ pluviæ arcendæ. T.1. c.834. B.
Actio de evictione scienti non datur, nescienti datur. T.2. c.1242. B.
Actio tutelæ quid ab actione negotiorum gestorum differt. T.3. c.495. A.B.
Actio tutelæ quomodo devolvitur in actionem negotiorum gestorum. T.1. c.363. A.
Actio negotiorum gestorum. T. 1. c.364. B.
Actio mutua negotiorum gestorum unde nascitur. T.1. c.740.B.
Actio confessoria, & actio negatoria. T.1. c.749. C.D.
Actio constitutoria ex antiphona. T.1. c.383. A.
Actio nummaria. T.1. c.472. E.
Actio ordinaria. T.1. c.888. B.
Actio pigneratitia. T.1. c.764. B.
Actio pecuniaria. T.3. c.225.C. D.
Actio redhibitoria. T.2.c.645.C.
Actio redhibitoria venditionem rescindit in totum. T. 1. c.778. B.
Actio de restitutione majorum. T.1. c. 1387. D.
Actio restitutoria duplex. T. 1. c.1389. A.

BIU Cujas

Actio rescissoria, & in integrum restitutio quid differût. T.3.c.186.B.
Actio rescissoria annua contra jus civile datur. T.1. c.1387. E.
Actio de peculio, quamdiu est in potestate servus, est perpetua. T.1. c.1457. B.
Actio semel extincta non restituitur. T.4. c.444. C.D.
Actio tutelæ non datur, nisi finitâ tutelæ administratione. T.4.c.644.E.
Actio tutelæ quid est. T.4. c.311.D.
Actio nulla jure competit ad alienata in fraudem filiorum, vel parentum revocanda. T.4. c.379. C.
Actio bonæ fidei quid est. T.4. c.273. D.
Actio in factum competit argentario. T.4. c.923. A.
Actio tutelæ competit tutori. Ibid.A.
Actio institoria, vel quasi institoria. T.4. c.872. A.
Actio ex stipulatione pœnali. T.4. c.662. D.
Actio judicati unde oritur? T.4. c.837. D.
Actio stricta. T.4. c.889. A.
Actio tutelæ ob quænam datur. T.4. c.878. C.
Actio tutelæ non dicitur esse ex contractu, sed quasi ex contractu. T.4. c.906. D.
Actio utilis creditæ pecuniæ datur militi sine cessione. T.4.c.919.D.
Actio utilis domino quando, & in quos datur. Ibid. C.
Actio injuriarum generalis finitur pactione, dissimulatione, & denunciatione. T.4. c.368. C.
Actio ex empto, & actio ex stipulatu in quo differunt. T.4.c.705. B.C.
Actio de dote in quo differat ab actione rerum amotarum. T.4. c.1000. C.
Actio bonæ fidei est petitio hereditatis. T.4. c.889. A.
Actio institoria. Vide, Institoria actio.
Actio injuriarum quomodo aboletur. T.9. c.983. C.
Actio cui competit, is tempore utili habet experiundi potestatem. T.4. c.1333. A.
Actio non semper ex nuda pactione nascitur. T.4.c.917. D.
Actio per liberam personam non acquiritur. T.4. c.882. A.
Actio pigneratitia quomodo debitori debetur. T.4. c.928. B.
Actio præscriptis verbis semper concluditur in id, quod interest dari, seu fieri quod convenit. T.4. c.958. D.
Actio, quæ venditori competit, dicitur ex vendito; & quæ emptori, ex empto. T.4.c.967. A.
Actio restitutoria est utilis, & ex æquitate datur. T.4.c.903. B.
Actio stellionatus est criminalis. T.4. c.844. B.
Actio stellionatus neque publicis judiciis, neque privatis actionibus continetur. Ibid. A.
Actio stellionatus privatis actionibus non continetur, & quænam istæ actiones privatæ. Ibid. B.
Actio an priùs reddenda sit in fidejussorem magistratus, qui non gessit, an in nominatorem ejus, qui gessit rem ejus magistratus, quàm in collegam, qui eam rem non gessit. T.4. c.37. D.
Actio judicati quando exercetur. T.4. c.1024. E.
Actio cum furioso nulla. Ibid. E.
Actio doli inest actionibus bonæ fidei. T.4. c.273. D.
Actio civilis rerum amotarum criminali nihil præjudicat. T.4.c.1000.B.
Actio danda est ex damno, & injuria cujusque. T.4. c.874. C.
Actio dilatoria opponi debet ante litem contestatam peremptoria verò ante, & post. Tom.4.c.904. E.
Actio est telum, exceptio clypeus, replicatio aliud telum, & adminiculum actionis. T.4. c.1354. A.
Actio ex nudo pacto non nascitur. T.4. c.992. C.
Actio ex stipulatu de dupla domino non datur re evictâ. T.4.c.917. B.
Actio ex vendito empto venditori competit, actio verò ex empto vendito emptori competit. T.4. C. 967. A.
Actio furti est actio famosa. T.4. c.844. E.
Actio hypothecaria nascitur ex pacto ipso jure. T.4.c.1294. E.
Actio depositi meritò excipitur. T.4. c.213. C.
Actio infertur propriè in personâ rei persequendæ gratiâ. T.4.c.1447.A.
Omnis actio utilis est in factum. T.4. c.721. D.
Ad exhibendum actio. Vide, Actio ad exhibendum.
Ad revocanda alienata in fraudem filiorum, vel parentum nulla competit actio jure. T. 4. c. 379. C. Ratio quæ. Ibid.C.
Actio Faviana, & Calvisiana in quo differant. T.5. c.1171. A.
Actio in rem, actio in personam, actio mixta. T. 5. c.1179.D.
Actio subsidiaria, quæ datur adversùs magistratus municipales ob causam datorum tutorum, ad quos tutores pertinet. T.5.c.1189.C.D.
Actio arbitraria de eo, quod certo loco, ex mutuo venit. T.5.c.403.B. & 404. E.
Actio arbitraria de eo, quod certo loco, an veniat ex promutuo. T. 5. c.404. E.
Actio ad exhibendum ei, qui noxali actione servi nomine cum domino acturus est, datur. T.5.c.376. C.
Actio ex testamento annumeratur judiciis stricti juris. T.5. c.403. C
Actio quod metus causâ quamdiu duret. T.5. c.143. E.
Actio de dolo extremum subsidium est. T.5. c.151. C.
Actio ex empto quando competit. T.5. c.871. B.
Actio rescissoria annua est. T. 5. c. 689. C.
Actio ad exhibendum effectu quidem in personam est, formulâ autem in rem concipitur. T. 5. c. 382. D.
Actio ad exhibendum pertinet tantùm ad res mobiles. T.5.c.374.A.
Actio mandati nascitur ex contractu, negotiorum gestorum ex quasi contractu. T.5. c.131. A.
Actio æstimatoria de libero homine locum non habet. T.5.c 30. D.
Actio aquæ pluviæ arcendæ soli domino, & in dominum competit. T.5. c.674. B.
Actio aquæ pluviæ servitutes etiam comprehendit. T.5. c.670. D.
Actio aquæ pluviæ arcendæ quid in fundo communi, quid in proprio juris statuat. T.5. c.676. C.
Actio aquæ pluviæ arcendæ, & damni infecti, an, & quibus conveniat, & in quibus differat. T.5.c.669.D.
Actio ab alio frustra mandatur ei, qui suo nomine actionem habet. T.5. c.112. D.
Actio ad exhibendum ei, qui furti acturus est, datur vindicandi causâ T.5. c.376. C.
Actio aquæ pluviæ arcendæ de qua aqua intelligatur. T. 5. c.661. C.
Actio ad exhibendum scripta quidem in rem est, effectu autem ipso in personam. T.5. c.382. D.
Actio de distrahendis rationibus mixta est. T.5. c.583. A.
Actio confessoria. T.5. c.872. E.
Actio de dolo quando finitur. T.5. c. 770. D.
Actio in factû quando finitur. Ibid.D.
Actio pro socio quid distet ab actione cõmuni dividundo. T.5.c.491.B.
Actio aquæ pluviæ quid sit, & quid in eam veniat. T.5. c.660. E.
Actio ad exhibendum cui competat. T.5. c.374. A.
Actio ad exhibendum arbitraria est, totaque ex arbitrio judicis pendet. T.5. c.380. E.
Actio ad exhibendum qua ratione detur vindicaturo. T.5.c.374.B.
Actio ad exhibendum datur ei, qui in libertatem aliquem vindicaturus est. T.5. c.376. C.
Actio aquæ pluviæ arcendæ unde descendat. T.5. c.660. D.
Actio ad exhibendum propter vindicationem comparata est. T.5. c.373. D. E.
Actio arborum furtim cæsarum quid contineat. T.5. c.591. B.
Actio arborum furtim cæsarum mixta est. Ibid. C.
Actio albi corrupti popularis est. T.5. c.14. C.
Actio ad exhibendum an in rem, an verò in personam propriè concipiatur, & competat. T.5. c.382. B. & seq.
Actio aquæ pluviæ arcendæ est de damno futuro, non de præterito. T.5. c.659. E.
Actio arbitraria in actionibus stricti judicii locum habet. T.5.c.403.E.
Actio ex compromisso ad finiendas lites pertinet. T.5. c.21.D.E.

BIU Cujas

Actio communi dividundo an ex re solùm nascatur. T. 5. c. 908. D.
Actio de dolo quando hodie finiatur. T. 5. c. 770. D.
Actio constituti non competit, nisi de pecunia debita, de indebita nunquam. T. 5. c. 412. C.
Actio constitutoria retrorsum se refert. T. 5. c. 413. D.
Actio cui mandatur, ei defensio quoque mandari videtur. T. 5. c. 119. B.
Actio communi dividundo, & finium regundorum duplex est. T. 5. c. 164. C.
Actio de liberali causa decepto in deceptorem datur. T. 5. c. 684. D.
Actio de in rem verso an sit perpetua. T. 5. c. 982. D.
Actio de dote ratione naturali nititur. T. 5. c. 162. C.
Actio cui competit, ei multo magis exceptio. T. 5. c. 258. C.
Actio depositi adversùs inficiantem famosa est, & turpis. T. 5. c. 452. E.
Actio de dolo quodam casu non est arbitraria, sed stricto jure intenditur. T. 5. c. 149. C. D.
Actio de recepto an actionem furti tollat. T. 5. c. 198. A.
Actio de eo, quod certo loco, utilis arbitraria vocatur. T. 5. c. 402. D.
Actio de peculio quo tempore finiatur, & quando perpetua sit. T. 5. c. 444. A. B.
Actio de in rem verso quæ sit. T. 5. c. 444. E.
Actio de reddendis rationibus ubi instituenda sit. T. 5. c. 38. C.
Actio de dolo quid persequatur. T. 5. c. 770. D.
Actio de dolo ex parte rei pœnalis est, & anno finitur. T. 5. c. 771. B.
Actio de peculio inanis est, si nihil sit in peculio tempore fidejussionis, & postea perierit. T. 5. c. 413. E.
Actio de in rem verso quando, & adversùs quem competat. T. 5. c. 445. A.
Actio de eo, quod vi, aut clam, quando perpetua sit. T. 5. c. 807. D.
Actio de dolo, quæ in heredem datur ex dolo defuncti, non temporalis, sed perpetua est. T. 5. c. 153. E.
Actio depositi sequestraria quæ sit. T. 5. c. 25. C.
Actio de in rem verso, cessante actione institoria, semper competit. T. 5. c. 433. C. D.
Actio depositi cui, & qua de re competat. T. 5. c. 451. C. D.
Actio de dote in æquum, & bonum concepta esse dicitur. T. 5. c. 163. A. B.
Actio de dote patris, & filiæ an sit communis, soluto matrimonio. T. 8. c. 99. C.
Actio rerum amotarum post divortium an detur in solidum. T. 9. c. 546. E. Et cur. Ibid. E.
Actio de eo, quod certo loco, arbitraria appellatur, non ut nomen actionis id sit, sed demonstratio qualitatis actionis. T. 5. c. 403. A.
Actio descendens ex crimine sepulcri violati separatur ab actione pecuniaria sepulcri violati per actionem in factum, quæ non est famosa. T. 5. c. 386. E. & 387. A.
Actio de dolo quo tempore finitur T. 5. c. 146. A. & c. 829. D.
Actio de moribus, qua conjuges mores invicem accusabant, a Justiniano sublata est. T. 5. c. 573. C.
Actio de calumniatoribus cui competat. T. 5. c. 137. E.
Actio de dolo malo arbitraria est, nec bonæ fidei, neque omnino stricti juris. T. 5. c. 148. C.
Actio de eo, quod certo loco, utilis actio ex stipulatione, vel ex mutuo, vel ex testamento, & ex genere arbitrariarum. T. 5. c. 403. B.
Actio de eo, quod certo loco, ex constituto venire potest. Ibidem B.
Actio de in rem verso quid ab actione de peculio distet. T. 5. c. 982. D.
Actio de peculio ex maleficio non venit. T. 1. c. 1473. C.
Actio de peculio quando extinguitur. T. 1. c. 768. A.
Actio incerta quæ sit. T. 1. c. 1214. B. C.
Actio ex empto de modo ob mendacium crescit in duplum. Tom. 1. c. 393. E. & c. 394. A.
Actio de vendito, eo nomine non competit. T. 1. c. 983. B.
Actio servi corrupti. T. 1. c. 375. A.
Actio æstimatoria. T. 1. c. 773. D.
Actio temporalis in debitorem veterem restituitur. T. 1. c. 1010. C.
Actio mutui, condictio vocatur. T. 1. c. 1261. E.
Actio jurisjurandi, & actio rei judicatæ. T. 1. c. 382. D.
Actio talionis. T. 1. c. 382. D.
Actio injuriarum quo jure introducta. T. 1. c. 472. D. E. & c. 473. A.
Actio injuriarum civilis per procuratorem intendi potest. T. 1. c. 474. C.
Actio damni dati. T. 1. c. 752. B. & D.
Actio depositi. T. 1. c. 388. E. c. 389. A.
Actio depositi in duplum. Ibidem c. 389. D.
Actio de in rem verso. T. 1. c. 768. B.
Actio quod jussu, sive de jussu. Ibi. C.
Actio momenti. T. 1. c. 548. C.
Actio dotis ex quibus causis nascitur. T. 1. c. 313. B.
Actio dotis adventitiæ. Ibidem c. 314. A.
Actio adversùm iniquam peræquationem intra annum datur. T. 2. c. 855. B.
Actio hypothecaria, & pigneratitia. T. 9. c. 1196. C. & seq.
Actio hypothecaria avocat possessionem. T. 1. c. 1521. E.
Actio hypothecaria quarum rerum nomine dari non potest. T. 1. c. 775. C. D.
Actio hypothecaria solvitur variis modis. T. 1. c. 777. E. & c. 778. A.
Actio hypothecaria semel omissa resumi nequit. T. 1. c. 665. C.
Actio noxalis de quadrupede pauperiem faciente. T. 1. c. 376. E. Hæc actione pecudes continentur. Ibid. c. 377. A.
Actio noxalis ex delicto publico non est. T. 1. c. 1449. E.
Actio noxalis extinguitur morte. T. 1. c. 752. C.
Actio vi bonorum raptorum in quadruplum. T. 1. c. 538. E.
Actio prætoria actio directa. T. 1. c. 233. D. & c. 234. B.
Actio legis Corneliæ. T. 1. c. 245. A.
Actio Fabiana, & actio Calvisiana. T. 2. c. 382. D. & c. 383. A.
Actio Pauliana, Fabiana, & Calvisiana. T. 1. c. 252. C.
Actio Pauliana quid ab hypothecaria distet. T. 2. c. 642. C.
Actio Publiciana locum non habet in his, quæ usucapi possunt. T. 1. c. 1140. D.
Actio Serviana. T. 1. c. 252. E.
Cur actio nulla prodita sit de filio corrupto. T. 3. c. 492. B.
Actio noxalis non tantùm de pauperie, sed etiam de pastu pecoris. T. 1. c. 376. E.
Actio ἐξούλης cur sic dicta. Tom. 1. c. 480. A.
Actio arborum furtim cæsarum. T. 1. c. 502. B. C.
Actio interrogatoria quæ sit. T. 1. c. 755. D. E.
Actio de peculio datur intra annum, etiamsi nullum exstet peculium. T. 1. c. 1457. C.
Actio Publiciana quando locum habet. T. 1. c. 1140. D.
Actio confessoria. T. 1. c. 382. D.
Actio constitutoria. T. 1. c. 383. A.
Actio de dote est privilegiata. T. 1. c. 1454. C. D.
Actio restitutoria duplex. Tom. 1. c. 1387. E.
Actio pro socio generalis est. T. 1. c. 677. E.
Actio de rationibus distrahendis. T. 1. c. 407. E.
Actio utilis negotiorum gestorum est ex curationis obligatione. T. 1. c. 794. B.
Actio pro tutela, & actio in factum differunt. T. 1. c. 795. A. B.
Actio de peculio quando fit perpetua, vel annua. T. 1. c. 1461. A.
Actio de moribus sublata. Tom. 2. c. 332. E. & T. 4. c. 280. A. B.
Actio mandati duobus casibus, finito mandato morte, vel capitis minutione mandatoris, re non dum sequutâ, competit. T. 2. c. 263. A.
Actio damni infecti. T. 1. c. 833. B.
Actio si certum petatur de rebus creditis. T. 2. c. 194. B. C.
Actio Publiciana quid, & a quo sit dicta. T. 1. c. 747. B.
Actio vectigalis, sive de fundo vectigali. Ibidem C.
Actio commodati duplex. Tom. 1. c. 763. D.
Actio metus causâ est arbitraria. T. 1. c. 964. A.
Actio, sive accusatio de moribus sublata. T. 1. c. 314. C.

BIU Cujas

Actio exercitoria unde nomen sumpserit. T.1. c.764. D.
Actio tributoria. T.1. c.765. B.
Actio pro socio ex utroque latere directa. T.1. c.770. C. D.
Actio negotiorum gestorum est in personam. T.2. c. 112. D.
Actio quod metus causâ in rem scripta. Ibidem D.
Actio ad exhibendum, sive exhibitoria. T.2. c.183. E. & c.184. A.
Actio fiduciæ duplex. T.1. c.391.C.
Actio præjudicialis. T.1. c. 841. A.
Actio in factum cur sic dicta. T. 7. c.106. A.
Actio ingrati adversùs libertum donatarium. T.2. c.1117. B.
Actio de moribus sublata. Tom. 2. c.332. E.
Actio ad exhibendum. T.1.c.755.A.
Actio obligationis exsequutio. T. 2. c.210. C.
Actio ingrati adversùs libertos. T.2. c.383. D.
Actio de libellis famosis est capitalis ex leg.XII. tab. ex constitutionibus non item. T.1. c.243. B.
Actio judicati in quem competat. T.1. c.362. A.
Actio tutelæ in negotiorum gestorum actionem devolvitur. T. 1. c.363. A.
Actio si certum petatur de suffragiis. T.2. c.198. E.
Actio famil.erciscundæ.T.2.c.177.A.
Actio communi dividundo. Ibidem A. & c.178. C.
Actio de finibus,gall. *Plait de bonnes.* T. 2. c. 180. B.
Actio inanis quomodo constituitur. T.1. c.977. E.
Actio restitutoria est rescissoria, & utilis. T.1. c.956. E.
Actioarbitraria qualis sit.T.1.c.967.C
Actio nulla est cum servo, aut filio familias. T.3. c.226. A.
Actio criminalis non semper præfertur civili. T.3. c.586. A.
Actio pro auctione. T. 3. c. 693. E.
Actio quandonam denegatur. T. 1. c.277. B.
Actio aquæ pluviæ arcendæ. T. 3. c.702. E.
Actio de pecunia constituta qualis sit, & quandonam de ea agi possit. T.1. c.253. E. & c.254. A.
Actio simpliciter an pro condictione usurpari possit. T.3. c.706. B.
Actio ex contractu an semper contra heredem non competat. Tom. 1. c.277. B.
Actio pœnalis an pœnæ nomine dari, vel concipi dicatur, quantum interfit. T.3. c.699. E. & c.700. A.
Actio petitoria. T.1. c.283. E.
Actio de dote quomodo concipiatur in bonum,& æquum. T.3.c.644. B.
Actio de dote cuinam danda esse videatur. Ibidem C.
Actio furti an detur in eum,qui nullam opem ad furtum faciendum adhibet,sed tantùm consilium dat, atque hortatur. T.1. c.233. B.
Actio furti an ei competat, cujus interest rem salvam esse, licèt dominus non sit. T.1. c. 234. C.
Actio furti an ad pœnæ tantùm persecutionem pertineat.T.1.c.236.D.
Actio furti concepti quænam dicatur. T.1. c.231. A.
Actio ingrati adversùs libertos ex lege Ælia Sentia. T.3. c.608. B.
Actio ingrati jure ordinario nulla competit. Ibidem C.
Actio Ædilicia utrùm competat, si quis ibi habeat canem, verrem, aprum, & leonem, quà vulgo iter fit. T.1. c.271. E.
Actio exercitoria,& institoria utrùm dentur in solidum.T.1. c.266.A.
Actio exercitoria cur sic dicatur. Ibidem A.
Actio institoria cur sic appelletur. Ibidem B.
Actio tributoria, vel institoria, vel exercitoria cui competit,an de peculio, & de in rem verso agere possit. T.1. c.268. A.
Actio negotiorum gestorum, an ultro citroque nascatur, id est, directa, vel contraria. T.1. c.221. E.
Actio præscriptis verbis quo casu competat ex locatione, & conductione. T.1. c.114. D.E.
Actio in rem, vel ad exhibendum an detur de peculio, vel in personam tantùm. T. 3. c. 637. A.B.
Actio in rem, & actio ex stipulatu in quibusnam differant. T. 3. c. 625. C.
Actio calumniæ quomodo abiit in desuetudinem. T.1. c.286. D.
Actio de peculio, & de in rem verso an una,eademque sit.T.1.c.267.C.
Actio furti sæpe pro condictione furtiva. T. 3. c.621. E.
Actio personalis redditur in invitum. T.3. c.637. A.
Actio rei uxoriæ sublata. T.1.c.259. E.
Ex quibus causis furti actio competit in re clam facta,ex iisdem causis competit actio vi bonorum raptorum. T. 1. c. 238. C.
Actio vi bonorum raptorum mixta. T. 1. c.256. D.
Actio familiæ erciscundæ quænam esse dicatur. T.1. c.257. A.
Actio finium regundorum qualis esse debeat. Ibidem B.
Actio communi dividundo quæ, & qualis sit. Ibidem A.
Actio legis Aquiliæ pœnalis. T. 1. c. 238. E.
Actio legis Aquiliæ directa,vel utilis quandonam dari debeat. T. 1. c. 241. E. & seq.
Actio in factum ex lege Aquilia.Ibid. A. B.
Actio vi bonorum raptorum an sit intra annum quadrupli,post annum simpli, & utilis.T.1. c. 237. A. B.
Actio restitutoria adversùs falsum tutorem. T. 3. c. 647. C. D.
Actio de ejectis, & effusis ex bono & æquo. T.3. c. 645.A.
Actio sepulcri violati in bonum, & æquum concepta. T. 3. Ibid.A.
Actio injuriarum an dissimulatione aboleatur. T. 1. c. 246. A.
Actio injuriarum ob quam rem competat. T.1. c.243. C. & seq.
Actio injuriarum ex æquo, & bono concepta. T.5. c.162. E.
Actio noxalis in quemnam dari dicatur. T. 3. c. 634. C.
Actio noxalis est leg. 12. tab. prodita. T. 1.c. 271. B.C.
Actio noxalis utrùm omnis caput sequatur. T. 1. c. 270.C.
Actio directa noxalis an, & quomodo esse incipiat. Ibidem C.
Actio directa noxalis quandonam locum habuerit in filiis familias. Ibidem E.
Actio ordinaria cum servo nulla est. T. 3. c. 634. E.
Actio sepulcri violati an sit noxalis. Ibidem E.
Actio condictitia cui datur. T. 1. c. 192. B.
Actio subsidiaria in quasnam personas dari possit.T. 1. c. 51. A.
Actio internecini quænam olim fuerit, & ea resuscitata. T. 3. c. 2. A.B.
Actio damni injuriæ per quam legem constituatur. T. 1. c. 238. E.
Actio suspecti,sicut & crimen, unde descendat, & an sit publica. T. 1. c. 55. C. & seq.
Actio in factum, cum quis tenetur ex maleficio heredi, an in heredem dari possit. T. 1. c.248. B. C.
Actio depositi, vel commodati qualis sit. T.1. c.192.E. & 193. B.
Actio dupli, vel tripli an constituatur adversùs inficiantes. T. 1. c. 286. C.
Actio de tigno injuncto quænam, & qualis sit. T.1. c.68. C. D.
Actio legitima de tigno injuncto. T. 3. c. 675. B.
Actio servi corrupti cuinam, & quando possit competere. T. 1. c. 232. B.C.
Actio servi corrupti in quemnam possit competere.T. 1. c.257.D.
Actio Publiciana qualis, & a quo sit appellata.T. 1. c.251. D.
Actio Serviana, & actio quasi Serviana, & hypothecaria actio undenam substantiam capiant. T. 1. c. 252. E.
Actio Tributoria quænam, & a quo introducta. T. 1. c. 266. C.
Actio de peculio quare introducta. Ibidem. E.
Actio ex empto non deficit,deficiente actione ex stipulatu ob evictionem.T. 4. c. 704.D.
Actio Pauliana. Vide,Actio utilis.
Actio judicati est exsequutio judicati. T. 4. c.925. A.
Actio injuriarum specialis est querela.T. 4. c. 367. B.
Actio utilis minori. T. 4. c. 905. B.
Actio non datur ei, cujus nihil interest. T. 4. c. 874.C.
Actio Stellionatus neque publicis judiciis, neque privatis actionibus continetur. T. 4. c. 844. A.

BIU Cujas

Omnis actio restitutoria est utilis. T. 4. c. 721. D.
Actio rei uxoriæ est bonæ fidei. T. 4. c. 281. B. quod naturale est, jure civili non perimitur. Ibidem c. 502. B.
Actio judicati quando exercetur. T. 4. c. 1024. E.
Actio rerum amotarum. T. 4. c. 295. D.
Actio de dote. Ibidem D.
Actio mandati. Vide, Actio negotiorum gestorum.
Omnis actio utilis est in factum. T. 4. c. 721. D.
Actio Publiciana quid est, T. 4. c. 1261. C.
Quis ejus auctor. Ibidem C.
Actio injuriarum non transmittitur in heredem, nisi post litem præparatam, & contestatam. T. 4. c. 367. B.
Actio inepta frustra instituitur, & sæpe efficit, ut bona causa amittatur. T. 4. c. 1260. C.
Actio tutori, solidum solventi ex culpa administratæ tutelæ adversùs contutorem, an utilis sit pro parte pecuniæ solutæ. T. 4. c. 846. C. Ratio differentiæ quæ. Ibid. D.
Actio non datur ex pacto nudo. T. 4. c. 683. E.
Actio dotis. Vide, Dotis actio.
Actio petitoria. T. 4. c. 1447. A. & seq.
Actio in rem. Ibidem B.
Actio in personam. Ibidem A.
Actio quid est. Ibidem B.
Omnis actio rescissoria, vel restitutoria est utilis. T. 4. c. 702. D.
Omnis actio restitutoria est utilis. T. 4. c. 342. A. & 721. D.
Omnis actio utilis est in factum, & contra, diciturque actio Pauliana. T. 4. c. 651. A.
Omnis actio utilis est decretalis, & ex æquitate competit, directa ipso jure. T. 4. c. 37. B.
Actio injuriarum non transmittitur in heredem, nisi post litem contestatam. T. 4. c. 367. B.
Actio est in personam, petitio est in rem, persequutio est extraordinaria. T. 4. c. 740. B.
Actio in personam non finitur longo tempore. T. 4. c. 578. D.
Actio in rem quid est. T. 4. c. 655. A.
Actio judicati in inficiantem crescit in duplum, in confitentem datur in simplum tantùm. T. 4. c. 187. B.
Actio major minorem tollit. T. 4. c. 336. D.
Actio mandati datur fidejussori, qui solvit, adversùs principalem debitorem. T. 4. c. 206. A.
Actio mixta est, quæ rem, & pœnam persequitur. T. 4. c. 299. E.
Actio negotiorum gestorum datur etiam non finitâ omni administratione. T. 4. c. 644. E.
Actio præscriptis verbis cur introducta. T. 4. c. 174. B. hujus definitio notanda est. Ibidem D. hæc similis est actioni civili. Ibidem E.
Actio præscriptis verbis quo fine datur. T. 5. c. 43. A. Actio præscriptis verbis Cujacio est duplex. Ibidem B.
Actio Publiciana quid est. T. 4. c. 271. D.
Actio Publiciana dicitur a Publicio prætore, qui eam primus introduxit. T. 4. c. 134. B.
Actio cui datur, ei multo magis exceptio. T. 4. c. 548. E.
Actio institoria. Vide, Institoria actio.
Actio furti jure dominii quando domino competit. T. 4. c. 341. A. B.
Actio cui datur, ei & exceptio datur. T. 4. c. 921. C. & c. 1145. C.
Actio rerum amotarum ibi cessat, ubi cessat matrimoniũ. T. 4. c. 301. E.
Actio arbitraria imitatur strictam actionem. T. 4. c. 575. D.
Actio utilis magistratui, qui solidum solvit, cum duo essent magistratus, datur adversùs collegam, pro quo solvit. T. 4. c. 39. C.
Actio utilis quare non datur nominatori solidum solventi adversùs suum collegam. T. 4. c. 846. A.
Actio utilis in factum prætoria est omnium actionum extremum subsidium. T. 5. c. 1012. D. E.
Actio nulla dabatur in pupillum ante constitutionem D. Pii. Hodie ex constitutione D. Pii in pupillum datur actio utilis. T. 4. c. 723. D.
Actio utilis est in factum, & retro omnis actio in factum est actio utilis. T. 4. c. 874. A.
Actio utilis est extraordinaria. T. 4. c. 933. D. quæ differentia hìc notanda est. Ibid. D.
Actio restitutoria est utilis, rescisså transactione. T. 4. c. 1322. D.
Actio quæ instituitur a patrono adversùs libertum, qui eum sine venia Prætoris in jus vocavit. T. 4. c. 835. D.
Actio quomodo in nominatorem magistratus datur, si is non fuerit idoneus, & quando talis convenendus. T. 4. c. 850. C.
Actio ad exhibendum cui datur. T. 4. c. 334. C.
Res præsens saltem vindicatur. Ibid. C.
Actio bonæ fidei quid est. T. 4. c. 273. D.
Actio cessans facilè restituitur, actio verò extincta nunquam, nisi ex nova causa; tunc ea dicitur nasci, & non restitui. T. 4. c. 302. B.
Actio dotis hodie quando nascitur. T. 4. c. 477. D.
Actio est intentio ejus, qui ad judicium provocat. T. 4. c. 106. C.
Actio ex nudo pacto non nascitur. T. 4. c. 63. B.
Actio ex vendito rationem vindictæ non recipit. T. 4. c. 705. D.
Actio Fabiana cui datur, & cui Calvisiana. T. 4. c. 378. C. Fabiana datur in eos, qui justè possident. Ibidem E.
Actio furti datur ei, cujus interest; & in id, quod interest. T. 4. c. 177. A.
Actio furti datur non tantùm domino, sed etiam non domino. T. 4. c. 332. E. quæ differentia inter dominũ, & non dominũ. Ibid. c. 333. A. B.
Actio hypothecaria quæ. T. 4. c. 568. B.
Actio injuriarum generalis finitur pactione, dissimulatione, & denunciatione. T. 4. c. 368. C.
Cum actio civilis ex præscriptis verbis suppetat, ad interdictum de precario non est necesse ire. T. 4. c. 501. E.
Actio evictionis re evictâ contra venditorem domino non datur, invito procuratore. T. 4. c. 917. B.
Actio Publiciana. Vide, Publiciana.
Actio funeraria est prætoria, & privilegiata, & quando datur. T. 4. c. 925. C. D.
Actio stellionatus. Vide, Stellionatus.
Actio non datur exemplo exceptionis. T. 4. c. 548. E.
Actio non nascitur ex naturali obligatione, qua pupillus tenetur. T. 4. c. 501. A.
Actio non datur ex pactis, ex contractibus verò datur. T. 4. c. 728. A.
Actio Publiciana adversùs extraneum præcipuè est prodita. Adversùs dominum inefficax. Exceptio dominii obstat actioni Publicianæ. T. 4. c. 134. B. Octo casus sunt, quibus actio Publiciana utiliter datur adversùs dominum rem suam possidentem. Ibidem. C.
Actio Publiciana fingit, eum usucepisse, qui non usucepit: & rescissoria ex tit. *ex quibus caus. major.* fingit, eum non usucepisse, qui usucepit. T. 4. c. 266. B.
Actio rerum amotarum quæ est. T. 4. c. 294. E.
Actio rerum amotarum est condictio. Ibidem c. 295. A.
Actio rerum amotarum constante matrimonio non est inter virum, & uxorem. T. 4. c. 302. C.
Actio restitutoria, quæ extincta veluti restituitur, est utilis. T. 4. c. 721. D.
Actio de peculio quando perpetua, & quando annua sit. T. 5. c. 982. C. D.
Actio de evictione unde nascatur. T. 5. c. 745. B.
Actio exercitoria quid sit, & cui competat. T. 5. c. 427. D. E.
Actio ex empto quanto minoris cui, & qua de re competat. T. 5. c. 516. A.
Actio ex delicto sæpe non pœnam, sed rem persequitur. T. 5. c. 572. D.
Actio, & obligatio antiquior plena, est, junior pro nulla, aut supervacua habetur. T. 5. c. 111. E.
Actio ex testamento pro reliquis stricti juris judiciis favore ultimarum voluntatum privilegiata est, & utitur commoditatibus iisdem, quas actiones bonæ fidei sibi annexas habent. T. 5. c. 403. C. D.
Actio edictalis, & decretalis quomodo

BIU Cujas

modo differant. T. 4. c. 663. B.
Actio ex ſponſu quæ, & unde ſic dicta. T. 5. c. 30. C.
Actio ex conſtituto obtinet non ſolùm, ſi pater, vel dominus conſtituit, ſe ſoluturum, quod eſt in peculio, ſed etiam ſi alius pro eo vel conſtituerit, vel fidejuſſerit nominatim in id, quod nunc eſt in peculio. T. 5. c. 413. E., & 414. A.
Actio in factum an competat adversùs eum, qui aliquem prohibet mortuum, oſſave mortui inferre in ſuum locum, in ſepulcrum, vel oſſuarium ſuum. T. 5. c. 383. C.
Actio hereditaria, aut poſſeſſoriæ actiones quibus denegentur. T. 5. c. 631. A.
Actio Faviana quando locum habeat, & quid præſtet. T. 5. c. 625. C. D.
Actio furti longè gravior eſt perſequutio, quàm actio arborum furtim cæſarum. T. 5. c. 591. D.
Actio familiæ erciſcundæ, & mandati, cum ob ſumptus in funus factos intentantur, privilegiariæ ſunt. T. 5. c. 385. D.
Actio funeraria datur filio famil. defuncto, ſi extraneus funus ei fecerit, ad repetendas expenſas adversùs patrem ejus. T. 5. c. 384. E.
Actio funeraria privilegiaria eſt. T. 5. c. 385. D.
Actio furti, vel injuriarum, ut jurejurando, ita pacto convento tollitur. T. 5. c. 56. A.
Actio funeraria datur adversùs heredem, vel ſimilem ſucceſſorem, aut etiam bonorum poſſeſſorem, & ſucceſſores prætorios. T. 5. c. 384. C.
Actio funeraria, ſicut & quælibet actio, quæ ob ſumptus funeris competit, privilegiaria eſt. T. 5. c. 385. D.
Actio funeraria datur adversùs maritum, qui morte mulieris dotem lucratur. T. 5. c. 385. A.
Actio funeraria, ſicut actio negotiorum geſtorum, bonæ fidei eſt. T. 5. c. 384. A.
Actio funeraria, ſeu funeralis, cui, & in quem competat. T. 5. c. 383. C. & ſeq.
Actio in factum adversùs quem detur. Ibidem C.
Actio funeraria privilegiata eſt in tantum, ut ei, qui defunctum funeravit ſuis ſumptibus, priuſquam creditoribus hereditariis, legatariis, imò & priuſquam munumiſſis teſtamento libertates præſtentur, ſatisfieri oporteat. T. 5. c. 385. C. D.
Actio funeraria ad exemplum actionis negotiorum geſtorum edicto comparata eſt. T. 5. c. 384. A.
Actio furti, & noxalis, an deciſione, vel pactione tollatur. T. 5. c. 233. A.
Actio funeraria nihil aliud eſt, quàm utilis negotiorum geſtorum actio. T. 5. c. 384. B.
Actio furti ſæpe concurrit cum omnibus judiciis bonæ fidei, nedum cum ſtrictis. T. 5. c. 458. E.
Actio de dolo, & quod metus causâ quomodo differant. T. 5. c. 145. C.
Actio in cauſis forenſibus telum eſt, exceptio clypeus. T. 5. c. 47. B.
Actio in factum præſcriptis verbis æſtimatoria quæ, & qualis. T. 5. c. 450. B.
Actio injuriarum quid perſequatur. T. 5. c. 755. A.
Actio hypothecaria cui, & in quos detur. T. 5. c. 944. D.
Actio injuriarum ante litis conteſtationem in bonis noſtris non eſt. T. 5. c. 615. A.
Actio in factum extraordinaria an ſit ſubſidio rei vindicationi. T. 5. c. 387. C.
Actio in factum prætoria eſt ſubſidiaria. T. 5. c. 1012. D.
Actio injuriarum an magis vindictæ, quàm pœnæ, aut rei perſecutionem habeat. T. 5. c. 575. D.
Actio inſtitoria an in impuberem detur. T. 5. c. 433. D.
Actio hypothecaria quæ ſit, & quæ dicatur propriè. T. 5. c. 56. A. B.
Actio injuriarum an ſit noxalis. T. 5. c. 32. E.
Actio inſtitoria unde nomen ſumpſerit. T. 5. c. 427. D.
Actio in partes, quæ in mercibus ſunt, dividi an poſſit. T. 5. c. 431. D.
Actio juſta quænam ſit, & ita appelletur. T. 5. c. 802. E.
Actio in factum de damno infecto an in rempublicam, & municipium detur ex culpa, & delicto magiſtratus, & quando. T. 5. c. 10. C.
Actio in factum quoties ex delicto, ideſt, ex contemptu prætoriæ majeſtatis venit. T. 5. c. 552. B.
Actio in factum de damno infecto an perpetuò detur in magiſtratum municipalem. T. 5. c. 10. B.
Actio in factum de damno infecto an heredi ejus, qui poſtulavit, & in heredem magiſtratus etiam detur. Ibid. B.
Actio in factum ex jure jurando an pœnalis ſit. T. 5. c. 226. B.
Actio in factum ex turpi cauſa adversùs parentes, & patronos an detur. T. 5. c. 145. D.
Actio inſtitoria cui, & in quem, & qua de cauſa detur. Tom. 5. c. 430. B.
Actio in factum ex ſecundo edicto de ſepultura in alieno loco puro facta cui, ad quid, & adversùs quem competat. T. 5. c. 386. D.
Actio in factum quid contineat. Ibid. D.
Actio in factum funeraria utrùm potiùs factum, quàm perſonam arguat. Ibid. E.
Actio in factum funeraria utrùm honeſta ſit, an verò turpis, aut famoſa. Ibid. E.
Actio legis aquiliæ an domino tantùm competat. T. 5. c. 151. C.
Actio legis aquiliæ an in petitionem hereditatis venire poſſit. T. 5. c. 270. B.
Actio legatorum quamvis ab herede, non a defuncto cœperit, hereditariarum actionum loco an ſit. T. 5. c. 163. E. & 164. A.
Actio legis aquiliæ, & ſervi corrupti qui differant. T. 5. c. 255. B.
Actio an mutetur poſt litem conteſtatam ex decreto prætoris, aut judicis. T. 5. c. 44. A.
Actio mandati an in heredes, & quando datur. T. 5. c. 985. B.
Actio mandati quandonam finiatur Ibid. B.
Actio mandati quid ſit. T. 5. c. 457. E.
Actio negotiorum geſtorum defuncti cui, & quando competat. T. 5. c. 383. D.
Actio noxalis cur in heredem non detur. T. 5. c. 234. A.
Actio noxalis an caput ſequatur. T. 5. c. 94. E.
Actio noxalis an detur ex delicto ſervi. T. 5. c. 371. E.
Actio de peculio an ſit ex contractu. Ibid. E.
Actio an nobis per liberam perſonam acquiri non poſſit. T. 5. c. 406. D.
Actio nobis per liberum hominem conſervari poteſt. T. 5. c. 968. E.
Actio negotiorum geſtorum, mandato interveniente, quonam caſu naſcitur. T. 5. c. 131. A.
Actio noxalis quando perimatur. T. 5. c. 234. A.
Actio negotiorum directa, & civilis, ut competat, quæ requirantur. T. 5. c. 471. D.
Actio popularis quæ ſit, & quamdiu duret. T. 5. c. 14. D.
Actio ingrati nulla eſt prodita. T. 5. c. 636. A. B.
Actio hypothecaria quomodo tollatur. T. 5. c. 56. B.
Actio de dolo eſt famoſa, & infamat reum ſequutâ condemnatione. T. 5. c. 938. D.
Actio de dolo eſt in perſonam. Ibid. D.
Actio in factum vi quidem ipsâ eſt in perſonam. Ibid. D.
Actio in factum funeraria an ſit famoſa. T. 5. c. 386. E.
Actio judicati cui, & in quem detur. T. 5. c. 687. D.
Actio de liberali cauſa cui competat. T. 5. c. 684. E.
Actio in rem an detur adversùs omnes liberos homines, qui rem alienam tenent, etiamſi eam non poſſideant, ſi modò ejus rei reſtituendæ facultatem habeant. T. 5. c. 377. E.
Actio in factum an detur in mulierem, quæ ſoluto matrimonio petit, ſe partus nomine mitti in poſſeſſionem bonorum mariti, mox poſſeſſionem dolo malo in alium tranſtulerit. T. 5. c. 576. B. C.
Actio in judicium deducenda an, & quando mutari poſſit. T. 5. c. 44. A.
Actio popularis an fiat tantùm occupatione noſtrâ. T. 5. c. 615. C.
Actio popularis an in collationem bonorum veniat. Ibid. B.
Actio perſonalis an reddi poſſit in invitum. T. 5. c. 62. A.
Actio publica quænam ſit, & cur ita dicatur. T. 5. c. 110. C.

BIU Cujas

Actio popularis an omnibus integræ frontis, opinionis, & existimationis hominibus concessa sit. T. 5. c. 34. C.

Actio pro *Auctio* ubi positum. T. 5. c. 618. D.

Actio pro emptore ut locum habeat, quæ requirantur. T. 5. c. 737. B. C.

Actio pro socio partitur, actio communi dividundo dividit. T. 5. c. 492. A.

Actio ex testamento judiciis strictis annumeratur. T. 5. c. 403. C.

Actio ex testamento quid commune habeat cum actionibus bonæ fidei, Ibid. C.

Actio pecuniaria utrùm possit in servos cadere. T. 5. c. 31. C.

Actio constituti quibus assimiletur. T. 5. c. 415. A.

Actio popularis civilis est, non criminalis, & quæ peculiaria jura æquè habet. T. 5. c. 110. C.

Actio propter inopiam adversarii inanis esse potest, res non potest esse inanis, & ideo satius est rem habere, quàm actionem. T. 5. c. 151. A.

Actio pro socio quo differat ab actione mandati, & negotiorum gestorum. T. 5. c. 478. D.

Actio pigneratitia directa cui, & quando, & qua de causa detur. T. 5. c. 420. B.

Actio pœnalis in 50. solidos in quem detur. T. 5. c. 86. B.

Actio pigneratitia cur nullam culpam ne quidem levissimam præstet. T. 5. c. 420. D.

Actio Pauliana quæ sit, & quibus competat. T. 5. c. 786. E.

Actio Pauliana quæ sit, quidque contineat. T. 5. c. 811. A. B.

Actio Publiciana datur cuicumque justo possessori. T. 5. c. 652. D.

Actio de publicanis, & vectigalibus cui, & cujus rei gratiâ detur. T. 5. c. 688. A. B.

Actio popularis mandari alicui quando possit. T. 5. c. 110. D.

Actio popularis quibus casibus mandari procuratori possit. Ibid. E.

Actio utilis arbitria de eo, quod certo loco, competit in judicius stricti juris. T. 5. c. 403. C.

Actio commodati duplex est. T. 5. c. 420. B.

Actio pigneratitia duplex est de parte ejus, qui commodavit, vel pignoravit. Ibid. B.

Actio utilis omnis est decretalis. T. 5. c. 39. E.

Actio, quæ plurium dominorum servo competit, pro qua portione cuique domino detur. T. 5. c. 634. A.

Actio quod metus causâ arbitraria est. T. 5. c. 148. C.

Actio omnis, quæ ex contractu oritur, quavis deminutione debitoris extinguitur, & amittitur. T. 5. c. 158. A.

Actio, quæ ex delicto descēdit, reo capite deminuto non perimitur. Ib. A.

Actio, quæ rem persequitur, quare, & quo casu in heredes non detur, T. 5. c. 163. B.

Actio civilis, aut utilis, necessaria non est, si directa competere potest. T. 5. c. 116. C.

Actio rerum amotarum, quando, & cui competat. T. 5. c. 483. B.

Actio reddendarum rationum etiam in successores argentariorum datur, licèt ejusd. professionis non sint successores eorū. T. 5. c. 38. C. D.

Actio rei persecutoria ex delicto nonnunquam esse dicitur. T. 5. c. 163. B.

Actio rerum amotarum quibus personis, & de quibus rebus competat. T. 5. c. 569. D.

Actio redhibitoria quamdiu durat. T. 5. c. 444. B.

Omnis actio de peculio est in personam, nulla in rem, vel ad exhibendum. T. 5. c. 62. B.

Actio quæ crescit in duplum. T. 5. c. 254. A.

Actio de dote cui competit. T. 5. c. 162. A

Actio rerum amotarum jurejurando comprobatur. T. 5. c. 570. D.

Actio sepulcri violati. T. 5. c. 163. A.

Actio servi corrupti in simplum sit, an in duplum initio. T. 5. c. 254. A.

Actio servi corrupti turpibus actionibus annumeratur. T. 5. c. 146. C.

Actio servi corrupti, & actio furti quibus differant. T. 5. c. 590. B.

Actio si certum petatur de rebus creditis ex verbis, ipsoque titulo edicti Prætorii sic dicta, certi condictionem generalem continet. T. 5. c. 390. B.

Actio stricti judicii plerumque actori commodior est, quàm actio bonæ fidei. T. 5. c. 399. E.

Actio distributoria quare in pupillum detur. T. 5. c. 436. A.

Actio, quæ jurejurando consumpta fuerit, an alias eadem de re actiones competentes tollat. T. 5. c. 221. E. & 222. A.

Actio tutelæ cum condictione furtiva, quæ & pœnalis est, concurrit. T. 5. c. 583. A.

Actio tutelæ, & de rationibus distrahendis quæ; & actio furti, seu condictio furtiva, quare altera alteram non tollat. Ibidem A.

Actio tributoria coercet dolum malum distributoris, divisoris mercium. T. 5. c. 435. E. Quid distet ea actio ab actione de peculio; quid exigatur in ea ante omnia; ad quid, & in quantum eâ conventus actione teneatur; unde illa nascatur, & quare competat. c. 436. B. & seq.

Actio vi bonorum raptorum, & furti etiam ob rem minimam, & modicam an detur, & competat. T. 5. c. 145. E. & 146. A. B.

Actio temporaria utrùm exceptionem perpetuam producat. T. 5. c. 830. B.

Actio quod vi metusve causâ intra annum datur in quadruplum, inclusâ etiam actione simpli, post annum datur in simplū. T. 5. c. 141. D.

Cur in ea actione detur reo facultas rei restituendæ. T. 5. c. 142. C.

Actio, quæ ad publicam utilitatem pertinet an omnis publica sit. T. 5. c. 111. B

Actio quando temporalis est, an exceptio sit perpetua. T. 5. c. 689. C.

Actio, quæ ab initio inutilis est, ex eventu, aut causa non confirmatur. T. 5. c. 446. D.

Ad exhibendum actio scripta quidem in rem est, effectu autem ipso in personam. T. 5. c. 382. D.

Ad exhibendum cum pupillo quando agi possit. T. 5. c. 415. D.

Ad heredem si quid ex dolo defuncti pervenerit, quænam actio competat. T. 5. c. 771. B.

Actio inanis vocatur, quam inopia debitoris excludit. T. 6. c. 827. A.

Actio ad exhibendum heredi competit in eum, ad quem pervenit res hereditaria subrepta a servo legato. T. 6. c. 140. D.

Actio ad exhibendum. T. 6. c. 46. D.

Omnis actio bonæ fidei est φιλάνθρωπος. T. 6. c. 30. D.

Actio, quæ rem sequitur, non datur heredi, & in heredem. T. 6. c. 379. E.

Actio, quæ non cœpit in defunctum, non incipiat in heredem. Ab hac regula juris unus casus excipitur. T. 6. c. 81. B.

Actio legis aquiliæ in simplum ab initio tantùm est, in duplum ex inficiatione. T. 6. c. 30. B.

Actio si datur ad evincendam possessionem amissam, quæ pervenit ad dominum rei, & replicatio dabitur. T. 6. c. 47. E.

Actio depositi & commodati in quo differunt. T. 6. c. 77. B.

Actio directa in rem domini est, in qua disceptatur, uter sit dominus, actor, an reus. T. 6. c. 390. A.

Actio de dolo est actio subsidiaria, quæ non competit, nisi aliis omnibus deficientibus actionibus. T. 6. c. 21. A.

Actio de dolo non est perpetua, sed annalis, vel hodie biennalis. T. 6. c. 59. B.

Actio de dolo est subsidiaria, quæ non datur, nisi cum deficiunt aliæ actiones. T. 6. c. 363. D.

Actio de dolo est ultimum subsidium persequendi juris sui. Ibid. D.

Actio de dolo in heredem ex dolo defuncti perpetuò datur, quatenus ad eum pervenit. T. 6. c. 59. C.

Actio de dolo a circumscriptione originem accipit. Ibidem B.

Actio æstimatoria est annalis, & actio ædilitia. T. 6. c. 344. C.

Actio Ædilitia est actio redhibitoria, & actio æstimatoria. Ibidem C.

Actio de dote in pendenti est, quamdiu pendet conditio institutionis filii. T. 6. c. 124. D.

Actio ex empto vendito inter dominum, & servum ex contractu esse non potest. T. 6. c. 58. D.

Omnis actio in factum utilis est. T. 6. c. 324. C.

Actio in factum, & actio præscriptis verbis eadem. T. 6. c. 121. C.

Actio in factum ei, qui juravit, ex jure

BIU Cujas

jure jurando datur adversùs possessorem. T. 6. c. 47. D.
Actio in factum est pecuniaria tantùm. T. 6. c. 48. E.
Actio in factum datur in falsum tutorem. T. 6. c. 136. B.
Actio familiæ erciscundæ. Vide, Familiæ erciscundæ actio.
Actio finium regundorum magis fundorum, quàm personarum propria est. T. 6. c. 42. D.
Actio funeraria est in personam, non in rem. T. 6. c. 48. D.
Actio furti, vel servi corrupti pœnalis actio est, & ab initio est in duplum, non ex accidenti. T. 6. c. 30. C.
Actio furti non datur in heredes furis. T. 6. c. 147. E.
Actio furti eadem datur heredibus defuncti, quam defunctus habuit. Ibidem E.
Actio furti in duplum est. T. 6. c. 139. C.
Actio furti noxalis in dominum furis competit, ut vel damni æstimationem præstet, vel furem noxæ dedat. Ibidem D.
Actio furti ex dolo, vel ex furto suo dari non debet. T. 6. c. 146. C.
Actio institoria. Vide, Institoria actio.
Actio ex jurejurando, quo libertatis causâ patrono juravit libertus, se libenter operas daturum, quascumque indixerit patronus. T. 6. c. 148. D.
Actio legati dividi non potest. T. 6. c. 229. C.
Actio legis aquiliæ ab initio est in simplum tantùm, ex inficiatione crescit in duplum. Quæri potest, utrùm veniat in petitionem hereditatis cum sua natura, an cum incremento illo dupli. T. 6. c. 30. B.
Actio legis aquiliæ pœnalis est ex casu, ex accidenti tantùm, non origine suâ. Ibidem C.
Actio mandati doli nomine. Tom. 6. c. 305. D.
Actio mandati de peculio servi institoris, & vicarii. T. 6. c. 58. D.
Actio mixta familiæ erciscundæ est in rem, & in personam. T. 6. c. 40. E.
Actio mixta petitionis hereditatis est tantùm in personam, & non in rem. Ibidem E.
Actio non nascitur ex obligatione naturali. T. 6. c. 367. B.
Actio negotiorum gestorum mihi competit in te, si procuratori tuo mutuam dedi tui contemplatione pecuniam. T. 6. c. 12. A.
Actio furti cui datur. T. 6. c. 146. C. exceptis duobus casibus. Ibid. D.
An actio negotiorum gestorum adversùs pupillum competat ei, qui ductus amicitiâ paternâ negotium pupilli gessit. T. 6. c. 15. C.
Actio contraria negotiorum gestorum. Vide, Contraria actio negotiorum gestorum. T. 6. c. 13. A.
Actio noxalis pertinet tantùm ad noxas privatas. T. 6. c. 8. A.
Actio noxalis ex delicto filii famil. nulla est in patrem. T. 6. c. 497. E.
Actio noxalis. Vide, Noxalis actio.
Actio nulla cum servo est. T. 6. c. 380. D.
Actio communi dividundo, vel familiæ erciscundæ an de pecunia, quæ dolo malo fratris in divisionem non venit, in fratrem detur. T. 6. c. 644. A.
Actio tutelæ directa, vel contraria non habet locum, antequam sit finita tutela. T. 6. c. 627. B.
Actio tutelæ generalis est. T. 6. c. 626. D.
Actio pupilli an adversùs tutorem, an adversùs debitores paternos competat. T. 6. c. 553. D.
Actio ex empto de peculio est prætoria, non civilis. T. 6. c. 719. C.
Actio Pauliana creditoribus quando competat in debitores debitoris, ut reponant se in pristinam obligationem. T. 6. c. 336. E.
Actio Pauliana, qua revocantur alienata in fraudem creditorum, an habeat locum in non acquisitis. T. 6. c. 181. D.
Actio Pauliana an revocet dominium, & an interdictum fraudatorium revocet possessionem. T. 6. c. 335. D.
Actio de peculio quid sit, & quandonam detur. T. 6. c. 438. C.
Actio de peculio an, & quomodo scin datur. T. 6. c. 64. B.
Actio de peculio, quæ mortuo servo in dominum, vel in heredem ejus datur intra annum dumtaxat, vivente servo perpetuò datur. T. 6. c. 69. C.
Actio pecuniæ creditæ an sit utilis, & quomodo. T. 6. c. 74. D.
Actio ea est pœnalis, quæ factum, vel dolum punit. T. 6. c. 7. E.
Actio præscriptis verbis an detur ex contractu, qui nomine vacat. T. 6. c. 61. B.
Actio pro socio. T. 6. c. 88. B.
Actio Publiciana utrùm detur ei, qui juravit, ex jure jurando adversùs possessorem. T. 6. c. 47. D.
Actio publiciana ficticia est actio, quæ fingit, eum usucepisse rem, quam nondum usucepit. T. 6. c. 312. B.
Actio Publiciana utrùm furi competat quasi justo emptori, qui litis æstimationem obtulit actori amissâ possessione rei. T. 6. c. 148. A.
Actio Publiciana utrùm ei tantùm detur, qui usucapere potest. T. 6. c. 34. D.
Actio Publiciana utrùm sit ficticia quædam actio de dominio quæsito jure naturali, velut traditione veri dominii. T. 6. c. 391. B.
Actio Publiciana quotnam in casibus cum effectu detur in dominum, & possessorem. T. 6. c. 47. D. E.
Actio Publiciana. Vide, Publiciana actio.
Actio quod jussu undenam nascatur. T. 6. c. 96. A.
Actio quod metus causâ. T. 6. c. 20. A.
Actio quod metus causâ utrùm intra annum sit in quadruplum, post annum in simplum. T. 6. c. 87. B.
Actio in rem quandonam utilis, & efficax sit, & ex ea sequatur condemnatio. T. 6. c. 46. E.
Actio rerum amotarum quandonam, & ubi locum habeat. T. 6. c. 126. C.
Actio de rebus distrahendis an detur in duplum adversùs tutores. T. 6. c. 139. C.
Actio redhibitoria utrùm sit semestris. T. 6. c. 344. C.
Actio ædilitia utrùm sit eadem cum actione redhibitoria. Ibidem C.
Actio rescissoria, & actio restitutoria utrùm sint eædem actiones, & quænam sint. T. 6. c. 74. E.
Actio rescissoria, quæ datur majoribus justa ex causa, quænam sit. T. 6. c. 21. B.
Actio restitutoria omnis, quæ datur adversùs veterem debitorem, an utilis actio, aut directa, vel detur contra rigorem juris. T. 6. c. 6. E.
Actio utilis, sive restitutoria, utrùm detur actori, omissâ directâ, adversùs reum ipsum, qui in judicium venire impeditus est. Ibid. D.
Actio restitutoria omnis an sit utilis. T. 6. c. 74. E.
Actio sepulcri violati utrùm ad rem familiarem domini, aut ad patrimonium domini, vel potiùs ad vindictam, & ultionem pertineat. T. 6. c. 49. C.
Actio sepulcri violati an doloris sit actio contracti ex religione læsa potiùs, quàm actio damni dati. Ibidem C.
Actio sepulcri violati quibusnam detur. Ibidem A.
Actio Serviana, & hypothecaria, utrùm sint eædem. T. 6. c. 57. E.
Actio Serviana cuinam competat. T. 6. c. 338. D.
Actio Serviana, & interdictum Salvianum in quo differant. Ibid. D.
Actio sepulcri violati an sit pecuniaria, & pœnalis, & cur. T. 6. c. 48. E.
Actio ex stipulatu in quanam specie non consumat actionem ex testamento. T. 6. c. 370. E. & seq.
Actio ex stipulatu, & quòd ea nulla strictior. T. 6. c. 364. A.
Actio ex stipulatu an mihi sit in procuratorem tuum, si ei mutuam tuo nomine dedi tui contemplatione pecuniam. T. 6. c. 12. A.
Actio ex stipulatione duplæ quænam sit. T. 6. c. 305. D.
Actio ex stipulatione duplæ quandonam cesset. Ibidem C.
Actio temporaria utrùm perpetuetur solâ vocatione in jus. T. 6. c. 6. A. B.
Actio ex testamento an consumat actionem ex stipulatu. T. 6. c. 370. E.
Actio negotiorum gestorum an detur adversùs eum, cujus negotia curavi, cum putarem, ea esse alterius. T. 6. c. 11. B.
Actio popularis an detur pupillis. T. 6. c. 76. B.
Actio ex testamento, quamvis sit stricta, insitne tamen ei aliquando

BIU Cujas

do actio de dolo. T. 6. c. 364. A.
Actio ex testamento servitutis nomine, quæ legatario competit in heredem. T. 6. c. 224. C.
Actio tributoria utrùm sit perpetua. T. 6. c. 59. B.
Actio tributoria, etsi dolum malum coerceat, tamen non est eadem, atque actio de dolo malo. Ibid. B.
Actio tributoria utrùm originem accipiat a negotio suscepto. Ibid. B.
Actio turpis, aut famosa utrùm detur liberis in parentes, vel libertis in patronos. T. 6. c. 90. A.
An soleat agi adversùs illos in factum in personam. Ibidem A.
Actio vi bonorum raptorum, vel in factum, an sit intra annum in quadruplum, post annum in simplum. T. 6. c. 87. B.
Actio contraria tutelæ an tutori permittatur. T. 6. c. 134. D.
Actio an nasci possit ex pacto. T. 7. c. 1508. A.
Actio cur civilis sit utilior prætoriâ. T. 7. c. 1011. D.
Actio civilis directa, vel utilis nulla datur ex facio ut des, sed actio de dolo. T. 7. c. 843. C.
Actio confessoria, & interrogatoria non eadem est. T. 7. c. 876. D.
Actio non datur ex nudo pacto, sed ex contractu. T. 7. c. 827. C. & c. 835. A.
Actio de dote quando cesset. T. 7. c. 1398. B.
Actio de dotis legato quando cesset. T. 7. c. 1398. B.
Actio duplex pro una quando habeatur. T. 7. c. 92. E.
Actio ex adventitia causa est communis patris, & filii. T. 7. c. 161. E.
Actio ex empto de evictione servi quæ, & quæ non contineat. T. 7. c. 808. D. & seq.
Actio ex testamento aliàs est certi, aliàs incerti, & quando. T. 7. c. 1055. C.
Actio in factum civilis non est præscriptis verbis. T. 7. c. 848. D.
Actio in factum prætoria omnium actionum extrema linea est subsidiaria actioni de dolo. T. 7. c. 840. E.
Actio in factum prætoria omnium actionum extrema est. T. 7. c. 824. C.
Actio in rem propriè *petitio* dicitur, actio in personam *actio*. T. 7. c. 212. E.
Actio interrogatoria quæ sit, & adversùs quem detur. T. 7. c. 876. D. E.
Actio legis quæ sit. T. 7. c. 100. B.
Actio legis aquiliæ est etiam de damno culpâ dato. T. 7. c. 90. B.
Actio mixta quæ, & cur sit. T. 7. c. 212. E.
Actio præscriptis verbis est ex contractibus incertis. T. 7. c. 825. A.
Actio pro socio an magis ad personales præstationes, quàm rerum divisionem pertineat. T. 7. c. 80. A.
Actio triticaria. Vide, Triticaria actio.
Actio directa ordinaria est. T. 7. c. 671. D.
Actio utilis extraordinaria est. Ibidem D.
Actio in factum subsidio esse solet reivindicationi. T. 7. c. 319. A. & 320. C.
Actio in rem, & actio in factum. T. 7. c. 320. B. C.
Omnis actio utilis est in factum, non contra. T. 7. c. 1192. C.
Actio ad exhibendum non pertinet ad immobilia. Ibidem C.
Actio personalis fideicommissorum ubi est, & actio est familiæ erciscundæ. T. 7. c. 535. B.
Actio fictitia quæ. Tom. 7. c. 348. A. B. & c. 355. C.
Actio ad exhibendum. Vide, Exhibendum. T. 7. c. 600. E. c. 601. A. & seq.
Actio emphyteuticaria quando datur, & de quibus rebus. T. 7. c. 376. C.
Actio Publiciana. Vide, Publiciana.
Actio emphyteuticaria, sive vectigalis. T. 7. c. 376. B.
Actio civilis melior est prætoriâ. T. 7. c. 348. D.
Actio legis aquiliæ deduci potest in petitionem hereditatis. T. 7. c. 512. B. an ea actio deducatur suâ naturâ, puta in duplum, si inficietur, se dãnum dedisse. Ibidem B.
Actio familiæ erciscundæ. Vide, Familiæ erciscundæ actio. T. 7. c. 484. D. & seq.
Actio finium regundorum locum habet inter vicinos, idest, affines. T. 7. c. 469. C.
Actio familiæ erciscundæ locum habet inter coheredes. Ibidem D.
Actio exhibitoria quando est necessaria. T. 7. c. 228. E.
Actio, quæ habet duas clausulas, est arbitraria. T. 7. c. 339. E.
Actio utilis ad dotem percipiendam cur non datur, pendente conditione. T. 7. c. 523. B.
Actio præjudicialis. T. 7. c. 230. A. & seq.
Actio in rem, vel ad exhibendum, est de eo, quod interest. T. 7. c. 613. A.
Actio de tigno juncto. T. 7. c. 612. A. & seq.
Actio de tigno juncto in scientem est mera pœnalis. T. 7. c. 613. A.
Actio negotiorum gestorum cui datur, & cui denegatur in impensis in re communi factis. T. 7. c. 580. B. & seq.
Actio communi dividundo. Vide, Communi dividundo.
Actio pro socio in quo differat ab actione communi dividundo. T. 7. c. 571. E.
Actio ad exhibendum mera est in personam actio, est tamen propter reivindicationem. T. 7. c. 469. D.
Actio de dolo ad quid introducta. T. 7. c. 653. B. everriculum malitiarum omnium. Ibid. B.
Actio de pastu pecoris in actionem communi dividundo non venit, & cur. T. 7. c. 598. E.
Actio communi dividundo locum habet inter socios. T. 7. c. 469. B.
Actio, quæ perimitur per exceptionem, in compensationem non venit, & cur. T. 7. c. 1204. C.
Actio prætoria in factum separatur a condictione certi. T. 7. c. 651. A.
Actio si certum petatur est stricta. T. 7. c. 650. D.
Actio pigneratitia. Vide, Pigneratitia actio.
Actio ipso jure famosa turpis, veluti de dolo, injuriarum, aut furti, non est danda adversùs parentes, vel patronos; sed utilis verbis temperata in factum, ita ut doli, vel furti mentio non fiat, & atrocitas rei, sive actionis verbis mitioribus in agendo subducatur. T. 7. c. 126. B.
Actio arbitraria quæ est. T. 7. c. 474. A.
Actio rerum amotarum condictio est. T. 7. c. 639. C.
Actio in rem adversùs quem datur. T. 7. c. 255. D.
Actio depositi. Vide, Depositi actio. T. 7. c. 1213. D.
Actio præjudicialis quæ sit. T. 7. c. 121. A.
Actio præscriptis verbis datur ex contractu, qui nomine vacat, ut do, ut des; & do, ut facias; facio, ut facias. T. 7. c. 514. E.
Actio restitutoria quæ, & quando datur. T. 7. c. 249. D.
Actio rei uxoriæ erat inter conjuges tantùm. T. 7. c. 527. C.
Actio de tigno juncto in nescientem est mixta. T. 7. c. 613. D.
Actio mutui aliud est, aliud actio calendarii. T. 7. c. 625. C.
Actio momenti quæ est. T. 7. c. 155. E.
Actio exhibitoria propter actionem petitoriam introducta est. T. 7. c. 228. B.
Actio ex stipulatu. T. 7. c. 527. C.
Actio si certum petatur, sive certi condictio, quàm latè pateat. T. 7. c. 649. B.
Actio empti plerumque dicitur, quæ debet dici venditi. T. 7. c. 685. A.
Actio hypothecaria etiam pigneratitia dicitur. T. 7. c. 546. D.
Actio de dote non est privilegiata, sed persona. T. 8. c. 791. D.
Actio confessoria quæ. T. 7. c. 248. E.
Actio quod falso tutore auctore cui, & in quem detur, & quandiu duret. T. 7. c. 112. B.
Actio realis quo tempore tollatur. T. 7. c. 1507. D. E.
An sit diuturnior personali. Ibid. D.
Actio utilis omnis datur in casu simili, ex dissimili non datur. T. 7. c. 831. A.
Actio in rem semper datur adversùs eum, qui possidet. T. 7. c. 247. B.
Actio ex legato quibus locis relicta. T. 8. c. 1097. A.
Actio ex stipulatu, sive res certa, sive incerta promissa sit, competit. T. 8. c. 1050. A.

BIU Cujas

Actio in factum in quem competat. T. 8. c. 1093. A.
Actio ex lege condictitia ex qua constitutione oriatur,& quæ sit. T. 8. c. 1097. B.
Actio in genere quid. T. 8. c. 1094. B. summa divisio actionum. Ibidem C.
Actio de peculio ad quid introducta. T. 8. c. 1119. A.
Actio furti ad quid, & propter quid competat. T. 8. c. 937. B. C.
Actio vi bonorum raptorum quare mixta dicatur. T. 8. c. 1096. D.
Actio de jure prædiorum rusticorum, aut urbanorum. T. 8. c. 1094. D.
Actio in personam qualis sit,& quomodo constituatur. Tom. 8. c. 1103. C. D.
Actio furti nec manifesti a cæteris in quo differt. T. 8. c. 1097. B.
Actio quod metus causâ in quo differat ab aliis actionibus. Ibid. C.
Actio rei uxoriæ an sit una ex bonæ fidei judiciis. T. 8. c. 1097. E.
Actio an adversùs heredem ex contractu defuncti competat. Tom. 8. c. 340. E.
Actio an adversùs heredem ex delicto, vel quasi ex delicto, an ex contractu, vel quasi ex contractu defuncti competat. T. 8. c. 341. A.
Actio an nascatur ex donatione nudo consensu perfecta. T. 8. c. 339. B.
Actio an nascatur ex naturali obligatione. Ibidem C.
Actio de dolo quando finiatur. T. 8. c. 367. C. an adversùs heredem detur. Ibidem C.
Actio de peculio an detur in patrem ex contractibus filii familias, & an detur in dominum ex contrahentis servi dolo. T. 8. c. 384. A.
Actio directa, & principalis an idem sit. T. 8. c. 439. E.
Actio ex testamento, qua heres legatariis tenetur, nascitur ex obligatione quasi ex contractu. T. 8. c. 330. B.
Actio famosa an sit, si agatur interdicto de vi armata. T. 8. c. 370. A.
Actio famosa est, si agas de dolo. Ibidem A.
Si agas in factum, doli mentione omissâ, vel interjectâ, non est famosa. Ibidem A.
Actio famosa an sit, si agatur sepulcri violati. Ibidem B.
Actio in factum an in heredem Judicis, qui litem suam fecit, danda sit. T. 8. c. 356. D.
Actio in factum an in rempublicam detur. T. 8. c. 369. B.
Actio inofficiosi testamenti quando finiatur. T. 8. c. 334. A.
Actio in personam infertur, petitio in rem, persequutio in rem, vel in personam. T. 8. c. 357. E.
Actio in personam si fuerit temporalis, an statim perimatur, atque dies postremus venit. T. 8. c. 334. E.
Actio de peculio in patrem an detur, si filius judex litem suam fecerit. T. 8. c. 332. D. E.
Actio in personam qui, & adversùs quem detur. T. 8. c. 354. A.
Actio in rem adversùs quem intendatur. T. 8. c. 353. E.
Actio noxalis, vel actio de peculio an detur in patrem, si filius fam. judex litem suam fecerit. T. 8. c. 332. D. E.
Actio omnis restitutoria est utilis. T. 8. c. 439. E.
Actio omnis utilis an sit extraordinaria, & omnis actio utilis an sit in factum. T. 8. c. 337. E.
Actio pœnalis est, si quis jus dicenti non obtemperaverit. T. 7. c. 387. C.
Actio prætoria an sit perpetua. T. 8. c. 367. D. E. & seq.
Actio præteriti. T. 8. c. 173. E.
Actio exheredati. Ibidem E.
Actio quid. T. 8. c. 519. A.
Actio auctionem significat. T. 8. c. 87. D.
Actio de duplis fructibus. T. 8. c. 518. A.
Actio de re ferenda, vel portanda. T. 8. c. 537. C.
Actio duplex in factum in mulierem ventris nomine calumniæ causâ in possessionem missam. T. 8. c. 494. E. & 495. A.
Actio, & præscriptio differunt. T. 8. c. 566. B.
Actio ex legibus non solùm directa, sed & utilis. T. 8. c. 485. C.
Actio furti cui competat. T. 8. c. 571. E.
Actio furti a condictione furtiva quid distet. Ibidem. E.
Actio mandati, & depositi quatenus infamet. T. 8. c. 525. A.
Actio Prætoria de convitio. T. 8. c. 523. E.
Actio suspecti non infamat. T. 8. c. 524. E.
Actio bonæ fidei, & actio stricta ipso jure tolluntur. T. 8. c. 674. A.
Actio de dolo quando cesset. T. 8. c. 778. D.
Actio de peculio est in solidum peculium. T. 8. c. 783. C.
Actio de precario est quasi ex contractu. T. 8. c. 681. A. B.
Actio depositi est infamis. T. 8. c. 525. A.
Actio funeraria est privilegiata. T. 8. c. 694. B. cui detur. Ibid. B.
Actio furti præponitur petitioni hereditatis. T. 8. c. 816. A.
Actio furti non tollit actionem pro socio, & locati. T. 8. c. 828. B.
Actio in rem, & in personam quomodo differant. T. 8. c. 839. E.
Actio legis aquiliæ est injuria damni dati. T. 8. c. 836. C. non tollitur per condictionem furtivam. Ibidem c. 828. C.
Actio locati ubi est, ibi & legis aquiliæ. T. 8. c. 828. D.
Actio mandati nunquam est ex consilio, sed de dolo. T. 8. c. 802. A. metus causâ in quadruplum est arbitraria. Ibid. c. 828. B. minor non movetur, dum spectatur major. Ibid. c. 815. E.
Actio Pauliana datur in factum. T. 8. c. 800. C. & in fraudatorem. Ibid. D.
Actio Publiciana quæ sit. T. 8. c. 367. E. quomodo detur. Ibid. E.
Actio quæ detur in eum, qui in ea parte, qua vulgò iter fit, quid suspensum, vel positum habeat. T. 8. c. 332. D.
Actio quæ detur in habitatorem cœnaculi, e quo quid dejectum, vel effusum est. Ibidem C.
Actio quando dicatur atrox. T. 8. c. 369. E.
Actio quando ex delicto defuncti in heredem detur. T. 8. c. 368. B.
Actio temporalis an statim perimatur, atque bonæ fidei possessor attigit postremum diem temporis constituti ad implendam usucapionem. T. 8. c. 334. E.
Actio in rem adversùs quem intenditur. T. 8. c. 353. E.
Actio præscriptis verbis quæ sit. T. 8. c. 355. B.
Actio in factum quæ sit. Ibidem A. unde nascitur. Ibidem A.
Actio in rem semper rei domino datur adversùs quemcumque possessorem ejus rei. T. 8. c. 353. D.
Actio furti est genus; species hæ sunt, pœnalis, quæ propriè dicitur actio furti & condictio rei furtivæ. T. 9. c. 237. B.
Actio ad exhibendum non est principalis actio, sed est præparatio actionis principalis. T. 9. c. 2459. D.
Actio hypothecaria,& actio pignoratitia in quo differunt. Tom. 9. c. 1196. D.
Actio perimitur suo tempore. T. 9. c. 141. A.
Actio ex stipulatu de dote in extraneo datur, ut dos ei reddatur soluto matrimonio. T. 9. c. 530. B.
Actio tutelæ, quæ in tutorem datur, famosa est. T. 9. c. 599. A.
Actio communi dividundo est mixta tam in rem, quàm in personam. T. 9. c. 361. B. competit sociis, & non sociis. Ibidem B.
Actio ex stipulatu de dotibus. T. 9. c. 489. D. & seq.
Actio rerum amotarum post divortium datur statimin solidum,& cur. T. 9. c. 546. E. quando huic actioni locus est, & quando non. Ibid. E.
Actio ex empto. T. 9. c. 82. C.
Actio tutelæ post rem judicatam an possit repeti. T. 9. c. 116. B.& seq.
Actio pretii quæ est. T. 9. c. 1076. B.
Actio ex vendito idem. Ibidem B.
Actio de evictione datur actori, vel ei, qui similis est emptori. T. 9. c. 1292. A.
Actio incensarũ ædium. T. 9. c. 1374. D.
Actio Serviana de quibus rebus est. T. 9. c. 1173. B.
Actio de moribus soli marito datur, non ejus heredi. T. 9. c. 499. E.
Actio de moribus ulciscendæ injuriæ gratiâ. T. 9. c. 536. D. tollitur hæc actio de moribus a Justiniano. Ibidem D.
Actio, quæ tollitur pacto, non fit solennibus verbis. T. 9. c. 75. E.
Actio judicati est adversùs con-

BIU Cujas

demnatum . T.9. c.115. E.
Actio rerum amotarum datur heredi. T.9. c.547. A.
Actio pretii quando extinguitur . T.9. c.1077. A.
Actio redhibitoria de peculio eſt ſex menſium . T. 9. c. 313. C.
Actio commodati an revocari poſſit importunè . T. 9. c. 1170. C.
Actio præſcriptis verbis non eſt, niſi ex contractu . T. 9. c. 80. E.
Actio ex pacto eſt , quòd lege juvatur . T. 9. c. 237. D.
Actio rerum amotarum cur eſt , de rebus amotis divortii causâ, & non de rebus amotis mortis causa . T. 9. c. 547. C.
Actio finium regundorum , & actio in rem , in quo differunt . T. 9. c. 1298. E.
Actio mixta perpetua eſt , ſicut actio in perſonam . T.9. c.173. B.
Actio aquæ pluviæ arcendæ eſt de futuris , non de præteritis . T. 9. c. 112. B.
Actio non naſcitur ex pollicitatione . T. 9. c. 1256. A.
Actio rerum amotarum quid . T. 9. c. 545.C. Vide , Res amotæ .
Actio pro ſocio naſcitur ex contractu ſocietatis , & ultro , citroque directa . T.9. c.360. B.
Actio de dolo eſt ſubſidiaria . T. 9. c. 187. E.
Actio non naſcitur ex pacto nudo . T. 9. c. 1256. A.
Actio rei uxoriæ , & actio ex ſtipulatu, in quo differunt. T.9.c.495. B.
Actio delegata . T.9. c.1283. A.
Actio pro ſocio pertinet ad præſtationes perſonales non ad communium rerum diviſionem.T.9.c.219. B. hæc actio duplex . Ibid. B.
Actio impietatis quæ eſt.T.9.c.645.E.
Actio hypothecaria non tollitur uſucapione . T.9. c.244. D.
Actio de peculio. T.9.c.311.C.& ſeq.
Actio omnis de ſtatu præjudicialis eſt . T.9. c.268. E.
Eſt triplex tantùm . Ibid. E.
Actio empti datur emptori . T. 9. c. 382. B. & ſeq.
Actio vi bonorum raptorum non pertinet propriè ad raptorem manifeſtum , ſed ad non manifeſtum pertinet propriè . T.9.c.1157.D.E.
Actio de dolo eſt noxalis . Tom. 9. c. 252. D.
Actio injuriarum conteſtata transfertur in heredem . T.9. c.259. C.
Actio pigneratitia vocatur & pigneratitia, & hypothecaria, & Serviana , & utilis Serviana , & quaſi Serviana . T.9. c. 295. E.
Actio præſcriptis verbis datur in id , quod intereſt . T.9. c.404. D.
Actio ex empto eſt civilis . Tom. 9. c. 396. A.
Actio civilis vi bonorum raptorum , quæ eſt ex edicto Prætoris , in quem datur . T. 9. c. 1460. B. eſt de re mobili , ſeu animali. Ibid.B. modò dicitur dari in triplum, modo in quadruplum . Ibid. B.
Actio ingratitudinis quæ eſt . T. 9. c. 645. E. & 646. A.
Actio ingrati . T.9. c.1351. B.& ſeq.
Actio in rem ſpecialis , & petitio hereditatis , in quo differunt . T. 9. c. 173. A. & ſeq.
Actio Serviana. T. 9. c. 301. A.
Actio de injuriis quando aboletur . T. 9. c. 1462. E.
Actio injuriarum datur ex 12.Tabulis, vel ex edicto Prætoris, vel ex lege Cornelia. Ibid. D.
Actio de dote non ſtatim datur poſt divortium , ſi pondere , numero , & menſurâ contineatur . T. 9. c. 546. E.
Actio impietatis , vel ingratitudinis patrono datur adversùs libertum , qui contra obſequia debita peccavit . T.9. c.645. E. & 646. A.
Actio furti nec manifeſti eſt civilis . T.9.c.623.E. eſt perpetua . Ibid.E.
Actio nulla eſt cum ſtatu libero. T.9. c. 254. C. nec cum ſervo . Ibid. C.
Actio ex vendito datur venditori . T. 9. c. 381. B. & ſeq.
Actio pigneratitia datur poſſeſſionis recipiendæ causâ . T.9.c.301. A.
Actio empti , quæ de evictione competit , non tollitur præſcriptione longi temporis . T.9.c.1300. E. & 1301. A. & ſeq.
Actio eſt aut generalis , aut ſpecialis. T.9. c.117.B.
Actio utilis ſæpe datur ex jurejurando . T.9. c.195. B.
Actio furti manifeſti eſt prætoria . T.9. c.623. E.
Actio conſtitutoria eſt perpetua.T.9. c. 260. C.
Actio præſcriptis verbis non datur , niſi deficientibus his , quæ nomen habent . T.9. c.80. A.
Actio temporaria litis conteſtatione perpetuatur . T. 9. c.114. E.
Actio directa . T. 9. c. 315. E.
Actio conſtitutoria , vel conſtitutæ pecuniæ . T.9. c. 260. B.
Actio injuriarum tollitur renuncia tione qualibet , & pactione, & diſſimulatione . T. 9. c. 106. D.
Actio ex empto poteſt eſſe æſtimatoria . T.9. c.395. E.
Actio in factum , quæ datur prohibito mortuum inferre . T.9.c.259.B. hæc actio nec heredi , nec in heredem datur . Ibid. B.
Actio ex teſtamento intra annum terminari debet . T.9. c.131. C.
Actio damni infecti eſt de futuris , non de præteritis . T.9.c.112.B.
Actio ex ſtipulatu . T. 9. c.260.A.
Actio receptitia . Ibid. C.
Actio hypothecaria datur non domino . T.9.c.1196. B.
Actio de ingratitudine donatarii . T.9. c.258. E.
Actio judicati utilis quæ eſt . T. 9. c. 76. D.
Actio in jure nulla eſt , quæ facilius tollatur , quàm actio injuriarum . T. 9. c. 106. D.
Actio Serviana. T.9. c.1186. C.
Actio negatoria de ſervitutibus qua ratione dicitur contraria . T.9. c. 300. A.
Actio ex ſtipulatu de dote recuperanda , & ejus jura explicantur . T.9. c. 511. A. & ſeq.
Actio judicati directa quæ eſt . T. 9. c. 76. D.
Actio Pauliana . T. 9. c.1135. D.E.
Actio pro ſocio non datur , niſi finitâ ſocietate . T. 9. c. 360. E.
Actio protutelæ eſt prætoria . T. 9. c.586. C.
Actio de peculio quam adjectionem habere dicitur . T. 9. c. 1246. A.
Actio ſemel edita mutari poteſt ante litem conteſtatam . T. 9. c.175. D.
Actio noxalis . Vide , Noxalis actio.
Actio receptitia eſt perpetua . T.9. c. 260. C.
Actio hypothecaria durat uſque ad quadraginta annos . T.9.c.1237.A.
Actio perſonalis non tollitur longi temporis præſcriptione decem, aut viginti annorum . T. 9. c. 172. B.
Hodie tollitur præſcriptione tricennii . Ibid. C. Olim erat perpetua in Provinciis. Ibid. C.tollitur præſcriptione longi temporis, vel uſucapione.Ibid. c. 173. A.
Nulla actio popularis eſt criminalis , omnes ſunt civiles . T.9.c.1376.B.
Actio pigneratitia naſcitur ſoluto debito , & datur non tantùm de pignore , ſed etiam de hypotheca . T.9. c.301. A.
Actio ex vendito eſt actio pretii . T.9. c.1076. C.
Actio ex empto ſervo non poteſt eſſe . T.9. c.124. B.
Actio extra ordinem expilatæ hereditatis . T.9. c.251. E.
Actio vi bonorum raptorum non datur in heredem . T.9. c.258. A.
Famoſa eſt in eum , qui vi rapuit . Ibid. B.
Actio funeraria eſt ex edicto Prætoris,quæ eſt privilegiaria.T.9.c.57.B.
Actio ex ſtipulatu pœnalis . T. 9. c. 65. C.
Actio ad exhibendum cui competit . T.9. 1166. D.
Pertinere ad res mobiles . Ibid. D.
Actio de peculio , & actio de in rem verſo , in quo diſtant.T.9.c.313.B.
Actio ſi certum petatur , quæ eſt de credita pecunia , unde ſuum nomen ſumit . T. 9. c. 1145. B.
Actio momentaria . T.9. c.331. D.
Actio generalis non datur , niſi finito contractu . T.9. c.360. E.
Actio furti eſt pœnalis. T.9.c.237.B.
Actio olim priùs edebatur , dabaturque deliberandi tempus , deinde vocabantur in jus . T.9. c.20. C.
Actio eſt jus perſequendi.T.9.c.10.E. in quo differat a lite. Ibid. E.
Omnis actio præſcriptis verbis eſt utilis , non directa . T.9. c.530.C.
Actio tutelæ datur heredi , & in heredem . T.9. c.598. C.
Actio rei incorporalis habet effectum corporalem . T.9. c.1023. C.
Actio furti nec manifeſti perpetua . T.9. c.1158. B.

BIU Cujas

Actio ex pollicitatione dotis datur. T.9. c.74. B.
Actio si quadrupes pauperiem fecisse dicatur unde tale nomen habet. T.9. c.1145. B.
Actio Fabiana, & Calvisiana patronis datur. T. 9. c. 639. E. & 640. A. & seq.
Actio pigneratitia est in personam. T. 9. c. 1196. D.
Actio criminalis stellionatus in scientem datur. T.9. c.221. B. in ignorantem quæ est actio. Ibid.B.
Actio tutelæ est generalis. Tom. 9. c.117. C. & cur actio tutelæ generale judicium est. Ibid. D.
Actio priùs adversario edebatur,tum vocabatur in jus. T.9. c.20. B.
Actio ex stipulatu de dote repetenda olim fuit stricta, hodie est bonæ fidei. T. 9. c. 494. A.
Actio prætoria in factum est in ignorantem, quæ datur ex decreto. T. 9. c. 221. C.
Actio ingrati est ordinaria. Tom.9. c.646. E.
Actio publica. T. 9. c. 979. D.
Actio ex stipulatu, & actio rei uxoriæ in quo differunt. T.9.c.495.B.D.
Actio quod jussu. T. 9. c. 309. E. & seq. & 312. B.
Actio Serviana tollitur præscriptione longi temporis. T. 9. c.244. D.
Actio exhibitoria, quæ & actio ad exhibendum appellatur, quid distat ab interdicto exhibitorio. T. 9. c. 1167. E.
Actio hypothecaria est in rem. T.9. c. 295. C.
Actio in debitorem ante diem nulla est. T. 9. c. 238. B.
Actio familiæ erciscundæ post rem judicatam potest repeti ex magna causa,non temerè. T.9. c.117. D.
Actio de moribus uxoris puniendis licèt actio civilis sit, accusatio etiam dicitur. T.9. c.499. D.
Actio de in rem verso, quando patrem obligat. T. 9. c. 309. B.
Actio rerum amotarum non est pœnalis. T. 9. c. 547. E.
Actio ex constituto an nascatur. T.9. c. 76. C.
Actio ex stipulatu perimitur præscriptione 30.annorum. T.9.c.1276.B.
Actio de in rem verso. T.9.c.309.A.B.
Actio suspecti locum habet durante tutelâ,non finitâ. T.9.c.584. B.
Actio furti in parentes non est, etiam si nobis furtum fecerunt. Tom.9. c. 620. D.
Actio, quæ competit ex syngrapha, crescit in duplum ex inficiatione. T.9. c.214. D.
Actio prior quando transfunditur in actionem judicati. T.9.c.116.D.
Actio in rem, & actio finium regundorum in quo differunt. T. 9. c. 1298. E.
Actio conditionalis quæ est. T. 9. c. 1241. B.
Actio pigneratitia has habet conditiones. T. 9. c. 301. E.
Actio hypothecaria non perimitur, nisi præscriptione 40. annorum. T.9. c.1032. A. B.
Actio de peculio non extinguitur, sed durat anno utili. Tom. 9. c. 313. B.
Actio quæ datur in id, quod facere potest filius de eo, quod gessit, cum esset in potestate patris:filius familias ex omnibus ferè causis in solidum obligatur, convenitur, & condemnatur, exceptâ causâ mutui, & aliis quibusdam. T. 9. c. 308. A.
Actio de dolo jure veteri est annalis. T. 9. c. 1245. D.
Actio in factum non est famosa, imò est honesta. T.9. c.258. B.
Actio temporaria contestatione fit perpetua. T.9. c.48. A.
Actio hypothecaria quo tempore tollitur. T. 9. c. 1039. C.
Actio de peculio, & exercitoria differunt. T. 9. c. 303. D. E.
Actio institoria est ex empto, ex mutuo,ex negotiis gestis. Ibid.D.Hæc actio omnibus contractibus aptatur, & multas actiones complectitur. Ibid. D.
Actio de dote. T. 9. c.67. C. & seq. & c. 488. B. C. & seq.
Actio, quæ restituitur in capite minutum, an sit perpetua. Tom. 9. c. 313. C.
Actio exercitoria, & de peculio differunt. T. 9. c. 303. D. E.
Actio finium regundorum tolli præscriptione tricennii voluit Justinianus. Tom. 9. c. 1032. A.
Actio præscriptis verbis. T.9.c.61.E. & 68. B. est utilis, non directa. c. 69. A.
Actio judicati non nocet absenti. T. 9. c. 1098. A.
Actio in rem cur longo tempore perimatur, non actio in personam. T. 9. c. 1024. C.
Actio finium regundorum non tolli præscriptione tricennii scripsit Theodosius. T.9.c. 1031. D.
Actio de dote datur tantùm uxori. T. 9. c. 67. D.
Actio in personam, & mixta, ante Theodosium erat perpetua. T. 9. c. 1029. B.
Actio de in rem verso. T.9.c.306. B.
Actio de dolo an detur in heredem. T. 9. c. 257. D.
Actio in factum ex delicto nautarum, & ex quasi delicto exercitoris. T.9. c. 304. D.
Actio non est ex pacto nudo, nisi subjecta sit stipulatio. T.9.c.65. C.
Actio non datur ex nudo pacto. T.9. c. 69. E.
Actio præscriptis verbis statim nascitur ex lege contractui adjecta. T.9. c. 80. A.
Actio expilatæ hereditatis cui non datur. T. 9. c. 1458. E.
Actio si certum petatur latè patet, & nihil aliud est, quàm certi condictio. T. 9. c. 203. B.
Actio de peculio. Tom. 9. c. 306. B.
Actio de in rem verso,& actio de peculio in quo distant. T.9.c.313.D.
Actio furti tollitur pacto,non condictio furtiva. T. 9. c. 55. A.
Actio in factum civilis datur ex articulo, do, ut facias. T.9.c.251.C.D.
Actio in factum est prætoria, de dolo subsidiaria. Ibid. C.
Actio de dolo semper cum actione de vi, aut metu concurrit. T. 9. c. 371. E.
Actio injuriarum publica est hodie uno casu. T. 9. c. 1463. B.
Actio furti est noxalis. Tom. 9. c. 252. C.
Actio quod jussu. T.9. c.366. A.
Actio perpetua per contestationem prorogatur in annos 40. Tom.9.c. 48. A.
Actio hypothecaria adversùs debitorem fuit perpetua ante Anastasium. T. 9. c. 1036. B.
Actio quando iterari potest sine metu rei judicatæ. T.9. c.350. D.
Actio in personam cur fuerit perpetua,actio in rem temporaria. T. 9. c. 1029. C.
Actio calumniæ datur victori adversùs victos. T.9. c.1087. E.
Actio dupli. T. 9. c. 252. A.
Actio ex vendito ordinaria. T. 9. c. 374. A.
Actio rei uxoriæ. T. 9. c. 488. B. & seq.
Actio non perit, cui perit instantia. T. 9. c. 48. C.
Actio injuriarum esto, si membrum ruperit. T. 9. c. 54. D.
Actio contraria mandati. T.9.c.356.D.
Actio prior est instantia. T. 9. c. 48. D.
Actio furti non nascitur cum mercenario,qui locavit operas suas. T. 9. c. 974. B.
Actio personalis olim, sive lis contestata fuisset, sive non, erat perpetua. T.9. c.1047. B.
Actio rescissoria. T.9. c.374. A.
Actio ex precario. T. 9. c. 1170. B. & seq.
Actio ex vendito, ut pacto stetur. T. 9. c. 61. E.
An actio ex actione nascatur. T. 9. c. 143. C.
Actio utilis. T. 9. c. 316. C.
Actio, quæ fuit naturâ bonæ fidei, fit stricta propter pactum. T. 9. c. 59. E. & 60. A.
Actio Fabiana non omnino est rescissoria. T. 9. c.373. D.
Actio mixta personalis est perpetua. T. 9. 1024. B.
Actio ante diem nulla est. T. 10. c. 70. A.
Actio ex pura obligatione statim nascitur. Ibidem B.
Actio incipit, cum ea per rerum naturam præstari potest. T.10.c.77.E. & cum operæ officiales sunt in dictæ. T. 10. c.78. A.
Actio legis lege datur, non mandatur. T. 10. c. 93. D.
Actio legis aquiliæ simpliciter, & præcisè in jure dicitur esse pœnalis.

BIU Cujas

nalis. T. 10. c. 130. C.
Actio legis aquiliæ an sit mixta. Ibidem E.
An sit magis pœnalis,quàm condictio furtiva. Ibidem. E.
Actio omnis est in id,quod interest. T. 10. c. 153. D.
Actio, quæ cautione arbitrio judicis interpositâ, competitura est, an sit arbitraria. T.10. c.158. D.
Actio arbitraria nulla est, quæ non pendeat æquè ex arbitrio judicis, ac cæteræ.T.10. c.159. C.
Actio, quæ ex nuda pollicitatione dotis nascitur, stricti judicii actio est. T. 10. c. 277. B.
Actio dotis adventitiæ an sit communis patris, & filiæ. Tom. 10. c. 328. C.
Actio publica non est noxalis. T.10. c. 386. D.
Actio de dolo,& in factum prætoria, sunt omnium extremæ. T. 10. c. 589. C.
Actio civilis in factum si est in ignorantes, necesse est,ut etiam in scientem sit actio in factum civilis. Ibidem D.
Actio de dolo cessat,ubi potest esse actio in factum civilis. Ibidem D.
Actio de dolo si est in scientem, necesse est, ut in ignorantes sit actio in factum prætoria. Ibidem D.
Actio ex testamento acquiritur etiam ignoranti. T. 10. c.408. E.
Actio actus, quæ fuit novatione extincta,restituitur in veterem debitorem. T.10. c.433. D.
Actio an olim fuerit ex dictione, vel pacto. T. 10. c. 471. A.
Actio invito, & ignoranti acquiritur. T. 10. c. 523. D.
Actio in factum annua datur ei, qui rationes non edidit,& ei secundùm Græcos,qui non edidit actionem. T. 10. c. 610. C.
Actio Serviana tollitur præscriptione longi temporis, si eâ utitur bonæ fidei possessor. T.10. c.632. A.
Actio nulla justa est, quæ denuntiata non sit. T. 10. c.701. B.
Actio, & obligatio nobis non acquiritur per liberam personam, nisi sit in nostra potestate. Ibidem B.
Actio stricta, vel arbitraria constituitur bonæ fidei per replicationem, vel exceptionem doli. T. 10. c.708. A.
Actio nulla supereſt, nisi de dolo,aut si quæ sit alia restitutoria, sublatâ obligatione per acceptilationem. T. 10. c. 718. A.
Actio ex edicto de dejectis, & effusis est popularis. T.10. c.745. B.
Actio nulla noxalis est, nisi ea, quam edicto nominatim Prætor noxalem fore edixerit. T. 10. c.746. B.
Actio duplex ex stipulatu, & ex testamento, ejusdem rei an possit competere. T. 10. c.759. B.
Actio quo casu competat ex contractu liberi hominis alteri, qui non contraxit, quæ & detur extra ordinem. T. 10. c. 856. C.
Actio mutatur, cujus nomen mutatur; emendatur ea, cujus nomine retento pars aliqua corrigitur. T. 10. c. 874. D.
Actio hodie est edenda in ipso limine judicii, ruptis veteribus ambagibus. T.9. c. 875. A.
Actio contraria negotiorum gestorum, vel est directa, vel est utilis. T. 10. c. 889. D.
Directa actio contraria negotiorum gestorum quibus detur. Ibid. D.
Utilis actio contraria negotiorum gestorum quibus detur. Ibid. D.
Actio mandati mutua est,sive reciproca;directa videlicet, & contraria. T.10. c.889. E. non datur in invitum, & ignorantem. Ibid. E.
Actio bonæ fidei si sit de incidenti quæstione restitutionis, an Judex delegatus eam admittat. T. 10. c. 913. A.
Actio in rem datur in eum, qui dolo desiit possidere. Ibidem B.
Actio olim impetranda, priusquam Judex adiretur. T. 10. c. 915. D.
Actio realis decem, aut viginti; personalis non nisi triginta, aut quadraginta annorum exceptione perimitur. T.10. c.943. D.
Actio finium regundorum datur tantùm, si lis consistat intra quinque pedes. T.10. c.943. D.Vide,Finium regundorum.
Actio noxalis pœnalis est, & pecuniaria. T. 10. c. 946. A.
Actio olim pœnalis in quadruplum ejus, quod ex alea tulisset victor. T. 10. c. 949. A.
Hodie est in simplum. Ibidem A.
Actio in personam, quæ ei, qui mutuam pecuniam dedit,in debitorem competit, propriè dicitur certi condictio. T. 10. c.951. E.
Actio constitutæ pecuniæ an sit hereditaria. T. 10. c. 964. C.
Actio quæcumque de re mobili an sit actio realis. T.10. c.972. C.
Actio an nobis acquiratur per liberam personam. T.10. c.978. E.
Actio directa ubi est cum cessione, ibi est & utilis sine cessione. T.10. c. 985. E.
Omnis actio est in id, quod interest; & non est, si nihil interest. T. 10. c. 993. A.
Actio propriè est actio in personam. E. 10. c. 999. A.
Actio non datur nisi ei,cujus interest. T. 10. c. 1087. B.
Actio directa, & principalis opponitur contrariæ. T. 10. c. 1168. C.
Actionis definitio. T. 1. c. 248. E.
Actionis mixtæ species.T. 1. c. 754. A. & seq. & c.751. A.
Actionis de dolo malo origo. T. 1. c. 971. D.
Actionis formula, & commodati. T. 3. c. 676. E.
Actionis verbo jus dicendi nullum continetur. T. 1. c.997. E.
Actionis quoque verbo interdicta continentur. T.1. c.282. C.D.
Actionis liberatio contingit invito. T. 1. c. 1208. C.
Actionis furti pœna est mera pœna non commixta rei persequutioni. T. 4. c. 333. D.
Actionis injuriarum species est querela inofficiosi testamenti. T. 4. c. 114. E.
Actionis diversæ species æquitatem divisionis excludere potest. T. 4. c. 957. C.
Actionis exemplo datur exceptio. T. 4. c. 548. E.
Actionis ineptæ electio actori non consumit actionem aptam rei, & competentem proposito negotio. T. 4. c. 927. D.
Actionis de dolo coarctandæ ratio major. T. 5. c. 770. D.
Actionis damni infecti, & aquæ pluviæ arcendæ,diffetentiæ quæ sint. T. 5. c. 669. D. E.
Actionis injuriarum,id est,de membro rupto, aut osse fracto, pœna ex l.12. Tab. talio fuit. T.5. c.55. D.
Actione commodati, vel depositi qui agit, suam rem petit: at non agit in rem, sed in personam ex obligatione commodati, vel depositi. T. 5. c. 62. E.
Actionis bonæ fidei finis quis sit. T. 5. c. 988. E. & 989. A.
Actionis de eo,quod certo loco,leges tres.T.5. c. 402. D.
Actionis ex empto, & æstimatoriæ differentia. T. 5. c.450. A. & seq.
Actionis exercitoriæ effectus quis. T. 5. c. 428. A.
Actionis institoriæ effectus qualis. Ibidem A. B.
Actionis editæ mutatio nondum in judicium perlatæ,non dum contestatæ,quæ prima causæ conflictio est. T.5. c. 44. A.
Actionis pro socio,& de peculio quis est effectus. T.5. c.428. A. B.
Actionis servi corrupti effectus qui. T. 5. c. 255. D.
Actionis verbo non contineri exceptionem,quomodo intelligendum. T. 5. c. 47. A.
Actionis cessio pro solutione an sit. T. 6. c. 469. D.
Actionis furti in duplum, vel quadruplum,cur nulla hodie fiat mentio. T. 6. c. 144. A.
Actionis in rem causa est possessio T. 7. c. 247. B.
Actionis popularis pœna tota quanta doque in publicum redigitur. T. 7. c. 115. B.
Actionis ex stipulatu dotis nomine, & actionis rei uxoriæ quanta differentia. T.8. c. 1115. B.
Actionis verbum generale esse,& in actionem, & petitionem dividi. T. 8. c. 612. C.
Actionis verbum latissimè sumitur. T. 8. c. 533. D.
Actionis arbitrariæ natura. T. 8. c. 828. B.
Actionis causa ipso jure mutatur in specie. T.8. c. 764. D. actiouis de dote infirmatio. Ibidem C.

BIU Cujas

Actionis & obligationis verbo promiscuè etiam utimur. Ibidem D.
Actionis nomen quo proposito latissimè sumatur. T.8. c.750. E.
Actionis definitio. T. 8. c.316. C.
Actionis definitio conveniens actioni in rem, & in personam. T.8.c.385. C.
Actionis genus ante omnia edere oportet eum, qui acturus est. T.8. c. 370. C.
Actionis in rem causa an veniat in compensationem. T.8. c.316. C.
Actionis nomen quomodo in jure propriè accipiatur. T.8. c.385. C.
Actionis verbo quæ contineantur. T. 8. c. 370. D.
Actionis verbo non contineri exceptionem. T.8. c. 371. C.
Actionis rei uxoriæ quod erat proprium, transfertur in actionem ex stipulatu. T. 9. c. 524. B.
Actionis rei uxoriæ formula. T. 9. c. 497. A.
Actionis nomen edendum jure civili. T. 9. c. 12. D.
Hæc improbantur jure Pontificio. Ibidem D.
Actionis tutelæ divisio non fit ipso jure. T. 9. c. 265. E.
Actionis verbo etiam continetur exceptio. T. 9. c. 1084. C.
Actionis finiendæ tempus. T. 9. c. 141. A.
Actionis confusio. T. 9. c. 60. C.
Actionis nomen unde deductum. T. 9. c. 1227. C.
Actionis ex stipulatu de dote repetenda, & actionis rei uxoriæ, quæ sunt communia, & propria. T. 9. c. 511. A. & seq.
Actionis editio. Vide, Editio.
Actionis editio in quo differat a litis contestatione. T. 9. c. 11. E.
Actionis mandatum non omne est legitimum. T.10. c.885. B.
Actionis nomine quid significetur. T. 10. c. 999. A.
Actioni de peculio inest adjectio de in rem verso. T. 1. c. 267. C.
Actioni de peculio inest actio de in rem verso. T. 2. c. 240. A.
Actioni pluviæ arcendæ in Africa actio contraria. T.1. c.834. B.
Actioni in rem non objicitur compensatio. T.4. c.735. D. & seq.
Actioni aquæ pluviæ arcendæ quæ cohæreant, & quas probationes ea requirat. T. 5. c.659. A. & seq.
Actioni de peculio an & quando insit actio de in rem verso. T.5.c.982.E.
Actioni ex empto quæ propria, & vicina sit. T. 5. c. 27. A.
Actioni bonæ fidei an insit actio de malo. T. 6. c. 305. C.
Actioni familiæ erciscundæ an locus in jure sit, cum quod unus ex heredidus non animo heredis gessit, sed animo defensoris erga patrem, patrisve memoriam pio officio functus. T. 6. c. 95. A.
Actioni finium regundorum locum esse in vectigalibus fundis, idest, emphytheuticariis, sicut & familiæ erciscundæ, & communi dividundo. T. 7. c. 480. A.
Actioni de dote quod inest, inest & legato dotis legatæ marito. T. 7. c. 1398. C.
Actioni familiæ erciscundæ, inest petitio hereditatis. T.7. c. 224. E.
Actioni de peculio semper inest clausula de in rem verso. Tom. 7. c. 162. A.
Actioni in factum prætoriæ quando locus sit. T. 7. c. 417. D.
Actioni de pauperie quandonam locus sit. T. 8. c. 1122. C.
Actioni Paulianæ quando sit locus. T. 8. c. 719. A.
Actioni judicati quæ opponuntur. T. 9. c. 1089. D.
Actioni ex empto tacitè inest dupla, etiam si non fuerit causa. T. 9. c. 1077. C.
Actio de in rem verso non est in solidum. T. 10. c. 976. D.
Actionem omnem de re immobili, falsum est, esse realem. T. 1. c. 669. A.
Actionem omnem competere, dari, institui, & restitui differunt. T. 1. c. 1295. B.
Actionem qui præstare debet, æstimationem quoque præstare debet, quam consequutus est. Tom. 1. c. 1263. D.
Actionem exhibere pro edere nunquam dicimus. T. 3. c. 268. C.
Actionem exhibere est cedere, non edere. Ibidem C.
Actionem de in rem verso esse perpetuam, tam mortuo, quàm vivo servo. T. 1. c. 1461. A.
Actionem nullam esse cum filio familias, aut cum servo. T. 3. c. 226. A.
Actionem omittere quid sit. T. 1. c. 1005. B.
Actionem semel extinctam civilis, & naturalis actio renasci non patitur. T. 1. c. 1502. D.
Actionem in emptorem delegare, sive mandare, & delegare emptorem, quomodo differunt. T. 4. c. 932. E.
Actionem eligere aptam, & negotio, de quo agitur, competentem prudentia est. T.4. c.1250. E.
Actionem qui habet ad rem recuperandam, in rem habere videtur. T. 4. c. 1254 C.
In actionem strictam usuræ non veniunt. T.4. c. 889. A.
Actionem tollit confusio, non exceptionem. T. 4. c. 795. E.
Actionem competere aliud est, aliud dari, vel decerni actionem. T. 4. c. 37. B.
Actionem mutare non est integrum post litem contestatam, nisi magna ex causa. T.4. c.905. E.
Actionem cessare est sopiri actionem, non extingui. T. 4. c.302. B.
In actionem in rem specialem utrùm veniant fructus post litem contestatam percepti, & quid de ante perceptis. T. 4. c. 888. E.
Actionem criminalem intendere non potest, qui cecidit civili. T. 4. c 281. C.
Actionem ineptam qui proposuit, & causâ cecidit, an possit agere actione propriâ, & conveniente rei. T. 4. c. 927. E.
Inter actionem rerum amotarum, & actionem de dote, differentia quæ est. T. 4. c. 1000. B.
Ad actionem proficiunt pacta incontinenti facta. T.4. c.248. E.
Inter actionem ex stipulatu, & actionem ex empto differentia. T. 4. c. 156. E. 157. B. & c. 705. B.
Inter actionem Paulianam, & interdictum fraudatorium differentia quæ. T. 4. c. 1319. B. excipitur interdictum Unde vi. Ibidem E.
Actionem qui intendere non potest, iste facultatem exigendi non habet. T. 4. c. 1008. D.
Actionem dominii quid pariat. T. 5. c. 902. E.
In actionem redhibitoriam quæ veniunt. T.5. c.1019. C.
Actionem an habere minus sit, quàm rem. T. 5. c. 155. A.
Actionem commodati esse duplicem. T. 5. c. 418. D.
Actionem realem in rem nemo pati compellitur. T.5. c.62. B.
Actionem Favianam amisit, qui bonorum possessionem amisit. T. 5. c. 625. C.
Actionem strictam utiliorem esse bonæ fidei actione auctor contra Accursium, & Fulgosium, quos ambos de falsitate taxat. T. 5. c. 466. A.
In actionem in factum, quam debitor in creditorem missum in possessionem habet, quæ veniant. T. 5. c. 770. C.
Actionem depositi parit solummodo dolus. T. 6. c. 77. E.
Actionem de improbitate consequi an aliquis possit. T. 6. c.146. C.
Qui actionem habet, an rem ipsam habere videatur. T. 6. c.303. C.
In actionem Fabianam utrùm veniant ea, quæ libertus dolo malo alienavit in necem, vel fraudem patroni sui, non etiam ea, quæ non acquisivit. T. 6. c.181. D.
Actionem cui damus, & exceptionem competere multo magis. T. 6. c 39. B.
Actionem in duplum non consumere actionem in rem, vel ad exhibendum. T. 7. c. 613. A.
In actionem si certum petatur quæ res veniunt. T. 7. c. 621. E.
Actionem non formant pacta, quæ fiunt ex intervallo. T. 7. 155. B.
Actionem edi, & litem contestari utrum prius sit. T. 7. c. 149. C.
Actionem jus dicenti non obtemperare pœnalem esse, nec dari in id, quod interest actoris, & finiri intra annum. T. 7. c. 111. E. c. 112. A. & c. 114. E.
In actionem non venire quod post litem contestatam accidit, an semper procedat. T. 7. c. 215. B.
Actionem pœnalem cum mulctæ dictione

BIU Cujas

ctione malè confundi. Tom. 7. c. 110. D.
Actionem ejus est denegare, qui potest & dare. T. 8. c.707. E. c.814. C. D. & c. 868. E.
Actionem habere minus est, quàm rem. T. 8. c. 847. A.
Actionem edendo speciale nomen actionis edere oportet. T. 8. c. 486. C.
Inter actionem hypothecariam, & pigneratitiam tantùm nominis sonus. T. 8. c. 647. B.
Actionem in rem semper rei domino dari in quemcumque possessorem rei. T. 8. c. 353. D.
Actionem in rem ex præsenti possessione esse. Ibidem D.
Actionem an pariat quælibet causa. T. 8. c. 317. C.
Actionem famosam verborum formula facit, sicut & sententiæ formula. T. 8. c. 370. A.
Actionem in rem ex præsenti possessione esse. T. 8. c. 353. D. præsens possessio quæ intelligitur. Ibidem E.
Actionem in rem possessionem adversarii parere. Ibidem. E.
Actionem hypothecariam ex ipsius Prætoris jurisdictione capere substantiam. T. 9. c. 1186. C.
Actionem furti perpetuò dari. T. 9. c. 1051. A. non perimi actionem furti, quandiu fur vivit. Ibid. A.
Actionem semel editam non posse mutari, vel emendari, sed perseverandum esse usque ad finem. T. 9. 49. D.
Actionem personalem post litis contestationem, atque etiam nonnullam judicii exercitionem, si omittatur ab utraque parte, ut ab ultima cognitione judiciali, qualis omissa est, porrigi ad annos 40. T. 9. c. 1047. B.
In actionem pigneratitiam utrùm veniat dolus, an & culpa, & omne periculum. T. 9. c. 298. D.
In actionem ex vendito quæ res veniunt. T. 9. c. 381. C.
Actionem depositi directam, non contrariam esse famosam. T. 9. c. 352. D.
Actionem si certum petatur non parit pactum nudum. T. 9. c. 216. B.
In actionem empti aliquando venire rem incertam. T. 9. c. 1075. E. & 1080. A.
Actionem pigneratitiam esse duplicem, directam, & contrariam. T. 9. c. 299. C.
Actionem injurjarum imitatur querela inoffic ioſi testamenti. T. 9. c. 106. B.
Actionem cedere quid. T. 9. c. 239. E.
Actionem pœnalem meram nusquam dari in heredem. T. 9. c. 258. C.
Actionem nonnunquam parit pactum nudum. T. 9. c. 69. E.
Actionem complectitur lis. T. 9. c. 48. B.
In actionem ex empto quæ res veniunt. Tom. 9. c. 383. C.
Actionem vendi posse constat tam in rem, quàm in personam. T. 9. c. 368. A.
Actionem pignoris individuam esse quid sit. T. 9. c. 1040. A.
Actionem depositi dari in heredem, non tantùm si defunctus deposuerit, sed & si servus hereditarius. T. 9. c. 352. A. B.
Actionem confundi aditione hereditatis, si creditor debitori succedat. T. 9. c. 60. C.
Actionem arbitrariam non loci tantùm, sed & temporis in conventione adjecti ratione dari existimat Cujacius. T. 10. c. 159. C.
Actionem cedere, & mandare, an sit idem. T. 10. c. 631. D.
Inter actionem, & vindicationem differentia. T. 10. c. 408. E.
Inter actionem de dolo, & actionem quod metus causâ, an sit differentia. T. 10. c. 893. A. B.
Actione institoriâ quis teneatur, & unde id nominis habet. T. 1. c. 386. E.
Actione ex empto venditor tenetur, ut præstet habere licere. T. 1. c. 1187. A.
Actione hereditatis petendæ quæ continentur. T. 1. c. 745. D. E.
Actione noxali an dominus nomine servi teneatur. T. 1. c. 1370. A.
Actione de distrahendis rationibus in duplum tutor tenetur. T. 1. c. 408. A.
Actione concepti, actione oblati qui teneantur. Ibidem D.
Actione negotiorum gestorum qui tenentur. T. 1. c. 363. A.
Actione negotiorum gestorum quando mater teneatur. T. 1. c. 363. D.
Actione noxali qui tenetur, non potest agere noxali. T. 3. c. 659. D. E.
In actione de peculio cur ante deducatur, quod domino debetur. T. 1. c. 267. B.
Actione empti an teneatur emptor, qui manumisit. T. 4. c. 665. B.
Qua actione quis potest petere æstimationem servi. T. 4. c. 666. A.
Actione ex vendito an emptor cogatur solvere pretium venditori. T. 4. c. 947. C.
Actione tutelæ agi non potest cum aliquo, nisi priùs tutor esse desinat. T. 4. c. 324. E.
Actione incerti condicuntur omnes obligationes. T. 4. c. 1307. D.
Qua actione tenentur duumviri. T. 4. c. 236. A.
In actione tutelæ quæ divisio sit, num eadem fieri debeat in actione ex stipulatu. T. 4. c. 906. C.
Actione negotiorum gestorum tenetur tutor creditoribus etiam non dum finitâ tutelâ. T. 4. c. 644. D.
Utrùm actione furti, vel mandati teneatur is, qui habuit res quasdam inclusas in cistam, ut ad alium perferret, & non pertulit, sed retinuit. T. 4. c. 842. C.
Actione directâ quando tutor teneatur, & quando utili actione. T. 4. c. 1018. C. D.
In actione ex vendito an satisdandum sit emptori evictionis generalis, vel specialis nomine. T. 4. c. 948. A.
Actione juris jurandi in factum qui tenetur, an & constituendo teneatur. T. 4. c. 173. C.
In actione de moribus civili admittitur compensatio criminum parium, in actione de moribus criminali non admittitur. Tom. 4. c. 282. E.
In actione de peculio non spectatur tempus judicii inchoati, aut intermedii, sed judicati. T. 4. c. 198. B.
In actione rerum amotarum mutua delicta pari compensatione tolluntur. T. 4. c. 295. D.
In actione ex stipulatu, quæ divisio fit, num eadem fieri debeat in actione tutelæ. T. 4. c. 906. C.
Actione negotiorum gestorum qui potest adversùs unum agere principaliter, non potest adversùs alium agere actione mandati. Tom. 4. c. 207. C.
Actione præscriptis verbis quando quis tenetur, quando non. T. 4. c. 177. D.
Actione ex stipulatu deficiente ob evictionem, non deficit actio ex empto. T. 4. c. 704. D.
In actione arbitraria arbitrium judicis non est latissimum. Tom. 4. c. 274. A.
Actione institoriâ an pater teneatur, si pro filio fidejusserit apud creditorem, qui filio institori mercium causâ credidit. T. 4. c. 934. C. D.
In actione personali privilegia æstimantur ex causa debiti, in hypothecis ex tempore. T. 4. c. 211. C. D.
Actione judicati an nomine Pupilli teneatur tutor tempore tutelæ condemnatus. T. 4. c. 1025. A.
Ab actione pignoris non recedit invitus, quam habet in venditorem pignoris. T. 4. c. 932. B.
Actione de fideicommisso qui teneatur. T. 5. c. 992. B.
Actione ad exhibendum cur pater teneatur de rebus filii familias. T. 5. c. 378. A.
De actione tutelæ. T. 5. c. 580. D.
De actione utili, quæ arbitraria vocatur. T. 5. c. 402. D.
Actione aquæ pluviæ arcendæ nemo cogi potest, ut vicino prosit. T. 5. c. 659. B. & 664. C.
Actione aquæ pluviæ arcendæ agere volens cum pluribus, quo modo cum illis agere debeat. Tom. 5. c. 673. C.
Actione aquæ pluviæ arcendæ de qua fossa (cum fossæ agrorum duplices sunt) agere possit vicinus cum vicino. T. 5. c. 663. A. B.
Actione legis aquiliæ non tenetur in duplum, qui confitetur. Tom. 5. c. 758. D.
De actione in factum. T. 5. c. 770. D. & seq.

BIU Cujas

Actione de alienatione judicii mutandi causâ qui teneantur, & qui minùs. T. 5. c. 163. B. C.
Actione, cautione, aut nomine debitoris vendito, quid venditor præstare teneatur. T. 5. c. 510. A.
In actione constitutoria spectatur tempus conventionis. T. 5. c. 413. E.
Actione de in rem verso pater quando teneatur. T. 5. c. 982. D. & seq.
Actione exercitoriâ, aut institoriâ in solidum conventus quo modo à sociis partes illorum recuperare possit. T. 5. c. 428. A.
Actione de dolo pupillus etiam conveniri potest. T. 5. c. 147. A.
Actione de peculio an dominus agere possit, qui communem cum socio servum habet. T. 5. c. 441. A.
Actione de constituta pecunia quis teneatur. T. 5. c. 409. A.
In actione de peculio spectatur tempus rei judicatæ, ideſt, quantum eo tempore sit in peculio. T. 5. c. 413. E.
In actione depositi pondus argentei vasis adjici cur debeat. Tom. 5. c. 100. C.
Actione de albo corrupto qui teneatur. T. 5. c. 31. B.
Actione furti qui agere non possit. T. 5. c. 587. A.
Actione judicii mutandi causâ qui teneatur. T. 5. c. 163. B. C. & 164. E. & seq.
Actione judicii mutandi causâ competente quomodo alienans rem liberetur. T. 5. c. 164. E. 165. A.
Actione damni infecti quo tempore missus in possessionem teneatur, & an exspectandum sit, dum factum sit. T. 5. c. 643. E.
Actione in factum de damno infecto quis tenetur. Ibid. E.
An extendatur hæc actio in factum in id tempus, quo damnum datur. Ibid. E.
In actione injuriarum privatâne, an publicâ actione agi debeat, & altera alteram tollat, aut præjudicium afferat. T. 5. c. 754. E. & 755. A.
Actione injuriarum tenetur is, qui statuam patris tui sepulcro affixam non sustulerit, sed eam saxis cæciderit; non sepulcri violati. T. 5. c. 387. B.
Actione pœnali, vel condictione ob pecuniam datam competente, unâ electâ, altera consumitur. Tom. 5. c. 139. C.
Actione præscriptis verbis tutiùs an sit agere, quàm mandati, aut negotiorum gestorum. T. 5. c. 131. C.
In actione injuriarum æquitas naturalis dominari potiùs, quàm subtile jus debet. T. 5. c. 162. E.
Actione ex empto, si servus post evictionem melior factus fuerit, an plus consequatur actor, quàm pretium emptionis. T. 5. c. 1004. A.
Actione ineptâ frustra agitur. T. 5. c. 38. B.
An propriorem, & aptiorem negotio actionem consumat. Ibid. B.
Actione populari quoties agi possit. T. 5. c. 15. A.
Actione populari pluribus agere contendentibus, an Prætoris est electio, utri actionem concedere velit. Ibidem. A.
De actione quod jussu. T. 5. c. 445. E. & 446. A. & seq.
De actione tributoria, & quæ potissimùm, & maximè in ea notanda sint. T. 5. c. 434. D. & c. 435. D.
In actione judicati an habeatur priùs ratio ejus, qui prior reus condemnatus fuerit. T. 6. c. 325. E.
De actione injuriarum, quæ patri competit suo nomine ex Prætoris edicto, nomine autem filii familias, ex leg. Cornelia de injur. Tom. 6. c. 388. B.
De actione mandati. T. 6. c. 78. D. E. 79. A. & seq. 87. B. & seq.
Actione negotiorum gestorum quandonam teneatur pupillus. Tom. 6. c. 11. A. B.
Actione negotiorum gestorum an obligetur is, qui pecuniam, vel aliam rem ad alium perferendam accepit. T. 6. c. 12. D.
Actione de peculio experiri an permissum sit creditori in solidum cum quo velit dominorum ex contractu servi communis duorum, vel plurium. T. 6. c. 62. B. & seq.
In actione de peculio quomodo jus deductionis scindatur. T. 6. c. 64. B.
Actione Paulianâ utrùm revocentur libertates malâ fide datæ a creditoribus. T. 6. c. 328. A. C. & c. 335. D. E. & seq.
Actione Paulianâ utrùm creditor vindicet, & petat, rem esse debitoris, vel pecuniam, quam alienavit in fraudem suam. T. 6. c. 335. E.
Actione populari, vel populari interdicto nullus potest agere per procuratorem, nisi res, quæ publicum quiddam principaliter spectat, ad eum quoque pertineat. Tom. 6. c. 301. D. E.
De actione præjudiciali. T. 5. c. 300. A.
Actione sepulcri violati an teneatur is, qui in alienum sepulcrum, vel in alienum locum religiosum mortuum intulit contra voluntatem domini in aureos centum, quæ actio pœnalis est. T. 6. c. 408. E.
Actione unâ electâ, utrùm altera consumatur. T. 6. c. 20. B.
In actione bonæ fidei ex mora utrùm usuræ possint accedere officio judicis. T. 6. c. 3. E.
Actione confessoriâ, vel negatoriâ fructuarius agere an possit adversùs vicinum. T. 6. c. 334. D.
Actione Fabianâ utrùm revocet patronus ea, quæ ex bonis suis libertus alienavit in fraudem patroni, quo minor ad eum bonorum portio liberti perveniret. T. 6. c. 180. E.
Actione Fabianâ, vel Calvisianâ quænam alienationes prohibeantur, & revocentur. T. 6. c. 422. A. B. C.
Actione Fabianâ utrùm revocentur ea, quæ libertus alienavit in fraudem patroni. T. 6. c. 180. E. & 181. A.
De actione in factum, quæ ex oratione Trajani, & senatus cons. datur adolescentibus in magistratus municipales, sive duumviros, qui a tutoribus, vel curatoribus, quos eis dederunt, non exegerint idoneam satisdationem, rem pupilli, sive adolescentis salvam fore. T. 6. c. 135. A.
In actione tributoria utrùm merx tantùm peculiaris, in qua sciente domino servus negotiatus est, spectetur: non totum peculium, sed merx tantùm peculiaris. Tom. 6. c. 70. C.
In actione tributoria dominus num deducat totum, quod sibi debetur, sed partem contingentem tantùm. Ibidem B.
Actione legis aquiliæ quando magistratus municipalis teneatur. T. 7. c. 93. A. B. quando actione in factum. T. 8. c. 369. B.
Actione jus dicenti non obtemperare non tantùm reum, sed & actorem puniri posse. T. 7. c. 111. A. 115. D.
Actione omni civili deficiente, decurrendum est ad actionem de dolo. T. 7. c. 843. A.
De actione vectigali inter emphiteuticarios. T. 7. c. 585. A.
Actione de peculio rectè convenitur pater, etiam si nihil sit in peculio. T. 7. c. 614. E.
In actione legatorum usuræ veniunt ex mora, officio judicis. Tom. 7. c. 652. C.
Actione in duplum præstatur mera pœna. T. 7. c. 613. A.
De actione ex testamento in stipulationem transfusâ. T. 7. c. 1230. D.
In actione injuriarum injuria non significat genus, sed speciem certam. T. 7. c. 245. D.
Actione duplici, h. e. communi actori, & reo, quid sit dicendum, si agatur. T. 7. c. 92. D. E.
Actione mutuâ priore, excedente modum jurisdictionis, quid agatur. T. 7. c. 67. E.
Actione ex locato, furti, & condictione furtivâ concurrentibus an una alteram perimat. T. 8. c. 365. E. & 366. A.
Actione ex vendito, & actione ex stipulatu concurrentibus, an una alteram perimat. T. 8. c. 365. C.
Actione furti, & damni injuriâ dati ex lege aquilia an filius familias agere possit. T. 8. c. 337. C.
Actione mandati an filius familias agere possit. Ibid. D.
Actione commodati, & actione legis aquiliæ concurrentibus, an una alteram perimat. T. 8. c. 366. B.
Actione commodati an filius familias agere possit. T. 8. c. 337. C.
Actione commodati, & condictione furtivâ concurrentibus, an una alteram perimat. T. 8. c. 365. A.
De actione fraudatoria cum agitur, quid considerandum. Tom. 8. c. 695. C.

BIU Cujas

Actione in duplum quis teneatur. T. 8. c. 777. D.
Actione Paulianâ fraudator tenetur. T. 8. c. 699. D.
Actione personali sublatâ, tollitur hypothecaria. T. 8. c. 716. C.
Actione creditæ pecuniæ an filius familias agere possit. T. 8. c. 337. D.
Actione depositi an filius familias agere possit. Ibidem. C.
Actione in factum an teneatur caupo, si in ejus caupona furtum factum sit. T. 8. c. 333. B.
Actione injuriarum an filius familias suo nomine agere possit. T. 8. c. 337. A.
Actione injuriarum an teneatur is, qui per jocum quem percusserit. T. 8. c. 327. C.
Actione noxali an dominus teneatur, cujus servus ex cœnaculo aliquid effuderit, vel dejecerit. T. 8. c. 333. C. D. vel si servus noxam nocuit ponendo, aut suspendendo. Ibi. D.
Actione priùs editâ aggrediendus est reus. T. 8. c. 370. C.
Actione rescisâ jure fiscali, an creditori restituatur actio in debitorem, vel fidejussorem. Tom. 8. c. 439. E.
In rem actione solum possessorem teneri, non debitorem. T. 8. c. 353. E.
Actio in personam adversùs quem datur. T. 8. c. 354. A.
Actione hypothecariâ singuli heredes tenentur in solidum. T. 9. c. 109. B.
Actione institoriâ tenetur magister navis ex contractu institoris. T. 9. c. 303. B. C.
Actione furti civili in duplum, vel quadruplum, cur non utimur hodie. T. 9. c. 500. C.
Actione furti quando fur solvitur. T. 9. c. 621. E.
Actione redhibitoria agendum est intra sex menses utiles. T. 9. c. 395. C.
Actione negotiorum gestorum petitorem hereditatis teneri possessori hereditatis. T. 9. c. 168. D.
Actione civili de albo corrupto cur non utimur hodie. T. 9. c. 500. C.
Actione judicati minorem conveniri, non tutorem, vel curatorem ex lite, quam intendit tutor, vel curator minoris nomine. T. 9. c. 576. B. C. & seq.
Actione exercitoriâ tenetur navis exercitor ex contractu magistri. T. 9. c. 303. B.
Actione speciali sæpius agi potest ex variis causis, non obstante præscriptione rei judicatæ. T. 9. c. 117. B.
Actione judicati novatur prior contractus, prior obligatio. T. 9. c. 116. B. & seq.
Actione furti nec manifesti tenetur non tantùm, qui furtum fecit clanculùm, sed & is, cujus ope & consilio furtum factum est. Tom. 9. c. 623. D.
Actione generali sæpe agi potest. T. 9. c. 117. C.
Actione æstimatoriâ agendum est intra annum utilem. T. 9. c. 395. C.
Actione ex empto non tenetur venditor emptori ob evictionem ultra duplum. T. 9. c. 1077. C.
Actione ex stipulatu teneri tutoris fidejussores. T. 9. c. 600. D.
De actione, quæ datur in magistratus municipales, sive duumviros, qui tutores dederunt, aut nomina verunt. T. 9. c. 614. B. & seq.
De actione jurisjurandi. T. 9. c. 195. A. & seq.
De actione exercitoria, & institoria. T. 9. c. 303. B. & seq.
Da actione pigneratitia. T. 9. c. 294. E. & c. 295. A. & seq.
De actione in factum, quæ Pauliana dicitur, & quibus competat. T. 9. c. 1135. A. B.
De actione ex stipulatu, qua fidejussor curatoris tenetur, qui cavit, rem adolescentis salvam fore, vel furiosi, vel prodigi. T. 9. c. 590. C.
De actione hypothecaria. Tom. 9. c. 1186. B. est actio in rem. Ibidem B.
De actione protutelæ. T. 9. c. 590. C. statim competit. Ibidem C.
De actione præjudiciali de partu, seu filio agnoscendo. T. 9. c. 1306. D.
De actione vendita. T. 9. c. 365. E.
De actione præscriptis verbis, quæ datur ex permutatione. T. 9. c. 404. A. & seq.
De actione tutelæ. T. 9. c. 265. D.
De actione vi bonorum raptorum. T. 9. c. 1157. B.
In actione exhibitoria verbum *exhibere* restitutionis vim in se continet. T. 9. c. 1167. D.
In actione æstimatoria quid quæritur. T. 9. c. 395. B.
In actione depositi compensatio, deductio, aut retentio locum non habent. T. 9. c. 353. C.
In actione ex empto, quæ evictionis nomine datur in id, quod interest, contineri meliorationes. T. 9. c. 1298. B.
In actione rerum amotarum, & furti, & injuriarum reo delatum jusjurandum non referri. T. 9. c. 197. B.
In actione si certum petatur prohibetur sequestratio, si pecunia petatur, non si alia res certa petatur mobilis. T. 9. c. 217. A. B.
In actione hypothecaria servatur præscriptio 40. annorum. T. 9. c. 1049. E.
Qua actione possit repetere pupillus rem suam mobilem usurpatam. T. 10. c. 108. C.
An qui unâ actione egit, cum ex eodem facto duæ competerent, possit postea reliqua experiri etiam in solidum. T. 10. c. 131. E.
In actione absolutio sequitur, si is, unde petitur, judicis arbitrio satisfaciat actori. T. 10. c. 158. C.
In actione ex empto, & in actione ex vendito quid veniat. T. 10. c. 759. D.
Actiones strictæ, & actiones bonæ fidei. T. 1. c. 763. C. D.
Actiones personales, & mixtæ annorum 30. præscriptione tolluntur. T. 1. c. 548. B.
Actiones personales olim, sive lis contestata fuisset, sive non, erant æternæ, atque perpetuæ. T. 3. c. 529. B.
Actiones in factum etiam filii familias exercere possunt. T. 1. c. 1265. D.
Actiones ex tutelæ, & curationis obligatione quasi ex contractu. T. 1. c. 793. E.
Actiones arbitrariæ quæ sint. T. 1. c. 1279. C. & seq.
Actiones arbitrariæ bonæ fidei insunt judiciis. T. 1. c. 1194. D. & 1279. E.
Actiones fiscales in rem excludi præscriptione. T. 2. c. 645. C.
Actiones noxales in genere. T. 1. c. 753. C.
Actiones de delictis, sive criminibus. T. 1. c. 753. D. & T. 10. c. 962. D.
Actiones ædilitiæ. T. 2. c. 293. C.
Actiones institoriæ & exercitoriæ ad omnes contractus referuntur. T. 2. c. 237. C.
Actiones empti & venditi. T. 1. c. 773. D. & T. 2. c. 293. C.
Actiones noxales quænam sint. T. 1. c. 752. B. & seq. & c. 1369. B. & seq.
Actiones noxales dominis, & in dominos dantur. T. 1. c. 752. B.
Actiones quædam inficiatione in duplum crescunt. T. 1. c. 379. B.
Actiones quid differant ab interdictis. T. 1. c. 848. D.
Actiones duæ ex tutelæ obligatione. T. 1. c. 793. E.
Actiones privilegiariæ. T. 1. c. 794. C.
Actiones strictæ. T. 1. c. 1281. E. & c. 1282. A.
Actiones arbitrariæ. T. 1. c. 1279. C.
Actiones arbitrariæ quæ sint. T. 1. c. 1281. A. B. & c. 1282. A. B.
Actiones multæ ex negotiorum alienorum gestione. T. 2. c. 111. C.
Actiones simplariæ inficiatione in duplum crescunt. T. 2. c. 1067. B.
Actiones annales omnes. T. 1. c. 538. C.
Actiones perpetuæ. T. 1. c. 552. C.
Actiones legatorum personales ignorantibus adquiruntur. T. 1. c. 1046. D.
Actiones ædilitiæ duæ, æstimatoria, & redhibitoria. T. 1. c. 778. B.
Actiones ædilitiæ ex quibus causis dantur. Ibidem C.
Actiones ædilitiæ cur introductæ. Ibidem D.
Actiones ædilitiæ temporales sunt. Ibidem E. & c. 779. A.
Actiones utiles cur ita dictæ. T. 1. c. 221. A. B.
Actiones utiles accommodari propriè dicuntur. T. 1. c. 252. B.
Actiones utiles habet fiscus in debitores debitoris. Tom. 2. c. 649. D.

BIU Cujas

Actiones utiles rescissoriæ, & restitutoriæ. T. 1. c. 956. A. E.
Actiones contractuum sunt civiles. T. 1. c. 922. C.
Actiones ut duæ sunt de usufructu, ita de jure prædiorum. Tom. 1. c. 751. D.
Actiones pœnales quæ sint. T. 3. c. 208. D.
Actiones populares, ut, & quibus dantur. T. 1. c. 871. C.
Actiones populares etiam publicæ dicuntur, quòd omnibus pateant. T. 1. c. 975. E.
Actiones privatis competentes præscriptione 30. annorum excluduntur. T. 3. c. 117. D. E.
Actiones, quæ vindictæ tantùm persequutionem habent. Tom. 3. c. 100. D.
Actiones Calvisianæ, quæ dantur liberis, aut parentibus. Tom. 1. c. 1258. D.
Actiones legatorum personales ignorantibus acquiri. T. 1. c. 1046. D. E.
Actionis directæ quibus competunt. T. 3. c. 220. A.
Actiones simplariæ. T. 2. c. 1067. B.
Actiones, quæ in heredes, vel ad heredes transeunt. T. 1. c. 276. A.
Actiones quemadmodum per inficiationem duplentur. T. 1. c. 379. B.
Actiones communes ex causis adventitiis. T. 1. c. 224. C.
Actiones ex pactis jure civili non dantur. T. 1. c. 1383. E.
Actiones strictæ non sunt omnes eodem jure. T. 5. c. 403. D.
Actiones dat tam suas, quàm civiles Prætor. T. 1. c. 745. E.
Actiones ecclesiis, & civitatibus competentes, quanto tempore excluduntur. T. 3. c. 117. E.
Actiones quando extinguuntur. T. 1. c. 552. A. B.
Actiones famil. erciscundæ, & communi dividundo quid habeant commune. T. 2. c. 177. A.
Actiones vivere quid. T. 3. c. 536. E.
Actiones temporales. T. 3. c. 529. D.
Actiones negativæ, vel negatoriæ. T. 1. c. 250. D.
Actiones concurrentes. T. 3. c. 208. C.
Actiones Ecclesiasticæ non tolluntur, nisi præscriptione 100. annorum. T. 2. c. 16. C.
Actiones furti oblati. T. 1. c. 231. B.
Actiones furti prohibiti. Ibid. B.
Actiones furti concepti, & oblati, & prohibiti, nec non furti non exhibiti in desuetudinem abierunt. Ibid. B.
Actiones, quæ in bonum, & æquum concipiuntur, quo sensu naturalem præstationem habere intelligantur. T. 3. c. 543. D.
Actiones pœnales quænam ex Prætoris jurisdictione. T. 1. c. 254. C. D.
Actiones quænam propriè præjudiciales appellentur. Ibid. D. E.
Actiones pœnales ex maleficiis, in heredem an competant exceptâ injuriarum actione. T. 1. c. 277. B.
Actiones præsertim pœnales de eâdem re concurrentes an aliquando invicem se consumant. Tom. 3. c. 208. C.
Actiones pœnales contestatæ ab heredibus an & heredibus dentur, & cõtra heredes transeant. T. 1. c. 277. C.
Actiones in rem vindicationes, in personam cur condictiones dicantur. T. 1. c. 255. E. & 256. A.
Actiones perpetuæ quænam esse dicantur. T. 1. c. 276. A.
Actiones prætoriæ quandonam intra annum vivant, & quando perpetuæ sint. Ibid. A. B.
Actiones quænam mixtam causam obtinere videantur, tam in rem, quàm in personam. T. 1. c. 257. A.
Actiones duæ ex verborum obligatione, scilicet condictio, vel ex stipulatu. T. 1. c. 193. E.
Actiones omnes, vel in simplum, conceptæ sunt, vel in duplum, vel in triplum, vel inquadruplum. T. 1. c. 257. C.
Actiones, quas arbitrarias appellamus, quænam sint. T. 1. c. 261. A.
Actiones de peculio servorum, filiorumque familias, a quo propositæ. T. 1. c. 253. E.
Actiones, quæ inficiatione duplicantur, quænam sint. T. 1. c. 379. B.
Actiones omnes an bonæ fidei sint, vel stricti juris. T. 1. c. 259. A.
Actiones inter bonæ fidei cur hæ sint omissæ, de precario, vel fiduciæ. Ibid. C.
Actiones omnes, quæ jure civili heredi, & in heredem competebant, ex senatus consulto dabantur in fideicommissarium, & auctoritate Prætoris an utiles dentur. T. 1. c. 141. C. D.
Actiones noxales proditæ ex maleficiis servorum. T. 1. c. 269. C.
Actiones noxales constitutæ aut legibus, aut edicto Prætoris. Tom. 1. c. 270. B.
Actiones noxales in servos tantùm proponendæ. T. 1. c. 271. A.
Actiones certæ, solennesquæ, quænam propriè appellentur. Tom. 1. c. 894. E.
Actiones bonæ fidei quot enumerentur. T. 1. c. 259. C.
Actiones populares aliæ sunt noxales, aliæ non item. T. 3. c. 635. A.
Actiones in personam aliæ civiles, aliæ prætoriæ, aut ex legibus, vel constitutionibus. T. 2. c. 207. E.
Actiones privatæ sunt tantùm civiles. T. 4. c. 884. B.
Actiones utiles necessariæ non sunt, cum directæ competunt. Tom. 4. c. 1407. E.
Actiones, quæ competunt societatibus, voluntariæ, & necessariæ. T. 4. c. 969. A.
Actiones, quæ hisce societatibus competunt. Ibid. A. Mar. Tullius de utraque societate verba facit in Quintiana. Ibid. B.
Actiones personales legatorum etiam ignorantibus legatariis acquiruntur. T. 4. c. 1444. D.
Omnes actiones, præter actionem depositi, compensationem hodie patiuntur ipso jure. T. 4. c. 213. C.
Omnes actiones in rem, aut quasi in rem arbitrariæ sunt. T. 4. c. 573. A.
Actiones fictitiæ sunt Publicianæ actio, & rescissoria actio. T. 4. c. 266. B.
Actiones nunquam iis dantur, quorum non interest, & e contra. T. 4. c. 874. C.
Actiones, aut bonæ fidei sunt, aut strictæ; aut arbitrariæ, & strictæ; aut arbitrariæ, aut non. Tom. 4. c. 573. A.
Actiones utiles occurrunt iniquitati. T. 4. c. 481. A.
Actiones, & obligationes activæ, & passivæ an pro rata ejus, quod cui restituitur, in eum transeunt. T. 4. c. 560. C.
Actiones odiosæ non restituuntur. T. 4. c. 68. A.
Actiones per procuratorem non semper nobis acquiruntur. Tom. 4. c. 917. C.
Actiones legis specialiter mandari non possunt. T. 4. c. 9. C.
Actiones arbitrariæ imitantur potiùs strictas actiones, quàm actiones bonæ fidei. T. 4. c. 575. C.
Duæ actiones petitioni hereditatis insunt, & quæ sint. T. 5. c. 1179. D.
Actiones ex stipulatione, ex mutuo, ex constituta pecunia, ex testamento sunt judicia stricti juris, quæ magis frequentantur. T. 5. c. 403. C.
Actiones directæ in jure ceduntur: quod si non fiat, dantur utiles. T. 5. c. 510. E.
Actiones de calumniatoribus famosis actionibus non connumerantur. T. 5. c. 140. E.
Actiones quæ sunt in factum. T. 5. c. 771. B. C.
Actiones ad quid comparatæ, & compositæ sunt. T. 5. c. 916. C.
Actiones hereditariæ. T. 5. c. 280. A.
Actiones præscriptis verbis duæ tantùm sunt bonæ fidei, scilicet æstimatoria, & ea, quæ nascitur ex permutatione. T. 5. c. 450. B. cæteræ actiones præscriptis verbis sunt strictæ. Ibid. B.
Actiones bonæ fidei quot sunt numero, earumque enumeratio. Ibid. B. eas memoriter scire oportet. Ibid. B.
Actiones directæ ad quid competant, aut quid persequantur. Tom. 5. c. 240. D.
Actiones exercitoria, institoria, & tributoria in quibus conveniant. T. 5. c. 535. D.
Actiones hereditariæ, vel possessoriæ quæ sint. T. 5. c. 631. A.
Actiones hereditarias fiscus, ad quem bona testatoris pervenerunt, excipere debet quasi successor. T. 5. c. 163. E.
Actiones in re scriptæ an interdictum quod vi, aut clam comprehendant. T. 5. c. 805. C.

BIU Cujas

Actiones mixtæ ejus juris, & conditionis sunt, ut eas quis excipere, vel intendere possit. T. 5. c. 164. C.
Actiones strictæ an omnes eodem jure sint. T. 5. c. 403. E.
Actiones mandati, negotiorum gestorum, & pro socio, an sint bonæ fidei. T. 5. c. 399. E.
Actiones ne eludantur, quomodo prævideri possit. T. 5. c. 687. A.
Actiones stricti judicii an sint omnes eodem jure. T. 5. c. 403. D.
Actiones præjudiciales quænam sint, & quare sic dicantur. T. 5. c. 687. C.
An priùs, quàm ullæ aliæ actiones, quæ eis impedimento esse possint, prætendendæ sint. Ibid. C.
Actiones pro socio, & communi dividundo in quo differant. Tom. 5. c. 491. B.
Actiones prætoriæ quotuplices sint. T. 5. c. 10. C.
Actiones populares annuæ, & perpetuæ qui differant. T. 5. c. 14. C.
Actiones populares ad quid dentur. Ibid. B. C.
Actiones personales in rebus communibus, seu societate, an communicentur sine cessione. T. 5. c. 479. D.
Actiones populares annuæ sunt, & in heredes non dantur. T. 5. c. 14. B. C.
Actionis causa proxima, & prima, seu pristina quomodo differant. T. 5. c. 938. A.
Actiones pœnales an, & quando in heredes dentur. T. 5. c. 880. D.
Actiones populares. T. 5. c. 615. B.
Actiones, quæ naturalem præstationem habent, & ex æquo, & bono dantur, filio fam. emancipato, non patri competunt. T. 5. c. 163. A.
Actiones unde oriuntur. T. 5. c. 437. E.
Actiones reales, & personales, quæ inter præsentes; & absentes dantur, quandiu durent. T. 5. c. 143. E.
Actiones suæ an mandari possint, ambigitur. T. 5. c. 110. C.
Actiones strictæ non omnes eodem jure sunt. T. 5 c. 403. D.
Actiones strictæ aliæ aliis strictiores sunt. Ibid. D.
Actiones quænam in collatione bonorum veniant. T. 5. c. 615. A.
Actiones appellatoriæ quænã propriè sint. T. 6. c. 340. E. cur sic dictæ fuerint. Ibid. E.
Actiones comparatæ, & expressæ sunt, ut per eas consequamur, quod nostra interest. T. 6. c. 466. A.
Actiones condictitiæ quænam sint. T. 6. c. 104. C.
Actiones famosæ, & turpes quænam sint. T. 5. c. 89. D. E.
Actiones hereditariæ cui heredi scripto denegentur tanquam indigno. T. 6. c. 187. E.
Actiones, quæ in heredes scriptos, & heredibus dari solent, restitutâ ab eis hereditate, ex causa fideicommissi, fideicommissariis, & in fideicommissariosdari, non heredibus, & in heredes; vel dari heredibus, & in heredes, sed eos summoveri, si agant, vel summovere actores, si conveniantur, exceptione restitutæ hereditatis. T. 6. c. 284. E. 285. A.
Actiones incerti cuinam competant, & quænam sint. T. 6. c. 229. E.
Actiones societatis quotnam sint. T. 6. c. 88. C.
Actiones trebellianicæ quibusnam competant. T. 6. c. 285. A.
Actiones duplices, & mixtæ appellantur judicia, seu actiones familiæ erciscundæ, & communi dividundo, & cur. T. 6. c. 342. C. D.
Actiones comparatæ sunt, ut per eas consequamur, quod nostra interest. T. 6. c. 466. A.
Actiones esse civiles, & utiles, & quæ illæ sint. T. 7. 841. E.
Actiones aut esse directas, aut in factum civiles, sive utiles, & quæ illæ sint. T. 7. c. 831. A.
Actiones communes patri, & filio, item patri, & filiæ quæ sint. T. 7. c. 143. E.
Actiones quæ filio familias dentur, si pater absit; vel si nullus sit, qui patris nomine agat. Ibid. A.
Actiones de omnibus rebus an constitui possint. T. 7. c. 848. C.
Actiones duplices, sive communes quæ sint. T. 7. c. 92. D.
Actiones duplices quæ sint. Tom. 7. c. 67. E.
Actiones extraordinariæ, & utiles quæ sint, & cur ita vocentur. T. 7. c. 143. C.
Actiones in factum plures esse. T. 7. c. 823. A.
Actiones in factum prætoriæ quando dentur. T. 7. c. 848. C.
Inter actiones in rem corporalem quæ differentiæ sint. Tom. 7. c. 451. A. B.
Actiones legis non institui per procuratorem. T. 7. c. 69. D.
Actiones mutuæ quæ sint. Tom. 7. c. 67. E.
Actiones mutuæ an apud diversos judices institui possint. Tom. 7. c. 67. C.
Actiones omnes apud eundem magistratum municipalem an instituti possint. T. 7. c. 66. C.
Actiones omnes an apud magistratum rectè instituantur, si earum quantitas ejus jurisdictionem superet. T. 7. c. 91. D. E.
Actiones personales an sequantur legatum. T. 7. c. 1376. D.
Actiones præscriptis verbis de æstimatione, & permutatione cur sint bonæ fidei, cum cæteræ omnes sint strictæ. T. 7. c. 853. C.
Actiones pœnales an in heredem transeant. T. 7. c. 141. D.
Actiones proditas esse non tantùm de damno facto, sed etiam infecto. T. 7. c. 417. C.
Actiones, quæ exercentur nomine hereditario, an post controversiam de hereditate differantur, & quæ illæ sint. T. 7. c. 220. A.
Actiones bonæ fidei non eodem jure censentur, sed aliæ aliis ampliorem fidem exigunt. T. 7. c. 1214. A.
Actiones ubi omnes aliæ deficiunt; actio prætoria subsidiaria est. T. 7. c. 651. A.
Actiones, & obligationes veniunt in familiæ erciscundæ judicio. T. 7. c. 495. E.
Actiones quæ formantur ex persona actoris, etiamsi reus nihil possideat, vel teneat. T. 7. c. 614. E.
Actiones, in quibus spectatur tempus rei judicatæ. Ibid. c. 115. A.
Actiones quæ formantur ex persona rei, in quibus spectatur tempus litis contestatæ. Ibid. A.
Actiones noxales omnes esse arbitrarias. T. 7. c. 340. A.
Actiones quæ filio familias dantur. T. 7. c. 671. C. & seq.
Actiones quæ redduntur inter pauciores heredes. T. 7. c. 490. D.
Actiones omnes mixtæ constant ex re, & ex persona. T. 7. c. 572. D. E.
Actiones de peculio cur plurativo modo dicuntur. T. 7. c. 227. E.
Actiones quod jussu cur plurativo modo dicuntur. Ibid. E.
Actiones institoriæ cur plurativo modo dicuntur. Ibid. E.
Actiones, quæ reddi solent in invitos, quales sint. T. 7. c. 484. D.
Actiones de universitate multæ sunt. T. 7. c. 227. D.
Actiones duplices tres proponuntur. T. 7. c. 483. A. B.
Actiones mixtæ quæ dicuntur. T. 7. c. 469. E.
Actiones communi dividundo, & familiæ erciscundæ dantur inter emphiteuticarios, vel superficiarios, si sint plures ejusdem rei: hæ actiones non dantur cæteris conductoribus. T. 7. c. 377. E.
Actiones utiles introducere Prætoris officium est. T. 7. c. 605. E. & accommodare eas ad leges in casibus similibus. Ibid. E.
Actiones in rem dantur semper adversùs eum, qui rem possidet; imò & adversùs eum, qui non possidet. T. 7. c. 247. C.
Actiones in rem citiùs pereunt, quàm actiones in personam. T. 7. c. 475. A.
Actiones introducere dicuntur Prætores. T. 7. c. 601. B.
Actiones, quas filius famil. exercet, quales sint. T. 7. c. 672. A. & seq.
Actiones quæ dantur inter volentes. T. 7. c. 484. D.
Actionis tempora, & bonorum possessio currunt etiam adversùs pupillum. T. 7. c. 201. D.
Actiones utiles dantur ad exemplum vulgarium, sive directarum. T. 7. c. 848. E.
Actiones utiles quæ sint. T. 7. c. 842. A. proprium nomen non habent, sed in factum concipiuntur. Ibid. c. 841. E.
Actiones arbitrariæ quænam appellentur. T. 8. c. 1098. A.
Actiones an sint tantùm formulæ. T. 8. c. 1101. C.
Actiones de peculio a quo, & adversùs

BIU Cujas

sùs quem comparatæ . Tom. 8. c. 1095. D.
Quænam mixtam causam obtinere videantur . T. 8. c. 1096. D. E.
Actiones legis quænam. T. 8. c. 1100. A
Actiones legis a quo dictæ, & quænam sint . T. 8. c. 914. D.
Actiones perpetuæ, aut temporis quænam dicantur . T. 8. c. 1125. C.
Actiones civiles, & utiles quænam dicantur . T. 8. c. 1105. A.
Actiones alias esse in rem, alias in personam : his personam, illis rem conveniri ; has personam sequi, illas rem ; illas vindicationes appellari, has condictiones . T. 8. c. 353. C.
Actiones duas si admittant delicta duo ex uno facto orta, an utràque actione utendum sit . Tom. 8. c. 387. C. D,
Actiones ex contractibus defuncti, & rei vindicationes, an differantur ob petitionem hereditatis . T. 8. c. 128. C.
Actiones ex delicto, vel quasi venientes, an dentur in heredem. T. 8. c. 384. A.
Actiones famosæ quæ, & quando sint. T. 8. c. 370. A.
Actiones in personam, quæ habent condictionum nomen, an damnato irrogent infamiam . T. 8. c. 369. C. D.
Actiones honorariæ, quæ rei persequutionem habent, an sint perpetuæ, & an in heredem dentur. T. 8. c. 367. D. & seq.
Actiones honorariæ, quæ pœnæ persequutionem habent, quando finiantur . T. 8. c. 368. C.
An in heredem defuncti dentur. Ib. B.
Actiones honorariæ quando finiantur . T. 8. c. 367. B.
An adversùs heredem defuncti dentur . Ibid. B.
Actiones mixtæ quæ dicantur . T. 8. c. 370. E.
Actiones negotiorum gestorum sunt bonæ fidei . T. 8. c. 328. E.
Sunt propriæ ex gestu, non ex contractu . Ibid. c. 328. E. & 329. A.
Actiones omnes civiles esse, aut honorarias . T. 8. c. 367. A.
Actiones oriuntur ex obligationibus. T. 8. c. 316. A.
Actiones personales ex quibus causis sanæ mentis homines acquirant etiam ignorantes, & inviti . T. 8. c. 351. D.
Actiones populares lite contestatâ in heredes transmittuntur. Tom. 8. c. 433. E.
Actiones plures si ex uno delicto nascantur, an omnibus experiri liceat . T. 8. c. 361. D. & seq.
Actiones plures an admittantur ex uno facto, seu delicto . Ibid. E.
Actiones plures si ex una obligatione nascantur, an omnibus uti liceat . T. 8. c. 363. B.
Actiones pœnales an post litem inchoatam ad heredes transeant. T. 8. c. 355. E. & 356. A. & seq.
Actiones populares an conferantur . T. 8. c. 97. B. an transmittantur ad heredes . Ibid. C.
Actiones quæ certo tempore non finiantur . T. 8. c. 1125. E.
Actiones, quæ ex maleficio veniunt, ignorantibus acquiri. T. 8. c. 352. E.
Actiones quæ acquirantur ignorantibus . Ibid. D.
Actiones quæ tam in rem, quàm in personam sint . T. 8. c. 371. A.
Actiones, quæ quasi ex contractu veniunt, ignorantibus acquiruntur . T. 8. c. 352. D.
Actiones arbitrariæ . T. 8. c. 502. D.
Actiones ex delicto mixtis actionibus insunt . T. 8. c. 680. D. fraudatoriæ duabus de causis dantur . Ibid. c. 699. C.
Actiones pœnales, & mixtæ quid commune habeant . T. 8. c. 771. E.
Non dantur in heredem, nisi post litem contestatam . T. 8. c. 704. C.
Privilegiatæ in heredem transeunt cum privilegio . T. 8. c. 694. B.
Rei persecutoriæ altera alteram consumit . T. 8. c. 717. D.
Semel judicio inclusæ, quæ salvæ maneant . T. 8. c. 720. C.
Actiones in personam alias esse ex contractu, alias ex facto . Tom. 8. c. 354. D. E. in contrahendo se gravare invicem, & circumscribere licet . Ibid. E.
Actiones personales ex contractu quæ dicuntur Ibid. E.
Actiones omnes vel esse civiles, vel honorarias . T. 8. c. 355. D.
Actiones mixtæ duobus modis dicuntur . T. 7. c. 469. E. sunt in rem, & in personam . Ibid. E.
Duplices esse dicuntur, nam in eis uterque est actor, & reus . Ibid. E. & T. 8. c. 370. E.
Actiones alias esse in rem, alias in personam . T. 8. c. 353. C.
Actiones in personam, personam sequuntur . Ibid. C.
Actiones in rem, rem sequuntur . Ibid. C.
Actiones in rem vindicationes appellari . Ibid. C.
Cur vindicationes appellantur . Ibidem . C.
Actiones in personam condictiones vocantur . Ibid. C.
Appellantur etiam condictitiæ . Ibidem . C.
Has appellationes ex prisco more duci . Ibid. C.
Actiones tutelæ, & obligationes directa, & contraria, ambæ sunt bonæ fidei . T. 8. c. 329. E.
Nascuntur ex quasi contractu. Ibid. E.
Actiones venientes ex contractibus, vel quasi, an in heredes defuncti dentur in solidum . T. 8. c. c. 383. D.
Actiones contestatæ ab heredibus continuantur, & in heredes qualescumque sint, seu pœnales, seu vindictæ, seu pecuniæ causâ dentur . T. 9. c. 259. C.
Actiones quæ nomen suum accipiunt a primis edictorum verbis, nec aliud nomen habent. T. 9. c. 1145. B.
Actiones multæ marito suppetunt ad retrahendas res donatas uxori . T. 9. c. 498. D.
Actiones aut in rem, aut in personam sunt . T. 9. c. 129. A.
Actiones directæ ex cessione competunt emptori hereditatis . T. 9. c. 368. A. B.
Actiones dotis recuperandæ post dissolutionem matrimonii duæ sunt . T. 9. c. 489. C. & seq.
Actiones vel in rem sunt, vel in personam . T. 9. c. 173. B. in rem tolluntur præscriptione longi temporis, in personam non tolluntur, nisi per tricennium . Ibid. B.
Actiones nullæ sunt perpetuæ ex constitutione Theodosii . T. 9. c. 1029. C. & 1032. A. & 1048. A. B.
Actiones mixtæ pœnales heredibus dantur, ut condictio furtiva, & rerum amotarum, quæ sunt rei persecutoriæ, & vi bonorum raptorum, & legis aquiliæ, quæ sunt mixtæ; item furti, quæ est mera pœnalis . T. 9. c. 258. D.
Actiones temporales contestatione litis perpetuari . T. 9. c. 1048. A.
Actiones, quæ ab herede inceperunt, sunt hereditariæ, ut legatorum actiones . T. 9. c. 255. C.
Actiones hypothecariæ, & reales non sunt hereditariæ, nec personales, nisi heredibus, aut in heredes dentur . T. 9. c. 254. D.
Actiones personales, & hypothecariæ in quo differunt. T. 9. c. 1210. A.
Actiones pigneratitiæ, & hypothecariæ in quo differunt . Tom. 9. c. 295. D.
Actiones pro actibus . T. 9. c. 1337. C.
Actiones ex stipulatu ex dote profectitia, & adventitia an transmittantur . T. 9. c. 505. B. C. & seq.
Actiones omnes pactionibus non abolentur, præter injuriarum actionem, & querelam inofficiosi testamenti . T. 9. c. 106. D.
Actiones, quæ persequuntur vindictam, non damnum pecuniarium, sed dolorem tantùm imminuti honoris, imminutæ existimationis, nec heredi dantur, nec in heredem. T. 9. c. 499. E.
Actiones ut ab heredibus, & contra heredes incipiant . T. 9. c. 247. B.
Actiones empti, & venditi . Tom. 9. c. 381. B. & seq.
Actiones strictæ non eodem omnes jure censentur . T. 9. c. 293. C.
Actiones quæ dantur heredi, & in heredem, quæ non . T. 9. c. 257. C. & seq.
Actiones legis . Vide, Legis actiones.
Actiones incertæ . Vide, Certæ actiones .
Actiones personales olim in provinciis erant perpetuæ . Tom. 9. c. 1049. D.
Actiones interrogatoriæ, quæ præcedebant judicium, sublatæ . T. 9. c. 176. D.
Actiones bonæ fidei bonam fidem

BIU Cujas

aliæ aliis ampliorem exigunt. T. 9. c. 293. C.
Actiones hereditariæ ſunt perſonales actiones, quæ heredibus, aut in heredes ſucceſſionis jure competunt. T. 9. c. 255. A. B.
Actiones ſunt tela, exceptiones reorum clypei. T. 9. c. 1085. D.
Actiones vel ſunt civiles, vel prætoriæ, vel ex legibus, vel ex conſtitutionibus. T. 9. c. 237. C.
Actiones, quibus teſtamenta reſcinduntur, duæ ſunt. T. 8. c. 501. A.
Actiones hereditariæ inter heredes dividi pro portionibus hereditariis debent. T. 9. c. 255. C.
Actiones præjudiciales. T. 9. c. 268. D. & ſeq.
Actiones civiles conteſtatæ ab heredibus continuantur, & in heredes qualeſcumque ſint, ſeu pœnales, ſeu vindictæ, ſeu pecuniæ causâ dantur. T. 9. c. 259. C.
Actiones famosæ pœnales, Tom. 9. c. 353. A.
Actiones legatorum, & actiones bonæ fidei in quo conveniunt, & in quo diſſentiunt. T. 9. c. 862. E. & 863. A. & ſeq.
Actiones hereditariæ ſunt perſonales, quæ heredibus, vel in heredes jure ſucceſſionis dantur. T. 9. c. 255. A. B.
Actiones criminales conteſtatæ ab heredes non tranſeunt, exceptis quibuſdam. T. 9. c. 259. C.
Actiones ex jurejurando. T. 9. c. 191. D. & ſeq.
Actiones, quæ competunt legatariis, & fideicommiſſariis. T. 9. c. 182. A. B.
Actiones ædilitiæ, vel redhibitoriæ non pertinent ad res donatas. T. 9. c. 1185. C. D.
Actiones utiles dicuntur accommodari, non directæ. T. 9. c. 1351. A.
Actiones aliæ ſunt viventium, aliæ morientium. T. 9. c. 85. C.
Actiones noxales eſſe perpetuas. T. 9. c. 313. C.
Actiones furti nec manifeſti, & vi bonorum raptorum concurrunt. T. 9. c. 1158. A.
Actiones ſtrictæ quæ dicuntur. T. 9. c. 493. C. & ſeq.
Actiones quando inchoandæ. T. 9. c. 1048. B.
Actiones poſſeſſoriæ quæ dicuntur. T. 9. c. 648. C.
Actiones fiſci, & reipublicæ publicæ ſunt, & certæ, & idem faciunt. T. 9. c. 1071. E.
Actiones directas commodati, pigneratitiam, & alias habent commodator, debitor, depoſitor, mandator, dominus negotiorum, pupillus. T. 9. c. 300. A. Vide, Contrarias actiones commodati.
Actiones, quæ utrumque perſequuntur, in heredem non dantur, niſi in id, quod ad eum pervenit ex re, cujus perſequutio actioni etiam ineſt. T. 9. c. 257. D.
Actiones rei perſequendæ heredibus defuncti deſunt. T. 9. c. 547. B.
Actiones tres præſcriptis verbis ſunt bonæ fidei, cæteræ ſunt ſtrictæ. T. 9. c. 1172. A.
Actiones in perſonam ferè omnes ſunt perpetuæ. T. 9. c. 1024. B.
An actiones utiles in emptorem hereditatis creditores habeant. T. 9. c. 366. D.
Actiones quæ repeti poſſunt poſt rem judicatam. T. 9. c. 116. E. & ſeq.
Actiones quæ competunt creditoribus hereditariis. T. 9. c. 181. C. & ſeq.
Actiones præjudiciales cur ita dicuntur. T. 9. c. 979. B.
Actiones quaſdam eſſe, quæ ex inficiatione creſcunt in duplum. T. 9. c. 204. A.
Actiones hereditariæ aliæ ſunt ex contractibus, vel quaſi contractibus, aliæ ex delictis, vel quaſi delictis. T. 9. c. 257. A.
Actiones duæ illæ, exercitoria, & inſtitoria, invicem ſæpe comparantur. T. 9. c. 303. C. ambæ actiones dantur in ſolidum. Ibid. D.
Actiones nobis parari per nuncium in his, quæ fiunt per nuncium. T. 9. c. 316. B.
Actiones turpes infr. famoſæ. T. 9. c. 362. E.
Actiones civiles quo tempore finiuntur, ſive perimuntur. T. 9. c. 127. E. & 129. D.
Actiones contrariæ. T. 9. c. 300. A. B.
Actiones ædilitiæ ſunt honorariæ. T. 9. c. 395. A. nuſquam appellantur ex empto, Ibid. A.
Actiones cur aliæ ſunt bonæ fidei, aliæ ſtrictæ, & nulla ſunt interdicta bonæ fidei. T. 9. c. 494. A.
Actiones quæ ex inficiatione in duplum creſcunt. T. 9. c. 222. C.
Actiones ſingulas habere ſua tempora. T. 9. c. 1043. D.
Actiones ædilitiæ. Vide, Ædilitiæ actiones.
Actiones an vendi, & cedi poſſint. T. 9. c. 355. D.
Actiones fictitiæ quæ dicuntur. T. 9. c. 648. C.
Actiones directæ vocantur quaſi principales. T. 9. c. 300. A.
Actiones hereditariæ in donatarios non competunt. T. 9. c. 255. A. non competunt in debitores hereditarios. Ibid. A. dantur etiam in extraneos. Ibid. A.
Actiones exempto, & vendito, quæ formant. T. 9. c. 382. E.
Actiones ex delictis an dentur in heredem, deinde an dentur heredi. T. 9. c. 257. C.
Actiones utiles competunt in perſonam ſine ceſſione. T. 9. c. 368. B.
Actiones, quas Prætor pollicetur in patrem, vel dominum ex negotio geſto cum filio familias, vel ſervo, non ex delicto, ſunt de peculio, quod juſſu, de in rem verſo. T. 9. c. 305. E.
Actiones, & inſtrumentorum editio. Tom. 9. c. 1. A. & ſeq.
Actiones mixtæ invicem dici non poſſunt, quæ neque ſimul intendi, & confundi poſſunt, neque ejuſdem æſtimationis ſunt. T. 10. c. 132. B.
Actiones complures, quæ ad arbitrariam referuntur. T. 10. c. 158. B. & ſeq.
Actiones omnes, quæ in arbitrium judicis conferuntur, a Cujacio dicuntur arbitrariæ. Ibid. B.
Actiones omnes reales, & pleræque perſonales, quæ dicuntur arbitrariæ, judicis officio innituntur. T. 10. c. 164. A.
Ad actiones reales, vel ad perſonales an pertineat titulus digeſtorum *de judic.* T. 10. c. 163. E.
Actiones omnes ex legibus, vel edictis compoſitæ ſunt. Tom. 10. c. 348. D.
Actiones exercitoriæ duæ. Tom. 10. c. 395. E.
Actiones generales non dantur, niſi finito contractu. T. 10. c. 439. C.
An actiones ex empto pro ex vendito, ex vendito pro ex empto, ex conducto pro ex locato, & ex locato pro ex conducto ſumantur. T. 10. c. 445. A. B.
Actiones de æſtimatione, & permutatione ſunt bonæ fidei. Tom. 10. c. 449. B.
Actiones quomodo dicantur accommodari. T. 10. c. 453. A.
Actiones ſtrictæ, aut arbitrariæ per exceptionem doli fiunt bonæ fidei. T. 10. c. 507. C.
Actiones ab heredibus, & contra heredes an incipiant. Tom. 10. c. 515. E. 516. A.
Actiones generales non dantur, niſi finito contractu. T. 10. c. 652. A.
Actiones, quæ civitatibus, Eccleſiis, locis venerabilibus, &c. competunt, centum annis tantùm ſopiuntur. T. 10. c. 693. A.
Actiones perſonales in Italia præſcriptione anni utilis ſubmovebantur. Ibid. D.
Actionis, quæ non inceperunt a defuncto, vel in defunctum, an poſſint incipere a perſona heredis, vel contra heredem. Tom. 10. c. 710. B. C.
Actiones extraordinariæ quomodo dentur in ſervum. T. 10. c. 745. D.
Actiones inventæ ſunt utilitatis causâ. T. 10. c. 750. B.
Actiones duas ejuſdem rei an unus poſſit ſubſtinere. T. 10. c. 758. C.
Quaſnam actiones venditor debeat præſtare emptori. T. 10. c. 766. D. & ſeq.
Actiones duplices. T. 10. c. 795. C. & ſeq.
Actiones, quæ ſunt ex contractu, vel quaſi contractu, dicuntur eſſe ex negotio geſto. T. 10. c. 890. B.
Actiones decretales hodie ſunt a magiſtratu impetrandæ. T. 1. c. 915. D.
Actiones quædam quaſi præjudiciales, & quaſi de ſtatu, & de iis ubi aga-

BIU Cujas

agatur. Tom. 10. c. 929. B.
Actiones quænam solis dominis dentur. T. 10. c. 957. A. B.
Actiones in personam. Ibidem B.
Actiones noxales dantur ex privatis servorum delictis. T. 10. c. 945. E.
Actiones in personam condictiones, actiones in rem vindicationes communi nomine dicuntur. T. 10. c. 954. C.
Actiones institutoria, & exercitoria, an idem sint. T. 10. c. 974. A. B.
Actiones contrariæ non admittuntur purè, sed disjunctim. T. 10. c. 993. C.
Actiones in personam ita herent ei, cui competunt, ut ab eo non possint discedere sine cessione. T. 10. c. 999. C.
Actionis de dolo major est ratio coarctandæ, quæ est famosa, quàm hujus actionis, quæ non est famosa. T. 5. c. 770. D.
Actionum varia genera. T. 1. c. 964. A. & seq.
Actionum utilium causa est æquitatis ratio. T. 1. c. 1265. D.
Actionum divisio, & singularum specierum definitio, natura, & causæ. T. 1. c. 923. B. & seq.
Actionum varia differentia, & natura. T. 1. c. 249. A. & seq.
Actionum pœnalium duo genera. T. 1. c. 1005. B.
Actionum non in personam, sed in rem exempla. T. 1. c. 247. C.
Actionum omnium instituendarum principium est in jus vocatio. T. 1. c. 287. D.
De actionum tempore sacris locis competentium. T. 2. c. 1137. C.
Actionum directarum, & utilium discrimen. T. 5. c. 384. B.
Actionum formulæ sumuntur ab interdictis. T. 5. c. 416. D.
Actionum pœnalium, & mixtarum conditio quæ sit. T. 5. c. 143. B.
Actionum in factum an aliquæ famosæ sint. T. 5. c. 386. E. & c. 771. C.
Actionum in personam summa genera quæ sint. T. 8. c. 355. A. B.
Actionum genera quot sint. T. 8. c. 353. B. C.
Actionum omnium mater est utilitas. T. 8. c. 329. E.
Actionum modus privatis in pactionibus non confirmatur. Tom. 8. c. 763. B.
Actionum omnium in factum conditio. T. 8. c. 772. C.
Actionum species multæ. T. 8. c. 486. E.
De actionum cessione. T. 9. c. 239. E. 240. A. & seq.
Actionum formulæ a Constantino sublatæ. T. 9. c. 1138. E.
Actionum editio. T. 9. c. 1. A. & seq.
Actionum arbitrariarum proposita definitio. T. 10. c. 158. B.
Actionum arbitrariarum duæ sunt clausulæ. T. 9. c. 159. A.
Actionum divisio in strictas, & bonæ fidei, unde primùm sit orta. T. 10. c. 348. D.
Actionum popularium, & earum, quæ ex privatis delictis nascuntur, cur aliæ sint noxales, aliæ non noxales. T. 10. c. 746. A. B.
Actionum omnium initium an a titulo de in jus vocando, vel a titulo de edendo proficiscatur. T. 10. c. 874. B. C.
Actionum, quæ olim postulabantur, erat solennis formula, qua qui deerrabat vel syllaba, causâ cadebat. T. 10. c. 915. E.
Actionum summa divisio. T. 10. c. 933. A. & c. 964. C.
Actionum ex delictis convenientium obligationes cum capite ambulant. T. 10. c. 960. E.
In actionibus mixtis, aut pœnalibus, quod unus præstitit pœnæ nomine, non liberat alium. T. 1. c. 968. D. E.
Actionibus futurum tempus continetur, quoad res judicetur. T. 1. c. 1215. D.
In actionibus bonæ fidei ut fit condemnatio. T. 1. c. 261. C.
In actionibus strictis condemnatio ex stricta formula. Ibidem C.
De actionibus concurrentibus. T. 3. c. 208. C.
De actionibus edendis edicta. T. 3. c. 266. A.
Actionibus bonæ fidei vindicatur dolus. T. 4. c. 273. E.
In actionibus arbitrariis nunquam datur cautio, sed tantùm in bonæ fidei actionibus. T. 4. c. 575. D.
Quæ sunt in actionibus, petitionibus, persequtionibus, ea in bonis connumerantur. T. 4. c. 1447. C.
In actionibus arbitrariis cautio ante diem non exigitur. T. 4. c. 575. D. secus in bonæ fidei judiciis cautio exigitur ante diem. Ibidem D.
In actionibus bonæ fidei an latissimum sit Judicis arbitrium. T. 4. c. 274. B.
In actionibus legitimis nemo ex jure Quiritium possessionem suam vindicare audet, sed ad interdictum venit uti possidetis, vel utrubi. T. 4. c. 655. A.
Actionibus bonæ fidei inest actio doli, exceptio doli, omnis exceptio. T. 4. c. 273. D.
Actionibus arbitrariis nulla inest exceptio, nec omissa suppletur officio judicis. T. 4. c. 575. D.
Actionibus exercitoriâ, institoriâ, & & tributoriâ deficientibus, succedunt aliæ tres actiones de peculio, de in rem verso, & quod jussu. T. 5. c. 437. D. E.
In actionibus civilibus quis condemnari possit. T. 5. c. 113. A.
In actionibus ad exhibendum, & in rem, ab initio an jus suum actor metiatur ex persona sua, quòd sit dominus rei, non quòd is, unde petitur, sit possessor. T. 6. c. 46. E.
In actionibus pœnalibus habetur ratio damni dati, non lucri intercepti. T. 6. c. 320. D.
In actionibus in rem, sive vindicationibus, quod idem est, an compensationi locus sit. Tom. 6. c. 67. B.
In actionibus duplicibus quid spectandum. T. 7. c. 68. A.
Actionibus constitutis deficientibus, quæ actiones dentur. T. 7. c. 848. C.
In actionibus omnibus mixtis & pœnalibus obtinet, quòd singuli in solidum teneantur. T. 7. c. 88. B.
De actionibus mixtis. T. 7. c. 469. C. D.
Actionibus pœnariis concurrentibus pluribus, an altera alteram consumat. T. 8. c. 364. C.
Actionibus comparantur bonorum possessiones. T. 8. c. 185. D.
In actionibus realibus statim Judex rem ipsam restitui jubet cum fructibus. T. 9. c. 1094. B.
Actionibus famosis, constante, & manente matrimonio, non agimus. T. 9. c. 548. C.
Actionibus bonæ fidei ipso jure accedunt augmenta rei. T. 9. c. 159. E.
Actionibus noxalibus quando tenetur bonæ fidei possessor servi alieni. T. 9. c. 629. B.
De actionibus ex causa interdictorum. Vide, Interdicta.
In actionibus debitorum missio prætorii pignoris quomodo procedat. T. 9. c. 1221. A. & seq.
In actionibus certis, quibus certam summam, vel rem certam persequimur, an sit periculum plus petendi. T. 9. c. 493. E.
In incertis actionibus nullum est periculum plus petendi. Ibidem E.
Actionibus pluribus non utitur actor. T. 9. c. 18. A.
De actionibus ædilitiis. T. 9. c. 395. B. & seq.
De actionibus hereditariis. T. 9. c. 254. D. & seq.
In actionibus bonæ fidei non semper est eadem æstimatio bonæ fidei, seu æquitatis. T. 9. c. 372. A.
In actionibus præjudicialibus quis actoris partibus fungitur. Tom. 9. c. 981. D. E.
De actionibus præjudicialibus, quibus quis ex servitute adserit se, vel adseritur liberali causâ in libertatem, vel quibus quis ex possessione libertatis vindicatur in servitutem, vel ex ingenuitate in libertinitatem. T. 9. c. 978. E. & seq.
Titulus de actionibus, & titulus de judiciis sunt idem in Digestis. T. 10. c. 163. E.
In actionibus bonæ fidei tempus rei judicandæ spectatur. T. 10. c. 753. D.
Titulus de actionibus ambitu suo complectitur omnes quæstiones juris. T. 10. c. 932. E.
Actor litem contestatione facit, judicium dictat, reus accipit. T. 3. c. 232. C.
Actor dicitur contestari litem cum reo, non reus cum actore. Ibid. C.
Actor sequitur forum rei competens. T. 3. c. 329. B.
Actor olim cavebat initio litis, ni vicisset

BIU Cujas

ciſſet, reo decimam præſtitum iri. T. 3. c. 170. A.
Actor municipii, vel Collegii eſt procuratori, ac defenſori ſimilis. T. 1. c. 740. A.
Actor, qui temerè litem inſtituerat in decimam partem litis, actione calumniæ olim tenebatur. T. 3. c. 169. E.
Actor majoris actus homo. T. 1. c. 245. A.
Actor ſequi debet forum, & domicilium rei. T. 4. 924. E.
Actor interdum neceſſariò conſtituitur a tutore, & quando. T. 4. c. 879. A.
Actor non tantùm agit, ſed & reus. T. 4. c. 904. D.
Actor num agere cum eo compellatur, qui defenſioni litis ſe offert, reo abſente. T. 4. c. 876. D. eſt Accurſii ſententia, & veriſſima, & cur. Ibidem D.
Actor ex aliena jactura lucrum facere non debet, ne ex alieno incommodo ſuum augeat commodum. T. 4. c. 891. B.
Ut actor idem ſit, & reus ex eadem cauſa, natura non patitur. T. 4. c. 678. D.
Actor ſatisdat de rato, defenſor ſatiſdat judicatum ſolvi. T. 5. c. 116. D.
Actor ut rei partes ſubſtineat, fieri non poteſt. T. 5. c. 118. E. & c. 119. A.
Actor inſtrumenta litis futuræ edere tenetur, non quidem ipſa originalia, ſed exempla eorum. T. 5. c. 35. C.
Actor, deficientibus probationibus, quo proceſſu utatur adversùs reum, ne abſolvatur. T. 5. c. 228. A. B.
Actor, & defenſor in actione damni infecti, & cautione nuntiationis novi operis, qui ſit, & quomodo differat. T. 5. c. 956. C.
Actor quomodo inſtrui ad judicium debeat. T. 5. c. 912. C.
Actor contumax quomodo coercendus. T. 6. c. 802. A. B.
Actor ſequitur forum rei. T. 6. c. 783. D.
Actor quandonam ſubſcribat in crimen, & quas ab cauſas. T. 6. c. 143. C.
Actor cum abeſt, an dimittatur reus, & ſolvatur inſtantia, & reo refundantur impenſæ. T. 6. c. 7. A.
Actor, & reus an poſſint eſſe idem homo. T. 6. c. 241. B.
Actor an in infinitum, & in immensũ jurare pro affectione ſua; & rem, quam petit æſtimare, quanticumque voluerit, poſſit. T. 6. c. 521. A.
Actor pro ratiocinatore, & diſpenſatore pecuniæ defuncti. Tom. 7. c. 497. A.
Actor omnia noſſe debet, & diſcere omnia argumenta rei. T. 7. c. 601. A.
Actor quando rectè condemnetur a non competente Judice in eodem negotio. T. 7. c. 67. D.
Actor ſi moriatur relictis heredibus, & unus eorum litem cœptam a defuncto peregerit, & vicerit, an omnibus coheredibus vicerit. T. 7. c. 149. A.
Actor ſi non probet, inficiator abſolvitur. T. 7. c. 867. D.
Actor quo caſu neceſſariò conſtituendus. T. 8. c. 924. E.
Actor, qui & adjutor dicitur. Ib. E.
Actor, ſi minus in intentione complexus fuerit, ſine periculo agit. T. 8. c. 1099. B.
Actor abſens, non reus condemnatur. T. 8. c. 769. B.
Actor univerſitatis nomine fungitur ut plurimum. T. 8. c. 497. B.
Actor gaſtaldus quis dicitur. T. 9. c. 419. D.
Actor Judicem accipit adversùs reum. T. 9. c. 113. B. litem facit. Ib. B.
Actor. Vide, Reus.
Actor non utitur pluribus actionibus, reus utitur pluribus defenſionibus etiam diverſis. T. 9. c. 18. A.
Actor ſequitur forum rei, regula quando locum non habet. Tom. 9. c. 1296. D.
Actor eſt, qui ex ſervitute in libertatem agit. T. 9. c. 269. E.
Actor, & quod ei incumbit. T. 9. c. 175. A.
Actor cogitur reo exhibere ſuas rationes. T. 9. c. 267. A.
Actor probare debet, non reus. T. 9. c. 92. B.
Actor eſt, qui ex libertinitate in ingenuitatem, vel ex ingenuitate in libertinitatem agit. T. 9. c. 270. A.
Actor eſt, qui contendit, ſe eſſe liberum. Ibidem B.
Actor dicitur fugare, reus fugere. T. 9. c. 134. B. C.
Actor cur dari dicitur a tutore, vel curatore. T. 9. c. 604. A. B.
Actor an poſſit fieri clericus. T. 10. c. 384. B.
Actor an repellatur exceptione. T. 10. c. 527. B.
Actor ſequitur forum rei. T. 10. c. 860. A.
Actor an cogatur poſt litem conteſtatam reo exhibere rationes ſuas, vel alia inſtrumenta, quibus reus poſſit inſtituere defenſionem ſuam T. 10. c. 873. E.
Actor, qui actionem ſuam vel vendidit, vel donavit, vel ceſſit alteri, an jure ſuæ actionis cadat. T. 10. c. 913. D.
Actor debet ſequi forum rei & in civili, & in criminali negotio. T. 10. c. 925. A.
Actoris, & petitoris definitio. T. 3. c. 183. A.
Actoris procurator verus ſatisdat de rato, ſi dubitetur de mandato. T. 3. c. 182. E.
Actoris procurator abſentem defendere, & rem ratam dominum habiturum ſatisdare cogitur. T. 3. c. 182. E.
Actoris jurejurando litem finiri. T. 2. c. 1225. A.
Actoris partes an obtineat, qui poſſidet, ſi de ſervitutibus ſit controverſia. T. 1. c. 250. B. D.
Actoris amiſſio ad domus everſionem ſpectat. T. 2. c. 654. B.
Actoris ſervi amiſſio plerumque eſt cauſa everſionis totius familiæ. T. 4. c. 1023. A.
Actoris non ita eſt neceſſaria præſentia, quàm rei. T. 4. c. 1391. D. E.
Actoris eſt electio, quo judicio agere velit, ſtrictone, an bonæ fidei. T. 5. c. 399. D. E.
Actoris eſt reo præſtituere tempus, quo ſe judicio ſiſtat. T. 6. c. 933. D.
Actoris & rei an hæc verba ſint communia agere, experiri, intendere. T. 6. c. 339. E.
Actoris Procurator non auditur, niſi ſatisdet reo, cum de mandato ejus non conſtat, rem ratam habiturum dominum, & omnes, ad quos ea res pertinet. T. 6. c. 471. A.
Ex actoris parte ineſſe quid ſit. T. 7. c. 659. B.
Actoris in poteſtate eſt, quando agat; non eſt in poteſtate rei, quando conveniatur. T. 7. c. 192. D.
Actoris intentio ſi eſt manifeſta, poſſeſſorem titulum poſſeſſionis ſuæ edere oportet. T. 8. c. 443. C. D.
Actoris calumnia quomodo coerceatur. T. 8. c. 1129. E.
Actoris eſt edere intentionem ſuam. T. 8. c. 371. A.
Actoris, & rei commune nomen. T. 8. c. 599. B.
Actoris petitio, etiam ſi ſit incerta ſententia, tamen debet eſſe certa. T. 9. c. 1072. D. E.
Actoris jusjurandum. T. 9. c. 195. A. & ſeq.
Actoris intereſt dari, & ſolvi. T. 10. c. 159. C.
Actori incumbit probatio, reo defenſio. T. 2. c. 1193. B.
Actori licet, quod reo non permittitur. T. 2. c. 1110. D.
Actori in hereditatis petitione onus incumbit probandi. Tom. 3. c. 183. B.
Actori minori jus ignoranti ſubvenitur. T. 3. c. 421. C.
Actori rem ſine jurejurando æſtimanti fides non habetur. T. 4. c. 317. E.
Actori, ſive creditori, quæ in conſtitutæ pecuniæ contractu nihil noceant. T. 5. c. 411. B.
Actori ad exhibendum jubenti quando, & quantum poſſeſſor teneatur. T. 5. c. 381. A.
Actori an, & cur ſit commodius ſtricto judicio agere, quàm bonæ fidei. T. 7. c. 1011. E.
Reo quidem actio bonæ fidei utilior eſt. Ibidem E.
Actori conjunctus an, & quando Judex eſſe poſſit. T. 7. c. 166. D.
Actori non licere, quod reo permittitur. T. 8. c. 681. D.
Actori olim duæ horæ ad cauſam agendam dabantur, reo tres. T. 8. c. 769. B.

BIU Cujas

Non permittitur pluribus actionibus uti eadem de re. T. 8. c. 775. C.
Actori datur actio de evictione, vel ei, qui est similis ēptori. T. 9. c. 1292. A.
Actori reus non cogitur edere rationes suas, vel brevia contra se. T. 9. c. 267. A.
Actori onus probandi incumbere indebitum fuisse in condictionem indebiti. T. 9. c. 221. C.
Actori incumbit onus probandi. T. 10. c. 1195. A.
Ab actore civitatis ad tutorem pupilli argumentum valet. T. 4. c. 397. C.
Ab actore municipum ad tutorem valet argumentum. T. 4. c. 1042. C.
Actore, & reo jurante, utrius jurejurando standum sit. T. 5. c. 225. A.
Actore non probante, absolvitur possessor, etiamsi non edat instrumentum auctoritatis. T. 9. c. 16. C.
In criminibus gravioribus quid. Ibid. D.
De actore, qui post litem contestatam abest, nec cœptam litem exsequitur. T. 9. c. 133. C.
Ab actore non semper exigitur subscriptio in crimen. T. 9. c. 1159. C.
Actore non probante in ambiguis reus non statim absolvitur. T. 9. c. 190. B. C.
De actore a tutore, seu curatore dando. T. 9. c. 604. A.
De actore, & reo, ideſt, quolibet absente adversario. T. 9. c. 135. E.
De actore, qui per contumaciam abest. T. 9. c. 136. C.
De actore, reo, & contumacibus plura. T. 10. c. 798. E. & 799. A. & seq.
Ab actore an fideicommissum possit relinqui. T. 10. c. 1055. D.
Actorem non facit, qui ipse agere non potest. T. 4. c. 879. C.
Actorem non facit, qui ipse agere nequit. T. 4. c. 1343. B.
Actorem non facit, qui ipse agere non potest; judicem non facit, qui ipse judicare non potest. Tom. 4. c. 879. C. D.
Actorem semper probare, non reum, absolutè statuere non possumus. T. 7. c. 867. B.
Actorem, & actum gerere differunt. T. 8. c. 560. E.
Actorem dari periculo tutoris non solâ absentiâ, sed in locum. T. 9. c. 604. C.
Actorem inter, & rerum, petentem sibi edi rationes actoris, differentia. T. 10. c. 873. E.
Actores rei privatæ ad solutionem canonum compelli possunt manu militari. T. 2. c. 680. A.
Actores possessionum qui sint. T. 3. c. 203. C.
Actores prædiorum fiscalium, & augustæ domus. T. 2. c. 880. C, D.
Actores bonorum. T. 3. c. 541. A.
Actores publici. T. 1. c. 1081. B.
Actores, seu defensores, & dispensatores ecclesiæ, quales esse oportet. T. 2. c. 1034. D.
Actores, qui & vellici dicuntur, servi sunt præfecti rei rusticæ & rationibus prædiorum. T. 4. c. 1112. D.
Actores, sive syndici civitatum quales, & quomodo constituantur; quæ obligatio inter eos, & civitates, aut universitates. T. 5. c. 120. A.
Actores sunt servi, quibus domini summam rerum committunt, qui pecuniis fœnori dandis, vel exigendis occupati sunt. Tom. 10. c. 384. A.
Actores nostri sunt domini nostri. T. 10. c. 743. E.
Actores qui non sint. T. 10. c. 1161. B.
Actorum editionem postulari pendente lite, vel iterum tractata lite. T. 9. c. 9. A. B.
Actorum conficiendorum qui potestatem habeant. T. 10. c. 872. A.
Actorum amissio ad totius domus eversionem pertinere dicitur. T. 10. c. 717. D.
Actoribus, quibus temporalis competit actio, tempus non cedit actionis, antequam agendi fuerit facultas. T. 3. c. 483. B.
Actoribus inducìæ dantur, ut veniant, & liti subsistant. T. 9. c. 133. D.
Actuarius optioni jungitur. Tom. 2. c. 686. B.
Actuarii qui, & quod eorum officium. T. 2. c. 381. B.
Actuarii exempla authentica apud se retinent. T. 6. c. 848. C.
Actuiri verbum antiquum. Tom. 9. c. 812. B.
Acturus adversùs alium in judicio quid observare debeat. Tom. 5. c. 35. C.
Qui acturus est, actionem edere debet, non instrumenta litis. Tom. 9. c. 1. A.
Acturo de inofficioso quæ agenda. T. 7. c. 174. D.
Actus sine itinere esse potest, ut fructus sine usu. T. 3. c. 369. A.
Actus quid. T. 1. c. 378. B.
Actus quid distet ab itinere. Vide, Iter.
Actus legitimi qui sint. T. 3. c. 435. D.
Actus legitimos per procuratorem non peragi. Ibid. D.
Actus legitimi non iterantur. T. 3. c. 171. B.
Actus legitimi an in totum vitientur, qui recipiunt diem, vel conditionem expresse, non etiam qui tacitè. T. 4. c. 745. C.
Actus servitus est agendi jumentum, vel vehiculum. T. 4. c. 142. D.
Actus legitimus per alium non expletur. T. 4. c. 1455. A.
Actus legitimi peraguntur solennibus verbis, & testibus præsentibus. T. 4. c. 745. D.
Actus quid, & in quo differat a via. T. 5. c. 1197. C. D.
Actus legitimi, Vide, Legitimi actus.
Actus legitimus, & solennis an recipiat conditionem expressam. T. 6. c. 311. B.
Actus quid sit. T. 7. c. 393. C.
Acctus a via qua in re distet. T. 7. c. 452. D.
Actus est servitus rustica. Tom. 7. c. 386. C.
Actus legitimi, & solennes apud magistratum municipalem peragi possunt. T. 7. c. 100. B.
Actus legitimi semel fiunt, nec iterantur, & fiunt purè. T. 7. c. 959. E.
Actus quilibet viventium statim ex præsenti tempore vires accipere potest. T. 7. c. 1437. C.
Actus viventium suspendi posse, defunctorum non. T. 7. c. 1392. B. C.
Actus qualenam jus sit. T. 8. c. 942. C.
Actus legitimus non expletur per procuratorem. T. 8. c. 200. B.
Actiones legitimæ non perficiuntur per procuratorem. T. 8. c. 798. E.
Non recipiunt diem, vel conditionem. T. 8. c. 799. C.
Actus omnes legitimi olim habebant symbola quædam. T. 8. c. 743. C.
Actus legitimi non iterantur. T. 9. c. 566. D.
Actus legitimi fiunt in jure. Tom. 9. c. 784. E.
Actus libertatis trahit ad se actum servitutis. T. 9. c. 252. A.
Actus omnes legitimi fiunt semel, purè, non iterantur, non mutantur. T. 10. c. 601. B.
Actum, qui biennio usus non est, amisisse videtur. T. 1. c. 378. B.
Actum accipi pro dicto. Tom. 3. c. 299. A.
Plus actum, minus dictum intelligitur. T. 4. c. 990. E.
Quod actum non est, id pro cauto haberi non potest. T. 4. c. 56. C.
Actum inter, viam & iter quæ differentia sit. T. 7. c. 393. C. & seq.
Actum habens, si ierit tantùm solus, an amittat. T. 7. c. 454. B.
Actum habens an etiam iter habeat, & contra. T. 7. c. 393. D.
Actum qui petiit, nec obtinuit, an iter petere possit, & contra. Ibid. D.
Actum stipulatus an deinde possit iter stipulari, & contra. Ibid. E.
Actum plus valere, quàm scriptum. T. 7. c. 1355. C.
Actum quid. T. 8. c. 500. A.
Actum, & factum quid differant. Ibid. A.
Actum, & factum quid secundùm Aristotelem. T. 8. c. 501. B.
Actum, contractum, gestum, sunt actus viventium, non etiam morientium. T. 8. c. 500. E.
Actuum legitimorum conditio. T. 8. c. 798. C.
In actibus ambiguis sequimur, quod utilius est actori. T. 8. c. 811. E.
legitimis interveniunt symbola. Ibid. c. 798. D.
Acucula capitis. T. 2. c. 1072. E.
Acus comatoria. T. 3. c. 308. A.
Ad bonorum possessionem contra tabulas an vocentur liberi præteriti eo jure, atque ordine, quo vocantur ad successionem legitimam. T. 5. c. 606. A.
Adcrescendi jus quid sit. Tom. 1. c. 748. D. E.

BIU Cujas

Adcrescendi jus, nisi in casum vulgarem, locum non habet. Tom. 3. c. 351. D.
Adcrescendi jus non in omnem successorem juris transit. T. 3. c. 337. C.
Adcrescendi jus an reale sit. T. 1. c. 168. D.
Adcrescendi jus an in emptorem transeat. T. 3. c. 338. C.
Adcrescendi jus quod sit. Tom. 8. c. 955. D.
Adcrescendi jus comparatur alluvioni. T. 9. c. 903. D.
Adcrescendi jus quomodo transeat in heredem. T. 10. c. 311. A.
Adcrescendi jus in emptorem hereditatis non transit. Ibid. A.
Adcrescere quid. T. 1. c. 748. E.
Adcrescere portionem portioni, veluti alluvionem. T. 3. c. 338. E.
Addicere *estrousser*. T. 1. c. 1288. B.
Addicere, adjicere quid sit, & quid addictionis verbo contineatur. T. 1. c. 1288. B.
Addicere est dare, ut addicere bonorum possessionem. T. 3. c. 99. B.
Addicere pro collocare sumptum. T. 6. c. 93. E.
Addicere quid sit. T. 9. c. 549. B.
Addicere, & adjicere differunt. T. 9. c. 1239. A.
Interpretibus confunduntur. Ibid. A.
Addicere sibi non potest creditor pignus, de quo convenit inter eum & debitorem, & cur. T. 9. c. 1238. B.
Addicere non est ipso jure dominium transferre. T. 9. c. 549. B.
Addicere judicem est dare judicem. T. 10. c. 402. D.
Addici non debent bona mariti pro dote mulieris. T. 9. c. 548. C.
Addictio in diem quid. T. 1. c. 771. D.
Addictio bonorum, libertatum conservandarum causâ. T. 1. c. 189. B.
Addictio bonorum an peti possit ab extrario. T. 4. c. 1248. C.
Addictio rei venditæ quæ sit, & quare ita dicatur. T. 5. c. 509. C.
Addictio in diem quidnam sit. T. 6. c. 92. D.
Addictio in diem quomodo fit. T. 7. c. 318. A.
Addictio est verbum exsequutionis rei judicatæ. T. 9. c. 1094. A.
Addictio quid. Ibid. A.
Addictio quæ fit auctione publicâ. T. 9. c. 130. C.
Addictio interveniebat in mulctæ dictione. T. 10. c. 398. E.
Addictionis in diem duæ proponuntur formæ. T. 7. c. 317. A.
Post addictionem factam a fisco intra certa tempora, admittitur adjectio propter utilitatem fisci. T. 9. c. 130. D.
In addictionibus in diem quomodo res geratur. T. 6. c. 92. D. E.
Addictus fodinis, T. 9. c. 1036. D.
Addicti servi non erant, & tamen servicbant creditori. T. 9. c. 246. E.
Adjecto serò nimis solvit, quem prævenit stipulator. T. 6. c. 375. C.
Adiectum solutionis gratiâ, utrùm frustra, & inutiliter fidejussor accipiat, cum in ejus persona non consistat obligatio. T. 6. c. 365. D.
Ad diem, & in diem obligationem contrahere quomodo differant. T. 5. c. 848. A.
Additamenta usurarum. T. 9. c. 338. A.
Ademptio quando valet in testamento. T. 1. c. 1088. B.
Ademptio substitutioni non inest. T. 4. c. 1189. C.
Ademptio peculii cui noceat, & quem liberet. T. 5. c. 784. E.
Ademptio obscura legati non valet. T. 8. c. 796. B.
Ademptio legatorum an firma sit. T. 8. c. 1003. B.
Ademptio non confirmatur legati datione. T. 9. c. 491. A.
Ademptio cum datione debet consentire, non item repudiatio. T. 10. c. 471. E.
Ademptione quod fieri non potest, fit alienatione. T. 10. c. 210. A. & 211. D.
Ab ademptione ad repudiationem an valeat contractus. T. 10. c. 471. E.
Adærare quid significat. Tom. 2. c. 697. E.
Adæratio est taxatio pretii, & quomodo vocant Græci. T. 2. c. 964. D.
Adæratio militaris vestis largitionibus sacris infertur. T. 2. c. 972. A. B.
Adesse & adsistere sunt propria verba officii advocatorum, & procuratorum. T. 10. c. 884. B. E.
De adeunda hereditate. T. 9. c. 768. A. & seq.
Adeundi facultas jure civili est perpetua, si a judice, aut testatore non sit præscriptum tempus deliberationis. T. 9. c. 768. E.
Adfines alii ex aliis non nascuntur. T. 1. c. 827. D.
Adfines in venditione adscribi solent plerumque, nisi fines fundi aliter demonstrati sunt. T. 6. c. 519. D.
Adfinitas an quæratur per adoptionem. T. 3. c. 686. E.
Adfinitas quid. T. 1. c. 827. E.
Adfinitas an contrahatur per adoptionem. T. 5. c. 546. A.
Ad ferrum, ad gladium. Tom. 1. c. 307. B.
Ad ludum gladiatorium. Ibid. B.
Adfirmativè, & negativè an possit idem proponi ut verissimum. T. 10. c. 243. E.
Adgnati proximiores quomodo vocentur ad hereditatem. Tom. 6. c. 186. A.
Adgnati quinam propriè sint. T. 8. c. 1028. E.
Adgnati quinam propriè appellentur. T. 8. c. 1026. A.
Adgnatorum tutela qualis sit. T. 8. c. 916. E. & quinam sint agnati. Ibid. E.
Adgnationis jus quanam re perimatur. T. 8. c. 917. A. & c. 918. D.
Adgnationis jus in quo, & quomodo consistat. T. 8. c. 1026. B.
Si plures sint gradus adgnatorum, quid fiat. T. 8. c. 1027. B.
Adiectio in rebus publicè vendendi quid sit. T. 2. c. 650. D.
Adjectio locorum. T. 3. c. 410. A.
Adjectio post addictionem quando admittitur, & quando non. T. 9. c. 130. D.
De adjectione de dolo affixa actioni de peculio. T. 9. c. 1246. A.
Adjectio stipulationis gratiâ quomodo fit. T. 4. c. 731. E.
Adjectio obligationis gratiâ quomodo fit. Ibid. E.
Adjectiones sunt penes eos, qui pluris licitati sunt rerum subjectarum voci præconis collationes. Tom. 2. c. 650. D.
Adjectiones. T. 9. c. 958. B. C.
Adjectiones generales captiosæ sunt. T. 10. c. 750. D.
Adjectitia bona pro acquisitis. T. 3. c. 249. B.
Adjectum solutionis gratiâ utrùm frustra, & inutiliter fidejussor accipiat, cum in ejus persona non consistat obligatio. T. 6. c. 365. D.
Adjectus ubinam nominetur priore, an posteriore loco. T. 1. c. 201. D.
Adjectus solutionis gratiâ, an semper sit procurator, & cum eo an agi possit mandati, ut pecuniam solutam accipiat. T. 4. c. 171. C.
Adjectus in stipulationibus solutionis gratiâ, & quo loco intelligatur adjectus. T. 5. c. 851. D.
Adjectus solutionis gratiâ apponitur posterioris, non prioris loco. T. 6. c. 362. B.
An pro adjecto habeatur, qui inutiliter alteri substituitur. Tom. 10. c. 550. B.
Adjecto quicquid solvitur, id stipulatori solvi videtur, & ad eum redit actione mandati. Tom. 10. c. 553. C.
Addicere verbum quid denotet. T. 5. c. 742. A.
Adjicere, & abdicere in quo differunt. T. 9. c. 1239. A.
Adigere, i. dare, ut adigere arbitrum. T. 3. c. 99. B.
Adipiscendæ possessionis interdicta, quæ. T. 9. c. 1145. A. quibus competunt. Ibid. B. non sunt hodie in usu. Ibid. c. 1148. C.
Adire, & subire hereditatem quid sit. T. 3. c. 178. A. B.
Adire hereditatem, bona, institutionem, testamentum, & nomen. Ibid. A.
Qui vult adire, multa scire debet. T. 1. c. 1254. B.
Adire hereditatem heres potest antequam ultus sit necem defuncti. T. 3. c. 514. C.
Adire, vel pro herede gerere, est acquirere hereditatem; miscere se verò est hereditate jam acquisitâ uti. T. 4. c. 1265. A.
Adire, & repudiare sunt verba juris civilis. T. 4. c. 469. D. immiscere, & abstinere sunt verba juris prætorii. Ibid. D.
Adire hereditatem. Vide, Hereditas.

BIU Cujas

Adire hereditatem an cogi quis possit. T. 5. c. 991. B.
Adire, & repudiare utrùm sint verba, juris civilis. T. 6. c. 250. D.
Adire hereditatem quandonam heredes, & patroni cogi possunt. T. 6. c. 283. E. c. 285. D. E. & c. 286. E.
Adire & repudiare sunt verba juris civilis. T. 7. c. 1065. A.
Adire hereditatem in quo. T. 8. c. 743. B. nolle & repudiare differunt. Ibidem c. 660. A.
Adire bis non potest, qui potest bis heres exsistere. T. 8. c. 193. A.
Adire, & repudiare sunt antitheta, sicut miscere se, vel immiscere se, & abstinere se. T. 9. c. 919. B.
Adire hereditatem quo casu non cogatur heres. T. 10. c. 341. C.
Adire an liceat ante apertas tabulas. T. 10. c. 498. C.
Adire hereditatem, vel ab alio postulare diversa sunt. T. 10. c. 1101. C.
Adiri judex quando dicatur. T. 7. c. 84. A.
Aditio hereditatis per procuratorem fieri non potest. T. 2. c. 404. E.
Aditio hereditatis æri obligat alieno. T. 1. c. 1255. A. B.
Aditio inutilis, & inefficax quæ sit. Ibidem E.
Aditio tardior habetur pro mora. T. 1. c. 1335. A.
Aditio hereditatis ab agnitione bonorum possessionis distat. Tom. 1. c. 1328. A.
Aditio quid. T. 1. c. 802. A.
Aditio non rectè facta non obligat. T. 1. c. 1255. B.
Aditio solis voluntariis necessaria, non etiam suis. T. 2. c. 404. D.
Aditio aliàs pro cretione, aliàs pro aditione simplici. Ibidem D.
Aditio vindicatio est. T. 3. c. 553. A.
Aditio est modus acquirendæ hereditatis. T. 4. c. 367. D.
Aditio hereditatis retrotrahitur ad tempus mortis testatoris; agnitio legatarii ad tempus aditæ hereditatis, non ultra. T. 4. c. 1444. B. C. Dominium rerum legatarum non nisi scientibus acquiritur. Ibidem C.
Aditio est tacita approbatio eorum, quæ defunctus gessit. T. 4. c. 96. B.
Aditio hereditatis an sit in opere servili. T. 5. c. 683. E.
Aditio, vel immixtio, bonorumque agnitio quare pro contractu habeatur. T. 5. c. 768. C.
Aditio hereditatis an pro contractu habeatur. T. 6. c. 5. B.
Aditio hereditatis. Vide, Heres.
Aditio an substitutionem vulgarem extinguat. T. 6. c. 198. B.
Aditio an testamento confirmet, in quo extraneus institutus est. T. 6. c. 203. A.
Aditio hereditatis an sit actus legitimus, & solennis. Tom. 6. c. 555. E.
Aditio heredis an retrotrahatur. T. 7. c. 1188. E.
Aditio hereditatis retrotrahitur. T. 7. c. 648. E.
Aditio hereditatis animi potiùs est, quàm facti. T. 8. c. 743. D. qualis actus. Ibidem C.
Aditio hereditatis non fit, facilè, & cur. T. 8. c. 181. C.
Aditio non est administrationis, sed animi; consilii potiùs, quàm facti. T. 8. c. 743. D.
Aditio non fit per procuratorem. T. 8. c. 200. B. & c. 743. C.
Aditio accipitur pro agnitione bonorum possessionis. T. 8. c. 7. B.
Aditio hereditatis est actus legitimus. T. 9. c. 566. D.
Aditio extraneis heredibus solis est necessaria. T. 9. c. 788. E. in heredibus necessariis, & in suis heredibus hoc semper obtinuit, ut heredes exsisterent statim a morte testatoris, etiam ante apertas tabulas. Ibidem E. & c. 789. A.
Aditio hereditatis fiebat in jure. T. 9. c. 784. E.
Aditio hereditatis non fit per procuratorem. T. 9. c. 358. B. & c. 939. C.
Aditio hereditatis est actus legitimus. T. 9. c. 566. D. & c. 939. B. non iteratur. Ibid. c. 939. B.
Aditio quid sit. T. 9. c. 769. C.
Aditio semel facta an sufficiat etiam, cum portio hereditatis aliqua heredi accrevit. T. 10. c. 314. B. C.
Aditio non fit a filio sine jussu patris. T. 10. c. 483. D.
Aditio necessaria, vel voluntaria. T. 10. c. 1169. D.
Aditionis, & cretionis differentia. T. 3. c. 178. B.
Aditionis dies. T. 1. c. 534. B.
Aditionis hereditatis dies. Vide, Hereditatis dies.
Aditionis dies, & dies cretionis an idem. T. 6. c. 189. B.
Aditionis dies centesimus dies dicitur. T. 7. c. 954. D.
Aditionis nomen Tribonianus posuit loco, & nomine cretionis. Tom. 9. c. 770. A. effectus nominis cretionis remansit. Ibidem B.
Aditione hereditatis an confusio committatur. T. 5. c. 990. D.
In aditione hereditatis quæ tempora, & qui ordo servandus. Tom. 5. c. 762. A. B. & seq.
Aditione an acquiratur hereditas. T. 6. c. 202. E.
Aditione hereditatis an legata debeantur. T. 6. c. 157. A.
Aditione desinit esse hereditas. T. 10. c. 492. C.
Aditionem qui removet, an removeat & restitutionem; & qui hanc removet, an removeat aditionem. T. 10. c. 341. D. E.
In aditionibus hereditatum pro symbolo fuerunt percussiones digitorum. T. 4. c. 747. E.
Aditur hereditas triplici viâ. T. 2. c. 405. A.
Adjudicare Judex potest in judicio familiæ erciscundæ eandem rem pluribus in indiviso. T. 7. c. 530. B.
Adjudicari possunt, quæ veniunt in actione familiæ erciscundæ. T. 7. c. 531. B.
Adjudicatio ejusdem rei an fieri possit pluribus in actionibus mixtis de finibus regundis, & communi dividundo. T. 3. c. 661. D.
Adjudicatio rei alienæ fit in tribus judiciis. T. 7. c. 472. B. est veluti emptio quædam, sed coacta, non voluntaria. Ibidem C.
Adjudicatio, & addictio idem est. T. 7. c. 135. C.
Adjucatio, & addictio idem. T. 10. c. 398. D.
Adjudicatione nanciscimur dominia, & inter quos ipsa habet locum. T. 1. c. 328. A.
Adjudicatione quomodo, & quando dominium acquiratur. Ibid. A.
Adjudicatione, & divisione dominium mutatur, non pignus. T. 7. c. 584. B.
Adjudicatione communi dividundo rem esse finiendam paucioribus agentibus. T. 7. c. 589. C.
De adjudicatione rerum, quæ sunt apud hostes. T. 7. c. 531. B.
De adjudicationibus. T. 7. c. 472. B.
In adjudicando servitus an possit constitui. T. 7. c. 530. D.
Adjutor quæstoris, vulgo *Chauffecire*. T. 9. c. 697. B.
Adjutores quæstoris. T. 2. c. 924. E. & c. 925. E.
Adminicula contractus, quæ sunt. T. 9. c. 89. B. C.
Adminicula in testationibus. T. 9. c. 278. B.
Adminicula circumstantiæ quæ. T. 9. c. 89. C.
Administrandi potestatem non habere tutorem, vel curatorem legitimum, aut petitum, & datum sine inquisitione facultatum, & morum nisi pro tutelari officio satisdederit. T. 9. c. 581. D.
Administratio rerum ad civitatem pertinentium. T. 1. c. 886. C. D.
Administratio mala pro cessatione est. T. 2. c. 351. B.
Administratio non est adeunda sine satisdatione. T. 4. c. 36. B.
Administratio præsentium, & absentium an dividi possit. T. 7. c. 149. B.
Administratio tutelæ, vel curæ cum non est divisa inter tutores, vel curatores, ratum esse debet quodcumque per unum gestum est. Tom. 9. c. 577. C. & seq.
Administratio tutelæ, vel curæ. Vide, Tutelæ administratio.
Administratio curæ, vel tutelæ partes habet infinitas. T. 9. c. 569. D. c. 570. A. & seq.
Administratio tutelæ, vel curæ ne oneretur ex alia causa graviori, cavetur, ne tutores, vel curatores fiant publicani. T. 9. c. 579. A.
Administrationis est dotare puellam, & impendia facere ad nuptias, & auctoritatem præstare pupillo in

BIU Cujas

rebus gerendi s. T. 9. c. 571. C.
Administrationis divisio an locum habeat inter ipsos tutores. T. 9. c. 578. B.
Administrationis præcipua pars est defensio causæ pupillaris, T. 9. c. 588. C.
Administrationis tres partes maximæ. T. 9. c. 569. E. & seq.
Administrationis ratio ut reddatur, quibus actionibus agendum. T. 10. c. 928. A. B.
Ad administrationem tutelæ quæ pertinent. T. 9. c. 569. E. & seq.
Ad administrationem tutelæ, vel curæ, quæ pertinent. Ibidem E. & seq.
De administratione negotiorum alienorum ex mandato, vel sine mandato. T. 5. c. 1162. B.
Administratione finitâ, ei, qui tutor esse desiit, non solvitur rectè; & qui ei soluunt, non liberantur. T. 6. c. 553. E.
Administratione finitâ, usuræ computari debent, quæ in tutelæ judicio computantur. T. 6. c. 551. B.
De administratione tutelæ divisa. T. 9. c. 693. D. E.
De indivisa. Ibid. c. 694. B.
De administratione tutorum, vel curatorum, & pecuniâ pupillari fœneranda, & deponenda. T. 9. c. 569. A. B. & seq.
Cum administratione tutelæ, vel curæ periculum semper ambulat. T. 9. c. 575. D. & c. 576. A.
Administrationes publicorum officiorum, si quasi ex contractu pro debitoribus, quibus pecuniam publicam crediderunt, eversis eorum facultatibus conveniantur, an teneantur in sortem tantùm, an etiam in usuras. T. 6. c. 511. A.
Administrator rerum civitatis non potest transigere ambitiosè in fraudem reipublicæ. T. 9. c. 193. C.
Administrationum alii proximi, alii administrationales. T. 2. c. 916. B.
Qui admitti possunt ad bonorum possessionem, & intra quod tempus. T. 9. c. 648. A. & seq.
Admonitionis verbum sumptum pro conventione executoris. Tom. 10. c. 398. C.
Admonitione usucapio interrumpitur, itemque interpellatione, & protestatione publicè factâ, & interventu pupilli, adversùs quem videlicet usucapio non currit. T. 5. c. 720. D.
Adnexa a capitulo fieri possunt. T. 6. c. 1003. A.
Adnotatio quid. T. 9. c. 1379. C.
Adnotatio rei non importat bonorum publicationem. Ibid. C.
Adnotatio bonorum absentis delati inter reos, si intra annum non venerit. Ibidem D.
Adnotationem sequitur publicatio. Ibidem D.
Adnotatur reus requirendus obsignatis bonis. T. 2. c. 619. C.
Adolescens intellectus est capax. T. 1. c. 1113. B.
Adolescens. Vide, Minor. Vide, Pupillus.
Adolescens an possit esse justus, & legitimus litigator sine curatore, qui suppleat, quod ejus ætati deest. T. 5. c. 116. A.
Adolescens an cogatur ratam facere dationem curatoris se absente factam. Ibidem B.
Adolescentis rem salvam fore. T. 1. c. 863. B.
Adolescenti pecuniam qui credit. Vide, Jus crediti.
Adolescenti scientia curatoris non nocet. T. 4. c. 400. B.
Adolescentem inter, & furiosum quænam differentia. T. 6. c. 145. B.
In adolescente dignitas interdum facit, ut magistratus ei honorem officii indulgeat. Tom. 4. c. 861. B.
Adolescentes 25. annis minores accusare posse. T. 3. c. 504. A.
Adolescentes quo tempore ætatis olim Romæ togam prætextam, bullam auream deposuerint, togam virilem sumpserint, & in forum deducti sint. Tom. 5. c. 156. D.
Adolescentium animus perpetuâ humorum agitatione perturbatur. T. 1. c. 987. B.
Adolescentibus auctor studium, & diligentiam circa memoriam actionum bonæ fidei inculcat. T. 5. c. 450. B.
Adolescentibus actio in factum andetur, & cur. Vide, Actio in factum.
Adolescentia quando in masculo, & femina incipit, ac terminatur. T. 1. c. 1015. E.
Adolescentiæ annus ultimus, & finis quis. T. 6. c. 616. E.
Adolescentiæ proximus quis videtur esse. T. 9. c. 134. A.
Adoptans decurionem in filium onera decurionatus suscepisse videtur. T. 6. c. 511. D.
Adoptare possunt spadones. T. 5. c. 1155. D. castrati non possunt adoptare. Ibidem D.
Adoptare in locum nepotis, aut pronepotis, neptis, aut proneptis an liceat. T. 8. c. 909. B.
Adoptare an compellatur invitus. T. 10. c. 1117. E.
Adoptato bonorum possessio contra tabulas a fratre emancipato an acquiri, & contribui possit. T. 5. c. 605. C.
De adoptato extraneo. T. 8. c. 165. D. E. & si veniat ad bonorum possessionem. Ibidem D.
Adoptator, & adrogator superare debet ætatem adoptati, vel adrogati. T. 5. c. 1155. C.
Adoptatorem, ut successorem juris universi, & commoda sequuntur, & incommoda ejus, quem adoptavit. T. 6. c. 511. E.
Adoptatus in civitate, in qua vitam non accepit, an adoptione mutet eam civitatem, in qua vitam accepit, & cum alia civitate augeatur. T. 4. c. 851. D.
Adoptatus a senatore, vel decurione, licèt origo ejus humilis, & plebeja sit, senatoris tamen, & decurionis filius esse intelligitur. T. 6. c. 507. B. C.
Num iisdem privilegiis, & honore in pœnis evitandis fruatur, quo senatoris filius naturalis. Ibidem C.
Utrùm senatoris, vel decurionis filii honorem amittere possint ex alieno delicto. Ibidem C.
Adoptatus an subjiciatur pœnæ plebejorum. Ibidem C.
Adoptatus an morte adoptatoris desinat esse in aliena familia. T. 8. c. 31. B. D.
Adoptatus, qui morte adoptatoris sui juris factus est, an admittatur ad bonorum possessionem contra tabulas patris naturalis. Ibid. B.
Adoptati adoptatoris originem sequuntur. T. 1. c. 884. D.
Adoptati cum parentibus suis adoptivis quænam cognatio sit. T. 5. c. 88. C. D.
Adoptati ad bonorum possessionem admittantur. T. 5. c. 605. C.
Adoptati duarum familiarum an esse, aut videri, vel fingi possint. Ibidem B.
Adoptati ab extraneo quomodo differunt ab adoptatis ab avo, aut proavo. T. 8. c. 45. D.
Adoptati an excludantur a bonorum possessione contra tabulas patris naturalis. T. 8. c. 31. A. B.
Adoptati sunt in aliena familia. Ibidem A.
Habentur pro extraneis. Ibidem A.
an admittantur ad bonorum possessionem contra tabulas patris naturalis. Ibidem B.
Adoptatitius dicitur adoptatori esse adoptivi nepotis loco in jure civili. T. 6. c. 443. C.
Adoptatorum, & emancipatorum differentia. T. 1. c. 1320. E.
Si adoptetur ignobilis a nobili, an nobilis fiat. T. 4. c. 809. A.
Adoptio quid. T. 1. c. 726. C.
Adoptio nuptias an impediat. T. 1. c. 24. B.
Adoptio quo sensu naturam imitetur. T. 1. c. c. 30. A.
Adoptio quotnam modis fiat. T. 1. c. 28. E.
Adoptio duobus modis filios facit. Ibidem D.
Adoptio quibus permittitur, & apud quos magistratus sit. T. 1. c. 315. D. E.
Adoptio fortunæ remedium est. T. 1. c. 31. A.
Adoptio fit per Populum, vel per Prætorem, vel Præsidem Provinciæ. T. 1. c. 315. D.
Adoptio per populum fiebat lege Curiatâ. T. 3. c. 339. D.
Adoptio jus cognationis non adfert. T. 3. c. 167. B.

BIU Cujas

Adoptio jus non adfert ſanguinis. T. 2. c. 1272. B.
Adoptio an jure in teſtamento fiat. T. 3. c. 167. B.
Adoptio non fit ad tempus. Tom. 3. c. 155. D.
Adoptio non tantùm jus agnationis, ſed & jus patronatus adfert. T. 3. c. 167. A.
Adoptio eſt imago naturæ. Tom. 4. c. 1086. E.
Adoptio fraude carere debet. T. 4. c. 856. A.
Adoptio mutat ſtatum hominis. T. 4. c. 809. D.
Adoptio genus non mutat, gentem mutat. Ibid. E.
Adoptio, quæ fit in fraudem fideicommiſſarii, improbatur. T. 4. c. 1087. A.
Adoptio filiorum in Gallia non eſt frequens, & cur. T. 4. c. 629. A.
Adoptio ſancta res eſt, quæ beneficium naturæ, & juris imitatur. T. 4. c. 1087. A.
Adoptio, vel adrogatio filii in Gallia hodie eſt in uſu. T. 4. c. 629. A.
Adoptio eſt remedium fortunæ, teſte Seneca. Ibid. B.
Adoptio locum habet in his, in quibus natura poteſt. Ibid. B.
Adoptio, & emancipatio eſt minima capitis diminutio. T. 4. c. 432. E.
Omnis adoptio eſt causâ cognitâ, vel auctoritate Principis. T. 4. c. 629. B. olim auctoritate populi lege curiatâ non licebat plures adoptare. Ibid. B.
Adoptio, & origo faciunt civem. T. 4. c. 851. D.
Adoptio eſt imago naturæ, & imitatio: imago autem non poteſt naturæ & veritati caliginem offundere. T. 4. c. 325. E.
Adoptio eſt jus civile, veritas eſt jus naturæ. Ibid. E.
Adoptio, & adrogatio in quo differunt. T. 5. c. 1154. B.
Adoptio debet imitari naturam. T. 5. c. 1155. C. eſt imago naturæ. Ibi. C.
Adoptio nihil aliud eſt, quàm fictio juris. Ibid. E.
Adoptio eſt ſui heredis aſſumptio. Ibid. D.
Adoptio quo ad ſucceſſionem patris naturalis tamdiu nocet, quandiu quis in aliena familia eſt. Tom. 5. c. 604. E.
Adoptio non adfert nobis jus ſanguinis, quod naturale eſt, ſed jus agnationis tantùm, quod civile eſt. T. 5. c. 545. B.
Adoptio an præterito in ſucceſſione noceat. T. 5. c. 604. E.
Adoptio an inter quaſdam perſonas nuptias prohibeat, & impediat. T. 5. c. 546. A. & ſequ.
Adoptio naturam imitatur. Tom. 6. c. 1112. D.
Adoptio an minuat, vel augeat dignitatem. T. 6. c. 507. B.
Adoptio an faciat filios familias. T. 7. c. 211. D.
Adoptio jus agnationis adfert, non jus cognationis. T. 7. c. 120. C.
Adoptio quot modis fiat. Tom. 8. c. 909. A.
Adoptio fratris an valeat. Tom. 8. c. 912. D.
Adoptio an noceat ſcriptis in petenda bonorum poſſeſſione contra tabulas. T. 8. c. 45. C.
Adoptio an noceat præteritis in petenda bonorum poſſeſſione contra tabulas. Ibid. C.
Adoptio quæ auferat, & cujus ſit momenti. Ibid. D.
Adoptio quæ noceat liberis in petenda bonorum poſſeſſione contra tabulas. T. 8. c. 31. D.
Adoptio non fit per procuratorem. T. 8. c. 200. B.
Adoptio adfert jus agnationis, non ſanguinis. T. 8. c. 746. A.
Adoptio agnatos tantùm creat, non cognatos. T. 8. c. 186. C.
Adoptio non facit fratres, ſed liberos tantùm. T. 6. c. 1112. D.
Adoptio quid. T. 9. c. 1310. E.
Adoptio quomodo fit hodie. T. 9. c. 1312. A.
Adoptio, & adrogatio in quo differunt. T. 9. c. 1311. A.
Adoptio ſervi eſt actus legitimus. T. 9. c. 566. D. & 939. B.
Adoptio eſt actus legitimus. T. 9. c. 939. C. & c. 1310. E.
Non fit per procuratorem. Ibid. C.
Adoptio ſancta res eſt. Tom. 9. c. 1315. C.
Adoptio ſuum heredem facit. T. 9. c. 910. C.
Adoptio non jure facta non confirmatur a Principe, niſi accerſitis iis, qui læderentur confirmatione adoptionis. T. 10. c. 837. E.
Adoptio impetrata an poſſit adſcribi in teſtamento pro conditione, & câ non ſequutâ, an valeat hereditatis, & legati ademptio. T. 10. c. 1117. D.
Adoptionis, & manumiſſionis diſcrimen. T. 1. c. 1083. C.
Adoptionis effectus. T. 8. c. 909. B. C. qua ætate fieri poſſit. T. 8. c. 911. E. & 912. A. B.
Adoptionis jura quando finiuntur. T. 8. c. 167. E. jura naturalia non item. Ibid. E.
Adoptionis ſolennitas quæ. Tom. 9. c. 1311. B.
In adoptionem avo paterno datus etiam præteritus admittitur. T. 1. c. 1321. A.
An per adoptionem adquiratur nobilitas. T. 4. c. 809. A.
In adoptionem datus ſi a patre naturali ſub conditione ſcriptus ſit heres, alio committente contra tabulas edictum, an & ipſe veniat. T. 5. c. 604. E. & c. 605. A. & ſeq.
De in adoptionem datis, ut ſuccedant. T. 8. c. 165. B. C. c. 166. E. & 167. A.
In adoptionem datus filius extraneo a patre naturali, & præteritus teſtamento patris naturalis, an habeat querelam inofficioſi teſtamenti. T. 9. c. 1313. A.
In adoptionem filius datus. Vide Filius in adoptionem datus.
Datio in adoptionem ſolvit patriam poteſtatem, non datio in fidem. T. 10. c. 550. D.
Per adoptionem an contrahatur agnatio, & conſanguinitas. T. 10. c. 778. C.
Per adoptionem eſt quæſita ea cognatio, quæ proprio vocabulo dicitur agnatio. T. 10. c. 779. B.
In adoptione nulla calumnia, nulla fraus, nullus dolus adhiberi debet. T. 4. c. 856. A.
Adoptione nemo poteſt ſibi fratrem facere. T. 6. c. 1112. D.
Adoptione an bonorum poſſeſſio unde legitimi patronis pereat. T. 6. c. 184. C.
Ex adoptione natus an adoptivi nepotis locum obtineat. T. 6. c. 443. C.
Adoptione teſtamentum an rumpatur. T. 7. c. 905. A.
Adoptione finitur tutela. Tom. 9. c. 603. D. & c. 607. A.
Adoptione non adquiritur patria poteſtas duobus caſibus. Tom. 9. c. 1312. C.
Adoptiones quædam ſunt, quæ fiunt non mutatâ familiâ. T. 8. c. 31. B.
Adoptiones an poſſint fieri apud magiſtratum municipalem. Tom. 10. c. 872. B.
De adoptionibus, & nobilitate conſultatio. T. 1. c. 705. A.
De adoptionibus. T. 9. c. 1310. E. & ſequ.
Adoptivi quandonam admittantur ad bona patris naturalis. Tom. 1. c. 155. A. B.
Adoptivi filii adoptatoris libertos an habeant nunc, aut olim habuerint. T. 3. c. 167. A. B.
Adoptivi ſunt in poteſtate parentum. T. 1. c. 315. D.
Adoptivi filii adoptatoris libertos hodie non habent. T. 3. c. 167. B.
Adoptivi ſunt liberi commentitii. T. 4. c. 1087. A.
Adoptivi patris finitâ poteſtate nullum ex priſtino veſtigium retinetur. T. 4. c. 807. E.
Adoptivi, & naturales an differant. T. 8. c. 165. B.
De adoptivis emancipatis. Tom. 8. c. 165. C. et ſi veniunt ad bonorum poſſeſſionem. Ibidem C.
Adoptivus exheredatus ſemper ſalvam habet quartam. T. 4. c. 754. A. B.
Adoptivus filius cur patris naturalis originem ſequatur, ratio quæ. T. 4. c. 856. A.
Adoptivus filius eam, que patris adoptivi uxor, vel mater fuit, ducere non poteſt, etiam ſolutâ emancipatione. T. 5. c. 546. B. C.
Adoptivus pater qua ætate præcedere debeat eum, quem accepit in adoptionem. T. 8. c. 909. D.
Adoptivus frater eſt loco conſanguinei, & jura conſanguinitatis habet. T. 9. c. 918. D.
Adoptivum in feudum non ſuccede-

BIU Cujas

re, T. 2. c. 1272. A.
Inter adoptivum, & naturalem filium differentia. T. 4. c. 898. A.
Adoptivorum emancipatorum quodnam jus, T. 8. c. 1013. C. D. & sequ.
Adpromissor quisnam sit. Tom. 10. c. 529. B.
Adpromissores, idest, fidejussores, T. 1. c. 1165. B.
Adpromissores an sint fidejussores. T. 6. c. 9. D.
Adpromittere, & adstipulari in quo discrepant. T. 1. c. 1165. B. C.
Adpromittere alteri possumus, adstipulari non possumus. T. 9. c. 1284. D.
Adquiraturne nobis proprietas non solùm, sed etiam possessio per eos, quos in potestate habemus. T. 1. c. 94. A.
Adquiraturne per liberos, & servos alienos. Ibid. E. & c. 95. A.
Adquiraturne per servum, in quo usumfructum habemus. Ibid. A.
Adquirere quod mihi non possum, an possim alii. T. 10. c. 357. B.
Ad quiritur nobis lege. T. 1. c. 328. A.
Per quas personas nobis adquiritur. Ibid. A.
Adquirine possit per extraneam personam. T. 1. c. 95. A.
Adquiri nobis quibus ex causis ignorantibus potest, ex his causis & furiosis potest adquiri. T. 1. c. 151. D.
Adquiri nobis per quas personas possit. T. 8. c. 957. E. 958. A. & seq.
Adquiri inter, & deberi quodnam sit discrimen. T. 10. c. 183. B.
Adquirimus iisdem modis, quibus amittimus possessionē. T. 8. c. 258. A.
In adquirenda hereditate cur tutoris auctoritas necessaria. T. 8. c. 661. C.
De adquirenda, & retinenda possessione. T. 9. c. 1004. A. & sequ.
Adquirendarum rerum alienarum quot sunt causae, sive tituli. T. 8. c. 264. E.
Adquirendi verbum generale est. T. 2. c. 404. E.
Adquisitio longi temporis quasi possessione contenta est. Tom. 1. c. 1118. A.
Adquisitio rerum per traditionē naturali jure fit. T. 1. c. 73. B.
Adquisitio quælibet ad transmissionem est utilis. T. 1. c. 1308. C.
Adquisitio fructuum consummatur eorum consumptione. T. 10. c. 100. D.
Adquisitionis modus per jus accrescendi. T. 8. c. 954. E.
Ad negotium mittere quid sit. T. 3. c. 100. A.
D. Adriani epistola scripta de fidejussoribus. T. 4. c. 957. C.
Ex æquitate porrigitur ad plures mandatores. Ibid. C.
Adriani constitutio in edictum perpetuum translata. T. 6. c. 187. E.
Divi Adriani epistola. Vide, Epistola.
Divi Adriani edictum de non destruendis ædificiis promercii causâ. T. 9. c. 1174. C. D. E. & c. 1175. A.
Adrianum senatus consultum. Vide, Senatus consultum.
Adrodere nummos quid. T. 3. c. 556. D. & seq.
Adrogantur feminæ per Principem. T. 1. c. 316. B.
Adrogare an possit tutor pupillum. T. 3. c. 53. A.
An adrogari possit a tutore pupillus. Ibid. B.
Adrogari olim potuit pubes sine curatoris auctoritate, hodie non potest ex constitutione Claudii. T. 4. c. 751. C.
Adrogari impubes non potuit, ne causâ quidem cognitâ. Tom. 5. c. 1155. B.
Adrogari qui possint. Tom. 7. c. 917. B.
Adrogari an quis possit in locum cognati. T. 8. c. 167. A.
Adrogari an possit impubes. Tom. 7. c. 917. B. & T. 8. c. 93. E.
Adrogati bona esse obnoxia cautioni, & restitutioni. T. 7. c. 917. D.
De adrogatis. T. 8. c. 1165. D. et si veniant ad bonor. possession. Ibid. D.
Adrogatio olim per populum fiebat, hodie per Principem, & intimatur magistratui. T. 3. c. 339. D.
Adrogatio impuberis nisi decreto non fit. T. 1. c. 990. A. B.
Adrogatio Romæ tantùm fit. T. 1. c. 315. E. & c. 316. A.
Adrogatio perimit agnationem. T. 4. c. 751. E.
Adrogatio perimit jus legitimæ hereditatis, mutat gentem, familiam, nomen, sacra, quæ omnia tutoris auctoritas non temerè abolere debet. Ibid. E. & c. 752. A.
Adrogatio. Vide, Adoptio.
Adrogatio, & adoptio in quo differunt. Vide, Adoptio.
Adrogatio alieni liberti non est admittenda. T. 8. c. 146. B.
Adrogatio ab adrogatore quæ, & quomodo detur. T. 7. c. 917. E.
Adrogatio quandonam permittatur. T. 8. c. 909. C.
Adrogatio alieni liberti an admittatur. T. 8. c. 146. D.
Adrogatio quid. T. 9. c. 1311. A. B.
Adrogatio, & adoptio in quo differunt. Ibid. A.
Adrogatio causæ narrationem, & probationem requirit tribus casibus. T. 9. c. 1312. B.
Adrogatio quomodo fit hodie. T. 9. c. 1311. A.
Adrogationis solennitas quæ. Ibid. D.
Per adrogationem obreptitiam, vel subreptitiam non fit ingenuus. T. 7. c. 123. D.
Adrogatione non perit jus patronatus. T. 1. c. 187. B.
Adrogatione an finiatur tutela, item substitutio pupillaris. T. 7. c. 917. C.
Adrogatione an impubes transferatur in potestatem arrogatoris. Ibi. B. C.
Adrogatione parentis non mutatur parens. T. 8. c. 606. C.
Adrogato quæ debeantur, si exheredatus sit ab adrogatore. T. 8. c. 93. D. E. & seq.
Adrogator quæ, & quibus cavere debeat. T. 7. c. 917. C. & T. 8. c. 909. C.
In adrogatorem socii societas non transit, & cur. T. 5. c. 490. B.
Adrogatus statum mutat, ergo adrogatio restitutionem non capit. T. 1. c. 990. B.
Adrogatus omnia sua bona universumque jus suum cum capite suo transfert in arrogatorem. Tom. 7. c. 917. B. C.
Adrogatus si petat bonorum possessionem contra tabulas patris naturalis, an quartam Antonianam conferre debeat. T. 8. c. 94. A.
Adscribuntur est verbum significativum. T. 8. c. 521. C.
Adscriptitius annorum præscriptione se tueri adversùs domini vindicationem potest. T. 2. c. 845. E.
Adscriptitius colonus. T. 9. c. 992. E.
Adscriptitium, vel colonum alienum an quis in suum rus suscipere possit. T. 2. c. 845. D. & c. 846. A.
Adscriptitium fugitivum qui sciens susceperit, an eum reddat, & capitationem fisco persolvat. T. 2. c. 837. C. D.
Adscriptitii tributarii. T. 2. c. 836. D.
Adscriptitii fugitivi ad antiquos penates redire compellendi. Tom. 2. c. 836. C.
Adscriptitii qui dicuntur. T. 9. c. 411. D.
Ascriptitii coloni. T. 9. c. 1036. E.
Adscriptitii capitationem dominis debent. T. 9. c. 411. C. & 418. E.
Adscriptitiis cum domino actionem non esse. T. 2. c. 847. E.
De adscriptitiis. T. 2. c. 1166. C. D.
Adserere arbores Græcis est κεντρίζειν. T. 3. c. 323. E.
Adserere prolem, id est, adoptare. Ibid. E.
Adsertio in libertatem. T. 9. c. 983. D. Vide, Libertus.
De adsertione tollenda. Ibi. D. & seq.
Adsertiones perfusoriæ cur sic dictæ. T. 9. c. 984. A.
Adsertor quid sit propiè. Tom. 2. c. 460. C.
Adsertor non est hodie necessarius in causa liberali. T. 9. c. 984. B. C. D.
Adsertor, & procurator in quo differunt. T. 9. c. 984. B.
Per adsertorem de statu suo litigare, non per se. T. 9. c. 983. E.
Adsessor, & judex in quo differant a magistratu. T. 5. c. 34. E.
Adsessor pars est jurisdicentis. T. 7. c. 105. C.
Adsessor qualem juris scientiam præstare debeat. T. 7. c. 101. C.
Adsessor quædam uniuscujusque judicis videtur esse portio. T. 10. c. 867. B.
Adsessor est pars Præsidis. T. 10. c. 880. E.
Adsessoris, sive consiliarii imperiti quænam culpa annumeratur, & imputetur iis, qui se juris peritos esse

esse præferunt, & an puniatur in persona magistratus. T. 5. c. 34. D.
Adsessoris imprudentia quomodo puniatur. T. 7. c. 105. C.
Adsessoris imprudentiâ si præses jus iniquum alteri dixerit, ipse adsessor tenetur, non præses. T. 7. c. 101. C. & c. 105. A. B.
In adsessore curatoris Civitatis, & adsessore Præsidis differentia, & quæ ejus ratio. T. 4. c. 835. B. quam rationem Hugolinus sequitur. Ib. C.
Adsessores dicuntur comites participes consiliarii, consiliarii participes consiliorum. T. 2. c. 86. D.
Adsessores qui sint. Ibidem C.
Adsessores sibi optare potest Præses; Legato autem dantur adsessores a senatu. T. 4. c. 832. D.
Adsessores publico salario fruebantur. T. 4 c. 972. C.
Adsessores sunt quasi quædam portio cujusque magistratus. Tom. 7. c. 71. B.
Adsessores quinam sint. T. 10. c. 865. E.
Adsessores an sint Judices. Ibid. E.
Sine magistratibus adsessores an possint judicare. T. 10. c. 867. A.
Adsessoribus petitio salarii erat extraordinaria adversùs fiscum. T. 4. c. 972. D.
Adsessoribus judicum an salaria ex publico præbeantur. T. 10 c. 868. E.
Adsessoriorum liber. T. 2. c. 86. D.
Adsessus pro *consilium*. Ibidem D.
Adsidere non possunt in consilio magistratuum, nisi jurisconsulti, & qui se jurisconsultos esse profitentur. T. 7. c. 105. D.
Adsignare libertum. T. 1. c. 826. A.
Adsignare, & tradere idem. T. 3. c. 335. A.
Adsignare, & attribuere idem est. T. 4. c. 1379. C.
Adsignare libertum simpliciter aliud est, aliud adsignare alimentorum causâ. Ibidem C.
Adsignare est annulo obsignatas res præbere adservandas. Tom. 4. c. 1163. D. exempla quædam de annuli traditione signatorii. Ibid. D.
Adsignare, & obsignare an idem sit. T. 6. c. 267. E.
Adsignatio liberti fit quibuscumque verbis. T. 1. c. 1037. A.
Adsignatio liberti invito non adquiritur. T. 1. c. 1208. B. C.
Adsignatio liberti an testamento, an sine testamento fieri possit. T. 1. c. 181. E. & c. 182. A.
Adsignationes libertorum quænam sint. T. 8. c. 1040. A.
Adstetrix quæ dicitur. T. 8. c. 645. C.
Adstipulari, instipulari, restipulari, repromittere, de nuda stipulatione dicuntur. T. 1. c. 1165. C.
Adstipulari. Vide, Adpromittere.
Advena confestim discessurus emens, aut vendens aliquid, an ibi se defendere debeat. T. 7. c. 145. B.
Advena quis. T. 8. c. 649. B.
Advenæ qui dicantur. T. 2. c. 644. B.
Advenæ, & peregrini heredes institui non possunt. T. 9. c. 719. C.
Advenæ, & peregrini non habent testamenti factionem. Ibidem C.
Advenarum, & peregrinorum bona vacantia. T. 9. c. 906. E. & c. 907. A. B.
Adventitia bona inter liberos non conferuntur. T. 3. c. 79. B.
Adventitia bona quæ. T. 2. c. 437. B. C.
Adventitia dos. Vide, Dos.
Adventitia dos quid. Tom. 9. c. 505. C. D.
Adventitii casus. T. 9. c. 1078. D.
Adverbia sunt pandectæ omnium partium orationis. T. 4. c. 632. D.
Adversa valetudo sine sensu doloris esse potest. T. 4. c. 374. B.
Adversarii approbatio plus est, quàm satisdatio. T. 1. c. 1363. C.
Adversarii nomen ad quem propriè refertur. T. 9. c. 1. C.
Adversarii nomen commune est actoris, & rei. T. 10. c. 913. C.
Adversarium qui vocavit in jus, non potest pœnitere, & abstinere improba lite. T. 9. c. 49. C.
Adversùs pro *secundùm*. T. 1. c. 331. E.
Adulationis verbum est jubere, non imperii verbum. T. 4. c. 925. B.
Adulter simplex ut puniendus. T. 3. c. 145. D.
Adulter ab extraneo accusari potest ante factum divortium. T. 9. c. 1405. C.
Adultera mulier in monasterium detrudenda. T. 2. c. 1073. B.
Adultera mulier constante matrimonio, necdum facto divortio, a nemine accusari potest, nisi priùs lenocinii reus maritus accusatur. T. 9. c. 1405. C.
In adultera tollitur crimen adulterii præscriptione sex mensium utilium. T. 4. c. 1395. A.
Adulteræ mulieri accusandæ præscripti sunt sex menses, post quos adultera a nemine potest accusari. T. 9. c. 1405. B.
Adulteri ut coercendi. T. 1. c. 873. A.
Adulteri non possunt postea matrimonium contrahere. T. 6. c. 1101. D. E. purgato tamen, & expiato adulterio perpœnitentiam possunt contrahere. Ibidem c. 1102. C.
De adulteris leges Juliæ a D. Ambrosio, & D. Augustino improbantur ob inæqualitatem. T. 9. c. 1397. D. E.
Adulterini liberi a parentibus alendi. T. 6. c. 1104. E. jure pontificio, secus jure civili. Ibidem. E.
De adultero, vel adultera remittenda, & reducenda. T. 3. c. 147. D. E.
Adultero manifesto denegatur auxilium appellationis ab excommunicatione. T. 6. c. 938. A.
Adultero accusando lege juliâ præscripti sunt 5. anni continui. T. 9. c. 1405. A. B.
Adultero crimen quod objicitur, tollitur præscriptione quinquennii. Ibidem E.
Inter adulterum, & adulteram differentiæ. T. 3. c. 580. E.
Adulterum quis occidere possit. T. 1. c. 961. D.
Inter adulterum, & adulteram differentia quæ est. T. 4. c. 1393. A.
Ea hodie ex constitutione Imperatoris Constantini abrogata est. Ibidem. B.
Adulterum quem occidere marito licet. T. 4. c. 1467. C.
Adulterum maritus filius famil. inconsulto patre, domi suæ deprehensum jure occidere potest. T. 4. c. 116. B.
Adulterum deprehensum cum adultera uno ictu permissum est marito occidere. T. 4. c. 818. B.
Adulterum non potest accusare maritus, quandiu retinet uxorem. T. 9. c. 1405. D.
Adulterum deprehensum in actu licuit occidere ex l. 12. tab. T. 10. c. 723. B.
Adulterium naturâ probrum est. T. 4. c. 1495. D.
Adulterium vindicatur in muliere alii nupta. T. 2. c. 591. A.
Inter adulterium, & incestum differentia. T. 3. c. 581. A.
Adulterium est crimen jure gentium. T. 4. c. 280. E.
Adulterium. Vide, Stuprum. Vide, Incestum.
Adulterium cadit in puberem tantùm. T. 4. c. 96. D.
Adulterium non cadit in impuberem. Ibidem D.
Inter adulterium, & incestum, differentia quæ. T. 4. c. 1005. D. E.
Adulterium. Vide, Incestum.
Inter adulterium, & incestum in jure differentia quæ est. T. 4. c. 811. E.
Adulterium est nomen generale, comprehendens stuprum, & incestum. T. 4. t. 814. E.
Pro adulterio in jure accipitur probrum. T. 4. c. 280. E.
Adulterium, vel stuprum tantùm, quod passæ sunt liberæ mulieres, non quod ancillæ sunt perpessæ, lege juliâ vindicatur. T. 4. c. 1483. E.
Adulterium propriè committitur in nuptam, stuprum in virginem, aut viduam. T. 4. c. 1484. E.
Adulterium, & stuprum in quo differant. T. 5. c. 1198. A.
Adulterium in sponsa committitur. T. 6. c. 153. B.
Adulterium jure gentium, sive naturali prohibitum. T. 6. c. 1146. D.
Adulterium est spem matrimonii violare. T. 6. c. 1115. D.
Adulterium non dirimit matrimonium, sed corpora tantùm conjugum separat. T. 6. c. 1114. A.
Adulterium juris ignorantiâ an excusari possit. T. 7. c. 893. C. D.
Adulterium ut commissum vindicatur lege juliâ de vi publica. T. 9. c. 1432. B.
Adulterium in uxore punitur. T. 9. c. 1398. A.

Leno-

BIU Cujas

Lenocinium in viro punitur. Ibid. A.
Adulterium, & raptus in quo differunt. T. 9. c. 1262. B.
Adulterium vindicatur in domina cauponæ. T. 9. c. 1423. E.
Adulterium qui commiserant, non solum puniebantur, sed etiam qui domum præbuerant. T. 9. c. 1383. C.
Adulterium, & stuprum in quo differunt. T. 9. c. 1397. A. B.
Adulterium vindicatur in concubinis. T. 9. c. 1421. C.
Adulterium capitale est crimen, & de eo paciscí non licet, sicut de aliis criminibus capitalibus. Tom. 9. c. 1262. A.
Adulterium mulieris quomodo probari potest. T. 9. c. 1400. B.
Adulterium in meretrice non vindicatur. T. 9. c. 1424. A.
Adulterium cum adulterio, vel cum lenocinio non compensatur, sed utrumque punitur. T. 9. c. 1398. B.
Adulterium leges vindicant, & capitalibus afficiunt eos pœnis, quos in aliena comprehenderint fœdera genialis sc lectuli expugnationé gessisse. T. 9. c. 1413. B.
Adulterium posse accusari constante matrimonio ab extraneo. T. 9. c. 1405. C.
Adulterium pro stupro. T. 10. c. 572. A.
Adulterium olim non capitale, subinde capitale. T. 10. c. 612. D.
Adulterium capite non puniebatur Constantini tempore. T. 10. c. 725. A.
Adulterium an committatur cum uxore liberta, quæ divertit invito marito. T. 10. c. 782. A.
Adulterii nomine etiam stuprum intelligitur. T. 1. c. 873. A.
Adulterii accusari non potest mulier post quinquennium. T. 3. c. 98. B.
In adulterii crimine nulla dilatio datur. T. 1. c. 406. C.
Adulterii crimen, ubi dotis est actio, morte non finitur. T. 2. c. 647. D.
Adulterii crimen an capitale sit. T. 1. c. 952. A.
Adulterii pœnæ definitio. T. 3. c. 619. A.
Adulterii pœna relegatio. T. 1. c. 873. A. & T. 3. c. 619. A.
Adulterii accusatio etiam hodie est publica soluto matrimonio. T. 3. c. 584. D.
Maritus suspectam adulterii uxorem accusare potest. T. 3. c. 585. A.
In adulterii crimine servi torquentur in caput domini; non in crimine incesti. T. 4. c. 1005. E. & c. 1396. A.
Adulterii venia fit tribus modis. T. 4. c. 1392. D.
Adulterii vi compressa mulier accusari nequit, nec stupri. Ibidem D.
Adulterii crimen adversùs duos infantes, adversùs adulterum, & adulteram eodem tempore. T. 4. c. 1395. C. D. E.
Adulterii, qui omissâ institutâ accusatione mavult lucrum dotis persequi, an admitti debeat. T. 4. c. 1497. B.
Adulterii crimen tollitur præscriptione quinquennii. T. 4. c. 1005. E. & c. 1395. A.
Adulterii accusari non solet vir. T. 4. c. 282. D. a jure Codicis non potest, mulier potest. Ibid. c. 793. C.
Ab adulterii accusatione maritus impune non desistit. T. 4. c. 1399. B.
Adulterii tantùm ulciscendi causâ, non stupri, lex Julia ferrum dedit patri. T. 4. c. 1486. D.
Adulterii accusare non potest, qui illius auctor fuit. T. 6. c. 1115. C. vel qui lenocinium præbuit. Ibidem E.
Adulterii uxorem quandonam accusare possit maritus jure mariti sine periculo calumniæ post divortium. T. 6. c. 49. D.
Adulterii accusatio an possit differri. T. 9. c. 1442. A.
Adulterii accusatio est suggillatio constantis matrimonii. T. 9. c. 1405. C.
Adulterii accusatio non patet omnibus, sed tantùm certis personis. T. 9. c. 1425. B. quæ sunt illæ personæ. Ibidem B.
Adulterii accusatio publica est eâdem lege Juliâ. Ibidem B.
Adulterii accusare nemo potest simul marem adulterum, & feminam adulteram. T. 9. c. 1409. D. & c. 1414. D.
Adulterii crimen adversùs duos adulterum, & adulteram lege Juliâ jure publico, vel jure patris, aut mariti simul intentari non posse. T. 9. c. 1409. D. E.
Adulterii mulier convicta dotem totam amittit, & donationem propter nuptias. T. 9. c. 1426. E.
Adulterii mulieris, & lenocinii mariti eadem est pœna lege Juliâ constituta. T. 9. c. 1398. B.
Adulterii judicium ex lege Juliâ publicum est. T. 9. c. 1425. B.
Adulterii pœnam non fuisse capitalem ex lege Julia. T. 9. c. 1412. B.
Adulterii crimen accusari debet intra 60. dies. T. 9. c. 14. D.
Adulterii reâ mortuâ non perimi quæstionem dotis. T. 9. c. 1123. D.
Adulterii reus maritus non erat legibus Juliis, sed stupri. T. 9. c. 1397. E.
Adulterii accusatoribus præscriptiones, seu exceptiones, quæ solent objici. T. 9. c. 1422. D.
Adulterii accusatio finitur quinquennio. T. 9. c. 1262. B.
De adulterii crimine paciscí non licere. T. 9. c. 1413. C.
In crimine adulterii torquentur etiam statuliberi. T. 10. c. 26. E.
Adulterii damnata an ab aliquo possit duci. T. 10. c. 281. E.
De adulterio nec paciscí licet, nec transigere. T. 1. c. 360. B.
In adulterio inventam uxorem ut maritus occidere potest. T. 1. c. 405. D.
In adulterio deprehensam uxorem qui non dimiserit, reus lenocinii postulatur. Ibid. E. & c. 406. A.
De adulterio sponsæ an sponsus jure mariti agere possit. T. 3. c. 148. B.
Maritus uxorem suam de adulterio, vel stupro, quod ante matrimonium commisit, accusare non potest. T. 3. c. 579. C. D.
Adulterio incesto juncto an servi torqueantur in caput domini. T. 4. c. 1396. B.
Adulterio gravius est incestum. T. 4. c. 816. B.
In adulterio maritus, qui uxorem deprehensam occidit, leviùs punitur. T. 4. c. 817. A. B. & ei remittitur pœna l. Corneliæ. Ibid. B.
Adulterio homines deprehensos quos occidere licet. T. 4. c. 116. B.
Pro adulterio semper accipitur in jure probrum. T. 4. c. 280. E & c 813. C.
In adulterio deprehensam filiam cur. liceat patri occidere, non marito. T. 4. c. 817. D.
Ex adulterio liberi procreati legitimari non possunt per subsequens matrimonium. T. 6. c. 1132. C.
An in adulterio uxoris liceat marito deprehensum occidere. Tom. 9. c. 1403. C.
De adulterio ex lege Julia concubina, quòd sit vice uxoris, potest accusari. T. 9. c. 917. C.
De adulterio vi commisso. Tom. 9. c. 1432. D. hoc casu jus est marito occidendi quemlibet deprehensum in ipso facinore sine ulla distinctione. Ibid. D.
De adulterio est criminale judicium ex lege Julia; & civile, quo agitur de repetenda dote, aut lucrifaciendâ. T. 9. c. 1444. B.
In adulterio deprehensam uxorem jus olim fuit viro sine judicio impune necare. T. 9. c. 1397. C.
In adulterio deprehensus, nec damnatus, damnatave ipso jure non est infamis. T. 9. c. 1415. B.
De adulterio paciscí non licet. T. 9. c. 972. C. finitur quinquennio. Ibid. C. est capitale crimen. Ibid. C.
Adulteria mulieris quomodo puniuntur. T. 4. c. 280. E.
Adulteria mulierum mores graviores tantùm censebantur. Tom. 9. c. 499. C.
Adulteria clericorum Alexander Pontifex numerat inter minora delicta, quorum veniam dare potest clerico Episcopus post peractam pœnitentiam, quod ab auctore hujus operis improbatur. T. 9. c. 1082. A.
De adulteriis lex Julia innumera habebat capita. T. 9. c. 1383. C.
De adulteriis lex Julia. T. 9. c. 1397. A. & sequ.
Adulto an noceat pactum curatoris. T. 9. c. 107. A.
Advocatiam suam inordinatè tractans quibus pœnis subjiciendus. T. 2. c. 1328. D.
Advocatiæ dignitas. T. 2. c. 1330. D.

Advo-

BIU Cujas

Advocatiæ sunt regales. Tom. 2. c. 1325. E.
Advocatio Cæsarienſis. T. 9. c. 1134. D.
Advocatio quid olim fuerit. T. 10. c. 879. E. & c. 880. A.
Advocationem qui expleverint, quæ adipiſcuntur privilegia. Tom. 2. c. 760. C.
Advocatione non præſtitâ, ſi pecuniam dedi ſub ea conditione, an certi condictio ſit. T. 9. c. 232. E.
Advocatione in patria ſua an fungi liceat. T. 10. c. 880. D.
Advocatus prævaricator præter ordinem coercendus. T. 3. c. 251. A.
Advocatus fiſci eſſe non poteſt in ea provincia, ex qua originem ducit. T. 1. c. 491. A. B.
Advocatus fiſci ab Adriano primùm inſtitutus. T. 1. c. 1089. A.
Avocatus, & procurator in quo differant. T. 4. c. 940. A.
Advocatus quantum differat a procuratore. Ibid. A.
Advocatus, & decurio quis poterat eſſe. T. 4. c. 25. D.
Advocatus in qua cauſa quis fuit unius partis, antequam fieret prætor, in ea jus dicere nequit. T. 4. c. 6. C.
Advocatus ſiquis fuerit in causa unius partis, antequam eſſet prætor, de ea poſt præturam jus non dicet, ſed mandabit ſaltem juriſdictionem ad eam cauſam. Ibid. C.
Advocatus fiſci, qui agit de falſo teſtamento fiſci nomine, an repellatur a legato, & bonorum poſſeſſ. contra tab. T. 7. c. 1486. E.
Advocatus an repellatur a teſtamento, quod ſua advocatione improbavit; item in ſucceſſione ejus, cujus accuſatori adfuit. Tom. 7. c. 1487. B.
Advocatus, qui adfuit ei, qui accuſavit libertum patris ſui, an perdat bonorum poſſeſſionem contra tabulas. Ibid. B.
Advocatus, qui adfuit adversùs aliquem, an poſſit in eadem causa pro eodem adeſſe. T. 7. c. 884. C.
Advocatus, qui legatum petenti adfuit, an repellatur a querela inofficioſi. T. 7. c. 1485. E.
Advocatus, qui rem vindicanti adfuit, an amittat ſuam actionem. T. 7. c. 193. D.
Advocatus an poſſit teſtimonium dicere in ea causa, in qua operam ſuam interpoſuit. T. 8. c. 438. D.
Advocatus quidam, qui de republica ſcripſit, malè Cujacium auctorem noſtrum reprehenderat. Tom. 9. c. 1113. E.
Advocatus non fuit tantùm unus in una causa, ſed plures. Tom. 9. c. 141. E.
Advocatus fiſci ſolus poteſt criminaliter agere, vindictamque publicam perſequi. T. 9. c. 1373. B. C.
Advocatus non conſtituitur dominus litis. T. 9. c. 146. D.
Advocatus hodie comparatur procuratori. Ibidem C.
Advocatus repellitur a teſtamento, quod ſua advocatione improbavit. T. 10. c. 499. E.
Advocatus fiſci reis omnibus opponitur acuſator. T. 10. c. 881. A.
Advocatus fiſci a quo inſtitutus. Ibid. E.
Inter advocatum, & clientem, licèt interveniat pecunia, non tamen dicitur eſſe locatio, & conductio. T. 2. c. 1189. D.
Advocatum, qui nobis adeſt, teſtimonium non poſſe pro nobis dicere, & adversùm nos non poſſe cogi. T. 9. c. 276. E.
De advocatis non perpetuandis. T. 3. c. 471. A.
Advocati alii ſtatuti, alii ſupernumerarii. T. 2. c. 724. C.
Advocati fiſci duo patroni. Ibid. C.
Advocati, patroni, cauſidici, oratores, rhetores, ſcholaſtici, togati. Tom. 2. c. 99. E.
Advocati, & patroni differunt. Ibid. E.
Advocati Cæsarienſes quinam, & unde ita appellati. T. 1. c. 90. E. & c. 91. C.
Advocati utriuſque partis an jusjurandum ſubeant. T. 1. c. 285. C. D.
Advocati, vel milites, quibus conſtitutionibus eligendi Chriſtiani præſcribantur. T. 3. c. 665. B.
Advocati cur non perpetuandi, & de iis conſtitutionesquædam novæ. T. 3. c. 471. A. B.
Advocati qui ſint. T. 2. c. 104. E. & c. 105. A.
Advocati officium non eſt amici officium, ſed procuratoris eſt officium amici. T. 4. c. 940. E. Cicero eum vocat amicum voluntarium. Ibid. E.
Advocati officium quid diſtat ab officio procuratoris. T. 4. c. 940. D.
Advocati non ducuntur amicitiâ, ut procuratores, ſed quæſtu. Ibid. D.
Advocati error parti officere non poteſt. T. 6. c. 956. E.
Advocati fiſci ſunt defenſores, & advocati neceſſarii. T. 7. c. 1486. E.
Advocati ut jurati cauſam dicant, quis introduxerit. T. 7. c. 141. A.
Advocati voluntarii ſi accuſatori teſtamenti adfuerint, an repellantur a legato. T. 7. c. 1486. E.
Advocati fiſci ſunt defenſores, & patroni neceſſarii. Ibid. E.
Advocati an mutari poſſint. T. 9. c. 142. A.
Advocati adhibentur in lite ordinanda. T. 9. c. 982. E.
Advocati non mutandi ratio quæ. T. 9. c. 146. D. E.
Advocati perferunt cauſas. Tom. 9. c. 801. A.
Advocati Cæsarienſes qui dicuntur. T. 9. c. 1269. D.
Advocati quomodo in cauſis agendis gerere ſe debeant. T. 10. c. 879. A.
Advocati nullum cum litigatore, quem in ſuam fidem receperunt, debent inire contractum. Ibid. B.
Advocati fiſci unde ſumantur. T. 10. c. 880. E. & c. 881. A.
Advocati jurant de causâ perferenda fide caſtâ, & integra. Tom. 10. c. 917. B.
De advocatis. T. 3. c. 112. E.
De advocatis, qui moram judicio adferunt, per quos fit, ut causa civilis intra triennium non expediatur. T. 9. c. 140. B.
Advocatis non eſt poteſtas conſidendi cum judice. T. 10. c. 859. B.
Advocatis rectiſſimè juncti ſunt procuratores. T. 10. c. 884. C.
Advocato eſt petitio honorarii, etiam ſi ei nec conſtitutum, nec cautum ſit. T. 4. c. 940. A.
Advocato ex causa advocationibus, & poſtulationibus interdici, eſt prohiberi poſtulare pro aliis, adeſſe litigatoribus. T. 4. c. 840. D.
Advocatorum quæſtiones variæ, & ſatis leves. T. 1. c. 668. D.
Advocatorum olim in foro certus erat numerus. T. 3. c. 471. A.
Advocatorum corpus ſeminarium dignitatum. T. 2. c. 103. D.
Advocatorum fiſci privilegia. T. 2. c. 100. B.
Advocatorum error non nocet litigatoribus; nocet præſentibus, nec contradicentibus intra triduum. T. 2. c. 102. C.
Advocatorum corpus quamobrem dicitur ſeminarium dignitatum eſſe. T. 3. c. 646. C.
Advocatorum major dignitas, quàm procuratorum ad lites. Tom. 5. c. 157. B.
Advocatorum corpus eſt ſeminarium dignitatum. Ibid. B.
Advocatorum, qui poſtulant in foro diverſorum judiciorum, variæ appellationes. T. 10. c. 879. D.
Advocatorum fiſci privilegia. T. 10. c. 881. B.
Advocatorum error non nocet litigatoribus abſentibus, præſentibus nocet, niſi contradixerint intra triduum. T. 10. c. 882. A.
Advocatorum eſt major dignitas, quàm procuratorum. Tom. 10. c. 883. A.
Advocatorum corpus ſeminarium eſt dignitatum. Ibid. A.
Ædes meas jure meo in immenſum tollere poſſum, jure ſervitutis uſque ad certam altitudinem, vel in infinitum. T. 1. c. 250. B. C.
Ædes annonis receptis vendi, donarive non poſſe. T. 2. c. 835. C.
Ædes Principis ne privatorum uſibus deſerviant. T. 2. c. 884. A.
Ædes ſacra ſi corruerit, areæ, quæ ſupereſt, emptio non eſt, & quare. T. 4. c. 944. E.
Ædes ſolùm ſuperficiem continent, ædificium propriè eſt ſuperficium. T. 4. c. 245. B.
Ædes, in quibus novum opus fit, ſi ſint communes inter duos, aut plures, utrùm nuntiatio facienda ſit omnibus, an ſatis ſit fieri uni ex omnibus ſociis. T. 4. c. 94. A. B.

BIU Cujas

Si ædes sacra esset, licèt collapsa sit, religio ejus occupavit solum. T. 4. c. 944. E.
Ædes quæ perficiantur, & quæ accessoria ædium sint. T. 5. c. 506. C.
Ædes an vendi possint, ut destruantur negotiationis causâ. Tom. 7. c. 1028. C.
Ædes an possint legari in hoc, ut destruantur. T. 7. c. 1027. C.
Ædes binas habens, an unas tradendo, alteras servas alteris facere possit. T. 7. c. 445. A.
Ædes binas simul tradendo, an alteras alteris servas facere possit. Ibid. A.
Ædes conjunctas, quas paries medius distinguat, habens, si singulas singulis legaverit, paries iste erit communis. T. 7. c. 1393. D. E.
Ædes duas habens, alteras tradendo, vel emendo, an servas retentarum efficere possit. T. 7. c. 427. D.
Ædes per legatum, aut fideicommissum sub conditione relictæ, si pendente conditione exustæ fuerint, an sumptibus heredis legatario restitui debeant. T. 7. c. 1047. E.
Ædes proprias an quis communibus servas facere possit. T. 7. c. 445. D.
Ædes servas si quis in vendendo dixerit, an eas, si liberæ fuerint, servas efficere possit. T. 7. c. 446. A.
Ædes sacra non potest vendi, ut nec æde dirutâ locus vendi possit, in quo erant ædes sacræ. Tom. 7. c. 692. B.
Ædes vicinorum plerumque communibus parietibus distinguuntur. T. 7. c. 591. D.
Ædes servientes si sint plurium, qui onera ferre debent, an singuli teneantur pro parte, an in solidum. T. 7. c. 457. D.
Ædes si quis venditor dixerit servas fore, & liberas tradiderit, quid fiat. T. 7. c. 446. C.
Ædes suas reficiens an possit luminibus officere. T. 8. c. 690. C.
Ædes uti optimæ, maximæque sunt legatæ quid. T. 8. c. 554. B.
Ædes universas qui possidet, an singulas res, quæ in eis sunt videatur possedisse. T. 8. c. 293. C.
Ædes. Vide, Ædificia.
Ædes, & fundus in quo differunt. T. 9. c. 1202. D.
Ne ædes dirimantur transferendæ in aliam urbem ullius materiæ causâ. T. 9. c. 1175. A.
Ædes sunt prædium urbanum. T. 9. c. 550. B.
Ædes proprias ædificare an possint Urbani magistratus. Tom. 10. c. 869. B.
Ædes inter, & ædificia quænam sit differentia, T. 10. c. 1093. A.
Ædessa urbs Osroenæ Provinciæ. T. 2. c. 1006. B.
Ædis sacræ locatio, vel faciendæ conductio, an valeat. T. 10. c. 535. C.
Ædium sacrarum non est commercium. T. 1. c. 771. B. C.
Ædium pars maxima est solum. T. 4. c. 1291. E.
Ædium vitiosarum causâ quomodo caveatur ab uno, aut pluribus dominis. T. 5. c. 914. B. quandonam earum plures sint domini. Ibid. c. 873. B.
Ædium appellatio quænam contineat. T. 5. c. 648. A.
De ædium traditionibus, T. 6. c. 458. E.
Ædium binarum domini pro indiviso, an alteras tradendo, eam legem traditioni dicere possint, quam dicit is, qui binas ædes solus habet. T. 7. c. 445. C.
Ædium custos pigneratius quis sit. T. 7. c. 78. D.
Ædium emptorem quæ sequantur, & quæ non. T. 7. c. 780. E.
Ædium juncta, fixaque an possint legari. T. 7. c. 1027. C.
Ædium junctis legatis, an legatum valeat. Ibidem E.
Ædium legatum, & unâ contignatione tectarum, tigna an sint communia. T. 7. c. 428. B.
Ædium legatarũ sumptus refectionis, & restitutionis an legatarius heredi præstare debeat. T. 7. c. 1048. C.
Ædium quasi pars quæ sunt, legatario, vel emptori earum cedere. T. 7. c. 780. A.
Ædium quasi pars quæ sint, & quæ non. Ibidem A. & E.
Ædium quæ juncta sunt, an possint legari. T. 7. c. 1027. B.
Ædium ruinosarum dominum mandat damni infecti cavere, aut vice cautionis actorem in earum possessionem mittit Prætor. T. 7. c. 78. C.
Ædium venditor si dixerit, ædes non servire, & aliis serviant, quid fiat. T. 7. c. 446. A.
Ædium venditor si consultò reticeat earum servitutem, quid. T. 7. c. 735. D. E.
Ædium appellatione quæ significantur. T. 7. c. 321. B.
Ædium alienarum conductor an fenestras, vel ostia, quæ ædibus adjecit, evellere possit, aut vindicare finitâ conductione. T. 7. c. 330. D. E. & c. 331. A.
Ædium ruinosarum dominus an dejiciatur possessione, si nolit cavere damni infecti. T. 8. c. 293. E.
Ædium non sunt, quæ ornatus causâ habentur. T. 8. c. 653. E.
Ædium sunt, quæ perpetui usus causâ habentur. T. 8. c. 654. A.
Ædium refectio ad curatorem reip. pertinet. T. 8. c. 690. B.
Ædium sunt, quæ propter ædes parantur. T. 8. c. 653. D. E.
Ædium instaurator habet tacitam hypothecam. T. 9. c. 1177. A.
Ædium incensarũ actio. T. 9. c. 2374. D.
De ædium collapsarum ruderibus tollendis in alias ædes interdictum. T. 9. c. 1173. D.
Ædium pulchritudine advocati clientes alliciunt. T. 9. c. 1180. E.
Ædium altitudo quænam constituta ab Augusto, & a Trajano. T. 10. c. 699. E.
Ædium dirutarum areas occupare cuicumque permisit Vespasianus. T. 10. c. 737. D.
De ædibus vicini ruinosis, & vitiosis. T. 1. c. 1519. C.
Ædibus juncta legari cautum fuit ex edicto Vespasiani, & cur. T. 4. c. 1330. E. & c. 1331. A.
Ædibus juncta detrahi cautum fuit constitutionibus, & cur. Ibid. A.
De ædibus altiùs non tollendis. T. 6. c. 458. E.
Ex ædibus communibus si quid immittatur in ædes proprias, an, & cui actio competat. T. 7. c. 463. C.
Ædibus juncta, si sine ædium injuria auferri possint, an debeantur. T. 7. c. 1028. B.
Ædibus juncta an possint legari, vel donari, aut detrahi donandi causâ. Ibid. D.
Ædibus juncta an debeantur, si ædes diruendæ sint. Ibid. B.
Ædibus juncta an dominus detrahere possit promercii, & negotiationis causâ. Ibid. C.
Ædibus juncta si legentur ad opus publicum, an legatum valeat. Ibid. D.
Ædibus legatis an legatario debeantur, quæ earum causâ cæpta, sed nondum perfecta sunt. Tom. 7. c. 782. D.
Ædibus sub conditione legatis, an heres pendente conditione sartas tectas habere, & sumptus necessarios facere debeat. T. 7. c. 1048. B.
De ædibus communibus. Tom. 7. c. 479. D.
Ædibus legatis, an columnæ & marmora cedant. T. 8. c. 991. D.
Ædificans in alieno solo, an sumptus, quos fecit per retentionem rei sibi servare, vel a domino repetere possit. T. 1. c. 69. C. D.
Ædificans in loco publico, an ædificium deponere compellatur. T. 7. c. 399. B.
Ædificans in suo quantum spatii a vicina insula intermittere debeat. T. 7. c. 409. A.
Ædificanti in fundo uxoris an ædificium cedat. T. 7. c. 1028. E.
Ædificandi in loco comuni invito socio jus sibi esse, an unus ex sociis agere possit. T. 7. c. 462. D.
Non ædificandi servitutem habens an possit vicino nuntiare novum opus. T. 7. c. 461. C.
De eo, qui ædificavit in alieno ex materia sua. T. 3. c. 255.
Ædificatori prodesse exceptionem doli mali. T. 6. c. 43. E.
Si quid ædificet socius, an etiam est jus prohibendi per operis novi nuntiationem. Tom. 4. c. 552. C. D.
Inter ædificia x. pedum spatium relinque debet. T. 3. c. 554. D.
Ædificia omnia sunt urbana prædia, sive ruri, sive in urbe ædificata sint. T. 7. c. 477. C.
Ædificia lucri, & compendii causâ diruere non licet. T. 7. c. 715. E.

BIU Cujas

Ædificia omnia ubicumque sint constituta, sunt urbana prædia. T. 7. c. 477. C.
Sententia Neratii, qui solus separavit loco urbana prædia a rusticis, & domum ruri ædificatam appellabat prædium rusticum, explosa est. Ibid. C. Neratii sententia exstat in *l. 2. de servit.* Ibid. C.
Ne quis ædificia demoliri possit promercii causâ, prohibetur. T. 9. c. 1174. E.
Ædificium. Vide, Ædes.
Ædificium est pars, Ædes totum. T. 4. c. 245. C.
Ædificium quid differat a domuncula. T. 5. c. 32. B.
Ædificium consummatum quodnam sit. T. 5. c. 29. E.
Ædificium an solo cedat. T. 6. c. 233. D.
Ædificium cedit solo semper. T. 7. c. 344. C.
Ædificium aliud est, aliud superficium. T. 7. c. 382. A.
Ædificium an liceat immissum habere super ædificium vicini. Tom. 7. c. 422. D.
Ædificium rusticum est villa. T. 7. c. 1057. D.
Ædificium rusticum constat solo, & superficie. Ibid. D.
Ædificium aliquando pro superficie tantùm accipitur. Ibid. D.
Ædificium, & villa in quo differunt. Ibid. D.
Ædificium inter, & domunculam differentia. T. 10. c. 746. A.
Ædificium juxta alienum an liceat monumentum, vel sepulcrum ædificare. T. 10. c. 756. D.
Ædificii quæ sint partes. Tom. 1. c. 942. C.
Ædificii altiùs tollendi actio. T. 1. c. 1516. D.
Ædificii appellatio latior est, quàm ædium: ædificia enim alia urbana, alia rustica sunt; ædes verò tantùm prædia. T. 4. c. 245. B.
Ædificii emptorem pleraque sequi. T. 7. c. 780. E.
Ædificii verbum ambiguum est. T. 7. c. 1057. D. E.
In ædificii verbo dubitatur, an sit villa, an superficies tantùm excepta. Ibid. E.
Ædificii exemplo videtur legatarius posse arborem radicitus exstirpare. T. 7. c. 1058. B.
Ædificii faciendi causâ quæ convehuntur, an pendant vectigal. T. 10. c. 1037. A.
De ædificiis ruinâ collapsis, vel incendio consumptis, quæ domini restituere, & reficere negligunt. T. 9. c. 1176. E.
De ædificiis privatis. Vide, Interdictum.
De ædificio in feudo facto. Tom. 2. c. 1279. A.
Ædificio nondum ædificato servitus imponi potest, & cur. Tom. 4. c. 895. D.
Ædificio futuro an servitus imponi possit. T. 6. c. 458. C.
Ædificio futuro an servitus legari possit. T. 7. c. 1395. E.
Ædificiorum lapsorum area addicitur fisco. T. 2. c. 817. A.
Ædificiorum ponendorum legitima intervalla. T. 3. c. 554. C.
De ædificiorum servitutibus. T. 9. c. 1180. A. & sequ.
Ædificiorum altitudo in urbe quæ fuit. T. 9. c. 1174. B.
De ædificiorum ponendorum legitimis intervallis. T. 9. c. 1180. A.
Ædificiorum modus quis servandus. Ibid. A.
Inter ædilem plebis, & curatorem rei frumentariæ, vel curatorem frumenti coemendi, quæ est differentia. T. 4. c. 841. D.
Ædiles. T. 2. c. 1054. B. C.
Ædiles curules quomodo facti sint. T. 1. c. 903. E.
Ædiles unde ita dicti, & ex quorum numero creati. T. 1. c. 904. B. C.
Ædiles plebeji cereales undenam ita vocentur. T. 1. c. 907. A.
Ædiles quandonam conveniri poterant. T. 7. c. 156. B.
Ædiles imperium non habent. T. 7. c. 53. C.
Ædiles an habeant imperium mixtum. T. 10. c. 384. E.
Ædilis, & curatoris rei frumentariæ differentia. T. 3. c. 41. A.
Ædili incumbit cura viarum verrendarum. T. 9. c. 1182. D.
Ædilium plebis cujusmodi imperium fuerit. T. 7. c. 72. A.
Ædilium munus quo se porrigatur. T. 10. c. 585. B.
Ædilibus maximè sunt curæ venalia. T. 10. c. 1030. B.
Ædilitia actio. Vide, Actio Ædilitia.
Ædilitiæ stipulationes quænam sint. T. 8. c. 1056. A.
Ædilitiæ actiones quot sunt. T. 9. c. 395. B. dantur emptori. Ibid. B. Vide, Actiones ædilitiæ.
Ædilitiæ stipulationes veniunt a jurisdictione. T. 10. c. 528. D.
Ædilitiæ actiones temporales sunt. T. 10. c. 718. B.
Ædilitiæ actiones ubi competunt, competunt & civiles. T. 10. c. 760. D.
Actiones ædilitiæ quænam sint. T. 10. c. 1030. B.
Ædilitiis actionibus in quibus venditionibus, & actionum causis fiscus non tenetur. T. 9. c. 130. D.
De ædilitiis actionibus. T. 9. c. 395. B. & sequ.
Ædilitium jus prætorii juris esse portionem. T. 3. c. 216. E.
Ædilitium edictum. Vide, Edictum ædilitium.
Ædilitium edictum ad res venditas pertinet. T. 5. c. 1193. A.
Ædilitatem, & ædulitatem promiscuè scripsisse veteres. Tom. 3. c. 400. B.
Æditui unde ita appellati. Tom. 8. c. 915. D.
Ægrotans ministerio debito fungi intelligitur. T. 6. c. 1004. C.
Ægrotus, qui non est in potestate mentis suæ, testamentum facere non potest. T. 1. c. 417. D.
Ægroto, dum anima inest, spes est. T. 5. c. 571. B.
Ægyptus propter opulentiam & rerum novarum studia Principibus semper suspecta fuit. T. 3. c. 161. E.
Ægypti Diœcesis sex habet Provincias. T. 10. c. 663. C.
Ægyptii leves, mobiles, & semper rerum novarum cupidi. Tom. 10. c. 850. A.
Ægyptiorum peritia admirabilis fuit. T. 3. c. 161. E.
Ægyptiorum ingenia Augusto semper fuere invisa, & suspecta. T. 10. c. 873. A.
Ælia Capitolina, idest, Hierosolyma. T. 3. c. 290. B.
Ælia Sentia lex quid jubet. T. 1. c. 306. D.
Ælia Sentia lex. Vide, Lex ælia sentia.
Ælianum jus quale habitum. T. 8. c. 919. A.
Ælius Marcianus quis. T. 8. c. 902. C.
Æmimontus. T. 3. c. 16. D. E.
Æmylius Papinianus aliàs vocatur, & Papinianus maximè a Græcis. T. 4. c. 1. B. qui ejus discipuli fuerunt. Ibid. B.
Æmylius Papinianus præceptor fuit Africani, teste Lampridio. Ibid. B. alii volunt, Africanum Juliani discipulum fuisse. Ibid. C. Julianus Papiniano est antiquior. Ibid. c. 2. A.
Æmylius Papinianus. Vide, Papinianus.
Ænygma Symposii de milite podagrico. T. 3. c. 607. E.
Ænigmata in jure quædam notanda. T. 4. c. 559. C. Juvenalis dixit, jus habere sua ænigmata. Ibid. C.
Æquatio quid sit apud arithmeticos. T. 10. c. 175. B.
Æquitas, summa ratio. Tom. 1. c. 1443. C.
Æquitas in paribus causis paria jura desiderat. T. 2. c. 1027. E.
Æquitas merum jus compensationis inducit. T. 4. c. 522. E.
Æquitas postulat, incidente aliquo casu, significationem verborum augeri. T. 4. c. 532. A.
Æquitas summa est summa ratio. T. 4. c. 166. A.
Æquitas major in actione aquæ pluviæ arcendæ quænam sit. Tom. 5. c. 676. A. B.
Æquitas paribus in causis paria jura desiderat. T. 7. c. 90. A.
Æquitas lucet ipsa per se. Tom. 8. c. 950. B.
Æquitas. Vide, Dicta. Tom. 9. c. 124. E.
Æquitas prævalet scripto, & sequenda est a judice potiùs, quàm jus scriptum. T. 9. c. 126. A.
Æquitas non est scripta, jus strictum est scriptum. T. 9. c. 124. D. quomodo a Græcis vocatur. Ibid. E.
Æquitas quid. Ibid. E.

BIU Cujas

Æquitas est flexibilis . Tom. 10. c. 752. A.
Æquitas paribus in causis paria jura desiderat . T. 10. c. 806. C.
Æquitatis ex Aristotele definitio . T. 2. c. 1230. B.
Æquitatis duæ species . Tom. 1. c. 1443. C.
Æquitatis, & consuetudinis differentia . T. 2. c. 1230. B. C.
Æquitatis ratio diversas actionis species excludere non potest . T. 4. c. 957. E. & c. 958. A.
Æquitatis ratio semper est certa . T. 4. c. 983. C.
Æquitatis regula cur flexibilis dicatur . T. 5. c. 916. D.
Æquitatis interpretationem plerumque non audent adhibere jurisconsulti adversùs evidens scriptum , sed opus esse rescripto . Tom. 9. c. 126. B. C.
Æquitati conjuncta justitia . Tom. 9. c. 125. A.
Æquitatem potiùs , quàm jus scriptum , quando judex spectare debet . T. 2. c. 1230. B.
Æquitatem divisionis cur diversa species actionis excludat . Tom. 4. c. 957. C. D.
Æquitate an tollatur, quod perquam naturale est . T. 5. c. 74. A.
Æquum non esse hominem mediocrem . T. 1. c. 1476. C.
Aeris,vel aquæ fluentis usus communis , & fluminis , quatenus sit . T. 1. c. 59. A.
Ærarium esse reipublicæ nervos. T. 3. c. 151. E.
Ærarium , idest , sacræ largitiones . T. 2. c. 641. C.
Ærarium sacrum , seu vestiarium . T. 2. c. 703. B.
Ærarium duplex . T. 2. c. 900. D.
Ærarium Principis est fiscus . T. 8. c. 953. C.
Ærarium sacrum quodnam sit . T. 10. c. 663. D.
Ærarii, & fisci differentia hodie nulla est . T. 3. c. 168. B.
Æs alienum, quo modo dividitur inter coheredes . T. 1. c. 946. B.
Æs alienum defuncti ex legibus 12. tabularum debet dividi inter heredes pro hereditariis portionibus. T. 4. c. 372. E.
Æs omne alienum defuncti priùs deduci debet, antequam ineatur ratio legatorum , fideicommissorum , & legis falcidiæ . T. 4. c. 1174. C.
Æs alienum cum legatis confundi non debet . T. 4. c. 764. A. differentia legatorum , & æris alieni quæ . Ibid. B.
Æs alienum purum quodnam dicatur . T. 5. c. 781. A. quænam vis ejus, & natura exsistat. Ibid. A.
Æs alienum an ante omnia deducatur ex bonis , cum deducitur falcidia , & reliquum erogatur legatariis . Tom. 6. c. 125. A.
Æs alienum uxoris dos an sit. Ibi. A.
Æs alienum an deducatur ex legatis. T. 6. c. 411. A.
Æs alienum defuncti persolvendum . Vide , Libertates .
Æs alienum, quod debent socii aliis , dissolvatur de cummuni , etiamsi fuerit debitum conditionale , & conditio exstiterit post divisionem societatis . T. 7. c. 594. A.
Æs suum an contineatur bonorum appellatione , si quis bonorum suorum usumfructum legaverit . T. 7. c. 1382. B.
Æs , & libra quid in testamentis . Tom. 8. c. 961. E.
Æs alienum victus ratione deducitur . Tom. 8. c. 765. D.
Æs alienum quid . T. 8. c. 633. B.
Æs alienum deducitur . T. 8. c. 581. E.
Æs alienum hereditarium quomodo solvi debet ab heredibus . Tom. 9. c. 109. D.
Æs suum . T. 9. c. 110. A. dividitur æquis portionibus inter coheredes . Ibid. B.
Æs , quod dividitur inter coheredes pro hereditariis portionibus. Ibi. A.
Æs alienum. T. 9. c. 109. D. E. & c. 110. A. & seq.
Dividitur æquis portionibus inter coheredes . Ibid. c. 110. B.
Ob æs alienum liberos homines servire creditoribus non cogi . T. 9. c. 246. E. & c. 247. A.
Æs olim auro pretiosius , item & aurichalcum . T. 10. c. 19. D.
Æs pro annona præstatur a primipilaribus . T. 10. c. 742. C.
Æs pro assibus dictum ab antiquis . Tom. 10. c. 804. A.
Æs alienum , an deducatur bonis testatoris in ponenda ratione legis falcidiæ . Tom. 10. c. 810. B.
Æs ,quod debetur heredi, quomodo deducatur in hereditate . Ibid. D.
Æs ob alienum liberos compelli servire creditoribus jura non patiuntur . Tom. 10. c. 959. B.
Æs corinthium ex quo fiat. Tom. 10. c. 1166. C.
De æris collatione . T. 2. c. 698. B.
Æris confessi non actio propria . Tom. 1. c. 382. D.
De æris varia significatione. Tom. 3. c. 187. C.
Æris alieni hereditarii divisio quomodo inter coheredes fieri debeat. Tom. 4. c. 838. D.
Æris alieni onere uni ex heredibus injuncto , tamen ceteri pro suis portionibus obligantur . T. 4. c. 372. E.
Æris alieni deductio semper præcedit deductionem falcidiæ. T. 4. c. 520. A.
Æris alieni in hereditate quæ cautio haberi debeat , & soleat . T. 5. c. 782. B. C.
Æris alieni deductio an in donationibus inter vivos locum habeat . T. 7. c. 1383. E.
Æris appellatione quid significetur . Tom. 8. c. 600. C.
In ære alieno plus est , quàm in quæstu . Tom. 4. c. 1103. E.
Nisi ære alieno deducto legata non debentur . Tom. 4. c. 523. B.
Ærea tabula , in qua continebatur forma agrorum assignatorum . Tom. 7. c. 481. B.
Æroſa pecunia quid . T. 1. c. 1503. E.
Æroſa Cyprus. Ibi E. & T. 2. c. 698. C.
Æroſa pecunia quid . T. 7. c. 698. A.
Ærosâ pecuniâ pro optima venditâ , agitur adversùs venditorem quanti interest . Ibidem A.
Æroſa pecunia quæ dicitur . Tom. 9. c. 1449. C.
Æroſa insula vocatur Cyprus insula , & cur . Ibidem C.
Æstimantur omnia ex utilitate, necessitate , voluptate . T. 4. c. 895. C.
Æstimantur res pluris, quàm communiter , ex affectu . T. 7. c. 1186. D.
Ex affectu res æstimantur pluris , quàm communiter . Ibid. D.
Æstimare aliquid pretio aliud est , aliud affectu, vel utilitate propria. Tom. 7. c. 1186. C.
Æstimati si sint aurei , qui crediti sunt, assibus, vel denariis , an pro eis asses reddi possint. T. 7. c. 630. D.
Æstimatio quarum rerum fit a judice . Tom. 1. c. 1206. B.
Æstimatio pecuniæ una & certa est , ceterarum rerum varia , & mutabilis . Tom. 1. c. 1280. E.
Æstimatio etiam fit loci , ac temporis . Ibidem E.
Æstimatio nulla vani timoris . T. 1. c. 1477. E.
Æstimatio ejus , quod interest, debet ad modum legitimum usurarum redigi . Tom. 3. c. 240. E.
Æstimatio judicis officio venit , & quasi debetur æstimatio litis . Tom. 1. c. 1226. A.
Æstimatio dotis vera est venditio . Tom. 3. c. 485. A.
Æstimatio utilitatis cum ineunda est , ea tantùm spectatur, quæ circa rem consistit, non ea , quæ extra rem est . T. 3. c. 241. B. C.
Æstimatio non reducitur ad tempus venditionis , sed sumitur ex tempore evictionis . T. 4. c. 156. D.
Æstimatio qualis haberi debeat rerum in locato perditarum . T. 5. c. 529. B. & sequ.
Æstimatio ejus, quod interest, an dividi possit . T. 5. c. 674. A.
Æstimatio numismatis si in contractu mutui facta est vel denariis , vel assibus , quomodo tunc solutio facienda . Tom. 5. c. 396. B.
Æstimatio difficilis , & incerta . T. 5. c. 28. A.
Æstimatio an fiat pro quantitate, non pro qualitate evictæ partis , evictâ parte pro indiviso . T. 5. c. 872. A.
Æstimatio utrùm fiat pro bonitate , quæ fuit evictionis tempore , non venditionis , si agatur ex empto . Tom. 5. c. 871. E.
Æstimatio non liberorum hominum , sed vestimentorum , vel annulorum . Tom. 5. c. 536. B. C.
Æstimatio , & pretium an possint accipi pro eodem . T. 5. c. 451. A.
Æstimatio litis ex noxali judicio competens , cui , quando , & quare præ-

præſtetur . T. 5. c. 99. A. B.
Æſtimatio litis quando, & quomodo evitetur . Ibid. B.
Æſtimatio quandonam venditio dicatur . T. 5. c. 750. B.
Æſtimatio ejus, quod intereſt, quænam ſit . T. 5. c. 1004. C.
Æſtimatio mercium qualis debeat eſſe . T. 5. c. 537. B. & ſeq.
Æſtimatio litis an ſimilis ſit emptioni . T. 5. c. 747. C.
Æſtimatio litis quidnam propriè ſit . Tom. 6. c. 231. B.
Æſtimatio litis (id eſt , rei , qua de agitur) an ſimilis ſit emptioni . Tom. 6. c. 148. A.
Æſtimatio plerumque emptio venditio eſt . Tom. 6. c. 113. D.
Æſtimatio rei , quæ poſt moram debitoris petitur , quomodo ineunda ſit , & ad quod tempus reducatur . T. 7. c. 739. D. E.
Æſtimatio emptio venditio eſt . T. 7. c. 816. C.
Æſtimatio venditio eſt . Tom. 7. c. 1421. A.
Æſtimatio æqualitatem conſtituit inter coheredes . T. 7. c. 1375. C.
Æſtimatio vini petiti facienda judicis officio . T. 7. c. 681. C.
Æſtimatio eſt loco rei. T. 7. c. 248. D.
Æſtimatio vera emptio eſt . Tom. 9. c. 513. D.
Æſtimatio dotis . T. 9. c. 539. C. ejus periculum ad quem pertinet. Ibid. C. Vide , Dotis æſtimatio .
Æſtimatio ejus, quod intereſt , ſit pro varietate factorum . Tom. 9. c. 1073. B. & ſequ.
Æſtimatio ſimilis eſt emptioni . T. 9. c. 1294. D.
Æſtimatio juſta dotis . Tom. 9. c. 540. C. & ſeq.
Æſtimatio vani timoris nulla eſt . Vide , Vanus timor .
Æſtimatio an veniat poſt moram in condictionem certi. T. 10. c. 153. B.
Æſtimatio poſt moram creſcit. Ibi. C.
Æſtimatio ejus , quod illicitè relinquitur, nullo caſu debetur . T. 10. c. 306. C.
Æſtimatio an debeatur , ſi res aliena, cujus commercium legatarius non habet , ei , cui jus poſſidendi non eſt , per fideicommiſſum relinquatur . T. 10. c. 306. B. & ſeq.
Æſtimatio variatur ex loco , & tempore . T. 10. c. 539. A.
Æſtimatio facti an poſſit dividi . T. 10. c. 540. A.
Æſtimatio poteſt dividi . T. 10. c. 543. C.
De æſtimatione rerum ſingularum , quæ ſunt communes inter alios . T. 6. c. 485. C.
De æſtimatione litis præſtanda . T. 7. c. 322. D. E. & c. 339. D. & ſequ.
Æſtimationem recipiunt omnes res corporales præter pecuniam numeratam . T. 7. 622. C.
Æſtimator & arbiter æquitatis quisnam eſſe debeat , & dici . Tom. 5. c. 988. D. E.
Æſtimatores ejus, quod intereſt, ſæpe ſunt judices . T. 9. c. 1073. A. & c. 1077. E. & ſequ.
Æſtimatoria actio quid comprehendat . T. 5. c. 450. B.
Æſtimatoria actio . Vide, Actio æſtimatoria .
Æſtimatoria actio interdum exitum habet redhibitoriæ actionis . T. 7. c. 764. C.
Æſtimatoria actio eſt actio bonæ fidei . T. 5. c. 450. B.
Actio æſtimatoria quænam ſit . T. 10. c. 1032. A.
Ætas quid in jure ſignificat . Tom. 3. c. 140. A.
Ætas minor a muneribus patrimonialibus non excuſat . T. 2. c. 740. D.
Ætas plena, integra, & perfecta . T. 1. c. 546. C.
Ætas legitima . T. 1. c. 971. D. & c. 985. D.
Ætas presbyteri , & epiſcopi . T. 1. c. 549. B.
Ætas judicis . T. 1. c. 547. C.
Ætas diaconiſſæ . T. 1. c. 550. C.
Ætas quomodo probetur . Tom. 1. c. 971. D.
Ætas juſta ſtatus . T. 2. c. 430. E.
Ætas in contrahendis nuptiis quæ ſpectanda . T. 1. c. 23. A.
Ætas annorum xxv. dicitur ſtatus . T. 1. c. 987. A.
Ætas hominis plerumque eſt obſcura , & incerta . T. 4. c. 271. A.
Ætas juſta , ſeu legitima, non eſt ante 25. annum nec in mare , nec in femina . T. 4. c. 1269. C.
Ætas pro quantitate accipitur a Latinis . T. 4. c. 1202. A.
Ætas quænam a decurionatu excuſat , cum nulla ætas aliàs excuſationem ab aliis honoribus recipiat. T. 4. c. 863. D.
Ætas in eo non exſpectatur, qui fulgeat virtutibus , & moribus polleat . T. 4. c. 861. C.
Ætas 70. annorũ utrùm a muneribus civilibus excuſet , & a quibuſnam. T. 4. c. 863. B. & a quibus honoribus non . Ibid. C.
Ætas legitima dicitur poſt vigeſimum quintum annum . Tom. 6. c. 1077. E.
Ætas legitima pro pubertate accipitur . T. 6. c. 1081. A.
Ætas ad defendendam cauſam reipublicæ idonea quæ . T. 6. c. 76. B.
Ætas quænam requiſita ad civem Romanum efficiendum . Tom. 8. c. 897. E. & c. 900. C.
Ætas nulla definita eſt in ſponſalibus. T. 9. c. 433. A. B.
Ætas legitima dicta eſt lege Lætoria. T. 9. c. 1257. E.
Ætas longæva quæ eſt . Tom. 9. c. 608. A.
Excuſatur a tutelis , & curationibus, & ceteris muneribus civilibus perſonalibus . Ibid. B.
Ætas minoris probatur variis modis . T. 9. c. 268. A.
Ætas probatur vel teſtibus , vel inſtrumentis , vel ex aſpectu . T. 10. c. 906. D.
Ætas firmata quænam ſit . Tom. 10. c. 907. C. D. quomodo probetur . Ibid. E.
Ætatis progreſſum aliquando exſpectari non oportere . T. 3. c. 604. E.
Ætatis veniam impetrare . Tom. 1. c. 987. C.
Ætatis firmatæ finitio , ac definitio . T. 1. c. 546. C.
Ætatis in maſculo mutatio per ſeptenarium , in femina per ſenarium fit . T. 1. c. 1041. E.
Ætatis miſeratio quandoque judicem perducit ad mediocrem pœnam . T. 4. c. 503. C.
Ætatis veniam minori dat ſolus Princeps . T. 4. c. 1019. C.
Ætatis progreſſus ab eximia ætate exſpectari non debet . Tom. 4. c. 861. B.
Ætatis ſtatus quid ſit . T. 7. c. 875. C.
Ætatis probatio quomodo olim fiebat . T. 9. c. 98. B.
Ætatis mutatio fit in muliere per ſenarium , in viro per ſeptenarium . T. 10. c. 677. E.
Favori ætatis & ordinarium , & extraordinarium ſuppetit . Tom. 10. c. 896. D. & c. 900. E.
Ætatis veniam minores, qui a Principe impetraverunt , an poſſint reſtitui . T. 10. c. 907. B. C.
Ætati plus favemus , quàm libertati. T. 1. c. 996. C.
Ætati in pœnalibus judiciis ſuccurri dicitur . T. 3. c. 140. B.
Ætate qui ſe a muneribus civilibus excuſant . T. 2. c. 751. D. E.
Ætatem ſuam quibus quiſque probare poſſit . T. 7. c. 875. D.
Ætatem eſſe definitam in nuptiis . T. 9. c. 432. E.
Ætatem ſupplet malitia . T. 9. c. 98. B
Ætatem ſuam minor , qui dolo malo mentitur . Ibid. B.
Ætatem pubertati proximam quomodo juris auctores metiantur . T. 10. c. 354. A.
Supra ætatem ſunt quidam prudentes , & cauti . T. 10. c. 905. C.
Ætates hominis quinque , vel tres . T. 1. c. 1015. D. & 1016. B.
Ætatum probatio cauſâ cognitâ exeminatur . T. 1. c. 1003. B.
Affectio . Vide , Liberalitas .
Affectio in geſtore , quæ illum reſpiciat , nulla eſt . T. 6. c. 15. C.
Affectio quæ cauſam præbeat utili actioni . T. 6. c. 527. B.
Affectio conjugalis in donationibus refrænata , & cur . T. 9. c. 533. D.
Affectionis rationem haberi verum non eſt . T. 3. c. 492. C.
Affectione parentum erga liberos nulla major eſt . T. 6. c. 527. B.
Affectibus, ſeu ſummis affectionibus parentum cur plus a juris auctoribus tribuatur , quàm filiis . T. 5. c. 994. E.
Affectus accipitur quandoque pro benigna, & humana animi propenſione erga aliquem . T. 4. c. 659. E.
Affectus habetur ratio in bonæ fidei judiciis . T. 7. c. 798. E.

BIU Cujas

Affectuum, & officiorum obliviſci dementia eſt. T. 4. c. 363. E.
Affinis, & quo gradu defuncto ſum cognatus, eodem ſum affinis ejus uxori. T. 4. c. 976. C.
Affinis affinis mei, an meus affinis ſit. T. 5. c. 958. B. C.
Affines, & cognati non ſunt utique ſemper, eum quibus matrimonium contrahere non poſſumus. T. 4. c. 978. A.
Affines a teſtimonio an excuſentur. T. 7. c. 886. A.
Affines an vocentur ad rem perſequendam, quam teſtator vetuit de nomine familiæ alienari. Tom. 7. c. 1081. C. & ſeq.
Affines qui dicuntur. T. 7. c. 475. D.
Inter affines eſt actio finium regundorum. T. 7. c. 469. C. D.
Affines mariti. T. 8. c. 211. A.
Affines alii ex aliis non naſcuntur. T. 8. c. 209. D.
Affines qui dicuntur, & unde. T. 8. c. 211. C.
Affines qui ſunt parentum, aut liberorum loco. T. 8. c. 214. D. an inter eos interdicantur nuptiæ. Ibid. D.
Inter affines ordo quis. T. 8. c. 209. E.
Affines inviti teſtimonium non dicunt. T. 9. c. 275. E.
Affinium, ſeu confinium demonſtratio quid. T. 7. c. 482. C.
Affinium duæ lineæ rectè conſtituuntur. T. 8. c. 215. E.
De affinium ſingulorum, & cognatorum propriis nominibus. T. 8. c. 209. C.
De affinibus, & nominibus eorum. T. 8. c. 209. B. & ſequ.
Affinitas ex conjunctione immatura, & extraordinaria contrahitur. T. 6. c. 1116. D.
Quaſi affinitas ex ſtupro contrahitur. T. 6. c. 1122. B.
Affinitas uſque ad quartum gradum impedit matrimonium, & non ultra. T. 6. c. 1121. C.
Affinitas quid. T. 6. c. 1118. A. unde dicta. Ibid. A. & c. 1123. E.
Affinitas ex ſtupro contrahitur. T. 6. c. 857. D.
Affinitas qua capitis diminutione non perimitur. T. 8. c. 211. D. E.
Affinitas proprie quid. T. 8. c. 211. C. & c. 213. B.
Affinitas hereditatem, vel bonorum poſſeſſionem ab inteſtato non defert. T. 8. c. 210. E.
Affinitas conſtituitur ex juſtis nuptiis, non ex injuſtis. T. 8. c. 211. C. D. an ex ſponſalibus uſurpetur. Ibid. D.
Affinitas non contrahitur ex contubernio. T. 8. c. 211. D.
Affinitas non acquiritur per adoptionem. Ibid. E.
Affinitas contrahitur non ex ſponſalibus, aut ex concubinatu. T. 8. c. 211. D.
Affinitatis argumentum non eſt nuptiarum prohibitio. Tom. 8. c. 211. B.
Affinitatis definitio. T. 1. c. 827. D. E.
Affinitatis graduum effigies. T. 3. c. 165. & 166.
Affinitatis gradus nulli ſunt propriè numerandi. T. 4. c. 976. C.
Affinitatis genera ſunt tria. T. 4. c. 975. D. E. hæc a Græcis quomodo dicantur. T. 4. c. 976. A.
Affinitatis gradus, & genera differunt. T. 6. c. 1119. E.
Affinitatis, vel affinium nulli ſunt gradus. T. 8. c. 209. C. E.
Affinitatum jure Civili nulli ſunt gradus, ſecus jure Pontificio. T. 6. c. 1119. C. D.
Affirmatio, aut negatio in præſens aut præteritum tempus concepta, ſecundùm Dialecticos ſtatim vera, aut falſa eſt. T. 4. c. 1426. C.
Affirmatio majoris ſummæ an comprehendat minorem. T. 5. c. 80. A.
Affuerit, pro abfuerit. T. 6. c. 203. E.
Africana concilia multa præclara, & vetuſta. T. 6. c. 974. D. E.
Africanus juriſconſultus quis, & quantus vir fuerit, & quo tempore vixerit. T. 3. c. 167. C.
Africanus Juliani diſcipulus. T. 1. c. 1253. B.
Africanus in contrarietate *leg. 26. §. pen. mandat*, & *l. ſi ſervus communis. §. quod verò, de furt.* diligentius rem inſpexit, quàm Accurſius. T. 5. c. 473. C. D.
Africani ab Ulpiano diſſentio. T. 3. c. 199. A.
Si agatur vendito pignore. T. 9. c. 1234. A. & ſequ.
Agendi duæ ſunt formæ. T. 3. c. 108. B.
Agendi initium eſt in jus vocatio. T. 1. c. 735. A.
Agendi cum nominatore major eſt ratio, quàm cum collega quodam. T. 4. c. 38. A.
Agendi expeditior plerumque eſt, quàm ſolvendi facultas. T. 10. c. 693. E.
Agendum id in ambiguis, ut res valeat potiùs, quàm pereat. T. 7. c. 1469. E.
Agens actione populari an teneatur reipublicæ, vel populi nomine, ſi reconveniatur. T. 5. c. 115. D.
Agens ſi quid intentione ſuâ plus complexus ſit. T. 8. c. 1098. B.
Agens de dote, & agens cum parente, vel patrono. T. 8. c. 1099. D.
Agenti ex ſtipulatione certa nullum probationis onus incumbit. T. 5. c. 27. E.
Agenti onus probandi incumbit. T. 6. c. 842. E.
Qui agenti in rem deſtituit rem, de dolo malo an repromittere etiam debeat. T. 6. c. 9. C.
Agentes in rebus nonniſi ex ſacra probatoria recipiuntur. Tom. 2. c. 1006. B.
Agentes in rebus ſinguli per ſingulas provincias mittendi. T. 2. c. 934. C.
Agentes in rebus quinam ſint. T. 10. c. 846. E.
Agentium in rebus officium, ac dignitas. T. 2. c. 926. B. & ſeq.
De pricipibus agentium in rebus. T. 2. c. 929. D. E.
Agere quid ſignificat. T. 1. c. 378. C.
Agere plus eſt, quàm ire. Tom. 1. c. 1526. C.
Agere eſt commune verbum actoris, & rei. T. 4. c. 904. D.
Agere ordine hodie licet, vel extra ordinem, quia omnia indicia hodie ſunt extraordinaria. T. 4. c. 656. C.
Agere lege nemo poteſt alieno nomine. T. 4. c. 747. B.
Agere eſt commune verbum actoris, & rei, ſicut rei commune utriuſque eſt. T. 4. c. 904. D.
Agere lege eſt commune reorum, & judicum. T. 4. c. 747. B.
Agere non tam eſt, quàm exigere. T. 4. c. 31. A.
Qui agere nequit, actorem conſtituere non poteſt. T. 4. c. 1348. B.
Agere volenti cum manumiſſo, quia primo cum domino ejus actum fuit, rei judicatæ exceptio obſtat. T. 5. c. 751. C.
Agere quomodo videatur is, qui exceptione utitur. T. 6. c. 339. D.
Agere, experiri, intendere an verba ſint communia actoris, & rei. Ibi. E.
Agere per quos poſſimus. Tom. 8. c. 1122. D.
Agere eſt commune verbum actoris, & rei. T. 8. c. 371. B.
Agere in furem extra ordinem agere eſt. T. 8. c. 587. C.
Agere pro excipere. T. 9. c. 66. C.
Si agere pro minore, vel conveniri poteſt unus, vel omnes ex pluribus tutoribus, vel curatoribus. Tom. 9. c. 577. B. & ſeq.
Agere vel conveniri quando poſſunt minores ex facto tutoris, vel curatoris. T. 9. c. 576. B. & ſeq.
Agere lege nemo poteſt alieno nomine. T. 9. c. 1365. B.
Quid ſit agere in id, quod intereſt. T. 10. c. 76. B.
Agere in id, quod intereſt, & agere de indemnitate, an ſit una, eademque actio. Ibid. C.
Agere, & ferre in quo differunt. T. 7. c. 619. C.
Quicumque agit, provocat; & non tantùm actor agit, ſed & reus. T. 4. c. 904. D.
Qui agit in rem, quid ei incumbit. T. 7. c. 244. C.
Qui agit, debet ſibi parare victoriam ex ſuo jure. T. 9. c. 175. C.
Nemo agit regulariter alieno nomine ſine mandato. T. 9. c. 1163. A.
Ager vectigalis, & emphyteuticarius. T. 9. c. 415. B. C.
Agi cum dicimus, tacitam voluntatem, non expreſſam intelligimus, niſi adjiciamus nominatim. T. 4. c. 63. C.
An agi ex ea ſtipulatione poteſt, in qua dies omiſſa eſt. Nonne hic error ſtipulationē vitiat. T. 4. c. 56. B.
Agi quod vulgò ſolet, pro acto habetur. T. 4, c. 950. E.
Ago, ut agas, cujus generis actiones mul-

BIU Cujas

multis in casibus dentur. Tom. 6. c. 229. E.
Agitator curulium circensium quis dicatur. T. 5. c. 1094. B.
Aggeres Nili, chomata, seu moles. T. 2. c. 618. A. B.
Aggeres sunt moles oppositæ fluctibus. T. 10. c. 730. B.
De aggeribus Nili non rumpendis. T. 9. c. 1465. A. B.
Ager vectigalis, idest, emphyteuticus. T. 1. c. 747. C.
Ager purus opponitur monumento. T. 3. c. 293. B.
Ager, sive quæcumque alia res sit, an vindicetur, rectè etiam in re non præsenti. T. 5. c. 373. E.
Ager vectigalis, & fundus emphyteuticarius an idem sint. T. 6. c. 264. D.
Idem ager in Italia, & in quibusdam Aquitaniæ locis fert poma, vinum, nuces, & frumentum. T. 6. c. 368. C.
Ager irrigatus aquâ publicâ, non impetratâ, a Principe veniâ publicatur. T. 7. c. 438. B.
Ager vectigalis nihil aliud est in jure, quàm emphyteuticarius. Tom. 7. c. 376. B.
Ager vectigalis an dividatur. T. 7. c. 586. A.
Ager propriè quis. T. 8. c. 506. E. & c. 507. B. ejus differentia. Ib. c. 508. A.
Ager, & fundus distant. Tom. 8. c. 572. D.
Agri vectigales. T. 3. c. 169. C.
Agri coluntur ab hominibus servis. T. 2. c. 834. E.
Agri civitatum in emphyteusim dati non revocantur. T. 2. c. 817. B.
Agri ex hostibus capti publicantur nec prædæ loco cedunt. Tom. 3. c. 545. B. C.
Agri limitotrophi. T. 2. c. 861. B.
Agri, qui assignabantur militibus. T. 7. c. 481. D. E.
Agri finiuntur terminis variè pro consuetudine regionum. T. 7. c. 476. B.
Agri publici locari solebant in quinquennium in lustra singula. T. 7. c. 377. A.
Agri stipendiarii an locabantur possessoribus. T. 7. c. 378. D.
Agri vectigales. Vide, Vectigales agri.
Agri bonitas an spectetur, si modus, quem venditor dixit, in eo non inveniatur. T. 7. c. 741. E.
Agri minorem modum si præstet venditor, quàm dixit, an teneatur ex empto. T. 7. c. 743. B. & seq.
Agri qui dentur in emphyteusim. T. 7. c. 382. E.
Agri venditi modus si minor sit, quàm dixerit venditor, tenetur emptori quanto minoris. T. 7. c. 760. C.
Agri modus mentitus. T. 9. c. 222. D.
Agri occupatorii. T. 9. c. 1003. A.
Agri provinciales. T. 9. c. 1020. C. usucapi non poterant. Ibid. C.
Agri in modo, vel in qualitate an sit mentitus venditor, multum interest. T. 10. c. 751. D. E.
Agri civitatum sunt vectigales agri. T. 3. c. 169. C.
In agris divisis, & assignatis non fuit divisionis locus. T. 7. c. 508. A.
Agro legato quæ contineantur. T. 1. c. 435. D.
Agro vendito etiam emptori fructus tradi debere. T. 7. c. 768. C.
Agrorum fines usucapi non possunt. T. 3. c. 253. B.
Agrorum adsignatorum certus est modus. Ibid. C.
Agrorum desertorum jus. Tom. 2. c. 856. B.
Agrorum controversiæ per mensores dirimuntur. T. 3. c. 253. B.
Agrorum conditiones unde dicantur. T. 5. c. 661. B.
Agrorum genera superficie distingui. T. 7. c. 435. B.
Agros feraciores reddit in Ægypto inundatio Nili. T. 9. c. 1054. D.
Agros purgare quid sit. T. 9. c. 63. B.
Agrum tributarium esse si venditor emptorem celavit, quomodo ipse teneatur. T. 7. c. 785. B.
Agrætius vetus grammaticus rectè inter commodatum, & mutuum distinguit. T. 5. c. 393. A.
Agrestibus, inquit Minutius Felix, non est datum intelligere civilia. T. 4. c. 1432. A.
Agricola, & pastor, quid differant. T. 8. c. 515. C.
De agricola usuram stipulari licet. T. 9. c. 343. B.
Agricolæ dominici. T. 2. c. 874. C.
Agricolæ censiti, sive adscriptitii sunt servi conditionales. Tom. 9. c. 1214. C.
Agricolarum variæ conditiones. T. 2. c. 834. A.
Agricolarum duo genera. Tom. 2. c. 841. A.
Agricolarum capitatio ut censeri debet. T. 2. c. 838. B.
Agricolarum jus. T. 2. c. 834. A.
Agricolarum duo genera proponuntur. T. 9. c. 411. D. censiti, & coloni. Ibid. D.
Agricolarum duo genera. T. 10. c. 738. B.
De his, qui agricolis pecuniam credunt. T. 2. c. 1087. D.
Ab agricolis quæ usuræ exiguntur. T. 9. c. 345. B.
Agrimensor. T. 3. c. 551. A.
Agrimensor si falsum modum dixerit. T. 1. c. 757. C.
Aggressor occiditur impunè. Tom. 1. c. 505. C.
Agminales equi. T. 2. c. 988. A.
Agnascitur suus heres variè. T. 1. c. 337. C.
Agnata agnato intestato an sit heres. T. 10. c. 502. E. & c. 503. A.
Agnatus adversùs agnatum non utitur jure προστιμήσεως. T. 2. c. 1274. A.
Agnatus & cognatus in quo differunt. T. 4. c. 1090. D.
Agnatus est frater, & patruus, & tamen non sunt sui. T. 4. c. 781. C. D.
Agnatus vel est in transversa linea; vel in directa. Ibidem D.
Agnatus est verbum civile, non naturæ. T. 5. c. 160. E.
Agnatus vocatur filio abstinente. T. 8. c. 207. A.
Agnatum a filio in successione feudi differre. T. 2. c. 1300. C.
Agnati unde ita dicti, & an differant a cognatis, & consanguineis. T. 1. c. 159. E.
Agnati quid a cognatis differant. Ibidem D.
Agnati lugendi sunt secundùm pietatis rationem. T. 4. c. 30. C.
Agnati bonorum possessionem intra centum dies petunt, parentes & liberi intra annum. T. 4. c. 346. B. C.
Agnati cognati sunt, contra cognati agnati non sunt. T. 4. c. 1478. B.
Agnati ab intestato gradatim veniunt usque in infinitum. T. 4. c. 1090. E.
Agnati sunt ejusdem nominis & familiæ, & eadem habent imagines; gentiles verò sunt tantùm ejusdem nominis, sed diversæ familiæ. Ibid. E. unde Ulpianus, si agnatus nec escit, gentilis familiam habeto. Ibid. c. 1091. A. hodie jura gentilitia in usu non sunt, sed tantùm jura agnatitia. Ibidem A.
Agnati nobis sunt proximiores, quàm gentiles, & certiores. T. 4. c. 81. C.
Qui agnati sunt, hi & cognati esse dicuntur, & utique non omnes cognati, & agnati sunt. T. 4. c. 1091. E.
Agnati qui. T. 8. c. 509. C.
Agnati sunt, etiam si ex eodem non sunt sanguine, vel familia. T. 8. c. 746. B.
Agnati, & cognati in quo differunt. T. 8. c. 192. B.
Agnati utriusque sexus hodie invitantur ad successionem. T. 8. c. 184. B.
Agnati vocantur in infinitum ad bonorum possessionem, etiam si sint decimo, vel undecimo, vel duodecimo gradu. T. 8. c. 192. B.
Agnati & cognati sunt. T. 8. c. 189. E.
Agnati dicuntur legitimi. T. 8. c. 183. E.
Agnati qui dicuntur. T. 8. c. 184. C.
Agnati dicuntur fratres, vel sorores ex eodem Patre. T. 9. c. 913. E.
Agnati proximiores dicuntur sui. T. 10. c. 775. B.
Agnati cujuscumque sexus an sint legitimi. Ibidem D.
Agnati qui nam sint. T. 10. c. 777. C.
Agnati qui sunt, sunt etiam cognati. Ibidem C.
Agnati nos attingunt propiùs, quàm ceteri gentiles. T. 10. c. 778. E.
Agnatis deficientibus, ad hereditatem vocantur gentiles. T. 4. c. 1090. E.
Agnatis pluribus ejusdem gradus exsistentibus, cui tutela deferatur. T. 5. c. 580. A.
Agnatis deferri bonorum possessionem.

nem. Tom. 8. c. 184. C.
Agnatis non est necessaria bonorum possessio. T. 8. c. 189. D.
In agnatis an insint cognati. T. 8. c. 188. D.
Agnatis non solùm datur bonorum possessio unde legitimi, sed etiam unde cognati. T. 10. c. 778. C.
Agnatos etiam suos heredes esse, ac de eorundem successione. T. 1. c. 158. D. & seq.
Agnatos tantùm creat adoptio, non cognatos. T. 8. c. 186. C.
Agnatos & natura, & adoptio facit. T. 9. c. 270. D.
Agnatorum hereditates in capita dividuntur. T. 1. c. 346. B.
Agnatorum gradus quot. T. 8. c. 179. D.
Agnatorum nomen est civile. T. 8. c. 188. C.
Agnatorum jus cur facilè corrumpatur. T. 8. c. 746. D.
De agnatorum successione. T. 9. c. 925. A.
Agnatorum nomen refertur ad propriam stirpem. Tom. 10. c. 597. C.
Agnatio a patre, cognatio a matre. T. 1. c. 159. D.
Agnatio est civile nomen; T. 1. c. 1456. B.
Agnatio post mortem testatoris. T. 1. c. 338. A.
Agnatio posthumi testamentum rumpit. T. 1. c. 1307. D.
Agnatio ex una stirpe manat, genus ex pluribus. T. 4. c. 81. D.
Agnatio finitur adrogatione, & perimitur jus legitimarum hereditatum. T. 4. c. 751. E.
Agnatio in adoptivis non natura consistit, sed per consequentiam tantùm agnationis adsumitur. T. 5. c. 545. B.
Agnatio quale jus. T. 8. c. 509. D.
Agnatio tollitur minimâ capitis diminutione. T. 8. c. 663. C.
Agnatio omnis reciprocatur. T. 8. c. 215. B.
Agnatio est filiorum. Ibidem B.
Agnatio, sive cognatio, non tantùm est in transversa linea, sed in directo limite. Ibidem B.
Agnatio ut definiatur. T. 8. c. 214. E.
Agnatio ulteriùs patet, quàm cognatio. T. 10. c. 501. A.
Agnatio tollitur emancipatione. T. 10. c. 777. D.
Agnationis gradus quomodo numerentur. T. 1. c. 173. C.
Agnationis jus an dependeat ab adoptione. T. 1. c. 160. A.
Agnationis species. Tom. 1. c. 944. C.
Agnationis jus minimâ capitis diminutione perit. T. 1. c. 320. C.
Agnationis gradus in infinitum pœnè extenduntur. T. 1. c. 173. C.
Agnationis graduum vetustissima descriptio. T. 1. c. 164. B.
Agnationis species est suitas. T. 4. c. 355. E. & c. 781. C.
Agnationis species quæ sunt. Ibid. C.
Agnationis jus ad masculos refertur. T. 4. c. 1418. E.
Agnationis jus adfert adoptio, non jus cognationis. T. 7. c. 120. C.
Agnationis species est suitas. T. 8. c. 179. D. & c. 184. A.
Agnationis, & cognationis differentia sublata. T. 8. c. 167. A. B.
Agnationis species est suitas. T. 9. c. 910. E.
Agnationis jus tolli potest. Tom. 9. c. 653. A.
Agnationem conficit una stirps. T. 4. c. 81. D.
Agnationem perimit adrogatio. T. 4. c. 751. E.
Agnatione posthumi præteriti testamentum rumpitur. Tom. 4. c. 402. C.
Agnatione posthumi, vel posthumæ non rumpuntur codicilli ab intestato facti. T. 4. c. 512. E.
Agnatione sui heredis testamentum ab initio justum rumpitur postea. T. 4. c. 1439. B.
Agnatione, vel quasi agnatione rumpitur testamentum. T. 4. c. 325. A. B.
Agnatione posthumi præteriti testamentum rumpitur. Tom. 10. c. 145. E.
Agnatitia jura porriguntur in infinitum, & in usu sunt. T. 4. c. 1091. A.
Agnatitium jus jure civili dirimitur. T. 8. c. 190. C.
Agni ovium appellatione non continentur. T. 1. c. 436. D.
Agni quando usucapi possunt, & quando non. T. 1. c. 1114. E.
Agnitio est nuda voluntas suscipiendæ hereditatis. T. 1. c. 802. A. B.
Agnitio nuda hodie est in usu. T. 1. c. 336. D.
Agnitio legatarii ad tempus aditæ hereditatis retrotrahitur, non ultra. T. 4. c. 1444. B.
Agnitio hereditatis quomodo fiat. T. 8. c. 989. A.
An nuda, & simplex sufficiat. Ibid. B.
Agnitionis nomen positum pro nomine cretionis. Tom. 9. c. 770. A.
effectus tamen cretionis remansit. Ibidem B.
Agnoscendi debiti duo genera tantùm esse. T. 5. c. 759. D.
Super hac re notatur Accursius. Ibidem D.
Agonothetici fundi. T. 9. c. 1037. B.
qui dicuntur. Ibidem B.
Agraria lex unde nomen acceperit. T. 8. c. 894. C.
Ahenum est crater, quo aqua per fistulas ducta excipitur. Tom. 7. c. 714. D.
Alaba quid sit. T. 9. c. 400. D.
Alabarchia. T. 3. c. 216. C.
Alabarchiæ vectigal quodnam sit. T. 10. c. 663. B.
Alabarchæ. T. 3. c. 216. D.
Alabarches quis dicitur. T. 9. c. 400. D.
Alabarches ille est, qui præest vectigalibus. T. 10. c. 663. C.
Alapa. T. 9. c. 943. A.
Alapæ manumissionum symbola. T. 1. c. 1152. B.
Alaricus Gotthorum, ac Tolosæ Rex armis subegit Romanos. T. 1. c. 353. in Epistola.
D. Albanus prothomartyr Anglorum. T. 6. c. 1102. E.
Albarii, vel albini, eorumque immunitates. T. 2. c. 768. B.
Albere, albicare cœlum. T. 1. c. 1098. E.
Albi proscriptio decurionem non facit. T. 1. c. 885. B.
Albi corrupti actio hodie est falsi pœna. T. 7. c. 62. A.
Albi corrupti actio quæ vindicet. T. 7. c. 87. A.
Albi corrupti actio popularisne sit, an publica. Ibidem A. B.
Albi corrupti actione qui teneantur, & qui non, & quomodo. T. 7. c. 62. D. & seq.
Albi corrupti actione tenentur non tantùm mares, sed etiam feminæ. Tom. 7. c. 62. D.
Albi corrupti pœna pecuniaria 500. aureorum an cadat in servos, & filios familias. E. 7. c. 87. C.
Albi nomen qualitatem significat. T. 7. c. 646. A.
Albi corrupti pœna quæ sit. T. 3. c. 262. D.
Albi nomine quid significetur. T. 7. c. 86. C.
Albi corrupti actio cum sit in 500. aureos, quomodo, qui nihil proprium habeant, servi tenentur. T. 7. c. 62. D. E.
Albi nullus est dominus. T. 10. c. 386. D.
Albi corrupti ob causam an sit in dominum ejus, qui corrupit, noxalis actio. T. 10. c. 745. B.
Albinatus jus, quod Principes habent, unde originem ducit. Tom. 9. c. 719. C.
Albinati, vulgò *aulbains*. Ibidem C.
Quod in albo legis est, potentius est, quàm quod in testamento. T. 4. 1246. E.
Albo corrupto Aquilia cur non detur. T. 7. c. 62. A.
Albo corrupto quæ actio proposita sit, & quando detur. Ibidem B.
In albo videtur dici, ut Latini dicunt in mundo. Ibidem A.
Album quid sit. T. 1. c. 885. B.
Album qui raserit, aut mutaverit, extra ordinem punitur, vel pœnâ falsi. T. 1. c. 374. A. B.
Album corrumpens qua actione teneatur. T. 7. c. 62. A.
Album pluribus corrumpentibus, an in singulos detur 500. aureorum judicium. T. 7. c. 88. A. B.
Album quid fuerit. T. 7. c. 62. A.
Album Prætoris quid sit. T. 7. c. 86.
Album Prætoris corrumpens extra ordinem puniri potest. T. 7. c. 87. D.
Album familiâ corrumpente, an dominus pro singulis in 500. aureos inferre teneatur, si eos defendere velit. T. 7. c. 64. A.
Album pluribus servis corrumpentibus an pro numero servorum pœnam

BIU Cujas

nam dominus inferre debeat. T. 7. c. 89. C. D.
Album Prætoris corrumpens qua actione teneatur. T. 7. c. 87. A.
Album si plures corruperint, an singuli teneantur. T. 7. c. 88. A.
Album quid propriè dicatur. T. 8. c. 1110. A.
Album edictum Prætoris. T. 9. c. 1. C.
Album, in quo Prætor sua edicta proposita habet. Ibidem C.
Album quid olim fuerit. T. 10. c. 386. C.
Alciatus multa mendacia operibus suis commiscuit. T. 5. c. 192. B.
Alciatus notatus. T. 7. c. 484. A.
Alciatus notatus. T. 9. c. 118. E. & c. 224. C. & c. 958. A. & c. 1062. C.
Alciati error tit. *de officio Præsidis*. T. 4. c. 832. D.
De Alciato non nulla. T. 10. c. 249. E.
Alea quid sit, & aleatorum pœna. T. 1. c. 757. B.
De alea actio quadrupli. T. 3. c. 239. A.
Alea judiciorum, ita & certamin um. T. 5. c. 860. C.
Alea omnis an legibus sit prohibita. T. 10. c. 948. A.
De aleæ lusu, & aleatoribus. T. 10. c. 947. D. E.
Aleæ lusu Justinianus interdicit Episcopis & Clericis. T. 2. c. 1147. B.
Aleæ nomen. T. 2. c. 184 D. E.
Aleæ lusus an inter vitia servorum numeretur. T. 5. c. 257. D.
Aleæ nomine quid comprehendatur. T. 10. c. 948. A.
Aleator. T. 2. c. 184. D. E.
Aleatores quo nomine ut honestiori vocari se voluerint. T. 10. c. 949. A. B.
Aleatorum susceptor aleatoribus nequior. T. 2. c. 185. B.
Aleatorum ac teserariorum discrimen. T. 3. c. 239. B.
Aleatorum nomen infame censetur. Ibidem B.
Aleatorum turpe nomen. T. 10. c. 415. C. & c. 949. A.
Aleones. T. 2. c. 1094. A.
Alendi a patre depulsi a mamma, seu exuberes. T. 2. c. 340. A.
Alendi sunt parentes utriusque sexus a liberis. Ididem A.
De alendis liberis. T. 9. c. 500. D.
De alendis parentibus. Ibidem D.
Alere spurios pater non cogitur, mater autem cogitur eos alere. T. 8. c. 191. C.
Alexandriæ præstantiæ, & primates. T. 2. c. 816. A. B.
De Alexandria Ægypti civitate. T. 10. c. 873. A.
Algidus mons. T. 1. c. 902. E.
Alivela. T. 3. c. 273. B.
Aliena lis. Vide; Lis aliena.
Aliena res. Vide, Res aliena.
Alienâ re legatâ, an aliquid debeatur. T. 7. c. 1025. D.
Aliena res an possit legari. T. 8. c. 990. A.
Si aliena res pignori data sit. T. 9. c. 1203. A. & seq.
Aliena lex de eo, qui alienæ rei possessionem per vim occupavit, ejecto possessore. T. 9. c. 1156. C. D. & seq.
Tenetur in duplum. Ibid. c. 1157. A.
Aliena cognitio quid. T. 9. c. 1169. D.
Aliena res. Vide, Res aliena.
Aliena res legari nequit, nec servo alieno directa libertas legari potest. T. 10. c. 508. C.
Aliena res an possit legari, & an cogatur eam emere, jussus præstare. T. 10. c. 1070. B. C.
Aliena quomodo possint relinqui. T. 10. c. 1074. A.
Alienæ rei sola scientia, aut fideicommissi non est mala fides. T. 4. c. 1207. A.
Alienæ pro aliæ. T. 6. c. 150. E. & c. 151. A.
Alienæ rei nullus defensor idoneus est sine satisdatione. T. 6. c. 8. D.
Rei alienæ nullum est pignus. T. 7. c. 609. B.
Rei alienæ alienatio non est. T. 7. c. 575. C.
Alienæ partis pignus non contrahitur. T. 7. c. 584. A.
Alienæ an sit nomen proprium, an significet nomen proprium legis, quæ ordinaverit cognitiones liberalium causarum. T. 7. c. 228. D. E.
Alienæ rei venditio illicita est. T. 7. c. 811. A.
Alienæ rei venditor, si ante traditionem heres domino rei exstiterit, an cogatur implere venditionem. Ibid. B.
Rei alienæ pignus non valet. T. 9. c. 1203. D.
Ex alienæ rei venditione, an possit sequi alienatio. T. 10. c. 1018. D.
Alienam rem nemo obligare potest, in qua nihil juris habet. T. 4. c. 1283. A.
Alienam rem quis distrahere potest. T. 4. c. 1282. E.
Qui alienam rem longo tempore possedit bonâ fide, & justo titulo sine controversia, non tantùm adversùs dominum rem vindicantem, vel creditorem hypothecarium habere exceptionem longi temporis, sed etiam omissâ possessione habet utilem rei vindicationem. T. 9. c. 1045. C.
Alienam rem qui administrat. T. 9. c. 387. E.
Alienam rem si quis sciens vendiderit, & nominatim dixerit, se evictionem non præstaturum, re ab alio victâ quid sit. T. 10. c. 764. B.
Alienus, & extraneus an idem significent. T. 8. c. 1002. D. alieni posthumi definitio. Ibid. D.
Alieni, vel extranei posthumi an fiant heredes jure civili, aut edicto Prætoris. T. 6. c. 427. D.
Alieni facti nulla est stipulatio. T. 10. c. 553. E.
Alieno nomine, & pro suo opponuntur. T. 1. c. 1149. B.
De alieno largiri non licet, sed de suo. T. 4. c. 1147. E.
Alieno nomine nemo lege age re potest. T. 4. c. 8. A. & c. 747. B.
Alieno nomine sine mandato an agere possim. T. 7. c. 149. A.
Alienum factum an inutiliter promittatur. T. 6. c. 151. A.
Alienum in libris de divinatione apud Ciceronem an sit nomen proprium. T. 7. c. 228. D.
Alienandi verbum quid comprehendit. T. 9. c. 473. E.
Alienandi libertas an possit pacto coerceri. T. 10. c. 442. C.
De non alienando fundo dotali. T. 9. c. 527. C. & seq. Idem de fundo donato non alienando. Ibi. c. 528. D. E.
Alienare aliud est, aliud vendere. T. 2. c. 286. D.
Alienare quibusnam liceat, & quibusnam non alienare. T. 1. c. 89. A. B.
Alienare an possit pupillus, vel pupilla sine tutoris auctoritate. T. 1. c. 90. D.
Alienare rem litigiosam. Vide, Litigiosa res.
Alienare est rei hereditariæ dominium in alium transferre. T. 4. c. 556. D.
Alienare, an & quomodo liceat. T. 8. c. 936. B.
Alienare quibus liceat, & quibus non. T. 8. c. 955. D.
Alienare cum quis possit, poterit etiam consentire alienationi. T. 8. c. 669 D. & c. 728. C. & c. 756. C. & c. 880. E.
Alienare, & non acquirere differunt. T. 8. c. 508. B.
Alienare, & manumittere in quo differunt. T. 9. c. 853. D.
Alienare plus est, quàm admere. T. 10. c. 210. A.
Alienare quid sit. T. 10. c. 1018. D.
Alienare plus est, quàm pignerare. T. 10. c. 1022. B.
Alienarine possit prædium æstimatum. T. 1. c. 89. B.
An alienari possint res minorum sine decreto, vel auctoritate magistratus. T. 9. c. 609. E. & seq.
Ad alienata in fraudem creditorum revocanda a debitore competit actio Pauliana. T. 4. c. 379. C. D.
Ad alienata in fraudem filiorum, vel parentum revocanda jure nulla actio competit. Ibidem D. ratio differentiæ. Ibidem D.
Alienata in fraudem patroni quanam actione revocentur. T. 6. c. 181. D.
Alienatâ re extra familiam contra voluntatem testatoris, qui vocentur ad eam persequendam. T. 7. c. 1081. B.
Alienata in fraudem debent revocari. T. 9. c. 1135. A. & seq.
Alienatio rerum immobilium prohibetur. T. 2. c. 1041. E.
Alienatio rei religiosæ non valet. T. 2. c. 1137. D.
Alienatio feudi optimâ consuetudine interdicta. T. 2. c. 1243. B. & c. 1245. B.

BIU Cujas

Alienatio prædii dotalis non valet. T. 2. c. 1106. A.
Alienatio quæ prohibetur, per beneficium dari non conceditur, nisi in casu, T. 2. c. 1234. E.
Alienatio quid. T. 2. c. 138. B.
Alienatio prædiorum dotalium, & pupillarium. T. 3. c. 180. B.
Alienatio rerum Ecclesiasticarum inhibita. T. 2. c. 1041. D.
Alienatio est dominii mutatio. T. 4. c. 1372. D.
Alienatio quid. T. 5. c. 1156. C.
Alienatio ibi locum non habet, ubi usucapionem denegari certum est. T. 5. c. 744. E.
Alienatio in edicto *de Alienat. judic. mut. &c.* accipitur de alienatione inter vivos, non de alienatione causâ mortis. T. 5. c. 165. B.
Alienatio rei litigiosæ judicium non mutat, quod cœptum est cum alio. Ibidem B.
Alienatio mutandi Judicii causâ non nisi inter vivos contingere potest. Ibidem A. B.
Alienatio facta ab eo, cui bonis interdictum est, an valeat. T. 7. c. 702. A.
Alienatio quando non valet. T. 8. c. 793. D.
Alienatio ut consistat, quæ exigantur. T. 8. c. 389. A.
Alienatio est omnis actus, per quem dominium transfertur. T. 9. c. 386. C.
Alienatio est, quæ dominium mutat. T. 9. c. 528. B.
Alienatio, & obligatio fundi dotalis in quo differunt. T. 9. c. 527. C.
Alienatio facta contra prohibitionem an valeat. T. 9. c. 231. D. E.
Alienatio a libertis facta in fraudem patroni. T. 9. c. 639. E.
Alienatio quid. T. 9. c. 386. C.
Alienatio in jure separatur a manumissione. T. 9. c. 512. C.
Alienatio rei alienæ valet, & parit obligationem inter ipsos contrahentes sine præjudicio veri domini. T. 9. c. 941. C.
Alienatio in judicio communi dividundo facta ab uno ex sociis an valeat. T. 9. c. 387. C.
Alienatio est omnis actus, ex quo dominium transfertur. T. 10. c. 659. D.
Alienatio est dominii, vel possessionis in alium translatio. T. 10. c. 913. C.
Alienationis verbo venditio, donatio, & permutatio continentur. T. 2. c. 1042. A.
Alienationis verbum quæ comprehendat. T. 2. c. 286. D. E. & c. 287. A. & seq. & T. 3. c. 396. C.
Alienationis species est solutio. T. 4. c. 507. E.
Alienationis verbo quid contineatur. T. 6. c. 1020. A.
Alienationis causa quænam sit. T. 6. c. 83. E.
Alienationis verbum an usucapionem contineat. T. 6. c. 321. B.
Alienationis multas esse species. T. 7. c. 353. C.
Alienationis prohibitio testatoris an sit fraudi creditoribus, fisco, item heredi, quominus falcidiam detrahat. T. 7. c. 1084. E.
Alienationis prohibitio an creditoribus fraudi esse possit. Ibidem B.
Alienationis verbum. T. 8. c. 508. A.
Alienationis definitio elegans, quam semper habere oportet in promptu, & quæ est. T. 9. c. 550. C.
Alienationis verbo usucapio continetur. T. 9. c. 1011. E.
Alienationis verbo interdum sola venditio continetur. T. 10. c. 659. D.
Alienationis nomen quotupliciter sumatur in jure. T. 10. c. 1020. E.
Alienatione bonorum vetitâ, excipiuntur pignora, & vicesima. T. 3. c. 124. B.
De alienatione judicii mutandi causa facta. T. 3. c. 255. A.
Alienatione, manumissione libertas revocatur, non hereditas. T. 1. c. 335. D.
Alienatione prohibitâ, videtur prohibita heredis institutio. T. 4. c. 547. A.
Ex alienatione judicii mutandi causâ, majores 25. annis restitutionem in integrum sortiuntur. T. 5. c. 165. D.
De alienatione prohibita. T. 7. c. 1216. A.
Alienatione prohibitâ videtur etiam prohibita institutio heredis extranei, nisi specialiter testator prohibitionem coarctarit ad tempus vitæ heredis. Tom. 7. c. 1218. E.
Alienatione rerum suarum rem alienam gerentibus non interdici. T. 9. c. 387. E.
Alienatione non extingui causam pignoris. T. 9. c. 1193. A.
De alienatione rerum communium. T. 9. c. 386. E.
De alienatione rerum alienarum. T. 9. c. 385. E.
De alienatione facta contra conventionem, quæ fit contra legem, quæ ipso jure nulla est. T. 9. c. 232. C.
De alienatione prohibita. Ibidem C.
De alienatione juris emphyteutici, & emponematum, seu meliorationum. T. 9. c. 426. C.
Alienatione libertas revocatur, vel potiùs pro non rata habetur. T. 10. c. 210. A.
Alienatione prohibitâ, vel testamento, vel contractu, etiam intelligitur prohibita pigneratio. T. 10. c. 1023. B.
Alienationem dotalis fundi voluntas confirmat mulieris. T. 1. c. 1500. C.
Si alienationem factam sine decreto ratam habuerit major factus. T. 9. c. 613. C. D.
Alienationem omnium rerum nullius esse momenti. T. 9. c. 1349. A.
Alienationem rei alienæ non esse in solidum alienæ. T. 9. c. 386. E.
Ob alienationem judicii mutandi causâ factam an restituatur major. T. 10. c. 913. A.
Alienationes etiam in fraudem patroni factæ ipso jure valent. T. 1. c. 1258. C.
Alienationes factæ in fraudem creditorum, & patronorum an revocentur. T. 6. c. 421. E. & c. 422. A.
Alienationes, & manumissiones in quo differunt. T. 9. c. 967. C.
Alienationes factæ post crimen non valent, si sequuta sit condemnatio, vivo reo. T. 9. c. 1396. D.
Alienationes bonorum factæ, post crimen perduellionis contractum, non valent. Ibidem. D.
Alienationum species complures sunt. T. 5. c. 397. E.
An alienigenæ possint suos liberos emancipare ex lege municipali. T. 10. c. 94. B.
Alienata egenti patrono non denegantur. T. 1. c. 412. E.
Alimenta legata. T. 1. c. 808. E.
Alimenta coram quibus Prætor pupillo decernit. T. 3. c. 171. D.
Ad alimenta libertorum certam pecuniam præcipere ab herede. T. 4. c. 1124. A. B.
Alimenta præteriti temporis ante præstitam servo libertatem, quæ tardiùs præstita est, servo manumisso debentur. T. 4. c. 1208. D.
Alimenta liberis ex adulterio procreatis debentur. T. 6. 1104. E.
Alimenta decernantur ad tempus absque præjudicio causæ principalis. T. 6. c. 658. E. & c. 659. A.
Alimenta annua si testator libertis legaverit cum conditione, si cum matre sua morarentur, an câ mortuâ libertis alimenta deberi desinant. T. 7. c. 1323. E.
Alimenta cur, & ubi annuorum, aut menstruorum appellatione significentur. T. 7. c. 1296. D. E.
Alimenta filiis an præstentur cum de hereditate deliberatur. T. 7. c. 955. E.
Alimenta legata quando finiantur. T. 7. c. 1296. B. & c. 1297. C.
Alimenta legata ex quibus æstimanda, & eroganda sint. T. 7. c. 1315. E. & c. 1316. A.
Alimenta legata sub conditione an in perpetuum debeantur. T. 7. c. 1314. E.
Alimenta semper exspirant cum anima legatarii. T. 7. c. 1297. C.
Alimenta legata statim debentur pro dignitate natalium, & pro numero liberorum. T. 7. c. 1090. A.
Alimenta posse relinqui a re certa. T. 7. c. 1086. E.
Alimenta quibus legata sunt, quomodo ea iis præstentur. T. 7. c. 1296. E.
Alimenta servis propriis legata an debeantur. T. 7. c. 1318. B.
Alimenta si ab usufructuario legata sint, an eo mortuo, & ita usufructu cum proprietate confuso, heres alimenta præstare debeat. T. 7. c. 1321. E. & c. 1322. A.

BIU Cujas

Alimenta ſunt eroganda pro dignitate perſonarum. Tom.7. c.1316. B.
Alimenta a teſtatore libertis legata quando debeantur. T.8. c.653. B.
Alimenta contra defuncti voluntatem an poſſint peti. Ibid. C.
Alimenta decernuntur filio, qui dicitur *majori trimo*, remedio extraordinario per magiſtratũ. T.9.c.1307.A.
Alimenta quomodo conſtituuntur pupillis. Tom.9. c.589. A.
Alimenta cum ſimpliciter legata ſunt, videtur legata habitatio, veſtiarium, & diſciplina. Tom.9. c.816. B.
Alimenta danda ætate parvis præteritis teſtamento patris, quibus eſt contro verſia ſtatus, & bonorum paternorum. T.9.c.669.E.& c.670. A.
Alimenta pupillis præbenda ſine mora, ſine cunctatione ulla. T.9.c.589.A.
Alimenta a patre filius poſcit extra ordinem. T.10. c.399. C.
Alimenta an poſſint fideicommitti deportato. T.10. c.1057. A.
Alimenta quomodo legentur. T.10. c.1068. A. B.
Alimentorum legatum morte legatarii finitur. T.1. c.1277. C.
Alimentorum tranſactio ut, & cujus auctoritate fit. T.1. c.953. C.
Alimentorum diſpenſator ab heredibus, vel judice electus. T.1.c.1273.A
Alimentorum cauſa eſt favorabilis. T.2. c.1124. B.
Quæ alimentorum cau sâ non relinquuntur, ea annua non ad ſolutionem unius ſummæ, ſed diverſis penſionibus exſolui debent. Tom.4. c.1245. A.
Alimentorum causâ piis cauſis adnumeratur,& quando. T.4.c.1182. E.
Alimentorum nomine annua relicta miſericordiæ causâ relinquuntur. T.4. c.1244. E.
Alimentorum nomine quid veniat. T.6. c.702. C.
Alimentorum causâ annua dabantur mulieri a marito. T. 6. c. 487. E.
Alimentorum favor quænam extorqueat. T.7. c.1318. B. C.
Alimentorum fideicommiſſum a legatario, vel donatario mortis causâ relictum, an minuat lex Falcidia. T.7. c.1326.E. & c.1327.A
Alimentorum legatum a legato annuo alimentorum vice relicto quid diſtet. T.7. c.1296. E.
Alimentorum vice legata annua, vel menſtrua cur, quando, & quibus perſonis relinquantur. T.7. c.1296. C.
Alimentorum vice ſi legata annua relicta ſint, an de iis tranſactio fieri poſſit. T.7. c.1297. C.
Alimentorum diſpenſator an cavere debeat. Item an deficientium legatariorum partes retinere poſſit. T.7. c.1074. A.
Alimentorum legatorum diſpenſator, & aliorum legatorum diſpenſator in quo differunt. Tom.7. c.1117. E. & c.1118. A. B.
Alimentorum pretio libertatem non eſſe redimendam. T.9. c.1325. C.
Alimentorum legatum, & quando ejus dies cedit. T.9.c.891.E. alimentarii morte finitur. Ibid. D.
Alimentorum appellatione quæ continentur. T.9. c.816. B.
Alimentum animorum ſuaviſſimum eſt diſciplina. Ibid. B.
De alimentis legatis. T.9. c.815. D.
De alimentis ſub modo relictis an poſſit tranſigi. T.10. c. 1072. B.
Alimentarius quis. T.1. c.952. D.
Alimentarius moriens tot heredi legat annua, quot ab herede ei legata erant. T.4. c.1245. B.
Exemplum Martialis hoc loco. Ib.B.
Alimentarii mors eſt liberatio ejus a quo alimenta reliquuntur. Ib.B.
Alimentarii pueri. T.8. c.626. C.
Alimoniarum taxatione paſci ſervos T.2. c.1020. B.
Aliud pro alio ſolvi nequit invito creditore. T. 4. c.1343. B.
Aliud pro alio ſolvi non poteſt. T.4. c.102. B. C.
Aliud pro alio ſolvi poteſt volenti creditori, item & conſtitui. T.4.c.173.A.
Aliud eſt poſſeſſorem, aliud in poſſeſſione eſſe. Tom.5. c.713.E.
Aliud dicitur duobus modis. T.7. c. 628. C.
Aliud facere, & plus facere, quàm ſervitutis impoſitio patiatur, quomodo differant. Tom.7. c.468. C.
Per alium multo minus poteſt, quod quis per ſe ſuo nomine non poteſt. T.4. c.875. D. E.
Alius nõ obligatur pro alio. T.5.c.63.E.
Allecti. T.2. c.749. B.
Illectus logographus. T.3. c.317.C.
Ἀλληλοκληρονομία quid ſit. Tom. 3. c. 483. C. D. & c.484. A.
Allegatio, & exceptio diverſa ſunt. T.1. c.1005. A.
Allegatio lenocinii onerat maritum, ſed non exonerat uxorem; quando que uterque punitur. T.4.c.282.C.
Allegatio ſolutionis. T. 9. c. 264. C.
Allegationis verbum non probationem ſignificat, ſed vel exceptionem, vel definitionem, vel proteſtationem quamlibet, quæ fit apud acta. T.10. c.613. C.
Allodium quid ſignificet. T. 9. c. 420. D. & T. 10. c.744.D.
Allodium quid ſit. T.10. c.757. C.
Allodium eſt vox Lõgobardica. Ib.D.
Allodio opponitur feudũ. T.10.c.757.D
Alluvio adcreſcit proprietati, non perſonæ. T.1. c. 376. E.
Alluvio, Circumluvio, Circumluvium. T.2. c.486. A. B.
Alluvio an ſit jus aliquod accreſcendi. T.6. c.442. E.
Alluvio quid ſit. T.7. c.507. D. & c. 771.A.& T.9.c.903.D.& c.1054.D.
Alluvio, & Circumluvio in quo differunt. T.9. c.1055. C.
Alluvio dominium mutat. Ibid. C. eſt jus prædiorum. Ibid. D.
Alluvionis jus in quibus agris locum habeat. T.1. c.65.A.
Alluvionis commodum an ad emptorem, vel ad venditorem pertineat. Tom. 7. c. 771. B.
Alluvionis inconſtantia, & mutabilitas. T.9. c.1056. A.
Alluvionis jus an ſit in lacu publico, vel privato. T.10. c.593. E.
Per alluvionem ſi quid fundo hereditario increverit poſt litem conteſtatam. T.7. c.507. D.
Per alluvionem acceſſio. T.7.c.372.C.
Alluvione adjectum quo jure acquiratur. T.8. c.930 D.
De alluvionibus elegans Theodoſii, & Valentiniani conſtitutio. Tom.7. c.507. E.
De alluvionibus, & paludibus, & paſcuis ad alium ſtatum translatis. T.9. c.1054. C.
Alluvionum acceſſio ad fructuarium fundum non pertinet. T.1. c.62.C.
Alluvionum jura ſunt recepta contra negligentes, qui ſcilicet ripam, qua agri eorum terminatur, non muniunt. T.9.c.1054.E.& c.1055.A.
Alode opponitur comparato. T. 9. c.420. E.
Alodium quid ſit, & unde. Tom.2. c.1256. B. C.
Alodium ſuum qui vendiderit, diſtrictum, & jurisdictionem Imperatoris vendere nõ præſumat. T.2.c.1335.B.
Alode fidei Saxonibus roborata firmitas. T.2. c.1256. C.
Alodia tacito jure domum venerabilem ſequuntur. T.2. c.1259.B.C.
Ab alodiis bona feudalia ſeparari poſſe. T.2. c.1295. B.
In alodiis ſuccedere filias. Tom.2. c.1269. E.
In alodiis adoptivi ſuccedunt. Tom.2. c.1272.A.
Altaribus falſorum deorum ſublatis, an & templa fuerint deſtructa. T. 10. c.830. C.
Alteratio eſt ſecundùm quid mutatio. T.1. c.1329. C.
Alteri inutiliter paciſcimur. T.5.c.73.C
Alteri qui emit, nihil agit. T.10.c.101.A.
Alterius quod fuit, ut id fiat meum, aliquid intervenire neceſſe eſt. T. 4. c.1457.E.
Alterius poteſt eſſe proprietas, alterius poſſeſſio. T.5. c.507. D.
Alterius jus non poteſt lædere conventio. Tom.9. c.594. A.
Alternatio. T.1. c.940. A.
Alternatio confeſſionem incertam facit. T.7. c.647. A.
Alternatio, & disjunctio idem eſt. T. 9. c.828. B.
De alternatione rerum, & de alternatione perſonarum. Ibid. B.
In quo differũt illæ alternationes. Ib.B.
Alterum quod lædit, poſtulare, aut impetrare non licet, non conſentiente altero. T.10. c.837. D.
De alterutro dictum quando locũ habet, & quando non. T.4.c.467.D.E.
De alterutro Prætoris edictum. T.9. c.494. D.
Altiſiodorenſi Epiſcopo conceſſum fuit, ut Clericorum inteſtatorum bona diſpenſaret ſuo arbitratu. T. 7. c. 1059. E.
Altitudinis ædificiorum fuit certus modus legibus, aut moribus definitus. T.10. c.698. E.

BIU Cujas

Altius ædes tollere non esse jus vicino an sit actio confessoria, vel negatoria. T. 7. c. 450. E.
Altius tollere an possit heres hereditarias ædes, & obscurare legatas. T. 7. c. 412. C.
Altius tollere an possit heres hereditarias ædes, & obscurare usufructuarias. T. 7. c. 412. C. D.
Altius tollere proprio jure, & servitutis jure, quid differant. Tom. 7. c. 407. A. & seq.
Altius tollere an quilibet ædes suas possit. T. 7. c. 407. B. & c. 411. E.
Altius tollendi jus, quod jure suo ædes altius tollit, an possit ædes in immensum tollere. T. 7. c. 407. C.
Altius non tollendi servitutem debens quomodo cavere debeat. Tom. 7. c. 459. B.
Altius tollendi jus cui concessum est, an debeat in refectione ædium pristinam formam sequi. T. 7. c. 413. B.
Altius non tollendi servitus an imponi possit. T. 7. c. 407. A. B.
Altius tollendi jus est libertatis, non servitutis, & unicuique suo jure competit. Ibid. A.
Altius non tollendi servitutem debens an supra ædes suas viridaria ponere possit. T. 7. c. 413. D.
Altius non tollendi servitus quæ sit. T. 7. c. 407. D.
Altius non tollendi jus habens vicinum ædificantem quomodo prohibere possit. T. 7. c. 456. E.
Altius tollendi jus vicinus ut concedat, exigitur. T. 7. c. 410. B.
Altius tollendi servitutem si quis concesserit, & altitudinem non expresserit, quid fiet. T. 7. c. 407. C.
Altius tollit quis ædes suas proprio jure, aut servitutis jure, T. 7. c. 407. A. B.
Alveus quid propriè. T. 8. c. 937. B.
An alumnam uxorem ducere liceat. T. 9. c. 925. E.
Alumnæ testatoris utrùm prædii legati dimidia, an virilis portio debeatur. T. 6. c. 737. B.
Alumni heres an fideicommissum non petat ab eo, apud quem pecunia fœnori occupata est. T. 4. c. 1243. D.
Alumni an liberorum locum obtineant. T. 6. c. 737. B. & T. 7. c. 1081. C.
Alumni an sint ex familia, & nomine educatoris. Ibid. B.
Alumni sunt ex familia, & nomine educatoris, ejusq; testamento tutores dati confirmatur. T. 10. c. 588. B.
Alumno si legata sint menstrua, & annua usque ad ætatem 25. annorum, an statim pecuniam sibi legatam, ante 25. annum petere possit. T. 7. c. 1320. E. & c. 1321. A.
Alumno donationis causa permisisti tuam pecuniam accipere, imperfecta est donatio; antequam acceperit, perfecta, si acceperit. T. 9. c. 245. B.
In alumnos educatores sunt perinde affecti, ac patres. Tom. 4. c. 534. A.
Alumnis suis ab intestato non succedere educatores. T. 9. c. 925. D. E.
Alytarchia, aut Asiarchia. T. 1. c. 1027. A.
Amanuenses servi. T. 1. c. 436. A.
Ambigua oratio est, quæ duobus modis accipi potest. T. 4. c. 105. A.
Omnis ambigua, aut obscura oratio tendicula est, quæ ei, qui tetendit, potiùs fraudi esse debet. T. 4. c. 104. E.
Ambigua oratio in emptione cui nam noceat. T. 5. c. 505. C.
Ambigua oratio humaniorem interpretationem desiderat. T. 5. c. 408. B.
In re ambigua dicit Ulpianus *puto, non credo, non persuasum habeo*. T. 6. c. 82. E.
In re ambigua faciliùs admittitur creditum solubile, quàm insolubile. T. 6. c. 83. D.
In ambigua oratione actoris, vel rei an id accipiatur, quod ei commodius, & utilius est, quodque rem ejus servet, non perdat. T. 6. c. 339. E.
Ambigua separantur a perperam scriptis. T. 7. c. 1460. A.
Ambigua quæ sint. Ibidem A.
Ambigua significant duo, vel plura. T. 7. c. 1461. A. ex eis an videatur testator dixisse, quid sensit. Ib. A.
Ambigua intentio admittitur. T. 7. c. 245. B.
Ambigua obscurum, & incertum intellectum habent. T. 10. c. 472. B.
Ambiguæ res præsumptionibus justis explicantur. T. 4. c. 987. E.
Ambiguè qui loquitur, in eo dolus est, ut in eo, qui obscurè. T. 4. c. 105. A.
Ambiguè loquitur, qui si utrum dixerit, non apparet. Ibid. A.
Ambiguè qui loquitur, an secundùm eum fiat interpretatio in judiciis. T. 6. c. 340. D.
In eum, qui ambiguè loquitur in contractibus. Ibid. D.
Ambiguus est sermo, qui duo sensa habet, vel percipere potest. T. 4. c. 1313. E
Ambiguus, & dubius an idem sint, an verò differant. T. 6. c. 449. D.
Ambiguus sermo in contractibus interpretatur contra eum, qui eo sermone usus est. T. 6. c. 340. C.
Ambigui, & obscuri discrimen. T. 1. c. 946. B. & T. 8. c. 581. D.
In ambiguo sermone quænam sententia amplectenda. T. 6. c. 449. D.
In ambiguo fit interpretatio contra venditorem. T. 7. c. 416. E.
Ambiguum est, si nesciatur, utrum dictum sit, hoc, an illud. T. 6. c. 340. D. & c. 501. A.
Ambiguum an etiam obscurum sit. Ibid. 501. B.
Ambiguum quo sensu sit verbum mulorum. T. 6. c. 502. B. C.
Ambiguum verbum est *appellat*. T. 7. c. 148. D.
In ambiguis juris quæstionibus, in quibus de religione, vel de alia publica utilitate quid vertitur, restricta ratio teste Papiniano insuper habetur. T. 4. c. 166. C.
Stricta ratio est, ut in re pari sit potior causa prohibentis. Ibid. C.
In ambiguis, quod est commodius, sequendum erit. T. 4. c. 331. B. C. divisio, quæ fit numero, commodior est. Ib. C.
In ambiguis quidnam sequantur. T. 6. c. 340. B.
In ambiguis dotis favemus. T. 8. c. 703. C. pro dotibus respondere melius est. Ibid. B. C.
In ambiguis quando datur responsum contra Principem, contra Fiscum, contra ærarium. T. 9. c. 717. B.
In ambiguis actore non probante reus temerè non absolvitur. T. 9. c. 190. C.
Ab ambiguis separanda sunt perperam scripta. T. 10. c. 472. B.
Ambiguitas in venditionibus, & locationibus, & etiam in stipulationibus est contra eum, qui ambiguâ oratione usus est contra stipulatorem. T. 4. c. 106. B.
Ambiguitas orationis solvitur discrimine veri, & falsi. T. 4. c. 524. D.
Ambiguitas quid pro prie sit. T. 6. c. 501. A. & seq.
Ambiguitas an sit in singulis vocibus, & in conjunctis. T. 6. c. 503. A.
Ambiguitas inscitiæ adscribitur, cum dubitatur, utro modo accipiendum sit. T. 7. c. 1460. B.
Ambiguitas vinculis comparatur. T. 7. c. 1460. D.
Ambiguitas justitiæ adscribitur. T. 10. c. 472. B.
Ambiguitates quæ tractentur in tit. ff. *de rebus dubiis*. T. 7. c. 1459. E. & c. 1460. A. & sequ.
Ambiguitates quomodo solvantur. Ibid. D.
Ambiguitates non tantùm, quæ in ultimis voluntatibus incidunt, sed etiam in contractibus in tit. ff. de *rebus dub.* tractantur. Ibid. D.
Ambiguitates variis modis solvuntur. T. 10. c. 472. D.
De ambiguitatibus, quæ occurrunt in testamentis. T. 6. c. 257. B.
Ambitio quid. T. 9. c. 1092. E.
Ambitio Romanorum incredibilis. T. 9. c. 1453. B.
Ambitiosa decreta, ambitiosæ correctiones, & sententiæ. T. 2. c. 745. A.
Ambitiosa scripta in lite non sunt spectanda. T. 9. c. 127. A.
Ambitus definitio, & etymon. T. 1. c. 875. C.
Ambitus pœna quæ. T. 9. c. 1452. D. E.
Ambitus quis dicitur. Ibid. A. lege Juliâ de ambitu publico judicio coercetur. Ibid. A.
Ambitus coercetur in municipiis, vel in aliis civitatibus, ubi creantur suffragio populi, vel decurionum. Ibid. B.
Ambitus crimine quinam teneantur. T. 10. c. 728. A.
De ambitu lex Julia. T. 9. c. 1451. E.
De ambitu lex Julia, quæ olim obtinuit in Urbe tantùm, cum populi suffragiis deferebantur honores, & magistratus. Ibid. E.
De ambitu multæ leges sunt latæ. T. 10. c. 728. A.
Ambo præsentes, id est, præsente ambobus, & quænam hæc sint. T. 6. c. 27. B.
Ambulatoria voluntas. Vide, Voluntas.
Amè, & *feal*, ut scribere solent Principes. T. 9. c. 1255. C.
Amictus circumjectus. T. 3. c. 273. A.
Amicam si dixeris, probri nota injicitur. T. 8. c. 595. C.

Amicus

Amicus voluntarius quis ſit. T. 1. c. 1432. D.
Amicus amicum heredem inſtituit. T. 4. c. 516. D.
Amici noſtri quinam verè dicantur, & ſint. T. 5. c. 973. E.
Amici debita ſolvens famæ ejus conſervandæ gratiâ quomodo ſuum repetere poſſit. T. 5. c. 769. C.D.
Amici, dum vivimus, vivamus quotupliciter hoc dictum accipiatur. T. 6. c. 424. D.
Amici qui. T. 8. c. 633. E.
Amico, qui alterius negotia gerenda ſuſceperit, quomodo ſuccurratur. T. 5. c. 123. D.
Amicos non levi de cauſa conjunctos dicimus. T. 3. c. 171. C.
Amicos pro legatariis teſtibus, & advocatis apud veteres accipi. T. 3. c. 249. B.
Amicitia quid. T. 8. c. 633. E.
Amicitiæ diſſolvendæ modus olim quis. T. 7. c. 1289. D.
Amidenus Epiſcopus omnia vaſa aurea, & argentea Eccleſiæ in redemptionem captivorum conflavit. T. 2. c. 2044. C. D.
Amiſſa ea eſſe cur credantur, quæ ſciſſa, & corrupta traduntur. T. 5. c. 101. C. D.
Amiſsâ civitate qui nudus exſulat, quaſi mortuus, an liberetur ab actionibus in eum competentibus, & an utilis in eum actio reſtitui poſſit. T. 5. c. 158. B.
Amiſſio ſervi actoris plerumque eſt cauſa everſionis totius familiæ. T. 4. c. 1023. A.
Amiſſio chirographi, amiſſio apochæ. Vide, Chirographi amiſſio. Vide, Apochæ amiſſio.
Amiſſio inſtrumentorum, & actorum probanda. T. 9. c. 282. C. D.
Amiſſio inſtrumentorum. Vide, Inſtrumentorum amiſſio.
Amiſſio inſtrumenti emphyteutici an noceat. T. 10. c. 668. C.
Amiſſio rei, vel cauſæ ubi nulla eſt, in eo redintegratione non eſt opus, T. 10. c. 903. E.
De amiſſione inſtrumentorum. T. 9. c. 282. B. & ſequ.
Amiſſum uni non intelligitur, quod alteri ablatum non eſt. T. 4. c. 997. A.
Amittendi ſpecies quot ſunt. T. 1. c. 1005. C.
Amittendi unusfructus rationes quotnam ſunt, & quæ. T. 4. c. 432. C.
Amittere, & omittere differunt. T. 1. c. 801. E. & c. 1005. C.
Amittere rem aliud eſt, & rem ei non eſſe ablatam. T. 4. c. 342. D.
Amittere aliud eſt, aliud omittere. T. 7. c. 1123. C.
Amitti, & finiri diſcrepant. Tom. 1. c. 429. A.
Quod non amittitur, inutiliter repetitur. T. 4. c. 432. E.
Amœnitatis ratio an in conſtituenda ſervitute habeatur. T. 5. c. 806. C.
Ex amœnitate omnia æſtimamus, vel ex utilitate, vel ex neceſſitate, vel ex voluptate. Tom. 4. c. 895. C.
Amita quæ. T. 8. c. 1036. B.
Amita eſt aguata. T. 8. c. 188. C.
Amita, vulgò *tante*. T. 9. c. 926. C.
Amitam uxorem ducere an liceat. T. 8. c. 904. B.
Amites baſternarum. T. 3. c. 381. C.
Amitini quinam propriè dicantur. T. 1. c. 172. A.
Amitini qui dicuntur. T. 9. c. 926. D.
Amitinus meus, & privignus ejuſdem amitæ conſanguinei ſunt fratres. T. 3. c. 332. E.
Ammonius fons. T. 3. c. 400. A.
Amneſtia. T. 1. c. 499. A.
Amniſtia lex oblivionis. T. 9. c. 1475. C.
Amori paterno nullus eſt ſimilis, nullus major affectus. T. 3. c. 304. A.
Amor parentum in filios qui. T. 5. c. 994. D.
Amorem parentum antiquiorem eſſe, quàm liberorum. Ibid. E.
Amoto termino, Judex, qui de crimine cognoſcit, etiam de finibus cognoſcere poteſt. T. 7. c. 478. C.
Amotarum rerum actio cum marito T. 9. c. 531. E.
Amotarum rerum actio. Vide, Actio rerum amotarum.
Amovendi verbo utitur Prætor in edicto rerum amotarum non acerbiori, & cur. T. 9. c. 546. B. C.
Amovere aliquid ex jacente hereditate non eſt propriè furari. T. 9. c. 251. E.
Si quid amoverit vir uxori, aut uxor viro conſtante matrimonio, an non dabitur actio rerum amotarum. T. 4. c. 296. E.
Amoviſſe, non ſubripuiſſe dicitur uxor. T. 9. c. 238. D.
Qui amovit res aliquas fur eſt. T. 9. c. 545. E.
Amphibologia quid. T. 8. c. 791. A.
Amphitapa. T. 4. c. 273. A.
Amphora pro menſura potiùs accipitur, quàm pro vaſo vinario. T. 7. c. 1448. A.
Amphora quid, & quantum contineat. T. 8. c. 627. C.D. & c. 628. D.
Amphoræ vino legato debentur. T. 4. c. 51. D.
Amphorarium vinum, T. 7. c. 634. B. Vide, Vinum.
Ampliandum non eſt jus novum, ſed reſtrictiùs accipiendum. Tom. 4. c. 1356. E.
Ampliare quid nobis non licet ſine lege. T. 4. c. 1215. A.
Amplitudo inter jura ſervitutum prædiorum numeratur. T. 7. c. 381. B.
Amplius, & *hoc amplius*, hæc verba in jure habent magnam vim, & magnum momentum. Tom. 4. c. 1148. B.
Amplius verbum in ſtipulatione falcidiæ an comprehendat totum, quod legatariis datum eſt, ſi totum poſtea indebitum fuiſſe apparuerit. T. 6. c. 289. D.
Amplius, & *plus* verborum ſignificatio. T. 8. c. 493. B. & ſequ.
Ampulla olearia. T. 3. c. 272. A.
Amuſſis eſt examen, & leviamentum. T. 4. c. 968. D.
An pro *eam*. T. 3. c. 30. D.
Anabaptiſmus. T. 2. c. 37. A.
Anabaptiſtæ baptiſmum iterant. T. 10. c. 826. A.
Anachoretæ, & Monachi differunt. T. 2. c. 1038. D.
Anaſtaſius fuit auctor præſcriptionis 40. annorum. T. 9. c. 1035. E.
Anaſtaſiana emancipatio. Tom. 9. c. 1316. B.
Anathematiſmus quid. T. 6. c. 772. D.
Anathematiſmi major, quàm excommunicationis coercitio. Tom. 6. c. 772. C.
Anatociſmus quænam ſit fraus. T. 1. c. 1300. C.
Anatociſmus anniverſarius. T. 9. c. 1199. C.
Anatociſmus eſt revocatio uſurarum. T. 9. c. 1095. D. fit duobus modis. Ibid. D.
Anatociſmus olim erat permiſſus; hodie eſt prohibitus. Ibid. D. & c. 1096. C.
Anatociſmus an fiat judicato. T. 9. c. 1095. D.
Anatociſmus eſt uſura uſuræ redactæ in ſortem. Ibid. D.
Ancilla furtiva ſui furtum, & partum ſuum furtivum facit. T. 1. c. 1406. B.
Ancillâ emptâ, & partus emptus intelligitur. T. 4. c. 1160. A.
Ancilla utrùm nubere poſſit. T. 5. c. 548. B.
Ancilla prægnante venditâ, an partus nomine evictio competat. T. 5. c. 689. E.
Ancilla utrùm ſit mater civilis partus ſui. T. 5. c. 547. D.
Ancilla utrùm per fideicommiſſum perducta videatur ad libertatem, ſi alimenta ei quaſi nutrici inter vivos præſtita ſint, vel per fideicommiſſum relicta. T. 6. c. 715. A.
Ancilla vendita, & proſtituta an libera fiat. T. 7. c. 717. B.
Ancilla furtiva non poteſt acquiri longo tempore. T. 7. c. 370. C.
Ancilla emptâ, an partus ejus videatur emptus. T. 7. c. 1062. D.
Ancilla, quæ mortis tempore eſt in fuga, an debeatur legatario; itemque partus ejus, ſi in fuga perpeperit. T. 7. c. 1064. D.
Ancilla unde dicatur. T. 8. c. 648. C.
Ancilla ſi ſterilis ſit, vel major 50. annis, cujus partus venit, venditor tenetur ex empto. T. 7. c. 784. D.
Ancilla ne proſtituatur eſt pactio, quæ venditionibus mancipiorum addi ſolet. T. 9. c. 392. C.
Ancilla fit mulier libera, quæ ſe jungit ſervo alieno. T. 9. c. 994. C.
Cum ancilla an ſit connubium, aut concubinatus. T. 10. c. 482. B.
Ancilla manumiſſa, ut mancipium ex ea detur, contractus eſt facio, ut

BIU Cujas

ut des, T. 10. c. 615. A.
Ancilla, quæ herilem lectum ascendit, an liberos, vel servos suscipiat, T. 10. c. 622. D.
Ancilla si veniit, ne prostituatur, T. 10. c. 1028. B.
Ancillæ partus hodie non est in fructu, T. 4. c. 987. A.
Ancillæ sunt in bonis mariti dotis causâ. T. 4. c. 986. E.
Ancillæ partus an sit in fructu. T. 5. c. 425. B.
Ancillæ operæ an sint in fructu, Ibidem B.
Ancillæ si sub hac pactione libertas detur, ne prostituatur, an contra omnes emptores postea supervenientes libertas ei servetur. T. 5. c. 680. D.
Ancillæ partus furtivæ usucapio quo casu procedat, T. 5. c. 727. C.
Ancillæ furtivæ tempus conceptionis, & conditionis an, & quando spectetur, Ibidem B.
Ancillæ furtivæ partus an sit furtivus. T. 6. c. 312. D.
Ancillæ si relicta sint alimenta, an videatur etiam libertas relicta. T. 7. c. 882. A.
Ancillæ furtivæ partus an usucapi possit, T. 7. c. 370. C. & seq.
Ancillæ nomen est corporis nomen. T. 9. c. 517. A.
Ancillæ pigneratæ partus. Vide, Partus.
Ancillam alienam virginem immaturam qui corruperit, pœnâ legis Aquiliæ tenetur, T. 1. c. 375. A.
Ancillam alienam qui corruperit, aliam reformare cogendus est. T. 1. c. 373. A.
Ob ancillam violatam domino competere civilem actionem. T. 4. c. 1483. E.
Ancillarum dotalium partus dicuntur esse portio dotis. T. 4. c. 1160. B.
Ancillarum partus in fructibus, vel reditibus non computantur. T. 4. c. 1235. E.
Ancillarum partus augent familiam, T. 5. c. 1199. D.
Ancillarum partus non est in fructu T. 9. c. 513. B. nec in reditu. Ibid. B.
Andegavenses quondam Regi Anglorum subditi. T. 6. c. 1103. A.
Angariæ quæ sint. T. 2. c. 802. E.
Angariæ ab operis separantur. T. 2. c. 690. E.
Angariæ a parangariis distant. T. 2. c. 987. D.
Angariarum cogendarum sumptuum ratio. T. 2. c. 823. C.
Angariarum cogendarum munus. T. 2. c. 741. D.
Angariarum præstationes sunt regales. T. 2. c. 1325. B.
Ad angarias colonos non devocari posse. T. 2. c. 835. B.
De angariis, & parangariis. T. 2. c. 987. D.
Ab angariis expeditionis tempore excusari neminem. T. 2. c. 751. A. B.
Angiportum unde dicatur. T. 8. c. 534. B.
Angiportus, & viæ publicæ idem sunt. T. 9. c. 1182. E.
Anglia olim multos habuit regulos. T. 6. c. 833. A.
In anglia Romano Pontifici tributum pensitabatur. T. 6. c. 1134. C.
Anglia ex imperio pendet. T. 2. c. 1188. B.
Angliæ Reges olim Romanis Pontificibus tributarii. T. 6. c. 1134. C.
Angliæ regnum feudi nomine tenetur a Romano Pontifice. T. 6. c. 1134. C.
Anglorum primus Rex Richardus. T. 6. c. 789. C.
Anglorum privilegium, ne ultra mare in judicium trahi possint. T. 6. c. 791. D.
Angustiâ temporis impeditis, si usucapionem non interpellaverint, edicto ex quibus causis major Prætor restitutionem in integrum polliceatur. T. 5. c. 166. D. E.
Angusticlavi, & laticlavi. T. 3. c. 359. C. D.
Angustus clavus. T. 8. c. 562. B.
Aniciensis Episcopatus soli Summo Pontifici subjacet. T. 6. c. 916. D.
Anicetus auctor constitutionis de barba, & coma clericis non alenda. T. 6. c. 968. C.
Anile, vel rusticorum judicium quodnam dicatur. T. 5. c. 885. D.
Anima movet corpus. T. 3. c. 319. D.
Anima est causa vitæ. T. 4. c. 638. C. & qua vivimus, Ibidem C.
Anima in statu suo semper est, etiam postquam corpore exivit, Ibidem D.
Verba divi Augustini quæ. Ibid. D.
Anima est communis cum brutis, non animus. Ibid. c. 638. C.
Animæ Christianorum omnibus vasis & instrumentis sacris præferuntur. T. 7. c. 729. E.
Animam habere id omne, quod crescit, Pythagoreorum sententia. T. 1. c. 1510. D.
Animalis pars animal non est. T. 1. c. 1129. C.
Animalis functionis relevationem si Civitas, vel Provincia petat. T. 2. c. 675. B.
De animali mortuo post litem contestatam sine dolo, & culpa possessoris. T. 7. c. 265. B.
Animalia indebita ut, & a quibus præstanda. T. 2. c. 992. C. D.
Animalia publica. Ibid. B.
Animalium ferorum tandiu domini sumus, quandiu ea inclusa habemus, aut mansuefacta. T. 3. c. 89. E.
Animalium, aut pecorum hereditariorum in petitione hereditatis interitus ante moram an a possessore præstari debeat. T. 5. c. 276. A.
De animalibus, quæ auctoritate Judicis necantur. T. 9. c. 1479. A.
Animanti cibaria legata an debeantur. T. 7. c. 1318. C.
Animadversio major, & severior quæ sit. T. 7. c. 76. E.
Animadversio tum gravior est, remittit Prætor Urbanus puniendos ad Præfectum Urbi. T. 10. c. 387. E.
Animadvertere quale verbum. T. 7. c. 76. E.
Animadvertere, coercere, vel atrociter verberare sunt meri imperii. T. 10. c. 383. E.
Animadverti qui jubet in aliquem, gladio puniri jubet. T. 4. c. 16. B.
Animadverti quis dicatur. T. 8. c. 694. E.
Animax, & animas, sive animal promiscuè dicebant veteres. T. 6. c. 396. B.
Animus & anima in quo differunt. T. 4. c. 638. C.
Animus, & voluntas an in acquisitione possessionis requiratur. T. 5. c. 702. B.
Animus quomodo corrumpitur. T. 5. c. 254. C.
Animus donandi an aliquando præsumatur. T. 5. c. 884. D.
Animus servi, aut filii familias nisi fuerit gerendi negotium patris, aut domini, principium juris certissimum est, actione de in rem verso patrem, aut dominum non teneri. T. 5. c. 445. D.
Animus si absit, & judicium abest. T. 10. c. 711. C.
Animi destinatione quæ agenda sunt, non nisi verâ, & certâ scientiâ perfici possunt. T. 8. c. 697. C. D.
Animi judicio quod deest, tutoris scientiâ suppletur. T. 8. c. 661. C. & c. 697. D.
Animi judicium, & consensus est id, quod gignit naturalem obligationem. T. 10. c. 524. D.
Animi judicio caret pupillus, ideoque naturaliter non obligatur. T. 10. c. 711. C.
Animo solo non amittitur dominium. T. 4. c. 626. D.
Annales actiones. T. 1. c. 538. C. & seq.
Annale est interdictum quod vi, aut clam. T. 4. c. 352. A.
De annali exceptione italici contractus tollenda. T. 9. c. 1045. C. & seq.
Anniversariæ solutiones. T. 2. c. 847. E.
Annona expeditionalis. T. 2. c. 961. C.
De annona populari, & militari. T. 9. c. 369. C.
Annona militaris. T. 9. c. 237. E. c. 238. A.
Annonæ & pabuli differentia. T. 2. c. 147. A.
Annonæ in frumento, vino, oleo, carne, & sale consistunt. T. 2. c. 670. C.
Annonæ fraudatæ crimen lege Juliâ coercetur. T. 1. c. 875. A.
De annonæ militaris erogatione. T. 2. c. 961. B.
Annonæ populares mendicis dabantur invalidis. T. 2. c. 814. D.
Annonæ diariæ. T. 2. c. 1040. E.
Annonæ publicæ ratio utilitati privatæ præfertur. Tom. 4. c. 841. E.
Annonæ civiles sunt panes civiles. T. 9. c. 469. C.

Anno-

BIU Cujas

Annonæ militares. T. 9. c. 1200. B. c. 1201. B.
Annonæ cura cui olim commissa. T. 10. c. 584. B.
Annonæ præfectus Clarissimis adnumeratur. T. 10. c. 855. B.
Annonæ præfecti quodnam sit munus, & officium. Ibid. D. E.
De annonæ publicæ fraudatæ crimine an cognoscat, & pronunciet præfectus annonæ. T. 10. c. 858. A.
Annonæ pro quibus sumantur. T. 10. c. 868. E.
Annonam vexare, & flagellare. T. 3. c. 274. C. D.
Annonam qui dicantur vexare. Ib. D.
In annona militari adæranda pretia fori servanda. T. 2. c. 1001. B.
De annonarum militarium excoctione atque translatione. T. 2. c. 970. D.
Annonarum transvectio ad limites, & mansiones finitimorum est. T. 2. c. 673. A.
Annonas milites in dies singulos accipiant. T. 2. c. 962. D.
Annonas quis solvere debet. T. 2. c. 671. B.
Annonarias species emit undique fiscus, invitis etiam Provincialibus. T. 2. c. 692. E.
Pro annonis milites non exigant pretia. T. 2. c. 962. E. & c. 963. A.
De annonis civilibus. T. 2. c. 813. D.
De anno. T. 1. c. 538. B. & seq.
Annus continuus, & annus utilis. T. 1. c. 1032. D. & T. 3. c. 38. A.
Annus utilis quot constat diebus utilibus. T. 1. c. 538. C.
Annus utilis hodie in quadriennium continuum mutatus. T. 1. c. 547. E.
Annus anniversarius. T. 1. c. 538. B.
Annus variè computatur pro subjecta materia, & quando hodie annus incipit. T. 4. c. 291. E.
Annus dotalis quando incipit ex die traditionis, & quando ex die nuptiarum. T. 4. c. 285. E. & c. 286. A.
Annus luctus. T. 4. c. 31. B.
Annus vacationis, qui datur absentibus reip. causâ, postquam reversi sunt, pertinet ad novas tutelas. T. 4. c. 1041. C.
Annus vigesimus quintus dicitur finis, & annus ultimus adolescentiæ. T. 6. c. 616. D.
Annus quadragesimus quintus dicitur primus annus senectutis. Ibid. c. 617. A.
Annus cœptus an pro completo habeatur, si pater filio impuberi ita legavit, cum erit annorum 14. lego 10. T. 7. c. 1038. E. & 1939. A.
Annus civiliter non computatur ad temporum momenta, sed ad dies vulgari more. T. 8. c. 588. B.
Annus quomodo computetur, cum de divisione fructuum ejus anni, quo divortium factum est, agitur. T. 10. c. 168. C. D.
Annus matrimonii incipit ab eo mense, quo contractum est. Ibid. D.
Annus matrimonii nullo casu retroagendus est. Ibid. E.
Annus anno supereſſe non dicitur. T. 10. c. 183. C.
Anni singuli per singulos liberos remittuntur lege Juliâ, & Papiâ. T. 4. c. 860. C.
Anni tot diminuuntur legi annuariæ, quot quis habet liberos. Ibid. C.
Anni principium olim a Paschate incipiebat. T. 6. c. 809. D.
Anni remittuntur minoribus 25. singuli, singulis liberis susceptis. T. 8. c. 585. A.
Anni dies quot. T. 8. c. 559. B.
Anni remittuntur beneficio Principis pro numero liberorum. T. 10. c. 396. B.
Anno quinto, indictione quinta, fusione quinta sunt paria. T. 2. c. 676. E.
De annorum centum præscriptione. T. 3. c. 117. E.
Annorum numerus ab optima indole non exigitur. T. 4. c. 861. B.
Annos ut computent Jurisconsulti. T. 8. c. 557. E.
Annotare reum requirendum quando dicatur Judex. T. 10. c. 720. D.
Annotatio bonorum. T. 9. 1123. E.
Annua, bima, trima die. T. 3. c. 179. A.
Annua, quæ alimentorum nomine relinquuntur, misericordiæ causâ relinquuntur. T. 4. c. 1244. E.
annua, quæ alimentorum causâ non relinquuntur, heredis gratiâ ita relinquuntur, ne semel urgeatur ad solutionem unius summæ, sed diversis pensionibus eam exsolvat. Ibidem c. 1245. A.
Annua civitati relicta in perpetuum debentur. T. 5. c. 1168. C.
privato relicta annua morte legatarii finiuntur. Ibidem C.
Annua dies hodie est legitimum tempus reddendæ dotis in rebus mobilibus constitutæ. T. 5. c. 463. A.
Annua dies. T. 6. c. 122. E.
Annua quæ dantur alimentorum causâ mulieri a marito. T. 6. c. 487. C. D.
Annua legata quænam sint, & quando eorum dies cedat. T. 6. c. 456. A.
Annua legentur legatarii, vel heredis causa, quid interſit. T. 7. c. 1317. E. 1318. A.
Annua quæcumque privato homini relicta morte legatarii finiri. T. 7. c. 1335. B.
Annua reipublicæ, vel curiæ, vel templo relicta quando finiantur. T. 7. c. 1334. E. & c. 1335. A.
Annua sicui legata sint, quando petitionem eorum habeat. T. 7. c. 1321. A.
Annua legata quæ reip. relinquuntur, vel Ecclesiis perpetua sunt. T. 9. c. 907. E.
Annua, bima, trima dies quid. T. 6. c. 507. E.
Annuaria lex. Vide, Lex annuaria.
Annui magistratus sunt Proconsules. T. 4. c. 832. E.
Annui præstatio an species donationis dici possit. T. 6. c. 487. E.
De annuis legatis. T. 9. c. 814. E. & c. 815. A. & seq.
Annulus arræ nomine in sponsalibus dari solitus. T. 5. c. 559. E.
Annulus investituræ signum. T. 6. c. 925. B.
Annulus aureus, & Scipio est symbolum investituræ. T. 6. c. 1018. B.
Annulus arræ causâ in venditione, & sponsionis causâ dari solitus. T. 7. c. 854. D.
Annulus culpâ inspectoris si in flumen lapsus sit, qua actione teneatur inspector. T. 7. c. 859. E.
Annulus dabatur aliquando loco arræ. T. 7. c. 706. C.
Annulus solitus fuit dari pro sponsionibus. Ibidem C.
Annulus investituræ donum. T. 6. c. 925. B.
Annulus pronubus. T. 6. c. 924. C.
Annulus signatorius in quem usum inventus a veteribus. T. 8. c. 544. D.
Annulus datur sponsionis causâ. T. 10. c. 444. E.
Annuli traditio. T. 4. c. 1163. D.
Annuli missio non investit, sed datio, traditio. T. 6. c. 1018. B.
Annulli traditio fuit præsumptio heredis instituti. Tom. 4. c. 1163. D. E.
Annulo alieno an liceat signare testamentum. T. 1. c. 97. C.
Annulorum aureorum jus a liberto impetratum. T. 4. c. 842. D.
Annulorum aureorum jus. T. 1. c. 840. C. D. Vide, Jus aureorum annulorum.
De annulorum aureorum jure libertis dato a Principe. T. 7. c. 124. A.
De annulorum aureorum jure. Vide, Aurei annuli.
Annulos si quis sponsionis causâ acceperit, nec reddat victori, qua actione teneatur. T. 7. c. 854. E.
Annuum in quo consistit. T. 5. c. 1195. D.
Annuum plerumque accipi pro annuo relicto alimentorum vice. T. 7. c. 1315. E.
Annuum si alicui relictum sit, non adscriptâ certâ quantitate, an inutile legatum sit quasi incertæ rei. Ibid. E. quomodo redigi possit ad certam summam. Ibid. E. & c. 1316. A.
Annuum erat edictum Prætoris. T. 8. c. 192. A.
Annuum legatum, aut fideicommissum est simile usufructui. Tom. 9 c. 814. E.
Annuum legatum potest esse perpetuum. T. 9. c. 815. D.
Annuum si relinquatur certæ personæ, cum persona extinguitur; si relinquatur Ecclesiæ, nunquam extinguitur. T. 10. c. 816. B.
Ansarium vectigal. T. 3. c. 391. A.
Ansarium, & fovencularium sunt impositiones urbis Romæ. T. 10. c. 663. A.

BIU Cujas

Anſerum natura varia. T.8. c.930.C.
Antapocha datur creditori, ut ex ea probet ſibi ſolutam annuam penſionem, vel canonem annuum, vel uſuras, & ita ut ſubmoveat præſcriptionem temporis, vel quam aliam defenſionem ſibi paret. T.9. c.286. D.
Antapocha eſt inſtrumentum privatum. T. 9. c. 287. D.
Antapocha quid. T.9. c.286. A.
Antapocha propriè quid ſit, T.10. c.638. D.
Antapochæ ſunt profeſſiones ſolutæ pecuniæ. T.2. c. 229. E.
Antapochæ formula. T.2. 230. A.
Antapochas dare cogitur is, qui apocham ſuſcipit. T.9. c.287. A.
De antapochis faciendis. T.9. c.286. C.
Antecedentium confuſorum eadem eſt ratio ad confuſa conſequentia, quæ fuit cujuſque antecedentis cum ſuo conſequenti. T.10. c.175. E.
Anteceſſorum nomine qui ſignificentur. T.3. c.360. C.
In anteceſſum pecuniam dare pro fructibus futuris, T.7. c.628. A.
In anteceſſum data pecunia quid. T. 9. c.412. C.
Anteceſſum, & promutuum. Tom.9. c.1076. B.
Antelata. T.2. c.667. D.
Antemeridiana pars diei melior pomeridianâ. T.8. c.480. C.
Anteriores creditores an, & quando poſterioribus præferantur. Tom.5. c.950. D. E. & c.951. A. & ſeq.
Anteſtari quid ſignificat. Tom.3. c.176. C.
Anteſtatus, & inteſtatus opponuntur. Ibid. B.
Anteſtatus quis dicatur. T.7. c.883. D.
Qui non anteſtatus rapit aliquem in jus, tenetur injuriarũ. T.7. c.117. B.
Anteſtato quid. T. 8. c. 529. A.
Anthrax, & Carbunculus quo differunt. T. 9. c.1286. A.
Anticategoria. T. 9. c.1364. E.
Anticategoriæ. T.3. c.574. B.
Ἀντίχρησις quid ſit. T. 3. c.82. E.
Ἀντίχρησις aliud eſt, aliud hypotheca, aliud pignus, & aliud fiducia. T.2. c.1208. B.
Antichreſis perimitur oblatione nudâ ſortis, uſuræ non item. T.2. c. 1086. E.
Antichreſis pacto conſtituitur, uſuræ ſtipulatione. Ibidem E.
Antichreſis tacita uſurarum ſervat modum. T.3. c.205. C.
Antichreſis ab uſura differt. Tom.2. c.1086. D.
Antichreſis jure canonico improbata. T.2. c.1234. C.
Antichreſis jure Pontificio improbatur. T.6. c.891. D. & c. 1030. D. quibus caſibus non improbatur. Ibidem c. 1030. E.
Antichreſis non eſt uſura, ſed quaſi uſuræ vice. T.9. c.343. B.
Antichreſis tacita non excedit modum uſurarum. T.9. c.297. B. quo modo tacitè contrahitur. Ibidem c.297. A.
Antichreſis eſt lex pignoris. T.9. c.350. A.
Antichreſis conſtituitur pacto. T. 9. c.243. B.
Antichreſis, & uſura in quo differunt. Ibid. B.
Antichreſis tacita ſervat modum legitimum uſurarum, expreſſa non item. Ibid. D.
Antichreſis quid. Ibid. A.
Antichreſis quæ conventio eſt. T.9. c.296. C.
Antichriſis ſi non fuerit contracta, fructus a creditore quandoque percepti minuunt ſortem. T.10. c.647. C.
Antichriſis quid ſit, & quomodo fiat. Ibid. D.E.
Antichriſim ab agricola paciſci non licet. T.2. c.1086. D.
Antichriſim facere non licere cum agricola, ut fructus cedant uſurarum vice. T.9. c.296. D.
Antichriſeos jure fructus uſurarum vice retinebo. T.9. c.256. D.
Anticipare, ſeu diem appellationis anteferre, quando poſſumus. T.9. c.1117. A.
Ἀντίδωρον ſi interveniat, locatio non eſt. T.4. c.940. E.
Antidorum. T.2. c.1042. B.
Antinomia ex *l. ſi fundus, §. fines, de pignerat. action.* ſolvitur. Tom. 5. c.425. C.
Antinomia, ad quam Tribonianus animum non advertit. T.9. c.228. C.
Antinomiæ quarundam legum ſecundùm Budæum. T.3. c.199. D.E.
Antinomiarum tollendarum ratio quæ. T.5. c.971. E.
Antinomias in jure eſſe. T.9. c.223. D.
Antiparaſtaſis quænam ſit figura. T.6. c.385. B.
Antiqua jura melius eſt paullatim reſcindere, & mutare, quàm in totum aboleri. T.9. c.924. B.
Antiquarii qui dicantur. T.9. c.920. B.
Si antiquior creditor pignus vendiderit. T.9. c.1220. A.
Antiquitas juris plerumque refertur ad leges 12. tabularum. T. 4. c.365. D.
Antiquum jus in l.1. C. *unde vir & uxor*, quid ſit. T.3. c.65. E.
Antoninus Caracalla fuit parricida, cujus juſſu Papinianus noſter eſt occiſus, dum parricidam excuſare nolebat. T.4. c.16. A.
Antoninus Imperator lege cavit, ne quis in patria ſua imperium obtineret. T.4. c.835. A.
Antonius, cur vocetur a Cicerone Alabarches. T.10. c.663. C.
Antonomaſium dicitur demonſtratio. T.7. c.647. A.
Anus redit ad armillum. T.10. c.192. D.
Apamæa Syriæ, Bithyniæ. T.3. c.11. C.
Aperire tabulas teſtamenti quid. T.2. c.407. A.
Apertularii quibus pœnis afficiendi. T.1. c.869. D.
Apertularii qui dicuntur. T.9. c.1197. E.
Apertura tabularum teſtamenti quãdo fiebat. T.8. c.482. D.
Apes fumo abigi, & necari. T.3. c. 447. C.
Apes apes, pro ἄρης ἄρης. T.3. c.460. B.
Apes, quæ ex alveis ſuis abire, & redire ſolent, an poſſideantur. T.7. c.499. E.
Apes an in actionem familiæ erciſcundæ veniant. Ibid. E.
Apes cujuſnam ſint, & quæ ſit earum natura. T.8. c.930. A.
Aphopliſtæ quinam erant. T.10. c. 824. C.
Ἀφοπλισταὶ qui ſint, & quod eorum officium. T.2. c.1048. B. C.
Aphoriſmus pœnarum Eccleſiaſticarum ſpecies. T.2. c.1092. A.
Apices ſacri qui ſint. T.2. c.693. C.
Apiſcendæ poſſeſſionis interdicta duplicia. T.3. c.96. A.
Apocha quid ſit, & quid ab Antapocha diſtet. T.2. c.685. C.
Apocha a tutore per fraudem extorta non liberat. T.1. c.1156. C.
Apochâ, non teſtibus chirographum refelli oportet. T.3. c.474. C.
Apocha non liberat debitorem, ſed ſolutio. T.3. c.512. C.
Apoca quid diſtat ab acceptilatione. T.4. c.837. A. & c. 1424. E.
Apocha quibus verbis fit: dicitur etiam apocha profeſſio ſolutionis. T.4. c.836. E.
Apocha data quando, & quo caſu nihil proficiat. T.5. c.152. C.
Apocha ſola utrùm liberet, vel acceptilatio ſola. T.6. c.553. D. E.
Apocha vocatur manus. T. 7. c.875. E.
Apocha imaginaria an alicujus momenti ſit. T.8. c.388. D.
Apocha, & acceptilatio in quo differunt. T.9. c.1285. E.
Apocha datur debitori, ut ex ea probet ſe ſoluiſſe. T.9. c.286. D.
Apocha eſt inſtrumentum privatum. T.9. c.287. D.
Apocha probatur ſolutio, etſi teſtes non interceſſerint. T.9. c.214. E. dicitur etiam chirographum. Ibid. E.
Apocha ſi facta ſit ſolutione debiti ſcripti, & caſu majore perierit, vel amiſſa ſit, quid fiet. T.9. c.279. D.
Apocha tria ſignificat. T.9. c.328. D.
In apocha ſufficiunt tres teſtes. T.9. c.275. D. & c.278. D.
Apocha eſt profeſſio ſolutæ pecuniæ, vulgò *quittance*. T.9. c.286. C. dicitur ſecuritas evacuatoria, recauta. Ibid. C.
Apoca eſt profeſſio ſolutæ pecuniæ. T.10. c.638. C.
Apochæ nomine tria ſignificantur. T.1. c.529. B.
Apochæ publicæ quæ ſint. T.2. c. 1149. E.
Apochæ privatæ, & apochæ publicæ quantum diſtant. T.2. c.687. C.
Apochæ regerendæ cum ſubnotatione

BIU Cujas

ne tabulariorum. T.2. c.648. E.
Apochæ formula. T.3. c.512. C.
Apochæ, & antapochæ differunt. T.2. c.229. E. &. T.9. c.286. C.D.
Apochæ quid sint. T.7. c.815. E.
Apochæ publicorum tributorum. T. 9. c.329. A.
Apochæ amissio nihil nocet debitori. T.9. c.282. B.
Apochæ, & antapochæ quid sint. T.10. c.968. E.
Ob apocham postea inventam an est aliqua actio. T.9. c.221. A.
Apocrisiarius. T. 2. c.1118. A.
Ἀπόδειξις, quasi ἀπόδεξις. T. 1. c. 1516. C.
Apollo, Apollonius, & Apollodorus idem est. T. 7. c.1324. B.
Apostatæ qui sint. T.2. c.40. B.
Apostatæ quinam sint. T. 10. c.826. B. quomodo plectantur. Ibidem B. & sequ.
Apostoli quæ litteræ. T. 1. c. 517. D.
Apostoli etiam verbo relationis significantur. T. 1. c. 529. C.
Apostoli dandi intra dies triginta. T. 1. c. 534. E.
Apostoli judicis. T. 8. c. 566. C.
Apostoli, idest, libelli dimissorii. Ibid. C. seu litteræ dimissoriæ. T. 10. c. 791. E.
Apostoli dantur sine aliqua dilatione moratoria, sive frustratoria. T. 9. c. 1105. A.
Apostoli quomodo definiuntur. T.9. c.1105. B.C. erât olim dies præfiniti petendorum apostolorum. Ibidem C.
Hodie dandi sunt, etiam si a nemine petantur. Ibid. C.
Apostoli sunt litteræ dimissoriæ, quibus dimittitur causa ad eum, qui appellatus est. T. 10. c. 791. E.
Apostolis petendis quotnam præscripti sint dies. T.3.c.706.E.& c.707.A.
Si apostolorum copiam non faciant judices, quid erit. T.9. c. 1106.B.
Apothecarii qui sint. T.3. c.54.E.
Apothecarii quinam dicantur. T.10. c. 740. D. & c.742. D.
Aprum alienum vinctum solvens quomodo teneatur. T. 7. c.857.C.
Aplides inter vasa numerantur. T.3. c. 271. E.
Aptam cuique negotio actionem, qua agitur, & proposito convenientem esse oportet. T. 5. c.38. B.
Apuleja lex. Vide, Lex apuleja.
Apparitor, si possideat rem fiscalem, an videatur eam malâ fide possidere. T. 7. c. 1470. D.
Apparitores militiæ magistri fieri non possunt. T. 2. c. 840. E.
Apparitores, militiâ impletâ, ad aliam splendidiorem aspirare possunt. T. 2. c. 1005. D.
Apparitores cohortales. T.2.c.689.C.
Apparitores præfectiani. T.1.c.102.C.
Apparitores magisteriæ potestatis alii statuti, alii supernumerarii. T. 2. c. 997. E.
Apparitores præsidum ne rusticos ad obsequium vocent. Tom.2. c.851. A.
Apparitores judicum non, nisi ex sacra probatoria, recipiuntur. T.2. c. 999. A.
Apparitores judicum ex personis inopibus fieri possunt. T.2.c.1004.E.
Apparitores judicum, & eorum probatoriæ. T. 2. c. 1003. E.
Apparitores proconsulis, legati, & comitum. T. 2. c.998. A. & sequ.
Apparitores comitum rerum privatarum. T.2. c. 748. E.
Apparitores annonarii. T.2.c.1003.C.
Apparitores magistrorum militum an testentur jure militari. T. 8. c. 149. C.
Apparitores Præsides provinciarum secum non ducebant, sed sumebant ex provincia, in qua erant certi, & statuti apparitores Præsidum. T. 9. c. 206. E.
Apparitores qui Palatini dicebantur. Vide, Palatini.
Apparitores procuratoris Cæsaris appellantur Catholiciani, sive Cæsariani. T. 9. c. 1482. E. c.1483. A.
Apparitorum urbi Præfecti, & Magistrorum militum privilegia. T. 2. c. 996. C. & seq.
Apparitorum elogia. T. 3. c. 20. B.
Apparitorum præsidis provinciæ notoriæ. T. 9. c. 1376. E. 1377. A.
De apparitoribus Præfectorum prætorio, & eorum privilegiis. T. 2. c. 995. A.
De apparitoribus, qui litibus moras adferre possunt. T. 9. c. 141. D. qua pœna affici debent. Ibid. D.
Appellandi cũ jus non est, retractationis utimur remedio. T.2.c.1138.E.
Appellandi auxilium quando quis perdit. T. 9. c. 36. A.
Appellandi necessitas ex plerisque causis remittitur. T. 9. c. 1119. C. & sequ.
Appellandi jus non esse damnato ex contumacia, non esse restitutionis petendæ jus, & cur. T.9.c.986.D.
Appellandi usus quàm sit frequens, & necessarius. T. 10. c. 792. D.
Appellandum olim erat intra biduum, vel triduum, hodie intra 10. dies. T. 2. c. 1083. C.
Appellandum quando sit, & intra quæ tempora. T. 1. c. 515. E.
Appellandum hodie intra dies decem. T.1. c. 535. D. & T.2. c.1083.C.
Appellandum a sententia judicis intra decem dies. T. 6. c. 925. D. aliâs auctoritate rei judicatæ censetur. Ibid. E.
Appellandum a judice dato ad eum, qui eum dedit. T.9. c.1126. C.
Non appellans sententiæ acquiescit. T.6. c.508. B.
Appellans a conviciis debet abstinere. T.10. c.796. A.
Appellans adversùs plures, si eorum nomina non sint conscripta in libello, an adversùs omnes appellare censeatur. T.10. c.795. B.
Appellantis est diem condicere appellationi exsequendæ. T.6.c.933,D.
Appellanti a sententia judicis nihil obest, si nihil in libellis appellatoriis significaverit, a qua parte sententiæ appellavit. T.6. c.636. C.
Qui appellant temerè arbitrio judicis mulctantur. T.9.c.1105.E. 1106.A.
De his, qui non appellaverunt propter metum judicis. T.9. c.1124.C.
Appellare an liceat jure pontificio recta ad summum Pontificem. T.3. c.631. B.
Appellare an liceat lege regiâ in capitalibus causis rectâ ad Senatum. Ibid. B.
Appellare a quibus non licet. T.1. c.880. C.
Appellare licet ab omni causa. T.2. c.512. E.
Appellare cum non potest defensor, qui non appellavit, non culpatur. T.4. c.875. B.
Appellare potest dominus pro servis damnatis. T.5. c.1184. E.
Appellare, & nominare in quo diversa sint. T.5. c.451. B.
Appellare non licet a sententia correctionis. T.6. c.933. C.
Appellare non licet a sententia arbitri compromissarii. T.6. c.837. C.
Appellare non potest qui trino judicio superatus est. T.6. c.958. B.C.
Appellare licet nõ tantùm a gravamine, quod sustinemus; sed etiam ab eo, quod imminet, quod veremur. T.6. c.832. D.
Appellare a sententia ipso jure nulla non est necesse. T.6. c.921.C.
Appellare licet a sententia inter alios dicta in causa possessionis. Tom.6. c.927. D.
An appellare licet a sententia interlocutoria. T.6. c.934. A.
Appellare non est contumacia. T.6. c.840. D.
Appellare ad Principem quando non licet. T.9. c.1111. B.C.
Appellare non potest, qui professus est apud acta non appellaturum. T. 9. c.84. D.
Appellare ab arbitro, quem elegisti, non licet. T.9. c.145. C. in Gallia ab arbitro licet appellare. Ibid.C.
Appellare non licebit, si quis pepigerit cum suo adversario, ne possit appellare a sententia judicis. T.9. c.84. D.
Appellare non licet a sententia dicta in contumacem. T.9. c.138. A.
Appellare non licet ante litem contestatam, vel a libelli citatione, vel edicto peremptorio, vel qua alia jussione judicis emissa ante contestationem litis. T.9. c.147. B.
Appellare semel tantùm licebat. T.9. c.127. D. deinde constitutum fuit iterum a minore judice ad majorem, deinde ad Principem, & ne liceret tertiùm appellare. Ibid. D.
Appellare debemus a sententia, non ab exsecutione. T.9. c.1122. A. a judice, non ab exsecutore, nisi excedat modum sententiæ. Ibid. A.
Appellare olim in una, eademque causa semel tantùm licebat. T.9. c.1126. B. hodie secundò appellare licet. Ibid. B.

BIU Cujas

Appellare. Vide, Provocare.
Appellare non potest ex contumacia damnatus, nec litem redintegrare. T. 9. c. 1059. D.
Appellare a quacumque interlocutione licet jure canonico. Tom. 9. c. 1122. C. non ita fit jure civili. Ibid. C.
Appellare an liceat, ne testamentum aperiatur. T. 10. c. 696. A.
Appellare quid sit, & quantum necessaria sit appellatio. T. 10. c. 788. E.
Appellare quibus casibus non licet. T. 10. c. 796. D. Vide, Præjudicia.
Appellare nemo potest, nisi cujus interest. T. 10. c. 800. D.
Appellare qui non potest, si quis bis provocaverit, tertiò provocare non potest. Ibid. D.
Appellare quando non licet, Principi supplicare an liceat. T. 10. c. 839. C.
Appellari posse ab his, qui sacra vice judicant. T. 3. c. 457. C. D.
Appellari ab interlocutione perrarò solet. T. 2. c. 509. B.
Appellari an possit a pœna. T. 7. c. 65. E.
Appellari an possit ante sententiam. T. 7. c. 135. A.
Appellari potuit a Præfecto urbi. T. 9. c. 1109. C.
Appellari quando potest ab interlocutionibus. T. 9. c. 1070. B. regulariter jure civili ab interlocutionibus appellari non potest. Ibid. C.
Appellari hodie potest a pœna, cum olim non posset, & cur. A. 9. c. 1143. C.
Appellari potest a judice ante litem contestatam, & post jure canonico. T. 9. c. 147. C.
Appellari potuit Princeps ante Adrianum. T. 9. c. 1109. C.
Appellari Princeps poterat a senatu ante Adrianum. T. 9. c. 1070. B.
Appellari non licere a sententia judicis, si inter partes convenerit, ne liceret appellare. Tom. 9. c. 1118. E.
Appellari non potest a Præfecti prætorio sententiis. T. 9. c. 1057. E.
Appellari olim potuit ab omnibus judicibus, excepto solo Præfecto prætorio, & Senatu. T. 9. c. 1109. C.
Appellari non potuit a Præfecto prætorio. Ibidem C.
A quibus appellari possit. T. 9. c. c. 1108. E. & c. 1109. A. & seq.
Appellari a quibus rebus possit. T. 10. c. 789. A.
Appellari quo casu videatur a scripto Principis. T. 10. c. 791. B.
Appellari a nominationibus quo casu possit, vel non posit T. 10. c. 798. C.
Appellari an possit a sententia dicta in absentem contumacem. T. 10. c. 800. A.
Appellari non potest, si de momento judicatum sit. T. 10. c. 920. C.
Non appellatur a sententia Episcoporum. T. 2. c. 32. A.
Non appellatur ante dictam sententiam. T. 3. c. 231. E.
Appellatur Princeps dictâ sententiâ a majori judice. Ibidem E.
A sententia Præfecti prætorio non appellatur. T. 2. c. 1144. A.
Non appellatur a pœna legitima. T. 9. c. 1143. C.
Non appellatur ab interlocutione judicis jure civili, jure canonico appellatur. T. 9. c. 1062. D.
Si appellatum fuerit de momentaria possessione. T. 9. c. 1125. A.
Appellet verbum ambiguum est. T. 7. c. 148. D.
Appellet quis, & quis appelletur. Ibidem D. E.
An appelletur ab eo, cui mandata est jurisdictio, ad eum, qui mandavit. T. 10. c. 579. C.
Appellatio judicatum rescindit, sive recepta sit, sive non. T. 1. c. 881. D.
Appellatio moratoria quænam, & cur sic appelletur. Ibidem B.
Appellatio una in causa communi sufficit. T. 1. c. 517. A.
Appellatio quid. T. 1. c. 880. A. & T. 2. c. 509. C.
Appellatio, & relatio differunt. T. 1. c. 880. A.
Appellatio duplex quando necessaria. T. 1. c. 517. B.
Appellatio superstitiosa, superflua, moratoria. T. 2. c. 512. C. D.
Appellatio ædificii latior est, quàm ædium: ædificia enim alia urbana, alia rustica sunt, ædes verò tantùm urbana prædia. T. 4. c. 245. B.
Appellatio monumenti varia est. T. 4. c. 256. E. & c. 257. A. accipitur abusivè, & pro sepulcro. Ibid. c. 257. A.
Appellatio quid sit. T. 5. c. 191. C.
Appellatio optimi quomodo certæ rei significativa sit, nec intentionem, aut remissionem, ut boni appellatio, recipit. T. 5. c. 401. C.
Appellatio boni an certæ rei significativa sit. Ibidem B.
Appellatio omnis an sit querela, aut querela omnis appellatio. T. 5. c. 862. D.
Appellatio prædii & fundum complectitur, & ædes. T. 5. c. 557. C.
Appellatio quid. T. 6. c. 932. A.
Appellatio a Canonibus frustra recipitur. T. 6. c. 942. A. B.
Appellatio ab executore non valet. T. 6. c. 946. A.
Appellatio juris publici tuendi, non infringendi gratiâ comparata. T. 6. c. 933. C.
Appellatio a sententia excommunicationis judicatum non extinguit. T. 6. c. 907. C.
Appellatio fit duobus modis. T. 6. c. 951. A. B.
Appellatio ab interlocutione non recipitur jure civili, secus jure pontificio. T. 6. c. 937. B. C.
Appellatio eximit a jurisdictione ejus, a quo appellatur. T. 6. c. 945. A.
Appellatio intra annum, vel biennium exsequi debet. T. 6. c. 936. A.
Appellatio appellantis causâ introducta est, ideo renunciare potest. T. 6. c. 944. D. re integrâ. Ibid. D. quandocumque moribus nostris. Ibidem D.
Appellatio a futuro gravamine valet. T. 6. c. 933. A.
Appellatio quæ corrigi non possit. T. 7. c. 65. E.
Appellatio quid. T. 9. c. 122. C. & c. 1103. D.
Appellatio non est a sententia Præfecti prætorio. T. 9. c. 291. A.
Appellatio interposita intra quæ tempora introducenda est in judicium, & exercenda. Tom. 9. c. 1112. B. & seq.
Appellatio moratoria, frustratoria, & importuna. T. 9. c. 1121. A.
Appellatio superstitiosa, superflua, & supervacua damnatur. Ibid. A.
Appellatio ante sententiam fieri non debet. T. 9. c. 1070. C.
Appellatio quando recipienda est. T. 9. c. 1121. C.
Appellatio, & retractatio, sive supplicatio in quo differunt. T. 9. c. 1056. E.
Appellatio fit a partibus. T. 9. c. 1102. B.
Appellatio, & restitutio in integrum quo differunt. T. 9. c. 1125. A.
Appellatio, & formula, qua utitur is, ad quem appellatum est. T. 9. c. 1105. B.
Appellatio fit aut illico, aut per libellum. T. 9. c. 1110. B.
Appellatio intra quæ tempora est interponenda. T. 9. c. 1112. B. & seq.
Appellatio non est a lege. T. 9. c. 1143. C.
Appellatio moratoria in quibus casibus est. T. 9. c. 1121. B. C.
Appellatio vim suam exercet adversùs rescriptum Principis. T. 9. c. 1103. C.
Appellatio importuna ludificatio potiùs est, quàm appellatio. T. 9. c. 1121. B.
Appellatio non nisi post sententiam fit. T. 9. c. 1103. B.
Appellatio est commune remedium damnatorum. Ibidem B.
Appellatio ad quid inventa. T. 9. c. 1119. B.
Appellatio, & recusatio in quo differunt, & in quo comparantur. T. 9. c. 147. B. C.
Appellatio est querela, non tamen omnes querelæ appellationis voce legibus continentur. T. 10. c. 789. B.
Appellatio quomodo fiat. T. 10. c. 794. D.
Appellatio una an sufficiat, quoties plures unâ condemnantur sententiâ. T. 10. c. 795. C.
Appellatio fit voce, aut libello. T. 10. c. 794. E.
Appellatio unius in causa communi an

BIU Cujas

an possit cæteris. T. 10. c. 840. A.
Quod appellatio majoribus præstat, hoc restitutionis in integrum beneficio minores consequuntur, si nolint appellare. T. 10. c. 910. B.
Appellationis accurata definitio, & de appellationibus damnatorum. T. 1. c. 880. A.
Appellationis, & relationis differentia. T. 1. c. 880. A.
Appellationis exercendæ tempora. T. 1. c. 535. C.
Appellationis inchoata causa intra annum, vel saltem biennium peragenda. Ibidem D.
Appellationis desertæ pœna. T. 6. c. 946. B. & seq.
Appellationis remedium post vocationem in jus impediri non potest. T. 6. c. 936. C. ante vocationem admittitur. Ibidem C.
Appellationis causa ab initio exponi, & probari debet. T. 6. c. 944. C.
Appellationis meritæ utrùm per procuratorem reddi possint. T. 6. c. 691. B.
Appellationis an extincta cognitio, & extinctum sit crimen morte rei. T. 6. c. 691. D.
Appellationis causam post lapsum omnium temporum causæ non posse induci. T. 9. c. 1115. B. sed exsequendam mox esse priorem sententiam, perinde ac si appellator ei adquiesciisset. Ibidem B.
Appellationis diem quando anteferre possumus. Vide anticipare. T. 9. c. 1117. A.
Appellationis auxilium abolere potest privatorum conventio. T. 9. c. 1118. E.
Appellationis effectus quis. Tom. 9. c. 1103. B.
Appellationis exsequendæ cautio non exigenda. T. 9. c. 1107. B.
Appellationis loco est retractatio. T. 9. c. 291. A.
Appellationis causas reddere, vulgo *proposer les griefs*. T. 9. c. 801. B.
Appellationis causa an per procuratorem possit agitari. T. 10. c. 797. C.
Appellationis, vel restitutionis in integrum petitionis tempore an aliquid possit innovari. T. 10. c. 910. B.
Appellationis causa introduci potest ex una tantùm parte, absente altera. T. 10. c. 922. A.
Appellationi renuntiat, qui post appellationem eandem causam apud eundem judicem agit. T. 6. c. 858. B.
Appellationi introducendæ ad sacrum auditorium præstituta sunt tempora, non etiam finiendæ, & dirimendæ. T. 9. c. 1117. B.
Ad appellationem hi, qui appellantur, quemadmodum respondeant. T. 3. c. 95. C.
Post appellationem quid observandum. T. 1. c. 881. A. B.
Appellationem non esse necessariam in sententiis, quæ jure rescinduntur. T. 9. c. 1119. B. & seq.
Ad appellationem peragendam heredi novo prorogantur tempora. T. 9. c. 1124. B.
Sed hered. heredis nova non prorogantur tempora ad deliberandum, Ibid. B.
Post appellationem interpositam acta cum refutatoriis precibus, & litteris judicis, a quo appellatum est, quando mitti debent. Tom. 9. c. 1116. C. & seq.
Appellationem revocari posse. T. 9. c. 1110. B. intra triduum. Ibid. B.
Appellationem frustratoriam, & moratoriam recipere ignavia est. T. 9. c. 1121. B.
Appellationem potest quis interponere nomine ejus, qui ad supplicium ducitur, eo invito. T. 9. c. 1110. D.
Appellationem revocare non licet post redditos apostolos Summo Pontifici ex *Cap. quamvis, de election.* in 6. & cur. T. 9. c. 1110. C.
Appellationem non esse recipiendam quæ interponitur ab exsecutione sententiæ. T. 9. c. 1121. E. & c. 1122. A.
Appellationem superstitiosam, & supervacuam recipere verecundia est. T. 9. c. 1121. B.
Ad appellationem interponendam, & persequendam tempora quæ servantur. T. 9. c. 1112. B. & seq.
Appellationem inter, & querelam nominationis an sit differentia. T. 10. c. 790. D. E.
Appellatione circumscriptâ, redit causa ad condemnationem. T. 2. c. 1128. E.
Appellatione pendente si mors intervenerit. T. 1. c. 882. E.
Ex appellatione vir bonus offensionem non excipit. Ibidem D.
Appellatione rerum mobilium continentur etiam moventes, quæ per se moventur. T. 4. c. 621. C.
Appellatione rei pars etiam continetur. T. 5. c. 869. D. E.
De appellatione deserta. T. 6. c. 934. B.
Clausula *appellatione remotâ* quando interpretanda. T. 6. c. 951. B. & c. 961. A. B.
Appellatione ornamentorum an contineantur vestes muliebres. T. 6. c. 601. A.
Appellatione filii, & patris quidnam præcisè contineatur. T. 6. c. 439. D.
In appellatione quantum sit in condemnationem deductum, non quantum debeatur, spectatur. T. 7. c. 99. B.
Si appellatione pendente mors intervenerit. T. 9. c. 1122. D. E.
Appellatione hominum qui continentur. T. 9. c. 419. C.
Ab appellatione longè distat recusatio. T. 9. c. 1126. C.
Appellatione interpositâ qui sententiam dedit judex, esse desiit. T. 9. c. 1118. C.
Appellatione interpositâ an aliquid possit innovari. T. 10. c. 792. B.
Appellatione semel interpositâ nihil est causæ; cur possit magistratus permittere relationem. Ibidem B.
In appellatione si quis erraverit, an ei noceat. T. 10. c. 793. D.
Appellationes frustratoriæ quæ dicantur. T. 6. c. 777. D.
Appellationes omnes hodie Principes referunt ad Senatum. T. 9. c. 1109. B.
Quorum appellationes non recipiuntur. T. 9. c. 1121. A. & seq.
Appellationes in Provinciis interpositæ plerumque deferuntur in urbem Romam. T. 10. c. 801. D.
Appellationum sacra judicia. T. 2. c. 1068. D.
Appellationum causæ an per alium reddi possunt. T. 1. c. 882. A.
De appellationum causis reddendis. T. 1. c. 518. B.
De appellationum pœnis. T. 1. c. 516.
Appellationum in causis non spectari quantum debeatur, sed quanti quis damnatus sit. T. 7. c. 68. A.
Appellationum dies summi, & fatales qui. T. 9. c. 1115. A.
Appellationum causæ tempora præstituta. T. 9. c. 132. C.
De appellationum temporibus, & reparationibus. T. 9. c. 1112. A. & seq.
Appellationum duplicia sunt tempora. T. 10. c. 789. B. & seq.
De appellationibus recipiendis, vel non. T. 1. c. 881. A.
De appellationibus quinque provinciarum. T. 2. c. 1091. D. E.
De appellationibus. T. 9. c. 1103. B. & seq.
In appellationibus hoc est singulare, ut earum causa agi possit una tantùm parte præsente. 10. c. 495. D.
De appellationibus & relationibus. T. 10. c. 788. E. & seq.
Appellator victus sumptus victori reddit in quadruplum. T. 1. c. 520. A.
Appellator, qui ad diem condictum non venerit, adversario suo viatica, & litis sumptus reddere tenetur. T. 6. c. 941. B.
Appellatore mortuo, an ejus heredes appellationis causas peragere, & ejus merita præstare cogantur. T. 10. c. 802. A.
Ab appellatoribus judici convitium fieri non oportet. T. 1. c. 518. D.
Appendi quo tempore solebat panis. T. 5. c. 397. C. & caro. Ibidem C.
Appius Claudius, an verò Tit. Claudius centemmanus aut Centumalus est appellatus. T. 1. c. 909. D.
Appius Claudius quomodo fas omne, jusque miscuit. T. 1. c. 902. D.
Appiam viam stravit, aquam Claudiam induxit, R literam invenit. T. 1. 909. C.
Apollonius Homerus Grammaticorum appellatus. T. 6. c. 91. E. & cur hæc illi appellatio attributa. Ibid. E.
Appointemens droits. T. 9. c. 126. E.

BIU Cujas

Appositum quid significet. T. 7. c. 648. D. E.
Apprehensio possessionis an magis sit facti, quàm juris. T. 5. c. 695. A.
Apprehensionem possessionis esse rem facti, & quid sit apud Plautum res voluptatis. Ibidem A.
Aqua jugis, viva. T. 3. c. 297. E.
Aqua non profluens communis non est. T. 1. c. 59. A.
Aqua biennio amittitur, & biennio usucapitur. T. 1. c. 1119. A.
Aqua cattellaria. T. 3. c. 77. C.
Aquâ solâ jugi, & vivâ veteres in sacrificiis uti solebant. T. 3. c. 298. E.
Aquâ & igni accipere quid. T. 3. c. 297. C. D.
De aqua per rotam tollenda. T. 3. c. 77. A.
De aqua quotidiana, & æstiva interdictum. T. 1. c. 853. A. B.
Aqua legata. T. 4. c. 896. B.
Aqua, quæ suâ sponte fluit, usurpari, & retineri potest. T. 5. c. 734. E.
Aqua Jovialis quæ dicatur. T. 5. c. 661. C.
De aqua pluvia, quæ ex fundo communi plurium opere manufacto nocet similiter alii fundo communi plurium. T. 5. c. 674. C. D.
De aqua pluvia, quæ ex fundo communi plurium nocet fundo, non jam communi, sed unius proprio. T. 5. c. 676. B.
Aqua quare sit dividenda mensuris. T. 6. c. 456. C.
De aqua quotidiana, & æstiva. Ibid. C.
Aqua servitutum nomine an contineatur. T. 6. c. 776. D.
Aqua æstiva quæ sit. T. 7. c. 436. D.
Aqua cui debetur, an fistulam in rivo ponere possit. Ibidem E.
Aqua ita constituta, ut alternis diebus integris, vel noctu tantùm, vel die tantùm, vel alternis horis, vel horâ quotidie ducatur, quando non utendo amittatur. T. 7. c. 467. B. C.
Aqua legata alternis annis an amittatur non utendo. T. 7. c. 1348. D.
Aqua quotidiana quæ sit. Tom. 7. c. 436. D.
Aqua uni concessa, an alteri per eundem locum iter cedi possit. Ibid. C. D.
Aqua caduca quæ sit, & an duci possit. T. 7. c. 438. B.
Aqua quomodo ducenda sit. T. 7. c. 436. E.
Aqua si suâ sponte perfluat, nemine ducente, an non utendo amittatur. T. 7. c. 469. A.
Aquâ ita constituta, ut quis eâ utatur tantùm æstate, vel uno mense quotannis, an non utendo amittatur. T. 7. c. 467. A.
Aquâ nondum inventâ, an rectè constituatur iter aquæ. T. 7. c. 434. C.
Aqua pluvia si vicino noceat in urbe, quæ actio dabitur. T. 7. c. 475. E.
Aqua non utendo an, & quando amittatur. T. 7. c. 395. E.
Aqua molescere ferrum. T. 9 c. 516. C
Aqua in Ægypto venalis est. T. 10. c. 1123. E. & c. 1124. A.
Aquæ cattellariæ interdictum. T. 3. c. 127. A. B.
Aquæ pluviæ arcendæ actio. T. 1. c. 834. B. C.
Aquæ veterem usum singulis civibus manere, & non turbari. T. 2. c. 828. C. D.
Aquæ jus qui impetravit, rescriptum insinuare debet Præfecto prætorio. T. 2. c. 829. A.
Aquæ jus est personale. T. 4. c. 896. B.
Aquæ servitus lege venditionis an imponi possit fundo vendito. T. 4. c. 895. C.
Aquæ servitus constitui potest, aquâ non dum inventâ, & cur. Ibid. D.
Aquæ pluviæ arcendæ actio quando locum habet. T. 5. c. 660. C. & seq.
In aquæ servitute acquirenda vetustas requiritur. T. 5. c. 736. A. B.
De aquæ pluviæ servitutibus. T. 5. c. 670. D. & seq.
Aquæ digitus quid sit. T. 6. c. 519. B.
Aquæ digitus, & modulus an sit idem. T. 6. c. 466. C. D.
Aquæ caput quod sit. T. 7. c. 434. B.
Aquæ ducendæ gratiâ fistulæ ædibus vicini applicatæ, si damnum dent, quæ actio sit. T. 7. c. 417. B. & seq.
Aquæ hauriendæ per machinas ex proprio fundo jus an sit servitus, & an personæ tribuatur. T. 7. c. 443. B.
Aquæ hauriendæ per machinas servitus an castello imponi possit. Ibi. B.
Aquæ haustum habens an habeat aditum ad hauriendum, & contra. T. 7. c. 433. A.
Aquæ haustum habens, si certo tempore ierit, nec aquam duxerit, an eum amittat. T. 7. c. 464. C.
Aquæ haustus an ad flumen publicum rectè concedatur. Tom. 7. c. 433. A.
Aquæ haustus est jus prædii, non personæ. T. 7. c. 443. A.
Aquæ haustus quando sit jus personale. T. 7. c. 430. E. & c. 431. A.
Aquæ iter an veniat in judicio communi dividundo. T. 7. c. 432. D.
Aquæ jus an constitui, & acquiri possit, etiamsi nobis aqua non sit utilis. T. 7. c. 399. D.
Aquæ pluviæ arcendæ actio an sit de damno infecto. T. 8. c. 546. D. E.
Aquæ pluviæ arcendæ arbiter quando detur, & de quo inquirere debeat. T. 7. c. 881. D.
In aquæ pluviæ arcendæ actione actio formatur ex persona rei. T. 7. c. 215. C.
Aquæ servitus. T. 7. c. 380. D.
Aquæ pluviæ arcendæ actio. T. 7. c. 480. B.
De aquæ haustu alia est quæstio, alia de puteo. T. 7. c. 577. E.
Aquæ dandæ jus quibus olim concessum erat. T. 7. c. 438. B. hodie soli Principi competit. Ibid. B.
Aquæ, vel viæ servitus si legetur alternis annis, tamen unum esse legatum. T. 7. c. 1348. B.
Aquæ servitus ita constituta, ut ducatur alternis annis, vel mensibus, an, & quando non utendo amittatur. T. 7. c. 467. A.
Aquæ sibi concessæ qui aquam admiscet, an servitutem amittat. T. 7. c. 468. C.
Aquæ, & ignis interdictum. T. 8. c. 917. E.
Aquæ servitus an acquiratur triennio. T. 10. c. 623. A. B.
Aquæductus est jus habendi rivi in alieno prædio. T. 1. c. 1505. E.
Aquæductus constitui ex stagno non potest. T. 3. c. 298. B.
Aquæductus quot annis acquiritur. T. 3. c. 528. E.
Aquæductus minuscularii. T. 2. c. 831. C.
Aquæductus, aut pons an in alieno fundo per servitutem concessam exstrui possit. T. 5. c. 672. D. E.
Aquæductus quomodo constituatur. T. 5. c. 736. A.
Aquæductus servitus an rustica, & urbana sit. T. 6. c. 290. D.
Aquæductus an sit, fundi vel personæ. T. 6. c. 519. B.
Aquæductus aliàs personalis, aliàs realis servitus est. T. 7. c. 1024. C.
Aquæductus an, & quando sit jus personæ, non prædii. T. 7. c. 430. D.
Aquæductus an per eundem locum pluribus concedi possit. T. 7. c. 436. B.
Aquæductus an pluribus simul iisdem diebus, & horis cedi possit. T. 7. c. 432. C.
Aquæductus an sit servitus & an ejus causa sit perpetua. T. 7. c. 425. B. C.
Aquæductus in fundo serviente an mutari, transferri, vel distrahi possit. T. 7. c. 440. A.
Aquæductus an cedatur inutiliter loco publico interveniente. T. 7. c. 398. E.
Aquæductus, vel aquæ haustus ipso jure quomodo constituatur. T. 7. c. 434. B.
Aquæductus an veniat in actionem communi dividundo. T. 7. c. 506. D.
Aquæductus quale jus sit. T. 8. c. 942. C.
Aquæductus non modò usu diuturno, sed & vetustate potest acquiri. T. 10. c. 623. B.
Aquæductui infinitam memoriam auctoritatem dare. T. 7. c. 397. B.
Aquæductum qui biennio usus non est, amisisse videtur. T. 1. c. 378. B.
Aquæductum habens an possit aquam ducere per lapidem stratum. T. 7. c. 454. B.
Aquæductum non esse servitutem, si quocumque duci possit, sed jus personæ datum. T. 7. c. 1396. D.
De aquæductibus. T. 2. c. 827. C.
Aquam non utendo amitti. T. 1. c. 1119. A.

BIU Cujas

Aquam usucapi biennio. Ibid. A.
Aquam in fundo alieno quærere si cessum nobis sit, an ut inventa ducatur, cedi possit. Tom. 5. c. 671. D. E.
Aquam quotidianam qui habet, an hybernam, & æstivam aquam habeat. T. 6. c. 466. D.
Aquam haurire ex flumine publico unicuique permissum esse. T. 7. c. 437. E.
Aquam ducens per plurium prædia an uni eorum ex rivo aquæ haustum largiri possit. T. 7. c. 441. A.
Aquam dulcem in medio mari quibusdam in locis esse. T. 7. c. 813. C.
An aquam e flumine publico ducere unicuique liceat. T. 7. c. 437. E.
Aquam nequis quærat in suo fundo, an cessio hæc valeat. T. 7. c. 349. E.
Aquam quærere in suo fundo, & minuere aquam vicini an cuique liceat. T. 7. c. 407. A.
Aquam quærere, & inventam ducere licere, servitus constitui potest. T. 7. c. 434. C.
Aquarum servitus. T. 2. c. 829. B.
Aquas defluentes an, & quando inferior fundus de superiore recipere debeat. T. 7. c. 440. C.
Aquarioli sunt infames. Tom. 1. c. 1006. E.
Aquiliæ legis capitum argumenta. T. 8. c. 1086. E. & c. 1087. A. & seq.
Aquilia lex. Vide, Lex aquilia; a ut vide Actio legis aquiliæ.
Aquiliâ lege quid agatur. T. 7. c. 64. D.
Aquilia stipulatio qualis. Tom. 8. c. 1078. C.
De lege aquilia, & quare de illa tractatus in medio tractatu vindicationum interpositus. T. 10. c. 940. D.
Aquiliæ legis actio utilis quando competat. T. 7. c. 417. D.
Aquiliæ legis actio. T. 7. c. 511. C. & sequ.
Aquiliæ legis actionem esse directam, & utilem. T. 7. c. 417. D.
Aquiliæ legis directæ actioni quando locus. ibidem D.
Aquiliana stipulatio novat priorem obligationem. T. 9. c. 105. B.
Aquilianæ stipulationis verbo intelligitur acceptilatio, quæ eam statim subsequitur. T. 10. c. 391. A.
Aquiliana formula omnium malitia rum everriculum. T. 1. c. 971 E.
Aquilius Gallus quantæ auctoritatis apud populum. T. 1. c. 911. D.
Aquilius Gallus cujas esset. Ibid. E.
Aquiminalia quæ sint. T. 3. c. 265. D.
Aquiminaliæ argenteæ in supellectili esse dicuntur. T. 3. c. 271. C.
Aquiminarium argenteum. T. 3. c. 29. B.
Arralis contractus. T. 9. c. 285. B. C.
Ara Salutis quæ sit. T. 10. c. 842. B.
Aræ duæ Salutis, & Misericordiæ. T. 2. c. 60. A.
De Arabiæ moderatore. T. 2. c. 1134. D.
Aratores boves. Vide, Boves.
Arbiter quis dicatur. T. 1. c. 744. A.
Arbiter honorarius judex esse potest. T. 2. c. 1123. C.
Arbiter erciscundæ familiæ plus quàm semel dari non potest. T. 1. c. 378. E.
Arbiter servus esse nequit, & cur. T. 5. c. 176. C. D.
Arbiter quid est. T. 4. c. 245. E.
Arbiter secundi compromissi an auditorium suscipere cogatur. T. 4. c. 98. C.
Arbiter, & bonus vir idem est, & quis dicitur. T. 4. c. 323. C.
Arbiter non addicitur, sed sumitur, eligitur, & ita rectè arbiter ex compromisso aditur. T. 4. c. 70. E.
Arbiter in adjudicandis bonis sequi debet voluntatem patris. T. 4. c. 897. E. quænam illa sit voluntas, & divisio patris, quam arbiter, seu judex familiæ erciscundæ sequi debeat. Ibid. E.
Arbiter an contumaciam litigatoris punire possit, & quomodo. T. 5. c. 194. C.
Arbiter an, & qui sententiam dicere cogatur. T. 5. c. 177. A.
Arbiter an cogi possit sententiam dicere, & quid intervenire debeat. T. 5. c. 183. B. & sequ.
Arbiter boni viri officio fungi debet. T. 5. c. 989. E.
Arbiter quandonam intelligatur non esse arbiter, aut judex compromissarius. T. 6. c. 23. A. B.
Arbiter in quibusnam causis dicatur propriè arbiter, & in quibusnam judex. T. 6. c. 484. B. C.
Arbiter fieri an aliquis possit invitus. T. 6. c. 23. C. & c. 25. E.
Arbiter quandonam rursus arbitrium recipere cogi non possit. T. 6. c. 23. C
Arbiter an possit cogi sententiam dicere, si unus ex litigatoribus bonis cesserit. T. 6. c. 22. E. & c. 23. A.
Arbiter an jubere possit adesse litigatores, vel per nuntium, vel per epistolam. T. 6. c. 22. C. D.
Arbiter compromissarius si jubeat in locum aliquem inhonestum adesse litigatores, impunè ei non paretur. T. 7. c. 1315. B.
Arbiter, & arbitrium de quibus dicantur. Tom. 8. c. 1102. E. & c. 1103. A. B.
Arbiter, & judex in quo differunt. T. 9. c. 194. C.
Arbiter familiæ erciscundæ potest de causa generis, & ingenuitatis cognoscere, si ea incidat. Ibid. D.
Arbiter familiæ erciscundæ est judex delegatus, qui notionem tantùm habet, non jurisdictionem. T. 9. c. 691. E.
Arbiter compromissarius non potest esse judex. T. 10. c. 395. D.
Arbiter a judice quomodo differat. T. 10. c. 625. D.
Arbitri adduntur actionibus bonæ fidei, judices actionibus strictis. T. 1. c. 249. B.
Arbitri sententia rem judicatam non facit. T. 4. c. 881. E.
Arbitri si plures sint, an unius sententia sufficiat, & pœna committatur, si non pareatur. T. 5. c. 191. A. B.
Arbitri sententiam plenam esse oportet. T. 5. c. 179. D.
Ex arbitri sententia non nascitur actio judicati, vel exceptio rei judicatæ. T. 5. c. 187. C.
Arbitri sententia condemnato actionem de evictione non parat adversùs auctorem suum, ut sententia judicis. Ibidem C.
Arbitri in quibus causis jure non sumuntur, & in quibus per errorem sumpti vetantur a Prætore sententiam dicere. Ibid. B. & seq.
Arbitri, & arbitratores cur, & quomodo discernanur. T. 5. c. 988. B. C.
Arbitri, sive judicis compromissarii sententiæ an absque discrimine obtemperandum. Ibid. C.
Arbitri sententia appellari non potest. T. 6. c. 837. C.
Arbitri pares numero, si diversas sententias dixerunt, nihil agunt. T. 6. c. 931. E. & c. 932. A.
Arbitri sententia, quæ inter præsentes dicenda est secundùm compromissum, præsente utroque, aut heredibus eorum, si alter ex litigatoribus decesserit, aut furere cœperit, qualis esse debeat. T. 6. c. 22. A. & seq.
Arbitri dantur de finibus regundis, de hereditate dividunda, & de rebus communibus dividundis, & quomodo postulantur arbitri. T. 7. c. 484. D.
Arbitri quidam sunt compromissarii, quidam sine compromisso. T. 9. c. 145. D.
Arbitri a judicibus dati. Ibid. D.
Arbitri sine compromisso. Ibid. D.
Arbitri compromissarii an sint judices, cum nec jurisdictionem, nec notionem habeant. T. 10. c. 395. D.
Arbitri compromissarii, vel recepti quinam sint. T. 10. c. 914. B.
De arbitris. Tom. 6. c. 484. B. & sequ.
Ab arbitris an liceat appellare. T. 10. c. 914. C.
De arbitro a Prætore dato fidejussoribus probandis. T. 5. c. 862. B
Arbitro nulla formula præscribitur. T. 5. c. 179. C.
Arbitrorum duo genera. T. 8. c. 540. A.
Arbitrorum genera quot. Tom. 9. c. 146. A.
Arbitrorum plura, & diversa genera T. 10. c. 914. C.
Arbitros refugit bona pietas in divisione patrimonii. T. 4. c. 899. C.
Arbitros in divisione patrimonii uno & mutuo consensu prædia auctoribus curatoribus inter se dividere posse, quamvis alter alterum sine decreto Prætoris in divisionem provocare invitum non possit. T. 6. c. 520. E. & c. 521. A.
Arbitros eligere cogitur, & apud eos litigare, qui recusat judicem datum. T. 9. c. 148. E.
Arbitras mulieres esse posse. Tom. 3. c. 375. B.

BIU Cujas

Arbitrari ſolus quis poſſit. T. 8. c. 758. C.
Verbo *arbitrari* utebantur veteres in teſtimoniis dicendis. T. 10. c. 511. D.
Arbitraria judicia. Vide, Judicia bonæ fidei.
Arbitraria eſt demonſtratio qualitatis actionis, non nomen actionis. T. 5. c. 403. A.
Arbitraria judicia quo ordine pertractentur. T. 5. c. 148. D.
Arbitraria ſunt interdicta noxalia. T. 7. c. 340. C. item interdicta exhibitoria ſunt arbitraria, & cur arbitraria appellentur. Ibid. C.
Arbitraria eſt actio, quæ duas habet clauſulas. Ibid. C.
Arbitraria actio cur ſic nominata. T. 10. c. 927. A.
Arbitrariæ actiones. Vide, Actiones arbitrariæ.
Arbitrarias eſſe omnes actiones noxales. T. 7. c. 340. C.
In arbitrariis judiciis quarum rerum habetur ratio. T. 1. c. 1280. B.
In arbitrariis actionibus nunquam datur cautio, ſed tantùm in bonæ fidei actionibus. T. 4. c. 575. D.
Arbitrariis judiciis quæ actiones comparentur. T. 5. c. 915. C.
Arbitrium, an arbiterium dicendum eſt. T. 3. c. 293. B. C.
Arbitratus, & arbitrium idem eſt. T. 10. c. 535. E.
Arbitratus duplex. T. 10. c. 1120. B.
Arbitrium, & arbitratus pro eodem. T. 1. c. 1194. B.
Arbitrium viri boni ipſa eſt æquitas. T. 1. c. 1195. A.
Arbitrium duplex. T. 3. c. 26. C.
Ad arbitrium, ſeu judicem res tranſactione finitâ nihil pertinet. T. 4. c. 899. D.
Arbitrium judicis non eſt latiſſimum in actione arbitraria. Tom. 4. c. 274. A. B.
Arbitrium boni viri ſtipulationi inſeritur. T. 4. c. 983. C.
Arbitrium recipere voluntatis eſt, conſummare neceſſitatis. Tom. 5. c. 175. A.
Arbitrium a judicio ordinario quomodo differat. Ibid. A.
Arbitrium quid ſit, & an arbitrio forma præſcribatur. T. 5. c. 179. D.
Arbitrium in locatione non ex domini, qui locavit operas, voluntate, ſed boni viri dependet. T. 5. c. 524. D.
Arbitrium certum an ſit. Tom. 5. c. 988. D.
Arbitrium etiam ſtrictè accipitur. T. 5. c. 989. B.
Arbitrium collatum in perſonam alterius an perſonam ejus egredi poſſit. Ibid. C.
Arbitrium promiſſoris an eligi poſſit, & quando. Ibid. B. C.
Arbitrium iniquum judex corrigit. Ibid. A.
Arbitrium an finiatur pœnâ commiſſâ. T. 6. c. 23. C.
Arbitrium liberum eſt mera voluntas. Tom. 7. c. 1029. D.
An in arbitrium alterius legatum poſſit conferri. T. 7. c. 1088. D. & ſequ.
Arbitrium petere poteſt legatarius communi dividundo. T. 7. c. 589. D. arbiter conſtituet partem heredi, & legatario. Ibidem E.
Arbitrium dupliciter accipitur. T. 8. c. 758. B. merum perſonarum non egreditur. Ibidem C.
Arbitrium extranei in legatis. T. 7. c. 1090. B.
Arbitrium heredis, & legatarii in legatis. Ibidem B.
Arbitrium boni viri vinculo æquitatis continetur. Ibidem A.
Arbitrium tutelæ. T. 9. c. 590. B. & ſeq.
In arbitrium tutelæ venire uſuras pecuniæ pupillaris, quam tutor in uſus ſuos convertit, & uſuras legitimas. T. 9. c. 599. C.
Arbitrium duplex. T. 10. c. 535. E.
Arbitrium quomodo accipiatur in contractibus bonæ fidei. T. 10. c. 1120. C.
Arbitrii boni viri quæ vis, & effectus. T. 5. c. 988. D.
Arbitrii impedimenta quotuplicia ſint. T. 5. c. 177. E. & c. 178. A.
Arbitrii iniqui corrigendi duo remedia eſſe, & quæ ſunt. T. 5. c. 862. C.
Arbitrio promiſſoris pere xigua conſtituitur obligatio. T. 5. c. 989. C.
Arbitrii vocabulum in teſtamentis pro boni viri arbitrio accipitur. T. 7. c. 1090. B.
Arbitrio judicis non omne, quod in judiciis accidere poteſt, debetur, & eſt in obligatione. T. 4. c. 100. D.
Ab arbitrio iniquo an appellari poſſit. T. 5. c. 862. B.
Arbitrio an pœna, & quando interveniat. T. 5. c. 988. B. C.
Verbum *arbitrio* accipitur non pro libero, & diſſoluto arbitrio heredum, ſed pro arbitrio boni viri. T. 6. c. 683. D.
Arbitrio non ſtare non liberum eſt, ſed in arbitrium conſentire. T. 8. c. 442. B.
Arbitrio mero qui adſtringantur. T. 8. c. 758. B.
Ab arbitrio compromiſſario appellari non poteſt. T. 9. c. 590. C. conſtitutionibus regiis permittitur. Ibidem C.
Arbitria judicum plerumque periculoſa ſunt. T. 5. c. 222. C.
Arbitria funeris unde dicantur. T. 5. c. 988. D.
Arbitrum quæ ab arbitrio excuſant. T. 5. c. 177. E. & c. 178. A.
Arbor, quæ in alienas ædes, vel in agrum vicini imminet, ut ſublucari poteſt. T. 1. c. 482. A.
Arbor origini cedit, non alimento. T. 4. c. 143. D.
Arbor quo jure retineri poſſit. T. 8. c. 940. A. B.
Arbor conſanguinitatis, & error Doctorum in pictura graduum. T. 9. c. 918. B.
Arbor vicini ſi in vicinum prædium radices porrexit, recidere eas vicino non licet. T. 9. c. 1140. D.
Arbor cui legata eſt, an poſſit eam exſtirpare. T. 10. c. 524. C.
Arboris putator, ſi præteriens rami ictu homo perierit, ut puniendus. T. 1. c. 505. D.
Arborem legatam an legatarius radicitus exſtirpare poſſit. T. 7. c. 1058. B. an eam repullulantem vindicare poſſit. Ibidem B.
Arborem ſi heres in fundo fructuario poſuerit, an eam poſtea invito fructuario exſtirpare poſſit. T. 7. c. 1343. D.
Arborem conſanguinitatis qui dicit, errat. T. 9. c. 674. E.
Arbore legatâ, an etiam videantur radices legatæ. T. 7. c. 1058. B.
De arbore ſita in urbe prope ædes vicini, & de ſpatio intermittendo. T. 9. c. 1141. A. & ſeq.
De arbore in confinio, vel prope confinium poſita. Ibid. C.
De arbore vicini, quæ ſudit omnes radices ſuas in meum fundum. Ibidem B.
Arbores ſummæ an ſint in fructu. T. 3. c. 692. B.
Arbores qui cædunt, coercentur ut latrones. T. 3. c. 225. D.
Arbores fructiferas qui cæciderunt, quibus pœnis afficiendi. T. 1. c. 501. B.
Arbores ſi per furtum cæſæ ſint, in duplum ejus rei nomine reus convenitur. T. 1. c. 411. A.
Arbores an ſint in fructu. T. 4. c. 292. E. in ſylva data in dotem hæc diſtinctio notatur, an ſit cædua, an non cædua. Ibidem. E. & c. 293. A.
Arbores ſunt ſuperficies fundorum: hinc appellatio ſuperficiei latior, quàm ædificii. T. 4. c. 245. B.
Arbores propter umbram non ſucciduntur, ſed ſublucantur jure; ſucciduntur tantùm finium dirimendorum causâ. T. 7. c. 475. C. D.
Arbores collucare quid ſit. T. 7. c. 454. D.
Arbores ſi venditor, dum fundum venditum tradit, exſciderit, vel exſtirpaverit, emptori tenetur ex empto. T. 7. c. 746. D.
Arbores ſublucare quid ſit. T. 7. c. 454. C.
Arbores exſtantes quinam ſint. T. 10. c. 766. B. C.
Arborum furtim cæſarum. T. 3. c. 225. C. D.
Arborum furtim cæſarum interdictum. T. 1. c. 855. A. & c. 866. E. 867. A.
Arborum juxta aquæductus poſitarum jus. T. 2. c. 831. D.
Arborum terminalium everſores ut puniendi. T. 1. c. 503. E. & c. 504. A.
Arborum jus in confinio poſitarum. T. 1. c. 70. C.
Arborum furtim cæſarum actio. T. 7. c. 480. B.

BIU Cujas

Arborum venditarum an numeratione pretii emptor dominus fiat. T. 7. c. 806. A.
Arborum vicinarii rami quomodo supputandi. T. 9. c. 1140. B. C.
De arboribus furtim cæsis. T. 6. c. 462. E.
De arboribus cædendis interdictum quod, an, quando, & cui detur. T. 7. c. 454. B. duplex est. Ibid. B. C.
De arboribus adimendis. T. 9. c. 1139. E. & c. 1140. A. & seq.
De arboribus sublucandis. Ibidem c. 1139. & c. 1140. A. & seq.
De arboribus cædendis, quæ vicino nocent, interdictum. T. 9. c. 1139. E.
De arboribus coercendis. Ibid. E.
De arboribus collucandis. Ibidem E.
Arca quæstoria. T. 2. c. 680. D.
Arca vinaria. T. 2. c. 775. E.
Arca funeris. T. 3. c. 312. A.
Arca præfecturæ. T. 2. c. 680. D.
Arcadii Imperatoris, qui Ecclesiarum asyla vetuerat, cum ad Ecclesiam ipse confugisset, historia. T. 10. c. 831. B.
Arcarii qui sint. T. 2. c. 772. C.
Arcarii Ecclesiæ quinam sint. T. 10. c. 816. C. D.
Arcarius. T. 8. c. 497. A.
Arcere aquam est curare, ne fluat aqua instar torrentis. T. 5. c. 665. E. & c. 666. A.
Arcus, seu opus arcuatum quid dicatur. T. 5. c. 672. E.
Arcuum fabricæ. T. 2. c. 1122. D.
Archiatri qui sint, & eorum immunitates. T. 2. c. 756. B.
Archiatri quid accipere possunt ab ægrotis. T. 2. c. 757. B.
Archiatri ab onere metatorum excusantur. T. 2. c. 975. A. B.
Archiatri defuncti qui in locum constituitur, ut probandus. T. 2. c. 757. D.
Archiatrorum dignitas. T. 2. c. 908. B. C. & c. 975. C.
Archiatrorum causas pertinuisse ad cognitionem Præfecti prætorio. T. 9. c. 1025. B.
Archidiaconatus dignitas tribuit jurisdictionem in quibusdam locis. T. 6. c. 871. C. D.
Archidiaconus ut eligendus. T. 2. c. 1145. D. E.
Archidiaconus Vicarius est Episcopi in omnibus. T. 6. c. 825. D.
Archidiaconus major Archipresbytero. T. 6. c. 818. E.
Archidiaconi sunt Prælati. T. 6. c. 778. B.
Archidiaconi in majori Ecclesia suos habent officiales. T. 6. c. 989. B.
Archidiaconi dicuntur Chorepiscopi. T. 10. c. 820. D.
Ab Archidiacono non appellatur Episcopus, sed Archiepiscopus. T. 6. c. 989. B.
Ad Archidiaconum spectat omnis disciplina Clericorum post Episcopum. T. 6. c. 968. B.
Archigerontes qui sint. T. 10. c. 823. B.
Archiguberni an teneantur jure militari. T. 8. c. 149. C. D.
Archiepiscopus, & Patriarcha idem. T. 2. c. 1049. B.
Archiepiscopus Ecclesiam potest alii assignare, etiamsi nulla subsit causa removendi primi possessoris. T. 6. c. 822. E.
Archiepiscopus olim Metropolitano erat superior. T. 6. c. 1000. C.
Archiepiscopus nullam habet potestatem in subditos suffraganeorum ejus, nisi ad eum provocatum sit. T. 6. c. 944. C.
Archiepiscopi Bituricensis, & Archiepiscopi Burdigalensis controversia de primatu Aquitaniæ. T. 6. c. 808. A. & c. 825. D.
Archiepiscopo præfertur crux tripli cata. T. 6. c. 836. C.
Archimandritæ Monachorum præfecti. T. 10. c. 820. B.
Archimandritæ quasi latebrarum Præsules. Ibidem B.
Archipresbyter ab Archidiacono eligitur, ab Episcopo confirmandus. T. 6. c. 984. B.
Archipresbyter subjectus Archidiacono. T. 6. c. 818. E.
Archipresbytero animarum cura incumbit. T. 6. c. 984. B.
In architecto desideratur prudentia. T. 10. c. 1037. B.
Architectorum privilegia. T. 2. c. 769. A.
Area est maxima pars domus, superficies verò minima, si cum solo confertur. T. 4. c. 245. B.
Areâ alienâ venditâ a non domino an venditor sumptus in ædificium factos repetere possit. T. 5. c. 1004. D
Area est prædium urbanum: qui ruri dicitur ager, non area, *nisi sicubi ferantur frumenta.* T. 6. c. 458. E.
Area si legetur, & postea imponatur ædificium, an legatum per hoc extinguatur. T. 7. c. 1031. B.
Areâ venditâ, & inædificatâ ab emptore, postea evictâ a domino, an sumptuum inædificationis ratio habeatur. T. 7. c. 810. B. C.
Areâ venditâ certo pretio, & ut domum ædifices, ædificatæque domus partem mihi retradas, an agi possum ex vendito. T. 7. c. 744. C.
Area qualis prædium sit. T. 8. c. 943. D.
Area quot modis accipiatur. T. 7. c. 407. D.
Aream do, ut partem ædificii areæ impositi mihi reddas, ex tali contractu, qui nomine certo caret, an detur actio præscriptis verbis. T. 6. c. 61. B.
Arearum reditus. T. 3. c. 223. B. C.
Areas vacuas occupare, & ædificare olim certis casibus permissum. T. 3. c. 554. B.
Arelatensium respublica fuit celebris in Gallia, ab Ausonio altera Roma dicta. T. 7. c. 1378. B.
Arenarii testes esse non possunt. T. 9. c. 277. A.
Areopagitæ noctu judicabant. T. 10. c. 391. D.
Argentaria, & tutela comparantur. T. 4. c. 923. A.
Argentaria taberna. T. 7. c. 1252. E.
Argentariæ sunt regales. T. 2. c. 1326. A.
Argentariæ rationes quodammodo publicæ sunt. T. 9. c. 5. B.
Argentarius etiam dicitur coactor. T. 4. c. 968. A.
Argentarius publica persona est. T. 5. c. 38. B.
Argentarius quis dicitur. T. 9. c. 4. A.
Argentarii. T. 2. c. 768. B.
Argentarii minores qui dicantur. T. 3. c. 268. B.
Argentarii & tutoris comparatio. T. 4. c. 923. A.
Officium utriusque est publicum, & virile. Ibidem A.
Argentarii qui dicuntur. T. 4. c. 208. D. hi erant ratiocinatores optimi. Ibidem E. quorum usus est necessarius, sed quandoque periculosus. Ibidem c. 209. A. verba Senecæ de hisce. Ibid. B.
Argentarii officio quid incumbit. T. 4. c. 923. A. B. C.
Argentarii qui, & quod eorum exercitium, & officium fuerit. T. 5. c. 36. A. B.
Argentarii heres. T. 7. c. 1252. D.
Argentarii an, & quando, & ubi rationes suas edere cogantur. T. 7. c. 145. A.
Argentarii, qui pro aliis constituerunt, conveniri possunt inexcusso reo. T. 9. c. 262. A.
Argentarii sæpe olim interveniebant, & novatione non factâ alienas obligationes suscipiebant. T. 9. c. 260. E. & c. 261. A.
Argentarii. T. 9. c. 329. B.
Argentarii rationes suas cuique edere debent. T. 9. c. 1. A.
Argentarii soli, qui ad se recipiunt aliena debita, ex recepto obliganter. T. 9. c. 260. B.
Argentarii tenentur ad id, quod interest actione in factum. T. 9. c. 4. E.
Argentarii solebant ferè semper conficere rationes contrahentium. T. 10. c. 873. C.
Argentario dilatio non datur ob causam perferendarum rationum ex provincia nisi ex justa causa. T. 4. c. 924. C. D.
De argentario decoctore, qui abjectâ mensâ argentariâ foro cedit. T. 6. c. 328. D. E.
Argentariorum varia nomina. T. 1. c. 938. B
Argentariorum officium. T. 2. c. 1158. A.
Argentariorum privilegia. T. 2. c. 767. C.
De argentariorum rationibus edicta. T. 3. c. 266. A.
Argentariorum socii. T. 4. c. 944. B.
Argentariorum, & mensæ usus necessarius propter utilitatem publicam. Ibidem B.
Argentariorum receptum etiam constitu-

BIU Cujas

ſtitutum dicitur. T. 9. c. 260. E.
Apud argentarios in pecunia depoſita quæ ratio habetur eorum poſt privilegia, & quæ ante privilegia. T. 4. c. 210. B.
Argentarios ſæpe adhibitos fuiſſe in recepto, & in conſtituto. T. 9. c. 261. A.
De argentariis judicium. T. 4. c. 924. B.
Argentariis an dilatio ad rationes conficiendas detur. T. 5. c. 36. D.
In argentariis ſingularia quædam, & quæ ſint. T. 6. c. 625. C.
De argentariis, qui menſas habent poſitas in foro permutandis pecuniis accepto collybo. T. 9. c. 1199. D.
Cum argentariis ſemper intelligitur fœnus tacitum contrahi. T. 10. c. 462. A.
Argentum puſtulatum, puſulatum, vel poſtulatum, *Argent de coupelle*. T. 3. c. 191. C.
Argentum, vel aurum mobilibus legatis non debetur. T. 1. c. 433. E.
Argentum legatum an dividi poſſit. T. 7. c. 1092. B.
Argentum probum quod eſt. T. 9. 1450. A.
Argentum poſtulatum quid ſit. T. 10. c. 448. A.
Argentum æroſum quid ſit. T. 10. c. 562. C.
Argenti facti, & infecti appellatione quæ continentur. T. 1. c. 809. C.
De argenti pretio, quod theſauris infertur. T. 2. c. 780. C.
Argenti natura, ſive ſubſtantia quæ, & qualis ſit. T. 5. c. 395. C.
Argenti, vel auri maſſæ vindicatio. T. 7. c. 237. B.
Argenti certum pondus dare juſſus an liberetur pro eo dando pretium. T. 7. c. 1323. C.
Argento potatorio legato, quæ debentur. T. 1. c. 439. E.
Argento, ſive maſſâ argenti ſubreptâ, quæ actio competat. T. 5. c. 590. C.
Argento legato an cedat argentum promercale. T. 7. c. 1371. E.
Argento legato quale argentum debeatur. T. 10. c. 1129. C.
Argentea omnia olim in argento, non in ſupellectili deputabantur. T. 7. c. 966. E. & c. 967. A.
Argentea vaſa empturo inſpicienda data ſi in itinere perierint, cujus ſit periculum. T. 7. c. 859. A. B.
Argentea, vel aurea vaſa an ſint in auro, vel argento. T. 7. c. 967. A.
Arguiſſe idem eſt, quod accuſaſſe. T. 8. c. 276. E.
Argumenta ſingula non ſunt pars navis. T. 5. c. 81. D.
Argumenta ex vulgaribus dictis ducta an firma ubique ſint. T. 8. c. 276. D.
Argumenta a majori ad negandum valent, ad affirmandum verò non. T. 8. c. 670. A.
Argumenta levia, & mediocria non plane ſufficiunt ad probationem. T. 10. c. 965. E.
Argumenta a majori ad minus, & a minori ad majus ſunt infirmiſſima in jure. T. 10. c. 1022. D.
Argumentari a majori, vel minori non licet in his, quæ ſunt meri imperii. T. 7. c. 963. D.
Argumentatio periculoſa, captioſa, & cavillatrix. Vide, Sorites.
Argumentatio ducta ex propoſitione falſa nihil valet. T. 10. c. 298. B.
Argumentationes pſeudomenæ. T. 1. c. 1356. A. B.
Argumentatur a ratiocinatore ad rationes. T. 7. c. 496. E.
Argumentum ab actore municipum ad tutorem valet. T. 4. c. 1042. C.
Argumentum a repub. ad pupillum valet, & e contrario. Ibidem C.
Argumentum a majori ad minus tantùm valet ad negandum, argumentum verò a minori ad majus ad affirmandum. T. 4. c. 1405. D.
Argumentum pactionis tacitæ eſt diuturna acceptio uſurarum totius pecuniæ. T. 4. c. 839. C.
Argumentum ab actore civitatis ad tutorem pupilli valet. T. 4. c. 397. C.
Argumentum a conjugatis affirmativè non valet, quod & Quintilianus non magnopere probat. T. 4. c. 685. D. ſecus verò, ſi negativè. Ibidem E.
Argumentum a conjunctis ad diviſa an ſemper locum habeat. T. 4. c. 230. C.
Argumentum a ſolutione ad conſtitutum. T. 4. c. 173. A. conſtitutum eſt inſtar ſolutionis in multis, non per omnia. Ibidem A.
Argumentum a ſtipulatione ad legatum in jure frequens eſt. T. 4. c. 460. D.
Argumentum a toto ad partem non valet, & alia eſt ratio totius fundi, alia evictæ partis. Tom. 4. c. 158. E.
Argumentum a ſervitute urbana ad ſervitutem ruſticam an procedat. T. 5. c. 671. E.
Argumentum ſemper rectè deducitur ab actione in rem ad actionem ad exhibendum. T. 5. c. 378. A.
Argumentum Senecæ de non committendo ſermone ſecreto dormienti. T. 6. c. 236. C.
Argumentum a majori ad minus, vel contra, in tractatu meri imperii cur non valeat. T. 7. c. 54. C.
Argumentum eſt optimum ab actionibus empti ad ædilitias actiones. T. 9. c. 397. A.
Argumentum a comparatione, a pari, non a majori. T. 9. c. 490. A.
Argumentum a ſimilitudine, vel inductione. Ibidem B.
Argumenti nomine quæ contineantur. T. 10. c. 1129. D.
Ariata quæ civitas. T. 2. c. 838. A. B.
Arioli, ſi de capite Principis, vel de ſumma reipublicæ conſulti reſpondent, capite puniuntur. T. 1. c. 503. A.
Ariſto peritiſſimus privati & publici juris, antiqui & recentis. T. 6. c. 158. A.
Ariſtoteles ſapientiæ magiſter appellatur. T. 5. c. 650. E.
Arithmetica proportio ut a geometrica diſtat. T. 1. c. 1064. B.
Arithmetica proportio ſervatur in commutationibus. T. 4. c. 289. C.
Arithmetica proportio quæ eſt, Ibidem D.
Arius ad publicum declinavit poſt Forum Conſtantini. T. 3. c. 657. B. C.
Arma armis propulſare omni jure comparatum eſt. T. 3. c. 126. C.
Arma qui adverſùs remp. moverit, lege Juliâ majeſtatis afficiendus. T. 1. c. 514. A.
Super arma jurandi mos apud Francos, & Saxones. T. 2. c. 1193. C.
Arma armis repellere licet. T. 4. c. 654. B.
Arma ludrica, vel luſoria quænam appellata, & quibus appoſita. T. 6. c. 249. D.
Arma, & libri an conferantur. T. 8. c. 91. D.
Arma militum pignori obligari non poſſe. T. 9. c. 1208. C.
Arma nulla barbaris vendantur. T. 9. c. 369. E.
Arma cur poſtliminio non reddantur. T. 10. c. 1076. B.
De armis. T. 9. c. 368. D. & c. 370. A.
Armorum appellatione quæ contineantur. T. 2. c. 1122. E.
Armorum fabricæ. Ibidem B. C. D.
Armorum fabricam privato habere non licet. Ibidem. C.
Armorum appellatio quot, & quibusnam rebus competat. T. 1. c. 285. B.
Armorum uſus inſcio Principe ſit interdictus. T. 2. c. 833. D.
Armorum publicæ fabricæ. T. 9. c. 370. B.
In eis erant conſtituti certi fabricenſes. Ibidem B.
Armorum fabricam privatis non licet habere. Ibidem B.
Armorum fabricæ ſub quonam fuerint olim magiſtratu. T. 10. c. 847. A.
Armamenta ſi nauta fregerit, an id imputetur vectoribus. T. 3. c. 686. B.
Armamenta vocabulum nauticum, vulgò *la Sartie*. T. 6. c. 448. B. & c. 473. B.
Armamenta navis an contineantur vindicatione navis. T. 7. c. 235. C.
Armamenta navis quæ dicuntur. Ibidem C.
Armamentaria ſint ſub cura Patrum civitatum. T. 2. c. 1122. D.
Armanniæ ſunt bona regalia. T. 2. c. 1325. C.
Armata vis. Vide, Vis.
Armati milites conductores eſſe prohibentur. T. 10. c. 930. C.

BIU Cujas

Armeniæ quatuor. T. 2. c. 1086. C.
Armenii collocabant sine dote puellas. T. 2. c. 1069. C.
De Armeniis. Ibidem C.
Armamenta navis differunt a mercibus. T. 5. c. 533. C.
Armillæ manuum. T. 3. c. 272. B.
Arra in emptione tantùm intervenit, non in locatione. T. 3. c. 104. E.
Arra venditionis, aut locationis, aut nuptiarum est vinculum. T. 3. c. 308. D.
Arra venditionis, aut locationis, aut nuptiarum vinculum quo sensu dicatur. Ibid. D.
Arra est argumentum emptionis, & venditionis, & quod arræ nomine datur. T. 1. c. 210. E.
Arra quonam modo dicatur pignus. Ibid. c. 211. A.
Arra fidem facit contractus facti, ac totius pecuniæ solvendæ. Tom. 6. c. 606. B.
Arra dicitur & pactum, & contractus. T. 4. c. 252. B.
Arra est tantùm argumentum emptionis. T. 5. c. 512. B.
Arra, non secutâ emptione, qua actione repetatur. Ibid. B.
Arra an sit pars pretii. T. 7. c. 706. B.
Arra solita est dari in argumentum sponsalium rite contractorum. Ibid. D.
Arra non est argumentum emptionis contractæ. Ibid. B.
Arra, & pretium quid differant. T. 7. c. 752. C.
Arra non auferenda est, sed complenda. T. 9. c. 295. A.
Arra est pignus. Ibid. A.
Arra est, quod prærogatur, ut reliqua ex fide conventionis sequantur. T. 10. c. 659. E.
Arra quomodo repetatur contractu dissoluto. T. 10. c. 1008. B.
Arra an veniat in actione empti. T. 10. c. 1014. D.
Arra, sicut in emptione, ita in locatione intervenit. T. 10. c. 1043. C.
Arræ contractus sunt adminicula. T. 1. c. 927. D.
Arræ quanam ratione sunt contractus adminicula. Ibid. D.
Arræ sponsalitiæ. T. 2. c. 312. A. B.
Arræ datio an deintegret rem. T. 7. c. 752. B.
Arræ in venditione adhibitæ jus. ibidem A.
Arræ vinculo rem adstringunt. T. 9. c. 435. A.
Arræ sponsalitiæ sequutis nuptiis redduntur, vel imputantur in donationem propter nuptias. T. 9. c. 434. E.
Arræ sponsalitiæ non redduntur, si intervenerit mors sponsæ, & hæc sola impedierit nuptias. T. 9. c. 435. C.
Arræ repetuntur actione ex empto, vel condictione sine causa. T. 9. c. 285. B. C.
Arræ sponsalitiæ. T. 9. c. 429. A.
Arræ quando redduntur in duplum. Tom. 9. c. 436. C.
Arræ sunt veluti pignora. T. 9. c. 285. B. non tantùm nummi dantur arrarum nomine, sed etiam aliæ res. Ibid. B.
Arræ, quæ dantur in sponsalibus sunt annuli, monilia. T. 9. c. 285. B. si nuptiæ non fiant, quid fiet. Ibid. A.
Arræ, vel fidejussoris datio an faciat rem minùs integram. T. 10. c. 1008. A.
Arræ datio est contractus. T. 10. c. 1015. A.
Arram qua actione emptor, dissolutâ emptione mutuo consensu, repetat a venditore. T. 7. c. 752. B.
Arrarum datio contractus est. T. 2. c. 312. A.
Arrarum datio contractus est, qui præcedit nuptias. T. 9. c. 429. B.
Arrarum datio contractus dicitur. T. 9. c. 27. E.
Arrarum datio est contractus. T. 9. c. 434. C.
Arrarum dationes nullam scripturam exigunt. Tom. 9. c. 284. B. contractibus adnumerantur. Ibid. B.
Arrarum pœna quæ. T. 9. c. 285. A. & E.
Arrarum nomine in quadruplum, hodie in duplum sponsa plectitur, si ejus culpâ sponsalia dissolvantur. T. 10. c. 711. E.
Arras dat emptor venditori, non perfecto contractu culpâ venditoris, restituit venditor arras in duplum. T. 9. c. 285. A. non perfecto contractu culpâ emptoris, emptor arras perdit, quas dedit. Ibidem A.
Præter arras an etiam pœna addi possit in sponsalibus. T. 10. c. c. 551. B.
De arris quid fiet, si venditio sit perfecta, nec ab ea recedatur. T. 9. c. 285. A. B.
De arris sponsalitiis. T. 9. c. 428. B. & seq.
Arrabonici contractus. T. 9. c. 284. B.
Arrale pactum. T. 9. c. 27. E. ex eo pacto datur actio. Ibid. E.
Ex arrali pacto quæ paciscentibus paretur actio. T. 10. c. 1014. D. & seq.
Arrilatores. T. 2. c. 312. A.
Arriani, sive Porphyriani. T. 10. c. 813. C.
Arrianorum parabaptismata damnata. T. 2. c. 1088. D.
Arietum appellatione an contineantur oves, & boves. T. 10. c. 1126. B.
Arrogantiæ medium nomine caret. T. 1. c. 774. A.
Arrogatio, & emancipatio est minima capitis diminutio, an liberat quoque obligationibus præcedentibus. T. 4. c. 228. A.
Arrogatio per quem olim fiebat, & quomodo. T. 8. c. 910. B. quænam prohibenda. Ibid.
Arrogatione minoris tutelam, & curam finiri. T. 9. c. 603. D. E. & c. 607. A.
Arrogatione acquiritur dominium. T. 9. c. 103. B.
Arrogator qua actione, nomine arrogati, conveniri possit. T. 5. c. c. 159. A.
In arrogatorem quænam detur actio. T. 8. c. 1043. C.
Ars est eorum, quæ sciuntur. T. 1. c. 723. B.
Artis, & naturæ comparatio perelegans. T. 1. c. 916. B. & c. 917. A.
Artis, seu operæ pretium est levamentum. T. 4. c. 968. C.
Artem ludicram qui exercent, jus provocandi non habent. T. 1. c. 511. E.
Artem Grammaticam scripsit Quintus Rhemmius Palæmon. T. 4. c. 1473. B. C.
Artes magicæ prohibentur. T. 9. c. 1437. A. & seq.
Artium liberalium professorum numerus. T. 2. c. 810. B.
Artium liberalium professores a civilibus muneribus excusantur, non eorum filii. T. 2. c. 744. E. & c. 756. A.
Artium liberalium professorum munus, ac dignitas. Ibidem. c. 755. A. & seq.
Artium maleficarum crimen. T. 9. c. 1470. E.
Artemo quid. T. 8. c. 651. B.
Artemo non est pars navis. Ibid. B.
Artemon pro *artemodorum* idem est. T. 7. c. 1324. B.
Articularis morbus a personalibus excusat muneribus. T. 2. c. 753. B.
Articulejanum Senatus-Consultum. T. 9. c. 1142. B.
Articulus *sed* non est semper discretivus, item *sed etsi* non semper est conjunctivus. T. 4. c. 72. D.
Articulus *Nunc*. Vide, Nunc.
Articulus *De* auget significationem. T. 9. c. 349. E.
Articulus causæ impropriè sententia dicitur. T. 9. c. 1066. C.
Articuli omnes, omnesque casus, omnes causæ, sive species sigillatim legibus, aut Senatus-Consultis comprehendi non possunt. T. 6. c. 90. B. & seq.
Articulo *Ex* significatur causa, articulo *propter* occasio; & sic aliud est causa, aliud occasio. T. 4. c. 659. A.
Ex articulo *do*, *ut facias*, dari in factum civilem actionem. T. 9. c. 251. D.
Artifices sunt, qui exstruunt. T. 10. c. 1033. D.
Artificum immunitates. T. 2. c. 767. B.
De artificum dispositione. T. 2. c. 1146. B.
Artificum illicitæ conventiones quomodo coerceantur. Tom. 10. c. 1033. A.

De

BIU Cujas

De artificibus ad diversa opera deputatis, & ad rem privatam, vel dominicam pertinentibus. T. 9. c. 615. B. & seq.
Artificium est habitus animi, non officii. T. 7. c. 976. B.
Artificium & officium in quo differant. T. 10. c. 1125. A. B.
Artificio artificium, officio officium, artificio officium mutari, non etiam officio artificium. T. 3. c. 229. B.
Arvales fratres. T. 3. c. 289. E. c. 299. C. D.
Arvales sodales. Ibid. c. 289. E.
As minutus. T. 7. c. 630. E.
As quid, & ejus appellatione quænam contineantur. T. 8. c. 972. D.
Ascetæ, vel ascetriæ, quinam sint. T. 10. c. 819. E.
Ascetæ an sint alii, quàm monachi. T. 10. c. 820. B.
Ascetriæ psallebant quasi præficæ. T. 1. c. 536. E.
Ascteriis concessa privilegia. T. 3. c. 6. D. E.
Asceteria a monasterio separantur. T. 2. c. 21. E.
Ascetriæ quæ sint. T. 1. c. 536. E. & T. 2. c. 21. E.
Ascetriæ a Canonicis separantur. T. 2. c. 1104. B.
Asiarchia. T. 1. c. 1028. A.
Asiarchæ. Tom. 2. c. 1124. E.
Asinus machinarius. T. 10. c. 1124 E. & c. 1125. A.
Asini machinarii. T. 1. c. 429. E.
Aspectus urbis ne ruinis deformetur, cautum fuit, ne ædibus junctæ legari possint. T. 4. c. 1331. A.
Asperi nummi qui dicuntur. T. 9. c. 1199. D.
Asperum, & iniquum sæpe jus civile. T. 4. c. 403. C.
Aspratura quid. T. 3. c. 267. A.
Assarius. T. 3. c. 187. D.
Assecula, cliens. T. 2. c. 850. C.
Assecula quis. T. 9. c. 420. D.
Assertio secunda. T. 1. c. 469. A.
Assertio nulla est, nisi partes præsentes sint. T. 10. c. 698. C.
Assertiones perfusoriæ. T. 1. c. 1036. B.
Assertor quis dicatur. T. 1. c. 468. E.
Assertor si provocet, quanti cavere debet. T. 1. c. 517. C.
Assessores unde dicti. T. 6. 947. B.
Assessores. T. 9. c. 122. A.
Assidui, & locupletes, qui possident bona immobilia, utrùm satisdent. T. 6. c. 45. E.
Assignationem libertorum, & multa alia liberis non aufert exheredatio. T. 4. c. 893. A. B.
Assis distributio in quot uncias fieri debeat. T. 1. c. 419. D.
Assis, ærisque diversæ significationes. T. 3. c. 187. C.
Assis partes quot, & quænam sint. T. 1. c. 110. D.
Assem an tot unciæ efficiant, quot testator voluerit. Ibid. D.
Assium distributio quibus non bene nota est, temerè accedunt ad juris disciplinam. T. 7. c. 1328. E.
Astalium facere quid sit. T. 2. 1199. D
Astalium. Ibidem D.
Aster, & astrum quid inter se differunt. T. 3. c. 452. A. B.
Astipulandi, & exstipulandi discrimen. T. 1. c. 939. A.
Asto animo, seu doloso, & callido. T. 2. c. 1199. D.
Astrologi res omnes revocant ad duodecim partes. T. 1. c. 1094. C.
Α'στυνό'μοι, & Α'γορανό'μοι quotnam modis differant. T. 3. c. 655. C.
Pro astutia sapientia ubi dicatur abusione verbi, non proprietate. T. 6. c. 367. C.
Asylorum vis, & jus. T. 2. c. 1056. D.
Α'συλί'α, vel λό'γος ά'συλί'ος gallicè *franchise, saufconduit*. T. 1. c. 530. C.
Atavus, & atavia in quo gradu cognationis. T. 8. c. 1036. C.
Attagenæ quinam apud Aristophanem. T. 8. c. 897. D.
Athenagoras dicitur in dotem dedisse centena millia sestertium. T. 4. c. 283. D.
Athenis duplex judicium in reis erat. T. 7. c. 1226. C.
Athenienses in quo maximè circa materiam legum differunt a Lacedemoniis. T. 8. c. 894. A.
Athletas a tutelis vacare. T. 1. c. 1027. E.
Athletæ civilium munerum immunitatem habent. T. 2. c. 758. D. E.
Athletæ certaturi, cibi genere certo antea pascebantur. T. 7. c. 865. C.
Athletæ decertaturi certis cibis pascebantur. T. 10. c. 463. E.
Athletæ victores quid consequebantur. T. 10. c. 703. C.
Atgener. T. 8. c. 210. A.
Atnurus. Ibidem A.
Atomus. T. 1. c. 522. A.
Atrarii qui dicuntur. T. 9. c. 533. D.
Atriarii sunt hi, ad quos pertinet cura, mundities, & nitor atrii. T. 4. c. 801. D.
Atrienses servi. T. 3. c. 289. A.
Atrium unde dictum. T. 4. c. 801. D. & T. 9. c. 533. D.
Atrociora delicta. Vide, Delicta.
Atrocitas nec legem, nec modum habet. T. 9. c. 1309. A.
Attejus Capito, & Attejus Pacuvius. T. 8. c. 581. B.
Attilia, vel Atilia, vel Atinia lex quænam fuerit. T. 8. c. 951. D.
Attilianus tutor quinam fuerit. T. 8. c. 919. E.
Attiliani tutores qui dicuntur. T. 9. c. 554. C.
Attrectatione res propria pignerata fit furtiva, non redditione facta in domini potestatem. T. 10. c. 248. A. B.
Attribuere, & adsignare idem est. T. 4. c. 1379. C.
Atrienses qui. T. 8. c. 625. E.
Atuaticum, quæ Civitas. T. 3. c. 121. D.
Avaritia cæca. T. 2. c. 740. C.
Avaritia stulta mortalium discernit proprietatem, & possessionem. T. 4. c. 656. D.
Avaritia hominum stulta possessionem, proprietatemque discrevit. Tom. 9. c. 1082. C.
Avaritia hominum stulta proprietatem a possessione discernit. T. 9. c. 1006. C
Avaritiæ summæ Romanorum argumentum certissimum quod. T. 9. c. 1453. A. B.
Aubains, & *avenage* quid sit apud Gallos. T. 2. c. 644. B.
Aubain vox vulgaris unde deducitur. T. 9. c. 907. B.
Auctio, & licitatio fieri solent præsenti pecuniâ, græcâ fide, punicâ fide. T. 3. c. 705. E.
Auctio publica. T. 9. c. 130. C.
Ex auctione, quam quis nomine alieno facit, an emere possit. T. 5. c. 742. B.
Auctiones publicæ, præcone, vel apparitore sub hasta vendente, & addicente, cujusnam jussu priscis temperibus fierent. T. 6. c. 92. E.
In auctionibus quis præferatur. T. 4. c. 149. C.
Auctor, idest, venditor, auctor pecuniæ. T. 2. c. 1037. D.
Auctor quam differentiam facit inter *ex*, & *per*: ut immiscet se, qui ex hereditate cepit aliquid, non immiscet se, qui per hereditatem aliquid capit. T. 4. c. 192. B.
Auctor elegantem rationem J. C. ad *l.* 28. *de Condict. indebit.* recenset. T. 5. c. 477. B. & seq.
Auctor contra Accursium ex *leg.* 10. *ad S. C. Macedon.* quam explicat, disserit. T. 5. c. 439. E.
Auctor illaudatus neque ex stipulatu, neque ex empto de evictione tenetur. T. 5. c. 872. B.
Auctor paucis omnia, quæ DD. in *l.* 2. *de reb. credit.* contulerunt, attingere, & explicare promittit. T. 5. c. 390. C.
Auctor ad dubitationem, ex qua Accursius se non potuit expedire, ex *l.* 22. *§. sibi, mandati* respondet. T. 5. c. 465. B.
Auctor quæ ad *l.* 24. *§. Colonus, locat. & cond.* exponit, de usu quotidiano sunt. T. 5. c. 528. B.
Auctor contra Accursium, & omnes DD. ex *paragraph.* 1. *l.* 22. *mandat*, quæ *l. si constante. §. quotiens* obstare visa fuit, disputat, illorum rationem ut minus idoneam refutat. T. 5. c. 462. C. & seq.
Auctor summè notanda proponit ad *l.* 67. *§.* 1. *pro socio.* T. 5. c. 494. E. & c. 495. A. B.
Auctor inordinatam dispositionem titulorum, & legum ex libris Pauli J. C. vituperat, & emendat. T. 5. c. 497. C.
Auctor contra Accursium in *l. prædia de act. empti* ex *l.* 10. *§. qui injuriarum, de pignor.* disserit. T. 5. c. 814. B.
Auctor innumeros adnotavit locos, ubi *doti dicere*, vel *dotem dicere* pro *promittere* usi fuere veteres juris interpretes. Tom. 5. c. 398. E.
Auctor corrigit locum *l.* 2. *si ex noxal.* cau-

BIU Cujas

causa. T.5. c.99. E.
Auctor contra Accursium *in l.* 4. *de pact.* sentit. T.5. c.49. A. B.
Auctor in *l.*16. §. *officium*, *de aqu. pluv. arc end.* pro *qui*, *cui* restituendum, & accipiendum censet. T.5. c.676. B.
Auctor *l. cum quidam*, *de lib. & posthum.* explicat, & contra disputat. T.5. c.945. A. B.
Auctor emendat inscriptionem legis 70. *pro socio*, & reddit eam legem *lib.*32. *Pauli ad edictum*, & proximè jungit verbis legis 1. *eod. tit.* T.5. c.479. A.
Auctor contra glossam disputat. T.5. c.505. E. & c.506. A.
Auctor *l. Stychum*, §. *doli*, *de solut. & l. etiam*, §. *pen. de petit. heredit.* contra Accurs. explicat, & declarat. T.5. c.814. D.
Auctor contra Accursium, & Bartolum ratiocinatur. T.5. c.424. C.
Auctor præpolteram titulorum inscriptionem librorum edicti Pauli J. C. culpat, & emendat. Tom.5. c.100. E. & c.101. A.
Auctor, repudiatâ Proculejanorum sententiâ, Venuleji magnas rationes in suam se duxisse sententiam fatetur. T.5. c.71. A.
Auctor unde dicatur. T.8. c.781. C.
Auctor quendam Causidicum, qui de republica scripsit, notat, qui illum reprehenderat. T.9. c.1113. E.
Auctor errorem suum fatetur in dispositione quarundam constitutionum Grecarum. T.9. c.278. C.
Auctor hujus operis commendat omnes Justiniani constitutiones. T.9. c.484. E. suadet omnibus, ut eas perlegant. Ibidem c.485. A.
Auctor sequitur forum emptoris, si velit evictionis nomine rem defendere. T.10. c.927. C.
Auctoris mala fides non perfringit bonam fidem emptoris. T.8. c. 781. E.
In auctoris persona si initium sit vitiosum, erit etiam in persona emptoris. Ibidem C.
Auctoris retractatio. T.9. c.1408. C.
Auctorem laudare venditorem quandonam, & quonam modo contingat. T.6. c.9. B.
Auctorem laudare quidnam sit. Vide, Laudare auctorem.
Auctorem laudare quid. T.9. c.1295. E.
Auctorem laudare quid sit. Tom.9. c.585. C.
Auctores juris suas rationes sæpe adstringere solent. T.4. c.502. A.
Auctores juris pleraque, ut edictum Ædilitium, & interdicta, a Platone mutuati sunt. T.5. c.665. D.
Auctoritas, ideſt, evictio. T.2. c.560. C.
Auctoritas juris. T.3. c.181. E.
Auctoritas juris an sit in Judicis potestate. T.4. c.849. C.
Auctoritas Tutoris quando pupillis necessaria est, & quando non. T. 5. c.1176. B. C.
Auctoritas Patris in nuptiis contrahendis necessaria est, si præsens sit, aut intra triennium reversurus: aliàs non prohibentur, qui in potestate ejus sunt, nuptias contrahere. T.5. c.540. C. D.
Auctoritas tutoris minoribus necessaria est non tantùm in civilibus, sed etiam in criminalibus causis. T.9. c.602. C. & seq.
Auctoritas est approbatio tutoris expressa, quæ interponitur in ipso negotio pupilli, vel perfecto negotio. T.9. c. 603. C. D.
Auctoritas negotium perficit. T.10. c.52. D.
Auctoritatem suam an accomodare possit Princeps in cujusquam injuriam sine consensu ejus. T.1. c. 189. D. E.
Auctoritatem defugere quid. T.9. c.1296. B.
Auctoritatem defugere quid. T.10. c.1088. B.
Quæ quis auctoritate privatâ constituit, separanda ab iis, quæ publica. T.4. c.883. A.
De auctoritate præstanda. Tom.9. c.602. A. & seq.
Aucupari in aliena silva licet, ni dominus prohibeat. T.3. c.89. E.
Aucupari an liceat in alieno agro, invito domino. T.7. c.437. B.
Aucupii reditus ad fructuarium pertinent. T.1. c.427. B. C.
Audientiam in quos olim habuere Episcopi, & Præsbyteri. Tom.10. c.822. C.
Audire, & videre multum differunt. T.1. c.1133. D.
Audiri quoscumque adsertores libertatis publicæ interest. Tom.5. c.377. B.
De auditione testimonium apud antiquos fuisse receptum. T.3. c.75. C. D.
Auditores Servii unde ita dicti. T.1. c.909. B.
Auditores juris olim Papinianistæ dicebantur, eique festum diem celebrabant. T.4. c.3. E. & c.4. A.
Ad auditorium majus res transfertur relatione, & appellatione. T.9. c.1102. A. & sequ.
Auditorium habet Episcopus, sed non jurisdictionem, aut tribunal, aut forum. T.10. c.822. C.
In aversa charta idem est, quod opistographo. T.3. c.204. C.
Aversaria. Ibidem B.
Aversio quid, & ejus effectus. T. 8. c.1069. E.
Aversio quid. T.9. c.304. B.
Aversio non fit, cum per partes venduntur singula. T. 10. c. 443. E.
Aversioni quæ venditio est contraria. T.9. c.379. D.
Aversione vendere, aut locare. T.1. c.1483. D. & T.3. c.204. B.
Aversione venire quid. T.9. c.379. C.
Aversione, vendere, vulgò *en bloc*, & *en tasche*. T.9. c.304. C.
Aversione vendere, ideſt, alea. T.10. c.443. D.
Aversione conducere quid sit. T.10. c.447. E.
Aversione emere quid sit. Tom.10. c.1012. C.
Averta quid sit. Tom.2. c.991. A.
Avertere, ideſt, emere. T.2. c.302. C.
Aves quæ possideri a nobis possint. T.5. c.715. E. & c.716. A.
Aves assuefactæ evolare, & revolare an possideantur. Ibid. A.
Avium cantus ducit ad avium quidnam sit. T.6. c.424. E.
Avibus legatis, quæ contineantur. T.1. c.436. E.
Avibus legatis an debeantur aviaria. T.10. c.1126. B.
Auferre, & movere differunt. T.3. c.553. C.
Aufidius Namusa, & Aufidius Tucca qualesnam viri. T.1. c.912. A.
Augere, & producere vim, & significationem verborum legis est. T.4. c.913. E.
Augeri an possit significatio verborum. Vide, Verborum significatio.
Augmenta augere instructi legatum: detrimenta fatalia minuere, quid hoc est. T.4. c.1180. E. & c.1181. A.
De augmento legati. T.7. c.1107. A.
Augmentum recipit hereditatis. Vide Hereditas.
Augusta non est soluta legibus caducariis, quamquam Princeps ei tribuat eadem privilegia, quæ ipse habet. T.9. c.717. C.
Augusta an sit soluta legibus. Ib. E.
Augusta iisdem privilegiis utitur, quibus Augustus. T.10. c.931. D.
Augustæ privilegia tribuuntur, quæ habet Augustus. T.7. c.1189. C.
Augustus 12. libros de vita sua scripsit. T.1. c.879. D.
Augustus Cæsar auctor fuit legis de divortiis. T.4. c.1476. A.
Augustus Imperator censuit de rebus, de negotiis nauticis controversias finiendas, & dirimendas esse. T.5. c.530. C.
Augustus a Cæsare separatus tempore Trajani. Vide, Trajanus. T.9. c.1470. E.
Augustus quare Pater Patriæ fuerit nominatus. T.10. c.725. E.
Augustus, & Augusta tacitam habent hypothecam ex suis contractibus. T.10. c.1077. C.
Avia materna respicit nepotem ex filia natum, paterna nepotem ex filio. T.1. c.156. D. E.
In avi potestate qui fuit, & nunquam fuit in potestate patris sui, an is debeat alteri, qui fuit in potestate patris sui, bona propria conferre. T.4. c.1037. B.
Avo materno nunquam sui heredes futuri sunt. T.5. c.542. B.
Avo acquiri potuit hereditas per nepotes citra jussum jure prætorio. T.9. c.170. A.
Avo mortuo quinam nepotes ei succedant. T.10. c.773. D.
Aulbains nomen gallicum unde deductum. T.9. c.719. C.

BIU Cujas

Aulus Ofilius J. C. qualis, Tom. 1. c.912. A.
Aulus Ofilius an primus ſcripſerit de legibus Vicenſimæ, de juriſdictione. Ibid. B. C.
Aulus Caſcelius J.C. qualis. Ibid. C.
Aurargentum. T.2. c.892. D.
Aurarius ſuſceptor quis ſit, & ut creetur. T.2. c.680. C.
Auratiæ functionis onus negotiatorum olim erat onus. T.10.c.821. A
Aurelianus Imperator multos e familia propria, qui peccaverant, judiciis, & legibus publicis puniendos dedit. T. 10. c.946. D.
Aurea quæ dicantur. T.8. c.316. E.
Aureus unus pro quot ſeſtertiis computetur. T.1. c. 179. A.
Aurum iconium, vulgò *le coin*. T.5.c.395.C. D.& T.9. c.1449.B.
Aurei ſolares, ſive ſolſtitiales. T. 5. c.395. C.
Aurei æſtimati. Vide, Æſtimati.
Aurei Juſtinianea æſtimatio. T.3. c.559. E.
Aureo primus Juſtinianus æſtimationem certam attulit. Ibid. E.
Aureorum annulorum jus. Vide, Jus aureorum annulorum.
Aureorum poteſtas, ſive facultas. T.5. c.395. D.
De aureorum annulorum jure libertis dato a Principe. T.7. c.124.A.
Aureorum annulorum jus. Tom.9. c.647. C.
De his, qui aureos adrodunt, & de vultu Principis aureis imprimendo. T.3. c.556. D.
Aureis inter homines negotia, & res omnis agi cœpta ex conſtitutione Juſtiniani. T.3. c.559. E.
Aurem vellere teſtibus cur olim ſolebant. T.7. c.883. D.
Auri, vel argenti maſſæ vindicatio. T.7. c.237. B.
Aurifices alii ſunt, alii de auratores. T. 2. c. 768. C.
Aurificum Privilegia. T.2. c. 767.C.
Auris memoriæ conſecrata eſt. T.1. c.1152. A.
Aurum luſtrale quid ſit. T.2. c.1054. C.
Aurum indaicum. T.2. c.780. D.
Aurum glebale, aurum oblativum, aurum coronarium. T.2. c.892. D.
Aurum publicum. T.2. c.778. D.
Aurum negotiatorium. T.2. c.781. A.
Aurum factum, vel infectum quid. T.1. c.809. C.
Aurum coronarium. T.2. c.779. D.
Aurum, quod uxoris causâ paratum eſt, vel ita paratum erit, multum intereſſe, utrùm ita legetur. T.7. c.971. A.
Aurum legatum an dividi poſſit. T. 7. c. 1092. B.
Aurum argentoſum. T.10. c.562. C.
Aurum negotiatorium χευσάργυρον. T.10. c.664. A.
Auri illatio. T.2. c.777. D.
Auri publici proſecutores. T.2.c.778. C.
Auri ſignati definitio. T.3. c.273. E.
Auri & argenti fodinas etiam privatis poſſidere licere. T.3.c.442.A.
Auri pœna quælibet, auri intelligitur puri. T.2. c.1335. D.
Auri ſacra fames. T.2. c.1040. D.
Auri libra. T.2. c.1087. B.
Auri libra, libra ſerici erat. Tom.2. c.799. C.
Auri natura, ſive ſubſtantia quæ, & qualis ſit. T.5. c.395. C.
Auri maſſa ſi legetur, & ex eo poſtea fiat poculum, an legatum extinguatur. T.7. c.1031. D.
Auri libra olim non pluris fuit, quã libra ſerici. T.9. c.369. A.
Auri libra. T.9. c.346. C.
De auri luſtralis collatione. Tom.9. c.401. E.
Aurichalcum quidnam ſit, & quomodo ſcribi debeat. Tom.10. c.19. C. D.
Auro facto, & auro infecto quid intelligendum venit. T.3. c.273. D.
Auro legato quænam cedunt. T.1. c.439. E.
Auro legato, an aurea debeantur emblemata. T.3. c.159. B.
Aut malè accipi pro *haut*. Tom. 3. c.134. E.
Aut dies eſt, aut nox eſt. Tom.8. c.578. E.
Aut articulus disjunctivæ, & ſubdisjunctivæ orationis. Ibidem D.
Aut ſumptum pro *haut*, vel *non*. T.10. c.434. D.
Authentica argentariorum continere debent diem, & nomen Conſulis, & quæ ſit cauſa, tractat auctor *obſ.*10. *cap.*14. T.5.c.36. A.
Authentica edimus Judici, inſtrumenta adverſario. T. 9. c. 19. C.
Authenticum inſtrumentum, quid ejus vis, & auctoritas. T.6. c. 877. C.
Avunculus quis propriè dicatur. T. 8. c. 1036. B.
Avunculus eſt cognatus. T.8.c.188. C
Avunculum defuncti ab inteſtato præferri conſobrino proximitatis jure. T. 8. c. 180. E.
Avus maternus reſpicit nepotem ex filia natum. T. 1. c. 156. D.
Avus, vel pater filio, quem in poteſtate non habet, ſubſtituere poteſt. T. 7. c. 934. B.
Avus nepoti, quem in poteſtate habet, an, & quomodo poſſit ſubſtituere alterum nepotem, quem in poteſtate non habet. T. 7. c. 934. B.
Avus, & avia in quo gradu cognationis. T. 8. c. 1036. B.
Avus nepoti impuberi ſubſtituit filium, hoc eſt, patrem ejus nepotis, an patri ſubſtituto detur annus ad deliberandum. T. 10. c. 784. D. E.
Avus maternus an numeretur inter parentes. T. 10. c. 1117. C.
Auxilium commune quid ſit. T. 1. c. 879. E.
Auxilium reſtitutionis non datur lucri faciendi causâ cum damno alterius. T. 4. c. 342. C.
Auxilium libertatis potentius eſt, quàm manus injectionis. T. 4. c. 1271. A.
Auxilium mancipio an ferendum, & quomodo. T. 5. c. 1000. E.
Auxilium reſtitutionis, quod conceditur beneficio ætatis, eſt extraordinarium. T. 10. c. 896. D. & c. 900. E.
Azo notatus. T. 7. c. 1162. A.

B

Bacriones. T. 3. c. 300. E.
Bajuli. T. 3. c. 690. B.
Bajuvaria lex. T. 3. c. 176. A.
Ballitarum fabricæ. T. 2. c. 1122. D.
Balliſtarii. Ibidem D.
Balluca quot conſtat unciis. T. 2. c. 791. A.
Balnea, quæ ſunt in domo legata, an debeantur. T. 4. c. 1114. D. E.
Balnea an unus a ſocio facere poſſit ſecundùm parietem communem. T. 7. c. 414. C.
Balnea privata an poſſint exigi per inferiores militares Judices a Provincialibus, qui eos excipiunt. T. 10. c. 860. D.
Balnearii fures qui dicantur. T. 1. c. 869. C.
Balnearii fures cur graviùs coercentur, quàm alii. T. 3. c. 143. A.
Balneatorum monopolia prohibita. T. 9. c. 397. B. & ſeq.
Balneum concameratum. T. 9. c. 1174. A.
Balneum an debeatur, domo legata. T. 10. c. 1163. C.
Balnei tollitur petitio. T. 2. c. 974. D.
Balneo publico plures ſinguli in ſolidum uti poſſe. T. 7. c. 1350. A.
In balneo exſtruendo forma obſervanda quæ. T. 9. c. 1174. A.
Balneorum, & ſpectaculorum cura cui olim commiſſa. T. 10. c. 844. C.
In balneis vaporariis nequis habeat cuniculum pergentem in eas ædes rectè ſervitus conſtituitur. T. 7. c. 461. A.
Bamma, ſeu embamma quid ſit. T.3. c. 448. A.
Banna ſunt regalia. T.2. c.1326. A.
Banna trina requiruntur ad celebrationem nuptiarum. T.6. c.1073. C. ex Concilio Latranenſi. Ibid. C. quæ conſtitutio originem duxit ex Gallicana Eccleſia. Ibid. C.
Bannum idem, quod denuntiatio. T. 6. c. 1073. D.
Banni definitio. T.2. c.1179. C.
Banno, & heribanno ſignificatur etiam pœna edicto non obtemperantis. Ibid. C.
Baphii. T.2. c.793. A.
Baphii. Tom.9. c.368. E.
Baptiſma cognationi ſpiritali locum præbet. T.6.c.1108. B.& c.1111.D.
Baptiſma Donatiſtarum legitimum erat, ſed non legitimè fiebat. T.6. c.1136. D. E.
Sacrum Baptiſma profanat, qui pollutus deficit a fide Chriſtiana. T.10. c.827. A.

BIU Cujas

Baptismatis ceremoniæ unde originem sumpserint. T. 6. c. 1111. E.
De Baptismate parvulorum. Tom. 6. c. 1064. C.
Baptismus in privatis ædibus fieri non debet. T. 2. c. 1103. E.
Baptismi iteratio per se hæresis est. T. 10. c. 825. D.
In Baptismo conferendo necessaria scriptura, quæ exprimat nomen baptizati. T. 6. c. 794. B.
Barba mortuo leone non vellenda. T. 9. c. 645. D.
Barbaricarii. T. 2. c. 768. B.
Barbari sunt barbaræ gentis homines. T. 10. c. 662. A. B.
Barbari quinam habiti apud Romanos. T. 10. c. 1001. E.
Barbaris quædam merces vendi prohibitæ. T. 10. c. 654. C.
Cum barbaris an licitum fuerit negotiari. T. 10. c. 1039. D.
Barbarius servus fugitivus prætura falsam gessit. T. 9. c. 1067. B. C.
Barca quid, & unde dicatur. Tom. 1. c. 386. C. D.
Bargenæ quales officiales in Ecclesia. T. 2. c. 1092. C.
Barones quidam inviti dati sunt obsides pro Rege ab Anglis capto. T. 9. c. 420. B.
Bartolus notatus. Tom. 9. c. 1367. E.
Bartoli errorem in definitione tutelæ ut in re minuta inculcat auctor. T. 5. c. 579. A.
Basilica pro æde sacra. T. 7. c. 1189. D.
Basilica juncta est omni foro, in qua versantur negotiatores. T. 9. c. 1184. B.
Basilicæ quænam, & cuinam usui. T. 8. c. 995. E.
Βασιλικῶν auctor Leo Philosophus. T. 3. c. 143. B.
Βασιλικῶν locos perperam aliquando notari a Græcis auctoribus. Tom. 3. c. 462. E. & c. 463. A.
Basilicorum libri quid contineant. T. 3. c. 143. E.
Basiliscus tyrannus orientis imperium invasit sub Zenone Imperatore. T. 3. c. 70. B.
Bastagarii qui sint. T. 2. c. 793. D.
Bastagarii an dent armatæ militiæ nomen ante, quam bastagæ munus impleverint. T. 2. c. 794. D.
Bastagæ quinam erant. T. 10. c. 847. E.
Bastardi filii degeneris sunt ingenii. T. 2. c. 1066. C.
Basternarum cavea. T. 3. c. 381. C.
Le tour du baston, Trebellianum. T. 9. c. 935. D.
Bella sunt juris gentium. T. 1. c. 921. A.
Bella olim Proprætores administrabant, unde tabernaculum prætorium dictum. T. 4. c. 832. A.
Bellum aliud hostile, aliud civile. T. 6. c. 828. C. an, quæ in bello rapta, restituenda. Ibid. C.
Jus belli ad Imperium, & rempub. pertinet. T. 1. c. 883. D.
Belli jus a postliminii jure separatur. Tom. 3. c. 95. B.
Bello res non captæ cujus sunt. Ib. C.
In bello si quis ceciderit, & si corpus ejus non compareat, an lugebitur. T. 4. c. 31. D. E.
De bello inter Pisanos, & Lucenses. T. 6. c. 828. B.
Bellonarii. Tom. 3. c. 289. D. E.
Bellicum verè testamentum est, quod non atramento scriptum, sed sanguine, non in charta, sed in mucrone. T. 4. c. 511. B.
Bene depensa quid. T. 7. c. 662. A.
De bene depensis. Ibid. A. & seq.
Benedictio matrimonium facit. T. 6. c. 1054. D.
Benedictio matrimonium perficit. T. 6. c. 1074. D.
Beneficia Principum latissimè interpretanda. T. 3. c. 534. C.
Beneficia conditionalia quæ. Tom. 2. c. 1309. E.
Beneficia, quæ clericis dantur, propriè non sunt feuda. T. 2. c. 1264. B.
Beneficia Principum quæ dicantur. T. 2. c. 697. E.
Beneficia juris mentientibus non impertiuntur. T. 4. c. 235. D.
Beneficia Principum latissimè sunt interpretanda. T. 3. c. 55. A. B.
Beneficia aliis tribuere in cujusquam injuriam moris non est. Tom. 4. c. 1413. E.
Beneficia alia secularia, quædam regularia. T. 6. c. 1089. E.
Beneficia Ecclesiastica variis modis appellantur. T. 6. c. c. 985. E.
Beneficia non possunt jure sanguinis transmitti in cognatos Clericorum. T. 6 c. 987. B.
Beneficia personis cohærent, & cum personis intereunt. Ibid. B.
Beneficia quomodo vacare dicantur. T 6. c. 1006. C.
Beneficia personalia, quæ nobis tribuuntur, & competunt, an etiam porrigantur ad defensores nostros. T. 6. c. 89. C.
Beneficia personalia non trahi in exemplum. T. 9. c. 781. D.
Beneficia Principum sunt quàm plenissimè interpretanda. T. 9. c. 1068. D.
Beneficia Principum quænam erant. T. 10. c. 840. D.
Beneficia, quæ olim permittebantur arbitrio magistri militum modo sunt sub dispositione quæstoris. T. 10. c. 844. E. & c. 845. A.
Beneficiarius hospitalitati studere debet. T. 6. c. 992. D. E.
Beneficiarius, sive vassallus meliorem conditionem facere potest, non deteriorem. T. 9. c. 41. B. & seq.
Beneficiarii. T. 2. c. 1054. B.
Beneficiarii officiales. T. 2. c. 689. C.
Beneficiarii dicuntur qui pro beneficio obtinuerunt præfecturas, municipatus, præturas, centurionatus. T. 9. c. 1452. D. opponuntur iis, qui dicuntur munifices. Ibid. D.
Beneficium quid sit, & quibus modis amittatur. T. 2. c. 1261. A. & c. 1262. A.
Beneficium duplex. Tom. 2. c. 1078. D.
Beneficium, sive feudum quibus in rebus consistat. T. 2. c. 1231. D.
Beneficium abstentionis. T. 1. c. 124. C. & c. 658. C. & seq.
Beneficium repertorii. T. 1. c. 125. B.
Beneficium momenti. T. 3. c. 12. A.
Beneficium a vassallo in feudum dari posse. T. 2. c. 1276. E.
Beneficium an a principio usu, atque ætate fiat debitum. T. 3. c. 610. D.
Beneficium D. Adriani epistolæ an pertineat ad reos debendi. Tom. 3. c. 638. C.
Beneficium bonorum possessionis secundùm tabulas nemini debet esse captiosum. T. 4. c. 113. A. estque multiplex. Ibid. A.
Beneficium divisionis quod est. T. 4. c. 268. E.
Inter beneficium cessionis, & divisionis differentia quæ est. Tom. 4. c. 321. C. hujus ratio quæ. Ibid. C.
Beneficium divisionis an habeat plures fidejussores unius tutoris. T. 4. c. 322. C. D.
Beneficium divisionis in personas competit. T. 4. c. 959. C.
Beneficium divisionis porrigitur ad omnes, qui pro aliis pecuniam exsolvunt. Ibid. C.
Beneficium excussionis tantùm tribuitur iis, qui inviti munera civilia suscipiunt. T. 4. c. 868. D.
Beneficium Principis utrùm in fraudem publicam explicari possit. T. 4. c. 865. D.
Beneficium propriæ liberalitatis non est facultas necessaria. T. 4 c. 520. B.
Beneficium non est, nec liberalitas, quod necessitate fit. Ibid. B.
Beneficium an contulerit, qui servum fecit liberum ex necessitate, non ex arbitrio. T. 5. c. 88. E.
Beneficium separationis, compensationis usurarum, & pignoris quandonam locum habeat. T. 5. c. 1051. C. D.
Beneficium datum conjugibus, ne teneantur ultra, quàm facere possunt, in quibus actionibus locum habeat. T. 5. c. 573. B.
Beneficium in commodato qua ratione vertatur in mutuas præstationes. T. 5. c. 419. A. B.
Beneficium absenti donari potest. T. 6. c. 997. B.
Beneficium dividi non potest inter duos. T. 6. c. 990. A. quo casu scindi possit. Ibid. C.
Beneficium ne conferatur, aut promittatur ante, quàm vacet. T. 6. c. 1012. C.
Beneficium quando vacat ipso jure. T. 6. c. 999. A. B. quo tempore incipiat beneficii vacatio. Ibid. C.
Beneficium personale debitori datum, T. 6. c. 651. D.
Beneficium an sit id, quod acquirit servus domino, vel necessitas juris, quam potestas heredis induxit. T. 6. c. 461. D.
Beneficium an detur invito. Ibid. D.

BIU Cujas

Beneficium Epistolæ D.Adriani unde dicaturbeneficium divisionis.Vide, Epistolæ D. Adriani beneficium.
Beneficium socio datum an sit personale. Vide,Socius.
Beneficium dat, qui mutuum dat.T. 7. c.627. C. & seq.
Beneficium invito non datur. T.8. c. 657. C.personale,quod duobus datur, non desinit, quandiu unus supereſt. Ibid. c.792. A.
Beneficium momenti, quid. T. 9. c. 1104.D.
Beneficium plenum humanitatis in fidejussorum gratiam.T.9.c.1180.B.
Beneficium redintegrandæ possessionis unde ducitur. T.9. c.1153.C.D.
Beneficium momenti.T.9. c.1104. D. & c.1125.& seq.& c.1153. C.
Beneficium divisionis. T.9. c.1279. C. D.
Beneficium qui invitus accipit, non accipere, sed parere videtur. T.9. c.1318. B.
Beneficium excussionis. T.9. c.1279. D.
Beneficium inventarii. T.9. c.782.D. & seq.
Beneficium momenti latiùs patet. T. 9. c.1160. A.
Beneficium invito non datur. T.9. c.1318. B.
Beneficium l.2. Cod. *de rescind. vend.* an etiam pertineat ad emptorem. T. 10. c.192. A.
Beneficii possessio per alium acquiri potest. T.6. c.997. A. B.
De beneficio si inter Dominum, & vassallum sit contentio. Tom.2. c. 1279. B. C.
Beneficio Prætoris an hoc consequi poterit,ut intelligatur medio tempore usucapionem impleviſſe. T.4. c.70. A. B.
Beneficio nos adjuvari, non decipi oportet. T.5. c.418. B.
Beneficio,& commodo an quisque uti possit, quod pro se impetravit a Principe, vel magistratu. T.6. c. 324. C. & c.651. D.
Beneficiorum pluralitas quo casu a Summo Pontifice admittatur. T. 6. c. 999. D.
Beneficiorum Principis liber erat in ærario. T.10. c.840. E.
In beneficiis, ut in cæteris contractibus currere præscriptiones. T.2. c.1309. A.
De beneficiis lex Conradi quæ sit. T.2. c.1287. C.
Qui duobus beneficiis potitur, altero ipso jure privatur ex concilio Chalcedonensi. T.6. c.988. C.
Benemeritus qui hodie est, potest cras malemereri. T. 4. c.1166. D.
Benemeriti quibus modis dicuntur. Ibid. E.
Beneventanorum colonia. T.3.c.292. A.
Benevolentia, & amicitia differunt. T.8. c.533. E.
Benigna interpretatio strictæ scripturæ addenda est ex aliis legibus. T.4. c.891. B. C.
Quod benignè conceditur, non est trahendum ad consequentiam. T.7. c.568. E.
Benignè introducta possunt ampliari. T.10. c.1132. C.
Benignior interpretatio est sequenda in rebus dubiis. T.4. c.988. C.
Quæ benignius responsum præbet occasio, eam rapimus. T.4.c.989.D.
Berne vox Gallica sagum significat. T.1. c.1484. C.
Berengaria filia Garsiæ Regis Navarreorum Regis Richardi uxor. T. 6. c.789. C.
Βῆρος sericum dicitur. T.9. c.369. B.
Berytum matrem, & nutricem legum appellari. T.2. c.752. B.
De Beryto metropoli. T. 2. c.811. B.
Bestiam feram habere ibi, qua vulgò iter fit,prohibemur. T.1. c.377. C.
Bestiam feram qui irritaverit, eoque damnum dederit, in ejus dominum actio non datur. Ibid. D.
Bestiæ quæ contra naturam dicantur. T.8. c.520. C.
Bestiis subjici quid. T.8. c.1089. C.
Bestiæ de quibusnam animalibus dicantur. T.8. c.1088. E.
Biarchi, & eorum numerus. Tom.2. c.927. C.
Biceps. Tom.8. c.520. C.
Bibliotheca an debeatur instructa domo legata, & an contineatur apotheca librorum, quos ibi posuit testator. T.4. c.1135. A.
Bibliothecæ fundo instructo legato continentur. T.1. c.432. C.
Bibliothecarius unde dictus. Tom.6. c.1019. B. per librum investiri solet. Ibid. B.
Biblus urbs Phæniciæ Beryto finitima. T.2. c.734. B.
Biduum pro uno die computatur. T. 1. c.525. A.
Biennium, ac de ejusdem jure. T.1. c.521. A.
Biennium finis criminalis causæ. T. 10. c.576. A.
Biennium datur inchoatâ causâ appellationis, ejus causæ instituendæ causâ. T.10. c.790. C.
Bigamus habetur, qui viduam duxit uxorem. Tom.6. c.978. D. bigami non recipiuntur in clerum.Ibid.E.
Per bigamiam irregularitas contrahitur. T.6. c.861. D.
Bigæ legatum quid continet.Tom. 7. c.1178. A.
Biluſtre tempus. T.2. c.1165. E.
Bima dies. T.6. c.122. E.
Bima dies quid. T.9. c.507. E.
Βιβλίαλον. T. 3. c. 237. B.
Bis idem a duobus consequi potest, non ab uno. T. 7. c. 248. B.
Bis idem consequi possum a duobus, modò singuli conveniantur suo nomine. T. 7. c. 529. A.
Bis an possit homo rem unam acquirere. T.10. c.1074. D.
Bissexto natus. T. 1. c. 988. D. & c. 1120. D.
Bituriges liberam testandi facultatem habent,exceptâ legitimâ. T.8. c. 757. A.
Biturigum Civitas unde dicta. T.6. c. 808. B.
Biturigum mores in emancipandis uxoribus. T.8. c.599. C.
Biturigum moribus qui excipit, de non numerata pecunia probare debet. T.10. c.635. B.
Βιοκωλῦται qui sint, & quod eorum, munus. T.2. c.1161. B.
Bithyniarchia. T.1. c.1027. B.
Bizacium in Byzantium non semper temerè mutari debet. Tom.10. c. 843. C.
Blanditiæ maritales quomodo cohibentur. T.4. c.1385. E.
Blanditias non excipi,sed dolum malum. T.9. c.796. B.
Blatta purpuræ genus. T.2. c.795.B.
Blatteæ vestes. T.9. c.369. A.
Boarii corporati appellati.T.2. c.185. B. C.
Bodones qui sint. T.1. c.503. E.
Boethi. T.2. c.771. E.
Bohemia ex imperio pendet. T.2. c. 1188. B.
Boja quid significet. T.10. c.828. A.
Bolonarii qui dicuntur. T.9. c.1080. B.
Bolus, ideſt, jactus retis. Ibid. A. B. inde piscatores dicuntur *bolonas exercere*. Ibid. B. hodie hujusmodi homines vulgò *bolonarii* appellantur in Landgothia, vulgò *Languedoc*. Ibid. B.
Bonus vir qui dicatur. T.3. c.26. C.
Bonus vir est verus æstimator, & arbiter æquitatis. T.5. c.988. D.E. est magister, & sacerdos. Ibid. D. quis ita appellandus. Ibid. D.
Bona vacantia quæ sunt. T.2. c.656. E.
Bona vacantia peti non posse. T. 2. c.667. A.
Bona vacantia sunt regalia. Tom.2. c.1325. A. & seq.
Bona adventitia, & bona profectitia quo differunt. T.2. c.438. B. C.
Bona regalia quæ sint. T.2. c.1325.A.
Bona ut a jurisconsultis accipi solent. T.3. c.99. C.
Bona damnatorum non peti posse, ultro dari posse. T.2. c.666. C.
Bona Principis an fiscalia, aut patrimonialia. T. 2. c.71. A.
Bona in matrimonio quæsita inter conjuges communia Galliæ plerisque locis. T.1. c.1303. C.
Bona fides in quibus causis, & contractibus exigitur. T. 4. c.631. B.
Bona fides, & arbitrium boni viri idem est. T.4. c.557. C.
Bona fides possessoris exigitur in usucapione. T. 4. c. 631. B.
Bona fides in omnibus contractibus exigitur, & quando. Ibid. B.
In emptione, & venditione bona fides exigitur, & contractus, & traditionis tempore. Ibid. B.
Sententia Proculejanorum quæ. Ibid. C. item & Sabinianorum. Ibidem C.
Bona fides maximè desideratur in contractibus bonæ fidei. Tom.4. c.706. B.

Et

BIU Cujas

Et nullus contractus, est qui recipiat dolum, qui non infirmetur. Ibidem B.
Bona fides quid est. T.4. c.323. C.
An bona militis, vel pagani, qui sibi turpiter mortem conscíverunt, cum heredes habeant, caduca fiant. T.4. c.373. C. D.
An bona propria quoque in restitutionem fideicommissi veniant. T.4. c.1361. A.
Usuræ veteres, & novæ in quo differunt. T.4. c.892. B. C.
Bona ejus, qui sibi mortem conscivit, fisco vindicantur. T. Tom.4. c. 1410. C.
Bona pietas arbitros refugit etiam in divisione patrimonii. T.4. c.899. C.
Bona relegati ad tempus nullâ ex parte publicari possunt. Tom. 4. c.1408. E.
Bona vacantia quæ sunt. T.4. c.1248. B.
Bona, ejus qui reipublicæ causâ sine dolo malo abfuit, an possideri a creditoribus, aut vendi possint. T. 5. c. 766. B.
Bona mea esse desinunt, fisco ea detrahente, & publicatione sequutâ ipso jure. T.5. c.467. E.
Bona debitoris qua ex causa creditoribus possidenda sunt. Tom.5.c. 761. D.
Bona debitoris ubi venire debeant. T.5. c.767. B.
Bona debitorum quomodo vendi olim solita. T.5. c.923.D.
Bonâ fide qui litigant, etiam si vindicantur, non reddunt victori sumptus litis. T. 5. c.576. E.
Bonâ fides non patitur, ut quis rem habeat, & æstimationem rei. T.5. c.419. E.
Bona fide, & legitimè a tutore gesta, & alienata, utrùm à pupillo rata habenda sint. T. 5. c.581. A.
Bona fides non patitur, ut bis idem petatur. T.5. c.466. A.
Bona fides an possit esse pro jure. T.5. c.646. A.
Bona communia utrùm tantùm intelligantur illa, quæ deducto ære alieno supersunt. T.5. c.491. E.
Bona quænam esse debeant in collatione eorum. T.5. c.614. A.
Bona pagana quandonam castrensibus accrescere soleant. T.5. c.1047. E.
Bona privatorum an sub bonis municipiorum comprehendantur. T.5. c.660. C.
Bona pupilli, si cum eo contractum sit, ubi maneant, & quid æris alieni gratiâ eis accidat. T.5. c.763.E.
Bona Ecclesiastica alienari, vel pignorari non possunt. T.6. c.1019. D.
Bona Ecclesiastica a clericis possidentur usufructus, non proprietatis jure. T.6. c.987. B.
Bona fides an prodesse possit, ubi lex inhibet usucapionem. T.6. c.312. C.
Bona fides an loco dominii esse possit. T.6. c. 33. B.
Bona fides an pati possit, ut pæna veniat in quam ex casu crevit actio, quæ ab initio simplaria tantùm erat. T.6. c.30. C.
Bona fide qui hereditatem possidet, si indebitum exegit, & postea conveniatur petitione hereditatis, petitori non restituere indebitum. T.6. c.30. E.
Bona defuncti a bonis heredis intra quinquennium separantur a creditoribus defuncti. T.6. c.326. C.
Bona parapherna mulieris sunt ea, quæ habuit extra dotem. Tom.6. c.48. D.
Bona vacantia in fiscum cadentia. T. 6. c.271. B.
Bona fides, & diligentia præstanda a venditore, etiamsi adiecta non sint. T.7. c.722. E.
Bona castrensia a paganis separantur. T.7. c.492. A.
Bona sua obligans pignori, an etiam futura pignorasse videatur. Tom.7. c. 1382. E.
Bona sua qui legavit, an etiam de futuris sensisse videatur. Tom. 7. c.1383. A.
Bona vacantia intra quod tempus nuntiari debeant. T.8. c.952. B.
Bona materna cur patri acquiri non possint. T.8. c.959. C. & seq.
Bona vi rapta quæ dicantur. T.8. c.1085. C. D.
Bona fides undenam sic appellata. T. 8. c.1115. D.
Bona adventitia an liberi conferre cogantur. T.8. c.90. B.
Bona aliena ex quot, & quibus causis in fiscum redigantur. Tom.8. c. 394. C. D.
Bona debitoris hodie honestè venduntur sine infamia per curatorem. T.8. c.533. B. C.
Bona dupliciter accipiuntur, civiliter, & naturaliter. Tom.8. c.529. E. & c.530. A.
Bona non solùm ea, quæ proprietate nostra sunt, sed ea, in quibus usum fructum habemus. Ibid. B.
Bona publica quæ. T.8. c.497.C. D.
Bona dupliciter accipiuntur. Tom.8. c.529. E.
Bona fides nobis sæpe parat actionem, dolus non parat. Tom.8. c.778. B. uti locum habeat. T.8. c.783. A.
Bona, quæ sint, & dicantur naturaliter, & quæ civiliter. T.8. c.2. C. & c.3. A. B.
Bona an possessori noceant, & an verè sint bona. Ibid. c.2. C.
Bona quæ conferantur. T.8. c.90.A.
Bona quando accipiantur pro hereditate. T.8. c.3. B.
Bona sua conferens, an virilem detrahat. T.8. c.80. B.
Bona fraterna, fratrimonium. T.6. c.520. E.
Bona materna. Vide, Materna bona.
Bona fides quid. T.9. c.1011. C.
Bona minorum sine decreto, vel auctoritate magistratus non alienanda, vel obliganda. T.9. c.1609. E. & c. 610. A. & seq. quando non opus est decreto. Ibid. 612. B. & seq.
Bona instar undarum, & fluctuum a succedentibus sibi dominis occupantur. T.9. c.724. D.
Ad bona vacantia venit fiscus, vel populus. T.9. c.877. E.
Bona vacantia populo deferebantur, hodie Principi. T.9. c.906. E.
Bona minorum quæ vendi possunt sine decreto. Tom.9. c.572. D. E. & c.573. A.
Bona quæ filius potest habere. T. 9. c. 933. C.
Bona creditoribus cessa a debitore non possunt inter creditores partiri, sed ex venditione redactum pretium inter se partiuntur. T.9. c.1127. E.
Bona vacantia quæ. T.9. c.906. D.
Bona quæ obsignantur sigillo publico. T.9. c.1123. E.
Bona adventitia non possunt dici communia cum patre. T.9.c.524.E.
Bona fides in contractibus bonæ fidei maximè exigitur. T.9. c.243. B.
Bona parapherna. T.9. c.483. E.
Bona Paterna. Vide, paterna bona.
Bona mariti pro dote mulieris non debent addici. T.9. c.549. A.
Bona fiscalia ab incerto possessore possessa, quomodo fisco vindicentur. T.10. c.734. D. E.
Bona paterna si a fisco detrahantur, an durante administratione possit ea emere, qui gerit officium. T.10. c.869. E.
Bona intelliguntur deducto ære alieno. T.10. c.1098. A. B.
Bonæ fidei nomen complectitur omnem causam. T.4. c.133. D.
Bonæ fidei actionibus inest actio doli, exceptio doli, omnis exceptio. T.4.c.273. D.
In bonæ fidei actionibus tantùm cautio datur, nunquam datur in actionibus arbitrariis. T.4.c.575.D.
Bonæ fidei actio. Vide, Actio bonæ fidei.
In bonæ fidei contractibus, vel quasi contractibus ex mora usuræ debentur officio judicis. T'4. c.44. B.C.
In bonæ fidei judiciis usuræ veniunt post moram, fructus verò etiam ante moram. T.c.4. 671. E.
Bonæ fidei judicia, & stricta in quo differunt. T.4. c.212. C.
In bonæ fidei judiciis cautio exigitur ante diem. T.4. c.575. D.
Bonæ fidei possessor, qui fundum vevit, & antequam fructus perciperet, cognovit fundum alienum esse, an perceptione fructus suos faciat. T.6. c.33. E.
Bonæ fidei judicia. Vide, Judicia bonæ fidei.
In bonæ fidei judiciis usuræ veniunt officio Judicis ex sola mora. T.4. c.889. B. notandus casus, in quo usuræ non veniunt. Ibid. B.
Inter bonæ fidei, & malæ fidei possessorem nulla differentia est post contestatam litem, secus verò ante li-

BIU Cujas

te litis conteſtationem. T.4.c.125. B. C.
Bonæ fidei poſſeſſor ante litem conteſtatam culpâ ſuâ ſi rem amiſerit, an culpam præſtabit. T.4. c.317. D. ſi dolo malo poſſidere deſierit poſt litem conteſtatam, an pro poſſeſſore habebitur. Ibidem D. quanti condemnabitur. Ibid. D.
Bonæ fidei poſſeſſor ſenatusconſulto Adriano, neque lucro, neque damno afficitur. Tom.4. c.700. A.
Bonæ fidei poſſeſſor. Vide, Poſſeſſor.
In bonæ fidei judicio an tota lis ex arbitrio Judicis dependeat. Tom.5. c.466. B.
Bonæ, & malæ fidei poſſeſſor an diſtinctionem inter fœtum, & partum furtivum faciat. T.5. c.728. C. D.
Bonæ fidei poſſeſſor quasnam res uſucapere non poſſit. T.5. c.723. D.
Bonæ fidei poſſeſſor an poſſit actorem dominum facere. T.5. c.97.D.
Bonæ fidei poſſeſſor ſervi, qui noxam commiſit, ejus ſervi nomine an noxali judicio teneatur. Ibid. C. D.
Bonæ fidei poſſeſſori an de damno infecto caveatur. T.5. c.645. E.
Bonæ fidei nihil tam contrarium, quàm dolus. T.5. c.418. C.
In bonæ fidei judiciis an pacta inſint, & ex qua parte. T.5. c.934. B.
In bonæ fidei judiciis quanti res ſit, rei judicatæ tempus ſpectatur. T.5. c.271. D.
In bonæ fidei judiciis an tantundem officium judicis valeat, quantum in ſtipulatione nominatim facta interrogatio rei. T.5. c.123. E. & c.124. A.
Bonæ fidei actio. Vide, Actio bonæ fidei.
Bonæ fidei actionum formula utrùm ex bona fide omnem dolum, & fraudem excludat. T.6. c.225. A.
Bonæ fidei emptor an ſit, & pro emptore uſucapere poſſit is, qui ſervos emit a bonæ fidei poſſeſſore, quem dominum eſſe arbitratur. T.6. c.460. E. & c.461. A.
Bonæ fidei emptor quonam modo uſu capiat. Tom.6. c.319. E. & 320. A.
Bonæ fidei emptor, qui area aliena, quam ingnorans emit a non domino, ædificium impoſuit eo tempore, quo jam ſciebat aream alienam eſſe, impenſas ædificii a domino rem vindicante retinere, & ſervare poſſe, oppoſitâ exceptione doli mali. T.6. c.43. D. E.
Bonæ fidei emptor, quod ad percipiendos fructus intelligi debet, quandiu evictus fundus non fuerit. T.6. c.33. D. E.
In bonæ fidei emptore bona fides requiritur duobus temporibus, emptionis, & traditionis, ut ei competat actio in rem utilis, & prætoria, ideſt, publiciana, ſi amiſerit poſſeſſionem emptæ rei ante impletam uſucapionem. T.6. c.34. C. D.
In bonæ fidei judicio rei judicatæ tempus ſpectatur, niſi creditor in mora accipiendi fuerit. T.6. c.450. E.
Bonæ fidei judiciis inſunt exceptiones quibuscum exceptio doli mali concurrere poteſt. T.6. c.225. A.
Bonæ fidei poſſeſſor plus juris habet in percipiendis fructibus, quàm fructuarius. T.5. c.33. B.
Bonæ fidei poſſeſſoris, ut & coloni emphyteuticarii fructus fiunt ſtatim, atque ab alio quocumque terrâ ſeparati ſunt. Ibid. C.
Bonæ fidei emptor quis ſit. Tom.7. c.703. C. D.
In bonæ fidei contractibus quod agitur, pro cauto ſemper habetur. T.7. c.697. C.
Bonæ fidei actio omnis an ſit de dolo, & mala fide. T.7. c.763. B.
Bonæ fidei actiones ipſo jure in ſe continere exceptionem doli mali. T.7. c.513. C.
Bonæ fidei actione quales. Tom.8.c. 1116. A.
Bonæ fidei vis. T.8. c.940. E.
Bonæ fidei actio quid, & bonæ fidei judicia. T.8. c.1097. D. E.
Bonæ fidei emptor poteſt ſibi uſucapere, quod venditor propter malam fidem non potuit. T.8.c.781. D. judicia bonæ fidei a ſtricti juris judiciis qua in re diſtent. Ibid. c.758. D.
Bonæ fidei emptor quis. T.8. c.568. A.
Bonæ fidei poſſeſſor fructus ante litem perceptos ſuos facit. Tom.7. c.1493. A.
Bonæ fidei poſſeſſioni clandeſtina poſſeſſio, & quæ vi occupata eſt, opponitur. T.8. c.267. C. D.
Bonæ fidei debitor quis dicitur. T.9. c.243. B.
Bonæ fidei cur nulla ſunt interdicta. T.9. c.494. A.
Bonæ fidei nomen latiſſimè manat. T. 9. c. 853. B. compre hendit omnes fructus rei & omnem cauſam & uſuras, quas præſtari æquum eſt. Ibid. B.
Bonæ fidei nihil magis contrarium, quàm dolus malus. T.9. c.1243.A.
Bonæ fidei poſſeſſorem, aut dominum, qui ex delicto ſervi actione tenetur, atque conveniri poteſt, non poſſe ejuſdem ſervi nomine eâ actione experiri, & contra eum, quocum agi non poteſt noxali actione, poſſe ipſum agere eâ actione. T.9. c. 626. E. & ſeq.
Bonæ fidei judicium lex facit. T.9. c.494. A.
Bonæ fidei poſſeſſor in quo differat a malæ fidei poſſeſſore. T.9. c.152. B.
In bonæ fidei judiciis non ſtrictas inter litigantes ſtipulationes, ſed bonam fidem quærunt judices. T.9. c.1251. D.
Bonæ fidei poſſeſſor tempore apprehenſæ poſſeſſionis ſi res hereditarias vendiderit poſt litem conteſtatam, quid ſit ſtatuendum de pretiis. T.9 c.153. A. & ſeq. quid ſi minoris vendiderit juſto pretio. Ibid. C.
In bonæ fidei contractibus ex mora veniunt uſuræ. T.9. c.243. C.
Bonæ fidei poſſeſſor non tenetur de fructibus percipiendis, niſi poſt litem. T.9. c.239. D.
Bonæ fidei poſſeſſor, & malæ fidei poſſeſſor in quo differunt. Tom.9. c.799. C.
Bonæ fidei poſſeſſor uſuras pretii ſive pecuniæ redactæ ex venditione rerum hereditariarum reſtituere non damnatur. T.9. c.152. D.
Bonæ fidei verbum non tantùm excludit dolum, ſed etiam culpam. T.9. c.493. E.
Bonæ fidei actionibus ipſo jure accedunt augmenta rei. T.9. c.159. E.
Bonæ fidei actio communiter eſt incerta. T.9. c.494. A.
Boni viri arbitratu an bona propria conferantur. T.5. c.614. C.
Boni viri arbitratu defendi quid ſit. T.5. c.760. E.
Boni viri arbitrium vinculo æquitatis continetur. T.8. c.544. A.
Bonam fidem in contractibus conſiderari æquum eſt. T.9. c.243.A.B.
Bonum nomen quodnam, & quando dicatur. T.5. c.474. A.
Bonorum poſſeſſio quid ſit. Tom.8. c.3. E.
Bonorum poſſeſſio a quo magiſtratu detur. T.3. c.98. D. E.
Bonorum poſſeſſio quibus non competit. T.1. c.828. D.
Bonorum poſſeſſio libertorum. T.1. c.825. A.
Bonorum poſſeſſio ſecundùm tabulas. T.1. c.823. B.
Bonorum poſſeſſiones contra tabulas, & ſecundùm tabulas duæ ſunt. T.1. c.348. B. C.
Bonorum poſſeſſio contra lignum. T.3. c.306. B.
De bonorum poſſeſſionibus admittendis Conſtantini leges. Tom.3. c.496. C.
Bonorum collatio quando, & ut fit. T.1. c.821. C. D.
Quorum bonorum inter liberos collatio detur. T.1. c.821. D.
De bonorum petitionibus ſublatis. T.2. c.666. A.
Bonorum emptor ſimilis erat bonorum poſſeſſori. T.1. c.190. C. D.
Bonorum ademptio an debitorem liberet. T.3. c.453. A.
Bonorum diviſio. T.2. c.437. B.
Bonorum poſſeſſio Carboniana non datur puberi, ſed impuberi. Tom.1. c.413. B. C.
Bonorum poſſeſſioni petendæ certum tempus præfinitum. T.1. c.185.E.
Bonorum in poſſeſſione petenda utrùm dies utiles ſinguli conſiderentur. Ibid. c.186. B.
Bonorum veri poſſeſſores quinam ſint.

BIU Cujas

sint. Tom. 1. c. 183. A.
Bonorum possessio intestati datur per septem gradus. T.1. c.348. D.
Bonorum possessio cum re, aut tamen re fit. Ibidem c.349. A.
Bonorum possessio edictalis,& decretalis. T.1. c.186. B.
Bonorum possessio intra quæ tempora detur. T. 1. c. 185. E.
Bonorum posseſsio in odiosis non continetur hereditatis appellatione. T.1. c.828.D.
Descriptio bonorum a testatore facta quibus nocet, vel prodest. T. 2. c.1095. C.
Bonorum cessio. Vide, Cessio bonorum.
Bonorum partis distractio sub hasta præconis. Vide, Distractio bonorum.
Bonorum possessio Carboniana quibus datur. T.4. c.350. B.
Bonorum possessio decretalis quæ est. T.4. c.398. C. D.
Bonorum posseſsio edictalis quæ est. Idid. C. D.
Bonorum possessio edictalis, & decretalis. Ibid. C. D.
Bonorum possessio est ex edicto Prætoris. T.4. c.348. E.
Bonorum possessio contra tabulas an detur filio instituto ex modica parte. T.4. c.380. B.
An bonorum possessio contra tabulas detur patrono præterito, qui etiam eodem testamento præteritus est. T.4. c.360. B.
Bonorum possessionem secundùm tabulas an filius a patre institutus poterit aliquando petere. Tom.4. c.351. D.
Bonorum possessio contra tabulas quibus datur, & contra quos. T. 4. c.348. A. B.
Bonorum possessio unde legitimi habetur pro bonorum possessione contra tabulas. T.4. c.378. C.
Bonorum possessio contra tabulas, & querela inofficiosi testamenti in quo differunt. T.4. c.348. A.
Bonorum possessionis secundùm tabulas beneficium nemini debet esse captiosum. T. 4. c. 113. A. estque multiplex. Ibidem A.
Bonorum possessionem dat Prætor legum tuendarum causâ. T. 4. c. 1450. B.
Bonorum possessionem an petere possint surdi, muti, cæci, & municipes. T.4. c.396. B. & seq.
A bonorum possessione quid distat possessio rerum. T.4. c.69. C.
Bonorum possessio. Vide, Possessio bonorum.
Bonorum possessor loco heredis est. T.4. c.913. A.
Bonorum possessorem facit Prætor. non heredem. T.4. c.914. C. D.
In bonorum quantitate exquirenda ratio falcidiæ redigitur ad tempus mortis. T.4. c.199. E.
Bonorum separatio. Vide, Separatio bonorum.
In bonorum vacantium causa quadriennium numeratur, in aliis causis verò vicennium a die nuntiationis. T.4. c.1374. B.
Bonorum venditio. Vide, Venditio bonorum.
Inter bonorum possessionem edictalem, & decretalem differentiæ quæ sunt. T.4. c.376. E.
In bonorum possessione quisnam ordo servetur. T.5. c.762. D.
In bonorum collatione quænam tempora spectentur. T.5. c.614. A.
Bonorum appellatione in edicto de collatione bonorum quæ res contineantur. Ibid. C.
Bonorum possessio, quæ datur emancipatis, an semper habeat adjunctum onus collationis bonorum propriorum,concurrentibus suis heredibus. T.5. c.613. D.
Bonorum possessio,quæ petita non est, sicut & hereditas, quæ adita non est, ad heredem non transmittitur. T.5. c.602. B.
Ad bonorum possessionem contra tabulas an vocentur liberi præteriti eodem jure, atque ordine, quo vocantur ad successionem legitimam. T.5. c.605. A.
Bonorum possessio quomodo olim petenda erat a Prætore. T.5. c.627. E.
Bonorum possessio decretalis quænam dicatur. T.5. c.602. D.
Edictalis quænam sit. Ibid. D. & c. 627. E.
Bonorum possessio intra quodnam temporis spatium sit petenda. Ibid. c.628. A.
Bonorum possessio unde legitimi quibusnam ex causis detur. T.5.c.626. E.
Bonorum possessor an similis sit heredi. T.5. c.163. C.
Bonorum possessio cuilibet,petenti de plano, an sine causæ cognitione detur. T.5. c.600. E.
Bonorum possessiones quotuplices sint. T.5. c.597. B. C.
Bonorum possessio quandonam ex uno jure in aliud migrare dicatur. T.5. c.610. E.
Bonorum possessio pupillaris quandonam finiri dicatur. Tom. 5. c. 622. D.
Bonorum possessio quandonam in tempus pubertatis transferatur. T. 5. c.621. C.
Bonorum possessio contra tabulas datur ei, qui suus futurus erat; at ei, qui suus futurus non erat, non datur. T.5. c.604. E.
Bonorum possessio edictalis in quo differat a bonorum possessione decretali. T.5. c.627. E.
Bonorum possessio an aliquando rem secum trahat. T.5. c.609. B.
Bonorum possessio quomodo fit filio. T.5. c.607. A. B.
Bonorum militis possessio quo tempore petenda. T.5. c.626. B.
Bonorum possessio secundùm tabulas quibus, & quando competat. T. 5. c.600. D.
Bonorum possessio contra tabulas, & quando competat. T.5. c.598. D.E. & seq.
Bonorum possessio in liberti paterni bonis competit patroni filio, si deportatus patronus sit, non si captus ab hostibus. T.5.c.624. C. D.
Bonorum possessio unde legitimi quibusnam detur. T.5. c.626. E.
Bonorum possessio secundùm tabulas quando rescindatur bonorum possessione contra tabulas. Tom. 5. c.600. E.
Bonorum possessio liberis, aut parentibus intra annum, cæteris verò agnatis, cognatisque intra centum dies petenda est. T.5. c.628. A.
Bonorum possessorem non nisi ex secundo decreto fieri Accursius asserit. T.5. c.558. A.
Bonorum appellatione obligationes omnes,& actiones continentur, tam activæ,quàm passivæ. T.6. c.123.B.
De bonorum collatione, quam emancipatus filius præteritus bonorum possessione contra tabulas petens aliis liberis suis conferre debet. T. 6. c.158. C. & seq.
Bonorum defuncti, & heredis separatio. T.6. c.326. C.
Bonorum partes inter emancipatos liberos faciendæ. T. 6. c. 159. E. & c. 160. A. & seq.
Bonorum possessio contra tabulas datur filio emancipato præterito in testamento. Tom. 6. c. 154. A. & seq.
Bonorum possessio frustra petitur,ubi tabulæ non valent. T.6. c.167. D.
Bonorum possessio secundùm tabulas. T.6. c.169. E.
Bonorum possessio datur impuberi contra tabulas. T.6. c.159. C.
Bonorum possessio datur impuberibus ex edicto perpetuo, ad exemplum, & similitudinem Carboniani edicti. T.6. c.167. A.
Bonorum possessio, quæ datur emancipatis liberis, datur etiam his, qui nunquam in potestate patris fuerunt. T.6. c.187. B.
Bonorum possessionis jus cur introductum a Prætore. T. 1. c. 182. B.
Bonorum possessionem unde legitimi non perire minimâ capitis diminutione, vel adoptione patroni. T.6. c.184. C.
Bonorum possessionem secundùm tabulas Prætor dat tantùm scriptis heredibus, quum tabulæ obsignatæ sunt septem testium signis. Tom.6. c.163. A.
De bonorum possessione ex testamento militis. Tom.6. c.181. E. & seq.
De bonorum possessione unde legitimi. T.6. c.186. C. D.
De bonorum possessione, quæ ab intestato post liberos defertur legitimis. T.6. c.185. B. & seq.
De bonorum possessione contra tabulas liberti. T.6. c.183. C.
De bonorum possessionibus contra tabulas. Tom.6. c.163. C. & sequ.

Bono-

BIU Cujas

Bonorum poſſeſſor in omnibus loco heredis legitimi habetur, Tom.6. c.35. D.
De bonorum poſſeſſionibus edictum primum eſt de bonorum poſſeſſione contra tabulas. T.6. c.153. C.
Bonorum poſſeſſor ſimilis heredi eſt. T.6. c.154. B.
Bonorum ſeparatio. Vide, Separatio bonorum.
Bonorum poſſeſſio an faciliùs acquiratur, quàm hereditas. T.6. c.570. B.
Bonorum poſſeſſio an ſit ex jure Prætoris. Ibid. B.
Bonorum nomen an mutet mutatio perſonarum, vel mutatio ſtatus. Ibid. C.
Bonorum ceſſio debitores liberat moleſtiâ carceris. T.4. c.234. B.
Bonorum poſſeſſio an detur ex teſtamento non ſignato. T.8. c.135. D.
Bonorum poſſeſſio an per procuratorem acquiri poſſit. T.7. c.393. A.
Bonorum poſſeſſio an peti poſſit, ſi injuſtæ ſint nuptiæ, & vir heres inſtituatur, aut mulier. T.7. c.1490. C.
Bonorum poſſeſſio quomodo definitur. T.8. c.3. E.
Bonorum poſſeſſio, vel aditio an ſuis heredibus ſit neceſſaria. T.7. c.175. A. B.
Bonorum poſſeſſio Carboniana cui detur. T.7. c.201. C.
Bonorum poſſeſſio edictalis. T.7. c. 1176. D.
Bonorum poſſeſſio decretalis. Ibid.D.
Bonorum poſſeſſio contra tabulas a Prætore datur. T.7. c.375. A.
Bonorum appellatione quid continetur. T.7. c.1382. B.
Bonorum poſſeſſio contra tabulas non ſemper datur adversùs omnes gradus heredum. T.8. c.41. C.
Bonorum poſſeſſionem contra tabulas, quæ datur patrono, multum diſtare ab ea, quæ datur liberis. T.7. c.188. A.
Bonorum poſſeſſio non datur, ſed agnoſcitur a ſucceſſore. T.7. c.55. D.
Bonorum ratione quæ crimina in heredem tranſmittantur. Tom.7.c. 1478. C.
Bonorum poſſeſſionem contra tabulas qui petiit, an repellatur a legato, quod filio, vel ſervo ejus relictum eſt. T.7. c.1485. A.
Bonorum poſſeſſionem duplicem eſſe, decretalem, & edictalem. Tom.7. c.973. A.
Bonorum ſuorum uſumfructum ſi quis legaverit, quæ appellatione bonorum veniant. T.7. c.1382. B.
Bonorum uſus fructus ſi legatus eſt, an ea dun taxat intelligantur, quæ deducto ære alieno ſuperſunt. T.7. c.1376. A.
Bonorum uſusfructus ſi legetur, an etiam futurorum bonorum poſt teſtamentum acquiſitorum uſusfructus legatus videatur. T.7. c.1382. D.
Bonorum poſſeſſionis jus quando, & a quo introductum. T.8. c.1040. B. C. ejus gradus. Ibid. D.
Bonorum poſſeſſiones ex teſtamento quot, & quæ. Ibid. E. & ſeq.
Bonorum civilis appellatio quæ ſit. T. 8. c.3. A.
Bonorum collatio an inter eos tantùm fiat, quibus data eſt contra tabulas. T.8. c.80. C.
Bonorum collatio fit poſt bonorum poſſeſſionem contra tabulas. Ibid. A.
Bonorum omnium uſufructu legato an lex falcidia minuat legatum, & an fructus legatario integri cedant. T.7. c.1382. C.
Bonorum omnium uſufructu legato, quod ſuperat dodrantem, id lege falcidiâ minui, & quomodò. Ibid. C.
Bonorum pars legata an cum, vel ſine fructibus reſtituatur. Tom.7. c. 1007.D. an onera deducantur. Ibid. E.
Bonorum parte coheredi prælegatâ an præſtetur ea deducto ære alieno. T.7. c.1376. A.
Bonorum poſſeſſio ab inteſtato an deferatur, ſi nec contra, nec ſecundùm tabulas competat. Tom.8. c.162. A.
Bonorum poſſeſſio ab inteſtato quando competat. Ibid.C.
Bonorum poſſeſſio ab inteſtato prima quæ ſit. Ibid. C.
Bonorum poſſeſſio ab inteſtato quibus liberis detur. Ibid. E.
Bonorum poſſeſſio alia eſt juris, altera corporis. T.8. c.3. C.
Bonorum poſſeſſio acquiritur agnoſcenti, non ratum non habenti. T. 8. c.4. C.
Bonorum poſſeſsio an a ſocietatibus, civitatibus, & univerſitatibus agnoſci, & acquiri poſſit. Ibid. E. & c.5. A.
Bonorum poſſeſſio an acquiratur per alios, eam petentes noſtro nomine, T.8. c.6. D. an per procuratorem acquiri poſſit. Ibid. D.
Bonorum poſſeſſio an acquiratur non petita, vel data. T.8. c.18. A. an hodie ſolenniter petatur. Ibid. B.
Bonorum poſſeſſio an acquiratur pupillæ per matris petitionem. T.8. c.18. C.
Bonorum poſſeſſio an acquiri, & agnoſci poſſit a corporibus. T.8. c.5. B.
Bonorum poſſeſsio an detur contra teſtamentum militis. T.8. c.149. A.
Bonorum poſſeſsio an detur ex injuſto rupto, irrito teſtamento. T.8 c.135. A.
Bonorum poſſeſsio an detur, ſi teſtamentum ſcriptum ſit notis, vel conſtet nuncupatione. T. 8. c. 10. D. E.
Bonorum poſſeſsio an detur jus legitimum habenti. T.8. c.10. B.
Bonorum poſſeſsio an detur, lino, quo tabulæ ligantur, inciſo, ac rupto. Tom. 8. c.135. D.
Bonorum poſſeſsio an detur, ſi non exſtet authenticum teſtamenti, ſed ejus exemplum. T.8. c.135. C.
Bonorum poſſeſsio an detur, ſi teſtamenta facta ſint actis municipalibus. Ibid. A.
Bonorum poſſeſsio an detur ſecundùm nuncupationem, & an ſecundùm teſtamentum militis. T.8. c. 134. E.
Bonorum poſſeſsio an detur, antequam heres adierit. T.8. c.45. A.
Bonorum poſſeſsio an detur ſecundùm tabulas, ſi non exſtent ſupremæ. T.8. c.135. A. an ſemel exſtare ſit ſatis, an apparere neceſſe ſit. Ibid. A.
Bonorum poſſeſsio an detur ex priore, vel poſteriore teſtamento. T.8.c.47. C. D.
Bonorum poſſeſsio an detur ex voluntate teſtati, ſi deletum incautè ſit heredis nomen. T.8. c.135. A.
Bonorum poſſeſsio ſecundùm tabulas an detur ei, cujus nomen eſt inconſultò deletum, ut non poſsit legi. T.8. c.141. D. E.
Bonorum poſſeſsio an detur cognato naturali. T.8. c.16. B.
Bonorum poſſeſsio an furioſo, infanti, muto, ſurdo, cœco competat. T.8. c.21. B. C. D.
Bonorum poſſeſsio an detur nato impuberi, cui fiſcus movet ſtatus controverſiam. T.8. c.15. B.
Bonorum poſſeſsio an detur heredi ſine certa parte inſtituto. Tom.8. c.144. E. & c.145. A.
Bonorum poſſeſsio an detur nepoti præterito a patre emancipato. T.8. c.54. A.
Bonorum poſſeſsio an detur ſecundùm tabulas pupillares, ſi non ſint ſignatæ. T.8. c.143. D.
Bonorum poſſeſsio an deferatur ventri. T.8. c.15. B.
Bonorum poſſeſsio an peti poſsit ante apertas tabulas. T.8. c.14. B.
Bonorum poſſeſsio an priùs admittatur, quàm conferatur, vel caveatur. T.8. c.98. B.
Bonorum poſſeſsio an ſervo petenti dari debeat, vel poſsit. T.8. c.11. C.
Bonorum poſſeſsio an ſeparatim detur ei, quem pater ſibi heredem ſcripſit; & ei ſeparatim, quem pupillo ſcripſit. T.8. c.143. C.
Bonorum poſseſio an ſervo inſtituto dari poſsit. Ibid. E.
Bonorum poſſeſſio an ſit cum re. T.8. c.136. B.
Bonorum poſſeſſio an tribuat domicilium. T.8. c.2. A.
Bonorum poſſeſsio an inteſtatũ faciat, ſi adita ſit hereditas. T.8. c.68.D.
Bonorum poſſeſsio an inuito acquiratur. T.8. c.4. B. C. an deferatur nolenti, ignoranti. Ibid. B.
Bonorum poſſeſsio an poſsit acquiri per procuratorem. T.8. c.6. D.
Bonorum poſſeſsio an ſecum trahat commoda, & incommoda. T.8. c.4. C.

BIU Cujas

Bonorum poſſeſſio an tollatur furore ſuperveniente illius, cujus mandato, & nomine petita eſt. T. 8. c. 18. E.
Bonorum poſſeſſio Carboniana an exheredatis detur. T. 8. c. 123. B. C.
Bonorum poſſeſſio Carboniana quibus detur, & quando finiatur. T. 8. c. 121. D. E.
Bonorum poſſeſſioni carbonianæ quando locus ſit. T. 8. c. 132. C. D.
Bonorum poſſeſſio an deferatur ex edicto infanti. T. 8. c. 22. A.
Bonorum poſſeſſio contra tabulas an detur filiabus emancipatis. T. 8. c. 30. B.
Bonorum poſſeſſio contra tabulas an detur liberis ſcriptis ſub conditione. T. 8. c. 33. D.
Bonorum poſſeſſio contra tabulas an detur poſthumis præteritis, item liberis præteritis reverſis ab hoſtibus. T. 8. c. 24. D.
Bonorum poſſeſſio quando detur ſecundùm voluntatem, & nuncupationem inteſtati. T. 8. c. 48. E. quando detur ſecundùm notorium. Ibidem E. quando detur ſecundùm geſta municipalia. Ibid. E.
Bonorum poſſeſſio quando detur non ſecundùm tabulas, ſed ſecundùm voluntatem inteſtati. Ibid. E.
Bonorum poſſeſſio contra tabulas an detur natis ex emancipato poſt emancipationem. T. 8. c. 100. A. an, & quando illi conferant. Ibid. A.
Bonorum poſſeſſio contra tabulas an detur ſcriptis per liberos præteritos. T. 8. c. 32. E. & c. 33. A.
Bonorum poſſeſſio contra tabulas an detur iis, qui nunquam ſui fuerunt. T. 8. c. 39. A. B.
Bonorum appellatione quid contineatur. T. 8. c. 502. A. B. C.
Bonorum poſſeſſio hereditatis appellatione continetur. Tom. 8. c. 786. D.
Bonorum poſſeſſio quibus liberis non competit. T. 8. c. 190. D.
Bonorum poſſeſſio contra tabulas non datur nothis, ſive naturalibus, nec *unde liberi*, & cur. T. 8. c. 165. A. datur *unde legitimi* in ſucceſſione matris. Ibidem A.
Bonorum poſſeſſio communis eſt: concurrit cum bonorum poſſeſſione ſecundùm tabulas, vel contra tabulas, & cum bonorum poſſeſſione *unde legitimi*. T. 8. c. 185. D.
Bonorum poſſeſſio decretalis eſt, aut edictalis. T. 8. c. 4. B.
Bonorum poſſeſſio quibus datur. T. 8. c. 171. C.
Bonorum poſſeſſiones comparantur actionibus. T. 8. c. 185. D.
Quæ bonorum poſſeſſio poteſt eſſe ſine re. T. 7. c. 1176. C.
De bonorum poſſeſſionibus, quæ deferuntur ab inteſtato ſi tabulæ teſtamenti extabunt *unde liberi*. T. 8. c. 161. C. & ſeq.
Ad bonorum poſſeſſionem petendam quot dies conſtituti. T. 8. c. 233. E. & c. 234. A.
De bonorum poſſeſſionis delatæ repudiatione. T. 8. c. 199. D. E. & ſeq.
Bonorum poſſeſſionem delatam qui adire poſſunt, vel non; & qui repudiare eam poſſunt, vel non. T. 8. c. 199. C. D. & ſeq.
In bonorum poſſeſſionibus ſunt, & fuerunt ſemper certa, & ſtatuta tempora. T. 8. c. 203. D.
De bonorum poſſeſſione *unde liberi*. T. 8. c. 164. E. & ſeq. Vide, Unde liberi.
Bonorum poſſeſſio contra tabulas quibus datur. T. 8. c. 173. D. E. & ſeq.
De bonorum poſſeſſione Carboniana. T. 8. c. 164. A. B.
De bonorum poſſeſſionis repudiatione. T. 8. c. 199. D. E.
Bonorum poſſeſſio dicitur actio præteriti. T. 8. c. 173. E.
Bonorum poſſeſſio edictalis ſeparanda a decretali. T. 8. c. 234. E.
Bonorum poſſeſſio datur facilè. T. 8. c. 181. C.
Bonorum poſſeſſio amittitur duobus modis. T. 8. c. 202. C.
Bonorum poſſeſſio legitimis datur ab inteſtato cum re. Tom. 8. c. 171. B.
Bonorum poſſeſſio proximo cuique datur. T. 8. c. 186. A.
Bonorum nomen ſola commoda complectitur, non autem incommoda. T. 7. c. 1106. A.
Bonorum poſſeſſio contra tabulas an liberis primùm detur. T. 8. c. 24. A.
Bonorum poſſeſſio contra tabulas an detur ex emancipatis natis poſt emancipationem. T. 8. c. 25. A.
Bonorum poſſeſſio decretalis an repudiari poſſit, & an finiatur tempore. Vide, Decretalis bonorum poſſeſſio.
Bonorum poſſeſſio contra tabulas an teſtamentum reſcindat. T. 8. c. 58. A.
Bonorum poſſeſsio edictalis quid diſtet a decretali. T. 8. c. 7. D. E. an finiatur tempore. Ibid. c. 8. A.
Bonorum poſſeſsio contra tabulas an tribuat jus petendæ hereditatis. T. 8. c. 49. D.
Bonorum poſſeſſio contra tabulas an omnibus liberis præteritis, tam naturalibus, quàm adoptivis detur. T. 8. c. 24. B.
Bonorum poſſeſsio contra tabulas patris, vel avi, an nato emancipato detur. T. 8. c. 116. A.
Bonorum poſſeſsio contra tabulas an detur tam liberis ſuis, quàm emancipatis præteritis. T. 8. c. 24. A. B.
Bonorum poſſeſsio contra tabulas an detur ei, qui judicium defuncti agnovit. T. 8. c. 35. B. & c. 51. E.
Bonorum poſſeſsio contra tabulas an detur iis, qui ſui futuri ſunt? T. 8. c. 41. A.
Bonorum poſſeſsio contra tabulas an detur liberis adoptivis emancipatis. T. 8. c. 30. C. an detur naturalibus emancipatis præteritis. Ibidem C.
Bonorum poſſeſſio contra tabulas an ſit neceſſaria in ſuo, vel in emancipato. T. 8. c. 25. A. an ſit utilis in ſuo. Ibid. A.
Bonorum poſſeſſio contrà tabulas duplex eſt. T. 8. c. 24. A.
Bonorum poſſeſſio intra quod tempus petenda ſit. T. 8. c. 14. A.
Bonorum poſſeſſio contra tabulas nonnunquam eſt jure, & loco bonorum poſſeſſionis ſecundùm tabulas. T. 8. c. 34. A.
Bonorum poſſeſſio contra tabulas primùm defertur, deinde ſecundùm tabulas. T. 8. c. 138. D.
Bonorum poſſeſſio contra tabulas quando præterito non detur. T. 8. c. 72. A.
Bonorum poſſeſſio contra tabulas in ſuo præterito an? & qua in re utilis ſit. T. 8. c. 25. B. C.
Bonorum poſſeſſio contra tabulas liberorum emancipatorum an, & quando parentibus detur. T. 8. c. 145. D.
Bonorum poſſeſſio contra tabulas; quæ datur liberis, contra teſtamentum datur; quæ patronis datur, contra heredem datur. T. 8. c. 35. D. E.
Bonorum poſſeſſio contra tabulas quibus detur. Ibidem E. an iis detur, qui nunquam fuerunt in poteſtate. Ibidem c. 36. A.
Bonorum poſſeſſio contra tabulas ſi petita ſit, an legata, & quibus, & a quo præſtentur. T. 8. c. 74. C. D.
Bonorum poſſeſſionem contra tabulas ſi præteriti admittant, an ſcripti ſubmoveantur. T. 8. c. 138. A. B.
Bonorum poſſeſſio contra tabulas ut competat, quæ exigantur. T. 8. c. 72. A.
Bonorum poſſeſſio cui defertur, an ab eo exigatur ſcientia juris. T. 8. c. 14. C.
Bonorum poſſeſſionis edictalis petendæ tempus quando cedat. T. 8. c. 130. B.
Bonorum poſſeſſio ab inteſtato peti poteſt, etiam datâ bonorum poſſeſsione Carbonianâ. T. 8. c. 163. D.
Bonorum poſſeſſio agnatis non eſt neceſſaria, cognatis eſt neceſſaria. T. 8. c. 189. D.
Bonorum poſſeſſio ab inteſtato an ſtatim deferatur, ſi ſcriptus heres repudiavit bonorum poſſeſſionem ſecundùm tabulas, vel præteritus bonorum poſſeſsionem contra tabulas intra annum, vel centum dies. T. 8. c. 163. C.
Bonorum poſſeſſio non acquiſita defuncto, an tranſmittatur in heredem. T. 8. c. 7. A.
Bonorum poſſeſſio non agnita a defuncto,

BIU Cujas

functo, an heredi ejus detur. Ibid. D.
Bonorum possessio priùs datur, quàm fiat collatio bonorum. T. 8. c. 80. A.
Bonorum possessio, quæ sine mandato nomine alieno petitur, an acquiratur sine ratihabitione. T. 8. c. 18. D. E.
Bonorum possessio quando juris, & civile nomen sit, & quando sine ullo corpore consistat. T. 8. c. 3. C.
Bonorum possessio quid sit. Ibid. C.
Bonorum possessio quomodo separetur ab aditione hereditatis. T. 8. c. 4. A.
Bonorum possessio quomodo deferatur per gradus. T. 8. c. 13. B.
Bonorum possessio secundùm tabulas an detur, si in opistographo testamentum sit scriptum. T. 8. c. 134. E.
Bonorum possessio secundùm tabulas an detur, si voluntas exstet in charta. Ibidem D.
Bonorum possessio secundùm tabulas an detur heredi instituto sub conditione. T. 8. c. 141. B.
Bonorum possessio secundùm tabulas an detur, si tabulæ non exstiterint mortis tempore. T. 8. c. 20. B. C. an necesse sit, eas proferri. Ibidem C.
Bonorum possessio contra tabulas prior est, quàm secundùm tabulas. T. 8. c. 138. A.
Bonorum possessio secundùm tabulas an cedat scripto, priusquam finem acceperit contra tabulas. Ibidem D.
Bonorum possessio secundùm tabulas ex quibus tabulis detur. T. 8. c. 10. D.
Bonorum possessio secundùm tabulas ut competat, quæ requirantur. T. 8. c. 35. A.
Bonorum possessio secundùm tabulas an captivis institutis detur. T. 8. c. 144. D.
Bonorum possessio secundùm tabulas an detur, si testator testamenti faciendi tempore factionem ejus habuerit, postea mortis tempore non habeat. T. 8. c. 135. E.
Bonorum possessio secundùm tabulas an detur heredi non nominato, sed certâ demonstratione significato. T. 8. c. 144. E. & c. 145. A.
Bonorum possessio secundùm tabulas an detur heredi scripto, cujus nomen in testamento deletum sit. T. 8. c. 19. E.
Bonorum possessio secundùm tabulas an detur, si testator non habuerit testamenti factionem. T. 8. c. 135. D. E.
Bonorum possessio secundùm tabulas an detur inconsulto, vel casu aliquo scripto. T. 8. c. 141. D.
Bonorum possessio secundùm tabulas an detur ei, cujus nomen a testatore deletum sit. Ibid. D.
Bonorum possessio secundùm tabulas an detur, si heres nesciat, tabulas testamenti exstare. T. 8. c. 135. C.
Bonorum possessio secundùm tabulas an, & quomodo deferatur per gradus heredum. T. 8. c. 141. A.
Bonorum possessio secundùm tabulas an detur scriptis sub conditione pendente. T. 8. c. 34. A.
Bonorum possessio secundùm tabulas an dari possit scripto, si tabulæ testamenti exstent, & testamentum nullum sit. T. 8. c. 25. C.
Bonorum possessio secundùm tabulas an sit cum re. T. 8. c. 136. B.
Bonorum possessio secundùm tabulas an sub conditione scriptis detur, pendente conditione. T. 8. c. 139. A. B.
Bonorum possessionem secundùm tabulas si scripti sub conditione acceperint, an eâ deficiente repellantur. Ibid. B.
Bonorum possessio secundùm tabulas ut detur, an necesse sit, si pluribus exemplaribus testamentum scriptum sit, omnes codices exstare. T. 8. c. 135. B.
Bonorum possessio secundùm tabulas quando cedat. T. 8. c. 138. C.
Bonorum possessio si nondum petita sit secundùm, vel contra tabulas, an ipsi liberi possint petere unde liberi, quasi ab intestato. Ibid. C.
Bonorum possessio *unde cognati* an, quos, & quot gradus habeat. T. 8. c. 13. B.
Bonorum possessio *unde legitimi* quando competat. Vide, Unde legitimi.
Bonorum possessio *unde legitimi* an detur rectè matri. Vide, Unde legitimi.
Bonorum possessio *unde legitimi* quibus detur. Vide, Unde legitimi.
Bonorum possessio *unde legitimi* defertur legitimis proximioribus. Vide, Unde legitimi.
Bonorum possessio *unde legitimi* quibus competit, an iis necessarium sit eam petere. Vide, Unde legitimi.
Bonorum possessio *unde liberi* quando, & quibus detur. T. 8. c. 10. B.
Bonorum possessio *unde vir* ut detur, quæ requirantur. Vide, Unde vir, & uxor.
Bonorum possessionem an agnoscere possint scripti ex incertis partibus. T. 8. c. 141. D.
Bonorum possessionem an filius emancipatus amittat, si post mortem patris arrogandum se dederit ante petitam bonorum possessionem contra tabulas. T. 8. c. 30. D.
Bonorum possessio an furiosus per se, vel per alium acquirere possit. T. 8. c. 22. D. E.
Bonorum possessionem an infans tutore auctore petere possit. T. 8. c. 11. E.
Bonorum possessionem contra tabulas an perdat, qui libertum paternum capitis accusavit. Tom. 7. c. 1487. B.
Bonorum possessionem an possit capere, qui non potest hereditatem capere. T. 8. c. 16. B.
Bonorum possessionem an procurator possit repudiare. Vide, Procurator. Vide, Repudiare.
Bonorum possessionem an pupillus tutore auctore petere possit. T. 8. c. 11. D. E.
Bonorum possessionem an quis invitus cogatur petere, vel agnoscere. T. 8. c. 4. C.
Bonorum possessionem an videatur posterior agnovisse, si petierit, priusquam prior repudiavit. T. 8. c. 13. E.
Bonorum possessionem contra tabulas an scriptus beneficio prætiti petere possit. T. 8. c. 33. A.
Bonorum possessionem contra tabulas qui petiit, an repellatur a legato, vel mortis causâ donationibus. Tom. 8. c. 61. C. an repellatur a donatione inter vivos. Ibid. C.
Bonorum possessionem contra tabulas qui petiit, quæ legata, & quibus præstare debeat. T. 8. c. 73. A.
Bonorum possessionem contra tabulas qui petiit, non tantùm amittere legata, sed etiam repelli a substitutione pupillari. T. 8. c. 65. B.
Bonorum possessionem qui agnovit, an dominus fiat, & pro eo habeatur. T. 8. c. 2. A.
Bonorum possessionem contra tabulas semper dari in assem. Tom. 7. c. 1483. B.
Bonorum possessionem contra tabulas qui petiit, an postea venire possit ab intestato. T. 8. c. 163. B.
Bonorum possessionem contra tabulas si duo filii, unus institutus, alter prætiritus, petierint, an, quomodo, & quibus legata præstent. T. 8. c. 75. C.
Bonorum possessionem edictalem qui agnovit, an detur ei etiam Carboniana, & contra. Tom. 8. c. 130. C. an utriusque possessionis annus simul cedat. Ibid. C.
Bonorum possessionem nisi prior repudiarit intra tempora, sequenti non cedere tempora bonorum possessionis petendæ. Vide, Unde legitimi.
Bonorum possessionem non dari nisi patrifamilias Vide, Unde legitimi.
Bonorum possessio non petentis portio an petentibus ad crescat. T. 8. c. 139. E.
Bonorum possessionem, quæ personæ petere possint. T. 8. c. 11. D.
Bonorum possessionem qui petiit alieno nomine sine mandato, an postquam furere cœperit, petitio rata haberi possit. T. 8. c. 18. D. E.
Bonorum possessio contra tabulas

bulas inteſtatum non facit, ſi adita ſit hereditas. T. 8. c. 68. D.
Bonorum poſſeſſionem ſi qui petierint contra tabulas, eos habere viriles, & pares portiones, etiam ſi in teſtamento eis adſcriptæ ſint impares portiones. T. 8. c. 73. C.
Bonorum poſſeſſio ſi præteritus petierit, an, quomodo, & quibus legatariis teneatur. T. 8. c. 71. E. & c. 72. A. & ſeq.
Bonorum poſſeſſionem contra tabulas ſi filius præteritus petierit, an legata præſtet. T. 8. c. 75. A.
Bonorum poſſeſſio unde legitimi quando, & quibus detur. T. 8. c. 10. C.
Bonorum poſſeſſionis Carbonianæ effectus qui ſint. T. 8. c. 122. C.
Bonorum poſſeſſionis contra tabulas, & querelæ inofficioſi differentiæ quæ ſint. T. 8. c. 44. E.
Bonorum poſſeſſionis unâ ſpecie, vel gradu deficiente, an, & quando poſteriori locus fiat. T. 8. c. 13. C. quando tempora a poſteriori cedant. Ibid. C.
Bonorum poſſeſſionis petendæ ſecundùm tabulas, vel contra tabulas tempus an ſcripto, & præterito ſimul cedant. T. 8. c. 138. C.
Bonorum poſſeſſionis petendæ tempora an cedant ignoranti. T. 8. c. 14. A.
Bonorum poſſeſſionis petendæ tempora an cedant illi, qui teſtamentum falſum eſſe dixerit, nec petierit bonorum poſſeſſionem. T. 8. c. 17. B.
Bonorum poſſeſſionis petendæ tempora an cedant ignoranti, ſe eſſe proximum cognatum. T. 8. c. 14. B. C.
Bonorum poſſeſſioni petendæ quæ tempora præſtituta ſint, & cur præſtituta ſint. Vide, Dies bonorum poſſeſſionis petendæ.
Bonorum poſſeſſionis repudiationi quando locus fit. Vide, Repudiare.
Bonorum poſſeſſio unde liberi fingitur eſſe bonorum poſſeſſio contra tabulas. T. 8. c. 73. B.
Bonorum poſſeſſiones ex teſtamento quot ſint. T. 8. c. 134. D. & quis earum ordo. Ibid. D. & ſeq.
Bonorum poſſeſſiones quasdam eſſe ex teſtamento, quaſdam ab inteſtato. T. 8. c. 10. A. B.
Bonorum poſſeſſiones quomodo dividantur. T. 8. c. 2. B.
Bonorum poſſeſſionum quæ prima. T. 8. c. 10. B.
Bonorum poſſeſſor an ſit hereditatis poſſeſſor. T. 8. c. 3. B.
Bonorum poſſeſſor an ſit heres, vel dominus. T. 8. c. 1. C.
Bonorum poſſeſſor an ſit vice heredis. T. 8. c. 2. C.
Bonorum poſſeſſor an ſubſtineat commoda, & incommoda hereditaria. Ibid. C.
Bonorum poſſeſſor qui ſcriptus eſt, an poſſit ante apertas tabulas agnoſcere ſecundùm tabulas. T. 8. c. 14. B.
Bonorum poſſeſſionem contra tabulas qui petierit, in quo caſu legatum ei conſervetur. T. 8. c. 64. D.
Bonorum poſſeſſionem dare eſt juriſdictionis. T. 8. c. 1. C.
Bonorum poſſeſſorem quis facere poſſit. T. 8. c. 1. C.
Bonorum poſſeſſione petitâ reſcinditur teſtamentum, exceptis legatis relictis certis perſonis. T. 8. c. 62. C. D.
Ad bonorum poſſeſſionem qui admitti poſſunt. T. 9. c. 648. A. B.
De bonorum poſſeſſione contra tabulas, quam Prætor liberis pollicetur. T. 9. c. 659. A. B. & ſeq.
De bonorum poſſeſſione contra tabulas liberti, quæ patronis, liberiſque eorum datur. T. 9. c. 661. A. B. & ſequ.
Bonorum poſſeſſio quid ſit. T. 9. c. 648. A.
De vi bonorum raptorum actione. T. 9. c. 1157. B.
Bonorum poſſeſſio Carboniana eſt extraordinaria, non ordinaria; ideſt, decretalis, non edictalis. T. 9. c. 670. C. D.
In bonorum poſſeſſione dies utiles, & dies continui qui dicuntur. T. 9. c. 650. D. E.
Bonorum obſignatio. T. 9. c. 1123. E. annotatio. Ibid. E. publicatio. Ibid. E.
Bonorum paternorum diviſio quomodo fit. T. 9. c. 691. B.
Bonorum diſceptationem eſſe principalem cauſam, & in eam incidere quæſtionem ſtatus. T. 9. c. 119. E.
Bonorum poſſeſſio edictalis, & decretalis quomodo dantur. T. 9. c. 670. D. in quo differunt, Ibid. D.
De bonorum collatione. T. 9. c. 931. D. & ſeq.
Inter bonorum poſſeſſores datur ſucceſſio edicto ſucceſſorio. T. 9. c. 667. A. & ſeq.
Bonorum poſſeſſionis repudiandæ, vel petendæ tempora præſcripta ſunt. T. 9. c. 676. A. & ſeq.
Bonorum maternorum dominium non pertinuiſſe ad patrem. T. 9. c. 929. B.
Qui ad bonorum poſſeſſionem admitti poſſunt, & intra quod tempus. T. 9. c. 648. A. & ſeq.
Bonorum poſſeſſionem rectè peti per procuratorem, ſi ſpecialiter id mandatum ſit. T. 9. c. 358. A. B.
Bonorum poſſeſſio quaſi dominium tribuit, & eſt ſpecies ſucceſſionis, & hereditatis. T. 9. c. 1130. A.
Ad bonorum poſſeſſionem ſufficere qualecumque indicium, vulgò *c'eſt aſſez de faire quelque acte d'heritier*. T. 9. c. 652. A.
Bonorum poſſeſſionem dare Prætorum eſt. T. 9. c. 648. A.
Bonorum debitoris proſcriptio, & diſtractio. T. 9. c. 1127. A. B.
Bonorum ceſſio. Vide, Ceſſio bonorum.
Bonorum poſſeſſionis aditio, ſeu agnitio eſt temporalis. T. 9. c. 768. E.
Bonorum poſſeſſio prætoria, vel honoraria, hereditas dici poteſt. T. 9. c. 656. B.
Bonorum poſſeſſio, & poſſeſſio bonorum in quo differunt. T. 9. c. 1130. A.
De bonorum raptorum vi. T. 9. c. 1460. A. & ſeq.
Bonorum poſſeſſio datur, vel ex ceſſione judicati, vel debitoris. T. 9. c. 1129. A.
Bonorum poſſeſſio decretalis eſt, quæ datur interpoſito decreto a Prætore pro tribunali, non edictalis. T. 9. c. 658. E.
Bonorum poſſeſſio contra tabulas quibus datur. T. 9. c. 659. A. & ſequ.
Bonorum poſſeſſio quid. Ibid. C.
Bonorum alienationes poſt crimen perduellionis contractum factæ non valent. T. 9. c. 1396. C.
Bonorum poſſeſſio. Vide, Poſſeſſio bonorum.
Bonorum utilis poſſeſſio datur ex æquo, & bono, ſecundùm municipationem. T. 9. c. 658. D. E.
Bonorum ſeparatio quid. T. 9. c. 1131. C. quot habet genera. Ibid. D.
De bonorum poſſeſſione ſecundùm tabulas. T. 9. c. 656. B. & ſequ.
Bonorum poſſeſſio non potuit dari a magiſtratu municipali. T. 9. c. 651. D.
Bonorum poſſeſſionis petitio eſt inutilis jure veteri. T. 9. c. 649. B. jure novo eſt utilis. Ibid. B.
Ad bonorum poſſeſſionem contra tabulas pertinet edictum Carbonianum, & ad liberos ætate parvos præteritos teſtamento patris, quibus fuit controverſia ſtatus, & bonorum paternorum. T. 9. c. 669. E. & ſeq.
Bonorum poſſeſſio ſecundùm tabulas datur heredibus ſcriptis tabulis teſtamenti. T. 9. c. 656. C.
Bonorum poſſeſſio an poſſit acquiri per procuratorem. T. 10. c. 490. D.
Bonorum poſſeſſionem contra tabulas qui petit, an repellatur a donatione cauſâ mortis. T. 10. c. 497. D.
Bonorum poſſeſſionis petendæ quænam ſint tempora. T. 10. c. 500. C.
Bonorum poſſeſſio decretalis eodem momento defertur, & acquiritur; nec eſt medium tempus, quo poſſit repudiari. Ibid. D.
Bonorum poſſeſſio unde cognati ultra penultimum gradum an deferatur. T. 10. c. 501. A.
Bonorum appellatione onera, & damna continentur. Tom. 10. c. 596. C.
Bonorum poſſeſſio cum olim petebatur, eam Duumviri dare non poterant. T. 10. c. 679. A.
Bonorum poſſeſſionem Prætor primùm defert ex teſtamento, deinde ab inteſtato. T. 10. c. 771. B.

BIU Cujas

Bonorum poſſeſſio quandiu competit ex teſtamento, ceſſat ab inteſtato. Ibid. C.
Bonorum poſſeſsio ab inteſtato quando competat . Ibidem C. D. & ſeq.
Bonorum poſſeſſio unde liberi quibus detur , & quibus non detur T. 10. c. 772. C. D.
Bonorum poſſeſſio unde liberi eodem ordine liberis defertur , quo vocantur ad bonorum poſſeſſionem contra tabulas . Tom. 10. c. 773. A.
In bonorum poſſeſsione liberti paterni filius emancipatus præfertur nepoti ex ſe nato , retento etiam in familia avi. Ibid. B.
Bonorum poſſeſsio contra tabulas datur & liberis , qui nunquam fuerunt in noſtra poteſtate . Ibid. D.
Bonorum poſſeſsiò unde legitimi quibus detur. T. 10. c. 775. A.
Bonorum poſſeſsio unde legitimi an detur his , qui non ſunt legitimi . Ibid. E.
Bonorum poſſeſsio unde ex legibus eſt extraordinaria . T. 10. c. 776. A. quibus ſit neceſſaria . Ibid. A.
Bonorum poſſeſsionem ſi lex deferat , competit unde legitimi , & etiam unde ex legibus. Ibid. A.
Bonorum poſſeſsio non datur niſi Patrifamilias . Ibid. D. E.
Bonorum poſſeſsio unde vir,& uxor ut detur, quid exigatur . T. 10. c. 781. E.
Bonorum poſſeſsionem ſi prior agnoverit , & abſtinuerit ſe per reſtitutionem in integrum, an ſequenti ſit locus, & an admittatur ex ſucceſſorio edicto . T. 10. c. 786. C.
Ad bonorum poſſeſsionem , quam omiſit , vel amiſit , capeſſendam , & acquirendam an minor poſſit pervenire beneficio reſtitutionis . T. 10. c. 903. C.
Inter bonos bene agier . Tom. 2. c. 1313. B.
Contra bonos mores ſtipulatio concepta non valet . T. 4. c. 706. A. Vide, Stipulatio .
De bonis paternis , & maternis conſultatio. T. 1. c. 657. D. E.
De bonis damnatorum . Tom. 2. c. 628. C.
In bonis alicujus ſervus eſt . T. 1. c. 306. A.
Qui ſe bonis miſcuit , & is, qui non miſcuit, in quo differunt . T. 4. c. 88. D.
In bonis an id tantùm eſſe exiſtimetur , quod deducto ære alieno ſupereſt. T. 5. c. 781. A.
Bonis publicatis quicquid poſtea acquiritur , an fiſcum ſequatur , vel non. T. 5. c. 461. D.
Bonis ſe immiſcere. T. 6. c. 281. E. & c. 282. A.
De bonis libertorum . T. 6. c. 172. E. & c. 173. A. & ſeq.
Bonis cui eſt interdictum, illi interdictum eſt omnibus juris actibus. T. 7. c. 702. A. B.
Bonis cui interdicitur , an poſſit alienare ante interdictionem. Ibid. C.
Bonis cui interdicitur , conſentire non poteſt . Ibid. A.
Bonis ex delicto teſtatoris publicatis , totum teſtamentum irritum fit. T. 7. c. 1084. C.
Bonis cui interdictum ſit , nulla vountas eſt. T. 8. c. 681. D.
Bonis captivi ſolet conſtitui curator. T. 8. c. 194. A.
Ex bonis hereditariis quæ ſunt . T. 7. c. 500. C.
Bonis cuſtodiendis curator quando detur. T. 8. c. 132. A.
Bonis fiſco vindicatis, an Procurator Cæſaris ex iis bonis vendere poſſit res , quæ ſunt in controverſia. T. 8. c. 440. E.
De bonis , quæ liberis in poteſtate conſtitutis ex matrimonio , vel aliter acquiruntur , & eorum adminiſtratione. T. 9. c. 931. D. & ſeq.
Bonis qui cedere poſſunt . T. 9. c. 1126. E. & ſeq.
De bonis libertorum . T. 9. c. 635. D. E. & c. 636. A. & ſeq.
De bonis proſcriptorum , ſeu damnatorum. Tom. 9. c. 1482. A. & ſeq.
De bonis maternis , & materni generis. T. 9. c. 927. D. & ſeq.
De bonis eorum , qui mortem ſibi conſciverunt. Tom. 9. c. 1483. C. D.
Bonis paternis qui ſe abſtinuit , vel qui ſuis ceſſit, an ſit infamis . T. 10. c. 883. C.
Bonifacius Papa auctor libri ſexti decretalium, quibus artibus obrepſit in Pontificatum. T. 5. c. 385. B.
Bonitarii domini . T. 9. c. 994. E.
Bonitas inter jura ſervitutum prædiorum numeratur . T. 7. c. 381. B.
Bonitate eâdem reddendum mutuum, qua datum eſt. T. 7. c. 633. C.
Bononienſis univerſitas celeberrima. T. 6. c. 1026. D.
Bos legatus ſi mortuus fuerit , an poſsim corium vindicare . T. 7. c. 1007. B.
Bos unus an abigeum faciat . T. 7. c. 1006. B.
Bos unus gregem non facit. T. 10. c. 570. A.
De bove aratorio duo ſingularia conſtituta. T. 3. c. 101. A. B.
Bove ſubrepto , & occiſo , furi dominus & bovem quanti erat , & carnem condicere poteſt . T. 6. c. 141. D.
Bove mortuo , qui legatus eſt, neque corium , neque caro debetur . T. 7. c. 1176. E. nec debetur æſtimatio animalis. Ibid. E.
Boves quomodo domantur. T. 8. c. 553. D.
Boves ne aratori abſtrahantur , vetitum a Conſtantino . T. 10. c. 703. D.
Boves, oves , ſues , capræ, collo domantur , non dorſo . T. 10. c. 760. D.
Boum egeſtus exſiccati, ut hodie in Scotia , lignis legatis debentur . T. 8. c. 605. C.
Bracteatii, ſeu bracteatores qui ſint, & eorum immunitates. Tom. 2. c. 767. C. & c. 768. E.
Brenteſium . T. 1. c. 1241. B.
Brephotrophia. T. 2. c. 1041. E.
Brephotrophi . T. 2. c. 21. D.
Brephotrophi quinam ſint . T. 10. c. 819. D.
Breves , brevia , brevicula chartulæ ſunt , ſive libelli breves . T. 2. c. 650. B.
Breves quadrimenſtrui . T. 2. c. 685. E.
Breves privati fidem non faciunt. T. 9. c. 1072. A.
Brevia eſſe debent omnia initia . T. 4. c. 699. A.
Brevia ſua contra ſe non cogitur edere reus actori . T. 9. c. 266. E. & c. 267. A. & c. 275. B.
Brevia eſſe rationes breviarias . T. 9. c. 5. D.
Breviloqua ſubſtitutio . Vide , Subſtitutio .
Breviſsimas mutationes Cicero vocat minutas interrogatiunculas . T. 8. c. 692. C.
Brevitas chirographi non minuit fidem . T. 2. c. 650. C.
Brevitas libellorum refutatoriorum commendatur . T. 9. c. 2112. A.
Brevitas orationis nec vitiat ſententiam, nec ullum negotium. T. 9. c. 1099. E. & c. 1100. A.
Brevitas chartulæ non vitiat donationem . Ibid. c. 1100. A. non vitiat teſtamentum brevitas. Ibid. A.
Britanniæ comites , deinde duces. T. 6. c. 786. C.
Primus Britanniæ Dux quis . Ibid. C.
Bruta quædam inceſtas nuptias abhorrere . T. 2. c. 1049. C. D.
Bruta uti rationis , ita juris ſunt expertia. T. 1. c. 8. B.
Buccellarii . T. 2. c. 1240. E.
Buccellatum. T. 2. c. 961. B. C.
Buccinum conchiliorum genus. T. 2. c. 794. E.
Budæi antinomiæ . T. 3. c. 199. D. E. & c. 200. A. & ſeq.
Budæum non admodum juris peritum fuiſſe. T. 8. c. 444. B.
Budæus notatus . T. 9. c. 223. B. habuit pro antinomiis , quæ facilia ſunt. Ibd. B. & ſeq.
Buffet d'argent. T. 7. c. 1092. B.
Buleutarum jus. T. 2. c. 719. A.
Bupreſtis quid , & cujus nominis notatio . Tom. 3. c. 447. E. & c. 448. A.
Burdi , ſive burrici ſunt muli puſilli. T. 7. c. 1158. E.
Burdones , & burrici, & burdi. T. 3. c. 307. D.

BIU Cujas

Burdones qui sint. T. 7. c. 976. A.
Burdones sunt muli, qui junguntur carrucis, vel rhedis. T. 7. c. 1158. D.
Burgarii, & burgavii qui sunt. T. 2. c. 873. A. & c. 1184. C.
Burgum unde. T. 2. c. 873. A. B.
Burrici. T. 7. c. 1158. E.
Burricus. T. 3. c. 307. D.
Butta. T. 3. c. 237. A. B.

C

TRia CCC. in libris notarum juris quid significant. T. 9. c. 1103. E. & c. 1104. A.
Caballationis ratio. T. 2. c. 964. E.
Cacabus cocinatorium instrumentum. T. 3. c. 29. C.
Cachodoxiæ opponitur orthodoxia. T. 10. c. 815. D.
Cadavera punitorum ne humentur inconsulto Principe. T. 1. c. 879. C.
Cadere in casum commissum. T. 2 c. 660. E.
Cadi vino legato debentur. T. 3. c. 52. A.
Caduca quæ sint, & eorum jus. T. 1. c. 325. D.
Caduca bona Cæsariani sine Principis auctoritate occupare non possunt. T. 2. c. 644. D.
Caduca quando rei privatæ Principis addicuntur. T. 2. c. 658. E.
Caduca possessio. T. 2. c. 659. A.
Caduca cur introducta. Tom. 2. c. 423. D.
Caduca unde. Ibidem A. & seq.
Caduca quæ dicuntur. T. 4. c. 414. C.
Caduca fideicommissa. T. 4. c. 392. C.
Caduca hereditas. T. 4. c. 417. E.
Caduca fisco acquiruntur. T. 5. c. 693. C.
Caduca ereptoria vocantur. Ibd. C.
Caduca, & ea, quæ sunt in causa caduci, separantur ab his, quæ pro non scriptis habentur. T. 6. c. 435. D. quæ sunt in causa caduci, deficiunt vivo testatore. Ibid. D.
Caduca, vel quæ sunt in causa caduci, recidunt in fiscum ex legibus caducariis, & Juliâ, & Papiâ. Ibid. D.
Caduca fieri non possunt, quæ repudiantur, sed ea tantùm, quæquis cœpit capere non posse post mortem testatoris. Ibid. c. 436. A.
Caduca ea tantùm faciunt leges caducariæ, quæ deficiunt priùs, quàm deferantur. Ibid. A.
Caduca legata quæ dicuntur. T. 7. c. 1130. D.
Caduca legata, quæ fiunt lege Papiâ. T. 7. c. 1165. A.
Caduca nullo unquam jure fuerunt ea, quæ pro non scriptis habentur. T. 7. c. 1060. D.
Caduca quæ, & quando fiant. T. 7. c. 1477. D. E.
An fisco vindicentur. Ibid. D. E.
Caduca ea tantùm fieri, quæ ut indignis auferuntur. T. 9. c. 906. B. ereptoria appellantur, & cur. Ibid. B.
Caduca acquiruntur fisco sine possessione. T. 9. c. 103. C.
Caduca fit hereditas, quæ non adita est. T. 9. c. 797. C.
Caduca pecunia fit, si nuptiæ sequutæ fuerint contra præcepta legum. T. 9. c. 230. D.
Caduca fiunt, quæ nondum delata, aut acquisita. T. 9. c. 897. B.
Caduca quomodo definiuntur ab Ulpiano. T. 9. c. 871. E.
Caducaria lex est lex Julia. T. 6. c. 271. B. C.
Caducariæ leges odiosæ. Tom. 3. c. 449. D. E.
Caducariæ leges. Vide, Leges caducariæ.
Caducariæ leges. Vide, Leges caducariæ. Vide, Leges Juliæ, & Papiæ. Vide, Caduca.
Caducam hereditatem fieri cum suo onere deductâ falcidiâ, quam heres scriptus detraxisset, si bono more se gessisset. T. 9. c. 795. B.
Caduci jus, jus novum est. T. 1. c. 342. B.
In causa caduci quæ sint. T. 1. c. 326. C. D.
In caduci causa quæ legata sunt. Vide, Legata.
In caduci causa dicuntur, quæ post factum vivo testatore deficiunt morte naturali heredis, vel legatarii, aut defectu conditionis. T. 9. c. 885. B.
Caducis, vel quasi an locus sit in testamento militis. T. 7. c. 1056. A.
De caducis tollendis. T. 3. c. 422. E. & T. 9. c. 871. C. & seq.
De caducis titulum sustulit Justinianus, & pro eo reposuit titulum *de lege Catoniana*. T. 10. c. 478. B.
Caducorum casus quinque. T. 2. c. 423. A. B. C.
Caducorum ratio ex tabulis spectatur. T. 8. c. 482. D.
Caducorum materiam, quam lex Papia introduxit, cur Justinianus tollendam esse duxerit. T. 9. c. 881. C.
Caducorum introducendorum causa legis Papiæ quæ fuit. T. 9. c. 871. C. & seq.
Caducorum quinque casus. T. 9. c. 872. A.
His casibus hereditates, vel legata fiunt caduca. Ibid. c. 872. E.
Caducorum materia, & origo unde sumpta lege Papiâ. T. 9. c. 878. C.
Caducum quando fit legatum, & quando non fit caducum. T. 7. c. 1189. A. B.
Caducum est omne quodcumque cadit in fiscum. T. 9. c. 797. B.
Caducum non fit fideicommissum. T. 9. c. 880. B.
Cæcitas a personalibus excusat muneribus. T. 2. c. 753. A.
Cæcitas morbi nomine significatur. T. 9. c. 607. E.
Cæcus senator, decurio, & judex fieri potest, non tamen magistratus. T. 2. c. 705. E.
Cæcus testamentum facere potest. T. 2. c. 415. E. & T. 4. c. 396. E.
Cæcus an feudum retinere possit. T. 2. c. 1290. A.
Cæcus an bonorum possessionem petere possit, & an ei dies petendæ possessionis cedat. Ibid. E.
Cæcus an bonorum possessionem petere possit, & an ei cedant dies petendæ possesionis, quia non cernit, quod agatur. Ibid. E.
Cæcus an possit facere testamentum. Ibid. E.
Cæcus nuptias contrahere potest. T. 6. c. 1071. E.
Cæcus an testamentum facere possit. T. 8. c. 967. C.
Cæcus pro alio postulare non potest, at adoptare potest, & sibi procuratorem instituere. T. 4. c. 396. E.
Cæco curator dari non potest. T. 1. c. 464. D.
Cæci an possint facere testamentum. T. 9. c. 706. B. C.
Cæcis quid concessum est, & quid non. T. 4. c. 396. E. & c. 397. A.
Cædes quid propriè significet. T. 3, c. 447. D.
Cædes in acie patratæ laudantur. T. 2. c. 1025. B.
Cædes servi debiti an rectè vocetur mora. T. 10. c. 532. A.
Cædis tempore si quis neget Romæ fuisse, probare debet, se alibi fuisse. T. 7. c. 867. E.
Cædis inultæ crimen. T. 9. c. 797. E. & seq.
Cædis mandator, & qui cædem facturus est, perinde puniuntur, ut homicida. T. 9. c. 1376. E.
Cædis impunitatem qui promittit ei, qui cædem facturus est, in æquo esse ei, qui cædem fecit. Ibid. E.
Cædem qui fieri mandaverit, ut homicida punitur. T. 1. c. 505. D.
Cædua sylva quid. T. 8. c. 513. E.
Cælatura quid sit. T. 5. c. 590. D.
Cælebs testamenti factionem non habet. T. 8. c. 589. C.
Cæmenta. T. 7. c. 612. A.
Cænaculi habitator, ex quo aliquid dejectum, vel effusum est, quomodo, & qua actione teneatur. T. 8. c. 332. C. D.
Cæpisse non videtur, qui per exceptionem a petitione removetur. T. 8. c. 665. E.
Cæsar in provincias suas mittit legatos, unde legatum Ciliciæ, legatum Lugdunensis provinciæ. T. 4. c. 831. D.
Cæsar validiores, e ferociores provincias in sua potestate retinuit, pacatiores verò reliquit senatui, & cur. Ibid. E.
Cæsar ab Augusto separatus tempore Trajani. T. 9. c. 1470. E. Vide, Trajanus.

BIU Cujas

Cæsaris, & fisci appellatio promiscua. T. 3. c. 613. A.
Cæsaris legati qui sunt. Tom. 4. c. 831. D.
Cæsaris acta. Vide, Acta Cæsaris.
Cæsaris procurator an possit fungi vice proconsulis. T. 10. c. 95. B. Vide, Procurator.
Cæsarem colitis majore formidine, quàm Deum, Tertulliani dictum. T. 9. c. 188. C.
Cæsarem Augusto esse veluti apparitorem. T. 9. c. 1471. A.
Cæsarea metropolis Palestinæ primæ, colonia Vespasiani. T. 2. c. 1134. D.
Cæsarea metropolis Cappadociæ. T. 9. c. 1269. D.
Cæsariani, seu Catholiciani qui. T. 2. c. 644. E.
Cæsariani fraudibus sunt, & rapinis infames. T. 2. c. 646. A.
Cæsariani qui dicuntur, Tom. 9. c. 1483. A.
Cæsarienses advocati qui dicuntur. T. 9. c. 1269. D.
Cæsones. T. 1. c. 1064. A.
Cæsorum rutorum definitio quæ. T. 7. c. 610. C.
Cæteri exheredes sunto clausula. T. 8. c. 602. A.
Cæteris rebus, quæ corpore valent, extraque mutuum exsistunt, utimur salvâ earum substantiâ. T. 5. c. 395. E.
Cæterum articulus quid significat. T. 8. c. 628. A.
Cajus fuit temporibus Adriani. T. 1. c. 5. B.
Cajus Sejus, Lucius Titius his nominibus promiscuè J. C. uti solent. T. 3. c. 33. D.
Cajus jurisconsultus quantum dissideat a Sabinianorum, & Proculejanorum sententia de aliena materia, & specie ex ea facta. T. 5. c. 379. B. C.
Cajus gregem annumerat iis rebus, quæ numero constant, si modò grex ad numerum datus sit. T. 5. c. 397. B.
Cajus tres libros de legatis scripserat. T. 7. c. 1161. C.
Cajus nomen mercenarii est: convenit communiter & hoc nomen servo. T. 9. c. 635. C.
Calamitates segetum quædam. T. 3. c. 448. B. C. & seq.
Calata comitia. T. 8. c. 521. B.
Calcare vinum quid sit. Tom. 7. c. 794. B.
Calceatis pedibus pergere, necubi a serpentibus mordeatur. T. 3. c. 381. B.
Calcei usus proprius, & improprius. T. 8. c. 636. C.
Calcis coquendæ, vel arenæ, vel cretæ fodiendæ jure, an liceat habere in prædio serviente tugurium brumæ tempore. T. 7. c. 431. C.
Calculatores, qui artem numerandi docent, a tutela non liberantur. T. 1. c. 1024. D.
Calculatores munerum civilium immunitatem non habent. T. 2. c. 755. D.
Calculus modiationis. T. 2. c. 790. B.
Calculus quid. T. 9. c. 144. B. C.
Calendaria. T. 9. c. 531. E.
Calendarii actio, & actio mutui differunt. T. 7. c. 625. C.
Calendarii obligatio contrahitur verbis. Ibid. C.
Calendarii nomen unde deductum. T. 9. c. 843. C.
Calendarii Procuratores qui dicuntur. T. 9. c. 332. D.
Calendarium facere. T. 7. c. 1282. C.
Calendæ primæ quænam appellentur. T. 8. c. 1051. D.
Calendæ intercalares. T. 8. c. 557. D. & seq.
Calendæ Juliæ olim erant solennes pendendo ædium locatarum reditui. T. 9. c. 407. E. item & Martiæ calendæ. Ibid. E.
Calendis Martiis locationes sollenniter fiunt, & pensiones exsolvuntur. T. 6. c. 732. D.
Ante calendas primas, vel proximas qui decem stipulatur, perinde haberi, ac si calendis proximis dari stipulatus esset. T. 6. c. 353. C.
Calicem alienum si quis in mare projecerit, qua actione teneatur. T. 7. c. 851. A.
Caliga, & caligatæ militiæ. T. 1. c. 1032. B. C.
Calliditas exigitur magna, & evidens, sive agatur de dolo, sive de cognitione prætoria. T. 1. c. 988. C.
Calliditas. T. 9. c. 1092. E.
Calvisiana actio. Vide, Actio.
Calvisiana actio. Vide, Actio Fabiana.
Calvitur verbum quomodo a Cajo interpretetur. T. 8. c. 643. D.
Calumnia quid. T. 2. c. 626. A.
Calumniæ, & dilationis jusjurandum. T. 2. c. 1097. C.
Calumnia nulla in adoptione, nulla fraus, nullus dolus adhiberi debet. T. 4. c. 856. A.
Calumnia secundùm Grammaticos quid propriè significet. T. 5. c. 99. A.
Calumnia duplex est. T. 5. c. 140. A.
Calumnia substituti quid. T. 7. c. 1103. E.
Calumnia actoris quomodo coerceatur. T. 8. c. 1129. E.
Calumnia quid. T. 9. c. 1477. E.
Calumniæ judicium, judicium initæ delationis vocari. T. 3. c. 107. C.
Calumniæ damnatus notatur infamiâ. T. 4. c. 841. B.
Calumniæ damnati infames fiunt. T. 4. 861. E.
Calumniæ judicium exspectans crimen, per alios intendi non potest. T. 4. c. 1391. D.
Calumniæ jusjurandum. Vide, Jusjurandum.
Calumniæ propellendæ omnis ratio honesta est. T. 5. c. 138. B.
Calumniæ suspicio in parentis, aut patroni personam non cadit. T. 5. c. 45. B.
Prætor in exactione rationum argentariorum juramentum calumniæ omnino desiderat. T. 5. c. 44. D.
Calumniæ crimen extraordinario judicio concussionis coercetur. T. 5. c. 138. B.
Calumniæ crimen extraordinario judicio concussionis, vel etiam publico *l. Corneliæ, de falsis* judicio coercetur. Ibid. B.
Calumniæ, seu concussionis causâ quæ actiones competant. T. 5. c. 139. B. C.
Calumniæ pœna talio. T. 8. c. 631. E.
Calumniæ jusjurandum. T. 9. c. 198. C. D.
Calumniæ damnatus est infamis. T. 9. c. 277. D.
Calumniæ judicium an sit publicum. T. 10. c. 606. C.
De calumnia variis ex causis jusjurandum datur. T. 2. c. 1097. C.
De calumnia commissa in judicio publico non est publicum judicium, sed infamiam irrogat. T. 4. c. 1473. A.
Ex calumnia filiofamilias facta duplex injuriarum actio descendit. T. 5. c. 140. A.
Calumniandi animo a lite desistentes quo edicto coerceantur. T. 7. c. 138. C.
Calumniari quid. Tom. 6. c. 831. D.
Calumniari legatarium quid. T. 7. c. 1103. E.
Calumniator, seu calumniosus quis dicatur. T. 1. c. 364. D.
Calumniator filiofamilias negotium facessens, cui, & qua actione teneatur. T. 5. c. 140. A.
Calumniator quis dicatur. T. 8. c. 643. E.
Calumniatoris, & mandatoris an eadem sit pœna, eademque infamia, sicut mandatoris, & homicidæ. T. 4. c. 841. B.
Calumniatores extra ordinem puniuntur. T. 1. c. 364. D. E.
Calumniatores qua pœna plectendi. T. 1. c. 644. E.
Calumniatores in frontibus notari solebant. T. 9. c. 1478. A.
Calumniatores, qui in judicio publico calumniati sunt, coercet lex Remmia. T. 4. c. 1473. C.
Calumniatores qui dicuntur. T. 9. c. 1477. D.
Calumniatores in privatis, & extraordinariis judiciis puniuntur extra ordinem pro qualitate admissi. T. 9. c. 1478. C.
Calumniatores in publicis criminibus jure ordinario puniuntur. T. 10. c. 569. E. & c. 575. C.
Calumniatoribus an sit interdictum testimonium dicere. T. 7. c. 884. D.

BIU Cujas

De calumniatoribus. T. 9. c. 1477. D. & seq.
Calumnioſiſſimum caput quid ſit. T. 3. c. 107. B.
Cambium facere. T. 2. c. 1220. C.
Cambium feudi. Tom. 2. c. 1267. A. & c. 1268. B.
Camelaſia. T. 3. c. 223. D.
Cameli cur mancipi non ſunt. T. 1. c. 327. A.
Camera, ideſt, ærarium. T. 2. c. 1232. A.
Camera ex figulino, ſive figlino quid. T. 7. c. 419. A.
Camera quid ſit, & ejus ſpecies. T. 7. c. 418. E.
Cameræ tres ſpecies, fornix, teſtudo, & hemiſphærium. Ibid. E.
De camera feudum quando dandum ſit. T. 2. c. 1301. C.
Camerarius Romani Pontificis quis. T. 6. c. 917. E.
Campagus quodnam genus calceamenti nominetur. T. 3. c. 626. C. D.
Campagis an poſsint uti clerici ſine permiſſu ſummi Pontificis. Ibid. D.
Campanum vinum. T. 1. c. 262. E.
Campum ſignare quid ſit. T. 10. c. 944. A.
Camum ex quibuſnam frugibus fiat. T. 3. c. 714. C.
Camum quod genus potionis. T. 3. c. 319. C.
Canales lignei ſunt, tubi fictiles, fiſtulæ plumbeæ. Tom. 7. c. 436. E.
Cancellare teſtamenti tabulas quid ſit. T. 8. c. 170. D.
Caneva, ideſt, penuarium, horreum, vel cellarium. T. 2. c. 1232. A.
Cancellarius eſt juſtitiæ cuſtos, armarium legum, ac theſaurus famæ publicæ. T. 2. c. 667. B.
Cancellarius eſt idem, qui quondam Quæſtor vocabatur. Ibid. C. & c. 703. D.
Cancellarius unde dictus. T. 6. c. 1019. B.
Cancellarii qui ſint. T. 2. c. 65. D. E. & c. 86. E.
Cancellarii Eccleſiæ quodnam officium. T. 6. c. 953. C. D.
Cancellarii officium planè ſpirituale eſt. T. 6. c. 1019. A.
Cancellarii. Vide, Quæſtores.
Cancellarii dignitatem eſſe temporariam, aſſerit Cujacius. T. 10. c. 846. C.
Cancellarii judicum quinam ſint. T. 10. c. 867. C.
Cancelli qui ſint, & quis eorum uſus. T. 3. c. 381. D.
Candelabra argentea olim in argento erant, non in ſupellectili. T. 7. c. 966. E. & c. 967. A.
Candelabra argentea hodie in ſupellectili continentur. Ibid. E.
Candidati duplares, & ſimplares. T. 2. c. 950. B.
Candidati inter milites ponantur. Ibidem B.
Canditati Cæſaris ex Quæſtorum numero in urbe erant. T. 1. c. 729. D.
Candidati dicebantur honorum petitores. T. 9. c. 1451. E.
Candidatus Principis. T. 9. c. 151. E.
Candidatus Cæſaris quis olim dicebatur. T. 10. c. 845. E.
Canes inter pecudes non ſunt. T. 1. c. 377. A.
Canes an contineantur pecorum appellatione. T. 10. c. 1126. B.
Canina facundia. T. 3. c. 114. A.
Canina pœna. T. 3. c. 312. E.
Canis ſi pauperiem fecerit. T. 1. c. 376. E.
Canis quod vinculi genus. T. 3. c. 312. E.
Canis verbum ambiguum eſt. T. 7. c. 1461. A.
Canon quid propriè. T. 2. c. 672. A.
Canon metallicus. T. 2. c. 791. B.
Canon veſtium militarium. T. 2. c. 971. B. C.
Canon populi Conſtantinopolitani. T. 2. c. 812. C. D.
Canon largitionalium titulorum. T. 2. c. 687. D.
Canon largitionum ſtatim inferri debet provinciæ theſuaris. T. 2. c. 688. A. B.
Canon publicus quid. T. 9. c. 369. D.
Canonis nomine in re Eccleſiaſtica pretii viceſima pars conſtituitur. T. 2. c. 143. A.
Canonis pars tertia cui operi deputanda. T. 2. c. 877. A.
Canones ærario, aut arcæ, ſeu menſæ Præfecti prætorio inferuntur. T. 2. c. 680. D.
Canonum ſcrinium. T. 2. c. 799. E.
Ad canonum ſolutionem conductores, procuratores, & actores rei privatæ manu militari compelli poſſunt. T. 2. c. 680. A.
De Canonibus Eccleſiaſticis. T. 2. c. 1154. B.
Canonicarii qui vocentur. T. 2. c. 1150. A.
Canonicarii civitatum, & quodnam ſit eorum munus. T. 3. c. 67. B.
De canonicariis. T. 2. c. 684. A. B.
Canonicatus, & præbenda quomodo differunt. T. 6. c. 986. A.
Canonicatus ſine præbenda eſſe non poteſt. T. 6. c. 1011. A.
Canonicæ mulieres. T. 2. c. 1104. B.
Canonicæ illationes. T. 2. c. 672. C.
Canonicus excommunicari non poteſt a capitulo ſine conſenſu Epiſcopi. T. 6. c. 1017. D. E.
Canonicus duas præbendas habere prohibetur. T. 6. c. 905. E.
Canonici unde dicti. T. 6. c. 986. B.
Canonici qui ſint. T. 6. c. 844. C.
Canonici ad Eccleſiæ reparationem contribuere tenentur. T. 6. c. 1018. D.
Canonici regulares, qui regulam migraverint, arbitrio Epiſcopi corriguntur. T. 6. c. 970. A.
Canonici eligendi ex clericorum numero, non ex populo. T. 6. c. 1006. A. B.
Canonicorum duo genera. T. 6. c. 986. B.
Canonicorum teſtimonium admittitur in cauſa Capituli, ob inopiam probationum. T. 6. c. 865. E.
Canonicorum regularium, & monachorum differentia. T. 6. c. 1099. C. D.
Cantabrarii. T. 3. c. 311. D. E.
Cantabrum. Ibid. D. E.
Cantharides dari teſtamenti cauſâ quid ſit. T. 3. c. 447. D. E.
Cantica canticorum cur ſic vocentur. T. 6. c. 967. B.
De capace partis legati. T. 10. 7. c. 1168. B.
Capacitas in herede inſtituto tribus temporibus exigitur, teſtamenti, & mortis, & aditæ hereditatis. T. 10. c. 788. D.
De capacitate heredum, & legatariorum. T. 7. c. 1181. E. & c. 1182. A.
De capella, quam habeo in fundo meo. T. 9. c. 1137. D.
Capellæ nomen unde venit. Ibidem D.
Capellanus, qui ſecundis nuptiis benedictionem adhibuit, ab Epiſcopo mulctatur. T. 6. c. 1150. E.
Capere verbum quid. T. 8. c. 542. E.
Capere, & accipere quatenus differant. Ibidem E.
Capere quid ſit. T. 8. c. 542. E. & c. 663. B.
Capides quod poculi genus. T. 3. c. 301. A.
Capio quid ſit. T. 1. c. 1007. B. C.
Capio mortis cauſâ quid ſit. T. 1. c. 835. E.
Capio mortis cauſâ. T. 4. c. 1233. E.
Quidquid capitur per occaſionem mortis alterius, mortis cauſâ capio eſt. Ibid. E.
Capio mortis cauſâ. Vide, Mortis cauſâ capio.
Capio cauſâ mortis accipitur generaliter, & ſpecialiter. T. 7. c. 1211. A.
Capio mortis cauſâ continet & hereditatem, & legatum, & donationem cauſâ mortis. T. 9. c. 1357. A.
Capio mortis cauſâ appellatur quodcumque obvenit occaſione mortis alterius, ſi vacat proprio nomine. Ibid. B.
Capio mortis cauſâ dicitur, quia non habet aliud nomen. Ibid. A.
Capio eſt verbum exſecutionis rei judicatæ. T. 9. c. 1094. A.
Capiendi ſpecies non continentur mortis cauſâ capionis nomine. T. 10. c. 1123. E.
De capione mortis cauſâ. T. 6. c. 482. A. B.
In capione mortis cauſâ falcidiæ locus non eſt. T. 6. c. 489. B.
De capione pignoris. T. 9. c. 242. B. C.
Capiones cauſâ mortis, quæ habent nomen

BIU Cujas

nomen proprium ; & quæ non habent . T. 7. c. 1211. A. B.
Capita vitium apud Catonem quomodo accipiantur . T. 3. c. 692. D.
Capita militibus præstanda sunt fœnum, & paleæ. T. 2. c. 963. B.
Capita sunt pabula equorum , mulorum, camelorum. T. 2. c.88. D.
Capita in speciebus præbentur . Ibid. E.
Capita , quæ præbentur quibusdam officiis, quidnam sint . T. 10. c. 868. E.
Capitum an dicatur singulariter . Ibid. E.
Capital verbum quale. T. 8. c. 564. A. quid dicatur. Ibid. A.
Capitale crimen infert pœnam sanguinis. T. 9. c. 972. B.
Capitalem causam tantùm innocentiæ nomen, non totam criminalem complectitur. T. 4. c. 1392. B.
Capitales inimicitiæ quæ dicuntur . T. 5. c. 105. C.
Capitales inimicitiæ inter Bonifacium auctorem sexti decretalium, & Philippum Pulchrum Regem Galliæ quid effecerint . T. 5. c. 385. B.
Capitales inimicitiæ quæ sint . T. 7. c. 1488. E.
Capitalia quæ. T. 8. c. 564. B.
Capitalia crimina ad cujus cognitionem pertineant . T. 8. c. 583. C.
Capitalis fraus pro delicto . T. 8. c. 585. D.
Capitalis rei damnatus an sit prohibitus jure civili capere hereditatem . T. 8. c. 16. D. an possit petere bonorum possessionem. Ibid. E.
In capitalibus non tantùm absentia , sed & innocentia per alium excusari potest. T. 4. c. 1392. A. innocentiæ nomen causam capitalem tantùm , non totam criminalem complectitur. Ibid. B.
Capitaneus cur sic appellatus. T. 2. c. 1245. D. E.
Capitanei qualiter feudo priventur. T. 2. c. 1214. E.
Capitanei qui propriè hodie vocentur . T. 2. c. 1205. C. D.
Capitanei auri 30. multantur libris. T. 2. c. 1335. E.
Capitanei qui . T. 8. c. 646. E.
Capitaneorum tres ordines. T. 2. c. 1185. B.
De capitaneorum successione feudi . T. 2. c. 1211. E.
Capitaneorum nomen aut generaliter , aut specialiter accipitur . T. 2. c. 1246. B.
Capitaneos suos si Princeps de aliquo investierit feudo , eos sine culpa devestire non potest . T. 2. c. 1205. C.
Capitatio , gallicè *taille* . T. 2. c. 834. C.
Capitatio, idest, census capitis. T. 2 c. 846. D. E.
Capitatio agricolarum ut censeri debet. T. 2. c. 838. A. B.
Capitatio dicitur hic de prædiis, aliàs de tributo solo non intelligitur . T. 4. c. 948. C.
Capitatio quid , & de quo dicitur . T. 7. c. 743. D. E.
Capitationem urbani præstare non debent . T. 2. c. 851. B.
De capitatione civium censibus eximenda. T. 2. c. 846. D. E.
Capitationum onera quando subsistinet colonus. T. 2. c. 842. E.
Capitationum qui sint immunes , & qui non. T. 2. c. 682. C. D.
Capite an minui possit servus. T. 1. c. 39. C.
Capite minui quis dicatur . T. 1. c. 742. C.
Capite diminutus an condictionem indebiti habeat . T. 7. c. 791. C. D.
De capite minutis , & si veniant ad bonorum possessionem . T. 8. c. 165. C. D.
Capitis minutionis tres species. T. 1. c. 318. B. C.
Capitis minutione etiam minimâ testamentum fit irritum . T. 2. c. 1039. A.
Capitis diminutionem ad tempus non fieri. T. 3. c. 155. D.
Capitis tributa , quæ sint , T. 2. c. c. 670. C.
Capitis pœna quæ est . T. 4. c. 15. E.
Capitis postulatus tantùm, nondum damnatus , causam fiscalem deferre potest , quandiu est in reatu. T. 4. c. 1391. B.
Capitis status . Vide, Status .
Capitis diminutione nemo delictis exuitur. T. 5. c. 158. A.
Capitis diminutio quotuplex . T. 5. c. 160. A. & seq.
Capitis diminutione minimâ utrùm actiones creditori omnes restituantur , & utiles dentur ei ex edicto de capite minutis. T. 5. c. 161. C.
Capitis diminutio media utrùm actionem amissam restituat. T. 5 c. 158. A.
Capitis diminutio est parva, & magna. T. 5. c. 160. C.
Capitis minimâ diminutione familia, & hereditas amittitur . Ibid. D.
Capitis diminutio minima non intervertit tutelas , nisi eas , quæ agnatis deferuntur . T. 5. c. 161. A.
Capitis diminutione maximâ ; & mediâ debitor liberatur ipso jure actionibus, & obligationibus, quibus creditori suo ante capitis diminutionem obstrictus erat . T. 5. c. 161. C.
Capitis diminutio an solvat agnationis, vel cognationis jus. Vide, Diminutio capitis . Vide, Cognatio .
Capitis diminutionem mediam passi omnia bona , & jura postea quæsita fiscum sequuntur . T. 7. c. 791. D.
Capitis diminutio quot modis , & quibus accedat. T. 8. c. 917. B. & seq.
An maneat cognatio post capitis diminutionem. Ibid. C. an jura . T. 8. c. 918. A.
Capitis triplex diminutio . T. 8. c. 663. C.
Capitis diminutio , quæ affinitatem solvit . T. 8. c. 212. B.
Capitis diminutio minima jus civile dissolvit, non naturale . T. 8. c. 211. D. E. maxima, & media dissolvit etiam jus naturale . Ibid. c. 212. B. & c. 663. C.
Capitis servandi omnis est honesta ratio. T. 10. c. 612. D.
Capitis diminutio , vel habitandi incuria an habitationem extinguat . T. 10. c. 939. B.
Capitum census , & capitationes. T. 2. c. 676. A. B.
Capitulenses, idest, Hierosolymitani. T. 3. c. 290. B.
Capituli , ac temonis necessitas, functio , onus, &c. T. 2. c. 749. B.
Unius collegii varia sigilla esse possunt. T. 6. c. 949. B.
Capituli est Decanum eligere , non Episcopi : T. 6. c. 984. A.
Capituli est habitationem dare Canonicis. T. 6. c. 997. D.
Capitulum Ecclesiæ Cathedralis potest de causa matrimonii cognoscere, sede Episcopali vacante. T. 6. c. 867. B.
Capitulum Senatus Ecclesiæ nuncupatur. Ibid. C.
Capitulum præbendas confert , sede vacante. T. 6. c. 1013. D.
Capitulum , sede vacante, jus habet ligandi , & solvendi . Tom. 6. c. 1066. B.
Capitulum nullam habet jurisdictionem , nisi ex indulgentia Summi Pontificis . T. 6. c. 788. B. vel ex consuetudine. Ibid. B.
Capitulum generale Abbatem præfecturâ , & administratione Monasterii privare potest , Vide, Abbas .
Capitulum confert beneficia, cessante Episcopo . T. 6. c. 860. B.
Capitulum non potest coercere , suspendere , deponere, excommunicare . T. 6. c. 788. C.
Capitulum potest augere numerum præbendarum , etiamsi certus earum numerus indulgentiâ speciali determinatus sit . Tom. 6. c. 996. B.
Capitulum potest præbendis annectere capellas , ut inde victus Canonicis suppetat. T. 6. c. 1002. E. c. 1003. A. quod fieri nequit sine permissu Summi Pontificis . Ibid. A.
Cappadocarchia . T. 1. c. 1027. B.
Capras sanas sanus nemo promittit. T. 3. c. 221. A.
Capsarius. T. 2. c. 745. B.
Capsarii qui , & quot modis dicantur . T. 3. c. 120. A. B.
Captare quid sit . T. 3. c. 463. B.
Qui plus captat, quàm jure sibi competat , id quoque quod jure sibi competit, amittit. T. 4. c. 1390. C.

Capta-

BIU Cujas

Captatoria inſtitutio quid ſit. T. 3. c. 463. B.
Captatoria inſtitutio. Ibid. B.
Captatoria fideicommiſſa. T. 4. c. 1044. E.
Captatoria inſtitutio eſt repenſatio beneficii ante beneficium. T. 4. c. 1045. E.
Captatoria legata. T. 4. c. 1044. E.
Captatoria inſtitutio. T. 5. c. 2055. E.
Captatoria ſcriptura pro non ſcripta habetur. T. 9. c. 882. A.
Captatoriæ inſtitutiones. T. 4. c. 1044. E.
Captatoriæ inſtitutiones quæ ſunt. T. 4. c. 1045. B. hæ in quod tempus conferantur. Ibid. B. C.
Captatoriæ inſtitutiones cur improbentur. T. 5. c. 1055. E.
Captatoriæ inſtitutiones, captatoria legata, captatoriæ ſcripturæ in teſtamento militis non admittuntur. T. 9. c. 701. E.
De captatoriis inſtitutionibus. T. 6 c. 437. C. D. non cadunt in fiſcum. Ibid. D.
Captatorium legatum quid propriè ſit. T. 5. c. 1055. E.
Captatorium legatum quod ſit. T. 7. c. 1029. E.
Captatorium legatum. T. 9. c. 882. A.
Capti bello hoſtium fiunt ſervi. T. 1. c. 883. D.
Capti ab hoſtibus an dominium, & poſſeſſionem rerum ſuarum amittant. T. 8. c. 288. A. B.
Captio pignorum. Vide, Pignorum captio.
Sine captione quoties nihil inveſtigari poteſt, quid eligendum. T. 8. c. 846. B. C.
Captivitas quinquennii an matrimonium diſſolvere poſſit. T. 2. c. 1070. E.
Captivitas patris, aut filii non in plenum ſolvit patriam poteſtatem, quandiu vivit pater, propter jus poſtliminii. T. 9. c. 1318. E.
Captivitas non ſolvit, ſed ſuſpendit matrimonium. T. 9. c. 538. B.
Captivitas morti an comparetur. T. 10. c. 543. E.
Captivitatis hora jungitur horæ mortis, & retro. T. 4. c. 782. E.
Captivitate tutoris ſolet tutela finiri. T. 3. c. 188. C.
Captivitate amiſſam patriam poſtliminio recuperari. T. 4. c. 855. A.
Captivitate alterutrius conjugis diſſolvitur matrimonium. T. 6. c. 414. A.
Captivitate teſtamenta an irrita fiant. T. 7. c. 927. C.
Captivitates morti non comparantur. T. 1. c. 1225. B.
Captivus, an, & in quibus uſucapere poſſit. T. 8. c. 1107. A.
Captivus jure gentium amittit, & recipit libertatem. T. 8. c. 27. A.
Captivi bonis ſolet conſtitui curator. T. 8. c. 194. A.
Captivo ſolet conſtitui curator. T. 8. c. 194. A.
Captivum non faciunt bellum civile, factio, rebellio. T. 3. c. 524. B.
Captivi pignori propria prædia obligare poſſunt. T. 2. c. 1064. D.
Captivi uſucapere poſſunt, qui in ſervitute non. T. 8. c. 821. D.
Captivi apud hoſtes mortui bonorum poſſeſſionem peti edicto. T. 8. c. 15. D.
Captivi bonorum poſſeſſionem qui petit, an admittatur contra fiſcum, ſi nemo ſit, ad quem hereditas aliàs perveniat. T. 8. c. 16. A.
Captivi non dum mortui bonorum poſſeſſio an deferatur. Ibid. D.
Captivis ſimiles qui dicuntur. T. 8. c. 187. B.
De captivorum jure. T. 1. c. 883. D.
Captivorum teſtamenta, & ſucceſſiones ab inteſtato lege Corneliâ confirmantur. T. 7. c. 927. B.
Captivorum tria jura, treive caſus eſſe. T. 9. c. 1320. A.
Captivorum redemptio ad curam Epiſcopalem pertinet. T. 10. c. 823. A.
Captus ab hoſtibus neque ſui, neque legitimi heredis jus amittit poſtliminio reverſus. T. 1. c. 456. E.
Captus ab hoſtibus non eſt de civium numero. T. 3. c. 188. C.
Captus ab hoſtibus abſentis loco non habetur. Ibid. C.
Captus ab hoſtibus, quaſi ſervus, teſtamentum facere non poteſt. T. 1. c. 417. A.
Captus mente quando teſtamentum facere poteſt. Ibid. A.
Captus ſit ſervus hoſtium. T. 8. c. 288. A.
An capto reverſo ab hoſtibus reſtituatur uſucapio jure poſtliminii, ut fingatur medio tempore poſſediſſe. T. 4. c. 68. B.
Captum qui ſuâ pecuniâ redemit ab hoſtibus, ejus, quem redemit, dominium non acquirit; ſed eum retinet, quaſi pignus donec ſolverit pretium redemptionis, quod pignus naturale dicitur. Tom. 9. c. 1198. D.
Caput liberum quis dicitur. T. 4. c. 306. B.
Caput l. Juliæ repetundarum unde ortum habeat, & ad quid ſancita. T. 5. c. 524. B. C.
Caput liberum quod dicatur. T. 5. c. 577. D.
Caput hominis cur principale membrum dicatur. T. 5. c. 925. E. & c. 926. A.
Caput generale quod vocetur. T. 7. c. 1369. A.
Caput generale eſt, quod in omnibus teſtamentis vulgò, & plerumque ponitur. Ibid. A.
Caput ſequuntur ſolæ actiones noxales. T. 10. c. 634. A.
In caput domini non interrogantur, qui civilibus in cauſis interrogantur. T. 10. c. 731. A. B.
Carbo auctor Carboniani edicti erat Prætor urbanus. T. 6. c. 164. D. & c. 166. E. ſtudioſus fautor puerilis ætatis erat. Ibid. E.
Carboniana bonorum poſſeſſio quibus datur. T. 4. c. 349. E.
Carboniana bonorum poſſeſſio finitur pubertate. T. 4. c. 360. B.
Carboniana bonorum poſſeſſio. Vide, Poſſeſſio bonorum.
Carboniana bonorum poſſeſſio quibus, & quomodo detur. T. 5. c. 621. D. & ſeq.
Carboniana poſſeſſio. Vide, Poſſeſſio carboniana.
Carboniana bonorum poſſeſſio quæ ſit, & cui detur. T. 7. c. 201. C. quando finiatur. Ibid. C.
Carboniana bonorum poſſeſſio an detur etiam ei, qui agnovit edictalem, & contra. T. 8. c. 130. C. an utriuſque poſſeſſionis annus ſimul cedat. Ibid. C.
Carboniana bonorum poſſeſſio. T. 8. c. 163. D.
Carboniana bonorum poſſeſſio an impuberi in impuberem detur, ſi ſibi invicem faciant controverſiam ſtatus. T. 8. c. 127. A.
Carboniana bonorum poſſeſſio an inſtitutis detur. Tom. 8. c. 122. E.
Carboniana poſſeſſio an neceſſaria ſit ei, qui petiit edictalem, ſi ei fiat ſtatus controverſia. T. 8. c. 130. B.
Carboniana bonorum poſſeſſio quæ ſit. T. 8. c. 64. D. cui detur. Ibid. E. an jus tribuat. Ibid. E.
Carboniana bonorum poſſeſſio quibus detur. T. 8. c. 121. D. E. quando finiatur. Ibid. E.
Carboniana & datur petitori, & poſſeſſori. T. 8. c. 133. A.
Carboniana an impediat bonorum poſſeſſionem ab inteſtato. T. 8. c. 163. D.
Carboniana poſſeſſio an detur ſolis liberis. T. 8. c. 130. A.
Carboniana bonorum poſſeſſio quando impuberi detur. T. 8. c. 97. E.
Carboniana cur dicatur bonorum poſſeſſio. T. 8. c. 129. C.
Carboniana cui data eſt, an poſſit petere hereditatem quaſi bonorum poſſeſſionem. Ibid. C.
Carboniana cui data eſt, an conſtituatur poſſeſſor, & an in eum transferenda ſit poſſeſſio rerum univerſarum. Ibid. B.
Carboniana bonorum poſſeſſione quibus ſubveniatur. T. 8. c. 132. D. an ei locus ſit, ſi liberi veniant ab inteſtato ad bonorum poſſeſſionem. Ibid. D. E.
Carboniana an impediat bonorum poſſeſſionem ab inteſtato. T. 10. c. 772. C.
Carbonianæ bonorum poſſeſſionis finis eſt libertas. T. 4. c. 1056. A.
Carbonianæ poſſeſſionis vis quæ. T. 6. c. 128. A.
Carbonianæ bonorum poſſeſſionis effecta quæ. Tom. 7. c. 211. D. E.

BIU Cujas

Carbonianæ poſſeſſionis effectus quis. T. 8. c. 164. A.
Carbonianæ bonorum poſſeſſionis vires, & effectus qui ſint. T. 8. c. 122. C.
Carbonianæ bonorum poſſeſſioni derogat ædictum de inſpiciendo ventre, & cuſtodiendo partu. Ibid. D.
Carbonianæ poſſeſſioni petendæ annus quando cedat. T. 8. c. 130. C. D.
Carbonianæ poſſeſſionis quando locus ſit. T. 8. c. 132. C. D.
Carbonianam bonorum poſſeſſionem extra ordinem decreto Prætoris dari liberis defuncti impuberibus, quibus fit controverſia ſtatus. T. 6. c. 164. C.
Carbonianam bonorum poſſeſſionem ex decreto Prætoris dari, non tantùm filio naturali impuberi, ſi negetur eſſe filius defuncti, cujus de bonis agitur, ſed etiam filio adoptivo, ſi dicatur non jure ad optatus, atque ideo non eſſe juſtus filius. T. 6. c. 166. D.
Carbonianam qui petit, an, & cur ei neceſſaria ſit edictalis bonorum poſſeſſio. T. 8. c. 130. B.
Carbonianam an impubes admittere poſſit, ut debitores actionem eludentes conveniat. T. 8. c. 129. A.
De carboniana bonorum poſſeſſione. T. 6. c. 164. B. & ſeq.
Carboniano edicto impuberi datur bonorum poſſeſſio contra tabulas. T. 6. c. 159. C.
Carbonianum edictum decretum. T. 1. c. 822. D. E.
De carboniano edicto. T. 9. c. 669. E.
Carbonianum edictum quando ceſſat. T. 9. c. 674. A. B.
Carbonum appellatio. T. 8. c. 605. A.
Carbunculus, & anthrax in quo differunt. T. 9. c. 1286. A.
Carcer privatus inhibetur. T. 2. c. 586. D.
Carcer unde dicatur. T. 7. c. 116. E.
Carcer cur inventus. T. 8. c. 636. A.
Carcer. Vide, Cuſtodia.
Carcer privatus prohibetur. T. 9. c. 1391. C.
Carcer, & vincula carceris differunt. T. 9. c. 1391. D.
Infert injuriam quodammodo. T. 9. c. 1127. C.
Carcer virorum alius eſt, alius fœminarum. T. 9. c. 1389. B.
Carcer infamiam non irrogat. T. 9. c. 1127. C. & c. 1387. A.
Carcer privatus deditium non facit, niſi corpori vincula adhibita ſint. T. 10. c. 598. A.
Carceris proprius uſus quis. T. 9. c. 1387. A.
Carceris claviculariі, ſeu janitores. T. 9. c. 1389. D. reorum cuſtodiam habebant. Ibid. D.
Carcerem non minùs dicimus eum, qui punit, quàm qui continet, & cuſtodit. T. 9. c. 1387. A.
In carcerem debitor olim ducebatur, niſi bonis cederet; hodie non ducitur, etiamſi bonis non ceſſerit. T. 2. c. 1036. D.
In carcere cur plerumque necarentur non captivi tantùm, ſed & rei capitalium criminum. T. 1. c. 903. C. D.
Carcere detentus in vinculis. T. 8. c. 635. D.
In carcere impropriè pœna eſt, & ſupplicium. T. 9. c. 1386. C.
De carcere, & vinculis publicis. Ibid. C. & ſeq.
E carcere, datis fidejuſſoribus, vel eis non inventis, poſt ſex menſes exire debet carceratus, ſi non capitale ſit crimine. T. 1. c. 528. C. quid, ſi crimen capitale non ſit. Ibid. C.
Carceres quo tempore Epiſcopi inviſunt. T. 9. c. 1388. B.
Carcerum effractores extra ordinem puniendi. T. 1. c. 869. D.
De carceribus privatis inhibendis. T. 9. c. 1391. B.
Cardines quænam ſint limitum ſpecies. T. 3. c. 32. A.
Carena unde dicta. T. 6. c. 1091. A.
Caricæ, ciriotæ, & carotæ, quid ſint. T. 7. c. 1459. A. eſſe tria diverſa nomina. Ibid. A.
Carina verbum nauticum, vulgò *la quille*. T. 6. c. 473. A.
Cariotæ. T. 7. c. 1459. A.
Ob carmen famoſum, damnatum inteſtabilem eſſe. Tom. 3. c. 474. A.
Carnibus vitulorum veſci lege prohibitum. T. 3. c. 101. C.
Carnifex vox legis, & vox judicis appellatur. T. 2. c. 1112. A.
Carnis appenſæ mutuum contrahi poteſt. T. 5. c. 397. C.
Caroli Magni imperium quàm amplum fuerit. T. 7. c. 1425. A.
Charonianus libertus. T. 9. c. 183. C.
Carotæ. Vide, Caricæ.
Carpentariorum immunitates. T. 2. c. 767. C.
Καρτὸς quid. T. 1. c. 1152. A.
Carthago per eminentiam dicitur Proconſularis Provincia. T. 10. c. 849. C.
Carruca cum junctura legata. T. 3. c. 391. E.
Carrucâ legatâ quæ debentur. T. 1. c. 440. A.
Carrucarum uſus in urbe quibus perſonis permittitur. T. 2. c. 810. D. E.
Ad carrucam mulæ jungi ſolebant T. 1. c. 440. A.
Sp. Carvilius primum divortium fecit. T. 3. c. 24. A.
Caſarii, & caſati. T. 3. c. 203. C.
Caſarii quinam ſint. T. 10. c. 733. B.
Caſitare eſt propriè ſtillicidii. T. 7. c. 406. A.
Caſſiani quinam Juriſconſulti fuere appellati. T. 1. c. 913. C.
Caſſiani, & Sabiniani erant ejuſdem familiæ. T. 7. c. 265. B.
Caſſiani quinam, & unde dicti. T. 8. c. 938. B. C. a quo Sabinianorum nomen receperunt. Ibid. C.
Caſſianus furor quis ſit. T. 10. c. 722. E.
Caſſiodorus juris peritiſſimus. T. 10. c. 867. D.
Caſta memoria quarum perſonarum colenda nobis ſit. T. 5. c. 547. A.
Caſtaldiæ feudum. Vide, Feudum.
Caſtella, quibus aqua ſervatur, an ædificii ſint, & an emptorem ſequantur. T. 7. c. 443. B. C. & c. 710. E. & c. 714. C. D.
Caſtella plumbea ſunt aquarum conceptacula, ex quibus aqua deducitur. T. 10. c. 445. C.
Caſtellani milites. T. 2. c. 861. B.
Caſtellaria aqua. T. 3. c. 77. C.
Caſtellum, ideſt, parvulus burgus. T. 2. c. 873. B.
Caſtellum parvum quid ſit. T. 2. c. 873. B.
Caſtellum quid plerumque ſignificet. T. 7. c. 443. B.
Caſtigatio in liberis hominibus quid, & quid in ſervis. T. 7. c. 93. D.
Caſtigatio moderata in juniores ſenioribus propinquis permittitur. T. 9. c. 1434. A.
Caſtigatio ſervorum moderata dominis permittitur. Ibid. B.
Caſtra ſunt regalia. T. 2. c. 1326. A.
Caſtratus adoptare non poteſt, & cur. T. 5. c. 1155. D.
Caſtratus ſervus. Vide, Servus caſtratus. T. 9. c. 370. D.
Caſtrati an poſſint adoptare. T. 8. c. 910. A.
Caſtratis an fuerit permiſſa teſtamenti factio. T. 10. c. 680. A. B.
Caſtrenſe peculium quid eſt. T. 4. c. 422. C.
Caſtrenſe peculium quid eſt. T. 4. c. 1076. B.
Caſtrenſe peculium dicitur etiam quod proficiſcenti ad militiam datur, quamvis nondum relatus ſit in cinctorum numerum. Ibid. B.
Caſtrenſe peculium, vel quaſi peculium eſt proprium filii familias patrimonium. T. 4. c. 893. A.
Caſtrenſe peculium, & peculium paganum in quo differunt. T. 4. c. 378. D. E.
Caſtrenſe peculium. Vide, Peculium.
Caſtrenſe peculium cujuſnam proprium ſit. T. 8. c. 968. B.
Caſtrenſe peculium qui habet, an de eo teſtari poſſit jure militari. T. 8. c. 90. A.
Caſtrenſis ſacri Palatii quod habuit officium. T. 2. c. 941. A.
An in caſtrenſi peculio putetur, quod uxor filio familias in caſtris donavit, vel legati, vel inſtitutionis jure. T. 4. c. 422. B.
In caſtrenſi peculio decretum Divi Adriani, & conſtitutiones fecerunt, ut miles, & filius familias

BIU Cujas

pro patribus familias haberentur in castrensi peculio. T. 4. c. 315. B.
De castrensi peculio filii familias testamentum facere, legare, fideicommittere, mortis causâ donare possunt. T. 6. c. 183. A.
In castrensi peculio filius familias pro patre familias habetur. T. 6. c. 398. C.
Castrensia, vel quasi castrensia bona inter liberos non conferuntur. T. 3. c. 79. B.
Castrensia, & quasi castrensia quæ. T. 2. c. 437. B.
Castrensia videntur, quæ ex castrensi peculio comparantur. T. 6. c. 1040. E.
Castrensia bona a paganis separantur. T. 7. c. 492. A.
Castrensia bona, vel quasi an conferantur. T. 8. c. 90. A.
Castrensia bona, vel quasi castrensia filii familias. Tom. 9. c. 682. B. C.
Castrensiani qui. T. 2. c. 940. D. E.
Castrensianorum gradus. T. 2. c. 941. A
Castrari cœperunt homines primùm in vico Persico nomine *Spada*, unde *Spadones* dicti sunt. T. 3. c. 500. C.
Qui castraverit, aut castrari curaverit hominem, capite puniendus. T. 1. c. 506. A.
Castrorum tria genera. T. 1. c. 1057. E.
Castratis cubiculariis utebantur Principes. T. 2. c. 899. E.
Castum Cereris temperatum quid. T. 9. c. 456. B.
Castum jejunium quod. Ibid. B.
Casuales conditiones quæ sunt. T. 4. c. 1212. D. E.
Casualis conditio. T. 9. c. 895. D. Vide, Conditio.
Casus enucleati, ideſt, definiti, & certi. T. 2. c. 52. D.
Casus improvisus in legatis. T. 4. c. 1074. D.
Casus nullus debitorem creditæ pecuniæ liberat, & cur. T. 4. c. 952. D.
Casus fortuitus. T. 4. c. 1238. D.
Casus fortuiti creditori non imputantur. T. 4. c. 1315. D. dolus, & culpa ei imputatur. Ibi. D.
Casus, qui post venditionem reperiuntur, ad emptoris periculum pertinent. T. 4. c. 974. E.
Casus, quo lapides sepulcrorum a domino vindicari possint, directo judicio, & quo non possint. T. 5. c. 387. C.
Casus, quando venditor interdicere potest emptori, ne in fundo vendito sepeliat. T. 5. c. 389. B.
Casus, quos Accursius ad l. 2. §. *mutui datio*, *de rebus creditis* attigit, explicantur. T. 5. c. 397. E.
Casus, in quibus periculum pecuniæ, quæ post diem constituti periit, ad creditorem respicit, non ad debitorem. T. 5. c. 411. E.
Casus, quo filius, etiamsi 100. dies præterierint, bonorum possessionem petere potest. T. 5. c. 630. C. D.
Casus, ubi generi per speciem non derogatur. T. 5. c. 75. E.
Casus, ubi quis animo solo desinit possidere. T. 5. c. 709. E.
Casus omnes sigillatim legibus, aut Senatus consultis comprehendi. T. 6. c. 90. E.
Casus fortuitus est latrocinium. T. 7. c. 637. C. & cur. Ibid. C.
Casus fortuitus præstatur, nisi aliud convenerit. T. 8. c. 672. C.
Casus nomen mortem significat. T. 9. c. 486. B.
Casus dotis. T. 9. c. 485. B.
Casus lucri ex donatione propter nuptias. T. 9. c. 485. E.
Casus mortis liberorum. Tom. 9. c. 486. A.
Casus militiæ. Ibid. A. & c. 697. B.
Casus quomodo definitur a Græcis. Ibid. A. B.
Casus major. T. 9. c. 406. C. & seq.
Casus pro fortuna. T. 9. c. 895. B.
Casus certi qui dicuntur. T. 9. c. 1075. D.
Casus certi, & incerti in quo differunt. T. 9. c. 1080. E.
Casus fortuitus non venit in commodato, nec in pignore. T. 9. c. 1197. E.
Casus vocantur themata pro omnibus casibus. T. 5. c. 1076. D.
Casus militiæ *la cheute d'un office par la mort d'un officier, le vacant.* T. 9. c. 1200. A.
Casus plurativus qualem complectitur. T. 9. c. 488. D.
Casus adventitii. T. 9. c. 1078. D.
Casus fortuitus quis dicitur. T. 5. c. 1164. D. & T. 9. c. 406. D.
Casus tantùm fortuiti rectè fortuitis testibus probantur. T. 10. c. 467. C.
Casus fortuitus est, qui prævideri, cui præcaveri, cui resisti non potuit. T. 10. c. 665. A.
Casui, & fortunæ annumeratur latrocinium. T. 9. c. 1197. E.
Casui, & fortunæ quandoque annumeratur furtum. Ibid. E.
Casum fortuitum an semper agnoscant domini. T. 8. c. 1049. A.
Casum majorem probare debet creditor manifestis rationibus. T. 9. c. 298. E. & c. 299. A.
De casu fortuito periculum plerumque dicitur. T. 7. c. 637. B.
Casuum majorum varia exempla. T. 9. c. 298. E. nullus eos casus præstat. Ibid. E.
In casibus incertis non potest certus modus constitui ejus, quod interest. T. 8. c. 761. D.
Quot casibus sunt obnoxia negotia hominum. T. 9. c. 1078. D.
Casibus fortuitis non annumeratur furtum, latrocinium annumeratur. T. 9. c. 349. D.
In casibus certis id, quod interest, non potest excedere dupli quantitatem. T. 9. c. 1077. B.
Catabaptistæ quinam sint. T. 10. c. 826. A.
Catabolenses, & pistores. T. 3. c. 459. C.
Catadromus quid sit. T. 7. c. 819. D. Vide, Funambulus.
Catenas addere dicuntur jurisconsulti, & cur. T. 7. c. 1203. B.
Catenæ jurisconsultorum quæ sunt. T. 9. c. 492. B.
Cathechismus cognitionem spiritualem facit. T. 6. c. 1111. D.
Cathecumeni quinam sint. T. 10. c. 830. B.
Cathedraticum quid. T. 6. c. 1038. E.
Cathæresis pœnarum Ecclesiasticarum species. T. 2. c. 1092. A.
Catholicus dicitur Procurator fisci. T. 9. c. 1109. E.
Catholici hæreticos ad se conversos, & in Sanctissima Trinitate quamvis ab hæreticis baptizatos, non rebaptizant. T. 10. c. 825. D.
Catholiciani. T. 2. c. 646. A.
Catholiciani qui dicuntur. T. 9. c. 1483. A.
Catholiciani dicuntur apparitores Procuratoris fisci. T. 9. c. 1109. E.
Catholiciani, & Cæsariani. T. 10. c. 733. B.
Catholicorum munus. T. 2. c. 673. C.
Catilina prohibebatur consulatum petere, quòd reus esset repetundarum. T. 4. c. 858. D. sic Cicero contra Rullum. Ibid. E.
Catilina cur prohibitus petere consulatum. T. 10. c. 585. B. C.
Cato omnium juris peritissimus suâ ætate. T. 1. c. 910. E.
Catoniana regula an ad hereditates pertineat. T. 3. c. 91. C.
Catoniana regula ad quæ legata pertinet. Tom. 4. c. 385. D. & c. 386. D. E.
Catoniana regula sicut ad legata conditionalia non pertinet, ita non pertinet ad conditionales institutiones. T. 3. c. 91. B.
Catoniana regula pertinet ad hereditates, non ad libertates. T. 6. c. 192. B.
Catoniana regula ad quid pertineat. T. 8. c. 998. A.
Catoniana regula. Vide, Regula catoniana.
Regula catoniana ad quænam legata pertineat. T. 10. c. 58. C. an ad hereditates. Ibid. E.
Regula catoniana etiam ad stipulationes pertinet. T. 10. c. 542. C.
Cauda animalis est posthumum corporis ex Tertulliano. T. 10. c. 146. A.
Caudicarii, ideſt, nautici frumentarii. T. 2. c. 692. B.
Caudicarii in urbe Roma qui fuerint. T. 8. c. 5. B.
Cavædium. T. 6. c. 518. D.
Cavendum de rato laudato venditori. T. 6. c. 9. B.
Cavens, totum se non petiturum, partem ejus an petere possit. T. 5. c. 81. C. D.
Cavere, & promittere differunt. T. 1. c. 275. B.

BIU Cujas

Cavere utiliter in jure eſt ſatiſdato cavere. T. 4. c. 113. C.
Cavere de damno infecto qui compellantur, & ſub qua pœna. T. 5. c. 641. A. & ſeq.
Cavere debet dominus, ſervum judicio ſiſti in cauſa criminis capitalis, ſi ultro velit eum defendere. T. 6. c. 8. A.
Cavere, aut ſtipulari an alius alteri poſſit. T. 7. c. 1063. A.
Cavere nulla de re, vel non cavere de omnibus, paria ſunt. T. 7. c. 754. A.
Cavere rectè quis dicatur. T. 8. c. 87. A.
Cavere quid. T. 8. c. 535. E.
Cavere chirographum, cavere cautionem. T. 9. c. 215. A.
Cavere hodie oportet, quod licebat ex veteri jure, etiamſi de eo nihil caviſſent contrahentes. T. 10. c. 696. C.
Cavillatio unde. T. 8. c. 643. B.
Cavillationis, ideſt, ſophiſmatis natura quæ eſt. T. 6. c. 370. A.
Cavillationis genus Sorites. T. 8. c. 609. D.
Quod cavit ſibi, ſui causâ, quilibet remittere poteſt. Tom. 4. c. 970. A.
Caupo an, & quomodo teneatur, ſi in ejus caupona furtum factum ſit his, qui in ea divertebantur. T. 8. c. 333. B.
Cauponæ nomen unde deductum. T. 4. c. 1350. B.
In cauponæ miniſtra adulterium, vel ſtuprum non vindicatur. T. 9. c. 1424. B. in cauponæ domina ſecus. Ibid. A.
Cauponæ domina, & miniſtra in quo differunt. T. 9. c. 1423. E. & c. 1424. A.
Caupones ex recepto cuſtodiæ plus tenentur, quàm depoſitarii. T. 1. c. 744. C.
Cauſa quid in *tit. de uſuris*. T. 1. c. 779. E. & c. 780. A.
Cauſa pro vitio. T. 1. c. 1031. C.
Cauſa liberalis ordinata. Tom. 3. c. 524. C.
Cauſa ſemel jurejurando finita prætextu inſtrumentorum de novo repertorum reſtaurari non poteſt. T. 3. c. 535. D.
Causâ quatuor modis cadimus. T. 1. c. 371. A.
Cauſa liberalis. T. 1. c. 841. A.
Cauſa falſa utrùm nocere poſſit legato. T. 1. c. 135. A.
Cauſa quandonam perferatur. T. 3. c. 607. C.
Cauſa aliud eſt, aliud occaſio. T. 4. c. 659. A.
Cauſa falſa. Vide, Falſa cauſa.
Cauſa filiorum in omni jure potior eſt cæteris. T. 4. c. 362. E.
Cauſa, & fructus in quo differunt. T. 4. c. 1098. D.
Cauſa quid ſit, & quid fructus. Ibid. D.
Cauſa inopinata in legatis. T. 4. c. 1074. D.
Cauſa lucrativa quæ eſt. T. 4. c. 617. A. item oneroſa quæ. Ibid. A.
Cauſa lucrativa, & cauſa oneroſa in eandem perſonam, & in eandem rem concurrere poſſunt. Ibid. A.
Cauſa oneroſa quæ ſit. Ibid. A.
Cauſa conſtitutæ pecuniæ incipere debet ante legationem, & non in ipſa legatione. T. 4. c. 72. A.
Cauſa eſt omne, quod actor eſſet habiturus, ſi reus ei ſatisfeciſſet tempore litis conteſtatæ. T. 4. c. 130. D.
Cauſa quo jure in actione in rem præſtetur poſt litem conteſtatam. T. 4. c. 131. E.
Cauſa & origo conſtitutæ pecuniæ inſpici debet. T. 4. c. 72. A.
Cauſa, ex qua codicilli valent, eſt teſtamentum; & codicilli non poſſunt eſſe cauſa, ex qua teſtamentum valeat. T. 4. c. 381. E.
Cauſa poſſeſſoris in re pari melior eſt. T. 4. c. 152. E.
Cauſa poſſeſſoris quando melior eſt, & quando durior, quàm cauſa petitoris. T. 4. c. 278. D. E.
Cauſa prohibentis melior, & potior eſt in re pari. T. 4. c. 152. E.
Cauſa teſtati trahit cauſam inteſtati, & contra. T. 4. c. 369. D.
Cauſa primipili quæ ſit. T. 5. c. 464. A.
Cauſa peculiaris per ſervum noſtrum, aut filium familias poſſeſſionem nobis ignorantibus acquirit. T. 5. c. 713. E.
Cauſa poſſeſſionis quando mutetur T. 5. c. 745. C. D.
Cauſa teſtamenti præcedit cauſam inteſtati. T. 5. c. 762. D.
Cauſa ſtatuliberi, & legatarii conditionalis. Vide, Legatarius ſtatuliber.
Cauſa alienationis. T. 6. c. 83. E.
Causâ cognitâ ſatisdare debere judicatum ſolvi, regula juris eſt. T. 6. c. 45. E.
Cauſa, vel lis quando ordinari dicitur. T. 6. c. 390. A.
Cauſa liberalis. Ibid. A.
Cauſa pœnæ individua eſt. T. 6. c. 94. C.
Cauſa, quæ per alium agi non poteſt, an appellatio ejus per alium agi debeat. T. 6. c. 691. B.
Cauſa pœnæ an ſit individua. T. 6. c. 540. D.
Cauſa depoſiti, quæ prætexitur fideicommiſſo, etſi falſa ſit, non vitiat fideicommiſſum. Tom. 6. c. 739. C.
Cauſa fidejuſſoris alia eſt, & alia pignorum. T. 6. c. 630. E.
Cauſa juris, & voluntatis non mutatur ordine ſcripturæ. T. 6. c. 279. A. B.
Cauſa juſta litis non conteſtandæ. T. 6. c. 468. D.
Cauſa uſurarum ſicut, & cauſa pignoris an ſit indiviſa. Tom. 6. c. 648. E. & c. 549. A.
Cauſa lucrativa quæ vocetur. T. 8. c. 344. E. & c. 345. A. non lucrativa quæ ſit. Ibid. A.
Cauſa communis cuique etiam ſua cauſa eſt. T. 8. c. 438. A.
Cauſa criminalis. Vide, Criminalis.
Cauſa retractari poterat ex indulgentia Principis. T. 9. c. 1118. A.
Cauſa, & occaſio in quo differunt. T. 9. c. 1436. A.
Cauſa commodati, quæ ſit ad tempus, neque dominium mutat, neque poſſeſſionem. T. 9. c. 480. A.
Cauſa ad Principem nulla profertur, niſi rite inſtructa, & perfecta. T. 9. c. 1118. D.
Cauſa momentariæ poſſeſſionis non ſemper annumeratur gravioribus cauſis, quæ exigunt inſcriptionem actionis, & cognitionem Præſidis Provinciæ. T. 9. c. 1159. C.
Cauſa lucrativa, & non lucrativa in quo differunt. T. 9. c. 1135. E.
Cauſa quid ſignificet. T. 9. c. 229. A.
Cauſa proxima actionis quæ. T. 9. c. 165. A.
Cauſa aliud eſt, aliud occaſio. T. 9. c. 996. E.
Si cauſa teſtamenti omiſſa ſit. T. 9. c. 831. A. & ſeq.
Cauſa cum ex integro agitur, alius judex dandus. T. 9. c. 1072. B.
Cauſa quæ more conſultationis diſceptanda eſt, ab uno, vel duobus ſenatoribus, vel proceribus ſacri Palatii intra biennium inſinuetur, ſeu introducatur. T. 9. c. 1116. B.
Cauſa ſtatus, & qui de ea cognoſcere poteſt. T. 9. c. 120. B.
Cauſa ſtatus, & ingenuitatis pertinet ad cognitionem Præſidis, nec poteſt delegari. T. 9. c. 194. C. quando incidit in quæſtione familiæ erciſcundæ, arbiter de ea cognoſcit. Ibid. C.
Cauſa civilis peragenda eſt intra triennium. T. 9. c. 1475. E.
Cauſa poſſeſſionis eſt titulus, quo poſſidemus. T. 9. c. 1015. D.
Cauſa dotis. Vide, Dotis cauſa.
Cauſa dandi. Vide, Dandi cauſa.
Cauſa ad Principem non tranſmittitur, niſi ad plenum inſtructa. T. 9. c. 1107. E.
Cauſa poſſeſſionis eſt poſſeſſio, cauſa dotis eſt dos, cauſa venditionis eſt venditio, cauſa lethi eſt lethum. T. 9. c. 1006. A. B.
Cauſa poſſeſſionis quælibet dicitur cauſa momenti. Tom. 9. c. 1160. B.
Cauſa ſumitur aliquando pro re. T. 10. c. 421. B.
Cauſa ampliatione differtur. T. 10. c. 514. E.
Cauſa cognita quænam ſit. T. 10. c. 700. E.
Cauſa pro fine aliquando ſumitur. T. 10. c. 955. A.
Cauſæ fiſcales. T. 2. c. 164. A.
Cauſæ divinæ domus. Ibid. B.
Cauſæ ſtatus. Vide, Status cauſæ.
Cauſæ duæ lucrativæ in eandem rem concurrere non poſſunt, in eandem quan-

BIU Cujas

quantitatem possunt. T. 3. c. 404. A. B.
Causæ ad publica munera pertinentes intra tres menses finiendæ. T. 2. c. 648. B.
Causæ duæ lucrativæ an in eundem hominem, eandemque rem concurrere possint. T. 1. c. 127. E. & T. 4. c. 1152. A.
Bonæ causæ sæpe est mala instantia. T. 4. c. 570. C.
Duæ causæ lucrativæ in eandem personam, & in eandem rem concurrere non possunt. T. 4. c. 441. C. & c. 617. B.
Causæ, quibus is, qui parentem, vel patronum in jus vocaverit injussu Prætoris, absolvi debeat edicti pœnâ pecuniaria, vel pœnali, quæ sint. T. 5. c. 89. B.
Causæ cognitionem Prætor, vel Præses magistratui municipali, duumviris, aut privatis etiam demandare potest. T. 5. c. 18. A.
Causæ, ex quibus in jus vocari possimus, quæ sint, & quales. T. 5. c. 87. A. B.
Causæ mutandi procuratoris quænam, & a quo notatæ. Tom. 5. c. 106. A.
Causæ possessionum quot, & quæ sint. T. 5. c. 716. E. & c. 717. A.
Causæ missionis in possessionem bonorum quàm diversæ. T. 5. c. 921. E. & c. 922. A.
Causæ lucrativæ duæ an in eundem hominem concurrere possint. T. 6. c. 738. A.
Causæ lucrativæ. Vide, Lucrativæ causæ.
Causæ missionum in possessionem. T. 7. c. 609. E.
Causæ lucrativæ duæ an in eandem rem concurrere possint. T. 7. c. 1016. C. & c. 1222. D.
Causæ lucrativæ quæ sint. T. 7. c. 1061. C. an duæ earum in eundem hominem concurrere possint. Ibid. B.
Causæ lucrativæ quando non sint hereditas, & donatio. Tom. 7. c. 1062. B.
Causæ cognitio ubicumque est, ibi Prætor desideratur. T. 8. c. 665. C. D. & c. 709. A.
Causæ cognitionem quæ desiderant, per libellum expediri non possunt. T. 8. c. 695. C.
Causæ cognitio aliud est, aliud decretum. T. 8. c. 235. C. D.
Causæ temporariæ contractus quæ sunt. T. 9. c. 480. A.
Causæ certæ separatæ ab incertis. T. 9. c. 1075. D.
Causæ civiles an ultra triennium proferri possint. T. 9. c. 132. C. & seq.
Causæ quæ celeritatem desiderant. Tom. 9. c. 131. E.
Causæ nomen est commune, & pro principio agente, & pro fine. T. 9. c. 229. A.
Causæ, in quibus non exigitur, ut actor subscribat in crimen. T. 9. c. 1159. C.
Causæ quæ intra tres menses peragendæ sunt. T. 9. c. 131. B. C.
Causæ quæ non desiderant cognitionem Præsidis. T. 9. c. 1159. D. E.
Causæ continentia an dividatur. T. 9. c. 118. D. E.
Causæ, quibus agitur de honoribus, & muneribus, intra quod tempus peragendæ. T. 9. c. 131. C.
Ut causæ post pubertatem adsit tutor. T. 9. c. 588. A. B.
Causæ appellationum tempora præstituta quæ. T. 9. c. 132. C.
Causam inaudire quid sit. T. 3. c. 157. D. E.
Causam possessionis nemo sibi ipsi mutare potest. T. 4. c. 124. A. & c. 653. D.
Ob causam dari quidnam dicamus. T. 5. c. 1007. B.
Causam orare servo non licet. T. 9. c. 1163. C.
Causam possessionis nemo sibi ipsi mutare potest. T. 9. c. 1015. C. & seq.
Causam criminalem agi non posse per procuratorem, ne ex appellatione quidem. T. 9. c. 1121. D.
Causam perferre quid sit. T. 9. c. 801. A.
Ob causam datur, quod datur ob rem, idest, ob finem aliquem. T. 9. c. 229. A.
Ad causam instruendam quando nulla dilatio danda est. Tom. 9. c. 1118. D. E.
Ob causam, idest, ob rem, ob finem aliquem. T. 10. c. 629. C.
In causa bonorum vacantium quadriennium numeratur, in aliis verò causis vicennium a die denunciationis. T. 4. c. 1374. B.
In qua causa quis advocatus fuit unius partis, antequam fieret Prætor, in ea jus dicere nequit. T. 4. c. 6. C. singulare exemplum exstat in novella 138. Ibid. C.
Ex causa eadem natura non patitur, ut idem sit actor, & reus. T. 4. c. 678. D.
Sine causa non valet jusjurandum. Vide, Jusjurandum.
In causa pari meliorem esse conditionem possidentis. T. 6. c. 35. A. & T. 9. c. 1422. A.
Ex causa etiam dari certi condictionem. T. 7. c. 654. E.
Ex causa accessoriæ obligationis etiam condictionem dari. T. 7. c. 655. A.
De causa liberali. T. 9. c. 978. E. & c. 979. A. & seq.
De causa liberali, & de ejus cognitione. T. 9. c. 1169. C.
Cum causa principalis non consistit, nec ea quidem, quæ sequitur, locum habet. T. 9. c. 1236. C.
De causa falsa adjecta legato, vel fideicommisso. T. 9. c. 854. D. E. c. 855. A. & seq.
De causâ mortis donationibus. T. 9. c. 1351. A. & seq.
Ex causa judicati quæ capiuntur: T. 9. c. 242. B. C.
Sine causa quod habes, ex non justa causa habes, & contra. T. 10. c. 958. C.
Causarum variæ figuræ. T. 1. c. 249. C.
In causarum genere deliberativo maximè utilitatem, & inutilitatem adhiberi. T. 3. c. 476. D.
Causarum petitio in judicium an ab eo deduci possit, qui eas omisit. T. 6. c. 698. A.
Causarum cognitio quando differatur, & quot ejus sint genera. T. 7. c. 149. E.
Causarum merita partium adsertione penduntur. T. 9. c. 1164. D.
Causas inter duriores prima & summa causa famosa. T. 4. c. 1464. D.
Duas causas lucrativas in eandem rem, & in eundem hominem concurrere non posse. T. 6. c. 218. D. & c. 738. A. & T. 7. c. 1061. B. harum plures species. Ibid. C.
Causas reipublicæ apud Præsidem, vel Principem agebat Curator reipublicæ. T. 7. c. 135. D.
Causas duas lucrativas in eundem hominem, & eandem rem concurrere non posse. T. 8. c. 344. E.
Causis lucrativis annumeratur etiam partus vernarum, & consolidatio ususfructus. T. 7. c. 1061. C.
In quibus causis melior conditio fœminarum videtur esse. T. 4. c. 292. E.
Ex causis famosis solet agi in factum in parentes, & patronos. T. 6. c. 90. A.
In causis omnibus pro facto quid accipiatur, & quid observetur. T. 8. c. 694. A. & c. 791. C. & c. 862. B.
In causis pœnalibus benignius est interpretandum. T. 8. c. 837. C.
Pro quibus causis servi pro præmio accipiunt libertatem. T. 9. c. 971. A. & seq.
Causaria missio militem non infamat, ignominiosa infamat. T. 2. c. 954. B.
Causarii quinam appellentur. T. 1. c. 1031. C.
Causidici sordidi. T. 3. c. 113. A.
Causidicum quendam notat, qui illum reprehenderat. T. 9. c. 1113. E.
Cauta centesima est, quæ per illustre producta tempus modum sortis ad duplum adducit. T. 2. c. 1165. E.
Cautela competens quæ sit. T. 7. c. 146. D. E.
Cautelæ mentio in quibus locis in *Digestis* fiat. T. 8. c. 87. A.
Cautio est satisdatio. T. 2. c. 1124. B.
Cautio una in communi causa sufficit. T. 1. c. 517. A.
Cautio ex constitutionibus præstatur. T. 1. c. 50. B.
Cautio fructuaria quibus verbis concipitur. T. 3. c. 281. B.
Cautio an pro remissione sit. T. 3. c. 642. C.
Cautio solvitur, si pro cujus præsentia

BIU Cujas

tia cautum fuerat, moriatur. T. 1. c. 373. E.
Cautio Prætoria. T. 3. c. 221. D. E.
Cautio Mutiana ubi non habet locum. T. 3. c. 415. E.
Cautio Mutiana est satisdatio. T. 2. c. 1082. B.
Cautio solida. T. 1. c. 371. C.
Cautio judicialis de persequendo servo, qui est in fuga. T. 3. c. 777. D.
Cautio duplex quando necessaria. T. 1. c. 517. B.
Cautio judicio sisti quotuplex sit. T. 3. c. 651. C.
Cutio cum fidejussore onerosa est, nuda repromissio non item. T. 3. c. 654. B.
Cautio finitur pubertate. T. 4. c. 754. B.
Cautio nunquam datur in arbitrariis, sed tantùm in bonæ fidei actionibus. T. 4. c. 575. D.
Cautio exigitur ante diem in actionibus arbitrariis. Ibid. D.
Cautio est res incerta, & obligatio. T. 4. c. 548. A.
Cautio ante diem non exigitur in actionibus arbitrariis. T. 4. c. 575. D. secus in bonæ fidei judiciis cautio exigitur ante diem. Ibid. D.
Cautio judicatum solvi quæ est. T. 4. c. 19. B. & est realis. Ibid. B.
Cautio judicio sisti est personalis. Ibid. B.
Cautio legatorum quibus sit præstanda. T. 4. c. 709. A. B.
Cautio Mutiana dicitur remedium duobus in locis. T. 4. c. 481. D.
Cautio Mutiana est fideicommissorum satisdatio. T. 4. c. 550. B.
Cautio Mutiana a quo inventa, & propriè quæ. T. 4. 481. D. in quibus locum habet hæc cautio. Ibid. D. E. & in quibus non. Ibid. c. 482. A.
Cautio Mutiana in quibus locum habet, & in quibus non. T. 4. c. 363. B.
Cautio Mutiana. Vide, Mutiana cautio.
Cautio pignoris est missio in possessionem, seu in bona. Tom. 4. c. 1346. B. C.
Cautio privatorum auctoritatem legum non habet adversùs jura publica. T. 4. c. 1333. C. D.
Cautio judicis, quam in ambiguis observare tenetur. Tom. 5. c. 128. E.
Cautio, & satisdatio judicio sisti quæ in jure requiratur. T. 5. c. 93. E.
Cautio damni infecti, & satisdatio, quomodo differant. T. 5. c. 641. A.
Cautio de rato, & cautio judicatum solvi a quibus datur. T. 5. c. 116. D.
Cautio duplæ. T. 5. c. 871. D.
Cautio præstita in ædificando, & moliendo novo opere, quomodo vice remissionis sit. T. 5. c. 657. C. D.
Cautio, id est, satisdatio in collatione bonorum requiritur. Tom. 5. c. 618. B.
Cautio fructuaria. Tom. 5. c. 592. A. & c. 864. D. E.
Cautio supervacua quænam sit, & cur ita appelletur. T. 5. c. 867. A.
Cautio novi operis, & damni infecti pro qualitate personarum intelligitur adhiberi. T. 5. c. 657. A.
Cautio fructuaria quæ sit, & quando accidat. T. 5. c. 592. B.
Cautio usufructuaria a cautione damni infecti fructuarium liberat. T. 5. c. 647. C.
Cautio damni infecti, in quo differat a cautione ex novi operis nunciatione. T. 5. c. 656. C.
Cautio damni infecti qua actione petenda sit. T. 5. c. 639. E. & c. 640. A.
Cautio pigneratitia reddita debitori est argumentum remissionis pignoris. T. 6. c. 839. A.
Cautio retro remissa quænam dicatur. T. 6. c. 522. A.
Cautio de dolo malo est repromissio, id est, nuda cautio sine fidejussore. T. 6. c. 9. D.
Cautio de dolo est repromissio. Ibid. D.
Cautio fructuaria; qua proprietatis domino ex edicto Prætoris fructuarius cavere debet de usufructu omnium rerum, quæ utendo consumuntur. T. 6. c. 264. A. B.
Cautio judicatum solvi. T. 6. c. 8. C. Vide, Satisdatio.
Cautio Mutiana. T. 6. c. 172. C.
Cautio Mutiana in libertatibus locum habere non potest. T. 6. c. 297. B.
Cautio nuda est ea, quæ sit sine fidejussore. T. 6. c. 9. D.
Cautio pertinet ad condictionem incerti. T. 7. c. 645. D.
Cautio conditionis de non faciendo aliquid legato adjecta, in quibus locum habeat. T. 7. c. 945. A. B.
Cautio legati impudenter omissa quomodo repetatur. T. 7. c. 1330. B.
Cautio Mutiana quæ sit. T. 7. c. 944. E.
In quibus locum habeat. Ibid. c. 945. A. an remitti possit. Ibid. C. & quando cesset. Ibid. D.
Cautio de præstando debito quando petatur. T. 7. c. 153. E.
Cautio de restitutione in quibus præstetur. T. 7. c. 1021. C.
Cautio est summum juris remedium. T. 7. c. 404. E.
Cautio in jure, non in corpore consistit. T. 7. c. 1330. B.
Cautio an peti possit ex causa legatorum, vel fideicommissorum pendente conditione. T. 8. c. 373. E.
Cautio ex causa stipulationis ante diem, vel conditionem an peti possit. T. 8. c. 374. A.
Cautio in quibus personis sufficiat. T. 8. c. 535. E.
Cautio, & missio in possessionem magis imperii, quàm jurisdictionis. T. 8. c. 478. C.
Cautio judicio sisti quid. T. 9. c. 20. B. & seq.
Cautio defensionis, seu cautio indemnitatis pro liberatione est. T. 9. c. 684. E.
Cautio incerti. T. 9. c. 219. B.
Cautio juratoria. T. 9. c. 189. E.
Cautio quid. T. 5. c. 182. B.
Cautio omissa condici potest per condictionem incerti. T. 10. c. 452. E.
Cautio conventionalis, scripta ab herede, semper recipit incrementum fructuum. T. 10. c. 493. B.
Cautio vulgaris quæ dicatur. T. 10. c. 496. E. an possit remitti testamento. Ibid. E.
Cautio judicio sisti dicitur personalis. T. 10. c. 571. D.
Cautio, & satisdatio exiguntur in puro legato. T. 10. c. 1119. E.
Cautionis præstandæ nuda voluntas non sufficit sine effectu. T. 6. c. 835. A.
Cautionis pigneratitiæ redditio facta debitori est argumentum idoneum remissi pignoris. T. 6. c. 839. A. sicut redditio cautionis principalis, remissio sortis. Ibid. A.
Cautionis redditio cur inducit remissionem sortis, redditio pignoris non item. T. 1. c. 919. C.
Plus cautionis est in re, seu in pignore, quàm in persona. T. 4. c. 334. B. & c. 1294. E.
Cautionis an plus in re, quàm in persona sit. T. 5. c. 532. A.
Cautionis causa individua est. T. 7. c. 754. A.
Cautionis remedio multa fiunt, quæ detracta cautione, nec naturaliter, nec civiliter fieri possunt. Tom. 7. c. 1337. A.
Cautionis plus in re est, quàm in persona. T. 8. c. 673. C. & c. 762. C. & c. 855. A.
Cautionis verbo quid significetur. T. 8. c. 87. A. & T. 9. c. 825. C.
Plus cautionis in re est, quàm in persona. Tom. 9. c. 1187. A. & c. 1214. D.
Cautionis conditio est, cum solius accipientis turpitudo versatur. T. 10. c. 630. C.
Cautionis iteratæ vis, & emolumentum. T. 2. c. 151. C. & T. 10. c. 922. C. D.
Cautioni Mutianæ cur locus non sit in donationibus inter vivos. T. 3. c. 415. E.
Cautionis juratoriæ qui non paret, jus suum amittit. T. 9. c. 189. E.
Cautionem præstant, qui cavere debent. T. 1. c. 50. B.
Cautionem communem quid Papinianus vocat. T. 4. c. 1346. C.
Cautionem conferri quid sit. Vide, Conferre.
Cautionem cavere. T. 9. c. 215. A.
Cautione Mutianâ oblatâ an legatarius consequatur legatum. T. 4. c. 483. D.
Cautione supervacuâ nemo onerari debet. Tom. 5. c. 647. C.

De

De cautione ab herede præstanda. T. T. 5. c. 865. A.
De cautione præstanda, cum ususfructus uni, alteri proprietas legata est ejusdem rei sub conditione. T. 5. c. 864. B. C.
De cautione a fructuario præstanda. T. 6. c. 1033. E.
De cautione legatarii partiarii. T. 7. c. 1105. B. & seq.
Cautione supervacuâ nemo onerari debet. T. 7. c. 547. B. C. & T. 10. c. 1072. E.
Cautione omissâ per errorem, quæ solutionem morari poterat, agi quasi ex solutione tacita. T. 7. c. 1420. A.
Cautione qui sibi prospexit, ne quid evictione secutâ præstaret, an teneatur re ab alio evictâ. T. 7. c. 756. C.
De cautione exigenda exsequendæ appellationis. T. 9. c. 1105. C. D. & c. 1107. B.
Cautionem exigere quid sit, Accursius non intellexit. T. 4. c. 550. C.
Cautiones qui surripuerit, qua actione teneatur. T. 1. c. 411. D.
Cautiones quæ in legatis æris alieni causâ requirantur. Tom. 5. c. 782. B.
Cautiones quæ in petitione hereditatis interveniant. T. 5. c. 136. A.
Cautiones, & liberationes an condictione repeti possint. T. 5. c. 1089. E.
Cautiones judicatum solvi, vel de rato satisdationes sunt, sive promissiones, quæ fiunt adhibitis adpromissoribus, seu fidejussoribus. T. 6. c. 9. D.
Cautiones abundantes cautionibus non jungendæ. T. 7. c. 632. E.
Cautiones hereditariæ debent deponi in æde sacra apud Ædituum. T. 7. c. 496. B.
Cautiones hereditariæ non veniunt in familiæ erciscundæ judicio. T. 7. c. 495. E.
Cautiones de emptione cautiones de evictione. T. 7. c. 154. E.
Cautiones fœneratitiæ. T. 9. c. 531. E.
Cautiones judiciales hodie non frequentantur in judiciis. Tom. 9. c. 1188. A.
Cautionum verbum solenne. T. 1. c. 956. B.
Cautionum prætoriarum aliæ sunt nudæ cautiones, aliæ satisdationes. T. 4. c. 113. D.
Cautionum diversa sunt genera. T. 6. c. 1031. E.
Cautionum sive nominum, sive obligationum conditio quæ. T. 6. c. 64. E.
De cautionibus, & pœnis appellationum. T. 1. c. 516. B.
De cautionibus judicialibus. T. 7. c. 274. B. & seq.
De cautionibus, quæ in judicio præstantur. T. 7. c. 327. D.
In cautionibus solet plerumque addi, ut probi nummi solvantur, qui non subærati, & in quibus nulla sit lacuna, nulla deminutio justi ponderis. T. 9. c. 1449. E.
Cautionales stipulationes instar actionum habent. Tom. 8. c. 533. D.
Cautionales epistolæ. T. 9. c. 1252. D.
Cautius negotiari disce ait Tiberius. T. 4. c. 380. D.
Pro cauto non habetur id, quod palàm verbis non exprimitur. T. 7. c. 634. C. D.
Cautum non videtur, quoties vitiosè cautum est. T. 4. c. 97. E.
Cautum quid. T. 8. c. 616. D.
Casati, casarii. T. 9. c. 420. D.
Qui cecidit civili, non potest actionem intendere criminalem. T. 4. c. 281. C.
Cedens bonis non liberatur, nisi solidum, quod sibi debetur, creditor consequatur. T. 10. c. 700. D.
Cedere bonis ne quis cogatur. T. 2. c. 1157. C.
Cedere tutelâ quid. T. 1. c. 318. D.
Cedere, & deferri legata differunt. T. 1. c. 817. B.
Cedere, mandare, exhibere in jure idem est. T. 4. c. 23. B.
Cedere lege aliud est, aliud abdicare lege. T. 4. c. 831. A.
Cedere diem legati quid est. T. 4. c. 472. C.
Cedere diem quid est. T. 4. c. 385. D.
Legata a morte testatoris cedunt, licèt nondum sint apertæ tabulæ, nondum adita hereditas. Ibid. E. & hoc ita, si legata fuerint pura. Pura legata dicuntur esse etiam, quibus adscripta est dies certa; non incerta, quod ad cessionem attinet: nam & hæc statim cedunt a morte testatoris. Ibid. E.
Cedere dies quid est. Tom. 4. c. 397. D.
Cedere est viventium actus, relinquere morientium actus. T. 7. c. 390. B.
Cedere verbum continet veniendi significationem. T. 7. c. 652. A.
Cedere, & venire diem in quo differant. Ibid. A.
Cedere diem quid sit. T. 9. c. 891. D.
Cedere actionem quid. T. 9. c. 239. E.
Qui cedere possunt bonis. T. 9. c. 1126. E. & seq.
Cedere dicitur duobus modis. T. 9. c. 891. C.
Cedere inter, & mandare an sit differentia. T. 10. c. 715. A.
Quod cedit inutiliter, postea non convalescit. T. 4. c. 54. C.
Qui cedit bonis, cavere debet, se soluturum pecuniam debitam, cum primùm pervenerit ad meliorem fortunam. T. 6. c. 1035. E.
Qui cedit bonis, an liberetur. T. 9. c. 1130. B.
Qui cedunt bonis, bonorum etiam patiuntur venditionem. T. 2. c. 1157. C. D.
Cedri, & citri arbores quid inter se differunt. T. 3. c. 29. A.
Celare verbum quid significat. T. 1. c. 1403. A.
Cella penaria, non penuaria. T. 3. c. 281. B.
Cellaria, id est, esculenta, & poculenta, quæ recondit paterfamilias, ut consumat. T. 7. c. 1157. D.
Cellaria judicum provincialium quid sint. T. 10. c. 863. C. D.
Cellarium Ταμιεῖον dicitur in novella Martiani. T. 2. c. 876. A.
Cellarium sacrum. T. 2. c. 897. B.
Cellarii. T. 1. c. 436. B.
Celeritas fati non est obnoxia pœnæ, sed conscientia criminis. T. 4. c. 374. A.
Celsus, & Julianus discordant inter se. T. 9. c. 228. D.
Cenotaphium quid sit. T. 4. c. 259. A. separatur a monumento. Ibid. A.
Cenotaphii, & monumenti separatio. Ibid. A.
Censebantur olim soli cives Romani, & quando. T. 8. c. 568. E.
Censeri legum auctoritate quis dixerit. T. 1. c. 8. C.
Censeri privilegio aliquo. Ibid. C.
Censeri vetustate, multitudine, appellatione. Ibid. C.
Censeri veteranos commilitone Principe. Ibid. C.
Censeri studio bibendi. Ibid. C.
Censetur omne territorium, quoties defectorum exposcitur levamen. T. 2. c. 854. D.
Censi misericordia fuere Athenienses. T. 1. c. 8. C.
Censiti qui sint. T. 2. c. 834. A. & sequ.
Censiti sine prædiis vendi nequeunt. T. 2. c. 837. A.
De censitis. T. 2. c. 834. A.
Censitores. T. 2. c. 853. C.
A Censore prædia publica locari solebant in quinquennium. T. 4. c. 869. C.
Apud Censorem subsignabantur portorium, prædia, & bona cujusque. T. 10. c. 1037. B.
Censores locabant prædia publica, in quinquennium. T. 7. c. 640. D.
Censores locant vectigalia publica, agros publicos. T. 7. c. 377. B.
Censores, & decemviri an magistratus fuerint. T. 7. c. 73. E.
Censores qui. T. 8. c. 568. D.
Censores olim jurare oportebat se uxores procreandæ sobolis causâ duci. T. 8. c. 565. D.
Censorum officium quonam temporis spatio censebatur. T. 3. c. 693. C.
Censorum jurisdictio quæ fuerit. T. 7. c. 73. E.
Censorum magistratus quinquennium habuit. Ibid. E.
Censoria severitas in perjuros. T. 9. c. 188. D.

BIU Cujas

Lex censoria unde, & cur sic dicta. T. 10. c. 663. D. & c. 1036. B. & sequ.
Censoriæ animadversiones quæ. T. 8. c. 569. B. C.
Censualis liber plenam fidem facit. T. 6. c. 917. D.
Censuales qui sint, ac de eorum privilegiis. T. 2. c. 770. D.
Censuales literati homines. T. 3. c. 611. D.
Censura pars consularis potestatis. T. 1. c. 899. D.
Censura non semper monitionem sequitur. T. 6. c. 1059. A.
Census publicæ tabulæ civitatis territorii. T. 1. c. 888. E.
Census, & censere quid. Ibid. E.
Census capitis quid sit gallicè. T. 2. c. 834. C.
Census auctoritas. T. 2. c. 838. C.
Census, & monumenta potiora testibus esse. T. 7. c. 873. A.
Census fraudati quando, & qui accusabantur. T. 7. c. 157. C.
Census, sive tributa, sunt onera fructuum, & agrorum, non hominum. T. 7. c. 1333. A.
Census quid. T. 2. c. 853. C. & T. 8. c. 568. D.
Census, & monumenta publica esse potiora testibus. T. 9. c. 97. E.
Census est onus prædiorum, non hominum. T. 9. c. 377. D.
Census civium Romanorum. T. 9. c. 683. B.
Census fraudatur, cum quis non profitetur omnes facultates suas apud censitores. T. 10. c. 731. A.
Census est jus agrorum, non personarum. T. 10. c. 1009. B.
Census fraudati, & vectigalis fraudati idem omnino est jus, licèt non sit res eadem. T. 10. c. 1035. E.
Sine censu fundo comparato, emptor pretium, venditor fundum amittit T. 2. c. 282. B. C.
Sine censu, & reliquis fundus vendi, donari, & in dotem dari non potest. T. 10. c. 657. B.
An sine censu, vel reliquis fundus possit comparari. T. 10. c. 1009. A.
Censuum apud Magistrum fiebant actorum, & contractuum publicationes, & insinuationes. T. 10. c. 669. C.
De censibus & censitoribus. T. 2. c. 853. C.
Centenarius quis. T. 1. c. 179. E.
Centenarii procuratores. T. 2. c. 678. B.
Centenariorum numerus. T. 2. c. 927. C. eorum privilegia. Ibid. c. 928. A.
Centesima usura olim fuit legitima usura in omnibus causis. T. 4. c. 953. D.
Centesima pretii in emptionibus, & venditionibus. T. 5. c. 1018. D.
Centesima usura. Vide, Usura centesima.
Centgravii quinam dicantur. T. 2. c. 1184. C.
Centies aureorum habere dicitur, qui tantum habet in prædiis. T. 8. c. 553. B. C.
Centumvirale judicium. Tom. 3. c. 274. D.
Centumvirale judicium nullo modo potest deferri. T. 6. c. 27. B.
Centumvirale judicium. T. 7. c. 1226. A.
Centumviralis hastæ nomine quidnam significetur. T. 1. c. 905. C.
Centumviralis judicii auctoritas quæ. T. 9. c. 180. C.
Centumvirales partes. T. 7. c. 1226. D.
Centumviralia judicia sunt judicia de petitione hereditatis. Tom. 9. c. 179. E. & c. 180. A.
Centumviri an essent ex judicibus solutis. T. 3. c. 629. D.
Centumviri cognoscebant de hereditatibus, quacumque ex causa pete rentur. T. 3. c. 275. A.
Centumviri de hereditatis petitione cognoscunt. T. 1. c. 496. C.
Centumviri judicabant de hereditatum petitionibus. T. 9. c. 179. E.
Centumvirorum tribunalia sunt quatuor judicia, consilia, hastæ quatuor. T. 7. c. 1226. B.
Centurio testamento jure curatorem non dat filio impuberi, vel puberi, sicut nec paganus. T. 4. c. 1043. D.
Centurio primipili. T. 9. c. 1133. A.
Centurionis nomen apud Tacitum, *cedo alteram*, unde quæsitum. T. 3. c. 612. B.
Centurionum jura sunt regalia. T. 2. c. 1325. E. & c. 1326. A.
Centuripini homines. T. 2. c. 673. A.
Cepisse legatum qui videatur. T. 8. c. 591. A.
Cerix conchyliorum genus. T. 2. c. 794. E.
Cernere, & cretio quid. Tom. 1. c. 334. B. C.
Cernere hereditatem est decernere, & constituere, se hereditatem amplecti, & se heredem esse velle. T. 4. c. 1042. D.
Cernere quid Varroni, & Plauto. T. 7. c. 954. B.
Cernere quid. T. 8. c. 743. B.
Cerevisia ex quibus fiat. Tom. 7. c. 1456. C.
Certamen circense. T. 2. c. 825. B.
Certamen gymnicum vetitum. T. 2. c. 824. E.
Certamen unde deductum. T. 7. c. 623. A.
Certamina jurgiosa contentionis caninæ. T. 3. c. 114. A.
Certi, & incerti definitio. T. 1. c. 1213. B.
Certi condictio. T. 5. c. 399. D.
Certi condictione quis agere possit explicatur. T. 5. c. 400. A.
Certi condictio generaliter pro actione, quæ ex quacumque obligatione nascitur, ex qua certum peti potest, sumitur. T. 5. c. 399. D.
Certi condictio generalis concurrit cum aliis actionibus omnibus, quæ specialiter comparatæ sunt ex contractibus, vel ex delictis. Ibid. D.
Certi condictione certa pecunia numerata petitur. T. 5. c. 400. C.
Certi condictio. Vide, Condictio certi.
Certi condictio, quæ ex omnibus contractibus competit, sive re fuerit contractus factus, sive verbis, sive conjunctim. T. 7. c. 655. C.
Certi condictio. T. 7. c. c. 621. C.
Certi condictionem non tantùm ex contractibus, sed ex aliis etiam causis dari. T. 7. c. 649. A. & sequ.
Certi condictio. T. 9. c. 219. C. & sequ.
Certi casus, certæ causæ quæ sunt. T. 9. c. 1075. D. E.
Certi, & incerti contractus quinam sint. T. 10. c. 563. D.
Certi condicitur pecunia, aut res certa. T. 10. c. 758. B.
Pro certo haberi non potest, quod actum non est. T. 4. c. 56. C.
Certo loco quod dari oportet, ubi, & quomodo peti possit, & debeat. T. 10. c. 927. A.
Certum non est extra res singulas. T. 1. c. 1213. D.
Certum & arbitrarium opponuntur. T. 1. c. 1281. C.
Quod certum est in hominum natura, id quoque in rerum natura certum erit, nec vice versâ. T. 4. c. 1426. E.
Certum quid sit, & quomodo constituatur. T. 5. c. 401. D.
Certum a cernendo dictum est. T. 5. c. 963. D.
Si certum petatur actio, sive certi condictio quàm late patet. T. 7. c. 649. B.
Certum quid sit, definitur. T. 7. c. 645. B.
Si certum petatur, hæc verba quid denotant, explicatur. T. 7. c. 621. C.
Si certum petetur de rebus creditis, quid hæc verba significent. Ibid. C.
Certum condicere licet ex omni contractu. T. 7. c. 651. A.
Certum unde deductum. Tom. 7. c. 623. A.
Si certum petatur de suffragio. T. 9. c. 216. B.
Certum non est extra res singulas, nec extra substantias. T. 10. c. 540. E.
Certum dicitur a cernendo. T. 10. c. 758. B.
Actio si certum petatur, & condictio certi an eadem sit. T. 10. 153. A.
Actio si certum petatur est actio non solùm certæ pecuniæ creditæ, & numeratæ, sed & cujuslibet alterius rei creditæ. T. 10. c. 415. B.
Actione si certum petatur, petitur etiam pecunia. T. 10. c. 425. E.
Actio si certum petatur est actio certæ pecuniæ numeratæ, & traditæ. T. 10. c. 707. D.
Actio si certum petatur ex quibus detur. T. 10. c. 951. C. & seq.

BIU Cujas

Certus percussor quid sit. T. 5. c. 635. B.
Cervi mansueti. T. 1. c. 64. B.
Cervorum natura. T. 8. c. 930. B.
Cessare, & extinguere differunt. T. 1. c. 1219. A. B.
Cessare actionem est sopiri actionem, non extingui. T. 4. c. 302. B.
Cessatio a faciendo culpa est. T. 1. c. 1224. D.
Ex cessatione condictio. Tom. 9. c. 230. A.
Cessicus tutor quis. T. 1. c. 318. A.
Cessicus tutor, cessitius heres, cessitia tutela, cessitia libertas, hereditas. Vide infra suis locis.
Cessicus heres. T. 7. c. 369. A.
Cessio bonorum. T. 2. c. 515. D. & seq.
Cessio ac datio bonorum quid inter se differunt. T. 3. c. 295. C. D.
Cessio in jure quid, & quomodo fit. Tom. 1. c. 327. D. & T. 3. c. 652. C.
Cessio bonorum non infamat; non caret tamen aliquâ sugillatione. T. 2. c. 1157. D.
Cessio, & delatio differunt. T. 1. c. 817. B. C.
Cessio illa Constantini Imperatoris Sylvestro Pontifici facta secundùm Bartolum valet: Nicolaus verò de Cusa Cardinalis eam reprobat. T. 4. c. 831. B. Augustinus Steuchus librum edidit, quo conatur probare, dictam cessionem Divi Imperatoris Constantini esse veram. Ibid. B.
Cessio bonorum est beneficium legis Juliæ, quod debitores liberat molestiâ carceris. T. 4. c. 234. B.
Cessio actionis principalis ubi, & quando necessaria. T. 5. c. 424. C.
Cessio in actionibus desideratur. T. 5. c. 479. D.
Cessio bonorum ad quid utilis sit. T. 5. c. 784. D. E.
Cessio bonorum quibus permittatur. T. 5. c. 759. D.
Cessio bonorum ubi olim, & ubi hodie fiat. Ibid. C.
Cessio ficta non admittitur; T. 5. c. 479. D.
Cessio actionis pro solutione est. T. 6. c. 469. D.
Cessio, & mandatum idem est. T. 6. c. 221. C. revocari potest re integrâ. Ibid. C.
Cessio legatorum quomodo definiatur a Theophilo. T. 7. c. 1135. B.
Cessio legatorum est transmissio in heredem. T. 7. c. 964. E.
Cessio bonorum non irrogat infamiam. T. 9. c. 1127. E.
Cessio bonorum fit & præsentium, & futurorum bonorum. T. 9. c. 1128. E.
Cessio bonorum fit non tantùm a patribus, sed etiam a filiis familias debitoribus, licèt nihil proprii habeant. Ibid. E.
Cessio bonorum est remedium ad evitandum carceris injuriam, vel infamiam proscriptionis bonorum. Tom. 9. c. 1127. D.
Cessio fit invito debitore. T. 9. c. 240. A.
Cessio non perficitur solo consensu. T. 9. c. 297. E. & c. 298. A.
Cessio actionis finitur duobus modis. T. 9. c. 240. D. revocatione. Ibid. D. & morte mandatoris. Ibid. E.
Cessio bonorum a quibus debitoribus fieri non potest. Tom. 9. c. 1128. E.
Cessio, vel datio in solutum solâ traditione perficitur. T. 10. c. 640. B.
Cesio nominis potest revocari re integrâ. T. 10. c. 716. D.
Cesio bonorum an infamet. T. 10. c. 870. C.
Cesio nominis, vel actionis quibus casibus valeat. T. 10. c. 990. C. D.
Cesionis beneficium, & beneficium divisionis in quo differant. T. 4. c. 321. C.
Cesionis effectus diei est transmissio. T. 4. c. 1241. E. & c. 1242. A.
Cesionis duo sunt effectus, & qui sunt. T. 5. c. 1075. E. & c. 1076. A.
Cesionis legatorum, & fideicommissorum effectus quis. Tom. 7. c. 1135. A. B.
Cesionis bonorum beneficium a lege Julia introductum. T. 9. c. 1128. C.
Cesionis tempus in legatis spectatur. T. 8. c. 753. C. D.
Cesionis bonorum solennitas, seu formula. T. 9. c. 1136. C.
Cesionis bonorum duo sunt commoda. T. 9. c. 1128. A. est & aliud tertium commodum. Ibid. B.
Cesioni bonorum locum esse in causis criminalibus, si reo fuerit irrogata pœna pecuniaria. T. 9. c. 1391. A.
Sine cesione actio utilis creditæ pecuniæ datur militi. T. 4. c. 919. D.
Sine cesione actionum nomina non communicantur. T. 6. c. 64. E.
Cesione bonorum solvitur compromissum. T. 6. c. 23. A.
Cesione bonorum solvitur societas. Ibid. A.
De cesione hereditatis. Tom. 7. c. 368. E.
De cesione actionum. T. 9. c. 239. E. & c. 240. A.
Quæ res in jure cedi possunt, vel non. T. 1. c. 327. D. E.
Qui cesit bonis, desiit agere, & conveniri posse. T. 6. c. 23. A.
Cessisse diem quid dicamus. T. 8. c. 623. C.
Cessitia tutela. T. 9. c. 558. D.
Cæterùm pro *alioquin*. T. 1. c. 935. E.
Chaldæi mathematici. T. 9. c. 1437. C.
Chancelier sacri palatii Quæstor. T. 9. c. 1110. E.
Charitas hominum gratuita est. T. 5. c. 459. B.
Charitas omnium peccatorum tegumentum. T. 6. c. 886. B. C.
Charoneæ scrobes. T. 1. c. 1523. D.
Charontis libertus quis; T. 3. c. 73. D.
Charta nova quæ sit. T. 8. c. 134. E. de letitia quæ sit. Ibid. E.
Chartæ nomine quid contineatur; T. 10. c. 1123. A.
Chartarum legato an libri contineantur. T. 4. c. 1114. C.
Chartis legatis an debeantur libri; T. 7. c. 967. B.
Chartiaticum quid sit. T. 3. c. 100. B. C.
Chartophylaces. T. 2. c. 922. B.
Chartopratarum munus. T. 2. c. 809. C.
Chartularius cubiculi quis, & ejus officium. T. 2. c. 689. D.
Chartularii homines qui sint. T. 3. c. 92. C.
Chartularii officiales. T. 2. c. 689. C. D.
Chartularii qui dicuntur. T. 9. c. 419. C.
Chartularii Ecclesiæ quinam sint; T. 10. c. 816. D.
χειροτονία quid. Tom. 1. c. 1152. B.
Chasma quomodo vocetur a Plauto, & a Græcis. T. 10. c. 447. B.
Chasmi formæ duæ in libris juris; T. 3. c. 409. E. & c. 410. A.
Chauffecire, officium adjutoris Quæstoris. T. 9. c. 697. B.
Chauffecire. Vide, Quæstor palatii; T. 7. c. 816. D.
Chilonis, & cilonis differentia. T. 3. c. 281. C. D.
Chiragricus cur a muneribus civilibus non excusatur. T. 2. c. 706. C.
Chirographaria usura quæ. T. 9. c. 338. D. E.
Ob chirographarias usuras pignus retineri non potest. T. 3. c. 131. E.
Ob chirographariam pecuniam pignus teneri. T. 9. c. 1227. A. & seq.
Chirographarius si bona debitoris sine judicis auctoritate occupaverit, incidit in pœnam legis Juliæ. T. 1. c. 513. B.
Chirographarii creditores. Vide, Creditores.
Chirographariis creditoribus præfertur fiscus. T. 10. c. 660. B.
Inter chirographarios an observetur privilegium temporis. T. 10. c. 516. B.
Chirographum quibus modis dicitur esse firmum, & quibus inane. T. 2. c. 1114. C. D.
Chirographum apochâ, non testibus refelli oportet. T. 3. c. 374. C.
Chirographum dicitur cautio quælibet etiam liberatoria, apocha, acceptilatio. T. 4. c. 276. D.
Chirographum olim fidem faciebat sine testibus. T. 5. c. 419. C.
Chirographum quid sit. Tom. 5. c. 83. E.
Chirographum quotuplex. Ibid. E.
Chirographum legans, actionem legasse tantùm videtur, non pecuniam. T. 6. c. 738. C.

BIU Cujas

Chirographum an jus; vel corpus significet. T. 7. c. 1032. B.
Chirographum quid propriè significet. T. 7. c. 1031. E.
Chirographum si non sit cancellatum, an præsumptio pro creditore faciat. T. 7. c. 877. E.
Chirographum si quis deleverit, ex quo mihi debebatur pecunia sub conditione, an competat mihi actio legis Aquiliæ. T. 7. c. 147. E.
Chirographum quando condici potest. T. 9. c. 238. E.
Chirographum cavere. T. 9. c. 215. A.
Chirographum est instrumentum privatum. T. 9. c. 287. D.
Chirographi brevitas non minuit fidem. T. 2. c. 650. C.
Chirographi redditio, & pignoris differunt. T. 1. c. 1301. D.
Chirographi, & apochæ differentia. T. 5. c. 83. E.
Chirographi appellatione etiam res debita significatur. T. 5. c. 17. B.
Chirographi conditionalis corruptio qua actione vindicetur. Tom. 5. c. 84. C.
Chirographi diuturnior est fides, quàm testium. Ibid. C.
Chirographi redditi effectus quis. T. 6. c. 403. B.
Chirographi redditio argumentum liberationis est. T. 6. c. 226. C.
Chirographi dominus fit creditor. T. 10. c. 631. B.
Chirographo continetur principalis obligatio. T. 1. c. 919. D.
Chiroprapho vendito, aut legato, non tantùm tabulas chirographi, sed actionem legatam, aut vendi tam videri. T. 6. c. 234. E.
Chirographo deleto, an præsumptio pro debitore faciat. T. 7. c. 877. D.
De chirographo inani exhibendo. T. 7. c. 620. D.
Chirographo subscribere. Tom. 9. c. 214. B.
An ex chirographo condictio nascatur. T. 9. c. 214. D.
Ex chirographo si petatur debitum, solutio ejus debet probari apochâ. T. 9. c. 279. B. & seq.
Chirographo legato, quid legatum videatur. T. 10. c. 1124. A.
Chirographa qui deleverit, vel subjecerit, lege Cornelià tenetur. T. 1. c. 509. A. B.
Contra chirographa intra biennium opponitur exceptio non numeratæ pecuniæ. T. 2. c. 687. C.
Chirographa non veniunt in familiæ erciscundæ judicio. T. 7. c. 495. E.
In chirographis veteres non solitos testes adhibere. T. 5. c. 419. C.
De chirographis communibus exhibendis. T. 9. c. 111. A.
Chlamydis, vel gladii jus non habuerunt Proconsules. T. 4. c. 832. E.
Chorepiscopus quis. T. 1. c. 1024. B.
Chorepiscopi iidem, qui Archipresbyteri, vel Archidiaconi. T. 2. c. 22. A.
Chorepiscopi quinam. T. 10. c. 820. C. D.
Choria legata. T. 7. c. 1092. B. dividi non possunt. Ibid. B.
Chorus legatus. Ibid. B. dividi non potest. Ibid. B.
Chorus servorum. T. 7. c. 607. B.
Chorus quid sit. T. 10. c. 1130. A.
Choro legato, quid sequatur. Ibid. B.
Chrismatis confectio ad Episcopum pertinet. T. 6. c. 920. C. D. non ad monachos. Ibid. D.
Christus dominus quomodo a Sybilla, a Lactantio, ab Homero, & a Fulgentio interprete appelletur. T. 10. c. 867. C.
Christi Salvatoris signum quodnam sit. T. 10. c. 827. C.
Christianam erga religionem contumeliosum esse videtur, humi sculpere, aut pingere signum Christi Salvatoris. Ibid. B.
Christiani olim Deum stantes orabant. T. 3. c. 54. E.
Christiani Catholici quinam sint. T. 10. c. 815. A.
Christianorum primus conventus qualis fuit. T. 2. c. 1038. A.
Christianorum quatuor ordines. T. 10. c. 830. B.
Christianos Imperatorum edictis ubique variis tormentis affici. T. 2. c. 1045. C.
Cibaria legata. T. 1. c. 808. E.
Cibaria diaria. T. 2. c. 1040. E.
Cibaria in navem posita, naufragio facto, an in commune conferri necesse sit. T. 5. c. 536. C.
Cibaria, & vestiaria libertis defuncti integra debentur. Tom. 6. c. 582. B.
Cibaria an rectè legentur servo proprio sine libertate. T. 7. c. 1078. B.
Cibaria cuilibet animanti legata an debeantur. T. 7. c. 1318. C.
Cibariorum nomine, quæ abutendi causâ in navem illata sunt, an collatio, & contributio fiat. T. 5. c. 536. C.
Cibariorum nulla æstimatio fit, vel collatio. Ibid. D.
Cibariorum, vel diariorum nomine quid continetur. T. 6. c. 702. C.
Cibariis legatis, non videntur vestiaria legata. T. 7. c. 560. D.
Cicero dicit conservari acta Cæsaris, vel otii, & quietis causâ, quantumvis ipso jure nulla fuerint. T. 4. c. 883. B.
Cicero in topicis jus civile per partitionem definit. T. 4. c. 1448. E.
Cicero. Vide, Marcus Tullius.
Cicero quos vocet *paulo amplius quàm privatos*. T. 7. c. 53. C.
Κηδεμών vox ambigua est: significatur enim eo tam tutor, quàm curator. T. 1. c. 1033. D.
χρήσεως nomine significatur nudus usus. Tom. 4. c. 1132. A. item fructus. Ibid. A.
Cilicia vela quid sint, & an ædium emptorem sequantur. T. 7. c. 782. A.
Ciliciæ Imperium. T. 4. c. 833. C.
Cincia lex. Vide, Lex Cincia.
Cincia lex modum imposuit donationibus. T. 6. c. 688. E.
Cincia lex. Vide, Cincia.
Cincia lex. Vide, Lex.
Cincii senatores qui. T. 4. c. 1076. B.
Cinctus, vel ut veteres loquebantur, cinctutus miles, qui dicatur. T. 5. c. 1053. E.
Cingendis pro *cinctis*. T. 5. c. 1169. E.
Cingere est deglubere, discingere. T. 4. c. c. 108. A. item cingere arborem est detrahere corticem. Ibid. A.
Cingi gladio proprium est militis. T. 4. c. 1076. A. quando senatoribus Romæ gladium gestare licebat. Ibid. B.
Circitores. T. 2. c. 926. C.
Circitores qui sint. T. 5. c. 431. B.
Circumagere quid. T. 9. c. 942. D.
Circumcelliones. T. 3. c. 20. B.
Circumcidi qui patiuntur servos suos Judaico ritu, quo supplicio plectendi. T. 1. c. 504. C.
Circumcisio Judæorum iisdem Imperatoribus commissa. T. 10. c. 824. B. C.
Circumductio, sive vertigo. T. 9. c. 942. D.
Circumforanei medici qui. T. 1. c. 1024. B.
Circumscribere in contractibus se invicem an liceat, & quid sit. T. 5. c. 522. E.
Circumscriptionis exempla duo, quibus Rhetores uti solent, secundùm jus explicata. T. 3. c. 375. D. E.
Circumscriptionis vis quomodo a Seneca definitur. T. 9. c. 28. E.
Circumscriptus, & captus non videtur, qui jure communi usus est. T. 10. c. 894. E.
Circumstantiæ, de quibus rogandi testes, quæ. T. 6. c. 864. A. B.
Circumstantiæ adminicula quæ. T. 9. c. 89. C.
Circumstantiarum quanta sint momenta. T. 8. c. 902. D.
Verbis circumvenire, circumscribere, circumducere, quid propriè significetur. T. 10. c. 274. B.
Circumventio alterius non præbet actionem alteri. T. 8. c. 685. A. & c. 778. A.
Circumvertere, pro circumducere. T. 9. c. 942. C.
Cista quid. T. 3. c. 193. A.
Cista apud quem deposita est, an is teneatur singularum rerum, quæ in ea sunt. Tom. 7. c. 743. E. & c. 744. A.
Cistæ sunt vasa, quæ condendæ vestis gratiâ parantur. T. 10. c. 436. D.
Cisterna aquam vivam habet nunquam. T. 3. c. 298. C.
Citare ter reum est, quod vulgò dicitur *per tres breves dies*. T. 9. c. 1379. E.
Citatio fit voce præconis, vel edicto publicè affixo. T. 1. c. 960. A.
Citatio duo continet. T. 6. c. 832. D.

BIU Cujas

Citra vocabulum pro *intra*; & rursus *intra* pro *citra* sæpissime apud Cornelium Tacitum legitur. T. 4. c. 1182. D. E.
Citri, citreæ mensæ. T. 3. c. 29. A.
Citrus, & cupressus quam inter se foliorum habeant similitudinem. T. 10. c. 19. B.
Civariis pro cibariis. T. 7. c. 381. A.
Civem non solùm origo facit, sed & adoptio. T. 4. c. 851. D.
Civem neque facit, neque incolam sola possessio. T. 4. c. 854. C.
Cives sunt, qui & municipes, & municipales dicuntur. T. 2. c. 737. A.
Cives quibus modis fiunt. Ibid. A.
Cives Romani. T. 1. c. 305. A.
Cives Romani plenâ libertate fruuntur. T. 3. c. 91. D.
Cives & civitas sunt conjugata. T. 4. c. 1210. E.
Cives simpliciter, & absolutè qui dicuntur, & qui imperfectè cives dicuntur. T. 6. c. 76. B.
Cives incertum corpus est. T. 7. c. 614. D.
Cives quid faciat. Tom. 8. c. 499. A.
Cives Romani tribus modis fiebant. T. 10. c. 831. C.
Qui cives non sunt, an etiam liberi non sint. T. 10. c. 123. B.
Civibus si legetur, an civitati legatum videatur. Tom. 7. c. 1462. C.
Civile verbum est agnatus. T. 5. c. 160. E.
Civile judicum a criminali furti in quo differat. T. 6. c. 143. E.
Civile jus est mutus Prætor. T. 7. c. 348. D.
Civiles actiones quæ sunt. T. 9. c. 237. C.
Civilia intelligere non est datum agrestibus. T. 4. c. 1432. A.
Civilia verba, quæ vocentur. T. 7. c. 913. B.
Civilia verba quæ. T. 7. c. 1160. D.
Civilia nomina graduum. T. 8. c. 190. B.
Civilia nomina perimit emancipatio. Ibid. B.
Civilibus in causis, reo non probante, an protinus reus absolvatur. T. 10. c. 874. A.
Civilis obligatio quid est. Tom. 4. c. 727. E.
Civilis ratio. Vide, Ratio.
Civilis actio melior est prætoriâ. T. 7. c. 348. D.
Civilis possessio quid. T. 7. c. 607. E.
Civilis obligatio. Vide, Obligatio.
Civiliter debitum aliquid esse, etiamsi naturaliter non debeatur, sufficit ad inhibendam petitionem, aut repetitionem. T. 5. c. 477. C.
Civiliter victus criminaliter agere potest. T. 5. c. 573. C.
Civiliter qui possident, & qui non possident. T. 7. c. 588. C.
Civiliter agitur ob rem modicam. T. 9. c. 1464. E.
Civiliter, & criminaliter in omnibus criminibus agi potest. Tom. 9. c. 1444. A. & seq.
Civis Romanus opponitur Peregrino. T. 6. c. 584. D.
Civis Romanus, qui liberos suscepisset, fiebat. T. 8. c. 479. E. & c. 480. A.
Civitas non datur ad tempus. T. 3. c. 156. B.
Civitas amitti potest. & libertas retineri. T. 1. c. 499. E. & c. 500. A.
Civitas redditur, idest, donatur. T. 3. c. 432. E.
Civitas in qua adoptatus vitam accepit, an adoptione mutetur, & cum alia civitate augeatur. E. 4. c. 851. D. num in utraque civitate tunc quis munera civilia facere possit. Ibid. D.
Civitas quomodo definitur ab Arrio Didymo apud Eusebium. T. 4. c. 1211. A. B. Marcus Tullius, & Plato quomodo eam definiunt. Ibid. B.
Civitas jure novo heres institui potest, sublato jure veteri. T. 5. c. 1168. D.
Civitas, ex qua quis oriundus est, Patria vocatur. T. 6. c. 618. A.
Civitas una est semper. T. 7. c. 586. C.
Civitas an institui possit. Tom. 7. c. 393. A.
Civitas an municipiis adimi possit. T. 7. c. 1344. D.
Civitatis actor. Vide, Actor civitatis.
Civitatis interest honorem sibi delatum exhiberi. T. 7. c. 1306. B.
Civitati, & famæ restituere solius Principis est. T. 4. c. 1407. B.
Civitati dari non potest hereditas directa, & cur fideicommissaria hereditas potest restitui. T. 6. c. 279. B. C.
Civitati fideicommissum relictum quomodo in usum licitum, & reipublicæ necessarium convertendum sit. T. 7. c. 1351. D. & sequ.
Civitati quasi vita tribuitur. T. 7. c. 1344. E.
Civitati si legatum sit, quis legati nomine agere possit. T. 8. c. 1462. C. D.
Civitati si testator reliquerit prædia, ut ex redditibus eorum quotannis memoria sua celebretur edicto certo genere ludorum, an legatum illud ad heredem pertineat, si tale genus ludorum in ea civitate celebrare non liceat. T. 7. c. 1351. E. & c. 1352. A. B.
Civitatem Latini consequuntur beneficio principali, liberis, iteratione, militiâ, nave, ædificio, pistrino. T. 1. c. 309 D.
In civitatem aliam allegi vetitum olim Ægyptiis. T. 10. c. 850. A.
Civitates quod acquisierint, id sibi jure firmo habeant, & possideant. T. 2. c. 876. E.
Civitates minorum loco habentur. T. 5. c. 168. E.
Civitates mediterraneæ. Tom. 2. c. 672. E.
Civitates sunt regales. T. 2. c. 1325. E.
Civitates aliæ (præterquam civitas Romana) loco privatorum habentur, nec crimine peculatus tenetur quis ob pecuniam civitati subreptam. T. 4. c. 843. C.
Civitates privatorum loco habentur. T. 8. c. 498. A.
Civitates an heredes institui possint, vel an eis legari possit. T. 8. c. 5. D.
Civitates incertis personis adnumerantur. T. 9. c. 863. D.
Civitates in multis comparantur privatis. T. 9. c. 74. E.
De civitatum defensoribus. T. 3. c. 67. A.
De civitatum patribus. Tom. 9. c. 1185. A.
De civitatum libertis, mancipiisque, quorum artificio, & operis respublica utebatur. T. 9. c. 615. E. de libertis, mancipiisque privatorum. Ibid. E.
Civitatum defensores instar sunt tribunorum plebis. T. 9. c. 715. A.
Civitatum defensores creari non debent, nisi adhibitis, & consultis Episcopis. T. 10. c. 822. D.
In duabus civitatibus num aliquis eodem tempore possit eodem honore fungi. T. 4. c. 853. C. & quæ civitas alteri præferri debeat. Ibid. C.
Civitatibus olim legatum, vel fideicommissum relinqui non poterat, & cur. T. 7. c. 1462. C.
Civitatibus an legatum, vel fideicommissum relinqui possit. T. 7. c. 1462. C.
Civitatibus erant Duumviri loco Consulum. T. 7. c. 135. D.
Civitatibus an legari possit ad divisionem singulorum civium. T. 7. c. 1334. C.
Civitatibus an legari possit. T. 7. c. 1013. E. & c. 1014. A.
Civitatibus mors pœna est. T. 7. c. 1344. C.
Civitatibus vectigalia concessa. T. 9. c. 399. A.
In civitatibus quot, & quinam sint ordines dignitatum. Tom. 10. c. 859. B.
Civitatibus, aut rebuspublicis lapsis, aut circumscriptis subvenitur per restitutionem in integrum exemplo minorum. T. 10. c. 913. A.
Civitatibus, & municipiis an possit legatum relinqui. T. 10. c. 1055. B. C. an & abiis fideicommissum relinqui possit. Ibid. C.
Clabula quid sit. T. 2. c. 993. C.
Clam significat *furtivè*. T. 1. c. 1404. E.
Quod vi, aut clam. T. 3. c. 663. E.
Clam quid fiat, an propatulò, multum interest. T. 6. c. 1087. D.
Clanculum quod fit, in malæ fidei suspicionem venit. T. 5. c. 509. B.
Clandestinum matrimonium contrahentibus pœnitentia injungenda. T. 6. c. 1089. E.
Clandestinitas purgari potest, si postea res omnis Ecclesiæ denuncia ta fuerit. T. 6. c. 1087. B.

BIU Cujas

Clarigare quid sit. T. 9. c. 1327. E. & c. 1329. C.
Clarigationes prohibentur. T. 2. c. 1151. C.
Clarigationum, sive oppignorationum consuetudo, vulgo *represa illes*. T. 9. c. 1327. E.
Clarissimarum personarum tutores, vel curatores. T. 9. c. 561. E. & c. 562. A. & seq.
Clarissimi, ideste, senatores. T. 1. c. 972. A.
Clarissimi civiles causas per se agere possunt, nec per procuratorem eas exercere compelluntur. T. 2. c. 1113. A.
Clarissimi sunt judices ordinarii, spectabiles vice sacrâ cognoscunt. T. 10. c. 741. A.
Clarissimi quinam sint. Tom. 10. c. 789. E.
Clarissimis olim committebantur singulæ Provinciæ. T. 10. c. 865. B.
Clarissimorum nomine qui continentur. T. 2. c. 162. C. & seq. & c. 885. A. & seq.
Clarissimorum nomen latissimè accipitur. T. 9. c. 562. B.
Clarissimorum appellatio latior est, quàm senatorum. T. 10. c. 929. D.
Clarissimus semper accipitur pro senatore. T. 10. c. 1099. C.
In classe aliqua olim cives Romani censebantur. T. 9. c. 707. D.
Classici testes sunt propriè testamentarii testes. T. 9. c. 707. D.
Classici testes qui dicuntur. T. 6. c. 650. A. & c. 858. A. B.
Classici milites. T. 2. c. 805. B. C.
Classium Navarchi, & Trierarchi an testentur jure militari. T. 8. c. 149. D.
Classium remiges, & nautæ, an testentur jure militari. Ibid. D.
Clatira, seu Glaphira nupsit duobus fratribus, unde secuta familiæ dispendia. T. 9. c. 447. B. C.
Claudianus Julianus Præfectus urbi. T. 7. c. 1279. D. ejusdem gratulatoria epistola de morte Maximi. Ibid. D.
Claudianum Senatus-Consultum. Vide, Senatus-Consultum Claudianum.
Claudianum Senatus-Consultum. T. 9. c. 993. C.
Claudius Herminianus cum Christianos crudeliter tractasset, in Prætorio suo peste vastatus, cum vivus vermibus ebullisset, cognito errore suo, penè Christianus decessit. T. 3. c. 17. D. E.
Claudius Nero Imperator nunquam Divus factus est, aut nuncupatus. T. 9. c. 1448. D. E.
Claudii edictum. Vide, Edictum Claudii.
Clavicarii, clavicularii. Tom. 2. c. 767. D.
Clavicularii carceris. T. 9. c. 1389. D.
Clavicularium privilegia. T. 2. c. 767. B.
Clavicularius quisnam sit. T. 10. c. 571. E. differt a commentariensi. Ibid. E.
Clavis, & embamma quid sit. T. 3. c. 448. A.
Clavium ædium venditarum traditio quid efficit. T. 9. c. 1013. C.
Clavium traditio est translatio possessionis. T. 9. c. 1459. C.
Clausis tabulis, an dies legati cessisse dicatur. T. 5. c. 1025. C.
Clausula derogatoria. T. 3. c. 393. E.
Clausula doli mali. T. 8. c. 540. A. B. quæ clausula vocatur honestatis formula. Ibid. B.
Quæ sit clausula vulgaris, de qua in *l. 4. de dote præleg.* Tom. 10. c. 90. A.
Clausulæ novæ quæ dicantur. T. 10. c. 498. B.
Clausulæ quædam rescriptis Principum insertæ. T. 10. c. 832. A.
Clavus inter vestimenta alius est angustus, alius latus. T. 3. c. 359. C.
Clericatu feudum amitti. T. 2. c. 1316. E.
Clericatus non solvit patriam potestatem. T. 6. c. 1040. C.
Clericus is fieri potest, qui virginem in uxorem duxerat. Tom. 2. c. 1081. A.
Clericus non potest ordinari, nisi ei adscribatur Ecclesia, ex cujus reditu alatur. T. 6. c. 980. B. ideo non potest eam deserere. Ibid. B. aliàs beneficio movetur. Ibid. B.
Clericus suo privilegio renunciare non potest. T. 6. c. 786. E.
Clericus ob negotiationem amittit clericatum. T. 6. c. 973. B.
Clericus quid amittat per irregularitatem. T. 6. c. 1098. B. irregularis a suo Episcopo potest absolvi, nec iterum ab eo ordinandus administratione cecidit, non ordinatione. Ibid. B. C. D.
Clericus, qui uxorem & beneficium retinet, duplici curâ distrahitur, uxoris, & Ecclesiæ. T. 6. c. 977. E.
Clericus inops ab Episcopo alendus. T. 6. c. 987. C. D. non aliter ordinandus, quàm si titulo, vel beneficio donetur. Ibid. C.
Clericus postquam in jus vocatus est, si alterius fori esse cœperit, forum revocare non potest. T. 6. c. 792. C.
An clericus concubinarius possit sacra conficere. T. 6. c. 975. E. & c. 676. A.
Clericus ducens uxorem, privatur omni officio Ecclesiastico. T. 6. c. 977. B. C. omni privilegio clericali. Ibid. B.
Clericus fidejubere non potest. T. 6. c. 1034. C.
Clericus regradatus Episcopi jurisdictioni subest. T. 6. c. 772. E.
Clericus, qui prohibetur conducere, prohibetur pro alio fidejubere. T. 10. c. 667. C.
Clericum feudum perdere. Tom. 2. c. 1271. A.
Clericum confessum de criminibus in foro judicis secularis, qui ei est judex incompetens, non haberi pro condemnato. Tom. 9. c. 1081. E.
Clerico uxorem dimittenti sufficit indulgentia Episcopi. Tom. 6. c. 977. C. necessaria indulgentia Summi Pontificis. Ibid. C.
Clerico ægrotanti omnes reditus Ecclesiæ debentur. T. 6. c. 1004. C.
Clerico defuncto quis succedat. T. 6. c. 1044. D.
Clerici omnes per Episcopum ordinandi certo numero. Tom. 2. c. 1033. D.
Clerici ex una Ecclesia in aliam migrare non debent. T. 2. c. 1034. C.
Clerici Ecclesiarum sumptibus alii debent. T. 2. c. 1033. B.
Clerici quas mulieres secum habere possunt. T. 3. c. 44. D. E. & c. 45. A.
Clerici certæ deputantur Ecclesiæ. T. 2. c. 1038. A.
Clerici, qui ordinem suum deseruerunt, ut puniendi. T. 2. c. 1039. C.
Clerici apud quos in civilibus, vel criminalibus causis conveniendi sunt. T. 2. c. 1121. C.
Clerici non esse creandos sine annonarum idonea collatione. T. 2. c. 1034. D.
Clerici ut, & cur regradandi. T. 2. c. 1092. A. B.
Clerici. T. 2. c. 21. B. C.
Clerici ut testamentum facere possunt. T. 6. c. 1044. C.
Clerici a laicis accusari non possunt. T. 6. c. 854. A. nisi certis casibus. Ibid. A.
Clerici inferioris ordinis. Tom. 6. c. 977. B.
Clerici sunt sacrosancti. T. 6. c. 938. A.
Clerici jurare non coguntur. T. 6. c. 803. E. & c. 804. A.
Clerici, qui cum telo ambulant, vel fœnus exercent, excommunicandi. T. 6. c. 967. C.
Clerici non habent alium dominum, quàm Deum. T. 6. c. 901. C.
Clerici fidelitatem præstare non tenentur Laicis. Ibid. C. nisi ab eis habeant bona feudi jure. Ibid. D.
Clerici post cooptationem in clerum non possunt ducere uxores. T. 6. c. 972. A.
Clerici incontinentes puniuntur. T. 6. c. 971. E.
Clerici per vim eripiebant eum, qui ducebatur ad supplicium. T. 9. c. 1110. D.
Clerici apud suos Episcopos debent conveniri. T. 10. c. 605. B.
Clerici quinam sint. T. 10. c. 819. A. B.
Clerici an sint, qui presbyteros sequuntur. Ibid. B.

BIU Cujas

Clericorum & monachorum differentia. T. 2. c. 1037. E. & c. 1038. A.
Clericorum numerus antiquus. T. 2. c. 1055. D.
In clericorum feudo pariter accipiuntur pares, & extranei. T. 2. c. 1224. B.
Clericorum successores factis defunctorum non obligantur. T. 2. c. 1223. A. & seq.
Clericorum ordine motus in laicorum numerum redigitur. T. 6. c. 967. D.
Clericorum causæ apud laicos non tractandæ, ne quidem Episcopi consensu. T. 6. c. 782. A.
Clericorum ordinatio scriptis mandanda. T. 6. c. 794. B.
Clericorum nomen commune omnium Christianorum. T. 6. c. 965. E. proprium est, qui divino cultui ministeria religionis impendunt. Ibid. E.
Clericorum plures sunt gradus. T. 6. c. 969. B.
Clericorum institutio ad Episcopos pertinet. Vide, Institutio clericorum.
Clericorum absentia multis ex causis excusatur. Vide, Absentia.
Clericorum bona pauperum sunt. T. 6. c. 913. A.
Clericorum Romam proficiscentium bona sunt in protectione Romani Pontificis. T. 6. c. 961. E. & c. 962. A.
Clericorum nomen comprehendit universam Ecclesiam Christi. T. 10. c. 819. D.
De clericorum privilegiis. T. 10. c. 818. D.
Clericos sine Episcopi literis in Urbem non venire. T. 2. c. 1123. C.
Clericis mulierum interdicitur consortium. T. 2. c. 1041. C.
Clericis an matrimonium contrahere liceat. T. 2. c. 1037. E.
A clericis separandi juvenes. Tom. 2. c. 1033. C.
De clericis litigatoribus Novellla constitutio. T. 2. c. 1121. C.
De clericis subrogatis. Tom. 2. c. 1103. C.
De clericis Constantinopolitanis. T. 2. c. 1033. A.
Clericis extra diœcesim, vel civitatem sine commendatitiis literis ministerio Ecclesiastico fungi non licet. T. 6. c. 982. A.
Clericis ex necessaria causâ absentibus distributiones debentur, victualia non item. T. 6. c. 983. C. D.
Clericis incontinentibus, & impuris pœna infligitur. T. 6. c. 971. E.
Clericis psallentibus laici permisceri non debent. T. 6. c. 967. A. nisi adorationis, & communionis causâ. Ibid. B.
Clericis prohibetur mulierum cohabitatio. T. 6. c. 973. C.
Clericis prohibentur commessationes, scurriles joci, popinarum ingressus, & larvales habitus, & laicales. T. 6. c. 972. B. C. D.
Clibanorum fabricæ. T. 2. c. 1122. D.
Cliens assecula. T. 2. c. 850. C.
Clientis, & vassalli discrimen. T. 2. c. 1179. B. C.
Clientes dabant se in patronorum fidem. Ibid. D.
Clientes susceptí. T. 2. c. 850. B.
Clientes adversùs patronos, & e contrario, an testimonium dicere possint. T. 7. c. 884. B.
Clientibus onus militiæ adnexum non est. T. 2. c. 1179. B.
Clientulus suam feudi partem sine domini voluntate alienare poterit. T. 2. c. 1210. B.
Clypei reorum sunt exceptiones, actiones tela. T. 9. c. 1085. D.
Cloaca quæ sit, & ejus mittendæ jus an servitus sit. T. 7. c. 388. E. & c. 389. A.
Cloacæ immittendæ jus est servitus. T. 1. c. 854. A.
Cloacæ jus est & urbana, & rustica servitus. T. 6. c. 290. D. E.
Cloacæ mittendæ jus habens quid possit. T. 7. c. 389. A. an sit jus prædii, aut hominis; rustici prædii, aut urbani. Ibid. A.
Cloacarum repurgatio. T. 2. c. 702. D.
Cloacarium. T. 2. c. 827. E.
Cloacarium quis præstet. T. 7. c. 1024. E.
Clodius Hyrpanus quandiu vixit alitus puerorum anhelitu. T. 2. c. 1039. D.
Clusuriæ, vel clisuriæ. T. 3. c. 74. B. C.
Coacta voluntas, non est voluntas. T. 9. c. 795. D.
Coactilia quæ sint. T. 3. c. 121. C.
Coactor argentarius. T. 4. c. 968. A.
Coactores, sive collectarii argentariorum qui sint. T. 5. c. 40. A.
Coactores dicti sunt nummularii. T. T. 9. c. 4. E.
Cochlea exhaurit expeditissimè magnam aquæ vim. T. 3. c. 77. B.
Cocitatoria, vel cocinatoria vasa. T. 3. c. 29. E.
Cocles ad regni Principatum, aliamve dignitatem apud Persas non admittebatur. T. 2. c. 705. E.
Coccus granum tintorium. T. 9. c. 369. B.
Cocus. T. 3. c. 229. B.
Codex & charta differunt. T. 2. c. 1. A.
Codex Gregorianus, Hermogenianus, & Theodosianus. T. 2. c. 2. B.
Codex prior a quo tempore valeat. T. 8. c. 891. B.
Posterior a quo. Ibid. B.
Codicis nomine quæ propriè significantur. T. 2. c. 1. A. & seq.
Codicis Justiniani editio duplex. T. 2. c. 3. A.
Codicis editiones fuerunt duæ. T. 9. c. 228. B. primam Justinianus retractavit, & ideo Codex repetitæ lectionis dicitur. Ibid. B. in secunda editione addidit 50. decisiones. Ibid. B.
Codici Theodosiano, & Justinianeo quod vitium insit, T. 5. c. 29. D.
Codicem suum testis loco recitare arrogantiæ est. T. 10. c. 966. A.
Codicillaris clausula. T. 9. c. 182. B.
Codicillus ab intestato fieri potest. T. 1. c. 1267. D.
Codicillus rumpitur, si rumpatur testamentum. Ibid. E.
Codicillus codicillo mutatur, & supplétur. T. 2. c. 410. C.
Codicillus est pars, sive supplementum testamenti. T. 7. c. 1155. D.
Codicillus est supplementum testamenti. T. 9. 705. C.
Codicilli definitio. T. 1. c. 1267. C.
Codicilli, & testamenti differentia. T. 2. c. 410. C.
Codicilli alieni scriptor quando tenetur lege Corneliâ. T. 6. c. 448. E.
Codicillo legata, libertates, ac tutelæ dari, vel adimi possunt, sed non hereditates. T. 1. c. 1267. D.
Codicilli facti ante factum testamentum, speciali postea voluntate confirmari an debeant. T. 1. c. 148. A.
Codicilli, an plures fieri possint. Ibid. E.
Codicilli, ut ratio indicat nominis, pugillares sunt. T. 1. c. 804. A.
Codicilli nullo ordine, nullis formulis, & nullis certis verbis fiunt. T. 1. c. 1267. E.
Codicilli qui pro testamenti parte sunt. T. 1. c. 444. C.
Codicilli consulto deleti non valent. T. 1. c. 1087. D.
Codicilli sunt testati, vel intestati voluntas minùs solennis. T. 1. c. 803. E. & c. 804. A.
Codicilli ab intestato facti non rumpuntur agnatione posthumi, vel posthumæ. T. 4. c. 512. E.
Codicilli ab intestato fieri possunt. Ibid. D.
Codicilli pro parte testamenti habentur. Tom. 4. c. 1073. A. & c. 1086. A.
Codicilli ut valeant, testamentum causa est; & codicilli non possunt esse causa, ex qua testamentum valeat. T. 4. c. 381. E.
Codicilli sunt sequela testamenti, & ex eo vires accipiunt, nec contra. Ibid. E.
Codicilli nullam ordinis solennitatem desiderant. T. 4. c. 1438. D.
Codicilli an testamento confirmentur, & qua ratione. T. 5. c. 1070. A. B.
Codicilli facti ab intestato ut valeant. T. 6. c. 265. B.
Codicilli pubertate finiuntur. T. 6. c. 268. E.
Codicilli militum ad jus singulare militum pertinent. T. 6. c. 182. C.
Codicilli ab intestato non evanescunt agnatione sui heredis. T. T. 4. c. 265. D.

BIU Cujas

Codicilli pars intelliguntur testamenti. T. 6. c. 621. A.
Codicilli non rumpuntur agnatione posthumi, testamentum rumpitur. T. 7. c. 1228. A.
Codicilli scribuntur ad heredes instar epistolæ, præpositâ solutione. T. 7. c. 1144. E.
Codicilli, & epistola in quo differant. Ibid. E.
Codicilli ante testamentum facti an tacitè per illud confirmentur. T. 7. c. 874. A.
Codicilli ante Theodosium Imperatorem græcâ linguâ scripti valebant, testamenta non valebant, T. 7. c. 1424. C. D.
Codicilli nudâ voluntate convalescunt. T. 7. c. 964. D.
Codicilli an trahantur ad tempus testamenti. T. 6. c. 526. B.
Codicilli fiunt ex scripto, vel sine scripto. T. 10. c. 684. D.
Codicilli, & fideicommissa, quare introducta. T. 20. c. 1047. A. B.
Codicillorum introducendorum ratio, & usus necessarius. T. 1. c. 147. B. D.
Codicillorum jus ante Augusti tempora non fuit. T. 1. c. 147. A.
Codicillorum jure tueri non potest testamentum, nisi exprimatur. T. 4. c. 1065. E.
Codicillorum jus singulare esse in multis, & in eo maximè, quòd pro parte testamenti habeatur, & consequenter omnia, quæcumque in codicillis scribuntur, perinde habentur, ac si in testamento scripta essent. T. 6. c. 260. A.
Codicillorum jus est extraordinarium. T. 7. c. 489. B.
Codicillorum origo. Tom. 7. c. 962. D.
Codicillorum jus a quo tempore esse inceperit. T. 8. c. 1010. C. D. an testamento facto possit quis codicillos facere. Ibid. D.
An ad jus codicillorum transire possit, qui egit ex testamento de hereditate, si contra testamentum pronunciatum sit. T. 9. c. 807. D. E. & c. 808. A. & seq.
Codicillos qui occultarit, quibus subjacet pœnis. T. 1. c. 453. D.
Codicillos plures potest quis facere, plura verò testamenta non item. T. 4. c. 1100. E.
Per codicillos non confirmari testamentum. T. 6. c. 203. C.
Codicillos facere non potest furiosus. T. 6. c. 260. D.
Codicillos is facere potest, qui testamentum. Ibid. D.
An plures codicillos idem facere possit. T. 8. c. 1010. E.
Ex codicillis, qui testamentum præcedunt, an possit fideicommissum peti. T. 1. c. 148. A.
Codicillis directò heres scribi non potest. T. 1. c. 147. C.
In codicillis scripta perinde habere, atque si testamento scripta essent. T. 1. c. 1268. A.
Codicillis scripta verbis directis non aliter valere, quàm si specialiter testamento confirmati sint. T. 3. 515. A.
Codicillis hereditas dari nequit verbis directis, precariis, potest. T. 4. c. 381. D.
Codicillis nomen heredis rectè scribitur, heres verò non rectè instituitur. T. 4. c. 439. D.
In codicillis quinque testes requiruntur, sic quoque in testamentis rusticanorum. T. 4. c. 384. D.
Codicillis legata non dantur, dantur fideicommissa. T. 6. c. 265. B.
Codicillis suus heres præteriri non potest, neque enim codicillis heres, neque exheres quisquam fieri potest. Ibid. C. D.
In codicillis voluntas non est justa, & solennis. T. 7. c. 489. B.
Codicillis non possunt scribi heredes. T. 7. c. 914. E.
Codicillis hereditas data an debeatur. T. 7. c. 950. C.
Codicillis neque dari, neque adimi hereditas potest. Ibib. C.
Codicillis nisi testamento confirmatis legari non potest. T. 7. c. 974. A.
Codicillis non scribi directò heredem. T. 7. c. 914. E.
An hereditas codicillis dari, vel adimi possit. T. 8. c. 2010. E.
De codicillis. T. 9. c. 807. D. E. & c. 808. A. & seq.
De his, quæ in codicillis, vel testamento relinquuntur pœnæ nomine. T. 9. c. 835. D. E. & c. 836. A. & seq.
Codicillis potest aliis relinqui hereditas per fideicommissum verbis precariis. T. 9. c. 806. A.
Codicillis legari non potest, nisi testamento confirmatis, T. 10. c. 466. C.
Cœcus an possit pro se, vel pro alio bonorum possessionem petere. T. 8. c. 21. E. an possit testamentum facere, Ibid. D. E. si non petat, an tempore excludatur. Ibid. E.
Cœcus an possit legi in Senatum, & si sit senator ante cæcitatem, an desinat esse Senator. T. 7. c. 137. C.
Cœcus non potest capessere magistratum, at magistratum retinet. T. 10. c. 391. C.
Cœlebs nihil capere potest ex testamentis, nisi contrahat matrimonium. T. 9. c. 1358. C. & seq.
Cœliactæ an a Christianis, an a Judæis profecti. T. 10. c. 829. B.
Cœlibatus, & orbitatis pœna. T. 2. c. 577. C. & seq.
Cœlibatus Episcoporum. Tom. 2. c. 1940. C.
Cœlibatus pœna major, quàm orbitatis. T. 9. c. 2358. D.
De cœlibatus conditione consultatio. T. 1. c. 689. D.
De cœlibatu cleri scripsit Udalricus Episcopus Augustanus. T. 6. c. 1099. B.
De cœlibatus, & orbitatis pœnis infirmandis. T. 9. c. 1338. B. & seq.
Sub cœlibatus conditione fideicommissum, aut legatum viro, aut mulieri relictum. T. 9. c. 834. B.
Ne cœlibes, ne orbi ex civium Romanorum testamentis capiant pœna legis Juliæ est. T. 1. c. 323. B.
Cœlibes in clerum cooptantur. T. 6. c. 1097. A.
Cælicolarum secta quænam sit. T. 10. c. 828. E. & c. 826. A. B.
Ex cœlo quod cadit, an habeat perpetuam causam. T. 7. c. 425. A.
Cœlum quo jure est, eodem solum est. T. 7. c. 405. D.
Cœlum qua ratione cedit solo, jus soli sequitur. T. 10. c. 335. B.
Ad cœnam invitationes quomodo a Græcis vocantur. Tom. 9. c. 489.
Cœnatica ne provinciales conferant militibus. T. 2. c. 961. D.
Cœnobitæ. T. 2. c. 1038. B.
Cepisse non videtur id quisquam, quod necesse habet alii restituere. T. 7. c. 194. D.
Coemptio omissa. T. 1. c. 216. C.
Coemptio quid. T. 2. c. 692. E.
Coemptionem pro jugorum, & capitum numero exigi. T. 2. c. 696. C.
In coemptione specierum se excusare nemini liceat. T. 2. c. 692. E.
Coercitio modica est mixti imperii, gravis verò meri, nec cuiquam permissa. T. 4. c. 16. C. D.
Coercitio modica quæ sit, & cui detur, & competat. T. 7. c. 57. B. & c. 75. C.
Coercitio temporaria vinculorum, quæ descendit ex sententia judicis, pœnæ abolitio est post finem temporis. T. 10. c. 788. B.
Coercitionem modicam olim habuere magistratus municipales. T. 10. c. 872. D.
Cogere, & *præcipere* verba quid propriè significent. T. 3. c. 327. C.
Cogere fructus plus est, quàm percipere. T. 7. c. 347. A
Cogere vindemiam quid. Ibid. A.
Cogere oves est premere ubera ovium, & mulgere. Ibid. A.
Qui cogitur, an velle videatur. T. 3. c. 484. B.
Cogitatio sola per se, solumve furandi consilium furem non facit. T. 6. c. 144. E.
Cogitatio, & voluntas sola an jure civili puniantur. T. 7. c. 104. E.
Cogitatio sceleris an debeat puniri. T. 9. c. 1397. A.
Cogitationis pœnam non esse. T. 3. c. 207. D.
Cognatus proximior quandonam potior sit. T. 1. c. 177. D.
Cognatus ejusdem nominis, & familiæ non est; agnatus verò ejusdem nominis, & familiæ est, & cur. T. 4. c. 1092. A. & quid differunt hi in successione. Ibid. A.

BIU Cujas

Cognatus inferioris gradus an ad bona cognati proximioris gradus admittatur ex edicto successorio. T. 5. c. 1092. E. & c. 1093. A. successorio edicto deficiente, fiscus vocatur. Ibid. A.
Cognatus est jure naturæ homo homini. T. 4. c. 260. E.
Cognatus quo gradu sum defuncto, eodem sum affinis ejus uxori. T. 4. c. 976. C.
Cognatus an naturæ vocabulum sit. T. 5. c. 160. E.
Cognatus proximior quandiu speratur, an sequentes admittantur. Vide, Gradus affinitatis.
Cognatus proximior si captus sit ab hostibus, an sequentes admittantur. Vide, Gradus affinitatis.
Cognatus proximior si sit in utero, an sequentes admittantur. Vide, Gradus affinitatis.
Cognatus proximus quis sit, quo tempore spectetur, Vide, Gradus affinitatis.
Cognatus proximior quandiu speratur, non admittuntur sequentes. T. 10. c. 779. C.
Inter cognatum, & agnatum differentia quæ. Tom. 4. c. 1090. D.
Cognatum fuisse satis est vel tempore testamenti, vel tempore mortis, ut legatum obtineatur. T. 10. c. 780. E. & c. 781. A.
Cognati qui sint. Tom. 1. c. 37. C. D.
Cognati omnes vocantur simul cum agnatis. T. 2. c. 1142. D.
Cognati ad hereditatem non vocantur. T. 1. c. 830. A.
Cognati ex transverso non sunt posteri. T. 2. c. 1187. D.
Cognati viri tantùm uxori affines sunt, non cognati uxoris, & vice versâ. T. 4. c. 977. E.
Cognati lugendi sunt secundùm pietatis rationem. T. 4. c. 30. C.
Cognati ad tutelam, vel curam non vocantur. T. 4. c. 346. B.
Cognati, & affines non sunt utique semper, cum quibus matrimonium contrahere non possumus, & cur. T. 4. c. 978. A. B.
Non omnes cognati agnati sunt. T. 4. c. 1092. A.
Cognati duo duabus cognatis jungi possunt. T. 4. c. 978. A.
Cognati agnati non sunt. T. 4. c. 1478. B.
Cognati & cognatio sunt conjugata. T. 4. c. 1210. E.
Cognati quinam dicantur, T. 5. c. 544. D.
Cognati parentum nomine sæpe intelliguntur. Vide, Parentes.
Cognati alii sunt ex transverso, alii recto limite. T. 6. c. 189. D.
Cognati an vocentur ad rem persequendam, quam testator vetuit alienari de nomine familiæ. T. 7. c. 1081. C.
Cognati an admittantur jure proximitatis. Vide, Gradus affinitatis.
Cognati an possint succedere ab intestato sine bonorum possessione. Vide, Gradus affinitatis.
Cognati fiunt naturâ, & adoptione. Vide, Gradus affinitatis.
Cognati omnes eodem jure cognationis vocantur. Vide, Gradus affinitatis.
Cognati qui desinant esse. T. 8. c. 59. C.
Cognati qui dicantur. Vide, Gradus affinitatis.
Cognati quomodo vocentur, ad hereditatem. Vide, Gradus affinitatis.
Cognati tempore facti testamenti, non autem tempore mortis an legatum capiant. Vide, Gradus affinitatis.
Cognati unde an detur ultra sextum gradum. Vide, Gradus affinitatis.
Cognati an sint, qui post mortem nostram concipiuntur. T. 8. c. 194. C.
Cognati qui dicuntur. T. 8. c. 188. C.
Cognati, & agnati in quo differunt. T. 8. c. 192. B.
Cognati vocantur tantùm ad bonorum possessionem usque ad sextum gradum. T. 8. c. 192. B. ex novellis Justiniani in infinitum vocantur. Ibid. B. C.
Cognati, & familiares in quo differunt. T. 7. c. 1138. D.
Cognati pro filiis pluribus, quasi simul natis. T. 8. c. 189. A.
Cognati apud Porphirum, pro filiis congeneratis. Ibid. A.
Cognati non removentur a successione, quod cognatos accusarint, nec sunt indigni. T. 8. c. 195. D.
Cognati vocantur usque ad sextum gradum. Vide, Gradus affinitatis.
Cognati dicuntur fratres uterini, non agnati. T. 9. c. 913. E.
Cognati qui dicuntur. T. 9. c. 666. C.
Cognati an sint legitimi. T. 10. c. 777. D.
Cognati fiunt duobus modis. T. 10. c. 780. D. E.
Cognati an possint queri, si sint exheredati, vel præteriti. T. 10. c. 934. A.
Cognatorum appellatione agnati etiam comprehenduntur. T. 1. c. 38. A.
Cognatorum successio. Tom. 1. c. 169. A.
Cognatorum certa finitio est graduum, & certa gradatio. T. 4. c. 1478. B.
Cognatorum consensus in puellæ nuptui collocanda requiritur. T. 6. c. 1086. D.
Cognatorum successio quot gradus complectatur. Tom. 8. c. 1035. D. E.
Cognatorum jura an habeant concepti post mortem nostram. Vide, Gradus affinitatis.
Cognatorum nomen naturale est. T. 8. c. 188. D.
Cognatorum nomen quomodo accipitur in titulo Unde cognati. T. 8. c. 189. D.
De cognatorum singulorum, & affinium propriis nominibus. T. 8. c. 209. C.
Cognatorum nomina in servis usurpari. T. 8. c. 215. B.
Cognatorum, & agnatorum differentia. T. 8. c. 663. C.
Cognatorum nomen quomodo accipiendum in titulo Unde cognati. T. 10. c. 777. C.
Cognatorum, & agnatorum differentiæ, quoad successionum jura. T. 10. c. 778. A.
Non solum contra agnatos, sed etiam contra cognatos inviti testimonium non dicunt usque ad sextum gradum, qui cognationis finem, & quasi terminum facit. T. 4. c. 1478. A.
Cognatos non creat adoptio, sed tantùm agnatos. T. 8. c. 186. C.
Cognatos an habeant spurii. Vide, Gradus affinitatis.
Cognatis prohibitæ sunt nuptiæ usque ad quintum gradum. T. 6. c. 1120. E.
Cognatis si legatum sit, legatum valet: & quidam, qui erant cognati testamenti tempore, post cognati esse desierunt ante mortem testatoris, an admittendi sint ad legatum. T. 7. c. 1475. A.
Cognatis est necessaria bonorum possessio. T. 8. c. 189. D.
Cognatis an insint agnati. T. 8. c. 188. D.
Cognatis si legatum sit, an ii admittendi ad legatum, qui non fuerint cognati testamenti tempore, sed mortis tantùm facti. Vide, Gradus affinitatis.
In cognatis an sit successio. T. 10. c. 783. C.
Cognatio quid. T. 1. c. 827. D.
Cognatio est naturale nomen. T. 1. c. 1456. B.
Cognatio triplex. T. 2. c. 1141. B.
Cognatio mediâ, & maximâ capitis diminutione solvitur. T. 1. c. 1456. B.
Cognatio quandoque generaliter accipitur. T. 2. c. 658. C.
Cognatio servilis nulla est. T. 5. c. 547. D.
Cognatio non amittitur pacto. T. 1. c. 944. C.
Cognatio alia superior nominatur, & alia inferior, alia ex transverso. T. 1. c. 171. A.
Cognatio legitima, & naturalis quænam sit. T. 1. c. 159. D.
Cognatio ad sextum gradum finitur lege Juliâ, & Papiâ. Tom. 4. c. 1091. D.
Cognatio legitima est agnationis species. T. 4. c. 781. C.
Cognatio quænam sit nobis, & conjunctio cum patronis, liberis,

BIU Cujas

ris, & parentibus eorum. T. 5. c. 13. B.
Cognatio omnis reciprocatur. T. 5. c. 544. D.
Cognatio est nomen generale, quo continetur agnatio, & cognatio quædam specialis ἀγνωνυμος. Ibid. B.
Cognatio an sit nomen generis. Ibid. C.
Cognatio, quæ ex lege descendit, ad Prætorem specialiter spectat. T. 5. c. 18. B.
Cognatio spiritualis matrimonium impedit. T. 6. c. 924. E. superveniens non dirimit. Ibid. E.
Cognatio an tollatur capitis diminutione. T. 8. c. 917. C.
Cognatio semel perempta, postea non recipitur manumissione. T. 8. c. 663. D. non tollitur minimâ capitis diminutione. Ibid. C. tam civiliter, quàm naturaliter amittitur. Ibid. D.
Cognatio quo gradu terminatur. T. 8. c. 192. B. & c. 198. E.
Cognatio quid. T. 8. c. 214. E. ut definiatur. Ibid. E.
Cognatio ante Novellas Justiniani erat circumscripta sexto gradu. T. 8. c. 192. C.
Cognatio an tollatur emancipatione. Vide, Gradus affinitatis.
Cognatio apud Romanos septimo gradu desinit. T. 10. c. 500. E.
Cognatio an amittatur capitis diminutione. T. 10. c. 597. C.
Cognatio spiritualis ad quem gradum nuptias impediat. T. 10. c. 671. E.
Cognatio an tollatur emancipatione. T. 10. c. 777. D.
Cognatio servilis spectatur in matrimoniis, necnon & in successionibus. Ibid. E.
Cognatio an acquiratur per adoptionem. T. 10. c. 778. C.
Cognationis gradus. T. 1. c. 827. C. D.
Cognationis jus ad fœminas refertur. T. 4. c. 1418. E.
Cognationis gradus quot, & qui. T. 8. c. 1036. A. & seq.
Cognationis jura jure civili non possunt dirimi. T. 8. c. 190. C.
Cognationis stemmata. T. 8. c. 218. C.
Cognationis, & agnationis differentia sublata. T. 8. c. 162. E.
Cognationis jus non adfert adoptio, sed jus agnationis. T. 7. c. 120. C.
Cognationis gradus qui. Tom. 8. c. 198. D. E.
Cognationis gradus quot numerentur. T. 8. c. 13. B. C.
Cognationis gradus quot sint. Vide, Gradus affinitatis.
Cognationis jus an possit capitis diminutio corrumpere. Vide, Gradus affinitatis.
Cognationis jus duplex esse. Vide, Gradus affinitatis.
Cognationis nomina an sint propria ultra sextum gradum. Vide, Gradus affinitatis.
Cognationis duæ species. T. 9. c. 536. E.
Cognationis jus tolli non potest. T. 9. c. 653. A.
Cognationis jus nullum est jure civili, est verò jure prætorio. T. 10. c. 468. A.
Cognationis, vel agnationis quidam gradus. T. 10. c. 778. A. B.
Cognationi, aut cognatis si legetur, an referat aliquid. T. 7. c. 1475. A.
Cognationem deportatus amittit. T. 3. c. 65. A.
Cognationem an recipiat servus pœnæ, si restituatur. Vide, Gradus affinitatis.
Cognationem an manumissus recipiat, quam servitutis casu amiserat. Vide, Gradus affinitatis.
Cognationem servilem an lex noverit. Vide, Gradus affinitatis.
Cognationes serviles an nuptiis sint impedimento. T. 1. c. 26. E.
Duæ cognationes nuptiis junguntur, sicut duo tigna glutine. T. 4. c. 977. E.
Cognationes quænam matrimonium impediant. T. 8. c. 903. E. & c. 904. A. & seq.
Cognitiones serviles non noverunt leges, & edicta. T. 8. c. 215. B.
Cognationum gradus quomodo numerandi. T. 1. c. 171. A. & seq.
Cognationum gradus. T. 8. c. 209. B. & seq.
Cognitionaliter, idest, utrâque parte præsentes. T. 9. c. 1117. C.
Cognitio prætoria, qua subvenitur minoribus, actionis verbo continetur. T. 1. c. 366. B. C.
Cognitio rei futuræ non est certa in hominum natura, cognitio verò præsentis, vel præteritæ rei captum hominum non superat. T. 4. c. 1426. E. quod in hominum natura certum est, id quoque in rerum natura certum erit, nec vice versâ. Ibid. E.
Cognitio de removendis suspectis tutoribus, quæ Prætori, & Proconsuli tribuitur, ejus legato quoque non competit, nisi speciali mandato. T. 4. c. 10. B.
Cognitio sensus non est ante sensum. T. 4. c. 118. B.
Cognitio prætoria. Tom. 7. c. 229. E.
Cognitio causæ quare potissimùm necessaria. T. 8. c. 902. C. D.
Cognitio magistratus quatuor generum. T. 8. c. 583. A.
Ultima cognitio, *appointement en droict*. T. 9. c. 126. E.
Cognitio de liberali causa. T. 9. c. 1169. C.
Cognitio de statu hominis impedit omnes alias futuras lites, vel de alimentis, vel de hereditatibus, vel de actione in rem, vel de criminibus. T. 9. c. 979. C.
Cognitio de suspecto tutore non comprehenditur mandato jurisdictionis. T. 10. c. 400. B.
Cognitio prætoria dicitur imaginem divinæ cognitionis habere. T. 10. c. 733. A.
Cognitionis recraftinatæ querela. Vide, Querela.
Cognitionem dat magistratus, non mandat. T. 10. c. 93. D.
Cognitiones variæ, & extraordinariæ. T. 1. c. 888. A.
Cognitiones extraordinariæ quæ sint, & a quo possint exerceri. T. 7. c. 53. D. E.
Cognitiones quæ. Tom. 8. c. 641. A.
Cognitiones extraordinariæ omnes legis sunt, non jurisdictionis. T. 7. c. 53. D.
Cognitiones, idest, cognitiones de statu, & conditione hominis. T. 9. c. 979. B. C.
Cognitionum litis quatuor summa genera. T. 9. c. 131. B.
In cognitionibus Principum ex appellatione, vel relatione nunquam tribui partibus ullam dilationem. T. 9. c. 1107. D.
Cognito facto homini perito jus in facili, & proclivi est. T. 6. c. 694. B.
Cognitor in rem suam fieri potest, qui pro omnibus postulat. T. 1. c. 361. E.
Cognitor in re sua nemo potest esse, & sibi ipsi consilium præbere. T. 4. c. 10. D.
Cognitor qui dicatur. T. 5. c. 104. A.
Cognitor, idest, procurator; & propriè præsentis dicitur, non absentis. Ibid. A. & c. 123. D.
Cognitor est actor absentis nomine. T. 10. c. 882. D.
Cognitores Justiniani tempore sublati. T. 1. c. 361. C.
Cognoscere idem, quod relegere. T. 8. c. 532. A.
Coheres extraneus opponitur filio T. 6. c. 125. B.
Coheres rem, quam suam propriam esse contendit, non hereditariam, an non veniat in actionem familiæ erciscundæ, T. 7. c. 534. C. & seq.
Coheres nomine ejus rei, quam emit, an teneatur familiæ erciscundæ judicio. Ibid. E.
Coheres cum emit a creditore fundum pignoratum creditori a defuncto, an fundus veniat in familiæ erciscundæ, vel communi dividundo actionem. T. 7. c. 594. B.
Coheres coheredi substitutus. T. 7. c. 1225. D.
Coheres si ex sua persona admitti non possit, coheredis vacans pars ei non accrescere potest. T. 7. c. 929. A.
Coheres an præferatur substituto, vacante aliqua parte. T. 6. c. 929. E.
Coheredis deficientis portio coheredi accrescit. T. 7. c. 1013. A.
Coheredi prælegatum an præstetur

dedu-

BIU Cujas

deducto ære alieno, & tributis. T. 7. c. 1377. A.
Coheredes qui sunt, aut ex institutione tales sunt, aut ex substitutione. T. 3. c. 109. E.
Coheredes patris an possint cum aliquo agere petitione hereditatis, qui ex rebus hereditatis pecuniam confecit, eamque possidet. T. 4. c. 121. E. & c. 122. A.
Coheredes in quantum obligati sunt creditori peculiari. T. 7. c. 515. C. D.
Coheredes plures si litem contestati sint, an possit unus ex eis pro sua parte agere, reliquis cessantibus. T. 7. c. 149. A. B.
De coheredum portionibus consultatio. T. 1. c. 689. E. & c. 690. A.
De coheredum partibus non contribuendis, earumque partium legatis. T. 3. c. 109. E.
Coheredum imperitia non mutat formam jurisdictionis. Tom. 7. c. 521. E.
Coheredum culpa, & dolus venit in actionem familiæ erciscundæ. T. 7. c. 541. D.
Inter coheredes deductionis jus scinditur, qui servi dominium nunquam nacti sunt. T. 6. c. 64. B.
Coherere personæ est non transire in heredem. T. 9. c. 1248. A.
Cohibentia quid significet. T. 10. c. 825. A. B.
Coing nomen Gallicum unde deductum. T. 6. c. 534. B.
Coin, idest, *Iconium*, quo formantur nummi. T. 9. c. 1449. B.
Cohortalia officia. T. 2. c. 688. E. & c. 689. A.
Cohortales magistri militum fieri non possunt. T. 2. c. 840. E.
Cohortales magisteriæ potestatis apparitores non fiunt. T. 2. c. 997. B. C.
Cohortales officiales præsidum, vel consularium, vel correctorum. T. 2. c. 999. A.
Cohortales quinam sint. T. 10. c. 929. C.
Cohortalis ignominiosâ missione missus per rescriptum restituitur Principis. T. 2. c. 1002. A.
De cohortalium militum hereditatibus. T. 9. c. 936. B. & seq.
Cohortalini. T. 2. c. 689. C.
Cohortalinorum numerus singulorum Præsidum Illyrici. T. 2. c. 1001. C.
Cohortalinis non licet ad aliam aspirare militiam, vel dignitatem. T. 2. c. 1002. C.
Cohortes inter prætorias, & urbanas differentia. T. 1. c. 1032. A.
Collare quod vinculi genus. T. 3. c. 312. E.
Collatio fundorum fiscalium civitatum, vel templorum. T. 2. c. 881. C.
Collatio quid. T. 1. c. 821. D. E.
Collatio bonorum alia, dotis alia. Ibid. D. E.
Collatio senatoria, vel glebalis sublata. T. 2. c. 758. A.
Collatio dotis a filia fieri debet, quæ se bonis paternis miscet. T. 2. c. 1131. D.
Non confertur dos adventitia. T. 2. c. 1132. A.
Quorum bonorum collatio inter liberos detur. T. 3. c. 79. B.
Collatio bonorum an dolum, culpam, vim majorem præstet. T. 5. c. 614. B. C.
Collatio bonorum an pro numero liberorum, an verò pro portionum ratione, legitima fiat. T. 5. c. 616. A.
Collatio bonorum non nisi deducto ære alieno fieri potest. T. 5. c 614. B.
Collatio contributionis ob jactum, salvâ nave, fieri debet. T. 5. c. 534. D.
Collatio bonorum, aut re ipsâ fit, aut cautione interposita ante petitam bonorum possessionem. T. 5. c. 618. B.
Collatio, & contributio quandonam fiat. T. 5. c. 534. D.
Collatio bonorum an fiat posthumis, vel exheredatis. T. 8. c. 80. D.
Collatio bonorum fit cautione. T. 8. c. 81. C. potest etiam fieri re ipsâ. Ibid. C.
Collatio fieri debet arbitrio boni viri. T. 8. c. 99. B.
Collatio fit cautione datis fidejussoribus. Ibid. A.
Collatio quid sit. Tom. 8. c. 80. A. quomodo fiat. Ibid. A.
Collatio suis an fiat, si adierunt ex testamento, vel se immiscuerunt. Ibid. C.
Collatio quorum bonorum inter liberos detur. T. 3. c. 79. B.
Collatio fit inter fratres suos, & emancipatos ab intestato. T. 9. c. 679. E.
Collatio quid. Ibid. E.
Collatio olim non fuit inter alios, quàm inter fratres. T. 9. c. 689. D.
Collatio omnis publica dicitur in jure devotio. Tom. 10. c. 1039. E.
Collationis injungendæ ratio. T. 2. c. 393. D.
Collationis commodum an in heredem transeat, si suus admissa bonorum possessione decesserit. T. 8. c. 95. E.
Collationis onus an transmittatur, si emancipatus decesserit petitâ contra tabulas possessione. Ibid. E.
Collationis stipulatio quando committatur. T. 8. c. 99. B.
Collationis introducendæ ratio quæ est. T. 9. c. 678. E.
Collationi an locus sit ex testamento. T. 8. c. 80. D.
Collationi bonorum quando locus sit. Ibid. D. E. & T. 9. c. 679. E. & seq.
Collationi quando non est locus. T. 9. c. 681. B.
In collationem quæ res veniunt. T. 5. c. 615. A.
Collationem per stipulationem fieri oportere arbitrio boni viri. T. 6. c. 162. A.
Collationem esse necessariam. T. 9. c. 681. A. B.
In collationem quæ bona veniunt; & quæ non veniunt. T. 9. c. 681. E. & c. 682. A. & seq.
In collationem, quæ officia veniunt. T. 9. c. 697. B. C. & quæ non veniunt. Ibid. D.
De collatione bonorum. Vide, Bonorum collatio.
De collatione dotis. T. 9. c. 684. C. & sequ.
De collatione donationis simplicis. T. 9. c. 696. B. & sequ.
De collatione donationis propter nuptias. T. 9. c. 689. C. & seq.
De collatione bonorum. T. 9. c. 932. A.
Collationum portiones quomodo fiant. T. 8. c. 81. B. & seq.
De collationibus. T. 9. c. 678. D. & seq.
Collatum videri in ultimum vitæ tempus, quod sub conditione relinquitur. T. 7. c. 944. D.
Collectarum appellatione quæ contineantur. T. 2. c. 1155. C.
Collectarius. T. 9. c. 4. E.
Collectiva nomina, sive generalia. T. 5. c. 1198. E.
Collega an tutor dari, vel apud collegam manumitti possit. T. 3. c. 177. C.
Collega priùs conveniri non debet ante eum, qui rem malè gessit. T. 4. c. 868. B.
Collega. Vide, Fidejussor. Vide, Nominator.
Collega quis. T. 8. c. 607. A.
Collega quisnam sit. T. 10. c. 699. B.
In collegam jurisdictio non est. T. 3. c. 177. E.
Inter collegam, & fidejussorem alicujus quis priùs convenitur, collega, an fidejussor. Tom. 4. c. 845. D.
Pro collega suo quilibet eorum obligatur, quia licèt duo sint, tamen unus est magistratus. Ibid. C.
Duó collegæ sunt correi debendi in muneribus civilibus, secus in magistratibus. T. 4. c. 869. A.
Collegæ qui dicuntur. T. 6. c. 10. D.
Collegæ in quo differunt a fidejussoribus. Ibid. D.
Collegæ qui dicantur. T. 7. c. 95. A.
Collegarum commune est periculum, commune officium. T. 6. c. 10. D. E.
Collegas singulos obligat individua, & communis obligatio. Ibid. E.
Collegatarii an habeant inter se jus accrescendi. T. 6. c. 243. B. C.
Collegatarii, & heredes in quo differunt. T. 9. c. 905. A.
Collegia sunt corpora incerta, & institui non possunt. T. 9. c. 719. A.
Collegia incertis personis adnumerantur. T. 9. c. 863. D.

BIU Cujas

Collegiati. T. 3. c. 311. D. E.
Collegiati, & decani quo munere fungebantur. T. 10. c. 664. B.
Collegiatorum officium, & privilegia. T. 2. c. 808. B. C.
Collegium Pontificum qua lege Numa instituerit. T. 1. c. 895. E.
Collegium illicitum qui cogunt, & celebrant, extraordinariè puniendi. T. 1. c. 870. E.
Collegium, seu corpus excommunicari non potest. T. 6. c. 911. B.
Collegium Christianorum olim capere non potuit hereditatem, vel legata ex testamentis alienis, & cur. T. 9. c. 718. E.
Collegio Christianorum an legari possit. T. 7. c. 1014. A.
Collegio cuilibet licito an legari possit. T. 7. c. 1462. C.
Collegiorum definitio, collegia illicita, & prohibita. Tom. 3. c. 184. D. E.
Collegiorum cœnæ incendunt annonam. T. 3. c. 303. C.
Colliciæ agri. T. 8. c. 547. C.
Collybistæ. T. 9. c. 4. B.
Collybus, & collybista. Tom. 3. c. 267. A.
Collybum quid. T. 9. c. 1199. D.
Colligationes illicitæ in civitatibus, & extra sacris legibus reprobatæ. T. 2. c. 1366. D. E.
Collocare, idest, addicere. T. 1. c. 1004. E.
Collocare est addicere, quod in idiotismo *estrousser* nostro est. T. 6. c. 93. E.
Collucare quid sit. T. 1. c. 482. B. & T. 9. c. 1140. A.
De collucandis arboribus. T. 9. c. 1139. E.
Colluſio quid, ac de eadem detegenda. T. 1. c. 842. C.
Colluſio, & corruptela procuratoris, T. 5. c. 478. B.
De colluſione detegenda. T. 9. c. 90. A. B.
Colluſoria lis non est lis. T. 4. c. 570. A.
Colluthiani hæretici. T. 6. c. 1043. A.
Colobium, & clavus quid differant. T. 3. c. 359. E.
Colonam, quæ homini libero se junxit, cum omni sobole revocari. T. 2. c. 840. B.
Colonarium jus. T. 7. c. 382. E.
Colonia quid sit. T. 5. c. 528. A.
Coloniæ aliæ Italicæ, aliæ Provinciales. T. 3. c. 290. A.
Coloniæ. T. 8. c. 496. E.
Colonus pro incola. T. 1. c. 1132. B.
Colonus domino, non sibi possidet fundum. T. 1. c. 1123. A.
Colonus esse in possessione dicitur, non possidere. T. 3. c. 243. A. B.
Colonus non sibi, sed domino fundi possidet. T. 5. c. 713. C. D.
Colonus, & inquilinus in quibus differant, T. 5. c. 525. D.
Colonus quo casu remissionem mercedis petere possit. T. 6. c. 1027. B. C.
Colonus sine metu pœnæ ob id fundo expelli an possit, quod biennio continuo in solutione pensionis cessaverit. T. 6. c. 535. D.
Colonus, & emphyteuta an jus habeant in re, hic jus quasi dominii, ille jus pignoris. T. 6. c. 634. D.
Colonus an videatur reconduxisse post conductionis tempus, si fruitur, domino tacente. T. 7. c. 640. B. C.
Colonus, qui fundo vendito, quem conduxerat, possessione ejus dominum interverterat, an teneatur ex locato conducto. T. 8. c. 296. E.
Colonus si fundum conductum alienaverit, vel vendiderit, an dominum possessione ejus interverterit. Ibid. D. E.
Colonus quis dicatur. T. 8. c. 301. D.
Colonus, qui eum, cui locator fundum vendidit, jubente locatore non admittit, sed prohibet fundum ingredi volentem, an teneatur interdicto Unde vi. T. 8. c. 284. E.
Colonus rem naturaliter possidet. T. 9. c. 1008. D.
Colonus non cogitur satisfacere creditoribus locatoris. T. 9. c. 241. E.
Coloni, & inquilini discrimen. T. 1. c. 1132. B.
Quod coloni culpa accidit, damnum coloni est, non domini. Tom. 6. c. 1027. C.
Coloni facto dominum non amittere possessionem. T. 9. c. 1018. B.
Colono, & igenuo natus matris conditionem sequitur. Tom. 2. c. 875. B.
Colono mortuo, per quem fundum possidebam, an interpelletur possessio. T. 1. c. 1402. B.
Colono deficiente, dominus convenitur in annonis præstandis. T. 2. c. 673. B.
Colono interdum pensionis remissio datur propter sterilitatem anni. T. 4. c. 1005. B.
Colono legato usufructu quid. T. 6. c. 237. C.
Colonum non facit longi temporis possessio. T. 2. c. 842. C.
Colonum patrimonialem qui receptat, vel celat, ut puniendus. T. 2. c. 869. D. E.
Per colonum possessioni præjudicium, invito, vel insçio domino, imponi non posse. T. 2. c. 840. C.
Colonum inter, & inquilinum differentia. T. 10. c. 665. D.
Coloni, & conductores quid inter se distent. T. 2. c. 868. D.
Coloni res obligantur pignori. T. 1. c. 483. C.
Coloni capitationem præstant. T. 2. c. 682. B.
Coloni rei privatæ Principis non alienam rem privatam administrent. T. 2. c. 875. A.
Coloni rei privatæ ad honores non devocentur. T. 2. c. 874. E.
Coloni sine prædiis vendi nequeunt. T. 2. c. 837. A.
Coloni originarii nec privilegiis, nec dignitate, nec conditione suâ censu liberantur. T. 2. c. 838. C.
Coloni sæpe vindicant se in libertatem. T. 2. c. 842. C.
Coloni non sunt tributarii. T. 2. c. 834. C.
Coloni Palæstini, ac Thracenses, qui sint, & de eorum jure. T. 2. c. 848. A. B. C. atque de Illyricianis, Ibid. c. 849. A.
Coloni censiti in quibus causis dominos accusare possunt. Tom. 2. c. 847. A.
Coloni alieni ne militent. T. 2. c. 949. A.
Coloni cum peculio alienari prohibentur. T. 2. c. 1041. E.
Coloni patrimoniales, qui ad alia loca diligentes sunt, revocandi. T. 2. c. 869. B.
Coloni pro debitis fiscalibus non conveniuntur. T. 2. c. 840. A.
Coloni partiarii unde dicti. T. 4. c. 918. B.
Coloni qui dicuntur, & reliqua eorum quæ sunt. T. 4. c. 1112. D. an legato reliquorum contineantur etiam pecuniæ, quas coloni sunt reliquati. Ibid. E. exacta, & condita a reliquis separantur. Ibid. E.
Coloni emphyteuticarii, ut & bonæ fidei possessoris fructus fiunt statim, atque ab alio quocumque terrâ separati sunt. T. 6. c. 33. C.
Coloni aut sunt servi adscriptitii, aut liberi. T. 9. c. 411. C. D.
Coloni, & emptores fructuum an iidem sint. T. 10. c. 37. D.
Coloni partiarii quinam sint. T. 10. c. 447. D.
Coloni quinam dicantur. T. 10. c. 1161. A.
Colonum fugitivorum receptatores eos reddant, & capitationem solvant. T. 2. c. 839. A.
Colonorum rei privatæ immunitates. T. 2. c. 875. C.
Colonis nulla licentia concedenda fundum, ubi commorantur, relinquendi. T. 2. c. 845. C.
Colonis receptis prædium vendi, donarive non posse. T. 2. c. 835. C.
Colonis si pecunia est credita in rem domini, vel si in rem domini versa est, an in dominum competat actio. T. 10. c. 632. B.
Colonis si datum promutuum dominus agri stipulanti conductori promiserit se redditurum, tenetur. T. 10. c. 667. A.
Colonos ad angarias, aliave onera extraordinaria revocari posse. T. 2. c. 835. B.
Colonos ad nullum militiæ locum admitti. T. 2. c. 840. D.
De colonis. T. 2. c. 834. A.
Colores in vestibus vetiti. T. 2. c. 798. D.

Co-

BIU Cujas

Columbæ an in actionem familiæ erciscundæ veniant. T. 7. c. 499. E.
Columbæ, quæ ex turribus suis commeare, & remeare solent, an possideantur. T. 8. c. 262. E.
Columbarum natura quænam sit. T. 8. c. 930. B.
Columnæ citienses. T. 3. c. 85. E.
Circa columnas se occultare quid sit. T. 3. c. 7. A. B.
Colunt quidam nummis, alii colunt parte frugum locatori datâ, unde coloni partiarii dicti. T. 4. c. 918. B.
Colymbum, vel columbum divinum quid sit. T. 10. c. 826. A.
Comatæ mulieres. T. 7. c. 1158. D.
Comes rerum privatarum in Provinciam sæpe mittit Palatinos. T. 2. c. 881. E.
Comes cur sic appellatus. T. 2. c. 69. A. B. & c. 1245. D.
Comes judex est ordinarius. T. 2. c. 1224. E.
Comes patrimonii, comes rei privatæ, & comes domorum Principis. T. 2. c. 70. E. & c. 71. A. & c. 863. C.
Comes thesaurorum. T. 2. c. 687. D.
Comes ærarii privati Cæsaris, & comes sacrarum largitionum, & privatarum. T. 2. c. 687. D. E.
Comes stabuli, corruptè *Conteſtablus*. T. 2. c. 1184. C.
Comes domorum, & sacræ vestis. T. 2. c. 897. B.
Comes sacrarum largitionum. T. 2. c. 70. E.
Comes rerum privatarum, & comes sacri patrimonii differunt. T. 2. c. 71. B.
Comes commerciorum. T. 9. c. 403. A.
Comes rerum privatarum gubernat res privatas Principis. T. 10. c. 656. D. E.
Comes rerum privatarum quis sit. T. 10. c. 728. D. Per quos gubernet res privatas Principis. Ibid. D.
Comes domorum erat sub comite rerum privatarum. Ibid. E.
Comes rerum privatarum, Palatini, & patronus fisci, an rem fisci possint emere. T. 10. c. 734. C.
Comes sacrarum largitionum quis sit. T. 10. c. 847. B. & seq.
Comes sacrarum largitionum, quas sub se haberet dignitates, & minoris honoris functiones. T. 10. c. 847. D.
Comes rerum privatarum quisnam fuerit. T. 10. c. 848. A.
Comes sacri patrimonii quis sit, & an sit alius a comite rerum privatarum. Ibid. E.
Comes Orientis quàm sit vir spectabilis, & quàm latam juris dictionem habeat. T. 10. c. 849. D.
Comes commerciorum. T. 10. c. 868. D. solus a barbaris comparandi ferici in usum Principis jus habet, & potestatem. Ibid. D.
Comitis auctoritate incorporatio fit. T. 2. c. 659. A.
Comitis thesaurorum, & rei privatæ dignitas. T. 2. c. 903. E.
Comitis nomen quousque provectum. T. 10. c. 847. C.
De comite Isauriæ. T. 2. c. 1085. A.
Comites sunt regis Capitanei. T. 2. c. 1246. B.
Comites consistoriani. T. 2. c. 931. A. & T. 3. c. 172. A.
Comites sacri stabuli, qui gallicè dicuntur *Escujers*. T. 2. c. 907. B.
Comites Provinciales. T. 2. c. 908. E.
Comites, ideſt, adsessores jurisperiti. T. 3. c. 179. D.
Comites, & assessores Græci quos vocent. T. 7. c. 65. A.
Comitum rei militaris dignitas, & officium. T. 2. c. 907. E.
Comitum scholarum dignitas. Ibid. A.
Comitari patronum quid sit. T. 8. c. 159. B.
Comitatenses largitiones. T. 2. c. 944. C.
Comitatus sunt regales. Tom. 2. c. 1325. E.
Comitatus non dividendus. Tom. 2. c. 1323. C.
Comitatus sacer. T. 3. c. 16. A.
Comitatus inest in jure, ubi est Princeps. T. 10. c. 925. E.
De comitatus investitura. Tom. 2. c. 1211. A. B.
Comitiani qui sint. T. 2. c. 1089. D.
Commeatus quid sit. T. 2. c. 920. A.
Commeatus, & emolumentum an idem sint. T. 5. c. 23. C.
Commenda, & titulus verbis diversa sunt, re eadem. T. 6. c. 1000. A.
Commendæ a Bonifacio improbatæ. Ibid. B.
Commendare quid. T. 3. c. 37. C.
Commendare est deponere, quoad justum funus fiat. Tom. 3. c. 304. A.
Commendare, depravatum in *commodare*. T. 4. c. 213. B.
Commendare corpus mortui terræ est deponere. Ibid. A. aliud est sepelire, aliud commendare. Ibid. A.
Commendare est deponere, teste Papiniano. Ibid. A.
Commendare rem venalem an venditorem obliget. T. 7. c. 762. E.
Commendare idem, quod deponere. T. 8. c. 616. A.
Commendare aliud est, aliud mandare. T. 10. c. 977. E.
Commendatio mortui non est justa sepultura. T. 4. c. 213. A.
Commendatio quælibet servi, vel filii non est accipienda pro jussu. T. 10. c. 977. E.
Commendationes, & consilia defunctorum non obligant. Tom. 7. c. 1210. B.
Commendatitia actio. T. 9. c. 349. E.
Commendatitiæ Epistolæ non obligant. T. 4. c. 536. E.
Commendatum est depositum. T. 2. c. 389. D.
Commendatum. T. 9. c. 349. E.
Commendo aliud est, aliud *mando*. T. 4. c. 536. E.
Commendo verbum an sit precarium. Ibid. D.
Commendo non facit fideicommissum. Ibidem D.
Commendo, & *relinquo* an hæc verba fideicommissum faciant. T. 7. c. 1209. B.
Commendo verbum quid significet. T. 7. c. 1153. B.
Commemoratio temporum plura legata facit. T. 4. c. 431. B.
Commemoratio in uno instrumento, seu chirographo alterius instrumenti, seu chirographi, quam vim habeat, quamque fidem faciat. T. 9. c. 19. D.
Commentaria *l'escrove*. Tom. 2. c. 767. E.
Commentaria Cujacii in libros Quæstionum intitulantur Opus posthumum. In princip. Quæst. T. 4.
Commentarienses duo. T. 2. c. 720. A.
Commentarienses rusticos ne ad obsequium vocent. T. 2. c. 851. D.
Commentariensis. Tom. 2. c. 767. E.
Commentariensis carceris quis dicitur. T. 9. c. 1389. D. reorum custodiam habebat. Ibid. D.
Commentitii liberi sunt adoptivi. T. 4. c. 1087. A.
Commercium quarum rerum fieri non potest. T. 1. c. 771. B.
Commercium rei fiscalis est, rei privatæ Principis non est commercium. T. 4. c. 258. D.
Commercium rei religiosæ nullum est. T. 4. c. 192. D.
Commercium quid sit propriè. T. 5. c. 434. A.
Commercium rei non esse, & commercium non habere, diversa sunt, & quid significent. T. 7. c. 1025. D.
Commercium certarum rerum quibusdam personis interdictum. T. 7. c. 1179. A.
Commercium est jus emendi, vendendique. Ibid. A.
Commercium qui rei certæ non habet, incapax est ex testamentis. Ibid. A.
Commercium quomodo accipiendum in illo, quorum commercium non est. T. 7. c. 684. C.
Commercium quid. Ibid. C.
Commercium est permutatio, ex qua originem traxit emptio, & venditio. T. 10. c. 381. A.
Cujus rei commercium non est, nec debetur æstimatio. T. 10. c. 545. C.
Commercium quid sit. T. 10. c. 1039. A.
Commercii definitio. T. 2. c. 302. A. B.
Commercii nomen generale. T. 7. c. 684. C.

BIU Cujas

Commercii incapaces qui dicuntur, T. 7, c. 1179. D.
Commercio hominum religio eximit loca sacra, T. 4. c. 255. E.
Commerciorum utilitas, & necessitas an faciat, ut pupillus ex contractu cum institoribus habito teneatur. T. 5. c. 434. A.
Commerciorum comes quis dicitur, T. 9. c. 369. C.
Commerciorum comes quis, & quinam sub illo. T. 10. c. 1039. C.
Commessationes clericorum castigantur, T. 6. c. 972. B. & popinarum ingressus. Ibidem D.
Commilitonis hereditas est in castrensi peculio, T. 2. c. 960. B.
Comminare. T. 1. c. 378. B.
Comminatio judicis non est sententia, T. 9. c. 1099. A. non habet vim rei judicatæ, Ibid. B.
Comminatio, quæ habet formam decreti, & causâ cognitâ interponitur, est sententia, quia est decretum, non comminatio propriè, Ibidem D.
Comminatio judicis fit citra formam decreti per interlocutionem, aut de plano, Ibid. B.
Comminationes judicis rei judicatæ auctoritatem non habent. Tom. 6. c. 955. C.
Comminationes epistolas non habere vim stipulationis nec, vim acceptilationis, T. 9. c. 1066. D.
Commissa quando rei privatæ Principis addicuntur, T. 2. c. 658. E.
Commissi pœna an, & quando evitari possit, T. 8. c. 351. B.
Commissi pœna dicitur etiam pœna vectigalis. T. 10. c. 1036. C.
Commissum appellant τὸ κλεπτοτελώνημα. T. 1. c. 529. A. B.
Commissum omne est pœna. T. 1. c. 1412. B.
Commissum quid. T. 2. c. 299. D.
Commissum quid sit. Tom. 10. c. 1036. B.
De commissis, & vectigalibus mercium, quæ importantur, & exportantur, T. 9. c. 398. B. C. & sequ.
Commissoria lex. T. 2. c. 1225. C.
Commissoria lex, Vide, Lex commissoria,
Lex commissaria in pignoribus improbatur. T. 6. c. 1033. C. & cur. Ibid. D.
Commissoria lex quæ sit. T. 7. c. 778. C.
Commissoria lex. T. 9. c. 298. A. Vide, Lex commissoria.
Commissoria lex est lex venditionis. T. 9. c. 350. A.
Commissoria lex quidnam sit. Tom. 10. c. 969. C. an sit concessa, vel vetita, Ibid. D.
Lex commissoria non est lex populi Romani, sed privatorum contrahentium emptionem, venditionem. T. 10. c. 1024. D. de ea plura, Ibid. D. & seq.
Lex commissoria olim valuit in pignoribus. T. 10. c. 1025. C.
Lege commissoriâ quid agatur. T. 10. c. 1024. E. & c. 1025. A.
De committenda stipulatione. T. 9. c. 1255. E. & c. 1256. A.
De committenda stipulatione pœnali. T. 9. c. 1264. C. & seq.
Committi non potest cuiquam ultra partem damni, quod passus est, T. 6. c. 395. C.
Commixtio inducit matrimonium præsumptum. T. 6. c. 1095. D.
Commixtio fœdissima quæ, T. 9. c. 972. E.
De commixtione, & contributione portionum ejusdem hereditatis, & legatorum ab eis portionibus relictorum, T. 6. c. 408. B.
Commoda cui adjiciuntur, eidem quoque incommoda injungi necesse est, T. 4. c. 1230. A.
Commoda omnia, quæ rei venditæ accedunt, pertinent ad emptorem, T. 7. c. 724. C.
Commoda, & incommoda hereditatis nomen complectitur. T. 7. c. 1196. A.
Commoda sola bonorum nomen complectitur, non autem incommoda. Ibid. A.
Commoda omnia an post moram transmittantur in heredem legatarii. T. 7. c. 1022. C. D.
Commoda Romanorum tribubus addicta quænam erant, T. 10. c. 1099. D.
Commodare potest non solùm dominus verus, sed etiam non dominus. T. 5. c. 419. A.
Commodare an voluntatis nudæ, & officii sit, non necessitatis, Ibid. A.
Commodare est utendum dare. T. 7. c. 858. A.
Commodata res quando propriè intelligatur. T. 1. c. 192. E.
Commodata res quænam propriè intelligatur. T. 8. c. 1046. E.
Commodatæ rei custodia præstanda est. T. 1. c. 384. B.
Commodatæ rei periculum ad quem pertinere debeat, T. 8. c. 320. E. & c. 321. A.
Commodati utilitas solius est accipientis. T. 1. c. 1447. A.
Commodati, & locationis comparatio. Ibid. A.
Commodati damnum fatale non præstat commodatarius. T. 1. c. 384. A.
Commodati qui fidem fallit, non sit infamis. T. 4. c. 213. C.
Commodati duplex actio est, directa, & contraria. T. 5. c. 418. C. D.
Commodati actio etiam leviſſimam culpam præstare cogit. T. 5. c. 420. C.
Commodati, & mutui differentia. T. 5. c. 393. A.
Commodati, & precarii differentia, quam nostri non animadverterant. T. 5. c. 416. B. C.
Commodati actio quotuplex. T. 5. c. 418. C.
Commodati actio directa quare ita dicta. T. 5. c. 418. D.
Commodati actione an teneantur singuli commodatarii heredes pro portionibus hereditariis ex pacto defuncti, Ibid. E.
Commodati actio contraria. T. 5. c. 419. B.
Commodati actione non statim agere potest, qui rem commodavit, T. 6. c. 77. C.
Commodati causa. Vide, Causa commodati.
In commodati actione an sit locus compensationi, T. 9. c. 293. A.
In commodati actionem quid veniat, utrùm dolus, an & culpa, & omne periculum. T. 9. c. 294. A.
Commodati definitio. T. 10. c. 427. D.
Commodati actio duplex. T. 10. c. 970. C.
In actione commodati an sit locus compensationi. T. 10. c. 982. D.
Actio commodati semper datur in simplum, depositi nonnunquam in duplum. T. 10. c. 987. A. Vide, Depositum,
In commodato geritur negotium invicem. T. 5. c. 418. A.
In commodato quomodo furtum committitur. T. 6. c. 60. A. B. C.
De commodato contracto solius commodatarii gratiâ. T. 9. c. 1197. C.
Ex commodato nascitur ultro citroque actio commodati civilis directa, & contraria. T. 5. c. 1171. A.
Commodatum quid. T. 2. c. 232. D.
Commodatum quid a mutuo dissideat. T. 1. c. 763. D. & a precario. Ibid. E.
Commodatum est precario simile. T. 3. c. 93. D.
Commodatum rei suæ non valet. T. 1. c. 1128. E.
Commodatum an oporteat esse gratuitum. T. 1. c. 192. E.
Commodatum inter, & precarium differentiæ duæ. T. 3. c. 676. C.
Commodatum originem trahit ab amicitia. T. 2. c. 232. E.
Commodatum est mutuum ad usum, non ad abusum; mutuum verò propriè est commodatum ad abusum. T. 4. c. 1136. B. C.
Commodatum, depositum, cæterique contractus in quo differant. T. 5. c. 1162. A.
Commodatum si in eo actum sit, ut eædem ipsæ res restituantur, etiam in nummis consistere potest. T. 4. c. 391. B.
Commodatum omne est gratuitum. T. 5. c. 417. B.
Commodatum est negotium bonæ fidei: ergo in eo dolum excipere contra bonos mores erit. T. 5. c. 418. C.
Commodatum pro mutuo accipitur, cum videlicet in illud veniunt res, quæ

BIU Cujas

quæ promiscuum usum habent. T. 5. c. 392. C.
Commodatum an sit quasi mutuum ad usum. T. 5. c. 393. A.
Ut commodatum sæpe pro mutuo, sic mutuum pro commodato sæpius usurpatur. Ibid. B.
Commodatum sine tutoris auctoritate, cum pupillo contrahi non potest. T. 5. c. 415. D.
Commodatum beneficium est; est enim gratuitum. T. 5. c. 419. C.
Commodatum, & mandatum negotia sunt gratuita. T. 5. c. 419. B.
Commodatum quomodo a precario differat. T. 6. c. 1021. E. intempestivè revocari non potest. Ibid. E.
Commodatum quid. T. 7. c. 626. C. D.
Commodatum est gratuitum. T. 7. c. 625. C.
Commodatum est species, creditum genus. T. 7. c. 631. D. E.
Commodatum propriè datur ad usum, mutuum ad abusum. T. 7. c. 624. B.
Commodatum pro mutuo. Ibid. A. B.
Commodatum, vel precarium non consistit in pecunia numerata. T. 7. c. 626. C.
Commodatum an dominium mutet. T. 8. c. 320. B.
Commodatum esse mutuum ad usum T. 8. c. 319. E.
Commodatum in omnibus rebus consistit, non item mutuum, quod consistit in his tantùm rebus, quæ pondere, numero, mensurâve constant. Ibid. C.
Commodatum, & precarium differunt. T. 9. c. 1170. C.
Commodatum quid a similibus negotiis distet. T. 9. c. 293. A.
Commodatum est contractus, qui exigit diligentiam exactissimam. T. 9. c. 294. C. culpa levissima præstatur. Ibid. D.
Commodatum an finiatur morte commodatarii, vel commodantis. T. 9. c. 1170. E.
Commodatum, & depositum in quo differunt. T. 9. c. 293. C. & c. 432. D.
Commodatum revocari impune non potest. T. 9. c. 1170. C.
Commodatum, & pignus in quo differunt. T. 9. c. 1197. D. E.
Commodatum mutuo adeo est proximum, ut & inter se permutent nomina. T. 10. c. 983. C.
Commodatum inter, & depositum differentiæ. T. 10. c. 987. D. E.
Commodatis a Deo facultatibus utimur, & quasi precarii possessores sumus. T. 3. c. 93. D.
Commodatus servus si commodatario furtum fecerit, commodator tenetur. T. 1. c. 1442. B.
Commodatarius quam custodiam, & diligentiam præstare debeat. T. 5. c. 863. C.
Commodatarius an solùm præstet dolum, an & culpam etiam levissimam. T. 5. c. 415. E.
Commodatarius an rei retentionem habeat pignoris loco ob impensas necessarias. T. 7. c. 1412. B. C.
Commodatarius si rem utendam æstimatam acceperit, an sustineat ejus rei periculum. T. 7. c. 853. D.
Commodatarius si rem alienaverit, an dominus possessione rei intervertatur. T. 8. c. 295. B.
Commodatarius quam diligentiam in servanda recommodata præstare debeat. T. 8. c. 321. A.
Commodatarius, qui rem commodat, an dominum rei intervertat possessione. T. 8. c. 296. E. & c. 297. A.
Commodatarius an rei commodatæ furtum facere videatur, si reposcenti domino eam non reddat. T. 8. c. 284. D. E.
Commodatarius pecuniæ periculum non agnoscit. T. 9. c. 212. D.
Commodatarius rem naturaliter possidet. T. 9. c. 1008. D.
Commodatarius, qui custodiam præstare debet, si culpâ ejus resperibit, an habeat furti actionem. T. 10. c. 244. A.
Commodatarius, qui furtum non fecit, an possit furti agere adversùs dominum, qui fecit. Ibidem C.
A commodatario ea exiguntur, quæ pater familias diligentissimus solet præstare. T. 9. c. 299. B.
Commodator per commodatarium possidet. T. 1. c. 1134. B.
Commodator, si commodatum surripuerit, furti non tenetur. T. 1. c. 410. D.
Commoditates suas nemo debet augere alieno detrimento. Tom. 4. c. 723. D.
Commodum suum nullus ex alterius incommodo augere debet. T. 4. c. 891. B.
Commodum cujus sit, ejusdem etiam sit incommodum. T. 4 c. 986. D. E.
Commodum repræsentationis legato inest. T. 4. c. 412. C. cur servo alieno via ad fundum domini non rectè legatur. Ibid. D.
Commodum eum erit, dotis nomine dabuntur tibi tot aurei, hæc verba, *cum commodum erit*, quomodo sint accipienda. Tom. 8. c. 581. A.
Commodum, & periculum rei venditæ. T. 9. c. 379. A. & seq.
Commodum, & incommodum rei venditæ ante traditionem an sit emptoris, vel venditoris. T. 10. c. 1010. C. & seq.
Commodi accedentis an commodum aliud esse possit. T. 6. c. 594. A.
Plus commodi quot modis esse intelligitur. T. 10. c. 487. E.
Commodo, & beneficio unumquemque non uti posse, quod pro se impetravit a Principe, vel Magistratu, quodve ei lex dederit. T. 6. c. 325. A. B.
Ex omni commodo an detrahatur falcidia. T. 10. c. 487. E.
Commodo affectus an possit semper gravari fideicommisso. T. 10. c. 1052. D.
Commonitoria sunt, quæ vocantur σύμβολα. T. 2. c. 1045. C.
Commonitorium de suffragio quid. T. 9. c. 216. A.
Commonitorium pro memoriali libello. Ibid. A.
Commonitorium quid sit. T. 10. c. 628. B.
Commorientes qui dicuntur. Tom. 4. c. 1441. D.
Communalia. T. 8. c. 506. A.
Commune crimen emptoris, & venditoris quando ab utroque defendi potest; & quando, si dilui nequeat, in utroque puniri. T. 4. c. 851. C. & quæ sententia Cypriani. Ibid. C.
Commune delictum quod est. T. 4. c. 1400. C. militare verò delictum quodnam dicitur. Ibid. C.
Commune an communi servire possit. T. 4. c. 145. C.
Commune votum filium ad patris hereditatem vocat; patrem verò ad filii bona tantùm miserationis ratio, vel solatii ratio. T. 4. c. 363. C.
Commune jus. Vide, Jus commune.
Commune duorum quid dicitur. T. 6. c. 734. A.
Commune quid an possit legari. T. 10. c. 1126. C. D.
Commune quod est, meum non est. T. 7. c. 943. C.
Communi dividundo actio in quo differat ab actione pro socio. T. 5. c. 491. B.
Communi dividundo actio. Vide, Actio communi dividundo.
In communi causa victoria unius proficit cæteris. T. 5. c. 961. C.
Communi dividundo obligatur pupillus, si locupletior factus sit. T. 6. c. 11. C. D.
Communi in area an quis, invito altero, ædificare possit. T. 7. c. 424. B.
In communi re an quis, invito altero, quid facere possit. T. 7. c. 411. A. B.
In communi re an unus ex sociis, invito altero, aliquid facere possit. T. 7. c. 423. B.
In communi dividundo actione habetur tantùm æstimatio damni, in simplum. T. 7. c. 598. E.
Communi dividundo actio de recipienda parte pecuniæ solutæ. T. 7. c. 590. D.
De communi dividundo actione. T. 7. c. 571. B.
In communi dividundo quæ res veniunt. T. 7. c. 285. E.
Communi dividundo actio quæ est. T. 7. c. 571. B.
Communi dividundo actio, & familiæ erciscundæ actio in quo differant. Ibid. D.
Communi dividundo actio in quo distet ab actione pro socio. Ibid. D.
Communi dividundo judicium inter quos

BIU Cujas

quos reddi debeat. T.7. c.585. D.
Communi dividundo actio datur inter volentes. T.7. c.484. D. E. excipiuntur quidam casus. Ibidem c.485. A.
Communi dividundo actionem dari manente communione, Tom. 7. c.574. E.
Communi dividundo actio est bonæ fidei. T.7. c.474. B.
Communi dividundo paucioribus agentibus, rem esse finiendam adjudicatione. T.7. c.589. C.
Communi dividundo agi potest inter heredem, & legatarium, si incertum sit, an lex falcidia locum habeat. Ibidem D.
Communi dividundo actio locum habet inter socios. T.7. c.469. D.
Communi dividundo actio redditur inter pauciores. T.7. c.490. D. E.
Communi dividundo titulus in quo differat a titulo familiæ erciscundæ. T.7. c.474. B.
De re communi heredibus cum extraneo. T.7. c.533. A.
De communi fundo pignerato ab uno ex sociis. T.7. c. 584. A.
De communi servo manumisso. T.9. c.959. C. & seq.
Judicium communi dividundo quo casu detur inter heredem, & legatarium. T.10 c.809. A.
Actio communi dividundo. T.10. c. 942. B. C. cur, & quibus de rebus detur. Ibid. B.
Communis obligatio. Vide, Obligatio.
Communis puteus quis dicitur. T.7. c.577. C.
Communis cum res est, competit etiam actio communi dividundo. T.7. c.236. A. competit etiam vindicatio. Ibidem B.
Communis paries an dividi possit. T.7. c.411. D.
Communis paries. Vide, Paries communis.
Si communis res pignori data sit. T. 9. c.1220. D. E.
Communes res non possunt partiri, nisi consentiant omnes. T.7. c.589. C.
Communes res omnes veniunt in actionem communi dividundo. T. 7. c.576. C.
Communes res omnes in judicium communi dividundo veniunt. T. 7. c.578. A.
Communia a publicis differre. T.1. c.59. D.
Communia separantur a propriis; & alia sunt propria jure divisionis, alia propria jure emptionis. T.4. c.1163. A.
Communia inter legata, & fideicommissa. T. 9. c. 818. C. & sequ. & c. 837. A. & seq.
Communia de usucapionibus. T.9. c.1000. D. E.
Communia de successionibus. T.9. c.925. A. & seq.
Communia de manumissionibus. T. 9. c.976. E. & 977. A. & seq.
Communia de legatis, & fideicommissis. T.9. c.847. A. B. & seq.
De communibus ædibus. T.7. c.479. D.
Communio sacra domi ne fiat. T.2. c.1103. D.
Communio dominiorum excitat immensas controversias, distinctio verò sedat controversias. T.4. c. 1163. B.
Communio, & separatio sunt contraria. T.4. c.881. B.
Communio est societas juris ejusdem non pro solido, sed pro partibus indivisis. T.4. c.691. A.
Communio juris quæ separatim intelligi potest. T.4. c.881. B.
Communio bonorum inter conjuges ex more antiquo originem sumpsit. T.6. c.1147. C. D.
Communio est inter heredem, & legatarium falcidiâ lege interveniente. T.7. c.589. D.
Communio ejusdem vici, aut pagi, aut civitatis. Vide, Societas, aut Communio.
Communio potest esse sine societate. T.9. c.361. C.
Communionem inter omnes cives introducere voluit Socrates. T.4. c.1163. B.
Communionem juris nullam esse individuorum, quid hoc sit. T. 4. c.881. B.
Communionem inducit posterius decretum, non prius. T.6. 486. A.
De communione inter conjuges consultatio. T.1. c.656. A.
Communione sublatâ, duobus casibus agitur communi dividundo de præstationibus. T.7. c.575. A.
Comparatio publica specierum. T.3. c.21. B.
Comparatio argentarii, & tutoris: huic competit actio tutelæ, illi actio in factum. T.4. c.923. A. officium utriusque est publicum, & virile. Ibid. A.
Comparatio rerum adjunctarum omnem dubitationem tollit. T.4. c.1127. E.
Comparatio legatorum, & stipulationum est frequentissima. T. 4. c.61. B.
Comparatio eorum, quorum causa, & ratio diversa est, cur nulla existimetur. T.5. c.956. D. E.
Comparatio, aut similitudo omnis plerumque claudicat. T.8. c.258. A.
Comparatio scripturarum per se sola fidem non facit. T.9. c.190. D.
Comparationes literarum an fieri possint, tam ex privatis, quàm ex publicis scripturis. T.9. c.287. E.
Comparatum, & alode semper opponuntur. T.9. c.420. E.
Compaternitas quomodo contrahatur. T.6. c. 1108. B. & c. 1111. D. E.
Compaternitas matrimonium impedit. T.6. c.1111. A. contractum non dirimit. Ibid. A.
Compatres qui dicantur. Tom.6. c. 1110. A.
Compatrum filii nuptias contrahere possunt. Ibid. A.
Compendium quid differt ab eo, quod interest. T. 4. c.1325. E. & c.1326. A.
Compendium. T.5. c.870. B.
Compendiis juris error fœminis non nocet. T.4. c.1429. E. & c.1430. A.
In compendiis, sive lucris mulieri non prodest juris ignorantia. T.8. c.234. D.
Compendiosa substitutio quæ sit, & quomodo fiat. T.7. c.899. E. & c. 900. A.
Compensantur ea sola, quæ pondere, numero, & mensurâ constant. T.10. c.435. A.
Compensare, & computare quid inter se dissideant. T.3. c.197. A.
Compensare potest hereditatis possessor, quod sibi debuit defunctus. T.3. c.431. B.
Compensare, & imputare in quo differant. T.4. c.1234. D. & c. 1361. A.
Compensare aliud est, aliud computare. T.4. c.1223. B.
Compensare an actori possit procurator absentis, si conveniatur ob proprium debitum, quod is non sibi, sed domino absenti debeat. T.4. c.937. E.
Compensare debitum cum hereditate quo casu heres debet. T.6. c.406. E.
Compensare, & imputare differunt in quæstione legis falcidiæ. T.9. c.166. C.
An compensari possit, quodcumque peti potest. T. 4. c. 577. D.
Compensari quod debitum potest, id non potest peti. T.6. c.518. D.
Compensari id, quod possessor hereditatis de suo creditoribus hereditariis solvit. T.9. c.167. B.
Compensari non possunt quæcumq; soluta repeti non possunt. T.10. c.435. D.
Compensat possessor hereditatis quoscumque justos sumptus, quos fecit de suo, propter onera hereditaria. T.9. c.166. D.
Compensatio quid, & ex quibus causis fit. T.1. c.769. D.
Compensatio an possit opponi actioni commodati, aut actioni mandati. T.1. c.260. E.
Compensatio an possit opponi actioni depositi. Ibid. D.
Compensatio crediti, ac debiti ex causis disparibus admittitur. T.1. c.385. B.
Compensatio minora efficit legata. T.3. c.431. E.
Compensatio fit ipso jure deducto per exceptionem. T.3. c.204. D. E.
Compensatio non fit, nisi debiti liquidi confessi, & præsentis. T.3. c.205. A.
Compensatio tollit, minuitve actionem ipso jure. T.1. c.385. B.
Compensatio in strictis judiciis non fiebat ipso jure. T.2. c.248. E.
Compensatio non potest opponi petitioni alimentorum. Tom. 2. c. 1124. B.

BIU Cujas

Compensatio quæ est. T.4. c.76. D.
Compensatio vicem solutionis obtinet. T.4. c.522. D.
Compensatio fit in Gallia ex rescripto Principis nominatim. Tom.4. c.76. E.
Compensatio condictioni furtivæ opponi potest, non actioni pœnali furti. T.4. c.1351. B.
Compensatio est computatio vicemutuâ debitæ quantitatis. T. 4. c. 938. A.
Compensatio est imputatio voluntaria,& contra imputatio est compensatio necessaria. T.4. c.1048.B.
Compensatio actioni in rem non objicitur. Tom.4. c.735. D. secus hodie. Ibid. c.737. A.
Compensatio non datur occupantibus perperam possessionem alienam. Ibidem c.737. B.
Compensatio criminum parium admittitur in actione de moribus civili, in actione de moribus criminali non admittitur. T.4. c.282.E.
Compensatio semper fit ad finem concurrentis quantitatis, paris quantitatis duntaxat. Tom. 4. c. 1362. C.
Compensatio est debiti, & crediti contributio. T.4. c.76. D.
Compensatio generaliter fit ipso jure in omnibus judiciis tam strictis, quàm bonæ fidei. Ibid. D.
Compensatio fit non cujuslibet debiti, non incerti, non controversi, sed liquidi confessi. Tom. 4. c.77. B.
Compensatio non opponitur in actionibus in rem, sed actionibus in personam tantùm. T.4. c.735. C. secus hodie. Ibidem c.737. A.
Compensatio obligationem imminuit. T.4. c.77. A.
Compensatio quid. T.5. c.474. E.
Compensatio quæ sit, & quando locum habeat. T.5. c.496. B.
Compensatio quando accidat, & quarum rerum fiat. T.5. c.1019. A.
Compensatio fit tribus modis, T.6. c.795. C.
Compensatio damnorum, & impensarum quando fieri debet. Tom.6. c.7. C.
Compensatio fit pari pecuniâ. T.6. c.485. A. fit officio judicis in bonæ fidei judiciis. Ibidem A. hodie ex constitutione. Ibidem A.
Compensatio pro solutione habetur. T.6. c.452. A.
Compensatio fit ipso jure in omnibus judiciis. T.6. c.485. A.
Compensatio fit pari pecuniâ, vel pro modo concurrentis quantitatis, vulgò *Compensation se fait d'une somme liquide a une autre somme liquide*. T. 6. c. 452. A.
Compensatio non fit in Gallia, nisi rescripto Principis. T. 6. c. 485. A.
Compensatio per exceptionem in strictis judiciis objicitur. T. 7. c. 872. D.
Compensatio debiti, quando fit ipso jure. T. 7. c. 1204. C.
Compensatio quid sit. T. 8. c. 316. C.
Compensatio est quasi mutua petitio. T. 9. c. 337. A.
Compensatio impensorum cum fructibus. T. 9. c. 476. D.
Compensatio opponi potest actioni judicati, oppositâ exceptione doli mali. T. 9. c. 1089. C.
Compensatio quomodo fit. T. 9. c. 166. D.
Compensatio ex dote erat olim ob res amotas. T. 9. c. 545. C.
Compensatio quando non admittitur adversùs fiscum. T. 9. c. 332. C.
Compensatio non admittitur, si quis sit civitatis debitor. Ibid. D.
Compensatio ejus habebitur in restituenda hereditate, quod te in mortui infirmitatem, inque sumptum funeris bonâ fide ex proprio tuo patrimonio erogasse probaveris. T. 9. c. 166. B. & seq.
Compensatio legati cum dote. T. 10. c. 202. B.
Compensatio quomodo vocetur a Græcis. T. 10. c. 435. A.
Compensatio an fiat ex causa pari, aut dispari. Ibid. A.
Compensatio fit ipso jure, sed moribus Galliæ non fit, nisi ex rescripto Principis. Ibid. A.
Compensatio olim non admittebatur in strictis judiciis, at in bonæ fidei admittebatur ipso jure, tandem ubique convenit inter Juris Consultos fieri ipso jure. Ibid. E. & c. 436. A.
Compensatio objicitur per exceptionem stricti judicii. T. 10. c. 456. E.
Compensatio an fiat ob res amotas. T. 10. c. 646. A.
Compensatio an possit opponi actioni commodati directæ. T. 10. c. 970. E. & seq.
Compensatio quomodo olim fiebat. T. 10. c. 981. C.
Compensatio quid sit. Ibid. C.
Compensatio non fit hodie moribus nostris, nisi ex rescripto Principis. Ibid. D.
Compensatio quibus in rebus hodie admittatur. Ibid. E.
Compensationis jus merum æquitas inducit. T. 4. c. 522. E.
Compensationi locus non est in vindicationibus. T. 4. c. 735. C.
Compensationi an locus sit in actione commodati. T. 9. c. 293. A.
Compensationi locus est in omnibus actionibus. Ibid. B. excipitur sola causa depositi. Ibid. B.
Compensationem tacitam fieri ratione exceptionis doli quid sit. T. 3. c. 423. A.
Compensationem non admitti in actione depositi. T. 2. c. 1124. C.
Compensationem etiam in judiciis in rem fieri. T. 3. c. 431. A.
Compensationem non admittit actio depositi. T. 4. c. 213. C. omnes aliæ actiones compensationem hodie patiuntur ipso jure. Ibid. C.
In compensationem quidnam veniat. T. 5. c. 442. D.
In compensationem non venit actio, quæ perimitur per exceptionem, & cur. T. 7. c. 1204. C.
Compensationem non fieri, nisi debitum sit liquidum. T. 9. c. 53. D.
Compensationem fieri in omnibus judiciis ipso jure. Ibid. D.
Compensationem inter, & deductionem nulla est hodie differentia. T. 10. c. 981. E. & c. 982. A.
Pari compensatione tolluntur delicta mutua in actione rerum amotarum. T. 4. c. 295. D.
In compensatione qui totum petit, malè petit. T. 4. c. 77. A. quibus modis plus petitur. Ibid. A. Alciatus malè. Ibid. A.
Compensatione adversùs fiscum utentis probatio. T. 8. c. 814. A.
In compensatione jus versatur, in deductione factum. T. 10. c. 982. A.
Compensationes latiùs introduxit Justinianus. T. 1. c. 260. C.
Compensationes quæ fiunt ex dote, quam mulier repetit post divortium. T. 9. c. 497. B. & seq.
De compensationibus. T. 6. c. 452. A.
Comperendinatum pro comperendinatione. T. 1. c. 194. A.
Competere actionem, dari, instituti, & restitui differunt. T. 1. c. 1295. B.
Competere est actionem nasci. T. 4. c. 37. B.
Competere actionem aliud est, aliud dare, vel decernere actionem. Ibid. B.
Competere est cedere diem. T. 9. c. 891. C. est deberi. Ibid. D.
Complainte en cas de saisine, & novellete, ou plainte de Haro. T. 9. c. 1165. B.
Componere leges, jura, actiones. T. 1. c. 894. E.
Componere cum testibus, vulgò *confronter*. T. 9. c. 1378. D.
Composita quid sit. T. 7. c. 1445. D.
Compotationum, & comessationum intemperantia nefandissima, quæque parit. T. 3. c. 185. C.
Compromissa ad similitudinem judiciorum redacta sunt, & iisdem privilegiis utuntur. T. 5. c. 21. D. E.
Compromissarius judex. Vide, Arbiter.
Compromissarius arbiter semper sumitur pœnâ interpositâ ex compromisso. T. 7. c. 129. B.
Compromissarii arbitri nec notionem, nec jurisdictionem habent. T. 7. c. 129. A.
Compromissarii judices. T. 9. c. 144. B.
Compromissum pecuniæ certæ receptum. T. 1. c. 743. C.

Com-

BIU Cujas

Compromissum quandonam solvatur. T. 5. c. 183. C. D.
Compromissum morte, & Sacerdotio finitur. T. 6. c. 871. D.
Compromissum si ita factum est, ut præsente utroque, aut heredibus eorum, arbiter sententiam dicat, & alter ex litigatoribus decesserit, aut furere cœperit, quid faciendum. T. 6. c. 22. A. B.
Compromissum solvitur cessione bonorum. T. 6. c. 23. A.
Compromissum omne intelligitur esse personale. T. 6. c. 22. E.
Compromissum judicio comparatur. T. 9. c. 145. A.
De compromissi pœna consultatio. T. 1. c. 659. B.
An compromissi dies proferri possit ex conventione. T. 4. c. 98. D.
An compromissi secundi arbiter suscipere cogatur auditorium. Ibid. C.
Compromissi dies an possit proferri. T. 5. c. 177. B. & c. 190. D.
Compromissi forma servanda, aliàs sententia nulla. T. 6. c. 964. D.
Compromissi diem proferre potest arbiter per nuntium, vel per epistolam. T. 6. c. 22. D.
Compromissi pœna an semper peti possit, & quando committatur. T. 8. c. 350. E. & c. 351. A.
Compromissi pœna an peti possit, si arbiter compromissarius pecuniam certo die dare jusserit, & eo die transacto, nec datâ pecuniâ, postea pecunia offeratur. T. 8. c. 350. D.
Compromisso opponitur judicium ordinarium. T. 6. c. 872. A.
In compromissum facere quinam videantur. T. 5. c. 183. D.
In compromissis stipulatio strictiùs accipitur T. 6. c. 22. D.
An compromitti possit in fœminam. T. 3. c. 375. B.
Comprivigni. T. 8. c. 211. A.
Compulsor ἐξωσλευτὴς. T. 1. c. 530. B.
Compulsor quo tempore mittatur post canonicarium missum. T. 10. c. 735. A.
Computare aliud est, aliud compensare. T. 4. c. 1223. B.
Computatio ob errorem calculi retractari non potest. T. 2. c. 643. A.
Computationis prætextu restaurari non potest res judicata. T. 9. c. 1089. B.
Conanus. Vide, Franciscus Conanus.
Conatus sæpe in jure ponitur. T. 9. c. 450. C.
Concamerationes quæ sunt. T. 9. c. 1174. A.
Concameratum balneum. Ibid. A.
Concaput quid. T. 7. c. 612. A.
Concedendi verbo quid intelligatur. T. 6. c. 1038. D.
Concedere est verbum ambiguum. T. 10. c. 1096. D.
Concedere aliud est, aliud donare, aliud dare. Ibid. D.
Quod conceditur benignè, non est trahendum ad consequentiam. T. 7. c. 567. E.
Concepti pro natis habentur. T. 6. c. 427. C.
Concepti, necdum nati, patri non prosunt ad excusationem tutelarum, vel aliorum munerum civilium. T. 6. c. 429. A. nihil etiam matri prosunt. Ibid. B.
Concepti post mortem testatoris an succedere possint. T. 7. c. 172. C.
Concepti post mortem ejus, de cujus bonis quæritur, an propriè sit cognatus. T. 10. c. 779. C. D.
Conceptio atrocior est in calumniam, quàm in dolum. T. 1. c. 788. B.
Conceptionis ancillæ furtivæ quid spectetur. T. 5. c. 726. D.
Conceptus nulli sunt arbitri. T. 7. c. 119. E.
Concessa, data, donata distinguuntur. T. 7. c. 1281. D.
Concessio quomodo a donatione differat. T. 6. c. 1038. D.
Concessio peculii finitur morte patris. T. 7. c. 1253. B.
Conchæ inter potiora vasa numerantur. T. 1. c. 433. B.
Conchæ maris poma. T. 3. c. 272. D.
Conchyliorum varia genera, & nomina. T. 2. c. 794. E.
Conchylio-leguli, & muri-leguli idem. T. 2. c. 795. D.
Conchylio-legulo alterutro parente natus, deterioris parentis conditionem sequitur. T. 2. c. 797. A.
Concilium Agathense adversùs presbyteros, qui ex redditibus Ecclesiæ emunt suo nomine. T. 6. c. 1041. B.
Concilium Arelatense adversùs clandestinas nuptias. T. 6. c. 1086. D.
Concilium Lateranense. Tom. 6. c. 980. E.
Concilium Pictavience Clericos, qui armati incedunt, excommunicatione plectit. Vide, Clerici.
Concilium Rhemense de iis, quæ a clericis post clericatum empta sunt, Ecclesiæ conservandis. T. 6. c. 1040. E. & c. 1041. A.
Concilium successionis habitum. T. 6. c. 974. A.
Concilium Toletanum donationibus ab Episcopo factis modum imponit. T. 6. c. 1039. E.
Concilium Triburiense irritat matrimonia contracta inter eos, qui antea adulterio se contaminaverunt. T. 6. c. 1101. D. E.
Concilium Tridentinum de cognatione spirituali multa profert. T. 6. c. 1108. D.
Concilium Turonense laicis prohibet, ne cum Clericis in choro sedeant. T. 6. c. 967. A.
Concilium Turonense de non scindenda præbenda. T. 6. c. 998. A.
Concilium abrogari potest a subsequenti Concilio. T. 6. c. 1008. E.
Concilium Episcopale quid. T. 6. c. 1001. B.
Concilium Provinciale quid. T. 6. c. 1000. C. singulis annis convocandum. Ibid. C.
Concilii Provincialis decreta a solo summo Pontifice remitti, vel relaxari possunt. Ibid. D.
In Concilio Provinciali non solùm vocandi Episcopi, sed etiam admittendi Canonici. T. 6. c. 1017. A. B.
Concilia sæpenumero habentur, ut præteritæ constitutiones renoventur, sive restaurentur. T. 6. c. 956. B.
Conclusio, & decisio casus in ultima & notabili differentia mutui, & crediti. T. 5. c. 399. C.
Conclusio vera non semper elicitur ex omnibus veris. T. 5. c. 1173. E.
Concubina uxorem imitatur, ideo viceconjux appellatur. T. 2. c. 1065. E.
Concubina matris familias honestatem non habet, nisi patroni concubina sit. T. 3. c. 70. A. & c. 118. E.
Concubina non est scortum, nec adultera. T. 3. c. 118. C.
Concubina ab uxore quomodo separetur. T. 1. c. 398. D.
Concubina de ad ulterio non accusatur jure mariti. T. 3. c. 148. B.
Concubina ex ejus, cui benignefecit, testamento capere an aliquid possit. T. 3. c. 118. E.
Concubina non est justa conjux, ut uxor, & conjux dicitur. T. 2. c. 1066. B.
Concubina in bonis contubernalis capacitatem non habet. T. 2. c. 1065. B.
Concubinatus est legitima conjunctio. T. 2. c. 341. A.
Concubina non est uxor, sed eam imitatur. T. 4. c. 1185. A.
Concubina quid differt ab uxore. Ibid. A.
Favor conjugalis potiùs est reprimendus, quàm instigandus. T. 4. c. 1334. C.
Concubina uxorem imitatur. T. 4. c. 1308. A. hæc ab uxore solo delectu separatur. Ibid. B. & quasi uxor est, solâ animi destinatione separata. Idid. B.
Concubina ab uxore separatur solo delectu. T. 4. c. 1335. E.
Concubina, & focaria in quo differunt. T. 4. c. 801. C. & seq.
Concubina. Vide, Focaria.
Concubina, & liberi naturales an in bonis esse intelligantur. T. 5. c. 777. B.
Concubina olim justam uxorem imitabatur. T. 6. c. 975. A.
Concubina & dignitatis, & matris familias nomen non habet. T. 6. c. 599. B.
Concubina an capere possit ex testamento concubini. Tom. 7. c. 1492. A.
Concubina an retineat honestatem matris familias. Ibid. A.

BIU Cujas

Concubina legibus probata est. T. 7. c. 1491. D.
Concubina in quo differat ab uxore. T. 8. c. 903. B.
Concubina uxorem justam imitatur. T. 9. c. 1420. A. & c. 1421. C.
Concubina est nomen nonnullius dignitatis. T. 9. c. 552. A.
Concubina, quæ est vice uxoris, potest accusari lege Julia de adulterio. T. 9. c. 917. C.
Concubina uxorem imitatur. T. 9. c. 434. B. & c. 551. B. C. & c. 1421. C.
Concubina & uxor in quo differunt. T. 9. c. 551. E.
Concubina dicitur semimatrimonium. T. 9. c. 552. A.
Concubina an possit capere ex testamento concubini. T. 10. c. 482. B.
Concubinæ, & amicæ differentia. T. 8. c. 595. B.
Concubinæ cur donare licet, non uxori. T. 9. c. 533. D.
Concubinæ nomen est honestum, & legitimum, non focariæ nomen. Ibid. D.
Concubinæ nomen non est infame, & turpe, imò honestum, & legitimum. T. 9. c. 551. C.
Concubinæ an possit donari. T. 10. c. 1121. A.
Concubinam unam, non plures habere licet. T. 2. c. 1065. E.
In concubinam donatio collata an postea fiat irrita, si concubina uxor ducatur. T. 4. c. 1334. C.
Concubinam ex sola animi destinatione æstimari oportet. T. 6. c. 599. A.
Cum concubina stuprum non committitur. T. 4. c. 1186. B. & T. 9. c. 1420. A. hoc ex jure civili intelligitur de cælibe, qui habet concubinam. Ibid. c. 1420. B.
Cum concubina an sit matrimonium. T. 10. c. 481. E.
Concubinæ quomodo fiunt uxores veræ. T. 2. c. 1051. C. D.
Concubinæ quæ. T. 8. c. 595. A. B.
Concubinis olim donare in infinitum licebat. T. 2. c. 1065. A.
In concubinis quæstio dotis locum non habet, nec divortii, nec rerum amotarum. T. 9. c. 551. B.
De concubinis. Ibid. B. & seq.
In concubinis vindicatur adulterium. T. 9. c. 1421. C.
Concubinatus cum stupro pugnat, & nullâ lege vindicatur. T. 3. c. 118. D.
Concubinatus quibuscum mulieribus esse possit, & quibus non. Ibid. D. E.
Concubinatus hodie non legitimæ conjunctioni, sed scortationi deputatur. T. 3. c. 119. A.
Concubinatus matrimonium imitatur, & est utraque legitima conjunctio. T. 1. c. 788. E.
Concubinatus non est justa conjunctio, ut matrimonium. T. 2. c. 1066. B.
Concubinatus abolitio. Tom. 2. c. 1051. B.
Concubinatus non est matrimonium, sed imitatio matrimonii. T. 4. c. 1186. A.
Concubinatus est legitima conjunctio. T. 2. c. 341. A.
Concubinatus nuptias imitatur, & honesta, & legitima olim fuit res. T. 5. c. 1170. D.
Concubinatus erat olim legitima conjunctio. T. 6. c. 599. B.
Concubinatus species dicitur matrimonii. Ibid. B.
Concubinatus an sit cum ea, cum qua non est connubium. T. 7. c. 1492. B.
Concubinatus pugnat cum stupro. T. 7. c. 1491. E.
Concubinatus est semimatrimonium T. 9. c. 917. B.
Concubinatus ex quibus causis interdicitur. T. 9. c. 561. B.
Concubinatus est legitima conjunctio. T. 9. c. 917. B.
Concubinatus damnatur. T. 9. c. 552. A.
Concubinatus legitimus quis dicitur. T. 9. c. 1420. A. B.
Concubinatus inæquale, sive impar conjugium dicitur. T. 9. c. 924. C.
Concubinatus fuisse permissos. T. 9. c. 450. E.
Concubinatus est species matrimonii. T. 9. c. 434. B.
Concubinatus scortationi deputatur. T. 10. c. 482. C.
Concubinatus olim permissus legibus. T. 10. c. 822. A.
In concubinatu est vitium aliquod, & liberi ex eo susceptí degeneres sunt. T. 2. c. 1066. B. C.
Concubinatu nati liberi non sunt justi, nec in potestate patris. Ibid. B.
Concubinatu utuntur hodie Pyrenæi, & quædam nationes. T. 9. c. 917. B.
Concuratores reip. sunt collegæ. T. 6. c. 10. D. eorum commune est periculum, commune officium. Ibid. D.
Concussio quid. T. 9. c. 235. D. & c. 259. D.
Concussionis definitio, & ejusdem actio. T. 1. c. 868. D.
Concutere est perterrefacere. T. 9. c. 235. D.
Condemnare qui potest, an idem absolvendi quoque potestatem habeat. T. 5. c. 209. D. E.
Condemnare qui potest, idem etiam absolvere. T. 8. c. 680. B.
Condemnare debet judex in certam quantitatem, condemnationem facere taxatæ quantitatis, etiamsi sit incerta petitio actoris. T. 9. c. 1072. E. & c. 1073. A. & seq.
Condemnari qui possit, & qui minùs. T. 5. c. 113. B.
Condemnati, priusquam olim pœnas darent, duos menses erant in vinculis. T. 10. c. 514. E.
Condemnatis quæ tempora dantur ad solutionem. T. 9. c. 1092. B. & seq.
De condemnatis una sententia. T. 9. c. 1097. A.
De pluribus condemnatis una sententia. Ibid. A. & c. 1100. B.
Condemnato ex contumacia an jus appellandi sit. T. 4. c. 875. C.
Condemnatus dicitur, qui rite condemnatus est. T. 1. c. 1290. A.
Condemnatus ex contumacia an possit appellare. T. 7. c. 160. E.
Condemnatus absens non potest ex integro causam agere. T. 7. c. 111. C.
Condemnatio semper certa. T. 1. c. 1213. B.
Condemnatio judicis conventioni congruens est exsequenda, & cur. T. 4. c. 838. C.
Condemnatio utrùm sequi debeat confessionem, etiam in jure factam. T. 4. c. 837. C. D. unde oritur actio judicati. Ibid. D.
Condemnatio qualis in actione de dolo sequatur. T. 5. c. 149. B.
Condemnatio, quæ in actione Quod metus causâ sequatur. Ibid. B.
Condemnatio, & restitutio ex æquo & bono in quibus rebus potissimùm accidat. T. 5. c. 161. E. & c. 162. A.
Condemnatio majoris pecuniæ fit, si per promissorem steterit, quominus pecunia Romæ, aut alio certo loco solveretur. T. 5. c. 402. E.
Condemnatio communis, quæ in totum corrigitur, necesse est, ut tacenti & quiescenti prosit. T. 5. c. 456. A.
Condemnatio, vel absolutio judicialis non in procuratorem, sed in dominum datur. T. 5. c. 478. A.
Condemnatio ejus, quod præstari possit, an fiat. T. 5. c. 1121. B. C.
Condemnatio expensarum. T. 9. c. 138. C. & seq.
Condemnatio, quæ ex causa publici judicii defunctum tenuit, an etiam teneat heredem. T. 10. c. 962. C. D.
Condemnatione possessoris sequutâ post litem contestatam, in quod tempus usucapio æstimetur. T. 5. c. 747. A.
Condicendi electionem an habeat debitor, qui in disjunctivis utrumque solvit. Vide, Electio. T. 9. c. 227. D.
Condicenti obstat exceptio præjudicialis. T. 1. c. 1526. A.
Condicere priscâ linguâ est *denunciare*. T. 1. c. 256. A.
Condicere nemo potest rem suam, nisi furi, & cur. T. 4. c. 295. C. & T. 7. c. 638. C.
Condicere rem quid. T. 7. c. 623. A.
Condicere rem suam quo casu quis possit. T. 7. c. 638. D. & a quo. Ibid. D.
Condici an possit ei directò, qui institoriâ, vel exercitoriâ actione tenetur. T. 1. c. 269. A.
Condici id alicui potest, quod sine causa ad eum pervenit, vel injustâ causâ, vel etiam quod redit ad injustam causam. T. 4. c. 40. D.
Condici an possit ex causa judicati solutum. T. 5. c. 904. E.

BIU Cujas

Condici non posse solutum ex causa judicati. T. 9. c. 220. C.
Condicit nemo rem suam, T. 1. c. 759. A.
Condicitur possessio incerti, & cur, T. 7. c. 650. E. & c. 651. A.
Condicio, & modus differunt. T. 1. c. 652. C.
Condicio possibilis, & impossibilis, T. 1. c. 1084. D. E.
Condicio viduitatis remitti solebat, non item hodie. T. 2. c. 413. C. & seq.
Condicio, & dies incertus differunt, T. 3. c. 511. A.
Condicio falsa non peremit legatum, T. 2. c. 418. E.
Condicio semel defecta postea impletur frustra, T. 3. c. 388. E.
Condicio, quæ ejus culpâ deficit, in cujus persona implenda est, pro impleta habetur, T. 1. c. 1275. D.
Condicio, cui debitor est impedimento, pro impleta habetur. Ibid. D.
Condicio ubi legatarii morte deficit ante apertas tabulas, fisco locus est. Ibid. C.
Condicio, cui alius est impedimento, pro impleta non habetur. Ibid. D.
Condicio impossibilis non vitiat institutionem, ἀπροσφόρως vitiat. Tom. 1. c. 1169. D.
Condicio spem facit, T. 1. c. 1203. E.
Condicio mixta. T. 3. c. 390. D.
Condicio impossibilis stipulationem an vitiet. T. 1. c. 203. D.
Condicio difficilis quantum distet ab impossibili. T. 3. c. 633. E.
Condicio quibus modis, & quibus rebus remittatur. T. 3. c. 634. A.
Condicio heredis instituti an codicillis adjici possit, T. 1. c. 148. C.
Condicio impossibilis, vel quæ pro impossibili habetur, cur pro non scripta habeatur. T. 1. c. 111. D. E.
Condicio institutionis ut vera sit, exigimus; demonstratio ut vera sit, necesse non est. T. 7. c. 942. D.
Condicionis exigitur scientia. T. 1. c. 1256. A.
Condicionem insertam institutioni heres scire debet. Ibid. C.
Condicionem voluntas facit, non sermo. T. 3. c. 410. D.
De condicione cælibatus consultatio. T. 1. c. 689. D.
Cum condicione legatum relictum ut valeat. T. 7. c. 1088. D. E. & c. 1089. A. & seq.
Sub condicione mutuum contrahi potest. T. 7. c. 647. D.
Condiciones promiscuæ, & non promiscuæ. T. 3. c. 390. D.
Condiciones, quæ in præsens, vel præteritum tempus feruntur, statim obligationem perimunt, aut omnimodo non differunt. T. 1. c. 1228. D.
Condiciones prædiorum, quas sola domini tollit voluntas, non vetustas. T. 2. c. 1228. A.
Condiciones contra leges, decreta Principum, vel bonos mores nullius sunt momenti. T. 1. c. 418. D.
Condiciones si in eventum sint collatæ, an omnium eventus exspectandus sit. T. 7. c. 947. D.
Condicionum duo genera. T. 1. c. 418. B.
Condictio certi quid. T. 5. c. 399. D.
Condictio quid. T. 1. c. 757. D.
Condictio crediti, & indebiti. Ibid. D.
Condictio ex mutuo. T. 1. c. 758. D.
Condictio indebiti generalis est. T. 2. c. 203. B.
Condictio ex lege. T. 1. c. 761. E.
Condictio rerum furtivarum alia est, alia rerum amotarũ. T. 1. c. 786. D.
Condictio triticaria unde nomen sumpsit. T. 1. c. 1261. D.
Condictio incerti ex causa furtiva etiam non domino datur. T. 2. c. 206. C.
Condictio ex causa furtiva actioni in factum ex causa doli similis. T. 3. c. 385. B.
Condictio ex numeratione, mutuo, consumptione, ac de bene despensis. T. 1. c. 1439. B.
Condictio ex consumpto quando, & quoties datur. T. 3. c. 418. D. E.
Condictio ex errore proprio nascitur. Ibid. E.
Condictio certi est stricta, condictio triticaria est arbitraria. T. 1. c. 1280. C.
Condictio incerti datur ex contractibus incertis. T. 1. c. 774. C.
Condictio crediti, vel debiti, alia est ex numeratione, alia ex consumptione. T. 1. c. 91. B.
Condictio non domino datur, nisi ex causa furtiva. T. 1. c. 761. B.
Condictio triticaria, & condictio certi, quo pacto differant. T. 1. c. 762. A.
Condictio arbitraria. Ibid. D.
Condictio furtiva. T. 1. c. 761. B.
Condictio est actio stricta. T. 4. c. 889. A.
Condictio directa cui datur. T. 4. c. 699. A.
Condictio furtiva datur creditori adversùs debitorem. T. 4. c. 231. D. E. hæc est duplex. Ibid. E. & cui datur, Ibid. E. & c. 232. A.
Condictio furtiva est tantùm de re nostra, & datur domino in non dominum. T. 4. c. 339. D.
Condictio furtiva melior est, quàm negotiorum gestorum, & quare. T. 4. c. 340. A.
Condictio furtiva soli domino competit jure dominii, actio verò furti jure possessionis. Ibid. C. furtum fit solius possessionis. Ibid. D.
Condictio furtiva tribus modis tollitur. T. 4. c. 240. E.
Condictio indebiti quid est. T. 4. c. 699. A.
Condictio indebiti datur tantùm ignorantibus; & errantibus non scientibus. T. 4. c. 42. C. & c. 172. C. datur etiam improvidis. Ibid. c. 172. C.
Condictio quid est, Tom. 4. c. 272. B. C.
Condictio indebiti ex æquo, & bono est introducta non lege aliqua. T. 4. c. 166. E.
Condictio indebiti tantùm perperam soluenti paratur. T. 4. c. 127. E.
Condictio indebiti an ei competat, qui debitum solvit per ignorantiam juris. T. 4. c. 506. C. D.
Condictio indebiti pupillo competit, cujus nomine tutor indebitum solvit. T. 4. c. 926. E.
Condictio indebiti. Vide, Indebitum.
Condictio, qua repetitur, est condictio incerti. T. 4. c. 548. A.
Condictio extero datur ob causam, causâ non sequutâ, non autem vindicatio. T. 4. c. 267. D.
Condictio tantùm erranti datur, non donanti. T. 4. c. 257. D.
Condictio ob rem dati de re, quæ nostra fuit, non est, ut & condictio indebiti: hæ dantur domino in non dominum. T. 4. c. 339. D.
Condictio utilis cui competit. T. 4. c. 699. A.
Condictio certi unde nascatur. T. 5. c. 590. B.
Condictio triticaria cur res omnes contineat præter pecuniam numeratam. T. 5. c. 400. B.
Condictio certi cui, & ad quid detur. T. 5. c. 457. A.
Condictio indebiti adversùs creditorem non datur fidejussori, si indebitum solverit. T. 5. c. 477. C.
Condictio furtiva cuinam competat. T. 5. c. 589. B.
Condictio furtiva cui datur. T. 5. c. 1033. A.
Condictio indebiti cuinam datur. T. 5. c. 1089. D.
Condictio competit non adversùs dominum, qui ratam solutionem non fecit, sed adversùs procuratorem. T. 6. c. 384. D.
Condictio creditæ pecuniæ duplex. T. 6. c. 83. A.
Condictio furtiva soli domino competit, cui furtum factum est. T. 6. c. 141. A.
Condictio indebiti quando non datur in eum, cui indebita pecunia soluta est. T. 6. c. 373. C.
Condictio indebiti propter ratihabitionem quando competit. T. 6. c. 17. B.
Condictio indebiti soluti datur ei, quem solutio non liberavit; non etiam ei, quem solutio liberavit. T. 6. c. 375. A.
Condictio ex mutuo dicebatur olim condictio de bene depensis. Vide, Condictio ex mutuo.
Condictio ob rem d..i, re non sequutâ, heredi datur in libertum. T. 6. c. 53. E.
Condictio propria est appellatio actio-

actionis ex mutuo. T. 7. c. 623. E.
Condictio ut definitur a Græcis. T. 7. c.624. A.
Condictio acquiritur furioso ex consumptione bonâ fide facta. T.7. c. 663. E.
Condictio de bene depensis est naturalis. T.7. c.664. B.
Condictio de rebus creditis est civilis. Ibid. B.
Condictio triticaria. T. 7. c. 622. C. est arbitraria. Ibid. C.
Condictio certi competit, si certum ex stipulatione promissum sit. T.7. c.647. B.
Condictio est rerum amotarum actio. T.7. c.539. C.
An condictio pecuniæ depositæ competat. Ibid. E.
Condictio furtiva, quæ datur in heredem in solidum, non tollit actionem furtivam. T. 8. c.680. D.
Condictio de bene depensis. T. 7. c. 662. A. bene depensa quid. Ibid. A.
Quibus datur condictio de bene depensis. Ibid. D.
Condictio certi. T.7. c.621. C.
Condictio ex mutuo species est actionis si certum petatur. T.7. c. 645. B.
Condictio alia est certi, alia incerti. T.7. c. 622. E.
Condictio indebiti ex promutuo est. T.7. c.628. B.
Condictio ob rem dati est ex promutuo. Ibid. B.
Condictio triticaria initio stricta est, exitu judicii arbitraria, & cur. T.7. c.683. C.
Condictio certi, sive si certum petatur actio quàm latè patet. T.7. c.649. B.
Condictio certi quid sit. T.7.c.404. A.
Condictio incerti quid sit. T.7. c. 404. A.
Condictio indebiti soluti est condictio certi, at indebiti promissio est condictio incerti. T.7. c.879. D.
Condictio indebiti an ignoranti, vel scienti detur. Tom.7. c.896. B.
Condictio ob rem dati quando, & in quem competat. T.7. c.836. A. & seq.
Condictio ob rem dati, re non sequutâ, quando, & cui competat. T.7. c.839. A. B.
Condictio omnis est certi, & incerti. T.7. c.404. A.
Condictio pecuniæ datæ ob rem, re non sequutâ, quando, & in quem competat. T.7. c.836. C.
Condictio sine causa quando competat. T.7. c.847. D.
Condictio unde nascatur. Tom.8. c. 1047. E.
Condictio triticaria ad quæ se extendat. T.8. c.1048. A.
Condictio quid sit propriè. Tom.8.c. 902. C.
Conditio furtiva, quæ datur in heredem in solidum, non tollit actionem furtivam. T.8. c.680. D.
Condictio furtiva, an detur in parentem, vel patronum. T.8.c.369. E.
Condictio furtiva, & condictio rerum amotarum, an sint famosæ. Ibid. D.
Condictio furtiva non est pœnalis, & ideo heredi, & in heredem datur, & est perpetua. T.9. c.237. B.
Condictio indebiti quando deneganda possessori hereditatis. T.9. c. 169. A.
Condictio indebiti non est adversùs eum, qui suum recipit, licèt, qui solvit, id non debuerit. T.9.c.168 A.
Condictio ob rem dati re non sequutâ. T.9. c.404. E.
Condictio rerum amotarum non est famosa, sicut nec condictio rerum furtivarum. T.9. c.547. E.
Nulla condictio est famosa, licèt pendeat ex causa famosa. Ibid.E.
Condictio dati. T.9. c. 229. A. & seq.
Condictio, quæ nascitur ex re, idest, mutui datione, an etiam nascitur ex syngrapha, aut chirographo. T.9. c.214. D.
Condictio rerum amotarum quæ. T. 9. c.545. C.
Condictio indebiti a possessore hereditatis, qui reputat, quod suo nomine solvit creditoribus hereditariis, eadenda petitori hereditatis. T. 9. c.167.E. & c. 168. A. & sequ.
Condictio si certum petatur de suffragio. T. 9. c.215. C.
Condictio ex stipulatione. Tom.9. c. 237. D.
Condictio ex pacto legitimo. Ibid.D.
Condictio possessionis est incerti. T. 9. c.219. B.
Condictio certi, & incerti. Ibid. B.
Condictio ob rem datam, quando, & cui competit. Tom. 9. c. 111. D. E.
Condictio ob turpem causam. T.9. c.234. D.
Condictio ob rem dati, quando locum habet. T.9. c.229. & seq.
Condictio ob turpem causam non datur, nisi solius accipientis turpitudo versetur. T.9. c.234. E.
Condictio ex lege, quæ datur adversùs donatorem, ut impleat donationem. T.9. c.73. D.
Condictio sine causa. T. 9. c.230. C. & c.231. C.
Condictio ob causam dati, quandoque locum habet in contractibus nominatis. Ibid. c.231. C.
Condictio quando cessat. T.9.c.221. A.
Condictio ex pœnitentia. T.9. c.229. E.
Condictio furtiva fructuum nomine. T.9. c.239. B.
Condictio ex cessatione. T.9.c.229. E.
Condictio ob eram dati. T.9.c.229. A. & seq.
Condictio est actio præscriptis verbis. T.9. c.530. C.
Condictio ex lege Julia. T.9. c.237. E.
Condictio ex Senatus Consulto. Ibid. E.
Condictio quæ sit ex lege antiqua. Ibid. E.
Condictio soluti ex injusta causa. T.9. c.238. D.
Condictio ob causam dati. T.9. c. 229. A. & seq.
Condictio soluti ex injusta causa, vel sine causa, quando competit. T.9. c.238. D.
Condictio datur errantibus, & ignorantibus. T.9. c.227. A.
Condictio incerti. T.9. c.232. E.
Condictio ex injusta causa, vel ob causam injustam, quæ est. T.9. c.238. C.
Condictio ob rem dati cessat causâ non sequutâ, in conditione impossibili. T.9. c.233. B. conditio habetur pro non scripta. Ibid. B.
Condictio ob turpem causam quando locum habeat. Tom. 9. c. 234. E.
Condictio ex lege an sit actio generalis, vel specialis. T. 10. c. 149. D.
Datur tantùm ex obligatione, quam lex introduxit nova. Ibid. D.
Condictio triticaria an sit actio generalis, vel specialis. Ibid. D.
Condictio triticaria concurrere potest cum condictionibus omnibus, & cum interdicto Unde vi. Ibid. E. & c. 150. A.
Condictio ex lege nova concurrere potest cum veteri actione, siqua eâdem de re fuerit. Ibid. A.
Condictio certi ex quibus causis competat. Ibid. A.
Condictio certi, vel incerti non competit, ubi deficit actio specialis. Ibid. B.
Condictio triticaria an arbitrariis actionibus annumeretur. T. 10. c. 153. A.
Condictio triticaria an ad incerta omnia pertineat. Ibid. C. an ad usuras. Ibid. D.
Condictio certi an sit generalis. T. 10. c. 164. C.
Condictio ex lege Julia an sit actio, de qua agitur in *l. hæc actio, fol. matr.* T. 10. c. 218. C.
Condictio indebiti est ex bono, & æquo, non ex contractu, non ex stricto jure. T. 10. c. 422. C. non datur, nisi quatenus qui accepit, factus est locupletior. Ibid. C.
Condictio furtiva rem persequitur non pœnam. T. 10. c.425. B.
Condictio certi certum tantùm condicit. T. 10. c. 426. A. condictio triticaria etiam incertum. Ibid. A.
Condictio ex numeratione, & ex consumptione. Tom. 10. c. 476. A.

BIU Cujas

Condictio concurrit cum actionibus mandati, & negotiorum gestorum. T. 10. c. 520. C.
Condictio furtiva soli domino datur. T. 10. c. 630. D.
Condictio furtiva an sit noxalis. T. 10. c. 634. A.
Condictio indebiti non competit ei, qui integram quantitatem solvit, T. 10. c. 646. A.
Condictio ubi est, an semper cesset vindicatio. T. 10. c. 719. C.
Condictio certi indebiti semper datur ei, qui erat tutus exceptione doli mali. T. 10. c. 756. A.
Condictio certi est condictio solutionis, & condictio incerti est condictio obligationis. Ibid. A.
Condictio indebiti dicitur esse quasi ex contractu. T. 10. c. 953. D.
Condictio indebiti de quibus detur, Ibid. D. & seq.
Condictio indebiti quibus detur. T. 10. c. 954. A.
Condictio indebiti multas condictionum species complectitur. Ibid. D. quibus casibus cesset. Ibid. c. 955. B. C.
Condictio furtiva odio furum est comparata. T. 10. c. 956. C.
Condictionis formula. T. 1. c. 758. D.
Condictionis indebiti, & creditæ pecuniæ eadem est ratio; sic mutui, & promutui. T. 4. c. 927. B.
Condictionis, & petitionis hereditatis differentia quæ. T. 4. c. 889. A.
Condictionis certi, & condictionis triticariæ differentia. T. 5. c. 400. B.
Condictionis certi, & incerti distinctio, quænam sit. T. 5. c. 457. A.
Condictionis certi formula quæ. T. 7. c. 622. E.
Condictionis mater est obligatio. T. 7. c. 649. B.
Quod ex condictionis causa debetur, si pereat post moram, aut culpam commissam a debitore, debitori perit. T. 7. c. 640. E. & c. 641. A.
Condictionis rerum amotarum, & bonorum raptorum, & pecorum abactorum eadem est ratio. T. 10. c. 425. B.
Condictionis tempus retrotrahitur ad tempus contractus. T. 10. c. 658. A.
Condictioni locus est ex omnibus causis, quæ jure non effectum habuerunt, secutâ per errorem solutione. T. 4. c. 40. B.
Condictioni furtivæ compensatio opponi potest. Tom. 4. c. 1351. B.
Condictioni obstat præsumptio transactionis. T. 9. c. 227. B.
Condictioni ex singrapha opponi potest exceptio non numeratæ pecuniæ. T. 9. c. 214. D.
Condictioni ob rem dati locum esse, si sit expressa conditio, vel si certè habeatur pro expressa, nec sequatur. T. 9. c. 233. E. & c. 234. A.
Condictioni sine causa, & injusta causa, quando sit locus. T. 10. c. 957. E.
Condictionem triticariam ex omni causa dari. T. 1. c. 1280. C. & seq.
Condictionem indebiti parit etiam ambigua exceptio: & summa ratione, idest, æquitatis ratione, quia parere condictionem est condictione indebiti repeti. T. 4. c. 168. E.
In condictionem furtivam quid venit. T. 4. c. 334. A.
Condictionem furtivam tollit moræ purgatio. T. 4. c. 241. E.
Per condictionem pecuniam qui petit, a Prætore compelli ad accipiendam partem oblatam, & reliquam duntaxat partem pecuniæ persequi. T. 7. c. 679. B.
Condictionem certi esse generalem, & cur. T. 7. c. 650. C.
In condictionem triticariam non venire res omnes. Ibid. D.
Condictionem certi non tantùm ex contractibus, sed ex aliis etiam causis dari. T. 7. c. 649. B. & sequ.
Conctionem ex consumptione pecuniæ quasi mutuæ homines sanæ mentis ignorantes acquirunt. T. 8. c. 351. E.
Condictionem an is habeat, qui solvit, quod non ipse, sed alius debet. T. 9. c. 223. A.
Condictionem indebiti mihi dari adversùs te, non tantùm si tibi solvero, sed etiam si promisero creditori tuo, te delegante. T. 9. c. 221. E.
Per condictionem ob rem dati, re non sequutâ, erit repetitio. T. 9. c. 230. C.
Condictionem indebiti nullo casu habet malæ fidei possessor. T. 9. c. 169. B.
Condictionem non tantùm ob rem dati, sed etiam ob rem promissi esse re non sequutâ. T. 9. c. 232.
Condictionem indebiti dari dubitanti, atque ignoranti. T. 9. c. 227. B.
Condictionem esse legatorum, seu fideicommissorum per errorem solutorum, vel perperam. T. 9. c. 225. C. D.
Condictionem furtivam interdum dici actionem furti. T. 9. c. 237. B.
Condictionem indebiti excludit pietatis causa. T. 10. c. 889. C.
Condictionem inter furtivam, & alias condictiones differentia. T. 10. c. 957. A.
De condictione ex promutuo. T. 3. c. 214. C. D.
Condictione certi quæ veniunt. T. 1. c. 1280. E.
De condictione indebiti, & unde nascatur. T. 7. c. 473. B.
Condictione indebiti agens probare debet, indebitam pecuniam fuisse. T. 6. c. 1036. A.
Condictione furtivâ, non furi tantùm, sed etiam ereptori, qui actione vi bonorum raptorum tenetur, condici posse, quod rapuit. T. 6. c. 142. A.
De condictione certi, & incerti. T. 6. c. 266. D.
De condictione fructuum. T. 7. c. 473. B.
De condictione indebiti. Ibid. B.
Condictione triticariâ quæ res petuntur. T. 7. c. 681. C.
Condictione si certum petetur, quæ res petuntur. Ibid. D.
In condictione certi rem suam nemo condicit. T. 7. c. 650. E. in condictione incerti condicit. Ibid. E.
Condictione qui propriè tenentur. T. 7. c. 638. E.
Condictione quid est rem condicere. T. 7. c. 623. A.
De condictione si certum petetur, T. 7. c. 681. C. & seq.
De condictione triticaria. Ibid. C. & seq.
De condictione certi, & condictione incerti. T. 7. c. 639. A. B.
Condictione eum teneri, qui mutuam sumpsit pecuniam suo, vel alieno nomine. T. 9. c. 213. A. & seq.
De condictione ex lege sine causa, vel injusta causa. T. 9. c. 237. C. & seq.
De condictione furtiva. Tom. 9. c. 236. C. & seq. quando datur hæc condictio. Ibid. D.
In condictione indebiti incumbere actori onus probandi, indebitum fuisse. T. 9. c. 221. C.
De condictione indebiti. T. 9. c. 218. A. seq.
Condictiones propriè sunt naturales, & juris gentium. T. 1. c. 954. A.
Condictiones naturales quatuor. T. 1. c. 1261. A.
Condictiones contra leges, & bonos mores nullius sunt momenti. T. 1. c. 418. D.
Condictiones in jure condictitiæ actiones dicuntur. T. 6. c. 104. C.
Condictiones quæ actionem mutui imitantur. T. 7. c. 624. A.
Condictiones concurrere cum actionibus bonæ fidei. T. 7. c. 428. A.
Condictiones ex lege cur sic dicuntur. T. 9. c. 237. C. D.
Condictiones, & denunciationes solennes futuræ litis hodie non sunt in usu, nec tempora, quæ post denunciationes utrique parti debentur ad causam agendam. T. 9. c. 1143. E.
Condictiones rerum non iterantur, ne bis eandem rem petamus. T. 9. c. 237. B.
Condictiones, quæ ex inficiatione in duplum crescunt. T. 9. c. 222. C.

BIU Cujas

Condictiones ex injusta causa, vel sine causa cur dantur. T. 9. c. 238. C. D.
Condictiones, seu denunciationes sublatæ sunt. T. 9. c. 1193. E.
Condictiones ex lege. T. 10. c. 957. B. & seq.
Condictionum quæ conditio sit. T. 7. c. 594. A.
Condictionum aliquæ an irrogent damnato infamiam. T. 8. c. 369. D.
Condictionum appellatio unde proficiscatur. T. 8. c. 353. D. quid eo nomine significabatur. Ibid. D.
In condictionibus certi periculum incurrit plus petitionis. T. 1. c. 1280. D.
Condictitia actio ex lege. T. 6. c. 104. C.
Condita, & exacta a reliquis colonorum separantur. T. 4. c. 1112. E.
Conditio quid. T. 2. c. 398. C.
Conditio impossibilis in testamentis pro non scripta habetur. T. 1. c. 1084. E.
Conditio in futurum, demostratio in præsens tempus confertur. T. 3. c. 53. D.
Conditio instituto data, substituto data non videtur. T. 1. c. 1267. A.
Conditio legati quid. T. 1. c. 812. C.
Conditio optionis in offerendis rebus quartæ partis, vel dodrantis. T. 1. c. 151. B.
Conditio quando est vera, aut falsa. T. 4. c. 1426. C.
Conditio liberorum hodie par est. T. 4. c. 343. D.
Conditio potestativa quæ est. Ibid. D.
Conditio casualis quæ est. Ibid. E.
Conditio mixta quæ est. Ibid. E.
Conditio, & mora in quo differunt. T. 4. c. 805. C.
Conditio fœminarum deterior est, quàm masculorum. T. 4. c. 792. D.
Conditio tacita non est conditio. T. 4. c. 693. A.
Conditio nascendi infamem non facit, sed ratio tantùm vitæ, & instituti turpis, & nocens. Tom. 4. c. 860. A.
Conditio domini per servum deterior fieri non debet. T. 4. c. 937. A.
Conditio fœminarum in quibus causis videtur melior esse. T. 4. c. c. 792. E.
Conditio, quæ probationem injungit, non est in nostra potestate. T. 4. c. 81. B.
Conditio quid est. T. 4. c. 458. A. & c. 459. A. eventus est, qui casu contingit. Ibid. c. 458. A.
Conditio secundùm Bartolum quæ est. Ibid. B.
Conditio semel defecta non resumitur. T. 4. c. 493. E.
Conditio retardat usum servitutis, aut finit, modus verò non retardat. T. 4. c. 142. D.
Conditio inexplicabilis est, quæ existere non potest. T. 4. c. 62. C.
Conditio iniqua alteri per alterum inferri non potest. T. 4. c. 18. C.
Conditio matris in servitute spectari debet, non patris. T. 4. c. 1382. A. mater nunquam potest esse incerta. Ibid. A.
Conditio hodie non in omnibus retrotrahitur. T. 4. c. 630. E.
Conditio tacita non efficit legatum conditionale. T. 4. c. 500. E.
Conditio est dies incertus, qui existere potest, vel non. T. 4. c. 805. B. reus postulatur inscriptione libelli. Ibid. c. 819. C.
Conditio est dies incerta. T. 4. c. 710. B. & dies incerta est conditio, aut conditionis instar. Ibid. B.
Conditio est dies incertus. T. 4. c. 672. B. & c. 805. B.
Conditio ejus, qui litem contestatus est, deterior non fit, quod litem contestatus sit, sed plerumque melior. T. 4. c. 888. A.
Conditio emptoris melior est, quàm tertii creditoris. T. 4. c. 952. A.
Conditio fideicommissi, quæ semel exstitit, nunquam resumitur. T. 4. c. 1147. B.
Conditio impossibilis in legatis, & fideicommissis pro non scripta habetur. T. 4. c. 1200. A.
Conditio impossibilis ipso jure impleta videtur. Ibid. A.
Conditio legati semel defecta, vel impleta nunquam resumitur. T. 4. c. 1191. D.
Conditio non eadem est calumniatoris, & instigatoris. T. 4. c. 841. C.
Conditio possessoris melior est, quàm non possessoris. T. 4. c. 1075. D.
Conditio potestatem obtinet, cum in futurum confertur. Tom. 4. c. 1426. A. B.
Conditio quid est. Ibid. B.
Conditio quando pro impleta habeatur secundùm jus commune. T. 4. c. 1211. E. & quando non. Ibid. c. 1253. C.
Conditio, quæ publicæ utilitati repugnat, remittitur lege Juliâ, quæ Miscella dicitur. T. 4. c. 1446. C.
Conditio semel defecta non resumitur. T. 4. c. 1169. E.
Conditio si sine liberis decesserit, de quibus liberis est intelligenda. T. 4. c. 1086. E.
Conditio suspendit obligationem, & petitionem, mora non suspendit. T. 4. c. 1445. C.
Conditio transmissioni impedimento est, mora non est. Ibid. C.
Conditio delationi impedimento est, mora non obstat ei, vel cessioni legati. Ibid. C.
Conditio Magistratuum urbanorum an melior sit conditione Præsidis Provinciarum. T. 5. c. 19. D.
Conditio procuratoris non debet durior fieri, quàm est domini. T. 5. c. 107. C.
Conditio mutui, & jus hoc est, ut idem genus, non aliud reddatur. T. 5. c. 394. E.
Conditio promissioni inest, *l. dotis de jure dotium.* T. 5. c. 398. D.
Conditio tenentis in pari causa melior est. T. 5. c. 478. B.
Conditio ancillæ furtivæ an spectatur. T. 5. c. 727. B.
Conditio personæ, quæ crimen admisit, auget, & minuit pœnam. T. 5. c. 753. A.
Conditio quando in testamentis dari, & scribi dicatur. T. 5. c. 762. D. E.
Conditio potestativa. T. 5. c. 859. E.
Conditio quandonam impleta dicatur. T. 5. c. 861. A.
Conditio turpis an intelligatur in nostra esse potestate. T. 5. c. 632. B.
Conditio matrimonii an doti semper interfit. T. 5. c. 552. D.
Conditio eadem judicii ad exhibendum an sequi debeat heredem. T. 5. c. 383. A.
Conditio institutionis quotuplex. T. 5. c. 1056. B.
Conditio quando obligationem ipso jure non resolvit. T. 5. c. 850. C.
Conditio dotis mulieris melior, an verò deterior fieri possit. T. 5. c. 554. A.
Conditio, quæ quocumque tempore impleri potest. T. 6. c. 489. E.
Conditio institutionis. T. 6. c. 153. D. & c. 197. B. C. & c. 203. A.
Conditio facti est casualis, atque fortuita. T. 6. c. 204. C.
Conditio juris quæ est. Ibid. C.
Conditio jurisjurandi in supremis voluntatibus remittitur sine fraude, damno, læsione cujusquam. T. 6. c. 52. D.
Conditio jurisjurandi. T. 6. c. 207. D.
Conditio plerumque solet præponi. T. 6. c. 208. D.
Conditio legati. T. 6. c. 208. C. D. & c. 218. A.
Conditio alia potestativa, alia casualis. T. 6. c. 153. C.
Conditio potestativa, quæ in dando, vel faciendo consistit, trahi potest in longum tempus. T. 6. c. 481. C. quocumque tempore impleri potest. Ibid. C.
Conditio novissima, ultimaque scriptura spectatur in fideicommissariis libertatibus. T. 6. c. 130. D.
Conditio pro modo accipitur sæpissimè. T. 6. c. 297. C. D. & c. 401. E.
Conditio occupantis melior est. T. 6. c. 78. C.

Con-

BIU Cujas

Conditio substitutionis ; T. 6. c. 199. E. & c. 200. A.
Conditio tacita. Tom. 6. c. 311. B. C.
Conditio licèt impossibilis non vitiat legatum, quia pro non scripta habetur, T. 6. c. 746. C.
Conditio adjuncta codicillis secus, quàm in testamento scriptum est, an habeatur pro scripta, T. 7. c. 953. E.
Conditio contrahentibus an remitti possit. T. 7. c. 949. D.
Conditio, heres esto, si me heredem feceris, est captatoria. T. 7. c. 953. B.
Conditio impossibilis quid sit. T. 7. c. 952. E.
Conditio impossibilis in quo consistat. T. 7. c. 940. D.
Conditio iniqua alteri per alterum non debet inferri, T. 7. c. 1485. B.
Conditio in libertatibus an remittatur heredibus, T. 7. c. 949. B. C.
Conditio non faciendi aliquid, in quibus consistat. T. 7. c. 945. C.
Conditio nostra melior, non deterior per filium familias fieri potest. T. 7. c. 109. B.
Conditio propriè non dicitur dari, sed adscribi. T. 7. c. 947. D. dicitur tamen sæpe dari. Ibid. D.
Conditio, quæ tacitè inest, si exprimatur, an faciat legatum conditionale. T. 7. c. 965. B.
Conditio, si decem in mare projecerit, an sit ridicula. T. 7. c. 951. E.
Conditio si deficiat, an damnatio esse possit. T. 7. c. 147. E.
Conditio, si sine liberis decesserit, quando exstitisse, & quando defecisse videatur. T. 7. c. 1080. D. E.
Conditio, si servum hereditarium non alienaverit, qualis, & quid operetur. T. 7. c. 953. A.
Conditio, si reliquias meas in mare projecerit, est implenda. T. 7. c. 951. E.
Conditio, si sine liberis decesserit, an deficiat, si unum filium relinquat. T. 7. c. 1080. E.
Conditio sub juramento apposita, heredibus an remitti. T. 7. c. 949. B.
Conditio ubi remittitur, quæ in non faciendo consistit, remittitur etiam cautio Mutiana. T. 7. c. 945. C.
Conditio viduitatis an remitti possit. Ibid. C.
Conditio, & modus quid differant. T. 7. c. 711. B. C.
Conditio impossibilis an vitiet contractum. T. 7. c. 1423. E. & c. 1424. A.
Conditio impossibilis an legatum vitiet. T. 7. c. 1423. E.
Conditio legato adscripta, non reddit legatarium incapacem. T. 7. c. 1096. C.
Conditio in pacto, vel contractu an remitti possit. T. 7. c. 949. D.
Conditio mixta quæ sit. T. 7. c. 950. D.
Conditio fatalis quæ. T. 7. c. 1174. D. quando impletur. Ibid. D.
Conditio promiscua quæ. Ibid. D. quando impletur. Ibid. D.
Conditio potestativa quæ. Ibid. E. quando impletur. Ibid. E.
Conditio efficax solet præponi, non postponi. T. 7. c. 1109. A. ineffícax postponitur. Ibid. A.
Conditio potestativa. T. 8. c. 183. A.
Conditio casualis. Ibid. A.
Conditio reorum credendi quæ est. T. 7. c. 1115. B.
An conditio pro impleta habeatur, si per alium fiat, quominus impleatur. T. 7. c. 1149. C. D.
Conditio, & mora in quo differant. T. 7. c. 1111. E.
Conditio etiamsi non sit apposita, in plerisque tacitè intelligitur. T. 7. c. 648. A. B.
Conditio quid. Ibid. A.
Conditio impossibilis quænam sit. T. 8. c. 1057. E.
Conditio, si voluero, an vitiet stipulationem. T. 8. c. 336. D.
Conditio impossibilis stipulationem vitiat, legatum minimè. T. 8. c. 748. C. iniqua non debet alteri per alterum inferri. Ibid. c. 697. B. & c. 796. E. & c. 863. D.
Conditio casualis quæ. T. 9. c. 726. C.
Conditio domini an deterior fieri possit per servum. T. 9. c. 1018. E.
Conditio data instituto, videtur etiam data substituto vulgari; aut legatum datum ab instituto, videtur etiam datum a substituto vulgari. T. 9. c. 742. A.
Conditio institutionis, quæ est contra bonos mores, inutilis est, & remittitur. T. 9. c. 732. A. B.
Conditio omnis est dies incertus. T. 9. c. 894. A.
Conditio casualis, potestativa, & mixta. T. 9. c. 726. C.
Conditio potestativa quæ. T. 9. c. 726. C.
Conditio jure impossibilis in condictione ob rem dati quid. T. 9. c. 233. B.
Conditio, & dies incertus in quo differunt. T. 9. c. 993. E. & c. 894. A.
Conditio casualis quolibet tempore impleri potest. T. 9. c. 736. B.
Conditio impossibilis, Vide, Impossibilis conditio.
Conditio quando pro impleta habetur. T. 9. c. 728. A.
Conditio nunquam dicitur nasci, sed imponi, proponi, institui, indici, adjici, dari. T. 10. c. 463. C.
Conditio quælibet impossibilis vitiat contractum, legatum non vitiat. T. 10. c. 553. B.
Conditio, si sine liberis decesserit; an valeat in instituto transeunte in Clerum, vel Monasterium. T. 10. c. 821. C.
Conditio semel defecta non resumitur. T. 10. c. 1108. E.
Conditio impossibilis vitiat stipulationem, non legatum, & fideicommissum. T. 10. c. 1122. C.
Conditio posita in repetitione legati, legatum priùs purum facit conditionale. T. 10. c. 1123. D.
Conditionis adjectio est tacita exheredatio. T. 4. c. 381. D.
Conditionis tempus tantùm spectatur jure veteri, hodie verò tempus conceptionis favore libertatis. T. 4. c. 1382. C. favor pupillorum est magnus. Ibid. D.
Conditionis implendæ causâ data, an in falcidiam computentur. T. 7. c. 1010. B. C.
Conditionis significatio. T. 8. c. 669. A.
Conditionem tacitam facit voluntas, sicut expressa. T. 4. c. 390. A.
Conditionem non deteriorem inviti facere possunt, & quando meliorem. T. 4. c. 1321. E.
Conditionem quando facit dies incertus, & quando non. T. 4. c. 805. D.
Inter conditionem, & moram, quam adfert prolatio diei, quo fideicommissum solvatur, differentia, quæ. T. 4. c. 1242. A. B.
Conditionem parentis deteriorem sequuntur nati. T. 4. c. 1382. B.
Conditionem in testamento facit dies incertus. Tom. 4. c. 804. D.
Conditionem non facere meliorem aliud est, aliud facere deteriorem. T. 4. c. 937. C.
Inter conditionem, & moram differentia quæ. T. 4. c. 1445. C.
Inter conditionem, & modum, quæ differentia. T. 4. c. 457. D.
Conditionem si promissor impedierit, pro impleta habetur. T. 5. c. 859. E.
Conditionem non recipit actus legitimus, & solennis. T. 6. c. 311. B.
Conditionem pro impleta haberi, cum per eum stat, qui, si impleta esset, debiturus erat. T. 6. c. 382. A.
Conditionem, aut diem non recipit emancipatio. T. 6. c. 311. B.
Conditionem an faciant in herede hæc verba, *si volet, heres esto*, T. 7. c. 951. A.
Conditionem an faciant verba testatoris, *si volet, ipsi lego*. Ibidem C.
Conditionem codicillis adjicere, & sub conditione hereditatem adimere non licet. Tom. 7. c. 953. E.
Conditionem impleri, quando per eum

BIU Cujas

eum ſtat ; cujus intereſt non impleri. T. 7. c. 943. E.
Conditionem ſuam nemo meliorem ex ſuo delicto facere poteſt. T. 8. c. 829. D.
Conditionem meliorem facere poſſunt ſervi, filii familias, procuratores, beneficiarii, ſive vaſſalli, non autem deteriorem. T. 9. c. 41. B. & ſeq.
Conditionem inter, & modum reſpectu fideicommiſſorum, vel legatorum, an ſit differentia. T. 10. c. 1072. C. D.
Sub conditione, ſed non ſub qualibet conditione filius familias a patre inſtitui poteſt. T. 4. c. 400. E.
Conditione pendente contractus recipit incrementum fructuum perceptorum, fideicommiſſum verò non. T. 4. c. 1193. E.
Sub conditione dandi, vel faciendi, vel non faciendi legata relicta. T. 4. c. 1445. E.
An conditione tollatur obligatio. T. 4. c. 142. A.
In conditione quod eſt, eſt quoque in petitione, & obligatione. T. 4. c. 63. A.
Conditione mora non ſuſpenditur. T. 4. c. 805. C.
Conditione deteriori non debent eſſe liberi, quàm liberorum liberi, T. 4. c. 1215. A.
Sub conditione heres. Vide, Filius. Vide, Heres.
Is, qui ſub conditione debet, defectâ conditione obligatur. T. 5. c. 859. E.
Sub conditione heres inſtitutus. T. 5. c. 862. E. & c. 863. A.
De conditione, quæ deficit non tam facto debitoris, quàm eventu fortunæ. T. 5. c. 860. C.
De conditione, quæ fuit in poteſtate promiſſoris. Ibid. B.
De re ſub conditione legatâ. T. 5. c. 861. B.
Ex conditione quid denotet. T. 7. c. 385. C.
De conditione hominis quæſtio. T. 9. c. 978. E. & c. 979. A. & ſeq.
De conditione publicæ utilitati contraria in legatis, & fideicommiſſis. T. 9. c. 834. B. & ſequ.
De conditione turpi. T. 9. c. 729. B.
De conditione divortii. T. 9. c. 732. A. B.
Conditione an finiatur obligatio. T. 10. c. 524. B.
Conditiones caſuales, quæ ſunt, & quæ poteſtativæ dicuntur. T. 4. c. 1212. D. E.
Conditiones in non faciendo conceptæ expleri nequeunt, niſi morte legatarii. T. 4. c. 1446. A.
Quæ conditiones ſunt contra leges, & S. C. T. 4. c. 401. A. B. & quæ contra bonos mores. Ibid. B.
Conditiones agrorum unde dictæ. T. 5. c. 661. B.
Conditiones contra bonos mores inſtitutiones non vitiant. T. 5. c. 632. A.
Conditiones in datione tutorum, libertatum directarum, & legatorum, quæ ſpectandæ ſunt. T. 6. c. 130. C. D.
Conditiones an conjunctim, vel disjunctim adſcribantur, quantum interſit. T. 7. c. 947. D.
Conditiones, aut vivo teſtatore, aut eo mortuo ante aditam hereditatem, aut poſt aditam hereditatem implentur. T. 7. c. 969. C.
Conditiones, quæ ſunt in non faciendo, implentur cautione Mutiana. T. 7. c. 953. A.
Conditiones deriſoriæ ſimiles ſunt illicitis, ridiculis, & probroſis. T. 7. c. 951. E.
Conditiones quædam, quæ in teſtamento adſcribuntur. T. 8. c. 636. D.
Conditiones, ſtipulationes, & legata conditionalia in quo differunt. T. 9. c. 893. D. E. & c. 894. A. & ſeq.
Conditiones in teſtamentis appoſitæ an poſſint reſcindi. T. 10. c. 1069. A. & ſeq.
Conditionum natura, quæ contractibus adjiciuntur, hæc eſt, ut retrotrahantur. T. 6. c. 88. D. E.
In conditionibus defuncti voluntas ſcripto potior eſt. T. 4. c. 1189. A.
Conditionibus impoſſibilibus comparari illicitas, & probroſas. T. 7. c. 942. A.
De conditionibus inſertis tam legatis, quàm fideicommiſſis, & libertatibus. T. 9. c. 857. E. & c. 858. A. & ſeq.
De conditionibus, quæ injiciuntur inſtitutionibus, & ſubſtitutionibus directis, vel etiam ſubſtitutionibus precariis. T. 9. c. 725. D. E. & c. 726. A. & ſeq.
De conditionis ſuper dote. T. 9. c. 530. E. & c. 531. A.
Conditionale legatum non transmittitur in heredem. T. 4. c. 712. C.
Conditionales creditores in poſſeſſionem non mittuntur cum effectu. T. 4. c. 1346. D. quandoque mittuntur. Ibid. D.
Conditionales inſtitutiones. T. 4. c. 1045. B.
Conditionales ſtipulationes. Vide, Stipulationes. T. 5. c. 923. C.
Conditionales creditores. T. 8. c. 491. E.
Conditionales ſervi qui dicuntur. T. 9. c. 1214. C.
Conditionalia legata, vel in diem incertum relicta non cedunt ante mortem teſtatoris, ſed cum conditio exſtiterit poſt mortem teſtatoris. T. 4. c. 386. A.
Conditionalia legata ex poſt facto confirmantur, pura verò non. T. 4. c. 389. A.
Conditionalia legata non faciunt, quæ tacitè inſunt. T. 4. c. 500. E.
Conditionalia nomina, & pura quænam appellantur. T. 5. c. 614. C. D.
Conditionalia legata. Vide, Legata. T. 5. c. 923. C.
Conditionalia, pendente conditione, non tranſmitti ad heredes. T. 7. c. 1443. A.
Conditionalis legatarius. Vide, Legatarius. T. 5. c. 923. B.
Conditionalis ſtipulator, conditionalis, creditor conditionalis legatarius, conditionalia nomina. T. 5. c. 614. E. & c. 615. A.
Conditionalis ſtipulatio. T. 9. c. 1263. E.
Conditionalis actio quæ eſt. T. 9. c. 1241. B.
Conditionalium ſervorum multa genera. T. 9. c. 1214. C.
Condito an contineatur vinum aromaticum, & piperatum. T. 7. c. 1456. B.
Conditum quid ſit. Ibid. A.
Conditum an vini appellatione contineatur. Ibid. A.
Conditum a mulſo an diſtet. Ibid. A.
Conducere quid. T. 1. c. 213. E.
Conducere non debet tutor, vel curator vectigalia. T. 9. c. 579. A.
Conductio prædiorum ruſticorum ab urbanorum conductione differt. T. 1. c. 920. A. B.
Conductio eſt procurationis ſpecies. T. 2. c. 713. A.
Conductio alia perpetua, alia temporalis. T. 2. c. 878. D.
Conductio, & locatio, eſt negotium ἀντιστρόφον, emptioni, & venditioni. T. 1. c. 773. C.
Conductio, & locatio patientiâ renovatur. T. 2. c. 1186. B.
Conductio rei ſuæ non valet. T. 1. c. 1128. E.
Conductio ſola ſervum non facit. T. 2. c. 844. C.
Conductio, & locatio ſine pecunia numerata non conſiſtit. T. 4. c. 42. E.
Conductio eſt procurationis ſpecies. T. 4. c. 861. D.
Conductio tranſit in heredem conductoris. T. 5. c. 564. E.
Conductio rei ſuæ quando valet. T. 4. c. 929. B.
Conductio rei ſuæ non eſt. T. 6. c. 77. B.
Conductio quibus regulis fiat. T. 8. c. 1070. A. & ſeq.
Conductio ſpecies eſt traditionis. T. 8. c. 284. B.
Conductio quid. T. 9. c. 73. B.
Conductio. Vide, Locatio.
Conductio temporaria non excedit luſtrum. T. 10. c. 405. E.
Conductio temporaria quid differat ab emphyteuſi temporaria. T. 10. c. 667. E.
Conductio eſt procurationis ſpecies. T. 10. c. 1044. C.
Conductionis emolumentum. T. 5. c. 520. E.
Poſt conductionis tempus impletum ſi colonus fruitur, domino tacente, quid erit. T. 7. c. 640. B. C.

In

In conductione, & locatione promiscuè utitur emptionis verbo. T. 7. c. 315. B.
De conducto, & locato. Tom. 9. c. 406. A. & seq.
Conductor modò dat pretium, modò locator. T. 3. c. 104. E.
Conductor quibus causis ex locato tenetur. T. 1. c. 396. C. D.
Conductor est is, qui accipit fruendum, vel faciendum; hæc definitio est Cujacij. T. 4. c. 175. B.
Conductor est is, qui dat mercedem; ut inquilinus, qui ædes conduxit, dat mercedem. Ibid. B.
Conductor est veluti procurator. T. 4. c. 861. D
Conductor vectigalium civitatis a tutelis non excusatur. T. 4. c. 865. A.
Conductor quisnam propriè dicatur. T. 5. c. 522. D.
Conductor quis sit. T. 7. c. 825. E.
Conductor domum, quam conduxit, an alii locare possit. Tom. 7. c. 817. E.
Conductor in locatione non præstat periculum, sed diligentiam tantùm. T. 7. c. 858. D.
Conductor ædium, qui ædibus adjecit fenestras, vel oitia, an possit ea evellere, vel vindicare finitâ conductione. Tom. 7. c. 328. E. & c. 329. A. & seq.
Conductor sibi non possidet, sed domino, sive locatori. T. 8. c. 284. A.
Conductor an possit expelli. T. 9. c. 407. B. & c. 421. B. & seq.
Conductor quando locum domino cedere debet. T. 9. c. 407 C.
Conductor ab emptore expulsus non habet interdictum Unde vi. T. 9. c. 408. B. aliquando tenetur eo interdicto. Ibid. B.
Conductor ususfructus an sit fructuarius. T. 10. c. 622. E.
Conductor malè utens re conductâ, non solùm expelli potest, sed & ratione damni domino tenetur. T. 10. c. 665. B.
Conductoris, & locatoris nominum differentia. T. 3. c. 43. E.
Conductoris est accipere, locatoris dare. T. 4. c. 175. B.
Conductori frui non licet, quod tamen ei præstare oportet locatorem. T. 1. c. 1483. A.
Inter conductorem vectigalium civitatis, & conductorem fisci, quæ est differentia. T. 4. c. 865. A.
A conductore invecta, & illata non esse pignori, sed hypothecæ. T. 7. c. 609. B.
Conductores reipublicæ fundorum. T. 2. c. 857. E.
Conductores prædiorum fiscalium, & domus augustæ. T. 2. c. 880. C.
Conductores perpetuarii, & emphyteuticarii differunt. T. 2. c. 878. C. D.
Conductores vectigalium fisco a tutelis, aliisque muneribus excusantur, item publicani. T. 4. c. 864. C. horum facultates conductionis nomine tacitè fisco obligatæ sunt. Ibidem D.
Conductores perpetuarii. T. 7. c. 383. A.
Conductores, qui in lustrum conduxerunt, non habent inter se communi dividundo actionem. T. 7. c. 377. E.
Conductoribus remissionem fieri oportet propter sterilitatem. T. 7. c. 1326. C.
Conductoribus pluribus, qui in lustrum conduxerunt, quæ actio detur inter ipsos, & quæ non detur. T. 7. c. 377. E.
De conductoribus, qui res alienas possident precario, qui eas rectè, & suo tempore dominis repetentibus restituere nolint. T. 9. c. 1161. A. B. perinde atque invasores, & interversores possessionis alienæ tenentur in duplum. Ibid. B.
Confarreandi adsuetudo omissa. T. 1. c. 316. C.
Confectores cardinum qua pœnâ plectendi. T. 1. c. 869. D. E.
Conferendi tempus computatur a die, quo primùm vicerit is, ad quem collatio pertinet. T. 6. c. 1008. E.
Conferendi, & auferendi an eadem ratio sit, si petita sit bonorum possessio contra tabulas. T. 8. c. 82. D. E.
Conferre est bona propria paternis miscere. T. 4. c. 90. E. cautione conferre est cavere de conferendis bonis propriis datis fidejussoribus. Ibid. D.
Conferre, vulgo *compter*, inire rationem bonorum. T. 6. c. 429. B.
Conferre quid sit. T. 8. c. 80. A. B. & quid conferatur. Ibid. c. 81. B.
Conferre an debeat emancipatus suum quasi castrense peculium, & castrense peculium filii sui, si petatur bonorum possessio. T. 8. c. 95. A. B. C.
Conferre quid significet. T. 10. c. 591. A.
Conferri an possint ea, quæ in heredem transferri non possunt. T. 8. c. 94. B.
Conferunt emancipati plerumque bona propria, præstitâ satisdatione de conferendo. T. 6. c. 158. C.
Conferunt tantùm emancipati suis, non autem amancipatis. T. 6. c. 160. A. trientes singulis suis heredibus conferunt propriorum bonorum, quamvis sint liberi quatuor numero. Ibid. c. 160. C. D.
Conferunt aliqui interdum plus, quàm accipiunt; & e contrario plus ferunt, quàm conferunt. T. 8. c. 80. B.
Confessio, res judicata, & jusjurandum sunt paria. T. 2. c. 1125. E.
Confessio fidei Imperatoris Justiniani. T. 3. c. 349. E.
Confessio est inanis, nisi sit certi. T. 3. c. 542. B.
Confessio extra jus nulla est. T. 2. c. 506. D.
Confessio similis est solutioni. T. 4. c. 507. A. B.
Confessio in jure facta est instar rei judicatæ, & infirmari non potest. T. 4. c. 1267. B.
Confessio, quæ pro judicato habetur, qualis esse, ubi, & quomodo fieri debeat. T. 5. c. 758. A.
Confessio in jure facta quod pondus habet. Ibid. B.
Confessio in jure quomodo fiat. T. 5. c. 758. B.
Confessio patris non perimit causam status, sed in ea causa grande præjudicium facit pro filio. T. 6. c. 129. A.
Confessio facta in jure, vel in judicio, ad sellam Judicis competentis, jus facit, perinde atque re judicata. T. 6. c. 130. A.
Confessio est contra se judicatio, & consequens est, confessum pro judicato haberi; sed exigitur, ut in jure confiteatur. T. 9. 1101. A. & ut confessio fiat apud magistratum competentem, & congruum. Ibid. B.
Confessio, quæ fit extra jus, vel non jure competenti, pro judicato non habetur, nisi uno casu. Ibid. B.
Confessio facta extra judicium coram testibus quinque rogatis, & juratis, valet tam ad obligandum, quàm ad liberandum. T. 9. c. 279. E. & c. 280. A.
An confessio tacita, cujus argumentum præbet redemptio accusatoris, plus noceat, quàm expressa. T. 10. c. 227. B.
Confessio frequenter extra jus nihil obest. T. 10. c. 878. B.
Confessio, jusjurandum, & res judicata paria sunt, quæ nullius sunt momenti, si fiant absenti. T. 10. c. 950. D.
Confessio propria comparatur confessioni testium. T. 10. c. 966. E.
Confessionis verbum pro cautione sumptum. T. 2. c. 1027. D.
Confessioni nihil est magis contrarium, quàm error facti. T. 4. c. 507. B.
Confessionem semper condemnatio sequi debet. T. 3. c. 601. C.
An confessionem in jure factam sequi debeat condemnatio. T. 4. c. 837. D.
Confessionem partis sequi debet sententia judicis. T. 4. c. 899. D.
Pro confessione non habetur taciturnitas. T. 5. c. 758. C.
Confessus nominatim pro damnato habetur. T. 3. c. 155. A.
Confessus silentio, sive qui habetur pro confesso, non utique habetur pro damnato. Ibid. A.
Confessus de se in alium torqueri non potest. T. 1. c. 373. D.
Confessus quando pro judicato habetur, & quando non. T. 5. c. 758. A. B,
Confessus quomodo debitum agnoscere dicatur, Tom. 5. c. 759. D.

BIU Cujas

Confessus agnoscit debitum suâ sponte. T. 5. c. 759. D.
Confessus per errorem se debere, quod non debet, an habeatur pro confesso. T. 7. c. 891. D.
Confessus pro judicato habetur. T. 8. c. 721. E. qua lege teneatur. Ibid. E.
Confessus extra judicium nondum habetur pro judicato. T. 9. c. 280. A.
Confessus clericus de criminibus in foro judicis secularis, qui ei est judex incompetens, non habetur pro condemnato. T. 9. c. 181. E. Vide, Clericus confessus.
Confessus pro damnato habetur. T. 9. c. 1375. D.
Confessus extra judicium non habetur pro condemnato, pro judicato. T. 9. c. 1081. E.
Confessus ex interrogatione, vel quæstione, non differt ab eo, qui ultro suâ sponte confessus est. T. 9. c. 1376. A.
Confessus in jure se heredem non esse, pro eo habetur, ac si judicatus esset heres non esse. T. 9. c. 785. B.
Palàm confessus an defensionem heredibus relinquat. T. 10. c. 227. B.
Confessi bona capi, & distrahi possunt. T. 1. c. 476. D.
Confessi pro judicatis habentur. Ibid. B. & T. 2. c. 1125. D.
Confessi in jure pro judicatis habentur, non etiam confessi extra jus. T. 9. c. 785. B.
Confessi inscitia summa prudentia est. T. 10. c. 377. E. & c. 378. A.
Confessum pro judicato habetur. T. 4. c. 1267. B.
Confessum haberi pro judicato quomodo intelligitur. T. 9. c. 280. A.
Confessum nomen, idest, quod confitetur. T. 10. c. 514. D.
Pro confesso an habeatur, qui errat in jure. T. 10. c. 515. C.
Confessos quos intelligere debeamus. T. 8. c. 516. C.
Confessoria actio. Vide, Actio confessoria.
Confessoria actio. T. 7. c. 248. E. quæ. Ibid. E.
Confestim, & *continuò* quomodo in jure accipiantur. T. 1. c. 523. D.
Confidejussor, solvendo suum, an collegæ negotium gessit. T. 5. c. 65. B.
Confidejussores sunt, qui pro uno, vel pluribus debitoribus in causam unius contractus fidejusserunt; simul, vel separatim, nihil interest. T. 4. c. 961. C.
Confidejussores. Vide, Divisionis beneficium.
Confidejussores non sunt collegæ. T. 6. c. 10. D.
Confidejussores. Vide, Fidejussores.
Confidejussoribus divisionis beneficium datur. T. 4. c. 961. C.
Confines, demonstratione factâ fundi venditi, an nominandi sint. T. 7. c. 812. E.
Confinis an in venditione fundi celandus. T. 7. c. 720. E.
In confinio nata arbor, vel lapis, quandiu solo cohæret, non venit in actionem communi dividundo. T. 7. c. 595. A.
Confinio, & prope confinium idem est. T. 7. c. 596. E.
In confinio posita arbor. T. 9. c. 1141. C.
Confinium rivo privato non interrumpitur. T. 7. c. 477. A.
Confirmandi, & infirmandi eadem ratio sit. T. 5. c. 1069. E.
Confirmare est sequi judicium testatoris, quod non fiet sine inquisitione. T. 4. c. 303. D.
Confirmare tutorem est dare, unde tutor dativus. T. 4. c. 304. C.
magistratus municipalis an habeat jus dandi tutoris. Ibid. E.
Quis confirmari dicitur. T. 4. c. 302. E.
Qui confirmat, dare solet. T. 4. c. 1008. A. B.
Qui confirmat, dat. T. 2. c. 200. E. & c. 261. A.
Confirmatio corroborat, quod ab initio non valet. T. 4. c. 1004. E.
Confirmatio an retrotrahatur. T. 9. c. 683. A. & c. 1103. C.
Confirmationis natura est, ut retrotrahatur prior sententia. Tom. 9. c. 1103. C.
Confirmationem omnem retrotrahi tam in his, quæ sunt juris, quàm in his, quæ sunt facti. T. 9. c. 536. A.
De confirmatione sententiæ. T. 6. c. 962. B. C. D. diversæ species confirmationis. Ibid. B. & seq.
Confirmationes infirmæ suspectas sententias faciunt. T. 6. c. 390. E.
Confirmator venditionis vocatur confirmator pecuniæ. T. 2. c. 1037. D.
Confirmatur alienatio facta sine decreto, silentio domini majoris effecti. T. 9. c. 613. D.
Ne confiscare liceat certis judicibus sine jussu Principis. T. 9. c. 1481. A. B.
Confiscare est publicare, proscribere. T. 10. c. 733. A.
Confiscantur bona ejus, qui sibi mortem conscivit ob facinus aliquod. T. 1. c. 489. A.
Confiscati nomen latiùs, quàm deportati sumitur. T. 2. c. 650. A.
Confiscatus is dicitur, cujus bona confiscata sunt, & publicata. T. 10. c. 733. A.
Confiteri in judicio, & voce, & literis. T. 1. c. 476. B. C.
Confiteri minus est, quàm profiteri. T. 4. c. 836. D.
Confiteri in jure, & paciscì paria sunt. T. 5. c. 91. E.
Confiteri quis in judicio non tantùm suâ voce, sed & literis, & quocumque modo potest. T. 5. c. 758. C.
Qui confitetur, non tenetur actione legis aquiliæ in duplum. Ibid. D.
Conflare recudere est, & dissolvere. Vide, Flare.
Confronter les tesmoins. T. 9. c. 1378. D.
Confugæ. T. 2. c. 48. A.
Confusio quid sit. T. 1. c. 1393. B.
Confusio personarum rerum causam non mutat. T. 1. c. 1508. E.
Confusio materiæ fit duobus modis. T. 1. c. 67. E. & c. 68. A.
Confusio pro solutione est, vel compensatione. T. 1. c. 1397. E.
Confusio omnem obligationem tollit personalem, non rei tantùm, sed fidejussoris, & mandatoris. T. 1. c. 1398. A.
Confusio quid est. T. 4. c. 828. C.
Confusio fit obligationis, si creditor adeat hereditatem debitoris. Ibid. C.
Confusio obligationem pignoris non tollit, solutio tollit. Ibid. E.
Confusio quando tollit obligationem, & quando non. T. 4. c. 828. B. C.
Confusio est concursus debiti, & crediti in eandem personam. T. 4. c. 723. B.
Confusio quandoque pro solutione est. Ibid. B. & c. 828. E.
Confusio tollit actionem, non exceptionem. T. 4. c. 795. E.
Confusio an liberet pignora. T. 5. c. 996. B.
Confusio obligationis quæ sit, & quando accidat. T. 5. c. 990. D.
Confusio an pro solutione, aut pensione cedat. T. 5. c. 990. E.
Confusio pro solutione est. T. 6. c. 75. A.
Confusio personarum confundit, & conturbat jus omne obligationis. T. 6. c. 378. C.
Confusio obligationis principalis etiam fidejussoriam obligationem resolvit. Ibid. D. E.
Confusio obligationis quoties fiat. T. 7. c. 1506. B.
Confusio quomodo fiat. T. 10. c. 717. B.
Confusionem obligationis duobus modis fieri. T. 1. c. 1508. E.
Confusione omnis personalis tollitur obligatio, etiam naturalis. Ibid. E.
Confusione an obligatio tollatur. T. 5. c. 990. E.
Confusione tollitur tota obligatio, naturalis scilicet, & civilis. T. 6. c. 394. B.
De confusione. T. 9. c. 255. C. D.
Congiarium libertinorum civium Romanorum tribus ferebant de publico ex liberalitate Principis. T. 3. c. 608. D.
Cohabitatio anni unius argumentum est taciti consensus ab uxore præstiti. T. 6. c. 1070. C.
Conjectura rectè sumitur ex rationibus defuncti. T. 10. c. 1163. B.
Conjecturas Accursius interpretatur testes, & tabulas; sed verius est, conjecturam esse, quæ ex manifesto signo ducitur, secundùm Hermogenem. T. 4. c. 384. B. C.

BIU Cujas

Conjugalis favor potiùs eſt reprimendus, quàm mitigandus. T. 4. c. 1334. C.
Conjugalis affectio in donationibus refrænata, & cur. T. 9. c. 533. D.
Conjugata ſunt cives, & civitas; ſic cognati, & cognatio. T. 4. c. 1210. E.
A conjugatis argumentum. Vide, Argumentum.
Conjux conjugi in feudo non ſuccedit. T. 2. c. 1308. C.
Conjux, cui conjux aliquid donavit, an heredi donatoris teneatur petitione hereditatis. T. 8. c. 280. A.
Conjux pro conjuge an poſſit conveniri. T. 10. c. 959. E.
Conjugis ob mores graviores, vel leviores, quænam actio competat. T. 5. c. 569. D.
Conjugem inter, & maritum res non debet amarè, & ſummo jure geri. T. 5. c. 302. E.
Conjuges non ſeparandi, pendente matrimonii controverſiâ. T. 6. c. 836. E.
Conjuges olim ex mutuis teſtamentis ſolidi capacitatem non habuiſſe. T. 7. c. 912. D. E.
Conjuges quando vocentur ab inteſtato. Vide, De inteſtatis.
Conjuges quibus caſibus decimam capiant, quibus non. T. 8. c. 1008. C. D.
Conjuges extraneis poſſunt donare, non conjugibus. T. 10. c. 643. C.
Conjuges inter ſe non agunt actione pœnali, nec famosâ, conſtante matrimonio. T. 10. c. 956. D.
Conjuges ſolent invicem ſe appellare dominos, & dominas. T. 10. c. 1112. D.
Conjugium an a Clericatu excludat. T. 6. c. 1097. C.
Conjuncta in jure frequentiſſimè accipiuntur pro disjunctis, & retro disjuncta pro conjunctis. T. 9. c. 733. E.
Conjuncti re, conjuncti re & verbis. T. 3. c. 710. A. B.
Re conjuncti ſunt, quibus eadem hereditas, vel eadem res legata eſt. T. 6. c. 442. D.
Conjuncti re, & verbis an ſint, quibus per damnationem legatur, & an inter eos ſit jus accreſcendi. T. 7. c. 995. C.
Conjuncti verbis qui ſint, an inter eos ſit jus accreſcendi, & ſi commixti ſint, uter utri præferatur. T. 7. c. 996. B.
Conjuncti tantùm re qui ſint, & an inter eos ſit jus accreſcendi. T. 7. c. 995. E.
Conjuncti re, & verbis qui dicantur, & an inter eos ſit jus accreſcendi. T. 7. c. 994. C. D.
Conjuncti re, & verbis an differant. T. 7. c. 1164. D.
Conjuncti re tantùm qui. T. 8. c. 593. B.
Conjuncti re, & verbis qui. T. 8. c. 592. A.
Conjuncti tituli, ſive connexi. T. 8. c. 489. E.
Conjuncti verbis tantùm qui. T. 8. c. 593. B.
Conjuncti cur vocantur. T. 9. c. 897. D.
Conjuncti re, & verbis qui dicuntur. T. 9. c. 897. B.
Conjuncti præferuntur disjunctis heredibus. T. 9. c. 904. A.
Conjuncti tantùm re & verbis, & verbis tantùm, ſolidum habent ab initio, concurſu verò partes; differunt tamen, & in quo. T. 10. c. 687. B.
A conjunctis ad diviſa argumentum an ſemper locum habeat. T. 4. c. 230. C.
Pro conjunctis accipiuntur aliquando disjuncta. T. 4. c. 681. D.
Non fit ex conjunctis, quod non fit ex ſingulis. T. 4. c. 670. A.
Conjunctis legum capitibus rectè ſit rerum interpretatio. T. 4. c. 208. A.
Pro conjunctis accipiuntur in jure disjuncta. T. 7. c. 1281. D.
De conjunctis, & disjunctis heredibus, aut legatariis. T. 9. c. 896. E. & c. 897. A. & ſeq.
De conjunctis, & quæ ſunt in cauſa caduci. Tom. 9. c. 885. A. & ſeq.
Uno ex conjunctis in teſtamento mortuo, an pars illius ſuperſtiti accreſcat. T. 10. c. 1132. D. E.
Conjunctorum tria genera. T. 7. c. 994. C. & T. 8. c. 591. B. C. D.
Conjunctorum re, & verbis exempla plura, & notabilia. T. 10. c. 1133. A. & ſeq.
Inter conjunctos re tantùm, & conjunctos re & verbis differentia. T. 10. c. 1138. E. & c. 1139. A. & ſeq. & c. 1156. D. E.
Conjunctus quis alteri alter præferatur. T. 8. c. 593. D. E.
Conjunctus an præferatur ei, a quo legatum relictum eſt. Tom. 10. c. 1153. D.
Conjunctio facit nos pares, disjunctio diſpares. T. 1. c. 1420. D.
Conjunctio legitima eſt concubinatus. T. 4. c. 1186. B.
Conjunctio facit nos pares, disjunctio facit nos diſpares. T. 4. c. 171. A. & c. 680. C.
Conjunctio re & verbis quid, & ejus exempla. T. 8. c. 996. B. C.
Conjunctio pro disjunctione. T. 8. c. 508. E.
Conjunctio, & disjunctio perſonarum, & rerum ampliant legatum. T. 10. c. 1121. C.
Conjunctio quomodo fiat. T. 10. c. 1132. A. & ſeq.
Conjunctionem re, & verbis contingere, ſi teſtator ita dixerit, *ille cum illo heredes ſunto.* Tom. 7. c. 1385. D.
Pro conjunctione disjunctio aliquando accipitur. T. 4. c. 1212. D.
Cortacia eſt una ex quatuor nobilibus Provinciis Hiberniæ. T. 6. c. 833. A. B.
Connubium quid, & cum quibus perſonis contrahi poſſit. T. 1. c. 311. A. B.
Connubium eſt cum concubina, ſed cum ſtupro cognita non item. T. 3. c. 118. E.
Connubium inter ſervos, & ſervas non eſſe, ſed contubernium. T. 2. c. 1072. B.
Connubium verum fieri non poteſt, quod priùs adulterium fuit. T. 4. c. 1501. A.
Connubium. Vide, Matrimonium.
Connubii violati an uxor maritum poſſit accuſare. T. 10. c. 723. A.
Conquæſtuum, & conquiſitorum, item quæſtuum, & conquæſtuum ratio, quomodo accipiatur in jure. T. 5. c. 480. A.
Conrei qui dicuntur. T. 7. c. 1115. B.
Conreus ut a fidejuſſore diſtat. T. 1. c. 1302. A.
Non omnis conreus eſt ſocius. T. 4. c. 741. C.
Conſanguineus quomodo accipiendus. T. 6. c. 1113. C.
Conſanguineus non dicitur, niſi qui eſt ejuſdem familiæ. T. 8. c. 663. D.
Conſanguineus pro fratre. T. 10. c. 636. A.
Conſanguinei, & uterini differunt. T. 1. c. 159. E.
Conſanguinei quinam propriè germani appellari debeant. Tom. 1. c. 159. C. E.
Conſanguinei præferuntur cæteris agnatis, atque etiam parentibus defuncti. T. 8. c. 179. D. 180. B. & c. 184. B.
Conſanguinei qui dicuntur. T. 8. c. 179. D. & c. 184. B.
Conſanguinei dicuntur legitimi. Ibid. C.
Conſanguinei ſunt fratres. T. 9. c. 1147. B.
Conſanguinei nomen non producitur ultra fratres, vel ſorores germanas. T. 9. c. 918. A. B. C.
Conſanguinei ſunt fratres, vel ſorores ex eodem patre. T. 9. c. 913. E. ſunt, & agnati. Ibid. E. qui ſunt ex eadem matre tantùm, ideſt, uterini non ſunt agnati, ſed cognati. Ibid. E.
Conſanguinei qui dicuntur in jure. T. 9. c. 674. E.
Conſanguineorum nomen eſt civile nomen. T. 8. c. 190. B.
Conſanguineis an detur Unde legitimi. T. 10. c. 778. C.
Conſanguinitas, ideſt, fraternitas. T. 1. c. 159. E. & T. 3. c. 316. D.
Conſanguinitas aliud eſt, aliud ſanguis. Ibid. D.
Conſanguinitas pro cognatione. T. 2. c. 733. B.
Conſanguinitas eſt agnationis ſpecies. T. 4. c. 781. C.
Conſanguinitas quid ſit. T. 5. c. 145. C.

BIU Cujas

Consanguinitas non omnem cognationem significat. T. 6. c. 1113. C.
Consanguinitas pluribus modis accipitur. T. 6. c. 1117. E.
Consanguinitas est species agnationis. T. 8. c. 184. A.
Consanguinitas est species agnationis, non generale nomen. T. 9. c. 674. E.
Consanguinitas est tantùm fraternitas. T. 9. c. 675. A.
Consanguinitas, idest, fraternitas. T. 9. c. 918. E.
Consanguinitatis jus species est agnationis. T. 1. c. 170. A.
Consanguinitatis jura habet adoptivus, quamvis sit impropriè consanguineus. T. 9. c. 918. D.
Consanguinitatis arborem qui dicit, errat. T. 9. c. 674. E.
In consanguinitatis arbore error Doctorum, & Accursii. T. 9. c. c. 918. B.
Consanguinitatis nomen est speciale, quo fratres tantùm germani significantur, & sorores. T. 9. c. 918. B.
De jure consanguinitatis, vel fraternitatis plura. T. 10. c. 777. A. B.
Conscientia deprædationis pro deprædatione est. T. 6. c. 828. A.
Conscientia mille testes. T. 10. c. c. 159. B.
Conscientiam Principis fallere grave est. T. 9. c. 941. D.
Conscii fraudis invicem non agunt. T. 6. c. 10. C.
Consecratio morti comparatur. T. 1. c. 1224. D.
Consecratio Episcopo plenam auctoritatem tribuit. T. 6. c. 784. E. a quo facienda. Ibid. E.
Consecratio ad Episcopos pertinet, ordinatio ad Clericos. T. 6. c. 1041. B.
Consecratio Basilicarum, & altarium Episcoporum est. Tom. 6. c. 920. C. non Monachorum. Ibid. D.
Consensio, sive pactio alterius alteri nocere non debet. T. 4. c. 1258. B.
Consensus facit jus. T. 1. c. 725. C.
Consensus patris, quem taciturnitas imitatur, in nuptiis præcedere debet. T. 4. c. 263. C. jussus patris in nuptiis rem præcedit, ratihabitio sequitur. Ibid. C.
Consensus unius alteri nocere non debet. T. 4. c. 18. B.
Consensus tacitus Populi legem obliterat. T. 4. c. 45. E.
Consensus solus facit nuptias, & deductio in domum viri. T. 4. c. 982. C.
Consensus nudus, & pactum nudum non sunt idem. T. 5. c. 56. E.
Consensus nudus an faciat nuptias, an concubitus. T. 5. c. 92. D.
Consensus parentum an nuptias, & sponsalia præcedere, an verò subsequi debeat. T. 5. c. 541. C.
Consensus exigitur in sponsalibus, & nuptiis. T. 5. c. 1169. B.
Consensus patris in nuptiis contrahendis requiritur. T. 6. c. 101. D. & seq. Vide, Nuptiæ.
Consensus privatorum judicem non facit. T. 6. c. 25. E.
Consensus expressus, & interessio obligant. T. 6. c. 613. E.
Consensus pro taciturnitate habetur. Ibid. E.
Consensus creditoris pignoratitii, ὁμοδοξία pro remissione pignoris est. T. 6. c. 531. B.
Consensus genus est. T. 9. c. 73. A.
Consensus populi inveteratus. T. 9. c. 1325. E.
Consensus privatorum judicem non facit. T. 9. c. 1082. D. Vide, Judex.
Consensus nihil aliud est, quàm conventio. T. 9. c. 73. A.
Consensus an sit vestis emptionis. Ibid. C.
Consensus nudus an sit efficax ad perficiendam actionem. T. 10. c. 964. B.
Consensui nihil tam contrarium, quàm vis, aut metus. Tom. 6. c. 1066. E.
Consensui nihil tam contrarium esse, quàm errorem. T. 7. c. 96. C.
Consensum imitatur taciturnitas. T. T. 4. c. 852. D.
Consensum habet stipulatio, & ex consensu interponitur. T. 4. c. 1453. C.
Consensum aliquando imitatur taciturnitas, aliquando dissensum. T. 4. c. 285. B. C.
Inter consensum, & dissensum taciturnitas medium est. T. 4. c. 153. C.
Pro consensu non habentur præsentia, & sigillum. T. 4. c. 1169. A.
Consensu matrimonium perficitur. T. 4. c. 1336. C.
Ex consensu mutuo oritur mandati actio. T. 6. c. 14. D.
Consensu creditoris remissio pecuniæ habetur. T. 6. c. 537. E. c. 538. A.
Consensu obligatio contrahi quot modis dicatur: Tom. 8. c. 1067. A.
Ex consensu litigantium is fit judex competens, qui ex ordine est incompetens, dummodo sit judex. T. 10. c. 397. E.
Consensu emptione perfectâ, an dominium mutetur. T. 10. c. 611. D.
Consensu mutuo dissolvitur emptio, si res integra fuerit. T. 10. c. 1008. A.
Consentire videtur, qui tacet. T. 3. c. 485. D.
Consentire vendenti aliud est, aliud vendere. T. 4. c. 952. C.
Consentire quid sit. T. 7. c. 1067. A.
Consentire videntur litigatores, si certo sciant, se ejus, in quem consentiunt, jurisdictioni non esse subjectos. T. 10. c. 397. E.
Non consentiunt, qui errant. T. 6. c. 4. E.
Consequi quid significet. T. 3. c. 445. A.
Consequi pro persequi in jure, judicioque notum. T. 3. c. 700. D.
Consequi rem in judiciis quid sit. T. 10. c. 131. E.
Conserere manum ex jure quid sit. Vide, Manus.
Conservi. T. 2. c. 1150. C. D.
Consignare pro conscribere. T. 5. c. 690. C.
Consignare quid sit. T. 7. c. 765. C.
Consignatio, & depositio solutio est, quæ omnem obligationem perimit. T. 9. c. 1198. B.
Consignatio debiti in pignore. T. 9. c. 302. E.
Consignatum pretium pro soluto habetur. T. 6. c. 521. E.
Consilia, & quadruplicia judicia quid. T. 7. c. 1226. B.
Consilia, & commendationes defunctorum non obligant. T. 7. c. 1210. B.
Consilia unde dicta. T. 9. c. 1104. B.
Consiliarii συμπόνοι. T. 2. c. 1144. B.
Consiliarius, consiliator. T. 2. c. 1144. B.
Consiliarium verbum non obligat. T. 4. c. 1165. D.
Consilium qui dedit, opem tulisse dicitur. T. 1. c. 233. E.
Consilium uniuscujusque, non factum puniendum est. Tom. 1. c. 505. A.
Consilium patriæ proditoris puniri constat. T. 3. c. 447. A.
In consilium quot adhibeantur senatores, equites, recuperatores. T. 1. c. 305. E.
Consilium mutare quando quis potest in alterius fraudem, injuriamque. T. 4. c. 90. C.
Consilium sibi ipsi præbere nemo potest. T. 4. c. 10. D.
Consilium non obligat, nisi aliud suadeat voluntas. T. 4. c. 539. B.
Consilium potest esse maleficium, non potest esse contractus, vel legatum, vel fideicommissum. Ibid. B.
Consilium dare, & furi opem ferre quomodo differant. T. 5. c. 777. B.
Consilium solum furandi furem non facit. T. 6. c. 144. E. Vide, Cogitatio.
Consilium suum unicuique mutare licet, modò id fiat sine fraude alterius. T. 7. c. 1317. E.
Consilium Romæ ex quot, & quibus constabat, & quot, & quibus in Provinciis. T. 8. c. 899. E.
Consilium quando punitur. T. 9. c. 450. C. D.
Consilium, consensusve negotium non perficit. T. 10. c. 52. D.
Consilii non fraudulenti nulla obligatio est. T. 8. c. 684. C. & T. 10. c. 989. C.

BIU Cujas

Ex consilio nemo obligatur. T. 9. c. 684. D.
Consilio, vel ope clausula. T. 8. c. 531. C. & c. 684. D.
Ex consilio non nascitur obligatio, T. 10. c. 1062. E.
Consistere aliud, aliud contineri. T. 4. c. 448. C.
Consistorium Principis intimum. T. 2. c. 906. A.
Consistoriani, sive comites consistorii. Ibid. B.
Consobrina vicina est sorori, cum qua illicitæ sunt nuptiæ. T. 9. c. 446. D. & c. 451. B.
Consobrinam ducere uxorem non licet. T. 9. c. 446. D. & c. 451. B.
Consobrini qui sint. T. 1. c. 462. A. B.
Consobrini instituti sub conditione, uter ex fratribus meis consobrinam duxerit, ex dodrante; qui non duxerit, ex quadrante heres esto, sive nubat alteri, sive nulli, an, & quis habeat quadrantem. T. 7. c. 953. C. D.
Consobrini quinam rectè dicantur. T. 8. c. 1036. C.
Consobrini qui dicuntur. T. 8. c. 192. D. quo gradu dicuntur esse. Ibid. D.
Consobrini qui dicuntur. T. 8. c. 223. A. & seq.
Consobrino avunculus præfertur proximitatis jure. T. 8. c. 180. E.
Consobrinorum nuptiæ jure civili licitæ sunt. Tom. 4. c. 1071. C.
Consoceri. T. 8. c. 211. A.
Consolidatio unde nomen accepit. T. 1. c. 79. C.
Consolidatio quid sit. T. 5. c. 1075. D.
Consolidatio ususfructus cum proprietate. T. 6. c. 353. E.
Consolidatio ususfructus quando incipit. T. 7. c. 229. B.
Consolidatio quæ vocetur. T. 7. c. 1321. E.
Consolidationis jus an locum habeat deficiente jure accrescendi, T. 4. c. 428. D.
Consolidationis causa est lucrativa. T. 6. c. 220. A.
Consors consorti in eo, quod donatum est, sine competitione succedit, excluso fisco. T. 2. c. 669. C.
Consortes qui sint, & quot modis accipiantur. T. 2. c. 181. E. & T. 3. c. 120. E.
Consortes fratres qui. Tom. 1. c. 1021. B. & T. 3. c. 120. E.
Inter consortes multo plures sunt lites, quàm inter dissortes, & cur. T. 4. c. 1163. B.
Consortium omnium rerum introducere voluit Socrates inter omnes cives. Ibid. B.
Consortium voluntarium. T. 10. c. 440. B.
Conspiratio nuda, & consilium nudum in rebus an puniatur. T. 7. c. 104. E.
Conspirationes sacris legibus reprobatæ. T. 2. c. 1366. D.
Constantini Imperatoris cessio Sylvestro Pontifici facta. Vide, Cessio.
Constantinopolis Nova Roma vocata. T. 3. c. 35. D.
Constantinopolis Ecclesiæ Romanæ rebellio. T. 6. c. 984. E.
Constantinopolitanæ Ecclesiæ privilegia. T. 10. c. 817. D. E. porrecta deinde ad omnes Ecclesias. Ibid. D.
Verbi *constat* quæ sit vis, & significatio apud Jurisconsultos, T. 10. c. 230. B. C.
Constitere apud Lucretium est pro constituere. T. 4. c. 584. B.
Constituens se soluturum, se solvisse videtur, vulgò: *Qui respond. paye.* T. 5. c. 407. B. C.
Constituens pro eo, qui in diem debet purè, sive præsenti die se soloturum, licèt principalis debitor nondum conveniri possit, an obligetur. T. 5. c. 406. A. B.
Constituendi verbum significat consensum. T. 9. c. 76. C.
Constituere quid. T. 1. c. 1035. E.
Constituere aliud est, aliud pro mittere. T. 4. c. 141. B.
Constituere in libris nostris ponitur pro consistere, constitere. T. 4. c. 584. B.
Constituere. Vide, Recipere.
Constituere plus aliquando est, & recipere quasi consulto consilio, quàm pacisci temerè extra contractum. T. 5. c. 405. E.
Constituere quis potest pro se ipso, aut suo nomine. Tom. 5. c. 413. D.
Constitui aliud pro alio potest volenti creditori. T. 4. c. 173. A.
Constituit quis etiam pro se ipso, fidejubet nemo pro se ipso. T. 4. c. 674. A.
Constituit pro se ipso, vel pro alio, T. 5. c. 405. E.
Non constituitur, nisi quod debetur. T. 10. c. 427. C.
Si constituo me daturum, constitutum est, ex quo dicitur actio constitutoria, vel constitutæ pecuniæ actio. T. 9. c. 260. B.
Constituta pecunia quid. T. 2. c. 219. E.
Constituta quando maximè utilia sint. T. 5. c. 406. A.
De constituta pecunia. T. 9. c. 260. A. & seq.
Constitutæ pecuniæ formula. T. 2. c. 220. A.
Constitutæ pecuniæ causa. Vide, Causa constitutæ pecuniæ.
Constitutæ pecuniæ origo quantopere spectanda sit. Tom. 5. c. 410. B.
Constitutio D. Marci, & edictum Prætoris in quo differunt. T. 4. c. 714. E.
Constitutio specialis, vel lex regulæ derogat. T. 4. c. 1283. D.
Constitutio D. Marci extraneo quoque fecit potestatem petendi addictionem bonorum. Tom. 4. c. 1248. C.
Constitutio D. Pii nil obstat, quæ vult semel tantùm deberi eandem rem sæpius legatam. T. 4. c. 442. B.
Constitutio D. Pii finitur pubertate. T. 4. c. 754. B.
Constitutio est accessio obligationis. T. 5. c. 69. E.
Constitutio Adriani in edictum perpetuum translata. T. 6. c. 187. E.
Constitutio quid. T. 9. c. 436. D.
Constitutio Antonini, quæ nondum est edita. T. 9. c. 788. C.
Constitutio Zenonis 11. Græca jubet judicare secundùm leges, non ex præcepto, aut voluntate Principis, non ex ambitiosis scriptis emissis lite pendente. T. 9. c. 127. A.
Constitutio vim legis habet. T. 10. c. 957. C.
Constitutioni D. Marci quando locus est. Tom. 4. c. 1247. D. hæc quando cessat. Ibid. E.
Constitutioni Marci, & Commodi ad *Aufid. Vict.* quando locus non est. T. 6. c. 78. D.
Constitutionem nullam optimi Principes dabant in medium sine auctoritate, & sententia Jurisconsultorum. T. 4. c. 534. C.
Constitutionem Græcam nullam deesse in *tit. solut. matrim. quemadmodum dos petatur*. T. 9. c. 542. A. B.
In constitutione judicii, & petitione actionis est forma quædam, & species judicii. T. 6. c. 330. E.
Constitutione opus est, ut liceat agere venditi ad resolvendam venditionem. Tom. 10. c. 1013. D.
Constitutiones a decisionibus differunt. T. 2. c. 3. C.
Constitutiones, idest, Codex. T. 1. c. 102. B.
Constitutiones Principum abolere decrevit Macrinus Imperator juris peritissimus, ut ex jure ageretur, non ex rescriptis. T. 4. c. 27. C.
Constitutiones a jure separandæ. T. 4. c. 843. D.
Constitutiones quæcumque jus vetus emendant, hæ strictè sunt accipiendæ. T. 4. c. 67. C.
Constitutiones sunt potiores jure. T. 4. c. 355. E.
Constitutiones Principum sunt sententiæ, vel opiniones Jurisconsultorum. T. 4. c. 534. C. & c. 535. B. sicut etiam judicum sunt sententiæ. Ibid. B. opinionum aliæ sunt certæ sententiæ, & irreprehensibiles, aliæ verisimiles. Ibid. B. hinc Jurisconsulti scripserunt libros opinionum. Ibid. B. cur error testatoris legato officit. Ibid. D.

BIU Cujas

Conſtitutiones ſæpiſſime deviant a jure publico, & prudentia veterum. T. 5. c. 621. C.
Conſtitutiones Imperatorum quomodo differant a conſtitutionibus Pontificum. T. 6. c. 1104. E.
Conſtitutiones quænam propriè ſint, & quot earum ſpecies, & quæ. T. 8. c. 893. D.
Conſtitutiones novæ ſtrictiùs ſervantur. T. 9. c. 781. B.
Conſtitutiones Juſtiniani a ſtructore hujus operis commendatæ. T. 9. c. 484. E. & c. 485. A.
Conſtitutiones omnes, inſcriptæ ad Senatum, orationes Principum ſunt. T. 9. c. 772. D.
Conſtitutiones novæ, quæ jus vetus abrogant, ſunt ſtrictè accipiendæ. T. 9. c. 247. D.
Novæ conſtitutiones ſtrictiùs ſervantur. T. 9. c. 781. B.
Conſtitutiones novæ, quæ jus vetus abrogant, ſtrictè ſunt accipiendæ. T. 10. c. 632. D.
Conſtitutiones ſpeciales Principum quænam ſint. T. 10. c. 834. E.
Conſtitutionum civilium omnium ratio reddi non poteſt. T. 6. c. 379. D.
Conſtitutionum pœnam eſſe majorem, quàm legis Juliæ. T. 9. c. 1432. B.
Conſtitutionum principalium ſpecies. T. 10. c. 837. A.
Ex conſtitionibus actiones quæ ſunt. T. 9. c. 237. C. aliæ nomen ſuum habent, aliæ nomen ſuum non habent, & appellantur conditiones ex lege. Ibid. D.
Conſtitutoria actio an minuatur, cum peculium univerſum, quod in conſtitutum venit, perierit. T. 5. c. 413. D.
Conſtitutoria actio. T. 9. c. 260. B. C.
In conſtitutoria actione ſpectatur tempus conventionis. T. 5. c. 413. E.
Conſtitutum quid ſit. T. 1. c. 763. B.
Conſtitutum eſt nomen honorarium. T. 1. c. 922. C.
Conſtitutum eſt inſtar ſolutionis in multis, non per omnia. T. 4. c. 173. A.
Conſtitutum inſtar ſolutionis eſt. Ibid. A.
Conſtitutum. Vide, Recipere.
Conſtitutum quid ſit, & quomodo fiat. T. 5. c. 405. D.
Conſtitutum Prætor ſeparavit a nudo pacto, dando actionem ex conſtituto, ex pacto nudo nullam. T. 5. c. 405. D.
Conſtitutum ſemper parit obligationem. T. 5. c. 415. A.
Conſtitutum quando vicem ſolutionis obtineat. T. 5. c. 407. A.
Conſtitutum, quod tacitè factum eſt, ad quorum diem intelligatur eſſe factum. T. 5. c. 405. D.
Conſtitutum in quo differat a fidejuſſione. Ibid. E.
Conſtitutum quomodo fiat inter abſentes. T. 5. c. 406. A.
Conſtitutum an non fiat, niſi in pecunia debita. T. 5. c. 405. E.
Conſtitutum omne ad diem expreſsè, vel tacitè fit. Ibid. D.
Conſtitutum ſine die valet, modico ſpatio debitori conceſſo, id eſt, decem dierum. T. 5. c. 414. D.
Conſtitutum an ſit prænuncium. T. 5. c. 406. A.
Conſtitutum fit etiam inter abſentes per epiſtolam. Ibid. A.
Conſtitutum quomodo fit. T. 5. c. 405. D. do, ut des. Ibid. c. 391. C.
Conſtitutum vice ſolutionis eſt. T. 5. c. 407. A.
Conſtitutum quid. T. 5. c. 1166. A.
Conſtitutum ſi ſine die fiat, intelligitur factum ad diem decimum ſaltem. T. 5. c. 408. E. &c. 409. A.
Conſtitutum fieri poſſe per epiſtolam. T. 6. c. 57. C.
Conſtitutum perficit nudus conſenſus quoquomodo expreſſus ſit. Ibid. C.
Conſtitutum, & conſtituendi verbum quid notent. T. 8. c. 1051. A.
Conſtitutum eſt acceſſio, non novatio prioris obligationis. T. 9. c. 108. C.
Conſtitutum, & pactum in quo differunt. Ibid. C.
Conſtitutum plus eſt, quàm pactum iteratum. T. 9. c. 76. C.
Conſtitutum quomodo fiebat. T. 9. c. 260. D.
Conſtitutum ex cauſa creditæ pecuniæ. T. 9. c. 1011. A. B.
In conſtitutum veniunt pecuniæ tantùm. T. 9. c. 260. B.
Conſtitutum ſequitur verum heredem, cui competit principalis actio. T. 9. c. 108. D.
Conſtitutum fit nudo conſenſu. T. 9. c. 260. B.
Conſtitutum, & receptum in quo differunt. Ibid. C. D. E.
Conſtitutum non novat, delegatio novat. T. 9. c. 242. A.
In conſtitutum veniunt tantùm pecuniæ. T. 10. c. 634. E.
Conſtitutum inter, & fidejuſſionem quid interſit. T. 10. c. 963. D.
Conſtituti, & pacti differentia. T. 1. c. 935. B.
Conſtituti natura, & vis quænam ſit. T. 5. c. 414. D. E.
Conſtituti exemplum exſtat in Epiſtola Divi Pauli ad Philemonem. T. 5. c. 405. E.
Conſtituto ſatis non facit, qui ſoluturum ſe conſtituit, ſi offerat ſatisdationem. T. 5. c. 415. A.
Ex conſtituto obligantur omnes jure prætorio. T. 9. c. 260. B.
Ex conſtituto an naſcatur actio. T. 9. c. 76. C.
Conſuetudo quid. Tom. 1. c. 725. C.
Conſuetudo morem facit. T. 2. c. 572. B.
Conſuetudo, quæ non eſt, non facit ſententia judicis. T. 3. c. 569. C.
Conſuetudo a rebus judicatis ſeparatur. Ibid. D.
Conſuetudo probatur teſtibus, vel rebus judicatis. Ibid. B.
Conſuetudo jus eſt, quod lex ſcripta prætermiſit. T. 2. c. 1230. B. C.
Conſuetudo varia ſecundùm diverſa loca. T. 2. c. 1229. A.
Conſuetudo longa quid. T. 1. c. 725. C.
Conſuetudo longi temporis vicem ſervitutis jure conſtitutæ obtinet. T. 1. c. 1118. D.
Conſuetudo in civilibus rebus pro lege ſuſcipitur, cum deficit lex. T. 2. c. 1230. A.
Conſuetudo plus poteſt, quàm lex, in his, quæ lege nominatim comprehenſa non ſunt. T. 2. c. 1230. E. & c. 1231. A.
Conſuetudo quando vim obtinet legis. Ibid. C.
Conſuetudo male vivendi paulatim mos factus eſt. Ibid. C.
Conſuetudo legem abrogat. T. 4. c. 45. E.
Conſuetudo eſt pro lege, ubi lex deficit. Ibid. E.
Conſuetudo eſt lex non ſcripta, Lex eſt conſuetudo ſcripta. T. 4. c. 1424. A. B.
Conſuetudo in vectigalibus ſpectari ſolet. T. 5. c. 688. E.
Conſuetudo in dote conſtituenda plurimùm valet. T. 6. c. 1054. A.
Conſuetudo prava corruptela eſt. T. 6. c. 971. D.
Conſuetudo rationi, vel legi non præjudicat. T. 6. c. 923. E.
Conſuetudo tacito conſenſu populi legem ſcriptam obliterat, & abrogat. T. 6. c. 453. A. quòd ſi deficiat conſuetudo, quod proximum, & conſequens ei eſt, cuſtodiendum. Ibid. B.
Conſuetudo contraria eſt deſuetudo. Vide, Deſuetudo. T. 6. c. 454. C.
Conſuetudo longa contra jus publicum ſemper obſervata jure publico potentior eſt, ſi modò jure publico nominatim non improbetur. T. 6. c. 663. A.
Conſuetudo facit morem. T. 9. c. 1326. A.
Conſuetudo longa quæ ſit. T. 9. c. 1325. C. & ſeq.
Conſuetudo vim legis obtinet. T. 9. c. 1326. B.
Conſuetudo a rebus judicatis ſeparatur. Ibid. B.
Conſuetudo utrùm potior legibus. T. 9. c. 127. B.
Conſuetudo longi temporis, & vetuſtas vicem jure conſtitutæ ſervitutis obtinet. T. 10. c. 738. A.
Conſuetudinis, & æquitatis differentia. T. 2. c. 1230. B. C.

Con-

BIU Cujas

Consuetudinis non vilis est auctoritas. T. 2. c. 1229. C.
De consuetudinis inveteratæ vi, & potestate. T. 6. c. 453. A.
Consuetudinem confirmat sententia judicis. T. 3. c. 569. C.
Consuetudinem probare debet, qui eâ nititur. T. 3. c. 569. B.
Consuetudinem mos fecit inveteratus. T. 2. c. 1231. C.
Consuetudinem vicem legis obtinere. T. 6. c. 454. B.
Consuetudinem quot annorum usus facit. T. 9. c. 1325. D. E.
Nulla lex tenet, nisi consuetudine recepta sit. T. 2. c. 572. D.
Consuetudine potior lex est. T. 4. c. 45. D.
Consul habet jus gladii, jus verò relegandi non. Tom. 4. c. 14. D.
Consul an sit cum imperio summo. T. 7. c. 76. D.
Consul fuit major magistratus, T. 7. c. 95. A.
Consul potestatem gladii an jure magistratus habeat, T. 7. c. 76. D.
Consul quem arbitrum dare debeat, & possit. T. 7. c. 167. E.
Consul apud se solus sine collega manumittere poterat servum. T. 9. c. 1114. A.
Consulis officium. Tom. 1. c. 727. D.
Consulis majus est imperium, quàm Prætoris. T. 1. c. 999. A. & T. 7. c. 95. A.
Consules honorarii qui sint. T. 2. c. 895. B.
Consules clarissimorum nomine continentur. T. 2. c. 885. A.
Consules quo tempore, & qua ratione creati ex plebejo genere. T. 1. c. 903. D. E.
Consules missilia spargere solebant in vulgus. T. 2. c. 1135. A.
Consules municipiorum qui. T. 5. c. 1175. B.
Consules civitatum plerumque in Gallia jurisdictionem habent, & imperium. T. 6. c. 1149. C.
Consules. Vide, Magistratus.
Consules cognovisse de fideicommissis. T. 7. c. 1130. D.
Consules jus dandi tutoris habebant. T. 8. c. 561. C.
Consules an habeant jus dandi judices sine rescripto. Tom. 10. c. 793. D.
Consulum notio quarum causarum. T. 8. c. 560. A. & seq.
De consulibus, & non spargendis ab iis pecuniis. Tom. 2. c. 893 B.
Consulari viro indignum non est Proprætoris nomen. Tom. 4. c. 831. C. D.
Consularia ornamenta quæ, & qualia. Tom. 2. c. 894. B. & c. 1013. D.
Consulatum petere prohibebatur is, qui reus esset repetundarum. T. 4. c. 858. D.
Ad consulatus honorem evectus populi errore Marcus Perpenna Peregrinus. T. 9. c. 1067. C.
Consulere quid significet. T. 10. c. 835. B.
Consultatio quid. Tom. 2. c. 509. C.
Consultatio de substitutione filii in bonis, quæ ex donatione capit facta in nuptiis contrahendis inter patrem, & matrem. T. 1. c. 707. E.
Consultatio est consilium Principis, & conventus coacti senatus ad dirimendas causas appellationis. T. 9. c. 1104. A.
Consultatio est relatio judicis ad Principem. T. 9. c. 1103. E.
Consultatio, & relatio an sint idem. T. 10. c. 790. E.
Quænam consultatio vicem appellationis habeat. T. 10. c. 791. A.
Consultationis duo sunt genera. T. 10. c. 790. E.
A consultatione an possit appellari. T. 10. c. 792. A.
Consultationes fiunt a magistratibus, & mittuntur ad Principem. T. 10. c. 790. E.
Consultationes quando fiant. T. 10. c. 791. A.
De consultationum temporibus, & reparationibus. T. 9. c. 1112. A. & seq.
De consultationibus. T. 9. c. 1103. A. B.
Consummatum ædificium quod sit. T. 5. c. 29. E.
Consumpti nummi qui dicuntur. T. 4. c. 184. D. & c. 185. A.
Consumptio plenissimum jus tribuit. T. 4. c. 630. C.
Consumptio plenum dominium tribuit bonæ fidei possessori. T. 4. c. 1286. D.
Consumptio bonâ fide facta conciliat mutuum. T. 5. c. 494. A.
Consuptio bonâ fide facta conciliat mutuum alienæ pecuniæ, quod ab initio nullum erat. T. 6. c. 377. A.
Consumptio conciliat mutuum. T. 9. c. 205. D.
De consumptione bonâ fide facta. T. 7. c. 663. E.
Consumptione perimitur repetitio fructuum. T. 10. c. 100. D.
Contemnere ea unusquisque potest, quæ pro se introducta sunt. T. 6. c. 324. A.
Contemnere sacras constitutiones est sacrilegium. Tom. 9. c. 1455. A.
Contemplatio in gestore, quæ illum respicit, nulla est. T. 6. c. 15. C.
Contemporales qui dicuntur. T. 6. c. 567. D.
Contendere modestius est, quàm litigare. T. 10. c. 879. B.
Contentione inter legatarium, & heredem ortâ de re legata eligenda, arbitrum sumi. T. 7. c. 991. C.
Contentiosa jurisdictio. Vide Jurisdictio.
Contentiosa jurisdictio quæ est, T. 4. c. 7. E. hæc ubi exercetur. Ibid. E.
Contestando litem ad forum approbamus, & ei nos subjicimus, T. 9. c. 1083. A.
Contestata lis criminalis quando dicitur. T. 9. c. 1379. B. C.
Contestari litem pro alio est judicium suscipere pro alio, & quasi expromittere. T. 4. c. 238. E. & c. 239. A.
Contestari quid sit in jure. T. 10. c. 945. A.
Contestatio litis, & petitio idem est in jure. T. 4. c. 194. B.
Contestatio litis. Vide, Litis contestatio.
Contestatio vim habet interruptionis. T. 5. c. 12. C.
Contestatio pluribus modis accipitur. T. 6. c. 961. D.
Contestatio litis competentem judicem confirmat, Tom. 9. c. 1083. A.
Contestatio litis, & editio in quo differunt. Tom. 9. c. 14. B. & c. 175. D.
Contestatio litis quid sit. T. 9. c. 113. A. B. & Tom. 10. c. 921. E.
Contestatio litis est initium judicii, non in jus vocatio. T. 9. c. 112. E.
Contestatio litis, & editio actionis in quo differunt. Tom. 9. c. 11. E.
Contestatio est initium litis. T. 10. c. 874. E.
Contestationis litis definitio. T. 3. c. 232. B. C.
Contestationem litis sequitur litis ordinatio. T. 6. c. 300. B.
Ante contestationem nullus creditor est. T. 8. c. 493. A.
Post contestationem olim non admittebatur recusatio judicis. T. 10. c. 996. E.
De contestatione litis. T. 3. c. 232. B. C.
Contestatione litis actio temporaria perpetuatur. T. 9. c. 114. E.
Contestatione litis actionem perpetuari. T. 9. c. 1117. B.
Contestationes, & protestationes fiunt apud acta. T. 10. c. 872. A.
Contignatio est lignorum contextura, comparata ædium operiendarum causâ. T. 4. c. 143. A.
Contignatio ex quibus constet. T. 7. c. 428. B.
Continentes Provinciæ quæ. T. 8, c. 560. B.
In continentibus quod fit, Romæ fit. T. 8, c. 479. E.
Continentia causæ dividi nequit; T. 4. c. 882. D.
Continentia causæ dividi non debet. T. 6. c. 840. A.
Continentia causæ. T. 9. c. 118. D. E.

BIU Cujas

Contineri aliud est, aliud consistere. T. 4. c. 448. C.
Continuatio usucapionis non impeditur scientiâ heredis. T. 4. c. 1459. D. heres ignoratione suâ defuncti vitia non excludit. Ibid. D. E.
Continuativa, sive discontinuativa. T. 8. c. 580. A.
Continui, & utiles dies quando cedunt, & quando non. T. 4. c. c. 1042. A.
Continuum tempus ignoranti tantùm cedit. T. 4. c. 1333. A. is, cui actio competit, tempore utili habet experiundi potestatem. Ibid. A. dissoluta ignorantia prope scientiam est. Ibid. B.
Contra cavere quid sit. T. 5. c. 614. B.
Contractâ obligatione principali observatur tempus dati, vel conventi pignoris. T. 4. c. 180. C.
Contractus definitio, ac acceptilationis. T. 3. c. 135. D.
Contractus verbo quæ continentur. T. 1. c. 1287. E.
Contractus quid a pacto dissideat. T. 3. 36. B. C.
Contractus & stipulationis discrimen. T. 1. c. 922. D. E.
Contractus juri gentium adscribuntur. T. 1. c. 915. B.
Contractus substantiæ, & adminicula quæ. Tom. 1. c. 927. D.
Contractus omnes penè ex jure gentium. T. 1. c. 9. C.
Contractus jurisgentium quibusnam verbis fiant. T. 1. c. 922. D.
Contractus stricti, & contractus bonæ fidei in quo differunt. T. 3. c. 278. A.
Contractus inter absentes, & a mutis, & surdis rectè fiunt. T. 1. c. 204. B.
Contractus inter absentes fieri possunt, stipulatio non item. T. 1. c. 1152. E.
Contractus antiqui scribebantur in cortice. T. 1. c. 1151. D.
Contractus alii proprium nomen habent, alii nomine vacant. T. 1. c. 922. C.
Contractus in servitute habiti pro nullis habentur. T. 2. c. 214. B.
Contractus actiones pariunt. T. 1. c. 922. C.
Contractus ex conventione legem accipiunt. T. 1. c. 1468. D.
Contractus libellarii definitio. T. 2. c. 1200. E.
Contractus incertus quis dicatur. T. 1. c. 1214. B.
Contractus locationis fidem esse servandam, si nihil specialiter exprimatur contra consuetudinem regionis. T. 3. c. 473. C. D.
Contractus non insinuatur. T. 2. c. 1143. D.
Contractus bonæ fidei. Vide, Bonæ fidei contractus.
Contractus propter conventum valent. T. 4. c. 247. C.
Contractus rectè contrahitur quoque inter absentes. T. 4. c. 71. D.
Contractus depositi vocatur sacer contractus, a Poeta Juvenale sacrum depositum. T. 4. c. 213. C.
Contractus conclusio est stipulatio. T. 4. c. 180. D.
Contractus pignoris cum vitiosè, vel inutiliter intercedat, retentioni locus non est. T. 4. c. 1285. A.
Contractus est conventio, ex qua datur actio. T. 4. c. 728. B.
Contractus recipit incrementum fructuum perceptorum pendente conditione, fideicommissum verò non. T. 4. c. 1193. E.
Contractus nullus est, qui recipiat dolum, qui non infirmetur. T. 4. c. 706. B.
Contractus est contrarium pacti. T. 4. c. 728. B.
Contractus est species conventionis. T. 4. c. 247. E.
Nullus contractus non cadit in stipulationem. T. 4. c. 632. D.
Contractus causa est excipienda præscriptione fori. Tom. 4. c. 925. C.
Contractus tempus spectatur in stipulatione. T. 4. c. 414. C.
Contractus, in quibus agitur, ut eandem rem, quam dedimus, in specie recipiamus, in corporibus consistunt. T. 5. c. 391. B.
Contractus quidam, præter mutuum, etiam in rebus numero, pondere, & mensurâ constantibus spectantur, ut commodatum, depositum, locatio, conductio. T. 5. c. 391. B.
Contractus filiorum familias quid proprium, & peculiare habent. T. 5. c. 438. A. & seq.
Contractus an ultro citroque obligatorius sit. T. 5. c. 390. D.
Contractus initio sunt voluntatis, postea convertuntur in necessitatem. T. 5. c. 419. A.
Contractus, qui nomine proprio vacant, qui sint. Tom. 5. c. 504. A. non perficiuntur nudo consensu. Ibid. A.
Contractus quinam jurisgentium sint, & quinam juris civilis. T. 5. c. 500. C. D.
Contractus bonæ fidei non solùm dolo, sed etiam fraude immodicâ, & intolerabili carere debent. T. 5. c. 523. A.
Contractus generaliter accipiendus est. T. 5. c. 767. C.
Contractus quando implementum acceperit, an, & quando inspiciatur. T. 5. c. 1012. B.
Contractus, qui ad heredes non transmittantur, & qui in heredes transeant. T. 5. c. 985. C.
Contractus a pactionibus quomodo, & quando separentur, & discernantur. T. 5. c. 817. B.
Contractus bonæ fidei dolo, vel metu extortus, ipso jure non valet. T. 5. c. 144. C.
Contractus est negotium, quod contrahitur, certi negotii contractus. T. 6. c. 438. D.
Contractus inanis est, ex quo nulla actio est. T. 6. c. 469. C.
Contractus initium spectatur semper in jure. T. 6. c. 88. B.
Contractus, & judicia in quo differunt in sermone ambiguo. T. 6. c. 340. C. D. E.
Contractus quale genus est, si dominium tibi areæ meæ dedero eâ lege, ut domo in ea ædificatâ partem ædificii areæ impositi mihi redderes. T. 6. c. 61. A. ex hoc contractu datur actio præscriptis verbis, & cur. Ibid. B.
Contractus certus dicitur, qui proprium nomen habet. Tom. 7. c. 649. C. incertus, qui nomine vacat. Ibid. C.
Contractus qui continentur crediti appellatione. T. 7. c. 650. C.
Contractus, in quibus pœnitentiæ locus est. T. 7. c. 677. D.
Contractus certi sunt, & incerti, & qui illi sint. T. 7. c. 823. A. B.
Contractus incertos plures esse, quàm certos. Ibid. B.
Contractus est, si præter consensum res subsit, vel causa. T. 7. c. 846. E.
Contractus natura quæ sit. T. 7. c. 750. C.
Contractus proprii nominis oritur ex do, ut des, facio, ut facias. T. 7. c. 838. A. B.
Contractus qualis conventio sit. T. 7. c. 827. D.
Contractus quilibet ex pacto naturam suam mutare possunt. T. 7. c. 844. E. & c. 845. A.
Contractus sub conditione impossibili an possit prætextu mendi sustineri. T. 7. c. 984. D.
Contractus suos, ut volunt, arctare possunt contrahentes. T. 7. c. 750. A.
Contractus quinam morte finiantur, quandonam in heredem transeant. T. 8. c. 1072. D.
Contractus an iniri possit cum ignorante. T. 8. c. 330. A.
Contractus an nullus, si in eo, in quo consistit substantia ejus, intervenerit error. Tom. 8. c. 390. B.
Contractus an nullus sit, qui non habet in se consensum utriusque partis. Ibid. B.
Contractus a testamentis multùm distant. T. 8. c. 811. D. ex consensu duorum constant. Ibid. D. imaginarii regulariter nulli sunt. Ibid. c. 388. B. & c. 667. C. qui dolum tantùm recipiant. Ibid. c. 759. A. modò potiùs facti, quàm animi. Ibid. c. 744. B.
Contractus imaginarios in emptionibus juris vinculum non obtinere. T. 8. c. 388. C. D. quomodo definiantur. Ibid. D.
Contractus involuntarius est malus.

BIU Cujas

Tom. 8. c. 328. A. maleficium est talis contractus. Ibid. A.
Contractus, qui re contrahuntur, an datione rei alienæ contrahantur. T. 8. c. 320. B.
Contractus, qui propriè, & qui impropriè dicantur. T. 8. c. 323. B.
Contractus tempus in stipulationibus spectatur. T. 8. c. 96. D.
Contractus, vel delicti ratione nos sortiri forum. T. 8. c. 348. E.
Contractus voluntatis est, contractum implere necessitatis. T. 8. c. 442. B.
Contractus arralis. T. 9. c. 285. B. C.
Contractus qui non possunt resolvi. T. 9. c. 243. D.
Contractus libellarius quid. T. 9. c. 418. C. & c. 419. C.
Contractus bonæ fidei. Vide, Bona fides.
Contractus causæ temporariæ. Vide, Causa temporaria.
Contractus voluntarii ex post facto sunt necessarii. T. 9. c. 243. D.
Contractus, in quibus venit dolus, & culpa. T. 9. c. 294. A. B. & in quibus non venit. Ibid. A.
Contractus aut est conventio nuda, aut est conventio, quæ ex re, vel verbis initium obligationis præbet. T. 9. c. 73. A. B.
Contractus, qui scripturâ perficiuntur. T. 9. c. 284. D.
Contractus vestiti. T. 9. c. 70. E. nudi contractus. Ibid. E.
Contractus arrabonici. T. 9. c. 284. B.
Contractus est pignus. T. 9. c. 295. E.
Contractus quosdam esse, qui diligentiam exactissimam exigunt. T. 9. c. 294. C. qui sunt illi contractus. Ibid. C.
Contractus strictus in quo differat a bonæ fidei contractu. T. 9. c. 89. A.
Contractus, & pacti vis non est eadem. T. 9. c. 70. E.
Contractus formam accipiunt a pactis. T. 9. c. 530. A.
Contractus definitio certa quæ. T. 9. c. 26. E.
Contractus ineundi ratio servanda, non pervertenda est. T. 10. c. 41. D.
Contractus stricti judicii, ex metus, vel doli causa non est ipso jure nullus, præterquam si dos marito promissa sit. T. 10. c. 277. A.
Contractus est conventio, cui res accessit. T. 10. c. 451. A.
Contractus ut est synnallagma, sic acceptilatio est diallagma, & ultro citroque liberatio. T. 10. c. 563. A.
Contractus, sub conditione impossibili factus, nequit defendi colore mendi. T. 10. c. 553. B.
Contractus an possit resolvi, adversario non consentiente. T. 10. c. 631. E.
Contractus libellarius quis sit. T. 10. c. 668. A.
Contractus ratione quis sortitur forum. T. 10. c. 754. A.
Contractus omnis, negotii contractus est. T. 10. c. 890. B.
Contractus quæ sit perfecta definitio. T. 10. c. 958. E.
Contractus habiti in servitute pro nullis computantur. Tom. 10. c. 960. E.
Contractus bonâ fide habiti difficilis est rescissio. T. 10. c. 1003. E.
Contractus, qui dolo malo contrahitur, nullus est. Tom. 10. c. 1040. B.
Contractus an possint fieri nutu. T. 10. c. 1074. B.
Contractum voluntatis contrahere, necessitatis implere. Tom. 2. c. 210. E.
Ad contractum proficit pactum. T. 4. c. 252. B.
Prout contractum quicquid est, ita & solvi debet. T. 6. c. 95. E.
Contractus dicitur pignus etiam per epistolam quovis die, & anno. T. 6. c. 651. A. B.
Contractum quælibet impossibilis conditio an vitiet. T. 7. c. 984. B.
Contractum an vitiet impossibilis conditio. T. 7. c. 1423. E. & c. 1424. A.
Contractum inutilem esse, ex quo id agitur, ut non ei, qui initium dat contractui, obligatio acquiratur, sed alteri cuidam extraneo. T. 8. c. 339. D.
Contractum aliud esse, pactum aliud. T. 8. c. 325. A.
Contractum esse rem consensu peractam, unde mutua nascitur obligatio. T. 8. c. 500. B.
Contractum reformare quid. T. 9. c. 41. C. & c. 46. A.
Ex alterius contractu nemo obligatur. T. 2. c. 210. E.
Ex contractu privati an fisco pœna debetur. T. 4. c. 882. A.
In contractu mutui si alii nummi redditi sunt, ab initio contractus æstimantur, non a fine; ab obligatione contracta, non a dissolutione obligationis. T. 5. c. 391. E. & c. 392. A.
Ex contractu non potest esse actio ex empto vendito inter dominum, & servum. T. 6. c. 58. D.
Ex contractu servi communis duorum, vel plurium, permissum esse creditori, cum quo velit dominorum actione de peculio in solidum experiri. Tom. 6. c. 62. B. & seq.
Ex contractu est actio pœnalis in defunctum. T. 8. c. 772. E. & c. 773. A.
In contractu præsentiâ nostrâ, vel alienâ opus est. Tom. 8. c. 824. A.
Ex contractu habito inter fratres, vel inter conservos, obligatio naturalis patri, vel domino acquiritur naturaliter, quamvis pater filio, & dominus servo obligentur naturaliter. T. 10. c. 286. A.
In contractu libellario necessaria est scriptura. T. 10. c. 668. C.
Ex contractu alieno nemo obligatur. T. 10. c. 959. D.
Ex contractu alterius nemo obligatur. T. 10. c. 959. D.
Ex contractu filiorum familias, & servorum non est actio in solidum, nisi solido sufficiat peculium. T. 10. c. 976. D.
Contractuum alii proprium habent nomen, alii proprio nomine carent. T. 1. c. 922. C.
Contractuum obligatio non est certis legibus introducta. Ibid. E.
Contractuum adjectiones quæ sunt. T. 3. c. 278. D.
Contractuum certa forma non est. T. 1. c. 1197. E.
Contractuum leges non tenent servos. T. 1. c. 1417. B.
Contractuum omnium pandecta est stipulatio. T. 4. c. 389. A.
Contractuum omnium initium quantopere voluntarium esse oporteat. T. 5. c. 419. A.
Contractuum alia ratio, alia legatorum. T. 6. c. 92. C.
Contractuum, & actionum differentia. T. 8. c. 706. D.
Contractuum enumeratio. T. 8. c. 671. B. & c. 759. B.
Contractuum, qui re contrahuntur, divisio quotuplex sit. T. 8. c. 319. C.
Contractuum divisio. T. 10. c. 450. C.
Contractuum omnium voluntarium est initium. T. 10. c. 997. E.
Inter contractus, & judicia differentia quæ est. Tom. 4. c. 106. D.
Inter contractus, & testamenta malè Accursius differentiam statuit. T. 8. c. 665. A. & c. 748. A.
In contractibus, qui fiunt consensu, alter alteri obligatur ad id, quod alterum alteri ex æquo, & bono præstare oportet. T. 1. c. 209. E. & c. 210. A.
In contractibus an ordo temporis, vel scripturæ observetur. T. 1. c. 207. C.
In contractibus strictis quemadmodum bona fides exigatur. T. 3. c. 200. D. E.
De contractibus Ecclesiasticis. T. 2. c. 1144. E.
In contractibus bonæ fidei bona fides maximè desideratur. Tom. 4. c. 706. B.
In contractibus omnibus exigitur bona fides, & quando. T. 4. c. c. 631. B.
Ex contractibus nascitur obligatio civilis, & naturalis, ex pactis obligatio naturalis tantùm. T. 4. c. 248. A.
Ex contractibus datur actio, ex pa-

BIU Cujas

pactis verò non datur ; T. 4. c. 728. A.
Contractibus conventio dat legem. T. 4. c. 682. A.
A cæteris contractibus ſtipulatio in quo differat. Tom. 4. c. 260. A.
In quibus contractibus diligentia, & levis, aut leviſſima culpa præſtetur. Vide, Diligentia. Vide, Culpa.
In contractibus diſtinguendis quid maximè ſit ſpectandum. T. 5. c. 391. E.
In contractibus an liceat invicem ſe conſcribere. Tom. 5. c. 522. E.
In contractibus ſpectatur tempus contractus. T. 6. c. 116. A.
In contractibus ambigui ſermonis an fiat interpretatio contra illum, qui eo ſermone uſus eſt. Tom. 6. c. 340. C.
In contractibus ſpectatur, quid contrahentium uterque ſenſerit. Ibid. E.
Contractibus quæ dubitationis cauſa inſeruntur, jus commune non lædunt. T. 8. c. 701. A.
In contractibus, ſi fuerit diſſenſus, nullus eſt contractus. T. 8. c. 811. D.
Ex contractibus actiones de dolo in heredes dantur in ſolidum. T. 8. c. 772. E.
Contractibus bonæ fidei exceptio pacti, vel doli ineſt. T. 8. c. 377. D.
Contractibus privatorum immiſcere ſe non poteſt Procurator Cæſaris. T. 9. c. 395. A.
In omnibus contractibus præſtatur dolus, & lata culpa, in nullis præſtatur periculum. T. 9. c. 294. D.
In contractibus ultimæ voluntates valent. T. 9. c. 85. C. noviſſimæ voluntates. Vide, Voluntates.
An in contractibus ſtricti juris pacta in continenti facta pariant actionem. T. 10. c. 119. B.
Ex contractibus datur actio præſcriptis verbis, ſi ſint incerti contractus, etſi non ſit actio certa legibus prodita. T. 10. c. 450. E.
In contractibus non tantùm nobis, ſed & poſteris noſtris conſulimus; qui verò legat, ſolum legatarium ſpectat. T. 10. c. 541. D. E.
In contractibus nominatis non eſt locus condictioni, ſed actioni tantùm in id, quod intereſt. T. 10. c. 1043. A.
De contrahenda, & committenda ſtipulatione. T. 9. c. 1250. C. & ſequ.
De contrahenda ſtipulatione. T. 9. c. 1251. C. & ſeq.
Contrahendi re, & verbis inter præſentes duo ſunt genera. T. 1. c. 770. E. & T. 7. c. 654. D.
Contrahendi inter præſentes quot modi ſint. T. 8. c. 325. C. inter abſentes quot ſint. Ibid. C.
Ad contrahendum an aliquis compelli poſſit. T. 6. c. 340. E.
In contrahendo quod agitur pro cauto haberi. Tom. 7. c. 634. B.
Contrahens ubi ſe defendere, & an eo loco, quo contraxit, debeat. T. 7. c. 145. A.
Contrahentem cum uno diſtringi in plures adverſarios iniquum eſt. T. 5. c. 428. A. & c. 678. B. C.
Contrahentes ſi in materia diſſentiant, nulla eſt emptio. T. 3. c. 27. D.
Contrahentes ſe invicem de pretio poſſe circumſcribere. Tom. 7. c. 750. C.
Contrahentes quomodo invicem obligentur ex contractu emptionis, & venditionis. T. 10. c. 1012. C.
Contrahentium voluntates potiùs, quàm verba in conventionibus ſpectari debent. T. 4. c. 912. E.
Contrahentium mens verbis potior eſt. T. 4. c. 913. B.
Contrahentium voluntas requirit, ut ſubtilitas verborum amittatur. Vide, Voluntas contrahentium.
Ex contrahentium pacto, & conſenſu mutuo an reſcindatur venditio. T. 10. c. 1007. E.
Contrahentibus idem obſtat, quod eorum ſucceſſoribus obſtabit. T. 8. c. 722. E. & c. 834. E. & c. 876. B.
Contrahentibus an liceat ſe circumſcribere. T. 10. c. 1004. E.
Contrahere fiduciam, eſt vendere filium eâ lege, ut mihi emancipetur, & a me manumittatur. T. 4. c. 108. E. & c. 109. A.
Contrahere fiduciam eſt legem addere venditioni, ut redimere liceat. T. 4. c. 364. D.
Contrahere integrâ oratione quidnam propriè ſit. Tom. 6. c. 438. D.
Contrahere an quis alteri poſſit. T. 8. c. 340. A.
Contrahere nemo cogitur, ſed contractum implere. Tom. 8. c. 442. B.
Contrahi judicio quiſnam dicatur. T. 6. c. 340. E. & c. 341. A.
Ubi quis contrahit, ibi & conveniri debet. T. 4. c. 924. E.
Contrahuntur non tantùm facta, ſed & delicta. T. 8. c. 500. E.
Contraxiſſe quis, & quo loco videatur. T. 7. c. 145. A. & ſeq.
Contraxiſſe unuſquiſque in eo loco intelligitur, in quo, ut ſolveret, ſe obligavit. T. 8. c. 348. D. etiam eo loco conveniri poteſt. Ibid. E. forum, ſive domum ſuam revocare non poteſt. Ibid. E.
Ubi contraxit quis, ibi convenitur, nec revocare domum poteſt. T. 4. c. 71. E.
Ubi contraxit defunctus, ibi heres ejus, aut nomine ipſius tutores conveniri poſſunt. T. 4. c. 925. A.
Contraria actio pigneratitia cuinam detur. T. 5. c. 420. B.
Contraria negotiorum geſtorum actio quando, & in quosnam detur. T. 6. c. 13. B.
Contrariâ voluntate non interpoſitâ, pater ratum habere videtur, quod filius fecit. T. 6. c. 526. B.
Contraria actio pigneratitia. T. 9. c. 299. D. cui competit. Ibid. D. E.
Contrariæ actiones an ſint bonæ fidei. T. 8. c. 1116. A.
Contrariæ qualitates an poſſint ſimul eidem ineſſe. Tom. 8. c. 745. D.
Contrariæ actiones quæ. T. 9. c. 300. A. & ſeq.
Contrarias actiones commodati, pigneratitiam, & alias habent commodatarius, creditor, depoſitarius, mandatarius, geſtori, tutor. Ibid. A. B.
Contrarium an eadem ratio efficiat in donationibus. Tom. 4. c. 996. B.
Unum contrarium in quo ſubjecto eſt, non poteſt etiam eſſe alterum. T. 4. c. 1440. A.
Contrarium in l. *Aquæductus, de aqua quotidiana, & æſtiva* conciliat auctor. T. 5. c. 662. D.
Contrarii unius excluſio eſt alterius poſitio. T. 4. c. 1370. A. & T. 5. c. 171. D.
Contraria in ſe invicem pugnant, diverſa diſtinctam rationem habent. T. 3. c. 527. A.
Contraria eſſe nequeunt, quæ unâ eâdemque ratione connituntur. T. 4. c. 1229. A.
Hæc, quæ ſunt privantia naturâ, ſunt inter ſe contraria. T. 4. c. 1440. A.
Contraria, & diverſa quantum differant. T. 6. c. 358. E.
Contraria, & diverſa differunt apud Dialecticos. T. 9. c. 1017. B.
Contrariorum una, eademque cauſa. T. 1. c. 1218. D.
Contrariorum eadem diſciplina. T. 4. c. 996. B.
Contrariorum una, eademque cauſa eſt, non quidem prorſus eadem, ſed eadem, ſi in contrarium agatur. Ibid. B.
Contrariorum eadem eſt diſciplina. T. 4. c. 144. E. & T. 9. c. 593. D.
Contrariorum eadem eſt ratio. T. 4. c. 996. B. & T. 6. c. 37. B.
Ex contrariis duabus orationibus non ſemper una eſt vera, altera falſa. T. 3. c. 116. A. B.
Contrectare ſemper eſt loco movere. T. 4. c. 646. D.
Contrectare, vel attrectare; an ſit loco movere. T. 5. c. 716. B.
Sine contrectatione furtum utrùm fiat. T. 4. c. 842. C.
Contribuere legata, aut fideicommiſſa eſt, in ratione legis falcidiæ

BIU Cujas

ineunda, ea communi calculo subjicere. T. 4. c. 1218. E.
Contribuere est commiscere, conferre, confundere, communi calculo subjicere omnia legata, & simul omnia componere, computare, cum de lege falcidia quæritur, locum habeat nec ne, & quatenus locum habeat. T. 6. c. 407. D. E.
Contributio non fit naufragio facto. T. 1. c. 386. B.
Contributio quid est, T. 4. c. 763. D.
Contributio locum quando habet, & quando non. T. 4. c. 1069. B. ratio ejus differentiæ. Ibid. B.
Contributio ob jacturam mercium naufragii vitandi gratiâ quando locum habet, & quando non, T. 4. c. 1412. B. & seq.
Collationis contributio ob jacturam non nisi nave salvâ fieri debet. T. 4. c. 1413. B. & T. 5. c. 534. B.
Contributio quando locum non habeat. T. 5. c. 534. D.
Contributio an sit onus rerum servatarum, aut hominum servatorum. T. 5. c. 535. D.
Contributionis æquitas quandonam locum habeat. T. 5. c. 534. B.
Contributioni quando locus est, & quando non. T. 4. c. 1069. B. ratio differentiæ quæ. Ibid. B.
Contributioni portionum hereditariarum, & legatorum locus sit nec ne, cum portio exhausta integræ accedit, vel contra portio integra exhaustæ. T. 6. c. 411. D. an cum portio exhausta exhaustæ accedit. Ibid. D.
Contributionem qui præstare debeant, quæ portio præstanda, & qua actione contributio exigenda sit. T. 5. c. 530. D. E.
De contributione portionum. T. 6. c. 408. B. & seq.
Contributiones quæ dicuntur. T. 2. c. 670. C.
Controversia de arborum radicibus. T. 1. c. 70. C. D.
Controversiâ inter duos ortâ de quibusdam servis, quos unus eorum possidebat, alter dicebat sibi deberi ex causa depositi, & sumpto arbitro, an ex ejus sententia fisco pœnæ petitio sit. T. 4. c. 881. D. E.
Controversia ex *l. 7. §. cum quis, de acquir. rer. domin.* quæ fuit inter Sabinianos, & Proculejanos de materia aliena, & specie ex ea facta, explicatur, & tollitur. T. 5. c. 378. D.
Controversia Proculejanorum, & Sabinianorum de possessione unius rei in solidum, quomodo dirempta sit. T. 5. c. 708. D. E.
Non omnis controversia est lis. T. 5. c. 867. C.
Controversia esse potest ante litem contestatam. Ibid. C. quando fit. Ibid. C.
Controversia est præparatio litis. Ibid. C.
Controversia a lite quid differat. T. 8. c. 519. B.
Controversia esse potest ante contestationem. Ibid. A. B.
Controversia status. Vide, Status.
Controversia est, non lis, antequam in judicium veniatur. Tom. 9. c. 185. E.
Controversia est ante litis contestationem. T. 9. c. 156. D.
Controversiæ, & litis discrimen. T. 2. c. 97. D. E.
Controversiæ quæ dicantur. T. 5. c. 867. C.
Controversiæ testamentorum transigi, & dirimi non possunt sine Judice. T. 9. c. 187. C.
In controversiis, quæ pendent ex testamento, scriptum jus sequendum. T. 8. c. 809. A.
Quod est controversum an sit idem, quod id, quod non constat inter omnes. T. 10. c. 230. B.
Contubernales qui dicantur. T. 1. c. 1441. E.
Contubernales quinam, & unde ita dicantur. T. 5. c. 431. C.
Contubernales qui dicantur. T. 5. c. 548. B.
Contubernalis. T. 6. c. 751. D.
Contubernalis quæ dicitur. T. 9. c. 1421. B.
In contubernali adulterium non vindicatur lege Juliâ. Ibid. D.
Contubernia dominium non mutant. T. 9. c. 617. D.
Contubernium est naturale nomen. T. 1. c. 1456. B.
Contubernium inter servos, matrimonium inter liberos contrahitur. T. 1. c. 397. C.
Contubernium contrahitur inter servos, vel cum servis. T. 9. c. 1421. B.
Contubernium, & matrimonium in quo differunt. Ibid. B.
Contubernium. T. 9. c. 444. D. & c. 449. A.
Ex contubernio non contrahitur affinitas. T. 8. c. 211. D.
Ex contubernio filii suscepti qui dicuntur, & an patri succedant. T. 8. c. 191. E.
De contubernio violato. Tom. 9. c. 1421. B.
Contumacia heredi nihil nocet. T. 2. c. 1023. C.
Contumacia quælibet est dolus. T. 3. c. 91. A.
Contumacia cujus damno coercetur. T. 4. c. 875. C.
Contumacia quid est. T. 4. c. 33. E. magna negligentia est lata culpa, & ferè idem, quod dolus. Ibid. E.
Contumacia litis damno coercetur. T. 4. c. 875. C.
Contumacia non restituentis, quod judex æstimaverit, in actione de dolo, aut quod metus causâ punitur condemnatione in id, quanti actor in litem juraverit. T. 5. c. 148. D. E.
Contumacia quando dolus est, & malitia mala. Tom. 5. c. 563. D.
Contumacia filii emancipati præteriti, non conferentis bona propria, an, & quomodo puniatur. T. 5. c. 618. A.
Contumacia proprietarii, & fructuarii quomodo puniatur. T. 5. c. 641. E.
Contumacia rei coerceri potest excommunicatione. T. 6. c. 800. E.
Contumacia pro confessione habetur. T. 6. c. 834. A.
Contumacia actoris multùm differt a contumacia rei. T. 6. c. 803. B. C. illa major, & fœdior. Ibid. B.
Contumaciâ damnato non esse jus appellandi, non esse restitutionis petendæ jus, & cur. Tom. 9. c. 986. D.
Contumacia plectitur damno litis. Ibid. C. D.
Contumaciæ actoris pœnæ. T. 9. c. 134. C.
Contumaciæ rei eadem est pœna, quæ actoris. T. 9. c. 136. D. E.
In contumaciam quando incidit actor. Tom. 9. c. 133. C. & seq.
In contumaciam quando incidit reus. T. 9. c. 136. C. & seq.
Per contumaciam absens. Tom. 9. c. 135. A. ejus pœnæ. Ibid. A.
Ex contumacia condemnatus an possit appellare. Tom. 4. c. 875.
De contumacia, & contumace. T. 10. c. 798. E. & c. 799. A. & seq.
Contumax quis dicatur. T. 1. c. 476. E.
Contumax absens in capitali causâ non damnatur. T. 1. c. 477. D.
Contumax dicitur a contemnendo. T. 4. c. 162. D.
Contutumax est, qui non respondet in jure. Ibid. E.
Contumax est is, qui contemnit; & originem habet, teste Nonio, a contemnendo. T. 4. c. 874. E. & c. 875. A.
Contumax, & superbus in quo differant. T. 4. c. 162. E. si habeas, quod respondeas, nec respondeas, superbus es. Ibid. E. & quod aliis superbia est, erga Prætorem est contumacia. Ibid. E.
Contumax frater, oblatâ cautione, pristinum jus recipere potest. T. 4. c. 92. E.
Contumax qui sit, & quæ ejus pœna. T. 5. c. 1046. A.
Contumax unde dictus. T. 6. c. 806. E. quis propriè contumax. Ibid. E.
Contumax non est, qui appellat. T. 6. c. 840. D.
Contumax, qui vicit, victo damnatur expensarum nomine. T. 6. c. 656. E.
Contumax litem amittit. Tom. 7. c. 160. E.
Contumax quis dicitur. T. 9. c. 133. D.

BIU Cujas

Contumax adversùs Prætorem, qui vocatus non venit, quis intelligitur. T.9. c.1083. C.
Contumax miles citatus, qui ad delectum non venerat, quomodo puniebatur. T.9. c.235. A.
Contumax quomodo coerceatur. T. 10. c.414. E.
Contumacem plerumque tria faciunt edicta. T.1. c.959. C.
Contumaces, & quando pro eis, & adversùs eos pronuntiari potest. T.9. c.134. D. E.
Contumaces, & inobedientes jus coercendi habent magistratus municipales captis pignoribus. T.9. c.1194. B. C.
Contumacium pœna excomunicatio. T.6. c.935. D.
Contumelia a contemnendo. T. 1. c. 242. D.
Conturbare, & decoquere an eadem sint. T.6. c.328. E.
Contutor, qui pro tutore convenitur, quando in usuras convenitur, & quâdo non. T.4. c.320. E. &c.321. A.
Contutor qui pro contutore suo solvit, an pupillus ei debeat cedere actionem suam adversùs contutorem. Ibid. A.
Contutor contutorem suum etiam manente tutelâ suspectum postulare potest. T.5. c.580. D.
Pro contutore tutor non convenitur eo inexcusso, qui rem pupilli gessit, & perdidit, & quando conveniendus. T.4. c.868. B.
Contutores an sint collegæ. T. 6. c.10. D. eorum commune est periculum, & commune officium. Ibid. D.
Quæ convalescere non possunt. Vide, Jurium inutiliter.
Convalescere an possit ex post facto, quod ab initio non valet. T.5. c. 58. B. propter quid sæpe deflectamus ab hac regula. Ibid. B.
Conveni, ut tu manumitteres, ego manumisi, tu non, qua actione agatur. T.7. c.830. E.
Conveniendus ubi quis sit. T.7. c. 164. D.
Convenire alium non prohibeor, mutato adversario, si postquam unum convenero, nondum exegero. T.5. c.44. B. C.
Convenire in manum viri quid sit. T.5. c.397. C.
Convenit inter me, & te, ut ego exigerem a tuo, & tu a meo debitore; si ego exegerim, tu cesses, ex qua actione mihi tenearis. T. 7. c. 832. D.
Convenit verbo pactio significatur, non stipulatio. T.7. c.795. E.
Convenitur farre in manum. T.1. c.316. B.
Convenitur in manum, aut confarreatione, aut coemptione. Ibid. C.
Convenitur rectè quis, ubi contraxit. T.10. c.928. C.
Conventa, & pacta. T. 4. c.247. E. actio utilis quæ est. Ibid. c.342. D.
Conventicula Arrianorum, ac Donatistarum damnata. T.2. c.1088. D.
Conventiculæ sacris legibus reprobatæ. T.2. c.1366. D.
Conventio omnis justa juris gentium est. T. 1. c.922. D.
Conventio in manum non fit ad tempus. T.3. c.155. D.
Conventio, quæ re fit, a tacita differt. T.1. c. 919. A.
Conventio privata juri publico non derogat. T.3. c. 182. C.
Conventio tacita est fides tacita. T. 4. c.851. B.
Conventio est genus, cujus species duæ sunt contractus, & pacta. T. 4. c. 247. E.
Conventio legem dat contractibus. T.4. c.682. A.
Conventio precarii pro traditione habetur, nuda verò scriptura non. T.4. c.412. A.
Conventio unius alterum non liberat. T. 4. c. 739. A.
Conventio nuda non obligat, lex verò obligat. T. 4. c. 839. B.
Conventio justa an sit servanda, quæ scilicet jure non improbatur. T.4. c.837. C.
Conventio, vel obligatio utrùm exsequutionem habeat forensem citra judicis sententiam paratam. T.4. c.838. C.
Conventio privata utrùm juri publico aliquid deroget. T.5. c.554. A.
Conventio privatorum an det jurisdictionem privato. T.5. c.3. D.
Conventio quænam inutilis, & inanis dicatur. T. 5. c. 994. A.
Conventio quomodo fiat. Tom.5. c. 47. D. E.
Conventio a pacto in quo differat. Ibid. E.
Conventio genus est, cujus species contractus, & pactum, sive pactio. Ibid. E.
Conventio re, & verbis inter præsentes, & absentes. T.5. c.48. A.
Conventio genus est, sub quo duæ species summæ continentur, nempe contractus, & pactum. T.5. c. 47. E.
Conventio fit aut publicè, aut privatim. T. 5. c.50. C.
Publicè fit conventio inter Duces Belli. Ibid. C.
Conventio, vel jus jurandum sine causa an valeat. T. 6. c.52. B.
Conventio, quæ contractui adjicitur, ab initio format contractum, & actionem ex contractu. T.6. c.527. E
Conventio an rescindat emptionem, venditionem, vel liberationem aliquo casu, aliquove modo pariat. T. 6. c.96. C.
Conventio in jusjurandum. Vide, Vocatio in jus.
Conventio, licèt nuda, contractus est, non pactum. T.7. c.834. D.
Conventio contrahentium legem dat contractui. T.7. c.750. A.
Conventio de futura successione an valeat. T.7. c.790. E.
Conventio ex re ipsa sumit effectum. T.7. c.97. D.
Conventio inter duos, ut si qua hereditas alterutri obvenerit, communis sit, an valeat. T.7. c.791. A.
Conventio qualis contractus sit. T. 7. c.834. B.
Conventio, & reconventio. Tom. 7. c.470. A.
Conventio omnis, aut contractus est, aut pactum. T.7. c.625. A.
Conventio, ut dolia accederent venditioni fundi, an fuerit necessaria. T. 7. c. 719. C.
Conventio, quicquid ad se pervenerit jure patronatus, restitutum iri, an valeat. T.7. c.791. A.
Conventio litigatorum sequenda, modò non sit impossibilis. T.8. c. 483. E.
Conventio a pactione in quo distat. T.9. c.27. A. B.
Conventio posterior quando non valet. T.9. c.86. C.
Conventio non potest lædere jus alterius. T.9. c.594. A.
Conventio in manum aliud est, aliud dotis datio. T.10. c.297. E.
Conventio in manum quid sit. Ib. E.
Conventio nuda perficitur solo consensu. T. 10. c.877. B.
Conventio, ut heres succedat, in compromisso recipitur. T.5. c.489. A.
Conventio mutuæ successionis, ideſt, ἀλληλοκληρονομία. T. 3. c. 483. C.
Conventionis nomen generaliter acceptum. T.1. c.920. D.
Conventionis publicæ definitio. T. 1. c.921. B.
Conventionis nomen quàm latè pateat, & quid contineat. T.5. c. 47. E.
Conventionis ineundæ semper spectanda est ratio. T. 7. c. 830. A. nec spectatur ordo explendæ fidei. Ibid. B.
Conventionis justæ replicatio adversùs rescriptionem fori, quando detur. T.7. c.97. D.
Conventionis posterior pars coarctat priorem. T. 8. c. 582. A. B.
Conventionis nomine continentur pactum, & contractus. T. 10. c. 876. B.
Conventioni congruens judicis condemnatio est exsequenda. T. 4. c. 838. C.
Conventioni judicis incompetentis adeundi an quis stare cogatur. T.7. c. 97. C.
De conventione publico juri adversa. T. 1. c. 708. C. D.
Conventione restringitur jus commune. T.4. c.941. E.
Conventione privatorum facilè mutatur privatum jus. T.4. c.21. C.
Ex conventione an oriatur mandati actio. T.6. c.14. D.
Conventiones æstimantur ex initio, non ex implemento. T.1. c.925. D.
Conventiones jurisgentium, aut contractus sunt, aut pacta. T.1. c.922. C.
Conventiones, & pacta tacitè, sine sermone ullo fieri posse certum est. T.5. c.48. B.
Conventiones, quæ privatim fiunt,

BIU Cujas

aut sunt juris gentium; aut legitimæ. T. 5. c. 50. D.
Conventiones juris gentium quæ sunt, & ubi enumerentur. Ibid. D.
Conventiones, quæ sunt juris gentium, sunt contractus, non pacta. Ibid. D.
Conventiones legitimæ quæ dicantur. Ibid. E.
Conventiones precariæ. Vide, Precariæ conventiones.
Conventiones æstimari ex initio, non ex implemento. T. 7. c. 831. C.
Conventiones vulgares si sint omissæ, solennes conventiones pro interpositis habentur. T. 9. c. 1187. E.
Conventionum species, & quomodo conventiones fiant. Tom. 1. c. 920. D. E.
Conventionum formula est stipulatio. Vide, Stipulatio.
In conventionibus, vel testamentis quæ abundant, nihil nocere, imò prodesse magis. Tom. 4. c. 669. E.
In conventionibus contrahentium voluntates potiùs, quàm verba spectari debent. T. 4. c. 912. E. & c. 913. A.
In conventionibus an possit conditio jurisjurandi remitti sine fraude ejus, cum quo conventio facta est, qui non ab re apposuit conditionem jurisjurandi. T. 6. c. 52. D.
In conventionibus novissimæ voluntates spectantur. T. 9. c. 85. D.
In conventionibus solent homines plerumque abusivè loqui. T. 9. c. 441. C.
Conventionales stipulationes quæ sint. T. 8. c. 1055. A. quot earum genera. Ibid. c. 1056. B. C.
Conventionales epistolæ. Tom. 9. c. 1252. E.
Convento eo, qui dolo amisit possessionem, non liberatur possessor. T. 4. c. 738. D.
Convento possessore liberatur is, qui possessionem amisit. Ibid. D.
De conventu negotiorum illicito. T. 9. c. 397. B.
Conventum pactum quid. T. 3. c. 36. B.
Conveteranorum verbo qui contineantur. T. 1. c. 1030. A.
Convicium judici qui ingesserit, infamiâ damnatur. T. 1. c. 475. B. C.
Convicium cantorum, vel convocium quid sit. T. 3. c. 175. D.
Convicia sola restant victo. T. 10. c. 90. C.
Convictus an de conscriis participibus, & mandatoribus quæri possit. T. 5. c. 635. C.
Convinci quis non nisi scripturâ, aut testibus potest. Tom. 1. c. 476. C.
Convitium, & contumelia a pluribus facta auget injuriam; & graviùs læditur honos meus, quàm si unus tantùm convitium dicat. T. 5. c. 34. A.
Convitiis fit injuria. T. 9. c. 1464. C.
Cophinos mensuræ genus fuisse. Tom. 7. c. 1454. E.
Copia instrumentorum. T. 9. c. 1. A.
Copiæ præsidis. T. 8. c. 481. B.
Copiæ victuales. T. 9. c. 332. E.
Copiarum debitor non utitur compensatione. Ibid. E.
Copias Papinianus vocat vivendi causam, copias victuales. T. 4. c. 1350. D. unde nomen cauponæ Festo. Ibid. D.
Copias esse alimenta, & annonas. T. 9. c. 332. E.
Copiatæ qui olim fuerint. T. 2. c. 1033. D.
Copiatæ clerici propriè non sunt. T. 2. c. 1033. E.
Copiatæ, seu decani, certo numero ab episcopis ordinandi. Ibid. D.
Coqui sunt focarii, qui in caupona ministerium præbent, vel in stabulo. T. 4. c. 801. C. D.
Corallium ab omnibus vitiis servandæ segetis habere vim. T. 3. c. 448. C.
Coram litigatoribus quid. Tom. 8. c. 630. C.
Coram pupillo. Ibid. C.
Coram Titio. Ibid. C.
Corbes liquoris capaces fuisse, Columella indicat. T. 7. c. 1454. D.
Corbes ejus generis fuisse, ut ignem ferre possent. Ibid. E. mensuræ genus fuisse. Ibid. E.
Corbis fieri potest, ut vinum contineat. T. 3. c. 51. E.
Corium in structuris Vitruvio quid est. T. 4. c. 1202. D.
Cornelia lex. Vide, lex Cornelia.
Lex Cornelia duplex; una Nummaria, altera Testamentaria. T. 10. c. 726. E.
Lege Corneliâ nummariâ qui teneantur. Ibid. E.
Cornicularii qui, & cur ita dicti. T. 2. c. 917. C.
Cornicularii ne rusticos ad obsequium vocent. Tom. 2. c. 851. D.
Cornicularii quinam sint. T. 10. c. 864. E.
Corniculariorum immunitas. T. 2. c. 996. A.
Per cornicularios patebat aditus ad Principis, & judicis secretarium. T. 10. c. 864. E.
Cornutus farinæ verbo panem contineri, & significari ait. T. 5. c. 397. C.
Cornutum cavillationis genus. T. 8. c. 609. E.
Corona capiti imposita signum venalium. T. 2. c. 650. D.
De corona clericorum. T. 6. c. 968. C. D. & c. 969. C.
Corpus idem non recipit multiplicationem, recipit quantitas. T. 3. c. 404. B.
Corpus mortuum in civitatem inferri non licet, ne funestentur sacra civitatis. T. 1. c. 380. D.
Corpus advocatorum dicitur seminarium dignitatum. T. 5. c. 157. B.
Corpus petitur, aut repetitur ubi est, quantitas ubique. T. 5. c. 405. B.
Corpus certo loco continetur. Ibid. B.
Corpus quibusnam sensibus percipiatur. T. 5. c. 174. A.
Corpus, ut respublica, municipium, cives, municipes, civitas, &c. Syndicum quandonam eligere debeat ad agendum, & ad excipiendas actiones. T. 6. c. 279. B. C. D.
Corpus certum quando legatum intelligatur. T. 7. c. 152. D.
Corpus incertum, & corpus certum in quo differunt. T. 7. c. 1108. A.
Corpus Homeri sunt ejus opera. T. 9. c. 489. D.
Corpus legum. Ibid. D.
Corpus quorum violatum est, nihilominus integer, & castus remansit animus. T. 10. c. 724. B.
Corporis & quantitatis differentia ad constitutionem Divi Pii. T. 3. c. 403. D. E.
Corporis Christi Sacra Communio domi non fiat, T. 2. c. 1103. D. E.
Corporis educationi prospexisse verisimile est, qui disciplinæ animi prospexit. T. 7. c. 1333. A.
Inter corpus, & quantitatem differentia quæ. T. 4. c. 443. A.
Corpore an fiat stipulatio, Sticho, & Pamphilo in stipulationem deductis. T. 10. c. 224. A.
In corpore an luat pœnam, cujus inopia eludit mulctam. T. 10. c. 870. C. D.
Corpora humantur, manent testamenta. T. 1. c. 489. B.
Corpora permutationem non recipiunt. T. 4. c. 102. C.
Corpora, quæ spectantur ut corpora, sunt in usu, non in abusu. T. 5. c. 391. A.
Corpora, quæ spectantur ut corpora, non sunt in abusu, sicut aliæ res in mutuum venientes, sed in usu. T. 5. c. 391. A.
Corpora deposita, & commendata transferri possunt in alium locum sine venia Principis, aut magistratus. T. 5. c. 925. B.
At corpora perpetuæ sepulturæ tradita, non possunt transferri, nec loco moveri sine periculo, nisi impetratâ veniâ a Principe, aut Præside. Ibid. B.
Corpora mobilia sunt in loco, jura in nullo loco sunt, quia nec ipsa sunt, sed intelliguntur. T. 6. c. 572. D.
Corpora nummorum communi genere continentur, non specie. T. 7. c. 629. B.
Corpora qui dicit, quasnam res complectatur. Tom. 8. c. 1047. D.
Corpora, qualia sunt civitates, municipia, collegia, incertis personis adnumerantur. T. 9. c. 863. D.
Corporum divisio. Tom. 3. c. 451. D.
Corporum solutio. Vide, Solutio, Cor-

Corporum liberorum æstimatio an fieri possit. T. 5. c. 536. C.
Corporum legatorum præstationes variæ sunt, nec inter se mutuam functionem recipiunt. T. 7. c. 990. A. B.
Corporum vindicationes in quibus differant a servitutum vindicationibus. T. 8. c. 1104. D.
Corporum dominium inter socios communicatur statim, etsi traditio non intervenerit. T. 10. c. 999. C.
Corporales res an legari possint. T. 8. c. 992. A.
Corporales res quænam maximè dicantur. T. 8. c. 942. A.
Res corporales separantur a nummis. T. 10. c. 760. A.
Rerum corporalium divisio fit per actionem communi dividundo. T. 7. c. 577. B.
Corporalia possidemus, non incorporalia. T. 5. c. 692. E.
Corporati qui sint, & eorum Privilegia. T. 2. c. 806. D.
Corporati Urbis Romæ privilegiarii. T. 2. c. 816. B.
Corporatorum cura cui olim commissa. T. 10. c. 844. B. C.
Corporea, non incorporea commodari posse. T. 7. c. 833. D.
Correlativorum an eadem semper sit ratio, an aliquando, & sæpius dispar. T. 5. c. 651. B.
Correorum conditio quænam præcisè sit. T. 6. c. 115. C.
Correus an liberetur, principali reo deportato. T. 4. c. 228. D.
Corrivare aquam quid. T. 8. c. 546. D.
Corrumpere judicem, corrumpere adversarium conjunguntur, ut paria. T. 10. c. 612. E.
Corruptela adversarii, collusionis species. T. 1. c. 978. D.
Corruptela Procuratoris. T. 5. c. 478. B.
Corruptela omnis a reo falsitas est. T. 10. c. 612. D.
Corruptor, & Prævaricator in quo conveniunt. T. 5. c. 478. C.
Corruptor, qui pecuniâ aliquem currupit, odio majore dignus est. Ibid. C.
Corruptus dulcedine pecuniæ in retinenda pecunia præfertur ei, qui corrupit, dignusque est odio majore. Ibid. C.
Cortinæ Regiæ. T. 2. c. 658. A.
Corvee vox gallica unde. T. 2. c. 690. E.
Corvi mali malum ovum. T. 10. c. 249. E.
Ex cotoriis vectigal. T. 8. c. 498. C.
Κουρσάλοι sunt Piratæ. T. 1. c. 530. E.
Crassitudo parietis, quæ esse debeat. T. 7. c. 591. E.
In Crassum Ciceronis cachinnus. T. 10. c. 282. C.
Cratitius paries quis dicatur. T. 7. c. 591. E.
Creatio in jure passim dicitur nominatio, et nominator creator. T. 4. c. 37. D.
Creatio, nominatio, datio, ordinatio in jure idem est. Tom. 4. c. 1024. D. E.
Creatores, qui & nominatores, quinam sint. T. 10. c. 585. E. & c. 586. A.
Credere est facere. Tom. 4. c. 660. E.
Credere quid sit. Tom. 7. c. 623. B.
Credere filio familias perdere est, & quasi donare. T. 10. c. 902. D.
De credita pecunia. T. 7. c. 655. C. & seq.
Creditâ ab alio meâ pecuniâ meo nomine, & accepto pignore, mihi ipso jure acquirebatur obligatio principalis, non obligatio pignoris. T. 9. c. 1195. E.
Creditæ pecuniæ usuræ non debentur ex pacto nudo sine stipulatione. T. 4. c. 966. C.
Crediti jus. Vide, Jus crediti.
Crediti appellatione qui contractus contineantur. T. 7. c. 650. C.
Crediti servandi causâ qui mittitur in possessionem, an possideat. T. 8. c. 270. D.
Crediti causa furto non intercipitur. T. 8. c. 684. B.
Crediti hereditarii causa ubinam disceptetur. T. 10. c. 926. E. & c. 927. A.
Ex causa crediti an nobis per liberum hominem acquiratur. Tom. 10. c. 979. B.
Creditor chirographarius debitorem debitoris convenire non potest. T. 3. c. 206. C.
Creditor, in possessionem bonorum ex edicto missus, bonorum gestori comparatur. T. 3. c. 431. B.
Creditor servitutem feudo imponere potest. T. 2. c. 1243. E.
Creditor fundi, & servit utis fundo debitæ vindicationem habet. Ibid. E.
Creditor cur possideat pignus. T. 1. c. 946. D.
Creditor pro alieno possidet. T. 1. c. 1123. A.
Creditor propriè non possidet. T. 2. c. 1126. E.
Creditor, qui plus exigit, credito cadit. T. 2. c. 1087. C.
Creditor si moram fecerit, utro minoris fuerit, condemnatio fiet. T. 1. c. 1472. E.
Creditor pecuniæ nauticæ periculum suscipit. T. 3. c. 238. C.
Creditor quibus casibus jus crediti amittat. T. 2. c. 1087. C.
Creditor an dominium pignoris transferat. T. 1. c. 90. C.
Creditor utrùm furti actione agere possit de pignore subrepto. T. 1. c. 234. D.
Creditor an a singulis fidejussoribus, qui litis contestatæ tempore solvendo sunt, compellatur partes petere. T. 1. c. 207. D.
Creditor an fidejussorem pro debitore obliget. T. 1. c. 206. E.
Creditor invitus pignus vendere non cogitur. T. 4. c. 933. A.
Creditor, qui pignus, & fidejussorem accepit, quando pignus, & quando fidejussorem convenire potest. T. 4. c. 961. E. & c. 962. A.
An creditor posterior habeat jus offerendi priori creditori, & ei, qui a priore creditore emerit. T. 4. c. 900. B.
Creditor, novatione factâ, an cogatur mutare obligationem. T. 4. c. 876. D.
Prior creditor, generalem habens hypothecam, præfertur posteriori specialem habenti. T. 4. c. 950. E.
Prior creditor potior est posteriori. T. 4. c. 899. E. & c. 900. A.
Creditor in venditione pignoris, quæ fit ex pacto, suum negotium gerit, non debitoris. T. 4. c. 932. C.
Creditor si debitori heres exstiterit, confunditur obligatio additione hereditatis. T. 4. c. 828. B.
Creditor quando dolum, & culpam simul præstare tenetur. T. 4. c. 232. D.
Creditor si non eligat mandatorem, sed pignora, & minoris distrahat, an possit reliquum, quod credito deest, a mandatore petere. T. 4. c. 941. D.
Creditor an in possessionem omnium bonorum patris latitantis mittatur ex edicto Prætoris rei servandæ causâ. T. 4. c. 196. E.
Creditor, cui pignus surripitur, actionem furti habet adversùs extraneum, & adversùs debitorem dominum rei furtivæ. T. 4. c. 231. D. furtum est interversio rei, hoc est, proprietatis alienæ, vel possessionis, vel usus, vel usus fructus, vel hypothecæ alienæ. Ibid. D.
Creditor non potest plus habere quàm habuit debitor. T. 4. c. 570. E.
Creditor, qui bonâ fide credit pecuniam adolescenti, ignorans scilicet, adolescentem mox eam perditurum, retinet jus crediti. T. 4. c. 726. E. qui verò sciens fortè luxurioso adolescenti, quasi perdituro, pecuniam credit, hic jus crediti non habet. Ibid. E.
Creditor conditionalis quæ bona distrahere non potest. Tom. 5. c. 923. D.
Creditor quis esse dicatur propriè. T. 5. c. 767. B.
Creditor comburens chirographum debitoris, quatenus debitum ei remittere videatur. T. 5. c. 48. E.
Creditor, & legatarius quomodo differant. T. 5. c. 923. C.
Creditor per ignorantiam deceptus quid. T. 5. c. 474. A.
Creditor an cogi possit ante diem accipere. T. 5. c. 411. C.

BIU Cujas

Creditor, & debitor uno tempore an eadem in cauſſa eſſe poſſit. T. 5. c. 995. E.
Creditor pigneratitius rei dominus an ſit. T. 5. c. 642. A. B.
Creditor pigneratitius quomodo caveat. Ibid. B.
Creditor an ſpecialiter accipiatur pro eo, qui mutuum dedit. T. 5. c. 394. E.
Creditor, cui locus, in quem mortuum inferre deſideraſti, pignori obligatus eſt; itemque dominus, cujus prædio locus ille ſervit, ſi conſentiat, locus religioſus fit. T. 5. c. 388. E.
Creditor fructus ultra ſortem perceptos reſtituere tenetur. T. 6. c. 891. E. & c. 892. A.
Creditor actione Pauliana vindicat, & petit, rem eſſe debitoris, vel pecuniam, quam alienavit in fraudem ſuam. T. 6. c. 335. E.
Si creditor filii tui heredem inſtituerit, & legis falcidiæ rationem ponas; peculii quantitas, quod aditæ hereditatis tempore fuiſſet, in quadrantem imputabitur. T. 6. c. 66. A.
Creditor an re verâ ſolus poſſideat rem ſibi pignori traditam, debitor autem omnino non poſſideat. T. 6. c. 84. C.
Creditor hereditarius, qui cum herede ſcripto egit, & exceptione ſummotus eſt, an eandem iterare poteſt actionem, ſublato impedimento, ſine metu exceptionis rei judicatæ. T. 6. c. 24. A.
Creditor pigneratitius quiſnam propriè dicatur. T. 6. c. 323. A.
Creditor, qui rem pignori acceperat, ſi amiſsâ ejus poſſeſſione, Serviana petierit actione, & litis æſtimationem conſequutus ſit; poſtea debitor, eandem rem petens, exceptione ſummovetur, niſi offerat ei debitor, quod pro ea ſolutum eſt. T. 6. c. 57. D. E.
Creditor, cui ſoluta eſt omnis pecunia a debitore, an cogatur, conventus ab eodem pigneratitiâ actione, ei debitori cedere actionem, quam habet adversùs emptorem pignoris venditi, ejus pignoris recipiendi causâ, redditio pretio. Tom. 6. c. 61. C. D.
Creditor, vel debitor ſi diem cautionis præferat, falſum committit, niſi utraque pars conſentiat. T. 6. c. 522. B.
Creditor a debitore pignus emere poteſt. T. 6. c. 610. D. non verò debitor a creditore. Ibid. D.
Creditor habet retentionem rei ad debitorem pertinentis, ſi quocumque caſu ad eum ea res pervenerit, donec pecunia debita ſolvatur, etiamſi non ſit ei pignori nexa. T. 6. c. 706. B.
Creditor accipiendo indebitum, quaſi ex contractu debitor conſtituitur. T. 6. c. 606. D.
Creditor peculiaris an poſſit ſcindere actionem inter duos reos debendi, vel inter reum, & fidejuſſorem. T. 6. c. 708. C.
Creditor an rem pignori obligatam a defuncto alienari prohibitam vendere poſſit. Tom. 7. c. 1083. E.
Creditor, cui debita ſunt legata, an onerari poſſit fideicommiſſo. T. 7. c. 1012. A. item an legata illa ſubjiciantur falcidiæ. Ibid. A.
Creditor, cui pars fundi communis pro indiviſo obligata eſt, an tantùm fundum obligatum habeat, debitori toto fundo adjudicato. T. 7. c. 1368. D.
Creditor heres a debitore inſtitutus, & rogatus reſtituere, ſi adeat, & reſtituat, non receptâ pecuniâ, vel cautione, an condictionem incerti habeat. T. 7. c. 1508. A.
Creditor heres inſtitutus, & rogatus reſtituere, ſi multa deminuerit, & reliquum reſtituerit, non deducto debito, an a fideicommiſſario debitum petere poſſit. Ibid. A. B. 2.
Creditor pecuniæ trajectitiæ uſuras quales percipere poteſt. T. 7. c. 862. A. & ſeq.
Creditor pignoris jure fundum vendens tenetur emptori exhibere apochas tributorum de fundo ſolutorum. T. 7. c. 815. C. D.
Creditor oblatam pecuniam ante diem an accipere cogatur. T. 7. c. 1317. A.
Creditor pignus diſtrahens, an teneatur de evictione, & ad pretium reſtituendum. T. 7. c. 756. D.
Creditor, poſt triginta annos petens pecuniam, an repellatur. T. 7. c. 891. E.
Creditor, qui pactum eſſe in perſonam dicit, id probare debet. T. 7. c. 872. B.
Creditor ſi debitoris hereditatem adeat, an confuſio obligationis fiat. T. 7. c. 1506. B.
Creditor ſi pecuniæ non nauticæ periculum ſuſcipiat, an eâdem ratione ei debeatur uſura ex pacto. T. 7. c. 865. B.
Creditor, uno electo reo pro parte, an ad eundem reverti poſſit pro altera parte. T. 7. c. 975. C.
An creditor pignus perſequi poſſit. T. 7. c. 1507. B. 1.
Creditor quam electionem jure habeat. T. 8. c. 802. E. qui rem occupavit tempore poſteriore. Ibid. c. 765. E. ſuum recipiens nihil dolo facit. Ibid. c. 826. A.
Creditor eſt quilibet creditor. T. 8. c. 485. C.
Creditor a debitore heres inſtitutus, & rogatus reſtituere hereditatem, an aditione coacta obligatio confundatur. T. 7. c. 1506. B.
Creditor an ſit is, pendente conditione, cui ſub conditione legatum eſt. T. 8. c. 373. A.
Creditor an ſit pendente conditione, qui ſub conditione ſtipulatus eſt. Ibid. A.
Creditor pignus ſibi traditum poſſidet naturaliter jure pignoris. T. 8. c. 304. C.
Creditor, quam diligentiam in pignore ſervando præſtare debeat. T. 8. c. 321. A. B.
Creditor, qui re pignoratâ utitur, furti tenetur. T. 8. c. 320. A.
Creditor ſi debitorem, pecuniam præſentem ſolvere paratum, & offerentem, juſſerit alii dare, an pecunia ſoluta videatur. T. 8. c. 252. C. D.
Creditor ſi rem datam in ſolutum habere cœpit ex cauſa lucrativa, an eam petere poſſit condictione creditæ pecuniæ. T. 8. c. 346. E.
Creditor an poſſit convenire debitorem debitoris. Tom. 9. c. 241. E.
Creditor non eſt quicumque agere poteſt. T. 9. c. 642. A.
Creditor poſterior quando potior. T. 9. c. 1212. E.
Creditor qua ratione poſſidet rem pignori datam. T. 9. c. 1008. A.
Creditor quando non poteſt actione hypothecaria rem mobilem perſequi. T. 9. c. 1193. B.
Creditor hereditarius, veluti uxor defuncti, quæ repetit dotem, agit in heredes, non in debitores hereditarios. T. 9. c. 255. A.
Prior creditor hypothecarius in pignoris perſequutione potior habetur. T. 9. c. 1209. D. & ſeq.
Creditor poſterior præfertur priori, ſi prior habeat generalem hypothecam, poſterior ſpecialem ejus rei, quam debitor ex pecunia a poſteriori creditore mutuo ſumpta comparavit. T. 9. c. 1212. B.
Creditor pigneratitius, qui ex lege conventionis ſine judicis auctoritate ingreditur per vim poſſeſſionem fundi ſibi pignorati, vim facere non videtur, nec tenetur lege Julia de vi. T. 9. c. 1430. C. D.
Creditor, qui diſtrahit pignus, de quo convenit inter eum, & debitorem, certè id addicere ſibi non poteſt, & cur. T. 9. c. 1238. B.
An creditor, qui pignus vendidit, teneatur de evictione. T. 9. c. 1303. B.
Creditor privatus, fiſcus, & reſpublica an differant in electione cum debitore. T. 9. c. 1195. A.
Si creditor antiquior pignus vendiderit. T. 9. c. 1220. A.
Creditor petit a debitore decem, debitor offert quinque, quæritur, an creditor cogatur ea quinque accipere, & reliqua perſequi. T. 9. c. 125. B.
Creditor renuntiare poteſt actioni. T. 9. c. 375. A.
Creditor poſterior hypothecarius præfertur priori creditori hypothecario multis caſibus. T. 9. c. 1212. D. E. & c. 1213. A. & ſeq.

BIU Cujas

Creditor an possit furti agere in debitorem, re ab ipso debitore pignori datâ, deinde ipsimet debitori ab extraneo subreptâ. T. 10. c. 247. D.
Creditor putans, conjuges esse socios, cum non essent, an possit agere cum muliere in solidum. T. 10. c. 434. A. B.
Creditor mittitur in possessionem rei conservandæ causâ, si debitori defuncto heres non exsistat. T. 10. c. 515. D.
Creditor pignus pigneratitium vendit dupliciter. T. 10. c. 766. C.
Creditor, qui vendidit pignus jure creditoris, an teneatur ad pretium re evictâ. Ibid. D.
Creditor si debitori heres exsistat, cur minor hereditas ad eum pervenire intelligatur. T. 10. c. 810. D.
Creditor an possit convenire debitorem debitoris sui. T. 10. c. 961. A.
Creditor, vel debitor hereditarius dicitur duobus modis. Ibid. E. & c. 962. A.
Creditor a debitore an fideicommissum possit relinquere. T. 10. c. 1053. E. & c. 1054. A.
Creditor an habeat pignus in usu. T. 10. c. 1127. B.
Creditoris definitio. T. 2. c. 125. B.C.
Creditoris justa possessio. T. 1. c. 1126. E. & c. 1127. A.
Creditoris jure vendere quid sit. T. 3. c. 7. E.
Privati creditoris, & reipublicæ diversa ratio est. T. 4. c. 850. D.
Creditoris in arbitrio est, quocum agat prius, an cum debitore principali, an cum fidejussore, vel mandatore, cujus mandato alii pecuniam credidit. T. 6. c. 708. A. quid juris hodie, Ibid. A.
Creditoris possessio an interrumpat jure cœptam a debitore usucapionem. T. 6. c. 308. A.
Creditoris consensu remissio pecuniæ habetur. T. 6. c. 537. E. & c. 538. A.
Creditoris pigneratitii consensus pro remissione pignoris est, T. 6. c. 531. B.
Creditoris morâ interveniente in accipienda re debita, quod tempus æstimationis litis spectetur. T. 7. c. 740. D.
Creditoris pecuniæ nauticæ quandiu periculum est, usuræ exiguntur supra duplum. T. 7. c. 865. B.C.
Creditoris significatio quàm lata. T. 8. c. 1047. B.
In creditoris arbitrio esse, quem velit convenire. T. 8. c. 701. A.
Creditoris interpellatio si non interveniat, an pœna peti possit post diem solutioni constitutum. T. 8. c. 350. A. B.
Creditoris appellatio latissimè patet. T. 9. c. 641. E.
In creditoris electione est, qua actione prius experiatur, actione personali cum debitore suo, an hypothecariâ cum possessore pignoris, an simul utrâque. T. 9. c. 1194. E. an sit ei electio cum fidejussore, vel mandatore, an cum utroque. Ibid. E. & c. 1195. A.
Creditoris jus non mutatur pactione. T. 9. c. 109. A. & seq.
Creditoris rationes domesticæ an fidem faciant. T. 9. c. 274. E.
Creditori operarum servorum petitio non competit. Tom. 1. c. 187. D.
Creditori specialia magis nexa esse videntur, quàm generalia. T. 3. c. 508. D.
Creditori non competit condictio furtiva. T. 1. c. 1423. A.
Creditori volenti aliud pro alio rectè solvitur. T. 4. c. 1039. C.
Creditori debitor jure non legat id, quod debet. T. 4. c. 518. C.
Creditori solvere est dare, solvere verò procuratori creditoris est facere. T. 4. c. 680. D.
Creditori non imputantur casus fortuiti. T. 4. c. 1315. D. dolus, & culpa ei imputantur. Ibid. D.
Creditori invito pro debitore solvere potest extraneus. Tom. 4. c. 839. D.
Creditori invito aliud pro alio solvi non potest. T. 5. c. 767. B.
Creditori, decepto in contrahendo pignore, an detur actio contraria in id, quod interest, T. 5. c. 421. B.
Creditori quandonam persequutio pignoris denegetur. T. 5. c. 642. B.C.
Creditori an, & quando debitor utiliter leget id, quod ei debet. T. 7. c. 1011. C. D.
Creditori siquis leget, quod illi debeat, an utile sit legatum. T. 7. c. 1039. D.
Creditori an noceat omissa compensationis ratio. T. 8. c. 358. D.
Creditori an noceat commemoratio prioris debiti omissa in nova cautione. Ibid. A. B.
Creditori pignora, quæ ei data, vel obligata erant, oblatâ a fisco pecuniâ, restitui. T. 8. c. 440. B.
Creditori cur non datur interdictum de exhibendo debitore, qui latitat apud aliquem, illo conscio. T. 9. c. 1169. E.
Creditori aliud pro alio non solvitur rectè. T. 9. c. 1285. B.
Creditori an detur actio furti, licèt ei non sit traditum pignus. T. 10. c. 455. A.
Creditori an detur pignoris retentio. T. 10. c. 702. E.
Creditori cum aliquid solvitur indistinctè, id primum imputatur in usuras, deinde in sortem. T. 10. c. 705. D.
Creditori si debitor heres exsistat, cur major hereditas ad eum pervenire intelligatur. T. 10. c. 810. D.
Creditori quibus casibus liceat manum injicere in debitorem. T. 10. c. 1027. D. E. & c. 1028. A. & sequ.
Inter creditorem scientem, & ignorantem differentia quæ. T. 4. c. 936. C.
Creditorem absolvere quidnam propriè sit. T. 6. c. 12. C.
Creditorem liberare quidnam propriè sit. Ibid. C.
Creditorem pacare quidnam etiam propriè sit. Ibid. D.
Inter creditorem, conductorem, & commodatarium magna est differentia. T. 8. c. 684. B. & c. 776. E.
Creditorem evictionem pignoris non debere. T. 9. c. 1303. B.
Creditorem in distrahendis pignoribus sinceriter, & bona fide debere versari. T. 9. c. 1234. A.
Creditorem, cui ex conventione debitor permisit, non solutâ ad diem pecuniâ, ingredi possessionem fundi pignerati, non posse tamen eam ingredi sine auctoritate judicis. T. 9. c. 1189. B.
Creditorem invitum non compelli agere de credita pecunia, ut scilicet ei pecunia solvatur petenti, & pignora liberentur, & usuræ non currant. T. 9. c. 1198. A.
Creditorem posteriorem, cui fundus Titianus obligatus erat, in ejus locum succedere, & pignus confirmare sibi. Ibid. E.
Creditorem, qui litem est contestatus cum omnibus fidejussoribus, divisâ actione, amisisse jus eligendi unum ex fidejussoribus in solidum, etiamsi cæteri non sint solvendo. T. 9. c. 1279. B.
Creditorem pignus, quod habet datum, pignori obligare posse creditori suo. T. 9. c. 1223. E.
Creditorem habere electionem, qua potiùs actione experiatur, principali, an accessoriâ. T. 9. c. 246. B.
Si adversùs creditorem præscriptio apponatur. T. 9. c. 1025. E.
Creditorem inter scientem, & ignorantem, quoad venditionem pignoris, differentia. T. 10. c. 764. B. C.
Adversùs creditorem an restituatur minor. T. 10. c. 902. D.E.
Creditore invito aliud pro alio solvi nequit. T. 4. c. 1343. B.
A creditore fructus perceptos secum ipse creditor pensat in sortem. T. 5. c. 425. B. C.
De creditore hereditario, qui heredi cunctanti nimiùm hereditatem adire, mandavit, ut suo periculo hereditatem adiret. Tom. 6. c. 493. B.
Creditore herede instituto a debitore, an confusio ista habeatur pro solutione. T. 7. c. 1505. C. D.
Creditore herede instituto a debitore, an debitum sublatum & solutum videatur. Ibid. C. D.

BIU Cujas

Creditore pigneratitio rogato pignus vendere, & quod ex pretio amplius redegerit, restituere aliis, fideicommissum ab herede relictum videtur, non a creditore. T. 7. c. 1378. E.
De creditore, qui pignus vendidit jure creditoris, & pignoris lege, an teneatur de evictione. T. 9. c. 1303. B. C. & seq.
De creditore, qui speciali hypothecâ omissâ excutit cætera bona debitoris. T. 9. c. 1187. D.
De creditore, qui sub specie rescripti, vel præcepti, quo jubetur rem sibi debitam protinus accipere, eam rem occupat neglecto juris ordine. T. 9. c. 1156. B. C.
Creditores quibus ex causis in debitoris bonorum possessionem mittuntur. T. 3. c. 205. C.
Inter creditores patris, qui bona vendiderunt, & pupillum, triplex differentia. T. 4. c. 644. D.
Creditores conditionales an in debitoris bonorum possessionem mitti possint. T. 4. c. 1346. B.
Creditores pœnis præferri fiscalibus. T. 2. c. 655. A.
Creditores curiosi esse debent. T. 1. c. 1452. D.
Creditores testatoris, & creditores heredis in quo differunt. Tom. 4. c. 542. D.
Creditores implere, est solvere creditoribus. T. 4. c. 373. A.
Creditores conditionales in possessionem bonorum debitoris mittuntur. T. 4. c. 1346. D.
Creditores chirographarii, quando antiquiores, fisco sunt potiores. T. 4. c. 1278. E.
Creditores conditionales si in possessionem mittuntur cum effectu. T. 4. c. 1346. D.
Creditores non videntur amittere rem pignori datam, quibus propria non fuit. T. 4. c. 1470. C.
Creditores legatariis sunt potiores. T. 4. c. 523. B.
Creditores quandonam custodiæ causâ in possessionem bonorum mittantur. T. 5. c. 766. A.
Creditores quomodo se in vendendis, & distrahendis bonis debitoris gerere debeant. T. 5. c. 762. D. & c. 763. D.
Creditores cum plures sunt, an unus ex iis curator bonis debitoris dari possit. T. 5. c. 764. D.
Creditores plures an, & quando pro uno haberi possint. T. 5. c. 786. A.
Creditores defuncti, intra quinquennium ab adita hereditate, separari desiderant bona defuncti a bonis heredis. T. 6. c. 326. C.
Creditores bona defuncti, non quidem ejus, sed heredis nomine vendere posse. T. 7. c. 1084. A.
Creditores cum herede ubi agant. T. 7. c. 151. C.
Creditores mensarii. T. 7. c. 1252.
Creditores calumniæ causâ missi in possessionem. T. 8. c. 489. E. & c. 490. A. & seq.
Creditores qui. T. 8. c. 489. C. & sequ.
Creditores strictè qui dicantur. T. 8. c. 492. D.
Creditores duo si in eadem hypotheca eodem tempore concurrant, an alter altero sit potior. T. 8. c. 446. B.
Creditores privati an præferantur fisco in hypotheca. T. 8. c. 445. E.
Creditores qui dicantur in missione in possessionem crediti servandi causâ. T. 8. c. 374. A.
Creditores, qui missi sunt in possessionem, an alantur. T. 8. c. 132. A.
Creditores hypothecarii suas hypothecas præcipuas ferunt. T. 9. c. 1128. A. privilegiarii sunt. Ibid. c. 1131. A.
Creditores posteriores hypothecarios in locum priorum ipso jure succedere, offerendo prioribus, & solvendo pecuniam debitam, & usuras medii temporis. T. 9. c. 1218. C.
Creditores privilegiarii. Tom. 9. c. 1131. B. & c. 1132. A. & seq.
Creditores personales, & hypothecarii in quo differunt. T. 9. c. 1214. D. E.
Creditores an sortem amittant, quòd contra legem sint usuras stipulati, vel exegerint. Tom. 9. c. 211. A.
Creditores hypothecarii, & chirographarii quando differunt, & quando non. T. 9. c. 1127. E. & c. 1128. A. & c. 1131. A.
Creditores olim mittebantur in possessionem omnium bonorum, & ea omnia distrahebant. T. 10. c. 514. C.
Creditores quinam propriè dicantur. T. 10. c. 588. A.
Creditores pignus depositum possident pro alieno, non pro suo. T. 10. c. 640. D.
Creditorum privatorum, & fisci differentia. T. 2. c. 1044. E.
Creditorum onera inter heredem, & fideicommissarium dividuntur. T. 2. c. 1027. A.
Creditorum omne onus substinet fideicommissarius. Ibid. A.
Creditorum onera. Vide, Onera creditorum.
Creditorum appellatio quàm latè pateat. T. 5. c. 767. C.
Creditorum quorum conditio melior, & optima sit. T. 5. c. 981. D.
Creditorum potior causa est, quàm legatariorum. T. 7. c. 848. A.
Creditorum fraudatio. T. 8. c. 718. E. & c. 829. D.
Creditorum actiones an inhibeantur, si fiscus vindicat hereditatem. T. 8. c. 128. D.
In creditorum fraudem ne manumittatur. T. 9. c. 965. E. &c. 966. A. & seq.
Creditorum petitio nec tolli, nec minui potest debitorum pactionibus. T. 9. c. 109. A.
De iis, qui in creditorum priorum locum succedunt. T. 9. c. 1218. B. & seq.
Creditorum appellatione quinam contineantur. Tom. 10. c. 902. C. D.
Creditoribus postponitur pœnæ fiscalis persequutio. T. 2. c. 655. B.
A creditoribus ne debitorum reliquiæ injuriâ afficiantur. T. 2. c. 1104. D.
Creditoribus defuncti an adnumerari possint legatarii, & fideicommissarii. T. 6. c. 326. C.
Creditoribus defuncti an priùs satis fieri oporteat, quàm donatariis mortis causâ, vel legatariis. T. 6. c. 328. B. C.
Creditoribus defuncti an priùs satis faciendum ex defuncti bonis, quàm legatariis. T. 6. c. 326. D.
Creditoribus an domo revocatâ, & ita rebus dilatis, præjudicium fiat circa temporum præscriptionem. T. 7. c. 134. B. C.
Creditoribus distrahentibus, si venierint bona a testatore vendi prohibita, an cesset petitio fideicommissi. T. 7. c. 1084. A.
Creditoribus missis in bonorum possessionem debitoris, permittitur rationes debitoris inspicere, earumque inventarium facere. T. 7. c. 955. B.
Creditoribus omnibus an præferatur mulier in exigenda dote. T. 8. c. 105. A.
Creditoribus servire non coguntur creditores inopes. T. 9. c. 246. E.
Creditoribus hereditariis quæ actiones competunt. T. 9. c. 181. C. D.
Creditoribus urgentibus, liberi, & parentes interrogari possunt intra annum, an velint esse heredes, & bonorum possessionem admittere. T. 10. c. 784. B. C.
Inter creditores hypothecarios in exercenda actione hypothecaria ordo temporis servatur. T. 1. c. 777. C.
Inter creditores, & legatarios differentia quæ. T. 4. c. 1347. A.
De creditoribus, qui possessionem per vim occupaverint sui crediti servandi causâ. T. 9. c. 1430. C. an teneantur lege Juliâ de vi. Ibid. C.
Creditum quid. T. 1. c. 759. A.
Creditum quibus modis sit. T. 1. c. 1453. D.
Creditum nudâ pactione contrahi. Ibid. C.
Creditum non est, nisi transferatur dominium. Ibid. C.
Creditum inter, & mutuum plures differentiæ. T. 5. c. 398. A. & seq.

BIU Cujas

Creditum omne an sit mutuum, vel contra. Ibid. A.
Creditum, & mutuum in quo differunt. Ibid. A.
Creditum an contrahatur etiam, si nihil proficiscatur, idest, etiam sine datione, aut facto ullo, ut si dos promittatur. Ibid. A. &seq.
Ut creditum sit, quæ requirantur. Ibid. A.
Creditum a mutuo an eo differat, quo genus a specie. Ibid. A.
Creditum, & creditor quomodo plerumque accipiantur. Ibid. A. B.
Creditum in quibusnam consistat. Ibid. A.
Creditum quidnam propriè sit. Ibid. A.
Creditum an sit nomen generale, quo continetur omne negotium, ex quo quid recepturi sumus. Ibid. A.
Creditum an amittat, qui pecuniam credit sciens luxurioso adolescenti, protinus scorto daturo. T. 6. c. 461. A.
Creditum est nomen generale. T. 7. c. 621. D. & seq. est genus, mutuum species, Ibid. c. 624. E. & c. 631. E.
Creditum esse, etiamsi dominium non mutetur. T. 7. c. 633. A.
Creditum consistit extra eas res, quæ pondere, numero, mensurâve continentur. T. 7. c. 631. E.
Creditum est depositum, commodatum, pignus, precarium, & dos. Ibid. E.
Creditum & mutuum in quo differunt. Ibid. E.
Creditum a mutuo differt, quo genus a specie. Ibid. E.
Creditum genus est, mutuum species. Ibid. E.
Creditum vulgo accipitur pro omni contractu. T. 7. c. 623. C.
Creditum propriè mutuum est, ve promutuum. Ibid. E.
Creditum probatur syngraphâ. T. 9. c. 214. E.
In creditum ire, id est, mutuum contrahere. T. 10. c. 448. A.
Creditum dicitur tripliciter. T. 10. c. 951. D.
Creditum propriè quid sit. Ibid. D.
Non credo dicitur in re ambigua. T. 6. c. 82. E.
De his, qui pecuniam credunt agricolis. T. 2. c. 1086. D.
Cretam si mihi permiseris eximere, deinde non patiaris, quomodo tenearis. T. 7. c. 853. D.
Cretam effodere si alicui permittatur, ut fossam repleat, cretâ exemptâ, si fossam non repleat, quomodo teneatur. Ibid. C.
Cretio quid sit. T. 1. c. 334. B. & c. 336. D.
Cretio libera cur sic vocatur. T. 3. c. 239. D. E.
Cretio vulgaris, aut continua. T. 1. c. 334. D.
Cretio sublata est. T. 1. c. 336. D.
Cretio est modus acquirendæ hereditatis. T. 4. c. 367. D.
Cretio continua olim quæ. T. 7. c. 954. C.
Cretio duplex, continua, & vulgaris. Ibid. C.
Cretio poterat olim fieri testibus præsentibus. Ibid. B.
Cretio vulgaris olim quæ. Ibid. C.
Cretio unde dicta. Ibid. B.
Cretio erat duplex, vulgaris, & continua; & quæ vulgaris, & quæ continua cretio. Ibid. C.
Cretio quid, & quorumnam sit. T. 8. c. 989. B.
Cretio, sive aditio. T. 8. c. 233. A.
Cretio vulgaris, & cretio libera. Ibid. A.
Cretio unde dicta. T. 9. c. 768. B.
Cretio in maternis successionibus sublata a Constantino. T. 10. c. 682. A.
Cretionis, & aditionis differentia. T. 3. c. 178. B.
Cretionis formula. T. 1. c. 334. C. D.
Cretionis dies quinam sint. T. 6. c. 189. B. & T. 8. c. 232. E.
Cretionis nomen unde. Tom. 8. c. 661. A.
Cretionis dies definiti. Tom. 9. c. 768. C.
Cretionis nomen obliteravit, & pro eo Tribonianus posuit nomen aditionis, vel agnitionis. T. 9. c. 770. A.
Cretione quomodo acquiratur hereditas. T. 6. c. 202. D. E.
Cretionum solennia quæ. T. 9. c. 769. D. remissa omnibus heredibus. Ibid. E.
Crimen cœptum, nedum perfectum, etiam puniri. T. 3. c. 446. D.
Crimen extraordinarium. T. 1. c. 504. A.
Crimen, in quo alius destitit, vel victus recessit, alius objicere non prohibetur. T. 1. c. 366. A.
Crimen exasperatur in militem. T. 2. c. 1087. C.
Crimen litis contestatione inchoatur. T. 3. c. 583. B.
Crimen adulterii tollitur præscriptione quinquennii, incesti verò, non nisi præscriptione communi vicennii. T. 4. c. 1005. E.
Crimen commune emptoris, & venditoris, quando ab utroque defendi potest. Vide, Commune crimen.
Crimen extraordinarium quodnam est. T. 4. c. 844. C.
Crimen falsi. Vide, Falsi crimen.
Crimen morte rei extinguitur. T. 4. c. 1391. C. res ab alio apud eundem judicem peragi potest. Ibid. C. an defuncto accusatore & res, & reus apud eundem judicem peragitur. Ibid. C.
Crimen peculatus tantùm intenditur in furem pecuniæ publicæ Populi Romani. T. 4. c. 843. C. aliæ civitates loco privatorum habentur, nec crimine peculatus tenetur quis ob pecuniam civitati subreptam. Ibid. C. D.
Crimen Stellionatus quando est famosum, & quando non. T. 4. c. 844. E.
Crimen stellionatus. Vide, Stellionatus.
Crimen turpe, æquum est, ut sequatur pœna turpis. Tom. 4. c. 847. D.
Crimen, quod proprio nomine caret, dicitur stellionatus. T. 4. c. 178. C.
Crimen, quod duorum, aut plurium est commune, extinctum in persona unius, non extinguitur in persona alterius. T. 4. c. 1005. E. & c. 1006. A.
Crimen, quod vindictæ, aut calumniæ judicium exspectat, per alios intendi non potest. T. 4. c. 1391. D.
Crimen perfectum purgatur pœnâ, non pœnitentiâ. Tom. 5. c. 92. A.
Crimen an in ignorantem cadat. T. 5. c. 421. C. quàm inhumanum esset crimen ignorantem pœna affici. Ibid. C.
Crimen facit, qui non prohibet, cum prohibere possit. T. 6. c. 868. E.
Crimen persequendum, ubi admissum. T. 6. c. 788. D.
Crimen capitalis servi. Vide, Noxa.
Crimen an sit extinctum, appellationis extinctâ cognitione. T. 6. c. 691. D. E.
Crimen furti judicii publici crimen est. T. 6. c. 524. B.
Crimen est publicum. T. 8. c. 587. A.
Crimen extraordinarium est in Ægypto, si quis ruperit moles, vel vel aggeres objectos Nilo. T. 9. c. 1465. A.
Crimen Majestatis, Vide, Majestatis crimen.
Crimen de vi publica, vel privata. T. 9. c. 1104. D. E.
Crimen morte rei perimi. T. 9. c. 1123. C.
Crimen perduellionis morte non extinguitur. T. 9. c. 1394. B.
Crimen læsæ Majestatis ubi est, dignitas nil proficit. T. 9. c. 1395. A.
Crimen prohibiti, aut extorti testamenti. T. 9. c. 794. E. & c. 795. A. & seq.
Crimen læsæ Majestatis boni Principes non admittunt. Tom. 9. c. 1393. E.
Crimen læsæ Majestatis est summum crimen, non extinguitur morte rei. T. 9. c. 1392. A. & seq.
Crimen an possit agitari per procuratorem. T. 10. c. 797. D.
Criminis ejusdem rei quo ordine sunt audiendi. T. 1. c. 494. D.
Criminis causa inspici debet, quæ crimen facit famosum, vel non. T. 4. c. 845. A.

BIU Cujas

Criminis unius duæ vindictæ, & duo supplicia esse non debent. T. 4. c. 1497. C.
Criminis ratione sortimur forum. T. 4. c. 1402. C.
Criminis purgatio est duplex, una Canonica, altera vulgaris. T. 6. c. 861. D. E.
Criminis conscii testes esse possunt. T. 6. c. 850. D.
Criminis capitalis accusato servo, in dominum ejus an competat actio aliqua noxalis. T. 6. c. 8. A.
Ubi criminis nomen deficit, Stellionatus objicitur, T. 7. c. 653. B.
Qui criminis publici ab aliquo reus delatus, vel factus est, ab alio ejusdem criminis reum deferri non posse. T. 9. c. 1381. B.
Criminis publici definitio. Ibid. B. C.
Criminis reus, Vide, Reus criminis. T. 9. c. 137. E.
Criminis reus ibi potest conveniri, ubi crimen admisit. Tom. 10. c. 926. C.
Criminis publici ex causa servus fieri reus potest. Tom. 10. c. 946. C.
Post crimen contractum reus alienare potest. T. 3. c. 154. E.
Inter crimen adulterii, & crimen repetundarum differentia quæ est. T. 4. c. 820. D.
Ante crimen perduellionis contracta donationes factæ non valent. T. 4. c. 1341. C.
In crimen vocatus priscos honores retinet, novos ante finitam litem adipisci nequit. T. 4. c. 858. D.
Ante crimen contractum si sint factæ donationes, quid juris. T. 4. c. 1339. D.
In crimen subscriptio; Vide subscriptio.
Ob idem crimen, novum non est, ut quis pluribus legibus teneatur publicis. T. 9. c. 1449. C.
In crimen inscriptio necessaria ad accusandum judicio publico, vel extraordinario. T. 9. c. 1368. C. & seq.
In crimen subscriptio non semper exigitur ab actore. Tom. 9. c. 1159. C.
Post crimen perduellionis contractum alienationes bonorum factæ non valent. T. 9. c. 1396. C.
In crimen læsæ Majestatis incidit, qui habet privatum carcerem. T. 9. c. 1391. B. C.
In crimen læsæ Majestatis incidit, qui voces impias jactat in Principem, vel in tempora. Tom. 9. c. 1393. C.
Ob crimen condemnatus si sententiæ acquieverit, an alius possit appellare. T. 10. c. 800. D.
De crimine an transigere, vel pacisci liceat. T. 3. c. 144. D. & c. 567. C.
De crimine læsæ Majestatis cum quæritur, nulla dignitas a tormentis excipitur. T. 1. c. 514. C.
Crimine aut, pœnâ jus naturale neminem excusat, si crimen sit atrocius. T. 4. c. 503. C.
De crimine fraudati vectigalis quid statuit Papinianus. T. 4. c. 1368. C.
Qui de crimine cognitionem habet judex, an possit de re pecuniaria cognoscere. T. 7. c. 478. C.
Crimine ab uno disce omnes. T. 9. c. 1389. D. E.
De crimine incesti. T. 9. c. 1410. C. D.
De crimine expilatæ hereditatis. T. 9. c. 1457. A. & seq.
De crimine stellionatus. T. 9. c. 1461. B. & seq.
De crimine capitali pacisci, & transigere licet. T. 9. c. 1262. A. de non capitali non licet transigere, & pacisci per stipulationem. Ibid. c. 1261. E. & c. 1262. A.
De crimine peculatus. T. 9. c. 1454. C. D.
In crimine læsæ Majestatis legibus comparatum est, ut patrum scelera luerentur filiorum pœnis, & cur. T. 9. c. 1396. A. B.
Crimina, ac delicta longè differunt. T. 1. c. 864. C.
Crimina ferè omnia 20. annorum præscriptione tolli. Tom. 3. c. 98. A.
Crimina ab accusatoribus per libellum eduntur. T. 1. c. 498. D.
Crimina omnia extra ordinem puniuntur, probanturque. T. 1. c. 364. E.
Crimina extraordinaria, T. 1. c. 867. E. & c. 868. A.
Crimina extinguuntur præscriptione 20. annorum. T. 4. c. 1394. E. post vicennium non additur accusator. Ibid. E.
Crimina extraordinaria a Rhetore in declamationibus dicuntur crimina inscripta, & cur. T. 4. c. 844. C. D.
Crimina morte extinguuntur. T. 4. c. 1341. B. C.
Crimina inscripta quæ sunt. T. 4. c. 844. D.
Crimina extinguuntur præscriptione 20. annorum. T. 4. c. 1394. E. crimen adulterii simplicis in adultero tollitur quinquennio continuo. Ibid. c. 1395. A. in adultera præscriptione sex mensium utilium. Ibid. A.
Crimina privilegiaria. T. 6. c. 769. D.
Crimina triplici, vel qua druplici viâ possunt in judicium deduci. T. 6. c. 778. E. & c. 779. A.
Crimina omnia vicennio extinguuntur. T. 6. c. 595. A.
Crimina, quæ in heredem transmittuntur bonorum ratione. T. 7. c. 1478. C.
Crimina puniuntur, non quòd sint commissa, sed ne deinceps paria crimina ullus admittat, & ut omnis discat non admittere. T. 9. c. 1369. B.
Crimina extraordinaria inscriptionem exigant accusatoris. T. 9. c. 1463. B. C.
Crimina omnia durant annis 20. nec tolluntur, nisi præscriptione vicennii. T. 9. c. 1405. A.
Crimina sacrilegio adjuncta quæ. T. 9. c. 1455. A.
Crimina privata non sunt crimina legitima, & cur. T. 9. c. 1457. C.
Crimina quæ in heredem transeunt. T. 10. c. 505. D.
Crimina omnia extra ordinem puniuntur, probanturque. T. 10. c. 575. C.
Crimina purgat pœna, non pœnitentia. T. 10. c. 826. C.
Criminum purgandorum variæ consuetudines. Tom. 2. c. 1193. B. & sequ.
Criminum animadversio non est jurisdictionis. T. 3. c. 455. C.
Criminum abolitiones. T. 1. c. 876. A.
Criminum abolitio est temporaria. T. 6. c. 690. D.
Criminum abolitio datur, Judice sedente pro tribunali. T. 8. c. 793. E.
Criminum pœnas legitimas in usu esse desiisse. T. 9. c. 1143. C.
Criminum cognitio, atque punitio an sit jurisdictionis. Tom. 10. c. 862. E.
De criminibus propter infamiam nemo cum adversario pacisci potest. T. 3. c. 182. D.
Criminibus iisdem, quibus quis liberatus est, ab eodem accusari iterum non potest. T. 1. c. 365. E.
Criminibus pœna non imponitur arbitrio judicis, sed lege constituitur. T. 4. c. 849. C.
In criminibus omnibus, ut de eis & civiliter, & criminaliter agi possit. T. 9. c. 1444. A. ut civiliter, hoc postulat utilitas privatorum; ut criminaliter, hoc postulat vigor publicæ disciplinæ. Ibid. A.
De pluribus criminibus in unum libellum collatis adversùs unum, & eundem. T. 9. c. 1383. B. C. D.
Criminale judicium morte rei solvitur. T. 4. c. 1026. A.
Criminale judicium qui elegit, consumit civile. T. 4. c. 284. A. B.
Criminale furti judicium a civili quonam pacto differat. T. 6. c. 143. C. D.
Criminale judicium an præponatur petitioni hereditatis. T. 7. c. 220. D.
In criminali causa præsentiâ opus est rei, & accusatoris, & testium. T. 6. c. 875. E.
Criminalis lis jurejurando non deciditur. T. 1. c. 381. C. D.
Criminalis causa infra annum finiri debet. T. 6. c. 512. C.
Criminalis, an civilis quæstio major sit. T. 7. c. 150. C.
Criminalis causa peragenda est intra biennium. T. 9. c. 1475. E.
Criminalis causa præfertur civili. T. 9. c. 1431. C.

BIU Cujas

Criminalis causa. Vide, Causa criminalis.
Criminalis quæstio ut intra certum tempus terminetur. T. 9. c. 1475. E.
Criminalis exsequutio si sit legitima, & ordinaria, non tollit civilem actionem in duplum, vel quadruplum. T. 9. c. 624. B.
Criminalis causa non potest agi per procuratorem. T. 9. c. 1463. D. E. viri illustres possunt per procuratorem agere. Ibid. E.
Criminalis causa de antiquo jure peragenda est intra annum a die inscriptionis. T. 9. c. 11. B.
Criminalis causa præfertur civili in ratione judiorum. T. 10. c. 921. A.
Criminalis causæ terminandæ tempus olim fuit annus tantùm. T. 9. c. 1476. A.
Criminalis causæ terminus fuit annus jure antiquo. T. 1. c. 540. C.
Criminales causæ intra biennium finiuntur. T. 1. c. 541. B.
Criminales actiones. Vide, Actiones criminales.
Criminales causas per procuratorem agit nemo. T. 2. c. 1113. A.
Criminalia judicia. Vide, Judicia criminalia.
Criminalia privata judicia pœnam non habent certam, sed arbitrariam. T. 9. c. 1457. C.
Criminalium quæstionum cognitio diebus 40. ante Pascha cessare debet. T. 1. c. 530. D.
Criminalibus causis olim annus præscriptus fuit. T. 3. c. 5. C.
Criminalibus in causis publicorum judiciorum præventione unius accusatoris an cæteri omnes excludantur. T. 5. c. 118. D.
In criminalibus causis qui allegat, se alibi fuisse, ab eo exigitur probatio. T. 9. c. 1271. C.
Criminalibus causis servi in quo differunt a liberis hominibus. T. 9. c. c. 1378. C.
Criminalibus judiciis, & publicis cum concurrant privata, & civilia judicia ob idem factum, & utriusque experiri licet, nec alterum altero consumitur. T. 9. c. 1455. D.
Criminalibus in causis illud est absolutum, ut si accusatori deficiant probationes, protinus reus absolvatur. T. 10. c. 873. E.
Criminaliter agere, & vindictam publicam persequi solus fisci advocatus potest. T. 9. c. 1373. C.
Criminaliter non agitur ob rem modicam. T. 9. c. 1464. E.
Crocodilus cavillationis genus. T. 8. c. 609. E.
Crocusantia. T. 3. c. 271. E.
Cruces infixæ in signum possessionis. T. 6. c. 826. B. C.
De crucis, & furcæ supplicio. T. 3. c. 457. A.
Crucis supplicium a quo sublatum. T. 1. c. 499. B. C.
In crucis signum, vexillum nomine laborum ex auro, & lapidibus pretiosis a Constantino transformatum. T. 2. c. 915. A. B.
Crucis judicium in purgationibus criminum. T. 2. c. 1194. B.
Crucis signum veris Christianis semper fuit sanctum, & venerabile. T. 10. c. 827. C.
Crucis signi insignis commendatio. Ibid. C.
Crustæ, quibus fit muricis puri rubor. T. 2. c. 799. A.
Crux semper sancta, & venerabilis. T. 2. c. 41. B.
Cubicularius si fiat tutor, desinit esse cubicularius, at non contra. T. 7. c. 976. C.
Cubicularius quisnam sit. T. 10. c. 1125. E.
Cubiculariorum Principis privilegia. T. 2. c. 897. A. B.
Cubiculariorum decuriones. Ibid. B.
Cubiculi sacri Primicerii. Ibid. B.
Cubiculum sacrum duplex. T. 2. c. 897. A.
Cubiculum cæcum. T. 3. c. 54. C.
Cucuma, vel cucumella. T. 3. c. 169. B.
Cujacius tollit menda in titulo de sepulcris violatis. T. 4. c. 192. C.
Cujacius fatetur, regulariter creditorem habere electionem. T. 4. c. 203. D.
Cujacius libros Quæstionum ordinatur ab invocatione Dei. T. 4. c. 1. A. B.
Cujacius locum in Seneca restituit. T. 7. c. 1426. C.
Cujacius bonâ fide reddit, quod ex aliis sumit. T. 10. c. 218. D.
Cui datur actio, ei multo magis exceptio. T. 4. c. 548. E.
Cui nihil datur, is rogando obligari non potest. T. 4. c. 544. B.
Cujus nulla bona sunt, ejus, & nullum testamentum est. T. 4. c. 353. B.
Cujus nihil interest, actio ei non datur. T. 4. c. 874. C.
Calcitæ. T. 3. c. 273. A.
Culei quid. T. 8. c. 628. E.
Cullei quidnam sint. Tom. 10. c. 855. E.
Culpa duplex. T. 1. c. 1225. B.
Culpa alia in faciendo, alia in non faciendo consistit. T. 1. c. 1224. D.
Culpa, an custodia veniat, nulla est differentia inter pigneratitiam, & commodati actionem. T. 3. c. 556. A.
Culpa in faciendo consistit. Ibid. A.
Culpa a custodia differt. Ibid. A.
Culpa non demitur, pœna persæpe tantùm. T. 1. c. 879. B.
Culpa accessionis non nocet reo. T. 1. c. 1225. C.
Culpa patris filiæ non nocet. T. 2. c. 1132. A.
Culpa imputatur creditori. T. 4. c. c. 1315. D.
Culpa. Vide, Diligentia.
Culpa lata an sit dolus præsumptus. T. 5. c. 136. C.
Culpa lata dolo quàm proxima sit. Ibid. B.
Culpâ an careat, is qui scivit, sed tamen prohibere non potuit. T. 5. c. 589. A.
Culpa, & dolus coheredum venit in actionem familiæ erciscundæ. T. 7. c. 541. D.
Culpa lata dolo quando comparetur. T. 7. c. 101. C.
Culpa lata dolus est. T. 7. c. 873. E.
Culpa an sit immiscere se rei, quæ ad se non pertinet. T. 8. c. 329. C.
Culpa in faciendo, & non faciendo consistit. T. 8. c. 671. E.
Culpa, quæ est in faciendo, negligentia est. T. 8. c. 671. E. & c. 672. A.
Culpa dolus. Ibid. c. 671. E.
Culpa quid. T. 9. c. 294. B. & c. 508. E.
Culpa levis, non leviſſima, & dolus veniunt in pigneratitiam actionem. T. 9. c. 298. E.
Culpa, & dolus in quibus contractibus venit, & in quibus non venit. T. 9. c. 294. A. B.
Culpa levis, lata, leviſſima quæ. T. 9. c. 380. C.
Culpa leviſſima in quibus contractibus præstatur. Tom. 9. c. 294. C. D.
Culpa lata, & dolus in omnibus contractibus præstatur. Ibid. D.
Culpa lata quæ. T. 9. c. 361. E. & c. 362. A.
Culpa duplex est; una in faciendo; altera in non faciendo. T. 9. c. 569. D.
Culpa leviſſima venit in commodato. T. 9. c. 299. B.
Culpa, & custodia in quo differunt. T. 9. c. 1196. E. & c. 1197. A.
Culpa quid sit. T. 9. 1197. A. qui præstare tenentur culpam. Ibid. A. B.
Culpæ disquisitio, definitio, & probatio est difficilis. T. 4. c. 1020. A.
Culpæ præstatio an adesse, vel abesse possit in contractu bonæ fidei. T. 5. c. 418. C.
Culpæ injustè dari, quod utriquè commune est. T. 6. c. 7. B.
Culpæ nomine coheredes alios aliis teneri judicio familiæ erciscundæ. T. 7. c. 543. A.
Culpæ quænam annumerentur in lege aquilia. T. 8. c. 1087. B.
Culpæ & diligentiæ similis gradus. T. 8. c. 672. A.
Culpæ, & negligentiæ nostræ plerumque furtum adnumeratur. T. 9. c. 1197. E.
Culpæ gradus quot. T. 9. c. 294. C.
Culpam unius ex coheredibus non præjudicare cæteris. T. 2. c. 1306. A.
Inter culpam, & dolum differentia quæ est. Tom. 4. c. 321. D.
Culpam purgat oblatio, veluti mo-

BIU Cujas

tam, sed non maleficium. Tom. 4. c. 241. D.
Post culpam a debitore commissam debitori perire id, quod ex causa condictionis debetur, si pereat. T. 7. c. 640. E. & c. 641. A.
Culpam socii venire in actionem communi dividundo. Tom. 7. c. 582. A.
Culpam levissimam in actionem pigneratitiam non venire. T. 9. c 299. B.
Culpam dum negamus, periculum pertinere concedimus ad inspectorem. T. 10. c. 454. E.
In culpa qui junguntur, in pœna separari non debent, ut ait D. Cyprianus. T. 4. c. 851. C.
Ex culpa lata siquid perierit. Vide, Perire.
Culpæ, & diligentiæ gradus varii. T. 9. c. 294. B. C.
Culturæ pars stercoratio. Tom. 4. c. 895. A.
Cultus & ornatus differunt. T. 1. c. 438. E.
Cum articulus qua ratione conditionem faciat. T. 6. c. 130. C. D.
Cum potuero, doti tibi erunt, clausulæ effectus. T. 8. c. 581. D.
Cuniculus quid a specu differat. T. 3. c. 468. A.
Cuniculus. T. 5. c. 673. B.
Cupiditas cæca emptorem in fraudem inducit. T. 10. c. 192. A.
Cupio est fideicommissi verbum. T. 4. c. 536. C.
Cupio, volo, rogo, mando, & peto hæc verba sunt precaria, non directa. T. 4. c. 515. A.
Cupressææ mensæ venditor pro citrea, quomodo teneatur. T. 7. c. 785. D.
Cupressi daphnenses per Ægyptum non exscindendæ, vel vendendæ. T. 2. c. 884. B.
Cura, & cultura quid differant. T. 1. c. 71. E.
Cura major requiritur in re servanda aliena, quàm in sua. T. 7. c. 819. E.
Cura finitur ætate legitimâ adolescentis. T. 9. c. 603. D. E.
Cura duplex est, alia legitima, alia dativa, nulla testamentaria. T. 9. c. 609. A. B.
Cura invito defertur, quasi munus civile, & publicum. T. 9. c. 592. A.
Curæ, ac tutelæ differentia. T. 1. c. 53. B.
Ad curam ejus, cujus quis tutelam administravit, invitus vocari non potest. T. 1. c. 406. E.
Ad curam, vel tutelam non vocantur cognati. T. 4. c. 346. B.
Curagendarii. T. 2. c. 931. D.
Curagendarii quinam sint. T. 10. 846. E.
Curare effectum significat, ut apud Tullium, curare pecuniam, vel nummos. T. 1. c. 1188. A.
Curare quot modis accipitur. Ibid. A.
Curatio a nullo parente testamento defertur. T. 1. c. 790. A.
Curatio est virile officium. T. 7. c. 1320. E.
Curatio furiosi defertur agnatis, & gentilibus. T. 8. c. 509. B.
Ex curationis causa qui tenentur. T. 1. c. 795. B. C.
Curationis finis est legitima ætas. T. 4. c. 1009. E.
De curatione ventris. T. 1. c. 822. C.
An curatione fœmina citiùs, quàm vir liberetur. T. 8. c. 924. A.
Curationum tria onera. T. 1. c. 1021. A.
Curator, & Procurator reipublicæ idem. T. 2. c. 711. B. C.
Curator an servum furiosi manumittere possit. T. 3. c. 417. A.
Si curator creatus appellarit. T. 1. c. 882. B.
Curator ætatis ratione non datur. T. 1. c. 1030. B.
Curator creditorum gratiâ dari solet. T. 1. c. 822. D.
Curator quibus personis dari solet. T. 1. c. 464. C.
Curator ut confirmandus. T. 1. c. 790. A.
Curator, qui minorem fraudaverit, in duplum convenitur. Tom. 1. c. 408. A.
Curator minorem suam intra annum 25. uxorem non potest ducere, nec ejus filius. T. 1. c. 547. D.
Curator testamento datus a Prætore confirmatur. T. 3. c. 171. A.
Curator testamento, vel codicillis jure non datur. T. 3. c. 76. C. & c. 170. B.
Curator hodie non lege, sed per Prætorem datur. T. 1. c. 1047. A.
Curator si plus petierit, causâ cadit. T. 3. c. 183. D. E.
Curator operum periculo nominatoris creatur filiusfam. T. 2. c. 764. B.
Curator exsequitur ea, quæ sunt facti; tutor, quæ consilii, animi, & juris. T. 1. c. 1317. D.
Curator an detur tutorem habenti. T. 1. c. 48. E.
Curator bonis datur. T. 1. c. 822. D.
Curator λευκαντένς, sive πλύτης. T. 1. c. 214. B.
Curator aut legitimus, aut honorarius. T. 1. c. 322. B.
Curator civitatis. T. 3. c. 354. A.
Curator fisci quibus jus dicit, & quibus curator reipublicæ. T. 4. c. 834. B. C.
Curator furioso petere potest bonorum possessionem, non quidem edictalem, sed decretalem, & cur. T. 4. c. 398. C. quid, si curator furiosi decretalem non petierit. Ibid. E.
Curator frumenti conventi. Vide, Procurator rei frumentariæ.
Curator rei frumentariæ, si condemnetur, quasi ejus pecuniæ debitor, an poterit opponere compensationem ejus pecuniæ, quam ei invicem debet respublica, vel fiscus. T. 4. c. 841. D. E.
Curator reipublicæ dicitur, & pater civitatis in jure. T. 4. c. 834. B. C.
Curator reipublicæ, seu debitor rei frumentariæ an uti possit compensatione ejus pecuniæ, quam sibi vicissim resp. debet. T. 4. c. 841. E. & c. 842. A.
Curatore reipublicæ pro patre facto emancipatus filius fidejubere non cogitur. Tom. 4. c. 870. E.
Curator reipublicæ an teneatur creditoribus etiam post depositum officium. T. 4. c. 869. E. & c. 870. A.
Curator reipublicæ, & procurator fisci, vel Cæsaris, qui differunt. T. 4. c. 834. B.
Curator, vel quasi curator non potest negotia, quæ cœpit, deserere, nec intermittere, alio non subrogato. T. 4. c. 1009. E.
Curator bonis non constituitur, nisi voluntarius. T. 4. c. 868. D. & nisi magna ex causa Princeps aliud velit. Ibid. D.
Curator est legitimus, vel dativus. T. 4. c. 1007. A.
Curator, & tutor in quo differunt. T. 4. c. 308. E.
Curator, vel tutor quando conveniri potest post depositum officium. T. 4. c. 1023. E.
Curator cur datur ventri, non tutor, ex edicto Prætoris. T. 4. c. 303. B.
Curator est loco domini. T. 4. c. 545. A.
Curator non datur testamento, tutor datur. Ibid. A.
Curator cur ventri datur, non tutor. Ibid. A.
Curator datur omnibus, qui suis rebus superesse nequeunt. T. 4. c. 397. A.
Curator. Vide, Minor, pubes, pupillus.
Curator bonis cui detur. T. 5. c. 578. A.
Curator bonis debitoris datus quomodo se gerere debeat. T. 5. c. 774. A.
Curator furiosi quandonam societati rectè renuntiare possit, dubitatum fuisse, Justinianus *l. ult. C. pro socio* ait. T. 5. c. 488. A.
Curator testamento an dari possit. T. 5. c. 1043. D.
Curator, qui in negotio adolescentis errore deceptus sit, si alioquin rem bonâ fide gesserit, an damnum ea de re accipiet. T. 5. c. 440. A.
Curator cui non est, administrationem, & alienationem rerum suarum habere an censeatur. T. 5. c. 744. C.
Curator ætate minoribus an æquè detur, ac tutor. Tom. 5. c. 578. D.
Curator, & tutor in quo differunt, & in quo non differunt. T. 5. c. 1173. E. & c. 1188. B. & seq.
Curator furiosi an domini loco haberi debeat. T. 6. c. 145. B.
Curator puellæ, non tantum dotem pro ea dare debet, sed etia m im-

pen-

pendia facere, quæ ad nuptias necessaria sunt. T. 6. c. 603. A.
Curator impuberi datus quacumque causa perseverat in diem pubertatis in eadem cura. T. 6. c. 559. D.
Curator non potest adultam, cujus negotia gerit, uxorem ducere. T. 6. c. 544. B.
Curator reipublicæ an habeat actionem adversùs contutorem. T. 6. c. 10. D.
Curator constitutus a republica ad siliginem coemendam in usum reipublicæ. Ibid. B.
Curator consilio, & operâ tueri debet non solùm patrimonium, sed & corpus, ac salutem furiosi. T. 6. c. 136. E.
Curator an dari necessum sit pupillo, si tutor affuerit. T. 6. c. 203. E.
Curator furiosi heredis instituti agnovit bonorum possessionem secundùm tabulas decretalem, & fruitur bonis hereditariis. T. 7. c. 1176. C. legata præstat. Ibid. C.
Curator reipublicæ est tantùm judex, & censor rerum ad municipium pertinentium. T. 7. c. 135. D. is erat ex decurionibus, vectigalia locabat, vias curabat, causas reipublicæ agebat apud Præsidem, vel Principem. Ibid. D.
Curator testamento an detur. T. 7. c. 1320. E.
Curator cur potissimùm constituatur. T. 8. c. 511. E.
Curator bonis custodiendis quando detur. T. 8. c. 132. A.
Nullus curator, qui ex inquisitione eligitur, satisdat. T. 9. c. 582. B.
Curator nullam potestatem habet in puberem, aut impuberem. T. 9. c. 566. E. & c. 567. A.
Curator, vel tutor præstat dolum, & culpam latam, & quantam in rebus suis diligentiam. T. 9. c. 592. B.
Curator datur rebus, tutor personæ. T. 9. c. 566. B.
Curator, & tutor in quo differunt. T. 9. c. 556. E. & c. 557. A. & c. 566. A. & seq. & c. 590. C.
Curator, vel tutor ad litem datur ante litis contestationem. T. 9. c. 982. E.
Curator bonis datus dominii causam præstat. T. 9. c. 1231. A. B.
Curator non potest ducere pupillam uxorem. T. 9. c. 448. A. B.
Curator in quibus casibus datur curatorem habenti. T. 9. c. 565. E. & c. 566. A. & seq.
Curator non datur puberi testamento. T. 9. c. 556. E.
Curator, vel tutor non debet vectigalia conducere. T. 9. c. 579. A. & seq.
Curator furiosi, vel prodigi in quo differat a curatore minoris vigintiquinque annis. T. 10. c. 51. E.
Curator reipublicæ quo munere fungebatur. T. 10. c. 384. D.
Curator reipublicæ an jus dicendæ mulctæ habeat. T. 10. c. 398. E.
Curator reipublicæ est quasi judex, & censor rerum, quæ ad civitates pertinent. T. 10. c. 504. D.
Curator an possit repudiare bonorum possessionem delatam adolescenti, cujus est ipse curator. T. 10. c. 785. D.
Curator si intervenerit, an possit minor restitui adversùs solutionem. T. 10. c. 899. D.
Curator an possit emere rem adolescentis, vel furiosi, vel prodigi. T. 10. c. 1007. D.
Curatoris reipublicæ munus, & cura. T. 1. c. 886. C.
Curatoris rei frumentariæ, & Ædilis differentia. T. 3. c. 41. A.
Curatoris, ac tutoris differentiæ. T. 3. c. 490. A.
Curatoris, ac tutoris datio juris est, non patriæ potestatis, vel jurisdictionis. T. 3. c. 170. B.
Sine curatoris auctoritate puberes obligantur. T. 4. c. 400. A.
Curatoris bonorum possessionem petentis furioso scientia non nocet, tutoris verò scientia nocet pupillo. T. 4. c. 398. C.
Curatoris dandi testamento jus non est patri. T. 4. c. 545. A.
Curatoris pignora non capi possunt. Tom. 4. c. 1024. E. & c. 1025. A.
Curatoris scientia non nocet adolescenti. T. 4. c. 400. B.
Curatoris reipublicæ officium quale. T. 4. c. 834. B.
Curatoris pactum an noceat adulto. T. 9. c. 107. A. & seq.
Ex curatoris, vel tutoris facto quando minores agere, vel conveniri possunt. T. 9. c. 576. B. & seq.
Curatoris fraus, aut negligentia vitio vertitur, non paupertas. T. 9. c. 584. A.
Curatoris auctoritas quando est necessaria, & quando non est necessaria. T. 9. c. 1257. C. & seq.
Curatori adolescentis nomine accusare licet. T. 1. c. 490. E.
Curatori quicquam testamento dari vetitum. T. 1. c. 690. B.
Curatorei pro *curatori*. T. 3. c. 76. E.
Curatori reipublicæ an adsidere possit in consilium vir ejusdem civitatis. T. 4. c. 834. D.
Curatori invito in causa pupilli non defertur jusjurandum, & cur. T. 6. c. 53. C.
Curatorem habenti quibus causis curator datur. T. 1. c. 48. E. & c. 49. C.
Per curatorem an hereditas acquiri possit. T. 3. c. 20. D.
Inter curatorem voluntarium, & coactum differentia quæ. T. 4. c. 868. D.
Curatorem habenti an curator potest dari. T. 5. c. 1188. C.
Curatorem testamento rectè non dari. T. 7. c. 1379. B.
Curatorem, vel tutorem habenti in quibus causis tutor, vel curator datur. T. 9. c. 555. E. & c. 566. A. & seq.
Curatorem, vel tutorem non tantùm teneri ex administratione tutelæ, sed etiam eum, qui quasi tutor, vel curator aliquid administravit, cum non esset tutor, vel esse non posset. T. 9. c. 586. B. C.
Curatorem habenti curator datur. T. 9. c. 566. C.
Curatorem, & tutorem dare legis est, non jurisdictionis. T. 10. c. 865. D.
In curatore distinctio notanda. T. 4. c. 1025. C.
Curatore colludente, si quis minorem 25. annis in emendo circumvenerit, an adolescens emptioni cogatur stare. T. 7. c. 779. B.
De curatore funeris. T. 7. c. 1282. D. E. si plus impenderit, an repetat ab heredibus. Ibid. c. 1283. A.
De curatore furiosi, vel prodigi. T. 9. c. 608. D. E.
De curatore, qui removetur tanquam suspectus. T. 9. c. 582. D. E.
De curatore, vel tutore, qui satis non dedit. T. 9. c. 581. D.
De curatore, qui cum satisdare debeat, non satisdedit. T. 9. c. 582. D. E.
De curatore, ad quem non omnium rerum pupillarium administratio pertinet, sed unius rei tantùm, unius litis defensio. T. 9. c. 584. C.
De curatore, vel tutore in litem dando. Ibid. C. & seq.
De curatore furiosi eadem quæstio. T. 10. c. 785. D.
Curatores ædificiorum, & viarum publicarum quinam propriè dicantur. T. 3. c. 655. C. D.
Curatores reipublicæ quales sint. Ibid. C.
Curatores an accipiant adolescentes inviti. T. 1. c. 48. A.
Curatores viarum publicarum. T. 1. c. 478. E. & c. 479. A. B.
Curatores dativi. T. 1. c. 790. D.
Curatores quibus ex causis nomine pupilli agere, vel conveniri possunt. T. 1. c. 792. C. D.
Curatores testamentarii egent confirmatione, tutores non item. T. 1. c. 1035. C.
Curatores quibus causis se excusare possunt. T. 1. c. 793. A. B.
Curatores qui sibi dari petant. T. 1. c. 791. B.
Curatores minorum res sine decreto alienare non possunt. T. 1. c. 796. C.
Curatores non coguntur accipere minores, nisi certis ex causis. T. 1. c. 987. A.
Curatores furiosis, vel prodigis dantur. T. 2. c. 372. A. B.
Plures curatores bonis constituuntur, quidam rem defuncti attigerunt, quidam non: quæritur, an coguntur creditores priùs agere cum iis, qui rem attigerunt, quàm cum aliis. T. 4. c. 868. C.

BIU Cujas

Curatores an dentur puberibus. T. 4. c. 400. A.
Curatores viarum. T. 5. c. 874. A.
Curatores si sint plures,& agatur de summa administrationis, omnes sunt conveniendi apud eundem judicem. T. 9. c. 592. C. D. & priùs convenietur, qui administravit. Ibid. D.
Curatores quibusnam dentur, & ad quam usque ætatem. T. 8. c. 923. D. E. & c. 924. A.
Curatores operum publicorum reipublicæ tenentur ab opere absoluto usque in annos 15. T. 9. c. 1183. A.
Curatores qui petant. T. 9. c. 561. D.
Curatores a quibus dabantur. T. 9. c. 609. B.
Curatores non debent fieri publicani,& cur. T. 9. c. 579. A. & seq.
Curatores quando conveniri possunt pro administratione curæ. T. 9. c. 591. B. C. & seq.
Curatores legitimi, aut petiti,& dati sine inquisitione, non sunt justi administratores sine satisdatione rem pupilli salvam fore. T. 9. c. 581. D.
Curatores, vel tutores an possint subscribere in crimen falsi. T. 9. c. 1365. C. & seq.
Curatores, vel tutores qui dare non possunt. T. 9. c. 563. B. & seq.
Curatores, vel tutores qui dare possunt. Ibid. B. & seq.
Curatores incipere debent a confectione inventarii, sive repertorii. T. 9. c. 569. E.
Curatores cur dentur, & de quo teneantur. T. 10. c. 51. E. & c. 52. A.
Curatores reipublicæ an jus dicendæ mulctæ habeant. T. 10. c. 609. C.
De curatorum administratione, & periculo. T. 1. c. 791. C.
Curatorum auctoritas. T. 1. c. 792. A.
Curatorum, qui bonis dantur, varia exempla. T. 8. c. 118. B.
De curatorum potestate in alienandis rebus minorum. T. 9. c. 572. C. & seq.
De curatorum, vel tutorum administratione ex pecunia pupillari fœneranda, & deponenda. T. 9. c. 569. A. & seq.
De curatorum, & tutorum periculo. T. 9. c. 575. C. & seq.
Curatorum officium, & culpa. T. 10. c. 824. A.
Duobus curatoribus frumenti parandi a republica ordinatis, quæritur, si unus in munere fraudulenter versatus sit, an alter pro altero conveniri possit? T. 4. c. 868. A. qui rem malè gessit, priùs conveniatur, quàm collega. Ibid. B.
Curatoribus rei frumentariæ data fuit pecunia publica omnibus in solidum, quæritur, an si data sit pro virilibus portionibus, & separatis, non sit curæ commune periculum? & quid dicendum. Ibid. D. E.
Curatoribus condemnatis, per quos res adolescentis servari potest, an etiam salva sit adolescenti restitutio in integrum adversùs tutorem. T. 4. c. 903. D. & seq.
De curatoribus furioso, & aliis extra minores dandis. T. 1. c. 796. D.
Sine curatoribus olim puberes adrogabantur. T. 4. c. 751. C. hodie non potest ex constitutione Claudii. Ibid. C.
De curatoribus furioso, vel dementi datis, & quodnam sit eorum officium. T. 6. c. 136. E.
De curatoribus falsis. T. 9. c. 586. B. C.
De curatoribus, qui moram judiciis adferunt. T. 9. c. 142. C. D.
De curatoribus, & tutoribus suspectis. T. 9. c. 582. D. E. & c. 583. A. & seq.
De curatoribus, vel tutoribus illustrium, vel clarissimarum personarum. T. 9. c. 561. E. & c. 562. A. & seq.
Ex curatoribus, vel tutoribus pluribus, si omnes, vel unus agere pro minore, vel conveniri possit. T. 9. c. 577. C. D. & seq.
De curatoribus, qui dantur puberibus furiosis, & prodigis. T. 9. c. 557. E.
An sine curatoribus suis possint puberes ex stipulatu obligari. T. 10. c. 86. D.
Curcuma. T. 3. c. 311. D.
Curia senatum significat, & duplex est. T. 2. c. 703. D.
Curia seminarium est honorum, & munerum. T. 2. c. 738. C.
Curia non solvitur. T. 2. c. 715. B.
Quæ dignitates curiâ solvant. T. 2. c. 724. B.
Curia minor Senatus cur dicta, & Decuriones minores Senatores appellati. T. 5. c. 120. E.
Curia erat instar senatus, & curiales dicuntur minores Senatores. T. 10. c. 871. D.
Curiæ ejusdem Decuriones, aut Senatores an esse possint pater, & filius familias, & duo, vel plures fratres. T. 5. c. 120. E.
Curiæ ordo ubi non erat, ibi tantùm erant defensores, non magistratus municipales. T. 10. c. 871. D.
Cum curiis viris militaribus nihil sit commune. T. 2. c. 715. B.
Curialis conditionis quæstio apud Præsidem agitatur, & intra tres menses deciditur. T. 2. c. 718. C.
Curiali vacatio ad tempus rectè conceditur. T. 2. c. 744. B.
Curiali si non curialis heres exstiterit, curiæ debetur quadrans. T. 2. c. 732. E.
Curialem patris fortunam nati, & postumi sequuntur. T. 2. c. 716. D.
Curialem, & municipem pro eodem accipi. T. 2. c. 860. E.
Curiales sunt sub jurisdictione Præsidis. T. 2. c. 716. C.
Curiales occupari non debent humilioribus officiis. T. 2. c. 777. A.
Curiales servos esse reipublicæ, ac viscera civitatum. T. 2. c. 703. E.
Curiales pro republica subeunt munera, non pro re privata Principis. T. 2. c. 709. A.
Curiales ultra terminos propriæ civitatis non jubeantur sui exhibere præsentiam. T. 2. c. 710. A. B.
Curiales res immobiles, & mancipia rustica vendere prohibentur sine interpositione decreti. T. 2. c. 727. A.
Curiales non subjiciuntur tormentis. T. 2. c. 771. B.
Curiales ne militent. T. 2. c. 949. B.
Curiales quinam sint. T. 10. c. 699. D.
Curiales an habeant jus sedendi in Secretario Præsidis provinciæ. T. 10. c. 859. A.
Curiales sæpe separantur ab honoratis. Ibid. A. B.
Curialium descriptiones. T. 2. c. 686. C.
Curialium legitima. T. 2. c. 1059. D.
De curialium prædiis sine decreto non alienandis. T. 2. c. 725. D.
Curialibus interdicitur, ne ruri habitent. T. 2. c. 733. E.
Curialibus profugis, si intra annum evocati redierint, bona vendita redduntur, post annum Curiæ addicuntur. T. 10. c. 656. D.
Curio, seu rector parochiæ cum persona appelletur, consequens est, & parochiæ curam personatum esse. T. 6. c. 839. D.
Curionum decreto municipales creantur magistratus. T. 1. c. 886. E.
Curiosi ex schola agentium in rebus mittuntur. T. 2. c. 934. A.
Curiosi, & curagendarii qui dicantur, & eorum officium, T. 2. c. 933. C.
Curiosi ex agentibus in rebus creantur. Ibid. C.
Curiosi quinam sint, & unde sic dicti. T. 10. c. 846. E.
Curiositas in creditore non exigitur. T. 1. c. 1300. C.
Curiositatem jura in creditoribus quando requirunt. Ibid. A. B.
Curmi quid sit Dioscoridi. T. 3. c. 3. c. 319. C.
Currus quadrigæ non cedit legatæ, ut pars, vel accessio. T. 4. c. 410. A.
Cursus clabularis, & vehicularis. T. 2. c. 993. C.
Cursus publicus non veniat in querelam. D. 2. c. 992. C.
Cursu publico privatis uti non licet. Ibid. A.
Ad cursum publicum utebantur bobus, asinis, mulis. T. 2. c. 988. A.

BIU Cujas

Curtem vendere aliud est; aliud vendere feudum. T. 2. c. 1220. E.
Curtem Ecclesiæ alienatam sequuntur Vasalli. T. 2. c. 1336. D.
Curulis equus. T. 2. c. 740. A.
Cusores a muneribus civilibus excusantur. T. 2. c. 767. C.
Cusores linarii qui. T. 2. c. 768. E.
Custodes horreorum. T. 9. c. 406. B.
Custodia publica an irroget infamiam. T. 3. c. 428. B.
Custodia diligens quæ sit, & quod ejus ministerium. T. 3. c. 417. E.
Custodia officii. Tom. 2. c. 585. C. E.
Custodia aliud est, aliud possessio. T. 4. c. 650. D.
Custodia depositæ pecuniæ tantùm est non usus. T. 4. c. 211. E.
Custodia, & diligentia idem est. T. 5. c. 420. D.
Custodia rei emptæ quænam complectatur. T. 5. c. 649. A.
Custodia, & diligentia an idem sint. T. 3. c. 420. D.
Custodia, idest, possessio. T. 8. c. 313. E. & c. 314. A.
Custodia quid. T. 8. c. 635. C.
Custodia a quo exigitur, is præstat levem culpam. T. 8. c. 798. C.
Custodia reorum qualis esse debet. T. 9. c. 1385. C. D.
Custodia diligens non complectitur carcerem, & vincula. Tom. 9. c. 1385. D.
Custodia plenissima. T. 9. c. 294. B.
Custodia quid sit. T. 9. c. 1197. A. quam custodiam quisque præstare tenetur. Ibid. A. B. C.
Custodia reorum ad quos pertinet. T. 9. c. 1389. C. D.
Custodia privata illegitima, & illicita est. T. 9. c. 1391. B. C.
Custodia quandoque est studium, & accuratio boni, & diligentis patris familias in re custodienda. T. 10. c. 701. C.
Custodia plerumque significat publicum carcerem, interdum reum, qui detinetur in custodia. T. 10. 721. C.
Custodia in depositò quænam sit. T. 10. c. 986. B.
Custodiæ nomine publica custodia continetur. T. 2. c. 586. D.
Custodiæ depositum. T. 9. c. 350. A. Vide, Depositum.
Custodiæ nomen ambiguum est. T. 9. c. 1389. D.
Custodiæ verbo leviſſima culpa significatur. T. 10. c. 443. D.
Custodiam, & diligentiam qui quem dicit præstare, hic dicit ex opposito præstare omnem culpam, omnem negligentiam. T. 4. c. 488. C.
De custodia reorum. T. 1. c. 872. C. & T. 2. c. 585. C. & T. 9. c. 1386. C. & seq.
Pro custodia rei alicujus qui mercedem accepit, is hujus periculum custodiæ præstat. T. 6. c. 5. D.
De custodia reorum, & observatione eorum, qui rei postulati sunt, & judicio exhibiti, & de carcere, & vinculis publicis. T. 9. c. 1386. C. & seq.
Custos pigneratitius ædium vitiosarum an efficiatur is, qui ob non præstitam cautionem a domino earum in possessionem ædium vicinarum missus est. T. 5. c. 6. C.
Cyclades insulæ. T. 2. c. 1091. D.
Cydonium quid sit, an vini appellatione contineatur. T. 7. c. 1456. D.
Κυρηναϊκὴ, vulgo *Quiritana*. T. 2. c. 184. E.
Cyprus æroſa dicta. Vide, Æroſa Cyprus.
Cyprus aeroſa insola vocatur apud Festum, & cur. T. 9. c. 1449. C.
Cyrrestica Syriæ pars proxima. T. 3. c. 207. B.
Cyziceni operarii. T. 2. c. 830. A.

D

DAbo, ut des, est pactum nudum. T. 7. c. 827. D.
Daciæ provinciæ quinque. T. 2. c. 674. A.
Daciæ consuetudo circa traditionem prædii Ecclesiæ donati. T. 3. c. 553. A.
Daciæ Præses cur Præfectus Augustalis appellatur. T. 10. c. 850. B.
Dama, vel Damas, & Demetrius idem est, ut Menas, & Menodorus. T. 7. c. 1324. B.
Damna post mortem testatoris illata sustinet heres, sic & lucra. T. 4. c. 201. B. secus in nominibus factis deterioribus, seu melioribus. Ibid. C. ratio hujus differentiæ quæ. Ibid. D.
Damna illa an post mortem sustineat heres. Ibid. B.
Damna, & onera quem sequuntur, eundem & emolumenta sequi necesse est, & contra. T. 4. c. 1229. D. E.
Damna fatalia ex improviso accidunt, nec ea effugere est. T. 6. c. 327. B.
Damna utrinque facta quonam modo compensantur. T. 6. c. 7. B. C.
Damnare ad ferrum est damnare ad gladium. T. 4. c. 16. B.
Damnari adversarii arbitrio gravius est, quàm judicis. T. 7. c. 163. D.
Damnari plus est, quàm convinci. T. 7. c. 885. A.
Damnari quanti actor juraverit in litem plus est, quàm quanti actoris interest. T. 7. c. 163. D.
Damnare in solidum eum, qui bonis exutus est, inhumanum est. T. 8. c. 801. A.
Damnari an quis possit in eo, quod facere non possit. T. 8. c. 55. B.
Damnari neminem posse, absente accusatore, vel actore. T. 9. c. 1420. D.
Damnati verbum quid significat. Tom. 1. c. 1327. D.
Damnati in ludum venatorium melior est conditio, quàm damnati ad bestias. T. 3. c. 368. A.
Damnati in perpetuum civitatem amittunt, libertatem retinent. T. 1. c. 499. E. & c. 500. A.
Damnati judicio publico testimonii judiciarii, vel testamentarii dictionem non habent. T. 4. c. 1474. C. D.
Damnati ad pœnam, quæ capite minuat, an possint instituere accusationem, vel delationem. T. 8. c. 438. A.
Damnati ex causa criminali an fiscales causas deferre possint. T. 8. c. 436. E.
Damnati in metallum an fiscales causas deferre possint. T. 8. c. 437. B.
Damnati in metallum statim suam conditionem permutant. T. 8. c. 166. B.
Damnati infecti causâ qui mittitur in possessionem, an possideat. T. 8. c. 270. D.
Damnati publico judicio testes esse non possunt. T. 9. c. 277. A.
Damnati cum ad supplicium ducebantur, quæ observabantur. T. 9. c. 1480. C.
Damnati extremo supplicio ducuntur ad supplicium irretiti laqueo, aut bojâ, *la hart au col*. Tom. 9. c. 1389. A.
Damnati ex eremodicio, & ex contumacia differunt. T. 10. c. 799. C.
Damnati in opus publicum perpetuum quam capitis diminutionem patiantur. T. 10. c. 123. A.
Damnatio ad gladium, ac damnatio in ludum. T. 3. c. 367. E. & c. 368. A.
Damnatio in metallum non fit ad tempus. T. 3. c. 155. E.
Damnatio extinguitur provocatione. T. 1. c. 1327. D.
Damnatio judicis est, pœna verò solius legis jure ordinario. T. 4. c. 848. C.
Damnatio in metallum est maxima capitis diminutio, morti comparatur, plectit civitate, & libertate. T. 4. c. 1147. A. damnatus in metallum jus eligendi non habet, secus in deportato. Ibid. A.
Damnatio in metallum quare sit pœna graviſſima, & nulla sit illâ gravior. T. 5. c. 752. D.
Damnatio in metallum a damnatione ad gladium quid distet. T. 5. c. 1159. B. & seq.
Damnatio in metallum non extinguit omnia jura, & tamen in omni jure comparatur morti. T. 7. c. 1241. B. C.
Damnationis legatum quod est. T. 7. c. 542. C.
Damnationis legatum explicatur. T. 7. c. 1003. A.
Damnationis legatum datur ab herede damnato dari. T. 7. c. 1233. E.

BIU Cujas

Per damnationem omnes res legari possunt. T. 1. c. 339. D.
Per damnationem legatum. Vide, Legatum per vindicationem.
Post damnationem causa retractari non potest. T. 10. c. 227. C.
Damnatione irritum fit testamentum, si vivus testator damnetur capite, & minuatur. Tom. 7. c. 1234. D.
In damnatione reorum quæ observabantur. T. 9. c. 1480. B. C.
Damnatis rei capitalis bonorum possessio denegatur, nec ji in integrum restituuntur. T. 1. c. 1326. D. E.
De damnatis, qui beneficio, & indulgentiâ Principis speciali, vel generali revocantur ab exilio, vel metallo, & in integrum restituuntur. T. 9. c. 1483. D. E.
Damnato comparatur reus, qui fugit. T. 3. c. 180. A.
Damnato ex contumacia non esse jus appellandi, non esse restitutionis petendæ jus, & cur. T. 9. c. 986. D.
A damnato ad metallum an fideicommissum relinqui possit. T. 10. c. 156. E.
Cum damnato testamenti factio non est. T. 10. c. 1056. E.
Quæ per damnationem legari possunt, & per fideicommissum relinqui possunt. T. 4. c. 1196. C. D. quem Orcus ademit, nullus est. Ibid. c. 1197. B.
Damnatorum bona non peti posse, ultro dari posse. T. 2. c. 666. C.
De damnatorum bonis. T. 1. c. 877. C.
Damnatorum judicio publico testimonium cur repellitur propter infamiam. T. 4. c. 1473. D.
Damnatorum liberis an servetur jus patronatus, quod habuit, qui damnatus est capitali judicio. T. 4. c. 27. D.
Damnatum sequitur infamia. T. 4. c. 849. B.
Damnatur quis aut ex causa famosa, aut non famosa. T. 4. c. 25. C.
Damnatus rei capitalis quis dicatur. T. 1. c. 1326. D.
Damnatus ad tempus in opus publicum, testamentum facere potest. T. 1. c. 417. B.
Damnatus depositi fit quidem infamis, sed a testimonio non repellitur. T. 4. c. 848. A.
Damnatus in litis æstimationem an a possessore fundi conveniri possit. T. 5. c. 154. B.
Damnatus in partes. T. 9. c. 541. E.
Damnatus in solidum. Ibid. E. & c. 542. A.
Damnum, & lucrum inter socios communicatur. T. 1. c. 393. D.
Damnum per injuriam datum. T. 1. c. 241. B.
Damnum qui in seditione dat, quibus pœnis tenetur. Tom. 1. c. 470. D.
Damnum, vel lucrum non ex eventu notatur. T. 1. c. 1460. C.
Damnum infectum. T. 1. c. 833. B.
Damnum fatale. Tom. 4. c. 1238. D.
Damnum decidere est pacisci, quæ pactio actionem de furto perimit. T. 4. c. 248. C.
Damnum quid sit. T. 5. c. 374. E.
Damnum feciſſe an videatur, qui occasionem damni præbet. T. 5. c. 586. B. C.
Damnum in naufragio factum quandonam sarciatur, quando non sarciatur. T. 5. c. 534. C. D.
Damnum quomodo intelligatur. T. 5. c. 374. E.
Damnum datum quandonam venit. T. 5. c. 870. A. B.
Damnum injuriâ quadam ab alio datum an pertineat ad eos, qui servandum aliquid conducunt, aut utendum accipiunt. T. 6. c. 5. C.
Damnum si duo dederint, an singuli pœnæ nomine lege Aquiliâ teneantur in solidum. T. 7. c. 88. C.
Damnum quid. T. 8. c. 543. C.
Damnum emergens, vel lucrum cessans. T. 9. c. 1075. D.
Damnum omne an veniat in æstimationem. T. 10. c. 754. C.
Damni infecti nomine tria interponuntur decreta Prætoris. T. 1. c. 1519. D. E. & c. 1520. A.
Damni infecti stipulatio. T. 1. c. 1519. C. & seq.
Damni infecti cautio. Ibid. C.
Damni infecti quis stipulari, & cui cautio fieri possit. T. 5. c. 645. C.
Damni, an lucri æstimatio fit. T. 5. c. 535. E.
Damni infecti stipulatio. Vide, Stipulatio damni infecti.
Damni infecti ut caveant, a præside provinciæ mandatur magistratibus. T. 5. c. 5. B.
Damni occasio habetur pro causa, pro principio, pro damno. T. 7. c. 353. B.
Damni & injuriæ actio quibus datur. T. 8. c. 1086. E.
Damni infecti jurisdictio ad quem magistratum pertineat. T. 8. c. 481. A.
Damni dati ratione quoties nostra interest, addimus negationem. T. 10. c. 749. D.
De damno qui certat, an potior sit eo, qui de lucro certat. T. 4 c. 1279. A.
De damno, quod in contributionem venit. T. 5. c. 533. D.
De damno infecto edictum quantum differat ab edicto de interrogationibus in jure faciendis. T. 5. c. 640. A. B.
De damno illato. Vide, Lex aquilia.
De damno, & lucro societatis. T. 7. c. 580. B.
Damnosum quantum sit pupillis, si administratio tutorum non servatur. T. 5. c. 581. B.
Damus nostra, & reddimus aliena; damus libenter, & reddimus invite. T. 6. c. 78. A.
Damus ob causam, vel ob rem. T. 7. c. 827. D.
Damus libenter. T. 9. c. 474. A.
Dandi verbum modò factum significat tradendæ possessionis, modò effectum proprietatis. T. 4. c. 667. D.
Dandi verbum an etiam reddendi significationem habeat, & contra verbum reddendi etiam dandi. T. 6. c. 40. A.
Dandi causa solutioni cohæret. T. 9. c. 229. C.
Dandi causa donationi non cohæret. Ibid. C.
Dandi obligatio, & faciendi obligatio in quo differunt. Tom. 9. c. 1268. D. E.
Dandi legandi non est jus, potestasque, nisi salvo jure publico. T. 10. c. 803. C. D.
In dando conjuncti an videantur conjuncti in adimendo. T. 10. c. 474. D.
In stipulatione, quæ in dando consistit, dissenserunt Sabiniani, & Proculejani. T. 10. c. 77. C.
Dans libertatem an det beneficium. T. 6. c. 520. A.
Dantis beneficium mens spectari debet. T. 4. c. 1003. C.
Quæ dantur nominatim lege, mandari non possunt. T. 4. c. 8. A.
Daphne, suburbanus Antiochiæ lucus, cupressis obsitus. Tom. 2. c. 884. C.
Dardanarii. T. 3. c. 274. A.
Dare est accipientis facere. T. 3. c. 324. B.
Dare minus est, quàm deferre. T. 1. c. 1267. C.
Dare, facere duo verba quid significant. T. 1. c. 226. E.
Dare contra libertatem, & dare secundùm reos, dare finem cognitioni, & dare litem. T. 3. c. 157. D. E. & c. 158. A.
Dare in infinitum quibus licet. T. 1. c. 488. D.
Dare est viventium, relinquere morientium. V. 4. c. 517. C.
Dare solet, qui confirmat. T. 4. c. 1098. A. B.
Dare non tantùm est dominium transferre, sed & facere tantùm. T. 4. c. 661. A.
Dare an sit idem, quod dominium transferre. T. 5. c. 779. D. & c. 861. A.
Dare in dotem, & accipere; tradere, & traditum accipere, quàm sæpe confundantur. T. 6. c. 746. B. C.
Dare an interpretari possit offerre. T. 6. c. 363. D.
Dare an aliud sit, & aliud reddere. T. 6. c. 78. A.
Dare est accipientis facere, & dominium transferre. T. 7. c. 827. A.
Dare plus est quàm mandare. T. 7. c. 85. C.

BIU Cujas

Dare ob rem quid sit. T. 7. c. 827. D. & c. 835. B.
Dare plerumque faciendi significationem habet. Ibid. D.
Dare quomodo interpretandum. T. 8. c. 728. D. & c. 840. D.
Dare quomodo in stipulationibus recipiatur. T. 8. c. 728. D. & c. 840. D.
Dare est viventium. T. 9. c. 474. A.
Dare, & relinquere in quo differunt. Ibid. A. B.
Dare aliud est, aliud mandare. T. 10. c. 93. D.
Dare est dominium transferre, & accipientis facere. T. 10. c. 421. E.
Verbum dare dat semper initium locationi. T. 10. c. 451. E.
Dare est verbum juris, & quid eo significetur. T. 10. c. 709. B.
Dare legare sine conjunctione in textu legis Falcidiæ. T. 10. c. 803. A. B.
Dare est dominium transferre. T. 8. c. 637. B. & T. 10. c. 951. E.
Dare latiùs patet, quàm donare. T. 10. c. 1095. E.
De verbo *dare* scripsit Papinianus non tantùm significare effectum transferendi dominii, sed & factum nudum sine effectu. T. 4. c. 660. E. & c. 661. A.
Dare ob causam quid sit. T. 9. c. 229. A.
Dat, qui confirmat. T. 6. c. 200. E. & c. 261. A.
Data non videantur, quæ accipientis non fiunt. T. 6. c. 117. B.
Data, donata, concessa distinguuntur. T. 7. c. 1281. D.
Data non videntur, quæ eo tempore, quo dantur, accipientis non fiunt. T. 8. c. 728. D. & c. 840. D. & c. 881. A.
Dati repetitio cui, & quando competat. T. 5. c. 503. B.
Dati repetitio cujus per errorem est, ejus consulto dati donatio est. Tom. 8. c. 686. D. c. 779. E. & c. 859. E.
Dati in rem totus tractatus quando inspici debeat. Tom. 7. c. 835. A.
Dati ob rem condictio, cui, & quando competat. Tom. 7. c. 836. A.
Dati ab rem tractatus in quibus, & quot speciebus, & articulis consistat, & qui illi sint. Tom. 7. c. 835. B. C.
Dati ob præteritam causam vix condictio est. T. 10. c. 955. B.
Datio conditione prior est. T. 1. c. 1209. A.
Datio in adoptionem, & datio in fidem, quid differant. Tom. 1. c. 1249. A. B.
Datio, curatio, nominatio, ordinatio, in jure idem est. T. 4. c. 1014. E.
Datio tutoris mandari non potest. T. 4. c. 9. E. & c. 304. E.
Datio tutoris non est jurisdictionis, sed juris. T. 4. c. 304. E. & c. 305. A.
Datio tutoris est legis, vel ejus, cui eam lex dedit. T. 4. c. 1109. C.
Datio tutoris. Vide, Tutor.
Datio in solutum an sit pro venditione. T. 5. c. 427. C.
Datio. Vide, Donatio.
Datio an sit, si quis alicui, quæ sibi debeat, ea accepta faciat. T. 7. c. 1059. A.
Datio est genus donationis. T. 9. c. 1330. E.
Datio est genus, quo continetur dos, mutuum, permutatio, legatum, fideicommissum, & donatio causâ mortis, & donatio vera, & absoluta. T. 9. c. 1331. B.
An datio tutoris annumeranda sit iis, quæ sunt imperii. T. 10. c. 94. A.
Datio est causa adquirendi dominii dotis. T. 10. c. 298. A.
Datio judicis cujus sit, & quo jure competat. T. 10. c. 400. A. Vide, Judex.
Datio est alienatio, sive translatio dominii. T. 10. c. 1020. A.
Inter dationem libertatis ex die, & hereditatis, differentia quæ est. T. 4. c. 1440. E. & c. 1441. A.
Dativa tutela testamentariæ cedit. T. 4. c. 1384. D. nuda promissio aufert jus excusationis. Ibid. E. suspectus tutor dicitur, qui operam suam invito ingerit. Ibid. c. 1385. B.
Dativus tutor. Vide, Tutor.
Datuiri verbum antiquum. T. 9. c. 812. B.
Datum non dicitur id, quod non est acceptum. T. 1. c. 691. C.
Datum cui nihil est, non recipitur, ut is rogando obligetur. T. 4. c. 1147. E.
Datum ob causam, si causa falsa fuerit, an repeti possit. T. 7. c. 835. B.
Datum ob turpem rem non repeti re sequutâ, nisi uno casu. T. 7. c. 832. A.
Datum ob rem, re non sequutâ, an condici, & repeti possit. T. 7. c. 835. B.
Datum ob rem repetitur, re non sequutâ. T. 7. c. 827. D. E.
Datum ob rem aliquando etiam dicitur datum ab causam. T. 7. c. 835. B.
Datum ob rem honestam nunquam repeti, re sequutâ. T. 7. c. 832. A.
Datum an videatur, quod ita datum est, ut mox restituatur. T. 8. c. 281. C.
Quod datur certâ lege, valere, etiamsi conditio illa sit impossibilis. T. 9. c. 233. C.
Datus in exilium temporale, tutor esse non desinit. T. 4. c. 1029. B. secus de perpetuo exilio. Ibid. B.
Datus judex. Vide, Judex.
Datus tutor. Vide, Tutor.
Negotium do, ut facias; rectè comparatur locationi. T. 10. c. 451. E.
De in rem verso. T. 1. c. 387. C.
De articulus auget significationem. T. 9. c. 349. E.
Dealbatores. T. 2. c. 768. E.
Dealbatores a muneribus civilibus excusantur. T. 2. c. 767. C.
Deamare in usu apud Festum. T. 10. c. 436. B.
De debendi reis duobus, an pactum unius prosit alteri. T. 5. c. 68. A.
Debere, & *posse* verbis promiscuè utuntur auctores nostri. T. 4. c. 72. D.
Deberi desinit, quod ex stipulatione debetur. T. 4. c. 1139. A.
Quod semel deberi cœpit, certis modis desinit. T. 4. c. 141. C.
Deberi quod alicui cœpit, certis modis desinit deberi, non quibuscumque aliis modis. T. 8. c. 376. D.
Qui debet sub conditione, an defectâ conditone obligetur. T. 5. c. 859. E.
Quod debetur civiliter, peti potest; naturale debitum peti nequit. T. 4. c. 500. B.
Debetur id tantùm propriè, quod peti potest. T. 4. c. 500. B.
Quod debetur statim, an & peti statim potest. T. 4. c. 1445. C.
Non omne, quod debetur, peti potest. T. 10. c. 77. E.
Quicquid debetur, rectè in stipulationem transfundi potest. T. 10. c. 710. A.
Quæ debentur, non patiuntur falcidiam. T. 10. c. 812. E.
Debilitas quantum sit membrorum damnum. T. 6. c. 224. C.
Debilitari quinam propriè dicatur. Ibid. C.
Debita plura diversorum unâ chartâ contineri possunt. T. 9. c. 212. B. C.
Debita multorum, singulorum propria, in uno instrumento comprehendi posse, nec cuique debito seorsim suum instrumentum tribui necesse est. Ibid. B.
Debitio pecuniæ, & debitio corporis certi dissimilis est. T. 5. c. 502. A.
Debitio nullius rei an aliqua esse possit. T. 6. c. 355. C.
Debitor est propriè, cum quo agi potest. T. 1. c. 1246. E.
Debitor per creditorem possidet. T. 1. c. 1134. B.
Debitor, qui ignorans solvit scienti & simulanti, se esse procuratorem creditoris, an liberetur. T. 1. c. 1422. E.
Debitor, qui pignus contrectat, vel hypothecam distrahit, furtum facit naturalis possessionis. T. 1. c. 229. C.
Debitor si fraudationis causâ latitet, ne in jus vocetur, non defendatur. T. 1. c. 846. D. E.
Debitor, distractis fiduciis a creditore, de superfluo adversùs eum habet actionem. T. 1. c. 390. B.

BIU Cujas

Debitor olim, nisi bonis cederet, in carcerem ducebatur. T. 2. c. 1036. D.
Debitor uno casu per creditorem possidet. T. 1. c. 1401. E.
Debitor si a creditore, pignus vendente suo jure, pignus minoris emerit, quid. T. 4. c. 928. C. D.
Si debitor creditores, quos fraudare voluit, dimiserit, ac alios novos, quos fraudare noluit, cum in testamento libertates dedit habere cœperit, & eodem testamento manente decesserit, an propter novos creditores libertates irritæ sunt. T. 4. c. 1040. C. excipitur unus casus. Ibid. D.
Debitor certæ pecuniæ creditori condemnatus appellat; mox transegit cum creditore de remittenda pecuniæ parte, hac conditione, ut si reliquam partem creditori non solveret denominato tempore, solidam summam præstaret, an pecunia in condemnationem deducta debetur, nec ne, quæstionis est. T. 4. c. 837. B. & seq.
Debitor certi corporis liberatur naufragio, vel incendio, & quomodo. T. 4. c. 953. D.
Debitor creditori frustra legat id, quod ei debet. T. 4. c. 1192. B. & quando hoc procedit. Ibid. B. plus in legato potest esse vel summa, vel tempore, aut conditione. Ibid. B.
Debitor liberatur vero procuratori solvens, nec liberato condictio datur. T. 4. c. 1348. E. qui debitor principalis est, & fidejussor pro se ipso esse non potest. T. 4. c. 673. D. E.
Debitor. Vide, Reus.
Quod debitor per errorem solvit, an id condicere possit. T. 4. c. 1324. C.
Omnis debitor juris possessor est. T. 4. c. 121. D.
Si debitor pignus surripuerit, & creditor cum eo egerit furti, vel condictione furtivâ, an debito imputet, quod eâ actione percepit. T. 4. c. 233. B.
Debitor aliud pro alio non solvit invitus. T. 4. c. 1039. C.
Debitor principalis refundere debet, quod mandator, aut fidejussor solvit. T. 4. c. 100. B. C.
Debitor ob incendium ære alieno non liberatur. T. 4. c. 952. D.
Debitor invitus creditorem mutare non cogitur, si malit sibi superfluum solvi a creditore. T. 4. c. 932. B.
Debitor creditori jure non legat id, quod debet. T. 4. c. 518. C.
Debitor creditori suo nomen, sive cautionem debitoris sui rectè pignore obligare potest. T. 5. c. 423. E.
Debitor sciens rem esse alienam, vel alii obligatam, vel servum, quem pignori dat, esse morbosum, an teneatur extra ordinem crimine Stellionatus. T. 5. c. 421. C.
Debitor an solvendo liberet se potiùs, quàm liberetur a creditore, qui solutum accepit. T. 5. c. 68. D.
Debitor quis dicatur, & quatenus se vocabulum debitoris extendat. Tom. 5. c. 767. B. C. non potest aliud pro alio solvere invito creditore. Ibid. B.
Debitor principalis, antequam hypothecariâ agatur, excutiendus est. T. 5. c. 424. D.
Debitor ubi conveniri debeat. T. 5. c. 750. D.
Debitor quis dicatur. T. 5. c. 510. B.
Debitor liberatur, qui solvit ante diem accipienti creditori. T. 5. c. 411. C.
Debitor pupilli si tutori falso, vel putatitio solverit, an, & quatenus teneatur. T. 5. c. 582. D.
Debitor, & debitum specialiter interdum accipitur. T. 5. c. 394. E. & c. 395. A.
Debitor, adeoque dominus pignoris ad exercendam actionem hypothecariam procurator adversùs extraneum pignoris possessorem dari an possit. T. 5. c. 112. C. D.
Debitor debitoris, si solverit creditori creditoris sui, tuetur exceptione doli mali. T. 5. c. 424. A. B.
Debitor, qui cum rem alienam pignori dedisset, postea domino ejus rei exstitit; & dominus ejus rei, qui debitori, a quo res sua pignorata erat, heres exstiterat, in quo differunt. T. 5. c. 1187. A.
Debitor ob non solutum debitum excommunicari non potest. T. 6. c. 1035. E.
Debitor, qui imprudens mulieri solvit, quandonam liberatus esse intelligatur. T. 6. c. 496. E.
Debitor si solverit vero procuratori creditoris, an liberetur. T. 6. c. 372. A. an verò liberetur, si creditor ratam solutionem faciat. Ibid. C.
Debitor, qui pignus traditum creditori surripuit ante solutionem, an actione furti teneatur. T. 6. c. 145. E. & c. 146. A. B.
Debitor an aliquo modo possit esse heres scriptus, quandiu bonorum possessio contra tabulas dari potest. T. 6. c. 23. E. & c. 24. A. B.
Si debitor debitores suos liberaverit acceptilatione, vel pacto in fraudem creditorum, an actio Pauliana creditoribus competat in debitores debitoris, ut reponant se in pristinam obligationem. T. 6. c. 336. D. E.
Si debitor rem pigneratam a creditore redemerit, an quasi rei suæ alienus emptor actione ex vendito teneatur, & an omnia in integro sint creditori. T. 6. c. 91. B. C.
Debitor, qui antefert diem obligationis, falsum committit, non autem creditor, qui sibi vigilavit. T. 6. c. 522. B.
Debitor oblatâ forte; & usuris in venditionem revocare queat. T. 6. c. 610. D.
Debitor an possit invito stipulatore alio loco solvere, quàm pro se solutum cavit. T. 6. c. 462. B.
Si debitor hereditarius solverit ei, qui hereditatem bonâ fide possidet, vel ei, qui malâ fide possidet hereditatem, an liberetur. T. 6. c. 378. E. & c. 379. A.
Debitor an creditori leget utiliter id, quod ei debet. T. 7. c. 1011. C. si facilior modus, & locus commodior legetur, an utile sit legatum. Ib. D.
Debitor accepto liberatus, re non sequutâ, quomodo reponatur in veterem obligationem. T. 7. c. 847. C.
Debitor creditori frustra legat, quod debet. T. 7. c. 1275. C.
Debitor an creditori suo utiliter legare possit. T. 7. c. 1063. D.
Debitor ante diem solvendo an liberetur. T. 7. c. 1317. D.
Debitor quod creditori legat, inutile est, nisi quid amplius insit. T. 7. c. 889. E.
Debitor strictè quis. T. 8. c. 492. D. E.
Debitor potest emere rem suam pignori datam per interpositam personam. T. 7. c. 709. D.
Debitor solvendo ante diem, & ideo plus tempore solvens, an habeat indebiti soluti condictionem. T. 7. c. 1317. A.
Debitor solutum per errorem facti an condicere possit. T. 7. c. 102. C.
Debitor pro *creditor*. T. 7. c. 554. B. C.
Debitor creditori legat frustra, & inutiliter, & non necessariò. T. 7. c. 1271. B.
Debitor quis dicatur. T. 8. c. 1047. B.
Debitor an possidere intelligatur pignus, cujus possessionem cessit creditori. T. 8. c. 286. B.
Debitor liberatur maximâ capitis deminutione. T. 8. c. 359. A. si restituatur libertati, an creditoribus restituatur in eum actio semel extincta. Ibid. A. B.
Debitor, qui speciem ex causa lucrativa debet, an liberetur, cum ea species ex causa lucrativa ad creditores pervenerit. T. 8. c. 344. E.
Debitor si creditorem heredem instituerit, & rogaverit restituere, quod supereset ex hereditate, an hic heres cogatur adire pecuniâ debitâ, vel cautione non receptâ. T. 7. c. 1508. A.
Debitor quis. T. 8. c. 489. D.
Debitor ad diem, ante diem rectè solvit. T. 8. c. 752. C. si chirographum creditori surripuerit, in quantum actione furti teneatur. Ibid. c. 832. A. quo casu sine exceptione liberetur. Ibid. c. 752. D.
Debitor malæ fidei. Vide, Malæ fidei debitor.

De-

BIU Cujas

Debitor hereditarius eſt quaſi poſſeſſor juris. T. 9. c. 1147. B.
Debitor, qui ſolvit vero procuratori creditoris, liberatur. T. 9. c. 225. E. quid ſi ſolvat falſo procuratori creditoris. Ibid. E.
Debitor hereditarius videtur ſignificare heredem. Tom. 9. c. 255. B.
Debitor non poteſt prohibere creditorem, quominus agat de credita pecunia, quominus repetat pecuniam ſuam ſub ſpecie. T. 9. c. 1198. B.
Debitor generaliter dicitur, cum quo agi poteſt. Tom. 9. c. 642. A.
Debitor cuilibet præſcriptioni renuntiare poteſt. T. 9. c. 375. A.
Debitor quando carcere coercetur. T. 9. c. 509. B.
Debitor moram feciſſe non intelligitur, qui interpellatus eſt in non opportuno loco, & tempore. T. 9. c. 1083. C.
Debitor rem pignori dedit, qua ratione eam poſſidet creditor. T. 9. c. 1008. A.
Verus debitor, ſi abſolvatur, tametſi naturâ non deſinit eſſe debitor, tamen in re civili deſinet debere. T. 10. c. 30. E.
Debitor & rei ſuæ furtum facere, & fur eſſe poteſt. T. 10. c. 247. E. & c. 248. A.
Debitor quomodo cogatur adire, vel ſi ſponte caveat, quomodo ei de debito caveatur. T. 10. c. 495. D.
Debitor, qui bonis ceſſit, qua exceptione ſe poſſit tueri. T. 10. c. 519. D. E.
Debitor debitoris priori creditori non tenetur. T. 10. c. 627. D.
Debitor pecuniæ frumentariæ non utitur compenſatione. T. 10. c. 650. D.
Debitor ſi creditori heres exſiſtat, quod debet an numeretur in bonis teſtatoris. T. 10. c. 810. C. D.
Debitor an poſſit uti cum reſcripto Principis exceptione perpetuâ. T. 10. c. 838. A.
Debitor propriè quis ſit. T. 10. c. 951. D.
Debitoris culpa perpetuat obligationem. T. 1. c. 1225. B.
Ex perſona debitoris an eâdem exceptione fidejuſſor ejus uti poſſit. T. 4. c. 1390. D. E.
Debitoris exiſtimationi quomodo conſulatur. T. 5. c. 775. B.
De duobus debitoribus, quos creditor ſimul fecit procuratores omnium rerum & negotiorum inſolidum, an alter ab altero, quod mandatori debet, exigere poſſit. T. 6. c. 497. C.
Debitoris heres, & fidejuſſor eſſe fideicommiſſarius poteſt, non creditor. T. 7. c. 1039. E.
Debitoris poſt moram æſtimatio rei quomodo ineunda ſit. T. 7. c. 739. D.
Debitoris nomen legatum an utile. T. 7. c. 1053. C.
Debitoris ſemper eſt electio in ſtipulatione. T. 7. c. 990. D.
Debitoris delegatio ſolo nutu conſiſtit. T. 8. c. 387. A.
Debitoris ſub pignore ſi duo ſint heredes, an ſinguli teneantur actione perſonali in ſolidum. T. 7. c. 1507. D.
Debitoris unius ſi præter fiſcum plures ſint creditores, an fiſcus eis præferatur. T. 8. c. 439. C. an eis ſolutam pecuniam auferre poſſit, & revocare. Ibid. C.
Debitoris verbum latiùs patet, quàm creditoris. Tom. 9. c. 642. A.
Debitoris prohibitio, ne pignora diſtrahantur. Tom. 9. c. 1233. C. D.
Debitoris nomine mitti in poſſeſſionem bonorum ignominioſum erat, deinde præſcribere bona, vel diſtrahere ſub haſta. T. 9. c. 548. D.
Debitori an competat actio ex ſtipulatione de rato, vel condictio indebiti, quæ adversùs procuratorem interpoſita eſt. T. 4. c. 1348. D.
Debitori exceptio de non petenda pecunia prodeſt, an etiam proſit ejus heredi. T. 7. c. 872. A.
Debitori legato chirographo, quid legatum videatur. T. 7. c. 1032. A.
Debitori obligatio prælegari poteſt. T. 7. c. 1467. E.
Debitori ſi nummus ſolutioni deſit, non competit actio pigneratitia. T. 7. c. 767. D.
Debitori perire, quod ex cauſa conditionis debetur, ſi pereat poſt moram, aut culpam commiſſam a debitore. T. 7. c. 640. E. & c. 641. A.
Debitori an integrum ſit pecuniam afferre, & ſolvendo refugere pœnam ſemel commiſſam. T. 8. c. 351. A.
Debitorem an liberet bonorum ademptio. T. 3. c. 453. A.
Debitorem pupilli tutor liberare poteſt, & quando. T. 4. c. 879. D. quod negotiorum geſtor nequit. Ibid. B. C.
Debitorem creditæ pecuniæ nullus caſus liberat. T. 4. c. 952. D.
Debitorem creditæ pecuniæ non liberat naufragium. Ibid. D.
Qui debitorem delegat, num pecuniam dare intelligatur. T. 4. c. 935. D.
Debitorem non legare creditori. T. 7. c. 1202. B.
Debitorem meum ad diem appellare poſſum, & ſi foro ceſſerit, portionem feram. T. 9. c. 92. E.
Contra debitorem res judicata in cauſa proprietatis non nocet in cauſa pignoris perſequendi. T. 9. c. 1190. A.
Debitorem venditionem pignoris impedire non poſſe T. 9. c. 1233. C.
Debitorem meum qui interpellat, obligationem mihi perpetuat. T. 10. c. 392. D.
Debitore liberato deportatione, an etiam fidejuſſor ejus liberetur, quem, antequam deportaretur, dederat. T. 4. c. 227. A. verùm hoc non ſemper evenit, & quare. Ibid. A. hi, qui fidejuſſorem dant, vel accipiunt, quid reſpiciunt. Ibid. B. quibus remediis principalis debitor liberetur, an etiam jiſdem fidejuſſor liberetur. Ibid. C.
Pro debitore invito extraneus ſolvere poteſt creditori. T. 4. c. 839. D. ſic quoque pro debitore ſolvet creditori invito, & quomodo. Ibid. D.
Debitore latitante, fraudationis causâ, ſi non defendatur, an bona ejus vendi poſſint. T. 5. c. 780. C.
Debitore moram faciente, quod tempus debiti æſtimationis ſpectetur. T. 7. c. 740. B. C.
De debitore capite deminuto, & de fidejuſſore, qui pro eo ſolvit. T. 9. c. 1247. A.
De debitore ſuperato in judicio proprietatis, non causâ cognitâ, ſed abſente, & inaudito. T. 9. c. 1190. A.
De debitore, qui alienavit fundum, quem ante creditori ſuo nudo pacto obligaverat. T. 9. c. 1193. D.
Cum debitore debitoris ſui fiſcus ſemper poteſt utiliter agere. T. 10. c. 634. B.
Pro debitore pecuniæ creditæ an poſſit conveniri is, ad quem ea pervenit. T. 10. c. 959. D.
A debitore an fideicommiſſum poſſit relinqui. T. 10. c. 1103. D.
Debitores qui propriè dicuntur. T. 2. c. 1037. C.
Debitores confeſſi pro judicatis habentur. T. 1. c. 476. B.
Debitores civitatis, antequam ſolverint, ad honores invitari non poſſunt. T. 2. c. 418. D.
Debitores idonei civitatum ne inquietentur in ſortes, quæ uſuras pariunt quotannis. T. 2. c. 819. C.
Debitores fiſci ut conveniendi. T. 2. c. 648. B. & ſeq.
Debitores an liberentur aliquando vel ipſo jure, vel ope exceptionis. T. 5. c. 409. D.
Debitores hereditarii quandonam ipſo jure liberentur. T. 6. c. 23. D.
Debitores, qui non vero procuratori creditoris ſolvunt, an liberentur, T. 6. c. 376. A. & c. 377. E. & c. 378. A.
Debitores inviti, & ignorantes quando liberentur, T. 7. c. 165. D.
Debitores vincire, & nectere jus erat. T. 8. c. 525. C.
Debitores an conveniri poſſint, cum he-

hereditatis petitio movetur. T.8. c.128. E.
Debitores debitoris an creditor possit convenire. T.9. c.241. E.
Debitores inopes non coguntur servire creditoribus. T. 9. c. 246. E.
Debitores aut confitentur; aut inficiantur: confessi condemnantur. T.9. c.245. E. inficiantes non sunt terrendi vi armatâ, ut confiteantur, sed vel sunt absolvendi, vel condemnandi. Ibid. c.246. A.
Debitores olim tanquam servi ibant in nervum, jubente creditore. T. 9. c.1391. D.
Debitores qui possint bonis cedere, & qui non possint. T.9 c.1126.E. & c.1127. A. & seq.
Debitores qui dicantur. T.10.c.588. A.
Debitores liberi an cogantur servire creditoribus ob æs alienum. T.10. c.959. B.
Debitores jam non possunt necti, vel vinciri compedibus. Ibid. B.
Debitorum civitatum solutiones, & liberationes. T. 2. c.824. A.
Debitorum reliquiæ ne a creditoribus afficiantur injuriis. T. 2. c. 1104. D.
In debitorum actionibus missio prætorii pignoris quomodo procedat. T.9. c.1221. A. & seq.
Debitoribus, qui bonis cesserunt, qua actione subveniatur. T.5. c. 759. B.
Debitoribus denuntiandum est, ut pareant solutioni. T.9. c.1194. A. B.
In debitores hereditarios non competunt actiones hereditariæ. T.9. c. 255. A.
Debitum differtur ex tempore, conditione, modo, loco, re ipsâ. T.1. c.1193. D.
Debitum naturale peti nequit. T.4. c.500. B.
Debitum quot modis solvatur, & an illi omnes in solutione semper simul concurrere debeant, pensione, spectatione, numero. T.5. c.395. C.
Debitum suâ sponte agnoscit confessus, condemnatus agnoscit debitum non tam suâ sponte, quàm coactus. T.5. c.759. D.
Debitum quod peti non potest, quodnam sit. T.6. c.518. D.
Debitum ante diem, vel conditionem an peti possit. T.7. c.153. E.
Debitum per errorem facti solvens an illud repetere possit. T.7. c. 102. C.
Deditum debitoris fideicommitti posse. T.7. c. 1251. C.
Debitum sub conditione siquis purè legaverit, an utile sit legatum. T.7. c.1011. E.
Debitum an possit legari. T.8. c. 991. B.
Debitum per errorem solventis qui accepit, quomodo teneatur. T.8. c.330. D.
Debitum naturale servari potest per retentionem pignoris. T. 9. c. 338. D.
Debitum si petatur ex scripto, idest, chirographo, solutio ejus probari debet etiam scripto, idest, apochâ. T.9. c.279. B.
Debitum naturale in retentione esse, non in petitione. T.9. c.864. B.
Debitum a debitore causam, & initium habet. T.10. c.202. E.
Debitum pigneratitium, licèt prius, præfertur chirographario antiquiori. T.10. c.706. B.
Debitum dupliciter deberi dicitur. T.10. c.982. B.
Debitum an rectè legetur debitoribus. T.10. c.1077. E.
Debiti compensatio ex pari specie, & causa dispari admittitur. T.1. c. 385. A. B.
Debiti prioris omissa commemoratio an alicui nocere possit. T.4. c.578. E. & c.579. A.
Debiti agnoscendi an duo tantùm sint genera. T.5. c.759. D.
Debiti alieni exigendi jus nulli est, nisi & ei cessa sit actio a creditore. T.7. c.844. A.
Debiti liberatio quot modis legetur. T.7. c.1054. D.
Debiti liberatio si alicui, qui nihil debeat, legetur, an legatum valeat. Ibid. D.
Debiti compensatio quando fit ipso jure. T.7. c.1204. C.
Debiti veteris commemoratio omissa in cautione novi, an actori noceat. T.8. c.358. D.
Debiti acceptatio nonnunquam vim habet taciti pacti. T. 9. c. 43. E.
Debiti probatio non auget obligationem. T.10. c.248. D.
Debiti tanta est pars, quanta est pars heredum. T.10. c.634. B.
Debiti probatio non sumitur ex breviariis rationibus testatoris, nec ex scriptura testamenti. T.10. c. 635. D. E.
Debiti incerti, & obscuri non est compensatio. T.10. c.981. D.
Debito extincto, quibusnam casibus pignus durat. T.10. c.248. D.
Inter debitum sub conditione, & debitum sub die incerto, differentia quæ. T.4. c. 169. C.
In debitum pignus non imputatur. T. 9. c. 296. A. pignoris fructus an in debitum imputentur. Ibid. A.
Decalauticare. T. 3. c. 272. B.
Decanus a Capitulo eligitur, non ab Episcopo. T. 6. c. 984. A.
Decani officium quodnam sit. Ibid. A. B.
Decani quæ sit dignitas. T. 6. c. 1010. D.
Decani quo munere in Ecclesia funguntur. T. 2. c. 1092. B. C.
Decani ad cujus jurisdictionem pertinent. T. 2. c. 943. C.
Decani qui sint, eorum munus, ac dignitas. T. 2. c. 942. E. & c. 943. A.
Decani sunt ex ministerianis. T. 2. c. 943. A.
Decani deputati majori Ecclesiæ Constantinopolitanæ. Tom. 9. c. 403. B. dormientium corpora humabant. Ibid. C.
Decani Ecclesiæ quinam sint apud Justinianum. T. 10. c. 816. B.
Decanica, & diaconica quæ sint. T.2. c. 1118. B.
Decanica quid sint. T.10. c.c.743. B.
Decanorum numerus in urbe Constantinopolitana quis definitur. T. 9. c. 403. B. dicuntur lecticarii, & copiatæ, & vespillones. Ibid. B. eorum definitio quæ. Ibid. B. C. eorum officium quod, & unde sumebantur. Ibid. D.
Decapulare est vinum vetus recentare. T. 6. c. 474. D.
Decedens intestato an codicillis fideicommittere possit. T. 1. c. 147. E. & c. 148. A.
Decemprimi. T. 2. c. 712. D.
Decemvirale judicium. T. 3. c. 80. D. E.
Decem, & dena in quonam differunt. T. 6. c. 26. D.
Decemviri litibus judicandis. T. 3. c. 80. D.
Decemviri an sint magistratus, an judices. T. 1. c. 905. C.
Decemviri in quo differant a Centumviris. Ibid. B.
Decemviri ex quorumnam hominum numero erant. Ibid. E.
Decemviri a quibusnam civitatibus leges petierint. T. 1. c. 894. A. B.
Decemviri in litibus judicandis quam ob rem constituti. T. 1. c. 904. D.
Decepto minori tantùm restitutio datur. T. 4. c. 962. C.
Decernere quid. T. 9. c. 768. C.
Decernere, edicere, interdicere fiunt magis pro jurisdictione, quàm pro imperio. T. 10. c. 386. A.
Decerpuntur poma, desecatur fœnum, aut frumentum, quod pendet in spicis. T. 6. c. 239. A.
Decessisse sine liberis non videtur, qui uxorem prægnantem reliquit. T. 8. c. 597. C.
Decidere, transigere, pacisci, & donare quomodo, & quid a se in vicem differant. T. 5. c. 54. A.
Decidere, & transigere idem est. T. 5. c. 1176. E.
Decima pars litis fuit coercitio temerè litigantium. T. 9. c. 1087. E.
Decima matrimonii. T.2.c.578.C.D.
De decima litium. T. 3. c.169. E. & c. 170. A.
Decimaria lex. Vide, Lex Papia.
Decimæ alienari non possunt. T. 6. c. 1019. E.
Decimæ a laico non sunt detinendæ, & cur. T. 6. c.914. B. C. sunt animarum egentium tributa. Ibid. C. penduntur Clericis, & cur. Ibid. C. a laico non possunt præscribi. Ibid. C.

De-

BIU Cujas

Decimæ quid, & quinam decimarii. T. 8. c. 1003. C. D.
Decimæ cautio quidnam sit, quando, & ad quid dabatur. T. 10. c. 916. B.
Jus decimarum Regi conferre non licet. T. 6. c. 920. B.
De decimarum, & funerationum cujusque parochiæ quarta. T. 6. c. 913. C. quo tempore præscribatur hoc jus. Ibid. C.
De decimariis sublatis. T. 9. c. 1358. B. & seq.
De decimis inter virum, & uxorem. T. 1. c. 323. D.
Decimum suburbium Chartaginis. T. 3. c. 571. B.
Decipere voluerunt, qui apertiùs loqui potuerunt, nec loquuti sunt. T. 4. c. 104. E.
Decoctor quis dicatur. T. 2. c. 714. E.
Decoctor adversùs decoctorum exceptione stellionatus uti non potest. T. 3. c. 328. A.
De decoctore argentario, qui abjectâ mensâ argentariâ foro cessit. T. 6. c. 328. D. E.
Decoquere, & conturbare an idem-met sonent. Ibid. E.
Decreta ambitiosa. T. 1. c. 987. D.
Decreta decurionum. T. 3. c. 20. A.
Decreta, aut sententiæ elicitæ ex falsis instrumentis, testationibus, allegationibus, facilè rescinduntur. T. 3. c. 369. C.
Decreta Principum jus non faciunt, nisi quæ invaluerunt. T. 4. c. 772. D.
Decreta de cautione damni infecti etiam feriato die interponuntur. T. 5. c. 17. C. D.
Decreta lusoria quænam propriè habeantur. T. 6. c. 249. C. D.
Decreta decretoria quænam apud veteres dicerentur. Ibid. D.
Decreta a Prætoribus interponi debent. T. 9. c. 1063. C.
Decreta pronuntiata, vel placita quidnam sint. T. 10. c. 1079. E.
Decretalis bonorum possessio. Vide, Bonorum possessio.
Decretalis bonorum possessio. T. 5. c. 602. D.
Decretalis bonorum possessio datur furioso, & cur. T. 7. c. 973. A.
Decretalis bonorum possessio quomodo, & quando datur. T. 7. c. 201. C. & c. 973. A.
Decretalis bonorum possessio amittitur quibus modis. T. 8. c. 202. C.
Decretalis bonorum possessio cur detur furioso. T. 8. c. 15. D.
Decretalis bonorum possessio ut separanda ab edictali. T. 8. c. 234. E. & c. 235. A.
Decretalis, aut edictalis est bonorum possessio. T. 8. c. 4. B. quomodo defertur. Ibid. B.
Decretalis bonorum possessio quæ. T. 8. c. 163. E.
Decretalis bonorum possessio quomodo datur. T. 9. c. 670. D. & quibus diebus. Ibid. D.
Decretalis bonorum possessio an repudietur. T. 10. c. 785. E.
Decretalem inter, & edictalem bonorum possessionem differentia. T. 10. c. 500. D.
Decretales epistolæ judicibus probandæ. T. 6. c. 881. B.
Decretalium *lib. 4. tit. 1. de sponsalibus, & matrimoniis* suasu legit, & quo tempore, & quibus hebdomadæ diebus, & cur hanc lectionem suscepit. T. 5. c. 874. D.
Decretalium liber sextus cur nunquam receptus in Gallia. T. 5. c. 385. B.
Decretalium libri quot sunt. T. 6. c. 1059. A. sextus in Gallia non receptus. Ibid. A.
Decretalium liber sextus. Vide, Sextus.
Decretum quid. T. 3. c. 42. D. E.
Decretum D. Adriani, & constitutiones fecerunt, ut miles, & filiusfamilias pro patribus familias haberentur in castrensi peculio. T. 4. c. 315. B.
Decretum Bonifacii *quamvis pactum, de pact. lib. 6.* in Gallia cur non servetur. T. 5. c. 385. B.
Decretum de bonis maternis non interponitur. T. 5. c. 621. C.
Decretum, quo actor ad lites futuras datur, nullum, & a decretorum publicorum natura alienum est. T. 5. c. 121. C.
Decretum Carbonianum. Vide, Carboniana bonorum possessio.
Decretum cur nunquam interponatur nisi causâ cognitâ, nec nisi ex tribunali, non de plano. T. 6. c. 697. A.
Decretum de mortuo quasi vivente, factum in heredem, an, & quando transferatur. T. 7. c. 166. A.
Decretum quæ exigunt, quomodo experiri debeant. T. 8. c. 794. D.
Decretum aliud est, aliud causæ cognitio. T. 8. c. 235. D.
Decretum est cognitio causæ pro tribunali, præsentibus ambobus. T. 9. c. 611. E.
Decretum omne non est sententia, sed omnis sententia est decretum. T. 9. c. 1063. B.
Decretum contrarium superius decretum non infirmat. T. 9. c. 1099. E.
Omne decretum interponitur pro tribunali. T. 9. c. 611. E.
Decretum quid. T. 9. c. 1099. B. duplex. Ibid. E.
Decretum quid sit. T. 10. c. 1196. E.
Decreti nomen latiùs patet, quàm sententiæ. T. 9. c. 1063. B.
Decreti interpositio legis est, non jurisdictionis. T. 10. c. 866. D.
Sine decreto Prætoris minor prædia vendere non potest. T. 4. c. 1405. C.
Sine decreto Prætoris tutor illicitè vendit prædium pupillare. T. 4. c. 1032. C.
Decreto Prætoris, vel Præsidis obtemperare quàm necesse sit. T. 5. c. 558. B.
Decreto ubi opus est, non possumus excusari per libellum. T. 8. c. 794. A.
Si sine decreto quis ignorans rem minoris esse comparaverit. T. 9. c. 612. E.
Sine decreto alienanda non esse, vel obliganda prædia minorum. T. 9. c. 609. E. & c. 610. A. & sequ. quando opus non est decreto. Ibid. c. 612. B.
Decretorum libri Pauli, & sententiarum imperialium jidem sunt. T. 3. c. 42. E. & c. 43. A.
Decretorum collectio prima a Gratiano facta. T. 6. c. 931. C. præcessit sex collectiones decretalium. Ibid. C.
De decretis. Tom. 3. c. 124. B. & sequ.
Decumani limites. Tom. 3. c. 32. A.
Decurialium Collegium, officium, & privilegia. Tom. 2. c. 806. B.
Decurio si ausus fuerit ullam affectare militiam, nullâ temporis præscriptione muniatur. T. 2. c. 718. C.
Decurio relegatus ad tempus non redit in ordinem indistinctè. T. 2. c. 763. A.
Decurio prærogativâ fultus a debitis muneribus non habeatur immunis. T. 2. c. 710. E. & c. 711. A.
Decurio advocationis officio fungi potest. T. 2. c. 713. B.
Decurio pecuniæ publicæ decoctor, ut puniendus. Tom. 2. c. 714. C. D.
Decurio factus minor 25. annis. Vide, Minor.
Decurio, & advocatus quis potest esse. T. 4. c. 25. D.
Decurio in crimen vocatus decurionatus honorem retinet, nec tormentis, & plebejorum pœnis subjici potest. T. 4. c. 858. D.
Decurio si factus filius familias sit voluntate patris, an pater pro filio reipublicæ obligetur ex nuda voluntate. T. 4. c. 852. D.
Decurio non semper infamiâ notatur ad tempus motus, & cur. T. 4. c. 848. C.
Decurio relegatus, vel ordine motus ad tempus ex crimine aliquo, an expleto tempore decurionatum recipiat. T. 4. c. 847. A. B. ratio quæ. Ibid. B.
Decurio an suæ Civitatis vectigalia exercere prohibeatur. Tom. 4. c. 861. C.
Decurio susceptо legationis officio semel perfunctus, an intra tempora vacationi præstituta compelli rursus non possit ad idem officium, in eadem causa, vel alia. T. 6. c. 509. D. E.
Decurio quo ætatis anno ad remp. admi-

BIU Cujas

administrandam creari possit. T. 6. c. 512. D. E.
Decurio cur non possit bona sua vendere. T. 8. c. 756. E. qua ratione donare, non vendere possit. Ibid. c. 757. A.
Decurio est Senator cujusdam civitatis. T. 9. c. 306. E.
Decurio si moritur intestatus sine liberis, & parentibus, sine agnatis, aut cognatis, sine uxore, curia sua ei succedit, excluso fisco. T. 9. c. 936. B. C.
Decurionis filius subjectus est curiæ. T. 2. c. 718. D.
Decurioni munera publica refugienti, & a fuga revocato, quando restituantur bona, divendita adfugam altiùs captandam, & ejusmodi munera fugienda, T. 10. c. 1007. A. B.
Decurionem creari, & decurionem esse differunt. Tom. 4. c. 849. A.
Decurionem adoptans in filium onera decurionatus suscepisse an videatur. T. 6. c. 511. E.
Decurionem non posse fieri tabellionem. T. 9. c. 1472. E.
Decurione est indignum tabellionis officium. T. 2. c. 712. E.
Decurione avo qui natus est, & patre milite, avi conditionem sequitur. T. 2. c. 710. E.
A decurione adoptatus pleniùs. Vide, Adoptatus.
Decuriones qui sint, & quod eorum munus. T. 1. c. 885. A. & c. 886. E.
Decuriones quibus modis a fortuna curiali liberentur. T. 2. c. 703. D.
Decuriones quid a Senatoribus discrepant. T. 1014. E. & c. 1015. A.
Decuriones sine decreto donare non prohibentur, sed vendere. T. 2. c. 1088. E.
Decuriones Tabellionum officio pro dignitate fungi non possunt. T. 2. c. 706. E.
Decuriones plebejorum pœnis, tormentisve non adficiuntur. T. 2. c. 705. A.
Decuriones cubiculariorum. Vide, Cubicularii.
Decuriones ne se ullius domus patrocinio tueantur. T. 2. c. 711. D.
Decuriones infames esse nequeunt, & cur. T. 4. c. 861. E. secus indamnatis calumniæ. Ibid. E.
Decuriones quæ privilegia habent præ cæteris. Tom. 4. c. 1027. E.
Decuriones unde dicantur. T. 8. c. 649. B.
Decuriones perpetuò obnoxii erant oneribus reipublicæ. Tom. 9. c. 1120. C.
Decuriones sunt minores Senatores. T. 9. c. 444. E.
Decuriones quinam sint. T. 10. c. 727. B. & c. 728. D.
Decuriones puniendi ad Præfectum prætorio, non ad Præsidem provinciæ mittuntur. Tom. 10. c. 714. E.
Decurionum agnati, eorum conditionem non sequuntur. T. 2. c. 716. D.
Decurionum privilegia. Tom. 2. c. 710. B.
De decurionum liberationibus. T. 2. c. 1112. C. D.
Decurionum immunitas nemini tribui potest. T. 2. c. 744. E.
De decurionum decretis super immunitate quibusdam concedenda. Ibid. E.
Ex decurionum bonis quando, & quibus debeatur quarta pars, ac de modo distributionis eorum. T. 2. c. 727. E. & c. 728. A. & seq.
Decurionum immunitates, ac dignitas. T. 2. c. 910. C. & seq.
De decurionum hereditatibus. T. 9. c. 936. B. & seq.
Decurionibus sordida munera non mandantur. T. 4. c. 855. C.
In decuriones civilium magistratuum jurisdictio est. T. 2. c. 715. C.
In decurionibus facultates spectantur magis, quàm literarum eruditio. T. 2. c. 705. C.
De decurionibus constitutio novella. T. 2. c. 1088. E.
De decurionibus hæreticis. T. 2. c. 1094. A.
An a decurionibus ad Præsidem sit appellandum, cum ad Præsidem miserunt decuriones, & ad decuriones remisit Præses, ut decretum interponant. T. 10. c. 798. D. E.
Decurionatus honorem adimit infamia, & nota quælibet. Tom. 2. c. 705. E.
Ad decurionatus honorem eos non vocari invitos, qui LV. annis sunt majores. T. 2. c. 704. E.
Decurionatus honos in quibus differt a cæteris honoribus. T. 4. c. 863. D.
Decurionatum qui agnovit, immunitatem amittit. T. 2. c. 742. E.
Ad decurionatum num impuberes ex causa admittantur, ad alios verò honores non, & cur. T. 4. c. 863. D.
A decurionatu quænam ætas excusat. T. 4. c. 863. D.
A decurionatu suscepto ad alium honorem an aliqua sit intercapedo. Ibid. D.
Decuriæ scribarum, & librariorum, & fiscalium, & censualium literatorum hominum qualesnam fuerint. T. 3. c. 611. D.
Decuriæ interdum pro partibus curiarum, interdum pro collegii genere. Ibid. D.
Decuriæ in urbe Roma scribarum quæ fuerint. T. 8. c. 5. A.
Dedere in usu apud Festum. T. 10. c. 436. B.
Dederit interpretatur *dare voluerit*. T. 6. c. 363. D.
Dedisse emptorem quid. T. 8. c. 545. D. E.
Dedisse se ob turpem causam qui allegat, probare debet. T. 10. c. 630. C.
De dedititia libertate tollenda. T. 9. c. 955. E. & c. 956. A. & seq.
Deditio noxæ sera est post actionem judicati. T. 10. c. 946. C.
Deditio noxæ, translatio, sive mutatio dominii est. T. 10. c. 947. C.
Dedititia libertas est minima, vel inferior. T. 3. c. 292. C.
Dedititii neque ut servi, nequi ut liberi vivunt, umbrâ tantùm quadam libertatis utuntur. T. 3. c. 91. D.
Dedititii deteriore conditione erant, quàm latini. T. 9. c. 956. B.
Dedititiorum numero qui sunt. T. 1. c. 16. C. & c. 305. C.
Dedititiorum numero heres institui non potest, quia peregrinus est. T. 1. c. 332. C.
Dedititiorum, & latinorum differentia. T. 1. c. 310. B.
Dedititius quinam appellatus. T. 8. c. 897. E.
An id deducat de peculio dominus conventus, in quod servi nomine obligatus est, & etiam quod solvit pro servo. T. 6. c. 65. A.
An deducat dominus conventus de peculio, quod servus exegit a debitore domini sui, si modò dominus id ratum habeat. Ibid. D.
De ducendis liberis. Vide, Interdictum.
Deducere, reputare, & compensare, in quo differunt hæc verba. T. 4. c. 736. B.
Deducere est persequi ducentem. T. 9. c. 1169. A.
Deductio duarum portionum. T. 3. c. 195. E.
Deductio in domum viri, & consensus nuptias faciunt. T. 4. c. 982. C.
Deductio æris alieni semper præcedit deductionem falcidiæ. T. 4. c. 520. A.
Deductio partis fit ex singulis corporibus, nisi aliud convenit. T. 4. c. 930. B.
Sola deductio in domum mariti non facit nuptias, nec sola dotis promissio sponsalia. T. 4. c. 265. B.
Deductio domini ex peculio quod privilegium habeat. T. 5. c. 978. D. E.
Deductio in domum sola non facit uxorem eam, quæ justam ætatem non habet. T. 6. c. 826. A.
Deductio in domum sola matrimonium non facit. T. 6. c. 1067. B.
Deductio quonam modo fiat in actione tributoria. T. 6. c. 70. B.
Deductio in solidum an fiat a domino convento actione de peculio. T. 6. c. 71. B.
Deductio ex peculio quotnam modis fieri possit. Tom. 6. c. 66. A.

BIU Cujas

Deductio impensarum cum fructibus. T. 9. c. 476. D.
Deductio falcidiæ fit ipso jure. T. 10. c. 982. A.
Deductionis jus quonam modo scindatur in actione de peculio. T. 6. c. 64. A. B.
Deductionis jus an scindatur inter coheredes, qui servi dominium nunquam nacti sunt. Ibid. B.
Deductionem omnem, & retentionem hodie fieri, & compensationi comparari. T. 3. c. 432. A.
Deductionem inter, & compensationem magna olim differentia. T. 10. c. 981. E.
In quartæ deductione idem esse omnino jus legatorum, & fideicommissorum. T. 3. c. 197. A.
Deductiones pro legatis habentur. T. 7. c. 1236. B.
Deductiones quæ fiunt ex dote, quam mulier repetit. T. 9. c. 497. B. & seq.
Defendere est pro herede litem subire. T. 4. c. 479. C.
Defendere se, vitamque suam, & salutem tueri provocato permissum est. T. 4. c. 836. A.
Defendere dominum in judicio quid sit. T. 5. c. 107. B.
Defendere pro vindicare. T. 7. c. 326. E.
Defendere quis non dicatur. T. 8. c. 686. C.
Defendi rectè quis videatur. T. 7. c. 163. C.
Defendi quis debeat. T. 7. c. 144. C.
Defensio nuda ut fit. T. 2. c. 1194. C.
Defensio an ei quoque mandetur, cui mandatur actio. T. 5. c. 119. B.
Defensio est juris naturalis. T. 6. c. 907. B.
Defensio cuilibet, etiam extraneo, sine mandato permittitur. T. 8. c. 501. D.
Defensio, & propulsatio omni jure permissa est. T. 9. c. 1150. C.
Defensio causæ pupillaris est præcipua pars administrationis. T. 9. c. 588. C.
Defensio pupilli in judiciis necessaria. T. 9. c. 571. A.
Defensio mandata præsumitur cuicumque mandata est actio. T. 10. c. 1190. B.
Defensionis, quæ incumbit reo, definitio. T. 2. c. 1193. C.
Defensionis an sit cavere judicatum solvi, T. 6. c. 291. D.
Defensionem an relinquat heredibus, qui accusatorem corrupit. T. 10. c. 227. B.
Defensiones a jure naturali permittuntur. T. 4. c. 835. E.
Defensiones, sive exceptiones ad intercessiones extendi. T. 9. c. 1246. C. & seq.
Defensiones, sive exceptiones extenduntur ad fidejussores, vel mandatores, quibus reus principalis est munitus, integro manente statu. Tom. 9. c. 1278. B.
Defensionum tria genera solennia. T. 2. c. 1194. B.
Defensionibus pluribus, & diversis utitur reus. T. 9. c. 18. A.
Defensor ut a Procuratore discrepat. T. 1. c. 739. D.
Defensor litis. Vide, Procurator.
Defensor nemo est idoneus alienæ litis sine satisdatione judicatum solvi. T. 9. c. 205. C.
Defensor nemo est idoneus sine satisdatione. T. 4. c. 301. A.
Si defensor ab ea sententia non appellaverit, tanquam culpæ reus num teneatur absenti judicio negotiorum gestorum. T. 4. c. 875. B.
Defensor, qui non appellavit, non culpatur, cum non posset appellare, & cur. Ibid. D.
Defensor, ultro veniens post litem cum reo contestatam, an sit condemnandus. T. 4. c. 876. B.
Defensor satisdat judicatum solvi, actor satisdat de rato. T. 5. c. 116. D.
Defensor idoneus in judicio qui esse, vel non esse possit. T. 5. c. 760. E. c. 761. A. & seq.
Defensor idoneus litis, sive rei alienæ an aliquis esse possit sine satisdatione judicatum solvi. T. 6. c. 8. C. D. & c. 468. B.
Defensor non est, qui non satisdat judicatum salvi. T. 6. c. 325. D.
Defensor civitatis an supra modum jurisdictionis suæ jus dicere possit. T. 7. c. 66. E.
Defensor plebis an mulctæ dictionem habeat. T. 10. c. 870. A.
Defensor idoneus non est, qui non satisdat secundùm veterem regulam juris. T. 10. c. 915. B.
Defensorem idoneum neminem esse rei alienæ sine satisdatione. T. 9. c. 571. A. hæc regula in tutoribus, vel curatoribus non valet. Ibid. B.
Defensores civitatum, seu plebis, qui, & quod eorum officium. T. 2. c. 1054. D.
Defensores Ecclesiarum prohibentur esse testes in jis causis, quæ ad Ecclesias pertinent. T. 6. c. 851. D.
Defensores civitatum qui fuerint. T. 7. c. 81. B. C.
Defensores civitatis an possint acta conficere de eis, quæ jurisdictionem desiderant. T. 7. c. 66. E.
Defensores civitatum instar tribunorum plebis, & curia loco Senatus. T. 7. c. 135. D.
Defensores civitatum instar sunt tribunorum plebis. T. 9. c. 715. A.
Defensores civitatis an jus dicendæ mulctæ habeant. T. 10. c. 399. A.
Defensores civitatum quinam sint, quod munus, & quam potestatem habeant. T. 10. c. 871. B. C.
Defensores civitatum sumebantur ex plebe. Ibid. D.
Defensorum civitatum jurisdictio. T. 8. c. 479. A.
De defensoribus civitatum. T. 3. c. 67. A. B.
Defensuiri verbum antiquum. T. 9. c. 812. B.
Deferre minus est, quàm adquirere. T. 1. c. 1267. C.
Deferre inter, & confirmare tutelam hereditariam intervallum quod sit. T. 7. c. 81. E.
Deferre, & diem legati cedere non idem est. T. 7. c. 648. E. & c. 649. A.
Deferre inter reos. Vide, Reus, Accusare,
Deferri dicitur ea hereditas, quæ adquiri, vel repudiari potest. T. 4. c. 885. B. excipiuntur duo casus, & qui. Ibid. B.
Quod defertur apud Prætorem, non dum constituto judicio defertur, & ex hoc nulla est propria actio. T. 10. c. 419. C.
Defigere, proprium sortilegorum verbum, pro quo positum. T. 3. c. 623. B.
Definitio omnis periculosa. T. 4. c. 4. C.
Definitio ejus, quod interest, quæ est, T. 4. c. 333. D.
Definitio furti quæ. T. 4. c. 647. E. rerum mobilium furtum fit, immobilium non. Ibid. c. 649. B. Veteres volebant, etiam rei immobilis furtum fieri, quæ sententia hodie est abolita. Ibid. B. possessionem rei mobilis etiam ignorans amittit. Ibid. C. furtum etiam fit ignoranti. Ibid. C. inficiatio depositi non est furtum, sed contrectatio. Ibid. C. D.
Definitio meri imperii quæ. T. 4. c. 12. E.
Definitio in jure periculosa est. T. 4. c. 1421. A. B.
Definitio juris civilis est a partium enumeratione. T. 4. c. 1450. B.
Definitio juris prætorii est ab effectorum enumeratione. Ibid. B.
Omnis definitio in jure civili est periculosa. T. 8. c. 735. B. & c. 846. E. & 886. E.
Definitio urbis, & Romæ, & majoris partis diei ubi habeatur. T. 5. a. 15. C. & seq.
Definitio ejus, quod interest, obscura, & difficilis est. T. 8. c. 672. E. & c. 761. B. C.
Omnis definitio juris periculosa est. T. 9. c. 1077. D.
Definitionis legis explicatio. T. 4. c. 1423. A. & seq.
Definitione, & notione rei, sive causæ, jus statuitur, & jus suum cuique redditur. T. 7. c. 58. C.
Definitiones plures unius rei fieri possunt. T. 3. c. 539. D.
Definitiones, seu regulæ Veterum prudentum hisce libris definitionum proponuntur. T. 4. c. 1421. C.
Definitiones non solent præcedere responsa Papiniani, sed subsequi. T. 4. c. 1389. B. possessionis varietas, ac ratio juris quando divisio-

BIU Cujas

visionem voluntatis inducit, & quando non. Ibid. B. C.
Definitiones Papiniani post quæstiones, & responsa sunt ultimo loco. T. 4. c. 1422. A.
Definitiones regulæ appellantur. T. 4. c. 4. C.
Definitiones varias unius rei tradi posse. T. 9. c. 1114. C.
Definitiones generales Doctorum, quæ sumuntur ex specie in disputando, nobis sunt pernegandæ, quòd sint tantùm generaliter falsæ, specialiter veræ. T. 9. c. 1286. C. D.
In definitionum libris Papinianus accuratè interpretatus est varias regulas juris antiqui. T. 4. c. 1421. A.
Definitionum usum nullum esse, si res ipsæ nobis sint exploratæ. T. 8. c. 394. A.
Defixiones Necyomantiæ. T. 3. c. 623. C.
Deformes ad senatoriam dignitatem admitti prohibentur. T. 2. c. 888. C.
Defugere an accipi possit pro recusare. T. 6. c. 393. D. E.
Defugere pro defugere auctoritatem. T. 9. c. 1296. B.
Defugere quid sit. T. 10. c. 459. C.
Defrutum an vini appellatione contineatur, & quid sit. T. 7. c. 1457. A. B.
Defunctus & heres, duæ res, quasi cognatæ, & conjunctæ. T. 1. c. 1111. A.
Defunctus ubi contraxit, ibi heres ejus, aut nomine heredis tutores conveniri possunt. T. 4. c. 925. A.
Defunctus, & heres eadem sunt propemodum persona. T. 7. c. 363. A.
Defuncti voluntas legitima est favorabilis. T. 1. c. 699. D.
Defuncti vitia non excludit heres ignoratione suâ. Tom. 4. c. 1459. D. E.
Defuncti omnis voluntas rata constituitur, cum semel adita est hereditas. Tom. 4. c. 602. D.
Defuncti voluntas in conditionibus scripto potior est. Tom. 4. c. 1189. A.
Qui contra defuncti judicium agit in jure, semper repellitur exceptione doli mali. T. 4. c. 464. C.
Defuncti libertus quomodo alio vocabulo appelletur. T. 5. c. 383. E.
Defuncti voluntati obtemperandum intra annum. T. 6. c. 1043. C. & c. 1044. A.
Defuncti bona quonam modo a bonis heredis separari possint. T. 6. c. 326. C.
Defuncti voluntas suprema suum exitum habere debet. Tom. 6. c. 222. E.
Defuncti æs alienum an certo loco concludatur. Tom. 7. c. 151. C. D.
Defuncti error, & imperitia an jus faciat. T. 7. c. 967. B.
Defuncti iniquum jus dicentis, vel impetrantis pœna an ad heredem ejus pertineat. T. 7. c. 109. C.
Defuncti sacris legatarius certis casibus obligabatur, sicut heres. T. 7. c. 1230. D.
Defuncti status quæstio. Tom. 9. c. 991. E.
Defuncti judicium qui impugnat, indignus est, qui ex eo quidquam retineat. T. 10. c. 478. E.
Defuncti dicto an credatur. T. 10. c. 966. B.
Defuncto infamiam olim irrogabat venditio bonorum. T. 4. c. 915. A.
Defuncto quod prorogatum est, an heredes ejus restituere cogantur. T. 4. c. 973. E. differentiæ quæ Ibid. E. & 974. A. B. Accursius hic. Ibid. B.
Defuncto posthumi educantur, nascuntur, agnascuntur. Tom. 10. c. 142. A.
Defunctum ante aditam hereditatem sepeliens, qua actione expensas in funus factas repetere possit. T. 5. c. 383. D. E.
Defuncti solebant indui vestibus albis. T. 7. c. 1192. D.
Defunctorum corpora qui injuriis afficiunt, ut puniendi. Tom. 2. c. 1104. D. E.
De defunctorum statu post quinquennium quæri non potest. T. 1. c. 543. E.
De defunctorum statu ne quid post quinquennium quæratur. Tom. 9. c. 990. D. E. & c. 991. A. & seq.
Defunctorum lites quomodo continuentur, vel transferantur in heredes. T. 10. c. 962. A. & seq.
Defundere quid propriè connotet, & an idem sit, quod deplere, & decapulare. T. 6. c. 474. D.
Deffundere quid sit. T. 7. c. 1449. A.
Degenerare est ἀποκαμψαι. Tom. 2. c. 1265. D.
Deglabrare. T. 3. c. 225. D.
Deglubere, discingere, est cingere. T. 4. c. 108. A.
Dejectum si quid sit ex cœnaculo, pluribus in eo habitantibus, an omnes teneantur. Tom. 5. c. 247. C. D.
Delapidare quid sit. T. 5. c. 678. E.
Delata repudiantur, non adquisita. T. 4. c. 1267. C.
Delata repudiantur, non adquisita. T. 7. c. 1442. B.
Delatio facta a criminoso de se confesso nulla est, sed si ei etiam fama vulgi accedat. Tom. 6. c. 841. C. D.
Delationis effectus. T. 7. c. 1135. B.
Delationis præmio an sit indignus, qui indignus est legato ei relicto. T. 7. c. 1478. E.
Delationis præmium quandoque non est pars legati, sed mercium. T. 7. c. 1479. A.
Delationis rei fiscalis abolitio an peti, & impetrari possit. Tom. 8. c. 434. A. & seq.
Delationis libellus. T. 9. c. 1418. D.
Delationes præcedunt accusationes. T. 9. c. 1374. E.
Delator, seu potiùs proditor domini servus, igne consumendus. T. 2. c. 661. B.
Delator in bonis causis tertiò inventus capite puniendus. Tom. 2. c. 660. E.
Delator quis est. T. 4. c. 1375. D.
Delator, sive accusator testis esse potest. T. 6. c. 850. E. & c. 851. A.
Delator rei fiscalis ex quibus causis possit abolitionem delationis petere. T. 8. c. 434. B.
Delator rei fiscalis, si desistat a lite, quomodo puniatur. Ibid. A.
Delator clam calumniandi animo, & lucri captandi causâ defert. T. 10. c. 883. D.
Delatoris nomen turpe est. T. 10. c. 730. A.
Delatori, qui reum falsæ monetæ in judicium detulit, quod præmium datur. T. 9. c. 1451. A.
Delatorem oportet probare, quæ intendit. T. 2. c. 659. E.
Delatorem inter, & accusatorem differentia. T. 10. c. 883. C.
Delationem suscipiunt leges, damnant delatorem. Ibid. D. E.
Delatore curioso in rep. nihil deterius. T. 2. c. 660. C.
Delatores quinam sint. Tom. 10. c. 504. E.
Delatores unde dicti quadruplatores. T. 10. c. 581. A. B.
Delatores rei fiscalis ab alio possessæ quomodo audiantur. Tom. 10. c. 864. A.
Delatores infames sunt, & execrabiles. T. 10. c. 883. C.
Delatorum præmia. T. 3. c. 184. B.
Delatorum criminibus qui teneantur, & qui non. T. 2. c. 660. A. B.
Delatoribus sine advocato fisci denunciantibus lingua est evellenda. Ibid. D. E.
Delatum quod est, id dumtaxat repudiatur. T. 7. c. 983. B.
Delatum legatum repudiari potest, adquisitum repudiari non potest. T. 3. c. 65. C.
Delatus reus ab aliquo, ab alio deferri non potest ejusdem criminis. T. 9. c. 1381. B. & seq.
Delatus is dicitur, cum quo lis est contestata. T. 9. c. 1418. B. & is, contra quem datus est libellus inscriptionis. Ibid. B.
Delectum, & dilectum promiscuè Veteres scripsisse. Tom. 7. c. 597. C.
Inter delegare emptorem, & delegare, sive mandare actionem in emptorem, differentia quæ est. T. 4. c. 932. E.
Delegare verbum a Græcis quomodo accipitur. Ibid. A.
Delegare est jure debitorem nostrum, quod nobis debet, expromittere. T. 4. c. 946. D.
Delegare est vice suâ alium reum, alium debitorem creditori dare, qui

qui expromissor, sive intercessor novandi causâ dicitur. Tom. 4. c. 932. A.
Delegare, & expromissorem dare, an idem. T. 5. c. 456. D.
Delegare est alium vice suâ reum, sive debitorem creditori dare. Tom. 9. c. 37. B. hæc delegatio fit dupliciter. Ibid. B.
Delegari an possit aliquis invitus. T. 6. c. 399. B.
Id propriè delegari dicitur, quod jure proprio alicui non competit. T. 4. c. 11. C.
Delegati officium non finitur morte delegantis, si lis contestata fuerit. T. 6. c. 858. B.
Delegatio quid. T. 1. c. 225. C.
Delegatio a Principe manat, & insinuatur apud acta Præfecti Prætorio. T. 2. c. 690. C.
Delegatio peragitur per stipulationem. T. 4. c. 946. D.
Delegatio est abolitio, & finis causæ furtivæ. T. 4. c. 242. C.
Delegatio est mandatum, quo debitor jubetur id, quod debet, alii promittere. Ibid. D.
Delegatio mandatum est. Tom. 5. c. 457. B.
Delegatio, & novatio, quæ eam sequitur, an pro solutione sint. T. 5. c. 456. D.
Delegatio debitoris, vel non debitoris quid sit. Ibid. C. D.
Delegatio an procuratorem faciat. T. 7. c. 1495. D.
Delegatio qua ratione fiat. T. 8. c. 1053. D.
Delegatio novat, constitutum non novat. T. 9. c. 242. A.
Delegatio quid sit. Tom. 9. c. 1282. D. E.
Delegatio fit per stipulationem, & promissionem delegati. Tom. 9. c. 240. A.
Delegatio est rei, seu debitoris mutatio. T. 9. c. 91. C.
Delegatio, & novatio priorem obligationem tollunt. T. 9. c. 1282. B. & seq.
Delegatio debitoris. T. 9. c. 1283. A.
Delegatio actionis. T. 9. c. 1283. A. & seq.
Delegatio fit vel per stipulationem, vel per litis contestationem. T. 9. c. 37. A.
Delegatio est modus tollendæ obligationis. T. 9. c. 50. B.
Delegatio, & novatio in quo differunt. T. 9. c. 38. E.
Delegatio non fit invito debitore. T. 9. c. 240. A. & T. 10. c. 653. C.
Delegationis formula ante indictionis tempus præmittenda. Tom. 2. c. 677. C.
Delegationis origo est mandatum. T. 9. c. 1282. E. exsequutio delegationis est stipulatio, & promissio novandi causâ interposita. Ibid. E. & c. 1283. A.
Delegationem sequitur novatio. T. 4. c. 242. D.
Per delegationem quomodo fit ex promissio. T. 4. c. 838. E.
Delegationem per stipulationem perfici, atque compleri. Tom. 9. c. 1282. E.
Delegatione tollitur obligatio. T. 10. c. 524. A. B.
Delegationes quænam descriptiones. T. 2. c. 671. D.
Delegationes, vel delegatoriæ quid sint. T. 10. c. 869. A.
Delegationibus interpositis quomodo fit divisio, & quomodo non interpositis delegationibus. T. 4. c. 838. D. E.
De delegationibus, & novationibus. T. 9. c. 1282. B. & seq.
Delegati judices. T. 9. c. 144. E.
Delegatores, idest, legatarii. Tom. 2. c. 1153. C.
Delegatum quid. T. 7. c. 1137. B.
Delegatus judex exsequutionem suæ sententiæ non habet, sed tantùm cognitionem, & audientiam. T. 4. c. 838. A.
Delegatus judex subdelegare non potest. T. 4. c. 7. A.
Delegatus judex cognitionem tantùm habet, non jurisdictionem. T. 9. c. 1069. D. E.
Delegatus, sive datus judex a judice, judicis dandi potestatem non habet. T. 9. c. 121. A. & seq.
Delere, inducere, inscribere, superscribere differunt. T. 1. c. 799. A.
Deleta, & inducta differunt. Ibid. A.
Deletitia charta quæ. T. 8. c. 134. E.
Delficæ sunt abaci, e quibus vina ministrantur. T. 3. c. 265. B.
Deliberandi jus quomodo transformatur, & quoties, & a quo detur. T. 7. c. 954. E.
Deliberandi jus an sit supervacaneum. Ibid. D. cur sit datum. Ibid. D.
Ad deliberandum datur dies vel a testatore, vel judice, vel Principe. T. 2. c. 404. C.
Ad deliberandum quod tempus datur heredibus. T. 8. c. 203. C.
Deliberans de adeunda hereditate an habeat jus deminuendi. T. 7. c. 955. D.
Delictum est nomen ambiguum, quia & maleficium, & culpam, & stultitiam, negligentiam, &c. significat. T. 4. c. 241. D.
Delictum commune est veluti adulterium, stuprum, furtum, plagium. T. 4. c. 1400. C.
Delictum militare est armorum abalienatio, vel amissio turpis, seditio, contemptio disciplinæ militaris, emansio, & his similia. Ibid. C.
Delictum procuratoris in damnum Ecclesiæ non redundat. Tom. 6. c. 908. D.
Delictum intelligitur etiam de quasi delicto. T. 8. c. 772. D.
Delictum est privatum. T. 8. c. 587. A.
Delictum contractus est. Tom. 10. c. 901. C.
Delictum auctori tantùm nocet. T. 10. c. 1011. D.
Delicti tempus an spectetur. T. 3. c. 276. E.
Delicti præteriti æstimatio nunquam crescit ex post facto. T. 8. c. 719. E. & c. 831. B. & c. 875. C.
Delicti pœnam petere ei tantùm debet permitti, qui ipse in idem delictum, eandemque pœnam non incidit. T. 10. c. 243. C.
Ex delicto servus obligatur civiliter, & naturaliter. T. 8. c. 670. C.
Delicto in pari deterior est causa petitoris, melior possessoris. T. 10. c. 243. C.
Ex delicto, vel quasi delicto non sunt propriè hereditariæ actiones. T. 10. c. 962. A.
Actiones ex delicto, quæ non transeunt in heredem nisi post damnationem, vel litem contestatam, quænam sint. Ibid. D. E.
Delicta, & crimina inter se distant. T. 1. c. 368. D.
Delicta privata. T. 2. c. 217. E.
Delicta quædam etiam involuntaria coerceri. T. 3. c. 546. E.
Delicta alia contrahuntur per ignorantiam, alia consultâ operâ. T. 2. c. 123. D.
Delicta paria mutuâ compensatione tolluntur. T. 4. c. 282. A. B. & T. 6. c. 1070. E.
Delicta privata quanam ratione a publicis sint separanda. T. 6. c. 8. A.
Delicta certa sunt privata, certa publica, certa omnia ordinaria, certa omnia extraordinaria, quæ vel publicis, vel privatis vicina sunt, & similia. Tom. 7. c. 653. A.
Delicta duo si sint ex uno facto, & duas admittant actiones, an utrâque utendum sit. T. 8. c. 387. C. D.
Delicta plura in una re an plures admittant actiones. T. 8. c. 361. E.
Delicta plura actiones plures pariunt. T. 8. c. 827. E.
Ob debita privata nemo carcerem patitur. T. 8. c. 801. B.
Quasi delicta. T. 9. c. 257. C.
Delicta dicuntur metus, & dolus. Ibid. C.
Delicta privata sunt quatuor, ex quibus ordinariæ actiones dantur. Ibid. B.
Delicta quomodo contrahantur. T. 10. c. 901. A.
Delictorum coercitio lex est. T. 4. c. 241. E.
Delictorum appellatione quæ comprehenduntur. T. 9. c. 257. B. C.
In delictorum causa differentia est inter dominum, & extraneum. T. 9. c. 252. D.
Delictorum divisio. T. 10. c. 1076. B.

BIU Cujas

In delictis atrocioribus non datur in integrum restitutio minoribus. T. 1. c. 368. D.
In delictis atrocioribus quilibet habetur pro libero, nec parere cogitur, si compellatur ad facinus. T. 4. c. 826. E.
Ex delictis actiones in heredem non dari, nisi in id, quod pervenit, si sit actio mixta, vel rei persequutoria, exceptâ condictione furtiva, quæ in heredem datur, etsi nihil ad eum pervenerit. T. 9. c. 257. B. & seq. item exceptâ actione vi bonorum raptorum, quæ nullo modo datur, quamvis aliquid pervenerit. Ibid. c. 258. A.
In delictis atrocioribus voluntas punitur. T. 9. c. 620. B.
In delictis gravioribus nihil distat scelus a consilio, conatu, voluntate. T. 9. c. 450. C.
Deliquisse si dicatur familia. T. 3. c. 206. D.
Delphinatus Allobrogum regis nostri filio natu majori destinatur. T. 6. c. 948. E.
Demagis. T. 1. c. 1260. D.
Demagoras, ideſt, patronus causarum. T. 9. c. 49. E.
Dememinisse. T. 1. c. 1260. C.
Demereri. Ibid. D.
Dementia est officiorum, & affectuum obliviſci. T. 4. c. 363. E.
Dementis curatores quinam esse debeant. T. 6. c. 136. E. & c. 137. A. quodnam sit precisè officium eorundem. Ibid. c. 136. E.
Demessum, & desectum, & tritum stramentum, an idem sint. T. 6. c. 239. A.
Deminuere est veluti, rem hereditariam pignori obligare, vel prædio hereditario servitutem imponere. T. 4. c. 556. D.
Deminuere hereditatem cui non licet, licet retinere fructus superfluos, quos ipse percepit. T. 4. c. 1240. C.
Cui deminuere licet hereditatem, fructus superfluos retinere non licet. Ibid. C.
Deminuere non videtur, qui non utitur occasione adquirendi. T. 8. c. 508. C.
Deminutio capitis triplex. T. 3. c. 155. D
Deminuio capitis maxima, & media morti similis. T. 1. c. 40. A.
Deminutio capitis statim post damnationem præoccupat pœnam. T. 1. c. 1327. E.
Deminutio cui permittitur, & cui non. T. 4. c. 1240. C.
Deminutio, quæ fit ipso jure, retentio est. T. 7. c. 1415. E.
Deminutio, quæ fit ex lege falcidia, divisio est. T. 9. c. 961. A.
Deminutio capitis triplex. T. 10. c. 780. B. C.
Deminutionis verbum an contineat usucapionem. T. 6. c. 321. C.
Magnæ capitis deminutionis appellatione continetur maxima, & media. T. 10. c. 123. B.
Deminutionem capitis ad tempus non fieri. T. 3. c. 155. D. E.
Deminutiones capitis media, & maxima similes sunt morti. T. 10. c. 780. C.
Demittere barbam, submittere capillos. T. 3. c. 141. B.
Demogrammatei. T. 2. c. 772. A.
Demonstratio certa loco est nominis. T. 1. c. 1345. A.
Demonstratio quid, & quomodo a conditione differt. T. 1. c. 812. C. D. & T. 3. c. 53. D.
Demonstratio in præsens, conditio in futurum tempus confertur. T. 1. c. 812. D. & T. 3. c. 53. D.
Demonstratio legati quid est. T. 1. c. 812. C.
Demonstratio falsa non vitiat legatum. T. 1. c. 1347. D.
Demonstratio falsa non extinguit legatum, nec facit. T. 4. c. 495. C.
Demonstratio quibus in causis vice nominis fungatur. T. 5. c. 401. E. & c. 402. A.
Demonstratio falsa an vitiet prælegatum. T. 6. c. 650. B.
Demonstratio falsa, an perimat legatum. T. 7. c. 971. C.
Demonstratio est pro nomine, atque ideo antonomasium dicitur. T. 7. c. 647. A.
Demonstratio est nominis vice. T. 7. c. 720. D.
Demonstratio, & ostensio finium nihil differunt. Ibid. E.
Demonstratio falsa lagatum non vitiat. T. 8. c. 706. B. & c. 810. D.
Demonstratio falsa an officiat legato. T. 10. c. 1099. E.
Demonstratio rem præsentem, vel præteritam, conditio rem futuram designat. T. 10. c. 1127. E.
Demonstrationem an sit necesse esse veram, ut res debeatur. T. 10. c. 483. E.
Demonstratione certa potest dari libertas. T. 7. c. 647. B.
Demonstrationum notæ in usu quæ sunt. Ibid. C.
Demortuæ arbores quando cœdi possint. T. 8. c. 513. A.
Dena, & decem idem esse existimat. T. 5. c. 966. D.
Dena, & decem in quo differunt. T. 6. c. 26. D.
Dena quid. T. 7. c. 1172. C.
Denariales homines qui. T. 3. c. 92. C.
Denarii sunt argentei nummi. T. 5. c. 931. C.
Denarius S. Petri olim in Anglia Romano Pontifici solvebatur in tributum. T. 6. c. 918. D.
Denegare cujus sit. T. 8. c. 707. E. & c. 708. A. & c. 814. C. D.
Denicales feriæ quæ dicuntur. T. 7. c. 118. A.
Denier douze est usura centesima. T. 9. c. 1095. A.
Denique pro proinde. T. 7. c. 607. E.
Denominata filia testamento, T. 9. c. 430. C. & c. 449. C.
Denunciare venditori, ut liti subsistat, est laudare auctorem. T. 9. c. 1295. D. E.
Denunciatio, & prohibitio in quo differunt. T. 4. c. 134. C.
Denunciatio fit ante traditionem, prohibitio verò initio traditionis. Ibid. C.
Denunciatio novi operis in personam, quæ fit ad domum. T. 4. c. 94. E.
Denunciatio a Marco Tullio dicitur actio in auctorem præsentem. T. 5. c. 872. B.
Denunciatio trina requiritur, antequam quis excommunicetur, & cur. T. 6. c. 975. C.
Denunciatio quomodo differat ab accusatione. Vide, Accusatio.
Denunciatio quid. T. 6. c. 779. A.
Denunciatio testimonii quomodo fieri debeat. T. 8. c. 815. A. B.
Denunciatio testimonii. T. 8. c. 534. B.
Denunciatio sola domini, vel creditoris hypothecarii præscriptionem non interrumpit. T. 9. c. 1051. E.
Denunciatio rescripti ad faciendam litem abolita. T. 9. c. 132. A.
Denunciatio tempestiva. T. 9. c. 112. E. item sera denunciatio. Ibid. E.
Denunciatio præcedere solet actionem tam in personam, quàm in rem. T. 10. c. 403. B.
Denunciatio non facit rem litigiosam, sed litis contestatio. T. 10. c. 708. E. an faciat pignus litigiosum. Ibid. E.
Denunciatio hodie nulla est, ut olim, sed incipit ab editione, & vocatione. T. 10. c. 875. C.
Denunciatio an possit fieri post litem contestatam. T. 10. c. 1087. E. & c. 1088. A. & seq.
Denunciationis reparatio abolita. T. 9. c. 132. A.
Denunciationem sequitur Prætoris, aut Præsidis sententia. T. 1. c. 320. D.
Denunciationem sequebatur actio in personam. T. 1. c. 256. A.
Denunciationem non est necesse fieri absenti, aut latitanti. T. 10. c. 701. B.
Post denunciationem gestori factam, ut cesset a gestione, cessat actio negotiorum gestorum contraria. T. 10. c. 889. C.
De denunciatione testimonii, ac de denunciationibus, quæ fiunt ad domum. T. 3. c. 175. A. B.
Denunciationes, & condictiones solennes futuræ, quæ olim fiebant, hodie non sunt in usu. T. 9. c. 1143. E.
Denunciationes, quæ fiunt per officium, sive per exsequutorem litis absentibus, ut veniant, & liti subsistant. T. 9. c. 133. D.
Denunciationes per officia, & exsequutores fiunt. T. 10. c. 694. B.
Denunciatus venditor. Vide, Venditor.
Depasci est uti. T. 1. c. 271. D.

De-

BIU Cujas

Depectio nihil aliud est, quàm pactum. T. 3. c. 37. A.
Depectio quid sit. T. 10. c. 731. E.
Depectus in jure quid sit, & significet. T. 5. c. 91. D.
Depeculassere. T. 3. c. 272. B.
Bene depensa quid. T. 7. c. 662. A.
Depensæ pœnæ repeti non solent. T. 3. c. 217. A. B.
Depensi actio ex inficiatione crescit in duplum. T. 9. c. 204. A.
De bene depensis condictio. Ibid. A.
Deperdita, & derelicta quomodo differant. T. 5. c. 539. C.
Deperdita recuperamus, licèt ab alio deprehensa sint. Ibid. C.
Deperditum est idem denotat, quod interdum naturâ esse desiit; *deminutum* verò, quod usucaptum est. T. 4. c. 1238. D.
Deperire an sit in usu. T. 10. c. 436. B.
Deperire est valde perire. T. 10. c. 468. C.
Deponebantur in æde sacra apud ædituum cautiones, tabulæ testamenti, instrumenta. T. 7. c. 496. B.
Deponebantur apud ædituum instrumenta, tabulæ testamenti, codicilli. T. 7. c. 1214. A.
Deponentia sumpta pro passivis. T. 10. c. 514. D.
In verbo deponere præpositio *De* an augeat. T. 1. c. 1260. C. D.
Deponere est corpus mortui terræ commendare. T. 4. c. 213. A.
Deponere an idem sit, quod credere. T. 6. c. 527. E.
Deportandi verbum levius est, quàm relegandi. T. 1. c. 1044. C.
Deportandi qui jus habeant. T. 1. c. 1081. C.
Deportatio propriè exilium est, relegatio impropriè. T. 1. c. 878. D. & c. 1044. C.
Deportatio est media capitis deminutio. T. 1. c. 1044. B.
Deportatio an sit maxima capitis deminutio. T. 2. c. 1072. A.
Deportatio ultimi supplicii appellatione non continetur. T. 3. c. 84. A.
Deportatio non fit ad tempus. T. 1. T. 1. c. 1239. B. & T. 3. c. 155. E.
Deportatio hodie est loco aquæ, & ignis interdictionis. T. 1. c. 1044. B. & T. 3. c. 163. E. & c. 164. A.
Deportatio est liberatio, quæ personam solvit, non rem. T. 4. c. 228. D.
Deportatio est media capitis deminutio. T. 4. c. 226. A. relegatio verò non est capitis deminutio. Ibid. C. fiscus est veluti successor. Ibid. C.
Deportatio in insulam est civitatis, & bonorum amissio, & mors civilis. T. 4. c. 997. C.
Deportatio in insulam cadit in cives Romanos, relegatio in servum. T. 4. c. 1481. A.
Deportatio est perpetua, nulla temporaria. T. 4. c. 1409. A.
Deportatio liberat ab omni obligatione. T. 4. c. 226. D.
Deportatio est quasi mors. Ibid. D.
Deportatio quanta sit capitis deminutio. T. 6. c. 584. C.
Deportatio in qua specie non est similis morti. T. 7. c. 1241. B.
Deportatio quædam est, quæ plectit & civitate, & libertate. T. 9. c. 537. D. E.
Deportatio facit peregrinum. Ibid. C.
Deportatio solvit matrimonium. T. 9. c. 537. B.
Deportationis, & relegationis differentia. T. 1. c. 1238. D.
Deportationis formula. T. 1. c. 1081. C.
Deportationis propria quæ. T. 4. c. 226. B. C.
Deportationis verbo semper publicatio omnium bonorum continetur. T. 4. c. 353. B.
Deportationis verbum multa secum trahit. T. 4. c. 226. C.
Deportationis nomen bonorum spoliatio est. T. 8. c. 812. B. pœna aufert bona liberis. Ibid. A. sententia quæ auferat. Ibid. B.
Deportationis ipsum nomen per se est publicatio omnium bonorum. T. 9. c. 1123. B.
Ob deportationis mariti casum mulier justam causam divertendi habet, potest nubere post annum. T. 9. c. 538. A.
Deportationis pœna successit in locum ignis, & aquæ interdictionis. T. 10. c. 827. E.
Deportationi semper juncta est omnium bonorum publicatio, T. 2. c. 692. D.
Deportationem sequitur bonorum publicatio. T. 10. c. 697. E.
Deportatione non solvitur matrimonium. T. 2. c. 1072. A.
Nec deportatione, nec damnatione in metallum quisquam hodie servus efficitur. T. 10. c. 674. E.
Deportationes, & relegationes in quo differunt. T. 9. c. 538. A.
Deportatus quis dicatur. T. 1. c. 878. D.
Deportatus servus non fit, ut liber deinde fieri possit. T. 3. c. 64. D.
Deportatus pro mortuo non habetur. Ibid. E.
Deportatus amittit cognationem. T. 3. c. 65. A.
Deportatus an in omnibus causis mortuo comparetur. T. 4. c. 1378. C.
Deportatus amittit saltem ea, quæ sunt juris, non ea, quæ facti. T. 4. c. 1146. D.
Deportatus jus eligendi non amittit. Ibid. D.
Deportatus, & relegatus in quo differunt. T. 4. c. 226. B.
Deportatus pro mortuo habetur. T. 5. c. 624. C.
Deportatus cum sit peregrinus factus, alium, quàm fiscum, heredem habere non potest. T. 5. c. 468. C.
Deportatus in insulam mediam capitis deminutionem patitur. T. 5. c. 160. B.
Deportatus, & restitutus post apertum testamentum, an fideicommissum petere possit. T. 6. c. 584. B.
Deportatus an servum habere possit T. 7. c. 985. E. item an ei servi sui fideicommissum adquiratur. Ibid. E.
Deportatus quis sit. T. 7. c. 963. C. D.
Deportatus si codicillos, & fideicommissum fecerit, ac postea restitutus beneficio Principis, decesserit codicillis relictis, an ji valeant. T. 7. c. 964. A.
Deportatus an sit in potestate patris. T. 8. c. 913. A.
Deportatus an habeatur pro mortuo. T. 8. c. 27. A.
Deportatus jure civili amittit civitatem. T. 8. c. 27. B. qui deportatur, desinit in perpetuum esse civis. Ibid. B.
Deportatus est peregrinus. T. 7. c. 1097. A. est incapax legati. Ibid. A.
Deportatus retinet libertatem, ideſt, non omnia extinguit jura. T. 7. c. 1241. B.
Deportatus pro mortuo habetur, & fiscus pro successore ejus. T. 9. c. 1278. B.
Si deportatus vel in civitate, vel peregrinus moriatur, adversùs quem committetur. T. 10. c. 548. A.
Deportatus heredem habere non potest. T. 10. c. 777. B.
Deportatus si restituatur, an cognationem recipiat. T. 10. c. 780. D.
Deportatus, & interdictus an differant, & an possint facere testamentum. T. 10. c. 1048. B.
Deportatus loco peregrini habetur. T. 10. c. 1056. E. nec habet testamenti factionem. Ibid. c. 1057. A.
Deportati, & confiscati differentia. T. 2. c. 650. A.
Deportato reo principali an liberetur fidejussor, pignus, correus. T. 4. c. 228. D.
Deportato, qui post deportationem bona quædam adquisivit, usum, & fructum eorum non invideri, quamdiu vivit, sed eo mortuo fiscus ea capit. T. 5. c. 468. D.
Deportato restituto bonis restituuntur omnes obligationes. T. 8. c. 502. B.
Deportato an fideicommissum, vel legatum relinqui possit. T. 10. c. 1056. E. an possit testari. Ibid. E.
Deportatum statim ex sententia capite minui. T. 1. c. 1081. B. & c. 1239. C.
Deportati qua ratione testamentum facere non possunt. T. 3. c. 399. D.
Deportati negotia juris gentium

BIU Cujas

contrahere possunt, T. 3. c. 163. B.
Deportati cum oneribus. T. 4. c. 226. C.
Deportati a relegatis multùm distant. T. 5. c. 1161. B.
Deportati an rectè heredes instituantur. T. 8. c. 16. E. an capere possint hereditatem, legatum, fideicommissum. Ibid. c. 17. A.
Deportati quomodo restituuntur indulgentia Principis. T. 9. c. 1483. D. & seq.
Deportatorum, ac relegatorum discrimen. T. 1. c. 878. C. D.
Deportatos civitatem amittere, non libertatem. T. 1. c. 1238. E.
Deportatos nec hereditates, nec legata capere. T. 1. c. 1239. A.
Deportatis comparantur, qui in opus publicum perpetuum damnantur. T. 10. c. 123. E.
In depositi pecunia apud argentarios quæ ratio habetur eorum post privilegia, & quæ ante privilegia. T. 4. c. 209. E. & c. 210. A. & seq.
Deposita ex re lucrum ut quis faciat, non æquum est. T. 4. c. 451. D.
In depositi actione compensatio, deductio, aut retentio, doli exceptio locum non habent. T. 9. c. 353. C.
Depositæ pecuniæ usuræ etiam ex pacto nudo debentur. T. 4. c. 966. C.
Depositæ pecuniæ usus non est, sed custodia tantùm. T. 4. c. 211. E.
Depositæ pecuniæ non debentur usuræ, non depositæ debentur. T. 4. c. 902. A.
Depositæ rei furtum fieri, si loco moveatur. T. 7. c. 1401. B.
De positæ pecuniæ an competat condictio. T. 7. c. 639. E.
Depositæ rei periculum ad quem pertinere debeat. T. 8. c. 320. E. & c. 321. A.
Depositarius ob dolum tenetur, non ob culpam. T. 1. 1392. E.
Depositarius esse in possessione dicitur, non autem possidere. T. 3. c. 243. A. B.
Depositarius an, & quando actione furti conveniri possit. T. 5. c. 584. C.
Depositarius, licèt pœnitentiâ actus, si rem depositam venditam redemerit, & restituerit, furti reus esse non desinit. T. 5. c. 725. A. B.
Depositarius an de deposito teneatur. T. 5. c. 237. A. B.
Depositarius de dolo tantùm tenetur. T. 6. c. 1022. C. D.
Depositarius si pecuniam depositam fœnore occupet, vel eam in suos usus convertat, usuras ejus an debeat. T. 6. c. 707. D.
Depositarius, qui rem depositam contrectavit, & semovit lucri faciendi gratiâ, quamvis eo nomine depositori teneatur, tamen ab alio eidem depositario eâdem furto subtractâ, non habet in posteriorem furem furti actionem. T. 6. c. 146. C.
Depositarius an dolum, vel latam culpam præstet. T. 8. c. 760. D.
Depositarius de restituendo an caveat. T. 7. c. 154. C.
Depositarius quid præstet. T. 8. c. 1048. A. B. C. quibus casibus culpæ nomine teneatur. Ibid. C. D.
Depositarius in servando deposito quam diligentiam præstare debeat. T. 8. c. 321. B.
Depositarius, qui re depositâ utitur, furti tenetur. T. 8. c. 320. A.
Depositarius, qui rem depositam furandi animo contrectat, an sibi causam possessionis mutet, & domino jus possessionis convellat. T. 8. c. 264. A. B.
Depositarius si rem alienaverit, an dominus desinat possidere. T. 8. c. 295. C. D.
Depositarius si rem apud alium deposuerit, an dominum rei intervertat possessione. Ibid. D.
Depositarius an rei depositæ furtum facere videatur, si reposcenti domino eam reddere noluerit. T. 8. c. 284. D. an furti teneatur, si depositum abnegaverit. Ibid. D.
Depositarius præstat dolum, & culpam latam. T. 8. c. 1048. C.
Depositarius qua ratione rem possidet. T. 9. c. 1008. D.
Depositarius quando tenetur de condictione furtiva. T. 9. c. 350. B.
Depositarius pecuniæ periculum non agnoscit. T. 9. 212. D.
Depositarii nulla est utilitas, qui accipit, ut alii custodiat. T. 1. c. 1350. C.
Depositarii heredes an conveniri possint, si quid in servanda re dolo malo fecerit depositarius. T. 8. c. 383. D. E.
In depositario levis culpa quæ sit. T. 8. c. 672. C.
Quæ in depositario est lata culpa, in socio est levis; quæ est in illo levis, in socio est levissima. T. 10. c. 437. D.
Depositarium, malè inquit Accursius, precario possidere. T. 3. c. 93. E. quia depositarius nullas adhibet preces. Ibid. E.
Depositarii quando habent privilegium exactionis, & quando non. T. 4. c. 211. D.
Depositarii, qui usuras accipiunt, quid differunt ab his, qui non accipiunt. T. 4. c. 213. A.
Depositarii sunt, qui pecuniam depositam accipiunt; depositores verò, qui dederunt. T. 4. c. 211. B. Ulpianus interpretatus est depositarios esse depositores. Ibid. B.
Depositio solennis ut fieri debet. T. 1. c. 1504. B.
Depositio pecuniæ significat sistere usuram. T. 4. c. 902. A.
Depositio pro solutione est. T. 4. c. 901. E.
Depositi, & commodati actio an etiam prædoni detur. Tom. 7. c. 164. A.
Depositio sola an liberet ab usuris. T. 7. c. 776. A.
Depositio, & consignatio solutio est, quæ omnem obligationem perimit. T. 9. c. 1198. B.
Depositio sola non sufficit. Ibid. B.
Depositio debiti, & ejus effectus qui. T. 9. c. 302. D.
Depositio fit sine scripto. T. 9. c. 427. C.
Depositio debiti in pignore solutio est. T. 9. c. 302. D.
In depositione quinque testes exiguntur ad rei gestæ fidem faciendam. T. 9. c. 278. D.
Depositor per depositarium possidet. T. 1. c. 1134. B.
Depositor si juret, se pro certo pondus vasis depositi, aut alterius rei, quæ in pondere consistunt, nescire, remittitur judicatio ponderis specifica. T. 5. c. 100. C.
Depositum compensationem non admittit. T. 3. c. 205. A.
Depositum, qui invito domino contrectat, furti, & depositi tenetur. T. 1. c. 389. A.
Depositum quid est. T. 4. c. 213. D.
Depositum est gratuitum, & deponere pecuniam sub usuris est credere, & non deponere. T. 4. c. 219. A.
Depositum sacrum appellatur a Juvenale poeta. T. 4. c. 213. C.
Depositum consistit ex custodia, non ex usu. T. 4. c. 215. D. E.
Depositum custodiæ causâ contrahitur. T. 4. c. 216. B.
Depositum, & commodatum in quo differant. T. 5. c. 1161. D. & seq.
Depositum, commodatum, cæterique contractus in quo differunt. T. 5. c. 1162. A.
Depositum eo magis vindicandum est, quòd verè secretum sit, citra probationem. T. 5. c. 1165. A.
Depositum non est justa causa adquirendi dominii. T. 5. c. 454. B.
Depositum in nummis consistere potest. T. 5. c. 391. B.
Depositum, quod dominum habet, an, & quando adquiratur depositario, aut inventori. T. 4. c. 454. C.
Depositum cum pupillo sine tutoris auctoritate non consistit. T. 5. c. 415. D.
Depositum quid distet a credito. T. 6. c. 527. D.
Depositum rei suæ an esse possit. T. 6. c. 77. B.
Depositum, & mutuum differunt. T. 7. c. 636. B. & c. 637. A. & T. 8. c. 319. C. & c. 616. A. B.
Depositum aliquando est quasi pro mutuum. T. 7. c. 626. E.
Depositum in pecunia consistere potest. Ibid. D.

BIU Cujas

An depositum periculo depositarii sit. T. 7. c. 637. B.
Depositum purum. Ibid. B.
Depositum est periculo domini. Ibid. B.
Depositum an habeat mutui legem. T. 7. c. 627. C.
Depositum an mutet domini rem. T. 8. c. 320. B.
Depositum in quibus rebus consistat. T. 8. c. 319. C.
Depositum siquis inficiatus fuerit, an furtum faciat. Tom. 8. c. 263. E.
Depositum, & mutuum quid distant. T. 8. c. 616. A. B.
Depositum non esse, quod ad breve tempus datur custodiendum, sed servandum datum. T. 9. c. 1139. D.
Depositum non reddere turpe est. T. 9. c. 293. C.
Depositum aliquando revocatur, etiamsi convenerit, ne revocetur ante certum tempus. T. 9. c. 244. A.
Depositum quid. Tom. 9. c. 349. A. B.
Depositum & commodatum in quo differunt. T. 9. c. 293. C. & c. 432. D.
Depositum debet reddi quàm celerrimè. T. 9. c. 353. B.
Depositum quid sit. T. 10. c. 649. E. & c. 985. C.
Depositum rei alienæ an contrahatur. Ibid. D.
Depositum est beneficium, quod datur deponenti. Ibid. E.
Depositum quos inter contractus annumeretur. Ibid. E.
Depositum, quasi valde commendatum, vel valde positum. T. 10. c. 986. C. & c. 987. C.
Depositum quasi diu positum. T. 10. c. 987. C.
Depositum inficiando nemo facit furtum. T. 10. c. 988. B.
Depositum quomodo contrahatur. Ibid. C. D.
Depositum dicitur, quod in se mutui legem habet. T. 10. c. 1104. B.
Depositi definitio. T. 1. 388. E. & c. 769. E.
Depositi actioni opponi compensatio non potest. T. 1. c. 389. D.
Depositi qui agit, de dolo agit. T. 1. c. 971. E.
Depositi causa a constitutione Caroli IX. excipi debet. T. 2. c. 258. E.
In judicium depositi quid veniat. T. 1. c. 389. B.
Si depositi privilegium cessat, an cesset etiam actio depositi. T. 4. c. 212. A.
Depositi inficiator proximus est furi. T. 4. c. 295. B.
Depositi damnatus non repellitur a testimonio. T. 4. c. 848. A.
Depositi substantia sine æstimatione consistit. T. 4. c. 267. A.
Depositi contractus est sacer contractus. T. 4. c. 213. C.
Qui depositi fidem fallit, sit infamis; qui commodati, non sit infamis: illa est privilegiaria, hæc non. Ibid. C.
Depositi inficiatio non est furtum, sed contrectatio. Tom. 4. c. 649. C. D.
Depositi actio compensationem non admittit. T. 4. c. 213. C. omnes aliæ actiones eam patiuntur hodie ipso jure. Ibid. C.
Depositi contractus vocatur sacer contractus. Ibid. C.
Depositi quatuor genera sunt. T. 5. c. 25. A.
Depositi actio infamiam irrogat, & cur. T. 6. c. 1022. C.
Depositi actione an agere statim possit is, qui rem deposuit. T. 6. c. 77. C.
Depositi actionem an dolus solus parere possit. Ibid. E.
Depositi actio ampliorem fidem exigit, quàm cæteræ actiones bonæ fidei. T. 7. c. 1213. E.
Depositi actio est famosa, si bona fides non agnoscatur. Ibid. E.
Depositi, & custodiæ non eadem ratio. T. 8. c. 798. C.
Depositi duplicem esse actionem, directam scilicet, & contrariam. T. 9. c. 349. A.
In depositi actione jusjurandum deferri inopiâ probationum. T. 6. c. 198. E.
Depositi actio directa, non contraria est famosa. T. 9. c. 352. D.
Depositi natura quæ. T. 9. c. 423. E.
Depositi actio datur heredibus, non tantùm si defunctus deposuerit, sed & si servus hereditarius. T. 9. c. 352. A. B.
Depositi causa compensationem non admittit. T. 10. c. 585. E.
Depositi damnati an prohibeantur testimonium ferre. Tom. 10. c. 606. C.
Depositi actio directa est famosa. T. 10. c. 650. C.
Depositi inter, & commodati actionem an sit differentia respectu compensationis. T. 10. c. 971. C.
Depositi actio quænam sit. T. 10. c. 986. E. an sit in duplum. Ibid. D.
In actione depositi non est retentioni, neque compensationi locus. T. 10. c. 987. B. nec etiam exceptioni non numeratæ pecuniæ, vel non datæ rei, & quo casu. Ibid. B.
Depositi restitutionem an possit morari denunciatio alterius, qui sua interesse dicat, depositum domino confestim non reddi. Ibid. B.
Actio depositi duplex. T. 10. c. 986. D. E.
De deposito, & commodato. T. 1. c. 383. D.
De deposito, & depositi actione. T. 6. c. 430. C. D.
Deposito, vel pignore contracto, res neque datur ad usum, neque ad abusum. T. 8. c. 320. A.
De deposito cognoscens an merum imperium habeat. T. 8. c. 793. B.
In deposito crescit perfidia. T. 9. c. 352. E.
In deposito non est compensationi locus. T. 9. c. 293. B.
In deposito an veniat lata culpa. T. 10. c. 437. C. D.
In deposito solus dolus venit. T. 10. c. 454. D.
In deposito nulla versatur utilitas depositarii. T. 10. c. 600. A.
Deposito in alterius manum per depositarium transmisso, quænam in hunc, & in istum competant actiones. T. 10. c. 985. D.
In deposito nunquam venit pretium operæ. T. 10. c. 986. A.
In deposito quid præstare debeat depositarius. Ibid. A.
Deposita plerumque fiunt remotis arbitris. T. 2. c. 258. D.
Deposita priùs solvi oportet, quàm veniatur ad creditores privilegiarios. T. 9. c. 293. C.
Depositorum ratio anteponitur privilegiis. Ibid. C.
Causa ejus, qui deposuit, vel commodavit, vel ejus, ad quem tutela, negotiave gesta pertinent, vel ejus, qui rem pignoravit, potior est, quàm sit vel tutoris, vel gestoris, vel mandatarii, vel depositarii, vel commodatarii, vel creditoris. T. 5. c. 418. D. E.
Qui deposuit pecuniam, decessit multis heredibus relictis. Certum est, unum posse agere pro parte depositi, & ei pro parte posse reddi depositum. Tom. 9. c. 354. A. B.
Deprecor est fideicommissi verbum. T. 4. c. 536. C.
Deprædationis conscientia pro deprædatione est. T. 6. c. 828. A.
Deprehensio sola domini rem furtivam suæ pristinæ conditioni restituit, ejusque vitium purgat. T. 5. c. 723. D.
Derectarii. T. 1. c. 473. A. & T. 3. c. 282. C.
Derectarii extra ordinem puniuntur. T. 1. c. 473. B.
Derectarii, non defectarii. T. 3. c. 289. C.
Derelicta, & missilia quid differunt. T. 1. c. 1145. D.
Derelicta non recuperamus, si ab alio deprehensa sint. T. 5. c. 539. C.
Qui pro derelicto habitus est, liber non fit. T. 1. c. 1146. C.
Pro derelicto usucapere. Ibid. B.
Pro derelicto habita statim nostra esse desinunt. T. 1. c. 1145. D.
Pro derelicto res habita occupanti statim adquiritur. Ibid. B.
Derelictum, ac desertum differunt. T. 2. c. 856. B.
Derelictum quid dicatur, & quid pro derelicto habeatur. T. 8. c. 934. A.
Derelinquere, & rem pro derelicto habere quid sit. T. 5. c. 748. E.
Derigere. T. 1. c. 473. B.
Derogare quid. T. 1. c. 307. A.

BIU Cujas

De derogatoria clausula. T. 3. c. 393. D. E. & seq.
Derogatoria clausula quæ sit. T. 10. c. 1075. A.
Desabulare quodnam vocabulum, & quid propriè significat. T. 5. c. 678. E.
Descriptio quomodo fit. Tom. 2. c. 685. D.
Descriptiones curialium. Ibid. D.
Descriptum quid. T. 9. c. 1. A. sine subscriptione. Ibid. B.
Deserens litem de inofficioso testamento, an etsi regulariter postea non admittatur ad movendam eandem litem, admittatur tamen ex injusta causa. T. 6. c. 519. B.
Deserere, & deserta promissio in jure quæ sit, & dicatur. T. 5. c. 94. B.
Deseri lis quando videtur. T. 9. c. 47. A. B.
Deserta prædia curialibus addicuntur sub immunitate triennii. T. 2. c. 856. C.
Deserta prædia quomodo a domino susceptoribus addicuntur. T. 2. c. 859. D.
Desertæ appellationis pœna. T. 6. c. 946. B.
Desertio litis. T. 4. c. 875. C.
Desertio litis quid. T. 6. c. 800. E. damno litis plectitur. Ibid. E.
Desertio vadimonii, & desertio litis contestatæ in quo differunt. T. 9. c. 135. A. B.
Desertio vadimonii a desertione litis contestatæ differt. Ibid. A. B.
Desertionis pœna. T. 3. c. 261. C.
De desertione appellationis. T. 6. c. 934. B.
Desertor, emansor, & transfuga, quid differant. T. 3. c. 157. A.
Desertores milites, & eorum occultatores ut puniendi. T. 2. c. 980. A.
Desertoribus crura incisa, & poplites. T. 3. c. 174. B.
Desertorum agrorum jus. T. 2. c. 856. B.
Desideria sunt preces, quæ libello continentur. T. 2. c. 651. B.
Desiderium pro precibus Principi oblatis acceptum. T. 1. c. 948. B.
Desidero est fideicommissi verbum. T. 4. c. 536. C.
Designanda est res, cum petitur. T. 7. c. 244. C.
Desinit deberi, quod ex stipulatione debetur. T. 4. c. 1139. A.
Desioculus. T. 5. c. 1198. D.
Desistere a negotio calumniæ causâ instituto quid significet. T. 5. c. 141. A. B.
Desistere a lite qui dicatur. T. 7. c. 138. C.
Desperati hominis salutem expedire honestum est. T. 4. c. 1392. C.
Despondere, destinare sibi, vel alii uxorem. T. 3. c. 479. D.
Desponsare quid. T. 3. c. 480. A.
Desponsatio per verba præsentis temporis pro matrimonio est. T. 6. c. 1090. E.
Desponsatio per verba de præsenti non recipit conditionem. T. 6. c. 1093. E. & c. 1094. A.
Desponsiones fieri debent a parentibus. T. 7. c. 897. A.
Desrene in Consuetudinibus Neustriæ. T. 2. c. 1222. A.
Destinere quid propriè. T. 3. c. 480. A.
Destinata filia inter vivos, aut testamento. T. 9. c. 449. C.
Destinatio animi matrimonium facit, sive consensus nudus. T. 4. c. 1335. E.
An destinatio sola constituat pignus, aut sola conventio. Tom. 6. c. 537. D.
Destinatio animi domicilium facit. T. 10. c. 1128. E.
Destitutum testamentum pro non facto habetur, & destituitur, si heres non adeat. T. 4. c. 306. E.
Destructum non videtur, quod est destructum ex parte: T. 10. c. 1199. A.
Desuetudo, & consuetudo contraria. T. 6. c. 454. C. Vide, Consuetudo.
Desuetudo quid sit. T. 9. c. 1328. A.
De detegenda collusione: Vide, Collusio.
Detentio ab usu distat. T. 8. c. 573. A.
Detentione hypothecariâ an præscriptionem creditor adversùs actionem hypothecariam interrumpat. T. 5. c. 719. E.
Deterior est conditio fœminarum, quàm masculorum. T. 4. c. 792. B. D.
Determinatio quid apud Ulpianum. T. 1. c. 521. B.
Detestari quale verbum. T. 8. c. 520. E.
Detestatio quid. T. 8. c. 520. E. & c. 521. E.
Detestatio vice possessionis est, absente publicano. T. 10. c. 1037. B.
Detrahere emptioni est ab ea recedere, adjicere contractui emptionis est intactâ substantiâ emptionis aliquid de accessionibus, depedissequis emptionis pacisci. T. 4. c. 251. B.
Detrimenta fatalia minuere quid sit. T. 4. c. 1181. A.
Detrimenta fatalia utrùm fideicommisso contineantur. T. 6. c. 605. E.
Cum detrimento alieno nemo debet suas commoditates augere. T. 4. c. 723. D.
In detrimentum alterius nemo potest mutare consilium. T. 4. c. 93. A.
Per Deum jurare. T. 9. c. 188. A.
Deunx, dextans, & dodrans quæ, & cujusnam rei partes. T. 8. c. 972. D.
Devotæ virgines quæ. T. 6. c. 1099. C.
Devoti quales olim apud Gallos homines. T. 2. c. 1179. E.
Devotionem vocat Justinianus, cum quis debitum agnoscit; si non agnoscit, contra vocat indevotionem. T. 10. c. 713. C.
Devotum esse minus est, quàm esse tributarium. T. 10. c. 1040. A.
Deus Statanus pueritiæ præses. T. 3. c. 319. E.
Deuteronomii liber vocatur ab Hebræis *Verba*. T. 10. c. 164. C. D.
Dii heredes an institui possint. T. 1. c. 332. E.
Diaconi utriusque sexus. Tom. 2. c. 1033. C.
Diaconi eligant de se, quem industrium noverint, & Archidiaconum vocent. T. 2. c. 1146. E.
Diaconi inviti nullam tutelam, vel curam suscipiunt. T. 1. c. 535. E.
Diaconi initio fuerunt septem. T. 2. c. 1146. E.
Diaconi, & hypodiaconi. T. 10. c. 819. C.
Diaconissæ. T. 2. c. 1034. A.
Diaconatus Sacramentum vocatur. T. 6. c. 1098. D.
Diaconus qua in re differat a Subdiacono. Ibid. E.
Diætarii, & Dietarchæ. T. 3. c. 289. B.
Diætarii, & Zetarii. T. 1. c. 433. C.
Dialectica ἐρωτηματικὴ. T. 1. c. 1356. A.
Dialectica ἐρωτηματικὴ vocatur, & cur. T. 6. c. 370. C. & c. 446. B.
Dialectici, id est, Stoici. T. 1. c. 1355. B.
Dialectici dicunt, fungi nos solutione ejusdem speciei in datione mutui, non individui. T. 5. c. 394. B.
Dialecticorum exioma est, Id, quod dicitur, aut est verum, aut falsum. T. 4. c. 62. E.
Diaria quæ. T. 2. c. 1103. C.
Diaria, & rationes. T. 9. c. 8. A.
Diariorum, vel cibariorum nomine quæ continentur. T. 6. c. 702. C.
Diathyrum, & prothyrum. T. 3. c. 390. C.
Diatretarii. T. 2. c. 768. B. C.
Dicat idem, quod *interdicat*. T. 8. c. 550. E.
Dicere pro condicere, idest, denuntiare. T. 2. c. 545. E.
Dicere dotem, & dictio dotis quos obliget. T. 5. c. 550. D.
Dicere est linguâ nuncupare. T. 8. c. 515. E.
Dicere verbum prætorium est. T. 9. c. 1139. B. modò generaliter accipitur pro jus dicere, modò specialiter pro edicere, modò pro interdicere. Ibid. B.
Dicis causâ quid. T. 1. c. 1036. A. & T. 3. c. 134. B.
Dicta, aut quæ pro dictis habentur, in contractibus præstanda sunt. T. 10. c. 765. C.
Dictator consule major fuit. T. 7. c. 95. A.

BIU Cujas

Dictio *utrumque* quomodo intelligenda, ejusque explicatio. T. 4. c. 498. A.
Dictio *plus minus*, quoniam frequens est in jure, est ambigua, & obscura. T. 6. c. 528. A.
Dictio *sine mora* fraudem potiùs distringit, quàm dissolvit. T. 6. c. 616. B.
Dictio *Vt* modum significat, dictio *Si* conditionem. T. 7. c. 711. B.
Dictio *Et* nunquam significat accessionem. T. 7. c. 1386. B.
Dictio dicitur quasi oraculum. T. 7. c. 73. B.
Dictionis dotis formula. Vide, Dos.
Dictionem *Cum* conjunctionem significare, non tantùm in heredibus, vel legatariis, sed etiam in rebus legatis. T. 7. c. 1385. D. E.
Dictionum quædam compendia pro literis. T. 3. c. 58. D.
Dicto scriptum congruit. T. 7. c. 1134. A.
Dictum, idest, responsum. T. 1. c. 951. B.
Minus dictum, plus actum intelligitur. T. 4. c. 990. E.
Dictum, & interdictum idem est. T. 9. c. 1139. B.
Dies naturalis quid. T. 1. c. 524. A.
Dies civilis quid. Ibid. C.
Dies incertus facit conditionem. T. 3. c. 511. B.
Dies incertus pro conditione habetur. T. 4. c. 1445. E.
Dies naturalis, ac dies civilis. T. 3. c. 450. E. & c. 451. A.
Dies naturalis duodecim constat horis. T. 1. c. 524. A.
Dies annua, bima, ac trima. T. 3. c. 179. A.
Dies extremus pro momento sumptus. T. 1. c. 1120. C.
Dies incerta est conditio, aut conditionis instar. T. 4. c. 710. B.
Dies compromissi proferri potest, non cum ex conventione. T. 4. c. 98. D. E.
Dies libertatis cedit ab adita hereditate. T. 4. c. 387. C.
Dies legatorum quando cedit. T. 4. c. 1445. A. B.
Dies incertus est conditio. T. 4. c. 672. B.
Si dies expressus non est, omissus intelligitur. T. 4. c. 56. C.
Dies nonus in funere solennis est. T. 4. c. 29. E.
Dies aditionis, & dies petitionis hereditatis idem est quoad initium, non quoad finem attinet. T. 4. c. 112. B. dies aditionis finitur 100. diebus, petitionis dies est perpetuus, hoc est, finitur 30. annis. Ibid. B.
Dies incertus conditionem in testamento facit. T. 4. c. 804. D.
Dies incertus dicitur conditio. T. 4. c. 805. B.
Dies legati cedit a morte testatoris, usufructus verò ab aditione hereditatis. T. 4. c. 497. A.
Dies incertus est conditio. T. 4. c. 805. B.
Dies incertus quando faciat conditionem, vel non. Ibid. C. D.
Dies libertatum testamento relictarum quando cedit. T. 4. c. 1107. B.
Dies legati quando cedere dicatur. T. 5. c. 1025. C.
Dies compromissi an possit proferri. T. 5. c. 177. B. & c. 178. C.
Dies petendæ bonorum possessionis scientibus tantùm currit. T. 5. c. 628. B.
Dies libertatis quando cedit. T. 5. c. 1093. D.
Dies auget delictum. T. 6. c. 1098. A.
Dies interpellat pro domino. T. 6. c. 1028. A.
Dies non solvit fidem. T. 6. c. 1071. C. natam obligationem non tollit. Ibid. C.
Dies relatus, vel prælatus quis dicatur. T. 6. c. 522. A.
Dies locationibus faciendis, & pensionibus exsolvendis solennis est Calendis Martii. Tom. 6. c. 732. D.
Dies legati quandonam cedat. Vide, Legatum.
Dies cœptus an habeatur pro completo in finienda, & constituenda obligatione. T. 8. c. 334. A. B.
Dies cretionis. T. 8. c. 233. A.
Dies cœptus an habeatur pro completo in omnibus causis. T. 8. c. 334. C.
Dies in stipulatione adjectus videtur pro promissore. T. 8. c. 752. B.
Dies civilis quando incipiat. T. 8. c. 480. B.
Dies extremus cœptus pro confecto. T. 8. c. 588. B.
Dies intercalaris quando interseritur. T. 8. c. 558. D.
Dies naturalis quot horarum. T. 8. c. 480. B.
Dies certus, & conditio in quo differunt. T. 9. c. 894. B.
Dies legati, vel fideicommissi quando cedat. Tom. 9. c. 907. D. & seq.
Dies incertus an sit conditio. T. 9. c. 894. A.
Dies annua, bima, trima quid. T. 9. c. 507. E.
Dies legatorum non cedebat ante apertas tabulas. T. 9. c. 788. E.
Dies lustricus quid. T. 9. c. 1360. D.
Dies summus in appellationibus quis. T. 9. c. 1115. A.
Dies temporalis quis. T. 9. c. 1113. C.
Dies fatalis quis. Ibid. C. & seq.
Dies conductus fatalis dicitur. T. 9. c. 1117. A.
Dies, & consul cum in testamento adjecti non sunt, nihil nocet, quominus valeat testamentum. T. 9. c. 790. E. & c. 791. A.
Dies non interpellat pro homine extra causas pœnales. T. 9. c. 951. C.
Dies legatorum a testatore prorogatus quomodo debeat intelligi. T. 10. c. 90. B.
Dies civilis, seu Romanus, & naturalis. T. 10. c. 388. E.
Dies initio obligationis inseritur inutiliter, fini utiliter. T. 10. c. 538. A.
Dies naturalis quot horis semper constet. T. 10. c. 587. C.
Diei totius nomine cur teneatur, qui operas diurnas promisit, & eas a mane non præstitit. T. 5. c. 16. D.
Diei condictio duo continet. T. 6. c. 832. C.
Diei hora sexta quæ olim erat. T. 6. c. 567. E.
Diei dimensio quoad itinera. T. 8. c. 482. B. & seq.
Diei quota pars melior sit. T. 7. c. 1298. D.
Diei major pars quæ. T. 7. c. 1298. D. & T. 8. c. 481. E. & c. 482. A.
Diem præferre, & referre quid. T. 3. c. 62. C.
Diem diffindere. T. 3. c. 342. C.
Diem judicii interrumpere. Ibid. D.
Diem legati cedere. T. 1. c. 749. A.
Diem proprium non habet legatum purum, & continetur vulgari clausulâ. T. 4. c. 672. C. D.
Diem referre est anteferre, antevertere diem jubendo, ut partes in illum diem adsint. T. 4. c. 18. B.
In diem certam ubi quis stipulatus est, statim dies cedit, sed nondum venit. T. 4. c. 1461. B.
Diem cedere quid est. T. 4. c. 385. D.
Ad diem, & in diem obligationem contrahi idem esse. T. 5. c. 848. A.
In diem addictio quidnam præcisè sit. T. 6. c. 92. D.
Diem cedere quid sit. T. 7. c. 964. E.
Diem præferre quid sit. 7. c. 883. A.
In diem addictio quomodo fit. T. 7. c. 318. A.
Diem cedere, & diem venire in quo differant. T. 7. c. 652. A.
Diem certam, & conditam interpellare pro creditore. T. 9. c. 1265. C.
Diem cedere quid sit. T. 9. c. 891. D.
De in diem debitis. Vide, De debitis in diem.
Diem omnem præteriisse oportet, antequam debeatur quod ad diem promissum est. T. 9. c. 1265. D.
Diem adjectum efficere, ne præsenti die pecunia debeatur, quo sensu intelligendum. T. 10. c. 78. A.
Qui ad diem debet, se interpellare debet. T. 10. c. 541. D.
Ex die an hereditas dari possit. T. 1. c. 1265. A.
Ex die quidquid fit, fit in diem. T. 4. c. 140. B.

BIU Cujas

De die, sive tempore, quod inseritur obligationi. T. 5. c. 847. D.
Ex die, vel ad diem quid sit. T. 7. c. 385. C.
An, & quomodo ex die interpositæ stipulationis operæ certæ in stipulationem deductæ cedant. T. 10. c. 77. D. E.
Die per errorem omisso, an valeat stipulatio. T. 10. c. 503. E.
Ex die solo pœna committitur. T. 10. c. 541. D.
Ex die solo an mora fiat. Ibid. D.
Dies utiles, & continui. T. 1. c. 524. D. E. & T. 3. c. 37. E. & c. 38. A.
Dies sessionum. T. 1. c. 524. E. & T. 3. c. 38. A.
Dies temporales. T. 1. c. 535. D.
Dies fatales. T. 3. c. 331. D. E.
Dies nefasti. T. 1. c. 404. D.
Dies quieti a judiciis civilibus. T. 1. c. 737. A.
Dies justi. T. 3. c. 86. A.
Dies, quibus tutor sciverit, pupillo cedere constat. T. 3. c. 395. C.
Dies cedere quid est. T. 4. c. 397. D. E.
Dies utiles, & continui quando cedunt. T. 4. c. 1041. E. & c. 1042. A.
Dies annuorum legatorum quandonam cedant. T. 6. c. 456. A.
Dies cretionis quinam propriè appellentur. T. 6. c. 189. B.
Dies petendæ bonorum possessionis distant a diebus cretionis, & in quo differunt. T. 8. c. 233. A.
Dies utiles, & dies continui qui dicuntur. T. 8. c. 232. E. & c. 233. A.
Dies cretionis, sive aditionis, modò sunt utiles, modò continui. Ibid. A.
Dies petendæ bonorum possessionis nunquam sunt continui. Ibid. B. sed sunt semper utiles. Ibid. B.
Dies continui qui dicuntur in bonorum possessione. T. 9. c. 650. E.
Justi dies qui dicuntur. T. 9. c. 1091. E. & c. 1092. A.
Dies ad deliberandum quot dantur. T. 9. c. 768. C.
Dies cretionis definiti qui. Ibid. C. D.
Dies fatales quomodo a Græcis appellantur. T. 9. c. 1113. E.
Dies ad appellationem interponendam, & persequendam introducti qui. T. 9. c. 1112. B. C. & seq.
Dies utiles, qui cernuntur in bonorum possessione, qui sint. T. 9. c. 650. D. E.
Dies utiles quinam sint. T. 10. c. 468. A.
Dies ducenti septuaginta pro novem mensibus. T. 10. c. 503. A.
Dies, & consul in testamento adscribi solebant. T. 10. c. 682. C.
Dierum in jure computatio. T. 1. c. 1120. C.
Dierum initium, & finis variè apud varias accipitur gentes. T. 3. c. 450. E. & 451. A. B.
Novem dierum spatio luctus celebratur. T. 4. c. 29. E.
Diffamia. T. 2. c. 104. A.
Differre, & proferre quo differunt. T. 3. c. 177. A.
Differentes sententias exprimunt hæc verba, *neve constante matrimonio*. T. 5. c. 1027. D.
Differentia, quæ est inter eum, qui quasi curator ex necessitate officii ad aliena negotia accedit, & amicum voluntarium, qui ultro suscipit aliena negotia gerenda. T. 4. c. 1009. D.
Differentia Papiniani inter expromissionem, quæ fit novandi animo, vel per intercessionem, & inter eam, quæ fit per delegationem. T. 4. c. 934. E. & c. 935. A.
Differentia opinionum Pegasi, & Sabini, magna est, a Papiniano composita. T. 4. c. 61. B.
Differentia, quam auctor facit inter divisionem, & partitionem, quàm diversa sit a differentia Rhetorum, & Dialecticorum. T. 5. c. 492. B.
Differentia est inter lucrum, quod amittitur cum damno, & inter illud, quod obvenit alicui cum detrimento alieno. T. 5. c. 167. C. D.
Differentia inter quæstionem juris, & quæstionem facti. T. 6. c. 947. A.
Differentia inter heredis institutionem, & legatum. T. 6. c. 562. A.
Differentia inter testamentum militis, & factum a milite. T. 6. c. 615. B.
Differentia magna inter filium, & cæteros liberos. T. 7. c. 903. D. E.
Differentia inter actiones mutuas, & duplices notanda. T. 7. c. 67. E.
Differentia quæ sit inter modum, & conditionem. T. 7. c. 711. B. & c. 1330. A. B.
Differentia inter mulctam, & pœnam quæ sit. T. 7. c. 54. A.
Differentia quæ est inter quæstionem, & nudam interrogationem. T. 7. c. 868. E.
Differentia inter suum, & extraneum heredem quæ sit. T. 7. c. 951. A. B.
Differentia quæ sit inter vinum legatum, & vinum venditum. T. 7. 1448. C.
Differentia inter voluntarios, & necessarios heredes quæ sit. T. 7. c. 1440. A.
Differentia inter legata, & fideicommissa quæ sit. T. 7. c. 957. D. E.
Differentia, quæ sit inter bonorum possessionem decretalem, & edictalem. T. 7. c. 973. A. B.
Differentia inter conditionem, & demonstrationem legati quæ sit. T. 7. c. 970. A. B.
Differentia magna est inter datum ob causam, & datum ob rem. T. 7. c. 835. B.
Differentia an sit inter judicare, & jus dicere. T. 7. c. 91. C.
Differentia inter emptorem, & venditorem quæ sit. T. 7. c. 828. B. C.
Differentia inter gradum, & locum magna est. T. 7. c. 898. C.
Differentia quæ sit inter hereditatem, & bona. T. 7. c. 994. A.
Differentia inter jurisdictionem contentiosam, & voluntariam quæ sit. T. 7. c. 69. C.
Differentia quæ sit inter legata optionis, & legata sub disjunctione. T. 7. c. 969. B.
Differentia quæ sit inter legatum fundi cum instrumento, & legatum fundi & instrumenti. T. 7. c. 1385. E.
Differentia an sit inter legatum adquisitum, & delatum. T. 7. c. 972. D.
Differentia inter legatum optionis, & legatum hominis quæ sit. T. 7. c. 1442. E.
Differentia quæ sit inter legatum optionis, & legatum generaliter relictum. T. 7. c. 968. E.
Differentia quæ sit inter legatum in annos singulos, & usumfructum. T. 7. c. 1307. D. E. & c. 1308. A. B.
Differentia inter legem, & judicem quæ sit. T. 7. c. 147. D.
Differentia quæ sit inter locum, & fundum. T. 8. c. 291. C.
Differentia quæ sit inter mutuum, & alios contractus, qui re contrahuntur. T. 8. c. 320. A.
Differentia quæ sit inter *voluero*, & *volam* in obligatione. Tom. 8. c. 335. E. & c. 336. A.
Differentia quæ sit inter incapaces, & indignos heredes. T. 8. c. 432. A.
Differentia inter usumfructum, & possessionem an sit. T. 8. c. 314. D.
Differentia quæ sit inter bonorum possessionem contra tabulas, & querelam inofficiosi. T. 8. c. 44. E.
Differentia quæ sit inter captivum, & deportatum. T. 8. c. 27. A. B.
Differentia inter ea, quæ juris sunt, & ea, quæ jurisdictionis, quæ sit. T. 7. c. 72. C.
Differentia quæ sit inter dominium, & possessionem. T. 8. c. 287. A.
Differentia quæ sit inter legatum ususfructus servi, & legatum operarum servi. T. 8. c. 94. D.
Differentia inter denunciationem, & accusationem. T. 8. c. 622. D. E.
Differentiæ innumeræ inter legata, & stipulationes. T. 8. c. 492. D. & c. 667. E. & c. 752. E.
Differentias inter emptionem, & permutationem tres esse, & quæ illæ sint. T. 7. c. 828. A.
Differentias inter pœnam, & mulctam esse multas, & quæ illæ sint. T. 8. c. 586. A.
Difficile, & impossibile quid distant. T. 1. c. 1252. B.

BIU Cujas

Difficultas ſtipulationem non facit inutilem. Ibid. B.
Diffindere, & infringere quid diffideant. T. 3. c. 342. D.
Diffindere diem. Ibid. C.
Diffindi dies judicii morbo dicitur. T. 8. c. 569. E.
Diffundere an idem ſonet, quod replere. T. 6. c. 474. D.
Digeſta cur majores hoc ſigno ff. per notaverunt. T. 3. c. 362. A.
In Digeſtis generalis titulus eſt, niſi ſit in aliquo ſummo genere generalis. T. 10. c. 165. A.
Digeſtorum appellatio. T. 1. c. 1012. A.
Digeſtorum jure quædam permittuntur, quæ conſtitutionibus noviſſimis prohibentur. T. 4. c. 814. A. B.
Digeſtorum partes ſeptem, & quæ ſint. T. 7. c. 127. E.
Digeſtorum tertia pars vocatur de rebus a primo titulo, non tamen tota eſt de rebus. T. 9. c. 203. A.
Digeſtorum tres priores partes cur habeant propriam appellationem, cæteræ verò partes non habeant propriam appellationem, ſed ſinguli libri ſingulares dicuntur. T. 9. c. 204. C. D.
Digeſtorum pars ſecunda appellatur a Juſtiniano *de judiciis*, tertia *de rebus*. T. 10. c. 164. C.
Digiti Minervæ conſecrati. T. 1. c. 1152. A.
Digitorum amputatione qui caſtra fugiunt. T. 3. c. 456. C.
Digitorum geſtu quid ſolebat olim oſtendi. T. 7. c. 647. B.
Digitorum aliquot elatio quid ſit. T. 9. c. 1262. E.
Duorum digitorum erectione, qua utuntur Epiſcopi, quid ſignificatur. T. 9. c. 1263. A.
Digitus aquæ. T. 6. c. 519. B.
Digitus aquæ. Vide, Aqua.
Digitus minimus quid ſignificabat in oſtenſione digitorum. T. 7. c. 647. C.
Digitus tantundem præſtat, quantum proprium nomen. Ibid. C.
Dignitas non poteſt emi. T. 4. c. 362. B.
Dignitas alia eſt ordinaria, alia honoraria. T. 4. c. 1001. B.
Dignitas legitima ea eſt, quæ in actione conſiſtit honorariâ, quæ nihil agit. Ibid. B. C.
Dignitas ejus, qui nihil admiſit, qui innocens eſt, qui patris non ſuo vitio laborat, impedienda non eſt. T. 4. c. 860. A.
Dignitas, & reverentia oris, vultus, indolis aliquem interdum promovent ad honores. Ibid. D. E.
Dignitas in adoleſcente interdum facit, ut decurionatus ei honorem Princeps indulgeat, & cur. T. 4. c. 861. B.
Dignitas natalium, ſemel liberis quæſita, eis non aufertur ob patris cauſam. T. 4. c. 971. E.
Dignitas poſt dationem tutoris neminem excuſat. T. 4. c. 1029. D. quinam hic excipiuntur. Ibid. D.
Dignitas oris. T. 4. c. 860. E.
Dignitas non emitur, ut militia, cum hæc non eſt armata, ſed civilis, adjutorium Quæſtoris. T. 4. c. 362. B.
Dignitas nulla eſt, cui onus non cohæreat. Ibid. A.
Dignitas ſeparanda eſt a conditione perſonæ. T. 4. c. 811. B.
Dignitas an mutet domicilium. T. 5. c. 618. E.
Dignitas conſularis pro ſatisdatione non accipitur. T. 5. c. 761. A.
Dignitas familiæ, & facultates patris in funere filii familias conſiderandæ ſunt. T. 5. c. 384. E.
Dignitas ſeparatur a perſonatu. T. 6. c. 821. C.
Dignitas per adoptionem augetur. & adquiritur. T. 6. c. 507. B.
Dignitas nulla excuſat a tormentis in crimine læſæ majeſtatis. T. 9. c. 1470. E.
Dignitas ſpectatur ex natalibus. T. 10. c. 1120. B.
Dignitatis, ſeu reverentiæ oris definitio quæ. T. 4. c. 860. E.
Dignitatis ſtatus. Vide, Status.
Ad dignitatem ſenatoriam quæ perſonæ admitti prohibentur. T. 2. c. 888. C.
Dignitatem non minuit adoptio; ſed auget. T. 6. c. 507. B.
Dignitates quæ ſunt in officio judicis civilis, aut militaris. T. 2. c. 983. C.
Dignitates tres indiſcretæ. T. 2. c. 1112. D.
Dignitates ab extraordinariis muneribus excuſantur, ab ſtatutis non item. T. 2. c. 673. B.
Dignitates Eccleſiaſticæ permutari non poſſunt. T. 6. c. 990. D. niſi fiant cauſâ cognitâ. Ibid. D.
Dignitates in Eccleſiam quænam ſint. T. 6. c. 986. D.
Dignitates quomodo a præbendis differant. T. 6. c. 986. C. & a perſonatibus. Ibid. D.
Dignitates, ideſt, poteſtates juris dicundi, vendi non poterant. T. 7. c. 1125. B.
Dignitates illuſtres quænam ſint. T. 10. c. 847. B.
Dignitates plebejæ quænam ſint. T. 10. c. 857. B.
Dignitatum gradus. T. 2. c. 904. A.
Dignitatum ordo ſervandus. T. 2. c. 903. A. B. C.
Dignitatum privilegia publicis commodis obſiſtere non poſſunt. T. 2. c. 673. A.
Dignitatum tres tantùm gradus in jure. T. 10. c. 994. B.
Dignitatum gradus non confundere judicibus præceptum eſt. T. 10. c. 863. D.
Quibus dignitatibus quis ſit ſui juris ſine capitis diminutione. T. 4. c. 433. A.
Dignitatibus ſummis fungentes ſunt aut illuſtres, aut ſpectabiles, aut clariſſimi. T. 10. c. 849. B.
Dilatio quid. T. 2. c. 152. A.
Dilatio fruſtratoria eſt mora ſolvendi, vel accipiendi crediti. T. 1. c. 1179. A.
Dilatio datur cauſa cognita pro tribunali, quod eſt legitimum ſedile judicis. T. 4. c. 924. C.
Dilatio exigit cauſæ cognitionem. T. 8. c. 793. E.
Dilatio legitima non eſt fruſtratoria. T. 9. c. 1106. A.
Dilationi nullum dandæ locum relinquunt, qui veniunt parati, & omni ex parte inſtructâ cauſâ. T. 9. c. 1118. E.
Dilationis jusjurandum. T. 9. c. 289. E.
Dilationes inſtrumentorum, aut perſonarum exhibendarum gratiâ petuntur. T. 2. c. 151. E.
Dilationes non dantur in conſiſtorio Principis. T. 2. c. 152. A.
Dilationes quæ dantur accuſatori, & reo. T. 9. c. 18. A.
Dilationes in litibus quomodo dentur. T. 10. c. 922. D. E. & ſeq.
Dilationes quo caſu actori non dantur, reo dantur. T. 10. c. 923. B.
Dilatoria actio opponi debet ante litem conteſtatam. T. 4. c. 904. E. & c. 905. A.
Dilatoria exceptio quid. Tom. 6. c. 831. D.
Dilatoria exceptio initio litis opponi debet. T. 9. c. 272. A.
Dilatoria exceptio an in ipſo limine litis neceſſariò ſit opponenda. T. 10. c. 636. B.
Dilatoriæ exceptiones quænam dicantur. T. 8. c. 1126. E.
Dilatoriæ exceptiones. T. 9. c. 1243. E. Vide, Exceptiones dilatoriæ.
Dilectum. Vide, Delectum.
Dilectus militum. T. 3. c. 142. D. & T. 9. c. 235. C.
Diligens cuſtodia quid poſſit. T. 8. c. 489. A.
Diligentia, & cuſtodia idem eſt. T. 5. c. 420. D.
Diligentia diligentis patrisfamilias reſpondet culpæ leviſſimæ. Ibid. D.
Diligentia quanta requiratur in utroque procuratore, vel ex mandatu, vel ſine mandatu. T. 6. c. 18. D. E.
Diligentia exactiſſima ſcrupuloſa inquiſitio eſt. T. 8. c. 760. A.
Diligentia vehementiſſima, vel quaſi diligentiæ redundantia, & delatoria curioſitas. T. 9. c. 294. B. C.
Diligentiæ gradus quot. Ibid. B.
Diligentiam, vel cuſtodiam qui quem dicit, hic dicit præſtare omnem culpam, omnem negligentiam. T. 4. c. 488. C.
Diligentiam exactiſſimam quoſdam contractus exigere. T. 9. c. 294. C. qui ſunt illi contractus. Ibid. C.
Diligentior, ideſt, curioſior. T. 1. 1300. A.
Dilores, paragaudæ. T. 2. c. 798. A.
Dimidia juſti pretii quomodo intelligenda. T. 1. c. 998. C. D.

BIU Cujas

Dimidium quod superat, pars esse negatur. T. 4. c. 1052. C.
Dimidium quid sit. T. 10. c. 192. C.
Diminutio capitis. T. 8. c. 165. C. Vide, Capitis diminutio.
Diminutio capitis, quæ affinitatem solvit. T. 8. c. 212. B.
Diminutio, vel deminutio capitis maxima, vel media, liberat omni jure naturali, & civili. T. 9. c. 1247. D.
Diminutionem capitis minimam qui patitur, liberatur jure civili, non jure naturali. Ibid. E.
Diminutionem, & augmentum accipit hereditas. T. 9. c. 174. E.
Diminutione capitis reo principali liberato, fidejussor, aut mandator non liberatur. T. 9. c. 1278. B.
Dimissoriæ litteræ. T. 8. c. 566. C.
Dimissorii libelli, qui apostoli dicuntur. T. 1. c. 881. C.
Dimissorii libelli. T. 9. c. 1105. C. dicuntur apostoli. Ibid. c. 1108. D.
Dinummium quid, & undesic dictum. T. 2. c. 816. B.
Diœceses in provincias, provinciæ in civitates dividuntur. T. 10. c. 842. E.
Diœcetæ quinam sint. T. 10. c. 823. B.
Dioptra. T. 3. c. 467. C.
Diptychæ tabellæ, seu epistolæ. T. 3. c. 105. C.
Directa conditio cui datur. T. 4. c. 699. A.
Directa libertas quando dari videtur. T. 4. c. 1198. D.
Directa, & imperativa verba quæ sunt. T. 4. c. 515. A.
Directâ actione experiri an melius sit, quàm utili. T. 5. c. 116. C.
Directa in rem actio. Vide, Actio directa.
Directa actio. Vide, Actio directa. T. 7. c. 671. D.
Directa actio pigneratitia. T. 9. c. 299. C. cui competit. Ibid. C.
Actio directa an regulariter nobis per liberam personam adquiratur. T. 10. c. 535. D.
Directæ hereditates cedunt a morte testatoris, cur non etiam fideicommissariæ, & precariæ. T. 4. c. 388. B.
Directæ actiones in quo differant ab utilibus. T. 5. c. 384. B.
Directæ libertates testamento relictæ in quo differunt a fideicommissariis. T. 9. c. 950. C.
Directæ actiones vocantur quasi principales. T. 9. c. 300. A.
Directò, & principaliter idem significant. T. 3. c. 48. C.
Directum jus. Vide, Jus directum. T. 7. c. 671. E.
Disce cautius negotiari, ait Tyberius. T. 4. c. 380. D.
Disceptare est commune verbum reorum, & judicum. T. 4. c. 743. E.
In disceptatione causarum est aliquod fatum. Tom. 10. c. 695. D.
Discingere est cingere. T. 4. c. 1084. A.
Disciplina est suavissimum alimentum animorum. T. 9. c. 816. B.
Disciplinam publicam an emendare possit, qui magistratus non est. T. 10. c. 862. C.
Discussionis onus quibus personis injungi potest. Tom. 2. c. 699. D.
Discussor nemo fiat, aliter quàm ex jussione Principis, specialiter discussoris faciente mentionem. T. 2. c. 701. E.
Discussor iniquus qua pœna plectendus. T. 2. c. 699. A.
Discussorem nemo Præsidum mittat, sed ad Principem referat. T. 2. c. 702. B.
Discussorem in provincias non mitti sine auctoritate Principis. T. 2. c. 703. B.
Discussorem ex publico solatia, & & sumptus habere. Ibid. B.
Discussores ob culpam, vel gratiam fiunt infames. T. 2. c. 855. C.
Discussores qui sint. T. 2. c. 698. D.
Discussis rationibus sacra data securitas. T. 2. c. 702. C.
Disjuncta aliquando pro conjunctis accipiuntur. T. 4. c. 681. D.
Disjuncta in jure pro conjunctis accipiuntur. T. 7. c. 1281. D.
Disjuncta in formula actionis pro socio accipienda sunt pro conjunctis. T. 7. c. 572. B.
Disjuncta in jure frequentissimè accipiuntur pro conjunctis, & retro conjuncta pro disjunctis. T. 9. c. 733. E.
Disjunctim, vel *separatim* articulus quid significat. T. 9. c. 897. C. D.
Disjunctio facit nos dispares, conjunctio facit nos pares. T. 1. c. 1420. D. & T. 4. c. 680. C.
Disjunctio interdum pro conjunctione accipitur. T. 4. c. 1212. D.
Disjunctio pro conjunctione. T. 7. c. 1115. D.
Disjunctio, & alternatio idem est. T. 9. c. 828. B.
Disjunctio pro conjunctione. T. 10. c. 475. E.
De disjunctis, & conjunctis heredibus, aut legatariis. T. 9. c. 896. E. & seq.
A disjunctis ad conjuncta argumentum non valet. T. 10. c. 319. A.
Disjunctiva, & subdisjunctiva quid distent. T. 8. c. 580. A.
Disors dicitur dissimilis sortis. T. 3. c. 121. B.
Dispar est causa, si actor de damno sollicitus sit, reus de lucro. T. 8. c. 682. D. & c. 774. D.
Dispendia quæ sequuntur ex infelicibus matrimoniis. T. 9. c. 447. C.
Dispensatio morte finitur. T. 1. c. 1435. D.
Dispensatio quando, & quomodo finiatur. T. 5. c. 433. D. E.
Dispensatio de plenitudine potestatis originem ducit. T. 6. c. 1007. D.
Dispensationis facultas sedi Apostolicæ a Concilio tribuitur, imò conservatur. T. 6. c. 999. E.
Dispensator, & institor quid inter se distant. T. 1. c. 1436. D.
Dispensator vix est sine vicariis. T. 1. c. 1456. A. B.
Dispensator. Vide, Servus dispensator.
Dispensator legatorum. T. 6. c. 272. A.
Dispensator legatorum, & dispensator alimentorum in quo differunt. T. 7. c. 1117. E.
Dispensator an numeretur inter urbanos servos. T. 7. c. 380. E.
Dispensatoris officium. T. 1. c. 1434. C.
Dispensatoris officium finitur morte domini, non morte domini officium institoris mercaturam facientis, aut mensæ officium exercentis. T. 4. c. 934. B.
Dispensatoris officium quandonam finiatur. T. 5. c. 434. B.
Dispensatoris servus vicarius a quo conductus, & ad quid fuerit. T. 6. c. 59. A.
Dispensatores testatorum esse possunt clerici. T. 4. c. 1124. D. E.
Dispungere rationes, æra. T. 2. c. 772. B.
Dispungere, & expungere quid differant. T. 8. c. 532. B.
Pro disputare accipitur in jure verbum tractare. T. 4. c. 829. A.
Disputatio fit interrogationibus, & responsionibus, quam imitatur Sorites. T. 6. c. 370. C.
Disputatio propriè Dialecticorum est, quæ conficitur ex interrogatione, & responsione. T. 6. c. 446. B.
Disquisitio, definitio, & probatio culpæ est difficilis. T. 4. c. 1020. A.
Dissensus in materia vitiat emptionem, non stipulationem. T. 1. c. 1218. A.
Dissensus. Vide, Consensus.
Dissensus in sexu an vitiet emptionem. T. 7. c. 696. C. & quid dissensus in qualitate. Ibid. C.
Dissensus in bonitate auri, vel argenti, cum de materia constat, non vitiat emptionem. T. 7. c. 698. A.
Dissensus quomodo vitiet emptionem. T. 7. c. 696. C.
Dissensus in pretio quomodo vitiet emptionem. Ibid. C.
Dissensus in emptione, in corpore, in materia, quomodo vitiet emptionem. Ibid. C.
Inter dissensum, & consensum taciturnitas medium est. T. 4. c. 153. C.
Dissimulatio bona quænam sit. T. 5. c. 816. D.

BIU Cujas

Diſſimulationis eſt quædam pœna. T. 10. c. 750. C.
Diſſimulatione tollitur actio injuriarum. T. 9. c. 106. D.
Diſſimulatione per annum tollitur actio injuriarum. T. 10. c. 951. A. nulla eſt actio in jure, quæ faciliùs aboleatur. Ibid. A.
Diſſortes dicuntur ſolutâ ſocietate. T. 10. c. 439. D.
Diſſortiones quid ſignificent. Ibid. D.
Diſtinctio dominiorum ſedat controverſias, communio verò excitat immenſas. T. 4. c. 1163. B.
Diſtinctio Joannis in crimine ſtellionatus veriſſima quæ. T. 4. c. 845. A.
Diſtinctio bipartita, aut damnatur quis ex cauſa famoſa, aut non famoſa. T. 4. c. 25. C.
Diſtinctio Papiniani inter patrem, & heredem quæ. T. 4. c. 686. D.
Diſtinctio elegantiſſima quæſtionis, quando actio de dolo ceſſare dicatur. T. 5. c. 150. E.
Diſtinctio verborum, dare, facere, ſolvere, præſtare. T. 8. c. 637. B. Ubi non diſtinguit lex, nec nos diſtinguere debemus. T. 4. c. 615. E. ſed ſcripto ſtare, niſi aliud mens legis ſuadeat. Ibid. E.
Diſtractio bonorum patris ſub haſta præconis dicitur a Propertio, *pertica triſtis*. T. 4. c. 196. E.
Diſtractio, & proſcriptio bonorum debitoris, ſive judicati, quæ fit ſub haſta. T. 9. c. 1127. A. irrogat infamiam ei, cujus nomine fit. Ibid. A.
Diſtractio eſt verbum exſequutionis rei judicatæ. T. 9. c. 1094. A.
Diſtractio pignoris. Vide, Venditio pignoris.
Diſtractio, quæ fit per curatorem bonis debitoris latitantis vendendis, videtur honeſtè fieri per debitorem ipſum. T. 9. c. 1179. B.
Diſtractio pignorum, non ſolvente debitore, eſt pignorum extrema linea. T. 9. c. 1229. E.
Diſtractionem pignoris impedit nuda oblatio. T. 9. c. 1232. B.
In diſtractione, & perſequutione fundi Tuſculani duobus obligati, an poſteriori prior potior ſit. T. 4. c. 1291. C.
De diſtractione pignorum. T. 9. c. 1229. E. & ſeq.
Diſtrahere rationes quid. T. 1. c. 407. E.
Diſtrahendus participium. Ibid. E. præſentis temporis ſignificationem habet. Ibid. E.
Diſtributio peculii quomodo fiat inter creditores ſervi, & dominum ejuſdem, ſiquid is ſervus debeat domino, & aliis creditoribus ex cauſa mercis peculiaris. T. 6. c. 69. D.
Diſtributiones debentur abſentibus ex juſta, & neceſſaria cauſa; victualia non item. T. 6. c. 983. C. D.
Divaricat. T. 8. c. 631. C.
Divergiæ. T. 1. c. 785. A.
Diverſa ſunt apud aliquem manumittere, & conſilium manumittere volenti præbere. T. 4. c. 10. D. quid de collega. Ibid. D.
Diverſa an quantopere inter ſe repugnant. T. 6. c. 358. E.
Diverſa, & contraria quantum a ſe invicem differunt. Ibid. E.
Diverſa, & contraria differunt apud Dialecticos. T. 9. c. 1017. B.
Diverſi tituli ſignificantiam diverſi juris præbent. T. 4. c. 831. C.
Diverſis dominis vicinis, vitioſis ædibus, facta cautio damni infecti non onerat dominum vitioſarum ædium. T. 5. c. 8. D.
De diverſis cum dices, omnes dices. T. 10. c. 861. A.
Dividi an poſſint, quæ peti poſſunt. T. 6. c. 42. C.
Dividua eſt ſervitus uſusfructus, reliquæ ſervitutes ſunt individuæ. T. 4. c. 99. D.
Dividua recipit judicium familiæ erciſcundæ. T. 7. c. 536. D.
Dividua, & diviſa differunt. Ibid. C.
Dividuum eſſe nequit jus commune, nec cogitatione quidem in partes ſcindi poteſt. T. 4. c. 881. B.
Divinatores, & qui eos conſulunt, qua pœna plectendi. T. 1. c. 503. B. C.
Divinationis cauſa quæ. T. 8. c. 561. E.
Diviſa, & indiviſa utrùm veniant in petitionem hereditatis. T. 6. c. 42. C. an ita veniant in illam, ut dividantur. Ibid. C.
Diviſa non recipit judicium familiæ erciſcundæ. T. 7. c. 536. D.
Diviſio facta inter tutores an officere poſſit creditoribus, ſuum perſequentibus. T. 2. c. 353. A.
Diviſio aliud, aliud placitum diviſionis. T. 1. c. 944. D.
Diviſio dicitur vicem emptionis obtinere. T. 1. c. 1505. B.
Diviſio bonorum ad fratrem majorem, electio ad minorem ſpectat. T. 2. c. 729. D.
Diviſio bonorum a patre inter liberos facta. T. 2. c. 1067. A.
Diviſio plerumque fit tranſigendi causâ. T. 2. c. 122. A.
Diviſio quid eſt. T. 4. c. 704. E.
Diviſio rei mobilis non poteſt fieri ſine ejus rei corruptione. T. 4. c. 143. E.
Diviſio tutelæ non fit ipſo jure, ſed a magiſtratu, & cur. T. 4. c. 79. B.
Diviſio, quæ fit numero, commodior eſt. T. 4. c. 331. C.
Diviſio ex uno toto conficit plura. T. 4. c. 138. C.
Diviſio quæ eſt inter ea, quæ magiſtratui competunt, aut quæ jure magiſtratus competunt. T. 4. c. 9. A.
Diviſio æris alieni hereditarii quomodo inter coheredes fieri debeat. T. 4. c. 838. D. exemplum hujus diviſionis quale. Ibid. D.
Diviſio patrimonii plerumque fit tranſactionis genere. T. 4. c. 899. D.
Diviſio Provinciarum, ſub Auguſto Tiberio facta, qualis. T. 4. c. 834. A.
Diviſio interpoſitis delegationibus quomodo fit. T. 4. c. 838. E. quomodo non interpoſitis delegationibus. Ibid. E.
Diviſio fructuum. Vide, Fructus.
Diviſio pactorum dotalium quando fiat. T. 5. c. 553. C.
Diviſio in collatione bonorum inter patruum, & liberos ex altero fratre quomodo fiat. T. 5. c. 617. C, D.
Diviſio, & partitio in quo differant. T. 5. c. 492. B.
Diviſio unius fundi ampliſſimi facta in duas partes, duos fundos non facit, nec dividit nomen univerſum fundi. T. 6. c. 572. E. & c. 573. A.
Diviſio in ſolutionibus fit pro portionibus hereditariis. Tom. 7. c. 539. A.
Diviſio hereditatis aut fit conſenſu, aut arbitrio judicis. T. 7. c. 570. C.
Diviſio prima rerum dicitur ſumma diviſio. T. 8. c. 1103. C.
Diviſio pro diſtinctione. T. 8. c. 1114. C.
Diviſio hominum talis non fit, qualis pecuniæ. T. 9. c. 228. D.
Diviſio bonorum paternorum fit a patre ipſo, aut a fratribus ex conventione, ex communi placito, aut ab arbitro familiæ erciſcundæ. T. 9. c. 691. B.
Diviſio inter conſortes vix ſine tranſactione fit. T. 9. c. 1249. E.
Diviſio quomodo fit. T. 9. c. 361. C.
Diviſio adminiſtrationis, quam facere invicem tutores ſine judice in fraudem pupilli, inutilis eſt. T. 9. c. 594. A.
Diviſio nominum. T. 9. c. 1241. E.
Diviſio omnis debet eſſe bimembris. T. 9. c. 554. C.
Diviſio hominum promiſſorum quomodo fiat. T. 10. c. 223. E.
Diviſio genus eſt permutationis. T. 10. c. 450. C.
Diviſio ſpecies eſt tranſactionis. T. 10. c. 899. A.
Diviſio bonorum hereditatis, vel ſocietatis fit hodie vel per arbitrum, ſpecialiter datum, vel extra ordinem per Prætidem Provinciæ. T. 10. c. 943. A.
Diviſio bonorum, quæ fit genere permutationis, aliud eſt, aliud placitum diviſionis. T. 10. c. 1042. B.
Diviſionis beneficium quod eſt. T. 4. c. 268. E.
Diviſionis beneficium in perſona competit. T. 4. c. 959. C.
Diviſionis beneficium porrigitur ad omnes, qui pro aliis pecuniam exſolvunt. Ibid. C.
Diviſionis beneficium datur confidejuſſoribus. T. 4. c. 961. C. D.

BIU Cujas

Divisionis beneficium. Vide, Confidejussores. Vide, Beneficium divisionis.
Divisionis æquitatem excludere non potest diversa species actionis. T. 4. c. 958. A.
Divisionis æquitatem cur diversa species actionis excludat. T.4. c. 957. C. D.
Divisionis beneficium quodnam sit. T.6. c.451. B.
Divisionis exceptio. seu epistola D. Adriani, ne singuli fidejussores in solidum condemnentur, sed in partem tantùm. T.6. c.346. D.
Divisionis judex. T.7. c.530. B.
Divisionis pactum. T.9. c.111. D.
Divisionis beneficium. T.9. c.262. B. & c.1279. C. D.
Divisioni locus an sit, cum unus tantùm obligatus remanet. T.6. c. 346. E.
Divisionem voluntatis quando inducit ratio juris, ac varietas possessionis, & quando non. T.4. c. 1389. B.
Divisionem an recipiat homo, T.6. c.54. C.
Adversùs divisionem an possit minor restitui. T.10. c.898. E.
Adversùs divisiones qui restituuntur. T.4. c.899. D.
Divisione, & adjudicatione dominium mutatur, non pignus. T.7.c.584. B.
De divisione hereditatis. T.7.c.544. D.
De divisione patris inter liberos facta. T.7. c.524. D.
De divisione, & subministratione pecuniarum redactarum ex reditu ante divisionem hereditatis. T.7.c. 529. D.
Quæ divortit sine causa a marito, in quas incidit pœnas. T.9.c.1425. E. & c.1426. A.
Divortium quid. T.1. c.784. E.
Divortium, & repudium differunt, sive διάστασιν, & διαζύγιον. T.1. c. 785. A.
Divortium est contractus. Tom.1. c. 927. C. & c.1176. B. & T.4.c.643. B. & T.10. c.390. A.
Divortium, & repudium quid inter se discrepant. T.9. 536. E.
Divortium primum quando factum, & qua ex lege divortia fiant. T.3. c.23. B. C.
Divortium primum factum est a Spurio Carvilio. T.3. c.24. A.
Divortium ibi non est, ubi non est matrimonium. T.4. c.301. E.
Divortium dictum, quòd conjuges quasi in diversas partes discedant. T.5. c.556. B. C.
Divortium quo animo ut plurimum fiat. Ibid. D.
Divortium, & repudium in quo differunt. T.5. c.1198. B. & T.8. c. 563. A. & T.10. c.711. D.
Divortium facit compaternitatis ratio. T.6. c.924. D. E.
Divortium ex causa adulterii factum non dirimit matrimonium, sed corpora tantùm conjugum separat. T.6. c.1114. A.
Divortium judicio Ecclesiæ fieri debet. T.6. c.1144. A. B. quibus causis fieri debeat. Ibid. B.
Divortium pro contractu habetur. T. 7. c.155. B. & c.164. D.
Divortium contractui comparatur. T.7. c.155. B.
Divortium est actio legis Juliæ. T.8. c.798. C.
Divortium an simulare possint conjuges. T.9. c.483. A.
Divortium cum mulieris culpâ factũ est, mulctatur mulier dote totâ. & lucro nuptiali. T.9.c.500.C.
Divortium quid. T.9. c.536. E. est inter maritos tantùm, non inter sponsos. Ibid. E. licebat olim facere divortium communi consensu absque alia causa. Ibid.c.537.A.B.
Divortium non fit jure, si liberta, quæ nupta est patrono, eo invito divertat. T.10. c.782. A.
Divortium ut jure fiat, debet fieri solenniter. Ibid. A.
Divortii formulæ. T.1.c.785. A.
Divortii formulæ ex lege Julia. T.3. c.209. E. & c.210. A.
Divortii initium matrimonii finis. T.8.c.674. E. & c.764. C.
Divortii causæ quæ. T.9. c.537. B.
De divortii conditione. T.9. c.732. A. B.
Divortii justi olim non erant descripta culparum genera, nec erant certæ causæ. T.9. c.501. E.
Divortio facto, mulier si gravidam se sentiat, intra trigesimum diem, viro denunciare debet. Tom.1. c. 403. B.
Divortio facto, illius anni fructus quo pacto inter virum, & uxorem dividendi sint. T.3. c.405. E.
Divortio facto, mulier dotis habet repetitionem. T.1. c.312. D.
Divortio facto, mulier alii nubere potest statim, nisi sit prægnans. T. 3.c.159. E.
Divortio facto mulieris culpâ, ipsa legi Juliæ subjicitur. T.1. c.543. C.
Si divortio solvatur matrimonium, an maritus cogatur actione ex stipulatu filio dotem reddere. T.4.c. 1153. A.
Divortio soluto matrimonio, quæ jura circa res dotales observanda veniant. T.5. c.563. C.
Post divortium dos nec datur, nec ampliatur. T.1. c.927. C.
Inter divortium verum, & fictum differentiæ quæ. T.4.c.994. A.
Inter divortium, & jurgium quæ est differentia. T.4. c.979. E.
Post divortium mortua mulier non transmittit actionem rei uxoriæ in heredem, nisi moram fecisset maritus ante mortem mulieris. T.9. c.496. C. D.
Post divortium si mulier fiat rea adulterii, servos ejus mulieris, & mariti, & parentum eorum manumitti non posse intra 60.dies. T. 9. c.1426. C.
Divortia debent esse libera. T.1. c. 1176. B.
Divortia fiunt ex 12. Tabulis. T.3.c. 23. B.
Divortia ex certis, & legitimis causis tolerata etiam inter Christianos. T.9. c.1425. E.
Divortiorum pœnæ. T.9. c.127. D.
De divortiis. T.2. c.1140. B. C.
Divortiis modus impositus. T.4. c. 1476. A.
In divortiis septem testes exiguntur. T.9. c.278. D.
Diuturna præstatio. Vide, Præstatio diuturna.
Diuturnitas temporis militat adversùs mulierem de imbecillitate mariti conquerentem. Tom.6. c.1128. A.
Divus Adrianus vetuit, intra urbes mortuos sepeliri. T.4. c.1232. E.
Divus Hieronymus Papinianum cum Paulo comparat, dum divinum jus cum humano confert. T.4. c.4. A.
Dixisse, & intellexisse in jure plerumque paria sunt. T.7. c.1409. C.
Dixisse, & sensisse in causa ultimarum voluntatum idem ferè est. T. 7. c.1320. D.
Do, ut facias, an proprius contractus sit. T.5. c.1010. A.
Do, ut des. T.5. c.1007. C.
Do verbum semper ferè initium dat locationi. T.7. c.831. D.
Do, ut des, est obligatio. T.7.c.828. C.
Do, ut des, contractus est. Tom.7. c. 827. D.
Do, ut des, quot species recipiat. T.7. c.835. C.
Do, ut facias, quomodo separetur a causa, facio, ut des. T.7. c.831. C.
Do, ut facias, te cessante postquam ego dedi, quæ actio mihi detur. T.7. c. 839. A.
Do, ut facias, recipit quatuor species, & qualis contractus ex eo oriatur. T.5.c.1010.A.B. & T.7.c.838. A.B.
Do, ut facias, contrahitur re interveniente ex una parte, & ex altera opera. Ibid. C.
Do, dico, addico, hæc tria verba Prætoris quid significant. Tom.7. c. 56. D.
Actio præscriptis verbis ex do, ut facias, an sit bonæ fidei. Tom.10. c. 348. E.
Do, ut des, est contractus; dabo, ut des pactum nudum. T.10. c.451. B.
Do, ut facias, non est bonæ fidei. T. 10. c.666. D.
Doctissimus vir notatus. T.7.c.1168. A.
Doctores moribus primùm, deinde facundiâ oportet excellere. T.2. c. 756. D.
Doctores, disputationes instituentes, tractatores vocantur. T.4. c.829. A. B.
Doctores juris verba Pauli sæpissime non intelligunt. T.5. c.274. C.
Doctores in l. 22. *de exceptione rei judicatæ* contra glossam Accursii disputant. T.5. c.455. E.
Doctores quidam notati ab auctore T.6. c.121. B. C.
Doctores legum ii tantùm immunitatem habent, qui Romæ docent T.6. c.509. B.

BIU Cujas

Doctores ſolent eſſe in re facili multi, in re difficili muti. T. 7. c. 1377. D.
Doctorum errores, quibus juris ſermo incognitus. T. 3. c. 646. B.
Doctorum errores quomodo tranſierint in decreta, vel mores, & inſtituta regionum. Ibid. B.
Doctorum error in quo conſiſtat. T. 5. c. 169. D. E.
Doctorum commentis, & Pontificum decretis quot errores, & abſurda in jus noſtrum irrepſerint. T. 5. c. 157. A.
Doctorum ſententiam de adquirenda, & retinenda poſſeſſione auctor dilucidè explanat. T. 5. c. 709. D.
Doctoribus juris an ſermo juris civilis incognitus planè hactenus fuerit. T. 5. c. 157. A.
Unde dignoſcatur, quòd nunquam bene noverint jus civile. Ibid. A. & quòd nunquam eis notus ſatis fuerit jus civile. Ibid. A.
Dodrans fideicommiſſario ſervatur, nec fiſco cedit. T. 4. c. 916. D.
Dodrantis falcidia quæ ſit. T. 7. c. 1328. E.
Dodrantem legata poſſunt delibare ex hereditate. T. 10. c. 803. D.
Doga quid propriè. T. 3. c. 237. A.
Dogmata, ideſt, ſenatus conſulta. T. 3. c. 76. A.
Dogmatici non alii ſunt, quàm Chriſtiani. T. 10. c. 829. C.
Dolia vaſa vinaria. T. 3. c. 51. C.
Dolia rebus immobilibus Turonenſium moribus adnumerantur. T. 2. c. 1232. A.
Dolia, vino legato, cur non debentur. T. 3. c. 51. D.
Dolia in horreis defoſſa, ſi non ſint nominatim in venditione excepta, horreorum venditioni ceſſiſſe videntur. T. 6. c. 539. D. E.
Dolia, quia non ſunt pars fundi, ſed inſtrumentum, emptorem non ſequuntur. T. 6. c. 540. A.
Dolia acceſſura venditioni fundi, an integra ea venditor præſtare debeat. T. 7. c. 794. D.
Dolia an emptorem domus, vel villæ ſequantur. T. 7. c. 1448. E.
Dolia an ſint in inſtrumento fundi. T. 7. c. 781. B.
Dolia ad perpetuum uſum olim defoſſa fuere. T. 7. c. 1448. E.
Dolia an legato vino debeantur, vel contineantur. T. 3. c. 51. D. an ſint inter res mobiles. Ibid. D.
Dolia quæ dicuntur. Ibid. D.
Dolia an ſint vaſa vinaria, & inter ea numerentur. Ibid. D.
Dolia an ſint pars prædii, & an emptorem ædificii, vel fundi ſequantur. T. 7. c. 781. C.
Dolia fundo acceſſura, ſi venditor dixit, & in eo nulla ſint, an ea emptori præſtare debeat. T. 7. c. 794. D.
Dolia in horreis, vel cellis vinariis defoſſa, an emptorem ſequantur. T. 7. c. 781. B.
Dolia vitioſa qui locaverit, ſi vinum effluxerit vitio vaſis, an teneatur conductori in id, quod intereſt. T. 7. c. 1450. D.
Dolia ne omnia venditioni fundi accedant. T. 7. c. 719. C.
Dolia cum ſunt centum, & ſexaginta tantùm vendita ſunt, quæritur, an venditoris ſit electio tribuere, quæ vellet, an emptoris potiùs accipere, quæ velit. Ibid. D.
Dolia accedunt emptioni fundi. T. 7. c. 710. E.
Dolia quid. T. 7. c. 709. B.
Doliare vinum. T. 3. c. 51. D.
Doliare vinum quid. T. 7. c. 634. B. Vide, Vinum.
Doliorum vitioſorum venditor quomodo teneatur. T. 7. c. 761. D.
Dolor eſt luctus, vel amiſſæ uxoris, vel amiſſi viri. T. 4. c. 374. B.
Dolor corporis quis. Ibid. B.
Doloris inſignia quæ. T. 9. c. 455. E.
Dolus pro poſſeſſione eſt. T. 1. c. 743. A.
Nihil eſt tam bonæ fidei contrarium, quàm dolus, & metus. T. 1. c. 1186. C.
Dolus ſtricto judicio non vindicatur. T. 1. c. 259. C.
Dolus vindicatur judicio bonæ fidei, non ſtricto. T. 1. c. 976. C.
Dolus abeſſe debet, fraus abeſſe non debet. T. 2. c. 1132. B.
Dolus malus, ratio vafra decipiens alium. T. 1. c. 742. A.
Dolus malus quid ſit. T. 1. c. 368. A. & quis actione doli tenetur. Ibid. B.
Dolus pro fraude. T. 1. c. 1186. E.
Dolus tutoris pupillo neque nocet, neque prodeſt. Tom. 4. c. 580. A. quando locus ſit huic regulæ & quando non. Ibid. B.
Dolus vindicatur actionibus bonæ fidei. T. 4. c. 273. D. actio bonæ fidei quid eſt. Ibid. D.
Dolus creditori imputatur. T. 4. c. 1315. D.
Dolus tutoris pupillo nocet. T. 4. c. 398. B.
Dolus, & culpa in quo differunt. T. 4. c. 321. D.
Dolus eſt in eo, qui obſcurè loquitur, ut in eo, qui ambiguè. T. 4. c. 105. A.
Dolus pro poſſeſſione eſt. T. 4. c. 890. A.
Dolus detinentis alicui rem ſuam quomodo plectendus. T. 5. c. 562. E.
Dolus proprius ei ſoli nocet, qui dolo malo renunciavit ſocietati, non cæteris. T. 5. c. 485. B.
Dolus in actionibus bonæ fidei, non etiam ſtrictis vindicatur. T. 5. c. 404. B.
Dolus, & culpa in commodato venit, in precario dolus tantùm. T. 5. c. 416. C.
Dolus, aut metus cauſam præbent contractui bonæ fidei. T. 5. c. 403. E.
Dolus procuratoris qui, & quando domino noceat. T. 5. c. 826. E.
Dolus quomodo probetur, & unde. Tom. 5. c. 823. C.
Dolus, & culpa in eo, quod ex antegeſto pendet, tam ab herede, quàm heredi an præſtari debeant. T. 5. c. 482. A. B. & c. 489. D.
Dolus undenam probetur. T. 5. c. 147. E.
Dolus malus magiſtratus puniatur, at imprudentiæ ejus, vel imperitia non puniatur. T. 5. c. 34. D.
Dolus procuratoris domino nocet. T. 6. c. 947. A.
Dolus ſolus an parere poſſit actionem depoſiti. T. 6. c. 77. E.
Dolus an ſit lucrum captare ex damno alieno. T. 6. c. 137. D.
Dolus malus an abhorreat a bona fide. T. 6. c. 346. B.
Dolus an pro poſſeſſione accipi poſſit. T. 6. c. 46. E.
Dolus quandonam ab utraque parte compenſandus. T. 6. c. 7. B.
Dolus malus ſemper excipitur a generali ſermone. T. 6. c. 711. E.
Dolus eſt ex aliena jactura lucrum facere. T. 6. c. 523. C.
Dolus pro poſſeſſore eſt. T. 7. c. 616. E.
Dolus, & lata culpa in omnibus contractibus præſtatur. T. 9. c. 294. D.
Dolus, dans cauſam contractui bonæ fidei, vitiat ipſo jure contractum. T. 9. c. 371. D.
Dolus in quibus contractibus præſtatur. T. 9. c. 294. A.
Dolus delictum dicitur. T. 9. c. 257. C.
Dolus venditoris. T. 9. c. 380. E.
Dolus æſtimatur ex calliditate facti. T. 9. c. 373. A.
Dolus, & culpa in quibus contractibus venit. T. 9. c. 294. B.
Dolus compoſitus. T. 9. c. 1092. E.
Dolus, an virtus quis in hoſte requirat. T. 9. c. 1303. A.
Dolus, & culpa veniunt in pignoratitiam actionem. T. 9. c. 298. E.
Dolus malus, & juriſconſultus abeſto. T. 9. c. 699. C.
Dolus in pretio, non in elicienda venditione verſatur. T. 10. c. 271. A.
Dolus vindicatur, ſi quis in eum inciderit. T. 10. c. 280. A.
Dolus, qui initium dat contractui, non poteſt conſtituere contractum bonæ fidei. Ibid. A.
Dolus, vis, & metus concurrunt, & vitiant ipſo jure contractum bonæ fidei. T. 10. a. 393. D.
Dolus, dans cauſam contractui bonæ fidei, ipſum vitiat. T. 10. c. 395. A.
Dolus, dans cauſam contractui bonæ fidei, ipſum vitiat ipſo jure. T. 10. c. 439. B.
Dolus ex perſpicuis judiciis doceri debet. T. 10. c. 465. B.
Dolus ſi cauſam dederit contractui ſtricti juris, neceſſaria eſt doli exceptio, vel de dolo actio. T. 10. c. 533. D.

BIU Cujas

Dolus emptoris ex calliditate, & insidiis colligitur. T. 10. c. 615. B.
Dolus non tantùm est in eo, qui loquitur obscurè, fallendi causâ, sed etiam in eo, qui simulat ali quid. T. 10. c. 750. C.
Dolus probatur ex insidiis apertis. T. 10. c. 891. A.
Dolus authoris bonæ fidei emptori non nocet. T. 10. c. 1011. D.
Dolus ei tantùm nocere debet, qui eum admisit. Ibid. D.
Dolus est delictum. Ibid. D.
Doli, & fraudis differentia. T. 1. c. 1259. C.
Doli capaces an sint impuberes. T. 3. c. 153. B.
Doli cum datur actio, id semper subintelligitur, nisi alia sit actio. T. 1. c. 983. A.
Doli clausula stipulationem facit bonæ fidei, sicut doli exceptio. T. 1. c. 1239. D.
Doli actio est arbitraria. T. 1. c. 982. E.
Doli exceptionem semper oppositam bonæ fidei judicium facere. T. 3. c. 68. E. & c. 69. A.
Doli exceptionis ratione tacitam fieri pensationem quid sit in *l. unum ex familia, de leg.* 2. T. 3. c. 423. A.
Doli post biennium non datur actio. T. 1. c. 982. C.
Doli clausula stipulationibus subjici solet. T. 1. c. 1198. B.
Doli actio originem ab aquiliana formula trahit. T. 1. c. 971. D.
Doli mali nomen quàm latè manet. T. 3. c. 641. A.
Doli exceptio bonæ fidei judicium facit. T. 1. c. 260. D.
Doli actio dicitur actio de mala fide. T. 1. c. 971. E.
Doli actio post biennium non datur. T. 1. c. 982. C. temporaria est, Ibid. D.
Doli actio de mala fide est actio in factum de indemnitate. T. 1. c. 985. D.
Doli exceptio judicium strictum facit bonæ fidei. Tom. 4. c. 273. A.
Doli actio. Vide, Actio.
Doli actio, sive de dolo datur ei, cujus interest, deficiente alia actione, aliove remedio juris. T. 5. c. 151. D.
Doli mali argumentum est perfusorius sermo. T. 6. c. 830. B.
Doli mali clausula, quæ extremo loco stipulationis apponitur, qualis esse debeat. T. 6. c. 112. A.
Doli ulciscendi causa utrùm de dolo necessaria sit. T. 6. c. 363. E.
Doli an capax sit, qui prope pubertatem est. T. 6. c. 147. B. quinam doli, & culpæ capaces esse possint. Ibid. C.
Doti potens non est infans. Ibid. B.
Doli exceptio bonæ fidei judiciis inest. T. 7. c. 743. A.
Doli exceptio omnibus bonæ fidei actionibus inest. T. 8. c. 98. C.
Doli nomine aliud, quàm insidiæ, significatur. T. 9. c. 1303. A.
Doli exceptio strictam actionem bonæ fidei facit. T. 9. c. 330. E.
Doli exceptio. Vide, Exceptio doli.
Doli mali, furti, & injuriarum sunt variæ species. T. 10. c. 149. E.
Doli exceptio ubi est, semper est exceptio in factum. T. 10. c. 521. D.
Doli exceptio in strictis actionibus opponi debet. T. 10. c. 560. C. an & insit. Ibid. c. 567. E.
Doli exceptione, vel in factum qui utitur, ei incumbit onus probandi. T. 10. c. 630. C.
Doli nomine significantur insidiæ. T. 10. c. 891. B.
Doli verbum quid complectatur. T. 10. c. 893. A.
Dolo facit, qui petit, quod mox restituturus est. T. 1. c. 1397. C.
Dolo alterius si quadrupes damnum dederit. T. 1. c. 977. A.
Dolo malo si heres servum legatum occiderit, de dolo non tenetur. T. 1. c. 976. E.
Cujus dolo alter rapuit, is tenetur vi bonorum raptorum, non furti. T. 4. c. 337. B.
Dolo malo qui possidere desiit, is aliquid possidere intelligitur. T. 4. c. 890. A.
Dolo non facere, & dolo carere an idem. T. 5. c. 136. B.
Dolo malo an faciat, qui ex alienâ jactura lucrum quærit. T. 5. c. 433. C.
Dolo carere semper oportet in contractibus, & actibus. Tom. 5. c. 453. B.
Dolo malo facit, qui petit, quod redditurus est. T. 5. c. 996. A.
Qui dolo fecerit, quominus in judicio sistatur, si solvendo non fuerit, an æquum sit adversùs ipsum reum restitutoriam actionem illum habere. T. 6. c. 6. D.
Dolo malo repromittere an debeat is, qui restituit pignus debitori agenti pigneratitiâ actione. T. 6. c. 9. D. idem etiam an repromittere debeat, qui metum passo, agenti quod metus causa, restituit rem metu extortam. Ibid. D.
Dolo facit, qui petit, quod redditurus est. T. 8. c. 730. A. & c. 842. A. & c. 882. C.
Dolo nemo videtur exsequi, qui ignorat causam, cur non debeat petere. T. 8. c. 731. C. & c. 843. B. & c. 883. C.
Dolo nullus videtur facere, qui suo jure utitur. T. 8. c. 688. B. & c. 782. A. c. 860. B. qui desierit possidere, pro possidente damnatur, Ibid. c. 718. C. & c. 829. B. & c. 874. A.
Qui dolo captus facit, sponte facit, & ideo eget restitutione. T. 9. c. 262. D. E.
Dolo malo si duo aliquid fecerint, an possit alter adversùs alterum agere de dolo? T. 10. c. 243. D.
Dolo si quid quis commiserit, an heres ejus teneatur de dolo. T. 10. c. 518. A.
Dolum ex insidiis perspicuis reprobari convenit. T. 1. c. 972. D. E. & T. 3. c. 304. B.
Dolum proprium inter, & dolum defuncti quænam sit differentia, & an ab herede præstetur. T. 5. c. 153. D.
Dolum abesse in bonæ fidei judiciis semper præstari oportet. T. 7. c. 798. D.
Dolum adversario qui objicit, ei incumbit probatio. T. 7. c. 869. D.
Dolum argui ex consiliis. Ibid. E.
Dolum auctoris non nocere bonæ fidei emptori. T. 7. c. 803. C.
Dolum ex insidiis perspicuis probari convenit. T. 7. c. 869. D. & T. 10. c. 615. B.
Dolum quis probare debeat. T. 10. c. 869. D.
Dolum venditoris emptori non nocere, nec prodesse. T. 8. c. 781. B.
Dolum emptoris ex calliditate ejus, & insidiis argui. T. 9. c. 1303. A.
Dolum qui objicit adversario, eum probare debet. T. 10. c. 466. D.
Dolum uno ex heredibus promissoris faciente, an omnes teneantur. T. 10. c. 527. B.
Dolum uno ex heredibus patiente, an omnes habeant actionem ex stipulatu. Ibid. B.
De dolo ob modicam summam non datur actio. T. 1. c. 980. B.
De dolo malo cautionis formula. T. 1. c. 976. A.
Actio de dolo ob rem minimam non datur. T. 1. c. 957. E.
De dolo actio directa, ex jure antiquo finitur anno utili, ex constitutione Constantini biennio continuo. T. 1. c. 982. B.
Ex dolo communi si quid perierit? Vide, Perire.
Ex dolo alieno an lucrum ferre possit reus. T. 6. c. 6. D.
De dolo malo an repromittere debeat is, qui rem restituit agenti in rem. T. 6. c. 9. C. D.
De dolo emptoris hereditatis. T. 9. c. 367. D.
De dolo actio. Vide, Actio de dolo.
Actio de dolo an sit generalis, vel specialis actio. T. 10. c. 149. E. quisnam eâ agat, & qua ex causa. Ibid. E.
Actio de dolo est noxalis. T. 10. c. c. 436. C.
Actio de dolo ubi in scientem datur, in ignorantem datur actio in factum prætoria. T. 10. c. 453. C.
De dolo damnati an prohibeantur testimonium ferre. T. 10. c. 606. C.
Actio de dolo est temporalis, actio in factum perpetua est. T. 10. c. 615. B.
Actio de dolo, de vi, aut metu, con-

BIU Cujas

concurrunt. T. 10. c. 655. B.
Actio de dolo infamat condemnatum. T. 10. c. 893. A. an eâ possit agi in parentes, & patronos. Ibid. A.
Actio de dolo omnis est famosa, & turpis. T. 10. c. 986. D.
Domestica persona unde æstimetur, & cognoscatur. T. 5. c. 121. A.
Domesticæ rationes. Vide, Actiones domesticæ.
Domestici, ac domus appellatione quid significatur. T. 1. c. 123. A. B.
Domestici pro cognatis. T. 1. c. 1050. C.
Domestici, & protectores differunt. T. 2. c. 912. D.
Domestici, pedites, vel equites. Ibid. E.
Domestici testes qui. T. 6. c. 857. E. aliter in litibus, & in testamentis accipiendi. Ibid. c. 858. A.
Domestici testes cognati dicuntur. T. 6. c. 1142. C.
Domestici testes quinam dicantur. T. 8. c. 964. B. & T. 9. c. 274. E.
Domestici nostri non possunt nos accusare. T. 9. c. 1374. A.
Domestici testes. Vide, Testes domestici.
Domestici testes an cogi possint, ut in nos testimonium dicant. T. 9. c. 276. C.
Domestici judicum similes iis, qui dicuntur in aula Principis domestici protectores. T. 10. c. 868. A.
Domestici judicum eligebantur ex officio, vel ex officiorum numero. Ibid. C.
Domesticorum Principis dignitas, & immunitas. T. 2. c. 912. D. E.
Domesticum testimonium reprobatur. T. 9. c. 275. B. & seq.
Domesticus confertur cum manipulario. T. 10. c. 868. B.
Domicilium mariti, & mulieris idem est. T. 2. c. 737. D.
Domicilium incolas facit. T. 2. c. 736. E.
Domicilium an faciat sola domus possessio in aliena civitate comparata. T. 4. c. 858. E.
Domicilium non facit sola possessio domus, quæ in aliena civitate comparatur. T. 4. c. 854. C.
Domicilium habere an intelligi possit, qui pluribus in locis æqualiter moratur, & negotiatur. T. 5. c. 633. A.
Domicilium ubinam haberi dicatur. T. 5. c. 750. C.
Domicilium habere an possit aliquis pluribus locis, & plures patrias. T. 5. c. 618. E.
Domicilium pluribus in locis quis habere potest. T. 6. c. 790. B.
Domicilium mutat mulier contractis nuptiis, & sequitur domicilium, & forum mariti. T. 7. c. 98. A.
Domicilium post mortem mariti, quandiu vidua permanet, retinet mulier. Ibid. A.
Domicilium ubi quis habet, defendi debet, & qui a regula hac excipiantur. T. 7. c. 144. C.
Domicilium, & forum propter sponsalia non mutat ea, quæ desponsa est, antequam contraxerit nuptias. T. 9. c. 432. D. E.
Domicilium mariti non sequitur desponsa, sequitur uxor. Ibid. D. E.
Domicilii causâ muneribus publicis obligamur. T. 2. c. 736. D.
Domicilii, & Cœli cuique libera est electio. T. 4. c. 857. C.
Domicilii patria in jure magis spectatur, quàm originis. T. 4. c. 643. A.
De domicilio in condendo testamento. T. 9. c. 709. A. B.
Domicilio, & foro eodem, sicut & iisdem sacris utitur uxor cum marito. T. 9. c. 440. E.
Domina pro uxore. T. 3. c. 70. A.
Pro domina habetur hereditas jacens. T. 6. c. 85. A. & T. 9. c. 546. C.
Dominica res quæ dicitur. T. 9. c. 617. E.
Dominicorum dierum veneratio. T. 6. c. 809. B. quomodo celebrandi. Ibid. B. a quibus abstinendum his diebus. Ibid. B. C.
De rebus dominicis. T. 9. c. 1027. E. & c. 1028. A.
Dominium est jus corporale, sed quod intelligatur etiam sine corpore, ut hereditas. T. 1. c. 1329. C.
Dominium nihil aliud est, quàm rei proprietas. T. 3. c. 269. C.
Dominium possessionis, & dominium proprietatis differunt. T. 1. c. 819. B.
Dominium nudâ pactione non transfertur. T. 1. c. 1473. C.
Dominium quomodo definitur. T. 1. c. 842. E.
Dominium servi a veteri domino in perpetuum recedit. T. 3. c. 610. B.
Dominium traditione, & mancipatione transfertur. T. 1. c. 374. E.
Dominium an per possessionem adquiratur. T. 1. c. 843. E.
Dominium in solidum duorum esse non potest. T. 3. c. 450. B.
Dominium rei usucapione mutatur, pignus, vel ususfructus non mutatur, nec perimitur. T. 4. c. 637. B.
Dominium plenum bonæ fidei possessori tribuit consumptio. T. 4. c. 1286. D.
Dominium mutare non solet locatio. T. 4. c. 509. E.
Dominium non amittitur nudâ voluntate. T. 4. c. 205. B.
Dominium rei mutat usucapio. T. 4. c. 637. B. pignus, vel ususfructus non mutat rei dominium. Ibid. B.
Dominium rerum æstimatarum, in dotem datarum, etiamsi uxor eas in usu habeat, marito perfectè adquiritur. T. 4. c. 996. D.
Dominium, & possessio non differunt. T. 4. c. 143. E.
Dominium non mutat pignoris causa. T. 4. c. 1315. D.
Dominium tribuit possessio bonorum. T. 4. c. 930. C.
An dominium traditione transferatur pro indiviso. T. 4. c. 161. B.
Rei dominium mutatur usucapione. T. 4. c. 637. B.
Dominium contributionem non impedit. T. 4. c. 691. E.
Dominium ignoranti domino adquiritur per servum, possessio scienti, & volenti adquiritur. T. 4. c. 624. D.
Dominium non amittitur solo animo. T. 4. c. 626. D.
Dominium proprietatis quid. T. 4. c. 165. C.
Dominium ususfructus. Ibid. C.
Dominium possessionis. Ibid. C.
Dominium plenum, seu pleniſſimum. Ibid. C.
Dominium quibus modis adquiritur, iisdem etiam in contrarium actis amittitur. T. 5. c. 801. E.
Dominium absque traditione an, & quibus ex causis adquiratur. T. 5. c. 241. C.
Dominium an solutionis causâ creditori possit adquiri. T. 5. c. 242. A.
Dominium in quibus rebus ipso jure adquiritur sine possessione naturali. T. 5. c. 693. B.
Dominium an possit a non domino in emptorem transferri. T. 5. c. 679. C. D.
Dominium an ex una tantùm causa contingere possit. T. 5. c. 729. B.
Dominium rei quando, & quomodo transferatur. T. 5. c. 454. A. B.
Dominium an amittatur solo animo, aut certis, & legitimis modis. T. 5. c. 694. B.
Dominium sub conditione in alium transferri posse, sicut possessionem. T. 6. c. 400. E.
Dominium quæ transferunt, juris sunt, non facti. T. 6. c. 139. A.
Dominium an mutet pignus. T. 6. c. 29. D.
Dominium, vel possessio an possint esse duorum communia, ita ut singuli sint domini, vel possessores in solidum. T. 6. c. 374. A.
Dominium gregis non mutatur, nisi sit æs adnumeratum. T. 6. c. 589. D.
Dominium abire. T. 7. c. 338. E.
Dominium an sit causa actionis in rem. T. 7. c. 247. B.
Dominium, & pignus nihil habent commune. T. 7. c. 584. B.
Dominium petitur certi, non incerti conditione. T. 7. c. 623. A.
Dominium amittitur annis decem inter præsentes, & viginti inter absentes. T. 7. c. 474. E.
Dominium mutatur religione. T. 7. c. 320. D.
Dominium an transferatur ex legati causa. T. 7. c. 957. E.

Domi-

BIU Cujas

Dominium an longi temporis poſſeſſione adquiratur. T. 8. c. 951. B.
Dominium quid. T. 8. c. 634. D.
Dominium adquiritur, & amittitur uſucapione. T. 8. c. 508. A.
Dominium transferre facere eſt. T. 8. c. 637. D. E.
Dominium interdum nudâ voluntate transfertur. T. 8. c. 664. D. modò traditione transfertur. Ibid. D.
Dominium rerum hereditariarum an aditio hereditatis in heredem transferat. T. 8. c. 287. B.
Dominium aliarum rerum an veniat ex poſſeſſione. T. 8. c. 239. B. an veniat ſine poſſeſſione. Ibid. B.
Dominium an adquiratur per poſſeſſionem, quam noſtro nomine ſervus, aut filius apprehenderit. T. 8. c. 245. B.
Dominium an adquiratur per ſervum communem. T. 8. c. 246. B.
Dominium an amittatur ſolo animo, ſive nudâ voluntate. T. 8. c. 237. D.
Dominium an ignoranti, & invito adquiratur. Ibid. D.
Dominium triplex. T. 8. c. 285. E. & c. 505. D. & T. 9. c. 265. D.
Dominium an mutetur nudo pacto, & an nuda voluntate amittatur poſſeſſio. T. 8. c. 281. A. B.
Dominium an nobis per Procuratorem adquiratur. T. 8. c. 251. E.
Dominium an ſolo animo, ſolâ ſuſpicione, vel opinione amittatur, ſicut poſſeſsio. T. 8. c. 262. A.
Dominium an transferatur in accipientem ex datione mutui. T. 8. c. 320. B.
Dominium cœpit ex naturali poſſeſſione. T. 8. c. 240. C.
Dominium rerum ex naturali poſſeſſione cœpiſſe. T. 9. c. 1005. D.
Dominium non ſolùm probatur inſtrumento, ſed etiam aliis probationum judiciis. T. 9. c. 273. D.
Dominium poſſeſſionis. T. 9. c. 265. D.
Dominium uſusfructus. Ibid. D.
Dominium quomodo nobis adquiritur. T. 9. c. 315. A.
Dominium incertum eſt, quod per alluvionem accedit, & cur. T. 9. c. 1056. A.
Dominium rei alienæ non poteſt transferri. T. 9. c. 385. E.
Dominium adquiritur traditionibus, & uſucapionibus, & aliis legitimis modis, non nudis pactionibus. T. 9. c. 84. E. & c. 85. A. & c. 103. A.
Dominium parit poſſeſſio. T. 9. c. 13. E.
Dominium adquiritur jure naturali per traditionem. T. 9. c. 104. A.
Dominium non adquiritur per Procuratorem citra poſſeſſionem. T. 9. c. 1006. A.
Dominium adquiritur ex cauſa donationis jure naturali tantùm. T. 9. c. 104. B.
Dominium adquiritur certis modis, non pactionibus nudis. T. 9. c. 84. E.
Dominium rerum omnium nobis adquiri per liberam perſonam, quæ non eſt in noſtra poteſtate, & per ſervum alienum. T. 9. c. 1009. D.
Dominium adquiritur arrogatione. T. 9. c. 103. B.
Dominium an finiatur tempore. T. 9. c. 821. C.
Dominium adquiri pactis lege commiſſoriâ. T. 9. c. 103. D.
Dominium quid. Ibid. E.
Dominium dotis. Vide, Dotis dominium.
Dominium ſervi, ſicut nec cujuslibet alterius rei, nudâ conventione nobis adquiritur. T. 4. c. 64. E.
Dominium & poſſeſſio, in quo differant, & in quo non differant. T. 9. c. 103. E. & c. 104. A.
Dominium ex naturali poſſeſſione naſcitur. T. 9. c. 265. D.
Dominium adquiritur ignoranti. T. 9. c. 1009. E.
Dominium an probetur ſine inſtrumento. D. 9. c. 265. C. D.
Dominium amittitur donatione, alienatione, legato, & certis aliis modis, non tempore ſolo. T. 9. c. 821. C.
Dominium eſt juris gentium. T. 10. c. 285. D.
Dominium poſſeſſionis ubinam in jure reperiatur. T. 10. c. 297. A.
Dominium poſſeſſionis inter, & dominium proprietatis an ſit differentia. Ibid. A. B.
Dominium eſt genus; poſſeſſio, uſusfructus, proprietas ſunt ſpecies. Ibid. B.
Dominium rectè mutatur ſine inſtrumento. T. 10. c. 635. D.
Dominium triplex, proprietatis, poſſeſſionis, & uſusfructus. Ibid. C.
Dominium mutatum eſt, re traditâ, mutandi dominii cauſâ. T. 10. c. 658. A.
Dominium legatorum tempore finitur. T. 10. c. 683. E.
Dominium non recipit incrementum. T. 10. c. 956. B.
Dominium rerum quomodo communicetur. T. 10. c. 995. C.
Dominium triplex. T. 10. c. 1016. D.
Dominium & uſusfructus differunt. Ibid. D.
Dominium an adquiratur per traditionem ex inutili contractu. T. 10. c. 1018. A.
Dominii jus eſt perpetuum. T. 2. c. 878. D.
Dominii, & poſſeſſionis diſcrimen. T. 1. c. 1423. D.
Dominii quatuor ſunt genera in jure, dominium proprietatis, uſusfructus, poſſeſſionis, & dominium plenum, ſeu pleniſſimum. T. 4. c. 165. C.
Dominii adquiſitio uſumfructum perimit. T. 4. c. 1105. A.
Dominii adquirendi alia eſt ratio; alia eſt poſſeſſionis; & alia ratio amittendi dominii, alia poſſeſſionis. T. 4. c. 205. B.
Dominii exceptio obſtat actioni Publicianæ. T. 4. c. 134. B.
Dominii, obligationis, & poſſeſſionis comparatio. T. 5. c. 801. E. an eodem modo diſſolvatur obligatio, quo contrahitur; & an eodem modo dominium, & poſſeſsio amittantur, quo adquiruntur. Ibid. E.
Dominii transferendi animo res alteri tradita. T. 6. c. 82. B.
Dominii loco an ſit bona fides. T. 6. c. 33. B.
Dominii quæſtio habetur. T. 7. c. 282. D.
Dominii vindicatio. T. 7. c. 224. D.
Dominii & poſſeſſionis eadem eſt ratio. T. 7. c. 251. C.
Dominii mutandi animus ſi ex utraque parte fuerit, an hoc ſatis ſit, ut conſiſtat alienatio. Tom. 8. c. 389. A.
Dominii nomen latiùs patet, quàm proprietatis. T. 8. c. 286. A.
Dominii, & poſſeſſionis differentia. T. 8. c. 727. D.
Dominii genera aliquot. Tom. 8. c. 530. C.
Dominii tres ſpecies. T. 8. c. 285. E.
De dominii jure impetrando. T. 9. c. 1238. B. & ſeq.
Dominii unum tantùm titulum eſſe. T. 9. c. 164. E.
Dominii adquirendi modi certi ſunt, in quibus non eſt pactio nuda. T. 9. c. 102. E.
Dominii vindicatio. T. 9. c. 129. B.
Dominii appellatio quid comprehendit. T. 9. c. 475. D. E.
Dominii dotis adquirendi quænam ſit cauſa. T. 9. c. 298. A.
Dominii an furtum fiat. T. 10. c. 568. A.
Dominii jus quomodo vindicetur, & obtineatur. T. 10. c. 699. B.
Dominii jus obtinet, qui id ſibi defendit per retentionem poſſeſſionis. T. 10. c. 742. A.
Dominii poſſeſſio an poſſit adquiri per procuratorem. T. 10. c. 979. D.
In dominii quæſtione qui potior habeatur. T. 10. c. 1017. D.
Dominio noſtro quænam res ſint ſubjectæ, & quæ non ſint. T. 5. c. 29. C.
Inter dominium, & poſſeſſionem differentia quæ eſt. T. 4. c. 624. D. & c. 626. D.
In dominio debitoris ſemper manet pignus. T. 4. c. 930. C.
A dominio quid diſtat poſſeſſio. T. 4. c. 1457. D.
Dominia ſingularum rerum nobis adquiruntur mancipatione, traditione, uſucapione. T. 1. c. 327. B.
Dominia rerum transferuntur traditionibus, non nudis pactis. T. 4. c. 1272. E.
Dominia rerum adquiruntur traditione,

tione, & usucapione, & quomodo. T. 4. c. 1428. A.
Dominia quibus modis adquirantur. T. 8. c. 955. A.
Dominia rerum usucapionibus, & traditionibus, non nudis pactis transferri. T. 9. c. 84. E. & c. 85. A. & c. 101. A. & seq.
Dominiorum distinctio sedat controversias, communio verò excitat immensas. T. 4. c. 1163. B.
Dominus sui ipsius nemo, sed alterius. T. 1. c. 1456. C. D.
Dominus an servi nomine noxali teneatur actione, T. 1. c. 1370. A. B.
Dominus, qui servam prostituit, ejus dominium amittit. T. 2. c. 826. C.
Dominus, heres, & pater familias in quo differunt. Tom. 3. c. 269. B.
Dominus illaudatus de evictione non tenetur. T. 2. c. 1242. C.
Dominus, idest, bonæ fidei possessor. T. 1. c. 1132. C.
Dominus procuratoris sui personam per judicatum solvi satisdationem an solenni stipulatione firmare possit. T. 1. c. 274. E.
Dominus an sit possessor. T. 3. c. 632. D.
Dominus, vel pater quando tenetur de in rem verso. Tom. 1. c. 387. C.
Dominus est, qui non est possessor; & qui est possessor, non dominus est. T. 4. c. 656. D.
Solus dominus litis procuratorem ad litem facere potest. T. 4. c. 5. D.
Dominus an semper in judicio possessorio potior habeatur. T. 4. c. 929. B.
Dominus totius rei efficere non potest, ut partem retineat, partem pro derelicto habeat. T. 5. c. 1180. E. & c. 1181. A.
Dominus an servum, qui in fuga est, possidere, & quandiu dicatur. T. 5. c. 230. E.
Dominus actione noxali quomodo liberetur. T. 5. c. 910. D.
Dominus an nomine servi plagiarii puniri possit, & qua pœna. T. 5. c. 681. D. E.
Dominus si velit eodem pretio fundum emphyteuticarium emere, præfertur extraneo. T. 5. c. 423. B.
Dominus rei si usumfructum vendat, & cedat emptori, quid in emptorem transferat, & quid sibi retineat. T. 5. c. 514. C. & seq.
Dominus fundi an patientiam tantùm præstet pro opere coloni sui. T. 5. c. 657. A. B.
Dominus ad usucapionem rei furtivæ per servum apprehendendam, si gnarus est apprehensionis, reditionis ejus gnarus esse non debet. T. 5. c. 724. A. B.
Dominus in solidum, & in factum quando convenitur in delictis servi. T. 5. c. 41. A. & seq.
Dominus quatenus mihi teneatur actione negotiorum gestorum. T. 6. c. 15. A.
Dominus pro servo in quibusnam cavere debeat judicio sisti. T. 6. c. 8. A.
Dominus, si debeatur ei aliquid ex testamento, & idem donetur postea servo ejus, an ideo minùs rem petet ex testamento. T. 7. c. 1074. E.
Dominus an solutionem canonis recusare possit, quam emphyteuticarius ante diem facere paratus est. T. 7. c. 1317. B.
Dominus, qui pro parte est, an prædio communi possit servitutem imponere. Tom. 7. c. 384. A.
Dominus qui non est ejus rei, quam possidet, facere non potest dominum alium. T. 7. c. 798. E.
Dominus ruinosarum ædium vicino petenti, damni infecti cavere debet. T. 7. c. 78. C.
Dominus, si interfuit divisioni servo suo relictæ domus, an videatur amisisse actionem fideicommissi jam sibi adquisiti. T. 7. c. 972. D.
Dominus, qui convenitur de peculio, plerumque effugere potest solutionem pecuniæ. T. 7. c. 591. B.
Dominus jure Quiritium quis dicendus. T. 8. c. 898. A. B.
Dominus rei cujuslibet quis dicatur. T. 8. c. 931. A. & seq.
Dominus an possit repudiare bonorum possessionem delatam servo instituto. Vide, Repudiare.
Dominus an possit per servum proprium, qui in fuga est, adquirere possessionem. T. 8. c. 248. B.
Dominus an possit fideicommissum, vel legatum servo delatum repudiare. Vide, Repudiare.
Dominus per servum quomodo heres fiat. T. 8. c. 742. B.
Dominus tradendo transfert dominium. T. 8. c. 780. D.
Dominus qui. T. 8. c. 621. C.
Dominus pro bonæ fidei possessore. T. 8. c. 568. A. B.
Dominus an per servum delatam bonorum possessionem repudiare possit. T. 8. c. 201. B.
Dominus litis quis dicitur. T. 9. c. 1065. E.
Dominus sepulcri, ut fundi, non possum esse propter religionem, sed possum esse quasi dominus. T. 9. c. 2137. D.
Dominus, quandiu servum alienum bonâ fide possidet, ejus nomine tenetur noxali actione. T. 9. c. 629. B. C.
Dominus quando obligatur, & quando non obligatur. T. 9. c. 310. D.
Dominus ex delicti causa habet retentionem, & deductionem de peculio. T. 9. c. 252. E.
Dominus servo obligatur naturaliter. T. 10. c. 286. A.
Dominus an possit repudiare bonorum possessionem delatam servo instituto. T. 10. c. 785. C.
Dominus an pro colono possit obligari. T. 10. c. 959. D. an pro servo. Ibid. E.
Domini feloniam committentis pœna. T. 2. c. 1297. C.
Domini jussu qui cum servo contrahit, fidem domini sequi videtur. T. 1. c. 266. A.
Domini conditio an per servum deterior fieri possit. T. 4. c. 937. A.
Domini solius est pignori obligare; vendere non solius domini est, sed etiam possessoris. T. 4. c. 1283. A.
Domini de jussu quæ actio in eum competat. T. 5. c. 151. E.
Domini nomen an possit referri modò ad servum, modò ad colonum, vel inquilinum, ad uxorem, ad institorem, ad beneficiarium, sive feudatarium, & ad procuratorem, sive defensorem. T. 6. c. 9. C.
Domini loco habetur hereditas in plerisque causis. T. 7. c. 1188. A.
Domini, & patris discrimen. T. 8. c. 201. B.
Domini ignorantis conditionem an procurator deteriorem facere possit. T. 8. c. 392. B.
Domini quilibet actus cum rem suam vendit, alius temere accipiendus non est. T. 10. c. 1020. B.
Domino vassallus contra omnes opem ferre debet, etiam contra fratrem, & filium suum, non contra patrem, aut regem. T. 2. c. 1281. E. & c. 1282. A.
Domino non probante, jurat vassallus. T. 2. c. 1287. B.
Domino quando competit actio furti jure domini. T. 4. c. 333. A.
Domino, vel patri heredis instituti, aut legatarii fideicommitti potest, legari verò non. T. 4. c. 220. B.
Domino rei tantùm competit actio directa, non domino sola utili. T. 5. c. 654. C. D.
Domino ante litem contestatam libera est potestas judicium accipiendi. T. 5. c. 106. C.
Domino non licet jus dicere. T. 5. c. 731. E.
Domino priori an in novum servi dominum esse possit actio de peculio ex eo, quòd prior dominus cum servo contraxit, antequam dominium servi mutaretur. T. 6. c. 705. B.
Domino cum servo nulla est actio. T. 8. c. 758. A.
Domino competit actio furti, si fullo non est solvendo. T. 8. c. 571. E.
Domino absenti, & ignoranti magis subvenitur, quàm præsenti, dato interdicto restitutorio perpetuo. T. 9. c. 1162. B.

BIU Cujas

Dominum accusare non potest vassallus in causa civili, vel criminali. T. 2. c. 1285. C.
Dominum pares verecundè compellant, ut bonam fidem agnoscat. T. 2. c. 1306. C.
Ad dominum non transit stipulatio semel adquisita fructuario. T. 4. c. 692. B.
Inter dominum, & vassallum quomodo dividendi sunt fructus, feudo commisso, & aperto. T. 4. c. 294. D.
Dominum offendisse quis dicitur. T. 4. c. 1381. A.
Inter dominum, & non dominum differentia quæ. Tom. 4. c. 333. A. B.
Dominum esse plus est, quàm patrem. T. 4. c. 400. C.
Dominum an dicamus possessionis solius, an verò & proprietatis. T. 6. c. 144. C.
Dominum qui se dicit, semper potuit agere per procuratorem. T. 9. c. 985. A.
Inter dominum, & extraneum est differentia in delictorum causa. T. 9. c. 252. D. E.
Dominum, aut heredem non facit Prætor. T. 10. c. 497. B.
Dominum an liberet noxæ deditio, siquid ad eum ex delicto servi pervenerit. T. 10. c. 946. C.
A non domino inutiliter refectio postulatur. T. 4. c. 99. C.
Domini an cogantur servos suos bonis conditionibus vendere. T. 1. c. 21. B.
Domini unius rei duo, vel plures in solidum, sive pro solido esse an possint. T. 5. c. 697. C.
Domini jactarum mercium quam actionem habeant adversùs magistrum navis. T. 5. c. 530. D. & seq.
Domini si plures sint ædium, quibus ædes vicini vitiosæ immineant, an singuli de vicino stipulari debeant damni infecti sine adjectione partis. T. 5. c. 873. B.
Duo domini esse possunt ejusdem rei, & quomodo. T. 7. c. 251. C. D.
Domini non possunt suos servos criminosos vendere, ut cum bestiis pugnent. T. 7. c. 711. D.
Domini rei ejusdem an plures, singuli in solidum, esse possint. T. 8. c. 256. E. & c. 257. A.
Domini non possunt in servos animadvertere, nisi causâ in judicio examinatâ. T. 7. c. 711. E.
Domini quiritarii. T. 9. c. 994. E.
Domini possessionis nusquam reperiuntur in jure civili, licèt reperiatur dominium possessionis. T. 10. c. 297. B.
Dominorum potestas in servos quæ. T. 8. c. 901. D. E.
Dominis non licet in servos suos supra modum sævire. T. 1. c. 21. A.
Dominis in servos supra modum, & sine causa legibus cognita, sævire non licet. T. 9. c. 1308. D.
A non dominis manumissi. T. 9. c. 964. C.
De dominis, qui manumittendo servos, liberos eos non faciunt. T. 9. c. 961. C.
Domitia amita Neronis. T. 9. c. 982. B.
Domuncula aliud est, aliud ædificium. T. 3. c. 634. E. & c. 635. A.
Domus pro domicilio, non pro cognatione. T. 1. c. c. 1050. D.
Domus est mancipi, & prædium urbanum. T. 1. c. 327. A.
Domus una quæ sit. T. 1. c. 1023. B.
Domus domicilium. T. 3. c. 709. D.
Domus meritoria sunt loca domus, quæ particulatim locari solent. T. 4. c. 1114. E.
Domus προθυρον, si velamen sit, an contineatur instrumento domus. T. 4. c. 1134. B.
Domus accipitur pro qualibet habitatione. T. 4. c. 1489. D.
Domus sola possessio, in aliena civitate comparata, an domicilium faciat. T. 4. c. 854. C.
Domus partes sunt, solum, & superficies. T. 4. c. 618. E.
Domus instructæ legato an contineantur mensæ eboreæ, item libri, quos habuit testator studiorum suorum causâ. Tom. 4. c. 1136. D.
Domus pars an sint statuæ adfixæ. T. 4. c. 1133. D.
Domus appellatione an insula quoque domui injuncta videatur. T. 4. c. 1115. B. C.
Domus appellatio significat familiam, & posteritatem, quæ ei succedet. T. 4. c. 1207. D.
Domus instrumento an statuæ domui adfixæ contineantur. T. 4. c. 1133. A. & seq.
Domus cuique tutissimum refugium atque receptaculum est. T. 5. c. 9. A.
Domus suæ causâ nemo in jus olim extrahi poterat. Ibid. A.
Domus, invito, vel inscio patre familias, an introiri possit, ut quis in judicium vocetur. Ibid. A. B.
Domus appellatione an proprietas significetur. T. 5. c. 620. B.
Domus tres quidam partes constituunt. T. 5. c. 81. D.
Domus profugium est ita sanctum omnibus, ut inde neminem abripi fas sit. T. 5. c. 9. A.
Domus, & alimenta mulieri prægnanti constituenda post mortem mariti. T. 5. c. 620. B.
Domus legata, quæ prohibita est alienari extra familiam libertorum, si pro parte alienetur, alienatio non valet; sed si tota, consensu libertorum extero venundata sit, valet. T. 6. c. 741. B. C.
Domus venditor, antequam eam tradat, damni infecti stipulationem interponere debet. T. 7. c. 803. A. B.
Domus vitiosæ dominium quando domino auferatur, & alteri adquiratur. T. 7. c. 80. B.
Domus usufructu legato, domo combustâ, an areæ ususfructus debeatur. T. 7. c. 1006. D.
Domus mariti est domicilium matrimonii. T. 7. c. 98. A.
Domus an vilissima materia, vel casa dici possit. T. 7. c. 989. C.
Domus annuam pensationem si venditor emptorem celaverit, quomodo ipsi teneatur. Tom. 7. c. 806. C.
Domus conductor eam rursus per partes, vel per cænacula locare potest alii. T. 7. c. 817. E.
Domus generaliter relicta, & legata an debeantur, si testator nullam domum reliquerit. T. 7. c. 989. C.
Domus, in qua falsa cusa est moneta, fisco vindicatur, etiamsi non sit ejus, qui monetam cudit, modo dominus habitaverit in vicinia. T. 7. c. 894. A.
Domus legatum an augeri, vel minui possit. T. 7. c. 1006. C.
Domus non est accessio fundi. T. 7. c. 1386. A.
Domus si combusta sit, an in area legatum consistere possit. T. 7. c. 1006. C.
Domus legata, & refecta tota per partes, an maneat legata. T. 7. c. 1009. A.
Domus nomine quid significetur. T. 8. c. 1001. D.
Domus an vendi possit ad demoliendum negotiandi causâ. T. 8. c. 396. A.
Domus an vendi possit negotiandi causâ. T. 8. c. 395. D.
Domus est res soli, cujus duæ partes summæ, solum, & superficies. T. 9. c. 528. A. B.
Domus dominica. T. 9. c. 1027. E. Vide, Dominica domus.
Domus divinæ fundi. T. 9. c. 1037. A.
Domus dantur in emphytheusin. T. 10. c. 668. A.
Domus est exposita habitationi, etsi eam legatarius non habitaverit. T. 10. c. 939. B.
Domus partes quo casu possint legari. T. 10. c. 1063. E.
An domui adfixum horologium sit pars ejusdem. T. 4. c. 1134. A. & an domui non adfixum cedat instrumento domus. Ibid. A.
Domum, & solum unam esse rem. T. 1. c. 1449. A.
Qui domum suam, ut in ea stuprum fieret, præbuerit, ut conscius criminis punitur. T. 4. c. 1489. B.
Domum restituere, & reficere, in quo differunt. T. 4. c. 1262. E.
Domum locatam an alii locare possim. T. 5. c. 974. E.
Domum, vel villam diruere, & ejus materias negotiandi causâ emere, vendere non licet. T. 7. c. 716. D.
Domum revocandi jus habens, si voca-

BIU Cujas

vocatus non venit, an actor mittatur in possessionem. Tom. 7. c. 136. C. D.
Domum revocandi qui jus habent. T. 7. c. 131. B.
Domum si pater filiæ legaverit, & ad eam transitum per domus hereditarias, an sit jus personale, vel prædii. T. 7. c. 1396. A. an filiæ maritus idem jus transeundi habeat. Ibid. A. an filia illud jus transmittat ad heredes. Ibid. B.
Domum si quis vendiderit, & exceperit sibi habitationem, donec viveret, aut pro ea decem in singulos annos, an primo anno habitare, secundo anno decem petere possit. T. 7. c. 977. B.
Domum siquis vendiderit ea lege, ut alia reficeretur, an sit emptio, & venditio. T. 7. c. 834. A. B.
Domum si testator legaverit, & nullam reliquerit, an legatum valeat. T. 7. c. 1446. A.
Domum si vendidero, exceptâ habitatione, aut pro ea quotannis aureos decem, emptoris est electio, utrùm præstare velit. T. 7. c. 787. B. C.
Domum legatam si testator ipse destruat, an area debeatur. T. 7. c. 1006. C.
Domum legatam si patiatur heres possidere, quomodo teneatur legatario. T. 7. c. 1038. A.
Domum ita quis reficere debet, ne vicino noceat. T. 8. c. 785. E.
Domum revocare quid sit. T. 10. c. 398. B.
Domo legatâ instructâ, quæ contineantur. T. 1. c. 433. C.
Domo instructâ alicui legatâ, excipiuntur tantum tabulæ rationum, & argumentum. T. 4. c. 991. B.
Domo instructâ legatâ, an veniat etiam bibliotecha, & an contineatur apotheca librorum, quos ibi posuit testator. Tom. 4. c. 1135. A.
Domo legatâ an hortus vicinus debeatur. T. 4. c. 1115. A.
Domo legatâ, an etiam vicina insula legata videatur. Ibid. B.
Domo legatâ, an balnea, quæ sunt in ea domo, quoque debeantur. T. 4. c. 1114. D.
Domo legatâ cum supellectile, an etiam ea supellex debeatur, quæ domo translata est in hortos ad tempus. T. 4. c. 1135. C.
Domo certo pretio, & ut alia domus reficeretur, venditâ, venditori an actio sit ex vendito. T. 7. c. 744. A. B.
Domo legatâ, destructâ, an destruatur legatum, & an domo restituta restituatur. T. 7. c. 1009. A.
Domo legatâ, vel usufructu ejus, an contineantur omnia, quæ in ea sunt. T. 7. c. 1372. A.
De domo sua nemo extrahi debet. T. 8. c. 708. B. & c. 814. D. E. & c. 868. E.
Domo generaliter legatâ cujus sit electio, heredis, an legatarii. T. 7. c. 990. E.
De domo ædificanda actio incipit, cum tempus præteriit, intra quod ædificari potuit. T. 10. c. 77. E. & c. 78. A.
Domorum dominicarum jura. T. 2. c. 884. A.
Dona Dei quænam dicantur. T. 8. c. 936. B.
Donandi verbum est directum. T. 1. c. 804. C.
Donandi animo an faciat pater, quæ filii nomine comparat. T. 8. c. 90. E.
Donandi modus certus ex lege Cincia. T. 9. c. 1172. D.
De eo, qui donandi causâ promisit decem pondo auri, vel argenti, nec aliàs expressit quicquam generaliter, vel specialiter: generaliter hoc modo, *vasa decem pondo argenti*; specialiter hoc modo, *lancem decem pondo argenti*. T. 9. c. 1346. C.
Donans mortis causâ an possit sibi hanc legem dicere, ne donationem revocet. T. 7. c. 958. D.
Donans non est præcipitandus. T. 8. c. 765. B.
Donare possessiones, canone dempto, est beneficium Principis. T. 2. c. 697. E.
Donare in infinitum possum ei, qui me a latrunculis, vel hostibus eripuit. T. 1. c. 488. D.
Donare magistro in infinitum an liceat. T. 3. c. 633. B.
Donare de alieno, aut vovere licet mandatu, aut voluntate domini; testamentum facere de bonis alienis non licet. T. 4. c. 371. D.
Donare est omne jus a se alienare. T. 4. c. 501. E.
Donare plus est, quàm locare. Ibid. E.
Donare proprium est nobilis, & ingenui animi. T. 6. c. 1036. C.
Donare, & confirmare contradictione m implicant. T. 6. c. 880. B.
Donare mortis causâ quis, possit. T. 7. c. 958. C. D.
Donare mortis causa an possit qui sibi testamentum non fecit. T. 8. c. 62. A.
Donare non videri debitorem, qui solvit die adjecto creditoris causâ. T. 8. c. 752. D.
Donare plus est, quàm vendere, aut concedere. T. 8. c. 756. C.
Donare an videatur is, qui solvit ante diem. T. 8. c. 752. D. E.
Donare est perdere. T. 5. c. 217. A. & T. 9. c. 1340. C.
Donare scorto licet paganis. T. 9. c. 533. non licet militibus. Ibid. C.
Donare licet concubinæ, non licet donare uxori. Ibid. C. D.
Donari inter vivos uxori jure civili non potest, adsignari tamen ei, quæ usui ejus necessaria sunt, possunt. T. 1. c. 1274. A.
Donari litem fisco non oportet. T. 1. c. 491. C.
Donari an possit uxori, vel marito post nuptias contractas, aut dos constitui. T. 5. c. 398. C.
Donari videtur, quod nullo jure cogente conceditur. T. 4. c. 1257. A. & T. 8. c. 702. A. & c. 804. B. C. & c. 865. A.
Donari aliud est, & lege conventionis alienatione interdici donatario. T. 9. c. 232. B. aliud donari pleno jure. Ibid. B.
Donaria quid propriè. T. 8. c. 936. A.
Donasse non videtur, qui ante diem solvit. T. 8. c. 752. E.
Donat nemo propter necessitatem rei familiaris, ut ea se absolvat, dum premitur. Tom. 4. c. 520. C.
Qui donat exteris, suis prætermissis fatuus dicitur. T. 6. c. 1038. B.
Donat, qui nullo cogente, & nulla solvendi necessitate obstrictus solvit. T. 10. c. 955. C.
Donata, data, concessa distinguuntur. T. 7. c. 1281. D.
Donata eripere conjugi defuncti vetatur. T. 8. c. 541. C.
Donata a donatore an corporaliter in solidum transferantur. T. 10. c. 517. B.
Donatam a marito rem an uxor civiliter possideat. T. 8. c. 241. C D.
Donatarius verus creditor an sit. T. 5. c. 1102. A.
Donatarius, & emptor in quo differunt. T. 5. c. 1194. E.
Donatarius mortis causâ an patiatur falcidiam. Tom. 7. c. 1326. E.
Donatarius si mortis causâ donationis rogatus sit ex rebus donatis alii annua alimenta præstare, diminutâ donatione per l. Falcidiam, an minuatur fideicommissum alimentorum. Tom. 7. c. 1326. E. & c. 1327. A.
Donatarius causâ mortis, si egerit de inofficioso, & victus sit, an amittat donatum causâ mortis. T. 7. c. 206. E. &c. 207. A.
Donatarius ex persona donatoris accessione an utatur. Tom. 8. c. 278. C.
Donatarii ingratitudo. T. 9. c. 258. E.
Donatario quomodo substitui possit. T. 7. c. 1059. D.
Donatario causâ mortis potest fideicommissum relinqui. Tom. 7. c. 1237. B.
Donatario causâ mortis an substitui possit. T. 7. c. 1057. A. & c. 1059. E.
Adversùs donatarium an pretii tantùm condictio sit. T. 6. c. 439. C.
Donatariis causâ mortis substitui potest. T. 2. c. 1024. D.

BIU Cujas

Apud donatarios, non apud heredes possessio rerum donatarum jure constituta est. T. 4. c. 1145. E.
Donati mortis causâ repetitio est ex pœnitentia. T. 9. c. 1170. D.
Donatio quid propriè sit. T. 1. c. 835. C.
Donatio inter virum, & uxorem non est justa causa adquirendarum rerum. T. 7. c. 373. C.
Donatio quibus modis perficitur. T. 2. c. 574. A. & c. 642. B.
Donatio, ac donum nihil differunt. T. 3. c. 150. C. D.
Donatio simplex neque est contractus, neque pactum. Tom. 2. c. 1089. A. & c. 1143. D.
Donatio an absenti rectè fieri possit. T. 3. c. 352. A.
Donatio sine acceptione non est. T. 3. c. 352. A.
Donatio, quæ sine scripto fit, multo magis exigit insinuationem. T. 3. c. 570. B.
Donatio inter conjunctas personas nudo consensu perficitur. Ibid. C. D.
Donatio sub modo. T. 2. c. 575. A.
Donatio rei alienæ, a marito facta uxori, valet. T. 3. c. 520. D.
Donatio revocatur quibusdam casibus. T. 2. c. 575. E. & c. 576. A.
Donatio causâ mortis insinuatione non eget. T. 2. c. 576. E.
Donatio causâ mortis fit etiam a sano solâ mortalitatis cogitatione. T. 1. c. 669. B.
Donatio propter nuptias. T. 2. c. 315. B.
Donatio inter maritos comparatur donationi causâ mortis. T. 2. c. c. 331. E.
Donatio inter virum, & uxorem non valet, nisi certis ex causis. T. 1. c. 314. E.
Donatio inter virum, & uxorem non valet, ne mutua quidem. T. 2. c. 331. E.
Donatio inter virum, & uxorem non valet, etiam per interpositam personam. T. 1. c. 402. A.
Donatio rerum immobilium decurionibus interdicitur, donatio causâ mortis non item. T. 2. c. 1123. D.
Donatio in Ecclesiam facta valet, etiam μονομερῶς, & sine insinuatione, si modò non excedit 500. aureos. T. 2. c. 16. C.
Donatio inter virum, & uxorem manumissionis causâ non est prohibita. T. 1. c. 401. D.
Donatio acceptione confirmatur. T. 1. c. 691. C.
Donatio inofficiosa. T. 3. c. 122. E.
Donatio, & transactio pactorum causæ sunt, non pacta. T. 1. c. c. 948. D.
Donatio rerum singularum, nominatim facta, capit effectum. T. 1. c. 644. D.
Donatio ejusdem rei, in duos collata, utri potiùs cedat. T. 1. c. 488. A.
Donatio in patrem collata an valeat. T. 1. c. 691. B.
Donatio inter patrem, & filium morte non confirmatur. T. 1. c. 1143. D.
Donatio a patre in filium familias collata confirmari solet morte. T. 1. c. 487. E.
Donatio inter vivos an naturalis, vel civilis sit adquisitio. T. 3. c. 284. B.
Donatio inter vivos pœnitentiâ non revocatur, nisi sit inter conjuges facta. T. 1. c. 1422. C.
Donatio inter vivos negotium non gerit. T. 1. c. 1523. A.
Donatio mortis causâ quæ sit. T. 1. c. 401. C.
Donatio mortis causâ quid a legato distet. T. 1. c. 1276. D. E. & T. 3. c. 283. E. & c. 284. A.
Donatio mortis causâ legatis comparatur. T. 1. c. 835. D. E. & T. 2. c. 1123. D.
Donatio causâ mortis, quandiu donator vivit, revocari potest, & quibus causis. T. 1. c. 1276. B.
Donatio causâ mortis, vel sub modo non est propriè donatio. T. 1. c. 835. C.
Donatio causâ mortis donatoris morte confirmatur. T. 1. c. 440. D.
Donatio propter nuptias quæ. T. 3. c. 116. E. & c. 117. A.
Donatio propter nuptias ut specialis est contractus. T. 2. c. 1143. C.
Donatio an sit genus adquisitionis. T. 1. c. 86. A.
Donatio an possit ad exemplum legatorum per omnia redigi. Ibid. B.
Donatio inter vivos quandonam perficiatur. Ibid. E.
Donatio propter nuptias opponitur doti. T. 3. c. 116. E.
Donatio propter nuptias a donatione, quæ moribus nostris fit respectu matrimonii, & a dovario multum distat. T. 3. c. 117. C. D.
Donatio propter nuptias augeri potest, constante matrimonio. T. 2. c. 1079. B.
Donatio inter virum, & uxorem jure civili nulla, morte donatoris confirmatur. T. 1. c. 402. C. D.
Donatio inter virum, & uxorem morte donatoris confirmatur ex Antonini oratione. T. 2. c. 1166. C.
Donatio si inter virum, & uxorem facta fuerit, priore defuncto, cui donatum est, res ad eum redit, qui donaverat. T. 1. c. 402. B.
Donatio simplex inter virum, & uxorem prohibita, non autem donatio propter nuptias. T. 2. c. 1074. D.
Donatio inter virum, & uxorem manumissionis causâ, non est prohibita. T. 1. c. 401. D.
Donatio quocunque tempore contemplatione mortis inter virum, & uxorem facta sit, morte sequutâ convalescit. T. 1. c. 402. C.
Donatio ante nuptias qualis esse debeat. T. 1. c. 87. E. & c. 88. A. B.
Donatio dicitur hodie propter nuptias. Ibid. A. B.
Donatio an augeatur, aut constituatur contracto matrimonio. Ibid. B.
Donatio inter virum, & uxorem constante matrimonio non valet T. 4. c. 955. E. perficitur re, ideſt, traditione, & consensu. Ibid. E.
Donatio inter vivos quid distet a donatione mortis causâ. T. 4. c. 1339. D. E.
Donatio mortis causâ non perficitur, nisi mors donatoris insequuta fuerit. T. 4. c. 995. A.
Donatio, quam orbus in extraneum contulit, num postea revocari possit liberis adnascentibus. T. 4. c. 840. C.
Donatio in quo differat a precario. T. 4. c. 148. A.
Donatio non potest revocari. Ibid. A.
Donatio nulla est inter virum, & uxorem, nec proprietatis, nec possessionis, quibusdam causis exceptis. T. 4. c. 265. C.
Donatio inter amicos permittitur. Ibid. D.
Donatio collata in concubinam an postea fiat irrita, si concubina uxor ducatur. Tom. 4. c. 1334. D.
Donatio divortii causâ facta num valeat. T. 4. c. 996. A.
Donatio, & precarium in quo differunt. T. 4. c. 148. A.
Donatio simplex collata in filium familias, & donatio divisionis causâ facta in quo differant. T. 4. c. 900. E.
Donatio causâ mortis fit tribus modis, & quomodo. T. 4. c. 382. D. hæc pœnitentiâ revocari potest. Ibid. D.
Donatio est contractus, qui pacto perficitur. T. 4. c. 254. E.
Donatio hodie quidem perficitur nudo consensu. T. 4. c. 786. E.
Donatio, mortuo donatore, an retrahatur. T. 4. c. 789. B.
Donatio prædiorum pro fideicommisso habetur. T. 4. c. 540. D.
Donatio, quam viva filia fecit, & contulit in unum ex filiis pro electione, an sit firma, & certa, quæ nec revocari possit. T. 4. c. 1154. B.
Donatio causâ mortis quæ est. T. 4. c. 1353. B.
Donatio an valeat, si socer mortis suæ causâ genero donaverit. T. 4. c. 995. A.
Donatio inter virum, & uxorem, quam jus civile prohibet, efficere non potest, ut possessio utilis, sive naturalis, volente donatore non transferatur in donatarium. T. 5. c. 559. A. B.

BIU Cujas

Donatio ſponſi ſponſæ facta an dominium in ſponſam transferat. T. 5. c. 243. E.
Donatio an, & quando divortio confirmetur. T. 5. c. 748. C.
Donatio inter ſponſos valet omni modo. T. 5. c. 559. D.
Donatio inter virum, & uxorem poſt nuptias contractas moribus improbata eſt. T. 5. c. 559. A.
Donatio inter parentes, & liberos quomodo fiat. T. 5. c. 826. A.
Donatio quæ ſtat pro parte dimidia, & pro parte altera reſolvitur, T. 5. c. 885. D.
Donatio a ſponſo ſponſæ facta an, & quando repeti poſſit. Ibid. E.
Donatio, & venditio in quo differunt. T. 5. c. 1192. B. C.
Donatio, & emptio in quo differunt. T. 5. c. 1194. B.
Donatio contractus eſt, ſi fiat ſub conditione reſolutoria. T. 6. c. 1093. D.
Donatio facta inter conjuges, conſtante matrimonio, an revocari poſſit. T. 6. c. 1150. B.
Donatio per interpoſitam perſonam conſummari poteſt. T. 6. c. 997. A.
Donatio rerum Eccleſiaſticarum ſine conſenſu Capituli non valet. T. 6. c. 1014. B. C.
Donatio causâ mortis revocatur pœnitentiâ, & convaleſcentiâ. T. 6. c. 845. B.
Donatio, & conceſſio quomodo differant. T. 6. c. 1038. D.
Donatio ex cauſa ingratitudinis revocari poteſt. T. 6. c. 1040. B.
Donatio an ſit propriè liberalitas. D. 6. c. 116. E.
Donatio inter patrem, & filium an poſſit conſiſtere. T. 6. c. 399. B.
Donatio causâ mortis an dicatur, & contineatur etiam ſub appellatione mortis causâ capionis. T. 6. c. 402. B.
Donatio perficitur inter parentes, & liberos nudâ voluntate. T. 6. c. 632. E.
Donatio an valeat inter virum, & uxorem, ſiquid uxor donaverit marito dignitatis adipiſcendæ gratiâ. T. 6. c. 633. A.
Donatio pro facta habetur, & dominium earum rerum ad libertos pertinet, non quaſi ex cauſa fideicommiſſi, ex qua dominium non transfertur, ſed poſſeſſio tantùm. T. 6. c. 634. E. & c. 635. A.
Donatio ante teſtamentum collata in primum, immodica, & inofficioſa eſt: quia ſecundo præripit, minuitve legitimam portionem. T. 6. c. 581. A.
Donatio causâ mortis, & legatum an differant. Tom. 6. c. 119. A.
Donatio precaria an quandocunque revocari poſſit pœnitentiâ. T. 6. c. 195. A.
Donatio ob cauſam re integrâ utrùm pœnitentiâ revocari poſſit. Ibid. A.
Donatio conditionalis an ſtatim faciat rem accipientis, T. 6. c. 117. C.
Donatio pura. Ibid. A. & C.
Donatio vera, & abſoluta. Ibid. A.
Donatio plena. Ibid. A.
Donatio præſens. Ibid. A.
Donatio inter vivos an ſtatim donatario adquiratur. Ibid. B. C.
Donatio inter vivos facta uxori a marito an valeat, Tom. 6. c. 116, B.
Donatio inter vivos ſeparata res a teſtamento eſt. T. 6. c. 117. B.
Donatio directa. Ibid. A.
Donatio ſimplex. Ibid. A.
Donatio mera. Ibid. A.
Donatio integra. Ibid. A.
Donatio, vel datio ſine acceptione an conſiſtere poſſit. Ibid. A.
Donatio facta ex una parte tantùm, an aliqua eſſe poſſit. Ibid. A.
Donatio inter virum, & uxorem an valere poſſit ipſo jure. T. 6. c. 469. C.
Donatio, & mutuum in quonam differant. T. 6. c. 83. D.
Donatio an fiat datio irrevocabilis, ſive creditum inſolubile. Ibid. D.
Donatio causâ mortis, & donatio ſub modo, non ſunt meræ donationes, & cur. T. 7. c. 678. C.
Donatio inter virum, & uxorem jure civili prohibita eſt. T. 7. c. 613. B.
Donatio quando ambigitur eſſe, vel mutuum. T. 7. c. 674. A. B. & 678. A. B.
Donatio, quæ morte confirmatur, comparatur fideicommiſſis. T. 7. c. 1210. D.
Donatio mortis causâ ut obligat accipientem. T. 7. c. 677. A.
Donatio conjugalis non in omnibus fungitur partibus fideicommiſſi. T. 7. c. 1211. E.
Donatio causâ mortis pœnitentiâ adimi, & revocari poteſt. T. 7. c. 1238. D.
Donatio a patre in filium collata olim an valuerit. T. 7. c. 1076. A.
Donatio an utilis ſit, cujus donatarius non habeat commercium. T. 7. c. 1025. D.
Donatio causâ mortis an ſit legatum extra teſtamentum. T. 7. c. 958. B.
Donatio causâ mortis an, & quando querelam inofficioſi excludat. T. 7. c. 206. E. & c. 207. A.
Donatio causâ mortis, & legatorum an eundem habeat effectum. T. 7. c. 958. C.
Donatio contractus non eſt, nec conventio. T. 7. c. 823. D.
Donatio quomodo perficiatur. T. 7. c. 852. C.
Donatio inter virum, & uxorem olim non valuit, nec confirmabatur morte. T. 7. c. 1399. C.
Donatio inter virum, & uxorem an valeat. T. 7. c. 888. D. & c. 1075. E.
Donatio inter virum, & uxorem facta, an morte donatoris confirmetur. T. 7. c. 1399. D.
Donatio inter virum, & uxorem in nuptiis facta an valeat, & an in ſponſalibus facta valeat. T. 7. c. 1480. D.
Donatio inter vivos an, & quando querelam inofficioſi excludat. T. 7. c. 207. A.
Donatio inter vivos indigno auferetur. T. 7. c. 1478. A.
Donatio mortis causâ inter virum, & uxorem an valeat. Tom. 7. c. 1402. D.
Donatio mortis causâ pœnitentiâ an revocetur. T. 7. c. 958. D.
Donatio inter virum, & uxorem confirmatur morte. T. 7. c. 524. D.
Donatio perficitur nudo conſenſu, non nudo pacto. T. 8. c. 339. B.
Donatio quæ inter conjuges prohibeatur. T. 7. c. 846. A.
Donatio ſervi facta manumiſſionis gratiâ an inter virum, & uxorem valeat. Ibid. A.
Donatio causâ mortis quid. T. 8. c. 953. D.
Donatio quid eſt. T. 8. c. 702. B. C.
Donatio directa, & causâ mortis donatio. T. 8. c. 542. C.
Donatio causa mortis an fieri poſſit, ut nullo modo revocetur. T. 8. c. 61. E.
Donatio ſimplex numeratur inter profectitia. T. 8. c. 90. D.
Donatio an poſsit fieri per epiſtolam, & an poſsit perfici ſine acceptione. T. 8. c. 311. B.
Donatio an ſit ſine acceptione. T. 8. c. 4. D.
Donatio causâ mortis an inter maritos valeat. T. 8. c. 279. E.
Donatio filio familias facta an ſilentio, & morte patris confirmetur. T. 8. c. 106. D.
Donatio in filiam collata an valeat, ſi non ſit confirmata ſupremâ teſtatoris voluntate. T. 8. c. 107. B.
Donatio inter patrem, & filium familias an valeat. T. 8. c. 106. C. D.
Donatio inter virum, & uxorem an alicujus proprietatis, vel poſſeſſionis ſit. T. 8. c. 242. C.
Donatio inter virum, & uxorem an valeat. T. 8. c. 241. C.
Donatio inter virum, & uxorem an morte confirmetur. T. 8. c. 106. D.
Donatio inter vivos marito facta an valeat. T. 8. c. 279. E.
Donatio rerum immobilium inſinuatione non indiget. Tom. 9. c. 1343. B.
Donatio ſub modo quomodo ſit. T. 9. c. 1343. B.
Donatio, vel pactio, quæ fit donandi animo, *titulo de pactis*, eſt remiſſio rei certæ. Tom. 9. c. 25. D.

BIU Cujas

Donatio ſub conditione quomodo fit. D. 9. c. 1343. B.
Donatio ex certo tempore quomodo fit. Ibid. B.
Donatio mera non eſt contractus, ſed ea, cui ineſt contractus. T. 9. c. 39. D.
Donatio non perficiebatur quolibet modo, ſed traditione corporali, aut mancipatione ſolenni. T. 9. c. 1172. E.
Donatio eſt genus remiſſionis. T. 9. c. 24. E.
Donatio jure perfecta retractatur, & reſcinditur actione ingrati. T. 9. c. 1351. C.
Donatio rei mobilis non perficitur nudo conſenſu, ſed traditione corporali tantùm. T. 9. c. 1041. D.
Donatio inter vivos multùm diſtat a donatione causâ mortis, quæ non inſinuatur. T. 9. c. 1339. A.
Donatio an ita prohibeatur, ut alienatio. T. 9. c. 948. D. E.
Donatio hereditatis. Tom. 9. c. 39. C.
Donatio, cui ineſt negotium, eſt contractus, qui nomine vacat. Ibid. D.
Donatio μονομερῶς, *quand elle n'eſt point acceptée*, valet. T. 9. c. 1337. E.
Donatio quid ſit. T. 9. c. 1331. B.
Donatio collata in filiumfamilias, ſi in ea perſeverans pater deceſſerit, confirmatur, non ipſo jure, ſed familiæ erciſcundæ judicio. T. 9. c. 698. D.
Donatio inter conjuges cur non permittitur. T. 9. c. 534. A.
Donatio hodie perficitur pacto. T. 9. c. 73. D. actio non datur ex eo pacto. Ibid. D. ſed datur condictio ex lege. Ibid. D.
Donatio inter virum, & uxorem quomodo confirmatur. T. 9. c. 534. B.
Donatio ea tantùm revocatur a liberis poſtea ſuſceptis, quæ mera eſt donatio. T. 9. c. 31. D.
Donatio inter vivos quomodo confirmatur. T. 9. c. 534. C.
Donatio ſervitute donatoris confirmatur. Ibid. E. confirmatur etiam captivitate donatoris. Ibid. c. 535. A.
Donatio directa, quæ non fit propter nuptias, non imputatur in legitimam. T. 9. c. 523. A.
Donatio, quæ fit lege aliquâ, eſt contractus nomine vocans. T. 9. c. 231. B.
Donatio, quæ pœnitentiâ infirmatur. T. 9. c. 928. C.
Donatio non eſt, niſi cui donetur, conſenſerit. T. 9. c. 73. E.
Donatio, & precarium in quo differunt. T. 9. c. 1170. B. C.
Donatio duorum conſenſu perficitur. T. 9. c. 73. E.
Donatio inter virum, & uxorem non valet. T. 9. c. 438. D.
Donatio, & venditio jure veteri in quo diſtabant. Tom. 9. c. 104. B. C.
Donatio comparatur venditioni. Ibid. B.
Donatio collata in filium emancipatum nullâ indiget confirmatione, & reſcinditur, ſi ſit inofficioſa, non officio judicis, ſed per querelam inofficioſæ donationis. T. 9. c. 698. E.
Donatio rerum incorporalium perficitur ceſſis actionibus. T. 9. c. 1335. C.
Donatio propter nuptias ſpecialis eſt contractus. T. 9. c. 439. D. hæc donatio non indiget inſinuatione. Ibid. D. olim indigebat inſinuatione. Ibid. D.
Donatio causâ mortis non indiget inſinuatione. T. 9. c. 1358. A.
Donatio causâ mortis ut jure conſiſtat, quinque teſtes requiruntur. Ibid. A.
Donatio facta uxori, vel marito ante nuptias valet, nec retrahi poteſt, aut revocari; facta poſt nuptias non valet, & retrahi poteſt. T. 9. c. 498. D. remedia, quæ competunt marito ad revocandam donationem, quæ ſunt. Ibid. E.
Donatio quomodo perficitur. T. 9. c. 1331. C. & ſeq.
Donatio inter vivos conjugibus vetita. T. 9. c. 542. C.
Donatio, facta mulieri dotis conſtituendæ causâ, non inſinuatur, licèt excedat ſummam legitimam. T. 9. c. 485. D.
Donatio non eſt conventio. T. 10. c. 450. C.
Donatio, ſicut emptio, perficitur nudo conſenſu. T. 10. c. 454. B.
Donatio eſt inutilis, cum is, cui donatur, eſt incapax. T. 10. c. 506. B.
Donatio ſine traditione, vel mancipatione non perficitur. T. 10. c. 507. A. B.
Donatio nudo conſenſu perficitur inter conjunctas perſonas. Ibid. B.
Donatio inter virum, & uxorem quare prohibeatur. T. 10. c. 513. D.
Donatio non fit ſolo conſenſu. T. 10. c. 652. C.
Donatio in prædiis curialibus non prohibetur, in prædiis Eccleſiæ emphitheuſis. T. 10. c. 659. E.
Donatio propter nuptias eodem jure nititur, eademque pacta recipit, quæ dos ipſa. T. 10. c. 670. D.
Donatio propter nuptias ſequitur pacta nuptialia. Ibid. E.
Donatio rei corporeæ olim non valebat, niſi interveniſſet emancipatio ſolennis; & rei incorporeæ, niſi interveniſſet ſolennis ceſſio in jure. T. 10. c. 878. A.
Donatio ſeparatur a tranſactione. Ibid. B.
Donatio inofficioſa ea eſt, quæ liberis portionem debitam aufert, aut minuit. T. 10. c. 934. E.
Donatio causâ mortis quænam dicatur. T. 10. c. 972. C.
Donatio, quæ præſefert titulum venditionis, an pariat actionem ex vendito. T. 10. c. 997. D.
Donatio manumiſſionis causâ facta inter virum, & uxorem an valeat. T. 10. c. 1052. B.
Donatio inter virum, & uxorem quomodo confirmetur. T. 10. c. 1096. E.
Donatio ſilentio confirmata retrotrahitur ad tempus factæ donationis. T. 10. c. 1097. A.
Donatio inter vivos non eſt ex hereditate. T. 10. c. 1103. B.
Donatio inter virum, & uxorem legibus vetita, an poſſit prætextu pietatis, & benevolentiæ confirmari. T. 10. c. 1112. C. D.
Donationis lege modus eſt conſtitutus. T. 1. c. 488. C. D.
Donationis nomen per ſe ſolum non facit donationem, ſed mens dantis, & accipientis. T. 3. c. 571. D.
Donationis propter nuptias prædia, ne conſentiente quidem muliere, alienentur. T. 2. c. 1105. C. & ſeq.
Donationis certus modus eſt lege conſtitutus, certumque pondus. T. 1. c. 488. C.
Donationis infirmior, quàm teſtamenti cauſa. T. 1. c. 1342. B.
Donationis improbandæ cauſæ quæ ſunt. T. 4. c. 995. D.
Donationis improbandæ cauſam jus poteſtatis præſtat. Ibid. D.
Donationis inhibendæ cauſam jus præſtat. T. 4. c. 994. E.
Donationis vitium non corrigit emancipatio. T. 4. c. 995. E.
Donationis causâ qui fundum alienum excolit, nullam retentionem propter impenſas faciet, quia domini res ab eo injectas continuo efficit. T. 6. c. 119. A. B.
Qui donationis causâ aliquid promiſit, ex mora non debet uſuras, ſi quod promiſit, conſiſtat in numero, pondere, vel menſura. Ibid. D.
Donationis inofficioſæ querela inſtituebatur apud Præfectum urbi. T. 7. c. 1279. E.
Donationis inter vivos collatio an, & quando fiat. T. 7. c. 207. B.
Donationis, vel mortis tempus an inſpiciatur in mortis causâ donationibus. T. 7. c. 1475. E.
Utrùm donationis, an legati inſtar donationem causâ mortis obtinere oporteat. T. 8. c. 953. D.
Donationis, & venditionis diſcrimen. T. 8. c. 542. B.
Donationis genere mutatur dominium, etiam traditione non ſequutâ. T. 8. c. 756. C.
Donationis reſciſſio ſuperveniens liberis. T. 9. c. 375. B.
Donationis pactio, & pollicitatio in quo differunt. Tom. 9. c. 74. B.
Donationis revocandæ cauſa. T. 9. c. 1351. C. & ſeq.

De

BIU Cujas

De donationis propter nuptias collatione. T. 9. c. 689. B. C. & seq.
De donationis simplicis collatione. T. 9. c. 696. B.
Donationis causâ permisisti alumno tuam pecuniam accipere, imperfecta est donatio, antequam acceperit; perfecta, si acceperit. T. 9. c. 245. B.
Donationis perficiundæ rerum corporalium ratio. T. 9. c. 1331. C.
Donationis legatum petebatur tantùm per actionem in personam. T. 9. 817. C.
Donationis insinuatio quid. T. 9. c. 1339. A.
Donationis causâ stipulatio annua interposita quo casu egeat, vel non egeat insinuatione. T. 10. c. 111. B.
Donationis species est dos. T. 10. c. 935. D.
Donationi propter nuptias species quædam inest contractus. T. 2. c. 1089. A.
Donationi inter vivos quæ lex modum imposuerit. T. 7. c. 958. B.
Donationi ejus rei, quam donare non possum, consentire non possum. T. 10. c. 1023. C.
Donationem propter nuptias fratres inter se conferunt. T. 3. c. 79. B. C.
Donationem propter nuptias inter servos, & servas non esse. T. 2. c. 1072. B.
Donationem propter nuptias insinuatione non egere. T. 2. c. 1143. C.
Donationem simplicem insinuandam esse. T. 2. c. 1143. C.
Inter donationem mortis causâ, & inter vivos donationem differentia quæ. T. 4. c. 995. A.
Donationem licitam an faciant fructus, & usuræ. T. 4. c. 1139. D.
Donationem non facit nuda ratio. T. 4. c. 787. A.
Donationem pecuniæ non valere, quam maritus donavit uxori inter vivos. T. 6. c. 121. E. an usuræ ejus pecuniæ ad mulierem pertineant. Ibid. E.
Donationem inter virum, & uxorem non valere. T. 7. c. 1253. B.
Donationem an conferat fratribus institutus. T. 7. c. 208. B.
Donationem inter vivos, & dotis dationem an querela inofficiosi complectatur, vel rescindat. T. 7. c. 195. C. D.
Donationem maritus potuit revocare pœnitentiâ. T. 7. c. 1210. E. & c. 1211. A.
Donationem immodicam, collatam in extraneum, liberi postea suscepti revocant in solidum. T. 7. c. 1280. D.
Donationem collatam in liberos liberi postea nati non revocant in solidum, sed pro ratione falcidiæ tantùm. Ibid. E.
Donationem inter patrem, & filium, filiamve familias non valere, & concessionem esse potiùs, quàm donationem. T. 7. c. 1253. B.
Donationem a patre in filios familias collatam non valere, nec morte confirmari. T. 7. c. 524. C. D. hodie confirmari morte. Ibid. D.
Donationem mortis causâ qui accepit, an possit petere contra tabulas. T. 8. c. 61. D.
Donationem propter nuptias, a parentibus profectam, an omnes liberi invicem sibi conferant. T. 8. c. 90. C. D.
Donationem simplicem an liberi invicem conferant. Ibid. D.
Donationem simplicem an emancipati conferant. T. 9. c. 91. A.
Donationem factam inter virum, & uxorem fungi partibus fideicommissi, vel donationis causâ mortis, quia morte donatoris confirmatur. T. 9. c. 999. B.
Donationem omnem perfici nudo consensu. T. 9. c. 1041. E.
Donationem collatam in extraneum, & immensam liberi revocabunt in totum. T. 9. c. 32. A.
Donationem omnem valere inter sponsum, & sponsam. T. 9. c. 438. B.
Adversùs donationem an detur restitutio minori. T. 10. c. 898. D. & c. 899. B.
Ad donationem perfectam quid sit opus. T. 10. c. 955. D.
Donatione unius rei in duos facta, potior est ille, cui res donata traditur. T. 1. c. 488. A.
De donatione inter conjuges matrimonii contemplatione factâ consultatio. T. 1. c. 681. C.
In donatione expressa sufficit voluntas. T. 1. c. 445. A.
De donatione inter sponsos. T. 5. c. 559. D.
De donatione mortis causâ, quæ recepta est inter conjuges. T. 6. c. 115. E.
De donatione mortis causâ, & revocatione illius. T. 6. c. 438. A. & seq.
Donatione factâ inter virum, & uxorem, si unâ moriantur, an res donata reddatur, & cur. T. 7. c. 1467. C.
In donatione concurrere debet idem affectus ex parte dantis, & accipientis. T. 7. c. 674. A.
De donatione causâ mortis, & de falcidia deducenda de donatione causâ mortis. T. 7. c. 1238. C.
De donatione sub modo. T. 7. c. 678. C.
De donatione propter nuptias qui agit, certat de lucro adventitio. T. 9. c. 1218. A. mulieri agenti de donatione propter nuptias non datur nisi privilegium temporis. Ibid. B.
De donatione, quæ fit ad incertum tempus. T. 9. c. 1350. C.
Donationes directæ. T. 1. c. 87. C.
Donationes causâ mortis inter virum, & uxorem receptæ sunt. Tom. 3. c. 520. C.
Donationes inter vivos fraudare patronum debitâ portione possunt, si modò fiant sine dolo malo. T. 1. c. 1258. A.
Donationes mortis causâ ad legatorum exemplum capi. T. 3. c. 283. D.
Donationes mortis causâ quibus causis fiunt. T. 1. c. 440. C. D.
Donationes inter virum, & uxorem unde originem duxerunt. T. 1. c. 784. C.
Donationes propter nuptias hodie sunt penitus ex usu sublatæ. T. 3. c. 117. D.
Donationes causâ mortis, & legata in quo differant. T. 4. c. 1145. C. & seq.
Donationes causâ mortis legatis comparantur. T. 4. c. 1143. D.
Donationes si factæ sint ante contractum capitale crimen, quid juris. T. 4. c. 1339. B. & seq.
Donationes in sponsam, nuptiis non sequutis, an valeant. T. 5. c. 885. E.
Donationes in favorem Ecclesiæ factæ plenissimè sunt interpretandæ. T. 6. c. 1038. B.
Donationes Episcoporum modum recipiunt a Concilio Toletano. Vide, Concilium Toletanum.
Donationes jure civili strictiùs accipiendæ. T. 6. c. 1038. B. insinuatione indigent. Ibid. C.
Donationes Principum, & privatorum quomodo differant. Ibid. B.
Donationes, quæ ab initio non valent, an confirmentur morte, & voluntate testatoris, sive donatoris. T. 6. c. 733. E.
Donationes causâ mortis an legatorum instar obtineant in donationibus inter vivos, & an in mortis causâ capionibus. T. 6. c. 404. B.
Donationes causâ mortis factæ inutiles quæ. T. 6. c. 422. A.
Donationes mortis causâ, quæ legatorum instar obtinent, an per æs alienum defuncti possint infirmari, aut minui. T. 6. c. 328. B.
Donationes directæ, & puræ, quæ fiunt inter vivos, non mortis causâ, utrùm prohibitæ sint inter viros & uxores, non inter sponsos & sponsas. T. 6. c. 116. E.
Donationes inter virum, & uxorem complures sunt. Ibid. E. & c. 117. A. seq.
Donationes item venditiones, traditiones, an ad tempus fieri possint. T. 7. c. 1046. C.
Donationes mortis causâ an legatis comparentur. T. 7. c. 958. C.
Donationes, quæ accipientem obligant, non sunt meræ obligationes. T. 7. c. 678. C.
Donationes mortis causâ quibus fiant. T. 7. c. 962. E.
Donationes quælibet an silentio, & morte

BIU Cujas

morte confirmentur. T. 7. c. 1075. E.
Donationes in uxorem collatæ, & morte donatoris confirmatæ, an patiantur falcidiam. T. 7. c. 1412. A.
Donationes nudâ voluntate perfectæ an necessitatem traditionis in se habeant. T. 7. c. 734. B.
Donationes an adquirantur invito. T. 8. c. 4. D.
Donationes causâ mortis an condemnatione donatoris infirmentur. T. 8. c. 61. C.
Donationes causâ mortis quibus personis conserventur, testamento rescisso per bonorum possessionem contra tabulas. T. 8. c. 60. B. C.
Donationes causâ mortis similes sunt legatis, T. 8. c. 61. C. D. E. in quibus differant. Ibid. E.
Donationes inter vivos an revocentur ob æs alienum donatoris, T. 8. c. 61. B.
Donationes inter vivos an revocentur condemnatione donatoris. Ibid. B. C.
Donationes mortis causâ in liberis & parentibus ultra virilem conserventur, bonorum possessione contra tabulas petitâ. T. 8. c. 62. A.
Donationes mortis causâ relictæ liberis, & parentibus an tuendæ sint, petitâ bonorum possessione contra tabulas. T. 8. c. 62. A.
Donationes mortis causâ an, & quibus personis conserventur, petitâ bonorum possessione contra tabulas. T. 8. c. 61. A.
Donationes inter virum, & uxorem moribus Populi Romani prohibitæ sunt. T. 8. c. 674. B. & c. 763. C.
Donationes mortis causâ non insinuantur. T. 8. c. 61. E.
Donationes propter nuptias qui, & quibus conferant. T. 8. c. 100. E.
Donationes quæ apud acta insinuari debent. T. 9. c. 284. A.
Donationes quæ revocantur liberis superstitibus, aut supervenientibus. T. 9. c. 31. E.
Donationes insinuationem exigunt apud acta, quod alia negotia non exigunt. T. 9. c. 1172. D.
Donationes omnes ex Regum Franciæ constitutionibus insinuantur. T. 9. c. 284. A.
Donationes inter virum, & uxorem cur ab initio ipso jure non valeant, & indigeant confirmatione, T. 9. c. 533. A.
Donationes mutuæ inter conjuges cur non valent. Ibid. A.
Donationes inter vivos inter virum, & uxorem prohibitæ sunt. T. 9. c. 998. E.
Donationes quæ sine actis valent. T. 9. c. 284. A.
Donationes causâ mortis comparantur legatis. T. 9. c. 1357. B.
Donationes factæ a reo an valeant. T. 9. c. 1395. D. E.
Donationes inter vivos, jure perfectæ, pœnitentiâ nullo modo revocantur. T. 9. c. 1355. A.
Donationes propter nuptias quid. T. 9. c. 438. A. & seq.
Donationes publicabantur. T. 9. c. 715. A.
Donationes propter nuptias, si excedant 500. aureos, non valent sine actorum, sive monumentorum puactorum insinuatione, & scriptura, nisi fiant mulieribus minoribus 25. annorum. T. 9. c. 485. A.
Donationes non insinuatas non confirmat Senatus consultum, T. 9. c. 535. E.
Donationes insinuationem non desiderant octo casibus. T. 9. c. 485. E.
Donationes causâ mortis nuda voluntate, & pœnitentiâ revocari possunt. T. 9. c. 1355. B.
Donationes propter nuptias quo tempore in usu esse cœperint, T. 10 c. 670. C.
Donationes causâ mortis nominatim conferuntur in tempus mortis. T. 10. c. 506. E.
Donationes causâ mortis an sint instar legatorum, testamento scilicet facto. T. 19. c. 719. E.
Donationes in Ecclesias collatæ valent, etiam factæ μονομερῶς. T. 10. c. 817. A.
An valeant sine insinuatione. Ibid. B.
Donationes, si non excedant quingentos aureos, valent, & si non sint repositæ in acta, vel monimenta. Ibid. B. C.
Donationes an possint suscipere Urbani magistratus. T. 10. c. 869. B.
Donationes mortis causâ contractibus comparantur. T. 10. c. 1047. B. an legatis. Ibid. B. & c. 1049. B.
Donationum mortis causâ, & non mortis causâ quotnam sint genera. T. 1. c. 86. A.
De donationum propter nuptias usufructu. T. 2. c. 1029. A. & seq.
De donationum propter nuptias insinuatione. T. 2. c. 1149. B.
Donationum testationes. T. 2. c. 1054. E.
De donationum jure inter virum, & uxorem. T. 1. c. 314. E.
Donationum causâ mortis quotnam sint species, & differentiæ. T. 6. c. 117. E. & c. 118. A.
In hoc conveniunt, quòd sint revocabiles. Ibid. c. 118. A.
Donationum genera quot sint, T. 8. c. 953. C. D.
Donationibus modum imposuit lex Cincia. T. 1. c. 813. D. &. T. 6. c. 688. E. & c. 1038. C. & T. 9. c. 57. D.
Donationibus omnibus modum certum imposuit lex Cincia. T. 6. c. 403. D.
Ad donationes meras tantùm lex Cincia pertinet, non ad remunerationes inæstimabiles beneficii. T. 4. c. 788. E.
De donationibus factis a Decurionibus. T. 2. c. 1123. D.
De donationibus ante nuptias, vel propter nuptias, & sponsalitiis. T. 2. c. 315. B.
De donationibus sacra forma, & de adscriptitiis. T. 2. c. 1166. C.
In donationibus inter vivos cur cautioni Mucianæ non sit locus. T. 3. c. 415. D.
In donationibus inter conjunctas personas verborum subtilitas non observatur. T. 1. c. 445. A.
De donationibus inter virum, & uxorem. T. 1. c. 401. C. & c. 678. D. E. & c. 784. B. C.
De donationibus immensis in liberos collatis. T. 2. c. 1127. C.
De donationibus immodicis, & inofficiosis. T. 3. c. 122. E.
In donationibus propter nuptias idem modus observatur, ac in dotibus. T. 4. c. 283. D.
In donationibus retentio ususfructus habetur pro traditione. Tom. 4. c. 787. A.
In donationibus mortis causâ legi Falcidiæ locus est exemplo legatorum. T. 4. c. 1144. A.
In donationibus an eadem ratio contrarium efficiat. T. 4. c. 996. B.
In donationibus causâ mortis an lex falcidia locum habeat. Tom. 6. c. 404. A.
De donationibus vel inter vivos, vel mortis causâ factis. T. 6 c. 398. C. & seq.
In donationibus æs alienum etiam deducendum est. T. 8. c. 675. E.
De donationibus insinuandis T. 1. c. 653. A. B. & T. 9. c. 1340. E. & c. 1341. A. & seq.
De donationibus, & fidejussoribus titulos esse fatuorum hominum, & cur. T. 9. c. 1172. D.
De donationibus inter virum, & uxorem, & a parentibus in liberos factis, & de ratihabitione. T. 2. c. 331. D. & T. 9. c. 532. E.
De donationibus. T. 1. c. 86. A. & c. 487. C. D. & c. 674. C. D. & c. 691. A. & seq. & c. 835. B. & T. 2. c. 573. E. &. T. 9. c. 1330. C. & seq.
De donationibus causâ mortis, quæ fiunt ei, quem lex Julia, & Papia prohibet capere, quem facit incapacem ex Senatus consulto. T. 9. c. 1358. B.
Donationibus jura non favent, nisi fiant pietatis causâ. T. 9. c. 1340. B.
De donationibus mortis causâ. T. 1. c. 440. C. & c. 835. D. &. T. 9. c. c. 1355. A. & seq.
De donationibus, quæ sub modo, vel conditione, vel ex certo tempore conficiuntur. T. 2. c. 575. A. & T. 9. c. 1349. B. & seq.
De donationibus revocandis. T. 9. c. 1351. B. & seq.
De donationibus erat lex Cincia. T. 9. c. 57. D.
In donationibus deterior est conditio mariti, & uxoris, quàm extranei, & penitus ignoti hominis, cui licet donare. T. 9. c. 533. C.
Donatis omnibus bonis inter vivos, an ea deducto ære alieno donata intel-

BIU Cujas

intelligantur. T.7. c.1383. D.
Donatiſtarum parabaptiſmata damnata. T.2. c.1088. D.
Donatiſtæ, & Donatiſtarum ſecta in plures ſectas diſpertita. T. 10. c. 829. A.
Pro donato titulus an ſit lucrativus. T.6. c.219. C.
Donator, ſi ſtipulanti promiſerit, tenetur. T.1. c.488. C.
Donator de evictione non tenetur. Ibid. B.
Donator non tenetur in id, quod intereſt, de evictione; venditor verò tenetur in omne id, &c. T.4. c.890. D.
Donator an teneatur de evictione, T. 5. c.1194. B.
Donator ex cauſa verus debitor eſt, non donator ſine cauſa. T.5. c. 1172. A.
Donator eſt, qui benignè, & liberaliter, & propenſiſſimo animo dat. T.6. c.119. C.
Donator, & donatarius ſi ſimul perierint naufragio, ruinâ, ut donatio confirmetur, quis eorum videatur ſupervixiſſe. T.7. c.1465. E.
Donator mortis causâ ſi inteſtatus deceſſerit, an poterit queri filius, qui ſuccedit ab inteſtato, ſi ei non ſuperſit virilis. T.8. c.62. B.
Donator, & venditor in quo differunt. T.9. c.1335. E.
Donator invitus promittere non cogitur de evictione rei donatæ. T. 9. c.1292. C.
Donator an rectè paciſcatur, ne donatarius rem donatam alienet, non tantùm certis perſonis, ſed & nulli prorſus. T.10. c.442. C.
Donator an cogatur rem donatam tradere donatario, donatione perfectâ nudo conſenſu. Tom.10. c. 1014. C.
Donatori incumbit neceſſitas traditionis. T.1. c.87. A.
Donatori pleniùs ſuccurritur, quàm ei, a quo verum debitum exigitur. T.8.c.765.C. D.
De donatorum collatione, ac de eorundem jure. T.2. c.697. B.
Donavi filiæ eo fine, ut creditoribus meis ſatisfaceret: non ſatisfecit, non ſequitur res: condictio ob rem dati dabitur fratri, qui mihi heres exſtitit. Erit & actio ex contractu præſcriptis verbis, ut ſcilicet ſatisfaciat creditoribus, vel præſtet quanti intereſt, non ut donatum reddat. Tom.9. c.230. E. & c.231. A.
Doni datio non eſt contractus, niſi ei aliquod negotium ſit immiſtum. T.1. c.923. A.
De donis, & muneribus. T.3. c.150. B.
Donis lege Juliâ certus numerus conſtitutus eſt, quæ magiſtratibus urbanis conferuntur. T. 8. c.619. C.
Donis mutuis libertus, & patronus ſe ſe afficiebant. T.9. c.32. A.
Verba *dono*, vel *lego* non ſemper donationem, aut legatum faciunt. Tom. 2. c. 332. B.
Dono eſt verbum directum, aliquando pro precario accipitur. T.4. c. 1083. D.
Donum quid ſignificet. T.8.c.618.E.
Donum, & munus differunt. Ibid.E.
Donum a donatione poteſt deduci, ut pactum a pactione. T.9. c.26.A.
Donum, & donatio utrumque dicitur. Ibid. A.
Dormitator dicitur fur nocturnus. T. 4. c.336. B.
Dos quid ſit. T.1. c.783. B.
Dos aut datur, aut dicitur, aut promittitur. T.1. c.312. B. & T.5. c. 398. E.
Dos dicitur ſolennibus verbis ſine interrogatione. T.1. c.313. B.
Dos ſine acceptione non eſt. T.3. c. 352. A.
Dos filiæ nomine ſemel functa neque minui, neque adimi poteſt. T.1. c.1364. E.
Dos fungi dicitur, cum datur, vel cum redditur. T.3. c.182. C.
Dos tenetur ob civile munus, vel honorem mariti. T.2. c.706. B.
Dos appellatur donatio propter matrimonium, licèt gratuita non ſit. T.2. c.1189. D.
Dos, & ſi matrimonio conſtante in bonis viri ſit, uxoris tamen eſt. T. 1. c.89. D.
Dos, conſtante matrimonio, niſi certis ex cauſis uxori reddi non poteſt. T.2. c.1080. B.
Dos, ſoluto matrimonio, quemadmodum petatur. T.1. c.785. C. D.
Dos nudâ pactione conſtituitur. T.1. c.1506. E.
Dos caduca. T.2. c.1050. B.
Dos profectitia, aut adventitia. T.1. c.312. C.
Dos profectitia proprium filiæ patrimonium. T.1. c.1324. A.
Dos profectitia redit ad patrem, ſive mortua ſit filia conſtante, ſeu reſoluto matrimonio. T.1. c.312. C.D.
Dos augeri, vel etiam conſtitui conſtante matrimonio poteſt. T.2. c. 1079. B.
Dos ante nuptias, vel poſt nuptias dari poteſt. T.1. c.400. A.
Dos redintegratur, redintegrato matrimonio. T.1. c.314. C.
Dos, quæ eſſe deſiit, dos effici amplius non poteſt. Ibid. C.
Dos quo tempore redditur. T.1. c. 312. D. & quibus caſibus retinetur. Ibid. D. E.
Dos prælegari dicitur propter repræſentationem. T.1. c.130. C.
Dos etiam relegari dicitur. Ibid. C.
Dos an ipſo jure neceſſariis ſumptibus minui poſſit. T.1. c.264. E.
Dos profectitia, & peculium differunt. T.1. c.1501. D. E.
Dos redit ad mulierem, marito mortuo. T.2. c.335. B.
Dos, & omnis donatio ex conſtitutione Regum noſtrorum inſinuari debet. T.2. c.1143. D.
Dos fratribus confertur, & communicatur ab inteſtato, non ex teſtamento. Tom. 4. c. 1332. B.
Dos profectitia quæ eſt. T.4. c.184. C.
Dos ſemper in jure conſtituitur traditione rei, non verbis. T.4. c.286. B. annus dotalis quando incipit ex die traditionis, & quando ex die nuptiarum. Ibid. B.
Dos quid eſt. T. 4. c. 279. B. & c. 287. D.
Dos dicitur *verſura* in Galliæ provincia Delphinatus. T.4. c.287. D.
Dos quomodo conſtituitur. Tom.4. c. 219. B.
Dos profectitia quid eſt. T.4. c.271. E.
Dos an etiam contineatur fideicommiſſo, quam teſtator uxori prælegavit. T.4. c.1155. E. & c.1156. A.
Dos tacita non renovatur, renovato matrimonio. T.4. c.979. C.
Si dos mulieri reſtitui debet, quando divortium factum videtur culpâ mariti. T.4. c.980. B. C.
Eum & dos ſequi debet, quem onus matrimonii ſequitur. T.4.c.475.C.
Dos, quæ pondere, numero, menſurâ continetur, non eſt ſtatim reddenda. T.4. c.277. B.
Dos ibi non eſt, ubi non ſunt nuptiæ. T.4. c.262. E.
Tota dos utrùm ad virum pertineat quaſi præmortuo filio; an pars dimidia ſaltem, quaſi præmortua uxore. T.4. c.987. D.
Dos caduca fit ex quinque legibus tantùm publicorum judiciorum. T.4. c.1493. C. omne crimen plerumque exaſperatur in militem. Ibid. c.1494. A.
Dos adventitia ipſo jure apud maritum remanet. T.4. c.956. A. hoc multæ leges probant. Ibid. A.
Dos aut antecedit, aut ſequitur nuptias. T.4. c.985. A.
Dos conſtante matrimonio minui, vel tolli non poteſt, exceptis certis cauſis, quæ in l. 37. §. 1. *de jure dot.* enumerantur. T.4. c.1437. A.
Dos data propter illicitum matrimonium caduca fit. T.4. c.1435. C.
Dos eſt proprium filiæ patrimonium. T.4. c.997. C.
Dos eſt repenſatio, ſive pretium onerum matrimonii. T.4. c.981. B. hæc a Martiano Capella dicitur *repenſatrix*. Ibid. B.
Dos fratribus confertur, & communicatur ab inteſtato, non ex teſtamento. T.4. c.1332. B.
Dos, quæ ſemel functa eſt, ampliùs fungi non poteſt. T.4. c.980. A.
Dos an ſemper debeat eſſe certa. T.4. c. 983. B. & ſeq.
Dos ab herede patris an, & quando peti poſſit. T.5. c.555. E.
Dos, dirempto matrimonio, an patri reſtitui debeat. T.5. c.162. A.
Dos eſt patrimonium mulieris. T.5. c.385. A.
Dos quo pacto deterior non fiat, ſed deterior facta videri poſſit. T. 5. c.76. D.

BIU Cujas

Dos an in divisionem rerum uxoriarum veniat. T.5. c.994. A. B.
Dos an sit pensatio onerum matrimonii. T.5. c.492. E.
Dos receptitia quæ sit. T.5. c.555. C. D.
Dos favorabilis. T.6. c.1033. B.
Dos non solvitur marito vergenti ad inopiam nisi datis fidejussoribus, T.6. c.1149. C. D. saltem sine fidejussoribus juratoriâ cautione. Ibid. D. E.
Dos quandonam reddenda sit post divortium factum. T.5. c.122. D. E.
Dos quandonam reddenda erat tribus pensionibus, annuâ, bimâ, trimâ die. Ibid. E.
Dos adventitia, mortua uxore in matrimonio, an lucro mariti cedat, vel patris, in cujus potestate maritus est; aut etiam dos profectitia, si pater non sit. T. 6. c. 161. C.
Dos adventitia est, quam quivis alius dedit. T.6. c.113. A. morte mulieris an remaneat apud maritum. Ibid. A.
Dos adventitia, quæ non remanet apud maritum, an redeat ad extraneum, qui eam dedit, morte mulieris. T.6. c. 48. C.
Dos an impensam funeris debeat, an heres mulieris. Ibid. D.
Dos profectitia etiam est, quam pater mulieris dedit. T.6. c.113. A. an morte mulieris redeat ad patrem. Ibid. A.
Dos adventitia, & profectitia in quibusnam differant. Ibid. A.
Dos an sit res communis patris, & filiæ. T.6. c.377. C.
Dos an sit æs alienum uxoris. T.6. c. 125. A.
Dos a patre promissa, falsò existimante, se filiæ suæ debitorem esse, an obliget. T.6. c.109. A. B.
Dos an redeat ad patrem, filiâ in matrimonio mortuâ. Tom.6. c.633. A.
Dos profectitia de suo data a patre pro filiofamilias, divortio, aut morte viri diremto matrimonio, a patre potest repeti, quia communis est. Ibid. B.
Dos constante matrimonio computari non potest, in excutiendis bonis mariti vocati ad munus publicum a certo modo substantiæ. T.6.c.511. E. & c.512. B.
Dos an ex causa possit auferri marito. T.6. c.512. B.
Dos an reddatur hoc genere uxori potiùs, quàm detur. T.6. c.738. A.
Dos a patre data filiæ nomine, mortuâ in matrimonio filiâ, utrùm redeat ad patrem, sive filia fuerit in potestate patris, sive emancipata. T.6. c.488. C. quæ data est pro filia emancipata, dos profectitia utrùm sit, & utrùm mortæ filiæ soluto matrimonio redeat ad patrem. Ibid. C.
Dos pro muliere ab extraneo promissa. T.6. c.458. E.
Dos olim non tantùm datione, vel stipulatione constituebatur, sed etiam dictione dotis citra stipulationem. T.6. c.105. C.
Dos solvi mulieri debet, soluto matrimonio. T.6. c.333. A.
Dos efficitur proprium filiæ patrimonium. T.6. c.103. C.
Dos potest arbitrio mulieris citra pactionem mutari, matrimonio nondum contracto. T. 6. c. 114. A. B.
Dos sive profectitia, sive adventitia, divortio facto a patre repeti potest cum consensu filiæ, & sine ejus voluntate pater procuratorem dare non potest ad dotem repetendam. T.6. c.123. E. & c. 124. A.
Dos licèt constante matrimonio in bonis viri sit, est tamen in uxoris jure. T.6. c.161. C.
Dos mortifera. Ibid. C.
Dos quando olim exigebatur, & quando hodie. T.7. c.723. C.
Dos profectitia, mortuâ muliere, redit ad patrem. T.7.c.947. B.
Dos quæ dicatur receptitia. T.7. c. 1467. C.
Dos quæ nulla, frustra legatur. T.7. c.1398. D.
Dos quid sit. T.7. c.1400. E.
Dos quomodo constituatur. T.7. c. 1059. A. similis est dationi. Ibid. A.
Dos relegatur verius, quàm legatur. T.7. c.1426. B.
Dos si in pecunia consistat, an minuatur per impensas necessarias. T.7. c.1400. A.
Dos, soluto matrimonio morte mariti, an propter liberos retineri possit. T.7. c.1412. E.
Dos uxori si prælegata sit, & simul cum marito interierit, an heredibus uxoris reddenda sit. T.7. c. 1467. D. E.
Dos divisionem recipere potest. T.7. c.1365. B. & seq.
Dos filiæ propria est. T.7. c.137. A.
Dos heredi instituto ex asse inutiliter legatur. T.7. c.1420. C.
Dos injustæ uxori frustra legatur. T. 7. c.1397. B.
Dos interdum quasi indigno auferetur. T.7. c.1478. A.
Dos judicio rei uxoriæ quando reddatur. T.7. c.1399. A.
Dos legata an fiat caduca propter matrimonium illicitum. T.7. c. 1479. A.
Dos magna quæ dicatur. T.8. c.105. D.
Dos prælegata quando reddenda sit. T.7. c.1399. A.
Dos, quam retinet maritus, aut heres ejus, uxore præmortuâ, an sit lucrum adventitium. T.7. c.1468. A.
Dos quando videatur legata. T.7. c. 1409. C.
Dos quando uxori superstiti reddatur ex actione rei uxoriæ. T.7. c. 1399. A.
Dos uxori legata an ei debeatur integra sine deductione rerum donatarum. Ibid. D.
Dos legata filio exheredato patris testamento, quam ille a nuru acceperat, si matrimonium divortio solutum fuerit, an mulieri, vel viro debeatur. T.7. c.1419. A. B.
Dos filio familias ab uxore data adquiritur socero per filium jure potestatis. T.7. c.1424. A.
Dos, mortuâ uxore in matrimonio, an apud virum remaneat. Tom.7. c. 1482. A.
Dos potest prælegari uxori non instituta. T.7. 1467. E.
Dos profectitia an mortuâ uxore apud virum remaneat. T.7.c.1466. A.
Dos an fiat caduca, si maritus uxorem occiderit, vel dolo ejus uxor interierit. T.7. c.1482. A.
Dos an fiat caduca, si mulier provincialis nupserit ei, qui in provincia officium gerit. T.7. c.1480. A.
Dos an legetur his verbis: *uxor quod mihi dedit, e medio sumat.* T.7. c. 1426. D.
Dos a nuru accepta si filio exheredato legata sit, an ea, matrimonio divortio soluto, mulieri, vel viro debeatur. T.7. c.1419. A. B.
Dos an ob mores mulieris retineri possit ab herede, soluto matrimonio morte mariti. T.7. c.1413. A.
Dos an possit deduci in computationem hereditatis, & rationem falcidiæ. T.7. c.1410. A.
Dos an remaneat apud virum, mortuâ in matrimonio uxore. T.7. c. 1409. E.
Dos an restituatur uxori si communes liberi intervenerint, vel ita convenerit, ne restituatur uxori. T.7. c.1397. D.
Dos an veniat in fideicommissum hereditatis filio marito herede instituto, & rogato hereditatem alii restituere, uxore filii in matrimonio mortuâ. T.7. c.1409. E. & c.1410. A.
Dos, aut pars dotis, quæ æstimata est, an pacto, vel testamento inæstimata fieri possit. T.7. c.1421. B.
Dos, aut res, quæ legata est, si non exstet, an legatum valeat. T.7. c. 1401. C.
Dos, & donatio propter nuptias an querelam inofficiosi excludant, & an conferantur. T.7. c. 207. C.
Dos, constante matrimonio, a marito an peti possit. T.7. c.1403. C.
Dos a marito legari non solet, nisi ei, cui debet reddi. T.7. c.1426. B.
Dos adventitia, mortuâ muliere penes virum manet. T.7. c.947. B.
Dos adventitia an mortuâ uxore apud virum remaneat. T.7. c.1466. A.
Dos æstimata, an inæstimata sit, quid intersit. T.7. c.1421. A.
Dos æstimata pacto fieri potest, etiam constante matrimonio, inæstimata. Ibid. A.
Dos non est reddenda uxori, sed matri,

BIU Cujas

tri, non relegatur recte uxori. T. 7. c. 1151. E.
Dos consistere potest in pecunia. T. 7. c. 626. E.
Dos receptitia est causâ mortis capio, quam extraneus in casum mortis uxoris a marito stipuletur. T. 7. c. 1211. B.
Dos adventitia lucro viri cedit. T. 8. c. 829. E. profectitia ad patrem redit, mortuâ in matrimonio filiâ. Ibid. c. 803. A. superstitibus liberis an ad patrem redeat. Ibid. C.
Dos an revertatur ad filium, si avus meritò filium emancipatum exheredaverit. T. 8. c. 99. D.
Dos hodie statim reddenda, nullarum impensarum habitâ ratione. T. 8. c. 550. B.
Dos quòd melior, & fructuosior facta sit, an ea de re mulier marito teneatur. T. 8. c. 104. B.
Dos omnis an receptitia sit. T. 8. c. 276. D.
Dos quare dicatur relegata, vel prælegata. T. 8. c. 69. C.
Dos si legetur ei, quæ dotem, non habet, an ei legatum debeatur, si petita sit bonorum possessio contra tabulas. T. 8. c. 75. D.
Dos, matrimonio soluto, debetur, non ante. T. 8. c. 69. E.
Dos an, & quomodo conferatur. T. 8. c. 101. A. an conferatur cautione. Ibid. A.
Dos an conferatur, deductis impensis in eam factis. T. 8. c. 104. B.
Dos an, mortuâ in matrimonio uxore, heredibus ejus restituatur. T. 8. c. 445. C. an apud virum remaneat. Ibid. C.
Dos an repeti possit, constante matrimonio. T. 8. c. 104. C. casus duo, quo repeti potest. Ibid. C. D.
Dos a patre profecta an propria sit filiæ. T. 8. c. 100. E.
Dos prior præfertur novæ doti. T. 9. c. 483. C.
Dos adventitia. Vide, Dos profectitia.
Si dos constante matrimonio soluta fuerit. T. 9. c. 542. B. & seq.
Dos quando solida repetitur sine deductione. T. 9. c. 497. D.
Dos quemadmodum petatur, soluto matrimonio. T. 9. c. 539. A. & seq.
Dos non est, antequam nuptiæ sequantur. T. 9. c. 429. A.
Dos magis est in bonis filiæ, quàm peculium. T. 9. c. 521. C.
Dos semel constituta filiæ, non potest adimi. T. 9. c. 522. A. B.
Dos a patre profecta est verè, & propriè patrimonium filiæ, adeo ut negetur esse in bonis patris. Ibid. B.
Dos apud eum esse debet, apud quem decurrunt onera matrimonii. T. 9. c. 518. B.
Dos profectitia, & dos adventitia in quo differunt. T. 9. c. 524. D.
Dos profectitia redit ad patrem, nisi convenerit, ut remaneat apud virum, mortuâ muliere. T. 9. c. 505. D.
Dos quando tota remanet apud virum. T. 9. c. 504. B.
Dos, & peculium in quo differunt. T. 9. c. 541. D.
Dos crescere, & decrescere potest, constante matrimonio. T. 9. c. 613. A.
Dos datur pro oneribus matrimonii, & nihil aliud est, quàm pensatio onerum. T. 9. c. 518. A.
Dos non admittit falcidiam, vel diminutionem. T. 9. c. 481. B.
Dos tribus modis olim constituebatur. T. 9. c. 478. B.
Dos, constante matrimonio, est in bonis mariti. T. 9. c. 248. C.
Dos quibus modis hodie constituitur. T. 9. c. 478. B.
Dos adventitia pertinet ad patrem per solum usumfructum. T. 9. c. 524. D. hodie est filiæ propria jure dominii. Ibid. E.
Dos, mortuâ muliere in matrimonio, non redit ad heredem ejus. T. 9. c. 496. D. ad quod redit. Ibid. D.
Dos profectitia, & adventitia in quo differunt. T. 9. c. 685. B. & seq.
Dos profectitia quæ est. Tom. 9. c. 686. B.
Dos antiquior præfertur novæ. T. 9. c. 1217. E.
Dos tenetur ob civile munus mariti, paraferna non tenentur. T. 9. c. 248. D.
Dos imputatur in legitimam. T. 9. c. 522. E.
Dos constituitur ex pollicitatione sola, & ex ea actio competit. T. 9. c. 74. C.
Dos solâ traditione constituitur, non promissione. T. 9. c. 526. A.
Dos non est, nisi traditur. T. 9. c. 525. E. solâ traditione constituitur. Ibid. c. 526. A.
Dos est contractus. T. 9. c. 478. E.
Dos incerta nulla est. T. 9. c. 488. D.
Dos non est sine matrimonio. T. 9. c. 230. C.
Dos inter donationes numeratur. T. 9. c. 1172. D.
Dos etiam manente matrimonio certis ex causis repeti potest. T. 9. c. 1215. D.
Dos, quamvis sit in bonis mariti, mulieris tamen est effectu ipso. T. 9. c. 479. E.
Dos olim retinebatur ob mores uxoris. T. 9. c. 536. D. & seq.
Dos promissa nudâ conventione, matrimonii contrahendi causâ, non petitur vel actione bonæ fidei, vel actione rei uxoriæ. T. 10. c. 277. B.
Dos est res uxoria, non maritalis, constante autem matrimonio in bonis mariti est. T. 10. c. 298. A.
Dos mariti perfectè non est, quia ex casu ei auferri potest. Ibid. A.
An dos profectitia ad patrem redire, adventitia penes maritum remanere, mortuâ in matrimonio filiâ, debeat. T. 10. c. 328. E.
Dos, quæ mariti lucro cederet, ob insuper habitam vindictam necatæ uxoris redigitur in fiscum. T. 10. c. 332. A. B.
Dos profectitia an remaneat apud virum uxoris mortuæ. T. 10. c. 474. C.
Dos adventitia semper remanet apud maritum. Ibid. C.
Dos si prælegata sit, an reddatur heredibus uxoris, quæ simul periit cum marito. T. 10. c. 476. B.
Dos quasi indigno an auferatur. T. 10. c. 478. C.
Dos, quam retinet maritus, vel mariti heres, uxore præmortuâ, non est lucrum adventitium, sed rei jam sibi quæsitæ retentio. T. 10. c. 600. D.
Dos an possit teneri fisco, constante matrimonio. T. 10. c. 633. A.
Dos uxori prælegata an sit extra rationem legis falcidiæ. T. 10. c. 804. D.
Dos an fiat caduca, nuptiis contra mandata contractis. T. 10. c. 671. A.
Dos adventitia, mortuâ in matrimonio muliere, semper remanet penes virum. T. 10. c. 812. D.
Dos, quam mulier petit ex legati causa, an possit retineri, veluti pignoris jure. T. 10. c. 971. D.
Dos adventitia, præmortuo marito, restituitur mulieri, & dos profectitia eò redit, quò profecta est. T. 10. c. 1050. D.
Dos ante nuptias data, & post easdem aucta, an videatur donatio. T. 10. c. 1051. B.
Conjugio redintegrato, & dos redintegratur. Ibid. C.
Dos an sit lucrum. T. 10. c. 1074. D.
Dotale superficium uxore volente alienari posse, non etiam ædes. T. 3. c. 486. C.
Dotale prædium ne maritus invitâ uxore alienet, lege Juliâ de adulteriis cavetur. Tom. 4. c. 1471. B.
Dotale prædium est, cujus dominium marito per traditionem est adquisitum. T. 4. c. 955. C.
Dotalem fundum si receperit mulier, nihilominus agere potest de fructibus. T. 3. c. 444. D.
Dotalem rem si maritus cepit ex causa lucrativa, an integra ei sit actio ex causa non lucrativa, videlicet stipulatione de dote. T. 8. c. 346. E.
Dotales dicuntur res, quæ dotali pecuniâ comparatæ sunt. T. 6. c. 1040. D.
Dotales res inæstimatæ periculo mulieris deteriores fieri. T. 7. c. 1421. A.

BIU Cujas

Dotales res si æstimatæ fuerint, dos in pecunia, non in rebus ipsis æstimatis consistit. T. 7. c. 1423. D.
Dotales res si æstimatæ sint, periculo mariti deteriores fiunt. T. 7. c. 1421. A.
Dotales res æstimatæ intelliguntur venditæ propter æstimationem. T. 7. c. 1423. D.
Dotales res æstimatæ an a marito alienari possint. T. 7. c. 1421. A.
Dotales impensæ. T. 8. c. 548. E.
Dotales res non possunt intelligi dotales ante traditionem. T. 9. c. 479. A. B.
De dotali fundo non alienando. T. 9. c. 527. C. & seq.
Dotalia prædia inæstimata vir alienare, vel pignori obligare non potest, ne consentiente quidem muliere. T. 2. c. 1105. D.
Dotalia corpora singula an minuantur per impensas necessariò factas. T. 7. c. 1409. A.
Dotalia prædia an propter impensas desinant esse dotalia, vel an pro parte indivisa a marito teneantur, donec impensæ reddantur. T. 7. c. 1415. D.
Dotalia prædia an minuantur corporaliter per impensas necessariò factas. Ibid. C.
De dotalibus pactis consultatio. T. 1. c. 693. C. D.
De dotalibus instrumentis Constitutio Novella. T. 2. c. 1117. A.
In titulo de dotalibus pactis quædam observata. T. 3. c. 318. B.
Dotalis fundi fructus, matrimonio constante, lucro mariti cedunt. T. 1. c. 400. D.
Dotalis fundi inhibetur alienatio, & usucapio. T. 1. c. 1136. B.
Dotalis fundi alienationem & pignerationem prohiberi. T. 1. c. 1500. A.
Dotalis prædii alienatio, vel hypotheca non valet. T. 2. c. 1106. A.
Dotalis fundi æstimati alienatio non prohibetur. T. 1. c. 783. E.
Dotalis annus quando incipit. Vide, Annus dotalis.
Dotalis fundus. Vide, Fundus dotalis.
Dotalis res. Vide, Res dotalis.
Dotalis obligatio tenet heredem soceri, qui a nuru dotem accepit. T. 6. c. 263. A.
Dotalis prædii invita muliere prohibita alienatio marito. T. 7. c. 1242. B. C.
Dotalis obligatio non sequitur dotem. T. 7. c. 1404. A.
Dotalis fundus semel alienatus an possit rursus fieri dotalis. T. 7. c. 1416. B.
Dotalis fundus an per impensas necessarias minuatur, ut ex parte, vel in totum desinat esse dotalis. T. 7. c. 1415. C.
Dotalitium quid. T. 1. c. 670. D.
Dotalitium ex bonis mariti mulieri solvitur. T. 6. c. 1053. E.
Dotalitium, præmortuâ uxore, apud virum remanet. T. 6. c. 1148. B.
De dotalium prædiorum alienatione. T. 3. c. 180. B.
Dotalium rerum uxor naturaliter domina est, maritus civiliter. T. 4. c. 1332. C.
Dotare filiam patris est officium. T. 10. c. 1068. C.
Dotarium, a Longobardis *morgangheba*. T. 2. c. 1244. C.
Ex dote retentiones fiunt quinque modis. T. 1. c. 312. E.
De dote non numerata, Tom. 2. c. 1133. C.
Pro dote res mobiles maritum usucapere. T. 3. c. 396. E.
In dote falcidiæ non est locus. T. 1. c. 1274. B.
Sine dote puellas collocabant Armenii. T. 2. c. 1069. C.
De dote caduca prolata in lucem constitutio quædam Gordiani nondum visa. T. 3. c. 6. B.
Turpe olim æstimabatur nubere sine dote. T. 4. c. 283. C.
Nullæ olim erant nuptiæ sine dote. Ibid. C.
In dote petenda nihil obest mulieri ignorantia juris. T. 4. c. 505. C.
De dote judicium bonæ fidei est. T. 4. c. 1372. C.
Pro dote in dubio pronuntiandum est. T. 5. c. 1027. B. & seq.
In dote constituenda utrùm plus possit jus, quàm voluntas mulieris paciscentis. T. 5. c. 553. E.
Dote datâ, utrùm pater, aut extraneus sibi pacisci, aut stipulari de dote aliquid possit sine voluntate mulieris, cujus dos facta est propria. T. 5. c. 555. E.
De dote in quantum maritus teneatur. T. 5. c. 1103. B.
In dote constituenda consuetudo, vel conventio partium servanda. T. 6. c. 1054. A.
Dote promissâ a patre, vel ab extraneo pro muliere, si per negligentiam mariti accidat, ut is nunc possit a socero, vel extraneo redacto ad inopiam exigere, an ea res marito imputari possit, quòd in tempore dotem non exegerit. T. 6. c. 110. D.
De dote profectitia, divortio facto, patrem agere videri ex voluntate filiæ familias, ut oportet, si filiam furiosam habeat. Tom. 6. c. 333. C.
In dote exigenda quando est culpa, & negligentia mariti. T. 6. c. 469. A.
De dote prælegata. T. 6. c. 262. D. & T. 7. c. 1396. D. E. & seq.
De dote, quam maritus tenetur reddere mulieri, divortio facto. T. 6. c. 488. A.
De dote data patri, in cujus potestate est maritus. T. 6. c. 124. D. E.
De dote actio. Vide, Actio de dote.
Dote legatâ uxori præsenti die, an maritus uxori remittere videatur impensas in res dotales factas. T. 7. c. 1412. A.
Dote non legatâ, an heres dotem retinere possit, donec impensæ, in res dotales factæ, solutæ sint. Ibid. A. B.
Dote relegatâ, an heres solutionem ob donationes in mulierem factas nondum redditas, vel ob impensas in res dotales factas differre possit. T. 7. c. 1411. E.
Dote uxori legatâ an impensæ in res dotales factæ remissæ videantur. T. 7. c. 1413. E.
Dote uxori legatâ, an retentio fiat ex dote propter res uxori donatas. T. 7. c. 1407. C.
Dote relictâ, utrùm legatum relictum pro dote utriusque heredis lucro cedat. T. 7. c. 527. E. & c. 528. A.
Pro dote mulier non habebat tacitam hypothecam ante Justinianum. T. 7. c. 540. E.
De dote relegata. T. 7. c. 1167. B.
Pro dote hypothecam tacitam habet mulier in bonis mariti. Tom. 9. c. 491. B. & seq.
In dote repetenda mulier præfertur omnibus creditoribus chirographariis, imo etiam hypothecariis antiquioribus. T. 9. c. 480. B. C.
De dote actiones. T. 9. c. 494. C. D. & seq.
Sine dote nuptiæ consistere possunt. T. 9. c. 1215. E.
De dote an sit extraneo stipulatio tacita. T. 9. c. 526. B. & c. 530. B.
Ex dote propter liberos erat retentio sextarum, vel quintarum, alendorum liberorum causâ. Tom. 9. c. 550. D.
Sine dote potest esse matrimonium. T. 9. c. 541. D.
Ex dote, quam repetit mulier post divortium, quæ deductiones, seu compensationes fiunt. T. 9. c. 497. B. & seq.
De dote ab extraneo data. T. 9. c. 485. E.
De dote cauta, non numerata. T. 9. c. 532. C. D.
De dote recuperanda actio ex stipulatu, & ejus jura explicantur. T. 9. c. 511. A. B. & seq.
Dote non spoliat filiam exheredatio. T. 9. c. 522. C.
De dote actio. T. 9. c. 67. C. & seq. & c. 488. B. C. & seq.
Quis sit in *l. 4. de dote prælegata* vulgaris modus proferendi diem legatis. T. 10. c. 90. A.
In dote exigenda, & solvenda, quæ communis est patris, & filiæ, an utriusque voluntas exquiratur. T. 10. c. 328. D.
Actio de dote est bonæ fidei. T. 10. c. 560. C.
Ex dote a marito prælegata uxori an deducatur falcidia. Tom. 10. c. 1122. B.
Dotem inter servos, & servas non esse. T. 2. c. 1072. B.

BIU Cujas

Dotem, resoluto matrimonio sine voluntate filiæ, pater repetere non potest. T. 1. c. 1364. E.
Dotem adventitiam, in matrimonio mortuâ muliere, penes maritum remanere. T. 1. c. 312. C.
Dotem non facit cautio nuda. T. 2. c. 331. A.
Dotem, a matre profectam, fratres inter se conferunt. T. 3. c. 79. C.
Dotem qui pro muliere promittit, sub ea conditione promittere videtur, si nuptiæ sequantur. T. 3. c. 388. E.
In dotem data sylva. Vide, Sylva.
Dotem si mulier intercedendi animo pro alia muliere promiserit, & forte res etiam suas viro eo nomine obligaverit, ex hac causa non adjuvatur Senatus Consulto Vellejano. T. 4. c. 985. C.
An dotem reddere filio actione ex stipulatu maritus cogatur, si divortio solvatur matrimonium. T. 4. c. 1153. A.
Dotem filiæ debet pater tanquam æs alienum. T. 4. c. 983. D.
In dotem quod filiæ datur, statim fit proprium ejus patrimonium. T. 4. c. 893. A.
In dotem Athenagoras dicitur dedisse centena millia sestertium. T. 4. c. 283. D.
Senatus in gratiam Scipionis quadraginta millia constituit in dotem. Ibid. D.
Dotem, quam pater semel filiæ familias constituit, ei auferre, vel minuere non potest, nisi uno casu. T. 4. c. 379. A.
In dotem res mobilis data alienari potest. T. 4. c. 1372. C.
In dotem, vel peculium siquid filiæ familias detur, quid interest. T. 4. c. 893. A.
Utrùm dotem mulier dederit, an extraneus pro muliere, interest. T. 4. c. 999. C.
Inter dotem a muliere datam, & dotem ab extraneo datam, differentia quæ. Ibid. E.
Dotem qui viro promisit pro milite, non promiserit quoque usuras, an usuræ dotis viro debeantur. T. 4. c. 982. D.
Inter dotem æstimatam, & dotem inæstimatam differentia quæ. T. 4. c. 985. D.
Dotem filiæ constitui pietas paterni nominis exigit. T. 4. c. 826. A.
Dotem a nuru acceptam pater an filio exheredato rectè leget. T. 4. c. 475. A.
Dotem dare, vel promittere omnes possunt, *l. promittendo. de jure dotium.* T. 5. c. 398. E.
Dotem dicere pro promittere. Ibid. E.
Dotem dicere omnes non posse. Ibid. E.
Dotem dicere quis possit. Ibid. E.
Dotem si socer a nuru acceptam, filio exheredato, non nurui legavit, an mulieri adversùs maritum, qui exheredatus est, competat actio, quæ vocatur dotis repetitio. T. 6. c. 262. D.
Dotem quo jure maritus & uxor possideant. T. 6. c. 512. A.
Dotem profectitiam ad patrem reverti, mortuâ in matrimonio filiâ. T. 6. c. 129. C. D.
Dotem filiæ familias constituere est paternum officium, non maternum. T. 6. c. 109. B.
Dotem si pater filiæ nomine promisisset, & eam ante nuptias emancipasset, non resolvitur promissio: nam & cum ante nuptias pater moreretur, nihilominus heredes ejus ex promissione obligati manebunt. T. 6. c. 105. A. B.
Dotem, constante matrimonio, permutari posse in utilitatem mulieris. T. 6. c. 114. A.
Dotem pater non jure repetit, nisi eo tempore, quo litem contestatur, filia consentiat. T. 6. c. 377. C.
Dotem augent fructus percepti ante nuptias, nec lucro mariti cedunt. T. 6. c. 122. A. Vide, Servorum adquisitiones.
Dotem semper comitantur onera matrimonii. T. 6. c. 432. A.
Dotem injustæ uxori legatam fiscus eripit, quasi indignæ. T. 7. c. 1397. B.
Dotem a socru qui acceperat, eidem stipulanti promisit, eam post mortem suam reddi, si dotem eam uxori legaverit, an legatum valeat. T. 7. c. 1426. A.
Dotem ab uxore acceptam si filiusfamilias moriens illi legaverit, an legatum valeat, si filius patri heres non exstiterit, cui adquisita fuit dos per filium. T. 7. c. 1424. A. B.
Dotem an minorem faciant impensæ necessariæ in res dotales factæ. T. 7. c. 1167. B.
Dotem marito si relegaverit socer, dote solutâ mulieri, an legatum extinguatur. T. 7. c. 1404. A. B.
Dotem nurus, si socer legaverit extraneo per fideicommissum, an ex eo legato heres falcidiam deducere possit. Ibid. D.
Dotem a nuru acceptam, quam pater filio exheredato legavit, si heres per errorem, omissâ cautione de indemnitate, solverit filio, an soluto matrimonio, a muliere dotis judicio conveniri possit. T. 7. c. 1419. D. E.
Dotem, quam nurus socero dederat, si moriens socer nurui legaverit, an legatum valeat. T. 7. c. 1401. D.
Dotem, quam pater a nuru acceperat, si filio exheredato legaverit, an legatum valeat. T. 7. c. 1417. E.
Dotem, quam ab uxore, vel pro uxore maritus acceperat, maritus moriens olim illi legabat. T. 7. c. 1397. B.
Dotem qui legat, jus actionis dotem legat. T. 7. c. 1397. B.
Dotem si extraneus mulieri dederit, & stipulatus sit, eam sibi reddi, mortuo in matrimonio marito; & extraneus, & maritus simul perierint, an dos reddenda sit heredi extranei. T. 7. c. 1467. D.
Dotem siquis legaverit his verbis, *quanta pecunia ad me ex dote pervenerit*, aut *perventura est, tantundem heres meus uxori dato*, si nihil pervenerit, an legatum nullum sit. T. 7. c. 1400. D.
Dotem mulieribus conservare Reip. interest. T. 7. c. 1397. C.
Dotem a nuru acceptam, patris testamento filio exheredato legatam ab eone uxor, an ab herede soceri petere potest. T. 7. c. 1403. B. C.
Dotem a nuru acceptam si socer filio exheredato legaverit, an nurus ab eo, tanquam marito, dotem petere possit. Ibid. C.
Dotem a nuru acceptam, filio exheredato legatam, si heres filio omissâ cautione de indemnitate solverit, & a muliere dotis judicio conveniatur, quomodo heredi subveniatur. T. 7. c. 1419. D. E.
Dotem a nuru acceptam si socer filio marito ejus exheredato legaverit, an nurus dotem a marito, tanquam herede, petere possit. T. 7. c. 1403. C.
Dotem a nuru acceptam, filio exheredato legatam, an heres teneatur præstare, nisi filius caverit de indemnitate. T. 7. c. 1419. D. E.
Dotem a nuru acceptam si legaverit pater filio marito exheredato, temere solutâ marito ab herede, an is a muliere conveniri possit actione dotis. T. 7. c. 1403. E. & c. 1404. A.
Dotem an retineat, qui non vindicat mortem uxoris. T. 7. c. 1481. E.
Dotem legatam testamento patris, quam ille a nuru acceperat, si antequam filius exheredatus consequutus sit, solutum fuerit matrimonium divortio, utri potiùs heres soceri dotem præstabit, mulieri actione de dote, an viro actione ex testamento. T. 7. c. 1419. A. B.
Dotem legatam an minuant impensæ in res dotales factæ. T. 7. c. 1167. B.
Dotem legatam an heres mariti retinere, & differre possit ob res amotas ab uxore, vel donatas res, vel impensas. T. 7. c. 1412. C. D.
Dotem fungi quid. T. 7. c. 1186. D.
Res in dotem datas, vel æstimari, vel non æstimari inter conjuges, & æstimationem multum, magnumque discrimen adferre. T. 7. c. 1175. C.
Dotem profectitiam, divortio facto, patrem non posse repetere, nisi consentiente, & volente filiâ. T. 7. c. 1150. C.

BIU Cujas

Dotem minuunt impensæ necessariæ ipso jure. T. 7. c. 1167. B. aliæ impensæ factæ in res dotales dotem non minuunt. Ibid. B.
Dotem, a patre datam filiæ emancipatæ, uno tantùm casu ad patrem reverti. T. 7. c. 1150. C.
Dotem si maritus uxori legaverit, quam uxor promiserat, non dederat, an legatum debeatur. T. 7. c. 1426. E.
Dotem an maritus possit legare uxori. T. 8. c. 991. B.
Dotem acceptam ab uxore an emancipatus conferat. T. 8. c. 93. C.
Dotem adventitiam an possit filia repetere sine patris consensu. T. 8. c. 105. B.
Dotem, a parentibus profectam, an omnes liberi invicem sibi conferant. T. 8. c. 90. C. D.
Dotem an conferat filia instituta, si petat commisso edicto per alium contra tabulas. T. 8. c. 101. C.
Dotem an conferat filia, quæ abstinet se bonis paternis. T. 8. c. 107. B.
Dotem an conferat filia sui juris, si maritus ejus sit inops. T. 8. c. 105. B.
Dotem an filia conferat, sive sua sit, sive emancipata. T. 8. c. 98. E.
Dotem an filia retineat, si se abstineat bonis paternis. T. 8. c. 106. E.
Dotem an filia, quæ est in potestate, repetere possit sine patris consensu. T. 8. c. 105. B.
Dotem muliere dante, an semper ipso jure exceptum intelligatur, ut dos ei reddatur, si supervixerit. T. 8. c. 276. D.
Dotem promissam a patre, an filia conferat. T. 8. c. 102. C. promissam ab extraneo an conferat. Ibid. C.
Dotem qui conferant. T. 8. c. 90. C.
Dotem, vel aliquid ejus nomine qui legat, legat jus actionis pro dote. T. 8. c. 69. D.
Dotem & profectitiam, & adventitiam conferri. T. 8. c. 102. C.
Dotem ex quo tempore mulier ob inopiam mariti repetat. T. 8. c. 104. D.
Dotem fisco vindicandam, si maritus uxoris necatæ mortem non ultus sit. T. 8. c. 445. B.
Dotem integram an mulier conferat, si maritus sit non solvendo. T. 8. c. c. 104. B. C.
Dotem, soluto matrimonio, apud quem judicem repetebat mulier. T. 9. c. 1072. C.
Dotem dans pater, & extraneus pro muliere in quo differunt. T. 9. c. 525. C.
Dotem repetentis mulieris privilegium. T. 9. c. 1215. E.
Dotem facere, numerationem, vel traditionem, non cautionem falsam. T. 9. c. 532. C.
In dotem an computentur vestes, quæ dabantur, & ornamenta muliebria. T. 9. c. 487. E.
Dotem quis constituere debet. T. 9. c. 477. D.
Dotem filiæ constituere, & conservare patris officium est. T. 9. c. 486. D.
Dotem filio filiæ suæ non potest adimere ex heredatio, quam pro ea dedit parens. T. 9. c. 519. C.
Præter dotem in urbe Roma mulieres nihil habebant, paraferna parcissima. T. 9. c. 1215. E.
In dotem fundi dati. T. 9. c. 81. D. E. & c. 82. A. & seq.
Dotem quando mulier amittit. T. 9. c. 500. D.
Mulier quando dote privatur. Ibid. D.
Dotem solet nurus dare socero, itemque pronurus prosocero. T. 9. c. 517. E. & seq.
Dotem non facit dotalis instrumenti scriptura. T. 9. c. 329. A.
Dotem filiæ quomodo pater possit repetere. T. 10. c. 202. C. D.
Dotem inter profectitiam, & adventitiam quæ sint differentiæ. T. 10. c. 328. E.
Adversùs dotem, vel donationem propter nuptias an restituatur minor. T. 10. c. 900. A. B.
Dotem ab uxore acceptam an maritus possit vendere. T. 10. c. 950. A.
Dotem an mortis causâ possit mulier promittere. T. 10. c. 1051. D.
Erga dotes mulieris favores, & studia auctorum juris sunt propensa. T. 4. c. 985. D.
Dotes prædiorum legato continentur, instructis prædiis legatis. T. 4. c. 1120. A.
Dotes mulieribus conservari publicè interest. T. 9. c. 1215. E.
Dotes non insinuantur, licèt excedant summam 500. aureorum. T. 9. c. 485. A.
Dotes prædiorum quænam sint; T. 10. c. 556. D.
Dotes inter donationes numerantur. T. 10. c. 935. D.
Doti dicere, vel promittere. T. 1. c. 1151. C.
Doti quare favendum in re ambigua. T. 5. c. 1027. E.
Doti promittere, latinè non dicitur. T. 5. c. 398. E.
Doti semper inest conditio matrimonii. T. 5. c. 552. D.
Doti dare, doti dicere, doti promittere dicimus; non dotis dare, dotis dicere, dotis promittere. T. 6. c. 123. C.
Doti veteres tribuebant nomen rei uxoriæ potiùs, quàm rei maritalis. T. 9. c. 479. E. & c. 480. A.
Dotibus modum imposuit lex Papia. T. 1. c. 813. D.
In dotibus modus qui observatur, idem est in donationibus propter nuptias. T. 4. c. 283. D.
In dotibus consistebat olim omne patrimonium mulierum. T. 4. c. 926. A.
Pro dotibus respondendum in ambiguis. T. 7. c. 1460. E.
Dotibus est definitus modus. T. 10. c. 900. C.
Dotis repetitio an minuatur propter retentionem. T. 1. c. 264. E.
Dotis dictio solennibus fit verbis. T. 1. c. 1151. D.
Dotis functio pacto mutari non potest. T. 3. c. 182. C.
Dotis nomine mulieres tacitam hypothecam habent in bonis mariti. T. 2. c. 1137. B.
Dotis repræsentatio species est donationis. T. 2. c. 1080. B.
Dotis propria repetitio est patris. T. 3. c. 101. D.
Dotis dicendæ solennitas sublata. T. 1. c. 1151. C.
Dotis causa est perpetua. T. 2. c. 327. A.
Dotis datio est contractus. T. 1. c. 782. C.
Dotis obligatio nascitur ex pacto, pollicitatione, & oblatione nuda. T. 2. c. 326. B.
Dotis dictione tres tantùm personæ obligantur. T. 1. c. 1151. B.
Dotis repetitio, & solutio, sive judicium recuperandæ dotis. T. 2. c. 334. B.
Dotis maximæ modus. T. 2. c. 1072. E.
Dotis causâ venditio, & venditio simplex tribus causis differunt. T. 3. c. 485. A.
Dotis quo jure maritus sit dominus. T. 3. c. 287. C.
Dotis obligatio esse videtur in peculio filii. T. 1. c. 1454. D.
Dotis æstimatio vera est venditio. T. 3. c. 485. A.
De dotis usuris. T. 1. c. 664. A.
Dotis actio unde nascitur. T. 1. c. 313. B.
Dotis actio privilegiaria. Tom. 1. c. 1454. C. D.
Dotis dictione tres tantùm obligantur personæ. T. 1. c. 313. D.
Dotis privilegium. T. 9. c. 1215. C.
Dotis dictio solennibus fit verbis. T. 1. c. 313. B.
De dotis jure Novella Constitutio. T. 2. c. 1130. C.
Dotis actio recuperandæ dotis quando mulieri nascitur, & quando non. T. 4. c. 477. C.
Dotis portio esse dicuntur partus ancillarum dotalium. Tom. 4. c. 1160. B.
Dotis causâ in bonis mariti sunt ancillæ. T. 4. c. 1160. E.
Dotis actio hodie quando nascitur. T. 4. c. 478. A.
Dotis legatum falcidiâ non minuitur. T. 4. c. 349. C.
Dotis & usurarum stipulatio extinguitur post renovatum matrimonium. T. 4. c. 982. A.

BIU Cujas

Dotis retentionem si leno non habet, potestne agere de moribus. T. 4. c. 282. B.
Dotis partem dimidiam an retinere possint liberi heredes scripti. T. 4. c. 840. A.
Dotis sola promissio non facit sponsalia. T. 4. c. 265. B.
Dotis functio non potest mutari pacto. T. 4. c. 20. E.
Quantum defertur lucri marito ex pacto dotis, tantum defertur mulieri ex donatione propter nuptias. T. 4. c. 283. B.
Dotis datio non est donatio, sed repensatio onerum matrimonii. T. 5. c. 398. C.
Dotis favore quænam contra communem rationem juris concessa sint. T. 5. c. 1027. E.
Dotis dicendæ quàm solennis olim ratio fuit. T. 5. c. 398. E.
Dotis definitio. T. 5. c. 1028. D.
Dotis duplex acceptio. T. 6. c. 1147. B.
Dotis fructus an ad maritum pertineant. T. 6. c. 122. B.
Dotis fructus quinam propriè dicantur. Vide, Fructus dotis.
Dotis legatum est æs alienum potiùs, quàm legatum. T. 6. c. 738. A.
Dotis adventitiæ, sicut & cæterorum bonorum, proprietas est hodie filiæ in solidum ex constitutione Justiniani. T. 6. c. 124. C.
Dotis adventitiæ repetitio hodie communis est. Ibid. C.
In dotis profectitiæ repetitione exigitur consensus patris, & filiæ, quæ in ejus potestate est. T. 6. c. 333. D.
Dictionis dotis formula. T. 6. c. 105. E.
Dotis recuperandæ judicium est actio de dote. T. 6. c. 488. D.
Dotis causam maritis non esse lucrativam, & cur. T. 6. c. 432. A.
Dotis fructus, Vide, Fructus.
In dotis stipulatione non est necessaria adjectio, si nuptiæ sequuntur, quia tacitè inest. T. 6. c. 104. E.
Dotis functio pacto mutari non potest. D. 8. c. 776. C.
Dotis actio quæ vocetur. T. 7. c. 1397. B.
Dotis conditio an per conventionem melior fieri possit. T. 7. c. 1399. A.
Dotis conditio an pacto deterior fieri possit. T. 7. c. 1397. D.
Dotis conditio pacto non potest deterior fieri propter liberos. Ibid. E.
Dotis corpora singula an minuantur per impensas necessarias. T. 7. c. 1400. A.
Dotis datio contractus est. T. 7. c. 164. E.
Dotis dictio quem obliget. T. 8. c. 322. D.
Dotis legationi fideicommissum impositum an valeat. T. 7. c. 1408. D.
Dotis legato inesse quod inerat actioni de dote. T. 7. c. 1397. B.
Dotis prælegatæ esse commodum repræsentationis. T. 7. c. 1399. A.
Dotis legato quæ commoda sint, quæ non sint in actione de dote. T. 7. c. 1398. E.
Dotis legatum an utile sit. T. 7. c. 988. D.
Dotis legatum si diem suum habet, ideest, præsentem. T. 7. c. 1411. C. an proferri possit. Ibid. D.
Dotis legatum plenius esse, quàm actionem de dote. T. 7. c. 1398. D.
Dotis legatum quando inutile sit, Ibid. D.
Dotis repetitionem, divortio facto, mulieri dari. T. 7. c. 527. B. C.
Dotis legatum continere actionem de dote. T. 7. c. 1397. B. & seq.
Dotis pars an veniat in restitutionem fideicommissi. T. 7. c. 1508. C.
Dotis prælegatio an sit eodem jure, quo & dotis actio. T. 7. c. 1468. A.
Dotis prælegatum uxori relictum an falcidiam patiatur. T. 7. c. 1405. E.
Dotis *prælegatum*, & *relegatum*, pro *prælegatio*, sive *relegatio* in jure pro miscuè dicuntur. T. 7. c. 1399. C.
Dotis legatæ renumeratio an differri possit ob donationes in mulierem, & impensas in res dotales factas. T. 7. c. 1412. C.
Dotis repetitio ubi, & quo loco fieri debeat. T. 7. c. 164. D.
Dotis perceptionem an impediat pendens conditio, vel deficiens. T. 7. c. 1402. C.
Dotis retentionem an mariti heres habeat ob impensas utiles. T. 7. c. 1413. A.
Dotis universitatem suppleri solutis impensis necessariis. T. 7. c. 1416. B.
Dotis nomine promissum quando repeti possit. T. 8. c. 581. A.
Dotis functionis leges pacto mutari non possunt. T. 8. c. 776. C.
Dotis actio an, & quando nurui constante matrimonio competat. T. 8. c. 69. E.
Dotis causa an causa lucrativa sit. T. 8. c. 345. D.
Dotis collatio a collatione bonorum cur, & quomodo separetur. T. 8. c. 100. D.
Dotis collatio an fiat ab intestato, & non petitâ bonorum possessione contra tabulas. T. 8. c. 101. C.
Dotis dictione quomodo obligatio contrahatur. T. 8. c. 322. D.
Dotis legatum an subjiciatur falcidiæ. T. 8. c. 69. C.
Dotis legatum nurui relictum an utile sit. Ibid. E. an nurui conservetur, si petita sit bonorum possessio contra tabulas. Ibid. E.
Dotis nomen quomodo accipiatur in jure. T. 8. c. 385. A.
Dotis nomine uxori relicto legato, an mulier alterutro, videlicet legato, vel dote, contenta esse debeat. T. 8. c. 70. A.
Dotis non numeratæ exceptio. T. 9. c. 329. B.
Dotis repetitio per actionem præscriptis verbis. T. 9. c. 67. E.
Dotis dictionis formulæ propriæ, T. 9. c. 478. B.
Ex dotis pollicitatione datur actio. T. 9. c. 74. B.
Dotis præceptio, & quando locum habeat. T. 9. c. 519. E. & c. 520. A. & seq.
Dotis reddendæ dies quis. T. 9. c. 507. D. & seq.
Dotis causa, & jus dotis, sive titulus dotis idem est. T. 9. c. 478. E.
Dotis repetitio est, cum maritus vergit ad inopiam constante matrimonio. T. 9. c. 537. E.
Dotis datio, & instrumenti dotalis conscriptio est contractus. T. 9. c. 93. E.
De dotis promissione, & nuda pollicitatione. T. 9. c. 477. A.
Dotis usuræ quando debentur. T. 9. c. 487. B.
Dotis recuperandæ gratiâ post dissolutionem matrimonii duæ propositæ sunt actiones, rei uxoriæ actio, & ex stipulatu. T. 9. c. 489. C. D.
Dotis repetitio, & solutio. T. 9. c. 539. A. & seq.
Dotis recuperandæ judicium. Ibid. A.
Dotis retentio ob mores uxoris. T. 9. c. 499. C. & c. 504. B.
Dotis dominus est maritus, & domina dotis est uxor. T. 9. c. 479. B. C.
Dotis justa æstimatio. Tom. 9. c. 539. C. & seq.
Dotis dominium quid. T. 9. c. 477. B.
Dotis repetitio directa, & utilis. T. 9. c. 541. D.
Dotis pollicitatio nuda. T. 9. c. 27. B.
Dotis domina est mulier & jure, & re ipsâ, etiam constante matrimonio. T. 9. c. 512. B.
Dotis præceptio ob conditionem non pendet. T. 9. c. 520. B. C.
Dotis præceptionem conditio institutionis filii non suspendit. Ibid. B.
Dotis stipulatio. T. 9. c. 495. E. Vide, Stipulatio.
De dotis repetitione, quæ competit mulieri, soluto matrimonio. T. 9. c. 488. C. & seq.
Dotis æstimatio venditio est. T. 9. c. 540. A.
Dotis constituendæ causâ venditio, & venditio simplex in quo differunt. Ibid. A.
Dotis æstimatio facta viliore pretio citra dolum mariti, etiamsi non superet dimidium justi pretii, rescin-

BIU Cujas

reſcinditur, datâ electione marito, ut vel rem dotalem reſtituat, ſoluto matrimonio, vel juſtam æſtimationem. Ibid. C.
Dotis inæſtimatæ periculum eſt mulieris. Ibid. D.
Dotis pollicitatio nuda pro contractu habetur. T. 9. c. 477. B.
Dotis datio eſt contractus. Ibid. A. & c. 525. E.
Dotis promiſſio eſt contractus. T. 9. c. 477. A. & c. 525. E.
Dotis dictio quomodo olim fiebat, T. 9. c. 477. B. & c. 478. B. quomodo obligabat. Ibid. B.
Dotis profectitiæ, & adventitiæ differentia. T. 9. c. 504. E.
Dotis obligatio quomodo contrahitur. T. 9. c. 477. A. & ſeq.
In dotis reſtitutione qui fructus veniunt, & qui non veniunt. T. 9. c. 512. D. & ſeq.
Dotis repetitio olim potior inter actiones perſonales. T. 9. c. 480. E. mulieri competit, ſoluto matrimonio morte, vel divortio. Ibid. E.
An dotis adventitiæ collatio ſit. T. 9. c. 685. B. & ſeq.
De dotis collatione. T. 9. c. 684. C. & ſeq.
Dotis dictio fit ſolennibus verbis. T. 9. c. 75. E.
Dotis cauſam ſemper, & ubique præcipuam eſſe. T. 9. c. 1215. D.
Dotis promiſſio ſimplex eſt inutilis. T. 9. c. 478. A.
Dotis datio contractus eſt, qui præcedere, vel ſequi matrimonium poteſt. T. 9. c. 428. E. nuptias, vel ſponſalia non facit. Ibid. c. 429. A.
Dotis adventitiæ natura quæ. T. 9. c. 506. E.
Quando eſt inutilis promiſſio, & ſtipulatio dotis. T. 9. c. 478. A.
Dotis relegatio diem ſuum habet. T. 10. c. 90. A.
Dotis tam dominium, quàm proprietas dicitur eſſe mariti. T. 10. c. 297. C.
Dotis datione an quælibet dos verè fiat in dominio mariti. Ibid. E.
Dotis datio quid ſit. Ibid. E.
Dotis conſtituendæ matrimonium eſt cauſa. T. 10. c. 298. B.
Dotis adventitiæ actio an communis ſit patris, & filiæ. T. 10. c. 328. C.
Dotis filiæ cauſa adversùs patrem eſt propria, ut caſtrenſis peculii filii. T. 10. c. 399. C.
Dotis dandæ, & augendæ eadem eſt ratio. T. 10. c. 1051. D.
Dotis plures definitiones. Ibid. D. E.
Dotis datio ſpontanea an patrem liberet fideicommiſſo. T. 10. c. 1118. E.
Dotium privilegia quæ. Tom. 9. c. 480. B. & ſeq.
Dotium fidejuſſores, vel mandatores a marito mulieri non dantur. Tom. 9. c. 544. B. C.
Dotium jus quod eſt. T. 9. c. 478. C. & ſeq.
Droict de vefue, Droict de vivelotte. T. 2. c. 1245. A.
Dovarium quid eſt. Tom. 3. c. 117. D.
Dovarium an jure Romano ſit receptum. Ibid. D.
Duabus injuriis propoſitis minor optanda eſt. T. 4. c. 328. E.
Duæ cauſæ lucrativæ in eandem rem, & perſonam eandem concurrere non poſſunt, Tom. 4. c. 441. C.
Quid ſi duorum teſtamentis eadem res mihi legetur. Ibid. D.
Duæ negationes in Pandectis Florentinis, & aliis auctoribus, frequenter ponuntur pro una negatione. T. 4. c. 712. C.
Duæ cauſæ lucrativæ in eandem perſonam, & in eandem rem concurrere nequeunt. T. 4. c. 617. A.
Duæ res ſibi invicem cauſæ eſſe nequeunt eodem modo. T. 4. c. 382. A.
Dualem numerum non habent Latini, pluralis pro duali eſt. T. 6. c. 152. B. c. 297. D.
Dualis numerus a plurali ſeparandus. T. 8. c. 522. E.
De eo, qui duas uxores habet. T. 9. c. 1419. E. infamis eſt ex edicto Prætoris. Ibid. E.
Dubia res quæ ſit. T. 1. c. 810. B. C.
Dubia, & quæ lege propalam definita non ſunt, in benigniorem ſunt accipienda partem. T. 3. c. 458. C.
Dubia quæ ſint. T. 7. c. 1459. E.
Dubia ab initio, ſæpe ex poſt facto retroduci, & certa fieri. T. 7. c. 1474. C.
Dubia ab initio quæ ſunt, ſæpe ex poſt facto manifeſta fieri. Ibid. D.
Dubia quæ valeant. T. 7. c. 1460. C.
Eorum, quæ dubia ſunt, quædam explicari poſſunt, & hæc valent; quædam non poſſunt, & hæc pro non ſcriptis habentur. T. 10. c. 472. C.
Dubietatis multæ ſpecies. T. 6. c. 449. D.
In dubiis rebus benignior eſt interpretatio ſequenda. T. 4. c. 988. A.
De rebus dubiis. T. 6. c. 449. D.
De rebus dubiis, quæ occurrunt in teſtamentis. T. 6. c. 257. B.
In dubiis id accipi, quod eſt utilius emptori, conductori, promiſſori, actori. T. 7. c. 1460. E. & c. 1461. A.
In dubiis ſequendum eſt minimum. T. 10. c. 967. D.
In dubio melius eſt reſpondere contra fiſcum. T. 4. c. 391. E.
In dubio qui aliud dixit, aliud ſenſit, quid ſequi debeat. T. 5. c. 1100. C.
In dubio æquius eſt contra fiſcum reſpondere. T. 6. c. 436. B.
In dubio benignior interpretatio recipitur. T. 8. c. 688. D. dupli actione quis teneatur. Ibid. c. 777. D.
Dubitans negat. T. 2. c. 1270. C.
Dubitans erranti comparatur. T. 1. c. 1255. A.
Dubitans, & ignorans pro eodem accipiuntur. T. 7. c. 1460. B.
Dubitans in jure an fideicommiſſum relinquere poſſit. T. 7. c. 963. A.
Dubitans pro errante habetur. T. 7. c. 963. A.
Dubitans, & ignorans pro eodem accipiuntur. T. 10. c. 472. B.
Dubitans quandoque habetur pro ignorante. T. 10. c. 954. B.
Dubitans erranti comparatur. T. 10. c. 1047. A.
Dubitantes medii ſunt inter ſcientes, & ignorantes. T. 10. c. 629. B.
Qui dubitat, ignarus eſt. T. 9. c. 227. A.
Qui dubitat, ficto ſimilis eſt. T. 10. c. 472. C.
Dubitatio ignorantiam imitatur. T. 4. c. 42. C.
Dubitatio quid. T. 9. c. 227. A.
Dubitationem, an depoſiti, vel commodati actionibus fidejuſſor accipi poſſit, ex *l.* 2. *de fidejuſſoribus* tollit auctor. Tom. 5. c. 63. A.
Dubitationis tollendæ cauſa ſæpe agitur præſcriptis verbis. T. 10. c. 452. A.
Qui dubitant, ignorant rem propoſitam. T. 9. c. 227. A.
Dubium ex *l.* 9. *§.* 1. *de jure jur.* explicatur. T. 5. c. 225. A.
Dubius pater quis ſit. T. 5. c. 548. D.
Dubius ſermo ambiguus eſt. T. 6. c. 449. D.
Ducatus non dividendus. T. 2. c. 1323. C.
De ducatus inveſtitura. T. 2. c. 1211. A.
Ducatus ſunt regales. T. 2. c. 1325. E.
Ducena, & centena. T. 2. c. 678. B.
Ducenarii procuratores. Ibid. B.
Ducenariorum numerus. T. 2. c. 927. C. eorum privilegia. Ibid. c. 928. A.
Ducenteſima pretii in emptionibus, & venditionibus. T. 5. c. 1018. E.
Ducere eſt præire deducenti. T. 9. c. 1169. A.
Duces ſunt Regis Capitanei. T. 2. c. 1246. B.
Duci quæ dicantur in ſervitutibus. T. 7. c. 386. D.
Duci, & ſequi cognata ſunt verba, & quaſi connexa. T. 7. c. 116. A.
Ducimus ſequentem, ſequimur ducentem. Ibid. A.
Ductio ſervi, qui noxam nocuit, pro

BIU Cujas

pro noxæ deditione est. T. 5. c. 7. C. D.
Dulcia si legata sint, quæ eorum nomine significentur. T. 7. c. 1462. A.
Dulcia si legata sint, quæ contineantur. T. 7. c. 1459. A.
Dulcium nomine quæ continentur. T. 1. c. 437. A. B.
Duntaxat particula denotat exclusionem. T. 4. c. 892. C.
Duntaxat articulus quid notet. T. 8. c. 624. C.
Duo fidejussores sunt duo rei debendi. T. 4. c. 39. C.
Duo rei debendi sunt, qui parem obligationem in solidum susceperunt singuli. T. 4. c. 681. A. & quorum uno electo alter liberatur. Ibid. A. B.
Duo simul agere non possunt. T. 5. c. 135. E.
Duo rei debendi qui propriè dicuntur. T. 6. c. 709. E.
Duo rei debendi testamento an constitui possint, & an singuli in solidum legatario teneantur. T. 7. c. 974. D. E.
Duo rei credendi testamento an constitui possint. Ibid. c. 975. D.
Duo verba negativa magis negant. T. 8. c. 646. A.
Duobus procuratoribus, vel pluribus ad agendum in solidum exsistentibus, cujus melior sit conditio. T. 5. c. 106. D.
Duobus aliquem judicio sibi impedientibus an singuli teneantur in solidum. T. 7. c. 89. A.
Duobus in jus vocatum vi eximentibus, an in singulos detur actio pœnalis in factum. T. 7. c. 88. C.
Duobus metu illato rem alicui extorquentibus, an re eâ restitutâ ab alio, ab altero aliquid peti possit. Ibid. D.
A duobus qui eandem rem emit separatim, an uterque ei teneatur de evictione. T. 10. c. 758. E.
Duplâ exactâ an rursus possit conveniri venditor ob ea, quæ non præstitit. T. 10. c. 762. B.
Duplæ cautio. Vide, Cautio duplæ.
Duplæ stipulatio. T. 5. c. 871. A. quando committitur. Ibid. C.
Duplæ evictionis nomine stipulatio ab emptore interposita. T. 6. c. 388. E.
Duplæ stipulatio. T. 6. c. 305. D. E. & c. 306. A. & seq.
Duplæ stipulatio ex causa tardiùs soluti pretii an committi possit. T. 7. c. 778. A. & seq.
Duplæ stipulatio duobus modis committitur. T. 10. c. 755. A.
Duplex, sive junctum ab eo, quod majus nomen accipere solet. T. 7. c. 56. B. C.
Dupli pœna, & quando pro dupli pœna quadruplum exigatur. T. 6. c. 142. C.
Dupli ratio an servetur, si quis sciens hominem, vel alienam rem dolo malo ignoranti vendiderit. T. 7. c. 809. B.
Dupli ratio in æstimatione ejus, quod interest, in quibus causis servetur. Ibid. B.
Dupli, aut in duplum actio quæ. T. 8. c. 1097. A.
Dupli ratio servanda tam in re, quàm in personam actionibus. T. 8. c. 518. B.
Dupli pœna qui tenetur. T. 9. c. 1157. A. B.
Dupli fructus. T. 9. c. 1086. E.
Dupli quantitatem non potest excedere id, quod interest in certis casibus. T. 9. c. 1077. B.
Duplicationum formulis qui arti culi serviant. Tom. 3. c. 134. C. D.
Duplices actiones. Vide, Actiones duplices.
Duplomata quæ sint. T. 1. c. 1251. C.
Duplomata quidnam sint. T. 10. c. 552. B.
In duplum actiones pœnales sunt ab origine ipsa, non ex accidenti. T. 6. c. 30. C.
In duplum actione quis teneatur. T. 8. c. 777. D.
Ultra duplum venditorem non teneri in id, quod interest. Tom. 9. c. c. 1077. C.
Ultra duplum ob evictionem non tenetur venditor emptori actione ex empto. Ibid. C. D.
In duplum quæ actiones crescunt. T. 9. c. 222. C. Vide, Inficiatio.
Duplum pœna excedere nequit, aut usura. T. 10. c. 647. C.
Duplum est finis usuræ. Tom. 10. c. 984. A.
Dupondio satur, ideſt, perexiguo sumptu. T. 3. c. 360. E.
Dupondium. T. 3. c. 187. D.
Durandi magistri sententiarum, & D. Thomæ in Summa sententia, & opinio de matrimonio omnium consensum meretur, &, quia dirimit multas controversias, quæ quotidie occurrunt, notanda diligenter. T. 5. c. 92. D. E.
Duumvir magistratus municipalis dicitur. T. 5. c. 121. B.
Duumvir quando ex officio teneatur. T. 8. c. 481. B.
Duumviratus erat annuus. T. 9. c. 1120. C.
Duumviratus magistratus est municipalis. T. 10. c. 789. B.
Duumviri sunt magistratus municipales annui. T. 2. c. 708. A.
Duumviri nominationem ad munera civilia faciunt. T. 2 c. 804. D.
Duumviri sibi successores nominare solent. T. 2. c. 820. C.
Duumviri, & defensores. T. 2. c. 91. C. D.
Duumviri qui sunt, & unde. T. 4. c. 236. A. hi habent jus dandi tutores. Ibidem. A. qua actione tenentur duumviri. Ibid. A.
Duumviri, & magistratus municipales idem est, hi magistratus sunt annui. T. 4. c. 845. B. C.
Duumviri jus virgarum in sævitia habebant. T. 5. c. 3. B.
Duumviri sunt collegæ. T. 6. c. 10. D. eorum commune est officium, commune periculum. Ibid. D.
Duumviri loco Consulum in civitatibus erant. T. 7. c. 135. D.
Duumviri an habeant ea, quæ magis sunt imperii, quàm jurisdictionis. T. 7. c. 78. E.
Duumviri non sunt defensores civitatum. T. 7. c. 110. D.
Duumviri qui fuerint. T. 7. c. 81. B.
Duumviri jubere possidere, item rem ob contumaciam adduci jubere non possunt. T. 7. c. 111. D.
Duumviri judicium publicum habent. T. 8. c. 478. E.
Duumviri qui pupillo tutorem creaverunt, pupillo tenentur actione subsidiariâ. T. 9. c. 336. C.
Duumviri sumebantur ex decurionibus, non ex plebejis. T. 9. c. 1120. C.
Duumviri jurisdictionem habent sine imperio. T. 9. c. 144. E.
Duumviri an possint mulctam dicere. T. 10. c. 609. E.
Duumviri similes duobus Consulibus populi Romani. T. 10. c. 871. C.
Pro duumviro quis obligetur. T. 4. c. 845. C. D. utriusque officium est individuum, & commune. Ibid. E.
Duumviro munus imponi non potest, & cur. T. 5. c. 1175. B.
Duumvirorum creatorum pro indiviso commune periculum esse. T. 2. c. 822. B. C.
Duumviros, quamvis sint sine imperio, habere tamen coercitionem modicam, & cur. T. 7. c. 57. E.
Dux cur sic appellatur. T. 2. c. 1245. D.
Dynus notatus. T. 9. c. 1014. C.

E

Eborarii a civilibus muneribus vacant. T. 2. c. 767. B. C.
Eborarii quales fuerint. T. 2. c. 768. D.
Eboreæ mensæ an contineantur legato domus instructæ. T. 4. c. 1136. D.
Echini. T. 9. c. 397. C.
Ecclesia est immortalis, & militiæ inhabilis. T. 2. c. 1202. D.
Ecclesia cultrix, & auctrix justitiæ, non patitur contra justitiam aliquid in se fieri, vel in alterum. T. 2. c. 1210. C.
Ut ecclesia cum solo Principe prædiorum permutationem faciat. T. 2 c. 1103. A.
Ecclesia S. resurrectionis, ut domos alienare potest. T. 2. c. 1091. C.
Ecclesia propriè est Clericorum, non Monachorum. T. 6. 1099. D.
Ecclesia matrix quid. T. 6. c. 912. C.
Ecclesia adversùs ecclesiam præscribit. T. 6. c. 914. B.
Ecclesia minorum jure utitur. T. 6. c. 1019. D.

BIU Cujas

Ecclesia ratum habere potest matrimonium, quod furtim contractum est. T. 6. c. 1087. B.
Ecclesia sola arbitra est matrimoniorum, vel sponsalium contrahendorum, aut dissolvendorum. T. 6. c. 1081. B.
Ecclesia de debitis a Prælato extra causam ecclesiæ contractis non tenetur. T. 6. c. 1035. D.
Ecclesia nunquam veris mysteriis caruit. T. 10. c. 815. E.
Ecclesiæ prædia, vasa, & vestes pignori specialiter obligari non possunt. T. 2. c. 1044. C.
De Ecclesiæ Constantinopoleos officiis. T. 2. c. 1092. B.
De Ecclesiæ Mysiæ relictis, T. 2. c. 1108. D.
Ecclesiæ consuetudo in nuptiis contrahendis est spectanda. T. 5. c. 92. D.
Ecclesiæ nomine Episcopatus significatur, T. 6. c. 979. E.
Ad Ecclesiæ restaurationem contribuere debet quisque Canonicus cum Episcopo. T. 6. c. 1018. D.
Ecclesiæ prædia locare in plures annos permittitur. T. 7. c. 640. D.
Ecclesiæ causæ an a seculari judice debeant judicari. T. 10. c. 815. B.
Ecclesiæ nomine canonum evitandorum causâ abuti non licet. T. 2. c. 674. A.
Ecclesiæ Constantinopolitanæ, & Thessalonicæ privilegia, T. 2. c. 16. D.
Ecclesiæ adversùs Ecclesiam necessaria est præscriptio 40. annorum. T. 6. c. 914. B.
Ecclesiæ annuum quod legatur, an sit perpetuum, & an finiatur tempore. T. 7. c. 1324. D. E.
Ecclesiæ an legari possit. Tom. 7. c. 1462. C.
Ecclesiæ an relictum esse videatur, siquid ejus Episcopo relictum sit. T. 7. c. 1324. D.
Ecclesiæ certæ an legari possit ad divisionem clericorum. Tom. 7. c. 1334. C.
Ecclesiam qui ædificant, ordinent in ea clericos auctoritate Patriarchæ. T. 2. c. 1103. B. C.
Ecclesiam ipso jure solutam esse jurejurando fidelitatis, T. 2. c. 1314. C.
Ecclesiam decet ne partem quidem feudi a vassallo emere sine domini consensu. T. 2. c. 1201. D.
Ad Ecclesiam pertinent, quæ egenis clericis post clericatum adquisita sunt. T. 6. c. 1040. D. E.
In ecclesia ædificanda quæ, & qualia exigi solent. T. 2. c. 1103. C.
In ecclesia olim quarta, & sexta feria fuit esurialis. T. 9. c. 1388. B.
Ecclesiæ quæ sint. T. 2. c. 16. A.
Ecclesiæ a martyriis separantur. Ibid. B.
Ecclesiæ an præstent præsidium, & securitatem ad eas confugientibus. T. 10. c. 831. A.
Ecclesiarum privilegia confirmata. T. 2. c. 1088. D.
Ecclesias quid vocet Justinianus. T. 10. c. 515. E.
De Ecclesiis Africæ. T. 2. c. 1088. D.
Ecclesiis quænam annorum sit data præscriptio. T. 10. c. 603. D.
Ecclesiastica bona vendere non potest Episcopus sine consensu Capituli. T. 6. c. 1014. B.
Ecclesiastica bona permutari possunt cum possessionibus laicorum, cum id utilitas publica exigit. T. 6. c. 1028. E.
Ecclesiastica bona censentur, quæ ex pecunia Ecclesiæ comparata sunt. T. 6. c. 1040. D.
Ecclesiastica ministeria impuberibus non conferenda. Vide, Impubes.
Ecclesiasticæ actiones non perimuntur, nisi peremptione centum annorum. T. 10. c. 817. B.
Ecclesiasticarum rerum locationes annos 30. non excedent. T. 1. c. 548. A.
Ecclesiasticarum pœnarum duo genera. T. 2. c. 1092. A.
De ecclesiasticarum rerum alienatione. T. 2. c. 1094. C.
Ecclesiasticarum rerum spoliatores quomodo puniendi. T. 6. c. 791. B.
Ecclesiastici nullam in spiritalibus fidelitatem laicis præstare tenentur. T. 6. c. 901. C.
Ecclesiastici de possessione non judicant in Gallia. T. 6. c. 1134. B.
De ecclesiasticis canonibus. T. 2. c. 1154. A. B.
De ecclesiasticis bonis. T. 2. c. 1041. D.
De ecclesiasticis prædiis. T. 2. c. 883. A.
De ecclesiasticis contractibus. T. 2. c. 1144. E.
Ecclesiasticis legatum an Ecclesiæ debeatur. T. 7. c. 1462. D.
Ecclesiasticorum prædiorum venditio fieri non potest ab Episcopo sine consensu Capituli. T. 6. c. 923. E.
Edendi verbum. T. 8. c. 554. A. ut accipiatur in titulo de edendo, Ibid. A.
Edere, & exhibere rationes dicimus promiscuè. T. 3. c. 268. C.
Edere latiùs patet, quàm exhibere. Ibid. C.
Edere crimina reis accusatores coguntur. T. 1. c. 498. D. & T. 2. c. 93. C.
Edere actionem quid. T. 2. c. 93. B.
Edere rationes actus sui est exhibere librum rationum, tutelam restituere, & pupillum indemnem præstare. T. 4. c. 923. A.
Edere est libello complecti, & dare. T. 4. c. 366. D.
Edere rationes suas, vel brevia non cogitur contra se reus actori. T. 9. c. 266. E.
Edere adversùs alium rationes suas quo casu quis cogatur. T. 10. c. c. 610. C.
Edere quid sit. T. 10. c. 874. C.
Edicere quid, & ad quid edicta proponantur. Tom. 8. c. 1105. C.
Edicta sunt generales leges, quæ omnes populos, & provincias tenent. T. 2. c. 1017. C.
Edicta de edendis actionibus, instrumentis litis, rationibus argentariorum, T. 3. c. 266. A.
Edicta quæ sint. T. 2. c. 1017. C.
Edicta magistratuum sunt pars juris civilis, Ulpiano auctore. T. 4. c. 1448. E.
Edicta de vi bonorum raptorum, & de turba, actiones famosas producunt. T. 5. c. 102. C.
Edicta Principum plerumque S. C. quæ idem censerentur, mox subsequuta sunt. T. 5. c. 447. B.
Edicta Prætorum leges annuas appellari. T. 6. c. 1. B.
Edicta pœnalia sunt tria de jurisdictione. T. 7. c. 112. E. & quæ illa sint. Ibid. E. esse popularia. Ibid. c. 114. D. E.
Edicta plerumque incipiebant a particula *Si*. T. 8. c. 19. C.
Edicta, quæ dantur absentibus, ut veniant, & liti subsistant. T. 9. c. 133. D. publico loco adfiguntur. Ibid. D. non interponuntur prope finem triennii. Ibid. c. 134. B.
Edicta Principum plerumque subsequebantur Senatus-Consulta, quæ idem decernebant, vel confirmabant. T. 9. c. 1174. E. & c. 1175. A.
Edicta nova quæ dicantur. T. 10. c. 498. B.
Edicta quare publico loco adfiganter. T. 10. c. 694. B.
Edicta Imperatorum Senatus-Consulta sequebantur. T. 10. c. 699. A.
Edictalis bonorum possessio. Vide, Bonorum possessio.
Edictalis bonorum possessio. T. 5. c. 602. D. & c. 627. E.
Edictalis bonorum possessio defertur furioso, sanitate receptâ. T. 7. c. 1176. D.
Edictalis bonorum possessio quomodo datur. T. 7. c. 201. C. & c. 973. A.
Edictalis bonorum possessio datur de plano. T. 7. c. 973. A. & T. 8. c. 234. E.
Edictalis bonorum possessio quæ. T. 8. c. 163. E.
Edictalis bonorum possessio separanda a decretali. T. 8. c. 234. E.
Edictalis, aut decretalis est bonorum possessio. T. 8. c. 4. B. quomodo defertur. Ibid. B.
Edictalis bonorum possessio quomodo datur. T. 7. c. 973. A. & quando. T. 8. c. 15. A. & seq.
Edictalis bonorum possessio quibus modis amittitur. T. 8. c. 202. C.
Edictalis bonorum possessio quomodo datur, & quo die. T. 9. c. 670. D.
Edictalis bonorum possessio alio tempore datur, alio adquiritur, & me-

BIU Cujas

& medio tempore repudiari poteſt. T. 10. c. 500. D.
Edicti quod quiſque juris duæ ſunt partes. T. 3. c. 207. D.
Edicti ſucceſſorii verba non ſunt extenſiva verba Senatus Conſulti Orfitiani, & Tertulliani ſunt extenſiva. T. 4. c. 1093. D. E. & c. 1094. A.
Edicti poſſeſſorii prima pars quæ. T. 6. c. 153. C.
Edicti perpetui quare ſæpius in jure mentio fiat. T. 7. c. 86. A. B.
Edicti novi verba ubi proponuntur. T. 8. c. 168. E.
Edicti qualitas per principia oſtenditur. T. 10. c. 164. C.
Edicto ad exemplum actionis negotiorum geſtorum actio funeraria comparata eſt. T. 5. c. 384. A.
Edictis Prætorum tantùm pacta obſervantur. T. 4. c. 248. B.
In edictis Prætorum an idem ſit *judicium dabo*, & *actionem dabo*. T. 10. c. 163. E.
Edicto Prætoris jus veriùs prædicitur, quàm dicitur. T. 1. c. 266. D.
Edicto ſucceſſorio deficiente, fiſcus vocatur. T. 4. c. 1093. A.
Edicto de novi operis nuntiatione conſulitur vicino adversùs vicinum, qui quid in ſuo molitur, quod vicino nocet. T. 4. c. 93. D.
Edicto ex quibus cauſis majores, quibus ſubveniatur. T. 5. c. 165. E.
Edicto de conjungendis cum emancipato liberis quid caveatur. T. 5. c. 604. C.
Edicto de cuſtodiendo partu comparatum eſſe ad exemplum Carboniani edicti. T. 6. c. 166. B.
De edicto Carboniano. T. 9. c. 669. E. & ſeq.
De edicto D. Adriani tollendo. T. 9. c. 791. D. & ſeq.
Edicto novo quando ſit, & quando non ſit locus T. 10. c. 773. A. & ſeq.
Edictorum pœnas ad quem modum redegerit Juſtinianus. T. 7. c. 87. A.
Edictum perpetuum cœpit ab editione. T. 2. c. 93. A.
Edictum de alterutro explicatur. T. 3. c. 67. E.
Edictum ædilitium ad locationes pertinere. T. 3. c. 358. D. E.
Edictum ſucceſſorium. Tom. 1. c. 349. E.
Edictum Carbonianum de bonorum poſſeſſione decretali contra tabulas. T. 1. c. 822. D. E. & c. 1324. C.
Edictum Salvianum. T. 1. c. 822. B.
Contra edictum Ædilitium paciſci eſt juri publico derogare. T. 4. c. 22. E.
Edictum ex quibus cauſis majores &c. tantùm erat de civitate Romana, poſtea ad quaſcumque civitates conſtitutionibus porrectum. T. 4. c. 843. D.
Edictum de alterutro quando locum habet, & quando non. T. 4. c. 467. D.
Edictum perpetuum malè interpretatum, & intellectum ab Accurſio. T. 4. c. 1172. E. & c. 1173. A.
Edictum Prætoris perpetuum fecit lex Cornelia. Ibid. A.
Edictum prohibitorium eſt. T. 5. c. 87. C.
Edictum quod metus causâ quibus caſibus ceſſare dicatur. T. 5. c. 143. E.
Edictum de matrimonio contrahendo prohibitorium eſt. T. 5. c. 115. A.
Edictum de calumniatoribus quando ceſſet. T. 5. c. 144. B.
Edictum de ejecto, vel effuſo, atque ſuſpenſo quatenus extendatur. T. 5. c. 249. A.
Edictum Carbonianum an ad bonorum poſſeſſiones ab inteſtato etiam pertineat: Tom. 5. c. 621. D.
Edictum prohibitorium quod ſit, & quibus competat. T. 5. c. 657. B.
Edictum prohibitorium de quibus agat perſonis. T. 5. c. 114. D.
Edictum peremptorium. T. 6. c. 806. D.
Edictum perpetuum ordinatum fuit a Juliano jureconſulto, titulisque diſtinctum. T. 9. c. 1. B.
Edictum primum de bonorum poſſeſſionibus. T. 6. c. 153. C.
Edictum Claudii de ſervo pro derelicto habito, qui liber fit. T. 6. c. 140. E.
Edictum de bonorum poſſeſſione contra tabulas a Prætore poſitum eſt, & cur. T. 6. c. 154. A.
Edictum novum eſt edictum, quo emancipato, vel in adoptionem dato conjunguntur liberi præteriti, retenti in familia in poteſtate teſtatoris. T. 6. c. 155. B. & ſeq.
Edictum de cuſtodiendo partu derogat Carboniano edicto. T. 6. c. 169. C.
Edictum Carbonianum. Vide, Carbonianum edictum.
Edictum de ventre inſpiciendo derogat Carboniano. T. 7. c. 201. E.
Edictum quid eſt. T. 7. c. 654. A. B.
Edictum de rei vindicatione fuit de tota re, quæ vindicatur. T. 7. c. 345. C.
Edictum perpetuum. T. 8. c. 117. A.
Edictum eſt quælibet vox Prætoris. T. 7. c. 654. B.
Edictum dicitur quodcunque Prætor jubet, aut vetat. Ibid. A.
Edictum novum quod eſt. T. 8. c. 168. C.
Edictum novum a Juliano emendatum auctoritate Adriani Imperatoris, & Senatus. Ibid. C.
Edictum de ſucceſſione. Tom. 8. c. 196. C. & ſeq.
Edictum Prætoris vocatur lex annua, lex prætoria. T. 8. c. 192. A.
Edictum provinciale. T. 8. c. 483. D.
Edictum urbicum. Ibid. E.
Edictum perpetuum. T. 9. c. 301. C. dicitur jus perpetuum, forma perpetua, juriſdictio perpetua. Ibid. C.
Edictum Prætoris de alterutro. T. 9. c. 494. C. D.
Edictum D. Adriani de ædificiis ruinâ collapſis, vel incendio conſumptis, quæ domini reſtituere, & reficere negligunt. T. 9. c. 1176. E.
Edictum ſucceſſorium. T. 9. c. 667. A. & ſeq.
Edictum Prætoris in albo quid ſit. T. 9. c. 1. C.
Edictum de ventre inſpiciendo derogat edicto Carboniano. T. 9. c. 673. E & c. 674. A.
Edictum ſecundarum nuptiarum Franciſci II. Galliæ Regis. T. 9. c. 466. B. & c. 467. D. Vide, Nuptiæ ſecundæ.
Edictum D. Veſpaſiani de non deſtruendis ædificiis promercii cauſâ. T. 9. c. 1174. D.
Edictum pro voce *interdictum* an recte ſumatur. T. 10. c. 503. B.
Edictum quod juſſu refertur tantùm ad contractus, non ad liberationes. T. 10. c. 563. E.
Edictum peremptorium, & de eo. T. 10. c. 799. D. E.
Edictum peremptorium per mortem finitur. T. 10. c. 800. B.
Edictum, & interdictum an ſint idem. T. 10. c. 1170. B.
Edictum inter, & interdictum de novi operis nunciatione quænam ſint differentiæ. T. 10. c. 1171. B. & ſeq.
Editio vocatione, an vocatio editione prior ſit, non facilè conſtitui poteſt. T. 2. c. 93. B.
Editio actionis quid. Ibid. B.
Editio Pandectarum Florentinarum eſt divinum munus Jacobi Cujacii. T. 4. c. 1459. E.
Editio rationum ab argentariis, & nummulariis eo tempore, quo Prætor edixit, fieri debet. T. 5. c. 83. B.
Editio operarum pendet ex æſtimatione edentis. T. 6. c. 603. B.
Editio actionis. Vide, Actio.
Editio actionis, & litis conteſtatio in quo differunt. T. 9. c. 10. C. & ſeq.
Editio actionum, & inſtrumentorum. T. 9. c. 1. A. & ſeq.
Editio reſcripti ad faciendam litem abolita. T. 9. c. 132. A.
Editio non comprehendit exhibitionem. T. 9. c. 5. E. & c. 6. A. B.

BIU Cujas

Editio instrumentorum. T. 9. c. 1. A. B. fit sine subscriptione. Ibid. B.
Editio rationum. T. 9. c. 1. A. B.
Editio an in jus vocationem præcedat. T. 9. c. 3. D.
Editio actionis commiscetur hodie vocationi in jus. T. 9. c. 20. A. B.
Editio actionis non facit litem, aut judicium, aut litis contestationem. T. 10. c. 610. A.
Editio an possit mutari, aut emendari. T. 10. c. 874. C.
Editio est præparatio, sive indicium litis. Ibid. E. & c. 875. A.
Editio actionis an separetur a litis contestatione. Ibid. D.
Editio quid sit. Ibid. E.
Editionem actionis non multo post sequebatur in jus vocatio, T. 9. c. 20. A.
Editionem sermone nudo fieri posse. T. 9. c. 1. B.
Editionem inter, & litem contestatam differentia. T. 10. c. 874. E. & c. 875. A.
Edititii judicis a sententia an liceat appellare. T. 10. c. 823. D.
Edititius judex quis dicitur. T. 4. c. 1414. C. quid distat a judice delegato. Ibid. D.
Edititius judex quis. T. 9. c. 1071. A.
Edones, & epulones annonam vexant. T. 3. c. 303. C.
Educandi, & alendi verbum quid differant. T. 8. c. 526. D.
Educationis verbum quid complectitur. T. 9. c. 589. C. D.
De educatione liberorum divortio facto. T. 9. c. 550. D. E.
De educatione pupillorum, qui patrem non habent, vel qui in patris familia esse desierunt. T. 9. c. 588. C. D. E.
Educatores in alumnos sunt perinde affecti, ac patres. T. 4. c. 534. A.
Educatores nec civili, nec honorario jure succedere possunt alumnis suis ab intestato. Tom. 9. c. 925. D.
Ex educatoris nomine, & familia sunt alumni. T. 6. c. 737. B.
Edulitas est vox barbara. T. 4. c. 842. A.
Edulitatis nomen latinum non est. T. 3. c. 400. A.
Effectus litis contestationis. T. 6. c. 558. B. C.
Effectus, item etiam voluntas, cogitatio, conatus in causis an puniantur. T. 7. c. 101. A. & c. 104. C. D.
Effectus rei incorporalis exercetur in re corporali. T. 9. c. 1023. C.
Effractores carcerum, vel domorum extra ordinem puniendi. T. 1. c. 869. D.
Effractores nocturni cur graviùs coercentur, quàm diurni. T. 3. c. 143. A.
De effractoribus, & expilatoribus. T. 3. c. 450. C.
Effractura non præstatur, nisi ex conventione. T. 10. c. 449. A.
Effracturam non præstat horreorum conductor, nisi convenerit. T. 9. c. 106. E.
Effundere sanguinem, & suffundere. T. 9. c. 1127. B.
Egenum esse plus est, quàm pauperem. T. 8. c. 675. D.
Egenus quomodo caveat judicio sisti. T. 5. c. 94. A.
Egenus satisdare debet, non locuples, cujus cautio sufficit, idest, nuda repromissio non datis fidejussoribus. T. 8. c. 535. D.
Egesta pro segesta apud Sudam. T. 3. c. 369. E.
Egestas quid. T. 5. c. 1171. D. paupertas quid. Ibid. D.
Egestas, vel ruina fortuita, in quam debitor incidit, sæpe cogit Principem ad concedendum quoddam temporis spatium, intra quod non possit exigi a creditore. T. 10. c. 838. B.
Egestas plus est, quàm paupertas, T. 10. c. 1003. A.
Egregiatus. T. 2. c. 948. C.
Ejicere aliquem de possessione, & prohibere eum aditu, vestibulo que paria sunt. Tom. 5. c. 652. D.
Ejus, quod officio judicis accedit, alia accessio nulla esse potest. T. 4. c. 887. D.
Ejus quod interest definitio. T. 4. c. 333. C.
Elatio manuum, aut digitorum aliquot, quid sit. Tom. 9. c. 1262. E.
In disjunctivis electio est debitoris. T. 1. c. 1231. D.
Electio cujusnam sit, heredis, an legatarii. T. 1. c. 132. C.
Electio infirmatur nudâ voluntate. T. 4. c. 519. B.
Electio necessaria non est liberalitas. T. 4. c. 520. C.
Electio promissori delata est aut tacitè, aut nominatim. T. 4. c. 195. E.
Electio quid est. T. 4. c. 520. D.
Electio heredis confirmatur morte solâ. T. 4. c. 517. A.
Electio cœli, & domicilii cuique libera est. T. 4. c. 857. C.
Electio ineptæ actionis actori non consumit actionem aptam rei, & competentem proposito negotio. T. 4. c. 927. D.
Electio in quæstionibus cujus est, & cujus in responsis, aut responsorum causis. T. 4. c. 829. C.
Electio patris quandoque pro satisdatione est. T. 4. c. 1244. A.
Electio vel datur expressim, vel tacitè. T. 5. c. 1191. E.
Electio rei principalis non liberat fidejussorem. T. 5. c. 465. B.
Electio quandonam heredi in bonis paternis deferatur. T. 5. c. 1047. E.
Electio in disjunctivis cujusnam sit. T. 5. c. 940. E.
Electio Episcoporum scripturam desiderat. T. 6. c. 794. B.
Electio Episcoporum olim apud populum. T. 6. c. 833. A.
Electio, & confirmatio Episcopi sola non sufficit. T. 6. c. 784. E.
Electio datur heredi, quando legatum per damnationem relictum est. T. 6. c. 223. E. & c. 227. E.
Electio est debitoris in obligationibus disjunctivis. T. 6. c. 108. D.
Electio cui delata est, an semel tantum fieri possit. T. 7. c. 1428. C. ea illegitimè peracta an pro facta habeatur. Ibid. c. 1429. A.
Electio legata an sit deneganda legatario post diem decreto finitum a Prætore, intra quem eligat legatarius. T. 7. c. 1430. B. C. D.
Electio legata an transmittatur ad heredem legatarii. T. 7. c. 1427. A. & c. 1443. A. B.
Electio, quæ datur, an sit actus legitimus, & an præsente herede peragi debeat. Ibid. B.
Electio semel legitimè facta consumitur, nec mutari, aut iterari potest. T. 7. c. 1428. D. & c. 1443. E.
Electio quarum sit rerum. T. 8. c. 1002. A.
Omnis electio fit semel. T. 9. c. 808. A. post electionem mutatio consilii, & variatio non admittitur. Ibid. A.
Electio incertæ personæ in societate, & in testamento non valet. T. 9. c. 95. A.
Electio est debitoris in disjunctivis. T. 9. c. 227. C. D. si per errorem utrumque solvit, an habeat electionem condicendi, quem velit. Ibid. D.
Electio non constituitur, nisi inter res quodammodo pares. T. 10. c. 274. C.
Electio non potest adimi creditori pactione seorsim factâ. T. 10. c. 713. B.
Electionis facultas necessaria non est beneficium propriæ liberalitatis. T. 4. c. 520. B.
Electionis jus sublatum est Novellâ Justiniani *de fidejussor. & mandator.* T. 4. c. 942. A.
Electionis potestas an, & quando creditori permittatur, T. 5. c. 987. A.
Electionis jus transmittitur in heredem legatarii. T. 6. c. 216. A.
Electionem qui habet, optimum an eligere possit. T. 5. c. 638. C.
Electionem qui habet, civiliter eam facere debet. Ibid. C.
Electionem dari per fideicommissum ex iis rebus, quas testator reliquit mortis tempore, etiam si eas non habuerit testamenti tempore. T. 7. c. 1444. E.
Electionem qui habet, & debet illud, aut illud, an possit partem ex uno, partem ex altero solvere. T. 7. c. 1076. E.
Electionem creditorem habere, qua potiùs

BIU Cujas

potiùs actione experiatur, principali, an accessoriâ. T. 9. c. 246. B.
Electione in debitorem collata quæ obligatio teneat, aut cujus petitio debeatur. T. 5. c. 81. A.
Electione legatâ, si electioni locus non sit, an legatum valeat. T. 7. c. 1430. E.
Electione legatâ unius mancipii, vel plurium, an heres ullos servos possit vendere ex hereditate, priusquam legatarius elegerit. T. 7. c. 1430. A. B.
De electione legati. T. 7. c. 1110. A.
In electione creditoris est, qua actione priùs experiatur, personali actione cum debitore suo, an hypothecaria cum possessore pignoris, an simul utraque. T. 9. c. 1194. E. an ejus sit electio cum fidejussore, vel cum mandatore, vel cum utroque. Ibid. E. & c. 1195. A.
In electionibus major pars æstimatur ex numero, & auctoritate. T. 6. c. 1018. C.
Electo dantur sex menses, intra quos potest electionem amplecti. T. 6. c. 797. E. ei confirmato tres, intra quos consecretur. Ibid. E.
Electo reo an omnino liberetur fidejussor. T. 9. c. 600. E.
Electores Imperatoris ut in hoc ministerio se gerunt. T. 2. c. 1357. A. & seq.
Electra cavillationis genus. T. 8. c. 609. E.
Electrina vasa ex quo fiant. T. 10. c. 1166. C.
Electus ante confirmationem administrationi beneficii se immiscere prohibetur. T. 6. c. 994. B.
Qui elegit criminale judicium, consumit civile. T. 4. c. 284. A. B.
Absque elementorum potestate res omnes non ali, neque crescere, neque tueri. Tom. 1. c. 1085. C. & c. 1086. A.
Elephanti cur mancipi non sunt. T. 1. c. 327. A.
Elephanti adeo sunt dociles, ut discant incedere per funes. T. 7. c. 599. E.
Elephantiasis quid. T. 9. c. 706. A.
Elidere, & perimere idem est. T. 9. c. 58. D.
Eligendi heredi perpetua est voluntas, quandiu vivit. T. 4. c. 517. C.
Eligendi jus non amittit deportatus. T. 4. c. 1147. A.
Eligendi jus non amittitur deportatione. T. 7. c. 1241. A.
Eligendi non dari heredi perpetuam potestatem, plenam dari. T. 7. c. 1119. E.
Eligendi verbum quid significet. T. 8. c. 561. E.
Eligentes extraordinaria, ordinariâ decidimus. T. 4. c. 284. B.
Eligere actionem aptam, & negotio, de quo agitur, competentem, prudentia est. T. 4. c. 1260. B. C.
Eligere an possit optimum is, cui homo generaliter legatus est. T. 10. c. 685. B.
Elogia apparitorum. Tom. 3. c. 20. B.
Elogium quid sit. T. 1. c. 1306. E.
Elogium exheredationis causâ. T. 1. c. 1054. E.
Elogium si probetur falsum, exheredatio filii est nulla. T. 1. c. 1306. E.
Elogium de reo quid. Tom. 9. c. 1385. A.
Elogium nullum postumo adscribi potest. T. 10. c. 681. D.
Eloquentia canina. T. 3. c. 114. A.
Elucius quid. T. 3. c. 343. C.
Elugere, & lugere in quo differunt. T. 4. c. 31. A. & T. 9. c. 456. C.
Elugere quid. T. 9. c. 456. C.
Em, & *En* pro *eum*. T. 3. c. 85. D.
Emancipare filium quando pater cogitur, & quando non. T. 4. c. 313. D. E.
Emancipare est vendere filium. T. 4. c. 108. E.
Emancipare, & mancipare, emancipatio, & mancipatio idem sunt. T. 5. c. 1183. C.
Emancipare quibus casibus quis cogitur. T. 8. c. 183. A. B.
Emancipare filium pater non cogitur, nec filius invitus emancipatur. T. 10. c. 774. D.
Emancipari filios posse apud eos magistratus, quibus lex, vel longa consuetudo dedit, ut apud eos solennia juris peragi possint. T. 9. c. 1325. C. D. & seq.
Emancipatæ filiæ an competat actio de dote. T. 5. c. 162. B.
Emancipati, & adoptati quo differunt. T. 1. c. 1320. E. & c. 1321. A.
Emancipati, & qui ex his nascuntur, jure civili in familia non sunt parentum. T. 1. c. 1322. B.
Emancipati an sint sui. Tom. 1. c. 108. A.
Emancipati jure civili, an aliquid juris habeant. T. 1. c. 153. E.
Emancipati præteriti ut bonorum possessionem petere possunt. T. 1. c. 486. B. C.
Emancipati sive sint, sive in potestate liberi, dotem, vel donationem propter nuptias a parentibus profectam conferunt. T. 3. c. 79. C.
Emancipati suis donationem simplicem conferunt. Ibid. E.
Emancipati quæ bona suis conferunt. Ibid. E.
Emancipati vocantur ad legitimam hereditatem patris cum fratribus. T. 3. c. 521. E.
Emancipati bona propria conferre an teneantur, sui verò nulla. T. 5. c. 613. A.
Emancipati plerumque bona propria conferunt, præstitâ cautione de conferendo. T. 6. c. 158. C.
De emancipati bonorum partibus. Tom. 6. c. 160. A. & seq.
Emancipati emancipatis non conferunt, sed tantùm suis conferunt. T. 6. c. 160. A. conferunt singulis suis trientes propriorum bonorum, quamvis sint liberi quatuor numero. Ibid. C. D.
Emancipati an etiam familiæ nomine contineantur. T. 7. c. 1081. C.
Emancipati an emancipatis conferant. T. 8. c. 81. A. c. 83. C. & c. 85. B.
Emancipati bona propria conferunt, bona paterna ferunt, & etiam ex propriis bonis virilem. T. 8. c. 80. B.
Emancipati capti ab hostibus si redierint, an conferant, & an ad bonorum possessionem admittantur. T. 8. c. 91. D. E.
Emancipati instituti an conferant. T. 8. c. 80. D. quæ bona conferant. Ibid. c. 81. B. an castrensia conferant. Ibid. B.
Emancipati quando non conferant suis. Ibid. D. & seq.
Emancipati, qui petierint contra tabulas, an bona propria conferant. T. 8. c. 80. B.
Emancipati an possint fratribus suis esse tutores. T. 10. c. 676. C.
Emancipati nomine quid intelligatur. T. 10. c. 1079. E.
Emancipatio. T. 1. c. 34. A.
Emancipatio erat legis actio. T. 2. c. 1119. B.
Emancipatio non fit ad tempus. T. 3. c. 155. D.
Emancipatio jus sui infirmat, institutionem non item. T. 1. c. 1073. A.
Emancipatio die feriato fieri potest. T. 1. c. 404. C.
Emancipatio pretio æstimari non potest. T. 1. c. 93. C.
Emancipatio pro conditione adscripta. T. 1. c. 464. E.
Emancipatio olim fiebat iniuriosè pulsatâ fronte. T. 2. c. 1119. B.
Emancipatio, & arrogatio est minima capitis deminutio, an liberat causis, sive obligationibus præcedentibus. T. 4. c. 228. A.
Emancipatio vitium donationis non corrigit. T. 4. c. 995. E.
Emancipatio, & adoptio est minima capitis diminutio. T. 4. c. 432. E.
Emancipatio, seu civilis ratio, vel scrupulositas civilis an naturalem rationem de dotis restitutione tollere possit. Tom. 5. c. 162. C.
Emancipatio conditionem non recipit, aut diem. Tom. 6. c. 311. B.
Emancipatio est minima capitis deminutio. T. 7. c. 791. C.
Emancipatio quidnam propriè sit, & quomodo fiat. Tom. 8. c. 914. D.
Emancipatio quare, & quomodo fraudi est arrogato. T. 8. c. 911. C.

BIU Cujas

Emancipatio est capitis minutio minima. T. 8. c. 165. C. jus civile dissolvit, non naturale. Ibid. C.
Emancipatio per se sola naturalibus liberis non nocet æquitate Prætoris. T. 8. c. 167. E.
Emancipatio non fit per procuratorem. T. 8. c. 200. B.
Emancipatio perimit nomina civilia. T. 8. c. 190. B.
Emancipatio etiam fit ex testamento, & ex causa donationis. T. 8. c. 798. B. non recipit diem, vel conditionem. Ibid. c. 799. C.
Emancipatio dissolvit jus quæsitum adoptione. T. 8. c. 165. C. jus naturâ quæsitum non dissolvit. Ibid. C.
Emancipatio triplex, Legitima, Anastasiana, & Justinianea. T. 9. c. 690. E. quomodo fiunt hæ tres emancipationes, Ibid. E. & c. 691. A.
Emancipatio tacita recepta est constitutionibus. T. 9. c. 170. D.
Emancipatio quomodo olim fiebat. T. 9. c. 1315. B.
Emancipatio Anastasiana. T. 9. c. 1316. B. & T. 10. c. 395. C.
Emancipatio legitima fit sine actis, Anastasiana, & Justinianea non sine actis. T. 10. c. 638. B.
Emancipatio an obsit nepoti, occurrente patre. T. 10. c. 773. C.
Emancipationis casus non per omnia similis est morti. T. 1. c. 1073. A.
Filiorum institutiones, sub conditione emancipationis factæ, patribus offensos reddunt. T. 1. c. 1100. B.
Emancipationis conditionem repetiisse an quis intelligatur in legato. T. 4. c. 1128. B.
Emancipationis conditio non est in potestate filii. T. 8. c. 182. E.
Emancipationis præmium quod est, T. 9. c. 931. B.
Emancipationis beneficium quantum sit, ostenditur, cum patri datur actio ingrati adversùs filium, quem emancipavit, per quam, rescissâ emancipatione, filius redit in potestatem patris, si sit ingratus. T. 9. c. 1317. D.
Emancipationem siquis neget factam esse præsentibus testibus, id probare debet. T. 7. c. 867. E.
Emancipatione consanguinitas, & agnatio tolluntur. T. 7. c. 934. D.
Emancipatione qui sui esse desierunt patri, nec consanguinei, nec agnati esse vel patri, vel fratribus, vel cæteris, & cur. T. 8. c. 189. A. B.
Emancipatione finitur pupillaris substitutio. T. 9. c. 749. D.
Emancipatione patris solvitur agnatio. T. 10. c. 1111. B.
Emancipationes apud quos magistratus municipales fieri debent. T. 1. c. 404. E.
Emancipationes singulæ vel iisdem, vel aliis testibus fieri possunt, vel eodem die. Ibid. C.
Emancipationes liberorum ex constitutione Justiniani semper videntur contractâ fiduciâ fieri. T. 1. c. 163. B. C.
Emancipationes liberorum a reo an valeant. T. 9. c. 1396. C. D.
Emancipationes fiunt apud Legatum Proconsulis, vi mandatæ jurisdictionis. T. 10. c. 94. E.
Emancipationes an possint fieri apud magistratum municipalem. T. 10. c. 872. D.
Emancipationum solennitas. T. 9. c. 1315. B.
Emancipationum tria genera, T. 9. c. 1315. D. & seq.
Emancipationum omnium illud commune est, ut neque invitus emancipet. T. 9. c. 1317. B.
Quot manumissiones in emancipationibus requirantur. T. 8. c. 914. E.
De emancipationibus liberorum. T. 9. c. 1314. D. E. & seq.
Emancipatis omnimodo est necessaria bonorum possessio Unde liberi. T. 5. c. 93. A.
Emancipatis an Prætor, naturali æquitate motus, bonorum possessionem Unde liberi dare possit. T. 1. c. 154. A.
Pro emancipatis filiis pater non tenetur. T. 2. c. 763. C.
Emancipatis an aditus pateat ad bona paterna. T. 5. c. 605. B.
De emancipatis adoptivis. T. 8. c. 165. C. & si veniant ad bonorum possessionem. Ibid. D.
De emancipatis naturalibus. T. 8. c. 165. C. an veniant ad bonorum possessionem. Ibid. c. 166. A.
Emancipatis an detur Unde legitimi. T. 8. c. 166. D.
Emancipatis, qui non vocantur ad hereditatem, an bonorum possessio detur. T. 8. c. 16. B.
Emancipatis an detur Unde legitimi. T. 10. c. 775. C.
De emancipato naturali. T. 8. c. 173. E.
Emancipato filio conjungitur tantùm nepos ex edicto novo retentus in potestate parentis. T. 10. c. 773. C.
Emancipatorum bona quomodo conferuntur. T. 5. c. 615. D. E.
Emancipatorum jura an sint paria. T. 5. c. 615. D.
Emancipatos inter suos heredes Prætor numerat. T. 8. c. 162. D.
Emancipatum non excludit suus heres jure prætorio. T. 8. c. 167. E. & c. 168. A.
Emancipatus cui, & quantum conferat. Tom. 3. c. 77. E. & c. 78. A.
Emancipatus filius, cui de patris innocentia certò constat, an hereditatem adire, aut possessionem bonorum adquirere possit. T. 4. c. 1078. C.
Emancipatus filius, & suus in quo differunt. T. 4. c. 66. B.
Emancipatus filius circa causam transmissionis, & suus heres in quo differunt. Tom. 4. c. 402. C. & seq.
Emancipatus filius pro patre facto curatore reipublicæ fidejubere non cogitur, & cur. T. 4. c. 871. A.
Emancipatus sciens bonorum possessionem adquirit, suus ignorans. T. 4. c. 403. E.
Emancipatus qui a patre adoptivo non est, vivente patre naturali, ad bonorum possessionem contra tabulas patris naturalis venire non potest ex causa præteritionis. T. 5. c. 605. A.
Emancipatus in numero liberorum habetur, quamvis exeat familiâ patris. T. 6. c. 167. B.
Emancipatus filius testamento præteritus. Vide, Filius emancipatus.
Emancipatus an conferat æs alienum conditionale. T. 8. c. 96. D.
Emancipatus an conferat bona sua, deducto ære alieno, si petierit bonorum possessionem contra tabulas. Ibid. C. an conferat actiones suas, & nomina sua. Ibid. c. 97. A.
Emancipatus an jure civili sit prohibitus capere hereditatem. T. 8. c. 16. D.
Emancipatus an possit cavere de collatione bonorum, si petita sit bonorum possessio contra tabulas, vel an nolit, quid interlit. T. 8. c. 87. E. & c. 88. C.
Emancipatus an actionem furti, item actionem injuriarum conferat. T. 8. c. 97. A. B. an eas in heredem transferat. Ibid. B.
Emancipatus quantum conferat. T. 8. c. 82. E.
Emancipatus, & suus in quo differunt. T. 9. c. 660. C.
Emancipatus fratri impuberi substitutus repellitur ut indignus substitutione, si petierit bonorum possessionem contra tabulas patris. T. 10. c. 478. D. E.
Emancipatus an possit petere bonorum possessionem Unde liberi. T. 10. c. 771. D.
Emansor, desertor, ac transfuga quid discrepent. T. 3. c. 157. B.
Embamma. T. 3. c. 28. A.
Embola felix. Tom. 2. c. 787. C.
Ἔμβρυον nondum est homo, vel animal. T. 1. c. 1019. E.
Embryon an sit animal. T. 4. c. 552. C.
Emendatio. Vide, Castigatio.
De emendatione servorum. T. 9. c. 1433. D. E.
De emendatione propinquorum. T. 9. c. 1434. A. B. C.
Emendi verbum an pertineat ad omnia genera adquisitionum. T. 10. c. 33. C.
Emendicata suffragia. T. 3. c. 20. A.
Emens rem vitiosam ignorans an habeat actionem redhibitoriam. T. 7. c. 889. D.
Ementes, vendentes si conveniant de

BIU Cujas

de certa mensura, vel pretio, quibus res vendatur, huic venditioni standum est. T. 7. c. 725. A.
Emere rem alienam, salvâ fide, scientes non possumus. T. 1. c. 1121. D.
Emere pro *sumere*, & contra *sumere* pro *emere*. T. 2. c. 268. A.
Emere simpliciter aliud est, aliud emere per adjudicationem Judicis: hæc emptio est necessaria, illa voluntaria. T. 4. c. 1138. A.
Emere pro emptore, & usucapere pro emptore quid differant. T. 5. c. 739. E.
Emere, & vendere sibi ipsi nemo potest. T. 6. c. 91. E.
Emere pretio aliud est, aliud emere nummo sestertio quatuor assium. T. 9. c. 1315. B.
Emere pro *accipere* & *sumere* veteres capiebant. T. 9. c. 405. E.
Emere tamen dicebant veteres pro sumere. T. 10. c. 440. E.
Emere pro sumere. T. 10. c. 33. C.
Emere dicebant olim veteres pro sumere, & sumere pro emere. T. 10. c. 997. A.
Emere an liceat, quod licet vendere. T. 10. c. 1001. D.
Emergens quæstio. Vide, Quæstio.
Emerita præmia. T. 9. c. 1120. A.
Emeriti quinam sint. T. 1. c. 1031. A.
Emi dominus si mandaverit, domino in venditorem quæ actio detur. T. 7. c. 777. E.
Emi quæ res possunt, vel non. T. 9. c. 368. D. & seq.
Emi quænam res vetentur. T. 10. c. 1001. A.
Emigrare plus est, quàm migrare. T. 4. c. 1263. C.
Alteri emimus inutiliter. T. 2. c. 285. D.
Eminentissimi qui. T. 3. c. 589. C.
Invitus nemo emit, vel vendit. T. 2. c. 268. B.
Emit malâ fide, qui contra leges mercatur, quas non potest ignorare. T. 7. c. 374. E.
Emolumenta quem sequuntur, sequi necesse est damna, & onera. T. 4. c. 1229. D. E.
Emolumenti nomine quæ contineantur. T. 1. c. 1332. D.
Emolumentum in jure accipitur pro fructibus, frugibus, annonis. T. 4. c. 424. D.
Emolumentum unde sit ita dictum. T. 5. c. 23. C.
Emolumentum legati nihil aliud est, quàm legatum. T. 10. c. 286. C. D.
Emolumentum portionis hereditatis nihil aliud est, quàm portio hereditatis. Ibid. C. D.
Emolumentum obligationis nihil aliud est, quàm obligatio. Ibid. D.
Emphanistica quæ. T. 2. c. 1103. B.
Emphegius pater Origenis. T. 9. c. 1030. E.
Emphyteuma. T. 3. c. 169. C. & T. 7. c. 379. D.
Emphyteuses perpetuæ rerum Ecclesiasticarum renovantur. T. 9. c. 418. B.
Emphyteuseos collata definitio cum definitione precariæ. Tom. 2. c. 1208. D.
Emphyteuseos definitio. T. 9. c. 416. C. quo fine contrahitur. Ibid. C.
Emphyteusis similis emptioni, vel conductioni. T. 2. c. 308. B.
Emphyteusis quid. T. 2. c. 308. B. & T. 6. c. 1020. C. & T. 7. c. 377. C. & T. 10. c. 1045. A. & c. 1046. C.
Emphyteusis græcum nomen. T. 2. c. 308. B.
Emphyteusis aliud est, aliud feudum, aliud libellaria, aliud precaria, & aliud ususfructus. T. 2. c. 1208. B.
Emphyteusis alia perpetua, alia temporalis. T. 2. c. 878. D.
Emphyteusis nonnunquam fit ad tempus, & quid a libellaria differat. T. 2. c. 1208. D.
Emphyteusis perpetua ut Ecclesiis permissa. T. 2. c. 1103. A.
Emphyteusis contrahitur sub lege rei meliorandæ. T. 2. c. 1201. B.
Emphyteusis de quibus agris contrahitur. T. 7. c. 378. C.
Emphyteusis, & conductio in quo differunt. T. 9. c. 416. C.
Emphyteusis, & locatio in quo differunt. T. 9. c. 421. D.
Emphyteusis, & vectigal an differant. T. 9. c. 415. B.
Emphyteusis an censeatur genus esse locationis, & conductionis. T. 9. c. 416. E.
Emphyteusis temporaria, & conductio temporaria non differunt. Ibid. B.
Emphyteusis etiam temporaria est. T. 10. c. 405. D. differt a locatione temporaria. Ibid. D.
Emphyteusis emptioni, & permutationi est proxima. T. 10. c. 664. C.
Emphyteusis quare præcipuè contrahatur. T. 10. c. 667. E.
Emphyteusis in quo differt a precario. T. 10. c. 668. A.
Emphyteusis est quoddam genus locationis, conductionis. T. 10. c. 658. B.
Emphyteusis an mutet dominium. T. 10. c. 1045. C.
Emphyteusi additur lex melioration is, feudo lex fidei, & servitii. T. 2. c. 1208. D.
In emphyteusim dati civitatum agri non revocantur. T. 2. c. 817. B.
Emphyteusim hodie contrahunt privati. T. 7. c. 586. C.
In emphyteusim dato fundo, an inter privatos agi possit communi dividundo, vel familiæ erciscundæ. Ibid. C.
Emphyteuses Ecclesiasticæ. T. 2. c. 1041. D.
In emphyteusibus succedere filias. T. 2. c. 1269. E.
Emphyteuta habet solum, & totum agrum. T. 7. c. 382. D.
Emphyteuta potest agere cum vicino de finibus, aut ipsi inter se emphyteutæ, & confines. T. 7. c. 480. B.
Emphyteuta nonnunquam est temporarius. T. 7. c. 383. A.
Emphyteuta paganus, & emphyteuta Ecclesiasticus. T. 7. c. 379. D.
Emphyteuta debet præstare vectigal de prædio emphyteutico. T. 7. c. 1024. D.
Emphyteuta quis sit. T. 7. c. 382. D.
Emphyteutica prædia veniunt in actionem communi dividundo. T. 7. c. 500. E.
Emphyteuticaria actio. T. 7. c. 376. B. C. de quibus rebus est. Ibid. C.
Emphyteuticarius an fundo servitutem imponere possit. T. 2. c. 1243. E.
Emphyteuticarius fundi, & servitutis debitæ vindicationem habet. Ibid. E.
Emphyteuticarius si fundum proprii juris vendiderit, &c. T. 2. c. 856. E.
Emphyteuticarius ager quis. T. 1. c. 747. C.
Emphyteuticarius non conduxit fundum in singula lustra, alioquin nudus esset inquilinus, sed cum conduxit in perpetuum. T. 5. c. 305. C.
Emphyteuticarius, & vectigalis fundus idem est. T. 5. c. 305. A.
Emphyteuticarius per cessationem triennii, vel biennii cadit jure emphyteutico. T. 6. c. 1028. A.
Emphyteuticarius Ecclesiasticus, & privatus quomodo differant. Ibid. A.
Emphyteuticarius, & superficiarius in quo conveniunt. T. 7. c. 345. A.
Emphyteuticarius an servitutem imponere, vel adquirere possit. T. 7. c. 382. D.
Emphyteuticarius, & superficiarius in quo differunt. T. 7. c. 500. E.
Emphyteuticarius potest vendere fundum invito domino, sed non ignorante. T. 8. c. 763. A.
Emphyteuticarius duplici ex causa de fundo rejicitur. T. 9. c. 421. D.
Emphyteuticarius fisci an possit donare jus suum sine consensu procuratoris Cæsaris. T. 9. c. 426. D.
Emphyteuticarius non potest vendere sine domini consensu. T. 9. c. 427. A.
Emphyteuticarius an expelli possit, si in fundo emphyteutico malè versetur. T. 9. c. 423. A.
Emphyteuticarius ager, & vectigalis ager idem est. T. 9. c. 415. B. & T. 10. c. 667. E.
Emphyteuticarius fisci ob canonem non

non ſolutum an incidat in commiſſum. Ibid. E.
Emphyteuticarius moram facit in rem. T. 10. c. 669. A.
Emphyteuticarii morte emphyteuſim finiri. T. 2. c. 1042. D.
Emphyteuticarii domini non ſunt ex jure Quiritium. T. 3. c. 168. C.
Emphyteuticarii, & poſſeſſores quo pacto differunt. T. 2. c. 866. E.
Emphyteuticarii conductores, & perpetuarii inter ſe differunt. T. 2. c. 878. C. D.
Emphyteuticarii jus habent prælationis, & præferuntur extraneis. T. 6. c. 1028. B.
Emphyteuticarii ſi ſint plures ejuſdem rei, quæ actio dabitur inter eos. T. 7. c. 377. D.
Emphyteuticarii conductores. T. 9. c. 411. E. & c. 415. B. & ſeq.
Emphyteuticarii lucro cedit, ſi dominus per triennium moram faciat in accipiendo canone. T. 10. c. 668. D.
Emphyteuticario, & ſuperficiario quæ ſervitutis vindicatio datur. T. 7. c. 451. E.
Emphyteuticario eâdem ratione conceditur nuntiatio, qua conceditur fructuario. T. 10. c. 1181. D.
Emphyteuticarium quaſi inquilinum eſſe. T. 5. c. 305. C.
Emphyteuticarium jus poteſt vendi, donari, & legari ab emphyteuticario. T. 7. c. 377. E.
Inter emphyteuticarium, & dominum pactiones factæ ſuper omnibus capitulis, & ſpecialiter ſuper caſibus fortuitis, & ſuper electione, T. 9. c. 421. C. & ſeq.
Inter emphyteuticarios vectigalis actio. T. 7. c. 586. A.
Emphyteuticariorum, & poſſeſſorum differentia, T. 2. c. 866. E.
Emphyteuticariorum fundorum patrimonialium immunitates. T. 2. c. 870. B.
Emphyteutici ſunt, qui emphyteutico jure dantur, qui & patrimoniales ſunt. T. 2. c. 863. D.
Emphyteutici proprietarios imitantur. T. 1. c. 747. C.
Emphyteutici prædii jus. T. 2. c. 866. C. & T. 6. c. 233. D.
De emphyteutici juris alienatione. T. 9. c. 426. C. & ſeq.
Emphyteuticon jus quid diſtet a contractu libellario. T. 9. c. 417. D.
De emphyteuticorum fundorum collatione. T. 2. c. 870. A.
Emphyteuticum jus an alii donari poſſit, aut vendi, ſalvo jure vectigalis. T. 4. c. 913. D.
Emphyteuticum jus an poſſit transferri in legatarium. Ibid. B.
Emphyteuticum jus in quo differat a ſuperficiario. T. 5. c. 421. D.
Emphyteuticum jus. T. 7. c. 377. B. C.
Emplaſtrum ſiquis ex pluribus herbis fecerit, emplaſtri dominus eſt, qui fecerit, non is, cujus herbæ fuerunt. T. 3. c. 304. C.
De emponematum alienatione. T. 9. c. 426. C. & ſeq.
Empta res eſt, cujus nomine empta eſt, & cui tradita, non ejus, qui pecuniam numeravit. T. 1. c. 396. A.
De empti, & venditi jure. T. 1. c. c. 393. E. & c. 394. A.
Empti actio cui detur. T. 7. c. 733. D.
In empti actione omnia venire, quæ contra bonam fidem fiunt. T. 7. c. 735. D.
Empti judicio nihil magis eſt contrarium, quàm dolus, & fraus. T. 7. c. 747. A.
Empti venditi obligationes duæ an, & quando concurrant in eadem perſona. T. 7. c. 749. B. C.
Empti venditi obligatio an dominium rei venditæ transferat in emptorem, & pretii in venditorem. T. 8. c. 326. C.
Empti actionem, quæ de evictione competit, non tolli præſcriptione longi temporis. T. 9. c. 1300. E.
In empti actionem aliquando venire rem incertam. T. 9. c. 1080. A.
Empti, & venditi actiones. T. 9. c. 381. B. & ſeq.
Actio empti quanto pluris emiſſet, vel quanto minoris res valuiſſet, quo caſu competat. Tom. 10. c. 271. B.
In actionem empti veniunt uſuræ ex mora venditoris. Tom. 10. c. 1015. C.
Actione empti cogitur venditor caveri de illis, quæ continentur edicto Ædilium. Ibid. D.
Emptio, & locatio ſunt juris gentium. T. 1. c. 1155. A.
Emptio nulla eſt ſi contrahentes in materia diſſentiant. T. 3. c. 27. D.
Emptio & venditio, locatio & conductio inter ſe familiaritatem habent. T. 3. c. 358. E.
Emptio, & venditio plena, & perfecta ſit. T. 1. c. 212. E.
Emptio & venditio ex permutatione originem cepit. T. 1. c. 328. D.
Emptio valet, etiamſi erratum ſit in qualitate rei. T. 1. c. 1177. E.
In materia in duobus caſibus emptio valet. T. 1. c. 1178. A.
Emptio ſub conditione facta, eâ pendente, eſt imperfecta. T. 1. c. 1139. B.
Emptio reſcinditur in totum actione redhibitoriâ. T. 1. c. 778. B.
Emptio rei ſuæ non valet. T. 1. c. 1128. E.
Emptio malæ fidei emptio non eſt. T. 3. c. 201. A.
Emptio nudo conſenſu perficitur. T. 2. c. 267. E.
Emptio, & venditio quandonam contrahuntur. T. 1. c. 210. D. E.
Emptio an eſſe poſſit ſine pretio. T. 1. c. 211. A.
Emptio an conſiſtere debeat in numerata pecunia. Ibid. D.
Emptio an tam ſub conditione, quàm purè contrahatur. T. 1. c. 213. B.
Emptio, vel venditio imaginaria non valet. T. 2. c. 268. B.
Emptio ſolenniter, & jure facta temerè reſcindi non debet. T. 3. c. 558. D.
Emptio neceſſaria, & emptio voluntaria. T. 4. c. 1138. A.
Emptio, vel conductio rei ſuæ, quando valet. T. 4. c. 929. B. error Gloſsæ qualis. Ibid. C.
Emptio ſimplex contracta, dominii adquirendi causâ, & emptio facta ſervandi ſibi, & habendi pignoris causâ multum differunt. T. 4. c. 900. E. & c. 901. A.
Emptio non eſt areæ, cum ædes ſacra corruit. T. 4. c. 944. E.
Emptio, & venditio ſine pretio non conſiſtit. T. 4. c. 42. E.
Emptio ſimplex quomodo differat ab aliis emptionibus. T. 4. c. 900. E.
Emptio rei ſuæ nulla eſt. T. 4. c. 945. E.
Emptio ſimplex ſit, quid intereſt, an emptio dotis causâ. T. 4. c. 900. E.
Emptio. Vide, Venditio.
Emptio, & permutatio in quo differunt. T. 5. c. 501. A. & ſeq.
Emptio an ſit juris gentium. T. 5. c. 497. C. & c. 500. C.
Emptio omnis an pura ſit, an conditionalis. T. 5. c. 513. B.
Emptio quæ, & quando perfecta dicatur. Ibid. B.
Emptio an ſit perfecta, quando ejus conditio non exſiſtit. Tom. 5. c. 750. B.
Emptio, quæ ſub conditione, aut certa lege facta eſt, quandonam fructus emptori, & omnes acceſſiones emptori adquirat. T. 5. c. 740. D. E. & c. 741. A.
Emptio perfecta eſt, ſi id, quod venierit, appareat quid, quale, quantumve ſit. T. 5. c. 508. B.
Emptio ſuæ rei quantum a reliquis emptionum ſpeciebus differat. T. 5. c. 507. B.
Emptio ſolo conſenſu perficitur, ſtatim atque de certa re, certoque pretio convenitur, videlicet ſi pura fuerit emptio; vel cum conditio exſtiterit, ſi fuerit conditionalis. T. 5. c. 507. E.
Emptio, & traditio conditionalis ſi fuerit, antequam conditio exſtiterit, uſucapio an locum habeat. T. 5. c. 740. A. & an procedat, ſi poſtea conditio exſtiterit, & emptor ignoraverit, eam exſtitiſſe. Ibid. B.
Emptio quandonam ſciſſo pretio pro parte valeat, pro parte non valeat. T. 5. c. 504. D.
Emptio venditio eſt, ſi pro merce nume-

BIU Cujas

numeratam pecuniam quis accipiat. T. 5. c. 391. C.
Emptio, venditio an contrahi possit ea lege, ut post tempus eadem res revendatur venditori, & remancipetur. Ibid. D.
Emptio, venditio sub conditione fieri potest, ita & locatio. T. 5. c. 521. B.
Emptio, venditio an ut consensu contrahitur, sic etiam contrario dissensu distrahi possit. Tom. 5. c. 512. A.
Emptio consistit in persona veri emptoris, licèt nondum solverit pretium: mora enim in solvendo pretio non dissolvit emptionem jure perfectam. T. 6. c. 91. E.
Emptio jure perficitur consensu nudo. Ibid. E.
Emptio rei suæ non valet. T. 6. c. 225. E.
Emptio nudâ conventione dissolvitur, si res sequuta non fuerit. T. 6. c. 95. D.
Emptio, venditio nudâ conventione, nudoque consensu contrahitur, perficiturque. Ibid. D. & c. 96. B.
Emptio, venditio sine pretio nulla est. T. 6. c. 602. D.
Emptio in partem tantùm non potest consistere. T. 7. c. 890. D.
Emptio nudo consensu perficitur, & obligationem parit. T. 7. c. 828. B. C. & c. 837. C.
Emptio, venditio, & permutatio quot modis differant. Tom. 7. c. 837. C.
Emptio, venditio nudo consensu perficitur. T. 7. c. 835. D. & c. 837. C.
Emptio rei flagitiosæ nulla est. T. 7. c. 706. E.
Emptio nummorum plumbeorum, dolo malo contracta, nulla est. T. 7. c. 707. A.
Emptio sine re non consistit. T. 7. c. 709. E.
Emptio nuda, & imaginaria pro non facta est. T. 7. c. 716. E.
Emptio, & permutatio quid differant. T. 7. c. 687. A.
Emptio nulla quæ sit. T. 7. c. 688. C. imaginaria. Ibid. C. adumbrata. Ibid. C. simulata. Ibid. C.
Emptio, & venditio quid differant. T. 7. c. 685. E.
Emptio an fieri possit per nuntium, vel per epistolam. T. 7. c. 687. A.
Emptio an contrahi possit inter patrem, & filium. T. 7. c. 687. D.
Emptio quid. Tom. 7. c. 684. B. emptionis nomen generale. Ibid. B.
Emptio an sit conditionalis, an verò sit resolutio emptionis sub conditione. T. 7. c. 690. E.
Emptio quomodo vitietur dissensu, T. 7. c. 696. C. & seq.
Emptio contracta sub conditione, si voluero, nulla est; sub conditione verò, cum voluero, valet. T. 7. c. 695. A.
Emptio liberi hominis an valeat, quoties in eum casum confertur, cum servus erit. T. 7. c. 691. D.
Emptio, & hereditas in quo differunt. T. 7. c. 325. C. sunt duæ causæ adquirendi dominii. Ibid. C.
Emptio nulla est propter personas non idoneas. T. 7. c. 702. A.
Emptio rerum sacrarum, & publicarum nulla est, etiamsi fiat ab ignorante. T. 7. c. 701. E.
Emptio, & locatio quid differant. T. 7. c. 700. C.
Emptio fructuum, aut partus futuri an valeat. T. 7. c. 695. D.
Emptio ubi est perfecta, periculum pertinet ad emptorem. T. 7. c. 705. C.
Emptio in parte mutata dicitur renovari, & reformari. T. 7. c. 693. E.
Emptio, & venditio quandonam contrahantur. Tom. 8. c. 1067. B.
Emptio bonorum quomodo olim introducta. T. 8. c. 1045. C.
Emptio, venditio an valeat, si contrahentes consentiunt in corpore, & in nomine dissentiunt. T. 8. c. 299. A.
Emptio est civile negotium. T. 9. c. 52. B.
Emptio rei litigiosæ nulla est. T. 9. c. 158. D.
Emptio spei. T. 9. c. 1075. E.
Emptio, & venditio spei est. T. 9. c. 1207. A.
Emptio simulata. T. 9. c. 292. A.
Emptio quid sit. T. 9. c. 73. B. & T. 10. c. 996. E. & c. 1044. B.
Emptio, & permutatio in quo differunt. T. 9. c. 404. A.
Emptio malæ fidei non est emptio. T. 9. c. 243. C. & T. 10. c. 533. E.
Emptio dicitur tantùm de ea, quæ fit pretio numerato. T. 10. c. 34. A.
Emptio quibus casibus possit a domino reprobari, atque rescindi, etiamsi fraus non superet dimidiam justi pretii partem. T. 10. c. 271. C.
Emptio malæ fidei non est emptio, sed stipulatio malæ fidei est stipulatio. Ibid. E. & c. 655. B.
Emptio ex nudo consensu initium præbet obligationi. Tom. 10. c. 664. D.
Emptio non perficitur nudo pacto. T. 10. c. 964. B.
Emptio an perficiatur solo consensu, sine instrumentis. T. 10. c. 968. E.
Emptio perfecta est, si convenerit de pretio, & de merce. T. 10. c. 997. B.
Emptio simulata an rectè contrahatur. Ibid. C.
Emptio nudo consensu contrahitur, contrario dissensu dissolvitur, non alterutro invito. T. 10. c. 1007. E. & c. 1008. A.
Emptionis definitio. Tom. 2. c. 267. E.
Emptionis symbola. T. 1. c. 1152. A.
Emptionis, & venditionis verbo Veteres promiscuè usos fuisse. T. 3. c. 227. D.
Emptionis spectari tempus oportere. T. 1. c. 1121. E.
In emptionis causâ levis præsumptio, & quælibet simplicitas non sufficit. T. 1. c. 1406. A.
Emptionis substantia est pretium. T. 4. c. 249. D.
Emptionis causa. Vide, Stipulatio.
Emptionis, venditionis substantia consistit ex re, & pretio. T. 4. c. 245. C.
Emptionis substantiam ex pretio consistere ubinam Papinianus affirmet. T. 5. c. 497. D.
Emptionis casus de vino ita vendito, ut degustaretur. T. 5. c. 507. E.
De emptionis, & venditionis causa. T. 7. c. 355. A. & c. 359. A. & seq.
Emptionis appellatio specialis. T. 7. c. 684. E.
Emptionis contractus cur duobus verbis appelletur emptio, & venditio. Ibid. E.
Emptionis origo. Tom. 7. c. 685. E.
Emptionis verbo promiscuè utimur in locatione, & conductione. T. 7. c. 1290. E.
Emptionis, & venditionis verbo Veteres promiscue utebantur etiam in locatione, & conductione. Tom. 7. c. 315. B. & c. 1290. E.
Emptionis, & venditionis verbo veteres promiscuè utebantur. Ibid. E.
Emptionis affinis est locatio. T. 7. c. 1291. A.
Emptionis, venditionisque appellationibus promiscue veteres usos etiam in locatione, & conductione. T. 7. c. 784.
Emptionis venditionis contractum interdum claudere. T. 7. c. 779. C.
Emptionis venditionis natura ansit, ut venditor rem faciat accipientis. T. 7. c. 836. B.
Emptionis, & venditionis appellationibus quomodo Veteres promiscuè usi sint. Tom. 7. c. 784. B.
Ex emptionis, & venditionis negotio ultro, citroque nascuntur actiones. T. 7. c. 733. D.
Emptionis substantia an consistat in pretio. T. 8. c. 326. D.
Emptionis natura quæ. T. 9. c. 363. C.
Emptionis, & venditionis natura est, ut vicissim satisdationes nullæ imponantur. T. 9. c. 40. A.
Emptionis vestis. Tom. 9. c. 73. C.

BIU Cujas

Emptionis similis est æstimatio, T. 9. c. 1294. D.
In contractu emptionis, venditionis an pares sint emptoris, & venditoris partes. T. 10. c. 192. D. E.
Emptioni pactum adjectum ex continenti obligat, Tom. 3. c. 277. E.
Emptioni similis est permutatio. T. 4. c. 704. E.
Emptioni, venditioni quàm proxima sit locatio, conductio, & an iisdem regulis contineatur. T. 5. c. 497. D.
Emptioni detrahere est ab ea recedere; adjicere contractui emptionis est intactâ substantiâ emptionis aliquid de accessionibus, de pedissequis emptionis pacisci. T. 4. c. 251. B.
Emptioni similis est æstimatio litis. Vide, Æstimatio litis.
Emptioni similis est permutatio. T. 10. c. 664. C.
Emptionem vitiat in materia dissensus. T. 1. c. 1218. A.
Emptionem non infirmat fraus in pretio. T. 1. c. 1186. E.
Quæ post emptionem ex intervallo pacta fiunt, aliquid adjiciunt emptioni, vel detrahunt. T. 3. c. 278. D.
Post emptionem perfectam fructus rei venditæ ad emptorem pertinent. T. 1. c. 394. E.
Emptionem, venditionem perfectam uter prior implere debeat, emptor, an venditor. T. 3. c. 672. D.
Emptionem non esse ereptionem, cum venditor vendit invitus, nisi forte vendat pignoris causâ. T. 2. c. 268. B.
Emptionem, venditionem a locatione, & conductione in quibusnam differre dicat auctor. Tom. 5. c. 519. D.
Emptionem pignoris in persona debitoris non consistere. T. 6. c. 91. D.
Emptionem, venditionem rescindi mutuâ conventione venditoris, re integrâ. T. 6. c. 95. D.
Emptionem nullam facit dissensus. T. 7. c. 785. E.
Emptionem, venditionem an error in pudicitia, vel integritate puellæ vitiet. T. 7. c. 751. C.
Ad emptionem contrahendam tria esse necessaria. Tom. 7. c. 696. B.
Actio ad distrahendam emptionem an competat emptori, qui mulierem emptam credidit virginem absque affirmatione venditoris. T. 10. c. 274. C. D.
Emptionem, venditionemque quod recipit, multo magis pignerationem. T. 10. c. 1022. B.
In emptione tantùm intervenit arra, non in locatione. T. 3. c. 104. E.
Ab emptione quando licet discedere. T. 1. c. 772. C.
In emptione duobus temporibus bona fides exigitur. T. 1. c. 1121. D.
In emptione, & venditione licet contrahentibus se invicem circumscribere. T. 2. c. 1132. B.
In emptione, & venditione bona fides exigitur & contractus, & traditionis tempore. T. 4. c. 631. B.
In emptione mera quid inspici debet, & in emptione, quæ fit pignoris causâ. T. 4. c. 991. A. B.
In emptione bonorum præfertur is, cui major pecunia debetur. T. 4. c. 1259. D.
In emptione, & venditione annulus arræ nomine dari solebant. T. 5. c. 559. E.
In emptione quæ cautio emptori a venditore præstanda sit. T. 5. c. 501. D.
Emptione sub disjunctione factâ, cujusnam sit electio. T. 5. c. 508. C.
In emptione, venditione discretam esse mercem a pretio, discretum venditorem ab emptore, non in permutatione. T. 5. c. 501. A.
Emptione contractâ an res in emptionem tradita possit pro emptore usucapi ex lege commissoriâ. T. 5. c. 740. D. E.
In emptione dominium rei transferre non est necesse. T. 7. c. 693. C.
Ab emptione quando recedi possit. T. 7. c. 694. B.
In emptione præsumitur plerumque colliditas, aut gratia. T. 7. c. 670. E.
De emptione cautiones. Tom. 7. c. 154. E.
Ex emptione ipso jure nullam ex empto actionem esse. T. 7. c. 786. A.
De emptione, quam quis alteri facit, vel sibi sub alterius nomine, vel aliena pecunia. T. 9. c. 384. B. & seq.
De emptione contrahenda. T. 9. c. 363. B. & seq.
In emptione quæ exiguntur. Ibid. B.
Ab emptione quando liceat discedere. T. 9. c. 371. D. & seq.
In emptione, & locatione arbitrium non sumitur pro arbitratu boni viri, secus in aliis contractibus bonæ fidei. T. 10. c. 653. B.
Emptiones imaginariæ olim frequentissimæ erant. T. 8. c. 388. C. hodie desierunt esse in usu. Ibid. C.
In emptionibus a servo factis cujus, & cur mens, voluntas fides, & scientia spectanda sit. T. 5. c. 742. E.
In emptionibus, & venditionibus vectigal quod ærario inferebatur. T. 5. c. 1018. D.
In emptionibus, venditionibus an semper leges dicantur a venditoribus. T. 5. c. 506. A.
In actionem ex empto veniunt usuræ post traditionem. Tom. 1. c. 395. A.
Ex empto actio de peculio est prætoria, non civilis. Tom. 6. c. 719. C.
Ex empto actioni etiam inesse redhibitionem rei venditæ, & quando. T. 7. c. 751. B.
Ex empto actionem concurrere cum omnibus condictionibus. T. 7. c. 752. D.
Ex empto obligatio tam civilis est, quàm naturalis. T. 9. c. 52. B.
Actio ex empto quo casu cum domino est, ut aut emptioni stet, aut ab emptione discedat. T. 10. c. 271. C.
Actio ex empto est redhibitoria, rescissoria, æstimatoria. T. 10. c. 444. E.
Actio ex empto per procuratorem nobis non adquiritur, per nuntium, aut epistolam adquiritur. T. 10. c. 659. C.
Actione ex empto an possit agi, ut redhibeatur ob morbum, vel vitium latens. T. 10. c. 760. C.
Ex empto actio est perpetua. T. 10. c. 764. E.
Actio ex empto, & actio ex vendito sæpe sumuntur utralibet pro altera. T. 10. c. 768. D.
Ex empto agi ad rescindendam venditionem obsurdum videtur. T. 10. c. 1031. D.
Emptor bonorum. T. 1. c. 250. C. D.
Emptor an condictione furtivâ de peculio teneatur. T. 1. c. 1473. C.
Emptor malæ fidei de evictione actionem non habet. T. 2. c. 1324. B.
Emptor malæ fidei quis. T. 1. c. 1142. C.
Emptor malæ fidei de fructibus perceptis tenetur. Tom. 2. c. 651. A.
Emptor repellitur exceptione doli mali, si agat ex stipulatu. T. 1. c. 1377. C.
Emptor ut pretium, ita & arram dat, non venditor. T. 3. c. 104. E.
Emptor pretium minori solvere cogitur, quasi æs alienum. T. 1. c. 1001. C.
Emptor si pretium non solverit, fundus inemptus esto. T. 1. c. 1412. A. B.
Emptor, & venditor quando simul puniuntur. T. 4. c. 851. C.
Emptor sive sciat, sive ignoret indistinctè tenetur, sed cum moderamine. T. 4. c. 948. B. & seq.
Emptor, & venditor in quo differunt. T. 4. c. 659. B.
An emptor teneatur actione empti, qui manumisit. T. 4. c. 665. B.
qua actione quis potest petere æstimationem servi. Ibid. c. 666. A.
Ubi emptor fecit contra legem venditionis, an venditori sit pœnæ per-

BIU Cujas

persequutio in stipulationem deductæ. T. 4. c. 662. D.
Emptor contractui legem dicit, non venditor. T. 4. c. 107. A.
Emptor. Vide, Venditor.
Emptor, qui auctorem non laudavit in evictione, dolo malo fecisse videtur. T. 5. c. 872. B.
Emptor, & donatarius in quo differunt. T. 5. c. 1194. E.
Emptor, & venditor in quibusnam differant. T. 5. c. 650. C.
Emptor ne in monumentum, quod emit, inferat quos volet, pacto caveri an possit. T. 5. c. 389. B.
Emptor an hereditatis sumptus, litis causâ factos, repetere possit. T. 5. c. 577. A.
Emptor quandonam sibi de cautione damni prospicere possit, & debeat. T. 5. c. 649. B.
Emptor quandonam legem contractui dicere videatur. T. 5. c. 518. B.
Emptor cur prohiberi possit sepelire mortuum in fundo empto. T. 5. c. 389. C.
Emptor jure civili non succedit in vitium venditoris. T. 6. c. 828. A.
Emptor quibus casibus adversùs suum auctorem regressum non habeat. T. 6. c. 1026. B.
Emptor bonæ fidei, Vide, Bonæ fidei emptor.
Emptor poterit ex empto vendito illum damnare, si non tradat. T. 6. c. 172. B.
Emptor, qui petit mercem, nihil agit, nisi offerat pretium. T. 6. c. 368. E.
Emptor hereditatis vicem heredis obtinere æquissimum videtur. T. 6. c. 94. B.
Emptor, qui ante traditionem rei venditæ, & solutionem pretii rem venditam subripuit venditori, tenetur actione furti. T. 6. c. 145. E.
Emptor usuras temporis futuri, quod scilicet fluxit post emptionem nominis fiscalis, & solutionem pecuniæ fisco debitæ, ab eo, cujus nomen emptum est, petere non potest. T. 6. c. 692. D.
Emptor an possit servum retinere, & de peculio agere, si nolit venditor pretia rerum amotarum reddere. T. 6. c. 538. E. & c. 539. A.
Emptor fundi an dominium fundi vindicare debeat non secundùm antiquos, sed secundùm novos terminos. T. 6. c. 519. E.
Emptor nisi sciens alienum esse fundum emerit, non præstat evictionem fundi venditor. T. 7. c. 722. D.
Emptor bonæ fidei, & malæ fidei quis sit. T. 7. c. 703. A. B. C.
Emptor non aliter fit, nisi soluto pretio, dominus. T. 7. c. 690. A.
Emptor an contentus esse debeat parte adjudicatâ venditori pro diviso, si emerit partem pro indiviso. T. 7. c. 1368. C.
Emptor an, & quando doli nomine venditori teneatur actione ex vendito quanto pluris. T. 7. c. 765. A.
Emptor an possit agere in rem. T. 7. c. 733. E.
Emptor an post traditionem rei venditori usuras pretii præstare debeat. T. 7. c. 775. C.
Emptor ante pretii totius solutionem an possit agere ex empto rem sibi tradi. T. 7. c. 767. C.
Emptor cogitur pretium facere accipientis. T. 7. c. 828. A. & c. 837. B.
Emptor an cogatur stare locationi. T. 7. c. 769. D.
Emptor cujus legis beneficio pecuniam rei venditæ debere desinat. T. 7. c. 814. A.
Emptor est successor rei, non juris. T. 7. c. 391. E.
Emptor actione ex vendito conventus an pretium solvere cogatur, an verò alterius rei præstatione defungi, & se liberare possit. T. 7. c. 735. A.
Emptor, evicto sibi servo, an ultra duplum actione ex empto, vel ex duplæ stipulatione a venditore consequi possit. T. 7. c. 755. C. D.
Emptor noxali judicio condemnatus servi empti nomine, qua actione experiatur adversùs venditorem. T. 7. c. 754. C. D.
Emptor probare debet, servum ex veteri vitio ante venditionem fugisse. T. 7. c. 868. D.
Emptor quando potiùs agat in id, quod interest, quàm de re empta tradenda. T. 7. c. 734. C.
Emptor quando utatur accessione venditoris. T. 7. c. 396. D. E.
Emptor quando usuras pretii venditori dependat. T. 7. c. 737. D.
Emptor si mihi rem a me venditam leget, an legatum valeat. T. 7. c. 1024. B.
Emptor unus si sit, & duo venditores, & unus venditor alteri venditori heres exstiterit, quid fiat. T. 7. c. 749. B.
Emptor bonæ fidei potest usucapere rem emptam. T. 8. c. 780. D. quando teneatur actione hypothecaria. Ibid. c. 781. B.
Emptor quis præferatur in vendendis bonis creditoris. T. 8. c. 533. A.
Emptor an fundum apprehendisse videatur, quem ei venditor eminus ex turre aliqua demonstravit. T. 8. c. 252. D.
Emptor, si jusserit rem deponi in domo sua, an possidere eam videatur. Ibid. D.
Emptor, si rem emptam accepit ex causa lucrativa, an integra sit ei actio ex empto. T. 8. c. 346. E.
Emptor hereditatis omnia onera subit, etiam quod venditori defunctus debuit. T. 9. c. 61. D.
Emptor malæ fidei quis dicitur. T. 9. c. 1033. D.
Emptor hereditatis. T. 9. c. 39. A. & seq.
Emptor an possit expellere conductorem ædium. T. 9. c. 407. E.
Emptor moram facit, etiam non interpellatus. T. 9. c. 381. E.
Emptor, & donatarius in quo differunt. T. 9. c. 1335. D. E.
Emptor fiduciarius servi. T. 9. c. 970. B.
An emptor possit usucapere rem peculiarem, quam servus insciente domino vendiderit. T. 10. c. 86. D.
Quo casu emptor rei furtivæ furti teneatur. T. 10. c. 87. A.
Emptor an possit usucapere rem, quam emit a furioso, quem ignorabat furere. T. 10. c. 240. B.
Emptor si tempore sit exclusus actione redhibitoria, competet ei æstimatoria. T. 10. c. 662. A.
Emptor si vindicat, nihil consequetur sumptuum nomine, nisi aliud convenerit. T. 10. c. 718. B.
Emptor an cogatur pretium solvere voluntate venditoris. T. 10. c. 749. A.
Emptor, qui stipulatus est, vacuam sibi possessionem tradi, an actione ex stipulatu possit petere fructus perceptos post venditionem. T. 10. c. 752. D.
Emptor a venditore multum distat. T. 10. c. 760. A.
Emptor non aget de evictione ex empto, nisi pretium adnumeraverit. T. 10. c. 759. E.
Emptor nunquam stipulatur supra duplum. T. 10. c. 761. C.
Emptor servi ob aliquod servi vitium aliquid a venditore obtinuit deinde totus servus evincitur, quid fiet. T. 10. c. 761. D.
Emptor nisi pretium offerat, obsignet, solvat, non est actio ex empto. T. 10. c. 765. E.
Emptor si pretium repræsentaverit ultra re non accepta, quam sit habiturus actionem. T. 10. c. 766. B.
Emptor, nisi statim post traditionem rei pretium solvat, debet ex eo tempore usuras pretii. T. 10. c. 767. D.
Emptor an possit dare ex promisso reum locupletem pretii nomine. T. 10. c. 768. C.
Emptor, qui emit a fisco, statim securus est, nec necessaria est præscriptio quinquennii. T. 10. c. 902. A.
Emptor hereditatis vicem heredis obtinet. T. 10. c. 936. E.
Emptor votum generat emendi minoris, & venditor pluris vendendi. T. 10. c. 1005. A.
Emptor an possit censeri fraudatus. T. 10. c. 1005. D. E.
Emptor venditori qua actione teneatur. T. 10. c. 1012. C.

BIU Cujas

Emptor non liberatur numerando alienam pecuniam, Tom. 10. c. 1017. A.
Emptor, qui agit redhibitoriâ debet rem restituere venditori. T. 10. c. 1031. C.
Emptoris, & venditoris tres differentiæ. T. 1. c. 1458. A.
Emptoris conditio melior est, quàm tertii creditoris. Tom. 4. c. 952. A.
Emptoris nomine quilibet successor rei significatur ex tabulis, heredis nomine successor juris. T. 4. c. 893. D.
Emptoris an sit electio in duobus Stichis in emptionem deductis, an verò venditoris. T. 5. c. 505. B.
Emptoris, & venditoris munere idem homo fungi non potest. T. 6. c. 90. D.
Emptoris prioris quando potior causa est. T. 6. c. 92. D.
Emptoris jus an mutare possit divisio inter alios facta. T. 7. c. 1368. B.
De emptoris hereditatis dolo. T. 9. c. 367. D.
Emptoris, & venditoris vocabula, an rite confundantur. T. 10. c. 33. D.
Emptoris, & venditoris dispar est ratio respectu *l. 2. Cod. de rescin. vendit.* T. 10. c. 192. A.
Emptoris opinio quo casu plus valeat, quàm veritas. Tom. 10. c. 240. D.
Emptoris dolo venditione servi extortâ, an valeat servi manumissio. T. 10. c. 282. C.
Emptoris an omnis utilitas æstimetur. T. 10. c. 753. C.
Emptori venditio nec sit lucrum, nec onus venditori. T. 1. c. 1444. B.
Emptori nemo habet jus offerendi pretii. T. 3. c. 474. E.
Emptori licet, quod pluris est, minoris emere, si potest; & vendito ri licet, quod minus est, pluris vendere. T. 4. c. 963. B. C.
Emptori competit actio ex empto vendito. T. 4. c. 967. A.
Emptori ob evictonem quis teneatur, tutor, an adolescens in rei venditione. T. 4. c. 971. A.
Emptori, aut donatario an prosit emptio, aut donatio tandiu solum, quandiu venditor, aut donator vivit. T. 5. c. 60. A.
Emptori an satis cautum sit de damno, quod ante traditionem contigerit, actione ex empto. T. 5. c. 649. C.
Quibus casibus emptori non competat adversùs venditorem de evictione actio. T. 6. c. 1026. B.
Emptori quando adesse debet venditor. T. 6. c. 9. C.
Emptori actio ex locato pensionum nomine post venditionem an cedenda sit. T. 7. c. 769. E.
Emptori actio empti quando competat. T. 7. c. 733. D. & seq.
Emptori adversùs venditorem quando competat actio ex stipulatione. T. 7. c. 755. C.
Emptori an prosit ignorantia. T. 7. c. 888. A.
Emptori, aut conductori quod placet, in dubio sequendum. T. 7. c. 1470. A.
Emptori non cavens venditor cautionibus solennibus, an plus duplo teneatur. T. 7. c. 753. E.
Emptori, offerenti pretii partem, an competat actio ex empto rem sibi tradi. T. 7. c. 767. D.
Emptori quandiu non cautum videatur. T. 7. c. 754. A.
Emptori venditor in re tradenda, præstare debet, ut in interdictis possessoriis, in lite de possessione potior, & superior sit. Tom. 7. c. 755. B.
Emptori si res vendita, vacua, & libera non præstetur, competit actio quanti interest. T. 7. c. 737. A. B.
Emptori solutionem partis non parere actionem ex empto ad rem sibi tradendam. T. 7. c. 768. A.
Emptori solutionem partis non parere actionem ex empto, re traditâ evictâ, ad integrum pretium restituendum. Ibid. A.
Emptori hereditatis quæ actiones competunt. T. 9. c. 366. D. quæ in emptorem cessant. Ibid. D.
Emptori quænam actiones competant. T. 10. c. 520. E.
Emptori subvenitur, si dimidio plus emerit. T. 10. c. 655. C.
Emptori si displiceat res empta, qua actione aget, ut cogat venditorem eam recipere. T. 10. c. 760. B.
Emptori actionis an detur utilis actio in debitores hereditarios. T. 10. c. 999. B. C.
Emptori quænam detur optio, cum de rescindenda venditione agitur. T. 10. c. 1005. B. C. & c. 1020. D.
Eâdem actione agitur de evictione in id, quod interest, re evictâ emptori. T. 10. c. 1015. D.
Emptori, sicut venditori, an detur restitutio. T. 10. c. 1043. C.
In emptorem an jus accrescendi transeat. T. 3. 338. C. D.
Ad emptorem *l. 2. de rescind. vend.* malè porrigi. T. 3. c. 468. B.
Emptorem delegare, & delegare, sive mandare actionem in emptorem in quo differunt. Tom. 4. c. 932. E.
In emptorem an competat exceptio doli. T. 5. c. 822. E.
Emptorem hereditatis non cogi satisdare, se satisfacturum creditoribus hereditariis. Tom. 7. c. 154. E.
Emptorem noxali judicio condemnatum servi nomine, ex empto actione id tantùm consequi, quanti minimo defungi potuit. T. 7. c. 754. A. B.
In emptorem non transit jus heredis, sicut nec in eum, cui heres in jure hereditatem cessit. T. 10. c. 311. A.
Emptorem inter, & venditorem sine census, & reliquorum onere, pactiones sunt illicitæ; creditorem inter, & debitorem non sunt penitus illicitæ. T. 10. c. 657. B. C.
Emptorem corporis inter, & emptorem juris differentia. T. 10. c. 999. D.
Pro emptore. T. 1. c. 1139. A. & seq.
Ab emptore si conveniatur nomine evictionis pro sua parte, an exceptione doli mali oppositâ poterit desiderare ab emptore, ut sibi cedat emptor actiones adversùs coheredem, qui pro sua parte nihil solvit. T. 4. c. 183. C.
Emptore inopiâ laborante propter incendium, quomodo venditor pecuniam ab eo petat. T. 5. c. 959. A.
Emptore agente ex stipulatu, fundum dari, an fructus postea capti etiam in eam actionem veniant. T. 7. c. 738. A.
Emptore beneficio novarum tabularum liberato, traditio rei venditæ an rescindenda sit. T. 7. c. 814. D. E.
Pro emptore quis possideat. T. 7. c. 224. A.
De emptore bonæ fidei, qui rem minoris emit sine decreto. T. 9. c. 612. E. & c. 613. A.
Pro emptore possidere. T. 9. c. 160. C. & seq.
Emptore partem pretii offerente, venditor utitur retentione rei, oppositâ exceptione doli mali quasi pignoris jure. Tom. 10. c. 765. E.
Emptores fructuum accipiuntur interdum pro conductoribus. T. 7. c. 1325. C.
Emptores fructuum pro conductoribus, seu colonis. T. 7. c. 315. A.
Emptores hereditatis a fisco quibus actionibus tenentur. T. 9. c. 366. E.
Emptum si non tradatur, aut mancipetur, venditor cogi potest. T. 1. c. 374. D.
Emptum est species, paratum est genus. T. 7. c. 1158. C.
Ἐναντιοφανὲς uti explicandum sit. T. 3. c. 65. B.
Encapito antestari quid sit, explicatur. T. 3. c. 675. D.
Encapito quid significet. T. 7. c. 612. B.
Encaustum, vel encautum quid sit. T. 10. c. 840. E.
Encaute, encauta, & encautaria quæ sint, T. 2. c. 838. A.
Encautum. T. 2. c. 57. E.
Ἔνδον ἐντὸς. T. 3. c. 311. D.
Ἐνδοματικὰ quænam sint. T. 2. c. 684. B.
Encherir. T. 9. c. 1239. A.
Ἔνστασις figura. T. 6. c. 385. A. B.
Entamement deplaid, litis contestatio. T. 9. c. 113. A.

BIU Cujas

Entheata turba Bellonæ. T. 3. c. 289. D.
Entheca quid. T. 2. c. 1150. E.
Enthecæ vocantur dotes prædiorum, instrumenta prædiorum, causa repolita. T. 6. c. 671. C.
Enthecæ an dicantur instrumenta omnia, quæ prædiorum causâ re posita custodiuntur. T. 6. c. 747. D. E.
Enthecæ. T. 7. c. 1144. A.
Enumeratio personarum semper viriles partes facit. T. 4. c. 610. C.
Eparchica quæ sint. T. 3. c. 143. E.
Eparchicorum libri quid contineant. Ibid. E.
Eodem momento delatæ esse censentur duæ tutelæ, quæ eodem die delatæ sunt. T. 5. c. 427. B.
Ephesæus legislator præscriptionem 30. annorum introduxit. T. 9. c. 1030. E.
Ephetes quis dicatur. T. 2. c. 1095. E.
Ἐπιβολὴ quid sit. T. 2. c. 1170. C. & T. 3. c. 107. C.
Epidemetica quæ. T. 2. c. 972. C.
Epidemetica quomodo abrogantur. T. 2. c. 977. A.
Epigrammata, vel quid aliud infamiam alterius scribens, aut faciens qua actione conveniatur. T. 5. c. 754. A.
Epiphanius, Constantinopoleos Archiepiscopus. T. 3. c. 350. A.
Episcopale concilium quid, & cur eo habendo sint Episcopi diligentes. T. 6. c. 1001. B.
Ad Episcopalem curam quæ pertineant. T. 10. c. 822. E. & seq.
Episcopalia jura in quarta decimarum, & funerationum cujusque Parochiæ. T. 6. c. 913. C. quo tempore hæc jura præscribantur. Ibid. C.
Episcopalia jura quæ. T. 6. c. 908. C. D.
Episcopatus liberat curiâ. T. 2. c. 1119. C.
Episcopatus summum Sacerdotium dicitur. T. 6. c. 975. C.
Episcopatus plerique non subjacent Metropolitano, sed soli Romano Pontifici. T. 6. c. 916. D.
Episcopatuum unio ad summum Pontificem attinet. T. 6. c. 1012. E.
Episcopus ex Clero, vel ex Monasterio assumendus, non ex plebe. T. 2. c. 1040. A.
Episcopus ex Clericis, vel Monachis non ordinatur, nisi sex menses in clero permanserit. T. 1. c. 536. D.
Episcopus in litibus audiendis adjungatur Præsidi suspecto. T. c. 1123. B.
Episcopus, qui suffragium dedit, & qui accepit pari pœnâ coercentur. T. 2. c. 1047. B.
Episcopus neque uxorem, neque liberos habeat. T. 2. c. 1040. C.
Episcopus singulis annis inspiciat opera civitatis. Tom. 1. c. 540. D.
Episcopus feudum dare potest. T. 2. c. 1183. B.
Episcopus ad testimonium dicendum in jus vocari non potest. T. 2. c. 1147. A.
Episcopus exsequutionem suæ sententiæ non habet, sed tantùm cognitionem, & audientiam, & cur. T. 4. c. 838. A.
Episcopus dominus appellatur. T. 6. c. 776. B.
Episcopus legitimus clericorum judex. T. 6. c. 769. A.
Episcopus potest testamentum facere de his bonis, quæ habuit propria ante episcopatum. T. 6. c. 1042. B. C.
Episcopus nova feuda in Ecclesia introducere non potest. T. 6. c. 1031. B.
Episcopus jus visitationis non potest amittere. T. 6. c. 916. B.
Episcopus debita contrahens extra rem, & causam Ecclesiæ, Ecclesiam non obligat. T. 6. c. 1035. D.
Episcopus non potest a sede sua dejici ab Archiepiscopo sine auctoritate Synodi. T. 6. c. 921. E. & c. 922. A.
Episcopus clericorum judex ordinarius. T. 6. c. 788. B.
Episcopus de appellatione judicis delegati cognoscit. T. 6. c. 958. D.
Episcopus Parisiensis habet jurisdictionem temporalem, & Comitis vicem gerit. T. 6. c. 785. D.
Episcopus dicitur Sacerdos per eminentiam, quia summus est Sacerdos in sua Diœcesi. T. 6. c. 975. B. C.
Episcopus de clerico regradato potest cognitionem suscipere. T. 6. c. 772. E.
Episcopus procuratoris loco est, ideo Ecclesiæ potest meliorem conditionem facere, deteriorem non potest. T. 6. c. 1036. D. nisi alia sit loci consuetudo. Ibid. E.
Episcopus tenetur beneficia conferre intra sex menses a die vacationis computandos. T. 6. c. 860. A. aliàs ad Capitulum defertur collatio. Ibid. B.
Episcopus ante consecrationem plenam auctoritatem non habet. T. 6. c. 784. E.
Episcopus Xenodochii ordinationem habet. T. 6. c. 952. C.
Episcopi judicium vocatur Ecclesiæ judicium. T. 6. c. 924. D.
Episcopi unius testimonium fidem facit in judicio. T. 6. c. 856. C.
In Episcopi potestate non est reditus Ecclesiæ minuere, ut augeat suos, nisi ex consensu Archidiaconi. T. 6. c. 991. B. C.
Episcopi Parisiensis controversia adversùs Abbatem S. Genovefæ ob parochiam S. Stephani de monte. T. 6. c. 827. B. nunquam eam parochiam possedit. Ibid. C.
Episcopo relictum legatum ut valeat. T. 6. c. 1045. B. C. D.
Episcopo non licet prædia Ecclesiastica vendere sine consensu Capituli. Vide, Venditio prædiorum Ecclesiasticorum.
Episcopo morbo fontico laboranti datur adjutor, qui obeat munera Ecclesiastica. T. 6. c. 1004. E.
Episcopo non licet bona Ecclesiastica alienare sine consensu Capituli. T. 6. c. 1014. B.
Episcopo licet delegare alicui potestatem conferendi beneficii. T. 6. c. 1012. B.
Episcopo non conferente intra sex menses, collatio devolvitur ad Capitulum. T. 6. c. 999. B.
Episcopo Ecclesiæ siquid legatum sit, an Ecclesiæ relictum esse videatur. T. 7. c. 1324. D.
Ab Episcopo an appellare liceat. T. 10. c. 800. E.
Episcopi qui. T. 2. c. 21. B.
Episcopi non sunt in patria potestate. T. 2. c. 1119. C.
Episcopi monachi, tutores, vel curatores esse non possunt. T. 2. c. 1146. E.
Episcopi jurisdictionem non habent, nec apparitionem, nec exsequutionem. T. 2. c. 31. B.
Episcopi olim soli Sacerdotes. T. 2. c. 1033. C.
Episcopi extra Episcopem suam supra annum non absint. T. 1. c. 540. D.
Episcopi ut, & cur regradandi. T. 2. c. 1092. A. B.
Episcopi, vitiis clericorum conniventes, graviùs clericis puniuntur. T. 2. c. 971. E. & c. 972. A.
Episcopi, qui circa latus summi Pontificis agunt. T. 6. c. 776. C.
Episcopi donare non possunt supra modum Concilio Toletano præstitutum. T. 6. c. 1039. E.
Episcopi dum duos digitos erigunt, quid significet. T. 9. c. 1263. A.
Episcopi quo tempore invisunt custodias. T. 9. c. 1388. B.
Episcopi quomodo interrogentur. T. 10. c. 636. E.
Episcopi quinam sint. Tom. 10. c. 819. A.
Episcopi jurisdictionem non habent. T. 10. c. 822. A.
Episcopi, & clerici vetantur jurare corporaliter, sed non vetantur jurare ex scripto. T. 10. c. 897. E.
De Episcoporum ordinatione. T. 3. c. 454. D. E.
Episcoporum gradus. T. 2. c. 1041. A.
De Episcoporum judicio. T. 3. c. 491. C.
Episcoporum summus honos jus pallii. T. 6. c. 889. D.
In Episcoporum confirmationibus inquisitio morum præcedere debet. T. 6. c. 940. C.
Episcoporum est instituere, & destituere presbyteros, & ordinare recto-

BIU Cujas

rectores Parochianos : T. 6. c. 919. E. conficere chrisma baptismatis . Ibid. c. 920. C. consecrare basilicas, & altaria, Ibid. C.
Episcoporum jurisdictio non præscribitur a Diœcesanis, T. 6. c. 916. B.
Episcoporum electio literis consignanda . T. 6. c. 794. B.
Episcoporum est clericos inopes alere , T. 6. c. 987. C. D.
Episcoporum electio olim apud populum erat. T. 6. c. 833. A.
Episcoporum creatio favore populi Christiani. T. 9. c. 1452. B. C.
Ab Episcoporum sententiis quo casu non possit appellari . T. 10. c. 823. D.
Episcoporum ordinationes quomodo faciendæ ex decreto Concilii Milevitani . T. 10. c. 840. B.
De Episcoporum testimoniis plura . T. 10. c. 967. A. B.
Ab Episcopis res judicatæ ad effectum perduci debent a Præsidibus. T. 4. c. 838. A.
In Episcopis continentia major esse debet . T. 6. c. 974. C.
Episcopis tributa est audientia, non jurisdictio. T. 9. c. 1081. D.
Episcopis invitis non debet denuntiari testimonium . T. 10. c. 820. E.
Ab Episcopis , vel clericis adquisita , dum divino cultui dant operam, an patri adquirantur. T. 10. c. 821. D.
Episcopos sine Archiepiscopi literis in urbem non venire . T. 2. c. 1123. C.
Ad Episcopos pertinet rerum venalium cura. T. 6. c. 1023. A. B. C.
Ἐπισταθμία . T. 1. c. 1027. C.
Epistola aliud est, aliud libellus. T. 2. c. 505. D. & T. 9. c. 1099. D.
Epistola Divi Adriani . T. 1. c. 207. D.
Epistola viva quæ sit. T. 1. c. 770. E.
Epistola pro pacto . T. 1. c. 1462. E.
Epistola fideicommissaria quid est . T. 4. c. 540. A. non est quælibet & alia epistola. Ibid. B.
Epistola Divi Adriani tantùm scripta est de fidejussoribus , sed ex æquitate porrigitur quoque ad plures mandatores . T. 4. c. 957. C.
Epistola est tacitus nuntius . T. 5. c. 408. C.
Epistola stipulationem an faciat. T. 6. c. 709. C. D.
Epistola quæ inter præsentes pro stipulatione habetur. T. 6. c. 530. D.
Epistola habetur pro pacto, utroque consentiente in epistola , Ibid. D.
Epistola absenti missa utrùm debeat haberi pro constituta pecunia. T. 6. c. 610. A.
Epistola , & codicilli in quo differant . T. 7. c. 1144. E.
Epistola , & literæ in quo differant . Ibid. E.
Epistola habetur pro nuda pactione . T. 7. c. 668. C.
Epistola est tacitus nuntius, & contra nuntius est epistola loquens . T. 8. c. 325. C. D.
Epistola , qua quis declarat, se alii tradidisse, an possessorem eum faciat. T. 8. c. 311. D.
Epistola judicis non est sententia , T. 9. c. 1099. D.
Epistola non obligat, T. 10. c. 978. A.
Epistola, quæ rogat, mandatum est . T. 10. c. 988. E.
Epistola est mutus nuntius . T. 10. c. 1016. C.
Epistola an sit potior codicillis , T. 10. c. 1114. A.
Epistolares qui , & quot numero . T. 2. c. 936. D.
Epistolæ beneficium Divi Adriani an ad duos reos promittendi pertineat . T. 4. c. 1315. B.
Epistolæ Divi Adriani beneficium . T. 6. c. 451. B. Vide, Beneficium epistolæ Divi Adriani .
Epistolæ Divi Adriani exceptio . Vide , Exceptio epistolæ Divi Adriani .
Per epistolam manumissio dabatur. T. 6. c. 310. E.
Per epistolam rectè constitui pecuniam pro alio. Tom. 6. c. 57. B. C.
Ex epistola an nascatur obligatio, sed ex causa tantùm in epistola expressa. T. 6. c. 530. D.
In epistola fideicommissaria potest alii relinqui hereditas per fidei commissum verbis precariis , T. 9. c. 806. A.
Epistolæ, & literæ differunt . T. 1. c. 803. E.
Epistolæ testimoniales. T. 2. c. 1041. A.
Epistolæ formales, vel formatæ. Ibid. B.
Epistolæ canonicæ , & earum divisio . Ibid. B.
Epistolæ diptycæ . Tom. 3. c. 105. C.
Epistolæ commendatitiæ non obligant . T. 4. c. 536. E.
Epistolæ cautiones quæ sunt, T. 9. c. 1252. D.
Epistolæ comminationes . Vide, Comminationes epistolæ .
Epistolæ conventionales quæ. T. 9. c. 1252. E.
Epistolas qui in alterius fraudem scripserit, lege Corneliâ tenetur. T. 1. c. 510. B.
Epitheta Papiniani, ejusque laudes , & ornamenta quæ. T. 4. c. 3. B. C. D.
Epitonia . T. 1. c. 434. D.
Epocha quid sit . T. 3. c. 389. C.
Epomphalia . T. 3. c. 502. B.
Epulæ nundinariæ . T. 3. c. 99. E. & c. 100. A.
An equæ prægnanti, & furtivæ partus editus apud bonæ fidei emptorem ad illum pertineat . T. 10. c. 100. B. C.
Eques Romanus ejectus e numero judicum , quòd uxorem eam reduxisset, cui crimen adulterii intenderat . T. 10. c. 723. E. & c. 724. A.
Equestrem ordinem affectans quænam habere debeat. T. 3. c. 611. B. C.
Equi, cursui publico deputati , solis agitentur flagellis . T. 2. c. 988. B.
Equi . Vide , Equitium .
Equis cursualibus Provinciales ne pabula conferre cogantur . T. 2. c. 992. D.
Equis legatis, equas quoque legari. T. 1. c. 436. D.
De eo, qui equis alienis equas suas subjicit. T. 3. c. 365. C.
Equis legatis fetus post moram editi tantùm debentur : equitio verò legato, fetus quoque ante moram editi debentur, & cur. T. 4. c. 132. E.
Equis legatis non continetur equitium. T. 5. c. 1199. D.
Equis generosis si avenæ , & pabuli modus certus legatus sit, an debeatur, & præstandus sit . T. 7. c. 1318. C.
Æquitatis ratione, parere condictionem est condictione indebiti repeti. T. 4. c. 168. E.
Equites laticlavi . T. 3. c. 359. C.
Equites legionarii qui dicuntur. T. 9. c. 937. A. vexillarii qui sunt. Ibid. A.
Equites Romani, petentes a Principe veniam ætatis, mores suos probare priùs debeant apud Præfectum vigilum . T. 10. c. 858. B.
Ex equitibus Romanis sumebantur Præsides . T. 4. c. 833. A.
Equitii vindicatio . T. 7. c. 32. C.
Equitio legato fetus ante moram editi debentur . T. 4. c. 132. E.
De equitio alieno legato , T. 5. c. 1199. A.
Equitium, & equi in quo differant. Ibid. B.
Equitium nomen est collectivum. T. 5. c. 1198. E.
Equitum ordo in urbe secundus. T. 2. c. 948. B.
Equitum tria genera apud Gallos , *Chevaliers, Bannerets, Bacheliers.* T. 2. c. 1240. E.
Equitum Romanorum transvectio. T. 7. c. 117. D.
Equitum vexillatio . T. 9. c. 937. A.
Equo an duo, vel plures singuli in solidum uti possint. T. 7. c. 1350. A.
Equo legato, sequuntur ornamenta. T. 7. c. 1178. D.
Equorum legato non inest fetura . T. 5. c. 1199. A.
Equorum pompa . T. 7. c. 117. D.
Equos circenses qui in suos convertit usus, ut mulctandus . T. 2. c. 825. B.
Equum venalem si quis emptori expe-

experiendum dederit, & is interim ex eo quæstum fecerit, qua actione quæstus ab illo repetatur. T. 7. c. 857. E. & 858. A.
Equus publicus. T. 7. c. 117. D.
Eradicitus plus est, quàm radicitus. T. 4. c. 1263. C.
Erctum quid sit propriè. T. 1. c. 257. B.
Erciscundæ etymon. Ibid. B.
Erciscundæ familiæ qui agit, non confitetur, adversarium esse sibi coheredem. T. 3. c. 244. E.
Erciscundæ familiæ non nisi semel agi potest. T. 1. c. 378. E.
Erciscundi ex quorumnam sententia ji sint, quibus mediam viam sequi amicum, & familiare sit. T. 5. c. 380. E.
Eremitæ propriè qui sint. T. 2. c. 1038. D.
Eremodicii pœnæ quæ. T. 9. c. 134. C.
Ex eremodicio damnari, & ex contumacia damnari paria sunt. T. 1. c. 995. D.
De eremodicio quædam. T. 10. c. 799. B. C.
Eremodicium quid. T. 1. c. 995. B. & T. 4. c. 875. D. & T. 10. c. 789. C.
Eremodicium, & vadimonium quo dissident. T. 1. c. 995. B.
Eremodicium, actore, vel reo absente, contrahitur. Ibid. B.
Eremodicium contrahere qui dicantur. T. 7. c. 160. C.
Eremodicium quando contrahit actor. T. 9. c. 134. C.
Eremodicium quando ab utraque parte contrahitur. T. 9. c. 136. E. & c. 137. A.
Eremodicium quid. T. 9. c. 135. A. innumeri confundunt vadimonium, & eremodicium, & litem contestatam. Ibid. A.
Ereptitia legata. T. 1. c. 812. A.
Ereptitia legata quæ dicuntur. T. 7. c. 1232. B. ereptitiæ hereditates. Ibid. B.
Ereptitia adquiruntur fisco sine possessione. T. 9. c. 103. C.
Ereptitia quid distent a caducis. T. 10. c. 478. B.
Ereptitium quid. T. 1. c. 329. D.
Ereptitium quid sit. T. 7. c. 1477. D. E. quomodo distet a caduco. Ibid. E. an fisco vindicetur. Ibid. E.
Ereptoria quæ dicuntur. T. 9. c. 797. B.
Ereptoria appellantur caduca, quæ ut indignis auferuntur a fisco. T. 9. c. 906. B.
Ereptorium legatum. T. 9. c. 797. B.
Ergasterium pro cella meretricis. T. 9. c. 1424. E.
Ergolabi. T. 9. c. 397. D.
Ergolabi sunt operum redemptores. T. 10. c. 662. C.
De ergolabis, seu redemptoribus litium. T. 3. c. 211. E.
Ergolabos inter, artifices, & architecto differentia. T. 10. c. 1033. C.
Eripere quid. T. 1. c. 1119. D.
Eripi, & ereptitia quid dicatur. T. 10. c. 478. B.
Ermineuticon quid sit. T. 7. c. 896. E.
Erit, & *est* articuli. T. 8. c. 577. B. ad præteritum tempus trahuntur. Ibid. C.
Erogari non minus debet, quàm jussit testator. Tom. 4. c. 877. C. quid si plus. Ibid. C. modus servandus quis. Ibid. D.
De erogatione pecuniæ sententia Joannis veteris glossatoris quæ. Ibid. C.
Erogationes voluptuariæ patri non imputantur. T. 9. c. 309. B.
Erogationes justæ quæ. Ibid. A. B.
Erogationes finem num faciat testatoris voluntas. T. 4. c. 877. C.
Erogationibus justis cum in rem patris convertit pecuniam filius, quam patris injussu mutuam sumpsit, cessat actio quod jussu, & competit de in rem verso in patrem. T. 9. c. 309. A.
Errans in re, & errans in persona in quo differant. T. 7. c. 573. E.
Errans in suo statu fideicommissum an relinquere possit. Tom. 7. c. 962. E.
Errans rei suæ dominium non amittit. T. 9. c. 220. B.
Errans in causa traditionis dominium amittit. Ibid. B.
Errans in persona dominium non amittit. Ibid. B.
Errans in re ipsa, reive dominio, dominium non amittit. Ibid. A.
Qui errant, neque sensisse, neque consensisse dicuntur. T. 6. c. 4. E.
Errantes non posse videri sentire, aut consentire. T. 7. c. 96. C.
Errantes non consentiunt. T. 7. c. 96. C. & c. 129. D.
Erranti is comparatur, qui dubitat. T. 1. c. 1255. A.
Erranti datur condictio, non donanti. T. 4. c. 257. D.
Erranti in facto venia datur. T. 4. c. 815. E.
Erranti, & ignoranti ex justa causa quàm æquum sit subveniri. T. 5. c. 474. B. C.
Erranti in re non datur communi dividundo utilis. T. 7. c. 574. D.
Erranti sua signa non nocent, neque subscriptiones. Tom. 10. c. 1020. C.
Errantibus in facto subvenitur, non ignaris. T. 7. c. 895. C. D.
Errantibus in calculo an detur condictio. T. 9. c. 227. A.
Errantis nulla est voluntas. T. 5. c. 906. C.
Errantis nullus est consensus. T. 6. c. 1072. B.
Errare non est turpe, sed in errore perseverare turpissimum. T. 10. c. 124. B.
Qui errat, non contemnit jus. T. 4. c. 1495. B.
Errat in jure, qui parentes quidem suos scit, jus autem cognationis se habere nescit. Tom. 5. c. 629. B.
Errat in facto, qui nescit a quibus parentibus natus sit. Ibid. B.
De eo, qui erravit in re. T. 7. c. 573. C. D.
Erro est pusillus fugitivus. T. 7. c. 753. A.
Error jus facit. T. 3. c. 265. D.
Error juris usucapionem impedit, facti error usucapionem parit. T. 1. c. 1138. D.
Error juris lucro non adficit, sed damno liberat. T. 3. c. 137. D.
Error juris quenquam non subjicit pœnæ, neque subducit. Ibid. E.
Error supinus. T. 1. c. 1210. A.
Error in nomine proprio an stipulationem vitiet. T. 1. c. 1184. E.
Error in materia, vel in forma non vitiat stipulationem. T. 1. c. 1177. C.
Error calculi an retractari possit. T. 2. c. 643. B.
Error facti, idest, rei gestæ, excusat. T. 2. c. 53. D.
Error propriè est ignorantia facti. T. 4. c. 502. D.
Error Alciati, qui est in titulo de officio Præsidis. T. 4. c. 832. D.
Error facit legatum, aut fideicommissum inutile. T. 4. c. 534. A.
Error facti non obstat usucapioni. T. 4. c. 636. C. error juris eam impedit. Ibid. C.
Error facti quando nocet, & quando non nocet. Tom. 4. c. 1430. A. & seq.
Error facti & nihil est magis contrarium confessioni, quàm error facti. T. 4. c. 507. B.
Error facti nec maribus quidem in damnis, vel compendiis obest. T. 4. c. 1429. E.
Error falsæ causæ non parit usucapionem, si errorem traditio non sequuta sit. T. 4. c. 632. B.
Error juris civilis militem excusat. T. 4. c. 815. C.
Error juris quando locum habet, & excusat. T. 4. c. 381. A.
Error juris condicentibus indebita soluta nocet. T. 4. c. 1431. C. qui condicit, quod solvit, id agit, ut adquirat, quod amisit, non ut quod suum est, non amittat. Ibid. C.
Error juris in compendiis, quandoque rusticis non nocet, maximè si jurisconsulti copiam non habuerint. T. 4. c. 1432. A. sententia Menandri est, non licere ignore leges naturæ. Ibid. D.
Error juris quando nocet, & quando non, item error facti. T. 4. c. 1430. A. & seq.
Error juris gentium non remittitur. T. 4. c. 813. A.
Error juris nocet in compendiis, non in damnis rei suæ. T. 4. c. 1302. D.

BIU Cujas

Error juris. Vide, Juris error.
Error testatoris cur legato officit. T. 4. c. 535. D.
Error testatoris quando facit jus. T. 4. c. 1250. D.
Error Triboniani. T. 4. c. 213. B.
Error juris filiæ non prodest, ut error facti. T. 5. c. 1111. E.
Error, & ignorantia in mandato per delegationem facto, an solutionem, & liberationem impediat. T. 5. c. 474. A. B.
Error juris, aut error facti an ad usucapionem prosint. T. 5. c. 745. D.
Error falsæ causæ an pariat usucapionem. T. 5. c. 748. B.
Error in arbitro eligendo cuinam noceat. T. 5. c. 187. B.
Error justus facit, ut emptio, & traditio nullam erranti & possessionis, & usucapionis occasionem præbeat. T. 5. c. 744. D.
Error juris non inducit condictionem, sed tantùm error facti. T. 5. c. 939. A.
Error, vel ignorantia facti an noceat. T. 5. c. 628. C.
Error non dat, vel prorogat jurisdictionem, quia non consentiunt, qui errant. T. 6. c. 4. D.
Error habet in se ignorationem, quæ est scientiæ contraria. Ibid. D. E.
Error testatoris an jus mutet. T. 6. c. 601. A.
Error heredis an jus mutet. Ibid. A.
Error gestoris an vitiet, aut mutet veritatem. T. 6. c. 839. A.
Error est voluntatis argumentum. T. 6. c. 562. C.
Error, & imperitia defuncti jus facit. T. 7. c. 967. A.
Error in compendiis, & in lucris nocet, in damnis rei suæ amittendæ non nocet. Tom. 7. c. 521. D.
Error in nomine non corrumpit legatum, nec stipulationem. T. 7. c. 244. E.
Error in materia in emptione, venditione, utriusque contrahentis an vitiet eam. T. 7. c. 697. B.
Error a cursu solari recedentium æquinoctiorum, & solstitiorum, & qui de eo exactè scripserunt. T. 8. c. 559. D.
Error juris in damnis non nocet. T. 9. c. 225. B.
Error Latinis est dubitatio. T. 9. c. 227. A.
Error juris gentium neminem excusat, si incestum commiserit jure gentium. T. 9. c. 447. D.
Error juris civilis excusat. Ibid. E.
Error facti in damnis non differt ab errore juris, in lucris est differentia. T. 9. c. 102. E. & c. 103. A.
Error facti excusat omnes in nuptiis contrahendis. T. 9. c. 447. E.
Error juris nulli nocet. T. 10. c. 469. D.
Error in materia an vitiet emptionem. T. 10. c. 531. E.
Error in substantia an vitiet stipulationem. T. 10. c. 533. B.
Error facti an excuset. T. 10. c. 836. D.
Error juris an noceat in damnis. Ibid. E.
Erroris cognitio, & consilii mutatio sunt optimus pœnitendi portus. T. 6. c. 940. D.
Errorem juris plus valere, quàm rem ipsam, & veritatem. T. 1. c. 1132. D.
Errorem advocati reum corrigere posse intra triduum. T. 1. c. 526. D.
Inter errorem in re, & errorem in persona differentia. T. 5. c. 909. A.
Per errorem quod solvit debitor, an id condicere possit. T. 4. c. 1324. C.
Per errorem siquis plus, quàm deberet, solvisset, in quemnam tunc actio competat, quæritur. T. 4. c. 926. E. & seq.
Per errorem si quis procuratori, nomine domini, quasi debitam pecuniam domino, solverit, quid. T. 4. c. 927. B. C.
Errorem falsæ causæ non parere usucapionem. Tom. 9. c. 998. C.
Per errorem si debitor in disjunctivis solvit utrumque, putans se utrumque debere conjunctim, quæritur, an sicut habebat solvendi electionem, si non erraſſet, habeat etiam condicendi, quem velit, electionem. Tom. 9. c. 227. D.
Errore justo vassallum excusari, qui fidelitatem non fecit. T. 2. c. 1311. A.
Errore soluti repetitio est, & consulto soluti donatio est, non repetitio. T. 4. c. 1452. B.
Errore solvens repetere an possit. T. 5. c. 816. D.
Errore lapsi restituuntur. T. 8. c. 820. C.
De errore juris. T. 7. c. 565. C.
Errore qui vendidit, vel promisit, quomodo se liberet. T. 10. c. 755. E. & c. 756. A.
Errores quidam novi. T. 3. c. 186. A.
Errores ex notis creati. T. 3. c. 228. A.
Errores Græcorum in *titul. qui pot. in pign. hab.* Tom. 3. c. 320. D.
Errores quidam, qui in forum irrepserunt, damnati a Cujacio. T. 10. c. 972. C.
Eruditio evelli non potest: est enim habitus. T. 3. c. 249. C.
Escheveau. T. 9. c. 1199. D.
Eschoite, κλῆρος, sors hereditas. T. 3. c. 121. B.
Eschoite hereditas est. T. 9. c. 910. C.
Escrove. T. 9. c. 1389. D.
Escuiers apud Gallos, Latine dicuntur Comites sacri stabuli. T. 2. c. 907. B.
Esculentorum, & quæ victus quotidiani sunt, rerumque paternarum venditionem, & donationem lex Julia repetundarum non prohibet. T. 5. c. 734. C.
Espaves, vaga animalia. T. 2. c. 835. E.
Esse cum Imperio, latinè quid. T. 8. c. 586. E. & c. 587. A.
Essentiæ partes geminæ. T. 3. c. 452. C.
Esto est verbum directum. T. 10. c. 211. B.
Esturgeon poisson, latinè Silurus. T. 9. c. 589. E.
Esuriales feriæ quæ erant olim. T. 9. c. 1388. B.
Et articulus nunquam admittit accessionis significationem. T. 7. c. 1386. B.
Etymologia a Stoicis cur introducta est. T. 7. c. 1160. E. admittunt Jurisconsulti. Ibid. E.
Evacuatoria quid propriè. T. 2. c. 685. D.
An se. per evanescant, quæ ab initio constiterunt, si in eum casum incidant, a quo incipere non potuerunt. T. 10. c. 526. D.
Evangelia Dei ad jusjurandum excipiendum adhibita. T. 2. c. 1283. D.
Evangelistæ domini quadrigæ. T. 1. c. 1373. B.
Evangelium populo legendum. T. 2. c. 1109. E.
Evangelium Beati Joannis *In principio erat Verbum* in electione Regis Romanorum Electoribus proponi. T. 2. c. 1357. B.
Εὐχαριστία tantùm dicitur, non viaticum. T. 6. c. 1064. B. exhibetur in pane non fermentato. Ibid. B.
Is, cui evectio data est, a canali publico ne deflectat. T. 2. c. 989. C.
Evectiones a quibus dantur. T. 2. c. 890. C.
Evectiones ab omnibus postulandæ, & quæ sint evectiones. T. 2. c. 988. D. E.
Evectionum commercio interdicitur. T. 2. c. 890. D.
Eventus litis, utilis, an inutilis actio fuerit, demonstrat. T. 5. c. 687. A.
Everriculum omnium malitiarum actio de dolo. T. 7. c. 653. B.
Eversores qui proprie sint. T. 2. c. 646. C.
Re evictâ, actio evictionis contra venditorem domino non datur invito procuratore. T. 4. c. 917. B.
An evictâ re jure pignoris, possit uterque heredum conveniri ab emptore ex stipulatione interposita nomine evictionis. T. 4. c. 182. E. causa pignoris est individua. Ibid. D.

BIU Cujas

Evictâ fundi parte incertâ, an æstimatio fiat pro bonitate ejus partis, quæ nulla exstat. T. 5. c. 872. A.
Evictâ accessione, simplam, evictâ re principali, duplam venditor præstare debet. T. 7. c. 757. A.
Re evictâ emptori, non aliter datur regressus ad venditorem, quàm si lite motâ emptori, judicio in rem emptor auctori suo, idest, venditori denuntiaverit, ut de ea re agenda adesset. T. 9. c. 1295. C.
Evictio est adminiculum emptionis, & a Justiniano vocatur pedissequa, παρακολούθημα emptionis. T. 4. c. 249. C. D. pretium substantia emptionis. Ibid. D.
Evictio cur non exspectetur in pretio. T. 10. c. 449. D.
Evictionis formula juris, & quando committatur evictio. T. 1. c. 1373. B. & seq.
Evictionis fundi alia est causa, alia evictæ partis, & quæ sit differentiæ ratio. T. 4. c. 158. D. E.
In evictionis judicium venit omne id, quod interest, atque omnes sumptus, quibus res evicta melior facta est. T. 4. c. 890. D.
Evictionis generalis, vel specialis nomine an sit satisdandum emptori in actione ex vendito. T. 4. c. 948. A.
Evictionis casus futuri post contractam emptionem ad venditorem non pertinent. T. 6. c. 541. A.
Evictionis nomine stipulatio ab emptore interposita. T. 6. c. 388. E.
Evictionis nomine quid significatur. T. 9. c. 1288. B.
De evictionis fidejussore, qui apud emptorem intercessit pro venditore. T. 9. c. 1299. C.
Evictionis periculum sæpe contingit, etiam re venditâ manente integrâ. T. 10. c. 1009. D.
Evictionis futuri, & præteriti casus an ad venditorem, vel ad emptorem pertineant. T. 10. c. 1010. A.
Evictionis periculum ducentis causam ex novissimo tempore pertinet ad emptorem. Ibid. B. idem in periculo acoris, vel mucoris. Ibid. C.
Ob evictionem deficiente actione ex stipulatu non deficit actio ex empto. T. 4. c. 704. D.
Ob evictionem quis teneatur emptori, tutor, an adolescens in rei venditione. T. 4. c. 971. A.
Ante evictionem rei solutæ agitur ex stipulatu, ac si soluta non esset. T. 6. c. 363. A.
Evictionem an præstet, qui pepigerit, ne post trigesimum diem evictione sequutâ quicquam præstaret. T. 7. c. 756. B.
Evictionem non tantùm rei principalis, sed etiam accessionis venditor quomodo præstet. T. 7. c. 757. A.
Evictionem qui sibi velit præstari, quid cavere debeat. T. 7. c. 872. E.
Ob evictionem non tenetur venditor emptori ultra duplum actione ex empto. T. 9. c. 1077. C. D.
Evictionem pignoris creditorem non debere. T. 9. c. 1303. B.
De evictione in feudis teneri dominos. T. 2. c. 1306. D.
De evictione actio scienti non datur, nescienti datur. Tom. 2. c. 1242. B.
De evictione quando venditor non tenetur. T. 4. c. 1297. C.
De evictione non tenetur donator in id, quod interest, venditor verò tenetur. T. 4. c. 890. D.
De evictione plura. T. 5. c. 871. D.
De evictione illaudatus auctor, neque ex stipulatu, neque ex empto tenetur. T. 5. c. 872. B.
De evictione an teneatur donator. T. 5. c. 1194. B.
De evictione non præstanda pactio an excuset dolum. T. 7. c. 756. B.
In evictione rei extrema linea consistit. T. 7. c. 114. B.
De evictione cautiones. Tom. 7. c. 154. E.
De evictione rei legatæ. T. 7. c. 1242. B. & seq.
De evictione non tenetur illaudatus venditor, *qui n'a pas esté appellé a garand*, vel heres ejus, ne ex stipulatione quidem. T. 9. c. 585. C.
De evictione, qui mulierem vendidit tanquam ancillam, & tradidit, vel in solutum dedit, tenetur emptori. T. 9. c. 1069. C.
De evictione ante evictionem agi non potest. T. 9. c. 1293. D.
De evictione actio datur actori, vel ei, qui similis est emptori. T. 9. c. 1292. A.
De evictione pignorum captorum ex causa judicati, & per apparitorem venditorum. T. 9. c. 1299. E.
De evictione quibus casibus non tenetur venditor emptori. T. 9. c. 1297. A.
De evictione actio. T. 9. c. 112. C.
De evictione non tenetur illaudatus venditor. T. 9. c. 1296. A. B.
An de evictione teneatur creditor, qui pignus vendidit. Tom. 9. c. 1303. B.
De evictione rei donatæ non cogitur promittere donator invitus. T. 9. c. 1292. C.
De evictione actionem non dari ei, qui sciens emit rem alienam, vel alii obligatam, vel liberum hominem. T. 9. c. 1301. D.
De evictione actionem dari non tantùm emptori, sed etiam ei, qui pro pecunia credita, vel pro pretio certo, aut incerto, rei venalis rem æstimatam in solutum accepit. T. 9. c. 1294. C.
De evictione ex empto. T. 9. c. 1291. C.
De evictione ex stipulatione concepta. Ibid. C.
De evictione tamdiu non esse actionem ex stipulatione duplæ, vel simplæ, vel ex empto adversùs venditorem, quamdiu res vendita, & tradita emptori evicta est. T. 9. c. 1293. D.
De evictione non tenetur illaudatus auctor, nisi denuntiatum fuerit, ut rei agendæ interfit. T. 9. c. 112. C. potest laudari auctor quocumque tempore ante condemnationem. Ibid. C.
Is, qui alio evincente tenetur de evictione, nec ipse evincere aut controversiam facere potest. T. 9. c. 1300. B.
De evictione quibusdam casibus competit actio, quibus nulla est emptio. T. 10. c. 240. E. & c. 241. A.
De evictione non tenetur author illaudatus. T. 10. c. 1087. D. E.
De evictionibus consultatio. T. 1. c. 688. C.
De evictionibus. T. 9. c. 1287. D. & seq.
Evincere plus est, quàm vincere. T. 1. c. 779. C. & T. 4. c. 31. A. & T. 9. c. 1288. B.
Evincere plus est, quàm vincere; & emigrare plus, quàm migrare. T. 4. c. 1263. C. sic eradicitus plus est, quam radicitus. Ibid. C. exemplum exstat apud Plautum. Ibid. C.
Eunomianorum hæreticorum institutum olim quod fuit. T. 9. c. 705. C. D. eis erat testamenti factio. Ibid. D.
Eunomius dicebatur scriptor testamenti. T. 9. c. 795. A.
Eunuchi qui dicantur, & eorum etymon. T. 1. c. 1058. A.
Eunuchi facti neque emi, neque vendi possunt. T. 2. c. 275. E.
Eunuchis testamentum facere licet hodie ante 18. annum. T. 8. c. 584. E.
Eunuchorum appellatio generalis. T. 1. c. 1058. A.
Eunuchorum barbarorum commercium est. T. 2. c. 276. A.
Eunuchorum Romanorum non est commercium, secus barbarorum. T. 10. c. 1002. E.
Eunuchos qui faciunt, quibus subjacent pœnis. T. 2. c. 1160. C.
Evocatoria dicitur in libris juris promiscuè, & revocatoria. T. 10. c. 865. D.
Euremática Modestini. T. 3. c. 354. D.
Eutycheum esse prætorium præf. Augustalis. T. 3. c. 665. C.
Eutychiani, & Apollinariani. T. 10. c. 814. B.
Inter particulas *Ex*, & *Propter* differentiæ. T. 10. c. 992. B.
Ex abundanti scriptura nullum duci-

ducitur idoneum argumentum. T. 4. c. 991. C.
Ex articulo significatur causa. T. 4. c. 659. A.
Ex, & *Per* in quo differunt. T. 4. c. 192. B. & c. 658. E.
Ex causa mulctâ damnari, idest, causâ cognitâ. T. 5. c. 12. A.
Ex delicto qui debent, & quibus debetur. T. 8. c. 492. E.
Ex legibus quid significet. T. 8. c. 485. C.
Exacta, & condita a reliquis colonorum separantur. T. 4. c. 1112. E.
Exactæ pecuniæ quid. T. 8. c. 616. C.
Exactio periculo exactoris fieri solet. T. 4. c. 855. C.
Exactio unius debitorem liberat ab utroque. T. 5. c. 650. C.
Exactio mutua generali mandato non continetur. T. 6. c. 497. D.
Exactionis privilegium quando depositarii habent, & quando non. T. 4. c. 211. D.
Exactionis privilegium quando habet fiscus. T. 4. c. 1278. C.
Exactionis privilegium quod. T. 5. c. 1168. D.
De exactione publicorum tributorum. T. 2. c. 678. A. & c. 1149. C.
De exactionibus siliquarum. T. 3. c. 472. B.
Exactor fisci dat apocham, tabularius subnotat, & subscribit. T. 2. c. 648. E.
Exactoris appellatio lenior est, quàm militis. T. 2. c. 681. E.
Exactores fiscalium plures nominati, & creati. T. 2. c. 649. B.
Exactores ordo curiæ suo periculo creat. T. 2. c. 775. A.
Exactores menstrui. T. 9. c. 339. B.
De exactoribus, & mutuis petitionibus. T. 2. c. 1129. D.
Exagium quid significat. T. 2. c. 808. A.
Examen a futuro quid. T. 6. c. 798. A. non permittitur, nisi ex rescripto Principis. Ibid. B.
Exauctorari, & facessere jussi quinam dicantur. T. 5. c. 2. A.
Exauctorati, & missi in quo differunt. T. 9. c. 1120. A.
Exauctoratio non facilè remittenda est iis, qui ante litem habuerunt. T. 7. c. 135. C.
Exequutionem sententiæ suæ non habet judex datus. T. 6. c. 25. C.
Exceptio, & allegatio diversa sunt. T. 1. c. 1005. A.
Exceptio præjudicialis obstat condicenti. T. 1. c. 1526. A.
Exceptio procuratoria. T. 1. c. 1364. B.
Exceptio, Quod libertatis onerandæ causâ factum sit. T. 3. c. 461. D. E.
Exceptio non numeratæ pecuniæ biennio finitur, dotis ommratæ anno. T. 2. c. 1133. C.
Exceptio a præscriptione nihil differt. T. 1. c. 857. B.
Exceptio Stellionatus minùs honesta adversùs decoctores. T. 3. c. 327. E.
Exceptio doli mali, & metus. T. 1. c. 858. B.
Exceptio justi dominii tribus casibus agenti Publicianâ non obstat. T. 3. c. 256. E.
Exceptio jurisjurandi an filio proficiat, an non exceptio pacti. T. 3. c. 640. D.
Exceptio an inefficacem actionem constituat. T. 1. c. 278. A.
Exceptio doli mali an ex æquo, & bono accommodari possit. T. 3. c. 640. E.
Exceptio quod metus causâ doli mali. T. 1. c. 278. A.
Exceptio procuratoria, & dilatoria. T. 1. c. 280. C. D.
Exceptio, nisi bonis cesserit, fidejussoribus non datur. T. 1. c. 281. E.
Exceptio pacti conventi. T. 1. c. 278. C.
Exceptio juris jurandi. Ibid. D. & rei judicatæ. Ibid. c. 279. A.
Exceptio quid est. T. 1. c. 857. A. & T. 4. c. 856. E. & T. 6. c. 904. C. & T. 9. c. 1240. E.
Exceptio pacti taciti utrùm creditoribus obsit. T. 4. c. 839. B.
Exceptio temporalis minoribus non nocet, sed ea, quæ tempore ipso jure pereunt. T. 4. c. 67. B.
Exceptio est clypeus, actio est telum. T. 4. c. 1354. A. & T. 9. c. 1240. E.
Exceptio cui datur, non continuò etiam ei datur actio. T. 4. c. 548. E.
Exceptio doli mali opponitur improbæ petitioni. T. 4. c. 693. D.
Si exceptio facit, ne liceat, ibi necesse est licere, ubi non est exceptum. T. 4. c. 11. D.
Exceptio nulla inest in actionibus arbitrariis, nec omissa suppletur officio judicis. T. 4. c. 575. D.
Exceptio dominii obstat actioni publicianæ. T. 4. c. 134. B.
Exceptio doli inest bonæ fidei actionibus. T. 4. c. 273. D.
Exceptio justi dominii non datur temerè, sed causâ cognitâ, & bene perpensâ. T. 4. c. 1262. A. B.
Exceptio datur ex pacto, non actio. T. 4. c. 1280. A.
Exceptio doli judicium strictum facit bonæ fidei. T. 4. c. 273. A.
Exceptio est defensio juris oppolita intentioni adversarii. T. 4. c. 805. E.
Exceptio est defensio juris oppolita intentioni adversarii, quæ est vel perpetua, vel temporaria, vel ambigua. T. 4. c. 169. D.
Exceptio, & replicatio datur jure prætorio. T. 4. c. 248. A.
Exceptio pacti actioni bonæ fidei inest. T. 4. c. 250. B. quæ pacta valent ad exceptionem, & non ad actionem. Ibid. C. Cujacius censet, glossam Accursii hic in verbo *agente* esse delendam. Ibid. C. interpretatio hic notanda. Ibid. C.
Exceptio pacti stipulationi inest. T. 4. c. 273. D.
Exceptio datur ei, cui datur actio. T. 4. c. 1145. C.
Exceptio, reo competens, fidejussori prodest. T. 4. c. 712. D.
Exceptio exemplo actionis datur. T. 4. c. 548. E.
Exceptio doli quamnam ob causam introducta sit. T. 5. c. 830. B.
Exceptio doli mali de dote quandonam objici possit. T. 5. c. 552. E.
Exceptio doli quanto subsidio sit juri civili deficienti, aut repugnanti, & quantum sit congruæ æquitati naturali, & quàm parum perquirat regulas summi juris. T. 5. c. 72. D. E.
Exceptio doli an in heredes auctoris doli possit competere. T. 5. c. 822. D.
Exceptio doli cur filio exheredato data sit. T. 5. c. 57. E.
Exceptio doli mali an sit subsidium exceptionis pacti. T. 5. c. 59. E.
Exceptio doli mali an naturali æquitate nitatur. T. 5. c. 58. B.
Exceptio quomodo elidat, & inefficacem reddat actionem, replicatio exceptionem. T. 5. c. 74. B.
Exceptio immodicæ donationis quænam sit, & quandonam locum habeat. T. 5. c. 827. E. & c. 828. A.
Exceptio libertatis onerandæ causâ quænam sit. T. 5. c. 830. E.
Exceptio interceſſionis quænam sit, & quo alio nomine denotari soleat. T. 5. c. 817. E.
Exceptio judicii instituti quandonam obstet. T. 5. c. 378. B.
Exceptio an omnino dissolvat obligationem, si legitima non fuerit, si videlicet prætoria tantùm sit. T. 5. c. 74. A.
Exceptio omnis an sit prætoria. T. 5. c. 409. C. D.
Exceptio pacti, quæ reo prodest, an prosit etiam fidejussori. T. 5. c. 410. A.
Exceptio pacti, quandonam fidejussoribus non proficiat. T. 5. c. 65. C.
Exceptio pacti a debitore facti data fidejussoribus an proficiat directò, & principaliter. Ibid. C.
Exceptio præterquam quod lege, vel Senatusconsulto, decretove Principum concessum est, quandonam locum habeat. T. 5. c. 799. B.
Exceptio doli propter quid detur. T. 5. c. 72. C.
Exceptio doli quomodo accommodetur omnibus negotiis, & judiciis. T. 5. c. 73. A.
Exceptio doli an prosit filio exheredato. T. 5. c. 57. D. E.
Exceptio doli, pacti, libertatis onerandæ

BIU Cujas

randæ causâ, & generaliter omnis exceptio, etiamsi non opponatur nominatim, inest actionibus bonæ fidei. T. 5. c. 404. A. B.
Exceptio doli cum exceptione pacti an semper concurrat. T. 5. c. 849. E.
Exceptio doli mali, ut & nomen bonæ fidei, quàm latè manet. T. 5. c. 73. A.
Exceptio doli quandiu competat. T. 5. c. 829. E.
Exceptio doli an sit generalis, & detur, ubicumque æquitas defensionis exigit. T. 5. c. 73. A.
Exceptio doli mali quatenus naturalem æquitatem tueatur, & moderetur asperitatem juris civilis. T. 5. c. 813. C. D.
Exceptio de vi perpetua cum sit, cur interdictum unde vi sit annuum. T. 5. c. 830. B.
Exceptio doli cum exceptione pacti an semper concurrat. T. 5. c. 840. E.
Exceptio quomodo clypeus sit, actio telum. T. 5. c. 47. B.
Exceptio pacti a debitore facti data fidejussoribus, an debitori proficiat directò, & principaliter. T. 5. c. 65. C.
Exceptio doli mali ex æquo, & bono an accommodetur. T. 5. c. 813. C.
Exceptio doli quomodo in strictis judiciis insit. T. 5. c. 974. C.
Exceptio doli, & officium judicis in quo differant, & quàm diversa sint juris remedia. T. 5. c. 297. B.
Exceptio doli quibusnam noceat. T. 5. c. 822. D. an emptori noceat. Ibid. E.
Exceptio peremptoria quid. T. 6. c. 906. B.
Exceptio dilatoria quid. Ibid. C. quo tempore opponi possit. Ibid. C. D.
Exceptio falsitatis est peremptoria. T. 6. c. 908. A.
Exceptio excommunicationis in qualibet parte litis opponi potest. T. 6. c. 906. E.
Exceptio peremptoria quid. T. 6. c. 831. D.
Exceptio dilatoria quid. Ibid. D.
Exceptio eadem cui prodest, & eidem vice mutuâ nocere debet. T. 6. c. 343. A.
Omnis exceptio recusatio est actionis institutæ. T. 6. c. 345. C.
Exceptio doli mali est peremptoria, opponi potest quandocumque ante rem judicatam. Tom. 6. c. 46. C.
Exceptio Epistolæ Divi Adriani. T. 6. c. 346. D.
Exceptio jurisjurandi eadem est, quæ pacti conventi exceptio. T. 6. c. 52. A. hæc exceptio est perpetua. Ibid. B.
Exceptio pacti conventi. Ibid. A.
Exceptio præjudicialis. T. 6. c. 341. C.
Exceptio rei non traditæ. T. 6. c. 368. D.
Exceptio rei judicatæ. T. 6. c. 342. A. & seq.
Exceptio rei judicatæ quando proficit condemnato, & quando non proficit. T. 6. c. 343. C. D. E.
Exceptio rei judicatæ, & solutæ quando proficit. Ibid. D.
Exceptio rei judicatæ, quæ venditori competit adversùs Titium, eadem competit emptori. T. 6. c. 342. E.
Exceptio Senatus-Consulti Vellejani recusatio est alienæ obligationis. T. 6. c. 345. C.
Exceptio Trebelliani. T. 6. c. 285. A.
Exceptio honestatis. T. 6. c. 590. D.
Exceptio rei judicatæ, si curator eâ utatur, submovebitur replicatione ejusmodi, quod tuâ culpâ minoris tutor, aut magistratus condemnatus sit. Tom. 6. c. 557. B.
Exceptio doli mali inest bonæ fidei judiciis tacito jure. T. 7. c. 513. C.
Exceptio de non petenda pecunia debitori prodest, an etiam prosit ejus heredi. Tom. 7. c. 872. A.
Exceptio non est, nisi & actio sit. T. 7. c. 874. C.
Exceptio Macedoniani abhorret ab æquitate naturali. T. 8. c. 790. C.
Exceptio aliâ causâ, & fine dicitur, alia præscriptio. T. 8. c. 647. C.
Exceptio litigiosi. T. 8. c. 542. A. B.
Exceptio ubi significet replicationem. T. 8. c. 74. C.
Exceptio justa quæ. T. 9. c. 52. A.
Exceptio præjudicialis cessare videtur post litem contestatam. T. 9. c. 180. E. & c. 181. A.
Exceptio procuratoria negat jure datum procuratorem. Tom. 9. c. 1085. A.
Exceptio vulgaris est exceptio rei judicatæ. T. 9. c. 116. B. C.
Exceptio non solutæ pecuniæ opponi potest apochæ inter certa tempora. T. 9. c. 214. E.
Exceptio fori impedit actionem, & litis contestationem. T. 9. c. 1085. A.
Exceptio rei judicatæ adversùs quem competit. Tom. 9. c. 116. C.
Exceptio rei judicatæ non nocet absentibus. T. 9. c. 1098. A.
Exceptio litigiosi in quo consistit. T. 9. c. 1248. D. & seq.
Exceptio jurisjurandi quorsum comparata. T. 9. c. 192. D.
Exceptio litigiosi obstat scienti, & ignoranti. T. 9. c. 1250. A.
Exceptio doli est perpetua. T. 9. c. 1245. D.
Exceptio non numeratæ pecuniæ. T. 9. c. 97. C.
Exceptio non numeratæ pecuniæ opponi potest conductioni ex syngrapha intra biennium. T. 9. c. 214. D.
Exceptio, & præscriptio non differunt. T. 9. c. 1241. C.
Exceptio rei judicatæ. T. 9. c. 52. D.
Exceptio continetur actionis verbo. T. 9. c. 1084. C.
Exceptio est aries, quo actio infringitur. T. 9. c. 1240. E.
Alia exceptio non opponitur judicati, & generaliter quælibet peremptoria. T. 9. c. 271. E.
Exceptio non numeratæ pecuniæ quibus casibus cessat. T. 9. c. 326. E.
Exceptio doli strictam actionem bonæ fidei facit. Tom. 9. c. 330. E.
Exceptio dilatoria, & peremptoria in quo differunt. T. 9. c. 1243. E.
Exceptio ex lege Lætoria. T. 9. c. 1248. B. C.
Exceptio quæ est mera negatio. T. 9. c. 263. D.
Exceptio non apochis opponitur rerum depositarum. T. 9. c. 328. D.
Exceptio non numeratæ pecuniæ. T. 9. c. 263. C.
Exceptio non numeratæ dotis. T. 9. c. 327. B.
Exceptio peremptoria quid. T. 9. c. 271. C. D.
Exceptio dilatoria initio litis opponi debet. T. 9. c. 272. A.
Exceptio, & præscriptio idem est. T. 9. c. 1049. D.
Exceptio rei judicatæ. T. 9. c. 66. B.
Exceptio cessionis bonorum, quæ debitori competit, an competat fide jussori. T. 9. c. 1248. A.
Exceptio pigneratitia quænam sit. T. 10. c. 414. C.
Omnis exceptio conditionis formam habet. T. 10. c. 520. B.
Exceptio moratoria, sive dilatoria an remitti possit. T. 10. c. 608. A. peremptoria an committi, vel relaxari possit. Ibid. A.
Exceptio est defensio. T. 10. c. 707. C.
Exceptio non est, nisi sit & actio. T. 10. c. 635. B.
Exceptio doli cum aliis concurrit. T. 10. c. 644. C.
Exceptio an differat a præscriptione. T. 10. c. 707. C.
Exceptio doli perpetua est. T. 10. c. 708. C.
Exceptio peremptoria an rescripto Principis possit convelli. T. 10. c. 837. C.
Exceptio pacti temporarii an possit remitti rescripto Principis. Ibid. E. & c. 838. A.
Exceptio infamiæ hodie frequentatur in advocatis. T. 10. c. 883. A.
Exceptio propter reatum procuratoris rectè opponitur. Ibid. A.

BIU Cujas

Exceptionis verbo replicatio significatur. T. 1. c. 929. A.
Exceptionis doli mali vis, & effectus. T. 3. c. 640. E. & c. 641. A.
Exceptionis exemplo actio non datur. T. 4. c. 548. E.
Exceptionis doli mali quanta vis sit. T. 5. c. 72. D.
Exceptionis omissio, quæ non inest actioni, an causæ omissio sit. T. 5. c. 50. A.
Exceptionis doli mali effecta quænam sint. T. 5. c. 72. E.
Exceptionis rei judicatæ formula. T. 6. c. 342. B.
Exceptionis definitio. Tom. 10. c. 707. C.
Exceptioni divisionis quando locus est. T. 6. c. 346. D.
Exceptionem non tollit confusio, sed actionem. T. 4. c. 795. E.
Quæ differentia est inter exceptionem perpetuam, & temporalem. T. 4. c. 168. A.
Exceptionem doli mali prodesse ædificatori. T. 6. c. 43. E.
Exceptionem rei judicatæ obstare, quoties eadem quæstio inter easdem personas revocatur. T. 6. c. 9. E.
Contra exceptionem rei judicatæ quando datur replicatio. T. 6. c. 47. E.
Per exceptionem pleraque servantur, quæ servari non possunt per actionem. T. 6. c. 44. B.
Qui exceptionem habet justam, nec ab æquitate naturali abhorrentem, debitor esse desinit. T. 6. c. 400. C.
Exceptionem ei competere multo magis, cui actionem damus. T. 6. c. 39. B.
Exceptionem doli mali judicium bonæ fidei facere. T. 9. c. 1243. A.
Exceptionem longi temporis habet is, qui rem alienam longo tempore possedit bonâ fide, & justo titulo adversùs dominum rem vendicantem, & creditorem hypothecarium. T. 9. c. 1045. C.
Exceptionem doli concurrere cum exceptione in factum. Tom. 9. c. 263. C.
Exceptionem qui opponit, non videtur confiteri, nisi palàm confiteatur. T. 9. c. 264. B.
Exceptionem pacti qui non opponit instricto judicio, damnatur. T. 10. c. 405. C.
Exceptione non datæ rei objectâ reposcenti depositum, jus depositi non amittitur. T. 2. c. 258. D.
Exceptione doli oppositâ per officium judicis est ἀσύνδετον. T. 4. c. 890. E.
Qui exceptione utitur, agere videtur. T. 6. c. 339. D. E.
De exceptione doli mali, quæ objicitur heredi agenti contra voluntatem defuncti. Tom. 9. c. 1241. C.
De exceptione rei judicatæ, qua repellitur is, qui judicio est superatus, vel heres ejus, si rursus agat eadem de re. T. 9. c. 1242. A.
De exceptione pacti, & doli mali. Ibid. C.
De exceptione litigiosi, qua actori objicitur vitium litigiosi. T. 9. c. 1248. D.
De exceptione annali italici contractus tollenda, & de diversis temporibus, & exceptionibus, vel præscriptionibus, & interruptionibus earum. T. 9. c. 1049. C. & seq.
De exceptione jurisjurandi. T. 9. c. 195. A.
De exceptione Quod vi metusque causâ factum sit. T. 9. c. 1245. C. distat ab interdicto Unde vi. Ibid. C.
In exceptione reus pro actore habetur. T. 9. c. 266. A.
Exceptione defenditur adjectio, etiamsi in ea sint diversæ res. T. 10. c. 553. C.
Exceptiones ex pactis jure prætorio dantur. T. 1. c. 1383. E.
Exceptiones peremptoriæ cur possint opponi post litem contestatam usque ad sententiam, non dilatoriæ. T. 3. c. 534. D.
Exceptiones, quæ reo competunt, aliquando non accommodantur fidejussori. T. 3. 558. D.
Exceptiones cur comparatæ. T. 1. c. 277. E.
Exceptiones an ex legibus, vel ex prætoria jurisdictione substantiam capiant. T. 1. c. 279. B.
Exceptiones aliæ perpetuæ, & peremptoriæ, aliæ temporales, & dilatoriæ, & cur ita dictæ. Ibid. C.
Exceptiones olim procuratoribus propter infamiam vel dantis, vel ipsius procuratoris opponebantur. T. 1. c. 280. D.
Exceptiones insunt semper, aut intelliguntur actionibus bonæ fidei, vel supplentur officio judicis. T. 4. c. 575. D.
Exceptiones quædam sunt perpetuæ, & quæ istæ. T. 4. c. 168. A. quædam temporariæ, & quæ istæ. Ibid. A. qui tutus est exceptione temporariâ ante tempus solvens an repetere possit, an condictionem indebiti habeat. Ibid. B. C.
Quænam exceptiones sunt ambiguæ. Ibid. C.
Exceptiones, seu παραγραφαι earum rerum, quarum nullæ proditæ sunt actiones, legibus dantur. T. 4. c. 549. B.
Exceptiones quomodo in judiciis strictis opponendæ sunt, & an alioqui judex earum rationem habiturus sit. T. 5. c. 404. B.
Exceptiones duæ, quibus pater de peculio filii familias, etiamsi pro eo pactus sit, non tenetur. T. 5. c. 62. A.
Exceptiones quænam pacta dicuntur. T. 5. c. 997. B.
Exceptiones præjudiciales in quam rem comparatæ sint, & quando iis utamur. T. 7. c. 158. B.
Exceptiones quæ probandæ sint. T. 7. c. 872. E. & c. 873. A.
Exceptiones quæ, & ad quid comparatæ. T. 8. c. 1126. A.
Exceptiones multo plures, quàm actiones. T. 8. c. 541. D.
Exceptiones. T. 9. c. 50. A. B.
Exceptiones peremptoriæ, & exceptiones dilatoriæ quæ. T. 9. c. 1243. E.
Exceptiones procuratoriæ. T. 9. c. 1244. A.
Exceptiones peremptoriæ, & exceptiones dilatoriæ in quo differunt. T. 9. c. 1084. E.
Exceptiones peremptoriæ quæ sunt. Ibid. E.
Exceptiones sunt manus sinistræ; actiones manus dextræ. T. 9. c. 1085. D.
Exceptiones temporales per se odiosas esse. T. 9. c. 1054. A.
Exceptiones pacti conventi, vel doli, vel in factum concurrunt semper. D. 9. c. 50. A.
Exceptiones non numeratæ pecuniæ. T. 9. c. 326. E.
Exceptiones sunt subsidia reorum. T. 9. c. 1246. C.
Exceptiones dilatoriæ quæ sunt. T. 9. c. 1085. A.
Exceptiones dilatoriæ in quo differant a peremptoriis. Tom. 9. c. 1019. C.
Exceptiones præjudiciales. T. 9. c. 268. D.
Exceptiones dilatoriæ opponendæ ante litem contestatam. T. 9. c. 147. D.
Exceptiones, sive defensiones extenduntur ad fidejussores, vel mandatores, quibus reus principalis est munitus. T. 9. c. 1278. B.
Exceptiones sunt clypei reorum; actiones tela. T. 9. c. 1085. D.
Exceptiones peremptoriæ opponi possunt post litem contestatam. T. 9. c. 147. E.
Exceptiones, sive defensiones extenduntur ad intercessores. T. 9. c. 1246. C.
Exceptiones testium, Gallicè *reproches*. T. 9. c. 277. E.
Exceptiones dilatoriæ ex persona descendunt. T. 9. c. 147. E.
Exceptiones, quæ non expungunt naturalem obligationem. T. 9. c. 52. E.
Exceptiones dicuntur aliquando præscriptiones, & subscriptiones. T. 10. c. 521. A.
Exceptiones dilatoria, & peremptoria probari debent, postquam actor probavit intentionem suam T. 10. c. 635. B.
Exceptiones dilatoriæ, & peremptoriæ quænam sint. T. 10. c. 708. C.

BIU Cujas

Exceptiones peremptoriæ ante sententiam quocumque tempore opponi possunt. Ibid. C.
Quænam exceptiones debeant opponi ante litem contestatam. T. 10. c. 921. D.
Exceptionibus variis, & diversis reus uti potest, actor non. T. 4. c. 279. A.
De exceptionum formulis. T. 3. c. 134. C.
Exceptionum duo genera esse, aliæ tollunt naturalem obligationem, aliæ non tollunt naturalem obligationem. T. 9. c. 333. D. E.
Exceptionum aliæ sunt peremptoriæ, aliæ dilatoriæ. T. 9. c. 271. C.
Exceptionum definitiones quædam. T. 10. c. 519. B.
Exceptionum tempora, quæ a defuncto cœperunt, currunt adversùs successores minores 25. annis. T. 10. c. 626. E.
De exceptionibus, seu præscriptionibus, quæ solent objici accusatoribus adulterii. T. 9. c. 1422. D.
De exceptionibus, seu præscriptionibus. T. 9. c. 1240. D. & seq.
De exceptionibus cohærentibus rei, sive causæ. T. 9. c. 1248. A.
De exceptionibus. T. 6. c. 338. D. & sequ. & T. 9. c. 271. C. & c. 1049. C. & seq.
Exceptores Prætidum. Tom. 2. c. 984. D.
Exceptores peculium habeant castrense. T. 2. c. 961. A.
Excessus, quàm defectus, gravior. T. 8. c. 761. C.
Excipere, & quòd *agere* ponitur pro *excipere*. T. 9. c. 66. C.
Excipiens an semper probare debeat. T. 7. c. 872. C.
Excipiens probare debet exceptionem. Ibid. B.
Exclusio unius contrarii est alterius positio. T. 4. c. 1370. A. & T. 5. c. 171. D.
Excommunicatio, facta a capitulo sine consensu Episcopi, non valet. T. 6. c. 1017. D.
Excommunicatio non valet, nisi denuntiatione præmissa. T. 6. c. 940. E.
Excommunicatio ob contumaciam fulminatur. T. 5. c. 800. E.
Excommunicatio secum trahit exsequutionem. T. 6. c. 951. D. irrogata post appellationem nullius est momenti. Ibid. E.
Excommunicatio est fulmen Pontificium. T. 10. c. 815. B.
Excommunicato subtrahuntur reditus Ecclesiæ. T. 6. c. 767. B.
Excommunicato permittitur defensio. T. 6. c. 907. A.
Excommunicato non licet in judicio experiri sive suo, sive alieno nomine. T. 6. c. 844. E.
Excommunicatus in jus vocare non potest, conveniri tamen potest. T. 6. c. 770. D. E.
Excommunicatus quomodo differat ab eo, qui sciens ei communicat. T. 6. c. 905. B.
Excommunicatus judicis officio fungi non potest. T. 6. c. 931. B.
Excommunicatus procuratorio munere fungi non potest. T. 6. c. 844. E.
Ex conducto an pro locato, & vicissim sumatur. T. 5. c. 536. A.
Ex conducto an utiliter agat is, cui secundùm conventionem non præstantur, quæ convenerant. T. 5. c. 524. A.
Excubiæ urbanæ. T. 1. c. 1032. A.
Excubiarum cura cui olim commissa. T. 10. c. 844. C.
Excuriare quid sit. T. 5. c. 90. C.
Quod excurrit, quid hæc verba significent. T. 3. c. 24. B.
Qui se excusant a tutela numero liberorum. T. 9. c. 607. D.
Excusare absentiam, vulgo *exoiner*. T. 9. c. 1378. D.
Excusat a decurionatu ætas 55. annorum, ab aliis honoribus nulla ætas excusat. T. 4. c. 863. D.
Excusatio, & vacatio munerum. T. 1. c. 885. E.
Excusatio a tutela quid. T. 1. c. 1028. B.
Excusatio ab honoribus an sit. T. 4. c. 863. C.
Excusatio tutelæ. T. 4. c. 1030. A.
Excusatio quid est. Tom. 9. c. 604. D.
Excusatio sera est post administrationem cœptam. Ibid. D.
Excusatio munerum. Vide, Vacatio.
Excusationis, vel fori privilegium quando vires suas exercet. T. 4. c. 1028. A.
Excusationis causa per procuratorem agi potest. T. 8. c. 794. C.
Excusationis tutelæ causa intra quatuor menses peragenda. T. 9. c. 131. C.
Excusationem ab honoribus qui habet, an etiam statim a muneribus excusetur. T. 6. c. 509. C.
De excusatione veteranorum a tutela. T. 9. c. 607. A.
Excusationes tutelæ falsæ an liberent onere tutelæ. Tom. 1. c. 55. B.
Excusationes tutorum, & curatorum. T. 1. c. 1015. C.
Excusationes, quæ arbitrium suscipere impediunt, quàm multæ. T. 5. c. 177. E. & c. 178. A.
Excusationes tutorum, & curatorum quæ, & quot. T. 8. c. 926. A.
Excusationum sex libri a Modestino scripti. T. 1. c. 1012. A. B.
Excusationum varia genera. T. 1. c. 1032. E.
Excusationum causæ variæ. T. 9. c. 604. C. & seq.
De excusationibus munerum. T. 2. c. 745. A. & seq.
De excusationibus tutorum, vel curatorum, & de temporibus earum. T. 9. c. 604. C. & seq.
Si excusatus sit tutor, vel curator falsis allegationibus. T. 9. c. 606. C.
Excussionis beneficium tantùm tribuitur iis, qui inviti munera civilia suscipiunt. T. 4. c. 868. D.
Excussionis beneficium. T. 9. c. 1279. D.
Exequutio sententiæ fit per officium, sive apparitionem. T. 2. c. 503. A.
Exequutio pœnæ corporalis ad Prætorem non pertinebat. T. 1. c. 58. A.
Exequutio sententiæ. Vide, Sententia.
Exequutio sententiæ judicis dati est pars jurisdictionis. T. 4. c. 6. A.
Exequutio sententiæ judicis dati ad quem pertinet. T. 9. c. 1093. D.
Exequutio incipit a rebus corporalibus mobilibus primùm, deinde immobilibus. T. 9. c. 1093. B. hic ordo non servatur in Gallia, nisi cum minores judicati sint. Ibid. B.
Exequutio quomodo fit. T. 9. c. 1091. E.
Exequutio non fit statim post rem judicatam, sed post legitimum tempus. T. 9. c. 1091. E.
Exequutio rei judicatæ comprehenditur tribus verbis, *capione*, *distractione* & *addictione*. T. 9. c. 1094. A.
Exequutio rei judicatæ ex causa pecuniæ debitæ fit tribus modis. T. 9. c. 1126. E.
Exequutio sententiæ quid sit. T. 10. c. 796. D.
Exequutio est jurisdictionis. T. 10. c. 918. C.
Exequutionem rei judicatæ suspendi ex falsis instrumentis, vel testimoniis. T. 9. c. 1100. C.
De exequutione rei judicatæ. T. 9. c. 1091. D. & seq.
Ab exequutione sententiæ appellare non debemus, sed a sententia. T. 9. c. 1122. A.
De exequutione rerum judicatarum. T. 9. c. 1126. E.
Ab exequutione sententiæ, & ab exequutione rei judicatæ an liceat appellare. T. 10. c. 796. D.
An exequutor sit sola lex pœnæ infamiæ. T. 4. c. 849. E.
Exequutor quis in pœna relegationis, vel remotionis ab ordine, & cur. Ibid. E.
Exequutor sententiæ neque judex, neque arbiter est. T. 6. c. 922. D.
Exequutor merus, & exequutor non merus in quo differant. T. 7. c. 568. E.
Exequutor habet tantùm jus exequendi, non judicandi, aut retractandi rem judicatam, imò nec interpretandi. T. 9. c. 1094. A.
Exequutor rei judicatæ ex auctoritate ejus, qui jus habet hoc præcipiendi, capit pignus ex bonis condemnati. T. 9. c. 1222. D.

BIU Cujas

Exequutori nudo in heredem nulla est actio. T. 4. c. 1182. E.
Ab exequutore sententiæ appellare non licet, nisi modum exequutionis excedat. T. 6. c. 946. A.
Exequutores testamentorum. T. 1. c. 1272. C.
Exequutores testatorum esse possunt Clerici. T. 4. c. 1124. D. E.
Exequutores quare modò litium, modò negotiorum dicantur. Vide, Negotium.
Exequutores sententiæ quinam sint, T. 10. c. 796. D.
Ex edicto Vespasiani cautum est, ne aspectus deformetur urbis ruinis, nec legari possint ea, quæ ædibus juncta sunt. T. 4. c. 1330. E. & c. 1331. A. huic Senatus-Consulto constitutiones addiderunt, ut juncta quoque ædibus detrahi nequeant. Ibid. c. 1331. A.
Exedræ erant in porticibus ædificatæ sedendi causâ, capaces multorum hominum colloqui, aut disputare cupientium. T. 9. c. 1184. D.
Exedræ Monachorum. T. 2. c. 1038. C.
Exempla authentica apud actuarium remanent. T. 6. c. 848. C.
Exemplar Florentinum, & Basilicum, ut rectum in *l. 22. §. qui ædem. mandat.* approbat. T. 5. c. 468. D.
Exemplar, manu publicâ conscriptum, fidem facit. T. 6. c. 877. C.
Exemplar, & exemplum differunt. T. 7. c. 1171. C.
Exemplari uti licet deficiente authentico. D. 6. c. 877. C.
Exemplo actionis datur exceptio. T. 4. c. 148. E. exemplo verò exceptionis actio non datur. Ibid. E.
Exemplum constituti in Mustellaria Plauti, quæ & φασμα dicitur. T. 5. c. 405. E.
Exemplum *ex l. 13. de constituta pecunia*, in quo qui in majorem summam pro seipso, aut pro alio se obligat, an in dimidiam tantùm ejus partem obligetur. T. 5. c. 407. E.
Exemplum, seu copia instrumentorum. T. 9. c. 1. A. fit sine subscriptione. Ibid. B.
Exemplum sufficere ad instruendum. Ibid. B.
Exhephebi ob quam causam prædia sua pignori obligare possunt. T. 2. c. 1064. D.
Exequendi judicati ordo legitimus hodie non observatur. T. 9. c. 1093. E.
Exequitur judicatum officio judicis appellationis, & cur. Tom. 4. c. 838. B.
Exercere navem aliud est, aliud locare. T. 4. c. 128. D.
Exercitator navis, cauponæ, aut stabuli quandonam teneatur ex quasi maleficio. T. 1. c. 248. B.
Exercitor navis quis, & quare sic dictus. T. 5. c. 427. D.
Exercitor, & exercitoria actio quid. T. 8. c. 1118. E.
An exercitor actione exercitoriâ teneatur, si magister navis mutuam pecuniam sumpserit. T. 9. c. 305. A. B.
Exercitor. Vide, Magister navis;
An exercitor servi nomine qui quid surripuit in navi, teneatur actione noxali, vel an liberetur noxæ dedendo servum. T. 9. c. 305. A.
Exercitor non tantùm ex contractu magistri, sed etiam ex ejus contractu, quem magister præposuit etiam prohibitus alium præponere, tenetur. T. 9. c. 304. A.
Exercitor an teneatur ex omni causa. T. 9. c. 305. B. C.
Exercitor quis sit. T. 1. c. 764. E. & T. 9. c. 973. E. & c. 974. B.
In exercitorem, & exercitori quænam detur actio. Ibid. c. 974. C.
Exercitoria actio unde id habet nominis. T. 1. c. 764. D.
Actionibus exercitoriâ, & institoriâ qui teneantur. T. 10. c. 429. C. sæpe comparantur hæ actiones inter se. Ibid. D.
Tam exercitoria, quàm institoria referuntur ad omnes contractus. T. 10. c. 430. B.
Promiscuè interdum dicuntur pro eadem re. Ibid. B.
Exercitoria actio quibus, in quos, & ex quibus detur. T. 10. c. 973. A. & seq.
Exercitoria, & institoria actio in quibus conveniant, & in quibus differant. Ibid. A. B. & c. 975. C.
Res exercitui paratæ ab omni periculo, & protestatione immunes sunt. T. 10. c. 1037. D.
Exheredandi modi quàm varii. T. 8. c. 983. E. & c. 984. A.
Exheredandi nominatim erant soli filii jure civili, cæteri liberi poterant exheredari inter cæteros. T. 8. c. 169. B.
Exheredandus est filius, vel instituendus, ut testamentum consistat. T. 6. c. 153. D.
Exheredare silentio quinam possint, & qui non. T. 1. c. 108. E.
Exheredare est adimire hereditatem ei, qui eam sperat ex lege, vel edicto Prætoris. T. 4. c. 325. C.
An liceat parentibus exheredare. T. 8. c. 970. D.
Exheredari nominatim quis videatur. T. 1. c. 105. C.
Exheredari an possint filiæ inter cæteros. T. 1. c. 333. E.
An ob nuptias injustas patris contractas filius exheredari possit. T. 3. c. 60. D. E.
Exheredari filii an nominatim debeant, qui in potestate sunt. T. 1. c. 333. D.
Quando exheredari potest posthumus. T. 4. c. 404. C.
Exheredari quibusnam contingat. T. 8. c. 969. A. & seq.
Exheredari a patre nominatim debet filius si non instituatur heres; filia, nepos, neptis, & reliqui liberi possunt exheredari vel nominatim, vel inter cæteros. T. 9. c. 762. B.
Exheredari fœminas satis est inter cæteros. Ibid. D.
Contra exheredatum cum olim judicabant, quomodo pronuntiabant. T. 9. c. 106. C.
Exheredati in heredis scripti rejecti locum non succedunt. T. 2. c. 1024. A. B.
Exheredati qui. T. 2. c. 402. E.
Exheredati filii a patre, vel matre, non repræsentant vicem patris sui, vel matris in successione avi, vel aviæ. T. 3. c. 521. D.
Exheredati filii victoria in querela inofficiosi testamenti excludit heredem scriptum, & quomodo. T. 4. c. 884. D.
Quæ exheredati retinent, si parentes lugeant. T. 4. c. 30. A. B.
Exheredati quandonam certam portionem, & petitionem transmittant ad liberos suos. T. 5. c. 1107. A.
Exheredati an conferant, si obtineant in querela. T. 8. c. 81. A.
Exheredati an petere possint bonorum possessionem contra tabulas. T. 8. c. 41. B.
Exheredati an præter legata, & fideicommissa etiam dotem præcipere possint. T. 8. c. 106. A. B.
Exheredati an retineant id, quod vivus pater eorum contemplatione dedit. Ibid. B.
Exheredati sub conditione habent bonorum possessionem contra tabulas. T. 8. c. 42. A.
Exheredati qui dicuntur. T. 9. c. 761. C.
Exheredati indignatio. T. 9. c. 106. C.
Exheredati quartam capiunt jure legati, aut fideicommissi. T. 10. c. 492. B.
Exheredatio filiorum ante institutionem scribi potuit. T. 1. c. 1055. C.
Exheredatio nulla sine elogio. T. 1. c. 1057. C.
Exheredatio macula quædam est, & injuria. T. 2. c. 1062. C.
Exheredatio quarum sit personarum. T. 1. c. 148. D.
Exheredatio, vel institutio liberorum. T. 1. c. 1053. B.
Exheredatio filii quando, & quomodo valet. T. 1. c. 1306. E.
Exheredatio est silentium matris, non silentium patris. T. 4. c. 348. E.
Exheredatio tacita est conditionis adjectio. T. 4. c. 381. D.
Exheredatio quando valet, & quando non valet. Tom. 4. c. 356. A.
Exheredatio in patronum non cadit. T. 4. c. 381. C.
Exheredatio non valet, nisi fiat testamen-

ſtamento rite perfecto. T. 4. c. 356. A.
Exheredatio aufert jus, & nomen heredis, & jus peculii. T. 4. c. 929. E.
Exheredatio non aufert omnia liberis. T. 4. c. 893. A.
Exheredatio non aufert jus ſepulcrorum. Ibid. A.
Exheredatio caſum militiæ non aufert. Ibid. B.
Exheredatio non aufert adſignationem libertorum. Ibid. B.
Exheredatio non aufert ab inteſtato jura libertorum. Ibid. B.
Exheredatio eſt infamia. Vide, Infamia.
Exheredatio nepotis, quæ non notæ gratiâ, ſed alio conſilio adjecta eſt, nocere ei an poſſit, quominus contra tabulas libertorum avi bonorum poſſeſſionem petere poſſit. T. 6. c. 564. D.
An exheredatio filii noceat nepoti ex eo nato, qui neque a patrono avo ſuo exheredatus eſt, neque a filio patroni. T. 6. c. 179. D.
Exheredatio, quæ fit poſt mortem, non valet. T. 6. c. 192. C.
Exheredatio eſt ignominia. T. 7. c. 176. B.
Exheredatio ſcribitur tantùm in tabulis teſtamenti. T. 8. c. 169. A.
Exheredatio facta ab uno ex inſtitutis, cum ſint plures, an valeat. T. 8. c. 42. A.
Exheredatio quando rectè fiat, & quando noceat. T. 8. c. 41. E. & c. 42. A.
Exheredatio non adimit omnia. T. 9. c. 519. C. non adimit jura ſepulcrorum. Ibid. C.
Exheredatio quibus verbis fiebat. T. 9. c. 761. E.
Exheredatio non poteſt adimere dotem filiæ ſuæ, quam pro ea dedit parens. T. 9. c. 519. C.
Exheredatio probata eſt jure civili T. 9. c. 1307. D.
Exheredatio quibus bonis excludit T. 9. c. 522. C. non ſpoliat filiam dote. Ibid. C.
Exheredatio eſt ignominia, quæ etiam quandoque fit cum convicio, cum elogio infami. T. 9. c. 790. D.
Exheredatio, & abdicatio in quo differunt. T. 9. c. 1307. C. & c. 1309. D. utraque eſt fulmen patrum. Ibid. c. 1307. D.
Exheredatio a perſona facta an valeat. T. 10. c. 214. C. an quæ fit a primo herede inſtituto, fiat a perſona. Ibid. D.
Exheredatio, de qua tractatur in *l.* 8. *de liber. & poſthum.* quomodo intelligenda. Ibid. C. & ſeq.
Exheredatio fit verbis directis. T. 10. c. 211. A. codicillis ſcribi non poteſt. Ibid. A.
Exheredatio infantis an valeat. T. 10. c. 621. D.
Exheredatio nulla eſt ſine elogio. T. 10. c. 681. D.
Exheredatio eſt fulmen paternum. T. 10. c. 815. B.
Exheredationis cauſa eſt elogium. T. 1. c. 1055. E.
Exheredationis, & abdicationis differentia. T. 1. c. 1066. D.
Exheredationis tres formæ conſtituuntur, & quæ illæ. T. 4. c. 364. A.
Exheredationis cauſæ ubi definiantur. T. 8. c. 58. D.
Exheredationis liberorum olim non erant certæ cauſæ. Tom. 9. c. 501. E.
Exheredationis, & abdicationis commune nomen eſt. Tom. 9. c. 1307. C.
Exheredationis perſequutio, & ultio. T. 9. c. 106. D.
Exheredationis verbum quomodo cadat in extraneos. T. 10. c. 786. C.
Exheredationis immeritæ allegatio quibus competat. T. 10. c. 933. E.
Exheredationem injuriæ ſpeciem eſſe. T. 3. c. 496. A.
Exheredatione abſcinditur jus filii. T. 1. c. 1065. C.
De exheredatione liberorum juris antiqui reliquiæ. T. 3. c. 205. D.
Exheredatione filii non aufertur jus dotis filiæ a parente datæ. T. 4. c. 893. A.
Exheredatione filii tollitur jus filii, ſive jus ſui heredis, jus verò poteſtatis non tollitur. T. 4. c. 995. C.
Pro exheredatione habetur præteritio. T. 4. c. 355. B.
Pro exheredatione habetur ſilentium militis. T. 4. c. 1074. E.
Pro exheredatione quando præteritio habetur, quando non. T. 4. c. 1034. D. E. & c. 1035. A. & c. 1074. E.
Pro exheredatione habetur poſthumi præteritio. Ibid. c. 1074. E.
Exheredatione quis deſiit eſſe ſuus. T. 4. c. 355. E.
Pro exheredatione non habetur patris pagani ſilentium. T. 9. c. 700. C. ſilentium matris, aut avi materni pro exheredatione eſt. Ibid. D.
Exheredatione poteſt adimi hereditas, & edemptio valet, ſi non ſit facta in fraudem juris publici. T. 10. c. 211. A.
Exheredationes non ſunt adjuvandæ. T. 6. c. 191. C.
Exheredationes non eſſe adjuvandas interpretatione, ſicut inſtitutiones, & cur. T. 9. c. 767. C.
Exheredatis ab avo materno, vel matre an, & quando querela inofficioſi detur. T. 7. c. 169. C.
Exheredatis an, & quando querela inofficioſi detur. Ibid. D.
Exheredatis licèt emancipatis quando detur petitio fideicommiſſi. T. 7. c. 1085. A.
Exheredatis ſi legetur minus quartâ, unde ea ſuppleatur. T. 7. c. 1505. C. an ſuppleatur ex fructibus partis relictæ. Ibid. C.
De exheredatis liberis, & præteritis. T. 9. c. 760. E.
Ab exheredato filio teſtamento matris præparatâ querelâ inofficioſi, ſi mox deceſſerit filius, an pater agere poſſit querelâ inofficioſi teſtamenti. T. 4. c. 115. C.
Exheredato filio victoria patris prodeſt. T. 4. c. 884. C.
Exheredato quibuſnam caſibus beneficium datur, ne ultra vires ſuarum facultatum conveniatur. T. 5. c. 438. D.
Exheredato poteſt etiam pater ſubſtituere. T. 6. c. 268. E. & c. 269. A.
Exheredato an bonorum poſſeſſio Carboniana detur. T. 7. c. 201. B. & c. 208. E. c. 209. A.
Exheredato an detur bonorum poſſeſſio contra tabulas. T. 7. c. 203. B.
Exheredato quomodo querela inofficioſi detur. T. 7. c. 208. E.
Exheredato quoties ſubſtituitur, ordo ſcripturæ ſervatur. Vide, Subſtitutio.
Pro exheredato cum olim judicabant, quomodo pronuntiabant. T. 9. c. 106. C.
Exheredatorum duo eſſe genera. T. 7. c. 169. B.
Exheredatur fruſtra poſt deportationem filius. T. 1. c. 1075. E. & c. 1076. A.
Exheredatur filius nominatim. T. 1. c. 1054. E.
Exheredatur filius emancipatus, naturalis non item. T. 4. c. 304. A.
Exheredatus habet querelam, ſicut ſpurius. T. 2. c. 1065. A.
Exheredatus patronum non expellit. T. 4. c. 359. E.
Exheredatus qui egit, nec obtinuit, pro mortuo habetur. T. 4. c. 370. B.
Exheredatus ſi egit adversùs unum ex heredibus, & non obtinuit, an a legato repellatur. Tom. 4. c. 117. C.
Exheredatus filius, quem poſtea frater heres inſtitutus adoptavit, an ad bona liberti patris naturalis admittatur. T. 4. c. 356. A.
Exheredatus, ſeu præteritus filius a milite in teſtamento, an ad bona libertorum avitorum admittatur. T. 4. c. 355. B.
Exheredatus filius, & heres inſtitutus in quo differunt. T. 4. c. 480. B.
Exheredatus filius, qui, cum ſit pupillus, ex eo litigare non poteſt ſine auctoritate tutoris, utrùm agat querelâ inofficioſi teſtamenti auctore tutore teſtamentario, an legitimo. T. 4. c. 1002. A.
Exheredatus, aut præteritus cum ſcripto herede tranſigens an, & quando litem inofficioſi cœptam repetere poſſit. T. 7. c. 208. C.
Exheredatus non repudians querelam, & inſtitutus in univerſum jus an partem faciat fratribus. T. 7. c. 182. B.

Exhe-

BIU Cujas

Exheredatus possidens hereditatem, an possit agere de inofficioso. T. 7. c. 218. A.
Exheredatus si querelâ inofficiosi pro parte vicerit, pro parte convenire, & conveniri potest. T. 7. c. 198. C. D.
Exheredatus an admittatur ad bonorum possessionem contra tabulas per præteritum. T. 8. c. 33. B. C.
Exheredatus an cum suo præterito admittatur ab intestato. Ibid. C.
Exheredatus an habeat bonorum possessionem contra tabulas, tanquam præteritus. T. 8. c. 42. A.
Exheredatus, qui duplici jure agere potest, si solam injusti testamenti quæstionem traxerit ultra quinquennium, an ei integra sit inofficiosi querela. T. 8. c. 17. C. D.
Exheredatus emancipatus si velit agere querelâ, quid prius agendum. T. 8. c. 173. B.
Exhibendæ sunt tabulæ, exhibendæ cautiones, & instrumenta exhibenda ab Ædituo, si apud eum depositа sunt. T. 7. c. 496. B.
Exhibendi verbum qualiter accipiatur. T. 7. c. 617. E.
Exhibendi verbum etiam restituendi significationem recipit. T. 10. c. 947. B.
De exhibendis, vel transmittendis reis. T. 9. c. 1383. E.
De exhibendis tabulis. Vide, Interdictum.
De exhibendo inani chirographo. T. 7. c. 620. D.
De exhibendo libero homine. Vide, Interdictum.
Ad exhibendum actio. Vide, Actio ad exhibendum.
Ad exhibendum cum pupillo quandonam agi possit. T. 5. c. 415. D. E.
Ad exhibendum actio non est cum servo. T. 5. c. 377. D.
Ad exhibendum actio scripturâ quidem in rem est, effectu autem ipso in personam. T. 5. c. 382. B.
Ad exhibendum agi potest de tigno juncto ædibus, aut vineæ. T. 7. c. 611. D.
Ad exhibendum actio datur heredi, & in heredem. T. 7. c. 620. A.
Ad exhibendum actio mera est in personam. T. 7. c. 469. D.
Ad exhibendum actionem dari ei, qui rem exhibitam statim vindicaturus non est, si modò postea sit vindicaturus. T. 7. c. 605. A. B.
Ad exhibendum actio datur tantùm ei, cujus interest. T. 7. c. 603. A.
Ad exhibendum actio peragitur summatim, quia viam præparat ad aliam actionem. T. 7. c. 604. B.
Ad exhibendum actio in rem scripta. T. 7. c. 601. C. cur ad exhibendum appellatur. Ibid. C.
Ad exhibendum actio quibus datur. T. 7. c. 603. A.
Ad exhibendum actio non datur, nisi propter futuram actionem. Ibid. D. hanc actionem effectu esse ad restituendum. Ibid. E. hæc actio effectu est in personam. Ibid. c. 604. A.
Ad exhibendum actione damnari eum, qui non possidet. T. 7. c. 614. E.
Ad exhibendum actio non datur, nisi ei, cujus interfit ex superioribus causis, tam rei vindicatæ, quàm litis contestatæ tempore. T. 7. c. 616. D.
Ad exhibendum actio est perquam necessaria. T. 7. c. 600. D. vim ejus in usu quotidiano esse. Ibid. D. propter vindicationes introducta est. Ibid. D.
Ad exhibendum actio non tantùm vindicaturo, sed etiam interdicturo datur. Ibid. D.
Actio ad exhibendum non tantùm datur vindicaturo, sed etiam acturo noxali judicio. T. 10. c. 946. E.
Actio ad exhibendum est arbitraria. T. 10. c. 947. D.
Exhibere quid sit. T. 7. c. 600. E.
Exhibere quid sit Labeoni. T. 8. c. 824. B. quis dicatur. Ibid. B.
Exhibere habet vim restituendi. T. 8. c. 654. E.
Exhibere plus est, quàm præstare. Ibid. E.
Exhibere quid. T. 8. c. 502. E.
Exhibere plus est, quàm sistere. T. 8. c. 654. C.
Exhibere verbum in actione exhibitoria restitutionis vim in se continet. T. 9. c. 1167. D.
Exhibere aliud est, aliud præstare. T. 9. c. 837. D.
Exhibitio rei an fiat sine speciali præcepto judicis. T. 2. c. 584. D.
Exhibitio, idest, fideicommissi restitutio. T. 4. c. 1304. C.
Exhibitio, & exhibere significationem restituendi habent. Ibid. D.
Exhibitio reorum prior est accusatione solenni, vel litis contestatione. T. 9. c. 1383. E.
Exhibitio an comprehendat editionem. T. 9. c. 6. B.
Exhibitionem sequitur vindicatio. T. 10. c. 947. B.
Exhibitoria actio propter actionem petitoriam introducta est. T. 7. c. 228. B.
Exhibitoria actio. Vide, Actio exhibitoria.
Exhibitorium interdictum. Vide, Interdictum exhibitorium.
Exidoneare est verbum ex latino barbaro, & quid significat. T. 9. c. 1378. D. E.
Exigendi facultatem non habet, qui actionem intendere non potest. T. 4. c. 1098. D.
Exigendi privilegium, quod creditor habuit, factâ novatione voluntariâ perit, non item necessariâ novatione. T. 4. c. 965. B.
Exigere plus est, quàm agere. T. 4. c. 550. C.
Exigere cautionem quid sit, Accursius non intellexit. Ibid. C.
Exigere est satis accipere. Ibid. C.
Exigere posse totum, & totum accipere consequentia sunt. T. 5. c. 68. B.
Exigere idem bis prædonis est. T. 7. c. 796. B.
Exigere verbum quid significat. T. 8. c. 380. B. C.
Quæ exiguntur, ut quis impune faciat injuriam ulciscendi. T. 4. c. 116. D. E.
Exiguum est semper, quod defertur tantùm honoris ergo. T. 4. c. 941. B. partem paciscatur quis, quid refert, an quantitatem parti parem. Ibid. B. in hoc nulla est differentia. Ibid. B.
Ab exilio reversis jura libertorum concessa. T. 3. c. 154. C.
De exilio in Cypsum, & in Oasin. T. 3. c. 210. B.
Exilium, deportatio, relegatio differunt. T. 1. c. 474. B.
In exilium voluntarium qui ibant, igne, & aquâ interdicebantur. T. 3. c. 180. A.
Exilium dicitur de deportatione, quæ est capitis diminutio media. T. 4. c. 1029. B.
Exilium dicitur quoque de relegatione. Ibid. B.
In exilium temporale datus non desinit esse tutor. Ibid. B.
Eximendi verbum quàm generale sit, & quomodo quis pœnalis actionis de in jus vocando reus constitui possit. T. 5. c. 90. A. B. an latiùs pateat, quàm verbum eripiendi. Ibid. A.
Existentia juris civilis est adquisitio. T. 1. c. 1308. C.
Existentia quomodo adquiritur. T. 1. c. 1310. C.
Existentia sui heredis, seu ἀναφανεια illa est, quæ juris intellectum habet. T. 4. c. 82. C.
Existere, & exstare in quo differunt. T. 9. c. 632. E.
Existere est proprium suorum. T. 9. c. 888. B.
Existere aliud est, aliud exstare. T. 9. c. 1000. B.
Existimare, & existimare debere paria sunt. T. 6. c. 318. C.
Existimatio, & veritas, sive res, adeo sunt adversæ, ut positio unius exclusio sit alterius. T. 6. c. 314. B.
Existimatio opinio est mentis sine re. Ibid. B. plus esse, quod in re, sive in veritate est, quàm quod in existimatione. Ibid. B.
Existimatio stulta, & resupina. T. 6. c. 13. E. quod in existimatione veritatis est, non tantum valet, quàm quod est in veritate. T. 6. c. 14. C.
Ἔξω Græcis aliquando, idest, παρά. T. 6. c. 29. E.

Solus

BIU Cujas

Solus exitus sine consilio heredem pœnæ obligat. T. 10. c. 580. E.
Exodi liber vocatur ab Hebreis *Nomina*. T. 10. 164. C. D.
Exonia civitas ubi sita, & unde dicta. T. 6. c. 1056. B.
Exoiner. T. 9. c. 1378. D. hoc verbum Budæus male deduxit ex Græco ἐξόμνυσθαι. Ibid. D.
Exonier verbum Gallicum unde. T. 1. c. 1410. E.
Ἐξώστραι, projectiones. T. 3. c. 18. E.
Exorcistæ in Ecclesia. T. 2. c. 1033. C.
Qui exhortatur, eum mandatoris opera non fungi. T. 4. c. 841. A.
Expeditionis militaris nomine intelliguntur nonnunquam stativa, & præsidia. T. 10. c. 911. B.
Expelli an possit abutens emphyteutico prædio. Tom. 10. c. 669. B.
Expensæ quando debent compensari. T. 6. c. 7. B.
Expensarum quæ ratio habenda. T. 6. c. 832. A.
Expensarum condemnatio, vel absolutio. T. 9. c. 138. D. E. & c. 139. A.
Expensas utiles per errorem qui solverunt, an habeant indebiti condictionem. T. 7. c. 1415. E.
Expensæ ludorum publicorum. T. 2. c. 827. A.
Expensæ in funus alicujus factæ qua actione repeti possunt. T. 5. c. 383. D. E.
Expensæ victuales judicibus debitæ cur, & quomodo. T. 6. c. 970. D. idem de testibus. Ibid. D.
Expensæ. Vide, Impensæ.
Expensæ litis. T. 9. c. 1088. C. D.
Expensi rationes fidem non faciunt. T. 9. c. 266. D.
Expensilatio olim fidem faciebat, hodie per se fidem non facit. T. 9. c. 190. D. & c. 265. C.
Expensilatio est probationum genus. T. 9. c. 266. C.
Expensilatio sola olim fidem faciebat. T. 10. c. 635. D.
Expensilationes. T. 9. c. 1072. A.
De expensis litium constitutio Zenonis. T. 3. c. 329. A.
De expensis litium. T. 9. c. 1086. A. & seq.
Experiri commune est reo, & actori. T. 4. c. 79. D.
Experiri, agere, intendere verba sunt communia actoris, vel rei. T. 6. c. 339. E.
Expilatæ hereditatis crimen. T. 1. c. 869. E. & c. 870. A.
Expilatæ hereditatis crimen est famosum, & turpe. T. 4. c. 844. D.
De expilatæ hereditatis crimine. T. 9. c. 1457. A. & seq.
Expilator quid a fure dissideat. T. 3. c. 450. C.
Expilatores qui sint, & sunt extra ordinem puniendi. T. 1. c. 869. D.
Explicatio legis 6. *ff. de servis exportandis*. T. 4. c. 662. B.
Explicatio legis *si sic. §. 1. ff. de leg.* 1. T. 4. c. 494. D. E.
Explicatio legis *Nesennius*, & legis *filio. ff. ad leg. falcid.* T. 4. c. 1049. A. & sequ. & legis *filium Cod. famil. erciscund.* Ibid. c. 1050. C. D.
Explicatio *l. si unquam. C. de revocand. donat. & §. ultim. l.* 40. *ff. de pact.* T. 4. c. 840. C.
Explicatio legis *qui habebat. ff. de vulg. & pupill. substit.* T. 4. c. 1062. C.
Explicatio speciei in *l. mulier. ff. qui potior. in pign.* T. 4. c. 1288. E. & c. 1289. A.
Explicatio *leg. cum pater.* 77. *de legat.* 2. T. 4. c. 1142. A. & seq.
Exponere, χυτρίζειν. T. 2. c. 569. C.
Exportare quid. T. 2. c. 274. D.
Exportare quid sit. T. 10. c. 1002. A. B. & c. 1027. B.
Exportatio quarundam rerum prohibita. T. 9. c. 369. E. & c. 370. A.
Expositio *§. in fideicommissaria. l. si debitor.* 45. *D. de fideicom. libert.* T. 4. c. 328. B.
Expositio legis *post emancipationem. D. de legat.* 2. T. 4. c. 1172. B.
De expositione filiorum a patribus. T. 9. c. 1323. A. & seq.
Expositi infantis a matriculariis collecti formula. T. 1. c. 467. D.
Expositi infantes qui propriè dicuntur. T. 9. c. 1324. D.
De expositis infantibus. T. 9. c. 1323. A. & seq.
Expositorum jus quodnam olim fuerit. T. 5. c. 629. B. C.
Expositus quis sit. Ibid. B.
Expræfecti qui dicuntur esse. T. 2. c. 896. E.
Expressa nocere, non expressa non nocere unde dictum. T. 5. c. 77. B.
Expressa nocent, non expressa non nocent. Tom. 8. c. 845. D. & c. 799. D.
Expressa, & tacita differunt. T. 8. c. 562. E.
Expressa frequentissimè nocere, tacita non nocere. T. 9. c. 688. A.
Expressa pleraque non valent, quæ tacita valent. T. 6. c. 230. B.
Expressim major est vis, quàm tacitè. T. 3. c. 672. C.
Expressi, & taciti an vis eadem. T. 7. c. 634. D.
Expressi, & taciti non eadem vis. T. 8. c. 799. D.
Expresso tacitè inesse quænam dicantur. T. 5. c. 1068. D.
Expressum facit cessare tacitum. T. 4. c. 1005. A.
Expressam inter, & tacitam hypothecam differentia. T. 9. c. 1195. A.
Si expressum non est, id omissum intelligitur. T. 4. c. 56. C.
Exprimère omnia leges non possunt. Vide, Leges.
Expromissio fidejussionis continetur verbo. T. 3. c. 384. C.
Expromissio quomodo fit per delegationem. T. 4. c. 935. B.
Expromissio per intercessionem quomodo fit. Ibid. A. quomodo fit per delegationem. Ibid. B.
Expromissio est vera novatio. T. 4. c. 238. A.
Expromissio accedit cum novatione, fidejussio accedit sine novatione. Ibid. B.
Expromissio, quæ fit novandi animo per intercessionem, & ea, quæ fit per delegationem, quomodo differunt. T. 4. c. 934. E. & c. 935. A.
Expromissio non est semper intercessio. T. 4. c. 937. E.
Expromissione mulieris an tollatur naturalis obligatio, & pignus remaneat. T. 10. c. 434. D.
Expromissor differt a fidejussore. T. 1. c. 977. B.
Expromissor an a fidejussore differat. T. 1. c. 943. C.
Expromissor dicitur quasi fidejussor. T. 4. c. 238. A.
Expromissor liberat reum principalem, fidejussor non; novatio fit expromissione, non fidejussione. T. 4. c. 269. C.
Expromissor quis sit, explicatur. T. 7. c. 690. B.
Expromissor quis sit. T. 8. c. 818. E.
Expromissor quisnam sit. T. 10. c. 529. B.
Expromittere in jure quid est. T. 4. c. 238. A.
Expromittere est debitum suscipere pro alio. Ibid. E.
Expromittere quid sit. T. 10. c. 499. D.
Qui expromittit pro alio, is, pro quo expromittit, liberatur; qui verò pro alio se soluturum promittit, is, pro quo constituit, non liberatur. T. 4. c. 170. A. B.
Exquæstor, Exconsul, &c. unde ita dicantur. T. 8. c. 891. B. C.
Exsequutio sententiæ ad quem pertineat. T. 5. c. 212. A.
Exstare aliud est, aliud existere. T. 9. c. 632. E.
Exstare est constare, & perseverare heredem esse filium, qui heres exsistit, nec exstat. Ibid. E.
Exterus pro extraneus. Tom. 6. c. 151. A.
Extincta actio non restituitur. T. 4. c. 302. B.
Extingui, & cessare dissident. T. 1. c. 1219. A. B.
Exstipulari, & expromittere quid. T. 1. c. 1165. C.
Extra territorium jus dicenti an impune pareatur. T. 5. c. 773. D.
Extrahi neminem posse e domo sua, quomodo sumendum. T. 8. c. 527. D.
Extraneæ mulieres, vel introductæ, intromissæ, adscititiæ. T. 3. c. 44. D. E.

BIU Cujas

Extranei heredes quibus modis adquirunt hereditatem. T. 4. c. 82. C.
Extranei in jure non dicuntur se immiscere, sicut & necessarii non dicuntur se pro herede gerere, aut adire, vel hereditatem cernere. T. 4. c. 191. A.
Extranei, vel alieni posthumi non fiunt heredes jure civili, sed edicto Prætoris. T. 6. c. 427. D.
Extranei an, quando, & quomodo actionem de inofficioso in heredem transmittant. T. 7. c. 175. D.
Extranei heredes quinam appellentur, & quid in eis observetur. T. 8. c. 985. E. & c. 986. A. & seq.
Extranei heredes. Vide, Heres.
Extranei possunt esse debitores, & creditores hereditarii. Tom. 9. c. 255. B.
Quod in extraneis, seu voluntariis est pro herede gerere, id in necessariis se immiscere. T. 4. c. 191. A.
An extraneis heredibus institutis, si filius præteritus bonis se abstineat, ex æquo, & bono tuenda sit voluntas testatoris. T. 4. c. 1034. B. & an hæc quoque locum habeant in posthumo præterito. Ibid. C.
Extraneis pleraque conceduntur, quæ non conceduntur conjugibus. T. 10. c. 643. C.
Extraneo an fit potestas petendi addictionem bonorum. T. 4. c. 1248. C.
Extraneo manumissum teneri actione furti ex ante facto. T. 9. c. 252. B.
Extraneo non est stipulatio tacita de dote data, nisi stipulatione sibi prospexerit. T. 9. c. 526. B.
In extraneo quod est pro herede gestio, id in suo herede est immistio. T. 4. c. 1265. A.
De extraneo adoptato. T. 8. c. 165. D. & an capax sit bonorum possessionis. Ibid. D.
De extraneo, qui dedit dotem pro muliere, Tom. 9. c. 485. B. & seq.
In extraneos an detur interdictum Salvianum. T. 10. c. 698. D.
Inter extraneum, & fratrem quoad successionem estne differentia. T. 4. c. 85. D.
Extraneus pro debitore invito solvere potest. T. 4. c. 839. D. sic quoque pro debitore solvet creditori invito, & quomodo. Ibid. D.
Extraneus institutus, & filius in quo differunt. T. 4. c. 88. C.
Extraneus in dotis constitutione quantum a patre differat. T. 5. c. 555. D.
Extraneus, & suus heres in quo differunt. T. 6. c. 282. A.
Si extraneus heres institutus repudiaverit hereditatem patris, & defuncto filio testatoris intra pubertatis annos pupillarem hereditatem sit amplexus, an onera patris subire, & an creditoribus paternis respondere cogatur. T. 6. c. 175. E.
Extraneus, qui suscipit defensionem servi publico judicio accusati, an cavere debeat servum judicio sisti. T. 6. c. 8. A.
Extraneus coheres opponitur filio. T. 6. c. 125. B.
Extraneus, & alienus an idem significent. T. 8. c. 1002. D.
Extraneus heres an habeat actionem ingrati, & an exactionem futurarum operum, an præteritarum. T. 8. c. 540. E.
Extraneus heres. Vide, Heres.
An extraneus adoptatus emancipatione perdat omne suum jus, & dignitatem quæsitam per adoptionem. T. 8. c. 165. E.
Extraneus, & pater dans dotem pro muliere in quo differunt. T. 9. c. 525. C.
Extraneus quis dicitur. Tom. 9. c. 1262. C.
Extraordinaria munera continet vacatio, non ordinaria. T. 4. c. 55. C. D.
Extraordinaria crimina dicuntur crimina inscripta a Rhetoribus in declamationibus. T. 4. c. 844. C.
Extraordinaria judicia. Vide, Judicia.
Extraordinaria cum servo actio est, ut in corpore luat pœnam. T. 5. c. 31. E.
Extraordinaria cognitio, & extraordinem exigere quid. T. 8. c. 1045. E.
Extraordinaria judicia omnia esse. T. 9. c. 1070. E.
Extraordinariæ potestates an excusentur a tutelis, & curationibus. T. 10. c. 855. C.
Extraordinarium crimen, & extraordinaria pœna. T. 1. c. 504. A. B.
Extraordinarium crimen quodnam est. T. 4. c. 844. C.
Extraordinarium jus. Vide, Jus extraordinarium. T. 6. c. 583. C.
Extraordinarium judicium, & auxilium. T. 9. c. 729. C. D.
In extraordinariis judiciis formulæ non observantur. T. 4. c. 1447. C.
In extraordinariis judiciis non observabantur formulæ. Tom. 9. c. 1139. A.
Duo extrema sine medio esse nequeunt. T. 4. c. 1337. A.
Extremum Latini nunquam pro initio dixerunt. T. 7. c. 114. B.
Exulare in aliquam regionem jussus, in ea liber carcere, & custodia debet manere. T. 3. c. 591. A.
Exul transiens civitatem, qua ei interdictum est, an puniendus. T. 5. c. 999. D.

F

F. Et C. quid hæ duæ literæ singulares significent. T. 5. c. 161. B.
Faber, & nauta si ob rem locatam, & conductam armamenta, & instrumenta sua fregerint, detriverint, aut perdiderint, an ea a locatoribus, vel conductoribus repetere possint, quæritur. T. 5. c. 533. E. & c. 534. A.
Faber quandonam locator, & quando conductor vocari possit. T. 5. c. 522. C. D.
Faber in quod corpus locat operam suam, a quo proficiscatur, an a locatore, an verò a conductore. Ibid. C.
Faber, locator, & conductor non in una eademque specie vocatur, quod esset absurdissimum, & sine exemplo. Ibid. C.
Fabia lex de plagiariis. Vide, Lex Fabia.
Fabiæ legis de plagio. Vide, Lex Fabia.
Fabiana actio quando locum habet, & quando non. T. 4. c. 1302. C.
Fabiana, seu Faviana actio. Vide, Actio.
Fabiana actio in quo differat a Pauliana. Tom. 8. c. 1107. B. & seq.
Fabri lignarii, vel tignarii. T. 1. c. 432. B.
Fabri ferrarii taberna. T. 7. c. 1284. B.
Fabri tignarii qui. T. 8. c. 537. D.
Fabrica quid sit. T. 9. c. 1330. A.
Fabricarum armorum varia genera. T. 2. c. 1122. D.
Fabricenses qui. T. 2. c. 1711. E. & c. 1712. A.
Fabricenses quando, & quomodo militiâ solvuntur. T. 2. c. 802. A.
Fabricenses qui dicuntur. T. 9. c. 937. E. vulgo *armeuriers*. Ibid. E.
Fabricenses sunt quasi milites. T. 9. c. 414. C.
Fabricenses procurare, & conducere res alienas an debeant, & cur. Ibid. C.
Fabricensi mortuo intestato, sine legitimo, aut honorario successore, corpus Fabricensium succedere excluso fisco. T. 9. c. 937. E.
Fabricensibus rerum alienarum interdicitur administratio. T. 2. c. 802. D.
Fabricensium schola, & militia. T. 2. c. 800. E. & c. 1122. B.
Fabricensium certum corpus. T. 2. c. 800. B.
Fabricensium præmia. Ibid. C. D.
Fabricensium quod unus commiserit delictum, ad omnes pertinet. T. 2. c. 801. D.
Fabricensium brachiis stigmata cur infligenda. T. 2. c. 800. D.

BIU Cujas

Fabricenſium judex eſt officiorum magiſter. T. 2. c. 802. A.
De Fabricenſium hereditatibus. T. 9. c. 936. B. & ſeq.
Fabriciſii in gloſſ. Cedreni qui dicuntur. T. 9. c. 937. E.
Fabriles operæ. Vide, Operæ.
Fabrorum tignariorum an Collegia ſint licita. Tom. 6. c. 744. D. & an iis rectè legari poſſit. Ibid. D.
Fabrum, qui in locatione operam ſuam irrogat, locatorem in una eademque re, & ſpecie conſtituere quàm abſurdum ſit. T. 5. c. 522. C. D.
Facere dandi habet ſignificationem. T. 1. c. 1210. B.
Facere plus eſt, quàm dicere. T. 4. c. 417. C.
Facere, & facultas an ſint ejuſdem generis. T. 4. c. 234. C.
Facere verbum omnem omnino faciendi cauſam complectitur, dandi, ſolvendi, &c. T. 4. c. 660. E.
De verbo facere ſcribit Papinianus, eo ſignificari non tantùm factum, ſed etiam jus. Ibid. E.
Facere eſt credere. Ibid. E.
Facere quomodo etiam non facere ſit. T. 5. c. 663. B.
Facere interdum dandi ſignificationem habere. T. 7. c. 1053. B.
Facere contra voluntatem, notandum. T. 8. c. 624. C.
Facere eſt prohibere. T. 5. c. 663. B.
Facere eſt tradere poſſeſſionem, etiam ſiquis non ſit dominus. T. 8. c. 637. B.
Facere interdum habet dandi ſignificationem. Ibid. D.
Facere verbum latiùs patet, quàm dare. Ibid. E.
Etiam non facere facere eſt. Ibid. E.
Facere trahit ſecum non facere. T. 9. c. 563. D.
Facere condemnationem pro obtinere condemnationem. T. 10. c. 701. A.
Faciem locorum intervertens, & confundens, qua actione teneatur. T. 8. c. 549. C.
Faciendi verbum quid continet. T. 8. c. 608. E.
Faciendi obligatio, & dandi obligatio in quo differunt. T. 9. c. 1268. D. E.
Faciendi verbum habet dandi ſignificationem. T. 10. c. 539. D.
In non faciendo culpa eſt. T. 9. c. 569. D. in faciendo eſt etiam culpa. Ibid. D.
Faciliores ſunt voluntates in rebus ſuis legandis, quàm alienis comparandis, onerandiſque heredibus ad emptionem rei. T. 4. c. 535. D.
Facilius eſt retinere, quàm conſtituere ſervitutem. T. 4. c. 145. A. & retentio facilior eſt, quàm adquiſitio. Ibid. A.
Quos par facinus coinquinat, & æquat, ſimilis pœna utroſque comitari debet. T. 4. c. 851. C.
Facio, ut des articulus nulli negotio civili comparari poteſt. T. 7. c. 842. B. ex eo non dari actionem præſcriptis verbis, & cur. Ibid. B. actio utilis in jure nuſquam datur in caſu diſſimili. Ibid. B.
Facio, ut facias plures ſpecies recipit. T. 7. c. 843. D.
Ex facio, ut des, actio de dolo datur. T. 7. c. 832. A.
Verbum *facio* nunquam initium dat locationi. T. 10. c. 42. C.
Actio ex *facio, ut facias*, an ſit bonæ fidei. T. 10. c. 348. E.
Negotium facio, ut des, an aliquam cum contractibus nomen habentibus ſimilitudinem habeat. T. 10. c. 451. E. an ſit ſimile locationi. Ibid. E.
Facta quædam palàm patrata laudantur, quæ clam commiſſa, capite luuntur. T. 2. c. 1025. B.
Facta non tantùm, ſed etiam voluntates coercentur. T. 1. c. 472. D.
Facta alia ſunt, quæ rei univerſæ cohærent, alia quæ perſonæ tantùm. T. 4. c. 684. A.
Cum quis facta videat, verba non ſunt curanda. Tom. 4. c. 1350. B.
Facta dividuitatem an recipiant. T. 5. c. 857. B.
Facta, & negotia in obſcuro plerumque ſunt. T. 5. c. 28. B.
Facta revocari, facta infecta fieri non poſſunt. T. 5. c. 1017. D. & T. 7. c. 845. D.
Facta difficiliora cur evadant legibus. T. 5. c. 1034. A.
Facta ſunt individua. T. 5. c. 673. D. & c. 857. B.
Facta in fraudem aliorum an ſemper reſcindantur. T. 6. c. 716. A.
Facta an incertis annumerentur. T. 7. c. 650. B.
In facta tantùm leges conſtituuntur, non in futura. T. 8. c. 640. A.
Facta panduntur conteſtatione litis. T. 10. c. 858. E.
Facti error lucro adficit, & damno liberat. T. 3. c. 137. C.
De facti, & juris ignorantia. Ibid. C.
Quod facti eſt, naturale eſt. T. 4. c. 502. B. quod naturale eſt, jure civili non perimitur. Ibid. B.
Facti ſpecies in *l.* 81. *ff. de furt.* T. 4. c. 843. C.
Facti error. Vide, Error facti.
Facti quæ ſunt, vel unus exſequi poteſt. T. 6. c. 138. E.
Facti ea non ſunt, quæ dominium transferunt, ſed juris. T. 6. c. 139. A. quæ facti ſunt, jus non transferunt, ideſt, dominium. Ibid. B.
Facti alieni ignorantia an recipiatur, & excuſet. T. 7. c. 887. D. E. & c. 888. A. B.
Facti ignorantia, ut adquiram, an proſit; ut non adquiram, an noceat. T. 7. c. 894. D.
Facti ignorantiam non nocere, juris nocere. T. 7. c. 887. B. & c. 893. B.
Facti proprii ignorantia an recipiatur. T. 7. c. 887. D. E. & c. 888. A.
Facti quæſtionem nullâ juris regulâ, nullâ juriſperitorum tractatione, ſive explicatione decidi poſſe. T. 7. c. 1315. A.
Facti interpretatio plerunque prudentiſſimos fallit. T. 8. c. 672. E.
Facti quæ ſunt, in judicis arbitrio eſſe. Ibid. E. & c. 673. A.
Facti initium ex animo proficiſcitur. T. 8. c. 640. A. B.
Initium facti ſufficit. Ibid. B.
Facti ignorantia an noceat patrono. T. 7. c. 1270. B.
Quæ facti ſunt, & juris, & vetus differentia inter ea. T. 9. c. 1267. D.
Facti retentio quæ. T. 9. c. 219. C.
Facti proprii ignorantia interdum recipitur, & parit condictionem indebiti. T. 10. c. 468. C.
Facti ignorantia, ut adquiram, prodeſt; ut non adquiram, non nocet. T. 10. c. 470. B. C.
Facti alieni promiſſio nulla eſt. T. 10. c. 763. B.
Factionarii. T. 3. c. 211. C.
Factionem teſtamenti non habens an codicillos facere, aut fideicommiſſa relinquere poſſit. T. 6. c. 731. E.
Factis ineſt datio, dationi non ineſt factum. T. 8. c. 637. E.
De factitia foſſa an agi poſſit. T. 5. c. 665. D. E.
In facto erranti venia datur. T. 4. c. 815. E.
Facto debitoris an perimi pignus poſſit. T. 5. c. 422. E.
Qui de facto quærunt, eunt ad judices. T. 6. c. 196. E.
In facto jus eſt poſitum. T. 6. c. 401. C.
In facto, non in jure conſiſtit quatenus cujus interſit. T. 8. c. 672. D.
Ex facto tutoris, vel curatoris quando minores agere, vel conveniri poſſunt. T. 9. c. 576. B. & ſeq.
Factorum diverſitas. T. 5. c. 1117. E.
Factum res geſta vocatur. T. 1. c. 923. D.
Factum infectum reddi non poteſt. T. 4. c. 194. D.
Qui factum mox corrigit, is videtur invitus feciſſe. T. 4. c. 1496. A.
Factum pro *Fatum*. T. 4. c. 374. B.
In factum appellatio eſt actionis, non nomen actionis. T. 4. c. 873. E.
Factum coheredis conſorti an noceat. T. 5. c. 631. B.
Factum patris filio nocere poteſt. Ibid. D.
Factum pro facto an invito ſolvi poſſit. T. 5. c. 1118. B.

BIU Cujas

Factum pro re solvi non potest, nisi volenti, & consentienti. T. 5. c. 396. E.
In factum actio. T. 5. c. 771. B.
Factum alienum an inutiliter promittatur. T. 6. c. 151. A.
Factum uno, eodemque die an discrimen ex tempore capere aliquod possit. T. 6. c. 567. D.
Factum cuique suum, non coheredi nocere debet. T. 6. c. 460. C.
In factum omnis actio, vel exceptio utilis est. T. 6. c. 324. C.
Factum judicium pro finito judicio, seu pro re judicata. T. 6. c. 341. C. vulgo dicitur, quod acceptum, & inchoatum est inter litigantes lite contestatâ, etiamsi nondum finitum sit sententiâ judicis. Ibid. B. C.
Factum testatoris pro facto heredis est. T. 6. c. 141. B. C.
Factum a judice, quod ad officium ejus non pertinet, ratum non est. T. 8. c. 841. C.
Cuique suum, non adversario nocere debet. T. 8. c. 837. B. C.
Factum, & gentium quantum differant. T. 8. c. 520. C. D.
Factum quod est, cum in obscuro sit, ex affectione cujusque capit interpretationem. T. 8. c. 840. E.
Factum alienum inutiliter promittitur. T. 9. c. 1269. A.
Factum pro contractu, aut delicto. T. 9. c. 251. B.
Factum inutiliter aliquando haberi pro utili. T. 9. c. 490. A.
Quod factum non est, habetur pro facto. Ibid. A.
Actionum in factum divisio. T. 10. c. 450. A. & seq.
In factum verecundè excipiam, si volo excipere. T. 10. c. 521. D.
Factum si possit expleri ab herede, valet stipulatio. T. 10. c. 711. B.
Facultas, & facere an sint ejusdem generis. T. 4. c. 234. C.
Facultas necessaria electionis an sit beneficium propriæ liberalitatis. T. 4. c. 520. B.
Facultates ejus tutoris, qui tutelam gessit, priùs excutiendæ sunt, quàm honorarii tutoris. T. 4. c. 1001. D.
Facundia canina. T. 3. c. 114. A.
Faida est bellum, aut inimicitia. T. 2. c. 1187. B.
Falcidia duplex. T. 1. c. 813. D.
Falcidia legatis modum præscripsit, porrigitur etiam ad donationes causâ mortis. Ibid. D.
Falcidiâ lege legata minui. Ibid. E.
Falcidia testamento antiquo jure vetari non potest. T. 2. c. 1026. C.
Falcidia est contra voluntatem testatoris. T. 1. c. 813. D.
Falcidia in militis testamento locum non habet. T. 1. c. 1104. C.
Falcidia ob contumaciam an adimatur patronis. T. 2. c. 1028. C.
Falcidia a Justiniano valde recisa. T. 1. c. 813. E.
Falcidia imminuitur valde per primam Novellam. T. 2. c. 1028. B. C.
Falcidia a testatore prohiberi potest. T. 1. c. 814. A.
Falcidia quo tempore lata. T. 2. c. 422. C.
Falcidiâ lege usufructus minuitur. T. 4. c. 138. E. & c. 139. A.
Falcidia ex prælegatis quoque retinetur. T. 4. c. 1086. D.
Falcidiâ non minuitur legatum dotis. T. 4. c. 349. C.
Falcidia in quo fideicommisso intervenit, & in quo non intervenit. T. 4. c. 1139. B.
Falcidia quo casu intervenit, si onerata portio accedat oneratæ. T. 4. c. 774. C.
Falcidia liberis debetur. T. 4. c. 930. B.
Una falcidia servatur in tabulis patris, & filii. T. 4. c. 764. D.
Falcidia detrahitur ex bonis paternis. T. 4. c. 84. B.
Falcidia lex. Vide, Lex Falcidia.
Falcidia dicitur esse commodum testamenti. T. 4. c. 1443. A.
Falcidia jure testamenti retineri dicitur. T. 6. c. 280. D.
Falcidia non servatur in testamento militari. T. 6. c. 182. E.
Cum falcidia deducitur, æs alienum deducendum ante omnia, & reliquum erogatur legatariis. T. 6. c. 125. A.
Falcidia minuit id, quod domino debetur. T. 7. c. 590. B.
Falcidiâ lege interveniente communio est inter heredem, & legatarium. T. 7. c. 589. D.
Falcidia lex lata est heredis causâ, non legatarii. T. 7. c. 1237. C.
Falcidia non utitur legatarius, etiamsi partiarius sit. Ibid. C.
Falcidia ante Justinianum fuit in retentione tantùm, non petitione. T. 7. c. 1418. D.
Falcidia an contra testatoris voluntatem locum habeat. T. 7. c. 955. A.
Falcidia an detrahatur ex legato dotis nurui relicto. Tom. 7. c. 1406. D.
Falcidia an locum habeat in legato alimentorum. 7. c. 1297. A.
Falcidia an minuat fideicommissum annuum. T. 7. c. 1326. D. E.
Falcidia an possit detrahi ex eo, quod mulieri pro dote legatum est. T. 7. c. 1421. D.
Falcidia est nomen generale. T. 7. c. 1327. A. quæ complectatur. Ibid. A. B.
Falcidia ex legatis, & fideicommissis quomodo servari possit. T. 7. c. 960. D.
Falcidia heredi scripto semper illibata servari debet. T. 7. c. 1383. C.
Falcidia indigno ablata an fisco vindicetur. T. 7. c. 188. E.
Falcidia lex an locum habeat in legatis reipublicæ relictis, item in iis, quæ Deo relinquuntur. T. 7. c. 895. B.
Falcidia an locum habeat in donationibus inter vivos. Tom. 7. c. 1383. E.
Falcidia lex an pertineat ad legata, & ad fideicommissa. T. 7. c. 958. E.
Falcidia lex an detrahatur ex legatis, & quæ in eam computentur. T. 7. c. 1010. B. C.
Falcidia lex quæ minuat. T. 7. c. 1087. E.
Falcidia lex quomodo diminuta. T. 7. c. 955. A.
Falcidia ne locum habeat, an testator cavere possit. T. 7. c. 1045. A.
Falcidia omnis est contra voluntatem testatoris. T. 7. c. 1329. B.
Falcidia non duplicatur, non repetitur, semel deducenda est. T. 7. c. 979. D.
Falcidia plena bonorum an debeatur liberis, aut parentibus heredibus institutis, usufructu omnium bonorum uxori legato, T. 7. c. 1382. D.
Falcidia quæ sit, & quæ in eam computentur. T. 7. c. 1010. B.
Falcidia quam partem de legatis, & fideicommissis detrahat. T. 7. c. 1327. A.
Falcidia an detrahatur ex donationibus causâ mortis. T. 8. c. 61. E.
Falcidia an detrahatur ex fideicommissis ab intestato. T. 8. c. 62. B.
Falcidia an detrahatur ex mortis causa donationibus ab intestato. Ibid. B.
Falcidia lex an faciat, ut minuantur legata liberis, & parentibus relicta. T. 8. c. 65. C.
Falcidia ex legatis detrahitur. T. 9. c. 1148. A.
Falcidia an minuat libertatem, & cur. T. 9. c. 961. A.
Falcidia ipso jure minuit legatum. T. 9. c. 261. E.
Lex falcidia unde sit dicta. T. 10. c. 486. A.
Falcidia an possit prohiberi. T. 10. c. 488. B.
Falcidia an possit servari ex rebus donatis. T. 10. c. 517. A.
Falcidia servatur non tantùm ex bonis maternis, sed ex iis etiam, que a patre matri donata sunt. T. 10. c. 722. D. E.
Lex falcidia antiquior est Senatus-Consulto Trebelliano, & Pegasiano. T. 10. c. 802. D.
Falcidia a quibus inventa, & lata. T. 10. c. 804. D.
Falcidia porrecta ad fideicommissa tam unitatis, quàm specialia, & ad donationes causâ mortis. T. 10. c. 805. B.
An pertineat ad donationes inter vivos, & ad mortis causâ capiones. Ibid. C.

BIU Cujas

Falcidia divisionem inducit. T. 10. c. 807. C.
Falcidia an semper detrahatur ex singulis corporibus, aut rebus legatis. T. 10. c. 809. C.
Falcidia est nomen generale. T. 10. c. 934. E.
Omnis quadrans dicitur Falcidia. Ibid. E.
Falcidia in bonis maternis, non minùs spuriis, quàm justis liberis debetur. T. 10. c. 935. E.
Falcidia an possit detrahi ex mortis causa donationibus, siquis intestatus decedat. T. 10. c. 1049. A. B. an ex mortis causa capione. Ibid. B.
Falcidiæ in dote, vel in emptis, paratisque uxoris causâ non est locus. T. 1. c. 1274. B.
Falcidiæ privatâ conventione derogari posse. T. 2. c. 1027. E. c. 1028. A.
Falcidiæ legis duo capita. T. 2. c. 422. C.
Falcidiæ ratio, in quantitate bonorum exquirenda, redigitur ad tempus mortis. T. 4. c. 199. E.
Falcidiæ subjiciuntur prælegata. T. 4. c. 1365. E.
Falcidiæ retentionem habent soli heredes, non legatarii. T. 4. c. 1066. C.
Falcidiæ legi fraus non fit, sed heredi, si jus suum diminuat. T. 4. c. 1219. E.
Falcidiæ legi locus est in donationibus mortis causâ exemplo legatorum. T. 4. c. 1144. A.
De falcidiæ stipulatione, quam heredi præstat legatarius. T. 5. c. 865. E.
Falcidiæ deductio cui debeatur. T. 5. c. 385. D.
Falcidiæ deductio quibus ex causis, & cui debeatur. Ibid. D.
Falcidiæ retentionem quinam habent. T. 6. c. 286. A. & seq.
Falcidiæ quando locus est. T. 6. c. 408. B. & seq.
Falcidiæ non subjicitur penus. T. 6. c. 430. D.
Falcidiæ locus est in donatione causâ mortis, in mortis causâ capione non item. T. 6. c. 489. B.
Falcidiæ jure quando heres minuit legatum, & legatarius minuere potest fideicommissum, quod a se relictum est. T. 6. c. 294. D.
In falcidiæ ratione tempus mortis testatoris semper spectatur. T. 6. c. 65. C.
Falcidiæ retentionem habet heres, non vindicationem. T. 7. c. 590. A.
Falcidiæ locus ne sit, testator expresè prohibere debet. T. 7. c. 1017. A.
Falcidiæ satisdatio an remittatur legatariis, vel fideicommissariis alimentorum. T. 7. c. 1297. A.
Legi falcidiæ quandonam locus sit. T. 8. c. 1003. E. quo rogante plebiscitum factum sit. Ibid. c. 1004. E.
Falcidiæ retentionem heres olim tantùm habuit. Tom. 9. c. 1147. E.
Falcidiæ olim erat retentio, non petitio. T. 9. c. 504. A.
Falcidiæ vindicatio quo casu heredi competit. T. 9. c. 1148. B.
Falcidiæ an sit locus, si pater filio instituto rogatus sit hereditatem restituere. T. 10. c. 686. B.
Legis falcidiæ duo capita, & quid iis contineatur. T. 10. c. 802. D. E. & c. 803. A. & seq.
Legis falcidiæ potestas unde a Justiniano rescissa est. T. 10. c. 806. B.
Falcidiæ ratio inducit communionem in singulis corporibus legatis inter heredem, & legatarios. T. 10. c. 809. A.
Falcidiam amittit coactus adire hereditatem. T. 3. c. 518. C.
Falcidiam amittit heres ob non confectum inventarium. T. 2. c. 1026. B.
Falcidiam non amittit heres ob malâ fide inventarium confectum. Ibid. B.
Falcidiam deducet fiscus ereptam heredi, ut indigno. T. 2. c. 1025. A.
Falcidiam num detrahat fideicommissarius generalis. T. 4. c. 221. D. E.
In falcidiam ea tantùm imputantur, quæ jure hereditario capiuntur, nisi testator aliud caverit. T. 4. c. 1050. B.
In falcidiam ea tantùm imputantur, quæ jure hereditario capiuntur. T. 4. c. 524. B.
In falcidia imputatur quodcumque jure hereditario capitur. T. 4. c. 574. D.
In falcidiam an imputentur fructus medio tempore percepti ab heredibus. T. 4. c. 1193. B. C.
In falcidiam imputatur, quod statu liber de peculio dat heredi. T. 4. c. 909. A.
In falcidiam imputantur ea quæcumque jure hereditario capiuntur. T. 4. c. 1193. D.
In falcidiam imputari. T. 4. c. 909. A.
Duobus modis aliquid imputatur in falcidiam. Ibid. A.
In falcidiam ea tantùm imputantur, quæ capiuntur ex judicio testatoris. T. 4. c. 1443. A.
Falcidiam quis, & quando perdat. T. 5. c. 439. A.
In falcidiam ea tantùm imputat heres, quæ jure hereditario capit. T. 6. c. 405. E.
Falcidiam an legatarius fideicommissario imputare possit. T. 7. c. 1327. E. & c. 1328. A. B.
Falcidiam exercere heres potest, non legatarius. T. 7. c. 1327. D.
Falcidiam ex fideicommisso dotis relicto nurui deductam mulier revocare potest actione de dote. T. 7. c. 1404. D.
Falcidiam habet heres, qui inventarium fecit. T. 7. c. 955. A.
Falcidiam quibus modis consequatur heres. T. 7. c. 960. B.
Falcidiam non admittit dos. T. 9. c. 481. B.
In falcidiam imputare quid significet. T. 10. c. 487. C.
In falcidiam imputari quot modis dicatur. T. 10. c. 888. C.
In falcidiam ea tantùm, quæ sumuntur jure, & titulo heredis, imputantur, non cætera. T. 10. c. 489. D.
Falcidiam expressim prohiberi oportet. T. 10. c. 742. E.
Falcidiam an possit pater interdicere extraneis heredibus. T. 10. c. 804. B.
Falcidiam quænam jura patiantur. T. 10. c. 807. A. & seq.
Falcidiam an patiantur, quæ Deo relinquuntur. Ibid. E.
Inter falcidiam, quæ ex legatis deducitur, & eam, quæ ex fideicommisso hereditatis, an sit differentia. T. 10. c. 1061. A.
In lege falcidia, vel in computatione patrimonii, vel bonorum, semper deducitur ante omnia, quod impensum est in confectione inventarii. T. 4. c. 210. D. hi sumptus post mortem domini necessariò fiunt. Ibid. D. E.
Falcidiâ uti solius heredis est. T. 4. c. 222. E.
Falcidiâ si heres utatur, an stipulatio pœnalis committatur. T. 4. c. 1355. B.
Falcidiâ uti non tantùm est deducere quadrantem, sed etiam æs alienum. T. 4. c. 373. A.
De falcidia deducenda de donatione causâ mortis. T. 7. c. 1238. C.
De falcidia lege in re communi dividundo. T. 7. c. 589. D.
Falcidiâ an utatur pater, qui scilicet rogatus est restituere hereditatem per filium quæsitam. T. 7. c. 979. E.
Falcidiâ uti quorum sit, & qui possint. T. 7. c. 980. B.
Falcidiâ lege quid caveatur. T. 8. c. 1003. C. D.
De falcidia cum quæritur, ususfructus relictus reipublicæ quanti æstimetur. T. 10. c. 489. B. C.
Falcidiis duabus jure Canonico utitur filius. T. 1. c. 685. E.
Fallacia quid, & quid a dolo distet. T. 1. c. 972. D.
Qui fallitur, venia dignus est. T. 4. c. 162. C.
Falsâ rescriptione qui usi fuerint, puniuntur. T. 1. c. 373. A.
Falsa causa legatum non vitiat. T. 4. c. c. 492. E. & c. 493. A. supervacanea nunquam nocent. Ibid. c. 493. A.
Falsa causa usucapioni an officiat. T. 4. c. 631. E.
Falsa demonstratio legatum non vitiat. T. 4. c. 1106. B.

Falsa

Falsa demonstratio non extinguit legatum, sed non etiam facit. T. 4. c. 495. C.
De falsa causa adjecta legato, vel fideicommisso. T. 9. c. 854. D. & seq.
Falsa prætura gesta a Barbario servo. T. 9. c. 1067. B. & seq.
Falsa testimonia. Vide, Testimonia.
De falsa moneta. Vide, Moneta.
Falsa causa an vitiet legatum. T. 7. c. 1147. D.
Falsarii quibus pœnis subjiciendi. T. 1. c. 508. B. & seq.
Falsarii lege Corneliâ tenentur. Ibid. B. & seq.
Falsarii ab omni officio, & beneficio suspenduntur. T. 6. c. 862. A.
Fallariis digitorum incidebantur nervi, vel præcidebantur manus. T. 3. c. 174. B.
Falsarius quis est, Tom. 4. c. 338. D.
Falsæ expositiones etiam in foro recipiuntur. T. 2. c. 1258. D.
Falsæ causæ error. Vide, Error falsæ causæ.
Falsæ monetæ qui reum in judicium detulit, quod pretium habet. T. 9. c. 1451. A.
Falsi est pœna legitima, perjurii verò nulla. T. 4. c. 182. A.
Inter falsi, & inofficiosi quæstionem differantia quæ est, T. 4. c. 117. B. C.
Falsi pœna est legitima. Tom. 4. c. 182. A.
Falsi crimine tenetur, si quis duobus eandem rem in solidum vendiderit diversis contractibus. T. 4. c. 178. C.
Falsi querela vicennio præscribitur. T. 6. c. 908. A.
Falsi querela non nisi vicennio excluditur. T. 6. c. 846. C. ante, & post sententiam institui potest, Ibid. C.
Falsi crimen instrumentis plerumque probatur. T. 9. c. 274. A. B.
falsi accusatio. Ibid. A.
De falsi nominis adseveratione suscepta dolo malo, T. 9. c. 1451. C.
Falsi species est mendacium. T. 9. c. 581. B.
In falsi crimen an tutores, vel curatores subscribere possint. T. 9. c. 1365. D. & seq.
Falsi pœnâ tenetur scriptor alieni testamenti, qui in eo sibi, aut iis, quos habet in potestate, aliquid adscribit, etiamsi id fecerit dictante testatore. T. 10. c. 727. C.
Falsi tenetur, qui duobus in solidum eandem rem diversis temporibus vendidit. Tom. 10. c. 1038. C.
Falsis instrumentis, actis, & epistolis qui usus fuerit, lege Corneliâ tenetur. T. 1. c. 510. B.
Si falsis allegationibus excusatus sit tutor, vel curator. T. 9. c. 606. C.
De falsis lex Cornelia. T. 9. c. 1439. D. & seq.
Falsitas instrumenti quomodo deprehendatur. T. 6. c. 879. A.
Falsitatis exceptio est peremptoria. T. 6. c. 908. A.
Falso rescripto a Principe impetrato uti non licet. T. 1. c. 373. C.
A falso perjurium in jure an separetur. T. 4. c. 181. E.
Falso qui sciens utitur, reus est falsi. T. 9. c. 1393. A.
De falso agi posse, non tantùm crimininaliter publico judicio, sed etiam civiliter privato judicio, & altero judicio alterum non consumi, utroque experiri licere. T. 9. c. 1444. A.
Falsum nomen qui sibi imposuerit, lege Corneliâ coercetur. T. 1. c. c. 510. C.
Falsum qui allegavit nesciens, falsi pœnâ non tenetur. T. 1. c. 373. B.
Falsum testamentum. Vide, Testamentum.
Falsum jusjurandum. Vide, Jusjurandum falsum.
Falsum esse imitari alienum chirographum, vel libellum, aut rationes alienas intercidere, aut describere. T. 9. c. 1443. A.
Falsum instrumentum, quod scribitur sine dolo malo, non est crimen. T. 9. c. 1270. E.
Falsum instrumentum. Vide, Instrumentum falsum.
Falsum pro fallaci an dici possit. T. 10. c. 83. E.
Falsum quicquid est, id est & nefarium. T. 10. c. 965. B.
Falsus procurator quis dicitur. T. 4. c. 339. A. B.
Fama consentiens pro adminiculo est, non pro certa, & firma probatione. T. 6. c. 858. E.
Fama non rectè probat. Tom. 6. c. 880. D.
Fama consentiens ad præsumptionem movendam nonnihil facit. T. 6. c. 887. C.
Famâ nihil inconstantius, contra eam probatio admittitur. T. 6. c. 1074. A. videtur esse consensus communis civitatis. Ibid. C.
Fama notorium non facit. T. 6. c. 976. D.
Fama an omnibus divitiis præstet. T. 8. c. 708. C.
Famæ, & civitati restituere solius Principis est. T. 4. c. 1407. B.
Famæ restituit Princeps. T. 4. c. 847. E.
Famæ restitutio ad summum Pontificem, vel ad Principem pertinet. T. 6. c. 930. E.
Famæ non est temerè credendum. T. 6. c. 976. C. D.
Famam non restituit tempus. T. 4. c. 847. E.
Famam restituere Principis est. T. 9. c. 454. D.
Familia quid. T. 1. c. 866. D.
Familia cœtus est servorum uni domino subjectorum. Ibid. D.
Si familia deliquisse dicatur. T. 3. c. 206. D.
Familia quæ est, ejusque divisio. T. 4. c. 409. C. quis in ministerio esse dicitur. Ibid. C.
Familia tota plerumque avertitur amissione servi actoris. T. 4. c. 1023. A.
Familia quasi unum corpus, quod uno vinculo potestatis continetur, censetur. T. 5. c. 32. D.
Familia quid. T. 5. c. 1199. B.
Familia non continetur servorum legato. Ibid. D.
Si familia furtum fecisse dicatur, quid agendum. T. 6. c. 147. E. & c. 152. E. & c. 153. A.
Familia, agnatio, domus, stirps, genus, gens, his vocabulis promiscuè utimur. T. 7. c. 867. C.
Familiâ alicujus alicui injuriam faciente, an tot sint facta, tot injuriæ, tot æstimationes injuriæ, quot sunt personæ servorum. T. 7. c. 89. C. D.
Familia alicujus damnum dante, an satis sit, a domino præstari, quod præstandum foret, si id unus dedisset. T. 7. c. 90. B.
Familia alicujus si furtum fecerit, an dominus teneatur pro singulis præstare. T. 7. c. 89. D.
Familia damnum si dederit, injuriam fecerit, album corruperit, an plura sint facta. Ibid. D. & seq.
Familia furtum si fecerit, an unum factum esse intelligatur. Ibid. E.
Familia legata an unum legatum sit. T. 7. c. 975. D. E. & c. 1092. B.
Familia urbana a rustica quomodo distinguatur. T. 7. c. 380. D. E.
Familia si album corruperit an plura sint facta. T. 7. c. 90. C.
Familia sive damnum dederit, sive album corruperit, sive injuriam fecerit, an plura sint facta. T. 7. c. 64. B.
Familia si furtum fecerit, an satis sit præstari, quod præstandum foret, si unus liber homo fecisset. Ibid. C.
Familiâ unius domini corrumpente album prætoris, an videatur unus tantùm corrupisse. T. 7. c. 89. B.
Familia in Urbe, & Urbana differunt. T. 8. c. 603. B.
Familia quid significat. Tom. 8. c. 621. A.
Familia legata an dividi possit. T. 7. c. 1092. B.
Familia gladiatorum, familia philosophorum, familiæ jurisconsultorum, quæ duæ sunt sectæ, Proculejanorum, & Sabinianorum. T. 9. c. 988. C.
Familia latronum, vulgo *une bande de larrons*. Ibid. B. C.
Familia quid sit. T. 10. c. 745. A.
Familia si album corrupit, & eam dominus defendere voluerit, quatenus

tenus teneatur. T. 10. c. 746. C. D.
Familia si furtum fecerit, plura sunt facta, sed unum furtum esse intelligitur. Tom. 7. c. 747. A. & seq.
Familia si injuriam privato homini fecerit, an sint tot injuriæ, quot numero servi. T. 10. c. 746. D.
Familiare genus dicendi Tribonianum prodit, ut quæ ejus sint, facilè intelligi possit. Tom. 5. c. 963. A. B.
Familiares, & cognati in quo differunt. T. 7. c. 1138. D.
Familiares a servis separantur. T. 9. c. 1374. B.
Familiares nostri non possunt nos accusare. Ibid. A.
Familiares qui dicuntur, Ibid. B.
Familiæ nomine quid significatur. T. 1. c. 754. B. C. & c. 1326. A.
Familiæ nomine etiam duo servi continentur. T. 1. c. 479. B.
Familiæ nomine quid veniat. T. 5. c. 31. B.
In familiæ novæ condendæ initio nemo est urgendus ad solutionem in solidum ex edicto Prætoris. T. 5. c. 126. B.
Familiæ Princeps solus arbiter nuptiarum faciendarum in eadem familia esse debet, sed non etiam extra familiam. T. 5. c. 542. D.
Familiæ legato quæ continentur. T. 5. c. 1199. C. D.
Familiæ mutatio capitis deminutio est. T. 5. c. 1154. C.
Familiæ nomine quid intelligatur. T. 6. c. 153. A.
Familiæ erciscundæ judicio obligatur pupillus si locupletior factus sit. T. 6. c. 11. D.
Familiæ erciscundæ actio in quo differat a petitione hereditatis. T. 6. c. 40. C. D. & c. 42. C.
Familiæ erciscundæ judicium. Vide, Judicium familiæ erciscundæ.
Familiæ erciscundæ actio est de dividenda, & distribuenda hereditate communi inter coheredes, & communione dissolvenda arbitrio judicis, ita ut ex pluribus heredibus quisque partem suam habeat, & pro diviso. T. 6. c. 40. D.
Familiæ erciscundæ qui agit, fatetur, adversarium coheredem esse. Ibid. E.
Familiæ nomen an emancipati amittant. T. 7. c. 1082. C.
Familiæ nomine an etiam contineantur affines, item gener, nurus, & adoptivi. Ibid. C.
Familiæ nomine an etiam contineantur cognati. Ibid. C. vel emancipati. Ibid. C.
In familiæ erciscundæ actione officium judicis quod. T. 7. c. 493. A.
Familiæ erciscundæ actio. Vide, Actio familiæ erciscundæ. T. 7. c. 484. D. & seq.
Familiæ erciscundæ actio unde proficiscitur. T. 7. c. 484. D.
In familiæ erciscundæ judicium quæ res veniunt, & quæ non veniunt. T. 7. c. 491. A. B. & c. 494. D. E.
Familiæ erciscundæ judicium mixtum dicitur, & cur. T. 7. c. 532. A.
Familiæ erciscundæ, & communi dividundo actio. T. 7. c. 474. B.
Familiæ erciscundæ titulus in quo differat a titulo finium regundorum. Ibid. B.
Familiæ erciscundæ actio redditur inter coheredes. T. 7. c. 571. D.
Familiæ erciscundæ actio, & actio communi dividundo in quo differant. Ibid. D.
Familiæ erciscundæ actio est bonæ fidei. T. 7. c. 474. B.
Familiæ erciscundæ actio locum habet inter coheredes. T. 7. c. 469. D.
Familiæ erciscundæ actioni inest petitio hereditatis. T. 7. c. 224. E.
Familiæ erciscundæ actio redditur inter pauciores. T. 7. c. 490. E. & c. 491. A.
Familiæ relictum legatum. T. 7. c. 1138. A.
Familiæ erciscundæ agi non potest, quin de petitione hereditatis peractum sit. T. 7. c. 487. C.
Familiæ erciscundæ actio datur inter volentes. T. 7. c. 484. D.
Familiæ erciscundæ actio non potest iterari. T. 7. c. 543. E. non est ob rem, quæ indivisa remansit. Ibid. E. de re, quæ mansit in actione familiæ erciscundæ, an postea poterit agi communi dividundo. Ibid. c. 544. A.
Familiæ erciscundæ actio cur non iteratur, petitio tamen hereditatis iteratur. Ibid. A. B.
Familiæ erciscundæ judex non cognoscet de fundo communi ex legati causa. T. 7. c. 594. D.
In familiæ erciscundæ actione nulla est controversia hereditatis. T. 7. c. 470. A.
Familiæ erciscundæ actione dividi hereditatem, sive deferatur ex testamento, sive ab intestato. T. 7. c. 488. E. & c. 489. A.
Familiæ erciscundæ actio quomodo distingui solet a petitione hereditatis. T. 7. c. 590. A.
Familiæ erciscundæ actio non iteratur. T. 7. c. 525. D.
Familiæ jura habere quid. T. 7. c. 867. B.
Familiæ fideicommissum relictum. T. 7. c. 1248. A.
Familiæ nomen quomodo accipiendum in legatis, & fideicommissis. T. 9. c. 830. C. & seq.
In familiæ erciscundæ judicium quæ veniunt, & quæ non veniunt. T. 9. c. 692. C.
Familiæ erciscundæ actio an sit in rem, & in personam. T. 10. c. 414. A. B.
Familiæ nomen an valeat in servo uno. T. 10. c. 590. A.
Actiones familiæ erciscundæ, & communi dividundo quomodo inter se differant. T. 10. c. 941. C. & seq.
Communia tam familiæ erciscundæ, quàm communi dividundo. T. 10. c. 942. D. E. & c. 943. A.
Familiæ erciscundæ actio quibus, in quos, & de quibus detur. T. 10. c. 941. D. & seq. uberior, & plenior est, quàm communi dividundo. Ibid. c. 942. B.
Familiam mutat adrogatio. Vide, Adrogatio.
Familias duas nemo habere potest. T. 7. c. 124. A.
Famosa crimina. T. 1. c. 472. E.
Famosa de actione qui paciscitur, quare se reddat infamem. T. 5. c. 213. C.
Famosa nulla condictio est, licèt ex causa famosa descendat; & quæ sit hujus rei ratio. T. 5. c. 1032. B.
Famosa judicia quæ sint, & quæ non sint. T. 5. c. 1163. D.
Famosæ actiones quænam dicantur, & an dentur in factum. T. 5. c. 386. E. & c. 387. A. B.
Famosæ actiones, & turpes quæ sint. T. 6. c. 89. D.
Famosæ actiones infamiâ notant eum, qui iis actionibus conventus litem contestatus est, ac condemnatus suo nomine. Ibid. D.
Famosæ actiones, Vide, Actiones.
Famosi, & notati qui differant. T. 2. c. 887. A.
Famosi libelli crimen deferentibus quod præmium legibus promissum sit. T. 8. c. 433. B.
Ex famosis causis solet agi in factum in parentes, & in patronos. T. 6. c. 89. D. E. & c. 90. A.
Famosis actionibus constante, & manente matrimonio non agimus. T. 9. c. 548. C.
De famosis libellis. T. 9. c. 1464. C.
Famosis libellis fit injuria. Ibid. C.
Famoso judicio damnatus ut fiat infamis, duo requiruntur. T. 5. c. 91. B.
Ob famosum carmen damnatum intestabilem esse. Tom. 3. c. 474. A.
Famosum judicium an, & quando quis habeat alieno nomine, & infamiam incurrat. T. 5. c. 90. E. & c. 91. A. & seq.
Famosum nullum interdictum est. T. 6. c. 90. A.
Famulo mercenario operam locante quatuor hominibus, an duobus abeuntibus minuatur quoque pro parte dimidia ejus merces. T. 7. c. 1311. B.
Farinæ vocabulo panem significari quis dixerit. T. 5. c. 397. C.
Farre convenire in manum quid sit. T. 5. c. 397. C. & T. 7. c. 631. A.
Farreus panis. T. 7. c. 631. B.

BIU Cujas

Farris libra, *ideſt*, libra panis. T. 5. c. 397. C.
Faſces iex habuerunt Præſides, de Conſulibus dubitatur, an plures haberent. T. 4. c. 832. B.
Faſces, ſeu bacilli Duumviris præferri ſoliti. T. 5. c. 3. B.
Faſces conſulares Alexandriam ingredi olim non licebat. T. 10. c. 850. B.
Faſcibus quando Proconſules utebantur, & quando non. T. 4. c. 833. B.
Fata an facta cauſarum. T. 3. c. 462. C. D.
Fatalia detrimenta minuere quid ſit. T. 4. c. 1181. A.
Fatalia damna ex improviſo accidunt, nec ea effugere eſt. T. 4. c. 1180. E. & T. 6. c. 327. B.
Fatalia detrimenta fideicommiſſum an minuant. T. 6. c. 606. A.
Fatalia tempora quænam ſint. T. 10. c. 789. C. D.
Fatales dies cur ſic dicantur. T. 10. c. 695. D.
Fatales dies Græci appellant ἡμέρας κυρίας. T. 9. c. 1113. E.
Fatalis, ac temporalis dies. Tom. 1. c. 535. D. & T. 3. c. 331. D. E.
Fatalis dies quis. T. 9. c. 1113. C. D. & ſeq.
Fati celeritas non eſt obnoxia pœnæ, ſed conſcientia criminis. T. 4. c. 374. A.
Fatum aliquod in cauſarum diſceptatione. T. 1. c. 535. D.
Fatum. T. 9. c. 1114. A.
Favendum repetitioni ſuæ rei potiùs, quàm lucro in re obſcura. T. 7. c. 1460. E.
Plus favendum eſt iis, qui de damno vitando, quàm iis, qui de lucro captando certant. T. 10. c. 595. B.
Faventia pro ſuffragio. T. 10. c. 628. A.
Faviana actio. Vide, Actio.
Favianâ actione revocatur, quod libertus alienavit in fraudem patroni. T. 8. c. 779. D.
Favianam actionem inter, & Calviſianam differentia. T. 10. c. 500. B.
Favor eſt ampliandus. T. 1. c. 189. E. & c. 190. A.
Favor militiæ teſtatoris an exoneret heredem. T. 5. c. 1091. C.
Favorabiliores rei, quàm actores ſunt. T. 5. c. 623. A. & T. 9. c. 1246. A.
Favores, & ſtudia juris auctorum ſunt propenſa erga dotes mulierum. T. 4. c. c. 985. D.
Favores ſunt ampliandi, & adjuvandi interpretatione. T. 7. c. 83. A.
Fauſtinæ quis honos redditus ab Antonino Pio. Tom. 7. c. 1189. D.
Feloniâ, quæ in varias ſcinditur ſpecies, feudum amittit vaſſallus. T. 2. c. 1199. A. B.
De felonia pugnam non fieri. T. 2. c. 1292. B.
Feloniam committentis domini pœna. T. 2. c. 1297. C.
Femina citiùs recipit ἀκμὴν, quàm vir. T. 1. c. 987. C.
In femina ætatis mutatio naturaliter fit per ſenarium. T. 1. c. 1041. E.
Femina non deſinit eſſe turpis, poſtquam deſiit merere capturas. T. 1. c. 1409. E.
Feminæ habitus duplex. Tom. 1. c. 438. E.
Feminæ qua ætate teſtamentum facere poſſunt. T. 1. c. 331. B.
Feminæ ultra conſanguineos non dicuntur legitimi heredes. T. 1. c. 456. C.
Feminæ ſuos heredes habere non poſſunt. T. 1. c. 1058. E.
Feminæ puberes an in tutela fuerint. T. 3. c. 648. B.
Feminæ quomodo hereditatem capere debeant. T. 1. c. 160. C.
Feminæ apud quas gentes a parentum ſucceſſione excludebantur. T. 2. c. 1069. C.
Feminæ a morte viri quanto tempore vacare debent. Tom. 1. c. 323. A. B.
Feminæ pro ſe poſtulare poſſunt. T. 1. c. 361. D.
Feminæ an poſſint adoptare. T. 8. c. 910. A.
Feminis tam puberibus, quàm impuberibus tutores conſtituuntur. T. 3. c. 648. B. C.
Feneſterulæ. T. 3. c. 381. D.
Feneſtra quæ ſervitutis ſpecies. T. 3. c. 19. B.
Feneſtram cubiculum ſi non habeat, cæcum dici. T. 3. c. 54. C.
Feneſtrarum differentia. T. 10. c. 1182. E.
Feneſtræ obliquæ, & anguſtiores, quæ τοξικαὶ vocantur. T. 3. c. 380. C.
Febris quartana quantumvis acris, & mordax, & damnoſa, tempore finitur. T. 6. c. 27. D. Vide, Quartana.
Feram beſtiam ibi habere, qua vulgo iter fit, prohibemur. T. 1. c. 377. C.
Feram qui irritavit, læſo Aquiliâ tenetur. Ibid. E.
Ferarum venationis jus. T. 2. c. 833. A. B.
Ferarum tandiu domini ſumus, quandiu eas incluſas habemus. T. 3. c. 89. E.
Ferarum beſtiarum naturalis libertas quomodo coerceatur. T. 5. c. 715. C.
Feras beſtias an, & quomodo poſſidere poſſimus. Ibid. C.
Feræ beſtiæ, volucres, piſces, & omnia animalia occupantis fiunt. T. 1. c. 63. B.
Feræ beſtiæ an emptorem, & poſſeſſorem fundi ſequantur. T. 5. c. 715. D.
Feræ beſtiæ cujus ſint. T. 8. c. 929. D.
Feræ, quæ in ſylvis noſtris ſunt, an poſſideantur a nobis. T. 8. c. 262. C.
Feræ beſtiæ, quæ tranſmittebantur ad Principem, ſeptem tantùm diebus reſidere, & ali debebant in vicinis civitatibus. T. 10. c. 609. A.
Fere articulus, id eſt, plerumque. T. 5. c. 801. D.
Ferentarii. T. 3. c. 160. E.
Feria caſtui, & jejunio dicata, & omni pietati. T. 9. c. 1388. B.
Feriarum ratio aliquando ceſſat. T. 6. c. 781. B.
Feriarum dierum reſtitutio quando facienda. T. 6. c. 21. E. & c. 22. A.
Ferias ſolennes judiciorum quis ſtatuere debeat. T. 5. c. 12. D.
Feriæ nonnunquam excuſant non venientem in jus. T. 1. c. 737. A.
Feriæ quæ ſint. T. 2. c. 152. C.
Feriæ aliæ ſolennes, repentinæ, ſue imperiales. Ibid. D.
Feriæ publicæ, & hilaritates, & abolitiones non pertinent ad ſervos, ſed tantùm ad liberos homines, qui carcere, vinculisque ſolvuntur in publica lætitia. T. 4. c. 1482. A.
Feriæ judiciales qua de cauſa ordinatæ ſint. T. 5. c. 12. D.
Feriæ publicæ. Vide, Publica hilaritas.
Feriæ extraordinariæ a Prætore indicebantur. T. 6. c. 22. A.
Feriæ quædam, & judiciorum diſſiſiones in Auguſti lege continebantur. T. 7. c. 129. E.
Feriæ denicales quæ dicantur. T. 7. c. 118. B.
Feriæ eſuriales quæ olim erant. T. 9. c. 1388. B.
Feriæ meſſium, & vindemiarum. T. 10. c. 620. B.
Ferraria officina. T. 7. c. 1284. B.
Ferrariam privatis habere non licet. T. 2. c. 1122. C.
Ferrariam privatis habere non licuit. T. 9. c. 370. B.
Ferre, & auferre ad §. *ſi debitorem, l. ait prætor. ff. quæ in fraudem credit.* T. 3. c. 469. B. C.
Ferre, & agere in quo differunt. T. 7. c. 619. C.
Ferri quæ dicantur in ſervitutibus. T. 7. c. 386. D.
Ferri quid. T. 8. c. 537. C.
Ferro cernere quid. T. 9. c. 768. C.
Ferrum factum, & infectum emi, vel exportari non poteſt. T. 2. c. 274. D.
Ad ferrum damnare eſt damnare ad gladium. T. 4. c. 16. B.
Ferrum quando facilè rumpitur, atque molleſcit. Tom. 5. c. 1161. B.
Ferrum aquâ molleſcere. T. 9. c. 616. C.
Ferrumen quid ſit, & quid a plumbatura differat. T. 5. c. 289. B.
Ferruminare. T. 5. c. 675. E.

BIU Cujas

Ferruminatio an inducat communionem. T. 1. c. 68. A.
Ferruminatio. Vide, Massa auri.
Ferruminatio, & plumbatura in quo differunt. T. 7. c. 606. D.
Ferruminatio. T. 7. c. 372. E.
Ferruminatio quid. T. 7. c. 606. D. Vide, Confusio.
Fertorium quid propriè sit. T. 3. c. 658. B.
Festucaria prohibitio Romæ quæ. T. 8. c. 551. B.
Festus notatus. T. 9. c. 1104. B.
Festus emendatus. T. 9. c. 1319. B.
Feuda quot modis adquiruntur. T. 2. c. 1232. B.
Feuda sanguini dantur, non adscitiis, commentitiisque liberis. T. 2. c. 1272. A.
Feuda quædam sine servitio dantur. T. 2. c. 1264. D.
Feuda plerumque omnia sunt conditionalia, idest, sub lege servitii. Ibid. E.
Feuda esse nec mancipi. Tom. 2. c. 1256. D.
Feuda quædam temporaria. T. 2. c. 1264. B.
Feuda in Gallia patrimonialia esse censentur. T. 2. c. 1276. A.
Feuda ut finiuntur. T. 2. c. 1232. B.
Feuda ex constitutione Lotharii, & Constantini Porphyrogenetæ non possunt alienari. Tom. 8. c. 638. B.
Feuda non possunt testamento in exterum transferri. Ibid. B.
Feuda omnia sunt patrimonialia. Ibid. B.
Feuda tenentur tam a paganis, quàm a militibus. T. 9. c. 419. E.
Feudatarius servitutem fundo imponere potest. T. 2. c. 1244. A.
Feudi definitio. T. 2. c. 1181. D.
Feudi adquirendi duo modi intellectu difficiles, & scopulosi. T. 2. c. 1193. B.
Feudi successionis natura qualis. T. 2. c. 1256. E. & c. 1257. A.
De feudi successione materni, non conjugalis. T. 2. c. 1212. E.
Feudi fraterni successio. Tom. 2. c. 1249. E. & c. 1250. A.
Ad feudi successionem naturales filii, licèt postea legitimi fiant, non admittuntur. T. 2. c. 1272. D.
De feudi successione Capitaneorum, vel Valvasorum. T. 2. c. 1211. E.
De feudi contentione inter Capitaneos, vel Valvasores. T. 2. c. 1215. A.
De feudi fratris defuncti contentione. T. 2. c. 1209. D.
De feudi inter filiam, & propinquum, vel inter vassallum, & emptorem contentione. T. 2. c. 1300. D. E.
De feudi inter dominum, & vassallum contentione. T. 2. c. 1223. D. E. & c. 1254. D. E.
Feudi quæstio coram quo ventilanda. T. 2. c. 1297. A. B.
De feudi evictione, & ejus æstimatione præstanda. T. 2. c. 1267. A. & seq.
De feudi refutatione. T. 2. c. 1251. C. D.
Feudi natura quæ, & qualis. T. 2. c. 1205. C.
De feudi investitura. T. 2. c. 1232. C.
Feudi investitura duplex. T. 2. c. 1236. C.
De feudi investitura si inter dominum, & fidelem contentio fuerit, per pares curiæ dirimatur. T. 2. c. 1209. A.
Feudi liberalitas non est mera. T. 2. c. 1250. B.
Feudi secundùm Philosophos, & Jurisconsultos definitio. T. 2. c. 1264. A.
Feudi sui militis investituram dominus in alium facere potest. T. 2. c. 1269. E.
Feudi ereptio est exheredatio. T. 2. c. 1265. C.
Feudi possessionem tradere dominus cogitur. T. 2. c. 1274. D. E.
Feudi proprietas quando ad vassallum perveniat. T. 2. c. 1277. B. C.
Feudi proprietatem sine vassalli consensu vendi non posse. T. 2. c. 1275. D.
Feudi nomine vassallum dictare, & pati actiones, etiam ignorante domino, posse. T. 2. c. 1277. A.
Feudi præscriptio longissima. T. 2. c. 1270. D.
Feudi partem suam clientulus sine domini voluntate alienare poterit. T. 2. c. 1210. B.
Si feudi instrumentum falsum dicetur. T. 2. c. 1302. E.
De feudi conditione non impleta. T. 2. c. 1304. D.
De feudi contentione inter dominum, & fidelem. T. 2. c. 1209. A.
De feudi fructibus. T. 2. c. 1279. B.
Ad feudi fidelitatem minor non cogendus. T. 2. c. 1272. D. E.
De feudi amittendi causis constitutio Henrici. T. 2. c. 1319. C.
Feudi alienatio quatenus interdicta. T. 2. c. 1245. B.
De feudi alienatione. T. 2. c. 1210. B. & c. 1290. D. E. & c. 1295. A. & c. 1303. E.
Feudi natura est, ut debeatur tantùm fides, & hominium. T. 9. c. 419. B.
Feudi natura quænam sit. T. 10. c. 743. D.
In feudis non succedunt parentes ex consuetudine. T. 2. c. 1230. C.
De feudis minimis, Valvasoribus datis. T. 2. c. 1214. C.
De feudis impropriis, quæ dantis auferuntur arbitrio. T. 2. c. 1306. E.
De feudis habitationum. T. 2. c. 1315. E.
De feudis Scutiferorum. T. 2. c. 1304. C.
De feudis nihil cautum est Romanorum legibus. T. 2. c. 1230. C.
De feudis consultationes duæ. T. 1. c. 664. D. & c. 702. C. D.
In feudis an admittantur pactiones de succedendo, & non succedendo. T. 9. c. 97. B.
In feudo succedendi gradus. T. 2. c. 1247. A.
Feudo additur lex fidei, & servitii, emphyteusi lex meliorationis. T. 2. c. 1208. D.
Pro feudo uno duas facere fidelitates vassallus non cogitur. Tom. 2. c. 1314. D.
In feudo nulla est, an una pensio; ut in emphyteusi. T. 2. c. 1208. D.
De jure, quod in feudo habet vassallus. T. 2. c. 1242. D.
De feudo dato lege commissoriâ. T. 2. c. 1225. B. C.
Feudo Capitanei, vel Valvasores quando per alienationem priventur. T. 2. c. 1216. A.
In feudo paterno factum fratris fratri non nocere. T. 2. c. 1311. B. C.
In feudo Clericorum pariter accipiuntur pares, & extranei. T. 2. c. 1224. B.
De feudo ligio. T. 2. c. 1313. C. D.
De feudo guardiæ, & gastaldiæ. T. 2. c. 1312. B. C.
Feudo commisso, & aperto, fructus inter dominum, & vassallum quomodo dividendi sunt. Tom. 4. c. 294. D.
In feudo constituendo ex bonis Ecclesiæ opus est auctoritate Summi Pontificis. T. 6. c. 1037. C.
Feudorum origo, processus, & successio. T. 2. c. 1177. A. & seq.
Feudorum jus antiquissimum. T. 2. c. 1180. A.
Feudorum jus tantùm ex consuetudine manare. T. 2. c. 1229. B.
De feudorum consuetudine Mediolanensi. Ibid. A.
Feudum quid. T. 2. c. 1181. D.
Feudum unde dictum. T. 2. c. 1177. C. & c. 1236. B.
Feudum rectum quid dicitur. T. 2. c. 1237. A.
Feudum aut novum est, aut gentilicium. T. 2. c. 1291. C.
Feudum de camera. T. 2. c. 1182. C. & c. 1237. A.
Feudum aliud est, aliud emphyteusis, aliud libellaria, aliud precaria, & aliud usufructus. T. 2. c. 1208. B.
Feudum appellatur beneficium, licèt non sit gratuitum. T. 2. c. 1189. D.
Feudum proprium est extra curtem, & in prædiis consistit. T. 2. c. 1182. C.
Feudum an ad certum servitium possit dari. T. 2. c. 1301. B.

BIU Cujas

Feudum quibus in rebus consistat. T. 2. c. 1231. C. D.
Feudum regale jure successionis adquiri. T. 2. c. 2211. C.
Feudum in curte domini. T. 2. c. 1182. C.
Feudum conditionale, Tom. 2. c. 1235. B.
Feudum sine investitura non constitui. T. 2. c. 1222. E.
Feudum quot modis adquiratur. T. 2. c. 1284. D. E.
Feudum novum investiturâ non adquiri. T. 2. c. 1222. E.
Feudum an adquiratur præscriptione. T. 2. c. 1309. A.
Feudum tacitè conditionem sequi. Ibid. D.
Feudum quando de camera dandum. T. 2. c. 1301. C.
Feudum ex conventione legem accipit. T. 2. c. 1186. E. & c. 1187. A.
Feudum qui dare possunt, & qualiter feudum adquiratur, & retineatur. T. 2. c. 1183. A.
Feudum repetere vassallum, quod ignorans alienavit. T. 2. c. 1276 B. C.
Feudum posse vassallum in alium arctiori lege transferre. T. 2. c. 1316. D.
Feudum vassallus aliis sine fraude in feudum dare potest sine domini voluntate. T. 2. c. 1202. A.
Feudum vassallus alienare potest sine voluntate domini. T. 2. c. 1177. B.
Feudum vassallus Ecclesiæ moribus nostris rectè suâ causâ vendere potest. T. 2. c. 1202. D.
Feudum a vassallo in feudum dari posse. T. 2. c. 1275. D. E.
Feudum quando perdat vassallus. T. c. 1292. D.
Feudum quibus modis amittatur. T. 2. c. 1198. A. B.
Feudum amittit, qui Clericus efficitur. T. 2. c. 1271. A.
Feudum amittit, qui feudum inficiatur sciens, vel servitium feudo impositum. T. 2. c. 1270. C.
Feudum amitti monachismo, & clericatu. T. 2. c. 1259. B. C.
Feudum non amittit miles, nisi ex certa culpa. T. 2. c. 1218. A.
Feudum amittit vassallus, qui intra annum, & diem fidelitatem non fecit. T. 2. c. 1311. B.
Feudum eum non emittere, qui sine dolo cessavit per annum in investitura petenda. T. 2. c. 1313. A.
Feudum amittente patre non succedere filios. T. 2. c. 1283. D. E.
Feudum an amittat vassalli filius, vivo patre. T. 2. c. 1299. D.
Feudum non amittit vassallus ob servitii præstandi cessationem. T. 2. c. 1278. D.
Feudum Imperatorem amittere. T. 2. c. 1314. A.
Feudum amissum ad quem redeat. T. 2. c. 1265. A.
Feudum delicto vassalli ad dominum redire. T. 2. c. 1313. B.
Feudum quibus causis vassallo adimi possit. Tom. 2. c. 1265. C.
Feudum non traditum morte domini Clerici perimi. T. 2. c. 1223. A.
Si feudum dominus suo obligaverit militi. T. 2. c. 1226. C.
Feudum, quod habet Capitaneus, vel Valvasor, est verum, & proprium feudum. T. 2. c. 1197. E.
Feudum quando alienatur licitè, Tom. 2. c. 1297. E.
Feudum vendere aliud est, aliud vendere curtem. T. 2. c. 1220. E.
In feudum quando non succedunt filii. Tom. 2. c. 1274. E. & c. 1282. A. B.
Ad feudum quando admittatur agnatus, vel excludatur. T. 2. c. 1273. C. D.
In feudum an succedant fœminæ. T. 2. c. 1187. B.
In feudum quando filia, non frater succedat. T. 2. c. 1256. E. 1283. C.
In feudum adoptivum non succedere. T. 2. c. 1272. A.
In feudum succedere matri secundi tantùm matrimonii filios. T. 2. c. 1314. E.
In feudum non succedere servos post delatam successionem manumissos. T. 2. c. 1316. A.
Feudum guardiæ causâ cui, & quomodo detur. T. 2. c. 1189. E.
In feudum quæ regna habentur ab Imperio. T. 2. c. 1188. A. B.
Feudum proprium non esse, & jure feudi censeri differunt, *ut Tenirfiefs*, & *Tenir en fiefs*. T. 2. c. 1182. C.
Feudum amittit is, qui falso negat, se esse feudatarium, ne pareat domino. T. 5. c. 495. E.
Feudum moribus nostris potest alienari. T. 8. c. 638. B.
Feudum guardiæ, & gastaldiæ quid. T. 9. c. 419. D.
Feudum guardiæ quid significet, T. 10. c. 743. E.
Ficta cessio non admittitur. T. 5. c. 479. D.
Ficta traditio admittitur. Ibid. D.
Ficta cessio in jure non admittitur. Ibid. D.
Ficta traditio in jure admittitur. Ibid. D.
Fictæ traditiones quando admittuntur. T. 3. c. 552. E.
Fictio aliud est, quàm præsumptio, T. 1. c. 972. A.
Fictio juris plus potest, quàm veritas. T. 4. c. 1251. E.
Fictio legis Corneliæ plenior est fictione postliminii. T. 4. c. 639. C.
Fictio legum veritate potentior est. T. 4. c. 785. B.
Fictio juris est adoptio, Tom. 5. c. 1155. E.
Fictio legis Corneliæ, Tom. 6. c. 435. C.
Fictio legis Corneliæ eum heredem suum facit, qui in potestate morientis non fuit. T. 6. c. 294. B.
Fictio jure recepta. T. 6. c. 66. B.
Fictionis legis Corneliæ effectus quis. Tom. 6. c. 294. A.
Fictio legis Corneliæ an eum heredem suum faciat, qui in potestate morientis non fuit. Ibid. B.
Fictio tantum potest, quantum veritas. T. 7. c. 363. C.
Fictio quæ valet uno casu, valet etiam in altero. Tom. 7. c. 668. B. C.
Fictio in jure scitè, & peritè suscepta tantum prodest, quantum veritas. T. 7. c. 375. E.
Fictio postliminii. To. 9. c. 1318. D. & seq.
Fictio legis Corneliæ. Tom. 9. c. 1318. D. & seq.
Fictiones duæ sunt, postliminii, & legis Corneliæ. T. 4. c. 639. A.
Fictiones, & præsumptiones naturæ convenire oportet. Tom. 4. c. 1273. B. quæ non congruunt, rejiciuntur, sicut & de confessionibus. Ibid. B.
Fictiones juris, quàm minimè fieri potest, a natura recedere debent. Tom. 5. c. 1155. D. E.
Fictiones multæ sunt in jure, & legibus, & fictitiæ etiam rationes multæ, quas introduci oportuit, & admitti, rerum (ut ratio postulat, & æquitas) expediendarum gratiâ. T. 6. c. 294. A.
Fictiones de patre, & filio valent in omnibus. T. 9. c. 1204. D.
Fictitia actio est actio Publiciana. Vide, Actio Publiciana.
Fictitia traditio. T. 7. c. 363. C.
Fictitia actio. T. 7. c. 348. A.
Fictitiæ actiones quæ dicuntur. T. 9. c. 648. C.
Fictitius filius. Vide, Filius fictitius.
Fideicommissa ex cujusnam personæ cœperint. T. 1. c. 147. A.
Fideicommissa primis temporibus quàm infirma, T. 1. c. 140. C.
Fideicommissa undenam ita fuerint appellata. Ibid. C.
Fideicommissa petimus, legata vindicamus. T. 1. c. 446. A.
Fideicommissa non petuntur per formulam, ut legata. T. 1. c. 344. B.
Fideicommissa cujus sunt juris. T. 1. c. 140. D.
Fideicommissa ut adimuntur, vel transferuntur, T. 1. c. 810. A.
Fideicommissa quando cedunt. Tom. 1. c. 817. A. B.
Fideicommissa tacita non omnia fisco deferuntur. T. 2. c. 659. C.
Fideicommissa heredi a seipso relinqui non possunt. T. 3. c. 508. A. B.
Fideicommissa quæ auctor vocat caduca. T. 4. c. 392. C.
Fideicommissa legatis per omnia sunt exæquata. T. 4. c. 909. C. D. & c. 1366. A.
Fideicommissa, aut legata contribuere est

BIU Cujas

re est in ratione legis falcidiæ ineunda, ea communi calculo subjicere. T. 4. c. 1218. E.
Fideicommissa captatoria. Tom. 4. c. 1044. E.
Quibus fideicommissa in codicillis relicta sunt a consobrina, an iis sola consobrina in solidum teneatur. T. 4. c. 1171. B.
Fideicommissa tueri solet religiosus homo, & sanctus. T. 4. c. 1302. A. an perceptione secundi fideicommissi perimatur primum ex testamento relictum. Ibid. A.
Fideicommissa an sint juris civilis. T. 4. c. 375. D.
Fideicommissa ex jure civili non proficiscuntur, sed ex jure prætorio. T. 6. c. 35. C. D.
Fideicommissa codicillis data ab intestato iis, quibus legitima hereditas perventura est. Tom. 6. c. 265. B.
Fideicommissa ab exheredato, eodemque legatario relicta valere. Tom. 6. c. 410. C. D.
Fideicommissa relicta a substituto exheredati, ejusdemque legatarii non valere. Ibid. D.
Fideicommissa per formulam non petuntur, ut legata, sed cognitio est Romæ quidem Consulum, vel Prætoris, qui fideicommissarius vocatur; in Provinciis verò Præsidum Provinciarum. T. 6. c. 249. C.
Fideicommissa conservat Prætor. Tom. 6. c. 205. B.
Fideicommissa codicillis ab intestato factis relicta deberi a quocumque herede legitimo, etiam agnato post factos codicillos. Tom. 6. c. 265. D.
Fideicommissa non tantùm verba faciunt, sed & nuda voluntas. Tom. 6. c. 676. C.
Fideicommissa ab intestato data an debeantur. T. 6. c. 731. E.
Fideicommissa sunt extraordinarii juris. T. 6. c. 583. C.
Fideicommissa a datis conditionis implendæ causâ an distent. T. 7. c. 1463. B.
Fideicommissa ab intestato relicta an etiam querelâ inofficiosi rescindantur. T. 7. c. 195. E.
Fideicommissa an etiam rescindantur, si testamentum inofficiosum pronuntietur. T. 7. c. 196. A.
Fideicommissa quæ coheredes Invicem petere possunt, vel actione personali fideicommissorum, vel actione familiæ erciscundæ. Tom. 7. c. 534. E.
Fideicommissa probantur conjecturis. T. 7. c. 1194. A. institutiones non item. Ibid. A.
Fideicommissa an nuda voluntas faciat. T. 7. c. 1423. B.
Fideicommissa an possint relinqui ab intestato, & a posthumo ab intestato. T. 7. c. 1088. A.
Fideicommissa plerumque comparari legatis damnationis. T. 7. c. 1076. D.
Fideicommissa tacita an heres prestare cogatur. Tom. 7. c. 1070. D. E.
Fideicommissa quid differant a legatis. T. 8. c. 995. B.
Fideicommissa an liberis, & parentibus conserventur ultra virilem, bonorum possessione contra tabulas petitâ. T. 8. c. 65. D.
Fideicommissa an nudâ voluntate adimantur. T. 8. c. 137. D.
Fideicommissa an valeant testamento rescisso per bonorum possessionem contra tabulas. T. 8. c. 58. A. B. an valeant, eo rescisso per querelam. Ibid. B.
Fideicommissa an utiliter relinquantur sub conditione impossibili. T. 8. c. 359. D.
Fideicommissa cui sunt relicta, an videatur præteritus. Tom. 8. c. 35. B.
Fideicommissarii adnumerantur creditoribus hereditariis inseparatione bonorum defuncti, & heredis. T. 8. c. 372. C. D.
Inter fideicommissa, & legata quæ communia sint. T. 9. c. 818. C. & seqq. & c. 837. & seqq.
Fideicommissa non sunt juris civilis, T. 9. c. 811. E. quando initium ceperunt. Ibid. E.
Fideicommissa, vel legata, quæ sub modo relinquuntur. T. 9. c. 854. D. E. & seqq.
Fideicommissa debita a possessore hereditatis soluta reputantur petitori hereditatis. To. 9. c. 167. C. D.
Fideicommissa non sunt juris civilis. T. 9. c. 967. E. Prætor fideicommissarius ea tuetur. Ibid. E.
Fideicommissa, pendente lite hereditatis, peti possunt cautione, an fidejussione datâ. T. 9. c. 182. B. C. & seq.
Fideicommissa, aut legata ex testamento militis non debentur, nisi deducto ære alieno. Tom. 9. c. 701. C.
Fideicommissa cedunt a morte testatoris. T. 9. c. 879. E.
Fideicommissa a tutoribus heredum pupillorum relicta, a pupillis heredibus relicta videri. Tom. 9. c. 194. A.
Fideicommissa tacita fisco vindicantur. T. 10. c. 464. E.
Fideicommissa non erant in usu ante legem Falcidiam. Tom. 10. c. 805. B.
Fideicommissa tacita an sint licita. T. 10. c. 1057. B.
Fideicommissa quibus verbis possunt relinqui. T. 10. c. 1059. D.
Fideicommissa ab intestato relicta an rescindantur querelâ inofficiosi testamenti. T. 10. c. 1100. B. C. & seq.
An valeant relicta testamento imperfecto. Ibid. E.
Fideicommissariæ libertates. T. 1. c. 454. E.
Fideicommissaria libertas sub conditione servo relicta. Vide, Jura statuliberorum.
Fideicommissaria libertas. Tom. 4. c. 52. A.
Fideicommissaria verba. Tom. 6. c. 265. D.
Fideicommissaria libertas quando, & ubi petatur. T. 7. c. 100. A.
Fideicommissaria hereditas. T. 7. c. 654. E. Vide, Fiduciaria.
Fideicommissaria hereditas non restituta an transmittatur ad heredem. T. 7. c. 981. C.
Fideicommissaria substitutione impuberis bona non continentur, directâ substitutione continentur. T. 7. c. 903. B.
Fideicommissaria libertas. Tom. 9. c. 945. A.
Fideicommissariæ hereditatis petitio. T. 1. c. 746. A. B.
Fideicommissariæ hereditatis, antequam ea restituatur, an aliqua sit actio. T. 7. c. 981. C.
Fideicommissariæ libertatis causa an manumissione extinguatur. Tom. 7. c. 808. B.
Fideicommissariam obligationem non tolli, si debitori heres exstiterit fidejussor. Tom. 3. c. 430. C.
Qui fideicommissariam libertatem abnuit, non continuò abnuit directam. T. 4. c. 1005. B.
Fideicommissariam libertatem qui accepit ab herede extraneo, an etiam vocetur ad fideicommissum agnatorum. T. 7. c. 1081. E.
De fideicommissaria hereditate. T. 2. c. 1089. D. E.
Fideicommissariæ substitutiones. T. 1. c. 679. E. & c. 680. A.
Fideicommissariæ hereditates. Vide, Hereditates.
Fideicommissariæ libertates. Vide, Libertates.
Fideicommissariæ libertates præstantur. T. 9. c. 182. E. Vide, Libertates.
Fideicommissariæ libertates in quo differunt a directis. T. 9. c. 892. A.
Fideicommissarius & in res hereditarias, & in proprias heredis induci potest. T. 1. c. 445. E.
Fideicommissarius quæ onera sustinet. T. 1. c. 142. A.
Fideicommissarius omne creditorum sustinet onus. T. 2. c. 1027. A.
Fideicommissarius incapax quando excluditur. T. 1. c. 1260. A.
Fideicommissarius Trebellianus heredis loco est, Pegasianus non item. T. 1. c. 815. E.
Fideicommissarius an aliquando heredis, aliquando legatarii loco haberi possit. T. 1. c. 141. C.
Fideicommissarius Trebellianus. Vide, Trebellianus fideicommissarius.
Fideicommissarius Falcidiam non exercet. T. 4. c. 602. C.

BIU Cujas

Fideicommissarius generalis an falcidiam detrahat. T. 4. c. 221. D.
Si fideicommissarius conveniatur ex persona heredis, utetur Falcidiâ, qua heres uti potuisset. T. 4. c. 222. A.
Fideicommissarius an partem æstimationis petere possit, an partem pretii, quanti est prædium legatum. Tom. 4. c. 1204. E. & c. 1205. A.
Fideicommissarius est, cui fideicommissum relinquitur. T. 4. c. 211. B. accipitur quoque interdum pro herede, vel legatario. Ibid. B.
Fideicommissarius qua actione non est onerandus. T. 5. c. 195. E.
Fideicommissarius Trebellianus. T. 5. c. 865. A. effectu quodammodo heres est. Ibid. A.
Fideicommissarius an compellere possit heredem scriptum, ut adeat hereditatem. T. 6. c. 283. E.
Fideicommissarius, cui restituitur hereditas ex Senatus Consulto Trebelliano. T. 6. c. 284. E. & c. 285. A. & seq.
Fideicommissarius absens an possit exprocuratorem postulare decretum, ut cogatur heres adire, & restituere. T. 7. c. 1495. B. C.
Fideicommissarius an persequutionem fideicommissi amittat, si ejus venditioni quasi testis adfuit. T. 7. c. 1066. E.
Fideicommissarius an pignus a creditore herede instituto avocare possit, & an creditor pignoris retentionem habeat. T. 7. c. 1506. E.
Fideicommissarius an utatur Falcidiâ. T. 7. c. 979. D.
Fideicommissarius an possit cogere heredem, ut hereditatem adeat, & eam sibi restituat. T. 7. c. 905. E. & c. 906. A.
Fideicommissarius Trebellianus an sit is, cui restituitur superfluum hereditatis. T. 7. c. 1512. A.
Fideicommissarius prætor, item arbiter qui fuerint. T. 7. c. 1076. D. E.
Fideicommissarius est heredis loco, ut intelligatur. T. 7. c. 1105. C.
Fideicommissarius Pegasianus imitatur legatarium partiarium, non heredem. Ibid. C.
Fideicommissarius Trebellianus. T. 7. c. 1512. A.
Fideicommissarius Trebellianus partiarius est. T. 7. c. 1105. B. heredem imitatur. Ibid. C.
Fideicommissarius, qui hereditatem recipit, ex Senatus Consulto Trebelliano videtur contrahere. T. 9. c. 615. C.
Fideicommissarius Prætor, deficiente satisdandi facultate, sive copiâ, dabit arbitrum. Tom. 9. c. 862. B.
Fideicommissarius vel fideicommissum accipit ab herede, vel in rem mittitur. T. 10. c. 495. B.
Fideicommissarius an ad heredem fideicommissum transmittat. T. 10. c. 1062. C.
Fideicommissarii præsentia an sit necessaria in hereditatis restitutione. T. 4. c. 593. D.
Fideicommissarii, & legatarii sunt possessores rei lucrativæ. T. 4. c. 1151. C.
Fideicommissarii fructus. Vide, Fructus.
De fideicommissariis hereditatibus & libertatibus agit liber nonus Responsorum. T. 4. c. 1195. E.
Fideicommissarii quod legatum præstare debent heredi scripto, aut quantitatem ejus, sive æstimationem. T. 6. c. 287. E. & c. 288. A.
Fideicommissarii sunt loco creditorum defuncti. Tom. 6. c. 326. C.
Fideicommissarii an repellantur bonis ex delicto heredis publicatis. T. 7. c. 1084. D.
Fideicommissarii Trebelliani qui dicantur. T. 7. c. 490. A.
Fideicommissarii non sunt creditores hereditarii. T. 10. c. 961. E.
Fideicommissario, & in fideicommissarium dantur actiones. T. 2. c. 1022. D.
Fideicommissario non præstantur fructus, nisi hi, qui post moram eduntur. C. 4. c. 1100. A.
Fideicommissario dodrans servatur. nec filco cedit. T. 4. c. 916. D.
Præstanda est legatorum satisdatio a solo fideicommissario Trebelliano, non ab herede. Tom. 5. c. 865. B.
Fideicommissario heres restituere debet substitutionis commodum. T. 6. c. 280. E. & c. 281. A.
Fideicommissario an legatarius imputare possit Falcidiam, quam ab herede passus est. T. 7. c. 1328. A. B.
Fideicommissario tacito seipsum deferenti datur dimidia, heredi autem tertia pars bonorum. To. 7. c. 1478. D.
Fideicommissario an accedat tempus testatoris. T. 8. c. 278. A.
Fideicommissarium an usuræ sequantur, vel pensiones, quarum dies jam cessat vivo testatore. T. 4. c. 1228. A.
Ad Fideicommissarium quando spectat litis periculum. T. 4. c. 583. A.
Fideicommissarium verbum obligat, & necessitatem imponit. T. 4. c. 1165. D.
In fideicommissarium onus legatorum ab herede relictorum transit. T. 4. c. 221. E. & c. 222. A.
In fideicommissarium quænam actiones competant. Tom. 5. c. 279. B. C.
Fideicommissarium non excludunt liberi naturales. T. 9. c. 734. E.
Fideicommissariis substitui potest. T. 2. c. 1024. D.
In fideicommissariis libertatibus, & in legatis ultima voluntas, ultima scriptura spectatur. Tom. 6. c. 130. D.
Fideicommissariis dantur actiones Trebellianicæ. T. 6. c. 285. A.
Fideicommissariis, ad quos testator bona pervenire voluit, si alienarentur, an distractio bonorum a creditoribus damno esse possit. T. 7. c. 1084. B.
De fideicommissariis hereditatibus. T. 9. c. 865. C. & seqq.
De fideicommissaris conjunctis. T. 9. c. 904. E. & c. 905. A.
Fideicommissariis quæ actiones competunt. T. 9. c. 182. A.
Inter fideicommissarios an sit jus accrescendi. T. 10. c. 1118. A.
Fideicommissi definitio, ac de fideicommissorum jure. Tom. 1. c. 343. D. E.
Fideicommissi petitio est ex modo legati. T. 3. c. 410. B.
Fideicommissi persequutio est fideicommissario non in heredem tantùm, sed etiam in quemlibet fundi possessorem. Tom. 1. c. 1379. A.
Olim ex fideicommissi modo petitio non erat. T. 1. c. 952. B.
Fideicommissi jus non in vindicatione, sed in petitione consistit. T. 1. c. 446. A.
Fideicommissi, aut rei alienæ scientia sola non est mala fides. T. 4. c. 1207. A.
An fideicommissi petitio competat his, qui sunt ex familia prioris testatoris. T. 4. c. 522. A.
Fideicommissi persequutio an competat familiæ, quòd extero fundus sit alienatus. T. 4. c. 542. D.
Ex fideicommissi causa an libertus vivente herede possit petere proprietatem fundi. T. 4. c. 538. E.
An in fideicommissi restitutionem veniant bona propria. Tom. 4. c. 1361. A.
Fideicommissi conditio, quæ semel exstitit, nunquam resumitur. T. 4. c. 1147. B.
Fideicommissi jus optimum est per damnationem. T. 4. c. 1196. C.
Fideicommissi verbum est *mando*. T. 4. c. 1146. A. & c. 1165. C.
Fideicommissi verbum est *mando* precarium, non directum. T. 4. c. 80. E.
Ex fideicommissi causâ cui superfluum hereditatis restituitur, an is sit Trebellianus fideicommissarius. T. 4. c. 560. C.
Fideicommissi verbum est *volo*. T. 6. c. 299. D.
Fideicommissi conditionalis dies quando cedat. To. 7. c. 1080. A.
Fideicommissi in diem certum relicti nomine quomodo heres cautionem præstare debeat. Tom. 7. c. 1080. C.

BIU Cujas

Fideicommissi major quantitas quomodo accipi debeat, & apud quem de ea agendum sit. T. 7. c. 99. A. B.
Fideicommissi obligatio an possit per delegationem in alium deferri. T. 7. c. 1495. C.
Fideicommissi persequutio quæ sit, cui, in quem, & ex quo detur. T. 7. c. 1076. C. D.
Fideicommissi persequutio competit agnatis, re præter voluntatem testatoris alienatâ extra familiam. T. 7. c. 1081. B.
Fideicommissi satisdationem an filius a patre exigere possit. T. 7. c. 1510. D.
Fideicommissi spes an pactione remitti possit. T. 7. c. 1079. D.
Fideicommissi sub conditione, si sine liberis decesserit relicti, persequutio an sit, si liberos, quos habuit, vivus amisit. T. 7. c. 1080. D.
Fideicommissi restitutio an per alium fieri possit. Tom. 8. c. 6. D.
Fideicommissi restitutio an per alium agnosci, vel adquiri possit. Ibid. D.
Fideicommissi dominium an transferatur. T. 7. c. 957. E.
Fideicommissi fructus, ante moram percepti, an heredibus imputentur in falcidiam. T. 7. c. 1504. B.
Fideicommissi prætextu quando non retractatur venditio. Tom. 7. c. 1295. B. C.
Fideicommissi jure valent, quæ non valent jure legati. Tom. 7. c. 1143. D.
Fideicommissi petitio longo tempore non perimitur. Tom. 7. c. 1269. D.
Fideicommissi, vel legati dies quando cedat. T. 9. c. 907. E.
Fideicommissi fructus quando cedunt. T. 9. c. 514. D. & seq.
Fideicommissi persequutio non est actio. T. 10. c. 460. C.
Fideicommissi jus omne non in vindicatione, sed in petitione consistit. T. 10. c. 492. C. D.
Fideicommissi taciti quartam cur non retineat heres. Tom. 10. c. 808. C.
Fideicommissi causa ubinam disceptetur. T. 10. c. 926. E.
Fideicommissi verba an ad eum, a quo, vel ad eum, cui relinquitur, dirigantur. T. 10. c. 1061. C.
Fideicommisso ignorantes astringi possunt. T. 1. c. 443. A.
Fideicommisso astringi possunt ignorantes. T. 4. c. 1146. A. B.
Fideicommisso onerari non potest debita portio. T. 4. c. 328. A.
Fideicommisso onerari potest legatum patrono relictum. Ibid. A.
Fideicommisso oneratus legatarius an detrahebat falcidiam. Tom. 4. c. 221. D.
Pro fideicommisso habetur donatio prædiorum. T. 4. c. 540. D.
De fideicommisso heres detrahit Falcidiam ex Senatus Consulto Pegasiano. T. 4. c. 908. E.
In fideicommisso præstando si legatarius moram facit, an fideicommissum apud legatarium remaneat. T. 4. c. 225. C. D.
In fideicommisso singulari Falcidia non simpliciter, & semper intervenit; in fideicommisso hereditatis verò semper hæc intervenit. T. 4. c. 1139. B.
Fideicommisso an contineatur etiam dos, quam testator uxori prælegavit. T. 4. c. 1155. E. & c. 1156. A.
Fideicommisso num contineantur fructus, quos ex bonis maternis pater medio tempore percepit. T. 4. c. 1162. B.
An fideicommisso onerari possit legatarius ultra vires legati. T. 6. c. 269. E.
Fideicommisso quinam onerantur, T. 6. c. 270. C.
Cum fideicommisso pecuniario non potest conferri libertas. Ibid. C.
In fideicommisso Prætor non dat judicem, sed de causa fideicommissi cognoscit extra ordinem. T. 6. c. 249. B.
Fideicommisso qui onerari non potest. T. 6. c. 271. C.
Fideicommisso nemo ita obstringitur unquam, ut plus det, quàm acceperit. T. 6. c. 605. D.
Fideicommisso onerari potest uxor. T. 7. c. 1211. A.
De fideicommisso familiæ relicto. T. 7. c. 1138. A. & c. 1248. A.
De fideicommisso uni ex libertis relicto, vel legato per damnationem. T. 7. c. 1118. B. C.
De fideicommisso fundi relicto uni ex familia. T. 7. c. 1206. A.
De fideicommisso hereditatis relicto. Ibid. A.
De fideicommisso relicto a tutore, & curatore, qui nihil ex testamento accepit. T. 7. c. 1216. A.
Fideicommisso an onerari possit, qui solam libertatem ex testamento consequutus est. T. 7. c. 1069. B.
Fideicommisso an obligari possit legatarius ultra vires legati. T. 7. c. 1068. D.
Fideicommisso an onerari possit creditor, cui debita sunt legata. T. 7. c. 1012. A. item an legata illa subjiciantur Falcidiæ. Ibid. A.
Fideicommisso an onerari possint, ad quos nihil pervenerit. T. 7. c. 1069. B.
Fideicommisso hereditatis, quod pater a filio reliquit, quæ contineantur. T. 7. c. 1410. A. B. an dos, quæ post mortem patris ex propriis facultatibus filii esse videtur, contineatur. Ibid. B.
Fideicommisso quædam excipit per præsumptionem. T. 7. c. 1470. C.
Fideicommisso qui, & in quantum quilibet onerari possint. T. 7. c. 1069. B.
Fideicommisso quomodo dupliciter quis obligatur. T. 7. c. 980. A.
De fideicommisso, aut legato, viro, aut mulieri relicto sub conditione viduitatis, aut cœlibatus. C. 9. c. 834. B.
Fideicommisso nemo onerari potest ultra id, quod a testatore accepit. T. 9. c. 750. E.
De fideicommisso sub conditione relicto. T. 9. c. 731. D. E.
Fideicommisso, vel legato falsa causa adjecta. T. 9. c. 854. D. E. & seq.
De fideicommisso relicto ab herede sub conditione, si sine liberis decesserit, & heres nullis susceptis liberis devovit se in monachismum, vel Clerum, an fideicommisso locus sit. T. 9. c. 735. B. C.
Fideicommisso quando locus est. T. 9. c. 734. A. quando non est locus. Ibid. c. 735. B. C.
Fideicommisso non potest gravari electus, cui bona eadem dedit. T. 10. c. 1052. D.
De fideicommisso hereditatis dicta competunt fideicommisso rerum singularum. T. 10. c. 1130. E.
Fideicommissorum verba solennia, & vulgaria, T. 1. c. 146. E.
Fideicommissorum cunabula an a fide heredum pendeant. Tom. 1. c. 145. A.
Fideicommissorum, & legatorum differentiæ sublatæ. T. 1. c. 345. C.
Fideicommissorum & legatorum in quartæ deductione jus idem esse. T. 3. c. 197. A.
Fideicommissorum servandorum causâ ut cavetur. T. 1. c. 818. A. B.
Fideicommissorum antequam ratio ineatur, priùs omne æs alienum defuncti deduci debet. Tom. 4. c. 1174. C.
An fideicommissorum, vel legatorum fructus præstatur ex die mortis ante moram. Tom. 4. c. 132. C.
Fideicommissorum satisdatio. Vide, Cautio Mutiana.
Fideicommissorum verba propria quæ sunt. T. 4. c. 536. C.
De fideicommissorum stipulatione. T. 5. c. 865. A.
Fideicommissorum cognitio apud quem fuerit, & ubi petatur. T. 7. c. 97. E.
Fideicommissorum verba quæ sint, & esse debeant. T. 7. c. 1085. D.
De fideicommissorum verbis. T. 7. c. 1213. B.
Fideicommissorum verba sunt preces. Ibid. B.
Fideicommissorum usuræ, & fructus post moram percepti an, & quando debeantur. T. 7. c. 1022. C.
Fideicommissorum dies quado cedit. T. 7. c. 1135. A.

BIU Cujas

Fideicommissorum per errorem solutorum, vel perperam, condictionem esse. T. 9. c. 225. C. D.
De fideicommissorum servandorum causâ satisdatione. T. 9. c. 909. A. & seq.
Fideicommissorum dies non cedebat ante apertas tabulas. T. 9. c. 788. E.
De fideicommissorum, aut legatorum usuris, & fructibus. T. 9. c. 860. E. & seq.
Fideicommissorum verba sunt preces directæ ad eum, a quo fideicommissum relinquitur. T. 10. c. 1102. C.
Fideicommissis legata exæquantur per omnia. T. 3. c. 197. D.
De fideicommissis consultatio. T. 1. c. 666. B. C.
De fideicommissis rerum singularum agit totus liber nonus Responsorum. T. 4. c. 1195. E. & seq.
In fideicommissis usuræ ex mora debentur. T. 4. c. 565. B.
De fideicommissis incertis personis relictis. T. 6. c. 257. B.
De fideicommissis tacitis, quæ plerumque cadunt in fiscum. T. 6. c. 443. A.
In fideicommissis plus valet mens, scriptura plus valet in legatis. T. 7. c. 506. A.
Fideicommissis astringuntur, & obligantur legatarii etiam ignorantes. T. 7. c. 1240. D.
De fideicommissis cognovisse Consules. T. 7. c. 1130. D.
Fideicommissis conditiones insertæ. T. 9. c. 857. E. & seq.
De fideicommissis. T. 9. c. 837. A. & seq.
De fideicommissis datis incertis personis. T. 9. c. 863. C. D. & seq.
In fideicommissis heres non præstat, nisi dolum, & latam culpam. T. 10. c. 492. D.
In fideicommissis sufficit nova voluntas sine literis, & verbis. T. 10. c. 1047. E.
Fideicommissis constituendis, vel confirmandis quid sit opus. T. 10. c. 1071. C.
Fideicommissum quando præstari debet. T. 1. c. 445. C.
Fideicommissum a legatario, & fideicommissario relinqui potest. T. 1. c. 1350. A.
Fideicommissum codicillis testamento non confirmatis dari potest. T. 1. c. 444. C.
Per fideicommissum quæ res relinqui possunt. T. 1. c. 443. E.
Per fideicommissum an res singulæ relinqui possint. Tom. 1. c. 145. D.
Per fideicommissum an relinqui possit res heredis, aut legatarii, aut fideicommissarii, aut alterius cujuslibet. Ibid. E.
Per fideicommissum an rei alienæ relictæ æstimatio solvenda sit, vel emptionem fieri necesse sit. T. 1. c. 146. A.
Fideicommissum relinquere liberum est vel purè, vel sub conditione, vel ex die certo. T. 1. c. 141. B.
Fideicommissum tacitum probare est naturâ difficile. T. 1. c. 1265. B. & T. 4. c. 1327. D.
Fideicommissum facit legati conditio verbis modalibus concepta. T. 3. c. 410. D.
Fideicommissum facit modus, conditio non facit. Ibid. B.
Fideicommissum sæpissime appellatione legati significari. T. 3. c. 103. D.
Fideicommissum pecuniarium quid a fideicommissaria libertate discrepet. T. 3. c. 426. E.
Fideicommissum quasi caducum redigitur in fiscum. T. 3. c. 293. D.
Fideicommissum quibus causis extinguitur. T. 1. c. 444. B. C.
Fideicommissum græcè scriptum valet, non item legatum. T. 1. c. 344. A.
Fideicommissum tacitum. T. 1. c. 345. C. D.
Fideicommissum a debitore relinqui potest. T. 1. c. 1351. A.
Fideicommissum ab herede testamentario relictum non videtur repetitum a legitimo herede. T. 3. c. 518. A.
An fideicommissum relinqui possit a patre, vel domino, qui hereditatem, vel legatum adquisivit per filiumfamilias, vel per servum jure potestatis. Tom. 4. c. 223. B.
Fideicommissum an patruo debeatur, si nepos intra trigesimum annum ætatis vitâ decessit, relictis liberis, & patruo superstite. T. 4. c. 1213. D.
An fideicommissum faciat nutus. T. 4. c. 536. E.
Fideicommissum facit nuda voluntas, & tacita. Ibid. E.
Fideicommissum non tam verba faciunt, quàm voluntates defunctorum; etiam nuda voluntas, & tacita fideicommissum facit. Ibid. E.
Fideicommissum facit testatoris scientia, opinio non. T. 4. c. 538. E. & c. 539. A.
An ad fideicommissum vocentur libertorum liberi. T. 4. c. 1170. B.
Fideicommissum non facit verbum *commendo*. T. 4. c. 536. D.
Fideicommissum relinqui potest a legatario. T. 4. c. 582. C. legatum relinqui non potest. Ibid. C.
Fideicommissum non recipit incrementum fructuum perceptorum pendente conditione, contractus verò recipit. T. 4. c. 1193. E.
Fideicommissum libertatis scriptæ in codicillis scriptis tantùm, & missis ad filium, an & a filio, & a filia peti possit. T. 4. c. 513. A.
Fideicommissum quid sit. T. 4. c. 521. A.
Fideicommissum facit inutile error. T. 4. c. 534. A.
An fideicommissum induci possit ex illis verbis, *non dubito te liberis communibus bona redditurum*. T. 4. c. 538. C.
Fideicommissum est in petitione, non in vindicatione. T. 4. c. 488. D.
Fideicommissum hereditatis a legitimo herede relinqui potest, & a bonorum possessore, & ab alio quolibet successore. T. 4. c. 605. C.
Fideicommissum intervetere quid est. T. 4. c. 589. E.
Ad fideicommissum an vocentur ii, quibus testator reliquit fideicommissariam libertatem ab heredibus extraneis. T. 4. c. 1155. C.
An fideicommissum tacitè relictum incapaci in solidum heredi eripiatur. T. 4. c. 392. B.
Fideicommissum tacitum quid est; T. 4. c. 391. B. C.
Per fideicommissum quæ relinqui possunt. T. 4. c. 1196. C. D.
Fideicommissum ab ignorantibus quoque relinqui potest. T. 4. c. 1146. A.
Fideicommissum a legatario surdo, & muto relinqui potest. Ibid. A.
Fideicommissum ex constitutione D. Pii a debitore quoque relinqui potest. T. 4. c. 1147. D.
Fideicommissum necessitatem injungit. T. 4. c. 1243. E.
Fideicommissum, quod proponitur relictum primo testamento incapaci in fraudem legum, an pertineat ad fiscum. T. 4. c. 1200. E.
Fideicommissum rei propriæ inutile est. T. 4. c. 1161. A.
Fideicommissum relinqui potest a donatariis mortis causâ. T. 4. c. 1143. D. secus a donatariis inter vivos. Ibid. D.
Fideicommissum an possit relinqui a legatario. T. 6. c. 222. C.
Fideicommissum quando utiliter datur ex codicillis, & ex testamento. T. 6. c. 259. D.
Per fideicommissum si alicui sit ususfructus fundi relictus, & traditus ab herede, ususfructus legitimè ejus factus non est, & cur. T. 6. c. 35. C.
Fideicommissum conservatur jurisdictione Prætoris. T. 6. c. 35. D.
Fideicommissum a legatario relinqui potest, idemque a legatarii domino, vel patre. T. 6. c. 253. A.
Per fideicommissum libertas purè dari potest servo heredis. T. 6. c. 304. C.
Fideicommissum non tantùm verba faciunt, sed & nuda voluntas. T. 6. c. 676. C.
Fideicommissum ancillæ propriæ sine

BIU Cujas

sine libertate datum non valet. T. 6. c. 741. A.

Fideicommissum tantùm an sit, cum personam testator, cui restitui vellet, testamento non significaverit. T. 6. c. 616. A.

Fideicommissum nuda voluntas facit. T. 6. c. 546. E.

Fideicommissum relinqui potest mortis causâ donatario. Ibid. E.

Fideicommissum minuunt fatalia detrimenta. T. 6. c. 606. A.

Fideicommissum significat legandi verbum passim in libris de legatis. T. 7. c. 534. E.

Fideicommissum ab intestato a quibus relinqui possit. T. 7. c. 1078. C. D.

Fideicommissum a curatore testamento dato relictum an valeat. T. 7. c. 1379. B. C.

Fideicommissum a curatore non jure dato relictum, ab adolescente relictum videri, & valere. Ibid. C.

Fideicommissum a legatario relictum an heres præstare teneatur, legatario mortuo, vel legatum repudiante. T. 7. c. 1322. C.

Fideicommissum a filio exheredato an relinqui possit, siquid ei relictum sit. T. 7. c. 901. D.

Fideicommissum filio relictum an vires accipiat ex persona patris. T. 7. c. 981. D. E.

Fideicommissum a legatario relictum si deficiat mortuo testatore, an remaneat apud legatarium. T. 7. c. 982. C.

Fideicommissum a legatario si sit relictum extraneo, an in eo præstando data conditionis implendæ causâ computentur. T. 7. c. 1010. C.

Fideicommissum a legato in quo differat. T. 7. c. 957. D.

Fideicommissum a quo relinqui possit. Ibid. D. & c. 959. C.

Fideicommissum a quibus relinqui possit. T. 7. c. 957. D. & c. 959. C.

Fideicommissum a tutore jure non dato relictum an valeat. T. 7. c. 1379. C.

Fideicommissum ab uxore, cui dos prælegata est, relictum valere incommodo repræsentationis, & in eo, quod excedit dotis præsentem quantitatem. T. 7. c. 1409. B.

Fideicommissum ab uxore relictum, cui vir dotem prælegaverat, an valeat. T. 7. c. 1408. C.

Fideicommissum ab uxore herede institutâ relictum filio, an illi debeatur cum fructibus. T. 7. c. 1374. B. C.

Fideicommissum ante heredis institutionem relinqui potest. T. 7. c. 958. D.

Fideicommissum an a domino, vel patre heredis instituti relinqui possit. T. 7. c. 979. B.

Fideicommissum an a patre relinqui possit. T. 7. c. 980. E.

Fideicommissum an a patrono relinqui possit. T. 7. c. 1078. C. item a fisco, & a bonorum possessoribus. Ibid. C. D.

Fideicommissum an ab intestato relinqui possit a legitimis heredibus. Ibid. C.

Fideicommissum an debeatur ab herede, si testator nihil cum eo loquutus sit. T. 7. c. 1052. A.

Fideicommissum an auferatur liberto, si patronum suum, quasi illicitæ mercis negotiatorem, detulerit. T. 7. c. 1478. B. an legata ex patroni testamento libertus accipiat. Ibid. E.

Fideicommissum an etiam in persona creditoris consistere possit. T. 7. c. 1039. E.

Fideicommissum an extinguatur, si testator pecuniam legatam in alios usus converterit. T. 7. c. 1069. E.

Fideicommissum an faciat modus. T. 7. c. 1352. A.

Fideicommissum an incertæ personæ relinqui possit. T. 7. c. 1463. A.

Fideicommissum an legati vires excedere possit. T. 7. c. 1068. D.

Fideicommissum an minuat hereditatem. T. 7. c. 957. E.

Fideicommissum an nullum sit, si nomen fideicommissarii insertum non sit. T. 7. c. 1462. E.

Fideicommissum an nutu relinqui possit. T. 7. c. 962. B.

Fideicommissum annuum a legatario relictum an lex Falcidia minuat. T. 7. c. 1326. D.

Fideicommissum an possit vindicari, sicut legatum. T. 7. c. 959. C.

Fideicommissum an relinquere possit, cui aqua, & igni interdictum est, vel deportatus. T. 7. c. 963. C.

Fideicommissum an relinquere possim a filii mei exheredati herede legitimo. T. 7. c. 1068. A.

Fideicommissum an relinqui possit a bonorum possessore ab intestato. T. 7. c. 1088. B.

Fideicommissum si incapaci relinquatur, fiscus de conditione non quærit, nisi tempore mortis. T. 7. c. 1475. E.

Fideicommissum si pater dissipet, an repræsentetur filio fideicommissum. T. 7. c. 1508. E.

Fideicommissum si sit relictum in diem, diem exspectari oportere. T. 7. c. 1380. B. C.

Fideicommissum tacitum fisco vindicari. T. 7. c. 868. E.

Fideicommissum tacitum quod sit. T. 7. c. 1070. D.

Fideicommissum tacitum an esse possit sine fraude. T. 7. c. 1071. C.

Fideicommissum tacitum si testator priore testamento reliquerit, probare heres debet, id posteriore sublatum, alioquin fisco vindicari. T. 7. c. 868. A. B.

Fideicommissum vel testamento, vel codicillis relinqui. T. 7. c. 962. C.

Fideicommissum, vivo testatore deficiens morte fideicommissarii, transire ad fiscum. T. 7. c. 1071. D.

Fideicommissum, ut ex redditibus prædiorum ad certam summam defuncti memoria hoc, vel illo genere spectaculi celebretur, cui debeatur. T. 7. c. 1352. A.

Fideicommissum an utile sit, siquid alicui relinquatur, quod jure suo habet, vel habiturus est. T. 7. c. 1359. C.

Fideicommissum, incapaci palàm relictum, esse pro non scripto, & apud heredem manere, nec transire ad fiscum. T. 7. c. 1071. D.

Fideicommissum incertis personis an relinqui possit. T. 7. c. 1462. C.

Fideicommissum in quo consistat, & ex quo pendeat. T. 7. c. 957. E.

Fideicommissum latini capere possunt, legatum non item. T. 7. c. 958. D.

Fideicommissum posse relinqui non tantùm ab herede scripto, sed & ab intestato. T. 7. c. 1067. D.

Fideicommissum sub conditione relictum an repræsentari possit ante conditionem. T. 7. c. 1079. C. D.

Fideicommissum pubertate perimitur. T. 7. c. 1068. A.

Fideicommissum quando non ab herede, sed a legatario relictum videatur. T. 7. c. 1378. E.

Fideicommissum quibus verbis relinquatur. T. 7. c. 958. A.

Fideicommissum si heres scriptus, quod non fuerat exheredato relictum solverit, an condicere possit. T. 7. c. 203. C.

Fideicommissum quis, a quo, & cui relinquere possit. T. 7. c. 962. E.

Fideicommissum quis relinquere possit. Ibid. B.

Fideicommissum, quod sit collatum in arbitrium heredis, an valeat. T. 7. c. 1465. B.

Fideicommissum relictum a legatario an debeatur, si legatum ad legatarium non pervenerit. T. 7. c. 1055. A.

Fideicommissum relictum sub conditione an possit ante conditionem restitui. T. 7. c. 1079. C. D.

Fideicommissum si heredis facto per legem Falcidiam minutum sit, an legatarius ita minutum fideicommissario præstet. Tom. 7. c. 1327. D.

Fideicommissum an relinqui possit a substituto exheredati legatarii. T. 7. c. 978. A.

Fideicommissum an relinqui possit a suis, vel legitimis heredibus, item

BIU Cujas

item a filii impuberis heredibus. T. 7. c. 1067. D. E.
Fideicommiſsum an relinqui poſsit a muliere ob id, quod ei pro dote legatum eſt. T. 7. c. 1421. D.
Fideicommiſsum an relinqui poſsit a patre, vel domino heredis inſtituti, aut legatarii. T. 7. c. 977. E. item ab herede heredis, vel herede legatarii, vel a legatario exheredato. Ibid. c. 978. A.
Fideicommiſsum an ſit donatio teſtamento relicta. T. 7. c. 958. B.
Fideicommiſsum an tranſmittatur ad heredem. T. 7. c. 981. C.
Fideicommiſsum an valeat, ſi per fideicommiſsarium a legatario relinquatur res aliena, cujus legatarius commercium non habet. T. 7. c. 1026. A.
Fideicommiſsum an videatur tacitè ademptum, ortis capitalibus inimicitiis inter teſtatorem, & legatarium. T. 7. c. 1488. E.
Fideicommiſsum an utile ſit, ſi heres rogetur, ut alicui det mutuam pecuniam ſub uſuris levioribus. T. 7. c. 1075. D.
Fideicommiſsum codicillis teſtamento non confirmatis relictum an valeat. T. 7. c. 1320. A.
Fideicommiſsum conditionale extraneo relictum, ſi ille pendente conditione moriatur, ad quem illud pertineat. T. 7. c. 981. C. D.
Fideicommiſsum filio relictum, ſi ille vivo patre moriatur, an pater ſibi retineat. Ibid. C.
Fideicommiſsum filiofamilias relictum pater an repudiare poſsit. T. 7. c. 972. B.
Fideicommiſſum Græcè ſcriptum an valeat. T. 7. c. 958. A.
Fideicommiſſum hereditatis quando fiſco vindicetur. T. 7. c. 1070. E.
Fideicommiſſum, impuberi relictum a fratre majore natu, quando debeatur. T. 7. c. 1374. C.
Fideicommiſſum relinqui poſse a patre, vel domino heredis inſtituti. T. 7. c. 1191. E. legatum an relinqui poſſit. Ibid. E.
Fideicommiſſum an a legatario relinqui poſsit. T. 7. c. 1220. B.
Fideicommiſsum relictum a legatario ſi poſt teſtamentum deficiat, mortuo fideicommiſsario ante mortem teſtatoris, fideicommiſſum apud legatarium remanet jure legati, ad heredem non redit. T. 7. c. 1116. B. C.
Fideicommiſsum nunquam appellatur legatum. T. 7. c. 1155. E.
Fideicommiſsum domino per ſervum adquiſitum repudiari non poteſt, amitti poteſt. Tom. 7. c. 1146. E.
Fideicommiſsum adquiritur duobus modis. Ibid. E.
Fideicommiſſum relictum a tutore, vel curatore, etiamſi jure datus non ſit, vel etiamſi confirmatus non ſit a pupillo, vel minore, debetur quaſi ab eo relictum. T. 7. 1218. B. C.
Fideicommiſsum poteſt relinqui a donatario causâ mortis. T. 7. c. 1237. B.
Fideicommiſsum conſtituit nuda voluntas. T. 7. c. 338. C.
Fideicommiſsum Græcè, & quocumque ſermone relinqui poterat. T. 7. c. 1144. D.
Fideicommiſsum non relinquitur verbis civilibus, ideſt, directis, & legitimis. T. 7. c. 1160. D.
Fideicommiſsum an utile ſit, cum legata erant Cajo centum ſub onere fideicommiſſi, ut ea reſtitueret ancillæ teſtatoris. T. 7. c. 1289. E.
Fideicommiſsum conſtituit nuda voluntas, etiamſi verba deficiant. T. 7. c. 1155. D.
De rebus per fideicommiſsum relictis. T. 8. c. 1009. E.
Fideicommiſsum tacitum qui fiſco defert, quam partem ex eo præmii loco ferat. T. 8. c. 431. C. D.
Fideicommiſsum an relinqui poſſit poſt mortem heredis. T. 8. c. 93. B. C.
Fideicommiſsum an ſolo nutu conſtet. T. 8. c. 387. A.
Fideicommiſsum ademptum, & id, quod ſit in causâ caduci, in quo differunt. T. 9. c. 887. A.
Fideicommiſsum conditionale quando vires accipit. T. 9. c. 35. A.
Fideicommiſsum pœnæ causâ relictum an valeat. T. 9. c. 836. B.
Fideicommiſſum non fit caducum. T. 9. c. 880. B.
Fideicommiſsum verbis precariis relinquitur. T. 9. c. 811. C.
Fideicommiſsum in quo diſtat a legato. T. 9. c. 816. E.
Fideicommiſsum mutuum inter fratres poteſt remitti pactione. T. 9. c. 29. A. & ſeq.
Fideicommiſsum relictum cum morietur heres, quando intelligitur relictum. T. 9. c. 247. C.
Fideicommiſsum eſt ſimile uſufructui. T. 9. c. 814. E.
Fideicommiſsum tacitum. T. 9. c. 837. E.
Fideicommiſsum, & legatum in quo differunt. T. 9. c. 837. E. & ſeq.
Fideicommiſsum ad certum tempus relictum an debeatur eo incœpto, vel completo. T. 10. c. 367. A.
Fideicommiſsum utrùm repræſentetur ſtatim, atque filius vitâ deceſsit, quaſi anno cœpto habito pro completo. Tom. 10. c. 369. D.
Fideicommiſsum, quod incapaci relinquitur, an remaneat penes heredem. T. 10. c. 483. B.
Fideicommiſsum quod vivo teſtatore morte fideicommiſſarii deficit, eſt in cauſa caduci, & fiſco vindicatur. Ibid. B.
Fideicommiſſum venditionis implendæ causâ quod datur, impunitatur in Trebellianam. T. 10. c. 490. A.
Fideicommiſsum ſine ſcriptura an ſit reſtituendum. T. 10. c. 514. A.
Fideicommiſsum jam debitum præſtat Prætor. T. 10. c. 516. E.
Fideicommiſsum a quibus, & quibus poſſit relinqui. T. 10. c. 1045. D. & c. 1048. C. & c. 1050. D. E.
Fideicommiſsum triplex. T. 10. c. 1048. D.
Fideicommiſsum an poſſit, vel debeat præſtari ab eo, a quo non eſt relictum. Tom. 10. c. 1049. D.
Fideicommiſsum marito relinquere quot caſibus uxor poſſit. T. 10. c. 1050. E.
Fideicommiſsum an poſſit relinqui ab eo, cui liberatur pignus mortis causâ. T. 10. c. 1053. E.
Fideicommiſsum an ſemper relinquatur a domino ſervi heredis inſtituti. T. 10. c. 1055. B.
Fideicommiſsum quo caſu a ſervo, & filio poſſit deberi. Ibid. E.
Fideicommiſsum in cujus voluntatem conferatur. T. 10. c. 1061. D.
Fideicommiſsum, quod priore teſtamento perfecto, & poſteriore imperfecto relictum eſt, an valeat. T. 10. c. 1072. A.
Fideicommiſsum eodem jure eſt, quo legatum per damnationem. T. 10. c. 1073. C.
Fideicommiſsum an poſsit relinqui a donatario causâ mortis. T. 10. c. 1103. A. an a donatario inter vivos. Ibid. A.
Fideicommiſsum an quis reliquiſse videatur iis, quos vivus manumiſit. T. 10. c. 1105. A.
Fideicommiſsum an recipiat incrementum fructuum. T. 10. c. 1109. E.
Fideicommiſsum conditionale in heredem non transfertur. T. 10. c. 1112. C.
Fideicommittere quibus verbis poſſumus. T. 1. c. 443. C.
Fideicommitti poteſt patri, vel domino heredis inſtituti, aut legatarii. T. 4. c. 220. B. C.
An fideicommitti poſſit a patre, vel domino heredis. Ibid. B.
Fideicommitti poteſt domino, vel patri heredis inſtituti, aut legatarii. Ibid. B. C. legari verò non. Ibid. B.
Fideicommitti quibus poſſit. T. 8. c. 1008. A.
Fideicommitti an poſſit ei, qui nondum natus eſt. T. 10. c. 1058. E.
Fideipromiſsor quis. T. 8. c. 485. E.
De fidejubendi verbo; T. 3. c. 384. B.
Fidejubens pro depoſitario etiam depoſiti fidejuſsor accipi poteſt. T. 6. c. 602. B.
Fidejubens pro alio habet adversùs eum,

BIU Cujas

eum, pro quo fidejussit, actionem mandati. T. 8. c. 784. B.
Fidejubere quid sit. T. 1. c. 206. E.
Fidejubere non videntur vice mutuâ duo rei debendi, nisi id actum sit nominatim. T. 1. c. 1301. E. & c. 1302. A.
Fidejubere qui mandat, an fidejussori mandare intelligatur, ut solvat. T. 5. c. 111. E.
Si pro alio fidejusserint mas, & fœmina, mas in solidum tenetur; sed si major, & minor pro alio fidejusserint, major non tenetur insolidum. T. 4. c. 271. B.
Si quis fidejusserit sub conditione pro eo, qui in diem debet, vel ex die pecuniam certam, an obligetur ut fidejusor. T. 6. c. 367. C.
Fidejussio non fit, nisi per stipulationem, & quibus verbis. T. 1. c. 1184. A.
Fidejusio non est semper intercessio. T. 4. c. 937. E.
Fidejussio obligationem non novat. T. 4. c. 870. A.
Fidejussio inutilis, ut & jussio non valet. T. 5. c. 82. C.
Fidejussio non nisi pro alio fit. T. 5. c. 405. E.
Fidejussio inutilis nudo jussionis jure non valet. T. 6. c. 96. A.
Fidejussio non obligat citra stipulationem. Ibid. B.
Fidejusio, & fidepromisio utrumque idem est. T. 7. c. 968. B.
Fidejusio quibus verbis fiat. T. 8. c. 1065. D.
Fidejusio naturalis intra quos sit. T. 8. c. 1066. A. civilis quàm causam habeat. Ibid. A.
Fidejusio, & mandatum non tollunt priorem obligationem. T. 9. c. 1282. B.
Fidejusio non nisi per stipulationem fit. D. 10. c. 533. A.
Fidejusionis verbo continetur expromissio. T. 3. c. 384. C.
Fidejussionis scriptæ majus vinculum, quàm non scriptæ. T. 9. c. 1281. A.
Fidejussionem mutuam non inducit societas. T. 1. c. 1302. D.
In fidejusione jubere, & fide suâ, & periculo suo, quod cum extraneo contractum est, esse velle. T. 6. c. 96. B.
Verbo fidejusisse stipulatio significatur. T. 10. c. 405. C.
Qui fidejusit ex scripto, in perpetuum tenetur. Tom. 9. c. 1281. A.
Qui fidejussit cum minore pro alio, quoniam minor non tenetur cum effectu, an ipse teneatur in solidum. T. 9. c. 263. A. qui cum muliere fidejussit pro alio, an in solidum teneatur. Ibid. B.
Fidejusor quid. T. 1. c. 861. B.
Fidejusor pro expromisore. T. 1. c. 943. C.
Fidejusor, fidepromisor, & sponsor. T. 1. c. 1184. A.
Fidejusor dotis prohibetur. T. 2. c. 336. A.
Fidejusor, & mandator differunt. T. 2. c. 555. B.
Fidejusor quid a conreo disideat. T. 1. c. 1302. A.
Fidejusor ex contractu juris civilis obligatur. T. 2. c. 1037. B.
Fidejusor, antequam reus debeat, conveniri non potest. T. 3. c. 429. D.
Fidejusor, reo tempore liberato, non liberatur. T. 1. c. 1429. C.
Fidejusor quo casu liberatur, non reus. T. 1. c. 939. B.
Fidejusor propiùs accedit ad reum, quàm nominator. T. 1. c. 821. D.
Fidejusor duobus casibus, reo liberato, obligatus manet. T. 1. c. 1428. D.
Fidejusor obligationi naturali, & civili accedere potest. T. 1. c. 1416. D.
Fidejusor numerarius scholæ datur. T. 2. c. 947. C.
Fidejusor quando habet actionem mandati. T. 3. c. 327. E.
Fidejusor non liberatur hodie, si creditor agat cum reo. T. 1. c. 396. B.
Fidejusor non liberat reum principalem. T. 4. c. 269. C.
Fidejussor cur datur? cur accipitur? quid respiciunt, qui fidejussorem dant, sive accipiunt? T. 4. c. 227. B.
Fidejussor est adpromissor, non expromissor, reus responsæ, sive restitutæ pecuniæ neque adpromissor, neque expromissor. T. 4. c. 170. B.
Quod fidejussor, aut mandator solvit, debitor principalis refundere debet. T. 4. c. 100. B. C.
Fidejussor an confestim possit agere mandati adversùs reum promittendi, quòd mandatu ejus fidejusserit. T. 4. c. 942. C.
Fidejussor an iisdem remediis liberetur, quibus principalis debitor liberatur. T. 4. c. 227. B. C.
Fidejussor debitoris an liberetur debitore liberato deportatione, quem, antequam deportatur, dederat. Ibid. A.
Fidejussor, qui pro debitore deportato intercessit ex causa præcedente deportationem, an teneatur. T. 4. c. 226. A.
Fidejussor adhibitus futuræ obligationi, quem filiusfamilias accepit, si post emancipetur filius, & tunc ea obligatio nasci incipiat, utri teneatur, patri, an filio. Ibid. A.
Fidejussor, nominator, & collega pro magistratu municipali obligantur, sive duumviro, & quo ordine conveniantur. T. 4. c. 845. C. & seq.
An fidejussor post deportationem datus a deportato ex causâ, quæ deportationem præcessit, obligetur. T. 4. c. 227. C.
Fidejussor, & reus in quo differunt. T. 4. c. 721. D. & seq.
Fidejussor an liberetur, principali reo deportato. T. 4. c. 228. D.
Fidejussor inops rectè recusatur. T. 4. c. 97. E.
Fidejussor convenitur ex persona rei principalis. T. 4. c. 906. A.
Fidejussor culpam quidem præstat, non etiam casum fortuitum, & cur. T. 4. c. 921. D.
Fidejussor. Vide, Expromissio, Expromissor.
Fidejussor an adversùs confidejusorem utilem actionem habeat. T. 4. c. 39. D.
Fidejussor an simul cum principali debitore liberetur, iisdemque modis, & remediis. T. 4. c. 227. C.
Fidejussor, qui partem pecuniæ suo nomine, vel rei promittendi solvit, quo minus residui divisione factâ portionis judicium accipiat, recusare non debet. T. 4. c. 959. E.
Fidejussor quando liberatur, non autem debitor. T. 5. c. 996. B.
Fidejussor, qui purè fidejussit pro eo, qui sub conditione promisit, qualiter obligetur. T. 5. c. 406. B.
Fidejussor si pro reo principali solverit, quibus actionibus suum repetat. T. 5. c. 457. C.
Fidejusor & in partem rei accipitur. T. 5. c. 23. B.
Fidejusor ad quid teneatur, & cui obligetur. T. 5. c. 947. D.
Fidejusor quomodo obligetur pro eo, qui in diem promisit. T. 5. c. 406. C.
Fidejusor quarum rerum utiliter detur. T. 5. c. 1113. A. B.
Fidejusor qualiscumque accipitur ab iis personis, quæ cum venia Prætoris in jus vocantur, ab aliis non nisi locuples, & assiduus. T. 3. c. 12. E. & c. 13. A. B.
Fidejusor an futuræ obligationis accipi possit. T. 5. c. 1090. A.
Fidejusor dari non potest Monachus. T. 6. c. 892. B.
Fidejusor debitam pecuniam consequutus tum a debitore principali, tum ab ejus heredibus compellitur. T. 6. c. 529. B.
Fidejusor, & reus principalis an ex mora rei teneantur in usuras, non tam jure obligationis, quàm officio judicis. T. 6. c. 535. C.
Fidejusor conductionis tenetur in sortem, idest, pensionis nomine, non in usuras. Ibid. A.
Fidejusor nemo constituitur, nisi per stipulationem. T. 6. c. 709. D.
Fidejusor an pignora restituere cogendus sit. T. 6. c. 650. C.
Fidejusor rei principalis locum obtinet. T. 6. c. 660. C.
Fidejusor non videtur acceptus in duriorem causam. T. 6. c. 533. E.
Fidejusor intervenit per stipulationem semper contractâ obligatione. T. 6. c. 256. B.
Fidejusor quodammodo creditor est debitoris principalis. Ibid. C.

BIU Cujas

Fidejussor cum paciscitur, ne ab eo pecunia petatur, & per imprudentiam solverit, condicere stipulatori poterit. T. 6. c. 54. E.
Fidejussor tenetur in solidum, quia non nisi volens intercessit. T. 6. 98. B.
Fidejussor an habeat actionem adversùs confidejussorem, si solidum creditori solverit. T. 6. c. 10. D.
Fidejussor an omni obligationi accedere possit. T. 7. c. 446. E.
Fidejussor debitoris mei impetrantis, ne debitor suus adversùs se utatur exceptione, an etiam contra me agentem exceptione uti possit. T. 7. c. 108. C.
Fidejussor quis dicatur. T. 7. c. 623. B. & T. 8. c. 485. E.
Fidejussor si creditori legaverit, quod ei reus principalis debet, an debitor, vel creditor sit legatarius. T. 7. c. 1040. C. an utile sit legatum. Ibid. C. D.
Fidejussor quomodo domino possit obligari. T. 8. c. 1066. A. B.
An solus fidejussor obligetur. T. 8. c. 1065. A.
An præcedere obligationem, & sequi possit. Ibid. A.
Fidejussor cur detur. T. 8. c. 322. D.
Fidejusor qui dicatur. T. 8. c. 322. A. an ejus datio novet principalem obligationem. Ibid. A. quo modo is obligetur. Ibid. B. an semper ex stipulatione teneatur. Ibid. B.
Fidejusor, qui fidem dixit pro eo, qui mercem certam in diem promiserat, an tanti damnetur, quanti fuit merx fidejussionis tempore. T. 8. c. 349. A.
Fidejusor quomodo suo, & quomodo alieno nomine obligatus dicatur. T. 8. c. 322. B. C.
Fidejusor accedere potest naturali obligationi. T. 9. c. 75. C.
Fidejusor, aut mandator non liberatur, reo principali liberato capitis diminutione. T. 9. c. 1278. B.
Fidejusor, qui pro alio sisti judicio promisit ex scripto, & fidejusor, qui ex non scripto, in quo differunt. T. 9. c. 1280. E. & c. 1281. A.
Fidejusor dandi, & fidejusor faciendi, in quo differunt. T. 9. c. 1268. C. D.
Fidejusor a servo datus jure non tenetur. T. 9. c. 253. B.
Fidejusor an omnino liberetur electo reo. T. 9. c. 600. E.
Fidejusor. Vide, Cautio judicio sisti,
Fidejusor, & pignus in quo differunt. T. 9. c. 544. E. & c. 545. A.
Fidejusor olim dicebatur præs, & cur. T. 9. c. 1277. B.
Fidejusor datus filio a patre an patri teneatur, & pro eodem, & eidem possit obligari. T. 10. c. 286. B.
Fidejusor quod per se non habet, per reum habet. T. 10. c. 456. E.
Fidejusor tunc condicit, cum suo nomine solvit. T. 10. c. 423. E.
Fidejusor an cessionis bonorum debitoris exceptione se possit tueri. T. 10. c. 519. E.
Fidejusor an adhibeatur obligationi operarum. T. 10. c. 554. A.
Fidejusor si adhibetur obligationi operarum, alienum factum promittit. T. 10. c. 554. A. & c. 559. C.
Fidejusor, qui solvit solidum, an habeat actionem adversùs confidejusorem. T. 10. c. 561. D.
Fidejusor quod per se non habet, id habet per reum. Tom. 10. c. 565. A.
Fidejusor solvens an habeat utilem actionem. T. 10. c. 631. D.
Fidejusor uno tantùm loco capitur pro repromissore. T. 10. c. 713. E.
Fidejussor accessionis loco intercedit. Ibid. E.
Fidejussor suo nomine promittit, suoque nomine solvit. T. 10. c. 714. B.
Fidejussor de re tradenda a venditore datus. T. 10. c. 1015. C.
Fidejussoris utilitatem spectari, si creditor moram fecerit. T. 1. c. 1282. D.
Fidejussoris restitutio reum non liberat. T. 1. c. 470. A.
Fidejussoris obligatio an extinguatur confusione. T. 4. c. 673. D.
Fidejussoris cum reo constitutæ pecuniæ seu debitore, eadem ferè conditio est. T. 5. c. 407. D.
Fidejussoris conditio an durior fieri possit, quàm rei principalis. T. 5. c. 976. A.
Fidejusoris alia causa est, alia pignorum. T. 6. c. 630. E. si pro eo, qui purè debet, sub conditione fidejusserit, certum est obligari eum. T. 6. c. 367. C.
Fidejusoris pactum personale an prosit debitori. T. 6. c. 231. A.
Fidejusoris acceptilatio an prosit reo principali. Ibid. A.
Fidejussoris definitio. T. 1. c. 861. B.
Fidejusoris pactum reo an prosit. T. 6. c. 54. E. & cur. Ibid. E.
An fidejusoris interest potiùs liberari facto rei principalis, quàm solvere creditori, apud quem fidejussit. T. 6. c. 256. D.
Fidejusoris obligatio conditionalis. T. 6. c. 368. A.
Fidejusoris, & rei principalis an eadem semper obligatio sit. T. 8. c. 322. B. an eâdem obligatione teneantur. Ibid. B.
Fidejusoris conditio miserabilis, maximè debitore principali non existente solvendo. T. 9. c. 1279. C.
Fidejusoris datio an liberet. T. 10. c. 915. C.
Fidejussori rei nocet mora. T. 1. c. 1283. A.
Fidejusori venditio fieri dicitur juris necessitate, cum creditor suum aliter ab eo consequi non possit. T. 4. c. 933. B.
Fidejusori adversùs confidejusorem non datur actio utilis. T. 4. c. 846. B. & cur non datur actio utilis. Ibid. D.
Fidejusori an prosit exceptio reo competens. T. 4. c. 712. D.
Fidejusori solidum solventi cur actio utilis non datur adversùs confidejusorem. T. 4. c. 846. A. ratio differentiæ quæ. Ibid. D.
Fidejusori comparatur nominator. T. 4. c. 39. D.
Fidejussori, qui solidum solvit creditori, an actio utilis sit adversùs alium fidejusorem. T. 4. c. 846. A.
Fidejussorine, an reo pœnam creditor remittere possit. T. 5. c. 976. C.
Fidejussori quando sit justa ignorantia. T. 8. c. 682. E.
Fidejusori tempus datum ad exhibendum reum. T. 9. c. 1280. A. & seq.
Fidejusori hoc tantùm a Justiniano est concessum, ut reum sistendo post diem evitet pœnam. T. 10. c. 388. C.
Fidejusori minori viginti quinque annis, quibus casibus ejusdem minoris restitutio prosit, vel non prosit. T. 10. c. 896. A. B.
An sicut in fidejusorem magistratus, qui gessit priùs, redditur actio, quàm in collegam, qui non gessit; sic etiam in nominatorem magistratus, qui rem gessit, reddenda priùs actio sit, quàm in collegam, qui eam rem non gessit. T. 4. c. 37. D.
Inter fidejusorem, & collegam alicujus, quis prius convenitur, collega, an fidejusor. T. 4. c. 845. D.
Fidejussorem, & pignus qui accepit, quando pignus, & quando fidejussorem convenire potest. T. 4. c. 961. E. & c. 962. A.
In fidejussorem actio quando detur. T. 6. c. 687. D.
Fidejussorem non tantùm civili, sed etiam naturali obligationi accedere posse, quod & de reo constitutæ pecuniæ est proditum. T. 6. c. 367. A.
Fidejussorem frustra, & inutiliter accipere adjectum solutionis gratiâ, cum in ejus persona non consistat obligatio. T. 4. c. 365. D.
Fidejussorem accedere posse obligationi naturali, qui naturaliter tantùm debere potest, non civiliter. Ibid. C.
Fidejussorem in duriorem causam obligari non posse, quàm obligatus sit reus principalis. Tom. 6. c. 366. B. C.
Fidejussorem locupletem qui non dat, non cavet judicio sisti, & potest trahi in jus. T. 9. c. 22. C. at qualem

qualem dederit parens, patronusve filio, vel liberto, in jus vocati non trahentur. Ibid. C.
Fidejussorem flagitare conjuges constante matrimonio non possunt, & cur. T. 9. c. 545. B.
Fidejussorem dare mulieri maritus, qui dotem accipit, non cogitur dotis servandæ causâ, & reddendæ soluto matrimonio. Tom. 9. c. 544. B. & seq.
Fidejussorem inopem qui accipit, erat in facto, non in jure. T. 10. c. 388. A.
Sub fidejussore homines facti dicuntur Græco modo. T. 3. c. 211. E.
De fidejussore tutoris, & quando pupillo obstringitur. T. 6. c. 660. C. quando conveniri potest. Ibid. C. & quando debet damnari. Ibid. D.
De fidejussore, qui solvit pro fidejussore, neglecto beneficio epistolæ Divi Adriani. T. 9. c. 241. C quam actionem habebit ille fidejussor. Ibid. D.
De fidejussore, qui pecuniam solvit pro debitore capite deminuto. T. 9. c. 1246. D. E. & c. 1247. A.
Fidejussore solvente reus non liberatur ipso jure. T. 9. c. 241. C. liberatur tamen per exceptionem. Ibid. C.
De fidejussore evictionis, qui apud emptorem interceſſit pro venditore. T. 9. c. 1299. C.
Fidejussore procuratoris defuncto, vel apparente, an procurator teneatur alium fidejussorem dare. T. 10. c. 614. B.
Fidejussores magistratuum. T. 2. c. 820. E.
Fidejussores idonei dantur pro qualitate rei. T. 1. c. 274. C.
Fidejussores a servo interceſſore dati an teneantur. T. 3. c. 201. C.
Fidejussores cur non teneantur in specie *l. 5. in prin. ut leg. no. ca. & in specie l. 10. eod. tit.* teneantur. T. 3. c. 429. C.
Fidejussores duo sunt duo rei debendi. T. 4. c. 39. C.
Fidejussores diversorum contractuum, quibus rei principales tenentur, confidejussores an sint. T. 4. c. 961. D.
Fidejussores liberantur novatione voluntariâ, non etiam necessariâ. T. 4. c. 965. B.
Fidejussores beneficium divisionis habent ex epistola Divi Adriani, hodie quoque Tabellionibus notissima. T. 4. c. 907. A.
Fidejussores invenire omnibus facile an sit. T. 5. c. 558. A.
Fidejussores an iisdem se exceptionibus, quibus reus principalis, defendere possint. T. 5. c. 815. A. B.
Fidejussores probati pro idoneis, pro assiduis, & locupletibus. T. 5. c. 862. B.
Fidejussores inventu sunt difficillimi. T. 5. c. 202. E.
Fidejusores esse prohibentur Clericus, & Monachus. Tom. 6. c. 1034. B. & seq. & c. 1035. B.
Fidejussores ex causa judicati singuli tenentur pro virilibus portionibus tantùm, non in solidum. T. 6. c. 529. D.
Duo fidejussores simul conventi judicio ex stipulatu, & condemnati simul, ex causa judicati singuli tenentur pro virilibus portionibus tantùm, non in solidum, nisi in sententia id expressum sit nominatim. Ibid. D.
Fidejussores singuli quando in solidum tenentur, & quando non. T. 6. c. 451. A. B.
Fidejussores in quo differunt a Collegis. T. 6. c. 10. D. E.
Fidejussores singulos obligat propria obligatio. Ibid. E.
Fidejussores. Vide, Confidejussores.
Fidejussores qui, & in quibus obligationibus assumi possint. T. 8. c. 1064. E.
An, si plures sint, in solidum teneantur. T. 8. c. 1065. A. quomodo Græcè accipiatur. Ibid. C.
Fidejussores qui plures habet, si unum ex omnibus elegerit, eum non posse dimisso judicio ab alio reliquum petere. T. 9. c. 100. E.
Fidejussores tutoris teneri actione ex stipulatu. T. 9. c. 600. D.
Fidejussores quod jus habent commune cum mandatoribus. T. 9. c. 1278. B.
Fidejussores nonnunquam intervenire in causis civilibus, vel in criminalibus, qui pro reo cavent judicio sisti, seu de repræsentando reo. T. 9. c. 1279. E.
Fidejussores invenire est difficile, & molestum exigere, & quodammodo contumeliosum. Tom. 9. c. 470. D.
Fidejussores labi facultatibus facilè possunt. T. 10. c. 495. A. B.
Fidejussores sunt, qui pro debitore suo nomine promittunt. T. 10. c. 713. D.
Fidejussores cur sic dicantur. Ibid. E.
Fidejussorum miseriæ. T. 3. c. 564. A. B.
Fidejussorum quisque loco tutoris pro qua parte condemnetur, & an unus in solidum damnari possit. T. 4. c. 906. A.
Fidejussorum miseriæ subveniunt benignæ leges. T. 9. c. 1280. B.
Ad fidejussores extenduntur defensiones, & exceptiones. T. 9. c. 1245. C. & seq.
Fidejussores inter quo pacto obligatio dividitur. T. 1. c. 380. A.
Ad fidejussores, vel mandatores extenduntur defensiones, vel exceptiones, quibus reus principalis est munitus. T. 9. c. 1278. B.
Fidejussoria obligatio personalis est. T. 10. c. 557. C.
Fidejussoriam obligationem quando adquirit servus communis. T. 6. c. 366. A. B.
De fidejussoribus, & mandatoribus. T. 1. c. 861. B.
De fidejussoribus epistola Divi Adriani scripta. Tom. 4. c. 957. C.
Fidejussoribus causam rei principalis, eam deserentis, non defendentibus quæ pœna incumbat. Tom. 5. c. 113. D.
De fidejussoribus, quibus datis error juris subveniri æquum est. T. 7. c. 567. C.
Fidejussoribus succurritur, qui sine scriptis, & sine adjectione diei pro alio judicio sisti adpromiserunt. T. 9. c. 1280. E.
De fidejussoribus, & donationibus titulos esse fatuorum hominum, & cur. T. 9. c. 1172. D.
Fidejussoribus adfines sunt mandatores. T. 9. c. 1276. E.
De fidejussoribus tutorum, vel curatorum. T. 9. c. 600. C. & seq.
De fidejussoribus, & mandatoribus. T. 9. c. 1276. E.
Fidejussoribus, & mandatoribus leges variis modis opitulantur. T. 9. c. 1279. B. & seq.
De fidelis militis culpis, & successione. T. 2. c. 1216. B.
Fidelis omnes filios fidelitatem facere debere. T. 2. c. 1271. B.
Fidelitas feudi ut, & per quos danda. T. 2. c. 1238. B.
Fidelitas intra annum, & diem fieri debet. T. 2. c. 1311. B.
Fidelitas intra annum a pubertate danda. T. 2. c. 1273. A. B.
Fidelitatis definitio brevis. T. 2. c. 1236. C.
Fidelitatis nomine jusjurandum significatur fidelitatis. Tom. 2. c. 1305. B.
Fidelitatis jure Ecclesiam solutam esse. T. 2. c. 1314. C. D.
Fidelitatis faciendæ forma. T. 2. c. 1238. E.
Fidelitatis jusjurandum præstari potest pluribus Dominis. Tom. 6. c. 898. C.
Fidelitatem omne hominum genus Imperatori debet. T. 2. c. 1314. B.
Ei, qui fidelitatem facere recusat, feudi investitura fieri non debet. T. 2. c. 1236. B.
An fidelitates plures debeantur, si plures sint domini, vel vassalli. T. 2. c. 1305. D.
Fides justitiæ fundamentum, & fidei etymon ex Cicerone. T. 3. c. 324. E.
Fides sua nemini periculosa esse debet. T. 1. c. 446. C.
Fides bona ab initio adeptæ, & ab initio recuperatæ possessionis an exigatur. T. 1. c. 1126. E.
Fides bona quo casu exigitur. T. 1. c. 1136. E.
Fides mala incidens non interpellat usucapionem legitimam. T. 1. c. 1141. A.

BIU Cujas

Fides defuncti mala successori bonæ fidei nocet. T. 1. c. 1124. B.
Fides mala non est rei alienæ scientia, sed injustæ possessionis scientia. T. 1. c. 1370. D.
Fides in rebus contrahendis a servulo, nebulone, & verberone an exigatur. T. 1. c. 1417. B.
Fides instrumentorum, ac testium. T. 1. c. 781. C. D.
Fides, & jus hastæ fiscalis. Tom. 2. c. 650. C.
Fides filiofamilias data fideicommissi petitionem an pariat. Tom. 1. c. 1265. B.
Fides tacita. T. 1. c. 345. C.
Fides mensæ argentarii, fides publica est. T. 4. c. 923. B.
Fides rei constitutæ non est frangenda. T. 4. c. 173. B.
Fides in omnibus contractibus excludit non tantùm dolum, sed etiam fraudem. T. 5. c. 481. A.
Fides bona contraria est fraudi, & dolo. T. 5. c. 489. E.
Fides chirographi diuturnior est, quàm testium. T. 5. c. 84. C.
Fides contractus exigit, ut salvum sit jus suum creditori. Tom. 5. c. 421. D.
Fides, quæ datur alteri, duobus modis dicitur. T. 6. c. 1099. B.
Bona fides sincera fides. Tom. 6. c. 913. D.
Fides tempore non solvitur. T. 6. c. 1071. B.
Mala fides, incidens medio tempore, interrumpit præscriptionem jure Pontificio. T. 6. c. 919. C.
Fides quid sit. T. 7. c. 623. C.
Fides an habeatur uni testi jurato. T. 7. c. 1424. E.
Fides publica non interit. Tom. 9. c. 1091. C. non potest infirmari, aut retractari. Ibid. B.
Malæ fidei possessor res, quas distraxit, earumque æstimationem, ac fructus restituere debet. T. 3. c. 513. C.
Fidei malæ emptio emptio non est, malæ fidei stipulatio est stipulatio. T. 3. c. 201. A.
Fidei malæ possessor nec civile debitum deducere potest. Tom. 3. c. 431. D.
Fidei confessio Imperatoris Justiniani. T. 3. c. 349. E.
Fidei nomen etiam mandatum complectitur. T. 6. c. 709. B.
Fidem constituti quis, & quomodo impleat. T. 5. c. 408. C.
Fidem, quæ vitam continet, gravius est fallere in pecunia debita, quàm in non debita. T. 5. c. 405. D.
Fidem frangenti fides frangatur. T. 6. c. 901. B.
Fidem frustra quis sibi postulat servari, qui fidem a se præstitam servare recusat. T. 6. c. 901. B.
Fidem transactionis qui non præstat, eam exigere non potest. Tom. 9. c. 1059. E.
Fide malâ possessor de percipiendis frugibus semper tenetur. T. 2. c. 651. A.
De fide instrumentorum. Tom. 9. c. 282. A. & seq.
Fidiculæ sunt virgulæ, quibus reo in equuleo dilacerantur, & torquentur, ut fides reperiatur. T. 10. c. 722. C.
Fiducia quid. T. 1. c. 163. C. & c. 389. E.
Fiducia aliud est, aliud pignus, aliud hipotheca, & aliud ἀντίχρησις. T. 2. c. 1208. B.
Fiducia distrahi potest, etiamsi convenerit, ne distrahatur. To. 1. c. 391. A.
Fiducia pignoris genus. Tom. 7. c. 626. E.
Fiducia est pignus. T. 9. c. 295. E.
Fiducia, vel addictio in diem emptionis lex est. T. 10. c. 650. A.
Fiduciæ actio duplex. Tom. 1. c. 391. C.
Fiduciæ, vel pignori dari non potest liber homo. T. 4. c. 1467. D.
Fiduciam debitor creditori vendere non potest, pignus potest. T. 1. c. 390. D.
Fiduciam contrahere quid sit. Vide, Contrahere fiduciam. Negligentia magna est lata culpa, & ferè idem, quod dolus. Tom. 4. c. 33. E.
Fiduciaria emptio. T. 1. c. 163. D.
Fiduciaria hereditas, idest, fideicommissaria. T. 7. c. 654. E.
Fiduciaria hereditas quid propriè. T. 7. c. 655. A.
Fiduciaria tutela quænam, & quare sic appellata. T. 8. c. 919. B.
Fiduciaria tutela quæ dicitur. T. 9. c. 558. B.
Fiduciarium pignus. T. [illegible]. 163. D.
Fiduciarius servus an adquirat creditori. T. 1. c. 390. C.
Fiduciarius pater. Tom. 1. c. 163. C.
Fiduciarius pater quis dicitur. T. 9. c. 558. B. & seq.
Fiduciarius emptor servi. Tom. 9. c. 970. B.
Fieri, & esse in possessione, & possidere quomodo differant. T. 5. c. 719. A.
Fieri an possit remedio exceptionis, quod non fit ipso jure. Tom. 5. c. 849. D.
Fieri quod solet, pro facto, si sit omissum, habetur. T. 10. c. 841. D.
Figulinum, seu figlinum opus quid. T. 7. c. 419. A.
Figuræ ἔνστασις, & ἀντιπαραστάσις, quibus Jurisconsulti sæpissime utuntur. T. 6. c. 385. A.
Filia præterita testamentum an infirmet. T. 1. c. 419. E.
Filia ut in feudo succedit. Tom. 2. c. 1205. B. & c. 1256. E.
Filia, quæ se bonis paternis miscet, an conferre fratribus dotem debeat. T. 2. c. 1131. D.
Filia fratribus an dotem conferre debeat. T. 4. c. 1038. A.
Filia Senatoris, quæ libertino nupsit, an fiat justa uxor, si postea pater ejus Senator esse desierit. T. 4. c. 971. E.
Filia an unà cum fratribus etiam mitti possit in possessionem rerum hereditariarum, quæ onerata est fideicommisso restituendæ fratribus portionis suæ hereditariæ. T. 4. c. 1131. C. D.
Filia nisi præbeat obsequium matri, si per eam fiat, quo minus consobrino nubat, an capiat hereditatem matris. T. 9. c. 729. E.
Filia non auget familiam patris sui. T. 5. c. 542. C.
Filia Senatoris si libertino nupsisset, an nuptiæ illæ sint justæ. Ibid. B.
Filiâ sui juris effectâ, patri ejus an detur actio de dote. T. 5. c. 162. C. D.
Filiâ emancipatâ, an dos ei a patre data ad patrem revertatur. T. 5. c. 1126. A.
Filia naturalis utrùm ex testamento mulieris patronæ patris sui, an ex testamento patris partem fundi legati petere possit. T. 6. c. 740. C.
Filia matri an paciscatur inutiliter. T. 6. c. 527. B.
Filia an constante matrimonio actionem ex testamento habeat. T. 7. c. 1051. C.
Filia onerata fideicommisso hereditatis an possit deducere ex eo dotem. Tom. 7. c. 1504. E. an Falcidiam deducere possit. Ibid. c. 1505. A.
Filia an dotem conferat, si alius quidam ejus negotium gerens dotem stipulatus sit. Tom. 8. c. 102. B.
Filia an dotem conferat, petitâ bonorum possessione. Tom. 8. c. 101. B.
Filia an dotem conferat, si stipulata sit dotem sibi a marito reddi. T. 8. c. 102. B.
Filia an præter dotem etiam usuras dotis post moram conferre debeat. Ibid. C. D.
Filia an utiliter matri paciscì possit. T. 5. c. 57. A. B.
Filia emancipata an conferat dotem. Tom. 8. c. 101. A. item Filia in adoptionem data an conferat. Ibid. A. B.
Filia exheredata an præter legatum etiam dotem promissam præcipere possit. T. 8. c. 106. A. an dotem illam conferre debeat. Ibid. A.
Filia familias an possit agere de dote, cessante patre. T. 8. c. 105. D. an dotem conferat. Ibidem. D.
Filia familias an sub conditione casuali institui possit. T. 8. c. 106. E.

BIU Cujas

Filia in adoptionem data an possit petere contra tabulas. T. 8. c. 101. A. B. an dotem conferat. Ibid. A. B.
Filia, nepos, & cæteri liberi an possint institui sub omni conditione. Tom. 8. c. 34. C.
Filiâ in matrimonio mortuâ, an dos profectitia redeat ad patrem. T. 8. c. 99. C.
Filia, quæ est in potestate, an dotem repetat sine patris consensu. T. 8. c. 105. B.
Filia, quæ legatum agnovit, an possit agere querelâ inofficiosi. Ibid. E. & c. 106. A.
Filia, quæ non venit ad successionem patris, si sit legataria, an conferat. T. 8. c. 106. A.
Filia semper videtur supervixisse matri. Tom. 7. c. 1467. C.
Filia si se abstinuit a bonis paternis, an dotem fratres ab ea vindicare possint. Tom. 8. c. 106. E.
Filia si sit emancipata, & præterita cum adjectione dotis, & legati; si agnoverit legatum, an etiam dotem præcipiat. Tom. 8. c. 106. B. an eam conferre debeat. Ibid. A.
Filia sua an dotem, & donationem propter nuptias conferat, si præterita sit, & petat contra tabulas. Tom. 8. c. 101. B.
Filiâ sine liberis mortuâ, dos ad patrem redit. Tom. 8. c. 803. A. B.
Filia sua præterita an conferat dotem, si omiserit contra tabulas, & miscuerit se bonis ab intestato, vel si obtinuerit in querela inofficiosi testamenti. T. 8. c. 101. E.
Filia sua si sit præterita, an testamentum nullum sit. T. 8. c. 106. B. C.
Filia a patre tutori desponsa, destinatave inter vivos, testamentove denominata. T. 9. c. 449. C.
Filia Patre orbata debet nubere tutore auctore, & matre, & propinquis. Tom. 9. c. 442. D.
Filia, quæ heres instituitur sub conditione, si certæ personæ nupserit, veluti Titio. T. 9. c. 728. E. & c. 729. A. & seq.
Filia si patri heres exsistat, dotem suam repetit jure proprio, non jure hereditario. T. 10. c. 206. D.
Filiæ non nocet culpa patris. T. 2. c. 1132. A.
Filiæ quod in dotem datur, statim fit proprium ejus patrimonium. T. 4. c. 893. A.
Si filiæ familias quid detur in dotem, vel in peculium, quid intereſt. Ibid. A.
Filiæ exheredatæ an exceptio doli prosit. T. 5. c. 57. D.
Filiæ repetitio dotis post emancipationem, & capitis deminutionem datur, non patri. T. 5. c. 162. B.
Filiæ consensus in despondendo requiritur. Tom. 7. c. 897. A.
Filiæ an noceat scientia. T. 7. c. 890. D. E.
Filiæ rogatæ restituere hereditatem an fructus perceptos imputent in falcidiam, vel in dotem. Tom. 7. c. 1504. E. & c. 1505. A.
Filiæ taciturnitas pro consensu in sponsalibus habetur. T. 7. c. 897. B.
Filiæ nomine quæ pater comparavit, an in divisione hereditatis filia ea præcipui titulo retineat. T. 8. c. 90. E.
Filiæ emancipatione an nepos exeat de patria potestate. T. 8. c. 40. A.
Filiæ impuberi an adquiratur bonorum possessio per matris petitionem. T. 8. c. 18. G. D.
Filiæ minori 25. annis per mortem patris, sui juris effectæ, an matris, & propinquorum consensus sit necessarius ad contrahendas nuptias. T. 10. c. 670. E.
Filiam abdicare non decet, filios decet. T. 9. c. 1307. D.
In filia occidenda pater cur jus præcipuum habeat, non maritus. T. 4. c. 1486. E.
De filia herede scripta sub hac conditione, si nupserit. T. 9. c. 736. A.
Filia iterum nubente, an, & quo casu pater possit dotem minuere. T. 10. c. 206. D.
Filiâ in matrimonio mortuâ, dos adventitia, vel etiam profectitia, si mortua sit post patrem, quæ olim utraque remanebat apud maritum, hodie non remanet apud eum, nisi ita convenerit. T. 10. c. 332. A.
Filiarum appellatione an postuma contineatur. T. 7. c. 1001. C.
Filiarum nomen etiam in postumos cadit. T. 8. c. 601. D.
Filius, & postumus quo differunt. Tom. 1. c. 1304. E. & c. 1305. A.
Filius scire non videtur, quod scit pater. T. 3. c. 396. A.
Filius, & pater unum, & ambo quasi unus. T. 3. c. 417. A.
Filius patri an jure heres exsistat, matri autem heres an fiat additione simplici. T. 1. c. 460. C.
Filius antiquo jure omnia adquirebat patri, & jure novo non item. T. 1. c. 92. D.
Filius quibus modis a patre liberatur. T. 1. c. 989. C.
Filius agere potest consensu patris. T. 1. c. 224. C.
Filius purè debet institui, aut purè exheredari. T. 1. c. 1055. A.
Filius, qui non instituitur, an ab omnibus gradibus exheredandus sit. T. 1. c. 1306. D.
Filius neque heres institutus, neque nominatim exheredatus non patitur valere testamentum. Tom. 1. c. 333. C.
Filius cum convitio heres institui potest. T. 1. c. 1055. A.
Filius nominatim exheredandus est. To. 1. c. 1054. C. & quid est nominatim. Ibid. C.
Filius, & nepos in hereditatem an concurrere possint. T. 1. c. 1266. E.
Filius filiæ præfertur jure feudi. T. 2. c. 1177. A.
Filius quomodo sui juris fit. T. 1. c. 316. D.
Filius tribus emancipationibus, vel tribus manumissionibus sui juris fit. T. 1. c. 404. C.
Filius illustris quis sit. T. 2. c. 721. D.
Filius ab hostibus captus patrem a muneribus personalibus non excusat. Tom. 2. c. 753. E. & c. 754. A.
Filius patrem in privatis negotiis judicem habere potest. Tom. 1. c. 1278. C.
Filius naturalis in bonis patris assis capacitatem hodie an habeat. T. 2. c. 1065. B.
Filius naturalis hodie a matre ex asse heres an institui possit. Ibid. A.
Filius familias quibus de rebus testari potest. Tom. 1. c. 330. D. E.
Filius familias invitus emancipari non cogitur. Tom. 1. c. 404. E.
Filius familias jussu patris manumittere potest, matris non potest. T. 1. c. 373. E.
Filius familias proprium quidquam habere non potest. T. 1. c. 1193. A.
Filius familias non potest ullum jus habere. T. 1. c. 1338. B.
Filius familias munera civilia suscipere potest, nec pro eo pater invitus obligatur. T. 2. c. 705. B. C.
Filius familias ne ex voluntate quidem patris testamentum facere potest. Tom. 1. c. 1042. E. & c. 1043. A.
Filius familias minor 25. annis uno casu ex suo contractu non restituitur, & quo. Tom. 1. c. 989. C.
Filius familias si passus fuerit injuriam, patri injuriarum datur actio. T. 1. c. 472. B.
Filius familias si negotium alicujus gerat, in patrem actio dabitur. T. 1. c. 363. E.
Filius familias nominatoris periculo curator operum creatur. T. 2. c. 764. B.
Filius familias in peculio castrensi habetur pro patre familias. T. 2. c. 960. C.
Filius familias delatam sibi hereditatem injussu patris adire non potest. Tom. 1. c. 1318. B.
Filius heres instituendus, aut exheredan-

redatus nominatim, T. 1. c. 105. A.
Filiusfamilias patri adquirit, sive sibi, sive patri, sive servo patris, aut fratri, aut impersonaliter stipulatus sit. T. 1. c. 1195. C.
Filiusfamilias testamentum facere potest de castrensi peculio tam in communi, quàm proprio jure. T. 1. c. 415. C.
Filius quantum ad institutionem, vel exheredationem a cæteris differt. T. 1. c. 1053. E.
Filius, & pater in jure pro una persona habentur. T. 4. c. 859. B.
Si filius emancipatus non caveat de conferendis,& paterna tamen appetat, vel etiam ea pro sua portione possideat,quid fiet. T. 4. c. 91. A. B. hic distinguendum est, aut per inopiam cavere de conferendo non potest, aut per contumaciam noluit. Ibid. B.
Filiusfamilias a patre institui potest sub conditione, sed non sub qualibet conditione. T. 4. c. 400. E. cæteri liberi sub qualibet conditione institui possunt. Ibid. E. & c. 401. A.
Filius a patre exheredatus, quando repellitur a bonis liberti,& quando non. T. 4. c. 354. D. E. & c. 355. A. & seq. idem dicendum de præterito a matre. Ibid. c. 355. B.
Filius ex contubernio, & ex concubinatu est naturalis;ex matrimonio est legitimus, & naturalis; ex adoptione est legitimus, non naturalis;ex scortatione verò neque est legitimus, neque naturalis. T. 4. c. 659. E.
Filius invito patre potestne injuriam pertequi? T. 4. c. 115. E. differentia est, utrùm quis dicat inofficiosum testamentum,an falsum. Ibid. c. 117. B.
Filius rectè agit de inofficioso patris testamento, & contra pater. T. 4. c. 362. E. causa filii, & patris est eadem. Ibid. E.
Filius rectè sub conditione institui nequit,filia verò, nepos,cæterique liberi possunt. T. 4. c. 343. C. cur filius a cæteris separatur. Ibid. C. hodie par est conditio liberorum. Ibid. D.
Filius. Vide, Liberi.
Filius adoptivus. Vide, Adoptivus.
Filius præteritus, seu exheredatus. Vide, Exheredatus.
Filius emancipatus. Vide, Emancipatus.
An filius a patre institutus possit aliquando petere bonorum possessionem secundùm tabulas. T. 4. c. 352. D.
Filius emancipatus,cui de patris innocentia certò constat,an hereditatem ejus adire, aut possessionem bonorum adquirere possit. T. 4. c. 1078. C.
Filius an priùs conveniri debeat ex sua persona ob rem malè gestam, quàm pater ex persona filii, qui in rem malè gestam priùs consenserat. T. 4. c. 852. D.
Filiusfamilias an patri quoque bona materna pleno jure adquirat. T. 4. c. 1088. C.
Filius exheredatus, qui,cum sit pupillus solus,ex eo litigare non potest sine tutore,utrùm agat querelâ inofficiosi testamenti auctore tutore testamentario, an legitimo. T. 4. c. 1002. A.
Filius emancipatus an cogatur cavere pro patre curatore reipublicæ,rempub. salvam fore. T. 4. c. 870. E.
Filius ex justis nuptiis procreatus an conditionem patris sequatur. T. 4. c. 856. D.
Filius patris, non matris familiam sequitur. T. 4. c. 1170. B.
Filiusfamilias, qui voluntate patris decurio factus est, an pater pro filio reipublicæ obligetur ex nuda voluntate. T. 4. c. 852. D.
Filiusfamilias si pactus est sibi,utrùm pactum ejus patri prodest,nec ne. T. 4. c. 836. C.
Filius solius virilis personæ in potestate esse dicitur, teste Leone Philosopho. T. 4. c. 1109. C.
Filius absque consensu parentis nuptias si contrahat, an liberi, ex tali matrimonio nati, avi in potestatem recidant, aut ei agnascantur. T. 5. c. 541. B. & c. 542. A.
Filiusfamilias si pactus fuerit, ne a se petatur, cui proderit. T. 5. c. 60. E. & c. 61. A. & seq.
Filius emancipatus, si per inopiam de conferendo cavere non possit, quid juris obtineat. T. 5. c. 618. C.
Filius non debet cogi legata præstare exceptis personis, quòd bonorum possessionem petierit,cum & sine hac hereditatem habiturus sit suo jure. T. 5. c. 608. C.
Filius suus præteritus, & filius emacipatus præteritus in quo differant. Ibid. E.
Filius quare teneatur actione ad exhibendum. T. 5. c. 378. A.
Filius familias,& pater, & duo, vel plures fratres,an in eadem Curia Decuriones, aut Senatores esse possint, T. 5. c. 120. D. E.
Filius patroni,quam ob causam bonorum possessionem liberti paterni,& sic juspatronatus amittat. T. 5. c. 625. A. B.
Filiusfamilias an de re patris judex, & arbiter compromissarius esse possit. T. 5. c. 22. A.
Filius quomodo patriâ potestate absolvebatur. T. 5. c. 1183. C.
Filius fictitius est adoptatus. T. 5. c. 1155. E.
Filius, & mater vocabula sunt naturæ. T. 5. c. 160. E. cognatus est etiam verbum naturæ, agnatus autem non est verbum naturæ, sed civile. Ibid. E.
Filius familias naturaliter tantùm obligatur, civiliter propter S. C. Macedonianum non potest. T. 5. c. 439. D.
Filius præteritus an legata instituto relicta præstet. T. 5. c. 607. C.
Filius familias quatenus,& in quantum obligari possit, & teneatur, & quibus ex causis minimè. T. 5. c. 439. B. & seq.
Filiusfamilias ex bonorum possessione contra tabulas nemini præstat legata. T. 5. c. 608. B.
Si filius,qui in potestate furiosi erit, rem salvam fore stipuletur, adquirit patri obligationem. T. 5. 869. C. D.
Filius in potestate patris furiosi nascitur, & remanet. Ibid. D.
Filiusfamilias, si dotem acceperit injussu patris, qua actione teneatur. T. 5. c. 561. C. & seq.
Filiusfamilias, & servus omnia jura, omnes actiones adquirunt patri, & domino. T. 5. c. 496. B.
Filius an teneatur ex contractu patris. T. 6. c. 1035. C.
Filius non aliter a patre delegari potest, ut alii se obliget, quàm si debitor patris fuerit,non etiam si donare patri velit. T. 6. c. 399. B.
Si filius meus me vivo morietur, tum nepos ex eo post mortem meam natus heres esto. T. 6. c. 193. A.
Filius emancipatus, qui obiit interim diem suum, intelligitur bonorum possessionem accepisse, licèt reapse eam non acceperit. T. 6. c. 163. E.
Filius emancipatus patri heres est extraneus, & voluntarius. T. 6. c. 250. C.
Filius emancipatus. Vide, Emancipatus.
Filius suus heres, qui vitâ decessit ante petitam bonorum possessionem, non ideo minus transmittit in heredes suos hereditatem paternam ex testamento, vel ab intestato. T. 6. c. 164. A.
Filius, etiam ignorans mortem patris,ipso jure patri defuncto statim heres exsistit ex testamento, vel ab intestato,citra additionem,& citra bonorum possessionem. Ibid. A.
Si filius sit heres institutus ex asse, idemque substitutus fratri impuberi exheredato potest se abstinere hereditate patris, & ex substitutione fratris fraternam hereditatem obtinere. T. 6. c. 177. A.
Filius heres institutus sub conditione. T. 6. c. 194. C. D.
An filius patroni possit omittere hereditatem patris, & amplecti hereditatem liberti paterni. T. 6. c. 179. B.
Filiusfamilias impubes a patre heres institutus ex asse, beneficio Prætoris abstinuit se bonis paternis,

ternis, certum est, non posse conveniri a creditoribus paternis. T. 6. c. 177. E.
Filiusfamilias civiliter patri debitor esse an possit. T. 6. c. 398. E.
Filiusfamilias videtur idem esse homo, qui & pater est. T. 6. c. 295. C.
Filiusfamilias patri an adquirat. T. 6. c. 359. B.
Filiusfamilias vectigalia publica non locabantur. T. 6. c. 72. B.
Filiusfamilias an causâ cognitâ condemnetur in id, quod facere potest ex edicto Prætoris. T. 6. c. 704. E.
Filiusfamilias vivo patre munera civilia, munera publica, & oppidanea, itemque honores suscipere, & agnoscere potest. T. 6. c. 510. E.
Filiusfamilias an ob reliqua, quæ collegæ sui contraxerunt, post mortem patris sui reipublicæ teneatur. Ibid. D.
Filius an sit idoneus defensor patris absentis, & pater filii absentis sine satisdatione judicatum solvi. T. 6. c. 514. B. C.
Filius emancipatus si cum altero filio, qui mansit in potestate patris, velit communis patris dividere hereditatem, debet in commune conferre bona propria, quæ adquisivit post mortem patris. T. 6. c. 563. A.
Filius in legato, quod pater ei dedit, an patiatur Falcidiam. T. 6. c. 740. D.
Filius, a patre ex falso nuntio præteritus, an habeat querelam inofficiosi. T. 7. c. 210. A. B.
Filius abstinens se beneficio Prætoris ab hereditate patris, nihilominus jure civili est heres. T. 7. c. 877. A.
Filius an deteriorem conditionem patris facere possit, ut servus domini. T. 7. c. 101. B.
Filius an fiat heres sine jussu patris. T. 7. c. 213. C.
Filius an possit institui sub conditione casuali. Tom. 7. c. 950. D.
Filius an possit institui sub conditione potestativa, vel casuali, vel mixta. Ibid. D.
Filius an prædium in dotem a patre filiæ suæ datum, & creditori obligatum, sorori suæ dote illâ contentæ luere, & liberum præstare debeat. T. 7. c. 816. B. C.
Filius an, quando, & quatenus testamentum facere possit. T. 7. c. 177. D.
Filius an rectè cum convitio instituatur. T. 7. c. 1044. C.
Filius, cui fideicommissum relictum est, an fructus per patrem consequatur. T. 7. c. 1080. C.
Filius emancipatus, & manumissus an idem sit. Tom. 7. c. 197. A.
Filius emancipatus est patri heres extraneus. T. 7. c. 1065. A.
Filius non potest emi ab ignorante. T. 7. c. 692. A.
Filius emancipatus, qui suscepit litem pro patre, & condemnatus est, solvit ex causa judicati vivo, aut mortuo patre; quæritur, cum ipse heres exstiterit patri, adjecto coherede, an possit a coherede consequi pro parte, quod solvit quasi defensor patris. T. 7. c. 543. C.
Filiusfamilias, absens studiorum causâ, si mutuam pecuniam acceperit, cessat Senatus Consultum Macedonianum. T. 7. c. 671. B. C. idem est de legationis causa. Ibid. C.
Filius, & cæteri liberi differunt. T. 7. c. 903. D. E.
Filiusfamilias quas actiones exerceat. T. 7. c. 671. E. & c. 672. A. & seq.
Filius, & mater uno casu se invicem in jus vocare non possunt sine venia. T. 7. c. 125. D.
Filius exheredatus de inofficioso testamento matris querelam pertulit. T. 7. c. 1226. A.
Filius emancipatus, & filia emancipata in quæstione nuptiarum quid differant. T. 7. c. 897. B.
Filius emancipatus, & exheredatus a querela inofficiosi testamenti an excludatur. Tom. 7. c. 195. A.
Filius emancipatus ex parte heres scriptus, repudiatâ hereditate, an prohibeatur legatum petere. T. 7. c. 1065. B.
Filius emancipatus præteritus, si agat contra tabulas, non admittitur ad substitutionem pupillarem. T. 7. c. 921. D.
Filius exheredandus, aut instituendus in quartam. Tom. 7. c. 180. B.
Filius exheredatus, qui legatum, vel simile ex testamento accepit, an possit agere de inofficioso. T. 7. c. 192. E.
Filiusfamilias an conditionem optionis sine jussu patris implere possit. T. 7. c. 969. D.
Filiusfamilias an, & quando sine patre experiri possit. T. 7. c. 143. A.
Filiusfamilias an ex voluntate patris testamentum facere, aut votum nuncupare possit. Tom. 7. c. 161. D.
Filiusfamilias an ex voto obligetur. Ibid. C.
Filiusfamilias an fideicommissum relinquere possit. T. 7. c. 963. C.
Filiusfamilias an fidejubeat rectè pro patre. T. 7. c. 56. A.
Filiusfamilias an in solidum ex delictis, & contractibus obligetur. T. 7. c. 161. B.
Filiusfamilias an testamentum facere, vel donare mortis causâ possit, permittente patre. T. 7. c. 952. C.
Filiusfamilias suo nomine, absente patre, an agere possit. Tom. 7. c. 672. A.
Filiusfamilias ex contractibus omnibus, & delictis, tanquam pater familias an obligetur. Tom. 7. c. 746. C.
Filiusfamilias ex quibus causis non obligetur. T. 7. c. 161. C.
Filiusfamilias hereditatem per cretionem interpositam adquirens, olim eam adquirebat patri. T. 7. c. 954. B. C.
Filiusfamilias peculiis castrensibus, vel quasi, vice patris familias fungitur. T. 7. c. 161. B.
Filiusfamilias si codicillos fecerit, & emancipatus eos non mutaverit, an valeant. Tom. 7. c. 964. A. B.
Filius heres sine re, quomodo sibi consulere possit. Tom. 7. c. 183. A.
Filius in potestate patris a patre heres an institui possit sub conditione in eventum collata. T. 7. c. 950. C.
Filius institutus ex semisse, & eum rogatus restituere, quid detrahat. D. 7. c. 186. C.
Filius libertinus qui sit, & an veniat filii appellatione. Tom. 7. c. 956. E.
Filius matri quomodo succedat. T. 7. c. 172. A.
Filius naturalis, exstantibus legitimis liberis, quantum ex testamento patris capere possit. Tom. 7. c. 880. D.
Filius emancipatus etiam minor 25. annis an conjugem ducere possit absque consensu patris. T. 7. c. 897. B.
Filius naturalis quis sit. Tom. 7. c. 827. C. & c. 834. C.
Filius nominatim an exheredandus sit. Tom. 1. c. 1054. C. & T. 8. c. 34. C.
Filius, pater, & mater, si simul moriantur, an videatur filius supervixisse. Tom. 7. c. 1468. C. D.
Filius patri, & e contra pater filio, an jus dicere possit. To. 7. c. 91. A.
Filius præteritus si acceperit legatum, an possit postea agere de inofficioso. T. 7. c. 1483. A.
Filius quando de testamento patris queri non possit. Tom. 7. c. 182. D.
Filius, qui in patris potestate se esse negat, probare debet. To. 7. c. 870. B.
Filius, qui dixit, Sum paterfamilias, si in potestatem patris petatur, pater implere probationes debet. T. 7. c. 871. A. B.
Filius rogatus restituere hereditatem, quid detrahat. T. 7. c. 180. D.
Filius sciens si capiat ab herede, vel legatario mortis causâ, an excludatur a querela inofficiosi

cioſi. Tom. 7. c. 185. B.
Filius ſi dubitet, an paterfamilias, vel filiusfamilias ſit, an poſſit teſtamentum facere. T. 7. c. 963. B.
Filius ſi ſub conditione impoſſibili ſcriptus ſit, an valeat inſtitutio. T. 7. c. 942. C.
Filius vivo patre bonorum paternorum dominus eſſe exiſtimatur. T. 7. c. 816. B.
Filiusfamilias an teſtamentum facere poſſit. T. 8. c. 967. A.
Filius an heres ſcribi poſſit poſt mortem ſuam. Tom. 8. c. 92. D.
Filius an patri ignoranti poſſeſſionem adquirere poſſit. Tom. 8. c. 243. C.
Filius an poſſit inſtitui ſub conditione poteſtativa. T. 8. c. 139. B.
Filius an poſſit inſtitui ſub omni conditione, T. 8. c. 34. C. an poſſit ſilentio exheredari. Ibid. C.
Filius a primo gradu præteritus, a ſecundo exheredatus, an habeat bonorum poſſeſſionem contra tabulas, T. 8. c. 42. D.
Filius an ſemper excludat nepotem ex ſe ortum. T. 8. c. 26. B.
Filius captivus an faciat partem, an obſtet nepoti, eumque excludat in bonorum poſſeſſione petenda contra tabulas. Tom. 8. c. 27. A.
Filius captivus an poſſit partem facere. T. 8. c. 24. D.
Filius cum nepote an, quando, & quomodo admittatur ad bonorum poſſeſſionem. T. 8. c. 26. A. an filius præferatur nepoti, Ibid. A.
Filius damnatus in metallum an faciat partem, & an obſtet nepoti in bonorum poſſeſſione petenda contra tabulas, Tom. 8. c. 27. C.
Filius emancipatus, adoptatus in locum nepotis poſtea, deinde rurſus emancipatus, an obſtet nepoti in petenda bonorum poſſeſſione contra tabulas. Tom. 8. c. 26. D. E.
Filius deportatus an obſtet nepoti in petenda bonorum poſſeſſione contra tabulas, T. 8. c. 27. A. an partem faciat. Ibid. A.
Filius emancipatus an amittat bonorum poſſeſſionem contra tabulas, ſi ſe in adoptionem dederit. T. 8. c. 45. C.
Filius emancipatus an cum nepotibus ex ſe natis vocetur in unam partem, T. 8. c. 107. D.
Filius, qui eſt in poteſtate, an inſtitui poſſit ſub omni conditione. T. 7. c. 941. E.
Filius emancipatus an excludat nepotem ex ſe natum, petitâ bonorum poſſeſſione contra tabulas. T. 8. c. 107. E.
Filius emancipatus an excludat nepotem ex ſe natum. T. 8. c. 168. A.
Filius ab inteſtato matri ſuccedit, & excludit matris agnatos, T. 8. c. 641. D.
Filiusfamilias donare non poteſt. T. 8. c. 757. C.
Filius Dei a Deo patre genitus non factus, ex Davidis ſemine factus non genitus, Tom. 8. c. 521. C. D.
Filius filii mei eſt meus filius, T. 8. c. 565. E.
Filius heres proximus quænam habeat. T. 8. c. 541. A.
Filius emancipatus heres inſtitutus an conferat ſorori exheredatæ, ſi illa querelâ inofficioſi obtinuerit. Tom. 8. c. 101. E. & c. 102. A.
Filius emancipatus ſi cavit, ſe bona collaturum, poſtea repudiavit bonorum poſſeſſionem, an cum eo ex ſtipulatu agi poſſit. T. 8. c. 98. B.
Filius emancipatus ſi multos ſumptus in militia fecerit, an imputet eos peculio pagano, ut eò minus conferat, & ut integrum peculium retineat. To. 7. c. 1507. D.
Filius emancipatus ſi poſt mortem patris adrogandum ſe dederit ante petitam bonorum poſſeſſionem, an eam amittat. Tom. 8. c. 30. D.
Filiusfamilias an ex cauſa creditæ pecuniæ, vel cauſa voti veniri poſſit. Tom. 8. c. 372. B.
Filiusfamilias an ex omnibus contractibus, & delictis obligetur. Ibid. A.
Filiusfamilias an ex omnibus cauſis obligetur, tanquam paterfamilias. Ibid. A.
Filiusfamilias an extra cauſam caſtrenſis, vel quaſi caſtrenſis peculii ſuo nomine actionem aliquam habeat. Tom. 8. c. 336. D.
Filiusfamilias an poſſideatur, T. 8. c. 288. C.
Filiusfamilias an poſſit bonorum poſſeſſionem agnoſcere. Tom. 8. c. 22. C.
Filiusfamilias an poſſit manumittere ſervos caſtrenſis peculii. T. 8. c. 154. C.
Filiusfamilias an teſtari poſſit de peculio pagano. Tom. 8. c. 6. B.
Filiusfamilias an teſtari poſſit de caſtrenſi peculio, vel quaſi. Ibid. A. B.
Filiusfamilias judex, qui per imprudentiam litem ſuam fecit, quomodo teneatur. T. 8. c. 331. E.
Filiusfamilias, qui non eſt ſuæ poteſtatis, an obligari poſſit ex omnibus cauſis. T. 8. c. 372. A.
Filiusfamilias quibus actionibus ſuo nomine experiri poſſit. T. 8. c. 336. E. an alieno nomine gere poſſit. Ibid. E.
Filiusfamilias ſi ſtipulatus ſit ſub conditione, & exſtiterit conditio legati poſt emancipationem, an actio legati ſoli filio competat. T. 8. c. 97. A.
Filiusfamilias ſi ſeorſim a patre habitarit, & quid ex cænaculo ejus dejectum ſit, an actio noxalis detur in patrem. T. 8. c. 333. A.
Filiusfamilias veteranus ſi præteat parentes, an agere poſſit pater querelâ in bona caſtrenſia. T. 8. c. 149. A.
Filius heres ſcriptus, ſi commiſſo edicto acceperit contra tabulas, an omnibus legata præſtare debeat. T. 8. c. 73. A. B.
Filius in peculio caſtrenſi paterfamilias eſt. T. 8. c. 95. C. an poſſit de eo teſtari. Ibid. C.
Filius præteritus an petere poſſit contra tabulas. T. 8. c. 32. E. & c. 33. A.
Filius præteritus ſi admiſerit contra tabulas, an matri legatum ſervetur, & debeatur. Tom. 8. c. 59. D.
Filius præteritus ſi agnoverit judicium patris, agnito legato, an valeat teſtamentum. T. 8. c. 35. B.
Filius poſtliminio reverſus an conjungatur patri emancipato in hereditate avi. T. 8. c. 108. B.
Filius quod apprehendit ex cauſa peculii a patre profecti, an ejus poſſeſſionem patri ignoranti adquirat. T. 8. c. 266. B.
Filius ſcriptus, qui non adiit, an admittatur per fratrem præteritum ad bonorum poſſeſſionem contra tabulas. Tom. 8. c. 51. E.
Filius ſi acceperit bonorum poſſeſſionem, deinde abſtinuerit ſe per reſtitutionem, an mater admittatur. T. 8. c. 206. C.
Filius ſi hereditatem matris adierit, & abſtinuerit ſe per reſtitutionem in integrum, an agnati mulieris admittantur, Ibid. B.
Filius, qui eſt in poteſtate, inutiliter inſtituitur ſic: *ſi eum codicillis ſcripſero*. T. 7. c. 950. D.
Filius exheredatus an teneatur actione de dote uxori ſuæ. Tom. 7. c. 1404. A.
Filius ſi ſit emancipatus, & nepos ex eo in poteſtate retentus, an filius obſtet nepoti in petenda bonorum poſſeſſione contra tabulas. T. 8. c. 26. B.
Filius ſi ſit præteritus, extraneus ſcriptus, an extraneus debeat exſpectare filium, quoad petat contra tabulas bonorum poſſeſſionem. T. 8. c. 9. D.
Filius ſuus heres ſcriptus, ſi ab inteſtato rem vindicaverit, an ei conſerventur legata teſtamento relicta.

BIU Cujas

relicta. T. 8. c. 64. C.
Filius suus præteritus, petitâ bonorum possessione contra tabulas, an præstet legata exceptis personis. T. 8. c. 25. B.
Filius superstes, & posthumus in quo differunt. Tom. 9. c. 765. C.
Filius succedit matri ab intestato ex Senatus Consulto Tertylliano. T. 9. c. 173. D.
Filius matris captivæ nondum mortuæ, aut de ejus morte nondum accepto certo nuntio, hereditatem quasi legitimam adiit, deinde is filius vitâ decessit: post mater mortua est apud hostes relictis filiis sororis, qui ei succedent jure prætorio. Tom. 9. c. 1321. A.
Filius nominatim consentire debet emancipationi, nisi infans sit. T. 9. c. 1317. C.
Filius non potest deferre jusjurandum in re patris. T. 9. c. 193. D. nec in re peculiari, nisi habeat liberam administrationem peculii. Ibid. D.
Filius emancipatus, aut exheredatus an teneatur ob civile munus patris defuncti. T. 9. c. 248. D.
Filius, & pater videntur esse una persona. T. 9. c. 1204. D.
Filius alienus noster non fit nominatione, & censu. T. 9. c. 270. D.
Filiusfamilias patris creditoris meliorem conditionem facere potest, non deteriorem. Tom. 9. c. 41. B. & seq.
Filius debet patri pietatem, & obsequium, non officium. To. 9. c. 643. B.
An filius post emancipationem, vel post mortem patris teneatur in solidum ex antegesto, & condemnetur. T. 9. c. 308. B.
Filius, qui se abstinuit, pro eo esse, atque si non se abstinuisset, si mox per suppositam personam emerit bona patris. Tom. 9. c. 788. A.
Filius si non instituatur heres, debet nominatim a patre exheredari; filia, nepos, neptis, & reliqui liberi possunt exheredari vel nominatim, vel inter cæteros. T. 9. c. 762. B.
Filius, & servus in quo differunt. T. 9. c. 253. C.
Filius si habuerit liberam peculii administrationem, an poterit rem peculiarem pignori obligare patris injussu. T. 9. c. 312. D.
Filius sub potestativa tantùm conditione institui heres potest, nisi institutus sub casuali in defectum ejus nominatim exheredetur. T. 9. c. 763. D.
Filius cur non possit institui sub conditione casuali. Ibid. D.
Filius emancipatus præteritus, si petat bonorum possessionem contra tabulas, suo, qui non fuit emancipatus, satisdare debet. T. 9. c. 1167. B.
Filius in adoptionem datus, mortuo postea patre adoptivo, fit planè sui juris, nec recidit in potestatem patris naturalis, qui eum in adoptionem dedit. Tom. 9. c. 308. D.
Filius paternis obligationibus, si non sit heres, exuitur. Tom. 9. c. 250. B.
Si filius, negotium patris gerens, eum fecerit locupletiorem, ob id pater filio naturaliter obligatur. T. 9. c. 309. C.
An filius a patre naturali datus in adoptionem extraneo, & præteritus testamento patris naturalis, habeat querelam inofficiosi testamenti. T. 9. c. 1313. A.
Filius a patre venditus. Tom. 9. c. 979. D. E.
Filiusfamilias ab intestato mortuus legitimum heredem non habet, sed omnia ejus bona pater, qui supervixit, occupat jure peculii. T. 9. c. 928. D.
Filiusfamilias alligatur sacris paternis. T. 9. c. 440. E.
Filiusfamilias non facit conditionem patris deteriorem delinquendo. T. 9. c. 43. D.
Filiusfamilias Macedoniani exceptioni renuntiare an possit. T. 9. c. 321. E.
Filiusfamilias jussu patris rectè manumittit servum patris. T. 9. c. 977. D.
Filius vivo patre bonorum paternorum quasi dominus est, sed dominus sine re. Tom. 10. c. 206. D.
Filius natus vivo patre, an rectè dicatur posthumus. T. 10. c. 215. C.
Filius si patri heres extiterit ex semisse, obligatio naturalis, qua patri tenebatur pro semisse, confunditur. T. 10. c. 285. C.
Filiusfamilias patri adquirit ex omni causa. T. 10. c. 286. C. qui verò patri ab aliis adquirit, non prohibetur a patre sibi adquirere naturaliter. Ibid. C.
Filius silentio exheredatus an excludatur bonis libertorum paternorum. T. 10. c. 303. C.
Filiusfamilias, qui malè judicavit, tenetur non in quantitatem peculii, sed in solidum. T. 10. c. 401. A.
Filius an sit in potestate, necne, disceptatur extra ordinem cognitione prætoriâ. T. 10. c. 465. D.
Filius patri adquirit, & non pater filio. T. 10. c. 709. B.
Filiusfamilias ex omnibus contractibus tenetur. T. 10. c. 757. D.
Filius unius patroni præfertur nepoti alterius patroni in successione libertorum, quod non servatur in successione ingenuorum. Tom. 10. c. 773. B. si sunt filii ex duobus patronis, quid fiet. Ibid. B.
Filius patri est agnatus. Tom. 10. c. 775. B.
Filiusfamilias an testatus, & intestatus esse possit. T. 10. c. 777. A.
Filius defuncti si hereditatem repudiaverit, an mater admittatur? T. 10. c. 786. D. quid si sit restitutus. Ibid. D.
Filius patri an heres exsistat ipso jure. T. 10. c. 688. B.
Filii jus quodnam sit. T. 1. c. 1061. C.
Filii appellatione omnes intelliguntur liberi. T. 1. c. 1020. C.
Filii exheredatio nulla, si elogium probetur falsum. Tom. 1. c. 1305. E.
Filii, parentisque legitimi faciendi vetus ratio. T. 3. c. 432. B.
Ex filii contractibus pater tenetur de peculio. T. 1. c. 1196. C.
Filii communis num negotia matri committi, & a patre injungi possint. T. 4. c. 878. D.
Filii impuberis negotia an mater gerere possit sine patris consensu. T. 4. c. 878. E.
Filii exheredati victoria in querela inofficiosi testamenti excludit heredem scriptum, & quomodo. T. 4. c. 884. D. ratio differentiæ redditur a Papiniano. Ibid. D.
Filiifamilias in personam quæ cadant. T. 5. c. 161. E.
Filii hereditas patri manumissori præterito duplici jure defertur. T. 6. c. 189. E.
Filii peculium est peculium patris, sive pars sui patrimonii, bonorumve suorum. T. 6. c. 15. B.
Jus filii is non habet in bonis patris naturalis, nec in numerum liberorum ullo jure patri naturali computatur, qui alteri datur in adoptionem. T. 6. c. 167. A.
Filii, & patris appellatione quid continetur. T. 5. c. 439. D.
Filiifamilias bonorum possessio an detur. T. 8. c. 6. A. an detur ab intestato. Ibid. A.
Filiifamilias in magistratu iniquum jus dicentis pœna an ad patrem in actionibus per filium adquisitis pertineat. T. 7. c. 109. B.
Filiifamilias judicis litem suam facientis pater an de peculio teneatur. T. 7. c. 141. D.
Filiifamilias an per se, vel per alios suo nomine utiles actiones exercere possint. T. 7. c. 672. D.
Filiifamilias testamentum an pater rescindere possit. T. 7. c. 176. E. & c. 177. A.
Filiifamilias ignorantiam patri scienti prodesse, item ejus scientiam patri obesse in petenda bonorum possessione. T. 7. c. 889. A.
Filii injuriam an pater sine voluntate ejus persequi possit. Tom. 7. c. 204. A. B.
Filii nomine in patrem an sit noxalis actio. T. 7. c. 63. B.
Filii voluntas an exigatur in actionibus per eum patri quæsitis

BIU Cujas

T. 7. c. 204. B.
Filiifamilias bon. poſſ. an detur. T. 8. c. 6. A. an detur ab inteſtato. Ibid. A.
Filii appellatione an omnes intelligendi. T. 8. c. 574. A.
Filii vindicatio integra eſt patri, cum inconſulto patre ſe devovit Monachiſmo. T. 9. c. 1314. E. & c. 1315. A.
Filii ſola ſuſcriptio ſervum liberum non facit. T. 9. c. 983. C. D.
Filii malè morigeri accuſatio quando patri permittitur. T. 9. c. 1309. C.
Filii malè morigeri accuſatio, & delatio, ad judicem permiſſa Dei lege. T. 9. c. 1308. C. lapidibus obruebatur. Ibidem C.
Filii ſoli fructus non imputant in falcidiam, reliqui liberi imputant. T. 10. c. 686. A.
Filii, qui liber homo eſt, emptio non contrahitur, non vendente patre, etiamſi ignorans emat. T. 10. c. 1002. E.
Filii appellatione continetur nepos ſæpiſſime. T. 10. c. 1106. D. & c. 1116. D.
Filio inſtituto ex minori parte an detur querela. T. 1. c. 449. D.
Filio an noceat ſcientia patris. T. 3. c. 395. D.
Filio exheredato a primo gradu, præterito a ſecundo, pars tantùm ſubſtitutionis nulla eſt, & contra. T. 1. c. 1304. E. & c. 1305. A.
An filio, inſtituto ex modica parte, detur bonorum poſſeſſio contra tabulas. T. 4. c. 380. B.
Si filio heredi inſtituto ſubſtituatur pater, nec filium adire jubeat, ſed ipſemet ex ſubſtitutione adeat, an legata a filio relicta præſtabit. T. 4. c. 408. C.
Filio heredi inſtituto, qui hereditatem adiit, non minuitur portio hereditatis per concurſum fratris præteriti. T. 5. c. 611. D.
Filiofamilias an jusjurandum deferri poſſit. T. 5. c. 218. C. D.
Filiofamilias defuncto, datur actio funeraria extraneo adversùs patrem, qui filio juſta non fecit. T. 5. c. 384. E.
Filiofamilias legatum cum relictum fuerit ſub conditione, cui cautio ab herede præſtanda eſt pendente conditione, patrine, an filiofamilias. T. 5. c. 949. D.
Filiofamilias per calumniam negotium faceſſens, cui, & qua actione teneatur. T. 5. c. 140. A.
Filio emancipato, ſilentio præterito in teſtamento, datur bonorum poſſeſſio contra tabulas. Tom. 6. c. 154. A. & ſeq.
Filio, defenſoris partibus fungenti, non incumbit onus probandi ſtatum, vel jus ſuum, quod habet in bonis, quibus de agitur. Tom. 6. c. 730. C.
Filio emancipato bonorum poſſeſſio unde liberi, vel contra tabulas datur, ita demum, ſi capitis minor non fuerit factus vivo patre. T. 6. c. 564. C.
Filiofamilias, qui credidit pecuniam, an ejus repetitionem habeat. T. 7. c. 891. B.
Filiofamilias, quòd in poteſtate patris ſit, in annos ſingulos an dena poſſint dari. T. 7. c. 1335. C.
Filio impuberi, inſtituto ex quarta debitæ portionis, an poſſit ſubſtitui precariis verbis. T. 7. c. 190. A.
Filio impuberi ſi pater ita legaverit, cum erit 14. annorum, quando intelligitur eſſe 14. annorum, utrùm cum attigerit, an cum expleverit. T. 7. c. 1038. E. & c. 1039. A. item an annus cœptus pro completo habeatur. Ibid. c. 1039. A.
Filio in adoptionem dato, & exheredato teſtamento patris naturalis, an detur querela inofficioſi. T. 7. c. 212. B.
Filiofamilias quæ actiones dantur. T. 7. c. 672. C.
Filio an detur ſecundùm tabulas, ſi inutiliter ſit inſtitutus. Tom. 8. c. 139. C.
Filio defuncti ſe abſtinente hereditate paternâ, an mater admittatur. T. 8. c. 207. A.
Filio delatam hereditatem an pater admittere, vel repudiare poſſit ſine conſenſu filii. T. 8. c. 22. C.
Filio emancipato, an nepos ex eo videatur emancipatus. T. 8. c. 39. E.
Filio emancipato, ſi nepos ex eo retentus in poteſtate ſit, & utrique præteriti, utrique dabitur bonorum poſſeſſio contra tabulas. T. 5. c. 604. B.
Filio emancipato an tantùm jungatur nepos in poteſtate avi retentus. T. 8. c. 168. C.
Filio emancipato quamdiu bonorum poſſeſſio contra tabulas dari poſſit. T. 8. c. 342. D.
Filiofamilias an actiones adversùs patrem competere poſſint. T. 8. c. 335. C. an ei actiones adversùs patrem cedi poſſint. Ibid. C.
Filiofamilias an competat interdictum Quod vi, aut clam. T. 8. c. 337. B.
Filio liberti ſe abſtinente, an admittatur patronus. T. 8. c. 207. A.
Filio emancipato, an pater operas imponat. T. 8. c. 150. E. & c. 160. A.
Filio militia acquiſita patris pecuniâ an conferatur. Tom. 8. c. 91. C. D.
Filio, ſub conditione heredi inſtituto, an competat bonorum poſſeſſio ſecundùm tabulas. T. 8. c. 139. B. an defectâ conditione repellatur. Ibid. B.
Filiofamilias nummi mutuo, aut fœnori dati. T. 9. c. 317. B. & ſeq.
Filio præterito jure civili, nullum eſt omnino teſtamentum. Tom. 9. c. 762. E.
Filio invito an ſuus heres agnaſcatur. T. 10. c. 383. A.
Filiofamilias minori viginti quinque annis an detur reſtitutio in integrum, ſi pater ſit major. T. 10. c. 895. C.
Filium indemnatum, quem in poteſtate habet pater, interficere an poſſit. T. 3. c. 97. A.
Inter filium exheredatum, & heredem inſtitutum differentia quæ. T. 4. c. 480. B.
Inter filium emancipatum, & ſuum differentia quæ. T. 4. c. 459. C.
Inter filium, & patrem in querela inofficioſi differentia quæ. T. 4. c. 362. E.
Inter filium, & extraneum inſtitutum differentia. T. 4. c. 88. C.
Inter filium præteritum, & patronum præteritum differentia quæ eſt. T. 4. c. 327. B. C.
Filium ad patris hereditatem vocat commune votum, patrem verò ad filii bona tantùm miſerationis ratio, vel ſolatii ratio. T. 4. c. 363. C.
Inter filium, & filiam differentia quæ jure veteri. Tom. 4. c. 1455. B. C.
Inter filium, filiam, & cæteros liberos quæ differentiæ fuerunt olim ante Juſtinianum. Tom. 4. c. 1064. B.
Ad filiumfamilias, quem pater ex jure Quiritium vindicaturus eſt, malè Accurſius coanguſtat initium legis ad exhibendum. T. 5. c. 377. D.
Filium inter, & filiam diſcrimen quoad exheredationem quodnam ſit, & unde manarit. T. 5. c. 57. D. E.
Ad filium an dos revertatur, ſi avus meritò filium emancipatum exheredaverit. T. 8. c. 99. D.
Filium aut natura, aut adoptio facit. T. 7. c. 875. D.
Filiumfamilias ſequuntur onera patrimonii, patriâ poteſtate ſolutâ. T. 7. c. 1424. B.
Filium ſe dicens, an, & quomodo id probare debeat. T. 7. c. 875. E.
Filium ſe eſſe negans, an id probare debeat. Ibid. E.
Filium quæ faciant, & quæ non. Ibid. D. E.
Filium unum qui habet, ſitne ſine liberis. T. 8. c. 596. C.
Filium emancipatum jungi filiis ſuis in poteſtate retentis in petenda bonorum poſſeſſione. Tom. 8. c. 50. E.
Filium pro patre ſuperſtite, vel mortuo non teneri, ſi ei heres non exſtiterit, exceptâ causâ primipili. T. 9. c. 249. E.
In filium emancipatum, aut in adoptionem datum, actio reſtituitur ex edicto de capite minutis: opus eſt reſtitutione, & cur. Tom. 9. c. 308. E.
Filium occidere, & atrociùs in eum animadvertere patri non licet in-

dictâ

dictâ causâ, & sine judice. T. 9. c. 1309. D.
Filium a matre denegatum, quomodo illius esse deprehenderit Claudius Imperator. T. 10. c. 965. D.
Filiumfamilias pater nec vendere, nec pignerare potest. Tom. 10. c. 1023. B.
Cum filiofamilias nullam actionem esse. T. 3. c. 226. A.
De filio corrupto cur nulla sit actio prodita. T. 3. c. 492. B.
An & a filio, & a filia peti possit fideicommissum libertatis scriptæ in codicillis scriptis tantùm, & missis ad filium. T. 4. c. 513. A.
De filio, filiave corrupta quæ actio competat. T. 5. c. 254. B.
De filiofamilias, aut liberto alieno, quem quis detinet, quandonam detur actio ad exhibendum. T. 5. c. 377. D.
Cum filiofamilias an etiam extra causam castrensis peculii quælibet actio sit. Ibid. E.
De filio emancipato adoptato. T. 6. c. 429. D. E.
Filio dissentiente, an sponsalia ejus nomine fieri possint. T. 7. c. 897. B.
Filiofamilias a patre herede instituto an utiliter legetur. Tom. 7. c. 1009. A.
Filiofamilias deportato, an patri auferatur castrense peculium a fisco. T. 7. c. 383. D.
Filiofamilias instituto, uter potiùs censeatur heres, filius, an pater. T. 7. c. 213. C.
Filiofamilias post litis contestationem mortuo, an judicium transferatur in patrem. T. 7. c. 162. B.
Filio furioso an pater possit testamentum facere per substitutionem. T. 7. c. 938. A.
Filio herede instituto, si pater rogatus sit eidem filio eandem hereditatem restituere post mortem suam, & filius vivo patre moriatur, an pater sibi hereditatem retineat. T. 7. c. 982. E. & c. 983. A.
Filio herede instituto, & ei posthumo nondum nato substituto, an agnatione postumi testamentum rumpatur. Tom. 7. c. 925. E. & c. 926. A.
Filio immeritò exheredato datur querela inofficiosi, nulla alia actio, vel querela ei datur. T. 7. c. 184. B.
Filio instituto, an pater utatur falcidiâ adversùs extraneum. T. 7. c. 980. D.
Filio instituto, si pater eidem sit rogatus restituere hereditatem eandem, an Senatus Consulto Trebelliano, & Falcidiæ sit locus. T. 7. c. 979. E. & c. 980. A. B.
Filio instituto, si pater rogatus sit hereditatem restituere extraneo post mortem suam, & extraneus pendente conditione decesserit, an pater fideicommissum retineat. T. 7. c. 982. E.
Filio instituto, uter sit heres, pater, an filius. T. 7. c. 980. C. D.
De filio testamento patris præterito. T. 8. c. 174. A.
Filio abstinente vocatur agnatus. T. 8. c. 207. A.
Filio voluntate patris rem peculiarem vendente, id temporis emptori proficere, quo pater per se, aut per filium possedit. T. 8. c. 279. A.
Pro filio matrem non teneri. T. 9. c. 248. E.
Filio stipulante, dum pater est deportatus, an reverso adquiratur actio. T. 10. c. 530. B.
Filiifamilias an obligari possint aliis. T. 1. c. 202. D.
Filii pro suis delictis an conveniri possint. T. 1. c. 271. A.
Filii jure civili abdicari non possunt. T. 1. c. 1248. E.
Filii, aut filiæ, qui citra parentum consensum matrimonium contraxerunt, an exheredari possint. T. 2. c. 1063. A. B.
Filii qui matris, non patris originem sequuntur. T. 2. c. 711. B.
Filii impuberes apud matrem, si iterum nupserit, non educantur. T. 2. c. 1080. B.
Filii naturales inviti semel emancipati non rediguntur in patriam potestatem. T. 3. c. 277. B.
Filii naturales, sive nothi, spurii, aut vulgo quæsiti non sunt. T. 3. c. 118. C.
Filii naturales qui propriè sint. T. 3. c. 277. A. B.
Filii omnes naturales, qui sui futuri erant, jure prætorio instituendi, vel exheredandi sunt. Tom. 1. c. 1067. E.
Filii vulgo quæsiti succedunt matri jure legitimo. T. 1. c. 460. A.
Filii vulgo quæsiti ad legitimam matris hereditatem an aspirare prohibeantur. T. 1. c. 459. E.
Filii justi an soli sint in potestate patris, & patri adquirantur. T. 3. c. 609. B.
Filii, exheredati a patre, retinent quædam jura, & quæ sunt illa. T. 4. c. 30. A. B.
Filiifamilias proprium habent peculium castrense, vel quasi castrense; filiæfamilias verò dotem etiam profectitiam. T. 4. c. 1216. C.
Filiifamilias etiam in castrensibus pro patribusfamilias quibusdam casibus non habentur. T. 5. c. 439. C. D.
Filiifamilias decoctores olim duci poterant in carcerem. T. 5. c. 438. A.
Filiifamilias quando non juvantur Senatus Consulto Macedoniano. T. 6. c. 20. C. D.
Filii vulgo quæsiti ab intestato non tantùm succedunt matri per bonorum possessionem Unde legitimi, sed etiam aviæ maternæ. T. 6. c. c. 688. B. C.
Filii plures an possint generali sermone exheredari. T. 6. c. 566. E.
Filii apud quem morentur, tutorum est animadvertere. T. 7. c. 1305. B. C.
Filiifamilias an bonis cedere possint. T. 7. c. 87. D.
Filiifamilias si judicatum non fecerint, in carcerem possunt duci. Ibid. C.
Filiifamilias an testamentum faciant, quod possit impugnari querelâ inofficiosi. T. 7. c. 196. C.
Filii rogati restituere hereditatem, & onerati legatis, quomodo falcidiam detrahant, & an fructus in eam imputent. Tom. 7. c. 186. E.
Filii rogati restituere hereditatem fratribus, an fructus imputent in Falcidiam. Tom. 7. c. 1504. D.
Filii an arma, libros, equos conferant. T. 8. c. 91. D.
Filii bona materna, itemque adventitia an adquirantur patri. T. 8. c. 22. B.
Filii duo si sint, unus suus, alter emancipatus, & ex emancipato sint nepotes, quomodo fiant partes hereditariæ. Tom. 8. c. 108. A.
Filii emancipati duo si sint, & ex eis plures in potestatem retenti nepotes, an fiant portiones viriles, petitâ bonorum possessione contra tabulas. T. 8. c. 107. E. & c. 108. A.
Filii naturales qui dicuntur. T. 8. c. 191. D. an patri succedant. Ibid. D.
Filii ex contubernio susceptі an patri succedant. Ibid. E.
Filii quomodo per imaginariam venditionem dimittebantur. T. 8. c. 667. B.
Filiifamilias suo nomine actiones non habent. Tom. 8. c. 336. D.
Filii suo nomine quas actiones exercere possint. Ibid. E. & c. 337. A. & seq.
Filii patronæ an habeant jura libertorum maternorum. Tom. 8. c. 155. B.
Filii plures instituti, si per præteritum omnes petierint contra tabulas, quis præstet legata ab uno ex eis relicta parentibus, & liberis. T. 8. c. 73. B. C.
Filii, qui sunt in adoptiva familia, an habeant jus patronatus. Tom. 8. c. 155. A.
Filii rogati restituere nepotibus, an fructus imputent in Falcidiam. T. 7. c. 1504. E.
Filii sui an possint institui sub conditione. Tom. 8. c. 34. C. an eis pendente conditione detur bonorum possessio contra tabulas. Ibid. c. 33. E. & c. 34. A.
Filii. Vide, Liberi.
Filii a patribus vendi non debent.

BIU Cujas

Tom. 9. c. 371. A.
Filii sanguinolenti qui dicuntur, Ibid. B. vendi poterant a patribus, Ibid. B.
Filii an pari jure vocentur ad legitimam hereditatem matris intestatæ, exclusis omnibus agnatis matris. Tom. 9. c. 915. E. & c. 916. A. & seq.
Filii quomodo exheredantur. T. 9. c. 555. A.
Filii variis modis potestate patris exibant. Tom. 9. c. 1314. E. & c. 1315. A. & seq.
Filii nocentium criminis perduellionis non tantùm excluduntur hereditate patris, cujus morte damnati bona occupat fiscus; sed etiam hereditate matris, & avi, & omnium propinquorum, ut sint perpetuò infames, & intestabiles. T. 9. c. 1395. D.
Filii libertinorum sunt ingenui, non libertini. T. 9. c. 647. A.
Filii, qui post mortem nostram nascuntur, nobis nascuntur. T. 10. c. 141. E.
Filii familias tenentur in solidum ex omnibus causis, exceptâ causâ mutui, & dotis. T. 10. c. 401. A.
Filii familias an admittantur ad conductionem vectigalium. T. 10. c. 431. B.
Filii an pro paterno debito addicantur creditoribus. Tom. 10. c. 632. C.
Filiorum naturalium, seu nothorum definitio. Tom. 3. c. 118. C.
Filiorum naturalium, & spuriorum discrimen. T. 2. c. 1065. E.
De filiorum naturalium successione. Ibid. A.
Filiorum nomine an contineantur nepotes. T. 1. c. 1020. C.
Filiorum appellatione continentur quoque filii naturales. Tom. 4. c. 1156. D. E.
Filiorum causa in omni jure potior est cæteris. Tom. 4. c. 362. D.
Filiorumfamilias ex contractibus quot, & quænam actiones dentur. T. 5. c. 437. D. E.
Filiorum appellatione in testamento patronæ non justi tantùm, sed etiam naturales liberi continentur. T. 6. c. 740. D.
Filiorum pœnis luuntur scelera patrum in crimine Majestatis, & cur. T. 9. c. 1396. A. B.
Filiorum appellatione omnes liberi continentur in Senatus Consulto Macedoniano. Tom. 9. c. 317. C.
Filiis heredibus institutis, etiam abstinentibus se, an sit petitio operarum cum futurarum, tum præteritarum. T. 4. c. 600. E.
Filiis quæ imputantur in portionem hereditariam, & quæ non imputantur. T. 7. c. 526. B.
Filiis an alimenta præstentur cum de hereditate deliberatur. T. 7. c. 955. E.
Filiis libertorum an videatur relicta fideicommissaria libertas. T. 7. c. 1086. A.
Filiis suis an conjungatur in adoptionem datus in petenda bonorum possessione contra tabulas. T. 8. c. 50. E.
Filios naturales hodie nullos esse. T. 3. c. 119. B.
Filios naturales suos, & legitimos fieri posse per nuptias sine dotalibus instrumentis. T. 3. c. 363. D. E.
Filios non esse in nostro patrimonio. T. 3. c. 492. B.
Filios hereditate paternâ decidere, qui patris interfecti necem non vindicant. T. 4. c. 1388. A.
Filios suos vendebant olim patres, quos in potestate habebant. T. 6. c. 392. B.
Filios familias tabulas conficere non solere. T. 6. c. 72. B.
Filios servorum non agnoscit jus civile. T. 6. c. 576. E.
Filios in conditione positos, non esse in dispositione. Tom. 7. c. 921. B.
Filios suos si testator ibi jusserit esse, ubi mater velit, an servandum sit. T. 7. c. 1306. C. D.
Filios quid eximat, aut non, a potestate patris. T. 8. c. 912. E. & c. 913. A. & seq.
Filios vendere patri licebat propter famis necessitatem. T. 9. c. 1309. E.
Filios occidere olim licuit patribus, sed nunquam licuit patribus filiis eripere libertatem. Ibid. D.
Filios reorum perduellionis non habuisse jura sepulcrorum familiarium. T. 9. c. 1395. E.
De filiis naturalibus constitutio Novellarum. Tom. 2. c. 1124. D.
De filiis ante instrumenta dotalia natis. T. 2. c. 1068. A.
De filiis non distrahendis. T. 9. c. 368. D. & c. 371. A. B. C.
Finalem arborem in confinio natam, quandiu solo cohæret, & lapidem in confinio natum, non venire in actionem communi dividundo. T. 7. c. 595. A.
Finalis jurgii quæstio. T. 7. c. 471. E.
Fines possessionum interdum perturbantur, & permutantur possessorum arbitrio, & consensu. T. 4. c. 897. B.
Fines loci sepulcro destinati qui sint. T. 5. c. 926. C.
Fines in venditione fundi demonstrari an necesse sit, si non nominentur, vel adscribantur ad fines. T. 6. c. 519. D.
Fines fundi a venditore emptori an mostrandi sint. Tom. 7. c. 812. C. D.
Fines in venditione fundi demonstrari oportet. Tom. 7. c. 726. D.
Fines an possint demonstrari non nominato vicino. T. 7. c. 721. A.
Fines ubi nulli sunt, non esse judicium de finibus. Tom. 7. c. 478. E.
Fines sacri erant intra quinque pedes. T. 9. c. 1050. D.
Fines agrorum quam latitudinem habeant. T. 10. c. 570. E.
Fingere id necesse non est, ubi suppletione non est opus. Tom. 4. c. 159. E.
Fingitur aliquando possidere, qui possidere desiit. Tom. 6. c. 308. A.
Nunquam fingunt leges, quod rerum natura non fert. T. 9. c. 546. D.
Fini quadrantis a quonam fuerit dictum. T. 3. c. 702. D.
Fini peculii. Ibid. D.
Fini legitimæ usuræ. Ibid. D.
Fini relictæ pecuniæ. Ibid. E.
Fini virilis partis. Ibid. E.
Fini radicibus. Ibid. E.
Fini ansarum infimarum. Ibid. E.
De finibus regundis. T. 1. c. 377. E.
De finibus judicium non est, ubi nulli sunt. T. 7. c. 480. A.
De finibus non est actio communi dividundo, sed finium regundorum specialis. T. 7. c. 476. A.
In finibus intervalla observanda. T. 7. c. 483. E.
Finiri, & amitti quo differunt. T. 1. c. 971. B.
Finis judicati. T. 9. c. 66. C.
Finis usucapi non potest. Tom. 3. c. 253. B.
Finiti ad infinitum nulla est proportio. T. 4. c. 174. C.
Finitio fundi non est naturalis, sed positicia, & arbitraria. Tom. 4. c. 984. B.
Finito mandato obligatio non finitur. T. 4. c. 20. B.
Finito magistratu an in singulos sit actio in solidum. Tom. 4. c. 38. D.
Finium an sit usucapio, aut præscriptio. T. 3. c. 661. B.
Finium probationes sunt publica monumenta in agris sculpta. T. 4. c. 896. E.
Finium regundorum quæstio quomodo dirimenda. T. 6. c. 849. A.
De finium regundorum judicio, quo duo Abbates controvertebant inter se. T. 6. c. 914. E.
Finium regundorum duplex judicium. T. 6. c. 843. B.
Finium regundorum judicium manet, quamvis socii communi dividundo egerint, vel alienaverint fundum. Tom. 6. c. 42. C. D.
Finium regundorum actio. Vide Actio.

In

In finium causa probationes sumendas esse ex monumentis antiquis, & publicis. T. 7. c. 483. B. C.
In finium causa quædam intervalla, & spatia observanda esse. Ibid. E.
Finium controversia nuda an non pertineat ad venditorem. T. 7. c. 482. C.
Finium regundorum lis jurgium appellatur, non lis. Tom. 7. c. 471. D.
Finium vindicatio. T. 7. c. 224. D.
Finium regundorum judicium manet, quamvis socii communi dividundo egerint, vel fundum alienaverint. T. 7. c. 482. D.
Finium regundorum actio locum habet inter vicinos, id est, affines. T. 7. c. 469. C. D.
Finium regundorum actio in personam est, licèt per vindicationem rei est. T. 7. c. 471. B.
Finium regundorum actio redditur inter pauciores. Tom. 7. c. 490. D.
Finium regundorum actio datur inter volentes. T. 7. c. 484. D.
Finium regundorum actio est bonæ fidei. T. 7. c. 474. A.
Finium regundorum actio pertinet ad prædia rustica. T. 7. c. 475. C.
Finium regundorum actio perimitur spatio 30. annorum. Tom. 9. c. 1050. C. D.
Finium regundorum actio non tollitur præscriptione tricennali. T. 9. c. 1031. D.
Finium regundorum actio, & actio in rem in quo differunt. Tom. 9. c. 1298. E. & c. 1299. A.
Finium regundorum quæstio consistit intra quinque pedes. T. 9. c. 1050. D.
Finium regundorum actio habet petitiones personales, licèt rem vindicet. T. 10. c. 412. B.
Finium actio non perimitur præscriptione longi temporis, sed tantùm longissimi. T. 10. c. 624. B.
Finium regundorum actio. T. 10. c. 943. A.
Est mista in rem, & personam. Ibid. C. cohæret proprietatis controversiæ. Ibid. C.
Finiuntur agri terminis variè pro consuetudine regionum. T. 7. c. 476. B.
Firmare. Vide, Stipulari.
Firmare verbum, & ejus significatio. T. 9. c. 1250. E.
Fiscale jus privatorum pactis convelli non potest. Tom. 4. c. 22. A.
Fiscale officium an quis possit administrare in patria sua. T. 10. c. 854. E.
Fiscalem pecuniam qui subripuerit, ut puniendus. T. 1. c. 513. C.
Fiscalem causam an quis invitus cogatur deferre. T. 8. c. 442. A.
Fiscalem causam delatam qui deseruerit, an puniatur. Ibid. A.
Fiscalem causam, quam quis detulit, an invitus cogatur exsequi, & implere. Ibid. A.
Fiscalem rem an Senatores deferre possint. T. 8. c. 436. C.
Fiscales in rem actiones excludi præscriptione. T. 2. c. 645. C.
Fiscales rationes publicè interest non confundi, & stationes procuratorum Cæsaris. Tom. 4. c. 77. C.
Fiscales causas qui deferre non possint. T. 8. c. 436. E.
Fiscales fundi. Vide, Fundi.
Fiscales stationes. T. 9. c. 331. E. Vide, Stationes.
Fiscales causæ quænam sint. T. 10. c. 930. E. apud quos judices disceptentur. Ibid. c. 931. A.
Res fiscales ab omni periculo, & præstatione immunes sunt. T. 10. c. 1037. D.
De re fiscali, & de incapacibus heredibus. T. 7. c. 1183. A.
Fiscalia propriè Principis esse intelliguntur. T. 3. c. 450. B.
Fiscalia jura quænam sint. T. 2. c. 1325. C.
Fiscalia prædia. Vide, Prædia.
Fiscalia quænam propriè appellentur. T. 8. c. 941. C.
Fiscalia an sint propria Principis. T. 10. c. 848. C.
Fiscalibus pœnis præferri creditores. T. 2. c. 655. A.
In fiscalibus causis varia sunt placita Principum, & animi varii. T. 10. c. 367. B.
Fiscalibus causis sex tantùm menses erant præstituti. T. 10. c. 618. D.
A fiscalibus multum distant res Principis. T. 10. c. 728. D.
Fiscalis procurator quis esse nequit in ea provincia, ex qua est ortus. T. 1. c. 491. A.
Fiscalis lis intra sex menses terminanda, lis reipublicæ intra triennium. T. 3. c. 41. D.
Fiscalis auctio quæ, & quot requirit. T. 2. c. 652. D.
Fiscalis pœnæ persequutio postponitur creditoribus. Tom. 2. c. 655. B.
Fiscalis hastæ jus. T. 2. c. 650. C. D.
Fiscalis pœna est post creditores. T. 4. c. 1278. E.
Fiscalis causa de bonis vacantibus quid distet ab aliis fiscalibus causis. T. 4. c. 1374. B.
Fiscalis res. Vide, Res.
Fiscalis causa intra quot menses finienda sit. T. 6. c. 513. C.
Fiscalis causæ delatorem agere judicem infame est. T. 8. c. 436. C.
Fiscalis rei delator si desistat an, & quomodo puniatur. T. 8. c. 434. A.
Fiscalis rei delator si non probaverit, an puniatur. T. 8. c. 442. D. an mandator ejus puniatur. Ibid. D.
Fiscalis venditio. Vide, Venditio fiscalis.
Fiscalis lis intra quod tempus terminanda. T. 9. c. 130. C.
Fiscalis causa finiri debet intra sex menses post litem motam. T. 10. c. 734. B.
Fiscalium rerum cum privatis communium venditio. T. 2. c. 653. B.
Fiscalium exactores. T. 2. c. 649. B.
Fisci debitores non ex indice, vel exemplo, sed ex authentico conveniendi sunt. Tom. 1. c. 492. B.
Fisci appellatione quæ contineantur. T. 2. c. 641. C. & c. 642. A.
Fisci synomina. Ibid. A.
Fisci, & ærarii differentia hodie nulla. T. 3. c. 168. B.
Fisci, & privatorum creditorum differentia. T. 2. c. 1044. E.
Fisci solius est titulos alienis prædiis imponere. Tom. 2. c. 657. E.
Fisci melior conditio, quàm reipublicæ. T. 2. c. 651. E.
Fisci res sunt propriæ, & privatæ Principis. T. 1. c. 1127. C.
Fisci res usucapi non possunt. Ibid. C.
Fisci res peti non posse. Tom. 2. c. 667. A.
Fisci vectigalium conductorum immunitates. T. 2. c. 761. A.
Fisci debitores uti conveniendi. T. 2. c. 648. B. & seq.
Fisci justæ lites præscriptione temporis abolentur. Tom. 2. c. 645. C.
Fisci stationes. T. 3. c. 55. A.
Fisci jus. T. 1. c. 883. B.
Fisci privilegium. Tom. 1. c. 492. A.
De jure fisci Friderici constitutio. T. 2. c. 1325. A. B.
Fisci patronus. T. 2. c. 665. D.
Fisci advocatus quando, & a quo primùm institutus, & quod ejus officium. T. 1. c. 1089. A.
Fisci privilegium quale sit. Tom. 4. c. 1328. B.
Fisci conductor, & conductor vectigalium in quo differant. T. 4. c. 855. A.
Fisci quando sunt potiores creditores Chirographarii. T. 4. c. 1278. E.
Fisci favore quænam in locatione conductione observanda veniant. T. 5. c. 563. E.
Fisci privilegia quæ sunt. Tom. 6. c. 28. D. E. & c. 29. A. B. C.
Fisci nostri res an usucapi possit. T. 8. c. 949. A.
Fisci causam qui deferre prohibentur, an propriam deferre prohibeantur. T. 8. c. 438. A.
Fisci jus quale sit, & dicatur. T. 8. c. 393. A. in quibus consistat. Ibid. C.

BIU Cujas

Fiſci cauſa melior, quàm reipublicæ. T. 9. c. 130. C.
Fiſci privilegium eſſe inter creditores primum locum tenere. T. 9. c. 1132. A.
Fiſci privatæ ſubnotationes fidem non faciunt. Tom. 9. c. 1072. A.
Fiſci actionem hypothecariam non præferri antiquioribus actionibus hypothecariis. T. 9. c. 1133. C.
Fiſci actiones, & reipublicæ, publicæ ſunt, & certæ, & fidem faciunt. T. 9. c. 1071. E.
De jure fiſci leges moderatæ, & infinitæ. T. 9. c. 906. D.
Fiſci ſui quiſque eſt moderator, & arbiter. T. 10. c. 367. B.
Fiſci quod una ſtatio diſtraxit, non poteſt altera retrahere. Tom. 10. c. 645. C.
Fiſci debitor an poſſit fiſco cedere actionem ſuam adversùs debitorem ſuum. T. 10. c. 888. D.
Fiſci eſt publicum jus, aut quaſi publica perſona. T. 10. c. 1099. A.
Fiſci conventio alii prodeſſe poteſt, privati non poteſt. Ibid. A.
Fiſco præponitur is, qui prior eſt tempore in actione hypothecaria. T. 1. c. 492. A.
Fiſco ante condemnationem mortuorum bona non vendicari. T. 2. c. 647. D.
Fiſco vendicantur bona ejus, qui ſibi mortem conſcivit. Tom. 4. c. 1410. C.
An fiſco eripiente hereditatem heredi ſcripto, debeantur legata. T. 4. c. 417. E. quibus caſibus hereditas cum onere ſit caduca. Ibid. E.
Fiſco, vel reipublicæ non tam datur, quàm privatis. Tom. 4. c. 850. D.
An fiſco pœna debeatur ex contractu privati. T. 4. c. 882. A.
Fiſco an fraudi eſſe debeat alienatio bonorum a teſtatore prohibita. T. 7. c. 1084. C.
Fiſco bonis vindicatis, an is poſſit vendere res pignori obligatas. T. 8. c. 441. A.
Fiſco deferre jus alienum, quaſi ad eum pertineat, qui prohibeantur. T. 8. c. 436. A.
Fiſco ex quibus, & quot cauſis nuntietur aliquid ad eum pertinere. T. 8. c. 394. B. C. & ſeqq.
Fiſco quando vindicetur hereditas ejus, qui a familia occiſus eſſe dicitur. T. 8. c. 432. B.
Fiſco ſi caduca bona defuncti addicuntur, an in eum legatorum actio detur, Ibid. E.
Fiſco ſi nuntiet quis aliena bona, quam partem præmii loco ferat. T. 8. c. 433. A. ſi incapax ſe deferat, quam partem ferat. Ibid. A.
Fiſco quæ bona vindicantur, an in eum tranſeant abſque ullo onere. Tom. 8. c. 432. C. D.
uiſco ſiquis hereditatem detulerit tanquam indignis heredibus, quam partem ejus habebit. T. 8. c. 433. C.
Fiſco pars vigeſima hereditatum debebatur. T. 9. c. 793. D.
Fiſco deferuntur bona vacantia ut parenti omnium. T. 9. c. 906. D.
Fiſco debebatur legatorum vigeſima, ab extraneis relictorum. T. 9. c. 794. B.
Fiſco petente publica tributa, ſtipendia, annonas, compenſationem non objici. T. 9. c. 332. C. & c. 336. E.
Fiſco excepto, hereditariis creditoribus ne utiles quidem actiones dantur in emptorem. Tom. 10. c. 653. B.
Fiſco quæ ſunt damnoſa, an poſſint poſtulari a Principe. Tom. 10. c. 837. D.
A fiſco ſeparatur divina domus, ſeu ratio Cæſaris. T. 2. c. 164. B.
A fiſco qui emit, plenâ ſecuritate fruitur. T. 6. c. 29. C.
A fiſco qui emiſſet aliquid ante Zenonem, conveniri poterat intra quinquennium. T. 9. c. 40. E.
A fiſco hereditatem qui emerit conveniri poteſt a creditoribus hereditariis. T. 9. c. 41. A.
A fiſco qui emit, non poteſt conveniri a creditoribus hereditariis. T. 9. c. 40. D.
A fiſco qui emit, non ſemper eſt ſecurus. T. 10. c. 690. A. & c. 692. C. D.
Fiſco vendente hereditatem, actio decernitur in emptorem, non in fiſcum. T. 10. c. 692. C.
A fiſco ſeparatur domus Principis. T. 10. c. 931. D.
Fiſcum retractare, quod ſemel vendidit, æquitatis ratio non patitur. T. 2. c. 654. B.
In fiſcum quorum hominum bona coguntur. T. 1. c. 489. A.
Inter fiſcum, & heredem differentia quæ. T. 4. c. 964. A. Cujacius hanc differentiam partim admittit, & partim non admittit. Ibid. A.
Contra fiſcum in dubio melius eſt reſpondere. T. 4. c. 391. E.
Fiſcum non eſſe per omnia heredis loco. T. 4. c. 964. A.
Per fiſcum alicui hereditate ereptâ, quòd cædem defuncti inultam reliquerit, an ei ſaltem ea actio ſit reſtituenda, quæ aditione quidem confuſa eſt. T. 4. c. 1082. E.
In fiſcum non cadunt omnia, quæ indignis eripiuntur. T. 5. c. 1046. A.
Fiſcum ſucceſſorem vivus habet. T. 5. c. 490. D.
Contra fiſcum reſpondere æquum eſt in dubio. T. 6. c. 436. B.
In fiſcum cadunt plerumque tacita fideicommiſſa. T. 6. c. 443. A.
Fiſcum ſuum quomodo Principes appellent. T. 8. c. 393. D.
Fiſcum vocari, ſi nemo ſit bonorum poſſeſſor. T. 8. c. 206. A.
In fiſcum ſolent plerunque ab indignis legata, hereditateſque transferri. Tom. 7. c. 1232. B. vel in alias perſonas. Ibid. B.
In fiſcum non recidunt, quæ pro non ſcriptis habentur. T. 9. c. 883. E. & c. 884. A.
In fiſcum non cadit legatum, quod aufertur, ut indigno, ei, qui celarit teſtamentum in fraudem heredis. T. 9. c. 818. A. B.
Fiſcum habere compenſationem. T. 9. c. 331. E.
Fiſcum inter, & mulierem bona mariti perſequentem ſervatur ordo temporis. T. 10. c. 319. A.
In fiſcum plerumque tranſeunt, quæ indignis auferuntur. T. 10. c. 478. A.
Adversùs fiſcum an poſſit minor reſtitui. T. 10. c. 901. E.
Adversùs fiſcum an detur compenſatio. T. 10. c. 982. D.
Fiſcum an excludat ſubſtitutio. T. 10. c. 1132. E. & c. 1133. A.
Fiſcus ſemper eſt locuples. T. 2. c. 1023. B.
Fiſcus ſemper eſt ſolvendo. Tom. 2. c. 643. E.
Fiſcus hypothecam ſemper habet. T. 3. c. 41. C.
Fiſcus tacitam hypothecam habet. T. 2. c. 641. A.
Fiſcus cæteris præfertur creditoribus chirographariis, & antiquioribus, & omnibus privilegiariis. T. 1. c. 492. A.
Fiſcus quando ab inteſtato heres. T. 2. c. 658. C.
Fiſcus coheredibus, ſubſtitutiſque præfertur. T. 1. c. 1088. C.
Fiſcus octavo gradu ad ſucceſſionem vocatur. T. 2. c. 1023. A.
Fiſcus utiles habet actiones in debitores debitoris. T. 2. c. 649. D.
Fiſcus venditionem reſolvit, & emptori pretium reſtituit. T. 2. c. 643. E.
Fiſcus ſolidum invito ſocio vendere poteſt. T. 2. c. 653. C.
Ne fiſcus rem, quam vendidit, evincat. Ibid. D.
Fiſcus ex aliena calamitate lucrum non ferat. T. 2. c. 788. B.
Fiſcus pecuniam exigit ſemper, in qua ſunt poſitæ imperii vires. T. 2. c. 1044. E.
Fiſcus, & reſpublica in hypotheca differunt. T. 3. c. 41. C.
Fiſcus in actionibus perſonalibus rei perſecutoriis πρωτοπραξίαν habet, in pœnalibus non item. T. 2. c. 655. B.
Fiſcus in hypothecis habet jus commune, non proprium. T. 4. c. 1328. D.
Fiſcus eſt veluti ſucceſſor deportati cum oneribus. T. 4. c. 226. C.
Fiſcus quando privilegium exactionis habet. T. 4. c. 1278. D.
An fiſcus debeat præſtare prælegata heredi

BIU Cujas

heredi indigno relicta. T. 4. c. 418. B. quæ eſt natura prælegati. Ibid. C. ſi heredi auferatur hereditas ut indigno, quòd necem defuncti ultus non ſit, an prælegatum præſtabitur. Ibid. c. 419. A.
Fiſcus an poſſit prædium perſequi actione hypothecariâ, quaſi per donationem inutilem non ſoluto, vel peremptо pignore. Tom. 4. c. 1295. E.
Fiſcus an veniat in bona militis excluſis agnatis, & cognatis. T. 4. c. 1399. E.
Fiſcus in actione perſonali an primum locum obtineat inter omnes creditores chirographarios, etiam antiquiores. T. 4. c. 1278. C.
Fiſcus ſemper eſt ſolvendo, & locuples. T. 4. c. 1284. E.
Fiſcus ſemper habet jus pignoris, quomodo accipiendum eſt. T. 4. c. 1328. C.
Fiſcus ſi bona agnovit, eſt vice heredis. T. 4. c. 964. C.
Fiſcus ſuccedit in locum incapacis. T. 4. c. 1201. C.
Fiſcus tantùm aufert filio, qui non obtinet, quadrantem ut indigno. T. 4. c. 916. D.
Fiſcus eſt ſucceſſor indignorum, & ingratorum heredum. Tom. 4. c. 1085. D.
Fiſcus habet tacitam hypothecam in bonis debitoris. T. 4. c. 1277. B.
Fiſcus loco heredis eſt. T. 4. c. 994. A.
Fiſcus præfertur chirographariis creditoribus, etiam antiquioribus. T. 4. c. 1328. C.
Fiſcus, qui in jus privati ſuccedit, jure privati utitur. T. 4. c. 963. E.
Fiſcus nunquam ſatisdat, quia ſemper eſt locuples. T. 4. c. 1248. C.
Fiſcus ſemper eſt ſolvendo, & fidejuſſorem non dat. Tom. 4. c. 963. D.
Fiſcus eſt legitimus ſucceſſor omnium ſcelerum. T. 5. c. 478. C.
Fiſcus graviſſimus eſt exactor. T. 5. c. 764. D.
Fiſcus in univerſum jus deportati ſuccedit. T. 5. c. 624. D.
Fiſcus ex alieno naufragio, calamitate, aut infortunio lucrum facere non debet. T. 5. c. 539. D.
Fiſcus, ad quem bona teſtatoris pervenerunt, fortè ereptâ heredi hereditate quaſi indigno, actiones hereditarias, quaſi ſucceſſor excipere tenetur. T. 5. c. 163. E.
Fiſcus, & mulier, uter alteri in pignore præferatur. T. 5. c. 957. B.
Fiſcus ſi bona ob maximam, & mediam capitis deminutionem capta non defendat, mittitur creditor in poſſeſſionem eorum. T. 5. c. 158. C. D.
Fiſcus heredis vicem quando obtinet, legata, & fideicommiſſa præſtare debet. T. 6. c. 271. B. vice heredis ſufferre debet omnia onera hereditaria. Ibid. B.
Fiſcus in quo diſtat a privto, quia vendidit hereditatem. Tom. 6. c. 29. A.
Fiſcus ſtatim atque hereditatem vendidit, omnes res in bonis emptoris fieri, licèt traditio nondum ulla intervenerit. T. 6. c. 28. E.
Fiſcus cui heredi ſcripto bona eripere poteſt. T. 6. c. 187. E.
Fiſcus an ex ſuis contractibus ſemper habeat hypothecam tacitam in bonis debitorum. T. 6. c. 513. B.
Fiſcus venditionem, quam fecit, infringere, & reſcindere an poſſit intra certa tempora, alio majus offerente pretium. Ibid. B.
Fiſcus unus eſt ſemper. T. 7. c. 586. C.
Fiſcus non invidet legatariis, ſed heredibus. T. 7. c. 982. C.
Fiſcus vocatur ad ſucceſſionem in dubio cum onere legatorum, & fideicommiſſorum. T. 8. c. 170. E.
Fiſcus debet inquirere de capacitate, & incapacitate heredis. T. 8. c. 597. A.
Fiſcus an debeat præſtare legata, quæ non ſunt inducta. T. 8. c. 782. D.
Fiſcus invitatur ad ſucceſſionem deficientibus gradibus. Tom. 8. c. 162. E.
Fiſcus an admittat eum, qui litis causâ donat fiſco, in perniciem ſui adverſarii. T. 8. c. 441. D.
Fiſcus an admittatur, ſi nemo ſit, ad quem hereditas perveniat. T. 8. c. 15. A.
Fiſcus an habeat privilegium in hypotheca, & an præferatur creditori privato. T. 8. c. 445. E.
Fiſcus an habeat privilegium exactionis inter omnes creditores. T. 8. c. 439. C.
Fiſcus an habeat privilegium in exigenda pœna. Tom. 8. c. 435. D.
Fiſcus an pecuniam creditori a debitore ſolutam jure privilegii ſui auferre poſſit. T. 8. c. 439. C.
Fiſcus an præferatur creditoribus debitoris. Ibid. C.
Fiſcus an præferatur heredi incapaci. T. 8. c. 394. D. E.
Fiſcus an præferatur privatis creditoribus in hypotheca. T. 8. c. 445. E.
Fiſcus an præferatur heredi indigno. T. 8. c. 394. D. E.
Fiſcus ex quibus cauſis admittatur bona aliena capere. T. 8. c. 394. C. & ſeq.
Fiſcus revocans pecuniam creditori ſolutam, an poſſit etiam ejus pecuniæ uſuras a creditore repetere. T. 8. c. 440. B.
Fiſcus ſemper eſt hypothecarius, & tacitam hypothecam habet. T. 9. c. 1132. D.
Fiſcus exigit tributum, vel a conductore, vel ab emphytheuticario, vel a domino. T. 9. c. 421. D.
Fiſcus in tributorum causâ habet electionem cum debitore. T. 9. c. 1195. A.
Fiſcus ſemper cenſetur antiquior in hypotheca. T. 9. c. 367. C.
Fiſcus eſt creditor privilegiarius. T. 9. c. 1131. B.
Fiſcus in diverſis provinciis habet rerum ſuarum procuratores, & unaquæque procuratio *Statio* dicitur. T. 9. c. 332. A.
Fiſcus, & reſpublica in quo differunt. T. 9. c. 130. B. C. D.
Fiſcus ſemper habet tacitam hypothecam non tantùm ex cauſa tributorum ſuorum, ſed etiam ex cauſa contractuum ſuorum. T. 9. c. 1200. D. E.
Fiſcus hereditatem aufert heredi ſcripto criminali judicio. T. 9. c. 796. E.
Fiſcus in perſonalibus actionibus præfertur creditoribus antiquioribus chirographariis. Tom. 9. c. 388. B.
Fiſcus, inexcuſſo principali debitore, non agit ſtatim cum debitore debitoris. T. 9. c. 242. D.
Fiſcus electionem non habet, & ab eo exercendam priùs actionem perſonalem, quàm hypothecariam. Ibid. E.
Fiſcus poſtponendus decem perſonis, & quæ ſunt illæ decem perſonæ. T. 9. c. 453. E. & c. 454. A.
Fiſcus habet tacitam hypothecam in bonis debitoris; habet privilegium, quo anteponitur creditoribus chirographariis, etiam antiquioribus, & hypothecariis poſterioribus. T. 9. c. 130. D.
Fiſcus eſt ſucceſſor indignorum, & non tantùm ab indignis auferre dicitur, ſed etiam eripere. T. 9. c. 797. B.
Fiſcus qua præſcriptione repelli poteſt. T. 9. c. 1037. D.
Fiſcus an poſſit rem communem cum privato alienare, invito ſocio. T. 9. c. 387. D.
Fiſcus litigat gratis, nullas expenſas litis ſolvit. T. 9. c. 1088. D. E.
Fiſcus quando prædia levat tributis. T. 9. c. 417. C.
Fiſcus ſemper habet tacitam hypothecam. T. 10. c. 634. B.
Fiſcus tributa exigit, tam a domino, quàm ab emphytheuta. T. 10. c. 668. D.
Fiſcus in diverſis provinciis habet Procuratores rerum ſuarum, & dicitur unaquæque procuratio *Statio*. T. 10. c. 645. B.
Fiſcus eſt unicus, variæ ſunt Stationes fiſci. Ibid. C.
Fiſcus ſine reliquorum onere vendit. T. 10. c. 657. B.
Fiſcus ſi rem alienam vendiderit, emptor ſecurus erit. T. 10. c. 560. A.
Fiſcus non præfertur iis, qui tacitam hypothecam habent, multo minus iis, qui expreſſam. Ibid. B.
Ut fiſcus, ſic & civitas habet vectigalia.

BIU Cujas

galia. Tom. 10. c. 663. C.
Fiscus si vendiderit hereditatem quasi caducam, is, ad quem pertinet hereditas, an cum fisco, vel cum emptore agere debeat. T. 10. c. 692. D.
Fiscus est unus, sed variæ sunt fisci stationes. T. 10. c. 734. C.
Fiscus semper jus habet pignoris, & hypothecæ. T. 10. c. 737. D.
Fiscus an procurationem litis alienæ in perniciem privatorum possit suscipere. T. 10. c. 888. C.
Fiscus vendicat rem malè venditam, statim atque venditor ratam habuit, vel exclusus est præscriptione quinquennii. T. 10. c. 892. D.
Fiscus an sit absolutus ab onere præstandarum sportularum, si qua de re litiget. T. 10. c. 918. A.
Fiscus an semper habeat jus taciti pignoris. T. 10. c. 961. B.
Fiscus non condicitur. Tom. 10. c. 982. E.
Fiscus an possit vendere rem totam communem cum alio. T. 10. c. 1021. A. B.
Fiscus semper habet tacitam, & generalem hypothecam. T. 10. c. 1222. E.
Fistulas perpetuò positas ædificii esse, ad tempus positas ædificii non esse. T. 7. c. 783. B.
Fistulæ matrices. T. 2. c. 828. B.
Fistulæ meæ si ruptæ inundent parietem vicini, an is, & quomodo agere possit. T. 7. c. 463. A.
Fistulæ sub terram missæ an sint in rutis cæsis, vel pro parte ædium, & an emptorem sequantur. T. 7. c. 804. D.
Quidquid fit, ex die fit, & in diem. T. 4. c. 140. B.
Quæ non fiunt ritè propalam, fiunt ritè per consequentiam, & tacito intellectu. T. 4. c. 216. E.
Flagella an infamiam irrogent. T. 5. c. 752. E. & c. 753. A.
Flagella, & fustes in quo differunt. T. 5. c. 752. D.
Flagella in libero homine injuria est gravissima. T. 7. c. 126. E.
Flagellis cædere liberos homines an gravissima injuria sit. T. 5. c. 752. E.
Flagellis non cæduntur liberi homines, sed fustibus, sive virgis. T. 7. c. 126. E.
Flagriones servi appellati, & cur. Ibid. E.
Flamines diales in parentum potestate esse desinebant. T. 1. c. 317. A. B.
Flare est cudere, conflare est recudere, & dissolvere, vulgo *fondre*. T. 9. c. 1450. E. & c. 1451. A.
Flavius Priscus jurisconsultus celeberrimus. T. 1. c. 912. A.
Florentinæ Pandectæ. Vide, Pandectæ Florentinæ.
Florentinarum Pandectarum editio est divinum munus. T. 4. c. 1459. E.
Fluenta sunt decursus aquæ. T. 10. c. 730. C.
Fluere est proprium fluminis. T. 7. c. 406. A.
Flumen quid. T. 1. c. 851. B.
Flumen est usu publicum juris gentium. T. 3. c. 399. B.
Flumen jure civili publicum, ripa privata. T. 1. c. 61. A.
Flumen publicum nomen, aqua commune. T. 1. c. 59. C. D.
Flumen vivum. T. 3. c. 298. D.
Flumen hibernum. T. 1. 851. A.
Flumen est navis locus. T. 7. c. 324. C.
Flumen quid. T. 7. c. 406. A. & c. 424. C. D. in quo distat a Stillicidio. Ibid. c. 405. E.
Flumen si locum occupaverit, an ejus loci possessio amittatur. T. 8. c. 293. E.
Flumen avertere mutato alveo opere manufecto non licet, mutato naturali cursu fluminis. T. 9. c. 1055. B.
Fluminis publici an possit esse servitus. T. 8. c. 943. D.
In flumine publico nequid fiat. T. 1. c. 851. A. B. ipsius jura. Ibid. A.
In flumine publico cuilibet ædificare licet. Ibid. C.
In flumine ædificia publica populo cedunt. T. 1. c. 60. E.
De flumine publico, ripave ejus interdicto publico cavetur, de aqua pluvia arcenda actione privatâ. T. 5. c. 666. D.
Ex flumine publico unicuique permissum esse aquam haurire. T. 7. c. 437. E.
Flumine inundari aliud, demergi in flumen aliud. T. 8. c. 274. A. B.
Flumina torrentia. T. 1. c. 65. C.
Flumina navigabilia sunt regalia. T. 2. c. 1325. A.
Flumina quædam privata esse. T. 7. c. 443. A.
Flumina quid distent a stillicidiis. T. 7. c. 405. E.
Flumina an sint publici juris. T. 8. c. 928. E. c. 929. A. & c. 935. A.
Flumina uti dividantur. T. 8. c. 599. D.
Fluminum proprietas est populi. T. 1. c. 59. C.
Fluminum, riparum, portuum usus publicus est jure gentium, proprietas publica jure civili. T. 10. c. 1179. D.
In fluminibus jus piscandi est commune. T. 1. c. 1137. E.
Focaria nec est uxor, nec concubina. T. 4. c. 1495. A.
Focaria quid differt a concubina. Tom. 4. c. 801. D. quatuor olim erant conditiones, uxoris, concubinæ, focariæ, & meretricis. Ibid. c. 802. B.
Focaria. Vide, Concubina.
Focaria non est concubina, sed scortum. T. 9. c. 533. C.
Focariæ quænam sint. T. 1. c. 429. E.
Focariæ nomen non est honestum; T. 9. c. 533. D.
Focarii, qui in caupiona ministerium præbent, vel in stabulo, sunt coqui. T. 4. c. 801. C. D.
Focarii qui dicuntur. T. 9. c. 533. D.
Fodinas argenti, & auri etiam privatis possidere licere. T. 3. c. 442. A.
Fodrum quid sit. T. 2. c. 1319. B.
Fœciales qui, & quod eorum munus. T. 3. c. 299. D.
Fœderati erant sub optionibus. T. 9. c. 414. E. Vide, Optiones.
Fœmina propriè non est homo. T. 3. c. 152. E.
Fœmina absens an nubere possit. Tom. 1. c. 397. D. vir absens an uxorem ducere possit. Ibid. D.
Fœmina filii sui impuberis tutrix, aut curatrix esse nequit, nisi speciali concessione a Principe impetratâ. T. 4. c. 878. D.
Fœmina ex causa adulterii æquè punitur, ac masculus. T. 4. c. 813. B.
Fœmina suos heredes habere non potest. T. 5. c. 601. C.
Fœmina impari turpiùs se applicat, quàm vir. T. 5. c. 543. B. plus permissum est mari, quàm fœminæ. Ibid. A.
Fœmina genere virum nobilitare non potest. Ibid. B.
Fœmina citiùs pubescit, citiùs festinat ad vota. T. 6. c. 1076. E.
Fœmina nunquam habet suum heredem. T. 7. c. 172. A.
Fœmina an alii bonorum possessionem petere possit. T. 8. c. 18. C. an pro alio postulare possit. Ibid. C.
Fœminæ natura est obsequi, maris imperare. T. 4. c. 792. D.
Fœminæ vis non est vis vitalis. T. 9. c. 922. E.
In fœminam an compromitti possit. T. 3. c. 375. B.
Fœminam non excusat jus naturale, nec minorem 25. annis. T. 4. c. 503. C.
Fœminam pro fœmina, quàm pro viro ullo interdicere honestius est. T. 5. c. 447. C.
Fœminam ultra quadrantem heredem instituere non licet. T. 8. c. 576. A.
Fœminæ olim erant in perpetua tutela. T. 4. c. 309. A.
Fœminæ libertæ liberantur tutelâ patronorum jure quatuor liberorum ex lege Papia; quæ hoc jus non habebant, erant sub tutoribus. Ibid. A.
Fœminæ virilibus officiis non funguntur, nec obligationibus obstringuntur. T. 4. c. 269. D. quæ differentia inter mulierem, & minorem. Ibid. c. 270. B. C. ratio differentiæ, quæ est. Ibid. E. & c. 271. A.
Fœminæ. Vide, Mulieres.
Fœminæ quibus ex causis procuratores

tores exsiltere possint. T. 5. c. 115. C.
Fœminæ cur viripotentes dicantur, non puberes. T. 6. c. 1078. B.
Fœminæ possunt esse patronæ Ecclesiarum. T. 6. c. 1007. C.
Fœminæ an ex causa intercessionis, aut civiliter, aut naturaliter obligentur. T. 6. c. 593. A.
Fœminæ an possint pro alio agere, sed bonorum possessionem petere. T. 8. c. 11. B.
Fœminæ an possint pro se postulare, aut in rem suam mandatum suscipere. Ibid. A. an possint pro alio postulare, vel procuratoriam operam suscipere. Ibid. A.
Fœminæ cur a voluntariis officiis removeantur. Tom. 8. c. 739. D. cur judices esse non possint. Ibid. C.
Fœminæ, & pueri, qua ratione ab officiis publicis removeantur. T. 8. c. 740. A.
Fœminæ non possunt fungi officio argentariorum. Ibid. A.
Fœminæ non possunt intervenire pro alio. T. 8. c. 739. E. pro parentibus procuratrices esse possunt. Ibid. c. 740. C. publicis officiis fungi non possunt. Ibid. c. 739. B.
Fœminæ quando non possint esse tutrices. T. 8. c. 795. C.
Fœminæ omnes in perpetua tutela erant, cujuscumque ætatis, quoad marito convenissent in manum. T. 9. c. 559. A.
Fœminæ olim arrogari non poterant. T. 10. c. 383. A.
Fœminæ propter pudorem, & verecundiam sexus, non coguntur prodire in publicum. T. 10. c. 907. E.
Fœminæ sunt incapaces feudorum. T. 10. c. 1131. E.
Fœminarum conditio est deterior, quàm masculorum. T. 4. c. 792. D.
Fœminarum conditio in quibus causis melior esse videatur. Ibid. E.
Fœminarum deterior plerumque conditio, quàm masculorum. T. 6. c. 1062. D.
Fœminarum intercessiones Senatus-Consulto Vellejano improbantur, & consequenter liberantur prorsus, etiamsi pignora dedertin. T. 6. c. 593. A.
Fœminarum testimonia in plerisque causis hodie admitti. Tom. 8. c. 740. C.
Fœminarum silentium pro exheredatione est. T. 8. c. 36. A.
Fœminarum conditionem in multis articulis juris, sive particulis juris deteriorem esse, quàm masculorum. T. 9. c. 488. D. quando est melior. Ibid. D.
Fœminis non nocet juris error in compendiis. T. 4. c. 1430. E.
Fœminis competit jus patronatus. T. 6. c. 866. C.
Fœminis, & rusticis ignorantia juris an prosit, vel noceat. T. 7. c. 892. A.
Fœminis privilegia quædam personalia data non transire ad extraneos heredes, sed ad filios. T. 7. c. 1396. C.
Fœminis quibus casibus liceat ius ignorare. T. 7. c. 893. E.
Fœminis majoribus ætate facilè datur restitutio in integrum adversùs præscriptionem. T. 9. c. 1031. B.
Cum fœminis nulla erat olim comitiorum communio. T. 10. c. 383. B.
In fœminis citiùs completur vigor naturalis, citius senescunt, & citiùs moriuntur, quàm viri. T. 10. c. 677. D. E.
Fœminis hereditates, & legata quare coerceret lex Voconia. T. 10. c. 803. A.
Fœminis an liceat suscipere arbitrum. T. 10. c. 914. D.
Fœnea possessio. T. 2. c. 1046. A.
Fœnebrem pecuniam qui ex publicis rationibus sumpserit, in quadruplum tenetur. T. 2. c. 654. C. D.
Fœnebris pecunia quid sit. T. 10. c. 952. A.
De fœneranda pecunia pupillari. T. 9. c. 569. A. & seq.
Fœneratitia conventio an valeat. T. 10. c. 768. E.
Fœnerator, usuras immodicas exigens, tenebatur olim in quadruplum. T. 10. c. 627. B. Vide, Usuræ.
Fœneratoris manifesti testamentum quando nullum est, & quando convalescit. T. 4. c. 1035. D.
Fœneratores an nullum prædium possideant. T. 4. c. 854. A.
Fœneratores plerumque omne patrimonium in pecunia habent. Ibid. A.
Fœneratores plectebantur in quadruplum. T. 9. c. 211. A.
Fœneratores menstrui exactores. T. 9. c. 339. B.
Fœnore contracto eadem res non redditur. T. 7. c. 862. C.
Fœnum percipere quid sit. T. 7. c. 347. A.
Fœnus nauticum quid, & quomodo differat a mediterraneo. T. 1. c. 780. C.
Fœnus videtur esse locatio, & conductio. T. 3. c. 227. C.
Fœnus trajectitium qui exercent, iis usuræ etiam nudo pacto, pensandi periculi gratiâ, quod in se suscipiunt, debentur. T. 5. c. 45. E.
Fœnus aliud est, aliud mutuum. T. 7. c. 625. C.
Fœnus verbis contrahitur. Ibid. D.
Fœnus non contrahitur, nisi per stipulationem. T. 7. c. 335. D.
Fœnus nauticum quomodo contrahatur. T. 7. c. 865. C.
Fœnus an stipulatione, vel pacto constituatur. T. 7. c. 862. B.
Fœnus quale sit negotium. Ibid. C.
Fœnus qualis erat contractus, qualis conventio. T. 9. c. 337. D. E.
Fœnus nauticum. Tom. 9. c. 348. A.
Fœnus infligitur propter lucrum venditoris, etiamsi ejus non intersit. T. 9. c. 1076. C.
Fœnus non est usura, quæ propter moram infligitur. Ibid. C. D.
Fœnus quasi conductio est nummorum, & locatio. T. 9. c. 513. E.
Fœnus exercere non posse Præsides Provinciarum, vel Procuratores Cæsaris in Provinciis tempore sui officii. T. 9. c. 206. D. apparitores eorum possunt exercere fœnus. Ibid. E.
Fœnus nauticæ pecuniæ an habeat modum certum. Tom. 10. c. 983. A.
Fœtura auget equitium, seu gregem equorum. T. 5. c. 1199. A. non inest equorum legato. Ibid. A.
Fœtum ventris esse partem, T. 1. c. 1020. A.
An idem in fœtu servandum, quod in partu, cum de partu furtivo apud emptorem bonæ fidei edito agitur. T. 10. c. 99. D. E.
Fœtus in utero nondum est homo, vel animal. T. 1. c. 1019. E.
Fœtus an a partu separetur. T. 1. c. 1122. D.
Fœtus, lactis, & lanæ eadem ratio. T. 1. c. 1114. D.
Fœtus apud furem conceptos, & apud bonæ fidei emptorem editos, usucapi posse. T. 3. c. 439. D. E.
Fœtus ex equis, & equitio legati editi quando debentur. T. 4. c. 132. E.
Fœtus, aut fructus perceptio an plenum jus tribuat. T. 5. c. 729. A.
Fœtus, & partus furtivi bonæ, & malæ fidei possessor distinctionem facit. T. 5. c. 728. C. D.
Fœtus pecorum, & pensiones prædiorum sunt in fructu. T. 5. c. 425. B.
Fœtus est in fructu, partus non est in fructu. T. 5. c. 728. B.
Fœtus est in usufructu. Tom. 7. c. 1223. A.
Fœtus non desinunt esse fructuarii, nisi ex ipsis suppleverit. T. 8. c. 747. D.
Fœtus pecorum cur fiant fructuarii. Ibid. C.
Fœtus pecorum communes inter dominum, & pastorem, & de divisione eorum. T. 9. c. 62. C. & seqq.
Fœtus in commune percipiendi qui. Ibid. C. & seqq.
Fœtus furtivus, quia in fructu est, statim adquiritur bonæ fidei emptori, & furtivus esse desinit. T. 10. c. 100. A.
Follem Senatorium inter, & glebam Senatoriam nihil interesse puto. T. 2. c. 892. D.

BIU Cujas

Fons quid a puteo differat. T. 3. c. 298. C.
Fontium publicorum jus. T. 2. c. 831. A. B.
Furare medullam arboris ſterilis, & in eam fœcundæ calamum immittere. T. 3. c. 323. E.
Forenſia acta. T. 9. c. 8. B.
Foricarii quinam appellentur. T. 3. c. 657. B.
Foricæ culinæ. Ibid. B.
Forma, & qualitas non idem. T. 1. c. 1331. C.
Forma aquæductus. T. 2. c. 828. C.
Forma, & lex idem. T. 1. c. 1197. E.
Omnis forma materiæ advenit in ipſa generatione. T. 4. c. 768. E.
Forma, quæ nummis imprimitur, quid denotat. T. 5. c. 498. C.
Forma perpetua quid. T. 9. c. 301. C.
Formandi vis. T. 9. c. 80. B. in quibus judiciis locum habeat. Ibid. C.
Formare quid. T. 9. c. 59. D.
Formare actionem. Tom. 9. c. 80. B.
Formare pacta. T. 9. c. 46. A.
Formariage quid. Tom. 9. c. 617. D.
Format contractum pactio. T. 9. c. 41. D.
Formatæ epiſtolæ nomen unde ductum. T. 6. c. 982. C.
Formæ agrorum aſſignatorum in æneis tabulis inſcribebantur. T. 7. c. 481. B.
Formula actionis ex empto. T. 1. c. 213. D.
Formula actionis commodati quænam eſſe debeat. T. 3. c. 676. E.
Formula inepta, & obſcura propoſita in judicio, ipſa actio inutilis exſiſtit. T. 5. c. 100. B.
Formula jurisjurandi præſtandi ab Epiſcopis. T. 6. c. 890. E.
Formula conditionis quæ. T. 7. c. 638. C.
Formula emptionis, *uti optimus maximus eſt*, quid ſignificet. Tom. 7. c. 718. A.
Formula *amplius non peti, amplius non agi*. T. 8. c. 493. C.
Formula *quanto amplius legatorum nomine ceperis, quam lege Papia licebit, reddi*. Ibid. E.
Formula *frui licere*. T. 8. c. 617. B.
Formula *quod te dare facere oportet*. T. 8. c. 511. A.
Formula *ut pronuntient videri feciſſe*. T. 8. c. 527. B.
Formulam, non actionem dicebant veteres. T. 9. c. 1138. E.
Formularia judicia. T. 4. c. 1447. E.
Formulæ actionum undenam ſumantur. T. 3. c. 677. A.
Formulæ non obſervantur in judiciis extraordinariis. T. 4. c. 1447. C.
Formulæ judicatum ſolvi, de judicato faciendo, & de re defendenda ubi habeantur. Tom. 5. c. 105. B.
Formulæ an ſint actiones. T. 8. c. 1100. E. a quo, & in quibus ſublatæ. Ibid. c. 1101. B.
Formulæ juris a quo primùm e medio ſublatæ. T. 8. c. 994. A.
Formulæ actionum ſublatæ a Conſtantino. T. 9. c. 1138. E.
Formulæ in extraordinariis judiciis ante Conſtantinum non obſervabantur. T. 9. c. 1139. A.
Formulæ ſtipulationis ſublatæ. T. 9. c. 1138. E.
Formulas juris hodie non obſervari in judiciis exercendis. Tom. 9. c. 1142. D.
Fornix eſt Cameræ ſpecies. T. 7. c. 418. E.
Fornix quid. Ibid. E. ſpecies Cameræ. Ibid. E.
Fortuiti caſus creditori an imputentur. T. 4. c. 1315. D.
Fortuitus caſus. Vide, Caſus fortuitus.
Fortuitus caſus quis dicitur. T. 9. c. 406. D. Vide, Caſus.
Fortuna aliquando judex optionis. T. 1. c. 132. E.
Fortuna inopinata in legatis. T. 4. c. 1074. D.
Fortunæ muliebri templum ædificatum, dedicatum que fuit. T. 3. c. 348. E.
Forentia, & publica idem ſunt. T. 10. c. 639. A.
Fori, vel excuſationis privilegium quando vires ſuas exercet. T. 4. c. 1028. A.
Fori Eccleſiaſtici eſt natalium queſtio. T. 6. c. 813. E.
Fori incompetentis præſcriptio ſi fideicommiſſum alibi petatur, quàm quo oportet, quibus caſibus ceſſet. T. 7. c. 152. A.
Fori alterius quibus modis quis fieri poſſit. T. 7. c. 98. D.
Fori præſcriptio quando apponi debet. T. 7. c. 131. D.
Fori privilegium qui habeant. T. 7, c. 137. D.
Fori privilegio uti tantùm licet eo, quod quis initio litis habet. T. 7. c. 98. D.
Fori præſcriptio quando objici debet. Vide, Præſcriptio fori.
Fori exceptio. Vide, Exceptio fori.
Fori præſcriptio, Vide, Præſcriptio fori.
Foro cedere quid ſit. T. 5. c. 40. B.
Pro foro competenti eſt Provincia, in qua quis deliquit. T. 2. c. 1110. C.
Foro eodem utitur uxor cum marito. T. 9. c. 440. E.
Foro in unoquoque certus olim advocatorum numerus. T. 10. c. 880. A.
E foro competenti ad forum incompetens quo caſu, neque ex Principis reſcripto, quis non poſſit trahi. T. 10. c. 925. D. E.
Forum rei competens ſequitur actor. T. 3. c. 329. B.
Forum incompetentis declinatur propoſitâ præſcriptione fori. T. 2. c. 1100. C.
Forum propriè eſt cauſarum civilium. T. 1. c. 500. E. & c. 569. A.
Forum quid. T. 2. c. 154. B.
Forum ſortiri ſolemus ratione contractus, vel quaſi contractus, vel delicti. T. 4. c. 923. E.
Forum ſortimur ratione criminis. T. 4. c. 1402. C.
Forum non facit mercatorem. T. 5. c. 431. B.
Forum incompetens quando exſiſtat. T. 5. c. 750. E.
Forum quomodo ſortiamur. Ibid. E.
Forum competens quid. Tom. 6. c. 781. C.
Forum veſtibulum ſepulcri ex 12. Tabulis. T. 6. c. 632. D.
Forum incompetens ex conſenſu partium fit competens. T. 7. c. 70. A.
Forum mutare an poſſit in jus vocatus. T. 7. c. 137. E.
Forum mutari non poteſt lite conteſtatâ. T. 7. c. 137. D.
Forum revocare quid ſit, & qui illud, & quando poſſint. T. 7. c. 131. B.
Forum revocare aliud eſt, aliud revocare domum. Ibid. B.
Forum viri quando uxor ſequatur. T. 7. c. 70. C.
Forum an revocare quis poſſit, ſi lite conteſtatâ fiat alterius fori. T. 7. c. 137. D.
Forum incompetens an quis invitus ſequi cogatur. Tom. 7. c. 70. A.
Forum, & forenſes actiones quæ. T. 8. c. 1045. E.
Forum nos ſortiri delicti, vel contractus ratione. Tom. 8. c. 348. E.
Forum, nec domicilium mutat deſponſa, antequam contraxerit nuptias. T. 9. c. 432. D. E.
Forum domicilii ſui quiſque ſequitur. T. 9. c. 1023. C.
Forum an poſſit mutare qui in jus vocatus eſt, nedum litem conteſtatus obveniente militiâ. T. 10. c. 388. D.
Forum revocare quid ſit. T. 10. c. 398. B.
Ad forum incompetens qui vocatur, invocat competens. Ibid. C.
Forum revocant, qui ratione militiæ, dignitatis, ſacerdotii, non niſi certum forum agnoſcunt. T. 10. c. 399. D.
Forum locus eſt, in quo exercentur judicia. T. 10. c. 620. C.
Forum, & juriſdictio ſunt ſolius magiſtratus. T. 10. c. 924. D.
Forum quid ſit. Ibid. E.
Forum, judiciumve quodnam in quaque cauſa ſit competens. T. 10. c. 926. B. C.

BIU Cujas

Forum competens in criminali causa est locus, ubi crimen admissum est. Ibid. B.
Forum possessoris sequitur dominus possessionis. T. 10. c. 927. C.
De fossa factitia an agi possit. T. 5. c. 665. E.
Fossarii qui sint, & eorum munus. T. 2. c. 1092. C.
Fossata. Vide, Sedeta.
Fosse agrorum propriæ sunt, aut finales. T. 5. c. 663. A.
Fovencularium, & ansarium sunt impositiones urbis Romæ. T. 10. c. 663. A.
Fouler la vendenge, cogere vindemiam. T. 7. c. 347. A.
Fraiz des criées sont les premiers payez. T. 9. c. 783. E.
Franc aleu. T. 9. c. 420. D.
Franci cur Salii dicti. T. 2. c. 1186. D. E.
Franci Salii dicti. T. 9. c. 420. E.
Francia a nullo haberi dicitur in feudum. T. 2. c. 1188. B.
Franciscus Connanus reprehenditur a Cujacio dicente, Connanum ipsum virum esse doctissimum, sed non juris. T. 4. c. 270. E.
Frater fratri non succedit in feudo. T. 2. c. 1250. B. & c. 1310. B.
Frater agnatus, seu consanguineus excludit matrem, mater fratrem cognatum. T. 4. c. 358. E.
Frater contumax oblatâ cautione pristinum jus recipere potest. T. 4. c. 92. E.
Frater non est suus, & est tamen agnatus. T. 4. c. 781. C. nepos, si filius præcedat, non est suus, sed est agnatus. Ibid. C. agnatus, vel est in transversa linea, vel indirecta. Ibid. D. cur liberi defuncti excludant parentes defuncti. Ibid. B. C.
Frater, & extraneus an differant quoad successionem. Tom. 4. c. 86. C.
Frater consanguineus in successione intestati fratris consanguinei omnino præfertur matri defuncti. T. 5. c. 628. E.
Frater consanguineus jure civili an præferatur matri ab intestato. T. 6. c. 569. A.
An frater superstes ab extraneo coherede suo quadrantem jure fideicommissi petere possit. T. 6. c. 615. E.
Frater an possit queri de inofficioso testamento fratris impuberis. T. 7. c. 178. B. C.
Frater si rogatus sit fratri restituere partem hereditatis post mortem suam, & is fratrem instituerit adjecto coherede, an ideo minùs frater institutus possit petere fideicommissum. Tom. 7. c. 1087. C.
Frater consanguineus est agnatus. T. 8. c. 188. C.
Frater meus quomodo mihi cognatus est, & agnatus. T. 8. c. 745. B.
Frater an præferatur matri in successione fraterna. T. 8. c. 126. B.
Frater an fratris testamentum pupillare inofficiosum queri possit. T. 7. c. 902. E.
Frater præteritus an cum fatre scripto admittatur ad bonorum possessionem contra tabulas. T. 8. c. 33. B.
Frater patruelis quis dicitur. T. 9. c. 446. E.
Frater fratrem magni, & capitalis criminis jure publico reum facere non potest. T. 9. c. 374. A.
Quod frater fratri debet, patri adquiritur, in cujus ambo sunt potestate. T. 10. c. 285. C.
Frater, qui a fratre pecuniam peculiarem, mutuatus est, si nihil habuerit in peculio, & post mortem patris fratri pecuniam solverit per errorem, an eam pecuniam condicat pro parte, qua patri heres exstitit. T. 10. c. 292. B.
Frater liberti ab intestato, & sine liberis mortui, jure veteri, & novo an excludebat patronum, vel excludebatur a patrono. T. 10. c. 361. E.
Frater fratri an sit semper fiduciarius tutor. T. 10. c. 434. C.
Frater communis quis sit. T. 10. c. 501. D.
Frater an possit queri de inofficioso testamento fratris. T. 10. c. 934. A.
Fraternitatis nomine quid significetur. T. 10. c. 994. B.
Fratria est uxor fratris. Tom. 3. c. 149. D.
Fratris nomen ut accipitur in jure. T. 3. c. 316. D.
De fratris filiorum successione. T. 2. c. 1149. B.
Fratris uxor dicitur fratria. T. 4. c. 976. A.
Fratris factum fratri an nocere possit. T. 5. c. 631. B.
Fratris adoptio an valeat. Tom. 8. c. 912. D.
Cum fratris uxore an sit connubium. T. 9. c. 447. B.
Fratri, qui de inofficioso matris testamento egerit, an frater, qui non obtinuit, aut non egit, concurrat. T. 7. c. 199. A. & seq.
Fratri exheredato an detur bonorum possessio contra tabulas per fratrem præteritum. Tom. 8. c. 33. B.
Fratri mortuo frater heres si moriatur, dum deliberat de adeunda hereditate fraterna, an ejus filius ad hanc hereditatem admittatur quasi legitimus, vel quasi agnatus. Tom. 10. c. 783. A. B.
Fratri, substituto a patre alteri fratri, an dabitur annus, vel centum dies ad deliberandum. T. 10. c. 784. D.
Fratri consorti an in communi, cademque causa prosit restitutio in integrum. T. 10. c. 897. A.
Fratrimonii verbo quænam significentur. T. 6. c. 520. E.
Fratrimonium pro bonis fraternis. T. 1. c. 58. C. & T. 2. c. 437. B.
Fratrimonium, idest, bona fraterna. T. 6. c. 520. E. & T. 9. c. 927. E.
Fratrem etiam incertum quodammodo videri posse auctor asserit. T. 5. c. 88. A.
Fratrem per adoptionem facere nemo potest, nec sororem. T. 6. c. 1112. D.
Fratrem & natura, & adoptio facit. T. 9. c. 270. E.
Fratrem fratri teneri in id tantùm, quod facere potest, si frater cum fratre agat. T. 9. c. 362. E.
Fratrem appellat judex major minorem judicem, minor majorem nequaquam. T. 10. c. 864. B.
A fratre meo rem ex pecunia, quam ei credidi, sibi comparatam, non propterea esse mihi tacitè pignori obligatam nomine crediti. T. 9. c. 1196. A.
Fratres inter se a matre profectam dotem, vel donationem propter nuptias conferunt. T. 3. c. 79. C.
Fratres olim præferebantur parentibus. T. 2. c. 1142. B.
Fratres consortes qui sint. T. 1. c. 1021. B.
Fratres arvales. T. 3. c. 299. C. D.
Fratres germani, & consanguinei qui dicantur, & quomodo differant. T. 5. c. 544. D. E.
Fratres nostri quinam sint, & quinam tantùm esse existimentur. T. 5. c. 88. A.
Fratres cum sint duo, & uterque exheredatus extraneo scripto, si unus ex fratribus adversus extraneum agat, & in totum testamentum rescindat, an rescindatur, & pupillaris substitutio. Tom. 7. c. 902. E. & c. 903. A.
Fratres ex eadem matre nobis esse cariores, quàm matre diversos. T. 7. c. 119. E.
Fratres an conferant dotem, vel donationem propter nuptias a patre, vel matre profectam. T. 8. c. 90. C.
Fratres simul succedentes matri an conferant invicem donationes simplices a matre. T. 8. c. 91. A. B.
Fratres capite minuti non sunt consanguinei, nec etiam fratres uterini, & cur. T. 8. c. 184. A.
Fratres germani sunt consanguinei, & sorores germanæ. Ibid. A. B.
Inter fratres qui gradus observentur. T. 8. c. 217. B.
Fratres in jure consanguinei dicuntur. T. 9. c. 1147. B.
An fratres excludant matrem jure veteri. T. 9. c. 458. C. an jure novo succedat cum fratribus. Ibid. C.
Fratres invicem tenentur in id, quod facere possunt. Tom. 10. c. 440. A.

BIU Cujas

Fratres vulgò quæsiti inter se sunt cognati. T. 10. c. 779. E.
Fratrueles qui sint. Tom. 3. c. 149. C. & Tom. 10. c. 502. A.
Fratrum appellatio, quodammodo meat usque ad 6. gradum. T. 3. c. 149. C.
Fratrum varia genera. Ibid. A.
Fratrum multiplex differentia. T. 2. c. 1121. D. & seq.
Fratrum soli filii suos patres repræsentant. T. 2. c. 1143. A.
Fratrum appellatione an etiam sorores contineantur. Tom. 6. c. 744. B.
De fraudati vectigalis crimine quid statuit Papinianus. T. 4. c. 1368. B.
Fraudationis creditorum causâ quæ actio competat. Tom. 5. c. 787. A. B.
Fraudator, cujus bona distracta sunt, quod habeat privilegium. T. 8. c. 699. E. & c. 700. A.
Fraudatoris definitio. T. 3. c. 332. D.
Fraudatori ex antegesto nulla est actio. T. 3. c. 333. B.
Fraudatorium interdictum. Vide, Interdictum fraudatorium.
Non fraudatus eo, quod habet, non videtur quis; nec etiam fraudatus eo, quod non habet. T. 4. c. 795. B.
Fraudatorium interdictum quodnam dicatur. T. 8. c. 1107. E. & c. 1108. A.
Fraus an sine dolo esse possit. T. 1. c. 928. E.
Fraus in pretio emptionem an infirmet. T. 1. c. 1186. E.
Fraus abesse non debet, dolus abesse debet. T. 2. c. 1132. B.
Fraus, idest collusio. T. 2. c. 643. C.
Fraus immodica, quam in vendendo perpessus est venditor, emendatur, non etiam ea, quam perpessus est emptor. T. 3. c. 683. E.
Fraus commento adoptionis admitti non debet. Tom. 4. c. 856. B.
Fraus non fit legi Falcidiæ, sed heredi, si jus suum diminuat. T. 4. c. 1219. E.
Fraus, & circumscriptio in contractibus, ultra dimidiam justi pretii, aut mercedis fieri non debet. T. 5. c. 523. A.
Fraus, & dolus quomodo, & unde exsistant. T. 5. c. 480. E.
Fraus, & dolus quomodo differant. Ibid. E.
Fraus in contractibus, si non sit immodica, concessa est. T. 5. c. 523. A.
Fraus non fit legi Falcidiæ, si heres suum deminuit, aut eâ non utatur. T. 5. c. 511. C.
Fraus, quæ dolum habet, non permittitur. T. 8. c. 802. B.
Fraus pro pœna an accipiatur, Tom. 8. c. 585. D. E.
Fraus a pœna distinguitur. Ibid. D.
Fraus quid. T. 8. c. 801. E. & c. 864. D.
Fraus etiamsi non superet dimidiam justi pretii, minor succurritur restitutione in integrum. T. 9. c. 374. C.
Fraus tutoris, vel curatoris vitio venit. T. 9. c. 584. A.
Fraus semper excepta videtur ex generali transactione. Tom. 10. c. 613. A.
Fraudis, ac doli differentia. T. 1. c. 1259. C.
Fraudis suspicio in votorum festinatione, an in nuptiis contrahendis interveniat. Tom. 4. c. 856. C.
Fraudis suspicio num cesset in nepote suscepto in adoptiva familia ex adoptivo filio. Ibid. B.
Fraudis conscii invicem non agunt. T. 6. c. 10. C.
Fraudis interpretatio quomodo in jure civili consideretur. Tom. 8. c. 801. E.
Fraudem patris coargui non est honestum, ne post mortem quidem. T. 1. c. 710. A.
In fraudem filiorum, vel parentum ad alienata revocanda jure nulla actio competit. Tom. 4. c. 379. D.
In fraudem creditorum ad alienata revocanda competit Pauliana. Ibid. C.
In fraudem creditorum data libertas ipso jure irrita est. Tom. 4. c. 1372. B.
In fraudem alterius quo casu quis consilium mutare possit. T. 4. c. 90. C.
In fraudem creditorum alienata revocantur actione Paulianâ. T. 6. c. 181. D.
In fraudem patroni alienata revocantur actione Fabianâ. Ibid. D.
In fraudem creditorum libertates an dentur. Tom. 6. c. 421. E. & c. 422. A.
In fraudem creditorum alienationes factæ an valeant. Tom. 6. c. 421. E.
In fraudem patronorum alienata actione Calvisianâ, vel Fabianâ an revocentur. Tom. 8. c. 208. B.
In fraudem liberorum, & parentum alienata an revocentur. Ibid. B.
Si in fraudem patroni a liberis alienatio facta est. T. 9. c. 639. E. & c. 640. A. & seq.
In fraudem creditorum an manumittatur. T. 9. c. 965. E. & c. 966. A. & seq.
In fraudem alienata an revocari debeant. T. 9. c. 1135. A. & seq.
In fraudem creditorum libertates datæ an valeant. Tom. 8. c. 801. E.
Fraudum consuetudo malâ fide possessionis præsumptionem inducit. T. 2. c. 646. A.
Fritillus ludi species. Tom. 1. c. 757. D.
Frivola. Vide, Vasa vilia.
Frivola quænam sint. T. 10. c. 428. D.
Frivolaria noxia, Frivolaria rixa. T. 4. c. 994. B.
Frivolum (inquit Isidorus) est velut quassæ, & fluxæ mentis non stabile dissidium. Tom. 4. c. 1436. B. C.
Friusculum unde deductum. T. 4. c. 994. B.
Friusculum, jurgium, & dissidium conjugum divortium non facit. T. 5. c. 556. D. E.
Frons Genio consecrata. Tom. 1. c. 1152. A.
Frons hæreticorum non est frons. T. 10. c. 825. B.
Fructiferum quidquid est, an sit & fructuosum. Tom. 10. c. 106. C.
Fructuaria stipulatio. T. 5. c. 592. A. & c. 863. B. C. Vide, Stipulatio fructuaria.
Fructuaria cautio. T. 5. c. 592. A. & c. 863. B. C.
Fructuaria cautio, quæ proprietatis domino datur ex edicto Prætoris. Vide, Cautio fructuaria.
Fructuaria in area si proprietarius ædificium posuit, an actio competat. T. 7. c. 461. E. & c. 462. A.
Fructuaria mater bonorum, quæ habuit a priore marito, liberis satisfdat de rebus mobilibus. T. 9. c. 470. A. & seq.
Fructuarias ædes si proprietarius deposuerit, vel incenderit, qua actione teneatur. Tom. 7. c. 462. B.
Fructuarius, ac dominus quo pacto sibi invicem obstant. Tom. 1. c. 62. C.
Fructuarius pro domino in multis causis habetur. Tom. 1. c. 1332. C.
Fructuarius tueri, & reficere id, quod accepit, potest, nihil autem novi facere. Tom. 3. c. 21. D.
Fructuarius esse in possessione dicitur, non possidere. T. 3. c. 243. C.
Fructuarius in quibus distat a domino. Tom. 4. c. 293. D.
Fructuarius an possit usumfructum pignori dare. T. 4. c. 1329. E. & c. 1330. A. in usu nihil est corporis, quod capi possit; in usufructu est commodum fructuum, qui corporales sunt. Ibid. c. 1330. A.
Fructuarius proprietario de vitio operis, quod ædificat, forte cavet. T. 5. c. 647. D. E.
Fructuarius quam diligentiam, & custodiam præstare debet. T. 5. c. 863. C.

BIU Cujas

Fructuarius custodiam præstare debet. Ibid. B. C.
Fructuarius quomodo cavere debeat. T. 5. c. 641. B.
Fructuarius an possit conveniri noxali judicio ex noxa servi fructuarii. T. 5. c. 255. B.
Fructuarius, ut a refectione, sic & ab agricultura prohiberi a nemine potest. Tom. 5. c. 647. A.
Fructuarius si proprietario quid de vitio fundi præstiterit, qua commoditate propter refusionem a proprietario ei debitam uti possit. T. 5. c. 641. D.
Fructuarius potest commodum fundi, & perceptionem fructuum in solidum, vel pro parte uxori dotalitii nomine concedere. T. 6. c. 1148. D. E. sed morte fructuarii finito usufructu etiam dotalitium finitur. Ibid. E.
Fructuarius, qui non utitur usufructu per modum, & tempus, usumfructum amittit. T. 6. c. 35. D.
Fructuarius usumfructum vindicare potest, non servitutem ipsam. T. 6. c. 36. B.
Fructuarius adversùs vicinum agit confessoriâ, vel negatoriâ actione. T. 6. c. 334. D.
Fructuarius in percipiendis fructibus non tantum jus habet, quàm bonæ fidei possessor. T. 6. c. 33. C.
Fructuarius usumfructum per servum fructuarium adquirit ex duabus tantùm causis, ex re sua, & ex operis servi. T. 6. c. 122. D.
Fructuarius servi quando de peculio agere potest cum proprietario. T. 6. c. 68. E.
Fructuarius. Vide, Usuarius.
Fructuarius servi. Vide, Proprietarius servi.
Fructuarius servus in quo differat a servo communi. T. 6. c. 309 D.
Fructuarius an habeat novi operis nuntiationem, item an vindicationem servitutum habeat. T. 7. c. 401. E.
Fructuarius an ædes exornare possit. T. 7. c. 391. B. an tectorium inducere possit. Ibid. B.
Fructuarius an cogatur stare locationi a testatore factæ. Tom. 7. c. 1407. E.
Fructuarius an domino ædificanti possit nuntiare novum opus. T. 7. c. 461. D.
Fructuarius an habeat interdictum de itinere, actuque privato. T. 7. c. 452. A.
Fructuarius an jure colonum expellere possit. Tom. 7. c. 1087. A.
Fructuarius an possit habere iter ad fundum fructuarium, & an illud iter sit servitus. T. 7. c. 451. E. & c. 452. A.
Fructuarius an possit prohiberi in fundo habitare. T. 7. c. 1385. A.
Fructuarius apud quem experiri potest. T. 7. c. 290. B. C.
Fructuarius an possit proprietario nuntiare novum opus. Tom. 7. c. 458. C.
Fructuarius an possit usumfructum vindicare, si dominus ædificaverit in area fructuaria. T. 7. c. 461. E.
Fructuarius an vindicationem fundi habeat. T. 7. c. 402. B. item ususfructus. Ibid. B.
Fructuarius proprietario quomodo cavere debeat. Tom. 7. c. 1322. A.
Fructuarius si nuntiaverit vicino novum opus, an remissio valeat. T. 7. c. 402. D.
Fructuarius non possidet. Tom. 7. c. 290. A.
Fructuarius interdum habet jus fructuarii, sed non commoda. T. 8. c. 151. E.
Fructuarius qualem se gerat in sylva cædua. T. 8. c. 513. D.
Fructuarius videtur naturaliter possidere. T. 8. c. 271. E. usumfructum quasi possidet. Ibid. E.
Fructuarius non potest vendere, vendenti autem potest consentire. T. 8. c. 757. C.
Fructuarius pater bonorum, quæ habuit a priore uxore, an satisdet liberis. T. 9. c. 470. E.
Fructuarius, ad quem pertinet pignoris ususfructus, usucapto pignore an amittat usumfructum. T. 9. c. 1191. A. B.
Fructuarius obligare usumfructum pignori potest, & alienare. T. 9. c. 464. C.
Fructuarius an naturaliter possideat jus utendi fruendi. T. 9. c. 1007. D.
Fructuarius non potest servum manumittere, in quo habet usumfructum. T. 9. c. 512. C. maritus potest manumittere servum dotalem, si sit solvendo. Ibid. C.
Fructuarius vicino an possit novum opus nuntiare. Tom. 10. c. 260. A. B.
Fructuarius promissor si plures heredes reliquerit, uno ex heredibus non restituente id, quod superest ex fructibus, an cæteri teneantur in solidum. Tom. 10. c. 528. A.
Fructuarius an ab eo, cui legavit usumfructum mortis causâ fideicommissum relinquere possit. T. 10. c. 1053. D.
Fructuarius an possit denuntiare novum opus. Tom. 10. c. 1180. C. D.
Fructuarius an habeat jus vindicandarum servitutum. Ibid. E.
Fructuarii servus ex duobus tantùm causis fructuario adquirit, ex re fructuarii, & ex suis operis. T. 6. c. 97. A.
Fructuarii primum munus quod. T. 8. c. 513. E.
Fructuario adversùs proprietarium quæ actio dari potest. Tom. 5. c. 150. B.
Fructuario vendente usumfructum, quid transeat in emptorem. T. 5. c. 514. C. D.
Fructuario adquirit servus. T. 6. c. 112. B.
Fructuario competit interdictum prohibitorium de itinere, vel actu privato. T. 6. c. 332. C.
Fructuario interdicta possessoria accommodantur. Tom. 7. c. 290. B.
Fructuario an danda sit vindicatio servitutis, fundo fructuario debitæ. T. 7. c. 480. C.
Fructuario cautio, se boni viri arbitratu usurum, an testamento remitti possit. Tom. 7. c. 1045. B.
Fructuario an detur vindicatio servitutis. Tom. 7. c. 401. E. & c. 451. E.
Fructuario an detur actio furti. T. 7. c. 855. B.
Fructuario an detur nuntiatio novi operis, item vindicatio servitutum. T. 7. c. 401. E.
Fructuario, quæ præstatur via, personæ servitus est, sicut ususfructus, qui ei legatus est. T. 7. c. 1351. C.
Fructuario quæ liceat pignori dare. T. 8. c. 614. D.
Fructuario mortuo datur actio heredi præteritorum fructuum a defuncto non perceptorum. T. 10. c. 184. D.
Fructuario an servitutum vindicatio debeatur. Tom. 10. c. 260. C.
Fructuario an detur actio furti. T. 10. c. 455. A.
Fructuarium jus vindicandæ servitutis fundo fructuario debitæ, & vindicationem ejus non habere, sed de usufructu confessoriam tantùm actionem de nuntiatione novi operis. T. 6. c. 334. B.
Fructuarium cessio facit, non debitio. T. 7. c. 1364. C.
Fructuarium inter, & maritum an sit aliqua differentia. Tom. 10. c. 184. B.
A fructuario solet de modo utendi cautio interponi. Tom. 1. c. 428 A.
Fructuosum non tantùm quod est fructiferum, sed & quod utile, & commodum est, significat. T. 10. c. 106. B.
Fructus nomine quæ contineantur. T. 1. c. 780. B.
Fructus dividi potest, usus non item. T. 1. c. 1211. C.
Fructus earum rerum, quæ nobis traditæ sunt, usucapi possunt. T. 1. c. 1111. E.
Fructus aut sunt pendentes, aut solo separati. Tom. 2. c. 1279. C. D.
Fructus, quandiu suo loco hæreant, fundi esse. T. 1. c. 1448. E.

BIU Cujas

Fructus pendentes, & fundum unam esse rem. T. 1. c. 1449. A.
Fructus pendentes rei immobilis sunt pars. Ibid. A.
Fructus, qui solo cohærebant mortis testatoris tempore, an ad legatarium pertineant. Tom. 1. c. 431. C.
Fructus absolutè suos facere quid sit. T. 1. c. 1399. B.
Fructus facit suos bonæ fidei possessor. Ibid. B.
Fructus sine semine, sine opera, & cultura provenientes, non fiunt bonæ fidei possessoris. Ibid. A.
Fructus generaliter præstat possessor rei alienæ ex eo tantùm die, quo res in judicium deducta est. T. 3. c. 128. A.
Fructus, ex pignore percepti, in sortem imputandi. Tom. 3. c. 320. B.
Fructus perceptos post litem contestatam etiam a bonæ fidei possessore restituendos esse, quamvis eos petitor non fuerit percepturus. T. 1. c. 1293. B.
Fructus percepti, sumptibus deductis, restituendi. Tom. 1. c. 1288. C.
Quos fructus malæ fidei possessor petitori reputare debet. Tom. 3. c. 251. B.
Fructus præstat prædo ex eo die, quo rem alienam invasit. Tom. 3. c. 128. A.
Fructus duplos reddit rei alienæ possessor. T. 1. c. 486. A.
Fructus pecudum quinam sint, & quæ in illo habeantur. Tom. 1. c. 72. B. C.
Fructus percepti an veniant in petitionem hereditatis, & in actionem in rem speciali officio judicis. T. 1. c. 288. D. E. & c. 289. A.
Fructus an pro cultura, & cura haberi possint. T. 1. c. 71. D.
Fructus aridi quinam sint. Tom. 2. c. 1087. C.
Fructus deductis impensis intelliguntur. T. 2. c. 500. B.
Fructus pendentes pars sunt rei immobilis. T. 1. c. 1449. A.
Fructus in stipulationibus strictis ex mora an veniant. Tom. 1. c. 1389. D.
Fructus sine usu an possit esse. T. 1. c. 427. D.
Fructus majores qui sint. Tom. 3. c. 128. A.
Fructus a malæ fidei possessore condici possunt, an tum quoque usuræ veniant. Tom. 4. c. 133. C. D.
Fructus dividitur inter proprietarium, & fructuarium pro rata ejus anni, quo finitus est usus-fructus. T. 4. c. 293. C. fructuarius in quibus distat a domino. Ibid. D.
Fructus in arbitrariis actionibus an veniant ex mora, & quid in strictis actionibus. Tom. 4. c. 575. C.
Fructus inter Dominum, & vassallum, quomodo dividendi sunt, feudo commisso, & aperto. T. 4. c. 294. D.
Omnes fructus potestate conventionis mulieri cedunt, quos maritus non percepit tempore divortii. T. 4. c. 287. A. B.
Fructus superflui a quo retineri possunt. T. 4. c. 1240. C.
Fructus fructus non est. Tom. 4. c. 109. D.
Fructus, qui semel facti sunt fideicommissarii, sine ejus facto heredis fieri nequeunt. T. 4. c. 1232. A.
Fructus omnes restituit malæ fidei possessor. T. 4. c. 1375. C.
Fructus rerum hereditariarum, & hereditas differunt. T. 4. c. 1240. B.
Fructus maturi, & immaturi distinctio quæ. Tom. 4. c. 1117. E.
Inter fructus prædiorum, & partus ancillarum differentia Papiniani quæ. T. 4. c. 551. D. E.
Fructus rectè dicitur pars fundi, vel post sementem. Ibid. E.
Fructus majores dicuntur dupli fructus, qui in restitutionem veniunt. T. 4. c. 131. D.
Fructus an certum corpus augere intelligantur, ut eo corpore petito, & ipsi petiti intelligantur. T. 4. c. 889. A.
Fructus ab usuris in quo differant, D. 4. c. 132. B. C.
Inter fructus perceptos ante petitam hereditatem, & inter fructus, qui post petitionem hereditatis percipiuntur, differentia quæ. T. 4. c. 887. C. ratio hujus differentiæ qualis. Ibid. C.
Fructus usuris novis dumtaxat compensantur. T. 4. c. 892. C.
Fructus ante moram plerumque veniunt in bonæ fidei judiciis. T. 4. c. 573. C.
Fructus medio tempore percepti ab heredibus an fideicommisso contineantur. T. 4. c. 1193. B. C. an & hi in Falcidiam imputentur. Ibid. C.
Fructus, aut causa fideicommissario non præstantur, nisi hi, qui post moram eduntur. T. 4. c. 1100. A.
Fructus pretii pecuniæ usura est. T. 4. c. 888. D.
An fructus legatorum, vel fideicommissorum præstentur ex die mortis ante moram. T. 4. c. 132. C.
An fructus penultimi anni in computationem veniant, sicut ultimi anni. T. 4. c. 291. B. C.
Fructus, & usuræ an licitam habeant donationem. T. 4. c. 1139. D. usuræ non sunt pars, sed fructus dotis. Ibid. c. 1140. D.
Fructus ex dote a viro bonâ fide percepti, & quasi in matrimonii onera, consumpti, an domino sint restituendi. Tom. 4. c. 998. B.
Fructus exstantes vindicantur, consumpti condicuntur. Tom. 4. c. 889. A.
Fructus non hereditati, sed rebus ipsis accepto feruntur. Tom. 4. c. 1193. C.
Fructus percepti ante petitam hereditatem, quomodo petiti intelliguntur. T. 4. c. 887. D. E.
Fructus percepti post petitam hereditatem quomodo petiti intelliguntur. Ibid. E.
Fructus superflui exstantes an fideicommisso contineantur. T. 4. c. 1240. E. & c. 1241. A.
Fructus maturi an fundi pretium augeant. T. 4. c. 551. C. & an hereditati imputentur. Ibid. B.
Fructus non veniunt ante litem contestatam in actione in rem, in bonæ fidei judiciis veniunt. T. 4. c. 274. B. usuræ ante moram non veniunt in bonæ fidei judicis, fructus veniunt. Ibid. B.
Fructus pendentes sunt pars fundi. Tom. 4. c. 551. B.
Fructus pendentes rebus immobilibus annumerantur. Ibid. C. cum sint hi pars rei immobilis. Ibid. C.
Fructus percepti ante litem contestatam cur in actione bonæ fidei veniunt. T. 4. c. 132. D.
Fructus soluti prædoni, quasi indebiti, condici possunt ab eo, qui solvit. T. 4. c. 130. C.
Fructus, vel usuræ regulariter an veniant in fideicommissariam hereditatis restitutionem. Tom. 4. c. 574. B. C.
Fructus, & accessiones quando emptori adquirantur. T. 5. c. 740. E. & c. 741. A.
Fructus an pignoris loco pro pensionibus domino teneantur. T. 5. c. 525. C.
Fructus hominis defuncti, qui ex operis percipi potuerunt, an ad petitorem, an verò ad possessorem pertineant. Tom. 5. c. 285. A.
Fructus a creditore perceptos secum ipse creditor pensat in sortem, & usuras. T. 5. c. 425. B. C.
Fructus pendentes an pars fundi sint. T. 5. c. 789. E.
Fructus in petitionem venientes quinam sint. T. 5. c. 299. E. & c. 300. A. & seq.
Fructus quinam in restitutionem veniant. T. 5. c. 729. A.
Fructus & partes in quo differant. T. 5. c. 728. B. & seq.
Fructus rei pigneratæ, de quibus nominatim non convenit, ut pignori essent, a debitore percepti, vel herede ejus, tacito jure pignori esse creduntur. Tom. 5. c. 425. B.
Fructus separatur a partu. T. 5. c. 727. B.
Fructus solo cohærentes, die legati ceden-

cedente, ad quem pertineant. T. 5. c. 789. D.
Fructus medii temporis, in emptione exsistentes, ad quem pertineant. T. 5. c. 514. A.
Fructus pecorum inter eos, qui diligentiâ, & operâ domini proveniunt, recensentur. T. 5. c. 728. E.
Fructus, percepti ante litem contestatam, an in petitionem hereditatis veniant. Tom. 5. c. 265. B.
Fructus an semper intelligantur deductis expensis fructuum percipiendorum causâ factis. Tom. 6. c. 892. D. E.
Fructus, quos creditor percepit ex fundo pignori dato, an imputentur in sortem. T. 6. c. 1030. C. D.
Fructus a bonæ fidei emptore percepti. Vide, Bonæ fidei emptor.
Fructus dotis ii esse intelliguntur, qui deductis necessariis impensis factis eorum fructuum quærendorum, redigendorum, & conservandorum causâ supersunt. T. 6. c. 41. C.
Fructus dotis pro oneribus matrimonii pertinent ad maritum ex die contracti, & in diem dirempti matrimonii. Tom. 6. c. 125. C.
Fructus dotis an pertineant ad maritum. T. 6. c. 122. B.
Fructus qui veniunt in rei vindicationem. T. 6. c. 32. D.
Fructus suos non facit malæ fidei possessor ex fundo alieno, etiamsi eos dominus non severit. Ibid. D.
Fructus percepti domino adquiruntur, etiamsi alius eos conseverit. T. 6. c. 33. B.
Fructus stantes, & exstantes in quo differunt. Tom. 6. c. 33. D.
Fructus solo cedunt non semineo. T. 6. c. 32. E.
Fructus, & operæ in idem jus recidunt. T. 6. c. 33. B.
Fructus quo casu restituuntur non deductis sumptibus factis redigendorum fructuum causâ. T. 6. c. 41. D.
Fructus prædiorum ante moram percepti an in restitutionem veniant, cum per se suscepti sint ex judicio testantis jure hereditario. T. 6. c. 585. B.
Fructus, qui ante diem fideicommissi cedentem percepti sunt, an fideicommisso contineantur. Ibid. D.
Fructus, qui hereditario jure percepti sunt, an imputentur heredi in Falcidiam. Ibid. D.
Fructus fundi dotalis an soluto matrimonio dividantur inter virum, & uxorem pro rata temporis, quo matrimonium stetit. T. 6. c. 682. C. D.
Fructus pendentes an pars fundi esse censeantur. Ibid. E.
Fructus an veniant cum hereditate. T. 7. c. 914. C. D.
Fructus, qui non veniunt in restitutionem, an imputentur in Falcidiam. T. 7. c. 1503. C.
Fructus nomine comprehenduntur arundo, & cædua sylva. Tom. 7. c. 710. E.
Fructus a fructuario nondum percepti an heredi ejus debeantur. T. 7. c. 1308. A. & c. 1374. D. E.
Fructus annuos qui legat, an videatur usumfructum legare. T. 7. c. 1385. B. C.
Fructus an contineantur verbis, *quicquid ex hereditate ad te pervenerit*. D. 7. c. 1410. D.
Fructus ante moram ex re legata percepti an debeantur. Tom. 7. c. 1022. A.
Fructus ejus anni, quo fructuarius decessit, an ad heredem ejus pertineant. T. 7. c. 1308. A.
Fructus, & prædia an refici dicantur. T. 7. c. 1384. D.
Fructus etiam redire dicuntur. Ibid. D.
Fructus futuri an possint legari per damnationem, aut per vindicationem. T. 7. c. 962. A.
Fructus, ex re vendita perceptos ante traditionem, an venditor emptori etiam præstare debeat. T. 7. c. 799. E.
Fructus legatorum ab aditione, & ex die mortis collecti an vindicentur. T. 7. c. 1022. B.
Fructus, qui feruntur in petionem hereditatis, non feruntur etiam in actionem in rem specialem, & cur. T. 7. c. 294. E.
Fructus non tantùm venire in confessoria servitutis, sed etiam in confessoria ususfructus. Tom. 7. c. 453. A.
Fructus autem percepti ante litem contestatam non omnimodo veniunt. Tom. 7. c. 473. A. B. bonâ fide consumpti non restituuntur, exstantes restituuntur. Ibid. B.
Fructus præteriti temporis in actionibus bonæ fidei, & arbitrariis veniunt, in strictis non nisi post litem contestatam percepti. T. 7. c. 474. A.
Fructus semper intelligi deductis sumptibus factis fructuum ferendorum colligendorum causâ. T. 7. c. 524. A.
Fructus percepti ante diem fideicommissi an veniant in restitutionem. T. 7. c. 1172. A.
Fructus pendentes pars fundi videntur. T. 7. c. 322. B.
Fructus pendentes sunt, qui solo cohærent. Ibid. B.
Fructus pendentes immobilibus semper annumerantur ab Interpretibus. Ibid. D.
Fructus æstimari non tantùm perceptos, sed etiam eos, qui percipi honestè potuerunt. Tom. 7. c. 303. E.
Fructus legatario ex die moræ tantùm debentur. Tom. 7. c. 1162. A.
Fructus præteriti in specialem actionem in rem non veniunt vi, aut potestate actionis. T. 7. c. 294. E.
Fructus duo significat, jus utendi fruendi, & corpus. Tom. 7. c. 1223. A.
Fructus majores qui dicuntur. T. 7. c. 618. D.
Fructus venire in actionibus personalibus. Ibid. D.
Fructus pendentes veniunt fundo petito. T. 7. c. 324. A.
Fructus industriales possessor bonæ fidei an faciat suos pro cultura, & cura. T. 7. c. 309. E.
Fructus an rem sequantur. Tom. 7. c. 501. D.
Fructus sunt sine fructu, quid sit. T. 7. c. 335. A.
Fructus cogere, & fructus percipere quid sit. Tom. 7. c. 347. A.
Fructus an veniant in fideicommissaria hereditatis restitutione. T. 7. c. 914. C.
Fructus pars agri fuisse, & ob eos pluris agrum veniisse videntur. T. 7. c. 768. C.
Fructus pendentes qui sint. T. 7. c. 793. D.
Fructus percepti ante hereditatis restitutionem an imputentur in Falcidiam, dotem, debitum. T. 7. c. 1505. A. B.
Fructus, qui non veniunt in restitutionem hereditatis, an imputentur in Falcidiam. T. 7. c. 1503. C.
Fructus, sive æstimatio, & omne id, quod interest, veniunt ex mora in bonæ fidei contractibus, item in legatis, & fideicommissis. T. 7. c. 1342. D.
Fructus, vel quæ pro fructibus habentur, an veniant in hereditatis restitutionem. T. 7. c. 1501. E.
Fructus rei est, vel pignori dare licere. T. 8. c. 695. E. & c. 794. E. & c. 862. E.
Fructus appellatio, & quæ sub ea. T. 8. c. 548. A.
Fructus dupli qui. T. 8. c. 518. A.
Fructus naturâ provenit. Tom. 8. c. 576. B.
Fructus omnis Jurisconsultis glans. c. 514. C.
Fructus pars non est rei. Tom. 8. c. 506. C.
Fructus consumpti a malæ fidei possessore condicuntur. Tom. 9. c. 239. A. exstantes vindicantur, non condicuntur. Ibid. A.
Fructus pignoris imputari in sortem debitam, vel usuras, siquæ debentur, non tantùm perceptos fructus, sed etiam percipiendos. T. 9. c. 296. A. si fructus superent

BIU Cujas

rent debitum; ut superflui reddantur. Ibid. B.
Fructus, & partus an veniant in rei vindicationem. Tom. 9. c. 517. A.
Fructus intelligi deductis justis sumptibus. Tom. 9. c. 1086. A.
Fructus, & partus an veniant in hereditatis petitionem. Tom. 9. c. 517. A.
Fructus pignoris an in debitum imputentur. Tom. 9. c. 296. A. & seq.
Fructus quando veniunt in actionibus bonæ fidei. Tom. 9. c. 863. C.
Fructus qui veniunt in repetitionem dotis, & qui non veniunt. T. 9. c. 512. A. & seq.
Fructus minuuntur sumptibus. T. 9. c. 1086. B.
Fructus dupli, & simpli. Ibid. D.
Fructus majores dicuntur fructus dupli. Ibid. E.
Fructus perceptos an reddere debeat emptor, si nolit supplere, quod pretio deest. T. 9. c. 374. B.
Fructus percepti ante aditionem hereditatis eam augent. Tom. 9. c. 517. B.
Fructus rerum immobilium, & mobilium malâ fide possessarum. T. 9. c. 239. B.
Fructus consumptos ante litem an præstet malæ fidei possessor. Ibid. C.
Fructus, partus, & reditus an differant. T. 9. c. 517. D.
Fructus omnes quocumque tempore percepti veniunt in petione hereditatis. T. 9. c. 159. C.
Fructus legati, & fideicommissi quando cedunt, T. 9. c. 514. D. & seq.
Fructus eos esse constat, qui supersunt deductis impensis. T. 9. c. 476. D. excepto uno casu. Ibid. D.
Fructus competentes, & liquidi. Ibid. D.
Fructus rei venditæ pertinent ad emptorem ex die contractus etiâsi res vendita tradita non fuerit. T. 9. c. 340. B.
Fructus quando compensantur cum usuris pretii. Tom. 9. c. 374. B.
Fructus ut redduntur a malæ fidei possessore. T. 9. c. 1087. A.
Fructus in commune percipiendi qui, T. 9. c. 62. C. & seq.
Fructus futuri an possint emi. T. 10. c. 38. A.
Fructus cum percepti sunt, tunc actio incipit de fructibus debitis per stipulationem. T. 10. c. 77. E. & c. 78. A.
Fructus omnes cujuscumque generis statim adquiruntur bonæ fidei possessori pleno jure, ita tamen ut quandoque agenti domino restituere teneatur exstantes, consumptos nullo modo. Tom. 10. c. 100. C.
Fructus quomodo dividantur inter virum, & mulierem, divortio facto. T. 10. c. 168. C. & seq.
Fructus quomodo adquirantur usufructuario. T. 10. c. 183. A.
Fructus a solo separati, & exstantes, adquisiti bonæ fidei possessori, an restituendi sint domino. Ibid. B.
Fructus fundi dotalis, qui pendebant divortii tempore, licet adquirantur mulieri, quomodo tamen marito restituendi sint. Ibid. B.
Fructus regulariter non est sine usu, accidit tamen interdum, ut sit sine usu. T. 10. c. 407. E.
Fructus majores quinam sint. Tom. 10. c. 437. E.
Fructus percepti ex re propria heredis ei legata, an imputentur in Falcidiam. T. 10. c. 492. A.
Fructus fideicommissi puri, aut legati ante mortem, vel aditionem percepti, an imputentur in Falcidiam. Ibid. B.
Fructus an imputentur in dotem. Ibid. B.
Fructus an imputentur in quartam naturæ. T. 10. c. 492. B.
Fructus inventi in hereditate an veniant in restitutionem. Ibid. C.
Fructus compensantur cum usuris pretii. T. 10. c. 655. D.
Fructus quinam sint tacito pignori obligati. T. 10. c. 702. B.
Fructus an veniant in actione ex stipulatu post litem contestatam. T. 10. c. 753. A.
Fructus omnes post perfectam venditionem, etiam ante traditionem pertinent ad emptorem. T. 10. c. 766. D.
Fructus fiunt ex re ipsa. Ibid. D.
Fructus, quos ante venditionem perfectam emptor malâ fide percepit ex re, quæ postea ei vendita est, veniunt in actione venditi. T. 10. c. 1013. C.
Fructus an teneatur restituere, qui rogatus est restituere, quod ad eum perveniet ex hereditate. T. 10. c. 1109. E.
In fructu homo esse non potest, & cur. T. 4. c. 131. B.
In fructu quæ numerentur. T. 8. c. 695. E. & c. 794. E.
In fructu quæ res veniunt, & quæ non veniunt. T. 9. c. 512. D. E. & c. 513. A. B.
Inter fructum, & causam quæ differentia. T. 4. c. 1098. D. & quid sit fructus, & quid causa exemplis declarat auctor. Ibid. D. E.
Fructuum adquisitionem inchoat perceptio, consummat consumptio. T. 1. c. 1398. E.
Fructuum consumptio conciliat adquisitionem, quæ non fuerat antea perfecta. T. 1. c. 1400. E.
Fructuum usuræ. Vide, Usuræ.
Fructuum dividendorum ratio, quæ servatur inter virum, & uxorem, an ea quoque servetur inter fructuarium, & proprietarium. T. 4. c. 293. C.
Fructuum vicem obtinent usuræ, nec ab his separari debent. T. 4. c. 573. C. & c. 672. E.
Fructuum perceptorum incrementum, pendente conditione, contractus recipit, fideicommissum verò non. T. 4. c. 1193. E.
Fructuum perceptorum usuræ post litem contestatam utrùm præstentur, & an hoc in utroque possessore tam bonæ, quàm malæ fidei locum habeat. T. 4. c. 888. B.
Fructuum vicem usuræ obtinent potestate juris, non naturæ, & ex obligatione descendunt. T. 4. c. 1227. B.
Fructuum divisio fundorum quomodo facienda post divortium. T. 4. c. 292. B. C.
Fructuum vicem obtinet usura. T. 4. c. 132. C.
De fructuum conditione. T. 7. c. 473. B.
Fructuum pendentium corpus non est separatum a fundo. T. 7. c. 322. C.
Fructuum condictio post quinquennium cessat. T. 7. c. 640. C.
Fructuum emptores qui sint, & dicantur. T. 7. c. 1325. C.
Fructuum perceptorum ratione an quis fideicommisso onerari possit. T. 7. c. 980. E. & c. 981. A.
Fructuum verbo non jus, sed corpus significari. T. 7. c. 1385. C.
Fructuum ratio, quæ in actione Fabiana, & Calvisiana habeatur. T. 8. c. 801. D.
In fructuum restituendorum causa sunt pares, sive sint bonæ fidei, sive malæ fidei possessores. T. 9. c. 1086. D.
Fructuum quæstionem non finiri sublatâ actione personali, vel hypothecariâ præscriptione 30. vel 40. annis. T. 9. c. 1043. E. & c. 1044. A.
Fructuum usura. T. 9. c. 344. D.
Fructuum perceptio quando pro solutione est. T. 9. c. 1193. C.
Fructuum vicem obtinent usuræ. T. 9. c. 512. D.
Fructuum ante litem motam perceptorum pretia, & usuras præstare debet malæ fidei possessor, post litem non debet. T. 10. c. 404. B.
Fructuum perceptorum usuræ ante litem non præstantur. T. 10. c. c. 461. C.
De fructibus duplis tres Digestorum loci. T. 3. c. 127. E. & c. 128. A.
De fructibus illius anni, quo divortium factum est, inter virum, & uxorem dividendis. T. 3. c. 405. E.
De fructibus perceptis post litem contestatam usuræ præstantur ab utroque possessore; de perceptis verò ante litem contestatam aliquate-

BIU Cujas

quatenus tantùm. T. 4. c. 888. C.
A fructibus ſeparantur uſuræ tribus caſibus. T. 4. c. 573. D.
A fructibus uſuræ quid diſtant. T. 4. c. 132. B.
An pro fructibus accipiantur penſiones prædiorum urbanorum. T. 4. c. 1227. C.
A fructibus partus ſeparari. T. 4. c. 131. B. & c. 552. D.
Fructibus percipiendis, & diſtrahendis qui præponitur, an ſit pluſquam villicus. T. 5. c. 430. D.
In fructibus percipiendis bonæ fidei poſſeſſor idem juris habet, quod dominus. T. 6. c. 33. B.
In fructibus percipiendis magis corporis ſoli jus, ex quo percipiuntur, quàm ſeminis, ex quo oriuntur, aſpici. T. 6. c. 33. A.
De fructibus maturis pendentibus, quos fur decerpſit, vel deſecuit. T. 6. c. 239. A.
De fructibus rei pigneratæ. T. 7. c. 640. B.
De fructibus percipiendis poſt litem conteſtatam quemlibet poſſeſſorem teneri. T. 7. c. 304. D.
De fructibus ex re communi perceptis in rem communem. T. 7. c. 580. B.
De fructibus perceptis, & percipiendis tenetur poſſeſſor malæ fidei. T. 7. c. 331. D. E. & ſeqq.
De fructibus rei petitæ judicio in rem. T. 7. c. 303. E. & c. 304. A. & ſeq.
Fructibus augetur hereditas. T. 9. c. 160. A.
De fructibus ſi nihil pronuntiarit judex, integra eſt victori actio de fructibus. T. 9. c. 1088. B.
De fructibus, & uſuris legatorum, aut fideicommiſſorum. T. 9. c. 860. E. c. 861. A. & ſeq.
De fructibus, & litium expenſis. T. 9. c. 1086. A. & ſeqq.
In fructibus numerantur penſiones prædiorum urbanorum. T. 9. c. 512. E.
Frugum appellatione quæ continentur. T. 1. c. 437. C.
Frugum duo prima genera, frumenta, & legumina. Ibid. C.
Frugum omne genus a locuſtis, & muribus acciditur, & arroditur. T. 3. c. 448. C.
Frugum nomine quæ veniant. T. 5. c. 679. A.
Frugum appellatione quid propriè contineatur. T. 8. c. 547. D.
Frugum uſuræ nudo pacto præſtantur. T. 10. c. 985. A.
Frui eſt fructus percipere, quæ res diviſionem recipit. T. 4. c. 138. A.
Frui pro parte poſſumus, uti pro parte non poſſumus. Ibid. B. uſusfructus in fruendo conſiſtit, cæteræ ſervitutes in utendo. Ibid. B.
Frui pro parte poſſumus, uti pro parte, & pro parte non uti, non poſſumus. T. 7. c. 1389. C.
Fruitio animalis quid ſit. T. 10. c. 658. C.
Frumenta publica ut expendi debent. T. 2. c. 692. A.
Frumenta quid. T. 8. c. 547. D.
Frumentariæ teſſeræ venales fuerunt. T. 7. c. 1126. B.
Frumentarii quinam ſint, & an excuſentur a tutelis. T. 10. c. 856. A. Vide, Menſores.
Frumentarius menſor. Tom. 3. c. 301. D. E. & Tom. 2. c. 811. C. D.
Frumentarius canon. T. 9. c. 369. D.
Frumenti libræ non ſunt. T. 7. c. 631. B.
Frumenti theca an utatur legato frumento. T. 7. c. 1178. A.
De frumenti acervo cum alio confuſo. T. 7. c. 240. A. de ejus vindicatione. Ibid. B.
Frumenti acervo comparatur grex. T. 7. c. 236. E. & c. 237. A.
Frumenti, olei modio legato, an videatur corpus, vel quantitas legata. T. 7. c. 1017. B.
Frumenti propter incertum pretium ſit nonnumquam, ut frumento credito ejuſdem materiæ acceſſiones ſupra legitimum modum admittantur. T. 10. c. 648. C.
De frumento urbis Conſtantinopolitanæ. T. 2. c. 812. B. C.
De frumento Alexandrino. T. 2. c. 815. A. B.
Frumento mutuo dato, & petito conditione triticariâ, ad quod tempus æſtimatio ejus ducatur. T. 7. c. 740. B.
De frumento duorum cunfuſo. T. 7. c. 240. B.
In frumento quæ eſt uſura. T. 9. c. 338. C.
Frumentum Gallis *blattum* dicitur, a Græcis πύρος. T. 1. c. 1226. E.
Frumentum ex alienis ſpicis ſiquis excuſſerit, quis dominus frumenti exiſtat. T. 5. c. 379. B.
Frumentum deſecatur. T. 6. c. 239. A. aliud demeſſum, & deſectum, aliud tritum, & perfectè collectum. Ibid. A.
Frumentum alienum ſiquis in mare effuderit, qua actione teneatur. T. 7. c. 851. C.
Frumentum eſt nomen generis. T. 7. c. 1447. A. an rectè legari poſſit. Ibid. A.
Frumentum ſiquis permittat in ſuo fundo ſerere, poſtea non patiatur fructus metere, qua actione teneatur. T. 7. c. 852. D. E.
Frumentum percipere quid ſit. T. 7. c. 347. A.
Frumentum admetitur, non appenditur. T. 7. c. 631. B.
Frumentum exceptum quodnam intelligatur in fundi venditione. T. 8. c. 627. B.
Fruſtra nihil facit natura, nec homo prudens. T. 4. c. 262. C.
Fruſtratio. T. 2. c. 875. B.
Fruſtratio ſpei ſub damno comprehenditur. T. 5. c. 374. E.
Fruſtratio nihil eſt aliud, quàm mora. T. 7. c. 591. C.
Fruſtrator pro contumace. T. 3. c. 233. A.
Fruſtrator a Papiniano dicitur contumax, & cur. Tom. 4. c. 875. B.
Fruſtrator eſt, qui litem, & judicem, & adverſarium fruſtratur. T. 9. c. 137. D.
Fucare quid. T. 2. c. 798. D.
De Fufidio juriſconſulto loci quidam adnotati. Tom. 3. c. 5. D. E.
Fufidius juriſconſultus quis, & qualis fuerit. Ibid. D. E.
Qui ſunt in fuga ſervi, etiamſi furtivi non ſint, cur nec vendi, nec donari poſſunt. T. 3. c. 491. D. E.
Fuga ſervorum ſpecies eſt furti. T. 2. c. 379. A.
Fuga imputari ſolet caſui, non culpæ, & quæ ratio ſit. T. 5. c. 286. A.
Fuga ſervorum caſibus fortuitis annumeratur. T. 5. c. 563. B.
Fuga ſervi damnoſa eſſe non poteſt. T. 5. c. 724. E.
Fuga ſervorum caſui fortuito an numeratur. T. 5. c. 237. B.
Fugâ ſervi an uſucapio interrumpatur. T. 5. c. 286. B. C.
Fuga ſervorum ut intervertatur; neve dominis poſſeſſio eorum eripiatur contra rationem juris ſingularia quædam conceſſa ſunt. T. 5. c. 699. D.
Fuga ſervorum non poteſt dominos evertere poſſeſſione ſui, vel poſſeſſione aliarum rerum. T. 6. c. 228. C.
Fuga ſervorum dominis ſuis nulla ex cauſa poteſt eſſe damnoſa. Ibid. D.
Fuga proprium eſt ſervorum vitium. T. 7. c. 763. B.
Fuga ſervorum ſpecies furti intelligitur. T. 9. c. 618. C.
Fuga, & furtum ſervorum probra, vitia conjuncta, & proxima. Ibid. D.
Fuga magnam ſuſpicionem facit. T. 9. c. 190. D. E.
In fuga ſervi cur nec vendi, nec donari poſſunt. T. 9. c. 616. A.
Fuga eſt quaſi furtum. T. 10. c. 857. E.
Fugæ argumentum. T. 3. c. 180. A.
Fugæ vitium, cum antiquius ſit venditione, reſponſo ſervi tormentis elicito explorandum eſt. T. 4. c. 975. A.
Fugientes vocantur rei. Tom. 9. c. 134. B.
Qui fugit, ferè ſeipſum accuſat. T. 9. c. 190. E. & Tom. 10. c. 499. E.
Fugitivarii quinam videantur. T. 3. c. 120. B.

BIU Cujas

Fugitivarius quisnam sit ; T. 10. c. 455. A.
Fugitivi pedum amputatione coerceri solebant. T. 3. c. 174. B.
Fugitivi compungi solent notis, vel literis. Ibid. A.
Fugitivi an quæri, & comprehendi possint in fundis fiscalibus. T. 3. c. 613. A.
Fugitivi non agniti cujusnam officio conquirendi. Ibid. A.
Fugitivi servi non sunt in potestate domini. T. 1. c. 412. B.
Fugitivi, vel furis servi nomine an venditor evictionem præstet. T. 7. c. 762. D.
Fugitivi an in numerum servorum adscribantur. T. 8. c. 901. A.
De fugitivis servis. T. 9. c. 615. B. & seq.
Fugitivorum notæ, & supplicia. T. 3. c. 174. A.
Qui fugitivum celat, fur est. T. 2. c. 379. A. & Tom. 9. c. 618. C.
Fugitivum qui celat, fur dicitur. T. 5. c. 470. B.
Fugitivum, vel furem servum si quis sciens vendat, quomodo emptori teneatur. Tom. 7. c. 766. A.
Fugitivum animus solus non facit T. 8. c. 639. E.
Fugitivus servus, Vide, Servus.
Fugitivus servus cur vendi possit. T. 7. c. 707. A.
Fugitivus servus. T. 7. c. 662. B. Vide, Servus fugitivus.
Fugitivus & ex animo, & ex facto æstimandus. T. 8. c. 639. E.
Quod fuit alterius (inquit Varro de re rustica) ut id fiat meum, aliquid intervenire necesse est. T. 4. c. 1457. E.
Fulgosius Accursium meritò reprehendit. T. 5. c. 698. C.
Fulgosius annotavit contra Bartolum, in disjunctivis obligationibus non esse multiplicem, sed annuum, & perpetuum. Tom. 5. c. 518. D.
Fulgosius notatur. T. 6. c. 70. E.
Fullo vestimenta mea suâ culpâ amisit. T. 9. c. 220. D.
Fullones a muneribus civilibus excusantur. T. 2. c. 767. C.
Fullonum officia. T. 1. c. 214. B.
Fullonum est curare, lavare. T. 7. c. 859. C.
Fulmen patrum est exheredatio, & abdicatio. T. 9. c. 1307. D. Vide, Abdicatio.
Fulminis effectus varii. Tom. 6. c. 448. C.
Fumo pereat, qui fumos vendidit. T. 9. c. 1176. D.
Fumum vendere. Tom. 3. c. 198. E.
Fumum vendere quid. T. 9. c. 216. C.
Functio dotis pacto mutari non potest. T. 4. c. 20. E.
Funda, idest, crumena. Tom. 3. c. 281. A.
Fundus, & locus differunt. Tom. 1. c. 83. E.
Fundus est nomen juris. T. 1. c. 1205. C.
Fundus est rusticum prædium. T. 3. c. 317. E.
Fundus pestibulus quis dicatur. T. 3. c. 473. E.
Fundus vectigalis. T. 1. c. 659. D. E.
Fundus instructus qui. T. 1. c. 131. A.
Fundus inter socios viâ, aut semitâ non dividitur. T. 3. c. 397. D.
Fundus confiscari debet, in quem dominus aquam derivavit ex aquæductu publico. T. 2. c. 828. B.
An fundus communis, communi servire possit. T. 4. c. 145. B.
Fundus non est vinea simpliciter, sed & arbustum. T. 4. c. 290. D.
Fundus sterilis fit sæpe nostrâ industriâ fertilis. T. 4. c. 895. D.
Fundus in Italia est is, qui fert & messes, & vindemias, poma, & nuces. T. 4. c. 290. D.
Fundus fundi instrumentum esse non potest, & cur. T. 4. c. 1133. B.
Fundus instructus legatus. Vide, instructum. Vide, Legatum.
Fundus dotalis qui dicatur. T. 5. c. 557. B.
Fundus dotalis sub qua conditione datur. T. 5. c. 391. D.
Fundus corporaliter possessus ut intelligatur, quæ requirantur. T. 5. c. c. 706. C.
Fundus emphytheuticarius. Vide, Fundus vectigalis.
Fundus est totum; partes, aut quasi partes ejus duæ, proprietas, & usufructus. T. 6. c. 371. B.
Fundus vectigalis, & fundus emphytheuticarius idem est. T. 6. c. 264. D.
Fundus ille mihi est emptus, & Titio, an in partem, an in totum venditio consistat. T. 7. c. 721. A. B.
Fundus sive vendatur sub formula *uti maximus est*, sive non, an liber præstandus sit. T. 7. c. 718. D. E.
Fundus an sit ex numero earum rerum, quibus plures singuli in solidum uti non possunt. T. 7. c. 1350. A.
Fundus communis quomodo dividatur certis regionibus inter socios. T. 7. c. 772. B. & ejus variæ species. Ibid. C.
Fundus dari an videatur ab eo, qui excipit usumfructum. Tom. 7. c. 1345. D.
Fundus dominans si pluribus communis sit, an singulis detur actio in solidum, & an unius victoria cæteris prosit. T. 7. c. 453. C.
Fundus dotalis an per partes desinat esse dotalis. T. 7. c. 1416. C.
Fundus ex die relictus si sit, an dies exspectanda sit. T. 7. c. 1380. A.
Fundus legatus si serviat fundo heredis, an per aditionem hereditatis servitus confundatur. T. 7. c. 1020. A.
Fundus legatus si serviat fundo legatarii, an agnito legato servitus confundatur. Ibid. A.
Fundus modò accipitur pro jure ipsius fundi, modò pro corpore ipso fundi. T. 7. c. 1401. E.
Fundus serviens si communis sit plurium, an singuli conveniantur in solidum. T. 7. c. 453. E.
Fundus serviens legatus an liber præstandus sit. T. 7. c. 403. C.
Fundus si ita vendatur, *uti optimus maximus est*, an sit ambigua oratio. T. 7. c. 717. E. & c. 718. A.
Fundus si legatus sit, ut legatarius heredi 10. daret, si heres illi 10. debeat, & legatarius accepta faciat, an videatur conditio impleta. T. 7. c. 1059. A.
Fundus si legetur uni, & alteri ejusdem fundi ususfructus, an ususfructus inter eos communicetur. T. 7. c. 1354. B. C.
Fundus si legetur excepto ædificio, quid exceptum videatur. T. 7. c. 1057. D. E.
Fundus si sit communis inter me, & te, an ego, te invito, vicino iter, aut viam cedere possim. T. 7. c. 1431. D.
Fundus si pro dote centum uxori, idemque fundus alii legatus sit: quod illi Falcidia aufert, an pro eo plus vindicet mulier, quia amplius sit in dote. T. 7. c. 1421. C. D.
Fundus si sit in dotem, vel alia res corporea, an minuatur per impensas necessariò factas. T. 7. c. 1400. A.
Fundus pro nuda proprietate accipitur in sententiis, & adjudicationibus judicis familiæ erciscundæ, & communi dividundo. T. 7. c. 506. B.
Fundus si in emphytheusim datus sit inter privatos, an agi possit communi dividundo, vel familiæ erciscundæ. T. 7. c. 586. C. D.
Fundus alienus an, & quomodo legari possit. T. 8. c. 990. D.
Fundus alienus bonâ fide emptus, cujus ususfructus alienus est, an usucapi possit. T. 8. c. 307. D. E.
Fundus alienus bonâ fide emptus an usucapi possit. Ibid. D.
Fundus bonâ fide emptus, venditoris creditoribus pigneratus an usucapi possit. Ibid. D.
Fundus, & locus differunt. T. 8. c. 534. E. & c. 535. A.
Fundus non intelligitur in hereditate, nisi re verâ sit. T. 8. c. 553. B.
Fundus quid. T. 8. c. 572. B. & T. 9. c. 478. A.
Fundus est res soli quælibet. Ibid. B.
Fundus quid propriè, T. 8. c. 534. E. & c. 535. A.
Fundus. Vide, Prædium.
Fundus vectigalis est emphytheuticarius. T. 9. c. 415. A. & seq.
Fundus dotalis an possit alienari. T. 9. c. 527. C. D. & seq.

BIU Cujas

Fundus est prædium rusticum. T. 9. c. 550. B.
Fundus, & ædes in quo differunt. T. 9. c. 1202. D.
Fundus vendi, donari, in dotem dari non potest, sine censu, vel reliquis. T. 9. c. 378. E.
An fundus fiat fructuosior apertis lapidicinis. T. 10. c. 106. A.
Fundus dicitur fructuosus pro fructuum modo. Ibid. B.
Fundus fœnori comparatur. T. 10. c. 496. C.
Fundus significat plenum jus. T. 10. c. 538. B.
Fundus an debeat legata. T. 10. c. 751. A.
Fundus dotalis an possit vendi, vel pignerari. T. 10. c. 1023. A.
Fundus pestilens quis dicatur. T. 10. c. 1030. C.
Fundi appellatione plena significatur proprietas. T. 1. c. 1205. C.
Fundi pars quælibet fundus est. T. 1. c. 1129. C.
Fundi partes sunt ὁμογενῆς. T. 1. c. 941. D.
Fundi instrumenta quæ sint. T. 1. c. 429. C.
Fundi jus, idest, servitus. T. 1. c. c. 1205. C.
Fundi rei dominicæ. T. 2. c. 873. E.
Fundi patrimoniales Principis in emphyteusim rectè non dantur sine pignoribus. T. 2. c. 866. C.
Fundi limitotrophi. T. 2. c. 861. B.
Fundi pro præceptionibus accipiuntur. T. 1. c. 1098. C.
Fundi patrimoniales rei privatæ Divinæ domus. T. 2. c. 863. C.
Fundi sunt quidam, qui quotannis fructus ferunt, quidam verò, qui bis in anno, quidam denique sunt, qui non quotannis, sed post aliquot annos fructus proferunt, quomodo fructus dividantur. T. 4. c. 292. B. C.
Fundi appellatione an plenum dominium significetur. T. 4. c. 498. D.
Fundi reditus ex melle constat. T. 4. c. 894. C.
Fundi stipulatio sine propria appellatione an numeretur inter stipulationes utiles. T. 4. c. 984. B.
Fundi legatum. Vide, Legatum, Legare.
Fundi dominus non facit locum religiosum invito eo, cujus prædio ille servit, aut invito creditore, cui pignori locus ille obligatus est. T. 5. c. 388. E.
Fundi vendicationi se offerens si damnatus fuerit, an actori de dolo teneatur. T. 5. c. 154. A.
Fundi pars est villa. T. 6. c. 210. E.
Fundi generaliter promissi nulla stipulatio est. T. 6. c. 363. B.
Fundi appellatione plenum dominium significatur, non nuda proprietas. T. 6. c. 354. C.
Fundi appellatione an pars contineatur. T. 7. c. 1017. C.
Fundi causâ parata, sed nondum imposita, an fundi emptorem sequantur. T. 7. c. 782. C. D.
Fundi communis pro indiviso pars si vendatur, an illa pro diviso vendita intelligatur. Tom. 7. c. 772. E. & c. 273. A.
Fundi communis pro indiviso pars si oppignoretur, an postea, factâ divisione, illa pro diviso appignorata intelligatur. Tom. 7. c. 772. C.
Fundi communis socius si leget usumfructum partis suæ, an legatario competat ususfructus in parte pro indiviso. T. 7. c. 772. C. D.
Fundi emptorem quæ sequantur. T. 7. c. 780. D.
Fundi generaliter relicti legatum an valeat. T. 7. c. 989. B.
Fundi legatum an minui, vel augeri possit. T. 7. c. 1006. C.
Fundi appellatione significari plenum dominium. T. 7. c. 506. A.
Fundi nomine plenam proprietatem significari, plenumve dominium. T. 7. c. 1354. B.
Fundi pars etiam fundus dicitur. T. 7. c. 1017. C.
Fundi reditu legato, an in arbitrio heredis sit, utrùm redditus, an æstimationem præstare velit. T. 7. c. 1384. E.
Fundi reditu legato, postea per heredem fundo vendito, an legati onus sequatur emptorem. Ibid. D.
Fundi reditu uxori legato, an heres compellatur fundum forte deteriorem factum reficere. Ibid. E.
Fundi reditu legato, neque realis, neque personalis servitus constituta est. Ibid. D. E.
Fundi reditum si testator legaverit, an videatur constituisse usumfructum. T. 7. c. 1313. B.
Fundi reditu uxori legato quo ad vivat, & filio herede instituto, eique tutore dato, an tutor fundum invitâ uxore vendere possit. T. 7. c. 1384. C.
Fundi venditi evictâ parte, bonitatis æstimationem fieri, non in partem pretii agri. T. 7. c. 788. C.
Fundi servitutem venditor emptorem si celaverit, quomodo teneatur. T. 7. c. 805. D.
Fundi venditi colonus si damnum dederit, emptor cum venditore ex empto agere potest. T. 7. c. 779. E.
Fundi venditi possessores confines an nominandi sint. T. 7. c. 812. E.
Fundi venditi instrumenta authentica apud quem manere debeant. Ibid. E.
Fundi venditi sepulcrum an emptorem sequatur. Tom. 7. c. 818. A. B.
Fundi appellatione quid significatur. T. 7. c. 1362. C.
Fundi ususfructus legatum tacitè sequitur via ad fundum. T. 7. c. 1388. B. C.
Fundi nomen an perimat sylva & pastio in eo exsistens. T. 7. c. 815. E.
Fundi nomine quid significetur. T. T. 8. c. 1001. D.
Fundi locati possessio an amittatur mortuo colono. T. 8. c. 305. C.
Fundi mei parte clam, aut vi occupatâ, an totius fundi possessionem amittam. T. 8. c. 283. D.
Fundi pars pro indiviso an tradi, possideri, vel usucapi possit. T. 8. c. 291. D.
Fundi partem emptam pro diviso, vel indiviso, an usucapere possim, si sciam alienam esse. T. 8. c. 307. B. C.
Fundi possessio an solo animo amittatur. T. 8. c. 309. D.
Fundi appellatione quid significetur. T. 8. c. 631. A. ejus divisio. Ibid. B.
Fundi in emphyteusim quomodo dentur. T. 8. c. 638. A.
Fundi possessio an adquiratur, si eum ingredior, vel ei insideo eâ mente, ut eum possideam. T. 8. c. 254. D.
Fundi possessio an adquiratur, si pars ejus, vel gleba una eâ mente attingatur, ut totus fundus possideatur. T. 8. c. 253. E.
Fundi possessio, an corpore, vel animo adquiratur. T. 8. c. 309. D. & c. 310. B.
Fundi venditor si mandaverit alicui, ut emptorem in possessionem mitteret, an emptor per se sine voluntate procuratoris in possessionem venire possit. T. 8. c. 298. B.
Fundi nomine quid intelligitur. T. 9. c. 528. A.
Fundi patrimoniales, fundi templorum, fundi agonothetici. T. 9. c. 1037. A.
Fundi fiscales quomodo suscipiuntur. T. 9. c. 415. C.
Fundi dotalis alienatio, & obligatio in quo differunt. T. 9. c. 527. C.
Fundi dominici, fundi domus divinæ. T. 9. c. 1037. A.
Fundi in solutum datio speciem emptionis habet. T. 10. c. 717. D.
Fundi municipiorum erant olim ferè omnes vectigales. T. 10. c. 750. E.
Fundi appellatione continetur plena proprietas. T. 10. c. 757. D.
Fundi nomine an agatur actione in factum. T. 10. c. 760. C.
Fundi privatorum omnes debent censum fisco, vel reipublicæ, vel ærario publico. T. 10. c. 1009. A.
Fundi alieni legatum per vindicationem nullum est. Tom. 10. c. 1162. C.
Fundo instructo legato, quæ contineantur. T. 1. c. 432. B. C.
Fundo cum omni instrumento legato

BIU Cujas

gato semina debentur, & cibaria cultorum. T. 1. c. 430. D. E.
Fundo instructo an Theriaca cedat. T. 4. c. 1135. E.
Fundo potentiori, judicii mutandi causâ vendito, an, & quod damnum præstandum sit. T. 5. c. 668. D.
Fundo hereditario siquid per alluvionem accreverit post litem contestatam, in actionem familiæ erciscundæ venit. T. 7. c. 507. D.
Fundo generaliter legato, legatum non valet. T. 7. c. 1200. D.
Fundo, aut usufructu ejus legato, an unum legatum sit. T. 7. c. 977. A.
Fundo constante vineâ, & prato, si plus sit in prato, quàm in vinea, an actio ex empto competat. T. 7. c. 788. A. B.
Fundo conjunctim duobus legato, & tertio ejusdem fundi usufructu, quomodo fundus inter illos communicetur. T. 7. c. 1362. C. D. quomodo inter eos versetur jus accrescendi. Ibid. D.
Fundo cum instrumento legato, an utrumque debeatur. Tom. 7. c. 1385. E. & c. 1386. A.
Fundo dotali uxori legato, an propter res donatas retentio fiat ex dote. T. 7. c. 1407. C.
Fundo legato, an ususfructus tradi debeat. T. 7. c. 1052. B.
Fundo legato, an villa, an superficies legata sit, quid intersit. T. 7. c. 1057. D. E. & c. 1058. A. B.
Fundo legato cum domo, an fundo alienato domus debeatur. T. 7. c. 1386. A.
Fundo legato sub conditione, & ad eum fundum viâ purè, an via utiliter legata sit. T. 7. c. 1392. A. B.
Fundo libero per errorem servo tradito, quid fiat. T. 7. c. 748. A.
Fundo post decennium legato, dies quando cedat. Tom. 7. c. 1360. E.
Fundo post decennium legato deducto usufructu, si pendente conditione heres moriatur, an morte ejus finiatur ususfructus, & post decennium heres heredis legatario plenam proprietatem fundi dare teneatur. T. 7. c. 1360. B. C. & seq.
Fundo servo vendito, sed libero per errorem tradito, an venditor adversùs emptorem condictionem incerti habeat. T. 7. c. 747. E. & c. 748. A.
Fundo simpliciter legato, cujus sit electio, legatarii, an heredis. T. 7. c. 991. D. E.
Fundo sub conditione legato, deducto usufructu, si pendente conditione heres moriatur, an morte ejus finiatur ususfructus, & post exsistentem conditionem heres heredis plenam proprietatem fundi legatario dare teneatur. T. 7. c. 1360. B. C. & seq.
Fundo si venditor iter accessurum dixerit, tenetur ex empto. T. 7. c. 746. A.
Fundo vendito constante vineâ, & sylvâ, si plus sit in vinea, minus in sylva, vel e contra, an actio competat ex empto. T. 7. c. 789. B.
Fundo vendito cum doliis, si plura inveniantur, quàm venditor dixit, an omnia, eaque integra emptori præstari oporteat. T. 7. c. 794. E. & c. 795. A.
Fundo vendito ita, ut pretium solvatur certo tempore, si non fiat, utrùm emptor, vel venditor moram fecisse videatur. T. 7. c. 815. B. C.
Fundo vendito, si in qualitate jugerum captio est, ex empto erit actio. T. 7. c. 788. A.
Fundo uni legato, alteri usufructu ejusdem fundi, an inter eos ususfructus communicetur. T. 7. c. 1355. D.
Fundo vendito, an pisces, qui in stagno, vel piscina sunt, emptorem sequantur. T. 8. c. 262. E.
Fundo vendito, sed detracto usufructu nomine Titii, qui tamen non ad Titium, sed ad Sempronium pertinebat, Sempronio vindicante quid sequetur. T. 10. c. 757. D. E. & c. 758. A.
Fundo vendito eâ lege, ut serviat venditori, quem venditor postea per errorem tradidit liberum, quid sequetur. Ibid. B.
Fundo, quod post perfectam venditionem alluvione accedit, an debeatur emptori. T. 10. c. 767. C.
Fundo instructo legato quænam contineantur. T. 10. c. 1129. C.
Ex fundo communi duorum si ususfructus debeatur, & unus tantùm ex eis conveniatur, an in solidum condemnabitur. T. 4. c. 139. C.
De fundo communi inter duos ab uno ex sociis pignori obligato. T. 7. c. 584. A.
De fundo communi. T. 7. c. 478. E.
In fundo communi vendendo siquis sibi, & socio servitutem exceperit, an utilis sit exceptio. T. 7. c. 444. B.
De fundo dotali non alienando. T. 9. c. 527. C. & seq.
De fundo dotali. T. 9. c. 550. A. B. C.
De fundo instructo legato. T. 9. c. 825. B. & seq.
De fundo inæstimato, & æstimato in dotem dato. T. 9. c. 82. B. & seq.
In fundo non dicitur morari, sed fundum possidere is, cui fundus ex causa emptionis traditus est. T. 10. c. 234. D.
Fundo in eodem potest esse emphyteuticarius, & coloni conditionales. T. 10. c. 667. A.
Fundum, & profundum. Tom. 3. c. 281. A.
Fundum in dotem datum an maritus pignori obligare possit. T. 7. c. 1330. C. D.
Inter fundum deteriorem, & minorem differentia quæ. T. 4. c. 156. B. C.
Fundum dotalem si maritus vendiderit, potestne hæc venditio mulieri esse fraudi. T. 4. c. 1147. C.
Fundum ad certum tempus locatum si quis vendiderit, ad quid emptori teneatur. T. 5. c. 564. A.
Fundum dotalem miles an legare possit. T. 5. c. 626. A. B.
Fundum alienum si mihi vendideris, & hic ex causa lucrativa meus factus sit, an nihilominus mihi adversùs te actio competat. T. 7. c. 771. B.
Fundum alii obligatum siquis sciens vendiderit, an teneatur emptori ex empto, si fundus evincatur. T. 7. c. 746. E.
Fundum si mihi vendideris deducto usufructu, quem falso Titii esse dixisti, an potero usumfructum vivo Titio vindicare. T. 7. c. 747. B.
Fundum si quis emat sibi, & alteri, utrùm in totum, an in partem consistat emptio. Tom. 7. c. 444. A.
Fundum siquis emerit, quasi per eum nemini jus viæ sit, & evincatur, quæ actio ei competat adversùs venditorem. T. 7. c. 802. B. C.
Fundum siquis legaverit libertis, & ut ex eo fundo heredi præstarentur 10. in annos singulos ex die mortis suæ usque ad 35. annos, an herede mortuo intra 35. annum, heredi heredis residui temporis fideicommissum debeatur. T. 7. c. 1320. B. C.
Fundum siquis ita vendiderit, uti venumdatum esse videatur, quod intra terminos ipse possedit, celans emptorem se intra illos partem non possidere, quomodo teneatur. T. 7. c. 805. A. B.
Fundum si tibi ita vendidero, ut eum conductum haberem, ex vendito eo nomine mihi actio est. T. 7. c. 786. E. & c. 787. A.
Fundum siquis uxori legaverit his verbis, *is enim fundus propter illam ad me pervenit*, an legatum valeat, si demonstratio ea falsa sit. T. 7. c. 1400. E.
Fundum sub conditione legatum, an heres pendente conditione sub alia conditione alii legare possit. T. 7. c. 1056. C.
Fundum sub conditione legatum an heres alienare, vel religiosum facere possit. T. 7. c. 468. E.
Fundum suum nequis alienet, aut religiosum faciat, an hæc cessio valeat. T. 7. c. 400. A.
Fundum an heres vendere possit, cujus reditus alii legatus est. T. 7. c. 1313. A.
Fundum defuncti an heres possideat, ante

antequam possessionem apprehenderit. T. 8. c. 294. C. D.
Fundum communem mecum habens socius, ante divisionem habet in fundo partem pro indiviso. T. 7. c. 1366. D.
Fundum communem, post dictatum judicium communi dividundo, an possideam. T. 7. c. 772. A.
Fundum communem meum habens socius, an partem suam alienare, vel pignori obligare possit. T. 7. c. 1366. C.
Fundum communem siquis legaverit, an pro parte tantùm sua legatum consistat. T. 7. c. 970. D.
Fundum communem siquis ita legaverit, *fundum meum dato*, postea redemerit partem socii, an totus fundus debeatur legatario. Ibid. E.
Fundum cum domo qui legavit, an utrumque conjunctim legasse videatur. T. 7. c. 1385. E.
Fundum dari stipulatio continet, ut vacua possessio tradatur, sed non fructus postea perceptos. T. 7. c. 738. A.
Fundum mecum communem habens socius, si totum fundum alienaverit, vendiderit, pigneraverit, vel legaverit, an pro parte tantùm alienatio, venditio, pigneratio, vel legatum consistat. T. 7. c. 1366. C. D.
Fundum non intelligi sine villa. T. 7. c. 1057. D. eo legato, an videatur legari villa. Ibid. D. an sit accessio villæ. Ibid. D.
Fundum si mihi vendas deducto usufructu, quem Titii esse dicis, qui est Seji, Sejo vindicante usumfructum, an vivo Titio ad te reverti possim. T. 7. c. 747. C. D.
Fundum qui vendidit, maturis, vel immaturis fructibus, an etiam fructus vendidisse intelligatur. T. 7. c. 768. C. D.
Fundum instructum qui legat, an leget sine instrumento. Tom. 8. c. 1000. A.
Fundum alienum qui bonâ fide emit, si eundem a vero domino conduxerit, an desinat eum possidere. T. 8. c. 283. E. & c. 284. A.
Fundum an per colonum possidere possim. T. 8. c. 294. C.
Fundum Veteres quid appellaverint. T. 8. c. 572. B.
Fundum, & fundam promiscuè apud Veteres. Ibid. B.
Fundum hostium legari posse, in stipulationem deduci non posse. T. 8. c. 665. C. & c. 748. E.
Fundum inter fructuosum, & fructiferum an sit differentia. T. 10. c. 106. A. B.
Qui fundum, deinde usumfructum stipulatur, nihil agit. T. 10. c. 538. E.
Fundum qui legat, an plenam proprietatem leget, nullâ detractâ portione. T. 10. c. 1092. A.
Fundis duobus venditis, si in uno aliquid desit, in altero aliquid excedat, lucrum cum damno, excessum cum defectu an sit compensandum. Tom. 7. c. 789. D. E.
Fundorum patrimonialium, & emphyteuticorum collatio. T. 2. c. 870. A.
De fundorum reip. conductoribus. T. 2. c. 857. D.
De fundorum fiscalium collatione. T. 2. c. 881. C.
Fundos patrimoniales qui jure privato, vel emphyteutico suscepe runt, eorum excidunt dominio, si colonos permutaverint. Tom. 2. c. 868. E. & c. 869. A.
Fundos duos habens si unum legaverit, alterius usumfructum alii legaverit, an fructuario servitus per fundum legatum debeatur, si aliunde non pateat via. Tom. 7. c. 1351. A. B.
Fundos suos cingere muris non omnibus permittitur. Tom. 9. c. 1179. B.
Funerailles soient præferées au cdot de la femme. Tom. 9. c. 1216. A.
Funerandi defuncti causâ quod gestum est a tempore mortis, ad negotium heredis pertinuisse videtur. T. 5. c. 384. D. E.
Funerari qui aliquem prohibuerit, lege Juliâ tenetur. T. 1. c. 512. A.
Funerari defunctos plerumque, antequam ullus eis exsistat heres, ait jurisconsultus. Paulus. T. 5. c. 383.
Funeraria actio. Vide, Actio funeraria.
Funeraria actio privilegiaria est. T. 5. c. 385. D.
Funeraria actio datur adversùs heredem, vel possessorem bonorum, aut similem successorem defuncti. T. 5. c. 384. C.
Funeraria actio est in personam, non in rem. T. 6. c. 48. D.
Funeraria actio, quibus, & quomodo datur. Tom. 10. c. 950. A.
Qui funeravit mulierem suis sumptibus, non pietatis causâ, ei datur actio funeraria de recuperandis sumptibus in funus mulieris factis. T. 4. c. 925. C.
In funere nonus dies est solennis. T. 4. c. 29. E.
In funere militis quid observabatur. T. 9. c. 807. B.
Funeris impensam esse, siquid ad commendandum corpus factum sit. T. 3. c. 304. A.
Funeris sumptus, arca, & silicernium. T. 3. c. 312. A. B.
Funeris impensis versus Virgilii. T. 4. c. 971. C.
Funeris impensa est æs alienum dotis. T. 4. c. 926. D.
Funeris sumptum immodicum faciens, id tantùm consequitur, quod impendere debuit, pro facultatibus scilicet, & dignitate defuncti. T. 5. c. 384. C.
Funeris impensa æs alienum dotis est. T. 6. c. 48. C.
De funeris curatore. T. 7. c. 1282. D. E. & c. 1283. A. quod de suo plus impenderit in funere, vel monumento, an repetere possit ab heredibus. Ibid. A.
De funerum sumptibus. Tom. 2. c. 1104. A.
Funesta familia heredis si sit, purganda erit, & expianda, quod non sit sine luctu. Tom. 4. c. 28. C. D.
Funesta est familia heredis ex tempore mortis. Tom. 8. c. 719. E.
Fungi pretia Pedius jurisconsultus dixit. T. 5. c. 394. C.
Fungi munere præstandi legati, id est solvendi legati; fungi munere collationis, id est conferre, phrases juris sunt. Ibid. C.
Fungi nos munere solvendi debiti in genere eodem, non in specie eadem Ibid. B.
Funus ut ducere liceat, & de sumptibus funerum. T. 1. c. 758. A. B.
In funus quidquid erogatur inter æs alienum primo loco deducitur. T. 1. c. 382. B.
Funus vivo ducere, quid significet. T. 5. c. 117. B.
Funus filii an æs alienum patri sit. T. 6. c. 608. D. E.
Fur quid est, & quis sit fur manifestus. T. 1. c. 408. B. C.
Fur manifestus quomodo Græci appellant. T. 1. c. 230. B.
Fur interitu rei furtivæ non liberatur. T. 1. c. 1473. B.
Fur nocturnus, & fur diurnus qua ratione occidendus, & qua non. T. 3. c. 401. B. C.
Fur nocturnus quoquo modo occidi potest, diurnus non item, nisi telo se defendat. T. 1. c. 961. C.
Fur quando furti agere potest. T. 3. c. 477. B.
Fur furti agit duobus tantùm casibus. T. 1. c. 234. E.
Fur quis dicatur. T. 4. c. 47. D. & T. 9. c. 618. C.
Fur manifestus, & improbus, & atrocior. Vide, Raptor.
Fur semper moram facere intelligitur. T. 5. c. 226. D.
Fur furti actione non agit. Tom. 6. c. 146. C. excepti sunt duo casus, quibus fur furti agit. Ibid. D.
Fur, qui semel incidit in pœnam dupli, vel quadrupli ob rem furto subreptam, necdum eâ obligatione liberatus est, an denuo incidat in eandem obligationem ejusdem rei nomine; atque ita pro duplo quadruplum, pro quadruplo octuplum exigatur, quod multis casibus accidit. Tom. 6. c. 142. C. D.
Fur, qui furtivam rem tenet, neque possessor scilicet justus, neque dominus

minus est. T. 6. c. 146. D.
Fur quando solvitur condictione furtivâ. T. 9. c. 621. E.
Fur etiamsi effectu potiri non potuerit, an coercendus sit. T. 9. c. 620. B.
Fur, & latro differunt. T. 9. c. 1465. D.
Fur punitur, etiamsi rem non peregerit. T. 9. c. 450. D.
Non omnis malæ fidei possessor fur est. T. 9. c. 239. B.
Fur aut est manifestus, aut non manifestus. T. 9. c. 1157. D.
Fur est, qui rem a fure sciens accepit. T. 9. c. 625. E.
Fur furti non agit, & cur. T. 9. c. 630. E. & c. 631. A.
Fur an possit furti agere. Tom. 10. c. 243. C. D.
Qui fur non est, nunquam evenit, ut furti teneatur. T. 10. c. 248. A.
Furis manifesti cur major pœna, quàm nec manifesti. T. 3. c. 548. C.
Ob furis comprehendendi judicium præmium promissum jure debetur. T. 1. c. 411. A.
Furis, & prædonis quando honesta causa, & inhonesta sit. Tom. 5. c. 417. B. C.
Furis, & prædonis honesta causa non est. Ibid. B.
Furis morte an condictio furtiva finiatur. T. 8. c. 318. B.
Furis mora quibus modis purgatur. T. 9. c. 236. D. E.
Furi, & prædoni actio pigneratitia competit. T. 5. c. 417. B.
Furi, & prædoni, qui rem furtivam apud aliquem deposuit, actio depositi competit. Ibid. B.
Furi commodanti, vel deponenti, aut oppignoranti rem furtivam ut suam, vindicatio an denegetur. Ibid. B. C.
Furi, & prædoni, qui rem furto surreptam commodavit, competit actio commodati. Ibid. B.
Furi, qui litis æstimationem obtulit actori amissâ possessione rei competit actio publiciana, quasi justo emptori. T. 6. c. 148. A.
Furi opem ferens qua actione teneatur. T. 7. c. 63. E. & T. 8. c. 511. C.
Furem antequam occidere possis, clamor exigitur. Tom. 3. c. 327. B.
Inter furem nocturnum, & diurnum, manifestum, & nec manifestum differentiæ. T. 3. c. 548. B. C.
Furem nocturnum occidere licet, & fur nocturnus pejor est, quàm interdiarius. T. 4. c. 336. B. hic a Comicis, teste Seneca, dicitur dormitator, & quare. Ibid. B.
In furem olim non fuisse actionem criminalem, sed civilem tantùm, T. 6. c. 143. B. nunc in furem extra ordinem ut plurimum agit. Ibid. C.
Furem non facit sola cogitatio per se, solumve furandi consilium. T. 6. c. 144. E.
Furem de improbitate sua non consequi actionem. Tom. 7. c. 662. C. D.
Furem vocare furem opprobrium non est. T. 8. c. 524. C.
Furem celare aliud est, aliud non indicare. T. 9. c. 625. B.
In furem nec manifestum præter rei persequutionem, quæ genere vindicationis, & condictionis instituitur, dari actionem furti pœnalem in duplum ex 12. Tabulis. T. 9. c. 623. D.
Furem diurnum, vel nocturnum in urbe, vel in agris an impune liceat occidere. Tom. 10. c. 932. B. C.
Fure manumisso, noxalis actio incipit esse directa, noxalis actio transfertur in emptorem. T. 1. c. 409. B. C.
Pro fure decidere. Tom. 9. c. 54. E.
Fures in rem, vel ad exhibendum an teneantur. T. 1. c. 761. B.
Fures nocturni atrociores, quàm diurni. T. 3. c. 317. A.
Fures nocturni ut puniendi. T. 1. c. 471. C.
Fures nocturni gravius, quàm diurni coercentur, & cur. Tom. 3. c. 143. A.
Fures balnearii qui, & ut puniendi. T. 1. c. 471. B.
Fures duo pecuniam auferentes an quisque eorum duplum, vel quadruplum ejus debeat. Tom. 7. c. 88. C.
Fures Græcè qui. Tom. 8. c. 1079. D.
Quasi fures qui sunt. T. 9. c. 238. D.
Furum varia genera. T. 3. c. 139. C.
Furibus proximi sunt inficiatores depositi. T. 4. c. 295. B.
Furibus proximi condictionibus obligantur. Ibid. B.
Non omnis, qui furandi animum habet, furtum facit. T. 6. c. 144. D.
Furari, & inficiari differunt. T. 2. c. 1025. B.
Furatus quinque solidos, aut valens, vel amplius, laqueo suspendendus. T. 2. c. 1328. E.
Furcæ supplicium quando, & a quo introductum. T. 1. c. 499. C.
Furcæ supplicium quodnam sit. T. 10. c. 827. E.
Furciferi propriè qui olim dicebantur. T. 10. c. 828. A.
Lex Furia testamentaria quare lata. T. 10. c. 486. B.
Furiosa cur non videatur pati. T. 8. c. 662. B.
Furiosus an usucapere possit. T. 1. c. 1110. E.
Furiosus an emere, & vendere possit. T. 1. c. 395. B.
Furiosus an testamentum facere possit. T. 1. c. 330. E.
Furiosus testari an possit tempore intermissi furoris. Tom. 1. c. 416. A.
Furiosus, & infans injuriam facere non possunt. T. 1. c. 472. B.
Furiosus utrùm aliquod negotium gerere possit. Tom. 1. c. 202. E.
Furiosus in jure per omnia absentis loco est, & ignorantis. Tom. 4. c. 71. C.
An furiosus etiam rectè procurator detur, quia absens. Ibid. D.
Furiosus, sive stipuletur, sive promittat, nihil agit. T. 5. c. 869. C. absentis loco est, & soli præsentes rite contrahunt stipulationem. Ibid. C. D.
Furiosus an matrimonium contrahere possit. T. 1. c. 397. C. & T. 5. c. 894. C. & T. 6. c. 1072. A.
Furiosus in omni jure absentis loco habetur. T. 5. c. 104. B.
Furiosus in quam actionem incidere possit. T. 5. c. 908. E.
Furiosus an possit obligari sine auctoritate curatoris. T. 6. c. 11. C.
Furiosus mortuo comparatur. T. 6. c. 400. D. comparatur etiam dormienti. Ibid. D.
Furiosus an occasione substitutionis sibi a patre factæ movere querelam possit. Tom. 7. c. 938. B.
Furiosus an possit judex legi, & si furere, postquam lectus est, cœperit, an dimittatur. T. 7. c. 137. C.
Furiosus per omnia, & in omnibus absentis loco habetur. Tom. 7. c. 1159. E.
Furiosus, qui rem alienam possidebat, si eam perdiderit, vel corruperit, hoc impunitum est. T. 7. c. 331. B.
Furiosus quare nullum negotium gerere possit. T. 8. c. 1057. D.
Furiosus an possit esse tutor. T. 8. c. 916. B.
Furiosus an admittatur contra fiscum, si nemo sit, ad quem hereditas perveniat. T. 8. c. 15. C. D. an ei detur bonorum possessio. Ibid. D.
Furiosus an bonorum possessionem petere possit. T. 8. c. 21. E. & c. 22. C. an ei cedant tempora petendæ bonorum possessionis. Ibid. C.
Furiosus an hereditatem, curatore auctore, adire possit. Tom. 8. c. 382. C.
Furiosus an negotium contrahere, & ejus causâ obligari possit, curatore auctore. Ibid. C.
Furiosus codicillos facere non potest. T. 8. c. 823. D. E.
Furiosus an nuptias contractas retineat. T. 7. c. 938. C.
Furiosus an obligetur ex quasi contractu sine curatoris auctoritate. T. 8. c. 382. A.
Furiosus nullum negotium contrahere potest. T. 8. c. 714. E.

BIU Cujas

Furiosus an obligetur sine curatoris auctoritate. T. 8. c. 381. D.

Furiosus an obligetur ex contractu, qui re perficitur. Ibid. D.

Furiosus an per se, vel per alium bonorum possessionem, vel hereditatem adquirere possit. T. 8. c. 22. D. E. an transmittat eam ad heredes. Ibid. c. 23. A. an ei cedant tempora petendæ bonorum possessionis. Ibid. A. B.

Furiosus an testatus esse possit. T. 8. c. 186. E. & c. 187. A.

Furiosus, & pupillus sæpe in jure comparantur. T. 8. c. 381. C.

Furiosus absentis loco est. Tom. 8. c. 714. D. & c. 823. C.

Furiosus quomodo usucapiat. T. 8. c. 714. E. & c. 823. D.

Furiosus non potest deferre jusjurandum nec pacisci sine curatore. T. 9. c. 192. E. non potest judicium accipere. Ibid. c. 193. A.

Furiosus in quibus similis ei, cui bonis interdictum est. Tom. 10. c. 51. D. E.

Furiosi filius matrimonium contrahere an possit. Tom. 1. c. 23. B.

Furiosi an testamentum aliquod esse possit. T. 1. c. 118. D.

Furiosi curator. Vide, curator.

Furiosi filius. T. 5. c. 869. C. D. Vide, Filius furiosi de stipulatione rem salvam fore.

Furiosi nulla est voluntas. Tom. 5. c. 488. A. & Tom. 8. c. 681. D.

Furiosi & adolescentis differentia quænam sit, Tom. 6. c. 145. B.

Furiosi curatores. Tom. 6. c. 136. E. quodnam curatorum illorum sit officium. Ibid. E.

Furiosi substitutio quando rumpatur. T. 7. c. 938. C.

Furiosi heredis instituti curator agnovit bonorum possessionem secundùm tabulas decretalem, & fruitur bonis hereditariis. T. 7. c. 1176. C.

Furiosi filia an nubere, aut furiosi filius uxorem ducere possit. T. 8. c. 903. D.

Furiosi curator si non acceperit possessionem, an bona vacabunt. T. 8. c. 23. B.

De furiosi, vel prodigi curatore. T. 9. c. 608. D. & seq.

Furioso scientia, & cessatio nocet. E. 3. c. 396. A.

Furioso jura minus favent, quàm infanti. T. 1. c. 1110. C.

Furioso solvens legatum heres liberatur. T. 3. c. 189. D.

Vivo furioso an in curatorem, qui condemnatus est nomine furiosi, detur actio judicati. T. 4. c. 1024. E. ei nulla actio est cum furioso. Ibid. E.

Furioso curator petere potest bonorum possessionem. T. 4. c. 398. C.

Furioso adquiri condictionem ex consumptione bonâ fide factâ. T. 7. c. 663. E.

Furioso datur bonorum possessio decretalis, & cur. T. 7. c. 973. A.

Furioso quomodo substitui possit. T. 7. c. 1059. D.

Furioso non potest adquiri hereditas per curatorem. T. 8. c. 661. B.

Furioso an competat condictio de bene expensis. Tom. 8. c. 352. A.

Furioso an detur bonorum possessio decretalis. Tom. 8. c. 15. D.

Furioso an deferatur bonorum possessio, vel hereditas. T. 8. c. 22. C. an ei possit bonorum possessio per curatorem peti. Ibid. D.

Furioso an per curatorem adquiratur possessio. T. 8. c. 251. E.

Furiosum nullum negotium agere posse, quòd absentis loco habeatur. T. 8. c. 715. B. & c. 824. B.

De furioso herede instituto, an ei deferatur hereditas jure. T. 7. c. 1176. B.

A furioso, quem ignorabat furere, si quis rem emerit, an valeat emptio. T. 10. c. 240. B.

Furiosi sunt in tutela agnatorum. T. 1. c. 48. B.

Furiosi, prodigi, surdi, muti, cæci, quandonam testamentum facere possint, vel non. T. 1. c. 104. A. & seq.

Furiosi loco absentium habentur. T. 1. c. 97. D.

Furiosi qua in re pupillo comparantur. T. 3. c. 286. D.

Furiosi ut a tutelis excusantur. T. 1. c. 1033. B.

Furiosi, & infantes injuriam pati, non facere possunt. T. 1. c. 472. B.

Furiosi pro absentibus habentur, sed cum curatoris auctoritate pro præsentibus habentur. Tom. 6. c. 22. C.

Furiosi quare testamentum facere non possint. T. 8. c. 967. B.

Furiosi in quorumnam curatione sint. T. 8. c. 924. B.

Furiosi ex quibus causis actiones personales adquirant. T. 8. c. 351. D.

Furiosis exheredatis an parentes substituere possint. T. 5. c. 1058. C.

Furiosis, infantibus, civitatibus indefensis, & adversùs illos restitutio in integrum datur. Tom. 5. c. 168. E.

Furiosis, & infantibus adquiritur ex iisdem causis, quibus & ignorantibus. T. 10. 1177. A.

Furiosos ut testamentum, ita codicillos facere non posse. Tom. 6. c. 260. D.

Furnum an socius habere possit secundùm parietem communem. T. 7. c. 414. C.

Furor matrimonium contrahi non sinit, sed rectè contractum non tollit. T. 1. c. 397. D.

Furor an judicis officium abroget. T. 5. c. 894. B.

Furor, post nuptias superveniens, nuptias non dirimit, neque dissolvit. T. 5. c. 543. B.

Furor patris non impedit, quominus in ejus potestate filius nascatur, vel remaneat. T. 5. c. 869. D.

Furor an magistratum prætori, aut præsidi abrogare possit. Tom. 5. c. 894. B.

Furor usucapionis intuitu quid sit. T. 5. c. 744. E.

Furor superveniens an contracta infirmet sponsalia. T. 10. c. 471. C.

Furore superveniente alterutrius, an matrimonium dissolvatur. T. 6. c. 126. A.

Furore superveniente an irritum fiat testamentum. Tom. 8. c. 135. E.

Furtim arbores cædi quando, & quæ dicantur. Tom. 5. c. 591. B.

Furtum ut a sacrilegio differat. T. 3. c. 373. E.

Furtum qui fecit, si fuerit liber, ei addicitur, cui furtum factum est. T. 3. c. 263. B.

Furtum solius possessionis fit. T. 1. c. 229. B. & T. 4. c. 341. D. & c. 647. B.

Furtum rei nostræ facere non possumus. T. 1. c. 410. D.

Furtum sui ancilla furtiva, & partum furtivum facit contrectando. T. 1. c. 1406. B. & seq.

Furtum si servus pignori datus creditori fecerit, an debitor teneatur. T. 1. c. 1442. D.

Furtum si servus communis uni ex sociis fecerit, an sit socio in socium actio furti noxalis. T. 1. c. 1445. A.

Furtum si fecerit commodatario servus commodatus, commodator tenetur. Tom. 1. c. 1442. D. E.

Furtum si familia fecisse dicatur. T. 1. c. 866. C.

Furtum rei hereditariæ non fit. T. 1. c. 1135. B. & T. 4. c. 341. C. & c. 647. B. C.

Furtum emendare quid. Tom. 1. c. 1113. A.

Furtum rei pigneratæ duobus modis facit debitor. T. 1. c. 1115. A.

Furtum nocte fit plerumque. T. 1. c. 1404. E.

Furtum quid. T. 1. c. 229. B. & c. 865. A.

Furtum cum quis quærit, & damnum injuriâ dederit, qua actione tenetur. T. 1. c. 410. E.

Furtum an fiat fundi, vel loci. T. 1. c. 83. D.

Furtum rei suæ an quis committat. T. 1. c. 232. E.

Furtum conceptum quodnam sit. T. 1.

BIU Cujas

T. 1. c. 231. A.
Furtum ex affectu an consistat. T. 1. c. 233. D.
Furtum quandonam fiat. Tom. 1. c. 229. C.
Furtum sine affectu furandi an committatur. T. 1. c. 83. C.
Furtum oblatum quodnam dicatur. T. 1. c. 231. A.
Furtum quid est. Tom. 4. c. 340. D.
Furtum an sit casus fortuitus, aut damnum fatale. T. 4. c. 177. A. B. in quo differat ab abigeatu, latrocinio, & prædatura. Ibid. A.
Furtum rei solius non fit, T. 4. c. 341. B.
Furtum est possessionis interversio, & fit soli possessori. T. 4. c. 296. D.
Furtum non fit, nisi res loco moveatur. T. 4. c. 646. D.
Furtum sine possessore non fit. T. 4. c. 341. B.
Furtum faciens raptor, dicitur fur manifestus, & improbus. T. 4. c. 335. B.
Furtum est crimen jure gentium, T. 4. c. 280. E.
Furtum fit rerum mobilium, immobilium non. T. 4. c. 649. B.
Furtum Veteres etiam rei immobilis fieri volebant, quæ sententia hodie est abolita. Ibid. B.
Furtum sine contrectatione non fit, T. 4. c. 646. D. & c. 842. C.
Furtum cadit in impuberem, adulterium verò in puberem, T. 4. c. 96. D.
Furtum est crimen jure gentium, sic & adulterium. T. 4. c. 281. E.
Furtum rerum immobilium hodie non fit. D. 4. c. 646. D.
Furtum fit ignoranti. T. 4. c. 649. C.
Furtum contrahitur re suo loco motâ, solvitur re suo loco repositâ. T. 5. c. 724. C.
Furtum culpæ annumeratur, non casui fortuito. T. 5. c. 586. C.
Furtum fecisse videtur, qui familiam furtum facientem non prohibuit. T. 5. c. 588. D.
Furtum ejus rei fieri non potest, quæ a nemine possidetur. T. 5. c. 585. A.
Furtum, & rapina quomodo differant. T. 5. c. 584. B.
Furtum naturali jure prohibitum, T. 5. c. 585. D.
Furtum quid sit, & unde sic dicatur. T. 5. c. 584. C. D. & T. 8. c. 1079. C. D.
Furtum quomodo committatur. T. 5. c. 584. B.
Furtum rei immobilis non committitur, Ibid. D.
Furtum unum præstando cur dominus liberetur in actione furti, a familia, vel pluribus servis commissi. T. 5. c. 33. A. B.
Furtum non est casus fortuitus, Tom. 5. c. 1164. D.
Furtum an faciat is, qui ex bonis viventis, quem falso putat mortuum, pro herede fortè, quasi proximus agnatus, res quasdam quasi hereditarias apprehendit. T. 6. c. 603. E. & c. 604. A.
Furtum an fiat etiam libelli, vel epistolæ vilissimæ. T. 6. c. 665. A.
Furtum si familia feciisse dicatur, quid faciendum. Tom. 6. c. 147. E.
Furtum rei immobilis an fieri possit. T. 6. c. 319. B.
Furtum rei hereditariæ quare fieri non possit ante aditam hereditatem. T. 6. c. 140. C.
Furtum rei suæ nemo regulariter facit, sed est casus, quo dominus rei suæ furtum facit. T. 6. c. 146. A. & c. 462. D.
Furtum facere an possit impubes, si jam doli capax est. T. 6. c. 147. B.
Furtum non fit, nisi sit persona, aut corpus, aut homo, cui fiat. T. 6. c. 140. C.
Furtum an faciat servus, qui ipsemet rem aliquam sui peculii amoverit furandi animo. T. 6. c. 144. D.
Furtum est servile probrum. T. 7. c. 763. D.
Furtum juris ignorantiâ an excusari possit. T. 7. c. 893. C.
Furtum solius possessionis est, & ejus interversio. T. 7. c. 855. A.
Furtum, vel damnum a familia factum pro uno facto haberi, contumeliam non item. T. 7. c. 90. C.
Furtum culpæ adscribitur. T. 7. c. 637. C.
Furtum noxale. T. 7. c. 510. E.
Furtum, & ejus ethymon. T. 7. c. 1161. A.
Furtum manifestum quodnam sit. T. 8. c. 1079. D.
Furtum conceptum, & oblatum. T. 8. c. 1080. C.
Furtum quibus modis fiat. Ibid. D.
An furtum faciat impubes rem alienam amovendo. T. 8. c. 1082. D.
An furtum ejusdem rei fieri possit. T. 8. c. 1083. B.
Furtum an fiat rei immobilis. T. 8. c. 263. C.
Furtum an sit inficiatio rei depositæ. Ibid. E.
Furtum est possessionis interversio. T. 8. c. 284. D.
Furtum fit contrectatione. T. 8. c. 263. E. an fiat verbo, scriptura, animo, vel sola cogitatione. Ibid. E.
Furtum quid. T. 8. c. 524. D.
Furtum fieri fundi, locive vetus jurisconsultorum dictum hodie obsoletum. T. 8. c. 534. E.
Furtum hereditati jacenti non fit. T. 9. c. 546. C.
Furtum quandoque fit rei suæ. T. 9. c. 631. A.
An furtum culpæ annumeretur. Ibid. B.
Furtum plerumque annumeratur culpæ, & negligentiæ in non servando nostro. T. 9. c. 1197. E. & c. 1198. A.
Furtum hereditati non fieri. T. 9. c. 251. E.
Furtum non facit uxor, quæ res marito abstulit mortis causâ. T. 9. c. 547. C.
Furtum hereditati fit moribus Galliæ, & cur, T. 9. c. 252. A.
Furtum non semper appellatur furtum a Prætore, T. 9. c. 546. E.
Furtum pecuniæ publicæ coercetur lege Juliâ. T. 9. c. 1454. E.
Furtum non annumeratur casibus fortuitis, latrocinium annumeratur. T. 9. c. 349. D.
Furtum rei modicæ inscriptionem actoris non exigit. T. 9. c. 1159. E.
Furtum, & fuga duo vitia servorum propria. T. 9. c. 618. D.
Furtum an committat, qui re usus non est lucri faciendi causâ. T. 10. c. 453. D.
Furtum non est casus fortuitus, ut nec effractura. T. 10. c. 665. A.
Furtum quo casu fiat impune. T. 10. c. 949. B.
Furti actione impubes tenetur ex 12. Tabulis. T. 1. c. 236. D.
Furti damnatus famosus efficitur. T. 1. c. 410. A.
Furti actio duplex. T. 1. c. 865. A.
Furti actio in scientem, non in ignorantem competit. T. 1. c. 983. C.
Furti ob rem modicam datur actio, T. 1. c. 980. B.
Furti actio adversùs nautas, caupones, stabularios. T. 1. c. 410. B.
Furti actione quis agere potest. T. 1. c. 408. E.
Furti actio est in quadruplum, & meram pœnam continet. T. 1. c. 409. E.
Furti actiones heredibus competunt, sed non in heredes. Ibid. A.
Furti tenetur debitor, qui rem pignoratam creditori subtrahit. T. 1. c. 410. C.
An furti teneatur, qui servum suum clam abduxit. T. 1. c. 1404. E.
Furti tenetur is, cujus ope, aut consilio furtum factum est. T. 1. c. 409. C.
Furti quocumque genere damnatus famosus efficitur. T. 1. c. 410. A. & T. 4. c. 1402. A.
Furti oblati pœna est tripli. Ibid. A.
Furti actione teneri eum, qui meretricem libidinis causâ rapuit, & celavit. T. 1. c. 409. D.
Furti damnatus innocens an fiat infamis. T. 4. c. 1401. C. D.
Furti actio est actio famosa. T. 4. c. 844. E.
Furti actio. Vide, Actio furti.
Furti non tenetur is, cujus dolo raptum fuit alter, sed vi bonorum raptorum tenetur. T. 4. c. 337. A.
Furti actio est famosa. T. 4. c. 1401. C.
Furti definitio quæ. T. 4. c. 647. E.
Furti actio ad exhibendum datur vindicandi causâ. T. 5. c. 376. C.

BIU Cujas

Furti æstimatio non crescit assiduâ contrectatione. T. 5. c. 589. D.
Furti agi potest ex commodato etiam. T. 5. c. 586. C. D.
Furti qui agit, rem furto surreptam designare, nomine, & specie suâ destinare debet. T. 5. c. 100. A.
Furti actio an tollatur transactione. T. 6. c. 145. A.
Furti actione an venditori teneatur emptor, qui ante traditionem rei venditæ, & solutionem pretii rem venditam surripuit. T. 6. c. 145. E.
Furti actione an teneatur debitor, qui pignus traditum creditori surripuit. Ibid. E.
Furti an teneri possit infans. T. 6. c. 147. B.
Furti an teneatur is, qui pecuniam ei datam a debitore Lucii Titii, ut eam ad Lucium Titium perferret, eique solveret: cum tantam pecuniam ei deberet, eam solvit suo nomine, non ejus nomine, a quo eam acceperat. Ibid. D.
Furti nemo agere potest ejus rei nomine, cujus ipse fur est. T. 6. c. 146. C.
Furti oblati an teneatur etiam ignorans, furtique concepti. Tom. 6. c. 147. A.
Furti an teneatur is, qui equum gestandi causâ commodatum sibi, longiùs aliquò duxerit. T. 6. c. 60. C.
Furti concepti pœna quæ fuit. T. 7. c. 613. E.
Furti manifesti pœna quæ fuit. Ibid. E.
Furti an tenearis, si non permittas, ut tollam thesaurum meum, qui est in fundo tuo. T. 7. c. 620. C.
Furti actio datur novo domino, dominio mutato. T. 7. c. 1020. A.
Furti actio cui detur. T. 7. c. 855. B.
Furti manifesti pœna quadrupli est. T. 8. c. 1080. D.
Quomodo furti teneri possit, qui furtum non fecit. T. 8. c. 1081. C.
Furti actio cui competat. Ibid. D.
Furti actio competit etiam non domino. T. 8. c. 1081. D.
Furti condictione quando fur solvitur. T. 9. c. 621. E.
Furti nec manifesti actio perpetua est. T. 9. c. 1158. A. B.
Furti actione non agit dominus cum servo, licèt furtum fecerit. T. 9. c. 989. D.
Furti actio in parentes non est, etiam si nobis furtum fecerunt. T. 9. c. 620. D.
In furti suspicionem cadit is, apud quem furtum conceptum, & inventum est, etiamsi edicat, vel edoceat, a quo eam rem acceperit. T. 9. c. 625. E.
Furti actio est pœnalis. T. 9. c. 237. B.
An furti teneatur emptor rei furtivæ. T. 10. c. 87. A.
Furti, & injuriarum sunt variæ species. T. 10. c. 149. D.
Qui furti concepti tenetur, furti oblati agit. T. 10. c. 244. B.
Actio furti quomodo, & cur competat creditori in debitorem ob pignus ab extraneo ipsi debitori, qui primum surrepserat, surreptum. T. 10. c. 248. B.
Furti an teneatur, qui re usus est non sui lucri causâ. Tom. 10. c. 421. D. item & qui calicem alienum in mare projecit quasi suum. Ibid. D.
Furti actio soli domino, aut possessori datur. T. 10. c. 568. A.
Furti qui sunt damnati, an prohibeantur testimonium ferre. T. 10. c. 606. C.
Furti actio noxalis est. T. 10. c. 634. A.
Furti actio cum omnibus bonæ fidei actionibus concurrit. T. 10. c. 988. A.
Furto rem surreptam quomodo pupillus usucapere potest. T. 1. c. 1113. A. B.
Furto mobilia surripi, immobilia vi possideri possunt. T. 1. c. 1116. D.
De furto, & injuriis transigere licet. T. 1. c. 379. E.
De furto actio. T. 4. c. 248. C.
De furto *lex* 81. *& lex* 4. *§. ult. D. ad leg. jul. peculatus* planè diversa proponunt, & non contraria, & cur. T. 4. c. 843. C. & seq.
Furto a familia facto an plura facta esse intelligantur. T. 7. c. 90. C.
Furto facto, ope, vel consilio, qua actione teneatur aliquis. T. 8. c. 511. C. & seq.
De furto, nunc plerumque agi criminaliter, & extra ordinem, non civiliter in duplum, vel quadruplum. T. 9. c. 624. C.
Furta, quæ vulgo repetundarum appellantur, ut coercenda. T. 1. c. 874. D.
Furtorum genera quatuor. T. 1. c. 408. C.
Furtorum quæstiones cum lance, & licio evanuerunt. T. 1. c. 231. C.
Furtorum genera quot. T. 1. c. 230. B. & T. 8. c. 1079. D.
De furtis. T. 6. c. 139. C. & seq. & T. 9. c. 618. C. & seq.
Furtiva condictio. Vide, Condictio furtiva.
Furtiva res. Vide, Res furtiva.
Furtiva res an desinat esse furtiva, si in domini potestatem redierit, scientis rem suam esse. T. 6. c. 322. A.
Furtiva condictio an detur in heredem furis. T. 8. c. 318. B.
Furtiva condictio venit in actionem familiæ erciscundæ, & communi dividundo. T. 7. c. 511. A.
Furtiva res quærebatur cum licio, & lance, quid sit. T. 7. c. 614. A.
Furtiva res aut vi, vel clam possessa an usucapi possit. T. 8. c. 267. D.
Furtiva res an possit usucapi. T. 10. c. 86. E. & c. 87. A.
Actio furti est noxalis, non autem condictio furtiva. T. 10. c. 425. C.
Furtiva ex causa etiam non domino datur furtiva condictio possessionis. T. 10. c. 957. B.
Furtivæ condictioni compensatio opponi potest. T. 4. c. 1351. B.
Furtivæ rei vitium an purgari possit si res adolescentis surrepta redierit in potestatem curatoris. T. 6. c. 145. B.
Furtivæ rei usucapio an prohibita sit. T. 6. c. 144. B.
Furtivæ rei usucapio an inhibita sit lege duodecim Tabularum. T. 6. c. 312. C.
Furtivæ ancillæ partus an sit etiam furtivus. Ibid. D. & T. 8. c. 506. B.
Furtivæ res an usucapi possint. T. 8. c. 948. B.
Furtivæ rei peremptæ condictio est. T. 10. c. 956. A.
Furtivè non omne quod fit, vel occupatur, furtum est. T. 1. c. 1404. E.
In furtivam condictionem quid venit. T. 4. c. 334. A.
Furtivam rem qui sciens habet, fur manifestus dicitur. T. 7. c. 63. D.
Furtivum tignum. T. 7. c. 613. C. & T. 8. c. 537. B.
Fusia Caninia lex. Vide, Lex Fusia Caninia.
Fusia lex quænam fuerit, & quid per eam liceret. T. 8. c. 900. C. & seq.
Fusia lex. Vide, Lex Fusia.
Fustes, & flagella quomodo differant. T. 5. c. 752. D.
Fustes an infamiam irrogent. Ibid. E.
Fustium admonitio est, flagellorum autem castigatio. Ibid. E.
Fustibus qui subjici potuerint. T. 5. c. 752. B. C.
Fustibus, sive virgis cæduntur liberi homines, non flagellis, flagris, loris. T. 7. c. 126. E.
Futura hominibus incerta, & incognita. T. 1. c. 196. E. & c. 197. A.
Futura in rerum natura certa sunt. T. 1. c. 196. E.
Futura an legari possint, ut partus. T. 7. c. 986. B.
Futura incerta sunt, præterita sunt certa. T. 4. c. 1202. B.
Futura non sunt certa in hominum, rerumque natura. T. 4. c. 1426. D.
Futura hypothecæ an dari possint. T. 8. c. 614. D.
Futura rei cognitio non est certa in hominum natura. T. 4. c. 1426. E.
In futuris inscitiam nostram, non rerum naturam intuemur. T. 1. c. 196. E.
De futuro nonnunquam judicium constituitur. T. 9. c. 112. B.
De futurorum revelatione. T. 2. c. 1167. A.

BIU Cujas

Quod futurum est, necesse non est evenire. T. 1. c. 1228. E.

G

GAbinia Abbatissa Sancti Gordiani, & Epimachii, vulgo S. Gabinii, & Luxorii. Tom. 6. c. 1042. D.
Gabinia lex fuit de versura, non de usura. T. 4. c. 46. C.
Gabinia lex non patitur, ne inopes usuris obruantur, dum usuris usuras cumulant. Ibid. C.
Gagas lapis morbum Sonticum suffitu deprehendit. Tom. 8. c. 570. A.
Gajus quis, & quibusnam temporibus vixerit. T. 1. c. 5. B.
Gajus Atejus Pacuvius cujusnam discipulus fuerit. Tom. 1. c. 912. A.
Gajus Cassius Longinus jurisconsultus ex qua matre natus. T. 1. c. 914. A.
Gajus Juventius quis, & qualis auctoritatis. T. 1. c. 911. C. D.
GajusScipio Nasica optimus a Senatu appellatus. T. 1. c. 910. B.
Gajus Papirius an diversus a P. Papirio. T. 1. c. 892. A.
Gaji nomen cur servo tribuatur. T. 1. c. 5. B.
Gaji Cassii commentarii. Ibid. B.
Gallia nesciente tueri humanam societatem. T. 2. c. 1172. A.
In Gallia compensatio fitex rescripto Principis nominatim. T. 4. c. 76. E.
In Gallia hodie adoptio, vel adrogatio filii est in usu. T. 4. c. 629. A.
In Gallia Bonifacii decretum, quod exstat *in Cap. quamvis pactum, de pactis in 6. libro* an servetur. T. 5. c. 385. B. an totus sextus decretalium in eadem receptus fuerit. Ibid. B.
Galliæ Rex. Vide, Rex.
Gallinarum an sit fera natura. T. 1. c. 64. C.
Gallinarum natura quænam sit. T. 8. c. 930. C.
De Gallis, qui cum Alpes transgressi essent loca inculta per solitudines Italiæ, oppidum ædificare cœpissent, Senatus respondit, eos non rectè fecisse, qui in alieno solo ædificare conati essent sine permissu Romani Magistratus. T. 7. c. 344. C. D.
Gardiæ feudum, Vide, Feudum.
Garum quid sit. T. 3. c. 224. A.
Garum exportari non debet. T. 9. c. 369. E.
De Gastaldiæ, & Guardiæ feudo. T. 2. c. 1188. E.
Gastaldus quid propriè. Tom. 2. c. 1190. A.
Gastaldus actor quis dicitur. T. 9. c. 419. D.
Geminatio aufert, & polluit tinctionem. T. 10. c. 825. D.
Gemma cedit annulo. T. 1. c. 1113. D.
Gemmæ, & lapilli cujusnam sint. T. 8. c. 930. C.
Gemmarum appellatione quæ comprehendantur. T. 3. c. 272. C. D.
Genearchicum quid. T. 3. c. 203. E.
Gener quis dicatur. T. 3. c. 149. D.
Gener an ex testamento actionem habeat. T. 8. c. 1051. C.
Gener. T. 8. c. 210. A.
Genera purgationis olim tria erant. T. 2. c. 1193. C.
Genera dicuntur, quæ communi quadam ratione comprehenduntur. T. 1. c. 1198. D.
Genera dominii in jure nostro quot sunt, & quæ illa sunt. T. 4. c. 165. C.
Inter genera legatorum olim erat differentia, & quæ. T. 4. c. 440. E. hodie ea est sublata ex constitutione Justiniani Imperatoris. Ibid. E.
Genera alia esse prima, & antiquissima, & generalia. T. 4. c. 330. B. C.
Genera causarum, sive titulorum, & possessionum distinctiones tot sunt, quot sunt justæ causæ adquirendi dominii. T. 5. c. 716. E. & c. 717. A.
Genera incertæ res sunt, quia nec sunt, sed intelliguntur esse. T. 5. c. 401. D.
Genera vindicationum plura sunt. T. 5. c. 374. A.
Genera apud Jurisconsultos quænam, & qualia sint apud Dialecticos. T. 6. c. 151. C.
Genera, & species incertæ res sunt. T. 7. c. 645. C.
Genera insunt speciebus, & species generibus. T. 8. c. 188. D.
Generale judicium societatis quod sit, & dicatur. T. 5. c. 483. A.
Inter generalem obligationem pignoris, & specialem differentia quæ. T. 4. c. 1282. A.
In generali hypotheca prioris inest specialis. T. 4. c. 949. D.
Generali hypothecæ, quæ speciali subjicitur, semper inest tacita conditio, si specialis idonea non sit. T. 4. c. 950. E.
De generali abolitione. Tom. 9. c. 1474. E.
Generalia judicia. Vide, Judicia.
Generalis obligatio quæ est. T. 4. c. 1282. A. rei alienæ pignus non est, ejus verò emptio venditio est. Ibid. E.
Generalis sermo nullus adeo est, a quo tacitè quædam non excipiuntur ex mente loquentis. T. 4. c. 977. A.
Generalis fideicommissarius an Falcidiam detrahat. T. 4. c. 221. E. excipiuntur quidam casus. Ibid. E.
Generalis sermo semper aliquas habet exceptiones. T. 5. c. 777. E.
Generalis certi condictio, quæ certæ rei, pecuniæve est, stricti judicii appellatur. T. 5. c. 399. E.
Generaliter pleraque sunt vera, quæ sumpta specialiter falsa sunt, & contra. T. 4. c. 449. E.
Generaliter, & indistinctè scripta cur falsa, specialiter scripta cur vera sint. T. 5. c. 266. B.
Generaliter positum est, cum servo nullam actionem esse. T. 5. c. 377. E.
Generaliter si legetur, quid agendum. T. 8. c. 992. A.
Generatio quælibet gradum facit. Tom. 8. c. 209. C. & c. 219. C.
Generationis hominum, qui generare non possunt, quot species. T. 1. c. 1057. E.
Genere quodam, quemadmodum his verbis utantur Jurisconsulti. T. 3. c. 94. B. C.
In genere liberalitatis est legatum. T. 4. c. 520. C.
Genere communi continentur corpora nummorum, non species. T. 7. c. 629. B.
Generi derogatur per speciem. T. 4. c. 802. E. potior est in jure, qui ex speciali legato, quàm qui ex generali rem petit. Ibid. c. 803. A.
Generi nullum subest corpus. T. 4. c. 716. B.
An generi per speciem derogetur supellectili legatâ, vel instructo prædio generaliter, si species quædam ejusdem recenseantur. T. 4. c. 1122. E. & c. 1123 A.
Generi per speciem derogatur in toto jure. T. 4. c. 811. C. & c. 1466. C.
Generi per speciem derogari. T. 7. c. 1355. D.
Generis stipulatio. Vide, Stipulatio.
Generis verbum legatum contrahit. T. 4. c. 409. B.
Generis alterius est id, cujus causâ quid comparatur, quàm sit id, quod ejus causâ comparatur. T. 4. c. 1236. B.
Generis, & gentis differentia quæ T. 4. c. 81. D.
Generis verbum contrahit legatum, verbum speciei dividit, discindit, que. T. 5. c. 1200. A.
Generis nomen est cognatio. T. 5. c. 545. C.
Generis unius an infinitæ species esse possint. T. 8. c. 265. B.
Generum stipulatio quænam sit. T. 6. c. 151. E.
Geneseos liber vocatur ab Hebræis *In principio*. T. 10. c. 164. C. D.
Genethliaci. T. 9. c. 1437. C.
Genitum, & factum inter se differunt. T. 8. c. 520. C. D.
Gens, & genus in quo differunt. T. 4. c. 81. D.
Gens est, quæ ex multis familiis constat. T. 10. c. 778. E.
De gente si quæritur, uterque probare debet. T. 7. c. 868. A.

BIU Cujas

Gentem mutat adrogatio. Vide, Adrogatio.
Gentem plures ſtirpes conficiunt. T. 4. c. 81. D.
Gentem habere quid ſit. T. 7. c. 867. B.
Gentem eſſe ubi dicatur. T. 8. c. 509. E.
Gentem habere eſt jura gentilitatis, ſeu familiæ habere. Tom. 10. c. 464. C.
Gentes quæ dicantur. T. 1. c. 3. B.
Gentiles ad hereditatem vocantur, deficientibus agnatis. Tom. 4. c. 1090. E.
Gentiles qui dicuntur. Ibid. E.
Gentiles qui ſint, & dicantur. T. 5. c. 776. D.
Gentiles ab agnatis ſeparandi. T. 8. c. 509. C.
Gentiles qui. Ibid. C.
Gentilibus quando hereditas deferatur. T. 5. c. 776. D.
Gentilis quis dicitur. T. 4. c. 81. C.
Gentilitas ut amittatur. Tom. 7. c. 867. C.
Gentilitas, & agnatio an differant. T. 8. c. 509. C.
Gentilitas quale jus. Ibid. D.
Gentilitas amittitur capitis deminutione. T. 7. c. 867. C. & T. 10. c. 597. C.
Gentilitatis jura habere quid. T. 7. c. 867. B.
Gentilitia jura hodie in uſu non ſunt. T. 4. c. 1091. A.
Gentilium nomina ſunt civilia. T. 8. c. 190. B.
Gentilium nomen refertur ad plures ſtirpes, quæ ex eadem progenie, agnatorum ad propriam ſtirpem. T. 10. c. 597. C. & T. 7. c. 867. C.
Gentilium nomen unde ductum. T. 10. c. 830. E.
Gentis, & generis differentia quæ. T. 4. c. 81. D.
Genua Miſericordiæ conſecrata. T. 1. c. 1152. A.
Genua patria mercatorum. T. 6. c. 1149. E.
Genuenſes Mediolanenſes incolæ. T. 6. c. 820. B.
Genus commune eſt homo, diverſa ſpecies. T. 1. c. 1199. A.
Genus multa continet. Tom. 3. c. 405. D.
Genus non dividitur, niſi numero. T. 1. c. 1198. D.
Genus ex pluribus ſtirpibus manat, agnatio ex una ſtirpe. T. 4. c. 81. D.
Genus generale quod eſt, & quid differt a ſpeciali. T. 4. c. 330. B. C. omne genus eſt incertum. Ibid. D.
Genus publicanorum omnibus eſt inviſum. T. 4. c. 463. C.
Genus generale, vel genus ſpeciale. T. 4. c. 448. C.
Genus non derogat generi. T. 4. c. 803. B.
Genus non derogat ſpeciei. Ibid. C.
Genus ex una ſtirpe manat, gens ex pluribus. T. 4. c. 81. D.
Qui genus, vel gentem ſe habere dicit, onus probandi ei incumbit. T. 4. c. 80. D.
Genus, & totum in quo differunt. T. 4. c. 448. E.
Genus, & gens in quo differunt. T. 4. c. 81. D. & T. 7. c. 867. C.
Genus idem, ſimilemve materiam, non eandem in mutuo recipimus, niſi ita actum ſit, pro auri maſſa parem auri maſſam, ſervatâ, & reddità eâdem quantitate, naturâ, & bonitate. T. 5. c. 391. A. B.
Genus petitur, aut repetitur, ſi pecunia certa petitur, non corpus certum. Tom. 5. c. 405. B.
Si genus aliud recipimus, ut pro tritico vinum, non eſt mutuum. T. 5. c. 390. C.
Genus, vel gentem ſi quis dicatur habere, qui probare debeat. Ibid. B.
Genus ad probandam ſpeciem non valet. T. 7. c. c. 1158. C.
Genus idem an ex duobus cauſis lucrativis peti poſſit. Tom. 8. c. 345. D.
Genus eſſe ubi dicatur. T. 8. c. 509. E.
Genus de omnibus, & de ſingulis, ſpeciebus dicitur. T. 10. c. 26. D.
Genus, gens, agnatio, familia, domus, ſtirps, idem in juris libris ſignificant. T. 10. c. 464. C.
Genus, & operæ non niſi numero diviſionem recipiunt. Tom. 10. c. 537. D.
Genus an minuat genus. Tom. 10. c. 1116. A.
Geometræ quibus immunitatibus gaudent. T. 2. c. 769. A.
Geometræ a tutelis excuſantur. T. 1. c. 1024. E.
Geometrica proportio ſervatur in diſtributionibus. T. 4. c. 289. C.
Geometrica proportio quæ eſt. Ibid. D.
Geometrica proportio in partibus hereditatis ſervanda. T. 6. c. 190. E.
In gerendis negotiis Sempronii ali quis negotium quoque Titii geſſit ignorans, quæritur, an Sempronio teneatur iſte actione negotiorum geſtorum, non tantùm Sempronii, ſed etiam Titii negotii nomine. T. 4. c. 873. D.
Gerentibus rem alienam non interdici rerum ſuarum alienatione. T. 9. c. 387. E.
Gerere ſe pro herede eſt adquirere hereditatem. T. 4. c. 1265. A.
Germani fratres qui ſint. T. 3. c. 149. A. & T. 2. c. 1121. D.
Germani puellas ſine dote collocabant. T. 2. c. 1069. C.
Germani qui dicuntur. T. 9. c. 918. A.
Germania ſuperior quæ eſt. T. 4. c. 841. A.
Germania inferior quæ. Ibid. A.
Germaniæ inferioris, & ſuperioris ſitus quis. Ibid. A.
Γερουτοκόμον. T. 2. c. 27. E.
Geſſata quid ſit. T. 2. c. 1179. A.
Si non geſſerit tutor. Tom. 9. c. 598. E.
Geſta per vim, & metum irrita eſſe debent. T. 1. c. 639. C.
Geſta inter alios alii non nocere. T. 9. c. 1101. C.
Geſtarum rerum veritas an vitietur erroribus. T. 6. c. 639. A.
Geſti appellatio latiſſimè manat. T. 4. c. 859. A.
Geſtio pro herede eſt ſpecies adquirendæ hereditatis. Tom. 4. c. 907. D.
Geſtio pro herede magis eſt animi, quàm facti. T. 4. c. 28. D.
Geſtio pro herede in extraneo, in ſuo herede eſt immiſtio. T. 4. c. c. 1265. A.
Geſtio, ſeu geritio pro herede, non eſt tantùm actus viventis, ſed et morientis. T. 4. c. 1079. A.
Geſtio tutelæ an quaſi contractus ſit, & de in rem verſo. Tom. 6. c. 613. E.
Geſtio negotiorum. Vide, Negotiorum geſtio.
Geſtio pro herede quomodo fiat. T. 8. c. 989. C.
De geſtis, quæ in publica monumenta redacta ſunt, ex quibus petitur fides rerum geſtarum, quibuſque fides publica conſtat. T. 9. c. 1091. B. nullâ ratione infirmari, aut retractari poſſunt. Ibid. B.
Geſtor ad aliquid. T. 1. c. 1434. B.
Geſtor negotiorum rem alienare non poteſt. T. 4. c. 879. D.
Geſtor negotiorum. Vide, Negotiorum geſtor.
Geſtor negotiorum quando non tantùm præſtat dolum, & culpam, ſed etiam caſum fortuitum. T. 6. c. 13. C.
Geſtor, & procurator in quo differunt. T. 9. c. 358. A.
Geſtor negotiorum, etiam leviſſimam culpam præſtat. T. 9. c. 357. E. quando dicitur procurator. Ibid. E.
Geſtor noſter ſi pecuniam mutuam ſumpſerit, an ex mutuo teneamur. T. 9. c. 314. A.
Geſtor rem domini emere vetatur. T. 9. c. 376. A. & T. 10. c. 656. E.
Geſtor non repetit ſumptus, niſi vicerit. T. 10. c. 651. A.
Geſtor quaſi libertus agens negotia patroni, an poſſit repetere ſumptus, quos fecit in adminiſtratione. T. 10. c. 889. C.
In geſtore affectio, contemplatio, & providentia, quæ illum reſpicit, nulla eſt. T. 6. c. 15. C.
Geſtores, & procuratores voluntarii quinam ſint. T. 10. c. 888. E.
Geſtoris error an vitiet, aut mutet veritatem. T. 6. c. 639. A.
Geſtum communiter qua actione vindicetur. T. 5. c. 491. A.
Non quod geſtum eſt, ſed quod conventum eſt, in mandato ſpectatur. T. 6. c. 14. D.

BIU Cujas

De eo, quod gestum est ante communionem, an detur actio communi dividundo. T. 7. c. 579. D.
Gestum ex contractu, qui exigit diligentiam exactissimam. T. 9. c. 294. C. in eo culpa levissima præstatur. Ibid. D.
Gestus est plus, quàm tacitus consensus. T. 7. c. 654. E.
Gibellini qui. T. 6. c. 829. A.
Γιτάρια. T. 6. c. 142. A.
Gladiatores penitus tollendi. T. 2. c. 832. D.
Gladiatorum spectacula sublata. T. 3. c. 368. B.
Ad gladiatorum ludum damnati intra annum consumendi. T. 10. c. 738. B.
Gladii, atque Stolæ militaris jus Præsides habuerunt. T. 4. c. 833. A.
Gladii jus, vel clamidis Proconsules non habuerunt. T. 4. c. 832. E.
Gladii jus habet Consul, jus verò relegandi non habet. T. 4. c. 14. D.
Gladii jus cui est, eidem & animadversio in milites. T. 4. c. 833. A.
Gladii jus. Vide, Jus gladii.
Gladii pœna gravior est, quàm metalli. T. 5. c. 1160. D.
Gladii pœna pro ludo gladiatorio. Ibid. E.
Gladii potestas merum imperium. T. 8. c. 694. E.
Gladii potestatem sibi datam nemo ad alium transferre potest. Ibid. D.
Gladii potestas est summa pars meri imperii. T. 7. c. 77. C.
Gladii potestas quando permissa, & cui data sit. T. 7. c. 76. C. D.
Gladii jus quid dicatur. T. 7. c. 77. B.
Gladii potestas unde accipiatur. Ibid. A.
Gladii jus quodnam sit. T. 10. c. 383. E.
Jus gladii an semper, & omnibus Præsidibus sit datum. T. 10. c. 383. E. c. 384. A.
Qui jus gladii habet, sæpe non habet jus confiscandi, nec deportandi. T. 10. c. 385. A.
Gladii omnis animadversio est meri imperii. T. 10. c. 793. B.
Gladii pœna nobilior est. T. 10. c. 827. E.
Gladio cingi proprium est militis. T. 4. c. 1076. A.
Gladio puniri jubet, qui in aliquem animadverti jubet. T. 4. c. 16. A.
Ad gladium damnati, æquè vel statim consumuntur, vel intra annum consumendi sunt. T. 3. c. 367. E.
Ad gladium damnare. T. 4. c. 16. B.
Gladium gestare Romæ Senatoribus quando licebat. T. 4. c. 1076. B.
Ad gladium damnatio. T. 5. c. 1160. D. Vide, Damnatio.
Glandem, ex aliena arbore in suum fundum cadentem, si quis misso pecore depascat, quomodo teneatur. T. 7. c. 617. C. & c. 851. E. & c. 852. A.
Glandis nomine quid significetur. T. 1. c. 855. B.
Glandis appellatione in jure omnes fructus sylvestres continentur. T. 7. c. 851. D.
Glandis appellatione omnes fructus sylvestres continentur. T. 10. c. 453. E.
Glaner verbum Gallicum ut dicatur Græcè, & Latinè. T. 8. c. 514. B.
Glans caduca. T. 7. c. 617. B.
Glans caduca an pertineat ad emptorem. T. 8. c. 514. D.
Glarea quid sit, aut significet. T. 5. c. 678. E.
Gleba, idest, glebalis functio. T. 2. c. 892. C.
Gleba Senatoria. Ibid. D.
Glebale aurum. Vide, Aurum glebale.
De Glicia lege. T. 3. c. 39. D. & c. 400. B.
Glicia lex. T. 4. c. 364. E.
Glicia lex. Vide, Querela.
Glossa Accursii delenda quæ. T. 4. c. 250. C.
Glossa in *l. 22. §. Fugitius. ff. mandati* rectè sentit. Tom. 5. c. 470. B. C.
Glossæ non minùs studiosum esse decet, quàm ipsius Textus, refert Cujacius. T. 4. c. 204. C.
Glossam emendare absurdum non esse dicit Cujacius. Ibid. C.
Glossam ad *l. 8. de in diem addict.* delendam esse censet auctor. T. 5. c. 509. D.
Glossema causâ cognitâ rejicit auctor. T. 5. c. 106. B.
Glossemata in jure formulis solent esse intermista. T. 10. c. 90. C.
Gogravii. T. 2. c. 1184. C.
Gothi Arriani ad fidem Catholicam reducti. T. 6. c. 842. E.
Gothi quomodo allecti in Italiam. T. 10. c. 1002. B.
Gothia olim Narbonensis Provincia vocabatur. Vide, Narbonensis Provincia.
Gothia Provincia, quæ nunc dicitur *Languedoc*. T. 6. c. 925. B.
Gothia, vulgo *Languedoc* Provincia. T. 9. c. 1080. C.
Gothis nulla natio barbara fuit civilior. T. 10. c. 867. D.
Graccaria lex. T. 4. c. 365. B.
Graculos inter segetum calamitates numerari. T. 3. c. 448. B.
Græca lex, qua proponitur frater fratri legasse digitum aquæ. T. 4. c. 896. B.
Græca quoque antiqua numismata Legatos vocant Proprætores. Tom. 4. c. c. 831. E. & Dio eos vocat πρεσβευτὰς ἀντιστρατήγους. Ibid. E.
Græcâ linguâ scripta testamenta ante Theodosium non valebant. T. 7. c. 1424. C. D.
Græca verba an directa sint. T. 7. c. 958. A.
Græca lingua utrùm possit juri inservire. T. 8. c. 1050. D.
Græca lingua caponem, vervecem, porcum, proprio exprimere vocabulo non potest. T. 8. c. 584. D.
An græcè fideicommitti possit. T. 8. c. 995. C.
Græci Auctores, qui linguæ latinæ imperiti sunt, & eorum ineptiæ. T. 9. c. 505. A.
Græci verbum delegare quomodo accipiunt. T. 4. c. 932. A.
Græci ad Lunæ cursum annum primò fecerunt. T. 8. c. 559. B.
Græcorum error. Tom. 9. c. 1371. C.
Gradiles panes. T. 2. c. 691. E.
De gradibus, ac de eorum lineis, & jure. T. 1. c. 460. D. E. c. 461. A. & seq.
De gradibus, & affinibus, & nominibus eorum. T. 8. c. 209. B. & seq.
In gradibus intestati successionis est successio ex titulo *quis ordo*, &c. non ex titulo *de successorio edicto*. T. 8. c. 199. A.
In gradibus cognationis est successio ex titulo *de successorio edicto*. Ibid. A.
Gradibus deficientibus ad successionem fiscus invitatur. T. 8. c. 162. E.
Quo gradu defuncto sum cognatus, eodem sum affinis ejus uxori. T. 4. c. 976. C.
Gradu primo quot personæ contineantur. T. 8. c. 119. E. secundo quot. Ibid. E. tertio quot. Ibid. c. 221. A. quarto quot. Ibid. c. 222. B. ultimo quot. Ibid. c. 224. E.
Graduum agnationis vetustissima descriptio. T. 3. c. 164. B. C.
Graduum affinitatis effigies. T. 3. c. 165.
Graduum nomina deficiunt in trigavo, & in trinepote. T. 7. c. 119. A.
De graduum cognationis ordine tractat titulus *de successorio edicto*, non de ordine graduum intestati. T. 8. c. 232. D.
Graduum nomina quædam naturalia, quædam civilia. T. 8. c. 190. B.
Graduum cognationis observatio quædam in nuptiis contrahendis. T. 8. c. 216. C.
Graduum duæ sunt qualitates, quidam gradus sunt intestati, quidam cognationis. T. 8. c. 198. D.
Graduum modus ut observandus. T. 8. c. 192. B. C.
De graduum priorum, & posteriorum successione. Tom. 8. c. 198. E.
De graduum numeratione. T. 8. c. 209. B.
Ad gradum sextum, cognatio finitur lege Julia, & Papia. T. 4. c. 1091. C.
Gradum facit quælibet generatio. Vide, Generatio.

BIU Cujas

Gradum facit generatio quælibet. T. 8. c. 209. C. & c. 219. C.
Gradus ſimplex, & gradus geometricus quo differunt. Tom. 1. c. 1119. C.
Gradus cognationis. T. 1. c. 827. C.
Gradus non ex heredum numero, ſed ex ratione ſucceſſionis æſtimantur. T. 1. c. 1055. C. D.
Gradus ſucceſſionis conſtituuntur ſeptem. T. 1. c. 462. C.
Gradus cognationis ſex, vel ſeptem. T. 1. c. 173. C.
Gradus inteſtati alii, cognationis alii. T. 1. c. 827. C.
Gradus affinitatis nulli cur. Ibid. D.
Gradus bifariàm accipiuntur. T. 2. c. 390. D.
Gradus affinitatis nulli propriè ſunt numerandi. T. 4. c. 976. C.
Gradus affinitatis jure civili nulli ſunt. T. 6. c. 1119. C.
Gradus affinitatis, & genera affinitatis differunt. T. 6. c. 1119. D.
Gradus cognationis in linea tranſverſali variè computantur jure Pontificio, & jure Civili. T. 6. c. 1118. C. D.
Gradus quomodo accipi oporteat in ſubſtitutionibus. Tom. 7. c. 898. C.
Gradus cognationis quomodo numerantur. T. 8. c. 1036. A. & ſeq.
Gradus qui obſervantur inter fratres. T. 8. c. 217. B.
Gradus ſucceſſionis quot olim erant. T. 8. c. 162. E.
Gradus gradui an ſuccedat. T. 8. c. 198. D.
Gradus jure civili quomodo numerantur. T. 8. c. 218. B.
Gradus ejuſdem ſucceſſio non eſt, ſed jus accreſcendi. T. 8. c. 199. A.
Gradus agnatorum quot. T. 8. c. 179. D.
Gradus unde ſic appellati. T. 8. c. 209. D.
Gradus alii ſunt inteſtati, alii cognationis. Ibid. B.
Gradus quemadmodum alii aliis ſuccedant. T. 8. c. 196. C. & ſeq.
Gradus cum dicimus, cognationis gradus dicimus. T. 8. c. 209. B.
Gradus affinitatis, vel affinium nulli ſunt. Ibid. E.
Gradus parentum quot. Tom. 8. c. 219. C.
Gradus plures heredum an teſtator facere poſſit. T. 8. c. 141. A. an eorum ordo ſervetur in adeunda hereditate, & admittenda poſſeſſione. Ibid. A.
Gradus ſucceſſionum ab inteſtato quot ſint. T. 8. c. 164. E. & ſeq.
Gradus liberorum plerumque dividitur in ſeptem gradus. Tom. 8. c. 198. E.
Gradus cognationis in ſucceſſione. T. 9. c. 667. A. & ſeq.
Gradus cognationis eſt nota intenſionis, aut remiſſionis cognationis. T. 10. c. 500. D.
Gradus accreſcens quis ſit, & cur ita vocetur. T. 10. c. 501. C. D.
Gradus ſinguli parentelæ continent ſexdecim perſonas. T. 10. c. 502. B.
Grabatum an dicatur de lecto pretioſiore. T. 6. c. 750. C.
Grammaticales leges. T. 8. c. 512. C. D.
Grammaticam artem ſcripſit Quintus Rhemmius Palæmon. T. 4. c. 1473. B. C.
Grammatici, & Grammatiſtæ quid differunt. T. 1. c. 1025. B.
Grammatici decreto probati, & immunes facti, contrario decreto improbari poſſunt ex cauſa. T. 2. c. 755. C.
Grammatici a ſordidis muneribus excuſantur. T. 2. c. 748. B. C.
Grammatici a tutelis excuſantur. T. 1. c. 1024. B.
Grammatici dicunt, adverbia eſſe pandectas omnium partium orationis. T. 4. c. 632. D.
Grammaticorum officium, ac dignitas. T. 2. c. 908. B.
Grammaticorum Homerus appellatus eſt Apollonius. T. 6. c. 91. E.
Granaria quæ ſint, & an ad emptorem ædium pertineant. T. 7. c. 783. C. D.
Graſſandi copia major eſt Præſidibus in Provinciis. T. 10. c. 869. D.
In graſſatores rotæ ſupplicium a Franciſco Francorum Rege inſtitutum. T. 3. c. 77. E.
Graſſatores quinam dicantur, & in quo a latronibus differant. T. 8. c. 1090. B.
Gratia bona matrimonium dirimi. T. 2. c. 1070. B.
Gratiæ expectativæ an recipiendæ. T. 6. c. 991. A.
Gratianus Monachus S. Proculi Bononiæ. T. 6. c. 1102. C.
Gratioſè quod fit in reipublicæ perniciem, nullius eſt momenti. T. 2. c. 643. C.
Gratis naviganti, & damnum injuriâ paſſo, quæ actio adversùs nautam competat. T. 5. c. 318. E. & c. 319. A. B.
Gratius eſt pietatis, quàm poteſtatis nomen. T. 8. c. 183. B. C.
Gratuita negotia ſunt mutuum, & commodatum. T. 5. c. 419. B.
De gratuito munere non eſt judicandum. T. 9. c. 1185. D.
Gratuitum eſt commodatum, ſicut & mutuum. T. 7. c. 625. C.
Gravare ſe invicem in contractibus conceſſum eſt. T. 5. c. 522. E. & c. 523. A.
Graviore pœnâ videtur cum reo tranſactum de fama. T. 4. c. 848. D.
Graviores uſuræ. Vide, Uſuræ graviores.
Graviſcanorum Colonia. T. 3. c. 292. A.
Gravitas tribuitur Præſidi, aut Procuratori Cæſaris. T. 10. c. 663. E
Gregarii milites qui dicuntur. T. 4. c. 831. D. & Tom. 7. c. 129. B.
Gregarius miles quis dicitur. T. 9. c. 937. C. & c. 1453. B. *propoſer les griefs*, reddere cauſas appellationis. Ibid. 801. B.
Grege ovium legato arietes quoque continentur. T. 1. c. 436. E.
Grege legato quæ contineantur. T. 5. c. 1199. E.
De grege legato, ſi grex ad unum bovem redierit cæteris extinctis, an bos debeatur legatario. T. 7. c. 1177. C.
De grege legato. T. 7. c. 231. C.
Grege legato, an ea debeantur, quæ non deberentur, ſi teſtator ſtatim deceſſiſſet. T. 7. c. 1475. B.
Grege legato, ſi ad unum bovem grex redierit, an ille debeatur. T. 7. c. 1007. C.
Gregem vindicari poſſe per actionem in rem. T. 6. c. 433. D.
Gregem an faciat unus bos. T. 7. c. 1006. C.
Gregi quot capita ſufficiant ad eum conſtituendum. T. 5. c. 281. C.
Gregis ſingula capita per ſe poſſidentur, & uſucapiuntur. T. 1. c. 1131. E.
Gregis uſusfructus quemadmodum extinguitur. T. 1. c. 1330. C.
De gregis dominici jure. T. 2. c. 883. D.
Gregis legatum an augeri, vel minui poſſit. T. 7. c. 1006. B.
Gregis uſufructu legato, ſi grex ad unum bovem redierit, an debeatur. Ibid. B.
De gregis vindicatione. T. 7. c. 231. C.
Gregis capita fructuarius ſupplere tenetur. T. 8. c. 664. C.
Gregorius I. optimus Pontifex, & doctiſſimus. T. 6. c. 1094. B.
Gregorius I. auctor computationis graduum cognationis ſecundùm jus Pontificium. T. 6. c. 1119. A.
Gregum hereditariorum partus an in petitionem hereditatis veniat. T. 5. c. 265. A. B.
Grex accipitur pro uno, & ſpeciali corpore. T. 7. c. 232. B.
Grex comparatur cum acervo frumenti. T. 7. c. 236. E. & c. 237. A.
Grummi ſunt finium lapides. T. 7. c. 476. B.
Grunda quid. T. 1. c. 833. E.
Grundia quid. T. 7. c. 405. E.
Gruum agmina inter ſegetum calamitates numerari. T. 3. c. 448. C.
Guarent vox Gallica unde. T. 2. c. 1288. C.
Guelphi qui. T. 6. c. 829. A.
Gyarus inſula. T. 1. c. 1034. B.
Gymnaſiarchæ qui ſint. Tom. 1. c. 1026. D.
Gymnicum certamen vetitum. T. 2. c. 824. E.
Gyneciaria mulier. T. 2. c. 793. C. & ſeq.
Gyneciarii occultator ut multandus. T. 2. c. 793. E.
Gyneciarii quinam ſint. T. 2. c. 793. B. & T. 10. c. 728. E.
Gypſus inſula eſt Ægypti, metallorum ferax. T. 3. c. 210. B.

Habe

BIU Cujas

H

HAbe, aut have pro Ave. T. 1. c. 416. E. & Tom. 3. c. 8. A. B.
Habens non per se aliquid, an per fidejussorem habere possit. T. 7. c. 102. B.
Habere, possidere, tenere distant. T. 1. c. 1189. D.
Habere licere, ut accipiendum. T. 1. c. 1187. D.
Habere licere non satis est venditorem emptori præstare. T. 1. c. 1444. A.
Habere jus significat. T. 1. c. 1189. D.
Sibi habere, sibi possidere, jus significant. Ibid. D.
Habere possumus quædam, quamvis ea nobis utilia non sunt. T. 4. c. 895. D.
Habere quod quis ex sua persona non potest, hoc sæpe per extraneum, & per alterius personam habere potest. T. 4. c. 128. D. & c. 584. A.
Habere verbum ambiguum est. T. 6. c. 356. E. accipitur pro detinere, vel tenere. Ibid. E.
Habere verbum cum effectu accipitur in stipulationibus partis, & pro parte. T. 7. c. 1104. D. E. & T. 8. c. 602. C. & seq.
Habere nemo dicitur id, quod pecuniâ parare potest. T. 8. c. 553. B.
Habere est verbum proprium naturalis possessionis. T. 9. c. 1008. D.
Habere est verbum juris. T. 10. c. 512. E.
Habere, tenere, possidere solent separari. T. 10. c. 534. C.
Habere quid sit. T. 10. c. 830. D.
Verbum habere importat dominium. T. 10. c. 1071. A.
Habitandi jus si gratuitò conceditur, an intelligatur esse commodatum. T. 7. c. 833. D. E.
Habitantibus pluribus in cœnaculo, unde quid ejectum, vel effusum est, an singuli teneantur in solidum, & an uno solvente cæteri liberentur. T. 7. c. 88. E.
Habitare an prohiberi possit ab herede is, cui annua ex reditu fundi relicta sunt. T. 7. c. 1313. A.
Habitatio non domum, sed jus habitandi significat. T. 1. c. 81. A. & T. 10. c. 454. B.
Habitatio in facto potius, quàm in jure consistit. Ibid. A.
Habitatio usum imitatur. T. 1. c. 750. A.
Habitatio ut ab usufructu distet. T. 1. c. 81. A. B.
Habitatio per legatum data, morte legatarii finitur. T. 1. c. 806. B.
Habitatio potest alii locari, usus verò non. T. 4. c. 502. A.
Habitatio non amittitur capitis minutione. Ibid. A. quibus modis amittitur. Ibid. A. B.
Habitatio facti est potiùs, quàm juris. T. 4. c. 502. A. B. capitis minutione non perimitur. Ibid. B.
Habitatio est individua, nec pro parte præstari potest. T. 4. c. 1177. E.
Cui habitatio competit, an possit eam alii locare, non etiam donare. T. 4. c. 501. E.
Habitatio facti nomen est, usus juris est nomen. T. 4. c. 502. B.
Habitatio cui legata est, an possit seorsim sine se aliis concedere, seu donare. T. 4. c. 501. D.
Habitatio quid est. Ibid. C.
Habitatio, & usus in quo differunt. T. 4. c. 502. A.
Habitatio. Vide, Usus.
Habitatio legata non amittitur capitis deminutione, vel non utendo. T. 5. c. 1195. C.
Habitatio in quo consistit. Ibid. D.
Habitatio bifariàm accipitur, nempe pro servitute, & pro jure servitutis. T. 6. c. 748. D.
Habitatio ab usu, & usufructu ædium quid distet. T. 7. c. 1335. E. c. 1336. A.
Habitatio an capitis deminutione, vel non utendo amittatur. T. 7. c. 1350. D.
Habitatio an etiam commodari possit. T. 7. c. 833. D.
Habitatio est individua. Tom. 7. c. 1310. D.
Habitatio lege venditionis habitatoribus si recepta est, an omnibus in ea habitantibus præter dominum recepta habitatio sit. T. 7. c. 818. C.
Habitatio quid significat. T. 7. c. 833. D.
Habitatio non est species domus, aut pars. T. 7. c. 1377. D.
Habitatio si legetur inquilino, plenam conductionis liberationem ei legatam videri. T. 7. c. 1366. B.
Habitatio legata an sit usus, vel ususfructus. T. 8. c. 946. C.
Habitatio an commodari possit. T. 10. c. 454. B.
Habitatio est nomen juris, sed non tam in jure, quàm in facto consistit. Ibid. C.
Habitationis onere finito, morte libertorum, an heres quicquam ab emptore domus exigere possit. T. 4. c. 947. A.
Habitationis legatum libertis relictum quando finitur. Ibid. A.
Habitationis legatum. Vide, Legatum.
Habitationis legatum an finiatur morte legatarii, & ejus anni commodum, quo decessit, ad heredem ejus transmittatur. T. 7. c. 1347. C.
Habitationis relictæ legatum an ab initio cujusque anni pcti, & in heredem transmitti possit. Ibid. B.
Habitationi plus inesse videtur, quàm usui nudo. T. 4. c. 502. A.
Habitationem donare plus est, quàm locare. T. 4. c. 501. E.
Habitationem legatam neque usum neque usumfructum videri, sed quasi proprium aliquod esse jus, sejunctum ab usu, & usufructu. T. 7. c. 1338. C.
Habitationem si testator legaverit libertis, quos codicillis designasset, nullis designatis, an legatum nullum sit. T. 7. c. 1353. C. D.
Habitatione fruitur, qui locat, percipiendo mercedem. T. 4. c. 501. E.
Habitatione legatâ an videatur domus legata, ideſt, proprietas. T. 4. c. 502. B.
Habitatione legatâ, dies ejus legati cedere ab initio cujusque anni. T. 7. c. 1346. E. plura esse legata, nempe quotannis legatarius vixerit, tot intelliguntur esse legata. Ibid. E.
Habitatione relictâ, quoad vivet legatarius, an unum legatum esse videatur, an repetitum intelligatur. Ibid. E. & c. 1347. A. B.
Habitator ædium an ea, quæ ædibus adjecit, evellere possit, aut vindicare finitâ conductione. T. 7. c. 328. E. & c. 329. A.
Habitatores cœnaculi, ex quo quid dejectum est, an omnes teneantur. T. 7. c. 64. A.
Habitatorum nomine in jure qui intelligantur. T. 7. c. 818. D.
Habitus omnis est δυσκίνητος τρόπος. T. 3. c. 249. C.
Habitus fœminæ duplex. T. 1. c. c. 438. E.
Habitus pro avitus. T. 1. c. 416. D.
Hadriani, & Marci Imperatorum nomina sæpe confunduntur. T. 10. c. 699. C.
Hadrianum Senatusconsultum. Vide, Senatusconsultum.
Ex hæresi nascitur plerumque Apostasia. T. 10. c. 626. B.
Hæretici qui. T. 2. c. 34. A. B.
Hæretici superstitiosi. T. 2. c. 716. E.
Hæretici non succedunt patri ab intestato, vel ex testamento. T. 2. c. 1064. D.
Hæretici bonorum etiam omnium publicatione damnantur. T. 3. c. 353. B.
Hæretici Colluthiani. T. 6. c. 1043. A.
Hæretici an rectè testimonium perhibeant in testamentis, & contractibus. T. 10. c. 430. C.
Hæretici definiuntur. T. 10. c. 825. A.
Hæretici sunt Christiani; qui non sunt Christiani, nusquam appellantur hæretici. T. 10. c. 829. B.
Hæreticis dignitates, & officia publica petere non debent. T. 2. c. 1088. D.
Hæreticis militiâ qualibet, & curatione publicâ interdicitur. T. 2. c. 1137. B.
De hæreticis decurionibus. T. 2. c. 1094. A.
Hæreticis facilè datur venia, si resipiscant. T. 10. c. 826. E.
Ab hæreticis nomina quædam usurpata. T. 10. c. 829. A. B.
Hæreticis interdicta mancipii christiani possessio. Ibid. E.

BIU Cujas

Hæreticorum conventicula damnata. T. 2. c. 1155. C.
Hæreticorum judiciale teſtimonium contra orthodoxos non recipiatur. T. 2. c. 1094. B.
Hæreticorum abjuratio ſcripto facienda. T. 6. c. 794. B. C.
Hæreticorum quorundam mores erant, ut baptizatos a Catholicis rebaptizarent. T. 10. c. 825. D.
Hæreticorum nomen tribuitur ſolis Chriſtianis. T. 10. c. 826. E.
Hæreticus incapax hereditatis, legati, & fideicommiſſi. T. 1. c. 680. E.
Hamarum uſus quis, & quid ſint hamæ. T. 5. c. 533. B.
Hamata, & viſcata munera. T. 1. c. 1103. E.
Hamata inſtitutio. T. 5. c. 1055. E. & T. 9. c. 701. D.
Hamata ſcriptura quæ. Tom. 9. c. 882. A.
Hamatum munus ſpe eliciendi aliquid. T. 9. c. 234. A.
Haras, troupes de poulains. T. 4. c. 1099. B.
Harioli, ſive arioli. T. 9. c. 1437. C.
Harpagones ferreæ. T. 3. c. 381. A.
Haſta centumviralis quænam appellata fuerit. T. 1. c. 905. B. C.
Haſta quænam dicta fuerit domina, Ibid. B.
Haſta ſignum rerum venalium. T. 2. c. 650. D.
Sub haſta præconis bonorum diſtractio. Vide, Diſtractio.
Haſta, ſub qua vendebantur publicè prædia, vocatur pertica triſtis. T. 9. c. 1032. E.
Haſta dominum facit eum, cui bona addicuntur. T. 9. c. 1092. E. dicitur domina. Ibid. E.
Sub haſta venire, vulgo *au plus offrant*. T. 9. c. 549. D.
Haſtæ fiſcalis vis, & fides. T. 2. c. 652. B.
Haſtæ judicium. T. 7. c. 1226. B.
Haſtarum fabricæ. T. 2. c. 1122. D.
Haurienda verbum ut apud Ulpianum accipi conveniat. T. 3. c. 77. B.
Hebræi ut ſcripturas hebraicè legant. T. 2. c. 1161. C.
Hebræi quomodo vocant libros ſacros. T. 9. c. 1145. C.
Helenoponti moderator. Tom. 2. c. 1085. B.
Hemiſphærium quid. T. 7. c. 418. E. ſpecies cameræ. Ibid. E.
Henricus III. Anglorum Rex vivo patre appellatus. T. 6. c. 1063. D.
Herciſcundi, ideſt, medium ſequentes. T. 3. c. 256. A.
De hereditaria portione. T. 2. c. 1058. B.
Hereditaria negotia urgentia quæ. T. 4. c. 907. D.
Hereditaria onera omnia ſufferre debet fiſcus, heredis vicem gerens. T. 6. c. 271. B.
Hereditaria impenſa, vel funeris an fiat, dum de hereditate deliberatur. Tom. 7. c. 956. B.
Hereditaria pars. T. 9. c. 255. D. E.
Hereditariæ rei furtum non fit ante aditionem hereditatis, & cur. T. 6. c. 140. C.
Hereditariæ actiones cui heredi ſcripto denegentur tanquam indigno. T. 6. c. 187. C.
Hereditariæ pecuniæ, & earum uſuræ an veniant in petitionem hereditatis. T. 7. c. 1493. A.
Hereditariæ rei ſervire an poſſit res, cujus proprietas apud heredem manet. T. 7. c. 1370. B.
Hereditariæ actiones ſunt perſonales actiones, quæ heredibus, vel in heredes ſucceſſionis jure competunt. T. 10. c. 634. B.
Hereditariæ actiones quænam ſint. T. 10. c. 961. D.
Hereditariam rem qui ſurripuit, non tenetur furti, ſed tenetur extra ordinem actione expilatæ hereditatis. T. 9. c. 251. E.
Hereditariarum actionum loco legata habentur. T. 8. c. 372. C.
Hereditariarum rerum poſſeſſio quomodo adquiritur. T. 9. c. 1458. D.
Hereditarias actiones an inviti heredes cogantur excipere. T. 10. c. 610. E.
Hereditarii debitores quando ipſo jure liberantur. T. 6. c. 23. D.
Hereditarii creditores. T. 9. c. 61. B.
De hereditariis actionibus. T. 9. c. 254. D. & ſeq. Vide, Actiones hereditariæ.
Hereditario jure ea tantùm, quæ capiuntur, imputantur in Falcidiam. T. 10. c. 808. B.
Hereditariorum creditorum actiones an differantur obtentu judicii futuri, vel jam cœpti de hereditate. T. 7. c. 219. B.
Hereditarius ſervus. Vide, Servus hereditarius.
Hereditarius ſervus quis dicitur, T. 6. c. 311. E. & T. 7. c. 1162. B. & c. 1187. D.
Hereditarius creditor. Vide, Creditor hereditarius.
Hereditarius ſervus, qui eſt apud hoſtes, in actionem familiæ erciſcundæ venit. T. 7. c. 531. A. B.
Hereditarius ſervus ſine domino, & nullius eſſe videtur. T. 7. c. 1187. E.
Hereditarius ſervus dicitur jacente hereditate, aditâ verò hereditate dicitur ſervus heredis. T. 7. c. 952. E.
Hereditarius debitor. Vide, Debitor hereditarius.
Hereditarius venditor. T. 9. c. 36. C. & ſeq.
Hereditas eſt nomen juris, quo ſignificatur jus, non pecunia. T. 1. c. 1326. A.
Hereditas eſt jus incorporale. T. 1. c. 1329. C.
Hereditas non eſt pecunia, ſed ſucceſſio. T. 1. c. 75. D.
Hereditas non poteſt dividi. T. 1. c. 754. C.
Hereditas ad duodecim partes ſemper revolvitur. T. 1. c. 1094. C.
Hereditas fiduciaria, & fideicommiſſaria quomodo differunt. T. 3. c. 749. B.
Hereditas quibus modis adquiritur. T. 1. 336. D.
Hereditas quoquomodo adquiſita in heredem tranſmittitur. T. 1. c. 1308. B.
Hereditas cur uſucapi non poteſt T. 1. c. 1143. A.
Hereditas libertorum quibus defertur. T. 1. c. 350. B.
Hereditas jacens quæ ſit. T. 1. c. 1439. D.
Hereditas quando ſit caduca. T. 1. c. 490. D.
Hereditas quibus conditionibus Senatusconſulto Trebelliano, & Pegaſiano reſtituitur. T. 1. c. 446. D. E.
Hereditas filii inteſtati ad quos pertineat. T. 1. c. 346. D.
Hereditas ſi detur verbis directis, teſtamentum eſt, non codicillus. T. 1. c. 1267. D.
Filiusfamilias, cui delata eſt hereditas non poteſt adire injuſſu patris. T. 1. c. 1318. B.
Hereditas vivo teſtatore adquiri non poteſt. Tom. 1. c. 1543. A.
Hereditas a familia occiſi ante habitam quæſtionem adiri non poteſt. T. 1. c. 420. E.
Hereditas ex die expreſſim non datur. T. 1. c. 1098. B.
Hereditas an per tutorem, curatorem, aut procuratorem adquiri poſſit. T. 3. c. 20. D.
Hereditas intra dies centum adeunda. T. 1. c. 990. E.
Hereditas, ſi ſatisdatio non detur, in petitorem transfertur. T. 1. c. 371. B.
Hereditas pro ea parte peti debet, pro qua ad nos pertinet. T. 1. c. 643. A.
Hereditas, & ejus aditio, agnitio, repudiatio, recuſatio, & abſtentio quid ſit. T. 1. c. 802. A.
Hereditas in jure cedi poterat ante aditionem. T. 3. c. 517. D.
Hereditas in XII. uncias dividitur. T. 1. c. 110. D.
Hereditas nondum adita defuncti vicem an ſuſtineat. Ibid. B.
Hereditas quandonam dividenda ſit in capita, non in ſtirpes. T. 1. c. 152. C. & c. 158. C.
Hereditas, vel pars hereditatis, vel id, quod ejuſdem hereditatis eſt, adquiri an poſſit per ſervum hereditarium. T. 3. c. 695. C.
Hereditas an codicillis dari, aut adimi poſſit directò. T. 1. c. 148. C.
Hereditas an etiam ignorantibus ſuis heredibus adquiratur. T. 1. c. 151. E.
Hereditas per fideicommiſſum codicillis jure relinquitur. T. 1. c. 148. C.

Here-

BIU Cujas

Hereditas an ſeparata ſit a legato. T. 1. c. 135. C.
Hereditas perſonæ defuncti vicem an ſuſtineat. Tom. 1. c. 198. C.
Hereditas an ex lege 12. Tabularum ad agnatum proximum pertineat. T. 1. c. 158. D.
Hereditas ejus, qui litis causâ Principem heredem reliquit, an admittenda. T. 1. c. 118. B.
Hereditas adimi non poteſt. T. 1. c. 1064. C.
Hereditas ceſſicia. Tom. 1. c. 329. C.
Hereditas non tantùm verbis, ſed etiam re recuſari poteſt. Tom. 1. c. 447. C.
Hereditas in jure quando cedi poteſt. T. 1. c. 327. D.
Hereditas legitima an ultra conſanguineorum gradum ad fœminas pertineat. T. 1. c. 346. C.
Hereditas filii inteſtati ad quos pertineat. T. 1. c. 346. D.
Hereditas libertorum in capita, non in ſtirpes dividitur, Tom. 1. c. 414. A. B.
Hereditas occiſi ante habitam quæſtionem adiri non poteſt, vel bonorum poſſeſſio peti. Tom. 1. c. 420. E.
Hereditas ad 12. partes revocari poteſt. T. 1. c. 1094. C.
Hereditas non adita non tranſmittitur. T. 2. c. 426. D.
Hereditas filii patri ita non debetur, ut patris filio. Tom. 4. c. 363. C.
Hereditas jacens non habet poſſeſſorem. T. 4. c. 647. C.
Hereditas non adquiſita non transmittitur. Tom. 4. c. 367. D. conſtitutiones Theodoſii excipiuntur. Ibid. E.
Hereditas res eſt, quæ non ſenſibus percipitur, ſed quæ intellectu abſtrahitur, & apprehenditur. T. 4. c. 118. B.
Hereditas ſine ſacris non eſt. T. 4. c. 42. B.
Hereditas verbis civilibus teſtamento datur, codicillis non. T. 4. c. 439. C.
Hereditas unius perſonæ ſcindi non poteſt, ut pro parte habeatur, pro parte non. T. 4. c. 85. C.
Hereditas eſt juris vocabulum, non corporis. T. 4. c. 296. D. poſſeſſio verò eſt facti, & animi. Ibid D.
Hereditas eſt jus univerſum ſucceſſionis defuncti, vel ſucceſſio juris univerſi. T. 4. c. 118. E.
Hereditas eſt ſucceſſio juris univerſi defuncti. Ibid. E.
Hereditas Rhetoribus eſt pecunia, Jurisconſultis verò jus. T. 4. c. 119. B.
Hereditas. Vide, Succeſſio.
Omnis hereditas eſt locuples, quæ habet heredem locupletem. T. 4. c. 542. E.
Hereditas legitima propriè redire dicitur, quia ad eandem familiam recurrit. T. 4. c. 541. D.
Hereditas aliud eſt, aliud fructus rerum hereditariarum. Tom. 4. c. 1240. B.
Hereditas nulla eſt ſine ſacris. T. 4. c. 42. B.
Hereditas abſenti reſtituitur per nuntium, vel per epiſtolam, T. 4. c. 75. D.
Hereditas codicillis dari nequit, verbis directis, precariis poteſt, T. 4. c. 381. D.
Hereditas ſi ſub conditione relicta ſit ab eodem herede, libertas verò per fideicommiſſum purè, & viceverſa, ratio differentiæ hic quę eſt. T. 4. c. 307. E.
Hereditas nulla eſt, antequam fiſcus bona agnoverit. T. 4. c. 964. B.
Hereditas ea deferri dicitur, quæ adquiri, vel repudiari poteſt. T. 4. c. 885. B. excipiuntur duo caſus. Ibid. B.
Quò hereditas redit, eò & tutela pervenit. T. 4. c. 541. D.
Hereditas nulla poteſt eſſe capite deminuti, quæ perſonæ vice fungatur. T. 4. c. 964. B.
Hereditas quibus caſibus cum onere fit caduca. T. 4. c. 417. E.
Hereditas ſi heredi auferatur ut indigno, qui necem defuncti ultus non ſit, an prælegatum præſtabitur. T. 4. c. 419. A.
Hereditas tota an auferatur per querelam inofficioſi teſtamenti. T. 4. c. 884. B.
Hereditas eſt inanima, & incorporalis. T. 4. c. 296. D.
Hereditas eſt jus ſucceſſionis. T. 4. c. 889. A.
Hereditas eſt nomen juris, quod intellectu tantùm percipitur. Ibid. A.
Hereditas homini tantùm ſanæ mentis, non etiam furioſo defertur. T. 4. c. 885. A.
Hereditas jacens in jure noſtro perſonæ vice fungitur. T. 4. c. 964. B.
Hereditas non adita in heredem non tranſmittitur. Tom. 4. c. 1081. B.
Hereditas per procuratorem adiri non poteſt, T. 4. c. 1077. A.
Hereditas quando rectè vendi ſolet. T. 4. c. 1268. D.
Hereditas redire dicitur non tantùm ad agnatos jure legitimo, ſed etiam ad coheredes jure adcreſcendi. T. 4. c. 1150. B.
Hereditas ſemel adquiſita repudiari non poteſt. T. 4. c. 1267. A. B.
Hereditas teſtamento data nudâ voluntate non adimitur, ſed alio teſtamento ſolenni. T. 4. c. 1085. A. ſecus de legato. Ibid. A.
Hereditas eſt, quæ jacet, ſubſtantia defuncti, nec dum adita, id eſt, jus univerſum, quod in ea ſubſtantia habuit defunctus. T. 4. c. 296. C.
Hereditas adita quibus eripiatur, & auferatur. Tom. 5. c. 631. A.
Hereditas pendet ex voluntate fideicommiſſarii. T. 4. c. 601. E.
Hereditas adquiritur aditione, vel pro herede geſtione. Tom. 4. c. 1265. A.
Hereditas jacens quaſi domina eſſe intelligitur rerum hereditariarum. T. 5. c. 133. E.
Hereditas eſt res incorporalis. T. 5. c. 81. C.
Hereditas ex caſtrenſi peculio filii familias quando caduca fiat. T. 5. c. 637. A.
Hereditas juſta an accipiatur pro legitima tantùm. Tom. 5. c. 480. C.
Hereditas an omnis cum tempore mortis continuetur, quamvis poſtea adeatur. T. 5. c. 384. D.
Hereditas quando adiri, aut mitti in poſſeſſionem poſſit. Tom. 5. c. 632. C.
Hereditas quomodo adquiratur. T. 5. c. 876. B. an ſolo animo adquiratur ſine ullo facto. Ibid. B.
Hereditas quando caduca fieri dicatur. T. 5. c. 631. D.
Hereditas, quæ ſolvendo eſt, ſi heredem invenerit, qui eam adeat, ſolvendo eſſe dicitur. Tom. 5. c. 474. A.
Hereditas quibus modis obveniat. T. 5. c. 485. A. B.
Hereditas quæ, & quando obvenire dicatur. Ibid. A. B.
Hereditas quid. T. 5. c. 278. E. & c. 279. A. & T. 8. c. 503. C. D. & ſeq. & c. 612. A. & c. 690. D.
Hereditas per curatorem adquiri an poſſit. T. 6. c. 570. A.
Hereditas, & bonorum poſſeſſio an, & in quibuſnam differant. Ibid. A.
Hereditas jacens non eſt poſſeſſio. T. 6. c. 140. C.
Hereditas filii patri manumiſſori præterito duplici jure defertur. T. 6. c. c. 189. E.
Hereditas pro teſtamento, & teſtamentum pro hereditate. Vide, Teſtamentum, & hereditas. Tom. 6. c. 176. D.
Hereditas ea intelligitur eſſe, quæ ſupereſt deducto ære alieno, deductiſque legatis. T. 6. c. 411. A.
Hereditas, quæ pro non ſcripta non habetur, non ad fiſcum, ſed ad ſubſtitutum pertinet, ſi ſubſtitutum habeat, vel ad heredem. T. 6. c. 437. C.
Hereditas adquiritur cretione, ſive aditione, vel pro herede geſtione. T. 6. c. 202. E.
Hereditas adimi poteſt eodem teſtamento, quo data eſt. T. 6. c. 191. E.
Hereditas accepta pro ſpe futuræ hereditatis. T. 6. c. 253. C.
Hereditas jacens non poteſt videri, poſſideri. T. 6. c. 317. D.
Hereditas res incorporalis eſt, quæ intellectu abſtrahitur, non ſenſu percipitur. T. 6. c. 28. C.

BIU Cujas

Hereditas pro diviſo non poſſidetur. Ibid. C.
Hereditas eſt nomen juris, non corporis, & ſine ullo corpore hereditas eſſe intelligitur. Ibid. C.
Hereditas non uſucapitur, quia eſt jus, nam jura non uſucapiuntur, quia ſunt individua. Ibid. C.
Hereditas nihil aliud eſt, quàm ſucceſſio in univerſum jus, quod defunctus habuit. Ibid. C.
Hereditas cui ex Trebelliano Senatuſconſulto reſtituta eſt, petitio hereditatis datur. T. 6. c. 28. D.
Hereditas delata Romæ tempore legationis adita. T. 6. c. 5. B.
Hereditas directa non poteſt dari codicillis, ne jura teſtamentorum, & codicillorum confundantur. T. 6. c. 261. A.
Hereditas teſtamento inutiliter data, non poteſt codicillis, quaſi hereditas confirmari. Ibid. A.
Quaſi hereditas, ideſt, quaſi directa hereditas, non fideicommiſſaria. Ibid. B.
Hereditas reſtituta ex Senatuſconſulto Trebelliano, T. 6. c. 284. E. & c. 285. A. & ſeq.
Hereditas vivi nulla, nullus heres eſt. T. 6. c. 253. C.
Hereditas jacens pro domina habetur. T. 6. c. 85. A.
Hereditas nec dicitur, niſi mortuus fuerit, qui heredem inſtituit. T. 6. c. 253. C.
Hereditas vindicari poteſt. Tom. 6. c. 434. A.
Hereditas vendita a fiſco, quanto diſtat ab hereditate vendita a privato. T. 6. c. 29. A.
Hereditas jacens ſuſtinet vicem defuncti, non vicem heredis futuri. T. 7. c. 1188. C. D.
Hereditas, & emptio in quo differunt, quæ ſunt duæ cauſæ adquirendi dominii. T. 7. c. 325. C.
Hereditas ſcindi non poteſt, pro parte repudiare, pro parte agnoſcere. T. 7. c. 1092. E.
Hereditas caduca quando fit. T. 7. c. 1169. D. E.
Hereditas eſt nomen juris. T. 7. c. 1228. E.
Hereditas augetur fructibus. T. 7. c. 294. D.
Hereditas quibus defertur. Tom. 7. c. 489. A.
Hereditas priùs petenda, quàm dividenda. T. 7. c. 487. C.
Hereditas in quo differat a legatis. T. 7. c. 1183. B.
Hereditas adiri, vel bonorum poſſeſſio an peti poſſit exemplo teſtamenti. T. 7. c. 882. E.
Hereditas adita per filium an extemplo patri adquiratur. T. 7. c. 980. D.
Hereditas an adimatur, ſi teſtator heredem malè de ſe meritum dixerit. T. 7. c. 1490. B.
Hereditas adventitia, delata filio, an adquiratur patri. T. 7. c. 1009. E.
Hereditas an abſenti per procuratorem reſtitui poſſit. T. 7. c. 1495. B.
Hereditas lege 12. Tabularum teſtamento ſcriptis heredibus defertur, non codicillis. T. 7. c. 489. B.
Hereditas an adimatur tacitâ voluntate. T. 7. c. 1490. A.
Hereditas an adimatur, ortis capitalibus inimicitiis inter teſtatorem, & heredem. Ibid. A.
Hereditas an auferatur ei, ut indigno, qui teſtatorem coegit, ut ſe inſtitueret, aut qui prohibuit, ne teſtamentum faceret. T. 7. c. 1494. A. an factum ejus cæteris coheredibus noceat. Ibid. A.
Hereditas an auferatur ei, cujus culpâ, vel negligentiâ teſtator interierit. T. 7. c. 1481. D.
Hereditas delata tantùm repudiatur. T. 7. c. 183. D.
Hereditas an deminui poſſit, herede de ea deliberante. Tom. 7. c. 955. D.
Hereditas an in ultimum vitæ tempus conferri poſſit. T. 7. c. 944. D.
Hereditas an peti poſſit, ſi injuſtæ ſint nuptiæ, & vir heres inſtituatur, aut mulier. Tom. 7. c. 1490. C.
Hereditas jacens pro domina eſt, defuncti locum obtinet, quamdiu deliberat heres. D. 7. c. 1162. A.
Hereditas, & bona in quo differunt. T. 7. c. 1104. B.
Hereditas eſt jus, non corpus. T. 7. c. 252. D.
Hereditas caſtrenſis quæ ſit. T. 7. c. 894. B. C.
Hereditas codicillis nec dari, nec adimi poteſt. T. 7. c. 950. C.
Hereditas cui data eſt purè, libertas autem in diem, an poſſit heredem cogere ante diem, ut adeat. T. 7. c. 1496. B.
Hereditas fideicommiſſaria pupillo relicta, an tutori ejus reſtitui poſſit. T. 7. c. 1495. D.
Hereditas jacens eſt domina. T. 7. c. 855. A.
Hereditas per tutorem adquiri non poteſt, niſi pupillus infans ſit. T. 7. c. 393. B.
Hereditas ignoranti an adquiratur. T. 7. c. 955. D.
Hereditas modò accipitur pro jure ſucceſſionis, modò pro pecunia hereditaria. T. 7. c. 1401. E.
Hereditas non adita, vel bonorum poſſeſſio non agnita, an tranſmittatur in heredes. T. 7. c. 175. B. C.
Hereditas non agnita non tranſmittitur ad heredem. T. 7. c. 981. C.
Hereditas non tranſmittitur, ergo nec actio ejus. Tom. 7. c. 175. C.
Hereditas per procuratorem an adquiri poſſit. T. 7. c. 393. A.
Hereditas quæ, & quando locuples dicebatur. T. 7. c. 954. E. & c. 955. A.
Hereditas quando onerata eſt legatis, locus eſt Falcidiæ. T. 7. c. 895. B.
Hereditas quaſi indigno quot, & quibus ex cauſis auferatur. T. 7. c. 1479. C.
Hereditas quomodo vindicatur. T. 7. c. 215. A.
Hereditas quorum dividi poſſit. T. 7. c. 214. D.
Hereditas ſi exhauſta ſit legatis, inſtitutus habet Falcidiam, rogatus reſtituere hereditatem habet Trebellianam quartam. T. 7. c. 186. A.
Hereditas tacitè nunquam adimi. T. 7. c. 947. E.
Hereditas in quot uncias diviſa. T. 8. c. 972. C. D.
Hereditas quibus, & quot modis adquiratur. T. 8. c. 989. A.
Hereditas quibus, & quot modis amittatur. Ibid. C.
Hereditas in pleriſque cauſis habetur loco domini. T. 7. c. 1188. A.
Hereditas pervenit eò, quò tutela redit. T. 8. c. 215. D.
Hereditas quibus aufertur. T. 8. c. 170. E.
Hereditas ab inteſtato defertur proximo agnato. Tom. 8. c. 215. C.
Hereditas quo die defertur. T. 8. c. 179. B.
Hereditas triſtis, & luctuoſa cur appelletur. T. 8. c. 180. C.
Hereditas ad quos perveniat deficientibus heredibus, an admittatur fiſcus. T. 8. c. 15. A. quæ perſonæ fiſco obſtent. Ibid. A.
Hereditas an corpus, vel jus ſit. T. 8. c. 385. A.
Hereditas an deferatur ventri. T. 8. c. 64. E. & c. 65. A.
Hereditas an heredi auferatur, ſi necem teſtatoris defuncti non vindicaverit. T. 8. c. 394. D.
Hereditas an magis debeatur liberis, quàm parentibus. Tom. 8. c. 180. B. C.
Hereditas an per alium adquiratur. T. 8. c. 6. E.
Hereditas ab inteſtato quibus verbis agnato proximo defertur. T. 8. c. 215. C.
Hereditas an per filium, vel ſeruum adquiri poſſit. T. 8. c. 6. E.
Hereditas an poſſit adiri a morte teſtatoris, non dum apertis tabulis. T. 8. c. 14. B.
Hereditas ejus, qui a familia occiſus eſſe dicitur, quando fiſco vindicetur. T. 8. c. 432. B.
Hereditas legitima, ſeu teſtamentaria aufertur ei, velut indigno, qui captat hereditatem, & caduca ſit. T. 9. c. 794. E. & c. 795. A.
Hereditas legitimis dicitur deberi non minùs, quàm ſuis. Tom. 8. c. 178. A.
Hereditas in ſucceſſione libertinorum quomodo dividatur. T. 8. c. 162. E.
Hereditas quando deferatur. T. 8. c. 597. A.
Hereditas uſucapi non poteſt;

BIU Cujas

Tom. 8. c. 504. B.
Hereditas defuncti vicem ſuſtinet. T. 8. c. 745. D. legitima cur redire dicatur. Ibid. c. 795. B. tempore mortis continuatur. Ibid. c. 719. D. & c. 831. B. & c. 875. C.
Hereditas eſt nomen juris. Tom. 7. c. 294. D. & T. 8. c. 786. C.
Hereditas quomodo dividatur in ſucceſſione ingenuorum. Tom. 8. c. 162. E.
Hereditas non corpus, ſed jus ſignificat. T. 7. c. 294. D. & Tom. 8. c. 786. D.
Hereditas adquiri poteſt avo per nepotes citra juſſum jure prætorio. T. 9. c. 170. A.
Hereditas caduca fit, quæ non adita eſt. T. 9. c. 797. C.
Hereditas in hamo. T. 9. c. 701. E.
Hereditas in jure cedi poteſt. T. 9. c. 865. E.
Hereditas cedi alteri in jure poteſt. T. 9. c. 558. C.
Hereditas aufertur, ut indigno, heredi, ſi non defenderit mortem defuncti. T. 9. c. 797. E. & c. 798. A. & ſeq.
Hereditas, & tutela ſimul comparantur. T. 9. c. 554. B.
Hereditas caduca fit cum ſuo onere. T. 9. c. 795. A. B.
Hereditas aufertur omnibus heredibus, ut indignis, qui contra voluntatem teſtatoris faciunt, & addicitur fiſco. T. 9. c. 807. A. niſi fuerit teſtatoris voluntas inepta. Ibid. A.
Hereditas una eſt, quamvis data ſit per partes, nec eſt ſcindenda. T. 9. c. 775. E.
Hereditas non poteſt ſcindi ab ipſo herede, cui delata eſt, partim probato, partim improbato honore defuncti. T. 9. c. 776. A.
Hereditas non adita non tranſmittitur, regula. T. 9. c. 772. B. nec deliberatio de ea adeunda, vel non adeunda tranſmittitur. Ibid. B.
Hereditas eſt res incorporalis, res hereditariæ ſunt corporales. T. 9. c. 514. E.
Hereditas domini filii, id eſt, donum domini, Pſalmo 126. T. 9. c. 1358. D. E.
Hereditas, & de his, quibus ut indignis aufertur. T. 9. c. 797. A. & ſeq.
Hereditas non tantùm deminutionem, ſed & augmentum recipit. T. 9. c. 174. E.
Hereditas eſt nomen juris univerſi, quod recipit augmenta, & deminutiones, commoda, & incommoda omnia. T. 9. c. 517. A.
Hereditas militis duplex, alia caſtrenſis, alia pagana. T. 9. c. 335. A.
Hereditas quando perſonam dominæ ſuſtinet. T. 9. c. 352. B. caſus, quibus hereditas non habetur pro domina. Ibid. B.
Hereditas jacens non intelligitur ſine domino, ſed vicem dominæ ſuſtinet, exceptis tribus caſibus. Ibid. D.
Hereditas pleriſque conſtitutionibus Gallicis vocatur *eſchoiete*. T. 9. c. 910. C.
Hereditas Chriſti indiviſa ad ſingulos pertinet ex aſſe, non ex parte. T. 9. c. 928. B.
Hereditas jacens etſi habeatur pro domina, non tamen poteſt haberi pro poſſeſſore. T. 9. c. 546. C.
Hereditas veneat multum intereſt, an certum corpus, certa res, vel ſpecies, aut plures res certæ. T. 9. c. 1290. C.
Hereditas nomen juris eſt, & qui hereditatem veniit, non tenetur ullam rem tradere hereditariam, niſi quam habet in ſua poteſtate. Ibid. D. jus incorporale vendit, qui hereditatem vendit. Ibid. D.
Hereditas libertinorum alia eſt, alia ingenuorum. Tom. 9. c. 615. C.
Hereditas augetur fructibus. T. 9. c. 159. E.
Hereditas adiri per procuratorem non poteſt. T. 9. c. 358. B.
Hereditas ſcindi non poteſt. T. 9. c. 902. B.
Hereditas non adita quando traſmittitur ad heredes, & quando non. T. 9. c. 889. B. & ſeq.
Hereditas eſt univerſitas, ſeu univerſum jus. T. 9. c. 150. E.
Hereditas eſt res incorporea, & inanimata. T. 9. c. 546. D.
Hereditas ſi neque ex teſtamento, neque ab inteſtato adeatur. T. 9. c. 947. D.
Hereditas quomodo, & quo tempore adeunda ſit. T. 9. c. 768. A & ſeq.
Hereditas materteræ petita non infringit alterius hereditatis petitionem, quæ venit ex alia ſucceſſione. T. 9. c. 164. A. & ſeq.
Hereditas codicillis poteſt alii relinqui per fideicommiſſum, verbis precariis, atque etiam in epiſtola fideicommiſſaria. Tom. 9. c. 806. A.
Hereditas an poſſit adimi. T. 10. c. 210. A.
Hereditas ſola paganis non poteſt adimi, niſi is, cui adimitur, coheredem, vel ſubſtitutum habeat. Ibid. D.
Hereditas poteſt adimi nullo exiſtente ſubſtituto, vel coherede, ſed non ſola. T. 10. c. 211. B.
Hereditas pendet a ſolo teſtatore. T. 10. c. 211. C. quomodo qui hereditatem vendidit, eam poſſidere videatur. Ibid. c. 311. B.
Hereditas omnis plerumque plena eſt negotiorum. T. 10. c. 402. A.
Hereditas an poſſit adquiri per procuratorem. T. 10. c. 490. D.
Hereditas, quam filius injuſſu patris adiit, an ei adquiratur, ſi aditionem ratam pater habuerit. Tom. 10. c. 674. E.
Hereditas legitima non defertur, quamdiu competit teſtamentaria. T. 10. c. 775. C.
Hereditas an poſſit dividi. T. 10. c. 941. D.
Hereditas complectitur commoda, & incommoda. Tom. 10. c. 961. E.
Hereditas an codicillis dari, & adimi poſſit, verbis directis. T. 10. c. 1080. E. & quomodo dari, & adimi poſſit. Ibid. E.
Hereditas non adita in heredem an tranſmittatur. T. 10. c. 1094. A.
Hereditas eſt nomen juris. T. 10. c. 1098. B.
Hereditas, & legatum an poſſint adimi eodem teſtamento. T. 10. c. 1117. D.
Hereditas dum petitur, petuntur hereditaria omnia. Tom. 10. c. 382. D.
Hereditas an ei auferatur, quem quis teſtatorem coegit inſtituere Ibid. E.
Hereditas adita an poſſit haberi pro non adita. T. 10. c. 491. A.
Hereditas quo caſu auferatur heredi ſcripto, & fiſco vindicetur. T. 10. c. 771. E.
Hereditatis appellatione intelligitur etiam directa. T. 1. c. 1267. D
Hereditatis etymon. T. 3. c. 121 B.
Hereditatis nomen juris intellectum habet. T. 1. c. 1509. B.
In hereditatis nomine ſæpius legum auctores errare contigit. T. 1. c. 335. E.
Hereditatis verbum explicatum. T. 1. c. 802. A.
Hereditatis expilatæ crimen. T. 1. c. 869. E.
Hereditatis nomen non modò emolumenta, ſed etiam onera comprehendit. T. 1. c. 1509. A.
Hereditatis adquirendæ cauſa duplex. T. 1. c. 1254. B.
Hereditatis delatæ dies ante aditionem non cedit, at legati cedit a morte teſtatoris. T. 1. c. 110. A. B.
Hereditatis in petitione an onus probandi incumbat actori. T. 3. c. 183. B.
Hereditatis petitio poſſeſſoria an ſit perpetua. T. 1. c. 276. E.
In hereditatis petitione quænam veniunt. T. 1. c. 375. C.
Hereditatis petitio, & ſpecialis in rem actio, tripliciter differunt. T. 3. c. 251. D.
Hereditatis pars ſi petatur dat actionem Prætor. T. 1. c. 745. E.
Hereditatis petitio datur in eum, qui poſſidet. T. 1. c. 849. A.
Hereditatis petitio, cujus defunctus litem non erat conteſtatus, an ad heredem tranſmittatur. Tom. 1. c. 375. E. & c. 376. A.
Hereditatis petitio centumvirale judicium eſt. T. 1. c. 118. D.

BIU Cujas

Hereditatis aditio æri obligat alieno. T. 1. c. 1255. A. B.
Hereditatis aditio ab adgnitione bonorum possessionis multum distat. T. 1. c. 1328. A.
Hereditatis aditio possessione bonorum contra tabulas deterior. T. 1. c. 1320. B.
Hereditatis adeundæ jussum dominus revocare potest. Tom. 1. c. 1316. D.
Hereditatis aditio per procuratorem fieri non potest. T. 3. c. 435. D.
Hereditatis possessio quid sit. T. 1. c. 819. A.
Hereditatis possessoriæ, & fideicommissariæ petitio. Tom. 1. c. 746. A. B.
Hereditatis possessionem, non bonorum possessionem dixisse Veteres. T. 3. c. 99. C.
De hereditatis emptæ, & venditæ stipulationibus. T. 3. c. 45. B.
Hereditatis adquisitio non est tantùm actus viventis, sed etiam morientis. T. 4. c. 1079. A.
Hereditatis datio in quo differat a datione libertatis ex die. Tom. 4. c. 1440. E. & 1441. A.
Hereditatis petitio. Vide, Petitio hereditatis.
Hereditatis petitio est actio bonæ fidei. T. 4. c. 889. A.
Hereditatis vocabulum juris est, non corporis. T. 4. c. 296. D.
Hereditatis expilatæ crimen est famosum, & turpe. T. 4. c. 844. D.
Hereditatis nomen est nomen juris, quo continentur omnia jura, & actiones, commoda, & incommoda, atque onera hereditaria. T. 4. c. 958. B.
Hereditatis vires finiuntur asse in testamento militis, in pagani testamento dodrante assis. T. 4. c. 765. E. & c. 766. A.
Hereditatis adquirendæ modi sunt aditio, cretio, petitio bonorum possessionis. T. 4. c. 367. D.
Hereditatis loco est pretium. T. 4. c. 910. E.
Hereditatis fideicommissum. Vide Fideicommissum hereditatis.
Hereditatis nomine non continetur legatum. T. 4. c. 913. B.
Hereditatis aditio retrotrahitur ad tempus mortis testatoris. T. 4. c. 1444. B.
In hereditatis restitutione an sit necessaria præsentia fideicommissarii. T. 4. c. 593. D.
Cui hereditatis superfluum restituitur ex causa fideicommissi, an is sit Trebellianus fideicommissarius. T. 4. c. 560. C.
Hereditatis dies aditionis, & dies petitionis idem est quoad initium, non quoad finem attinet. T. 4. c. 112. B. dies aditionis hereditatis finitur centum diebus, petitionis dies est perpetuus, hoc est, finitur 30. annis. Ibid. B.
Hereditatis, & status controversia, sicui fiat, quo juris remedio ei subveniatur. Tom. 5. c. 621. A. B.
Hereditatis justæ, & legitimæ quæ sit differentia. T. 5. c. 480. C. D.
Hereditatis jacentis an possessio sit. T. 5. c. 878. E.
Hereditatis, & peculii nomen est nomen juris, non corporis, quo jus significatur, non res. Tom. 5. c. 519. B. C.
Hereditatis petitione qui teneantur. T. 5. c. 265. A. B.
Hereditatis nomen est juris, non corporis. Tom. 5. c. 519. B. C.
Hereditatis nomen quasi universitatis, & juris nomen, & augmentum, & diminutionem recipit. T. 5. c. 265. B.
In hereditatis petitione si apud reum post litem contestatam mancipia, pecora, aut jumenta demortua sint, ad quem periculum pertinebit. T. 5. c. 276. A.
Hereditatis, & libertatis differentia quæ. T. 5. c. 1093. E.
Hereditatis in petitione an dolus præteritus feratur. T. 5. c. 296. D.
Hereditatis petitio quo tempore perimitur. T. 5. c. 1179. C.
Hereditatis aditio an sit actus legitimus, & solennis. Tom. 6. c. 555. E.
Si pars hereditatis petatur, quomodo hoc intelligitur. T. 6. c. 40. D.
Hereditatis emptorem vicem heredis obtinere æquissimum videtur. T. 6. c. 94. B.
Hereditatis relictæ iniquitas, sive modus certis personis justis decretis temperatur. T. 6. c. 157. E.
Hereditatis aditio est contractus. T. 6. c. 493. D.
Hereditatis restitutio fit ex causa fideicommissi, non re tantum, sed etiam verbo. T. 6. c. 28. E.
Hereditatis venditorem cavere emptori stipulanti solere in hunc modum, quanta pecunia ex ea hereditate ad se pervenerit, tantum præstari. Tom. 6. c. 66. B.
De hereditatis repudiatione. T. 8. c. 199. E.
Hereditatis onera quæ sunt. T. 7. c. 1106. C.
De hereditatis divisione. T. 7. c. 544. D.
Hereditatis petitio. T. 7. c. 224. E. Vide, Petitio hereditatis.
Hereditatis filio relictæ jura, & commoda ad patrem an pertineant, filio sui juris facto. T. 7. c. 982. A.
Hereditatis petitio an etiam ei detur, qui alieno nomine heres est. T. 7. c. 213. D.
Hereditatis petitio an adversùs possidentem pro herede, vel pro possessore detur. T. 7. c. 214. E.
Hereditatis petitio cui competit, ei competit etiá actio familiæ erciscundæ. Ibid. E. non tamen e contrario. Ibid. E.
Hereditatis petitio ex variis causis datur. T. 7. c. 170. B.
Hereditatis petitio olim erat stricta, hodie est bonæ fidei. T. 7. c. 853. C.
In hereditatis petitionem fructus qui feruntur, non feruntur etiam in actionem in rem specialem, & cur. T. 7. c. 294. E.
Hereditatis petitio, quæ non successit ex una, potest repeti ex alia causa. T. 7. c. 187. C. D.
Hereditatis petitionem an adrogatus habeat. T. 7. c. 214. C. D.
Hereditatis petitionem exheredatus, vel præteritus ad heredes an transmittant. T. 7. c. 174. D.
Hereditatis petitiones quàm variæ sint. T. 7. c. 213. A.
Hereditatis petitionis actio formatur ex persona actoris, condemnatio ex persona rei. T. 7. c. 215. B. C.
In hereditatis petitionis præjudicium an aliud fieri possit. T. 7. c. 216. B.
Hereditatis petitor an post litem hereditarias actiones exercere possit. T. 7. c. 217. A.
Hereditatis possessor quando judicatum solvi satisdet, & an postea ex hereditate deminuere aliquid possit. T. 7. c. 216. D. E.
Hereditatis possessio quando transferatur in actorem. T. 7. c. 216. D.
Hereditatis possessor an post controversiam de hereditate agere possit omnibus actionibus. T. 7. c. 220. C.
Hereditatis possessor an, & quando post controversiam de hereditate aliquid ex ea deminuere possit. T. 7. c. 216. C. D.
Hereditatis possessor an etiam post litem motam habeat exercitium actionum hereditariarum. T. 7. c. 217. A.
Hereditatis restitutio facta fideicommisso heredem exonerat. T. 7. c. 1495. E.
Hereditatis aditio an fiat sine jussu patris. T. 7. c. 969. D.
Hereditatis aditio semper præcedit optionem legatarii. T. 7. c. 1441. D.
Hereditatis adventitiæ ususfructus an patri adquiratur. T. 7. c. 980. E.
Hereditatis, antequam ea agnoscatur, an aliqua sit actio. T. 7. c. 981. C.
Hereditatis emptor, heredis vicem obtinet. T. 7. c. 1440. E.
Hereditatis emptori an detur utilis petitio hereditatis. T. 7. c. 214. D.
Hereditatis emptori bivium patet

BIU Cujas

ad ordinandam familiam hereditariam, nec alia via aliam intercludit. T. 7. c. 1441. A.
Hereditatis furtum non fit. T. 7. c. 510. E.
Hereditatis petitio mixta est. T. 7. c. 469. D.
Hereditatis aditio retrotrahitur. T. 7. c. 648. E.
Hereditatis nomen complectitur commoda, & incommoda. T. 7. c. 1106. A.
Hereditatis petitio peragenda est, antequam agi possit familiæ erciscundæ actione. T. 7. c. 487. C.
Hereditatis divisio an fiat consensu, aut arbitrio judicis. T. 7. c. 570. C.
Hereditatis petitiones multæ sunt. T. 7. c. 227. D.
Hereditatis adquirendæ modi. T. 8. c. 989. A.
De hereditatis repudiatione intra tempora petendæ bonorum possessionis, & intra tempora cretionis. T. 8. c. 199. D.
Hereditatis gradus an æstimentur ex ordine scripturæ, vel successionis. T. 8. c. 141. A.
Hereditatis petendæ jus an tribuat bonorum possessio. Tom. 8. c. 49. D.
Hereditatis petitio an detur in eos, qui pro herede, vel pro possessore possident. T. 8. c. 280. A.
Hereditatis petitio cum movetur, an creditores agere possint. T. 8. c. 128. C. an debitores conveniri possint. Ibid. E.
Hereditatis petitione an teneatur, qui hereditatem bonâ fide nactam postea cognovit ad se non pertinere. T. 8. c. 268. A.
Hereditatis petitor si satis offerat, an in eum transferatur possessio. T. 8. c. 133. B.
Hereditatis plenior est honor, quàm legati. T. 8. c. 65. E.
Hereditatis portio minui, augeri non potest. Ibid. D.
Hereditatis aditio an dominium rerum hereditariarum in heredem transferat. T. 8. c. 287. B. an possessionem earum rerum in eum transferat. Ibid. B.
Hereditatis nomen est juris nomen. T. 7. c. 1228. E.
Hereditatis verbum continet bonorum possessionem. T. 8. c. 590. D. E.
Hereditatis adquirendæ usus. T. 8. c. 741. E.
Hereditatis nomine continentur etiam onera. T. 7. c. 1228. E.
Hereditatis nomen congruit tantùm libero homini. T. 9. c. 983. A.
Hereditatis petitio quid. Tom. 9. c. 150. D. E.
Hereditatis petitio, & rei vindicatio in quo differunt. T. 9. c. 517. A.
Hereditatis donatio, & venditio. T. 9. c. 39. A. & seq.
Hereditatis nomine significatur jus. T. 9. c. 161. C.
Hereditatis expilatæ actio cui datur. T. 9. c. 1458. B. & seq.
Hereditatis emptor. Vide, Emptor hereditatis.
Hereditatis quæstioni præjudicium fieri non oportet, si quæratur de statu hominis. Tom. 9. c. 1169. B. C.
Hereditatis adeundæ jus non circumscribitur tempore, sed est perpetuum. T. 9. c. 650. D.
Hereditatis nomen latissimè manat, comprehendit non tantùm res hereditarias, sed & fructus, & causam omnem. Tom. 9. c. 1087. B.
Hereditatis possessor quoscumque justos sumptus, quos fecit de suo propter onera hereditaria, compensat. T. 9. c. 166. D.
Hereditatis petitio tollitur præscriptione 30. annorum. Tom. 9. c. 793. A.
Hereditatis possessio in Gallia nunquam vacat, & ideo ejus furtum fit. T. 9. c. 252. A.
Hereditatis aditio est actus legitimus. T. 9. c. 566. D.
Hereditatis emptor. T. 9. c. 39. A.
Hereditatis spes an pacto remitti possit. T. 9. c. 29. D.
Hereditatis jus omnino est legis, non jurisdictionis, aut imperii. T. 9. c. 555. C.
Hereditatis venditorem, qui res hereditarias non tradidit, teneri emptori actione ex empto in id, quod interest, si postea rem aliquam ex hereditate alii vendiderit, & tradiderit, ruptâ fide prioris venditionis. T. 9. c. 367. E. & c. 368. A.
Hereditatis expilatæ extra ordinem actio. T. 9. c. 251. E. & c. 1458. A.
Post hereditatis immissionem, vel aditionem sera pœnitentia est. T. 9. c. 781. C.
Hereditatis possessor. Vide, Possessor hereditatis.
Hereditatis expilatæ crimen quando locum habet. T. 9. c. 1458. B.
Hereditatis petitionis formula quæ. T. 9. c. 517. B.
De hereditatis portione legata. T. 9. c. 817. D.
De hereditatis petitione. T. 9. c. 179. E. & c. 180. A. & seq.
In hereditatis petitionem veniunt partus, & fructus. Tom. 9. c. 517. A.
Supra hereditatis vires tenetur heres, qui omisit beneficium hereditatis. T. 9. c. 781. B. & seq.
De hereditatis expilatæ crimine. T. 9. c. 1457. A. & seq.
Hereditatis petitio quomodo detur fideicommissario. T. 10. c. 314. D.
Hereditatis fideicommissariæ restitutio est quædam successio. T. 10. c. 490. D.
Hereditatis verbo an onera, & damna contineantur. T. 10. c. 596. C.
Hereditatis possessionem dixerunt Veteres pro bonorum possessione. T. 10. c. 697. A.
De hereditatis petitione ubinam agatur. T. 10. c. 927. D. E.
Hereditatis nomine non significatur lucrum tantùm, sed & damnum. T. 10. c. 1000. D.
Hereditatis repudiatio an excludat substitutum vulgarem. T. 10. c. 1090. B.
Hereditatis appellatione neque legatum, neque fideicommissa continentur. T. 10. c. 1094. E. & c. 1095. A.
Hereditatis jacentis furtum an fiat. T. 10. c. 455. A.
Hereditatis fisco adquisitæ onera fiscum sequuntur. T. 10. c. 482. E.
Hereditatis causâ an minor restituatur. T. 10. c. 903. C.
Hereditati semper inest pecunia. T. 4. c. 1210. A.
Hereditati furtum non fit, & cur. T. 4. c. 341. C.
Hereditati jacenti an possit legari. T. 7. c. 985. C.
Hereditati jacenti furtum non fit. T. 7. c. 855. A. & T. 9. c. 251. E. & c. 546. C. D.
Hereditati jacenti adquiri, quod servus legatus ante aditionem adquisivit. T. 7. c. 1161. E.
Hereditatem emancipatus adquirit, approbatque defuncti judicium adeundo. T. 1. c. 1319. C.
Hereditatem non usucapi, nec pro diviso possideri. Tom. 1. c. 1326. A. B.
Hereditatem adire secundùm constitutionis Justiniani tenorem. T. 1. c. 125. A.
Hereditatem qui petit, quid probare debeat. T. 3. c. 183. B.
Hereditatem adire, & suscipere. T. 3. c. 178. A.
Hereditatem adire pupillus per tutorem non potest. T. 1. c. 1317. A.
Hereditatem qui adiit, duobus casibus non caret emolumento possessionis bonorum contra tabulas. T. 1. c. 1319. D.
Hereditatem qui rectè semel adivit, repudiare postea non potest. T. 1. c. 1255. B.
Hereditatem qui adire volet, quænam scire debet. T. 1. c. 1254. B.
Ad hereditatem, certum de testamento, certo judicio oportet accedere. T. 1. c. 1318. A.
Hereditatem testator in quot vult uncias dividere potest. T. 1. c. 419. C.
Ad hereditatem non vocantur cognati. T. 1. c. 830. A.
Hereditatem repudiatam minor qui adire velit, quo indiget beneficio. T. 1. c. 124. C.
Ad hereditatem liberti proximus quisque

BIU Cujas

quisque vocatur. T. 1. c. 413. D.
Ad hereditatem vocantur gentiles deficientibus agnatis. T. 4. c. 1090. E.
Hereditatem restituere rogatus quis simpliciter, an potest aliquid ex hereditate alienare. T. 4. c. 560. E.
Hereditatem adire non potest mutus. T. 4. c. 396. C.
Hereditatem an is obtinere possit ex secundis tabulis, qui primis renunciavit. T. 4. c. 84. C.
Hereditatem adire nequit surdus. T. 4. c. 396. C.
Hereditatem cernere quid. Vide, Cernere hereditatem.
Hereditatem paternam qui omittit, an omittere etiam debeat legatum. T. 4. c. 469. C.
An hereditatem adire possit absens per procuratorem. T. 4. c. 593. D.
Hereditatem cum deminuere non licet, licet retinere fructus superfluos, quos ipse percepit. T. 4. c. 1240. C. cui verò deminuere licet, fructus superfluos retinere non licet. Ibid. C.
Siquis rogatus est hereditatem restituere, an possit aliquid ex hereditate alienare, vel deminuere. T. 4. c. 560. E.
Siquis hereditatem adire potuerit, nec adivit, nihil transmitti videtur. T. 4. c. 377. C. hæc regula quibusdam casibus vitiatur. Ibid. D.
Ad hereditatem liberti proximum quemque vocari in solidum inassem. T. 6. c. 183. C. & seq.
Hereditatem adire potest servus jussu emptoris. T. 6. c. 201. A. B.
Hereditatem restituere cogere possunt heredem servi hereditarii manumissi. Tom. 6. c. 290. A. B. servi proprii non possunt. Ibid. A. B.
Hereditatem adire an possit compelli heres. T. 6. c. 283. E. & c. 284. A. & seq.
Hereditatem directam municipiis, vel municipibus, aut reipublicæ, civitati, aut civitibus dari non posse, & cur. T. 6. c. 279. B.
Hereditatem fideicommissariam civitatibus restitui posse. Ibid. C.
Ad hereditatem ingenui, ex transverso, sive a latere, vocatur agnatus proximior. T. 6. c. 185. B. C.
Hereditatem ab intestato an vindicare possit is, qui legatum accipit. T. 7. c. 221. B.
Hereditatem an adire possit dubitans de suo statu. Tom. 7. c. 963. B.
Hereditatem auferri heredi scripto, quasi indigno, si necem defuncti non vindicet. T. 7. c. 1041. D.
Hereditatem exhauriri quid sit. T. 7. c. 957. C.
Hereditatem filiofamilias delatam pater an repudiare possit. T. 7. c. 972. B.
Hereditatem omittens, an legatum habere possit. T. 7. c. 1004. A. B.
Hereditatem petere ab intestato an prohibeatur is, qui putans valere testamentum, sequutus sit judicium defuncti. T. 7. c. 221. B.
Hereditatem petere quid sit. T. 7. c. 212. E.
Hereditatem post certum tempus rogati restituere, an fructus interim perceptos in Falcidiam imputent. T. 7. c. 1503. E.
Hereditatem qui adiit, an possit agere querelâ inofficiosi. T. 7. c. 204. A.
Hereditatem familiæ erciscundæ actione dividi, sive deferatur ex testamento, sive ab intestato. T. 7. c. 488. E.
Hereditatem qui repudiat, an videatur impugnare judicium defuncti, item an legatum suum perdat. T. 7. c. 1065. B.
Hereditatem rogatus restituere, an cogatur fructus restituere, item pensiones, & usuras, & siquæ similia. T. 7. c. 1501. E.
Hereditatem rogatus restituere, eam tantùm partem restituit, ex qua institutus est, non quam percepit jure fideicommissi. T. 7. c. 1329. C. D.
Hereditatem rogatus restituere si coactus adierit, an careat Falcidiâ, & fructibus. T. 7. c. 1501. E.
Hereditatem siquis rogatus sit restituere, si sine liberis decesserit, eo simul cum liberis mortuo, an fideicommissum auferatur quasi liberi supervixerint. T. 7. c. 1468. D. E.
Hereditatem an furiosus per se, vel per alium adquirere possit. T. 8. c. 22. D. E.
Hereditatem possidenti an necessaria sit Carboniana bonorum possessio, si ei fiat status controversia. T. 8. c. 130. B.
Hereditatem qui nominatim capere prohibeantur. Tom. 8. c. 16. D. E.
Hereditatem qui non potest capere, an possit bonorum possessionem capere. Ibid. B.
Hereditatem qui rogatus est restituere, an possit ex ea aliquid deminuere, vel alienare. T. 7. c. 1508. E.
Hereditatem delatam qui adquirere possunt, & qui adquirere non possunt, & qui possunt repudiare eam, vel non. T. 8. c. 199. E. & c. 200. A. & seq.
Ad hereditatem adeundam, vel repudiandam, ad deliberandum, & consultandum, quod tempus heredibus datur. T. 8. c. 203. B.
Hereditatem intestati confirmat lex Cornelia. T. 8. c. 184. E.
Hereditatem qui ad alium transferre voluit, non vult esse heres. T. 8. c. 662. C. & c. 744. E. & c. 850. D.
Hereditatem adquiri per servum bonâ fide possessum. T. 8. c. 742. C. qui non fallens, adiit, sibi vel domino hereditatem adquirit. Ibid. C.
Hereditatem servo delatam an dominus agnoscere, vel repudiare possit. T. 8. c. 22. C.
Hereditatem quibus agnatis lex 12. Tabularum dat. T. 9. c. 668. E.
Hereditatem qui petit, petit etiam fructus. T. 9. c. 1087. B.
Hereditatem aufert, ut indigno, heredi scripto fiscus criminali judicio. T. 9. c. 796. D. E.
Hereditatem olim capere non potuit, vel legata ex testamentis alienis Collegium Christianorum, & cur. T. 9. c. 718. E.
Hereditatem priusquam adeat, deliberare opus est. Tom. 9. c. 781. D.
Hereditatem non aditam non transmitti in heredem. T. 9. c. 889. A. B. excipitur unus casus quo hereditas non adita transmittitur. Ibid. E.
Hereditatem sortitò dividere. T. 9. c. 852. B.
Hereditatem qui semel repudiavit, ad eam redire non potest. T. 9. c. 784. D. & seq.
Ad hereditatem matris intestatæ vocantur liberi tanquam legitimi. T. 9. c. 913. C. D.
Omnem hereditatem esse solvendo, quæ heredem invenit. T. 9. c. 781. C.
De his, qui hereditatem transmittunt ante apertas tabulas. T. 9. c. 907. D.
Hereditatem adire quibusdam casibus tantùm heres cogitur. T. 10. c. 341. E.
Hereditatem qui accepit, an postea possit eam non accipere. T. 10. c. 342. C.
Hereditatem qui omisit, hereditatem an non habeat. Tom. 10. c. 522. A.
Hereditatem quoties Lex, vel Senatusconsultum defert, competit Unde legitimi. Tom. 10. c. 776. A.
Hereditatem possunt exantlare legata lege duodecim Tabularum. T. 10. c. 803. D.
Hereditatem quo jure vendicet, qui ab ea remotus est nominatim per exheredationem. T. 10. c. 933. D.
Hereditate post additionem cessâ, an debitores hereditarii liberentur. T. 1. c. 327. E.
Hereditate venditâ non tenetur venditor de evictione. T. 1. c. 772. B.
Ex hereditate rerum alienatarum æstimatio in arbitrio petitoris consistit. T. 1. c. 375. E.

In

In hereditate legitima non est successioni locus. T. 1. c. 456. D.
De hereditate uni ex liberis restituenda consultatio. T. 1. c. 682. D.
De hereditate fideicommissaria. T. 2. c. 1089. D.
Hereditate se abstinentibus filiis, an etiam esset petitio operarum præteritarum. T. 4. c. 600. E.
Si in hereditate legitima non est successioni locus, quomodo successioni potest esse locus in querela. T. 4. c. 110. A.
In hereditate auferenda nulla est distinctio inter scientem, & ignorantem, secus in fructibus auferendis, ubi valet. T. 4. c. 1352. A.
In hereditate non est idem juris, quod in legato, & cur. T. 4. c. 225. D.
Hereditate alicui per fiscum ereptâ, quod cædem defuncti inultam reliquerit, an ei saltem ea actio sit restituenda, quæ aditione quidem confusa est. T. 4. c. 1082. E. quæ distinctio hìc notanda. Ibid. E. & c. 1083. A.
Hereditate adquisita utitur mistione. T. 4. c. 1265. A.
Hereditate ære alieno oneratâ, & herede adire eam deliberante, quomodo interim creditoribus securitas constituatur. T. 5. c. 765. D. E.
De hereditate evicta stipulatione. T. 5. c. 866. E.
Hereditate non aditâ corruunt omnia, quæ in testamento scripta sunt. T. 6. c. 157. A.
In hereditate ingenui proximior ex liberis ulteriorem non excludit. T. 6. c. 184. E.
De hereditate fideicommissaria civibus, vel civitati datâ. T. 6. c. 279. C.
Hereditate venditâ, stipulatio mutua inter emptorem, & venditorem plerumque interponitur. T. 6. c. 94. A.
De hereditate lite mota, an res singulæ petantur actione in rem simplici. T. 7. c. 219. B.
Hereditate jacente, an usucapio cœpta a defuncto compleatur. T. 8. c. 287. D.
Hereditate venditâ, quæ actiones competunt emptori, & quæ in emptionem cessant. T. 9. c. 365. E. & c. 366. A. & seq.
Cum de hereditate agitur, duæ sunt lites, una de possessione, altera de proprietate. T. 9. c. 174. A.
De hereditate adeunda, vel adquirenda, & de jure deliberandi. T. 9. c. 768. A. & seq.
De hereditate repudianda, vel abstinenda. T. 9. c. 784. D. & seq.
De hereditate vendita a fisco. T. 9. c. 366. E.
De hereditate litigat, qui pro herede, vel pro possessore possidet. Tom. 9. c. 176. B.
De hereditate, quæ defertur jure civili. T. 9. c. 910. B. & seq.
In hereditate tam legitima, quàm testamentaria jus adcrescendi locum habet. T. 9. c. 652. C.
In hereditate restituenda eum posse in compensationem deducere id, quod de suo bonâ fide impendit in defuncti infirmitatem, vel in sumptum funeris. T. 9. c. 166. B. C.
De hereditate vendita. Tom. 9. c. 365. E. & c. 366. A. & seq.
Hereditate ademptâ heredi scripto ex asse, cui substitutus datus non est, an cætera, quæ in testamento sunt, corruant. T. 10. c. 210. B.
Hereditates legitimæ novæ capitis deminutione non pereunt, sed illæ solæ, quæ ex lege duodecim Tabularum deferuntur. T. 1. c. 168. A. B.
Hereditates plerumque ad masculos confluere debent. T. 1. c. 160. C.
Hereditates intestatorum an primùm ad suos pertineant. T. 1. c. 150. B.
Hereditates aliæ sine re, aliæ cum re. T. 1. c. 117. D.
Hereditates, quæ ab intestato deferuntur. T. 1. c. 149. A.
Hereditates quis consequi potest, etiamsi conditionem non impleverit. T. 3. c. 375. A. B.
Hereditates intestatorum ingenuorum ad quos pertinent. T. 1. c. 345. E.
Hereditates agnatorum quomodo dividantur. T. 1. c. 346. B.
Hereditates decurionum, naviculariorum, &c. T. 2. c. 440. E.
Hereditates agnatorum in capita dividuntur. T. 1. c. 346. B.
Hereditates directæ cedunt a morte testatoris, cur non etiam fideicommissariæ, & precariæ. T. 4. c. 388. B.
Hereditates fideicommissariæ. Vide, Fideicommissariæ hereditates.
Duæ hereditates unius hominis non sunt. T. 4. c. 77. D.
Hereditates ab heredibus scriptis per fideicommissum relictæ. T. 6. c. 281. E. & c. 282. A.
Hereditates ex quo tempore deferuntur. T. 6. c. 421. D.
Hereditates ab intestato quibus, & quo jure deferantur. T. 7. c. 213. E.
Hereditates delatæ ex testamento quo jure deferantur. Ibid. E.
Hereditates si plures communes sint inter heredes, inter eos potest reddi judicium familiæ erciscundæ de una tantùm hereditate. T. 7. c. 532. D.
Hereditates an utiliter relinquantur sub conditione impossibili. T. 8. c. 359. D.
Hereditates damnosæ quæ. T. 8. c. 786. D.
Hereditates ereptitiæ quæ dicuntur. T. 7. c. 1232. B.
Hereditates solent plerumque ab indignis in fiscum transferri. Ibid. B. vel in alias personas. Ibid. B.
Hereditates quibus causis fiunt caducæ. T. 9. c. 872. A. & seq.
Hereditates promerendæ sunt officiis, non pactionibus. T. 9. c. 94. B.
Hereditates fœminarum coercuit lex Voconia. T. 9. c. 922. D.
Hereditatum conditio quotuplex; T. 1. c. 95. E.
De hereditatum vigesima. T. 1. c. 450. D. & T. 3. c. 124. A.
Hereditatum jura, & tutelarum an sint propria civium Romanorum. T. 6. c. 549. C.
Hereditatum vigesima pars fisco debebatur. T. 9. c. 793. D. quibus heredibus. Ibid. c. 794. E.
De hereditatum petitionibus judicabant centumviri. T. 9. c. 179. E.
De hereditatibus. T. 6. c. 190. D. & seq.
De hereditatibus incertis personis relictis. T. 6. c. 257. B.
De hereditatibus legitimis. T. 6. c. 397. D. & seq.
De hereditatibus, quæ jure civili deferuntur ex testamento, vel ab intestato. T. 9. c. 698. E. & c. 699. A. & seq.
In hereditatibus restituendis non admittuntur pactiones. T. 9. c. 97. A.
De hereditatibus fideicommissariis. T. 9. c. 865. C. & seq.
De hereditatibus datis incertis personis. T. 9. c. 863. C. & seq.
Heres an teneatur ex omni dolo defuncti. D. 1. c. 277. C.
Heres an restitutâ hereditate heres permaneat. T. 1. c. 141. C.
Heres rogatus hereditatem restituere quantam hereditatis portionem retinere possit. T. 1. c. 141. E. & c. 142. A.
Heres jure civili an maneat, qui se abstinet. T. 3. c. 652. B.
Heres necessarius an alienus servus sit. T. 2. c. 402. B.
Heres extraneus testamento institutus pro herede gerendo, aut nudâ voluntate heres fit. T. 1. c. 125. B. C.
Heres necessarius cur sic appellatus sit. T. 1. c. 122. B.
Heres extraneus, vel filius pubes an per fideicommissum obligari possit, ut hereditatem totam, vel partem restituat. T. 1. c. 115. D. E.
Heres an rogari possit de parte restituenda. T. 1. c. 141. B.
Heres dicitur quasi heres. T. 1. c. 125. D.
Heres, dominus, & pater familias quid inter se distent. T. 3. c. 269. B. & seq.
Heres aut fit, aut exsistit, & quibus modis. T. 1. c. 1308. B.
Heres quid a legatario differt. T. 1. c. 1124. E.
Heres an purè, & sub conditione instituì possit ex certo tempore, & ad certum tempus. T. 1. c. 111. C.
Heres mariti an teneatur ex conducto ei, cui maritus prædium dotale locavit, ut præstet frui licere. T. 3. c. 988. B.

BIU Cujas

Heres an ſervare debeat proprietatis locationem, aut uſufructus. Ibid. C.
Heres non deſinit eſſe, qui ſemel exſtitit. T. 1. c. 1091. B.
Heres an ex die dari poſſit. T. 1. c. 1265. A.
Heres, & defunctus duæ res quaſi cognatæ, & conjunctæ. T. 1. c. 1111. A.
Heres extraneus aliàs eſt capax, aliàs incapax. T. 1. c. 1101. A.
Heres inſtitutus, cum non apparet inſtitutio, non valet. T. 1. c. 418. E.
Heres inſtitutus, habens ſubſtitutum, ſi de inofficioſo dixerit, nec obtinuerit, hereditas ad ſubſtitutum pertinebit. T. 1. c. 450. B. C.
Heres neceſſarius infamiam magis, quàm patrimonium conſequitur. T. 2. c. 401. E.
Heres inſtitutus quis. T. 1. c. 799. B.
Heres incerta perſona inſtitui non poteſt. T. 1. c. 1344. D.
Heres ſcriptus in poſſeſſionem mittitur, etiamſi irritum ſit teſtamentum. T. 1. c. 422. E.
Heres ſcriptus in poſſeſſionem poſt annum non mittitur. T. 1. c. 423. B.
Suus heres quamdiu heres fieri poſſe ſperatur, tamdiu agnatis non eſt locus. T. 1. c. 346. B.
Heres illegitimæ voluntatis defuncti impune non paret. T. 2. c. 1023. B.
Heres viro teſtatore conventione alligari non poteſt. T. 2. c. 1027. B.
Heres poſt mortem ſuam nemo rectè inſtituitur, cum morietur, rectiſſimè. T. 3. c. 82. B.
Heres actione, quæ ex delicto videatur eſſe, non tenetur. T. 3. c. 190. B.
Heres tutor dari poteſt, heredi legari non poteſt. T. 1. c. 1017. E.
Heres duobus taſtamentis ſcriptis, cum dubitet, num poſterius falſum ſit, ex neutro eorum hereditatem adire poteſt. T. 1. c. 1317. E.
Heres a debitore hereditario fidejuſſorem accepit, deinde hereditatem ex Trebelliano reſtituit, fidejuſſoris obligatio in ſuo ſtatu manet. T. 1. c. 1413. E.
Heres damnari poteſt, ut alicui domum extruat, aut ære alieno eum liberet. T. 1. c. 425. C.
Heres partem hereditatis adire, partem repudiare non poteſt. Ibid. E.
Heres quo caſu omnia ſuſtinet onera. T. 1. c. 143. E.
Heres codicillis, teſtamento confirmatis, directò ſcribi non poteſt. T. 1. c. 147. C.
Heres ex omni dolo defuncti an teneatur. T. 1. c. 277. C.
Heres ſi non pareat legitimæ voluntati teſtatoris, ei hereditas auferetur, quaſi indigno, & ad fiſcum pertinet. T. 1. c. 422. D.
Heres pro ſocio tenetur. Tom. 1. c. 1239. E.
Heres tenetur poſt condemnationem, vel poſt litis conteſtationem defuncto teſtatore. T. 3. c. 190. B.
Heres non tenetur ex pœnali cauſa. Ibid. B.
Heres, qui hereditatem teſtamento delatam omiſit, ad quid tenetur. T. 1. c. 802. D.
Heres in earum rerum poſſeſſionem mittitur, quas mortis tempore poſſidet teſtator. T. 1. c. 423. D.
Heres ceſſicius. Tom. 1. c. 329. C.
Heres ex deliberatione, & ex inventario differunt. T. 7. c. 954. D.
Heres adire poteſt hereditatem, antequam ultus ſit necem defuncti. T. 3. c. 514. C.
Heres neceſſarius quis propriè. T. 1. c. 1096. A. B.
Heres orcinus qualis ſit. Tom. 1. c. 1092. E. & c. 1093. A.
Heres an ex parte ante conditionem adire cogatur. T. 4. c. 596. C.
Heres, a quo legatum eſt relictum ſub conditione, ſi moriatur eâ pendente, heredem ſuum, qui adierit, obligatum relinquit. T. 4. c. 712. C. aliter legatarius. Ibid. C.
Heres extraneus quoque defunctum lugere debet, a quo hereditas ad eum pervenit. T. 4. c. 28. B. C.
familia heredis funeſta fuiſſe dicitur a tempore mortis. Ibid. C.
Heres inſtitutus ſub conditione, pendente eâ, jure civili hereditatem adire non poteſt, ſed exſpectare debet conditionem. T. 4. c. 111. A.
Heres legatario omnem culpam, & dolum præſtare tenetur, excepto caſu fortuito. T. 4. c. 488. A. B.
Heres legatis onerari non poteſt ſupra dodrantem bonorum. T. 4. c. 590. B.
Heres quis dicitur. T. 4. c. 222. C.
res non facit heredem, ſed nomen, & titulus heredem facit. Ibid. D.
Heres ſolus exercet Falcidiam, non fideicommiſſarius ullus, aut legatarius. T. 4. c. 602. C.
Heres ignoratione ſuâ defuncti vitia non excludit. T. 4. c. 1459. D. E.
An heres uſuras præſtare debeat, quoad integram ſortem exſolvat. T. 4. c. 748. C.
Heres non rectè inſtituitur codicillis, nomen verò heredis rectè ſcribitur. T. 4. c. 439. D.
Heres qui ſemel eſt, eſt in perpetuum heres. T. 4. c. 914. C.
Heres eſt ſucceſſor juris, legatarius verò eſt ſucceſſor rei. Tom. 4. c. 913. C.
Heres, qui ſemel exſtitit, heres eſſe deſinere nequit. T. 4. c. 958. D.
Quæ heres cepit conditionis explendæ cauſâ, non imputantur in quartam. T. 4. c. 910. C. excipiuntur quidam caſus. Ibid. D.
Heres inſtitutus, & filius exheredatus in quo differunt. T. 4. c. 480. B.
Heres ſuus. Vide, Suus.
Heres qui ſemel factus eſt, heres eſſe non deſinit. T. 4. c. 82. E. & c. 472. A.
Si heres Falcidiâ utatur, an ſtipulatio pœnalis committatur. T. 4. c. 1355. B.
Heres, qui hereditatem non adivit. Vide, Hereditas.
Heres a quonam tempore moram fideicommiſſario facere incipiat, multum intereſt ſcire. T. 4. c. 1204. C.
Heres neceſſarius ſervus habet tantùm nudum nomen heredis, qui heres eſt ſine re. T. 4. c. 914. C.
Heres. Vide, Extraneus.
Heres ſemper eſt, qui ſemel eſt heres. T. 4. c. 914. C.
Heres defuncti ibi conveniri poteſt, ubi defunctus contraxit. Tom. 4. c. 925. A.
Heres ex teſtamento ubi exſtat, ibi legitimus removetur. Tom. 4. c. 914. A.
Heres indignus. Vide, Indignus heres.
Heres nomine abſentis an cogi poſſit adire, & reſtituere. Tom. 4. c. 593. D.
Heres juſtus, & legitimus in quo differunt ſecundùm Apulejum. T. 4. c. 729. D.
Heres, & pater in quo differunt. T. 4. c. 686. D.
Heres alumni an fideicommiſſum non petat ab eo, apud quem pecunia fœnori occupata eſt. T. 4. c. 1243. D.
Heres de fideicommiſſo detrahit Falcidiam ex Senatuſconſulto Pegaſiano, non de mortis cauſâ capione. T. 4. c. 908. E.
Heres eſt ſucceſſor juris, legatarius verò ſucceſſor rei. T. 4. c. 913. C.
Heres ipſo jure etiam ignorans exſiſtit, & ſine curatoris auctoritate. T. 4. c. 885. B.
Heres hodie quælibet reſpublica inſtitui poteſt, quod olim non obtinuit. T. 4. c. 1205. B.
Heres an ob famoſum judicium defuncti infamiam incurrat. T. 5. c. 91. A.
Heres ex ſcelere defuncti lucrum facere non debet. T. 5. c. 886. C.
Heres furis ignorans, ancillam eſſe furtivam, an partum uſucapiat. T. 5. c. 726. D.
Heres propiùs accedit ad vicem defuncti, imò & idem homo eſſe fingitur. T. 5. c. 552. D.
Heres in conductione non minùs, quàm in emptione convenitur. T. 5. c. 483. D.
Heres jus defuncti percipit. Tom. 5. c. 39. B.
Heres legitimus an, & quando teſtamentario heredi præferatur. T. 5. c. 1084. B.
Heres locatoris qua actione conveniri poſſit. T. 5. c. 564. B.
Heres juſtus a legitimo ſeparatur. T. 5. c. 480. D.
Heres effectu quodammodo eſt fideicommiſſarius Trebellianus. T. 5. c. 865. A.
Heres locationem fundi dotalis ſervare non tenetur. T. 5. c. 564. D.
Heres locationem proprietatis ſervare omnimodo tenetur. Ibid. C. D.

BIU Cujas

Heres moram facere videtur, etiam absens, & ignorans. T. 5. c. 568. E.
Heres in quantum conveniri possit. T. 5. c. 153. C. D.
Heres patris si solvendo non sit, cujus sit damnum dotis non cautæ. T. 5. c. 556. A.
Heres possessoris quando, & quatenus a judicio ad exhibendum absolvatur, & quando condemnetur. T. 5. c. 382. C, D.
Heres quando, & cui legati nomine cavere teneatur. Tom. 5. c. 949. D.
Heres mihi quo nomine tenetur actione ad exhibendum incerti. T. 5. c. 374. D.
Heres proprius accedit ad vicem defuncti. T. 5. c. 552. D.
Heres si omittat causam testamenti, & pro herede se ab intestato gerat, ad quid teneatur. Tom. 5. c. 633. C. D.
Heres scriptus ex asse, & ex parte, quando hereditatem petere possit. T. 5. c. 629. E.
Heres, si ædes priores deposuerit, qua actione, ne altiùs tollat, aut luminibus vicini officiat, prohiberi possit. T. 5. c. 639. C.
Heres socii quando lucrum, & damnum ex societate defuncti capiat. T. 5. c. 483. C.
Heres socii, licèt socius non fuit, lucri tamen, & damni, quod ante mortem defuncti fortè impendebat societati, particeps fieri potest. T. 5. c. 489. C.
Heres socii explicare ea, & perficere debet, quæ a defuncto inchoata, & imperfecta sunt relicta. T. 5. c. 489. D.
Heres verus, & falsus quomodo conveniri debeant, & inter se teneantur. T. 5. c. 911. E. & c. 912. A.
Heres ut possessionem a legatario recuperet, satisfacere ei cogitur. T. 5. c. 794. D. E.
Heres ut societati succedat, tacitè efficitur, expresè fieri non potest, & quare. T. 5. c. 483. D. E.
Heres usufructuarii locationem servare non adstringitur. Tom. 5. c. 564. D.
Heres unius ex pluribus coheredibus deliberantibus adire hereditatem si de damno infecto fidejussoribus caverit, an, & ad quid, teneantur fidejussores. Tom. 5. c. 640. C. D.
Heres ut in societate succedat, conventione effici non potest. T. 5. c. 489. A.
Heres venditionem factam a defuncto an rescindere possit. T. 6. c. 629. E.
Heres an omnia facta defuncti rata debeat habere. Ibid. E.
Heres an ex causa fideicommissi æstimationem rei, quæ in hereditate non est, præstare debeat. Tom. 6. c. 617. B.
Heres sive successor manet, & pro bonis habeat pretium. Tom. 6. c. 602. A.
Heres, & defunctus an pro uno habeantur. T. 6. c. 543. E.
Heres a quo legatum relictum est sub conditione, si pendente conditione moriatur, etiam heredem suum obligatum relinquit. T. 6. c. 364. E.
Heres suus statim patri heres exsistit. T. 6. c. 164. A.
Semel heres semper heres. Tom. 6. c. 177. B.
Heres quo casu compensare debitum cum hereditate debet. Tom. 6. c. 406. E.
Heres factus est, quantumvis aditio hereditatis sit coacta. Tom. 6. c. 288. A.
Heres an possit compelli a fideicommissario, ut adeat hereditatem. T. 6. c. 283. E.
Heres ex contractu defuncti obligatur in solidum, in assem, si defuncto ex asse heres exstiterit; vel si heres exstiterit pro parte, ex ea parte. T. 6. c. 350. E.
Heres ubi minuit legatum jure falcidiæ, & legatarius quoque minuere potest fideicommissum, quod a se relictum est. Tom. 6. c. 294. D.
Heres, & legatarius idem esse non potest debitor, & creditor. T. 6. c. 255. E.
Heres quando tenetur satisdare creditoribus hereditariis de solvendo ære alieno. T. 6. c. 321. A.
Heres scriptus ex asse, etiam ante apertas tabulas clausis tabulis testamenti adire hereditatem' potest. T. 6. c. 204. E.
Quasi heres, directus scilicet, non fideicommissarius, vel fiduciarius. T. 6. c. 261. B.
Heres a testatore jussus facere monumentum arbitratu liberti, libertus etiamsi acceperit pecuniam, non tamen ideo confestim obligatur. T. 6. c. 53. D. E.
Heres scriptus non habet supremam defuncti voluntatem. Tom. 6. c. 188. B.
Heres vivi nullus est. Tom. 6. c. 253. C.
Heres institutus extraneus, vel filiusfamilias, idemque substitutus filio familias impuberi, an possit separare hereditatem pupilli ab hereditate patris, & hanc spernere, illam amplecti, ita ut creditoribus paternis respondere teneatur, & an exsistentia sui heredis confirmet tabulas pupillares. T. 6. c. 175. D. E. & c. 176. A. & seq.
Heres heredis an sit heres testatoris. T. 6. c. 571. D.
Heres, qui ex causa virilem portionem debet, si per errorem plus solverit, an ideo coheredes liberentur. T. 6. c. 591. E.
Heres an possit vendere fundum, cujus reditus legatus est annuus. T. 6. c. 746. A.
Heres scriptus quodammodo debitor non est, quamdiu bonorum possessio contra tabulas filio dari potest. T. 6. c. 23. E. & c. 24. A. B.
Heres, & testator idem homo esse intelligitur. Tom. 6. c. 141. C.
Heres. Vide, Filius, Filiusfamilias.
Heres codicillis fieri non potest, neque exheres. Tom. 6. c. 265. C. D.
Heres an possit compelli a fideicommissario, ut adeat hereditatem. T. 6. c. 283. E.
Heres a se debitum repellit, quod se non debere contendit. Tom. 6. c. 372. D. E.
Heres debitoris id, quod defunctus pignori dederit, quin hereditatem petendo consequi possit, dubium non est. Tom. 6. c. 29. D.
Heres an possit esse pater filii familias. T. 6. c. 74. B.
Heres an cogatur rem per fideicommissum relictam præstare, item an liberetur pretio præstito. Tom. 7. c. 1067. A.
Heres an cogatur reficere, quod suo, suorumve facto deterius factum est, si fundus legatus sit, sive usufructus. T. 7. c. 1385. B.
Heres an cogatur legati prædii solvere vectigal præteritum. T. 7. c. 1024. D.
Heres an damnari possit, ut ære alieno alium liberet. Tom. 7. c. 1040. C. item ut domum alteri exstruat, aut ut rem quandam hereditariam alteri vendat. Ibid. C.
Heres an ex delicto defuncti teneatur. T. 7. c. 162. B.
Heres an in locum legatum inferre mortuum possit. T. 7. c. 1060. A. & si id fecerit, an teneatur legatario ad pretium loci. Ibid. A.
Heres an per fideicommissum rogari possit, ut filios suos emancipet. T. 7. c. 1079. B.
Heres an possit cogi adire ante conditionem fideicommissi. Tom. 7. c. 1496. D.
Heres an possit distrahere ædificia, ex quorum reditu sunt sportulæ. T. 7. c. 1086. E.
Heres an possit esse nomine tenus sine re, sine onere. T. 7. c. 1493. E.
Heres an possit prohiberi, ne servum proprium manumittat. T. 7. c. 1085. C.
Heres an possit rogari, ut hereditatem propriam post mortem restituat. T. 7. c. 1079. A.
Heres an possit vendere fundum fructuarium. Tom. 7. c. 1385. A.
Heres plerunque successor est vitiorum, & virtutum. T. 7. c. 101. B.
Heres Falcidiæ retentionem habet, non

BIU Cujas

non vindicationem. T. 7. c. 590. A. legatarius habet vindicationem legati. Ibid. A.
Heres extraneus quando institui prohibitus est. T. 7. c. 1218. E.
Heres, & defunctus eadem est propemodum persona. T. 7. c. 363. A.
Heres institutus est incapax pro parte, vel in totum, non ex eo testamento solùm, sed ex omnibus testamentis: servo hereditario extraneus legavit. T. 7. c. 1187. D.
Heres, a quo peculium legatum est liberto orcino, an conveniri possit actione de peculio. T. 7. c. 1403. D. E.
Heres actione ex testamento convenitur, sive res, quæ veniit, tradita sit, sive non, quamdiu ejus rei juri, vel consequentiis aliquid deest. T. 7. c. 742. D.
Heres aditione dominus fit, non possessor. T. 7. c. 855. A.
Heres alieno nomine quomodo quis efficitur. T. 7. c. 213. D.
Heres an actione ex testamento præstare debeat, ut legatario rem omnino habere liceat. Tom. 7. c. 1035. B.
Heres an rem legatam alienare possit. T. 7. c. 1050. C. D.
Heres an rogari possit per fideicommissum, ut aliquem sibi heredem faciat. T. 7. c. 1078. D.
Heres an servi legati, qui fugit, æstimationem legatario præstare debeat. T. 7. c. 1021. B. vel cavere de restitutione. Ibid. C.
Heres an sit, si interrogatus in jure falsò respondeat, se non esse. T. 7. c. 876. E.
Heres si interrogatus tacuerit, utrùm pro confitente, an negante habeatur. Tom. 7. c. 876. E.
Heres an statim aditâ hereditate legatorum nomine conveniri possit. T. 7. c. 1052. D.
Heres an sufferat onera legatario indicta, eo mortuo. T. 7. c. 1321. D. E. & c. 1322. A.
Heres an teneatur ex causa legati rem accipientis facere. Tom. 7. c. 1034. E.
Heres an teneatur ultra vires hereditarias. T. 7. c. 1084. A.
Heres an teneatur alimenta usufructuario indicta præstare, eo mortuo. T. 7. c. 1321. D. E.
Heres antequam apprehendat possessionem, si res aliqua attrectetur, an habeat actionem furti. T. 7. c. 855. A.
Heres certum pondus auri, vel argenti dare jussus, an liberetur dando pecuniam numeratam. T. 7. c. 1323. C.
Heres coactus adiens, an amittat Falcidiam. T. 7. c. 133. D.
Heres, cui testamento erat remissa cautio de legatis præstitis legatario, an possit eam condicere quasi indebitam. T. 7. c. 896. A.
Heres eum contumelia an utiliter scribatur. T. 7. c. 1044. C.
Heres damnatus rem hereditariam viliori pretio vendere, an utile sit legatum. Tom. 7. c. 1040. C. D.
Heres deliberans an possit impensas necessarias facere. T. 7. c. 955. E.
Heres eo loco legatum præstare debet, ubi defunctus mortis tempore id reliquit. T. 7. c. 1021. D.
Heres extraneus parendo conditioni potestativæ, an fiat heres. T. 7. c. 951. B.
Heres extraneus rogatus hereditatem restituere, an poterit illam diminuere dotis, vel donationis constituendæ causâ. T. 7. c. 1508. C. D.
Heres extraneus institui potest sub conditione redicula, illicita, & probrosa. T. 7. c. 951. E.
Heres fundum si vendat, vacuamque possessionem tradat, an cogatur postea fines ejus, & defuncti jus ostendere. T. 7. c. 812. C. D.
Heres quomodo quis fiat. Tom. 7. c. 213. B. C. & seq.
Heres in fundo, cujus usufructus alii legatus erat, villam ædificavit, an postea pœnitentia actus eam invito fructuario diruere possit. T. 7. c. 1347. D.
Heres institutus cum cretione, idest, finito certo tempore, an subinde mutare voluntatem possit intra illud tempus. T. 7. c. 1431. C.
Heres institutus ex parte, & sub conditione rogatus restituere, an possit compelli adire. Tom. 7. c. 1499. C. D.
Heres institutus sub conditione si juraverit, hoc juramento videtur se pro herede gessisse. T. 7. c. 951. D. & implendo conditionem fit heres. Ibid. D.
Heres institutus sub conditione, si 10. in mare projecerit, non implendo conditionem hoc modo, sed alio, sepeliendo scilicet, an sit heres. Ibid. E. & c. 952. A.
Heres institutus sub conditione inepta, quamvis eam non eo modo, sed alio impleverit, nihilominus est heres. Ibid. A. secus in filio suo. Ibid. A.
Heres in testamento, aut primo, aut medio, aut ultimo loco scribitur. T. 7. c. 898. C.
Heres jussus præcipere pecuniam, & eam, quibus testamento legata est, distribuere, quomodo, & quibus cavere debeat. T. 7. c. 1070. A.
Heres mariti an possit dotem legatam retinere ob res amotas ab uxore. T. 7. c. 1412. D.
Heres servi legati nomine si habeat actionem, an ea per aditionem confundatur. T. 7. c. 1020. A.
Heres si coactus adierit, nullâ ejus, quod sibi defunctus debuit, habitâ ratione, an per hoc tollatur pignoris obligatio. T. 7. c. 1506. C. D.
Heres si codicillos falsos dixerit, nec obtinuerit, an repellatur a principali testamento. Tom. 7. c. 1490. E.
Heres si damnatus sit triginta, annuâ, bimâ, trimâ die pensionibus inæqualibus dare, nec quantitas pensionum expensa sit, quæ debeantur. T. 7. c. 1299. E. & c. 1300. A.
Heres si ex fundo legato faciat locum religiosum, quomodo legatario teneatur. T. 7. c. 1038. A. B.
Heres si præstiterit legatario pecuniam legatam ante diem, an liberetur. T. 7. c. 1316. D.
Heres siqua in re non paret voluntati defuncti, an repellatur ab hereditate. T. 7. c. 1494. D.
Heres si rogatus sit hereditatem restituere, & ex ea alienaverit, an alienatio valeat; & an ea, quæ diminuta sunt, veniant in fideicommissi persequutionem. T. 7. c. 1508. E. & c. 1509. A.
Heres si rogatus sit restituere hereditatis superfluum, an hoc casu possit alienare, diminuere, obligare. T. 7. c. 1507. B.
Heres sine re quando quis fiat. T. 7. c. 183. A.
Heres soceri, qui nurui dotem, quam ab ea accepit, legavit, an ab illa, & marito ejus simul conveniri possit. T. 7. c. 1402. C.
Heres soceri, a quo dos nurui legata est filio exheredato, si eam filio præstiterit, an dotis actione a muliere conveniri possit. Tom. 7. c. 1403. E. & c. 1404. A.
Heres solvens solidum legatum, ignarus legis Falcidiæ, an habeat condictionem indebiti. T. 7. c. 894. E. & c. 895. A.
Heres sub diversis conditionibus si scriptus sit, an unâ conditione adimpletâ heres fiat. T. 7. c. 947. D. E.
Heres rogatus restituere hereditatem, sponte adiens detrahit quadrantem. T. 7. c. 133. D.
Heres rogatus restituere hereditatem post decennium, an medio tempore percipiat fructus. T. 7. c. 186. E.
Heres scriptus an rogari possit, ut hereditatem ab alio acceptam restituat. T. 7. c. 1078. E. item an rogari possit, ut rem legatam restituat. Ibid. E. & c. 1079. A.
Heres scriptus ex parte, si moriatur ante apertas tabulas, an hereditatem ad heredem transmittat. T. 7. c. 982. B. C.
Heres scriptus ex asse, si moriatur aditâ hereditate ante apertas tabulas, an hereditatem transmittat ad suum heredem. Ibid. C.
Heres scriptus si ab intestato adierit,

rit, an nihilominus legata, vel fideicommissum præstare debeat, T. 7. c. 919. A.
Heres suo nomine quomodo quis fiat. T. 7. c. 213. B. C.
Heres suus an etiam ignorans transmittat hereditatem ad posteros, T. 7. c. 951. A.
Heres suus institutus sub conditione potestativa, eam implendo an fiat heres. Ibid. B.
Heres suus parentis hereditatem non adquirit, sed retinet, & continuat. T. 7. c. 816. B.
Heres testamento damnatus aliquid vendere, si vendidit, an teneatur de reliquis emptionis, actione ex empto, vel ex testamento, T. 7. c. 742. C. & seq.
Heres ubi rem legatam præstare debeat. T. 7. c. 1036. C. D.
Heres mariti an possit dotem legatam retinere ob impensas, vel res donatas. T. 7. c. 1412. C. D.
Heres mariti morum coercitionem non habet, nec e contra heres mulieris coercetur ob mores mulieris. T. 7. c. 1413. A.
Heres, motâ querelâ inofficiosi, an pro sua parte heres esse desinat, T. 7. c. 930. C.
Heres operam dare debet, ut res præstetur legatario. T. 7. c. 154. C.
Heres, parte bonorum extraneo legatâ, an rerum partes, an æstimationem legatario præstare debeat, T. 7. c. 1375. E.
Heres, parte bonorum coheredi prælegatâ, an in ea præstanda possit deducere æs alienum, item tributa. T. 7. c. 1376. A.
Heres, pecuniam reipublicæ qui integram solvit, ignarus legis Falcidiæ, an habeat condictionem indebiti. T. 7. c. 895. B.
Heres per aditionem an rei legatæ fiat dominus. T. 7. c. 1020. A.
Heres per errorem si vendiderit, an teneatur ex empto. T. 7. c. 742. E.
Heres plerumque successor est vitiorum, & virtutum. T. 7. c. 101. B.
Heres post moram an periculum rei legatæ, & damnum, & commodum legatario præstet. T. 7. c. 1022. C. D. quomodo mora fiat, Ibid. E.
Heres quando in solidum omnibus creditoribus respondere cogatur. T. 7. c. 954. C.
Heres qua viâ essequatur, ut sibi instrumenta exhibeantur. T. 7. c. 955. C.
Heres, qui abstinet se, an maneat heres. T. 7. c. 902. C.
Heres, qui adit ab intestato, cum debeat ex testamento adire, an legatariis teneatur. T. 7. c. 1482. C.
Heres quibus modis Falcidiam adsequatur. T. 7. c. 960. B.
Heres qui est per filium, an suo nomine heres fiat. T. 7. c. 213. C.
Heres, qui monumentum facere rogatus est, & non fecit, quomodo teneatur. T. 7. c. 1305. D.
Heres, qui per errorem se ex stipulatu obligavit, quomodo se defendere possit. Tom. 7. c. 743. A. B.
Heres, qui per errorem quid vendiderit, quomodo se adversùs agentem ex empto tueri possit, T. 7. c. 742. E.
Heres, qui prælegato oneratus est, utrùm possit eligere rerum, an æstimationis usumfructum dare. T. 7. c. 1375. D. E.
Heres, qui restituit hereditatem ante diem fideicommissi, an restitutio pro facta habeatur. Tom. 7. c. 1317. D.
Heres, qui rogatus est hereditatem restituere, an possit ex ea aliquid deminuere, vel alienare. Tom. 7. c. 1508. E.
Heres qui exstitit, an possit desinere esse heres. Tom. 7. c. 930. C.
Heres quo jure accipiat ea, quæ a legatario sibi conditionis implendæ causâ dantur, T. 7. c. 1010. A. an imputentur in Falcidiam, Ibid. A.
Heres quo loco defendi debeat. T. 7. c. 144. C.
Heres quotupliciter quis fiat. T. 7. c. 213. C.
Heres, repudiatâ hereditate, an maneat heres. T. 7. c. 1003. E.
Heres, repudiatâ hereditate, an legatarius maneat, Ibid. E.
Heres rogatus restituere hereditatem, si coactè adierit postulante fideicommissario, an possit detrahere Falcidiam. T. 7. c. 1477. D.
Heres an in solidum teneatur ex delictis, vel quasi ex delictis defuncti. T. 8. c. 340. C. D.
Heres an in solidum teneatur ex contractibus, vel quasi ex contractibus ob dolum malum defuncti, Ibid. C.
Heres an possit quis sibi ipsi substitui. T. 8. c. 142. C.
Heres an pro ea parte, pro qua scriptus est, bonorum possessionem secundùm tabulas accipiat. T. 8. c. 140. A. an ei coheredis repudiantis, vel excluſi portio accrescat, Ibid. c. 139. E.
Heres an quis rectè instituatur post mortem suam. Tom. 8. c. 92. D.
Heres quis non potest bis exsistere, non potest bis adire. T. 8. c. 193. A.
An heres teneatur legatario, ut exhibeat vestimenta, quæ ignorans consumpserit in funus. Tom. 7. c. 1192. D.
An heres statulibero legare possit sine libertate, sub ea conditione, sub qua prior dominus ei libertatem dedit. T. 7. c. 1108. E.
Heres antequam decernat de hereditate, adire non potest. T. 8. c. 743. C. ejusdem potestatis est, cujus fuit defunctus. Ibid. c. 784. B. ex delicto defuncti pœnali actione non tenetur. Ibid. c. 771. E.
Heres an tacitè institui possit ex die. T. 8. c. 92. E.
Heres an restitutionem in integrum ex persona defuncti habeat. T. 8. c. 7. B.
Heres an teneatur ab dolum, vel culpam defuncti. T. 8. c. 340. C.
eres deliberans an partem faciat, T. 8. c. 140. A.
Heres an Titio, cui decem legata sunt, hoc adjecto, ut si forte ea perdidisset, mox totidem ei præstarentur, si sæpius eam summam Titius perdiderit, sæpius legatum sarcire debeat. T. 2. c. 1300. B. C.
Heres sub conditione scriptus, an eâ pendente partem faciat. T. 8. c. 140. A.
Heres scriptus an bonorum possessionem secundùm tabulas petere possit, non exspectato præterito, T. 8. c. 35. D.
Heres scriptus an debitor sit, quamdiu bonorum possessio contra tabulas peti possit. T. 8. c. 342. D.
Heres scriptus an ultra virilem portionem legata capere, vel habere possit. T. 8. c. 66. E.
Heres scriptus ex parte, an pro sua parte tantùm bonorum possessionem admittat. Tom. 8. c. 140. A.
Heres scriptus, si filius sit præteritus, an possit petere bonorum possessionem secundùm tabulas. T. 8. c. 25. C. an mitti in possessionem. Ibid. C.
Heres scriptus si filius esse negetur, an detur Carboniana bonorum possessio. T. 8. c. 125. A.
Heres scriptus suus, vel emancipatus si adierit, vel petierit bonorum possessionem secundùm tabulas, an postea admittatur per præteritum ad bonorum possessionem contra tabulas. T. 8. c. 51. D. E.
Heres scriptus, qui adiit, an admittatur per præteritum ad bonorum possessionem contra tabulas. T. 8. c. 51. E.
Heres, qui debet, ex quasi contractus tenetur. T. 8. c. 330. B.
Heres rogatus hereditatem restituere an ex ea deminuere possit bonâ fide, & ex justa causa. T. 7. c. 1507. B.
Heres rogatus restituere superfluum hereditatis, quomodo fideicommisso satisdare debeat. T. 7. c. 1510. B.
Heres rogatus restituere, quod ex hereditate superfuit, an possit ex ea deminuere. Ibid. B. C.
Heres, cui relictum erat prælegatum, pretium accepit hereditatis a substituto, ut repudiaret hereditatem: is re ipsâ nō repudiavit, licèt repudiaverit, quia habet pretium, & ideo si integrum prælegatum petat,

BIU Cujas

petat, repellitur. Tom. 9. c. 814. B.
Heres ſcriptus miſſionem poſt annum impetrare non poterat ex edicto D. Adriani. T. 9. c. 792. E. & c. 793. A. conſtitutione Juſtiniani poterat. Ibid. A.
Heres ſcriptus ex edicto D. Adriani ſtatim poſt mortem teſtatoris, & poſt apertas, & recitatas tabulas teſtamenti, agnitamque hereditatem mittitur in poſſeſſionem rerum hereditariarum. T. 9. c. 792. A.
Heres ſcriptus ſi repudiaverit hereditatem, vocatur legitimus. T. 9. c. 174. D.
Heres ſcriptus poſtulans miſſionem non excluditur, niſi præſcriptione 30. annorum, vel etiam uſucapione. T. 9. c. 793. A.
Heres ſcriptus quemadmodum in poſſeſſionem mittatur. T. 9. c. 791. D. & ſeq.
Heres eſt ſucceſſor jurium omnium defuncti, virtutum, & vitiorum. T. 9. c. 1164. E.
Heres tutoris non tenetur ex levi culpa defuncti. Tom. 9. c. 597. A.
Heres heredis non directò, & principaliter eſt heres teſtatoris, ſed per ſucceſſionem, & per mediam perſonam. T. 9. c. 724. E.
Heres incerta perſona inſtitui non poteſt. T. 9. c. 718. D.
Heres, qui ſemel exſtitit, jure civili ſemper heres, nec Prætor efficere poteſt, ut deſinat eſſe heres. T. 9. c. 777. A.
Heres cum puella inſtituitur ſub conditione, ſi certæ perſonæ nupſerit, veluti Titio. T. 9. c. 728. E. & c. 729. A.
Heres quando retinere poteſt, quod ſibi defunctus debuit. T. 9. c. 257. A.
Heres non rectè inſtituitur ex tempore. T. 9. c. 821. C.
Heres uxor ex tertia parte inſtituta quid. T. 9. c. 495. A.
Heres obligatur, & alligatur ſacris defuncti. T. 9. c. 440. D. E.
Heres, qui omiſit beneficium inventarii, tenetur ſupra vires hereditatis. T. 9. c. 781. B. & ſeq.
Heres filius, & heres extraneus in quo differunt. T. 9. c. 509. A.
Heres heredis eſt heres teſtatoris. T. 9. c. 162. A.
Heres mulieris. T. 9. c. 496. A. & ſeq.
Heres defuncti tutoris tenetur tutelæ ex dolo defuncti, vel latæ culpa. T. 9. c. 596. E. & c. 597. A.
Heres improbè facit, qui non obſequitur voluntati defuncti. T. 9. c. 1241. D.
Heres creditor hereditarius dici poteſt dupliciter. T. 9. c. 255. C.
Heres ex inventario non tenetur ſupra vires inventarii. T. 9. c. 782. A. & ſeq.
Heres facto inventario non tenetur ſupra vires hereditatis. T. 9. c. 256. E.
Heres facto repertorio omnium bonorum non tenetur creditoribus hereditariis ſupra vires hereditatis. T. 9. c. 61. B.
Heres olim tantùm habuit retentionem Falcidiæ. T. 9. c. 1147. E.
An heres ex parte inſtitutus, cui & aliquid legatum eſt per præceptionem, ſi repudiaverit portionem hereditatis, ex qua eſt inſtitutus, poſſit vindicare prælegatum; ſive præceptionem. T. 9. c. 813. A. B.
Heres ſæpe ſcribitur ex parte, non adjecto coherede. Tom. 10. c. 210. D.
Heres ſcriptus an compellatur adire hereditatem. Tom. 10. c. 341. C.
Heres an ſit cogendus adire, eo quod fideicommiſſarii intereſt, fideicommiſſum non intercidere, herede moriente ante aditam hereditatem. T. 10. c. 342. B.
Heres non tam ſit, qui per filium ſit heres, quàm qui per ſe. T. 10. c. 403. E.
Heres an adquirat dominium rei legatæ per aditionem. Tom. 10. c. 408. C.
Heres indignus eſt ſine re, ſine onere. T. 10. c. 482. E.
Heres abſens an cogi poſſit, ut hereditatem reſtituat. Tom. 10. c. 490. D. an poſſit & cogi, ut procuratori abſentis fideicommiſſarii reſtituat. Ibid. D.
Heres an poſſit cogi adire hereditatem ante conditionem fideicommiſſi. T. 10. c. 491. C. & c. 493. A.
Heres ſolus, aut quaſi heres detrahit Falcidiam. Tom. 10. c. 492. D.
Heres inſtitutus ex aſſe, quomodo cogi poſſit, ut adeat. T. 10. c. 493. E.
Heres debet cavere iis, quibus legatum eſt in diem. T. 10. c. 496. E.
Heres an poſſit ſibi Falcidiam ſervare per rerum donatarum retentionem. T. 10. c. 517. B.
Heres ſtipulatoris agere poteſt pendente conditione. T. 10. c. 538. C.
Heres legitimus ſcripto interdum præfertur. T. 10. c. 771. C.
Heres inſtitutus, qui tamen quia proximior teſtatori ſucceſſit ab inteſtato, an præſtet legata. T. 10. c. 774. D.
Heres qui exſtitit, quo ſenſu non deſinat eſſe heres. T. 10. c. 787. D.
Heres an poſſit partem hereditatis repudiare, partem agnoſcere. T. 10. c. 804. C.
Heres, qui ſolvit plena legata, amiſſa ratione legis Falcidiæ, an habeat quaſi indebiti condictionem. T. 10. c. 805. E.
Heres cavens, ſe non uſurum beneficio legis Falcidiæ, an poſſit obviare confeſſioni ſuæ. Tom. 10. c. 806. E.
Heres an utatur deductione Falcidiæ ex legatis, vel fideicommiſſis teſtamento relictis, licèt ab eo tacitum relictum ſit fideicommiſſum. T. 10. c. 808. B.
Heres quibus ex rebus detrahat Falcidiam. Ibid. C.
Heres creditor an in ponenda ratione legatorum, crediti ſui deductionem habeat. Tom. 10. c. 810. C.
Heres rogatus ſervum manumittere, ſi latitet, quid juris. T. 10. c. 833. A.
Heres ſcriptus ibi ſe deſiderat mitti in poſſeſſionem rerum hereditariarum, ubi ſunt res hereditariæ. T. 10. c. 927. E.
Heres, & bonorum poſſeſſor excipiuntur a regula, neminem ex alterius contractu obligari. T. 10. c. 961. D.
Heres an rem legatam cogatur tradere, & an liberetur præſtando id, quod intereſt. T. 10. c. 1014. C.
An heres prohibitus alienare teſtamento, poſſit vendere prædium, ut dimittat creditorem hereditarium. T. 10. c. 1106. A.
Heredis jus ex eo maximè tempore inſpiciendum eſt, quo adquirit hereditatem. Tom. 1. c. 123. E.
Heredis inſtitutio an ſit caput; & fundamentum teſtamenti. T. 1. c. 135. D.
Heredis, & defuncti eadem perſona. T. 1. c. 85. A.
Heredis qualitas mutari poteſt, ſubſtantia non poteſt. T. 1. c. 1091. B.
Heredis neceſſarii inſtituendi cauſa. T. 2. c. 401. E.
Heredis inſtituendi formulæ. T. 1. c. 332. B.
Heredis inſtitutio turpis non valet. T. 1. c. 1338. E.
Sui heredis definitio. T. 1. c. 1066. E.
Heredis opinio opinionem defuncti non excludit. T. 3. c. 236. A.
Heredis Arriani inſtitutio. T. 1. c. 680. D.
Heredis honeſtati convenit qualemcumque mortem teſtatoris inultam non prætermittere. T. 1. c. 421. A.
Heredis jus plerumque temporarium eſt. T. 4. c. 1231. E.
Heredis inſtitutio eſt honor. T. 4. c. 329. C.
Heredis alia eſt cauſa certam pecuniam præcipere juſſi ad alimenta libertorum, & alia extranei juſſi dividere legata teſtamento relicta. T. 4. c. 1124. C. D.

BIU Cujas

Heredis intereſt defuncti voluntatem impleri. T. 4. c. 659. D.
Heredis loco eſt bonorum poſſeſſor. T. 4. c. 913. A.
Heredis nomen inducere plus eſt, quàm dicere. T. 4. c. 417. B.
Heredis, & fiſci differentia quæ. T. 4. c. 964. A.
Heredis electio infirmatur nudâ voluntate. T. 4. c. 519. B.
Heredis electio ſolâ morte confirmatur. T. 4. c. 517. A.
Heredis inſtituti, aut legatarii domino, vel patri fideicommitti poteſt. T. 4. c. 220. B. C. legari verò non. Ibid. B. C.
Heredis nomine ſucceſſor juris ſignificatur. T. 4. c. 893. D.
Heredis nudum nomen an teſtamentum corroboret. Tom. 4. c. 83. B.
Heredis nomen quàm latè pateat, & qui eo contineantur. T. 5. c. 845. E.
Heredis inſtitutionem alieno arbitrio permitti non poſſe. T. 6. c. 1044. E. & c. 1045. A.
Heredis, & ſucceſſoris ſingularis differentia. T. 6. c. 827. E.
Heredis ſtultitia utrùm cæteris noceat. T. 6. c. 736. E.
Sui heredis agnatione, teſtamento præteriti, teſtamentum rumpitur, non codicillis. T. 6. c. 265. C.
Heredis bona quomodo ſeparantur a bonis defuncti. T. 6. c. 326. C.
Heredis an ſit electio in legato hominis. T. 7. c. 1035. C.
Heredis an ſit electio, ſi legetur per damnationem. T. 7. c. 1076. C.
Heredis an ſit electio in fideicommiſſis. Ibid. D.
Heredis an ſit electio, cum relinquitur per fideicommiſſum *illud, aut illud*. Ibid. C.
Heredis capacitas an utroque tempore exigatur, teſtamenti, & mortis. T. 7. c. 1475. D.
Heredis conditionem an poſſit defunctus deteriorem facere. T. 7. c. 101. B.
Heredis eſt electio in legatis damnationis, itemque in fideicommiſſis. T. 7. c. 1076. D.
Heredis heres etiam intelligitur eſſe heres teſtatoris. T. 7. c. 1360. B. C.
Heredis heres an obſtringatur legatis, quæ teſtator reliquit. T. 7. c. 1360. C.
Heredis inſtitutio tacitè poteſt conferri in arbitrium alterius, expreſſim non poteſt. T. 7. c. 1358. B.
In heredis arbitrium poſſunt conferri legata, & libertates. T. 7. c. 1090. E.
Heredis aditio an retrotrahatur. T. 7. c. 1188. E.
Heredis appellatione & omnes heredes continentur. Tom. 7. c. 1170. B.
Heredis intereſt conſervari memoriam defuncti. T. 7. c. 1352. A.
Heredis legitimi victoria an noceat ſtatutæ libertati. T. 7. c. 1041. C.
Heredis pars ad coheredem an pertineat, ſi ſubſtitutus repudiet, vel alio modo excludatur. T. 7. c. 929. A.
Heredis res an per fideicommiſſum relinqui poſſit. T. 7. c. 1085. C.
Heredis ſervo an poſſit legari. T. 7. c. 1005. B.
Heredis ſervus ſi legatus ſit, an heres teneatur ad æſtimationem ejus, ſi eum manumiſerit, vel vendiderit. T. 7. c. 1077. D.
Heredis ſcripti nomen in teſtamento ſi deletum ſit, & inductum, an detur ei bonorum poſſeſſio ſecundùm tabulas. T. 8. c. 19. E.
Heredis definitio quæ ſit. T. 8. c. 3. B.
Heredis, & patris eadem cauſa. T. 8. c. 784. B. factum nunquam rectâ viâ tranſit. Ibid. c. 747. D. familia ex tempore mortis funeſta. Ibid. c. 719. E.
Heredis appellatio etiam refertur ad ulteriorem heredem. T. 8. c. 539. B.
Heredis appellatione quid ſignificetur. T. 8. c. 541. B.
Heredis nomen non extenditur in infinitum. T. 8. c. 640. E.
Heredis nomen referri ad proximum tantùm. T. 8. c. 540. D.
Heredis ſcripti portio an per admiſſam poſſeſſionem contra tabulas augeatur, vel minuatur. T. 8. c. 44. C. D.
Heredis ſcripti portio, qui adiit, an minuatur, vel augeatur per petitionem contra tabulas. T. 8. c. 52. C.
Heredis inſtitutio. Vide, Inſtitutio heredis.
Heredis appellatione contineri etiam heredem heredis, & omnem ſucceſſorem in infinitum. T. 9. c. 814. E. quod tamen locum non obtinet in uſufructu legato. Ibid. E.
Heredis nomen nudum conſervat ſubſtitutionem pupillarem. T. 9. c. 777. B.
Heredis crimen, qui per calumniam falſum teſtamentum dixit. T. 9. c. 804. B. & ſeq.
Heredis inſtituti ex parte, & repudiantis portio an accreſcat cæteris heredibus. T. 10. c. 493. D. E.
In heredis voluntatem quot, & quibus caſibus fideicommiſſum relinquatur. T. 10. c. 1062. A.
Heredi ſcripto remittitur jurisjurandi conditio. T. 2. c. 1023. A.
Heredi heredis novo, nova deliberationis tempora non prorogantur. T. 1. c. 535. B.
Heredi quantum temporis datur ad defuncti voluntatem exſequendam. T. 2. c. 1023. C.
Heredi contumacia nihil nocet. T. 2. c. 1023. C.
Heredi extraneo datur judicii tranſlatio. T. 4. c. 601. A. B.
Heredi ſi auferatur hereditas, ut indigno, qui necem defuncti ultus non ſit, an prælegatum præſtabitur. T. 4. c. 419. A.
Heredi quod datur implendæ conditionis causâ, non eſt fideicommiſſum, ſed dicitur mortis causâ capio, & quæ ejus differentia. T. 4. c. 908. D. E.
Heredi eſt perpetua voluntas eligendi, quamdiu vivit. Tom. 4. c. 517. C.
Heredi quod dat ſtatuliber de peculio, imputatur in Falcidiam. T. 4. c. 909. A.
Heredi ut indigno an auferatur pars fundi prælegati, quam jure hereditario poſſidere videtur. T. 4. c. 1388. D.
Heredi fraus fit, non legi Falcidiæ, ſi jus ſuum diminuat. T. 4. c. 1219. E.
Heredi ſcripto qui partem aufert, an pro ea parte legatariis teneatur. T. 4. c. 1171. D.
Secundo heredi conſulitur duobus modis quoad ſucceſſionem. T. 4. c. 898. B.
Heredi indigno an fiſcus teneatur præſtare prælegata ei relicta. T. 4. c. 418. B.
Heredi meo ex perſona mea non poteſt dari exceptio pacti, nec doli. T. 5. c. 57. B.
Heredi, qui necem defuncti non vindicaverit, aufertur hereditas quaſi indigno. T. 5. c. 624. B.
Heredi cur parcendum in dubio. T. 5. c. 1100. B.
Heredi non competit ingrati actio. T. 6. c. 1040. B.
Heredi defuncti invito non defertur jusjurandum. T. 6. c. 53. C.
Ut heredi ſcripto in teſtamento, cujus dolo malo factum eſt, quominus teſtator mutaret teſtamentum, dum non patitur, vel teſtes, vel ſcriptorem teſtamenti introire, ut ei etiam poſt aditam hereditatem ex teſtamento, vel petitam bonorum poſſeſſionem ſecundùm tabulas, denegentur actiones hereditariæ, & tanquam indigno fiſcus eripiat bona. T. 6. c. 187. E.
Heredi ſi legata ſint decem ex reditu fundi in ſingulos annos ex die mortis teſtatoris uſque ad 35. annos, an eo intra illud tempus mortuo, heredi ejus reſidui temporis fideicommiſſum debeatur. T. 7. c. 1320. B. C.
Heredi an auferantur quaſi indigno res ab eo amotæ in fraudem legatariorum. T. 7. c. 1488. A.
Heredi quibus modis legari poteſt. T. 7. c. 1236. C.
Heredi, & in heredem actio ad exhibendum datur. T. 7. c. 620. A.

BIU Cujas

Heredi non dari perpetuam potestatem eligendi, plenam dari. T. 7. c. 1119. E.
Heredi an substitui possit directò in secundum casum. T. 7. c. 1059. E.
Heredi a semetipso legatur inutiliter, a coherede utiliter. T. 7. c. 1375. C. D.
Heredi, cui aufertur hereditas ut indigno, an restituantur obligationes per aditionem confusæ. T. 7. c. 1488. C.
Heredi dare jussus conditionis implendæ causâ, an rectè det patri heredis. T. 7. c. 980. C. D.
Heredi deliberanti an concedatur testatoris rationes inspicere, earumque inventarium facere. T. 7. c. 955. B.
Heredi inutiliter legatur a semetipso. T. 7. c. 1065. B.
Heredi jus patronatus an, & quando servetur. T. 7. c. 166. B.
Heredi, qui sciens non defendit necem defuncti, an fiscus auferat fructus omnes. T. 7. c. 1493. A.
Heredi, qui non vindicavit necem defuncti, an hereditas, & fructus interim percepti auferantur. T. 7. c. 1482. B.
Heredi, qui tacitam fidem accommodavit, an auferantur bona, item fructus ante litem motam percepti. T. 7. c. 1492. E. & c. 1493. A.
Heredi ut indigno auferri hereditatem, si necem defuncti necati ab alio non ulciscatur. T. 8. c. 445. B.
Heredi institutio sub conditione an interim detur secundùm tabulas bonorum possessio. T. 8. c. 141. B.
Heredi interdum actiones hereditarias competere, cum legatario non competant. Tom. 8. c. 137. D.
Heredi scripto an detur Carboniana bonorum possessio. T. 8. c. 125. A.
Heredi si defunctus quid debuit, an cogatur adire, nondum ei eo nomine cautione præstitâ. T. 7. c. 1506. C.
Heredi, vel ab ipso herede legatum adquiri non potest. T. 7. c. 1439. E.
Heredi rogato restituere hereditatem an fructus perceptos imputent in id, quod defunctus ipsi debuit. T. 7. c. 1505. A.
Heredi instituto interdictum non est vendere hereditatem, sed non ideo minus tenetur respondere legatariis, aut creditoribus hereditariis. T. 9. c. 833. B.
Heredi scripto fiscus aufert hereditatem criminali judicio. T. 9. c. 796. E.
Heredi a semetipso nihil legari potest, nec adimi. T. 10. c. 209. E.
Heredi a seipso an legari possit. T. 10. c. 406. D.
Heredi, qui necem defuncti non vindicavit, etiam fructus aufert fiscus. T. 10. c. 482. D.
Heredi quod datur a fideicommissario universali, fideicommissi jure, videtur manare ex ipsis rebus, quæ restituuntur. T. 10. c. 490. A.
Heredi in fideicommissarium, qui exigit usuras, an detur restitutio. T. 10. c. 494. D.
Heredi an subveniatur, si in captionem incidit. T. 10. c. 495. A.
Heredi in quem casum possit substitui. T. 10. c. 506. D.
Heredi instituto ex parte legata quæ relinquuntur, an patiantur Falcidiam. T. 10. c. 808. A.
Heredi in obscuris parcitur. T. 10. c. 1075. A.
In heredem non transit bonorum publicationis pœna. T. 2. c. 647. D.
Inter heredem, & legatarium quæ differentia. T. 4. c. 1443. D.
Quid si ipsum heredem venenum infudisse apparet. T. 4. c. 907. E.
Inter heredem, & legatarium differentia quæ est quoad legatum. T. 4. c. 584. A.
In heredem nulla est actio nudo exsequutori. T. 4. c. 1182. E.
Heredem jubere stipulari dotem, quæ nupturæ filiæ relinquitur, aliud est. T. 4. c. 1153. D. aliud verò est jubere heredem dare aliquid certis personis die obitus sui. Ibid. D.
Heredem non facit Prætor, sed bonorum possessorem. T. 4. c. 914. C. D.
In heredem non transit societas. T. 5. c. 490. B.
Heredem facere non potest Prætor. T. 5. c. 1188. B.
Heredem heredis esse heredem testatoris. T. 5. c. 1182. A.
An in heredem agi possit ex contractu defuncti, quamvis in defunctum agi non potuerit. T. 6. c. 81. A.
Heredem institutum inutiliter substitui sibi ipsi, si par omni ex parte substitutio institutioni sit. T. 6. c. 202. B.
Heredem fideicommissario restituere debere commodum substitutionis. T. 6. c. 280. E.
Heredem eum cogi posse ex testamento adire hereditatem, & restituere ex Senatusconsulto Trebelliano, quem testator rogavit hereditatem suam totam, vel pro parte restituere. T. 6. c. 285. D.
Heredem institutum a patre adjectis coheredibus, pro parte coheredum non posse eam rem, mutatâ sibi ipsi causâ possessionis, incipere possidere pro herede, pro parte sua posse. T. 6. c. 323. D.
Heredem solutione pecuniæ legatæ liberari, non tantùm si legatario solverit, vel alii voluntate legatarii, sed & si alii solverit voluntate, & jussu testatoris. T. 7. c. 1331. D.
Heredem unum siquis falsò scriptum dixerit, nec obtinuerit, an repellatur a legato. Tom. 7. c. 1483. D.
Heredem actione legati an liberet repudiatio legati. T. 7. c. 807. C.
Heredem qui se dicit, se dominum dicit universi juris. T. 7. c. 224. D.
Heredem qui non vindicat necem defuncti, omittere hereditatem. T. 7. c. 559. D.
Heredem non teneri ex delicto defuncti. T. 8. c. 689. C. & c. 784. A.
In heredem quando salva sit actio. T. 8. c. 667. E.
Heredem aditione obstringi oneribus hereditariis. T. 7. c. 1495. E.
Heredem cui non possum dare, nec ejus heredem fideicommisso onerare possum. T. 7. c. 1068. A.
Heredem facere an legis sit. T. 7. c. 930. C.
Heredem scriptum commisso edicto per alium, nonnunquam plus auferre per bonorum possessionem contra tabulas, quàm ex institutione. T. 8. c. 44. C.
Heredem Prætor facere non potest. T. 9. c. 549. B.
Heredem teneri interdicto precario, quatenus ad eum pervenit. T. 9. c. 597. E.
Heredem, qui mortem testatoris, quem interfectum esse scit, non exsequitur, & vindicat, amittere hereditatem, & pertinere ad fiscum. T. 9. c. 800. B.
Heredem extraneum, si infans sit, non aditam hereditatem extranei transmittere in patrem suum. T. 9. c. 772. E. hoc tantùm datum est personæ patris jure singulari, & filio tantùm mortuo in infantia. Ibid. E.
Heredem ex dolo, vel latâ culpâ tutoris teneri actione tutelæ in solidum. T. 9. c. 596. E.
Heredem emptoris teneri petitione hereditatis utili. Tom. 9. c. 163. C.
Heredem se non esse, qui in jure confessus est, pro eo habetur, ac si judicatus esset heres non esse. T. 9. c. 785. B.
In heredem quæ actiones dantur ex delictis, & quæ non dantur. T. 9. c. 257. B. & seq.
Heredem, aut dominum facere legis est, possessorem facere jurisdictionis. T. 10. c. 297. B.
Heredem ex asse scriptum an sequantur lucra nuptialia. T. 10. c. 672. D.
Adversùs heredem heredis an sit fideicommissi petitio. T. 10. c. 1119. B.
Pro herede usucapit verus heres. T. 1. c. 1144. C.

BIU Cujas

Pro herede gerere quis dicatur. T. 1. c. 334. B. & c. 457. A.
Pro herede, vel pro possessore usucapere. T. 1. c. 1143. A.
Ex herede, & ab herede idem significant. T. 1. c. 805. A.
In suo herede quod est immistio, in extraneo est pro herede gestio. T. 4. c. 1265. A.
Ab herede luctus qui desideratur, in quibus consistit. T. 4. c. 29. D.
Herede sub conditione instituto, & hereditate in dubio existente, quid de bonis testatoris æris alieni contracti causâ fieri, & creditores agere debeant. T. 5. c. 764. A. B.
De herede instituto sub conditione. T. 5. c. 862. E. & c. 863. A.
In herede primo quæ probantur, an in herede heredis probentur ex hac substitutione pupillari: Quisquis mihi heres erit, idem filio meo impuberi heres esto. T. 5. c. 1182. D.
Ab herede solo, non a legatario legari posse. T. 6. c. 222. C.
Ab herede actio non incipiat, quæ defuncto non competit. T. 6. c. 82. A.
Pro herede usucapit is, qui heres non est, si bonâ fide, & justo titulo hereditatem possideat. T. 6. c. 21. C.
Ab herede conditionali non differt legatarius conditionalis. T. 6. c. 431. B.
Herede necessario instituto, legatum servo proprio relictum sine libertate inutile est. T. 7. c. 1440. B.
Herede voluntario instituto, an legatum servo proprio relictum sine libertate utile sit. Ibid. B.
De herede scripto sub conditione, si Titius consul factus fuerit. T. 9. c. 736. A.
De herede, qui corpora hereditaria cessit, vel transtulit in alium locum creditorum hereditariorum fraudandorum causâ. T. 9. c. 1135. C.
Pro herede nihil posse usucapi, suis heredibus exsistentibus, quid sit. T. 9. c. 1000. B.
Pro herede possidet, qui putat se heredem esse. T. 9. c. 157. E.
Pro herede possidere. T. 9. c. 157. E. & seq.
Ab herede legatarii an fideicommissum possit relinqui. Tom. 10. c. 1056. B.
Ab herede heredis legatum relinquitur inutiliter. Tom. 10. c. 1168. B.
Herede pro dominis Veteres dixerunt. T. 1. c. 125. C.
Heredes an fiant tantùm per legem, vel similem juris constitutionem. T. 1. c. 183. A.
Heredes sui, & necessarii. T. 1. c. 122. A. B.
Heredes in infinitum facere an liceat. T. 1. c. 110. D.
Heredes nullis partibus nominatis an ex æquis partibus sint. T. 1. c. 111. A.
Heredes extranei quinam appellentur. T. 1. c. 123. C.
Heredes instituere an possit testator, quos nunquam vidit. T. 1. c. 112. A.
Heredes aut instituuntur, aut substituuntur. T. 1. c. 334. D. E. & c. 418. E. & c. 419. A.
Heredes instituuntur verbis directis. T. 1. c. 1037. A.
Heredes fiunt aut pro herede gerit one, aut cretione. T. 1. c. 335. B.
Heredes qui possint instituti. T. 1. c. 332. C.
Heredes quemadmodum instituti possunt. Ibid. B.
Heredes quomodo, & quibus substitui possunt. Tom. 2. c. 397. A.
Heredes sui qui dicantur. T. 1. c. 123. A.
Heredes sui ut accipiendi. T. 1. c. 123. B.
Heredes suos fœminæ non habent. T. 1. c. 346. C.
Heredes legitimi qui dicantur. T. 1. c. 161. C.
Heredes legitimi sexto loco vocantur, septimo extranei. T. 2. c. 1022. E. & c. 1023. A.
Heredes necessarii, & heredes extranei. T. 1. c. 334. A. B.
Heredes tutorum ob negligentiam, quæ latæ culpæ comparari possit, condemnari non oportet. T. 3. c. 388. B.
Heredes æs alienum defuncti agnoscunt pro ratione juris hereditarii, non pro ratione præceptionum. T. 1. c. 1098. C.
Heredes si plures defuncto fuerint, æs alienum pro hereditariis portionibus præstabunt. T. 2. c. 671. B.
Heredes sui, ideſt, liberi sui. T. 1. c. 345. E.
Heredes necessarii nunquam adire dicuntur, sed exsistere, & habent jus ἀναφάνσεως. Tom. 1. c. 1016. E.
Heredes qui instituti non possunt. T. 2. c. 397. A.
Heredes indigni. Tom. 2. c. 409. B. C.
Heredes restituuntur beneficio ætatis adversùs transactiones, & divisiones. T. 4. c. 899. D.
Singuli heredes pro qua parte sunt, pro eadem parte ex 12. Tabulis æri alieno obligantur. T. 4. c. 838. D.
Heredes sine re, & cum re qui sint. T. 4. c. c. 1089. C.
Heredes extranei. Vide, Extranei.
Heredes soli habent retentionem Falcidiæ, non legatarii. T. 4. c. 1066. C.
Heredes an restituere cogantur, quod defuncto prorogatum est. T. 4. c. 973. E.
Heredes sui. T. 4. c. 780. B. Vide, Sui heredes.
Heredes scripti liberi an dimidiam dotis partem retinere possint. T. 4. c. 840. A.
Heredes necessarii qui sunt. T. 4. c. 190. C.
Heredes aviæ, quæ negotia nepotis gessit, an alimenta heredibus nepotis detrahere, & ab eis impensa repetere possint. T. 5. c. 882. D.
Heredes cum creditoribus defuncti an, & qua de re pacisci possint. T. 5. c. 785. D.
Heredes ex facto proprio tenentur in solidum. T. 5. c. 418. E. & c. 419. A.
Heredes ex dolo defuncti tenentur. T. 5. c. 442. E.
Heredes si filiifamilias testatoris sui mortem inultam reliquerint, quid amittant. T. 5. c. 637. A.
Heredes in pœnam non succedunt. T. 5. c. 770. E.
Heredes non sunt socii voluntarii. T. 5. c. 428. E.
Heredes succedunt in omne jus, hoc est, in vitia, & virtutes, commoda, & incommoda defuncti. T. 5. c. 726. E.
Heredes prædonis, seu invasoris in quantum teneantur. T. 5. c. 800. A.
Heredes sui non adire hereditatem, sed retinere dicuntur. T. 5. c. 768. E.
Heredes unius hereditatis duo, aut plures in solidum esse an possint. T. 5. c. 697. C.
Heredes compelluntur ad obsequium supremæ voluntatis Pontificali auctoritate. T. 6. c. 1043. C.
Heredes patris propter munera publica, quæ filius post mortem patris gessit, an conveniri possint. T. 6. c. 511. C. quod si filius familias voluntate patris decurio factus sit, quid agendum in hoc casu. Ibid. C.
Heredes in conditione an sint heredes in dispositione, sive institutione. T. 6. c. 729. A.
Heredes primitus testatores instituisse, & deinde invicem substituisse. T. 6. c. 193. E.
Heredes necessarios quos mihi facere possum, & filio impuberi, qui in mea potestate est, me eosdem posse necessarios heredes facere, factâ substitutione pupillari. T. 6. c. 199. A.
In heredes furis non datur actio furti. T. 6. c. 147. E.
Heredes scripti, qui destituunt testamentum. T. 6. c. 156. E. & c. 157. A.
Heredes an desinant esse, bonis eis ablatis, ut indignis. T. 7. c. 1493. E.
Heredes an imputent fructus perceptos pendente die, vel conditione in quartam Falcidiæ, si heredi-

BIU Cujas

reditatem rogati sint restituere. T. 7. c. 1504. E.
Heredes debent se officiosè gerere in vindicando defuncto. T. 7. c. 1494. C.
In heredes mariti an detur actio rei uxoriæ. T. 7. c. 527. C.
Heredes instituti an etiam possint ii, qui ab intestato heredes futuri sunt. T. 7. c. 918. C.
Heredes instituti sic, primus heres esto, si non erit primus, esto secundus, si rogentur restituere hereditatem, & primus coactus adeat, an secundus adire possit. T. 7. c. 952. D. & an retineat quartam. Ibid. D.
Heredes instituti ad substitutionem quomodo vocentur. Vide, Substitutio.
Heredes in ponenda ratione Falcidiæ, an possint deducere, quod eis defunctus debuit. T. 7. c. 1085. A.
Heredes legatario an teneantur, si pecuniam legatam alii ejus nomine numeraverint, non exactâ satisdatione. T. 7. c. 1331. C.D.
Heredes necessarii qui sint. T. 7. c. 1440. A.
Heredes necessarii statim a morte testatoris ipso jure heredes, exsistunt etiam inviti, & ignorantes. Ibid. A.
Heredes rogati restituere hereditatem an retineant quartam. T. 7. c. 952. D.
Heredes plures si instituti sint primo gradu, quomodo ex substitutione impuberis bona dividantur. Vide, Substitutio.
Heredes quomodo quamlibet hereditatem sine metu adire possint. T. 7. c. 954. D.
Heredes si moram defuncti venditoris non purgent, in pœnam ex contractu ejus conveniri posse. T. 7. c. 811. D.
Heredes sui an petere possint tempus ad deliberandum de immixtione. T. 7. c. 956. C.
Heres voluntarii non statim exsistunt heredes a morte testatoris, sed ultro aditâ hereditate. T. 7. c. 1440. A.
Heredes Voluntarii. Ibid. A.
Heredes instituere quosnam permissum sit. T. 8. c. 971. E.
Heredes scripti, qui non habent voluntatem testatoris omnino repelluntur. T. 8. c. 171. A.
Heredes sui qui dicantur. T. 8. c. 178. B.
Heredes legitimi. Vide, Legitimi.
Heredes pro qua parte legata debeant, pro virili, an pro hereditaria, an singuli in solidum. T. 7. c. 1139. C.
Heredes scripti in codicillis, non vocantur ad hereditatem. T. 8. c. 489. A.
Heredes incapaces, qui se deferunt fisco, quam partem hereditatis ferant. T. 8. c. 431. E. & c. 432. A.
Heredes scripti sub conditione, si bonorum possessionem secundùm tabulas acceperint, an ea deficiente repellantur. T. 8. c. 139. A. B.
Heredes scripti an debeant exspectare præteritos, quamdiu possint illi petere contra tabulas. T. 8. c. 138. A.
Heredes sui qui sint. T. 8. c. 178. B. C.
Heredes, & collegatarii in quo differunt. T. 9. c. 905. A.
Heredes tutorum, vel curatorum. T. 9. c. 598. C.
An heredes possint instituti alieni servi. T. 9. c. 719. E.
Heredes instituti non possunt peregrini, & advenæ. T. 9. c. 719. C.
Heredes teneri ex 12. Tabulis pro portione hereditaria, quomodo intelligitur. T. 9. c. 205. B.
Heredes singuli quando damnantur in solidum. Ibid. C.
Heredes legitimi qui dicuntur. T. 9. c. 666. A.
Heredes debitoris tenentur singuli actione personali, pro portione hereditaria, & hypothecaria singuli tenentur in solidum. T. 9. c. 109. C.
Heredes sunt debitores, & creditores hereditarii. T. 9. c. 255. B. & T. 10. c. 634. C.
Heredes periculo additionis, vel immistionis omnimodo liberari, ne posthac cunctentur adire, vel immiscere se bonis metu onerum defuncti. T. 9. c. 781. B.
Heredes facit non tantum lex, sed etiam Senatusconsultum, & constitutio Principis. T. 9. c. 653. B.
Heredes extranei non possunt hereditatem adire ante apertas tabulas. T. 9. c. 888. B.
Heredes, quibus necessaria erat aditio hereditatis, & quibus heredibus non erat necessaria. Tom. 9. c. 788. E.
Heredes debitoris quo casu tenentur pro portionibus hereditariis. T. 10. c. 415. A.
Heredes societati stare debent tam ab intestato, quàm ex testamento. T. 10. c. 652. A.
Heredes scripti post annum in possessionem bonorum non mittuntur. T. 10. c. 682. D.
Heredes singuli debitores tenentur actione personali pro portionibus hereditariis, hypothecarii singuli tenentur in solidum. Tom. 10. c. 706. C.
Heredes extranei soli deliberant. T. 10. c. 784. C.
Heredes duo adierunt, unus abstinet se beneficio restitutionis, ejus portio ad quem pertinebit. T. 10. c. 786. E.
Heredum differentia. T. 1. c. 122. A. B.
Heredum plures gradus fieri an possint. T. 1. c. 112. B.
Heredum tria genera. T. 1. c. 930. B.
Heredum necessariorum juris veteris alia, alia juris novi definitio. T. 2. c. 402. A.
Heredum gradus. T. 2. c. 1021. C. & seq.
Heredum qualitas, ac differentia. T. 1. c. 122. A. B.
Heredum suorum nomen ex XII. Tabulis. T. 1. c. 1062. E.
Heredum omnium quid commune sit. T. 1. c. 1308. D.
Heredum jus interdum etiam ad legatarium transferri potest. T. 4. c. 913. A.
Heredum appellatio quales, & in quo partes constituat. Tom. 5. c. 402. A.
Heredum appellatione an contineantur heredes heredum. Tom. 6. c. 683. B. & T. 7. c. 1304. C.
De heredum institutorum substitutione reciproca. T. 6. c. 193. D. E.
Heredum obligatio plenior, uberiorque est, quàm defunctorum. T. 6. c. 81. B.
Heredum alios esse voluntarios, alios necessarios. T. 7. c. 1440. A.
Heredum genera quot, & quæ sint. T. 7. c. 1049. C. & c. 1440. A.
Heredum qualitates, & differentiæ. T. 8. c. 985. C.
Heredum necessariorum instituendorum causa quæ est. T. 9. c. 754. D.
Heredum omnium non eadem est qualitas, non idem jus in successionem defuncti. T. 9. c. 753. D. alii voluntarii, alii necessarii. Ibid. D.
Ex heredum persona obligatio quæ dividua est, dividitur pro portionibus hereditariis inter heredes. T. 10. c. 526. C.
Heredibus extraneis an detur deliberandi potestas. T. 1. c. 124. B.
Heredibus suis exsistentibus nemo usucapere potest pro herede. T. 1. c. 1143. B.
De heredibus posthumis instituendis, vel exheredandis. Tom. 1. c. 1053. A. B. & seqq.
Heredibus extraneis institutis, an si filius præteritus bonis se abstineat, ex æquo, & bono tuenda sit voluntas testatoris. Tom. 4. c. 1034. B.
Heredibus, & in heredes actio rerum amotarum an competat. T. 5. c. 572. E.
Heredibus prioris domini an sit actio ex eo, quod is cum servo, antequam servi dominium mutaretur, contraxit, in novum dominum. T. 6. c. 705. B.
De heredibus legitimis. T. 6. c. 395. C. & seqq.
Heredibus defuncti, cui furtum factum est, datur eadem furti actio, quam defunctus habuit. T. 6. c. 147. E.

BIU Cujas

Ex heredibus unum non licet onerare supra portionem suam. T. 6. c. 351. A.
Heredibus an remitti possit conditio sub juramento apposita. Tom. 7. c. 949. B.
Heredibus institutis, & sibi invicem substitutis, uno repudiante, an cæteri omnes ex substitutione admittantur. T. 7. c. 923. D.
Heredibus jusjurandum si remittatur, an ab iis id præstandum sit, quod sub jure jurando jubetur. T. 7. c. 950. A.
Heredibus pluribus institutis, & invicem substitutis, si unius portio vacaverit, quantum singuli ex ea laturi sint. T. 7. c. 924. B.
Heredibus quatuor scriptis, quomodo inter substitutos primi repudiantis portio dividenda sit. T. 7. c. 931. C.
Heredibus, qui in fraudem legum tacita legata præstari fidem suam interponunt, quæ pœna imposita sit. T. 7. c. 930. D.
Heredibus tribus scriptis, & sibi duobus extraneis adjectis substitutis, uno ex heredibus mortuo, quomodo ejus sit dividenda portio. T. 7. c. 931. D.
Heredibus ut etiam consulatur, plerumque agitur. T. 7. c. 872. B.
Heredibus suis an, & quod tempus ad deliberandum detur. Tom. 7. c. 956. C.
De heredibus incapacibus. Tom. 7. c. 1181. E. & seq.
Heredibus duobus scriptis, secundo substitutus est primus vulgari modo. T. 8. c. 233. B.
De heredibus scriptis ex æqualibus partibus. T. 7. c. 496. A.
In heredibus quæ capacitas requiratur. T. 7. c. 1183. B.
Ab heredibus duo relinquuntur. T. 8. c. 550. D.
Heredibus quod tempus datur ad deliberandum. Tom. 8. c. 203. B. C.
Heredibus nostris non substituimus, nisi in primum casum. Tom. 9. c. 895. E.
De heredibus necessariis instituendis, vel substituendis. T. 9. c. 753. C. & seqq.
De heredibus legitimis. Tom. 9. c. 919. A. & seq.
Si ex heredibus pluribus creditoris, vel debitoris unus partem suam debiti solverit, vel acceperit. T. 9. c. 1237. B. C.
De heredibus instituendis, & quæ personæ heredes institui non possunt. Tom. 9. c. 718. C. & seqq.
In heredibus extraneis necessaria erat aditio. Tom. 9. c. 788. E.
De heredibus voluntariis. Tom. 9. c. 768. A. iis tantùm heredibus competit jus deliberandi. Ibid. A.
De heredibus conjunctis, aut disjunctis. Tom. 9. c. 896. E. & seqq.
Ex heredibus uni factum adquirere possumus, non jus. T. 10. c. 390. C. D.
Heribannum, sive haribannum quid sit. T. 2. c. 1179. B.
Cl. Herminianus cum Christianos crudeliter tractasset, in prætorio suo peste vastatus, cum vivus vermibus ebullisset, *Nemo sciat*, ajebat, *ne gaudeant Christiani*. T. 3. c. 17. E.
Hermogenianus, & Hermogenes. T. 3. c. 43. B.
Hero quid. Tom. 3. c. 191. E. & c. 192. A.
Heronibus, eo verbo quid significetur. T. 10. c. 448. B.
Herophilus medicus aquarius cur in carcere necatus. T. 1. c. 903. D.
Hesicastæ qui sint. T. 2. c. 1038. D.
Hibernia multos olim habuit Regulos. T. 6. c. 833. A.
In Hibernia Episcopi quatuor. Ibid. A.
Hilaritas publica quibus reis postulatis prodest. Tom. 5. c. 1185. C. D.
Hilarius Arelatensis Episcopus Episcoporum ordinationem per Gallias sibi vindicabat. T. 3. c. 454. D.
Hippasia. T. 3. c. 223. D.
Hippocentaurus, & chimæra an sint in rerum natura. Tom. 5. c. 970. E.
Hippocomum qui sollicitat, vel receptat, ut coercendus. Tom. 2. c. 992. A.
Hircius Cæsari sex millia murænarum appendit, nec permutari eas per alias res voluit, atque ita mutuum murænarum contraxit. T. 5. c. 397. C. D.
Hispani olim maximi abigei. T. 1. c. 868. E.
In histriones constitutio. Tom. 2. c. 825. C.
Hoc amplius hæc verba, vel simpliciter *amplius* sæpe in jure magnam vim habent, & magnum motum. T. 4. c. 1148. B.
Hodie ut aliud pro alio volenti solvi, ita & constitui inter volentes posse ex constitutione Justiniani placet. T. 5. c. 397. A.
Holographum testamentum quod est. T. 9. c. 709. D.
Holosericæ, & holoveræ vestes interdictæ. T. 2. c. 799. C.
Homeri temporibus nullam fuisse dolosi nummi fiduciam, Eustathius interpres ejus asserit. T. 5. c. 499. B.
Homeri corpus. Tom. 9. c. 489. D.
Homeri corpus. Vide, Corpus.
Ab Homero, aut Virgilio incipiunt Grammatici. T. 1. c. 1025. B.
Homicida quis dicendus. Tom. 1. c. 505. A. B.
Ut homicida aliquando quis damnatur, qui non occidit; & aliquando absolvitur, qui hominem occidit. Ibid. A.
Homicidæ quibus pœnis afficiendi. T. 1. c. 504. D. & seq.
Ut homicidæ puniuntur cædis mandatores. T. 1. c. 505. D.
Homicidæ lege capitali coercentur. T. 2. c. 597. A.
Homicidæ sui ipsorum ordinarium heredem non habent. Tom. 1. c. 489. A.
Homicidas lex ultore ferro persequitur. T. 3. c. 152. E.
Homicidia vim, & raptum sæpe comitantur. T. 9. c. 1433. D.
Homicidia capitali pœnâ coercentur. T. 9. c. 1434. D.
De homicidiis. T. 9. c. 1433. D. & seq.
Homicidium si arboris putator ramo delapso fecerit, ut puniendus. T. 1. c. 505. D. E.
Homicidium casu factum aliquando punitur. T. 3. c. 547. A.
Homicidium dolo malo factum nec Principis adnotatione remittitur. T. 3. c. 585. C.
Homicidium sibi mandatum qui aliis mandaverit, si perpetratum sit, an teneatur solus, & qua actione. T. 5. c. 805. D.
Homicidium factum non dolo malo, sed casu remitti potest. T. 9. c. 1435. E.
Homicidium casu factum non relinquitur impunitum. Ibid. E.
Homicidium non in solo ferro est, sed in veneno, vel etiam in vi criminis. T. 9. c. 1437. A.
Hominii symbola. T. 3. c. 203. D.
Hominium, *homage*. T. 2. c. 887. D. & T. 3. c. 203. A.
Hominium. T. 2. c. 1178. C.
Hominis significatio augetur a Jurisconsultis. T. 3. c. 153. A.
In hominis nomine est orationis compendium. T. 3. c. 405. D.
Hominis pars omnes hominis non continet partes. Ibid. D.
Hominis legatum orationis compendio singulos continet homines. T. 3. c. 405. B.
Hominis desperati salutem expedire honestum est. T. 4. c. 1392. C.
Hominis liberi nulla est æstimatio. T. 4. c. 756. B.
Hominis mortui, ac servi in nave perditi præsens pretium nullum est. T. 5. c. 538. E.
Hominis appellatione an infans contineatur. T. 5. c. 246. D.
Hominis mortui pretium peti posse juris regula multis verbis statuit, & reum, si ante moram mortuus sit, non teneri. T. 5. c. 414. B. C.
Hominis rustici, qui in jus vocat, quem de jure absque venia vocare non potuit, inscitia non excusatur. T. 5. c. 12. B.
Hominis promissor, homine mortuo, de constituta pecunia tenebitur

bitur, ut pretium ejus solvat. T. 6. c. 57. A.
Hominis venditor. T. 6. c. 99. C. Vide, Venditor hominis.
Hominis appellatio non tantùm qualitatem, sed & substantiam significat. T. 7. c. 646. A.
Hominis longævi vita quæ sit. T. 7. c. 1344. D.
Hominis unius ætatem esse 120. annos, Tacitus scribit. T. 7. c. 1345. A.
Hominis voluntatem non plus virium habere oportere, quàm leges. T. 7. c. 1045. A.
Hominis appellatione fœmina continetur. T. 8. c. 597. B.
Hominis appellatio generalis est. T. 7. c. 1200. D. singulos homines complectitur. Ibid. D.
Hominis materia quæ. Tom. 9. c. 165. B.
Hominis emptio an possit pro parte consistere. Tom. 10. c. 511. B.
Homini usuram vitæ tanquam pecuniæ dedit natura, nulla præstitutâ die. T. 3. c. 325. C.
Homini cuiquam ad vivendum concessos esse 120. annos, Mathematici quidam judicarunt. T. 7. c. 1344. E.
Homini ad vivendum datum esse 120. annos. T. 9. c. 815. C.
Hominem qui castraverint, aut immolaverint, quo afficiendi supplicio. T. 1. c. 506. A.
Si hominem petitum mors subduxerit, nihilominus remanet actio propter fructus, & partus. T. 3. c. 444. D.
Hominem qui generaliter promittit, quodammodo sub disjunctione singulos homines, id est, servos promittit. T. 6. c. 55. D.
Hominem lego, hominem optato, diversa sunt. T. 7. c. 968. E.
Hominem qui promittit, aut legat, incertum legat. Tom. 7. c. 645. C.
Hominem incertum legare quid sit. T. 10. c. 413. A.
De homine sano, qui judex datur ex magistratu, an furore superveniente judicium solvatur. T. 4. c. 71. A. item an fuerit rectè ab initio judex datus. Ibid. B.
Homine in stipulationem deducto, aut in legato existente, quæ, & cujus præstatio debeatur. T. 5. c. 80. A. & seq.
Homine mortuo post moram debitoris, debitor non liberatur. T. 5. c. 414. B.
Homine generaliter legato, cujus electio sit, legatarii, an heredis. T. 7. c. 990. C.
Homine generaliter legato, optio relinquitur tacitè. T. 7. c. 968. E.
Homine legato, an legatariis sit electio, & an quemlibet, vel optimum eligere possit. T. 7. c. 991. A. B.
De homine mortuo post litem contestatam sine dolo, & culpa possessoris. T. 7. c. 266. A. & seqq.
De homine generaliter legato. T. 7. c. 1199. C.
De homine legato. T. 7. c. 541. E.
Homine generaliter legato, neque optimus, debetur, neque pessimus, sed medii generis. Tom. 7. c. 646. C.
De homine libero exhibendo. Vide, Interdictum.
Homines omnes ab initio liberi nascebantur. T. 1. c. 9. C. & To. 8. c. 893. C.
Homines de suis facultatibus amplius, quàm in eis est, sperant. T. 1. c. 18. D.
Homines cum dicimus, genera dicimus, non species. T. 1. c. 1200. A.
Homines mercis appellatione non contineri. T. 1. c. 1287. C.
Homines semper appetunt nominis sui memoriam celebrari post mortem. T. 7. c. 1352. D.
Homines contineri rerum, & pecuniæ appellatione. T. 7. c. 1137. C.
Homines. Vide, Viri.
Homines integri lubentiùs se dant ad laborem, quam fessi. T. 10. c. 587. C. D.
Homines nostri propriè qui dicantur. T. 10. c. 642. B.
Homines divinæ domus quinam sint. T. 10. c. 931. E. ubinam conveniantur. Ibid. E.
Homines an sint in instrumento. T. 10. c. 1124. D.
Hominum genus quoddam medium, qui statuliberi dicuntur. Tom. 1. c. 1426. D.
Hominum appellatione in jure feudorum quid contineatur. T. 2. c. 1178. C. & T. 3. c. 203. A. B.
Hominum appellatione continentur procuratores prædiorum, actores, coloni, clientes. T. 2. c. 887. D.
Hominum genera quot sint in jure feudorum. T. 2. c. 1240. D.
Hominum liberorum æstimatio non fit, sed vestimentorum, vel annulorum. T. 5. c. 536. C.
Hominum, sive mancipiorum divisio commodè explicari non potest. T. 5. c. 485. E.
Hominum caritas, & amicitia gratuita est. T. 5. c. 459. B.
Hominum divisio talis non fit, qualis pecuniæ. T. 9. c. 228. D.
Hominibus generaliter legatis, aut optione hominis datâ, an unum legatum sit, & an dividi possit. T. 7. c. 977. A. B.
Homo est species, vel genus speciale. T. 3. c. 405. C.
Homo genus est singulorum hominum, singuli autem homines sunt species. T. 1. c. 1198. D.
Homo liber nullo æstimatur pretio. T. 1. c. 467. A.
Homo medii actus quis appelletur. T. 1. c. 244. D.
Homo liber alteri inutiliter emit. T. 4. c. 917. C.
Homo liber dicitur is, qui non est obæratus. T. 4. c. 379. D.
Homo homini est cognatus jure naturæ. T. 4. c. 260. E.
Homo in fructu esse non potest, & cur. T. 4. c. 131. B.
Homo prudens nil facit frustra, ut natura. T. 4. c. 262. C.
Homo liber hominis liberi instrumentum esse non potest, & cur. T. 4. c. 1133. B.
Homo est species. Tom. 4. c. 448. E.
Homo liber. Vide, Liber homo.
Homo certus promissus an rectè pro parte solvi possit. T. 5. c. 858. B.
Homo liber non est in patrimonio, vel pecunia. T. 5. c. 377. A.
Homo divisionem non recipit. T. 6. c. 54. C.
Homo idem non potest esse locator, & conductor. T. 6. c. 241. B.
Homo idem in duos scindi non potest. Ibid. B.
Homo idem emptoris, & venditoris officio fungi non potest. T. 6. c. 90. D.
Homo hominis an sit accessio. T. 7. c. 1386. A.
Homo liber an statum suum pejorare, vel meliorem facere, item an operas suas locare possit. T. 7. c. 1340. C. D.
Homo an accedat rei minoris pretii. T. 7. c. 705. A. & an accedat fundo. Ibid. A.
Homo non est in fructu. Tom. 7. c. 1137. C.
Homo non est in merce. Ibid. C.
Homo, & ejus etymon. Tom. 7. c. 1161. B.
Homo si generaliter legatus sit, legatum valet, licet nullus sit homo in bonis. T. 7. c. 1200. C.
Homo sanus quisque præsumitur esse peritus discernendarum materiarum. T. 7. c. 785. D. E.
Homo homini insidiari nefas. T. 8. c. 524. D.
Homo idoneus quis. Ibid. E.
Homo sanæ mentis, ut natura, nihil frustra facit. Tom. 9. c. 731. C.
Cui homo generaliter legatus est, an possit optimum eligere. T. 10. c. 394. A.
Homo homini nunquam accedit. T. 10. c. 436. C.
Homo cum generaliter debetur, an fieri possit solutio partium in diversis. T. 10. c. 526. B.
Homo genus est singulorum hominum, illi sunt species. Tom. 10. c. 537. C.
Homo non accedit venditioni rei, quæ minoris sit, ideſt, rei modicæ. Tom. 10. c. 1034.
Homo non est in merce, & tamen est loco mercis. T. 10. c. 1127. C.

BIU Cujas

Homologus, T. 2. c. 850. D.
Homonymia quid. T. 8. c. 693. E. & c. 791. A.
Homme de fiefs, Homme de paix, Homme de pleure, Homme de service. T. 2. c. 1240. D.
Honestam ob causam data quibus actionibus repetantur. Tom. 10. c. 954. D. E.
Honestas, & pudor, qui in nuptiis spectandus est, facit, ut quasdam mulieres ducere non possimus, T. 5. c. 546. C. D.
Honestas publica semper in nuptiis spectanda. T. 6. c. 1057. A.
Honestatis exceptio. T. 6. c. 590. D.
Honestatis formula clausula sic dicta. T. 8. c. 540. B.
Honesti comes, non inhonesti bona fides. T. 5. c. 468. D.
Honestiores plerumque jure civili æstimantur ex facultatibus. T. 9. c. 278. B.
Honestiores plerumque æstimantur ex facultatibus. Tom. 10. c. 636. E.
Honestius quod est, omnino sequendum est. T. 7. c. 91. B.
Honestum est salutem desperati hominis expedire. T. 4. c. 1392. C.
Honestum non est omne, quod licet. T. 7. c. 91. B.
Honor quid. T. 1. c. 885. C.
Honor æqualis debetur patri, & matri. T. 1. c. 93. A.
Honor principatus defertur finitâ militiâ pro emerito, T. 2. c. 932. B.
Honor sacerdotii in provincia quis. T. 4. c. 864. A.
Honor est per procuratorem posse litigare. T. 5. c. 103. E. & c. 104. A.
Honor habendus patrono, si quasi tutor, vel curator, vel defensor, vel actor interveniat patronus. T. 7. c. 127. A.
Honor falsus ille est, qui honor non est. T. 10. c. 84. A.
Honor est, aliquem posse litigare per procuratorem, sed hoc honore infamis est indignus. Tom. 10. c. 882. E.
Honor est volentem recipi in testimonium. T. 10. c. 967. B.
Honoraria advocatorum ut non excedant centum aureos. T. 9. c. 233. A.
Honoraria advocatorum præstanda esse a clientibus, qui dare possunt, alioqui debent gratuitam operam. T. 9. c. 142. B.
Honorarii tutores qui sint. T. 1. c. 1023. D.
Honorarii petitio advocato est. T. 4. c. 940. A.
Honorarii successores possessores qui. T. 7. c. 490. A.
Honorarium vinum est, quod honoris causâ offertur. T. 4. c. 1001. C.
Honorarium advocatorum. T. 4. c. 940. A.
Honorarium dicitur salarium. T. 4. c. 940. A.
Honorarium jus dicitur Edictum prætorium. T. 4. c. 1448. D.
Honorarium jus quodnam appellatum. T. 8. c. 893. E.
Honorarium omne est modicum. T. 10. c. 989. D.
Honorarius tutor quis. Tom. 4. c. 1001. C.
Honorati quinam sint. Tom. 10. c. 728. C. D. & c. 859. A. B. & c. 864. C.
Honorati an possint laudis captandæ gratiâ causam aliquam agere. T. 10. c. 859. C.
Honorati, qui aliquam litem habent, sedere non debent cum Judice iis horis, vel temporibus, quibus eorum lites disceptantur. T. 10. c. 859. A. D. & c. 864. C.
Honoratis jus est datum currus, sive quadrigæ, non in provinciis tantùm, sed & in urbe Regia. T. 10. c. 859. D.
Honoratorum privilegia, & vehicula. T. 2. c. 810. D.
Ab honore ad eundem, vel alium honorem, quæ vacatio temporis requiritur. T. 4. c. 863. D.
In honore novo adipiscendo quale tempus præscribitur. Tom. 4. c. 853. A.
Qui honore semel est functus aliquo municipali, non cogitur eundem repetere intra certum tempus, & quodnam illud tempus est. Ibid. A.
Pro honore turpe est ex professo dare pecuniam ei, qui honorem defert. T. 9. c. 216. D.
Qui falso honore fungitur, honore non fungitur. Tom. 10. c. 84. A. B.
Honore maritali uxor differt a concubina. T. 10. c. 506. C.
Honorem prodit, qui abutitur eo. T. 2. c. 716. C.
Honorem deberi parenti cum vivo, tum mortuo. Tom. 9. c. 643. E.
Ad honores interdum aliquem promovent dignitas, & reverentia oris, vultus, indolis. T. 4. c. 860. E.
Honores priscos vocatus in crimen retinet, novos ante finitam litem adipisci nequit. Tom. 4. c. 858. C.
Honores, & munera non ordinationibus, sed potioribus sunt injungenda. T. 4. c. 866. E.
Honores an mercari liceat. T. 9. c. 216. C.
Ad honores non admittitur minor vigintiquinque annis, nisi cogente penuriâ. T. 10. c. 396. B.
Honoribus functis quanto tempore vacatio conceditur. T. 2. c. 738. D.
Honoribus majoribus functos ad minores devocari non oportere. T. 2. c. 741. E.
De honoribus inter patrem, & filium non continuandis, & eorum intervallis. T. 2. c. 738. A.
Ab honoribus excusatio si sit. T. 4. c. 863. C. D.
In honoribus continuandis quænam observanda veniant. T. 5. c. 892. E.
De honoribus, & muneribus. T. 9. c. 131. B. C.
Quem non honoro, non onero. T. 6. c. 271. C.
Honorum divisio, & enumeratio, & quid sit munus. T. 1. c. 885. C.
Honorum gradus. T. 2. c. 904. A. & seq.
Honorum seminarium est Curia. T. 2. c. 738. C.
Honorum petitores pecuniam in populum erogabant, corrumpendorum suffragiorum causâ. T. 9. c. 1451. E. & c. 1452. A.
Honos decurionatus in quibus differt a cæteris honoribus. T. 4. c. 863. D.
Honos debetur memoriæ. Tom. 4. c. 1404. E.
Hora ut consideranda. T. 1. c. 523. E. & c. 524. A.
Hora captivitatis jungitur horæ mortis, & retro. T. 4. c. 782. E.
Hora diei quibus officiis quæque destinata apud Romanos fuerit. T. 5. c. 16. D.
Hora diei sexta quænam erat. T. 6. c. 567. E.
Horæ dierum apud antiquos quomodo divisæ fuerunt. Tom. 5. c. 16. B.
Horæ non faciunt creditorem potiorem, sed dies. Tom. 10. c. 455. E.
Horci etymon. T. 1. c. 309. B.
Horis matutinis homines ad laborem sunt alacriores. Tom. 7. c. 1298. D.
Horis septem diei primis Romani litibus, & negotiis præcipuè vacabant. T. 10. c. 587. D.
Horrea publica, & quæ in eis conduntur. T. 2. c. 691. D.
Horrea provinciarum a præsidibus diligenter inspicienda. Tom. 2. c. 692. C.
Horrea solebant locari mercium reponendarum causâ. T. 7. c. 609. A.
Horrearius quis dicitur. Tom. 7. c. 608. C.
Horrearius non possidet merces. T. 7. c. 609. B.
Horrearius an possideat. Tom. 7. c. 609. E.
Horrearius. T. 9. c. 406. E.
Horreaticas species qui præsumserint, in insulam deportandi. T. 2. c. 692. D.
Horreorum dolia defossa cujus videantur, emptoris ne, an venditoris. T. 8. c. 629. C.
Horreorum locatio. T. 9. c. 406. A.

BIU Cujas

Horreorum locator cuſtodiam omnino præſtat. Ibid. A.
Horreorum cuſtodes. Ibid. B.
Horreum a fundo, & domo differt. T. 8. c. 629. C.
Horreum vinarium. T. 9. c. 379. C. & ſeq.
Horologium an ſit adfixum domui, & an ſit pars ejuſdem. T. 4. c. 1134. A.
Horti in ædificiis conſtituti urbana prædia ſunt. Tom. 6. c. 30. A.
De hortulanis. T. 2. c. 1108. A.
Hortus vicinus an contineatur legato domus. T. 4. c. 1115. C.
Hoſpitalarii milites qui. Tom. 6. c. 826. B.
Hoſpitalis præbitio tollitur infauſta. T. 2. c. 974. D.
Hoſtes jure belli cædendi, & capiendi. T. 3. c. 95. B.
Hoſtes capti cui pœnæ ſubjiciendi. T. 3. c. 452. D.
Tot hoſtes, quot ſunt ſervi. T. 4. c. 10. E.
Hoſtes qui judicantur a populo lege latâ, vel Senatuſconſulto, capite minuuntur, mediâ ſcilicet. T. 5. c. 160. C. D.
Apud hoſtes res quæ ſunt, poſſunt vendi, adjudicari, in ſtipulatum deduci. T. 7. c. 531. B. in actionem familiæ erciſcundæ veniunt. Ibid. B.
Hoſtes qui dicuntur: T. 8. c. 575. A.
Apud hoſtes qui ſunt, an poſſint facere teſtamenta. T. 10. c. 587. D.
Hoſtiles res occupanti cedunt, nec fiunt publicæ. T. 3. c. 95. C.
Hoſtis quid a transfuga differt. T. 3. c. 452. D. E.
Hoſtis verbum quid olim, & quid nunc oſtendat. Tom. 8. c. 644. D.
Hoſtium impetus. T. 9. c. 298. E. Vide, Impetus hoſtium.
Hugolini opinio probatur, Tom. 1. c. 525. B.
Humani generis patrona dicitur præſcriptio 30. annorum. T. 9. c. 793. A.
Humanis legibus reum mercede dimittere contra Cæſarem eſt. T. 5. c. 138. B.
Humanitatis ratio exigit, ne damnatis capitali pœnâ quotidiana alimenta invideantur. Tom. 5. c. 1079. D.
Humanitatis lex quæ. T. 9. c. 1076. E. & c. 1077. A.
Humanitatis gratiâ tempus indulgetur. T. 10. c. 435. E.
Hungariæ mos a Summo Pontifice improbatus. T. 6. c. 772. C.
Hyacinthi in equorum ornamentis prohibiti. T. 2. c. 804. B.
Hydraulæ qui ſint, & organarii dicantur. T. 2. c. 745. E. & c. 746. A.
Hydromeli quid ſit, & an vini ſaporem aſſequi poſſit. T. 3. c. 714. C.
Hydromeli verbum quid ſit. T. 7. c. 1456. D.
Hyemis tempore navigatio ſæpe periculoſa eſt, & alio quovis incerta. T. 10. c. 853. E.
Hyems ſumitur pro vi ventorum, aut imbrium, Græcis χυμῶν. T. 4. c. 894. C.
Hyperocha quid ſit. T. 3. c. 104. C.
Hyperocha, id eſt, prævalentia. T. 6. c. 592. C.
Hypogea quæ dicuntur. T. 9. c. 1174. A.
Hypobolon datur tantùm nuptæ, *au coucher gaigne la femme ſon dovaire*. T. 2. c. 1244. E.
Hypobolum quid ſit. Ibid. B.
Hypodia quæ ſint propriè. T. 1. c. 434. D.
Hypodiaconi inviti nullam tutelam, vel curam ſuſcipiunt. Tom. 1. c. 535. E.
Hypomnimatographi. T. 2. c. 720. A.
Hypotheca eſt nomen honorarium. T. 1. c. 922. C.
Hypotheca pactum eſt pignoris. T. 1. c. 934. E.
Hypotheca quotuplex, & ut contrahitur. T. 1. c. 775. A. & ſeq.
Hypotheca vel manifeſtaria, vel tacita. T. 1. c. 776. C.
Hypotheca aliud eſt, aliud pignus, aliud fiducia, & aliud ἀντίχρησις. T. 1. c. 1208. B.
Hypotheca pacto contrahitur. T. 1. c. 934. D.
Hypotheca ſolvitur pacto. T. 1. c. 225. E.
Hypotheca a debitore ſurrepta uſucapi non poteſt, pignus poteſt. T. 1. c. 1115. C.
Hypotheca remiſsâ ſors remiſſa non videtur, non contra. T. 1. c. 934. E.
Hypotheca ſimpliciter in jure generalis eſt hypotheca. T. 3. c. 206. C.
Hypotheca teſtamento, vel nudo pacto conſtituitur. T. 1. c. 1142. D.
Hypotheca prædii dotalis non valet. T. 2. c. 1106. A.
Hypotheca rei alienæ nulla eſt. Ibid. A.
Hypotheca generalis bonorum omnium Eccleſiæ non prohibetur. T. 2. c. 1044. C.
Hypotheca quomodo contrahitur, & ſolvitur. T. 1. c. 776. C. & c. 777. E. & c. 934. C. & ſeq.
Hypotheca tacita an etiam detur ei, cujus pecuniâ domus, quæ vitium faciebat, refecta eſt. T. 4. c. 1262. D. E.
Hypotheca. Vide. Pignus.
Hypotheca, ſive pignus teſtamento poteſt conſtitui. T. 7. c. 540. D. E.
Hypotheca quomodo conſtituatur. T. 8. c. 647. B.
Hypotheca an contrahatur ſine ſcriptura ſolenni. T. 8. c. 325. B.
Hypotheca quæ propriè vocetur. T. 8. c. 324. E. an naſcatur ex contractu. Ibid. E.
Hypotheca tacita pro dotibus. T. 9. c. 291. D. & ſeq.
Hypotheca ſemel remiſſa nunquam reſtituitur, niſi novo pacto. T. 9. c. 1226. E. & c. 1227. A.
Hypotheca tacita pro paraphernis. T. 9. c. 492. A.
Hypotheca, vel pignus in quibus cauſis tacitè contrahitur. T. 9. c. 1200. D. & ſeq.
Hypotheca jure prætorio conſtituitur. T. 9. c. 295. C.
Hypotheca eſt pignus, ſed pactum, non contractus. T. 9. c. 295. E.
Hypotheca conventionalis ubi eſt ſupervacua eſt legitima. T. 9. c. 492. D.
Hypotheca, & pignus in quo differunt. T. 9. c. 1286. A.
Hypotheca, & pignus quando non differunt. T. 9. c. 961. C. D.
Hypotheca duorum conſenſu perficitur. T. 9. c. 73. E.
Hypotheca ſpecialis debet priùs excuti, quàm generalis. T. 9. c. 1187. B.
Hypotheca, & pignus nihil inter ſe differunt. Tom. 9. c. 1186. C. D.
Hypotheca, quæ pacto conſtituitur, ſi convenerit de non petendo, non tollitur, niſi oppoſitâ exceptione. T. 9. c. 72. B.
Hypotheca expreſſa, & tacita in quo differunt. Tom. 9. c. 1195. A.
Hypotheca an pacto ſolvatur. T. 10. c. 560. A.
Hypotheca an ſit perſonalis. T. 10. c. 972. C.
Hypothecæ prædia, vaſa, & veſtes Eccleſiæ ſpecialiter obligari non poſſunt. T. 2. c. 1044. C.
Hypothecæ definitio. T. 1. c. 775. D.
Hypothecæ vindicatio. T. 9. c. 129. B.
Hypothecæ tacitæ privilegium eſt perſonale. T. 10. c. 1022. A.
Hypothecæ quæ res obligari non poſſunt. T. 1. c. 777. A.
Hypothecæ generali, quæ ſpeciali ſubjicitur, ſemper ineſt tacita conditio, ſi ſpecialis idonea non ſit. T. 4. c. 950. E.
Hypothecæ tacitæ beneficio excluduntur mulieres, quæ ſibi proſpexerunt, & caverunt jam ſpeciali hypothecâ. T. 9. c. 493. D.
Hypothecæ generali quæ conditio ineſt. T. 9. c. 1187. E.
Hypothecam ſemper habet fiſcus. T. 3. c. 41. C.
Hypothecam reſpublica non habet, niſi ex privilegio. Ibid. C.
Hypothecam tacitam in eâ domo an is habeat, cujus pecuniâ domus empta eſt. T. 4. c. 1262. E. & c. 1263. A. quid de pupilli pecunia.

cunia. Ibid. c. 1263. B.
Hypothecam qui persequitur, ipsâ vi sortem petit. T. 5. c. 73. B. C.
Hypothecam tacitam habet fiscus. Vide, Fiscus.
Hypothecam tacitam habet mulier dotis nomine. T. 9. c. 1134. D.
Hypothecam tacitam qui habent. T. 9. c. 1212. E. & 1213. A. & seq.
Hypothecam tacitam habet fiscus. T. 9. c. 1132. D.
Hypothecam tacitam an habeat respublica. T. 9. c. 130. D.
Hypothecam tacitam habet mulier in omnibus bonis mariti, dotis conservandæ causâ. T. 9. c. 1216. D.
Hypothecam tacitam non tantùm mulier in bonis mariti habet, sed & pro ea maritus in bonis uxoris, si petat dotem promissam. T. 9. c. 493. A.
Hypothecam tacitam lex inducit, sive præsumit, quasi de eo tacitè convenerit inter contrahentes T. 9. c. 1200. D.
Hypothecam tacitam quando habet fiscus, & quando non habet. Ibid. E. & c. 1201. A.
Hypothecam tacitam qui habent. T. 9. c. 1200. E. & c. 1201. A. & seq.
Hypothecam tacitam habent mulieres in bonis mariti. T. 10. c. 704. A.
De hypotheca nominis consultatio. T. 1. c. 660. A.
De hypotheca controversia rem litigiosam non facit. T. 2. c. 1138. B. C.
In hypotheca generali prioris inest specialis. T. 4. c. 949. D.
Hypothecâ generali solebant vulgo obligari præsentia, & futura bona. T. 9. c. 1202. E. & c. 1209. A.
Hypothecâ generali pleraque sunt, quæ pignorari possunt specialiter. T. 9. c. 1207. C.
Hypothecâ generali quæ non continentur. Ibid. C. D.
Ex hypotheca tacita generali non sunt pignori nomina, etiam expressa, nisi sint liquida, & certa. T. 9. c. 242. D.
De creditore, qui, hypothecâ speciali omissâ, excutit cætera bona debitoris. T. 9. c. 1187. D.
In hypotheca semper censetur fiscus antiquior. T. 9. c. 367. C.
Hypothecæ qualiter contrahantur, ac de earum pactis. T. 1. c. 775. A.
Hypothecæ, & pignora liberantur voluntariâ novatione factâ, non etiam necessaria. T. 4. c. 965. B.
Hypothecæ liberantur voluntariâ novatione factâ, secus necessariâ. Ibid. B.
Hypothecæ tacitæ introductæ sunt legibus in multis casibus justâ præsumptione. T. 9. c. 491. D. E.
In hypothecarum causa priores creditores hypothecarii potiores habentur. T. 9. c. 244. C.
Hypothecas tolli spatio 40. annorum, quomodo hoc intelligitur. T. 9. c. 245. A.
In hypothecis privilegia æstimantur ex tempore, in personali actione ex causa debiti. T. 4. c. 211. C. D.
In hypothecis fiscus habet jus commune non proprium. Tom. 4. c. 1528. D.
In hypothecis fiscus non præfertur aliis creditoribus habentibus expressam, vel tacitam hypothecam. T. 9. c. 1317. B.
De hypothecis, & pignoribus. T. 9. c. 1186. A. & seq.
In hypothecis neque fiscus, neque privatus ullum privilegium habet, nisi ex tempore antiquiore. T. 9. c. 1305. B.
In hypothecis neque fiscus, neque privatus præfertur antiquiori creditori hypothecario. T. 10. c. 1021. E.
Hypothecaria actio avocat possessionem. T. 1. c. 1521. E.
Hypothecaria actio semel omissa an resumi possit. Tom. 1. c. 665. C.
Hypothecaria actio an sit personalis. T. 1. c. 669. A.
Hypothecaria formula. T. 1. c. 775. B.
Hypothecaria actio nascitur ex pacto ipso jure. Tom. 4. c. 1294. E.
Hypothecaria actio quæ est. T. 7. c. 546. D.
Hypothecaria actio. Vide, Actio hypothecaria.
Hypothecaria actio duratusque ad quadraginta annos. T. 9. c. 1237. A.
Hypothecaria actio est in rem. T. 9. c. 295. C. personam non obligat. Ibid. C.
Hypothecaria obligatio indivisa. T. 9. 1040. A.
Hypothecaria actio sola præscriptione quadraginta annorum tollitur. T. 10. c. 648. D.
Hypothecariæ actionis præscriptio quomodo interrumpitur. T. 10. c. 839. A.
Hypothecariam obligationem non remanere subductâ principali. T. 3. c. 444. E.
Hypothecariâ actione agens, quæ probare debeat. Tom. 7. c. 877. C.
Hypothecaria actione singuli tenentur in solidum. T. 9. c. 109. B.
In hypothecaria actione quando res mobilis persequi non potest. T. 9. c. 1193. B.
Hypothecariæ actiones. Tom. 9. c. 254. D.
Hypothecarii creditores. T. 1. c. 777. C.
Hypothecarii creditores. Vide, Creditores.
Hypothecarii debitoris debitor potest conveniri a creditore. T. 9. c. 242. A.
In hypothecariis actionibus instrumentum publicum plurimum valet. T. 9. c. 1214. C.
Hypothecarios intra ordo servatur, etiamsi adversùs fiscum, & rempublicam. T. 10. c. 704. A.
Hypothecarius fundi, & servitutis fundo debitæ vindicationem habet. T. 2. c. 1243. E.
Hypothesis est quæstio factis, personis, & aliis circumstantiis implicita. T. 4. c. 1502. B.

I

Jacens hereditas. Vide, Hereditas jacens.
Jacens hereditas dominæ locum obtinet. T. 5. c. 583. D.
Jacobus Cujacius, horum commentariorum Auctor, quam differentiam inter quæstiones Papiniani, & responsa instituit, & cur, T. 4. c. 829. A. B.
Jacobus Richardus fuit jurisconsultus magnus, & obiit Romæ sententiâ inquisitorum: ejus opera nulla exstant, sed sæpe a Doctoribus citatur Richardus de Malumbris. T. 6. c. 81. C.
Ex jactatione nuda nulla competit actio, vel persequutio. T. 10. c. 1110. D.
Jactum retis si emero, & piscator noluerit præstare quod extraxerit piscium, qua actione mihi teneatur. T. 7. c. 759. C. D.
Jactum retis si emero, si extracto reti nullus piscis, sed sportula auri insit, ad quem illa pertineat. Ibid. D.
Jacturâ factâ contributio fit, naufragio facto non fit. T. 1. c. 386. A.
Ex jactura aliena nemo lucrum facere debet. T. 4. c. 891. B.
Jacturæ summa pro rerum servatarum pretio, in locatione damno contingente, distribui debet. T. 5. c. 535. E.
Januario mense non navigandum. T. 10. c. 854. C.
Januarius Episcopus Caralitanus Sardiniæ. T. 6. c. 1042. D.
Priscus Javolenus dubiæ sanitatis, adhibebatur tamen consiliis, intererat officiis, atque jus civile publicè respondebat. Tom. 10. c. 223. D.
Iconium aureum. T. 5. c. 395. C. Vide, Aureum iconium.
Iconium quid sit. Tom. 9. c. 1449. B.
Ictus flagellorum quomodo infamiam irrogat. T. 5. c. 752. E. & c. 753. A.
Ictus fustium an infamiam irroget. T. 5. c. 752. E.

BIU Cujas

In id, quod reipublicæ abeſt, an quis reipublicæ teneatur. T. 4. c. 869. D.
Id, quod intereſt. T. 9. c. 1072. E. & c. 1073. A. & ſeq. Vide, Intereſt, Intereſſe.
Idem corpus in exceptione rei judicatæ non ſubtiliùs, ſed pingui Minervâ ſumendum. T. 5. c. 820. B.
Idem eſt in quibus locis, ac legibus delendum ſit, ac reponendum *ideſt*. T. 7. c. 1339. B. C.
Pro *idem eſt* ſæpius in Digeſtis reponendum *id eſt*, & quibus in locis. T. 7. c. 784. C.
Idiotæ qui ſint. T. 2. c. 1033. E.
Idoneum nomen. Vide, Nomen.
Idoneus defenſor. Vide, Defenſor.
Idoneus defenſor litis alienæ ſine cautione judicatum ſolvi nemo eſt. T. 5. c. 156. C.
Idoneus quis ad obtinenda Eccleſiaſtica miniſteria. T. 6. c. 1003. C.
Iduarium quid. T. 1. c. 1434. E.
Jejunium caſtum. Tom. 9. c. 456. B.
Ignaris non datur actio, nec ullum aliud remedium juris, ſed ſcientibus, & poſtulantibus. T. 10. c. 314. B.
Ignarus ſui juris electo uno, cum quo experiatur poſt litem conteſtatam ante rem judicatam, ad alterum an poſſit tranſire. T. 1. c. 236. B.
Igni, & aquâ accipere. T. 3. c. 297. C. D.
Ignobilis ſi adoptetur a nobili, an nobilis fiat. Tom. 4. 809. A. & ſeq.
Ignominia an ceſſet in condictionibus. T. 8. c. 369. C.
Ignominioſi ex quibuſdam judiciis damnati non fiunt. T. 1. c. 287. C.
Ignorans falſi non tenetur. T. 1. c. 373. B.
Ignorans non tenetur ex empto, antequam res evicta ſit. T. 1. c. 1474. C.
Ignorans pro poſſeſſore poſſidet. T. 1. c. 1123. D.
Ignorans eſt extra omnem culpam. T. 2. c. 1294. D.
Ignorans rei mobilis poſſeſſionem amittit. T. 4. c. 649. C.
Ignorans, & invitus in quo differunt. T. 4. c. 650. A.
Ignorans non amittit poſſeſſionem. T. 4. c. 622. C.
Ignorans non adquirit poſſeſſionem, præterquam uno caſu. Ibid. C.
Ignorans crimine ſtellionatus non tenetur. T. 5. c. 421. C.
Ignorans non ſeparatur a ſciente in actione pigneratitia contraria. Ibid. D.
Ignorans qui ſolvit indebitum, ei datur condictio. T. 8. c. 234. B.
Siquis ignorans rem minoris eſſe, ſine decreto comparaverit. T. 9. c. 612. E.
Ignorans excuſatur a repetitione, a petitione non excuſatur. T. 10. c. 507. B. C.
Ignorans qui vendidit, re ab alio evictâ non tenetur, niſi ad pretium reſtituendum. Tom. 10. c. 764. B.
Ignorantem invaſio non ſpoliat poſſeſſione, quæ ſolo animo retinetur. T. 4. c. 626. E.
Ignorantem pœnâ affici inhumanum eſt. T. 5. c. 421. C.
Ignorantes aſtringi poſſunt fideicommiſſo. T. 1. c. 443. A.
Ignorantes ex teſtamento emolumentum legatorum adquirunt. T. 4. c. 1146. B.
Ignorantes an rerum legatarum dominium adquirant, vel agnitione, vel traditione. Ibid. B.
Ignorantes fideicommiſſo aſtringi poſſunt. Ibid. A. B.
Ignorantes non præſumuntur, qui clam, & occultè aliquid faciunt. T. 6. c. 1132. E.
Ignorantes, & ſcientes in quo differunt. T. 9. c. 432. D.
Ignoranti quo caſu noceat exceptio. T. 1. c. 1300. A.
Ignoranti & exceptionem dari, & utilem actionem. T. 1. c. 1491. E.
Ignoranti jus non procedit uſucapio. T. 4. c. 504. B.
Ignoranti domino adquiritur dominium per ſervum, poſſeſſio ſcienti, & volenti adquiritur. T. 4. c. 624. D.
Ignoranti furtum fit. T. 4. c. 649. C.
Ignoranti an fiat injuria, aut ſcienti, & volenti. T. 5. c. 671. B.
Ignoranti non tollitur poſſeſſio per alium quemquam. T. 5. c. 713. B.
Ignoranti fit injuria, non ſcienti, & volenti. T. 5. c. 671. B.
Ignoranti ſubveniri æquum eſt. T. 5. c. 474. C.
Ignoranti poſſeſſionem non tolli, ſcienti tolli. T. 5. c. 710. C.
Ignoranti adquiritur condictio de rebus creditis. Tom. 7. c. 664. C.
Ignoranti an legatum adquiratur. T. 7. c. 973. D.
Ignoranti factum tempora non cedunt. T. 8. c. 234. C.
Ignoranti jus tempora cedunt. Ibid. C. & T. 9. c. 650. E.
Ignoranti non competit uſucapio. T. 9. c. 1009. D. E.
Ignoranti adquiritur poſſeſſio. T. 9. c. 1010. A.
Ignoranti factum tempora non procedunt. T. 10. c. 468. A.
Ignoranti an tempora petendæ bonorum poſſeſſionis currant. T. 10. c. 502. E.
Ignoranti factum tempora petendæ bonorum poſſeſſionis non procedunt. T. 10. c. 679. A.
Ignoranti an adquiratur poſſeſſio per procuratorem. T. 10. c. 691. A.
Ignoranti non proſunt dies petendæ poſſeſſionis. T. 10. c. 1047. A.
Ignorantibus mulieribus jus ſubveniri ſolet, ſed non in lucris. T. 1. c. 503. E.
Pro ignorantibus habentur ſurdus, & mutus. T. 4. c. 1146. B.
Ignorantibus jus, in lucris, nec maſculis, nec fœminis ſuccurritur. T. 4. c. 508. A.
Ignorantibus an per alios poſſeſſio adquiri poſſit. T. 5. c. 695. C.
Ignorantibus jus tempora bonorum poſſeſſionis an cedant. T. 5. c. 628. B. C.
Ignorantibus nobis quando poſſeſſio tollatur. T. 5. c. 714. E. & c. 715. A.
Ignorantibus factum datur condictio. T. 9. c. 227. A.
Ignorantium in eo, quod ignorant, nullus eſt conſenſus. T. 1. c. 950. E.
Ignorantium, & ſcientium differentia quæ. T. 5. c. 1186. A.
Ignorantia juris, & ignorantia facti quid ſit. T. 1. c. 782. A.
Ignorantia juris civilis an excuſet a delicto. T. 1. c. 237. E.
Ignorantia ſupina. Tom. 3. c. 138. C.
Ignorantia juſta. T. 2. c. 1224. C. D.
Ignorantia procuratoris domino ſcienti non præbet actionem redhibitoriam. T. 1. c. 1496. C.
Ignorantia facti eſt error. Vide, Error.
Ignorantia non quælibet eſt juſta, & probabilis. T. 4. c. 129. D.
Ignorantia quando excuſat eum, qui ſuccedit. T. 4. c. 948. E.
Ignorantia diſſoluta prope ſcientiam eſt. T. 4. c. 1333. B.
Ignorantia juris quid eſt. T. 4. c. 502. D.
Ignorantia juris potiùs ſtultitia eſt, quàm error. Ibid. D.
Ignorantia juris præmio non afficitur, nec damno mulctatur. Ibid. E.
Ignorantia juriſgentium non remittitur mulieri. T. 4. c. 813. A.
Ignorantia juris naturalis neminem excuſat. T. 4. c. 1495. D.
Ignorantia quando excuſat, & quando non. T. 4. c. 948. E. & c. 949. A.
Ignorantia juris nihil obeſt mulieri in petenda dote. Tom. 4. c. 505. C.
Ignorantia juris non prodeſt in uſucapione. T. 4. c. 503. D.
Ignorantia ſola juris uſucapionem impedit. T. 4. c. 629. D.
Ignorantia facti non impedit uſucapionem. Ibid. D.
Ignorantia juris non eſt dolus, ſed lata culpa. T. 4. c. 508. B.
Ignorantia juris. Vide, Juris ignorantia.
Ignorantia excuſat, quantum ad crimen pertinet. Tom. 5. c. 420. E.

BIU Cujas

Ignorantia ſupina, & craſſa pro ſcientia ſemper habetur in jure. T. 5. c. 474. C.
Ignorantia juris non excuſat a delicto. T. 5. c. 1186. C.
Ignorantia affectata non excuſat. T. 6. c. 1088. E.
Ignorantia cujus ex parentibus liberos excuſat. T. 6. c. 1135. D. legitimè fieri, & legitimum eſſe quomodo differant. Ibid. c. 1136. D.
Ignorantia alterius alteri non prodeſt. T. 7. c. 888. E.
Ignorantia facti duplex, alieni, & proprii. T. 7. c. 887. D.
Ignorantia facti an noceat. T. 7. c. c. 888. E.
Ignorantia facti an, quando, & quibus proſit, vel noceat. T. 7. c. 891. A.
Ignorantia facti an noceat, vel proſit. T. 7. c. 894. D.
Ignorantia juris an noceat, id eſt, an damnum inferat. T. 7. c. 891. A.
Ignorantia facti an noceat patronis. T. 7. c. 1270. B.
Ignorantia ſupina quid ſit. T. 7. c. 698. D.
Ignorantia juris an noceat. T. 7. c. 894. E.
Ignorantia juris excuſat a furto, & cur. T. 7. c. 888. E.
Ignorantia juris, & facti non tantùm obſervatur in bonorum poſſeſſione, ſed etiam in parte omni juris. T. 7. c. 887. B.
Ignorantia juris non prodeſt adquirere volentibus. T. 7. c. 890. E.
Ignorantia juris omnis ſupina eſt, facti ignorantia non omnis ſupina eſt. T. 7. c. 888. B.
Ignorantia juris quos excuſet. T. 7. c. 893. C.
Ignorantia juris, ut adquiram, non prodeſt. T. 7. c. 894. D.
Ignorantia juris an excuſet aliquem. T. 7. c. 20. D.
Ignorantia nonnunquam juſta. T. 8. c. 668. E. & c. 754. D.
Ignorantia juris mulieri non prodeſt in compendiis, ſive lucris. T. 8. c. 234. D.
Ignorantia juris in lucro mulieri non prodeſt. T. 9. c. 651. A. imò nec ruſtico temerè profuerit, ſi juriſconſultorum copiam habuerit. Ibid. A.
Ignorantia juris excuſat heredes 25. annis minores. T. 9. c. 800. E.
Ignorantia facti alieni non ſemper excuſat. T. 10. c. 468. C. non omnis ignorantia facti eſt ſupina. Ibid. E. omnis ignorantia juris eſt ſupina. Ibid. E.
Ignorantia juris ruſticos, & fœminas excuſat a pœna, dolo, & delicto. T. 10. c. 469. C.
Ignorantia patris an obſit filio, cui defertur poſſeſſio, ſi ipſe ignoravit. T. 10. c. 502. E.
Ignorantia unius an alteri ſcienti proſit. T. 10. c. 511. B.
Ignorantia juris mulieres excuſat, præbetque cauſam earum in integrum reſtituendarum. Tom. 10. c. 899. D.
Ignorantiæ juris prætextus non poteſt delere infamiam, in quam quis incidit. T. 4. c. 507. D.
Ignorantiæ & ſcientiæ diſtinctio. T. 5. c. 1186. A. & ſeq.
Ignorantiæ juris, & facti diſcrimen in uſucapione quod ſit. T. 7. c. 888. C.
Ignorantiæ juſtam cauſam quis habeat. T. 8. c. 682. D.
Ignorantiam imitatur dubitatio. T. 4. c. 42. C.
Ignorantiam facti non nocere, juris autem nocere. T. 7. c. 887. B.
Ignorare jus ruſticis plerumque permiſſum eſt. T. 4. c. 1432. A.
Ignorare nemo videtur, quod eſt publicum. T. 4. c. 503. B.
Ignoratio juris nemini nocet in gerendis negotiis citra delicta. Ibid. D.
Ignoratio ſuum petentibus nihil obeſt. T. 4. c. 505. B.
Ignoratio an, & quid officiat in contractibus. T. 5. c. 909. C.
Ignota res in ſtipulationem non deducitur, cum ſtipulationi inſeritur arbitrium boni viri. T. 4. c. 983. C.
Ilienſium antiqua privilegia. T. 3. c. 256. B.
Illata, & importata in fundum a domino locatum, an obligata ſint domino mercedis, & penſionis nomine. T. 5. c. 525. C.
Illatio mortui locum religioſum facit; reliquiis mortui in alium locum translatis, locus ſit profanus. Tom. 4. c. 945. A. quæ translatio a Principe impetrari debet. Ibid. A.
Illatio omnis eſt accipienda ſecundùm propoſitionem præcedentem. T. 5. c. 527. B.
Illationes Canonicæ. T. 2. c. 672. C.
Illationum varii tituli. T. 2. c. 680. D.
Illaudatus venditor de evictione non tenetur. T. 9. c. 585. C.
Ille, aut ille tutor, heres, liber eſto. T. 8. c. 580. D.
Illicitæ nuptiæ quæ ſunt. T. 4. c. 278. A. ne legata inutilia, vel inania faciamus, cavere debemus. Ibid. c. 442. C.
Illicitæ nuptiæ. Vide, Nuptiæ.
Illicitum quidnam dicatur. T. 8. c. 899. D.
Illiterati negotiorum expertes a tutelis excuſantur. T. 1. c. 1024. B. & ſeq.
Illuſtres ſine inſtrumentis dotalibus nuptias non contrahunt. T. 2. c. 1070. A.
Illuſtres a ſordidis vindicantur muneribus. T. 2. c. 750. C.
Illuſtres perſonæ repromittunt tantummodo de damno infecto, & novo opere. Tom. 5. c. 657. A. B.
Illuſtres quinam ſint. Tom. 10. c. 789. E.
Illuſtres judices ſunt auliçæ, non provinciales poteſtates. T. 10. c. 865. B.
Illuſtris an poſſit per ſe cauſas civiles agere. T. 10. c. 614. B.
Illuſtrium nomine qui continentur. T. 2. c. 885. A. B.
Illuſtrium privilegia. T. 2. c. 891. D.
Illuſtrium perſonarum tutores, vel curatores. T. 9. c. 561. E.
Illyricum duplex. T. 2. c. 673. E.
Imaginaria venditio, quæ fit libertatis causà, hodie in Moſcovia obſervata. T. 5. c. 159. C.
Imaginaria venditio. T. 5. c. 1183. C.
Imaginaria venditio quæ. Tom. 8. c. 667. B. quot modis dicatur. Ibid. A. & c. 751. D.
Imaginaria apocha nullius momenti eſt. T. 8. c. 388. D. & c. 667. C.
Imaginarii contractus in emptionibus. Ibid. B. C.
Imaginarii milites qui dicantur. T. 9. c. 1412. C.
Imaginarius ſervus. T. 5. c. 1183. C.
Imaginem Imperatoris præferri præſidii, ac tuitionis causà. Tom. 3. c. 352. D.
Imaginem Principis non licet adorare. T. 2. c. 59. A.
Imagines Principum inter ornamenta domorum, non inter ſimulacra Deorum. Ibid. B.
Imagines cereas qui fingunt, ſunt venefici. T. 9. c. 1437. B.
Imago omnis plerumque tantùm caput, & humeros repræſentabat. T. 3. c. 607. D.
Imago non debet, aut poteſt naturæ, & veritati caliginem offundere. T. 4. c. 325. E.
Imago luſca quæ. T. 5. c. 1198. D.
Imago cujuſque materiæ olim plerumque caput tantùm in humeros exprimebat, ſine reliquo corpore. T. 5. c. 925. E.
Imbecillitas virium, atque naturæ citra morbum matrimonium impedit, & dirimit. T. 6. c. 1127. B.
Imberbi vox pro qua poſita. T. 3. c. 300. B.
Immaturæ nuptiæ quæ dicuntur. Tom. 9. c. 451. D. E.
Immaturitas ſponſalium. Tom. 9. c. 452. A.
Immiſcere eſt quaſi res jam ſuas attrectare; pro herede ſe gerere eſt adquirere hereditatem. T. 4. c. 191. A.
Immiſcere ſe bonis hereditariis eſt rebus hereditariis tanquam dominum uti, vel abuti. Ibid. A.
Immiſcere ſe non dicuntur extranei, ſicut neceſſarii nunquam dicuntur ſe pro herede gerere, aut adire, vel cernere hereditatem. Ibid. A.
Immiſcere, & abſtinere ſunt verba juris prætorii. T. 4. c. 469. D. repudiare, & adire ſunt verba juris

BIU Cujas

juris civilis. Ibid. D.
Immiscere se bonis. T. 6. c. 282. A.
Immiscere, & abstinere verba sunt juris prætorii. T. 6. c. 250. D.
Immiscere. T. 9. c. 919. B. Vide, Abstinere.
Immiscet se, qui ex hereditate capit aliquid, non immiscet se, qui per hereditatem aliquid capit. T. 4. c. 192. B.
Immissa quæ sint in servitutibus. T. 7. c. 405. D.
Immissio quomodo fit, & quorumnam sit. T. 8. c. 989. B. C.
Immissio quasi idem, quod projectio. T. 8. c. 536. D.
Immistio est in suo herede id, quod in extraneo est pro herede gestio. Tom. 4. c. 1265. A.
Immistio substituto nocet, abstentio soli pupillo prodest. T. 4. c. 88. D.
Immittere mœnianum quid sit. T. 5. c. 307. B.
Immitti qui dicantur. T. 7. c. 422. D.
Immobiles res: Vide, Res immobiles.
Immobiles res minorum, & jus, quod de his alienandis constitutum est. T. 9. c. 572. B.
Ad immobiles res porriguntur res mobiles admodum pretiosæ. T. 9. c. 1157. C.
Immobilia vi possideri, mobilia furto surripi possunt. Tom. 1. c. 1116. D.
Immobilis rei furtum non fit. T. 6. c. 319. B.
Immobilis res, & mobilis in quo differunt. T. 9. c. 997. B.
Immobilium usucapio hodie decennio inter præsentes, vicennio inter absentes completur. T. 1. c. 544. E.
Immobilium rerum possessio quomodo adquiratur præscriptione longi temporis. Tom. 9. c. 1020. C.
Immobilium & mobilium pretiosorum eadem est conditio. T. 10. c. 189. A.
Immodica donatio. T. 5. c. 826. B.
Qui immolaverint hominem, quo supplicio plectendi. T. 1. c. 506. D.
Immortalitas est res inæstimabilis. T. 9. c. 1260. D.
Immunis quid significat, & quid munis. T. 9. c. 401. C. D.
Immunitas ἀντιγραφέων Quæstoris. T. 3. c. 592. C.
Immunitas plena quæ sit. Tom. 2. c. 740. D.
Immunitas decurionum nemini tribui potest. T. 2. c. 744. E.
Immunitas unius onerat alios. T. 2. c. 672. C.
Immunitas. T. 8. c. 499. E.
Immunitas ab oneribus, & tributis quibus maximè debeatur. T. 10. c. 816. D.
Immunitatis causæ, & jus. Tom. 1. c. 886. A.
Immunitatis allegatio inhibet exactionem. T. 10. c. 859. A.
Immunitatem non habent infames. T. 2. c. 706. B.
Immunitatem amittit, qui decurionatum agnovit. T. 2. c. 742. E.
Immunitate legibus concessâ corporalia munera remittuntur, non pecuniaria. T. 2. c. 739. E.
Immunitate nemini concedenda. T. 2. c. 691. A.
Immunitates Philosophorum. T. 2. c. 757. E.
Immunitates quibus personis legedantur. T. 1. c. 1025. A.
In immunitatibus quæ ratio servetur. T. 8. c. 694. C. & c. 791. E. & c. 792. A.
Impares personæ institutæ quæ sunt. T. 7. c. 911. E.
Impedimenta, quæ obstant judicibus, quotuplicia sunt. T. 5. c. 207. D. E.
Impeditis justis causis, & necessitatem rerum non negligentibus restitutione in integrum subvenitur. T. 5. c. 166. D.
Impendere centum jussus an plus, vel minus possit. T. 8. c. 624. C.
Impendium, ideſt, usura. T. 3. c. 292. B.
Impensa funeris. Vide, Funus.
Impensa funeris est æs alienum dotis. T. 4. c. 926. D.
Impensa vestis in funere an improbetur. T. 5. c. 983. C.
Impensa in negotia hereditaria, licèt repeti non possit, retineri tamen a negotiorum gestore potest. T. 5. c. 137. B.
Impensa funeris æs alienum dotis est. T. 6. c. 48. C.
Impensa facta in servitutem communem non venit in actionibus communi dividundo. T. 7. c. 582. D.
Impensæ ludorum publicorum. T. 2. c. 827. B.
Impensæ per doli exceptionem, non per actionem servantur. T. 1. c. 69. C.
Impensæ in res quasi dotales a viro factæ in prædia quasi dotalia, domino prædia vindicanti an reputari possint. T. 4. c. 998. B. & quid, si plus in fructibus, minus in impensis. Ibid. C.
Impensæ necessariæ dotem ipso jure minuunt. T. 4. c. 998. D.
Impensæ utiles. Vide, Utiles impensæ.
Impensæ, fructuum nomine factæ, an detrahi possint. T. 5. c. 272. D.
Impensæ, fructuum percipiendorum causâ factæ, compensantur cum fructibus. T. 5. c. 529. B.
Impensæ, in rem hereditariam factæ, quomodo repeti possint. T. 5. c. 136. E. & c. 137. A.
Impensæ necessariæ, in res dotales factæ, reputantur uxori, etiam si res malè, aut eventus præter spem aliter acciderit. T. 5. c. 565. B. & seq.
Impensæ necessariæ, utiles, & voluptariæ, quam actionem ex actione, aut deductionem producant. Ibid. B. & seq.
Impensæ, in res dotales factæ, quomodo, & a quo petantur. T. 5. c. 560. D.
Impensæ necessariæ minuunt dotem. T. 5. c. 565. B.
Impensæ rerum dotalium duplices sunt, necessariæ, & utiles. Ibid. C. D.
Impensæ utiles non minuunt dotem. Ibid. D. E.
Impensæ litis veniunt in æstimationem ejus, quod interest. T. 6. c. 384. D.
Impensæ quando refunduntur reo; T. 6. c. 7. A.
Impensæ ædificiorum servari possunt, non per actionem, sed per retensionem ædificiorum, sive, quod idem est, per exceptionem doli mali. T. 6. c. 44. B.
Impensæ. Vide, Expensæ.
Impensæ necessariæ an dotem minuant. T. 7. c. 1408. E. & c. 1409. A.
Impensæ. Vide, Sumptus.
Impensæ utiles quomodo non reputantur mulieri. T. 7. c. 301. E.
Impensæ utiles. T. 7. c. 296. B.
Impensæ necessariæ dotem minuunt ipso jure. T. 7. c. 1167. B.
Aliæ impensæ, factæ in res dotales, dotem non minuunt. Ibid. B.
Impensæ invitâ uxore, vel nesciente quales. T. 8. c. 549. D.
Impensæ litis. T. 9. c. 1087. C.
Impensæ, factæ a muliere in fundo dotali ante divortium, quomodo divortio facto deducantur. T. 10. c. 169. B.
Impensarum tres species, & earum descriptiones. Tom. 1. c. 313. A. B.
Impensarum deductionem mulieri adimere non potest temporis vetustas. T. 4. c. 288. E.
Impensarum necessariarum, & utilium factarum in fundo mortis causâ donato, retentio. Tom. 6. c. 121. B. C.
De impensarum retentione, seu deductione. T. 7. c. 581. A. seq. Vide, Retentio.
Impensarum tria genera. T. 8. c. 104. A. & c. 548. E.
Impensarum refusio. T. 9. c. 139. D.
Impensarum deductio, & compensatio cum fructibus. T. 9. c. 476. D.
Impensarum tres sunt species. T. 9. c. 502. D. E.
Impensas necessarias si non fecerit maritus in rebus dotalibus, culpæ nomine damnatur uxori. T. 5. c. 565. C.
Impensas nuntiationis novi operis qui præstare non teneantur. T. 5. c. 658. C.
Impensas donasse videtur, qui sciens alienum solum consevit.

BIU Cujas

Tom. 6. c. 119. C.
Impensas fructuum causâ factas compensari cum fructibus, nec unquam repeti a locatore. T. 7. c. 1366. A. B.
Impensas necessarias per errorem qui solverunt, an de indebito soluto condictionem habeant. T. 7. c. 1415. E. & 1416. A.
Impensas voluptuarias maritus non deducit. T. 7. c. 301. D.
De impensis necessariis, & utilibus. T. 3. c. 251. B.
Imperare natura maris est, fœminæ obedire. T. 4. c. 792. D.
Imperativa, & directa verba quæ sunt. T. 4. c. 515. A.
Imperativi nullas esse personas primas. T. 6. c. 91. E.
Imperator temporale caput mundi. T. 2. c. 1357. E.
Imperator ut, per quos, & quibus eligitur, & confirmatur solennitatibus. T. 2. c. 1351. A. & seqq.
Imperator solus aurum spargere potest. T. 2. c. 1135. D.
Imperatoris sollicitudines quot, & quantæ. T. 2. c. 1361. A.
Imperatori omne hominum genus fidelitatem debet, ipse soli Deo, & Romano Pontifici. Tom. 2. c. 1314. B.
Imperatori licet possessiones suas cum Ecclesiasticis permutare, ubi id usus reip ublicæ exigit. T. 6. c. 1028. E.
Siquis Imperatori maledixerit. T. 9. c. 1393. B.
Imperatorem legibus non esse subditum. T. 3. c. 450. A.
In Imperatore num idem sit, quod in Cæsaris legato. T. 4. c. 830. C.
Imperatores antecessores suos appellare patres suos, pio, & augusto nomine. T. 9. c. 1029. E.
Imperatoribus, & Regibus an liceat uti fulmine execrationum. T. 10. c. 815. A.
Imperfecta opera pro nihilo computantur. T. 1. c. 1199. A.
Ex imperfecta scriptura an debeatur legatum. T. 4. c. 1164. B.
Imperfecti, & inchoati negotii usus planè nullus, actio nulla est. T. 5. c. 134. A.
Imperfectum testamentum dicitur, quod non subscriptum, neque a testibus signatum est. Tom. 4. c. 1073. C.
Imperialis benevolentiæ proprium est subjectorum investigare commoda. T. 2. c. 1319. C.
Imperitia culpæ adnumeratur. T. 1. c. 240. B.
Imperitia coheredum non mutat formam jurisdictionis. Tom. 7. c. 521. E.
Imperitia jurisconsulti punitur. T. 7. c. 106. D.
Imperitiæ mulieris in quibus casibus venia datur. T. 6. c. 169. D.
Imperitus est, non prædo, idest, malæ fidei possessor. T. 4. c. 921. E.
Imperitus non potest assequi verum. T. 10. c. 297. D.
Imperia sunt jurisgentium. T. 1. c. 921. A.
Imperia in Basilicis προσχεφάλαια sunt. T. 3. c. 265. C.
Imperia, potestates, & legiones quomodo differant. Tom. 7. c. 68. C. D.
Imperii mixti quidquid est, id etiam est jurisdictionis, & contra. T. 4. c. 13. A.
Imperii insignia. Vide, Insignia.
Imperii meri, & mixti differentia quæ. T. 6. c. 4. C.
Imperii mixti pars est judicis dandi licentia. Tom. 6. c. 24. E. & c. 25. A.
Imperii duo esse genera. Tom. 7. c. 76. B.
Imperii magis, quàm jurisdictionis quæ sint. T. 7. c. 56. D. E. & c. 57. D. & c. 71. C.
Imperii meri definitio Cujacii. T. 7. c. 77. D.
Imperii meri definitio. T. 7. c. 53. E. & c. 54. A.
Imperii meri, & mixti divisio. T. 7. c. 75. E.
Imperii meri omnia quæ sunt, non semper in unam personam concurrere, & cur. Tom. 7. c. 54. B.
Imperii meri quæ sint. T. 7. c. 56. E.
Imperii meri summa pars est gladii potestas. T. 7. c. 54. A.
Imperii mixti definitio, & exempla. T. 7. c. 56. E. & c. 57. A.
Imperii mixti definitio. T. 7. c. 54. D. & seq.
Imperii mixti, & jurisdictionis partes quæ sint. Tom. 7. c. 78. A.
Imperii mixti licentiæ quæ sint. T. 7. c. 57. A.
Imperii mixti nihil est, quod non sit & jurisdictionis. T. 7. c. 79. E.
Imperii mixti nomen unde sit. T. 7. c. 75. C.
Imperii mixti quæ sunt, & jurisdictionis, & contra. T. 7. c. 77. E.
Imperii mixti quod est, dicitur jurisdictio, & contra. T. 7. c. 139. B.
Imperii neque, neque jurisdictionis, sed juris quæ sint. Tom. 7. c. 71. D.
Quæ imperii meri sunt, sæpe in eandem personam omnia concurrunt. T. 10. c. 385. A.
Imperii mixti pars præcipua est jus gladii. Ibid. C.
Imperii mixti quod dicitur, rectè dicitur de jurisdictione, & vice versâ. Ibid. B.
Pro imperio exercetur jurisdictio. T. 4. c. 5. A.
Ab imperio an separanda sint insignia. T. 4. c. 833. E.
Pro imperio magis, quàm pro jurisdictione quænam sint. T. 10. c. 385. C.
De imperio mero, & mixto. T. 10. c. 793. E.
Imperium mixtum, & merum quid. T. 2. c. 1276. B.
Imperium mixtum, & jurisdictiones una, & eadem est. Tom. 3. c. 627. B. C.
Imperium Ciliciæ. Tom. 4. c. 833. C.
Imperium in sua patria quis obtinere non debet. Tom. 4. c. 835. A.
Imperium quando deponunt Præsides provinciarum, & quando insignia sumunt. T. 4. c. 833. D. E.
Imperium merum hodie nullum est, & cur. T. 4. c. 17. D. quod olim fuit imperium merum, hodie est imperium mixtum. Ibid. E.
Imperium omne hodie est mixtum jurisdictione. T. 4. c. c. 284. B. C.
Imperium merum quid est. T. 4. c. 12. E. & 14. C.
Imperium mixtum quid est. T. 4. c. 12. D. & c. 13. A. & c. 16. C.
Imperium merum. Vide, Merum Imperium.
Imperium merum est jus gladii, jus ferri, teste Lucano. Tom. 4. c. 16. B.
Imperium, quod jurisdictioni cohæret, mandatâ jurisdictione transit. T. 4. c. 8. E.
Imperium est in servos, & non mandatum. T. 6. c. 14. E.
Imperium a Græcis quomodo interpretatur. T. 7. c. 116. C.
Imperium mixtum unde appelletur. T. 7. c. 76. A.
Imperium quibus competat. T. 7. c. 55. C. D.
Imperium mixtum. T. 7. c. 116. B.
Imperium summum. Ibid. E.
Imperium mixtum non omnibus magistratibus, & qua ratione competat. T. 7. c. 55. D.
Imperium merum cur sic appelletur. T. 7. c. 54. C.
Imperium merum magistratibus lege datur. T. 7. c. 53. E.
Imperium merum, & mixtum quare ita dicatur. T. 7. c. 139. A.
Imperium merum quo jure competat. T. 7. c. 76. B.
Imperium merum per eminentiam potestas appellatur. T. 7. c. 94. B.
Imperium merum quæ complectatur. T. 7. c. 53. E.
Imperium merum quæ contineat. Ibid. E.
Imperium mixtum a jurisdictione quomodo secernatur. Tom. 7. c. 80. C.
Imperium mixtum cur sic appelletur. T. 7. c. 71. E.
Imperium mixtum, & jurisdictio unum, & idem sunt. Tom. 7. c. 76. B.
Imperium mixtum jurisdictioni sem-

BIU Cujas

semper cohæret. Tom. 7. c. 80. E.
Imperium mixtum latiùs patet, quàm officium jus dicentis. T. 7. c. 54. D. E.
Imperium mixtum est mixtum jurisdictioni. T. 7. c. 55. D.
Imperium mixtum potestas est. T. 7. c. 77. C.
Imperium quomodo simpliciter potestas appellatur. Ibid. C.
Imperium mixtum solis magistratibus competere, sed non omnibus. T. 7. c. 58. A.
Imperium mixtum solis competere magistratibus. T. 7. c. 55. D.
Imperium sine jurisdictione non esse potest, jurisdictio sine imperio esse potest, & qua ratione. T. 7. c. 58. A.
Imperium mixtum, & jurisdictio quæ contineat, quàm latè pateat. T. 7. c. 54. D. E.
Ad imperium quæ plus accedant, quàm ad jurisdictionem. Tom. 7. c. 56. C.
Imperium duplex est merum, & mixtum. T. 7. c. 56. E.
Imperium merum est gladii potestas. Ibid. E.
Imperium, & jurisdictionem omnibus tribuimus, sed non omnibus omne imperium. Tom. 7. c. 80. C.
Imperium in quibus occultetur, & jurisdictio magis appareat. T. 7. c. 80. C.
Imperium merum an alii mandari possit. T. 7. c. 82. B.
Imperium merum an privatus habere possit. T. 7. c. 76. B.
Imperium merum cui, quomodo, & quo jure detur. T. 7. c. 116. B. C.
Imperium duplex. Tom. 8. c. 634. D.
Imperium merum quid. T. 9. c. 121. D.
Imperium mixtum quid. Ibid. D.
Imperium mixtum transit in eum, cui mandata est jurisdictio. Ibid. D.
Imperium merum non habuit Præfectus vigilum. T. 9. c. 406. B.
Imperium merum lege datur. T. 10. c. 385. A.
Imperium mixtum non continet ea, quæ sunt legis. Ibid. A.
Imperium mixtum est, quod non datur lege, sed jure magistratus competit. Ibid. A. inde ei nomen, quia jurisdictioni cohæret. Ibid. B.
Imperium merum lege datur, & non competit jure magistratus. Ibid. B. dicitur inde, quòd per se solum exsistit, & est separatum a jurisdictione. Ibid. B.
Imperium merum est jus graviter animadvertendi, coercendi, verberandi. Ibid. E.
Imperium merum non est jurisdictionis, sed legis. T. 10. c. 594. D.
Imperium merum est jus irrogandæ pœnæ criminibus. T. 10. c. 931. B.
Imperium merum lege datur, nec nisi quatenus lege datur, cuiquam competit. T. 10. c. 1023. A.
Impetere quid. Tom. 6. c. 1065. C.
Impetratio nihil prodest ei, qui mentitus est in precibus. T. 6. c. 998. B.
Impetratis a Principe, vel Magistratu non uti unicuique licet. T. 6. c. 325. A. B.
Impetus hostium est casus major. T. 9. c. 298. E.
Impietatis actio. T. 9. c. 645. E.
Impilia quid sit. Tom. 3. c. 121. E.
Implere emptionem aliud est, aliud perficere. T. 4. c. 245. D.
Implere creditores est solvere creditoribus. T. 4. c. 373. A.
Pro impleta quando conditio habetur. T. 9. c. 728. A.
Importuna appellatio. Vide, Appellatio.
Importunus, Episcopus civitatis Attellanæ. T. 6. 1042. B.
Impositio jurisjurandi. T. 7. c. 1257. B.
Impossibile quid sit, & ut accipiendum. T. 1. c. 1167. A.
Impossibile naturâ, ac lege. T. 1. c. 1186. B,
Impossibile, ac difficile quo discrepant. T. 1. c. 1252. B.
Impossibile pacto, vel stipulatione comprehendi non potest. T. 8. c. 767. B.
Impossibilem conditionem vitiare contractum. T. 9. c. 233. D.
Impossibilia sunt alia naturâ, alia lege. T. 1. c. 1186. B.
Impossibilis conditio in legatis, & fideicommissis pro non scripta habetur. T. 4. c. 1200. A.
Impossibilis conditio ipso jure impleta videtur. Ibid. A.
Impossibilis quænam dicatur conditio. T. 8. c. 1057. E.
Impossibilis conditio. T. 9. c. 233. B.
Impossibilitas vitiat stipulationem, non difficultas. Tom. 7. c. 820. B.
Impossibilium nulla est obligatio. T. 4. c. 594. B. et T. 8. c. 844. B.
Impostura quid, & ejus actio. T. 1. c. 870. B. C.
Improbabilia penitus quædam sunt, quæ vix, aut ne vix quidem admittuntur in jure. T. 9. c. 725. B.
Improbabilia quædam ita sunt, ut allegata statim penitus rejiciantur. Ibid. C.
Improbæ petitioni opponitur exceptio doli. T. 4. c. 693. D.
Improbitas est voluntatem testatoris non sequi, quæ & indevotio dicitur, & contumacia. Ibid. D.
Improbitas in ignorante inveniri nulla potest. T. 5. c. 421. C. D.
Improbitate vasallus amittit fundum. T. 2. c. 1198. E.
Improbum, & furto proximum est rem emere, aut vendere, quam scimus alienam. T. 5. c. 739. D.
Improbus improbo qua actione teneatur. T. 5. c. 198. B.
Improbus est, qui vult iterum consequi, quod accepit. T. 5. c. 652. E.
Improbus videri non potest, qui ignorat quantum solvere debeat. T. 8. c. 707. C. & c. 813. E. & c. 868. B.
Improfessa vectigalis nomine apud publicanos fisco committuntur. T. 5. c. 688. D.
Improles quis dicitur. T. 2. c. 1038. D.
Improles quid. T. 8. c. 480. A.
Imprudentia culpa est, & in judcio negotiorum gestorum non tantum dolus venit, sed etiam culpa, negligentia, imprudens electio. T. 5. c. 134. B.
Imprudentia judicis, vel certè imperitia magistratus quare non puniatur; adsessor autem ejus, sive consiliarius puniatur. T. 5. c. 34. D.
Imprudentia, & stultitia est dolum pati; & culpanda est imprudentia ejus, qui se circumscribi, quive aliud patitur in fraudem suam. T. 5. c. 146. A. B.
Impubes testamentum facère non potest. T. 3. c. 351. A.
Impubes uxor esse non potest, sponsa esse potest, si modò infans non sit. T. 3. c. 148. C.
Impubes proximus pubertati, an furti obligari possit. T. 1. c. 236. C.
Impubes procurator esse potest. T. 5. c. 115. C. & c. 157. A.
Impubes institor alienæ mercis esse potest. T. 5. c. 157. A.
Impubes adrogari non potuit, ne causâ quidem cognitâ. T. 5. c. 1155. B.
Impubes ad Ecclesiastica beneficia non admittendus. T. 6. c. 1003. C.
Impubes, culpæ capax, legis Aquiliæ actione tenetur. T. 6. c. 147. C.
Impubes exheredatus, omittens querelam, an faciat partem fratri. T. 7. c. 179. A.
Impubes, si ei controversia fiat, & is caverit adversario de bonis restituendis, an tunc solus possideat. T. 8. c. 131. D. an ex eis bonis sumere possit, quod impendat in studia, & res necessarias. Ibid. D. E.
Impubes, cui data est Carboniana bonorum possessio, an interim actiones possessorias exercere possit. T. 8. c. 97. E.
Impubes omnibus officiis abstinere debet. T. 8. c. 658. A. & c. 659. B. & c. 739. B. & c. 849. D. & c. 850. A.
Impubes filius non tenetur naturaliter ultra, quàm factus sit locupletior. T. 9. c. 311. D.

BIU Cujas

Impubes nullum judicium animi habet. T. 9. c. 705. A. testamentum facere non potest. Ibid. A.
Impubes an possit judex dari. T. 10. c. 396. C. D.
Impuberis tutela an vitrico permittatur. T. 3. c. 158. E.
Impuberis ignorantia juris an excusetur. T. 7. c. 893. C.
Impuberis nomen significat tantùm ætatem, pupilli nomen & ætatem, & conditionem. T. 9. c. 588. E.
Impuberi emancipato pubes frater suus, aut emancipatus tutor est fiduciarius. T. 1. c. 1296. B.
Impuberi nulla est voluntas, nulla scientia, nulla intelligentia. T. 6. c. 1078. E. ejus judicium supplet tutoris auctoritas, vel patris. Ibid. c. 1079. A.
Impuberi datur bonorum possessio contra tabulas. T. 6. c. 159. C.
Impuberi adrogato, & sine causa emancipato, quæ Falcidia competat. T. 7. c. 1327. B.
Impuberi exheredato an querela detur. T. 7. c. 179. C.
Impuberi instituto quoties substituitur, ordo scripturæ non observatur, sed successionis. T. 7. c. 907. E. & c. 908. A.
Impuberi substitutio facta. T. 7. c. 908. A.
Impuberi testamento præterito non fit controversia status, nisi post acceptam bonorum possessionem. T. 9. c. 669. E. & seq.
Impuberi an possit ipso jure deferri jusjurandum sine tutoris auctoritate. T. 10. c. 419. A.
Impuberi ex decreto adrogato an detur restitutio adversùs parentem adrogatorem. T. 10. c. 678. A.
Impuberi instituto, & etiam exheredato an pater possit facere testamentum. T. 10. c. 1167. D.
Impuberem esse non posse libripendem. T. 3. c. 176. C.
Impuberem actione furti teneri. T. 1. c. 236. D.
In impuberem cadit furtum; T. 4. c. 96. D.
Impuberem doli capacem furtum facere, & furti teneri simul, ac condictione furtiva, & criminali judicio. T. 6. c. 147. B.
Impuberem doli capacem esse, qui prope pubertatem est. Ibid. B. de damno culpâ dato tenetur actione legis Aquiliæ. Ibid. C.
Impubere a patre herede instituto. T. 9. c. 737. C.
Impuberes apud matrem, si iterum nupserit, non educantur. T. 2. c. 1080. B.
Impuberes doli capaces, vel incapaces. T. 3. c. 153. A. B.
Impuberes cives Romanos certis de causis olim habuisse testamenti factionem. T. 3. c. 507. A.
Impuberes devirginati. Tom. 3. c. 148. E.
Impuberes non habent aditum in jus sine tutoribus. T. 4. c. 555. D.
Impuberes testimonii perhibendi jus nulla in causa habent. T. 4. c. 1476. A.
Impuberes ex causa ad decurionatum admittuntur, non ad alios honores. T. 4. c. 863. D.
Impuberes ex criminis causâ in insulam deportari, & criminali judicio accusari possunt. T. 5. c. 147. B.
Impuberes institores fieri possunt. T. 5. c. 115. C.
Impuberes procuratores ad administrationem, non verò ad agendum, vel defendendum fieri possunt. Ibid. C.
Impuberes usque ad quam ætatem. T. 8. c. 905. E.
Impuberes non semper removeri ab officiis publicis. T. 8. c. 740. E.
Impuberes prohibentur esse testes. T. 9. c. 277. B.
Impuberes sine tutoris auctoritate non obligantur. T. 10. c. 545. B.
De impuberum, & aliis substitutionibus. T. 9. c. 739. C. & seq.
Imputare, & compensare quid inter se distent. T. 3. c. 197. A.
Inter imputare, & compensare differentia quæ est. T. 4. c. 1234. D.
Imputare, & compensare differunt in quæstione legis Falcidiæ. T. 9. c. 166. C.
Imputatio in legitimam, ac de ejusdem consultatione. T. 1. c. 669. D. E.
Imputatio quomodo fit. T. 9. c. 166. D.
Imputationes in legitimam, & imputationes in Falcidiam. T. 9. c. 522. D. & seq.
Inaudire causam quid. T. 3. c. 157. D. E.
Incalare. T. 3. c. 311. D.
Incapax malè confunditur cum indigno ab Aceursio. T. 4. c. 414. C. D. indignus capere potest, sed non retinere. Ibid. D. secus incapax. Ibid. D.
Incapax, & indignus in quo differunt. T. 7. c. 1097. A.
Incapax institutus, & rogatus restituere, an cogatur adire. T. 8. c. 66. A.
Incapax & indignus in quo differunt. T. 9. c. 797. C.
Incapaci relicta legata pro non scriptis habentur. T. 7. c. 1096. E.
Incapaci an rectè donetur, & legetur in tempus, & conditionem. T. 10. c. 506. E. & c. 507. A.
De incapace legati in totum. T. 7. c. 1168. D. E.
Incapaces commercii qui sint. T. 7. c. 1179. D.
Incapaces legatorum qui dicuntur. T. 7. c. 1168. B. & seq. qui eis adjunguntur. Ibid. D. & seq.
Incapaces hereditatis. T. 8. c. 590. E.
Incendia fortuita modicè vindicantur. T. 9. c. 1374. C. D.
Incendiarii summo afficiendi supplicio. T. 1. c. 471. D.
Incendiarii vivi exuruntur pœnâ convenientissimâ. T. 9. c. 1374. C.
De incendiariis constitutio Friderici. T. 2. c. 1331. C. & seq.
Incendium qui in seditione fecerit, lege Juliâ de vi tenetur. T. 1. c. 512. A.
Incendium ære alieno non liberat debitorem. T. 4. c. 952. D.
Incendium est casus major. T. 9. c. 298. E.
Incerta stipulatio. Vide, Stipulatio.
Incerta pars fundi an possideri possit. T. 5. c. 706. D.
Incerta pars fundi quæ dicatur. Ibid. E.
Incerta persona quænam. T. 8. c. 992. C.
Incerta res, vel æstimatio an veniat in actionem certam. T. 10. c. 153. B.
Incertæ personæ electio in societate, & testamento non valet. T. 9. c. 95. A.
Incerti, & certi definitio. T. 1. c. 1213. A.
Incerti condictioni quæ accidant. T. 5. c. 457. A.
In incerti condictionem veniunt omnes res certæ. Tom. 5. c. 400. A.
Incerti contractus nomine vacant. T. 7. c. 649. C. & seq.
Incerti incerta regula est. T. 9. c. 1074. E.
Incerti condictio. T. 9. c. 232. E.
Incerti cautio. T. 9. c. 219. B.
Incerti condictio, & actio in id, quod interest, incerta dicitur passim in jure, quacumque ex causa agatur. T. 9. c. 1072. E. ejus quod interest definitio. Ibid. c. 1073. A. B.
Incerti quænam condicantur. T. 10. c. 758. B.
De incertis personis. T. 2. c. 420. B. C. et Tom. 9. c. 863. C. & seq.
Incertis personis quæ adnumerantur. T. 9. c. 863. D.
Incertis quare adnumerentur obligationes, cautiones, nomina, liberationes, possessiones. T. 10. c. 541. A.
Incerto accusationis non procedunt tempora bonorum possessionis, certo accusationis tantùm tempora cedunt. T. 4. c. 346. D.
Incertum partium institutionem non vitiat, incertum personarum institutionem vitiat. T. 1. c. 1093. C.
Incertum corpus usucapi, aut possideri non potest. T. 5. c. 703. D.
Incertum legat, qui hominem legat. T. 7. c. 645. C.
Incertum legatum. T. 9. c. 893. D. Vide, Legatum.
Incertus dies conditionem in testamen-

mento facit. T. 4. c. 804. D.
Incertus dies dicitur conditio. T. 4. c. 805. B.
Incertus possessor. Tom. 5. c. 690. D.
Incertus an dari possit tutor. T. 8. c. 992. D.
Incertus dies an sit conditio. T. 9. c. 894. A.
Incestarum nuptiarum indulgentia. T. 2. c. 1160. A.
Incestas nuptias contrahentium bona quibus servantur. Tom. 2. c. 1050. B.
Incestas nuptias qui contraxerunt ut puniendi. Ibid. C.
Incestas nuptias contrahentis pœna. T. 8. c. 905. A.
Incestæ nuptiæ confirmari non solent. T. 4. c. 278. B. et T. 4. c. 1501. D.
Incestæ nuptiæ inter avunculum, & filiam sororis sunt. T. 5. c. 548. C.
Incesti crimen adversùs duos simul intentari potest. T. 4. c. 1005. E.
Incesti, & adulterii differentiæ multæ. Ibid. E.
Incesti pœna. T. 4. c. 814. D. E.
Incesti crimen non tollitur, nisi præscriptione vicennii. Tom. 4. c. 1005. E.
Incesti spurii si re, & vitâ honesti sunt, an senatores tunc fieri prohibeantur. T. 4. c. 860. A.
Incesti crimen commune adversùs duos tentari potest, crimen adulterii non potest. T. 4. c. 1395. C. & quid si adulterium incesto sit junctum, an servi torqueantur in caput domini. Ibid. c. 1396. B.
De incesti crimine. T. 9. c. 1410. C. & seq.
Incesti crimine adulterii crimen obliteratur. T. 10. c. 576. B.
Incesti duo rei simul fieri possunt. T. 10. c. 723. C.
Ab incesto jure gentium nullus excusatur. T. 4. c. 1495. D.
Ab incesto jure gentium minor non excusatur, ab incesto jure civili excusatur. T. 10. c. 901. B.
Incestorum pœna. T. 6. c. 1113. E.
Incestum jure naturali turpe, licèt Persis probetur. T. 1. c. 1041. B.
Incestum matrimonium. T. 1. c. 311. C.
Incestum quid est. T. 4. c. 815. A.
Incestum quando committitur jure gentium, seu jure naturali. T. 4. c. 812. A. & seq. quando jure civili. Ibid. c. 813. D.
Incestum naturâ gravius est adulterio. T. 4. c. 816. B. in hoc crimine incesti servi adversùs dominos non torquentur. Ibid. B.
Incestum, & adulterium in quo differunt. T. 4. c. 1005. E.
Incestum est contumelia, quæ infertur sanguini, vel necessitudini per nefarium, aut illicitum coitum. T. 4. c. 815. A.
Incestum aliud est juris naturalis, sive juris gentium, aliud juris civilis. T. 4. c. 1495. C.
Incestum, & adulterium in quo differunt. T. 4. c. 1395. B.
Incestum. Vide, Adulterium.
Incestum an, & quando ætate, & sexu excusetur. T. 7. c. 893. D.
Incestum aut committitur jure civili, aut jure gentium. T. 9. c. 445. B.
Incestum jure civili quando, & cum quibus personis committitur. T. 9. c. 446. A. & seq.
Incestum jure gentium quando, & cum quibus personis committitur. T. 9. c. 445. B. C. D.
Incestum quibuscum personis committatur. T. 10. c. 572. B.
Incestum siquis per rusticitatem commiserit, invitus feciſſe videtur, si modò errore comperto statim abstinuerit. Ibid. E.
Incestum quomodo jure gentium, & quomodo jure civili committatur. T. 10. c. 1038. C.
Incestus an naturæ repugnet, & inter quos committatur. T. 2. c. 1049. D.
Incestus naturâ probrum est. T. 2. c. 1050. B.
Inchoare crimen, reum facere, agere, deferre, petere, postulare, referre, vel recipere inter reos. T. 3. c. 583. B.
Incidens quæstio. Vide, Quæstio.
Incidente aliquo casu, æquitas postulat, significationem verborum augeri. T. 4. c. 532. A.
Incidere tabulas testamenti quid sit. T. 8. c. 170. C.
Qui incidit testamentum, a scriptis heredibus veluti indignis hereditatem aufert testator. Ibid. E.
Incidua silva quænam appelletur. T. 3. c. 692. C.
Incitabilis quis dicatur. T. 10. c. 1030. C.
Incola pro inquilino. T. 2. c. 735. C.
Incola quis sit. T. 8. c. 648. C. & seq.
Incolæ qui sint, quibus modis fiant, ac de eorum jure. T. 2. c. 735. C. D.
Incolæ ad munera civilia vocantur. T. 2. c. 734. B.
Incolæ pro inquilinis, aut pro conductoribus ædium. T. 10. c. 728. A.
Incolam neque civem facit sola possessio. T. 4. c. 854. C.
Incolam esse, est domicilium habere. T. 5. c. 633. A.
Incola sedum positio facit. T. 8. c. 648. E.
Incolam sola agri possessio non facit. Ibid. E.
Incolarum eadem, quæ civium, conditio. Ibid. E.
Incolatus jus est arbitrii cujusque. T. 2. c. 736. D.
Incolatus jus mutatur, mutato domicilio. T. 2. c. 734. E.
Incolatui renunciari potest, origini non item. T. 2. c. 735. D.
Incommoda ei injungi necesse est, cui adjiciuntur commoda. T. 4. c. 1230. A.
Incommoda, & commoda hereditatis nomen complectitur. T. 7. c. 1106. A.
Ex incommodo alterius nullus debet augere suum commodum. T. 4. c. 891. B.
Incommodum medii temporis inter litem contestatam, & rem judicatam damno emptoris cedit, non venditoris. T. 6. c. 521. D.
In compendiis juris error nocet, non in damnis rei suæ. T. 4. c. 1302. D. fratrum nomine & communitas apparet, & æqualitas. T. 4. c. 1304. A.
Incompetens judex. Vide, Judex incompetens.
Incompetens judex quis dicitur. Vide, Judex incompetens.
Inconnexa multa esse in Pandectis, quæ obscuritatem pariunt. T. 7. c. 296. A.
Incontinentia Clericorum damnatur. T. 6. c. 971. E.
Incorporales res nec usucapionem, nec possessionem recipiunt. T. 5. c. 733. D.
Incorporales res quænam propriè sint. T. 8. c. 942. B.
Incorporales res an legari possunt. T. 8. c. 992. A.
Incorporalia sunt incerta. T. 4. c. 669. B.
Incorporalia interverti non possunt. T. 4. c. 716. B. nec quantitas interverti potest. Ibid. B.
Incorporalis res non usucapitur. T. 4. c. 118. C. & c. 637. E.
Incorporalis cum sit possessio, res est incerta. T. 4. c. 669. B.
Incorporalis rei effectus est corporalis. T. 9. c. 1023. D.
Incorporalium rerum proprium genus est. T. 8. c. 555. C.
Incorporare. T. 2. c. 657. E.
Incredibile non est ἀσύστατον, sed κακοσύστατον, *qui malaisement peut estre, qui ne peut estre*. T. 4. c. 442. C. nemo frustra, & inutiliter legare intelligitur. Ibid. C.
Incrementum sortis est usura. T. 4. c. 1182. C.
Incrementum fructuum præceptorum pendente conditione contractus recipit, fideicommissum verò non. T. 4. c. 1193. E.
Incrementum causa dominii non recipit. T. 5. c. 821. A.
Incubare, incubatio. Tom. 1. c. 1453. D.
Inculcare potius èst, quàm multiplicare, quod sæpe in eadem scriptura scribitur. T. 7. c. 874. E.
Indebita ad heredem non transmittimus. T. 7. c. 1360. D.
Indebita quænam censeantur. T. 10. c. 954. D.
Indebitè promissæ pecuniæ fidejus-

BIU Cujas

sor acceptus solvit; quis condicet solutum? T. 9. c. 223. C. D.
Indebiti solutio quasi promutuum est, & veluti ex mutuo datur condictio. T. 4. c. 166. E.
Indebiti condictio est naturalis; & venit tantùm ex sententia legum. Ibid. E. & c. 167. A.
Indebiti condictionis, & creditæ pecuniæ eadem est ratio. T. 4. c. 927. B.
Indebiti solutio est promutuum, hoc est, quasi mutui datio. Ibid. B.
Indebiti condictio pupillo competit, cujus nomine tutor indebitum solvit. T. 4. c. 926. E.
Indebiti condictio. Vide, Condictio indebiti.
Indebiti condictio an sit, ubi est vindicatio. T. 5. c. 904. D.
Indebiti solutio quasi mutui datio est. T. 5. c. 405. A.
Indebiti solutio promutuum est. T. 6. c. 266. E.
Indebiti condictio quando non datur in eum, cui indebita pecunia soluta est. Vide, Condictio indebiti.
Indebiti condictione agens utrùm ipse, an verò is, cum quo agit probare debeat. Tom. 7. c. 879. A.
Indebiti condictionem an pariat juris ignorantia. T. 7. c. 895. D.
De indebiti condictione. Tom. 7. c. 473. B. C.
Indebiti solutio est distractus, quia obligationem distrahit. Tom. 9. c. 218. D.
De indebiti condictione. Tom. 9. c. 218. A. & seqq.
Indebiti condictio. T. 10. c. 953. D.
Indebiti solutio quid sit. Ibid. D.
Indebitum solutum per ignorantiam juris an possit repeti condictione indebiti. Tom. 4. c. 506. C.
Qui indebitum solvit per ignorantiam juris, an ei competat condictio indebiti. Ibid. E.
Indebitum dicitur, quod nullo jure debetur. T. 4. c. 507. E.
Indebitum quomodo, & quando peti possit. T. 5. c. 259. A. B.
Indebitum a liberto solutum, quando a patrono revocari non possit. T. 5. c. 625. E.
Indebitum, quod possessor hereditatis solvit, reputatur petitori hereditatis. T. 9. c. 167. D.
Indebitum non videtur solvisse, qui plenam fidem defuncto præstare maluit. T. 10. c. 805. E.
Indebitum qui sciens solvit, non condicit. T. 10. c. 948. E.
Indefinita pro universali, & particulari. T. 6. c. 480. B.
Index, & quod dicitur per indicem. T. 3. c. 130. C. D.
Index est ex latiori scriptura brevis subnotatio quædam, nec idem, quod exemplum. Ibid. D.
Index accusator esse non potest. T. 3. c. 155. B.
Index, & exemplum an idem sint. T. 7. c. 882. E.
Index quid sit. Ibid. E.
Indicatio quid sit, quomodo fiat, & an venditorem obliget. T. 7. c. 763. A.
Ex indicatione temerè facta nasci obligationem. Tom. 9. c. 1183. C.
Indices, idest, nominatores. T. 3. c. 155. B.
Indicia, & ἐνοχαρα jure promissa debentur. T. 1. c. 411. A.
Indicia pro notis. Tom. 1. c. 651. B.
Indicia accipere an turpe sit. T. 7. c. 832. A.
Indicia quid sint: promissa peti possunt. Ibid. A.
Indicia genus probationum sunt. T. 9. c. 274. B.
Indicia sunt manifestissimæ probationes. T. 9. c. 1395. B.
Indicia necessaria, & non necessaria. T. 10. c. 465. D.
Indiciorum genera duo. Tom. 7. c. 868. E.
Indictio quomodo vocatur. T. 7. c. 765. D.
Indictiones mense Septembri incipiunt. T. 2. c. 676. C. D.
Indictiones quæ sunt. Ibid. C.
Indictiones extraordinariæ. Tom. 2. c. 741. B. C.
Indictiones non personis, sed rebus indici solent. T. 2. c. 671. B.
Indictiones ordinarias, & temporarias ad usumfructum pertinere. T. 7. c. 1363. D.
Indictionis nomine annonaria, ac tributaria functio continetur. T. 2. c. 671. C.
In diem pro *ex die*. T. 1. c. 1093. D.
In diem de quo tempore intelligatur. T. 5. c. 414. E.
Indignatio est in eo, qui exheredat, & in eo, qui est exheredatus. T. 9. c. 106. C.
Indignis quibus hereditas aufertur. T. 9. c. 797. A. & seqq.
Indignis, quæ auferuntur, an transeant in fiscum. Tom. 7. c. 1477. C.
Indigno hereditas quibus ex causis auferatur. T. 7. c. 1479. C.
Indigno quæ auferantur. Tom. 7. c. 1478. A.
Ut indigno aufertur hereditas heredi, si non defenderit mortem defuncti. T. 9. c. 797. E. & seqq.
Ut indigno, aufertur legatum ei, qui celavit testamentum in fraudem heredis scripti, & defuncti. T. 9. c. 818. A. B. hoc legatum, quod ei auferetur, non cadit in fiscum. Ibid. B.
Indignorum, & ingratorum heredum successor est fiscus. Tom. 4. c. 1085. D. E.
Indignorum successor est fiscus, & non tantùm ab indignis auferre dicitur, sed etiam eripere. T. 9. c. 797. B.
Indignus, & incapax differunt. T. 2. c. 409. D.
Indignus heres quis est. Tom. 4. c. 414. B. caduca quæ dicuntur. Ibid. C. generaliter comprehendunt quoque ereptitia, idest ea, quæ ut indignis eripiuntur. Ibid. C.
Indignus heres. Vide, Heres. Vide, Incapax.
Indignus est legato, qui testamentum impugnat. T. 6. c. 156. E.
Indignus ab incapaci quomodo distet. T. 7. c. 1477. E.
Indignus, & incapax in quo differunt. T. 7. c. 1097. A. & Tom. 9. c. 797. C.
Indignus quis dicitur. Ibid. C.
Indignus quis sit. Tom. 10. c. 478. B.
Indignus non est incapax. Ibid. B.
Individua est causa servitutis. T. 4. c. 881. A.
Individua est libertas. T. 4. c. 513. B. pro parte præstari non potest. Ibid. B.
Individua est causâ pignoris. T. 4. c. 182. D.
Individua est tutela. T. 4. c. 868. B.
Individua Dialecticorum sunt, species apud Jurisconsultos. Tom. 5. c. 390. E.
Individua sunt facta. T. 5. c. 673. D. & c. 857. B.
Individua est pœnæ causa. T. 6. c. 94. C. & c. 540. D.
Individua apud Dialecticos sunt, species apud Jurisconsultos. Tom. 6. c. 151. C.
Individua sunt jura. Tom. 6. c. 28. C.
Individua obligatio an veniat in actionem familiæ erciscundæ. T. 7. c. 536. D.
Individua sensibus percipiuntur, non cogitatione. T. 7. c. 645. C.
Individua quæ propriè dicuntur. Ibid. D.
Individua non recipit judicium familiæ erciscundæ, indivisa recipit. T. 7. c. 536. D.
Individuam esse usurarum causam, ut & pignoris. T. 6. c. 330. C.
Individuam esse pignoris actionem quid sit. T. 9. c. 1040. A.
Individuæ sunt libertates. Tom. 4. c. 1305. E.
Individuæ sunt servitutes. Tom. 4. c. 99. D. & c. 138. A. servitus ususfructus sola est dividua. Ibid. c. 99. D. & c. 138. A.
In individuis rebus an semper necessitatis ratio spectetur. Tom. 5. c. 822. A.
Individuitas libertatis. T. 9. c. 961. A.
Individuorum nullam esse juris communionem, quid hoc sit. T. 4. c. 881. B.
Individuorum nulla est juris communio.

BIU Cujas

munio. Ibid. B.
Individuum est jus. Ibid. B.
Individuum officium. T. 4. c. 845. E.
Individuum est officium magistratus municipalis. T. 4. c. 36. C.
Indivisa est causa pignoris, & causa usurarum. T. 6. c. 648. E. & c. 649. A.
Indivisa veniunt in petitionem hereditatis, & in actionem familiæ erciscundæ, sed diverso modo; in hac, ut dividantur, in illa, ut non dividantur. T. 6. c. 42. C.
Indivisa sola divisionem accipiunt. Ibid. C.
Indivisa, & individua differunt. T. 7. c. 536. C.
Indivisum aliud est, aliud individuum. T. 7. c. 540. B.
Indu pro *endo*. T. 3. c. 311. D.
Inducere idem valet, quod introducere. T. 7. c. 601. B.
Induciarum violatione violatur jus gentium. T. 1. c. 921. A.
Induciæ sunt juris gentium. T. 1. c. 921. A.
Induciæ, quæ dantur absentibus, ut veniant, & liti subsistant. T. 9. c. 133. D.
Induciæ anni, biennii, & quinquennii solent rescripto Principis petentibus egenis debitoribus dari. T. 10. c. 608. A.
Inductio, & ademptio quantum inter se differant. T. 1. c. 1088. B.
Inductionis in testamento, quàm ademptionis major vis. Tom. 1. c. 1087. D.
Indulgentia generalis, & privata. T. 1. c. 876. B.
Indulgentia summa quæ. Tom. 2. c. 679. A.
Ex indulgentia Principis restituti. T. 9. c. 1483. D. E. & seq.
Industria, vel vigilantia non debet persolvere pœnas desidiæ. T. 10. c. 988. C.
Inepta actio frustra instituitur, & sæpe efficit, ut bona causa amittatur. T. 4. c. 1260. C.
Inesse ex parte actoris quid sit. T. 7. c. 659. B.
Inexplicabilia regulis juris non subeunt. T. 4. c. 62. E.
Inexplicabilis conditio est, quæ exsistere non potest. Ibid. C.
In factum appellatio non est actionis nomen, sed appellatio. T. 4. c. 873. E.
In factum actio prætoria omnium actionum est extrema. Tom. 5. c. 532. B.
Infamem non facit nascendi conditio, sed tantùm vitæ, & instituti ratio turpis, & nocens. T. 4. c. 860. A.
Infamem adulterum tantùm marito occidere licet, non autem quemvis adulterum. T. 4. c. 1485. B.
Infames an fieri possint cognitores. T. 1. c. 280. E.
Infames, & ignominiosi ex quibusdam judiciis. T. 1. c. 287. C.
Infames nec postulare, nec cognitores esse possunt, nec mandata dare. T. 1. c. 361. C. D.
Infames personæ civilium munerum vacationem non habent. T. 2. c. 761. D.
Infames sunt damnati judicio publico. T. 4. c. 1473. C. D.
Infames fiunt mares, qui matrimonium illicitum contraxerunt. T. 4. c. 1434. E.
Infames, & mulieres admittuntur in quæstionibus læsæ Majestatis, aliàs jus accusandi non habentes. T. 4. c. 1376. A.
Infames fœminæ non tenentur pœnâ legis Juliæ. T. 4. c. 1489. E.
Infames fieri nequeunt decuriones. T. 4. c. 861. E.
Infames pro quibusdam personis postulare possunt. T. 4. c. 840. D. E.
Infames pro se, & certis personis postulare possunt. T. 5. c. 90. D.
Infames in perpetuum omni dignitate, omnique spe perveniendi ad dignitatem privantur. Tom. 5. c. 34. C.
Infames munere tutelæ fungi possunt, & sic etiam postulare. T. 5. c. 90. D.
Infames, & ignominiosi, ut non postulare, ita nec populari judicio experiri possunt. & quare denegatum hoc illis sit. T. 5. c. 34. C.
Infames cognitores fieri non possunt, etiamsi partes voluerint. T. 5. c. 104. A.
Infames an jus accusandi habeant. T. 8. c. 437. E.
Infames qui. T. 8. c. 489. E.
Infames accusare plerumque non possunt. T. 9. c. 1373. D.
Infames in perpetuum omni honore, & dignitate privantur. T. 9. c. 453. A.
Infames severiùs puniuntur, quàm integræ famæ homines. Tom. 9. c. 1432. C.
Infames testes rectè repelluntur. T. 9. c. 277. D.
Infames an possint esse advocati. T. 10. c. 882. C.
Infamia ab honoribus repellit. T. 2. c. 706. C.
Infamia quibus de causis alicui non irrogatur. T. 2. c. 103. C. D.
Infamia quid. T. 2. c. 104. A.
Infamia adimit decurionatus honorem. Tom. 2. c. 705. E.
Infamia furti, & injuriarum transactione non evitatur. Tom. 1. c. 379. E.
Infamia a muneribus vacationem non tribuit. T. 2. c. 761. D.
Infamia excludit honoribus, non excusat oneribus. Ibid. D.
Infamia solius legis infamia juris est. T. 4. c. 849. E.
Infamia testium testamentum corrumpit. T. 4. c. 1472. C.
Infamia est perpetua. T. 4. c. 27. A.
Infamia an eadem sit mandatoris, & calumniatoris, sicut mandatoris, & homicidæ. T. 4. c. 841. B.
Infamia est exheredatio, quæ injuria cum sit propria filii, non est persequenda filio invito. Tom. 4. c. 114. E.
Infamia beneficio Principis abolentur, non beneficio temporis. T. 4. c. 847. E.
Infamia damnatum sequitur. T. 4. c. 849. B.
Infamia est perpetua, & infami nec aditus, nec reditus ad dignitates patet. T. 4. c. 1397. B.
Infamia testium corrumpit testamentum. T. 4. c. 1472. C.
Cum infamia silentium, quod irrogatur, quale. Tom. 4. c. 840. D. silentium, quod irrogatur sine infamia, quibus convenit. Ibid. E.
Infamiâ an is notetur, cui lex graviorem pœnam infligit, si ei judex extra ordinem mitiorem pœnam indixerit, & quomodo. T. 4. c. 848. C.
Infamiâ notatur calumniæ damnatus. T. 4. c. 841. B.
Infamiâ non semper notatur Decurio ad tempus motus. Tom. 4. c. 848. B.
Infamiâ utrùm notetur, qui incidit in pœnam Senatus consulti Turpilliani, si damnatur is, qui accusationem extraordinariam deserit. T. 4. c. 862. A.
Infamiâ notari qui dicantur. Tom. 5. c. 90. C. & seq.
Infamia quot modis irrogari dicatur. T. 5. c. 90. E. & seq.
Infamia non irrogatur ob injuriam modicam. T. 6. c. 931. A.
Infamia, quæ irrogatur famosis actionibus. T. 6. c. 89. D. E.
Infamia, quæ irrogatur, duplex est. Ibid. E.
Infamia, quæ non irrogatur parentibus, vel patronis. Ibid. E.
De infamia, & existimatione ad quem cognitio pertineat. T. 8. c. 583. A.
Infamia, & flagitium idem. T. 8. c. 524. B.
Infamiâ notatur mulier, quæ alii nupsit intra tempus luctus. T. 9. c. 452. E. & seq.
Infamia alia juris, alia facti infamia. T. 9. c. 1415. C.
Infamia nobilitatem extinguit. T. 9. c. 455. C.
Infamia dignitate tantùm arcet, non militiâ, nec militiæ commodis, aut præbitis. T. 10. c. 306. D.
Infamia temerè non est objicienda advocato. T. 10. c. 882. D.
Infamia an, & quomodo potuerit objici procuratori, & cognitori. Ibid. E.
Infamiâ an notetur is, cujus bona ex edicto distracta sunt. T. 10. c. 883. C.
Infamia quid sit. Ibid. E.
Infamiâ notantur, qui nomina, & auctoritatem suam commodant litibus, vel aliis nominibus redimendis. T. 10. c. 886. C.

Infamiâ

Infamiâ detractâ actio in factum eandem vim habet, quàm actio de dolo. T. 10. c. 893. A.
Infamiæ elegans descriptio. Tom. 1. c. 739. C.
Infamiæ pœnam quis exsequitur. T. 4. c. 849. E.
Infamiæ effectus qui. T. 4. c. 847. E. & seq.
Infamiæ irrogatio non pertinet ad merum imperium. Tom. 8. c. 793. B.
Infamiæ causa. T. 8. c. 494. C.
Infamiæ duo genera. Tom. 8. c. 569. C.
Infamiæ sunt innumera damna. T. 9. c. 453. A.
Infamiæ pœnæ quænam sint. T. 10. c. 884. A.
Propter infamiam de criminibus nemo cum adversario paciscì potest. T. 3. c. 182. D.
Infamiam quando irrogat sententia durior, & quando non. T. 4. c. 1401. D. E.
Infamiam non potest delere prætextus ignorantiæ juris, in quam quis incidit. T. 4. c. 507. D.
Infamiam defuncto olim irrogabat bonorum venditio. T. 4. c. 915. A.
Infamiam irrogat proscriptio, distractioque bonorum debitoris. T. 9. c. 1127. A. B. C.
Infamiam non irrogat cessio bonorum. T. 9. c. 1127. E.
Infamiam non irrogat carcer. T. 9. c. 1127. C.
Infamibus omnibus an sit interdictum testimonium. T. 7. c. 884. E.
Infamis generaliter sumptus quis dicatur. T. 1. c. 739. C.
Infamis omni honore, & dignitate in perpetuum privatur. Tom. 4. c. 27. A.
Infamis fit, qui depositi fidem fallit, secus commodati. T. 4. c. 213. C.
Infamis accusare non potest. T. 4. c. 27. A. nec judex esse. Ibid. A.
Infamis aliquem nec publico judicio accusare, nec populari actione agere potest. T. 4. c. 848. A. infamis severiùs punitur, quàm homo non inscriptæ frontis. Ibid. B.
Infamis non fit, qui removetur ab officio, & administratione tutelæ ob dementiam, & simplicitatem, secus ob dolum. T. 4. c. 324. C.
Infamis quando est damnatus. T. 5. c. 1163. C.
Infamis ipso jure non est in adulterio deprehensus, nec damnatus, damnatave. T. 9. c. 1415. B.
Infamis restitutio. T. 9. c. 454. D. Vide, Fama.
Infamis quis dicitur. T. 9. c. 455. C.
Infamis severiùs punitur, quàm homo integræ existimationis. T. 10. c. 884. B.
Infamium numero cur habeatur, qui non eluget. T. 3. c. 613. C.
Infans quis dicatur. T. 1. c. 544. D. & T. 5. c. 299. C.
Infans homo nondum est. Tom. 3. c. 152. E.
Infans loquitur, sed non intelligit quid loquatur. T. 1. c. 1152. D.
Infans hominis appellatione etiam continetur. T. 3. c. 153. A.
Infans, & infanti proximus quomodo discrepant. T. 1. c. 203. B.
Infans ut a pupillo differt. Tom. 1. c. 1317. C.
Infans dicitur usque ad annum septimum. T. 1. c. 1152. D.
Infans, vel infanti proximus doli non est capax. T. 1. c. 981. B.
Infans puer, quamvis ditissimus natus cum sit omnium dominus, quæ jure ejus sunt, nihil possidet mente sopitâ. T. 1. c. 1317. D.
Infans stipulationem contrahere non potest. Tom. 1. c. 1152. C. D.
Infans per servum a tutore adhibitum stipulationem adquirit. T. 1. c. 1153. A.
Infans adscribi in ordinem potest ex causa. T. 2. c. 738. C.
Infans auctore tutore usurpare, & possidere potest. Tom. 1. c. 1110. C.
Infans ne tutore quidem auctore hereditatem adire potest. Ibid. D. & c. 1317. C.
Infans, expositus a domino, statim fit liber. T. 2. c. 1162. E. & c. 1163. A.
Infans, & furiosus loco ignorantis est. T. 5. c. 696. C.
Infans si furto surreptus, & sumptibus furis adoleverit, cujus ætatis æstimatio fiat. T. 5. c. 590. E.
Infans possessionem adquirere potest auctore tutore. T. 5. c. 694. E.
Infans doli potens non est. T. 6. c. 147. B. & ideo si rem alienam amoverit, neque furti tenetur, nec condictione furtivâ. Ibid. B.
Infans auctore tutore adquirere possessionem potest. T. 8. c. 297. D. & c. 744. A.
Infans rei alienæ possessor si eam perdiderit, vel corruperit, hoc impunitum est. Tom. 7. c. 331. B.
Infans non potest bonorum possessionem petere, vel hereditatem adire, & cur. T. 8. c. 201. D.
Infans an bonorum possessionem petere possit tutore auctore. T. 8. c. 11. E. an possit adquirere hereditatem, & an possit se pro herede gerere tutore auctore. Ibid. E. & c. 12. A.
Infans an possit per se bonorum possessionem petere, aut adire hereditatem, si tutor, vel pater auctor sit. T. 8. c. 19. E.
Infans quinam sit. T. 8. c. 11. E. & T. 10. c. 410. D. & c. 525. B.
Infans etiamsi loqui possit, an intelligat quid loquatur. T. 10. c. 525. B.
De infante occiso. T. 3. c. 152. E.
In infante nullus est omnino consensus. T. 6. c. 1079. D.
Infantes recens nati sanguinolenti vocantur. T. 1. c. 467. C. & T. 2. c. 1163. A.
Infantes usucapere possunt. T. 1. c. 1125. A.
Infantes, & furiosi injuriam pati, non facere possunt. T. 1. c. 472. B.
Infantes vulgari sermone accipiuntur pro natis. T. 4. c. 1180. D.
Infantes expositi qui propriè dicuntur. T. 9. c. 1324. D.
Infantes qui propriè dicuntur. T. 9. c. 773. B.
Infantes sanguinolenti qui dicuntur. T. 9. c. 1324. C.
Infantes expositi ad curam Episcopalem pertinent. T. 10. c. 823. A.
Infanti scientia, & cessatio nocet. T. 3. c. 396. A.
Infanti plus favetur, quàm furioso. T. 1. c. 1110. C.
An infanti tempora petendæ bonorum possessionis cedant. T. 8. c. 21. E.
Infanti an per tutorem adquiratur possessio. T. 8. c. 251. E.
Infanti sermo prior est intelligentia. T. 8. c. 744. C. per tutorem adquiri hereditas potest. Ibid. c. 743. D.
Infanti alius, & alii infans per servum aut tutore auctore, aut per tutorem an possit obligari. T. 10. c. 525. B.
Infanti ususfructus relictus quot annis finiatur. Tom. 10. c. 489. B.
Infantia est pars pueritiæ. T. 1. c. 1015. D.
Infantia quando propriè concludi videatur. T. 8. c. 297. C.
Infantiæ panni sunt cunabula. T. 6. c. 1080. B.
Infantiæ proximus quisnam sit. T. 10. c. 353. D.
De infantibus expositis. T. 3. c. 481. D. E.
De infantibus expositis, liberis, & servis, & de his, qui sanguinolentos nutriendos accepe-runt. Tom. 9. c. 1323. A. & seq.
Infantis nomine quis significatur. T. 4. c. 398. A.
Infantis judicium suppletur auctoritate tutoris. T. 4. c. 883. A.
Infantis nomine significatur minor septennio, non pupillus. T. 4. c. 398. A.
Infantis nomine pater solus accipere bonorum possessionem potest, aut eam repudiare. Tom. 5. c. 630. C.
Infantis operæ quæ. T. 5. c. 1196. A.
Infantis operæ inutiliter legantur. Ibid. A.

BIU Cujas

Infantis nullum esse sensum. T. 7. c. 13. D. E.
Infantis nullus affectus, nulla voluntas. T. 9. c. 1014. C.
Infecta materia. T. 7. c. 246. B.
Infecti damni cautio in quo differat a cautione ex novi operis nuntiatione. T. 5. c. 656. C.
Infectum reddi non potest factum. T. 4. c. 194. D.
Inferior locus in quibus superiori serviat. T. 5. c. 658. E.
Inferius testamentum an per superius infirmetur. T. 5. c. 1070. A.
Inficiari in materia depositi, quid significat. T. 5. c. 452. E.
Inficiari quid. T. 5. c. 716. C. depositum non reddere. Ibid. C.
Inficiari id, quod incendii, ruinæ, naufragii causâ depositum est, pœnâ majori dignum, acerbiorique judicio persequendum, & vindicandum. T. 5. c. 452. E.
Inficiari non videtur, qui rem depositam reddere gravatur ei, quem non novit. T. 5. c. 453. A.
Ei, qui inficias it, pœna constituta est in duplum. Tom. 9. c. 222. D.
Inficiatio convinci non potest, nisi instrumentis, aut testibus. T. 1. c. 476. C.
Inficiatio depositi. Vide, Depositum.
Inficiatio sola an sit furtum. T. 5. c. 453. D.
Inficiatio an furtum sit. T. 5. c. 716. C.
Inficiatio non est furtum. T. 5. c. 453. D.
Inficiatio prope furtum est. T. 5. c. 905. B.
Inficiatio sola non facit furem. T. 10. c. 988. A.
Ex inficiatione, quæ actiones crescunt in duplum. T. 9. c. 204. A.
Inficiationes per naturam rerum non possunt probari. Tom. 7. c. 808. A. & Tom. 10. c. 464. E.
Inficiationis pœna quæ. T. 5. c. 905. A. B.
Inficiationis pœna. T. 8. c. 775. E.
Inficiator depositi proximus est furi. T. 4. c. 295. B.
Inficiator in duplum damnatur, si palàm inficiatus sit. T. 8. c. 834. A.
Inficiator in duplum tenetur. T. 8. c. 518. A.
Inficiatores rerum depositarum quasi fures sunt. T. 9. c. 238. D.
Inficiatorum pœna. T. 2. c. 1067. B. C.
De infidelitate pugnam non fieri. T. 2. c. 1292. B.
Infinitus est rerum numerus. Vide, Numerus.
Infirmare, seu rumpere testamentum. T. 5. c. 1070. B.
Infirmæ confirmationes suspectas sententias faciunt. T. 6. c. 390. E.
Infirmitas plerumque morbo diuturnior est. T. 5. c. 90. E.
Infixa, & tuta. T. 3. c. 223. D.
Infringere, seu interrumpere judicii diem. T. 3. c. 342. D.
Ingenui quas in uxores ducere nequeunt. T. 1. c. 322. D.
Ingenui hereditas. Vide, Hereditas ingenui.
De ingenuis hominibus, qui manumittuntur ut servi ab iis, qui existimant, aut fingunt se esse dominos. T. 9. c. 973. B.
Ingenuis accusatoribus pro præmio conceditur immunitas, servis datur libertas. Tom. 10. c. 727. E.
Ingenuitatis origini non præjudicat manumissio. T. 1. c. 468. B. nec descriptio ingenuorum inter fiscalem familiam. Ibid. B. nec metus, vel impressio. Ibid. D.
Ingenuitatis causa retractari potest, inter quinquennium non post, & quomodo. T. 4. c. 1389. E. & c. 1390. A.
Ingenuorum species. T. 3. c. 91. D.
Ingenuorum appellatione qui contineantur. T. 1. c. 1012. E. & c. 1013. A.
In ingenuorum successione quartus gradus est unde vir, & uxor. T. 10. c. 781. E.
Ingenuus, & civis Romanus nasci potest ex ancilla. T. 3. c. 523. A. B.
Ingenuus quis appelletur. T. 1. c. 14. B.
Ingenuus nascitur, libertinus fit manumissione. T. 4. c. 1198. E.
Qui ingenuus pronunciatus est, pro ingenuo habetur. Ibid. E.
Ingenuus quis dicatur. T. 8. c. 895. E.
Ingenuus non fit per adrogationem obreptitiam, vel subreptitiam. T. 7. c. 123. D.
Ingenuus efficitur, qui natalibus restitutus est. T. 7. c. 124. B.
Ingenuus quando habere potest patronum. T. 7. c. 124. C.
Ingenuus quando nasci potest ex serva. T. 9. c. 917. C.
Ingenuus homo, qui operas suas locavit, mercenarius fit, non servus. T. 9. c. 974. A.
Ingrati actio vindictæ potiùs, quàm pecuniæ persequutionem habet. T. 6. c. 1040. C. heredi non competit. Ibid. C.
Ingrati actio an exerceri possit per procuratorem. T. 8. c. 159. E.
Ingrati actio, vel querela ex quibus causis detur. Tom. 8. c. 151. A.
Ingrati actio. T. 9. c. 646. A. & c. 1351. B. & seq.
Ingratiis, & gratiis. T. 1. c. 1468. D.
Ingratitudine vassallus amittit feudum. T. 2. c. 1198. E.
Ingratitudine emancipatio rescinditur. T. 9. c. 1317. D. et seq.
Ingratitudinem liberorum erga parentes monachismo deleri. T. 3. c. 350. D. E.
Ingratitudinis liberorum causæ quot, & quænam. T. 8. c. 983. A. & seq.
Ingratitudo vassalli quinque probatur testibus. T. 2. c. 1320. E.
Ingratitudo liberti contra patronum quomodo puniatur. T. 5. c. 143. D.
Ingratitudo donatarii. T. 9. c. 258. E.
Ingratitudo esse non potest, ubi non est beneficium. Tom. 9. c. 1318. B.
Ingratos libertos in servitutem non revocari posse. T. 3. c. 288. D.
Ingressus in possessionem an pro traditione sit. Tom. 7. c. 794. A.
Injectio manus. T. 4. c. 1270. D. E.
Inimicitia an, & quæ accipiat testem. T. 7. c. 884. B.
Inimicitiæ capitales quæ sint. T. 1. c. 1028. E. & Tom. 10. c. 481. B.
Inimicitiæ ut a tutelis excusant. T. 1. c. 406. E.
Inimicitiæ capitales quæ dicantur. T. 5. c. 105. C.
Inimicitiæ capitales inter Bonifacium auctorem sexti decretalium, & Philippum Pulchrum Regem Galliæ ortæ. T. 5. c. 385. B.
Inimicitiæ argumentum est domo dimittere, vel interdicere. T. 6. c. 740. A.
Inimicitiæ capitales quæ. T. 7. c. 1488. E.
Propter inimicitias siquis ad munera civilia creatus sit, an excusationem habeat. Tom. 2. c. 769. D.
Iniqua conditio alteri per alterum inferri non potest. T. 4. c. 18. C.
Iniquitas contra filium familias patria potestate liberatum an admittatur. T. 5. c. 438. B.
Iniquitati occurrunt actiones utiles. T. 4. c. 481. A.
Iniquum sæpe jus civile est. T. 4. c. 403. C.
Initia omnia debent esse brevia. T. 4. c. 699. A.
Ab initio ea, quæ constiterunt, irrita fiunt, in quibus casibus locum habet, hæc opinio, & in quibus non. T. 4. c. 1334. D.
Quæ ab initio inutilia sunt, vetantur convalescere regulâ Catonianâ. T. 4. c. 1122. C.
Ab initio quæ non valent, ex post facto non convalescunt. T. 4. c. c. 95. C.
Quod ab initio non consistit, nec ex postfacto convalescit. T. 4. c. 263. D. & c. 471. D.
Ab initio legatum inutile quod est, ex postfacto non convalescit. T. 4. c. 385. A.
Ab initio quod non valet, ex post facto

facto non convaleſcit. T. 4. c. 1283. C.
Initio adminiſtrationis negotiorum pupilli, quæ ſpectare oporteat. T. 5. c. 126. B. C.
Initium fini, & finis initio congruere debet. T. 4. c. 385. D.
Initium alicujus rei vitioſum, & finis vitioſus eſt. Ibid. C.
Initium poſſeſſionis rei pupillaris cur vitioſum dicatur eſſe. T. 5. c. 741. E.
Initium contractus, & in aliis negotiis gerendis ſpectandum. T. 6. c. 88. C. E.
Injunctio habetur pro legato. T. 7. c. 1185. B.
Injunctiones æris alieni ſunt ſpecies legati. Ibid. C.
Injunctiones pro legatis accipiuntur, etiam detracta formâ legati. Ibid. C.
Injuria quibus modis infertur. T. 1. c. 472. A. C.
Injuria atrox quomodo æſtimetur. T. 1. c. 473. C.
Injuria fit in corpus, aut extra corpus. T. 2. c. 617. C.
Injuria quot, & quàm variis modis accipiatur. T. 1. c. 242. D.
Injuria quandonam committatur. T. 1. c. 243. A.
Injuria atrox æſtimatur vel ex facto, vel ex loco, vel ex perſona. T. 1. c. 245. B. C.
Injuria parentis, vel ſenatoris aliter æſtimetur, aliter extranei, & humilis. Ibid. C.
Injuria de omni utrùm agere poſſimus civiliter, vel criminaliter. Ibid. D. E.
Injuria contra bonos mores ut fit. T. 1. c. 474. C.
Injuria minor optanda duabus injuriis propoſitis. T. 4. c. 328. E.
Injuriâ filio familias factâ, poteſtne filius agere injuriarum invito patre. T. 4. c. 115. E. et c. 116. A.
Injuria heredi ſcripto facta an legatariis noceat. T. 4. c. 570. ſæpe bonæ cauſæ eſt mala inſtantia. Ibid. C.
Injuria, et furtum quomodo differant. T. 5. c. 586. A. B.
Injuria facta filio familias, vel mulieri nuptæ viro, an ad patrem, vel maritum vergat. T. 5. c. 757. B. C.
Injuria quandonam alicui facta dicatur. T. 5. c. 252. B.
Injuria accipitur pro culpa in lege Aquilia. T. 6. c. 447. A.
Injuria. Vide, Lex Aquilia.
Injuria non ſignificat genus, ſed ſpeciem certam in injuriarum actione. T. 7. c. 245. D.
Injuria, et vis propulſanda. T. 7. c. 22. C. et ſeq.
Injuria tanto gravior, quanto a pluribus admiſſa. T. 7. c. 90. C.
Injuria quid generaliter dicatur. T. 8. c. 1090. A. B.
Injuria quibus modis committatur. Ibid. B.
Injuria quibuſnam fieri poſſit. Ibid. C.
Injuria fit aut in corpus, aut extra corpus. T. 9. c. 1464. C.
Injuria tanto gravior eſt, quanto a pluribus admittitur. T. 10. c. 747. E.
Injuria ſi ſit facta Epiſcopo, vel Clerico, debet eſſe crimen publicum. T. 10. c. 821. B.
Injuriæ æſtimatio an creſcat, aut minuatur ſecundùm gradum dignitatis. T. 1. c. 244. C. D.
Injuriæ an facienda ſit æſtimatio ex perſona domini, an verò ex perſona ſervi. T. 5. c. 634. A. B.
Injuriam faciens ſervus quomodo puniatur. T. 1. c. 475. D.
Injuriam quot modis pati dicamur. T. 1. c. 243. C.
Injuriam an poſſit facere animal, quod ſenſu caret. T. 1. c. 271. C.
In injuriam cujuſquam beneficia aliis tribuere moris noſtri non eſt. T. 4. c. 1413. E.
Injuriam refert carcer, ſed non irrogat infamiam. T. 9. c. 1127. C.
Injuriarum non niſi præſentes accuſare poſſunt. T. 1. c. 474. C.
Injuriarum actio magis contumeliæ, ac doloris, quàm pecuniæ perſequutionem habet, tametſi lis pecuniariter æſtimetur. T. 3. c. 495. E.
Injuriarum actione tenetur, qui me prohibet in mari piſcari ante ædes ſuas. T. 3. c. 389. B.
Injuriarum actio famoſa eſt. T. 1. c. 473. C.
Injuriarum actio civilis per procuratorem intendi poteſt. T. 1. c. 474. C.
Injuriarum civilis actio, vel extraordinaria. T. 2. c. 616. B.
Injuriarum actio ſemel omiſſa intra annum an repeti poſſit. T. 1. c. 1005. C.
Injuriarum actio aboletur diſſimulatione, et renunciatione. T. 2. c. 616. B. C. et T. 3. c. 495. D.
Injuriarum agere an pater pro filio exheredato poſſit ſuo nomine. T. 4. c. 115. C.
Injuriarum actio. Vide, Actio injuriarum.
Injuriarum actiones duæ ſunt, et competunt. T. 5. c. 140. A.
Injuriarum qui agit, an cauſam doloris, aut amiſſæ rei ſuæ agat. T. 5. c. 575. D.
Injuriarum, et actionum ex delicto venientium obligationes qua ratione cum capite ambulent. T. 5. c. 160. A.
Injuriarum actio ob infamiam, vel egeſtatem ſi non timetur a reo, quid fiat. T. 7. c. 62. E. & c. 63. A.
Pœna injuriarum quænam, & ob quid competat actio injuriarum. T. 8. c. 1090. E. et c. 1091. A.
Quinam injuriarum teneantur. Ibid. C.
Injuriarum actio quomodo tollatur. Ibid. D.
Injuriarum actio quomodo aboletur. T. 9. c. 983. C.
Injuriarum actione an teneatur is, qui per jocum, aut per errorem aliquem percuſſerit. T. 8. c. 327. C.
Injuriarum actio datur ex 12. Tabulis, vel ex edicto Prætoris, vel ex lege Corneliâ. T. 9. c. 1462. D.
Injuriarum, & doli mali ſunt variæ ſpecies. T. 10. c. 149. E.
Injuriarum actio famoſa eſt. T. 10. c. 569. D.
Injuriarum qui ſunt damnati, an prohibeantur judicium ferre. T. 10. c. 606. C.
Injuriarum actio noxalis eſt. T. 10. c. 746. D.
Actio injuriarum tacitâ diſſimulatione aboletur. T. 10. c. 937. B.
Injuriarum actio tollitur pacto, & jurejurando. Tom. 10. c. 951. A.
De injuriis, & furto tranſigere licet. T. 1. c. 379. E.
De injuriis judicium olim publicum, hodie privatum. Tom. 1. c. 867. D.
De injuriis non licet experiri civiliter, & criminaliter, ſed alterutro dumtaxat modo. T. 4. c. 1497. C. D.
De injuriis civiliter agitur. T. 9. c. 1463. A.
Injuſta poſſeſſio. Vide, Poſſeſſio.
Injuſtæ culpæ datur, quod utrique commune eſt. T. 6. c. 7. B.
Innocens furti damnatus an fiat infamis. T. 4. c. 1401. C.
Innocentes habentur ii, quos abſolutè nocentes pronunciare non poſſumus. T. 1. c. 463. D.
Innocenti, & per calumniam læſo quibus actionibus ſuccurratur. T. 5. c. 139. B. C.
Innocentia excuſatione non eget. T. 1. c. 498. B.
Innocentia, & abſentia in capitalibus per alium excuſari poteſt. T. 4. c. 1392. A. B.
Innocentia non indiget excuſatione. T. 9. c. 1378. E.
Innocentius Pontifex juris peritiſſimus. T. 6. c. 801. A.
Innovari an aliquid poſſit appellatione interpoſitâ. T. 10. c. 800. C.
Inofficioſi teſtamenti querela. Vide, Querela inofficioſi teſtamenti.
Inofficioſi actio quo tempore concludatur. T. 7. c. 218. B.
Inofficioſi querela acturo Carboniana bonorum poſſeſſio datur, ſed ſine re. T. 7. c. 203. A.
Inofficioſi querela agens, an ſequi debeat forum rei. T. 7. c. 211. E.
Inofficioſi querelâ agentes probare debent, ſe immeritò exheredatos; heredes ſcripti contra, ſi obtinere velint.

BIU Cujas

velint. T. 7. c. 169. A.
Inofficiosi querela an rumpat testamentum. T. 7. c. 922. A. B.
Inofficiosi querela quando omnia infirmet. T. 7. c. 211. B.
Inofficiosi querelâ qui agere, & qui non possint. T. 7. c. 204. A. B.
Inofficiosi querelâ qui non obtinuerit, an repellatur a legato rei relicto. Ibid. C.
Inofficiosi actio est communis patris, & filii, sicut actio de dote. Ibid. C.
Inofficiosi testamenti actione agere quis possit. T. 8. c. 982. D.
De inofficioso testamento qui acturus est, quid priùs agere debeat. T. 8. c. 173. B.
Inofficiosum prohibetur dicere, qui sciens legatum acceperit, & cur. T. 4. c. 117. D.
In omnem rem dandum esse curatorem, quid sit. T. 5. c. 27. B.
Inopia unius copiam alterius onerat. T. 4. c. 321. A.
Inopia, & defectus probationum quomodo differant. T. 5. c. 228. C. D.
Inopia a contributione, seu collatione an liberet. T. 5. c. 538. E. & c. 539. A.
Inopia reipublicæ subditos onerat. T. 6. c. 551. D.
Inopes dicuntur, qui prædia non habent. T. 4. c. 851. B.
Inops fidejussor rectè recusatur. T. 4. c. 97. E.
Inops, vel non solvendo quis dicatur esse. T. 8. c. 105. A.
Inopinata causa, & inopinata fortuna in legatis. T. 4. c. 1074. D.
Inquietare quid significat. T. 7. c. 1147. E.
Inquilini res jure pignoris tenentur. T. 1. c. 252. E. & c. 253. B.
Inquilini philosophorum qui vocentur. T. 3. c. 182. B.
Inquilini an possint legari sine prædiis, quibus adhærent. Tom. 7. c. 1077. B.
Inquilini qui vocati fuerint. Ibid. B.
Inquilini si sint legati sine prædiis, an debeatur æstimatio. Ibid. C.
Inquilino an dominus conductarum ædium caveat damni infecti. T. 5. c. 647. D.
Inquilinorum repetitioni obstat 30. annorum præscriptio. T. 2. c. 873. A.
Ad inquilinum non pertinere vim majorem. T. 9. c. 410. C.
Inquilinus quis propriè dicatur. T. 3. c. 43. E.
Inquilinus quid a colono discrepet. T. 2. c. 1132. B.
Inquilinus esse in possessione dicitur, non possidere. T. 3. c. 243. A. B.
Inquilinus pro a lieno possidet. T. 1. c. 1123. A.
Inquilinus ædium ædibus adjecit fenestras, vel ostia, quæritur, finitâ conductione an possit ea evellere, vel vindicare. T. 7. c. 328. E. & c. 329. A. & seq.
Inquilinus qui dicatur. T. 8. c. 301. D. & T. 9. c. 408. C.
Inquilinus non est domesticus. T. 9. c. 274. E.
Inquilinus, & Colonus in quo differunt. T. 9. c. 408. C.
Inquilinus, & Colonus quinam sint in *l. ult. Cod. in quibus causis pignus.* T. 10. c. 702. D. E.
Inquirere per turbas de usu longævo. T. 9. c. 1325. D.
Inquisitio quid. T. 6. c. 779. A.
Inquisitio tutoris, vel curatoris, quæ est. T. 9. c. 582. A. B.
Inquisitio ejus rei, quæ in judicium venit, plena esse debet. T. 9. c. 126. C.
Inquisitio plena præcedit sententiam, vel relationem. Ibid. D.
De in rem verso qui agit, agit de peculio, sed non contra. T. 4. c. 237. E.
In rem, aut personam acturus, quidnam observare debeat. T. 5. c. 100. A.
In rem versum esse quid, & quando dicatur. T. 5. c. 446. A. B.
In rem nostram verti an videatur debitum, quod jam ante in nominibus nostris fuit. T. 5. c. 151. D. E.
In rem pacta an omnibus prosint. T. 5. c. 61. B.
In rem suam condicere aliâ actione, quàm furtivâ an aliquis possit. T. 5. c. 453. C. formula hujus actionis in furem quænam sit. Ibid. C.
In re patris filiusfamilias judex, & arbiter compromissarius esse potest. T. 5. c. 22. A.
Insanus nullâ ratione regitur. T. 10. c. 367. C.
Inscius, & ignorans falsa pondera commodans an se furto implicet. T. 5. c. 151. B.
Inscripti maleficii actio dicitur stellionatus. T. 9. c. 116. D.
Inscriptio in criminalibus exigitur. T. 1. c. 872. B.
Inscriptio quid sit. Ibid. B.
Inscriptio, & delatio accusatione, & litis contestatione, & vocatione in jus prior est. T. 2. c. 581. B. C.
Inscriptio exhibitione prior. T. 2. c. 584. C.
Inscriptio præcedit in causis criminalibus. T. 9. c. 11. B.
Inscriptio in crimen ab actore non semper exigitur. T. 9. c. 1159. C.
Inscriptio actoris in civilibus non est necessaria, in criminalibus est necessaria. T. 9. c. 1457. D.
Inscriptio in crimen in quo differat a litis contestatione. T. 9. c. 129. E. & c. 130. A.
Inscriptio in crimen litem criminalem præcedit. T. 9. c. 129. E.
Inscriptio in crimen ad accusandum judicio publico, vel extraordinario necessaria est. T. 9. c. 1368. C. & seq.
Inscriptio in crimen est accusationis præludium. T. 9. c. 1374. E.
Inscriptio in crimen quomodo debet fieri. T. 9. c. 1375. A.
Inscriptio exigitur etiam a marito, & ex ea maritus non probans incidit in talionem. T. 10. c. 724. C.
Ab inscriptione incipit annus in causis criminalibus dirimendis. T. 9. c. 129. D.
Inscriptionem accusatoris exigunt crimina extraordinaria. T. 9. c. 1463. B. C.
Inscriptionem edere, quæ & subscriptio dicitur, aliud est; aliud eum, qui postulatus est criminis, recipere inter reos. T. 9. c. 1362. C.
Inscriptiones sepulcrorum antiquæ Romæ quæ. T. 4. c. 945. D.
De inscriptionibus, & accusationibus. T. 9. c. 1374. D. & seq.
Insectum, & intersectum apud Gellium quid sit. T. 6. c. 27. B.
Insidiatus civi, etiamsi non effecerit scelus, pœnas tamen legibus solvit; & proditoris patriæ consilium, certum est puniri. T. 9. c. 620. B.
Insigne vestis senatoriæ. T. 8. c. 562. B.
Insignia quando sumunt Præsides, & imperium deponunt. T. 4. c. 833. D. E.
Insignia deponere jubens ab excessu, jubet imperio quoque abire. Ibid. E.
Insignia an separentur ab imperio. Ibid. E.
Insignia negans ante adventum, negat & imperium. T. 4. c. 833. E.
Insignibus altioris ordinis qui utuntur, ut puniendi. T. 1. c. 510. E.
Insignibus imperii, & fascibus quando utebantur Proconsules. T. 4. c. 833. B. C.
De insinuandis donationibus. T. 9. c. 1340. E. & c. 1341. A. & seq.
Insinuatio ubi est necessaria, si fuerit omissa, donatori est integra vindicatio rei donatæ, tanquam dominio non amisso. Tom. 9. c. 1339. B. C.
Insinuatio donationum propter nuptias quando fit. T. 9. c. 484. E. & c. 485. A. & seq.
Insinuatio dotium an fiat. Ibid. A. & seq.
Insinuatio ubi non intervenit, donator potest repetere res donatas. Ibid. D.
Insinuatio donationis quid. T. 9. c. 1339. A.
Insinuatio debet fieri, ubi donatio celebratur, non ubi res donatæ sitæ sunt, & collatæ. Ibid. C.
De insinuatione testamentorum. T. 9. c. 788. D. & seq.

BIU Cujas

Insinuatione non indigere donationem rerum mobilium. T. 9. c. 1343. B.
Insinuatione non indiget donatio causâ mortis. T. 9. c. 1358. A.
Insinuatione non indigent liberalitates Principis. T. 9. c. 534. B.
Insinuationem non desiderant donationes octo casibus. Tom. 9. c. 485. D.
Insinuationes testamentorum ubi fiebant. T. 9. c. 715. A.
De insinuationis necessitate, & ratione. T. 9. c. 1339. D.
Non insinuatur donatio facta mulieri, dotis constituendæ causâ, licèt excedat summam legitimam. T. 9. c. 485. D.
Insolentes mulieres quænam potissimùm faciant. T. 5. c. 385. A.
Insons qui. T. 8. c. 570. B.
Inspector periculum, hoc est, causam majorem non præstare tenetur. T. 4. c. 177. D.
Inspector rei alienæ si eam perdiderit, an dolum, vel culpam præstet, & qua actione teneatur. T. 7. c. 854. B. C.
Inspectores qui dicantur, & eorum munus. T. 2. c. 853. D.
Inspicere aliud est, aliud respicere. T. 4. c. 176. C. exemplum quod. Ibid. D.
Installandi verbum unde sumptum. T. 6. c. 994. E.
Instantia mala est sæpe bonæ causæ. T. 4. c. 570. C.
Instantia quid sit. T. 5. c. 566. E.
Instantia quando solvitur. T. 6. c. 7. A.
Instantia causæ civilis perimitur intra biennium, non autem actio. T. 9. c. 48. A. Vide, Actio.
Instantia causæ criminalis perimitur intra triennium, non autem actio. Ibid. A. Vide, Actio.
Instantia actionis cum perit, non perit actio. T. 9. c. 48. C.
Instantia quid. T. 9. c. 48. B.
Instantiæ qui renuntiat post litem contestatam, non videtur renuntiasse actioni. T. 9. c. 49. B. C.
Instantiæ qui renuntiat, verum non est renuntiare actioni. T. 9. c. 48. C. D.
Instar significat vim, & potestatem, non figuram. T. 4. c. 827. C.
Instaurator Ædium. Vide, Ædes.
Inter instigare, & mandare differentia quæ. T. 4. c. 841. B.
Instigare est exhortari, non calumniari. Ibid. B.
Instipulari de nuda stipulatione dicitur. T. 1. c. 1165. C.
Institis latioribus ornata vestimenta. T. 3. c. 349. A.
Institor, ac dispensator quid inter se distant. T. 1. c. 1436. D.
Institor quis. T. 2. c. 237. C. D.
Institor aliquis an separetur ab aliis institoribus. T. 4. c. 934. A. verba Horatii hoc loco quæ. Ibid. B.
Institor quisnam dicatur. T. 5. c. 431. A.
Institor, & tabernarius. T. 8. c. 615. D.
Institor quis sit. T. 10. c. 768. D. & c. 973. B. C.
In eum, qui institorem præposuit, quot, & quænam pateant actiones. T. 5. c. 434. C.
Institorem inter, & procuratorem differentia quæ. T. 5. c. 431. C. D.
Institores servis urbanis continentur. T. 1. c. 436. B. C.
Institoria actio, vel quasi institoria, quæ dicitur adjectio, sive appellatio, quæ. T. 4. c. 832. A.
Institoriâ actione an dominus in solidum teneatur jure prætorio ex contractu servi institoris. T. 4. c. 933. E.
Institoria actio. Vide, Actio institoria.
Institoria actio utilis adversùs me tibi competet, mihi verò adversùs te, vel de peculio dispensatoris, si ex conducto agere velim, vel de peculio vicarii, quod ei mercem vendendam mandaverim. T. 6. c. 58. C. & seq.
Institoria actio. Tom. 9. c. 903. B. & seq. Vide, Actio institoria.
Institoria actio quibus, in quos, & ex quibus detur. Tom. 10. c. 973. A. & seq.
Institoriæ actionis inducendæ ratio quæ. T. 4. c. 935. C.
Institoris officium manumissione non finitur. T. 4. c. 934. B.
Institoris officium an exigat utilitas promiscui usus. T. 5. c. 434. A.
Ex institoris facto sentire debemus commodum, & incommodum. T. 8. c. 747. C.
Ex institorum actu commoda ad dominos redeunt. T. 1. c. 1436. B.
Instituendus, vel exheredandus omninò est filius, ut testamentum consistat. T. 6. c. 153. D.
Instituere quid. T. 6. c. 1005. B.
Institui non posse incertas personas, certum heredem nominatim scribi, vel nuncupari oportere. T. 9. c. 718. D.
Cum instituitur puella heres sub conditione, si certæ personæ nupserit, veluti Titio. T. 9. c. 728. E. & c. 729. A. & seq.
Instituo, relinquo, & substituo hæc verba neque sunt directa, neque precaria. T. 4. c. 537. B.
Instituta quæ dicuntur. Tom. 9. c. 1326. B.
Instituti sub conditione an habeant bonorum possessionem contra tabulas. T. 8. c. 139. A. & seq.
Instituti an omnia conferant. T. 8. c. 91. A. et c. 106. A. B.
Institutio quid a substitutione distet. T. 1. c. 1266. D.
Institutio quid. T. 2. c. 398. C.
Institutio, et substitutio. T. 1. c. 1266. D.
Institutio est primi gradus. T. 1. c. 419. A.
Institutio non valet, quoties non apparet, quis sit heres institutus. T. 1. c. 418. E.
Institutio servi proprii sub appellatione liberti non valet. T. 3. c. c. 513. D.
Institutio pro hereditate accipi an possit. T. 3. c. 178. C.
Institutio pro substitutione sumpta. T. 1. c. 1071. C. D.
Institutio conditionalis, dato scilicet coherede, appendix non est institutionis puræ. T. 3. c. 339. D.
Institutio captatoria. T. 3. c. 463. B.
Institutio heredis non fit codicillis. T. 4. c. 439. C. D.
Institutio heredis est honor. T. 4. c. 329. C.
Institutio est hereditas testamento data. T. 4. c. 387. C.
Institutio prohibita videtur, prohibitâ alienatione. Tom. 4. c. 547. A.
Institutio filii familias sub conditione. Vide, Filius familias.
Institutio captatoria est repensatio beneficii ante beneficium. T. 4. c. 1045. E.
Institutio captatoria. T. 5. c. 1055. E.
Institutio hamata, et viscata. Ibid. E.
Institutio ejus, qui nondum est in rerum natura, utrùm valeat. T. 5. c. 623. C.
Institutio Clericorum ad Episcopos pertinet. T. 6. c. 919. B. non ad Monachos. Ibid. 920. C.
Institutio, et investitura quomodo differant. Vide, Investitura.
Institutio a laico fieri non potest, nec a seipso. T. 6. c. 1005. C. D.
Institutio Episcopo reservatur. T. 6. c. 1002. A.
Institutio heredis præcedit legata, et libertates. T. 6. c. 614. C.
Institutio editi ante testamentum non minùs valet, quàm post testamentum. T. 6. c. 568. A.
Institutio quoties sola vitiatur, cætera manent. Tom. 7. c. 900. C. D.
Institutio an valeat, si extraneus sit institutus sub conditione impossibili. T. 7. c. 942. B.
Institutio conditionalis an sit, *filius meus, si volet, heres esto*. T. 7. c. 965. D.
Institutio ex asse, vel semisse excludit querelam inofficiosi testamenti. T. 7. c. 186. A.
Institutio impossibili conditioni interpositâ an vitietur. Tom. 7. c. 940. D.
Institutio filii sub conditione facta an valeat. T. 7. c. 950. C.
Institutio, vel substitutio pupillaris an priùs in testamento scribenda sit. T. 7. c. 907. B.
Institutio, *uter ex fratribus meis* con-

BIU Cujas

consobrinam duxerit ex dodrante, qui non, ex quadrante heres esto, an sit licita. Tom. 7. c. 953. C. D. & an ei parendum. Ibid. D.
Institutio duplex est, conditionalis, & pura. T. 7. c. 1118. E.
Institutio facta sub conditione, & instituto datum substitutum, an videatur in substituto eadem conditio repetita. T. 7. c. 1013. C.
Institutio heredis extranei prohibita videtur, prohibitâ alienatione. T. 7. c. 1218. E.
Institutio, quæ ab initio inutilis fuit, ex postfacto convalescere non potest. T. 8. c. 736. C. & c. 848. B. & c. 888. C.
Institutio heredis est caput, & fundamentum totius testamenti. T. 9. c. 718. C.
Institutio *post mortem suam*, vel *cum morietur*, quomodo intelligatur. T. 9. c. 247. E.
Institutio hamata prohibetur. T. 9. c. 701. D.
Institutio alia pura est, alia conditionalis. T. 9. c. 725. D. pura statim a morte testatoris hereditatem defert. Ibid. D. conditionalis pendet ex futuri eventus exspectatione. Ibid. D.
Institutio sui heredis an valeat, etiamsi testamenti faciendi tempore non fuerit cum eo testamenti factio. T. 10. c. 58. D.
Institutio facta sub conditione impossibili, quo colore defendatur. T. 10. c. 483. C.
Institutio facta sub conditione impossibili an valeat. T. 10. c. 529. D.
Institutio heredis quid sit. Tom. 10. c. 1165. C.
De institutione heredis Arriani consultatio. T. 1. c. 680. D.
Institutione facta sub conditione, & instituto dato substituto, an videatur in substituto eadem conditio repetita. T. 7. c. 1013. C.
Institutiones quando scriptæ. T. 1. c. 3. C.
Institutiones captatoriæ in quod tempus conferantur. Tom. 4. c. 1045. B. C.
Institutiones captatoriæ. Tom. 4. c. 1044. E.
Institutiones conditionales. Tom. 4. c. 1045. B.
Institutiones captatoriæ quæ sunt. T. 4. c. 1045. E.
Institutiones captatoriæ. Vide, Captatoriæ institutiones.
Institutiones benignius accipiendæ sunt. T. 6. c. 191. C.
Institutiones captatoriæ in testamento militis non admittuntur. T. 9. c. 701. E.
Institutiones heredum directæ quæ sint. T. 9. c. 739. C.
De institutionibus, & substitutionibus, & restitutionibus sub conditione factis. T. 9. c. 725. D. & seq.
Institutionis duo sunt gradus. T. 1. c. 1266. E.
Institutionis conditio duplex. T. 5. c. 1055. E.
Institutionis conditione deficiente, perinde est, atque si libertas servo sine hereditate data fuisset. T. 6. c. 197. C.
Institutionum loci singulares. T. 3. c. 326. A.
De institutionum conditionibus. T. 9. c. 725. D. & seq.
Institutis datur tempus ad deliberandum. T. 7. c. 956. D.
Institutis non tantùm, sed etiam exheredatis substitui posse. T. 7. c. 907. C.
Instituto, item exheredato, an detur Carboniana possessio. Tom. 7. c. 202. B. D.
De institutorum heredum substitutione reciproca. T. 6. c. 193. D.
Institutus est is, cui a morte, vel conditione primo loco testator hereditatem deferri voluit. T. 1. c. 799. B. & c. 1266. D.
Siquis institutus sit, & postea adoptatus, an adoptione rumpatur testamentum, quasi agnatione sui heredis. T. 4. c. 326. A.
Institutus an faciliùs, quàm præteritus legatis adstringatur. Tom. 5. c. 609. E.
Institutus cur faciliùs legatis obstringitur, quàm præteritus. Ibid. E.
Institutus ex semisse, si partem tantùm ceperit, ex substitutione integrum semissem implere potest. T. 7. c. 768. A. B.
Institutus legis Falcidiæ, & exheredatus legis Gliciæ beneficium quando non habeat. T. 7. c. 182. E.
Institutus quæ priùs habuerit, aut postea adquisierit, an ea etiam ad substitutum perveniant. T. 7. c. 900. D.
Institutus tenetur legatariis ex edicto *Si quis omissa causa testamenti*. T. 7. c. 1065. D. E.
Institutus testamento quis sit. T. 7. c. 898. C.
Institutus adversùs substitutum quando agat querelâ. T. 7. c. 183. B.
Institutus, & substitutus si idem sit, an possit ex institutione, vel substitutione succedere. Tom. 7. c. 918. C. & seq.
Institutus ex asse an cogi possit ab eo, qui a legatario libertatem accipit, ut adeat. Tom. 7. c. 1496. D.
Institutus ex asse, & pupillo exheredato substitutus, an possit hereditatem paternam repudiare, & pupillarem amplecti, vel contra. Tom. 7. c. 916. C.
Institutus ex asse, & pupillo exheredato substitutus, si repudiarit hereditatem, an pupillaris substitutio corruat. T. 7. c. 916. C. D.
Institutus, coheredi substitutus, an possit institutionem amplecti, & substitutionem omittere, vel e contra. T. 7. c. 916. B.
Institutus, & filio impuberi substitutus, si ex paternis tabulis hereditatem non capere possit, an ex pupilli possit, vel contra. T. 7. c. 920. A.
Institutus ex parte, & pupillo exheredato substitutus, an possit bona paterna spernere, & pupillaria amplecti, vel contra. T. 7. c. 916. C.
Institutus quandoque habetur pro exheredato, eique competit querela inofficiosi testamenti. T. 10. c. 934. B.
Instructâ domo quæ contineantur. Tom. 1. c. 433. A.
Instructâ domo alicui legatâ, excipiuntur tantùm tabulæ rationum, & argumentum. Tom. 4. c. 991. B.
Instructâ domo legatâ, an veniat etiam bibliotheca, & an contineatur apotheca librorum, quos ibi posuit testator. Tom. 4. c. 1135. A.
Instructa domus legata. Vide, Domus. Vide, Legatum.
Instructi, atque instrumenti differentia. T. 1. c. 807. D. E. & T. 2. c. 1151. A.
Instructi appellatione servi continentur, item peculia eorum. T. 1. c. 808. B.
Instructi legatum plenius est, quàm instrumenti. T. 4. c. 1132. C.
Instructi legatum augere augmenta, detrimenta fatalia minuere, quid hoc est. Tom. 4. c. 1180. E. & c. 1181. A.
Instructio causæ quando impleta est. T. 9. c. 1118. D. E.
Instructis prædiis legatis, legato continentur dotes prædiorum, non tamen continentur reliqua colonorum. Tom. 4. c. 1120. A.
Instructo prædio legato, domo scilicet, vel fundo legato, an contineantur servi. Tom. 4. c. 1134. D.
Instructo plus continetur, quàm instrumento. Tom. 6. c. 748. C. D.
Instrumenta varia pro variis artium generibus. T. 1. c. 434. A. & seq.
Instrumenta domus. T. 1. c. 433. A.
Instrumenta medici. T. 1. c. 434. B.
Instrumenta quædam sine testibus fidem habent. Tom. 3. c. 387. A.
Instrumenta navis quænam sint. T. 3. c. 686. B.
Instrumenta qui falsò subjecerit, aut suppresserit, vel deleverit, lege Corneliâ punitur. T. 1. c. 508. A. B.
Instrumenta publica, vel privata. T. 2. c. 229. D.
Instrumenta non fiunt, ut res valeat,

BIU Cujas

leat, sed ut facilius probari possit. T. 2. c. 232. A. B.
Instrumenta, id est, testimonia factorum. Ibid. B.
Instrumenta, & ornamenta, & partes alicujus rei in quo differunt. T. 4. c. 1133. E.
Instrumenta fundi legata quando debentur, quando non. Vide, Instructum. Vide, Legatum.
Instrumenta unde dicta. Tom. 6. c. 876. C.
Instrumenta emptionum, item debitorum, quæ in fundo prælegato remanserunt, non videntur legato contineri. T. 6. c. 573. B.
Instrumenta surripere est crimen extraordinarium, testamenta surripere verò ordinarium. Tom. 6. c. 524. C.
Instrumenta an semper, & quæ fidem faciant. T. 7. c. 882. C. D.
Instrumenta obligationis constituendæ gratiâ an sint necessaria. T. 7. c. 883. B.
Instrumenta quæ sint, & cur ita dicantur. T. 7. c. 882. C.
Instrumenta qui inspicit, an videatur se pro herede gerere. T. 7. c. 955. B. C.
Instrumenta hereditaria heredis interest habere. T. 7. c. 496. D.
Instrumenta hereditaria non veniunt in divisionem, & licitationem in familiæ erciscundæ actione. T. 7. c. 495. E.
Instrumenta non veniunt in familiæ erciscundæ judicio. T. 7. c. 495. E.
Instrumenta a re principali semper distant genere. T. 8. c. 651. D.
Instrumenta unde dicantur. T. 8. c. 560. C.
Instrumenta a personis difficile est separare. T. 7. c. 560. C.
Instrumenta publica sunt, quæ sunt insinuata. T. 9. c. 19. E. & c. 20. A.
Instrumenta publica sunt, quæ conficiuntur a Tabellionibus. T. 9. c. 1214. A.
Instrumenta aut sunt privata, aut sunt publica. T. 9. c. 287. D.
Instrumenta privata quæ sunt. Ibid. D. quæ publica. Ibid. E.
Instrumenta esse testimonia factorum, idest, rerum gestarum. T. 9. c. 1194. D.
Instrumenta quæ habeant exsequutionem paratam. T. 9. c. 1091. E.
Instrumenta publica non egere testibus. T. 9. c. 275. D.
Instrumenta locationis. Tom. 9. c. 1024. A. dicuntur antapocha. Ibid. A.
Instrumenta mea propria, quæ non cogor reddere adversùs me ipsum, cogor edere adversùs alium: excipitur fiscus, excipiuntur hæ personæ, in quas invitus testimonium dicere non cogor. T. 9. c. 19. A. B.
Instrumenta ante litem non producuntur, sic nec testes. Tom. 9. c. 282. E.
Instrumenta genus probationum sunt. T. 9. c. 274. B.
Instrumenta litis. T. 9. c. 282. E.
Instrumenta communia reo cogitur edere actor actionis. T. 9. c. 7. A.
Instrumenta sua propria reus nullâ actione cogitur edere. Ibid. A.
Instrumenta edi sine subscriptione. T. 9. c. 1. B.
Instrumenta litis edere debet, qui acturus est, priusquam ad judicem eatur. Ibid. A.
Instrumenta quibusdam casibus plus videntur valere, quàm testes. T. 9. c. 274. D.
Ob instrumenta nova denuo reperta an res judicata in integrum restitui possit. T. 9. c. 1090. A.
Instrumenta litis qua ratione edenda sunt. T. 9. c. 2. A.
Instrumenta privata fiunt secretò inter privatos parietes. T. 9. c. 1214. A. scribuntur manu contrahentium. Ibid. A. vel manu notarii. Ibid. A.
Instrumenta quando plus valent, quàm testes. T. 9. c. 274. C. D.
Instrumenta edimus adversario, authentica judici. T. 9. c. 19. C.
Instrumenta certis quibusdam casibus plus possunt, quàm testes. T. 10. c. 638. B.
Instrumenta, vel instrumentorum exempla, an debeant inseri libello precum Principi oblato. T. 10. c. 838. B. C.
Instrumenta omnia an fidem faciant. T. 10. c. 968. C. D.
Instrumenta quare fiant. Tom. 10. c. 969. C.
Instrumenti falsitas quomodo deprehendi possit. T. 6. c. 879. A. & seq.
Instrumenti auctoritatis traditione adquiritur possessio. T. 9. c. 1014. A.
Instrumentis ut Imperatoris præponatur nomen, & eorum tempus latinis adnotetur literis. Tom. 2. c. 1094. D.
Instrumentis falsis qui usus fuerit, lege Cornelia tenetur. Tom. 1. c. 510. B.
De instrumentis dotalibus constitutio Novella. Tom. 2. c. 1117. A. & seq.
De instrumentis litis edicta. T. 3. c. 266. A.
Instrumentis de novo repertis non restauratur res judicata, nisi ab ea appellatum sit. T. 6. c. 929. C.
In instrumentis quæ suspecta esse possint. T. 6. c. 877. E.
Instrumentis plerique nomina sua inscribi nolunt, licet præsentes contrahant. T. 9. c. 1270. C. D.
De instrumentis peregrè producendis, & recipiendis præsente utraque parte. T. 9. c. 283. A.
De instrumentis, qui eduntur sine die, & Consule. T. 9. c. 791. A.
Ex instrumentis falsis, vel testimoniis suspenditur exsequutio rei judicatæ. T. 9. c. 1100. C.
Ex instrumentis falsis res judicata ex integro agi potest. Tom. 9. c. 1090. C.
Nisi instrumentis ea non probantur, quæ sine instrumentis non fiunt. T. 9. c. 265. D.
Instrumento tabernæ, & fundi quid continetur. T. 1. c. 807. D.
Instrumento cauponio legato quæ debentur. T. 1. c. 434. A.
Instrumento fundi legato, debentur quoque pecora, stercorandi fundi causâ parata. T. 4. c. 894. E.
Instrumento fundi legato, an vestis cedat, & medicamenta. Tom. 4. c. 1136. A.
In instrumento manumissionis si error est in nomine manumissi, an status ejus cedatur. T. 4. c. 65. B.
Instrumento fundi legato, an debeatur pecus, quod in eo fundo est. T. 4. c. 894. D. quando legato cedit, & quando non. Ibid. D.
Instrumento domus an statuæ domui affixæ contineantur. Tom. 4. c. 1133. A.
Instrumento domus ahenum continetur. T. 7. c. 14. B.
Instrumento contractus potiùs credimus, quàm testibus. T. 9. c. 274. D. nisi falsum dicatur instrumentum. Ibid. D.
Instrumento non solùm probatur dominium, sed etiam aliis probationum indiciis. T. 9. c. 273. D.
In uno instrumento multorum debita singulorum propria comprehendi posse, nec cuique debito seorsum suum instrumentum tribui necesse est. T. 9. c. 212. B.
Sine instrumento an rectè pignus contrahatur. T. 10. c. 701. B.
Instrumenti fundo legato an homines, & jumenta contineantur. T. 10. c. 1124. D.
Instrumentorum appellatione quæ contineantur, ac de eorum fide. T. 1. c. 781. D.
Instrumentorum depositarius si ea prodiderit, quibus pœnis afficiendus. T. 1. c. 510. A.
Instrumentorum appellatione quæ veniant, & unde dicantur. T. 1. c. 781. C.
Instrumentorum amissio probanda. T. 9. c. 282. B. & seq.
Instrumentorum novorum prætextu transactio non rescinditur, si bonâ fide facta fuerit. T. 9. c. 1090. E. & c. 1091. A.
Instrumentorum, & testium vim esse eandem in litibus. T. 9. c. 282. E.
Instrumentorum novorum prætextu lites finitas non restitui. Tom. 9. c. 186. D.
Instrumentorum amissionem, si aliis probationibus res probari possint, nil officere veritati, ut creditori nihil nocet amissio chirographi. T. 9. c. 282. B.
Instrumentorum, & actionum editio. T. 9. c. 1. A. & seq.
Instrumentorum alia publica, alia privata. T. 10. c. 638. E.
Instrumentorum, vel actorum omissio ubi nihil nocet, nec amissio nocet.

BIU Cujas

nocet. T. 10. c. 638. B.
Instrumentorum amissio, vel corruptio an noceat possessori. T. 10. c. 968. D.
Instrumentum in vocale, semivocale, & mutum dividitur. T. 1. c. 807. E. & c. 808. A.
Instrumentum domini est supellex, non autem domus instrumentum. T. 4. c. 1133. E.
Instrumentum instrumenti esse potest. Ibid. B.
Instrumentum navis an sint scaphe. Ibid. B.
Instrumentum publicum est, quod tabellio conficit. T. 6. c. 882. B.
Instrumentum authenticum quid. T. 6. c. 877. D.
Instrumentum latiùs patet instructo. T. 6. c. 576. A.
Instrumentum amissum an, & quando veritati noceat. T. 7. c. 883. B.
Instrumentum legatum an dividi possit. T. 7. c. 1092. B.
Instrumentum originis prædiorum, vulgo *le tiltre*, instrumentum adquisitionis authoritatis. Tom. 9. c. 837. C. heres non cogitur præstare legatario, aut fideicommissario instrumentum originis prædiorum legatorum, sive authoritatis, & cur. Ibid. D.
Instrumentum falsum, quod scribitur sine dolo malo, non est crimen. T. 9. c. 1270. E.
Instrumentum publicum plurimùm valet in actionibus hypothecariis. T. 9. c. 1214. C.
Instrumentum privatum, quod habet subscriptionem trium testium, pro publico habetur. Tom. 9. c. 1213. E.
Instrumentum non cogitur quis iterum producere post sententiam appellatione, vel retractatione. T. 9. c. 291. B.
Instrumentum, quod quis semel in judicio approbavit sine controversia, an postea ab adversario quasi falsum impugnari possit. T. 9. c. 290. D. E.
Instrumentum si is, qui semel protulit, dicat se admisisse quid fiet. Ibid. E.
Instrumentum cum fisco commune qua ratione exhibeatur. Tom. 9. c. 19. B. C.
Instrumentum multiplex. Tom. 10. c. 1124. E.
Instrumentum qui donat prædii, donat & prædium. T. 10. c. 1166. E.
Insula in mari, vel flumine nata cujusnam sit, aut esse debeat. T. 1. c. 66. A.
Insula, in flumine publico nata, est publica. T. 3. c. 399. B.
Insula domui juncta an debeatur domus appellatione. T. 4. c. 1115. C.
Insula quæ dicitur. Ibid. B. domo legatâ, an etiam vicina insula legata videatur. Ibid. B.
Insula quid sit. Tom. 7. c. 409. A. B.
Insula in mari nata cujus sit. T. 8. c. 930. D.
Insulæ definitio. Tom. 3. c. 3. D.
Insulæ maxima pars solum est. T. 1. c. 1135. E.
Insulæ mercedem accessuram emptori, si dicat venditor, quantum emptori præstandum sit. Tom. 7. c. 817. C. D.
Insulæ usufructu legato, an insulæ nomine plena proprietas significetur. T. 7. c. 1370. A.
Insulæ Italiæ pertinent ad forum Italiæ. T. 10. c. 399. D.
Ex stipulatione insulam alio loco ædificari, quando agi possit. T. 10. c. 76. A.
Insulam qui viliùs vendidit, ut aliam reficiat, emptor qua actione agere debeat, ut aliam insulam reficiat. T. 10. c. 756. B.
Insulam eam tantùm, quam sub se habet, potest assignare Præses provinciæ. T. 10. c. 793. B.
Insularius quo loco habendus. T. 8. c. 603. E.
Insularum, & domorum differentia. T. 3. c. 554. C. & seq.
Insuper habere verbi notio, & significatio. T. 3. c. 73. A. B.
Insuper habere verbum quam habeat vim. Ibid. B.
Insuper habere pro *negligere*. T. 4. c. 865. C.
Insuper habere quid denotet. T. 7. c. 919. B.
Verbum *insuper habere* an sit in usu apud puræ, & tersæ latinitatis auctores. T. 10. c. 322. E.
Insuper habere apud Papinianum non est una pars orationis, sed duæ. T. 10. c. 323. A.
Insuper habere quid sit. Tom. 10. c. 684. A.
Integra frons personæ. T. 1. c. 1047. B.
Integra an res sit post litem contestatam. T. 5. c. 855. A.
Integra terra quid. T. 8. c. 514. E.
Integrare verbum elegans. Tom. 5. c. 460. C.
Integratio pretii, quæ a mandatario fit, qui fundum viliori, vel minori pretio, quàm ei mandatum fuerat, vendidit, ratam facit venditionem. Ibid. C.
Integri restitutio. Vide, Restitutio.
Integrum non est mutare actionem post litem contestatam, nisi magna ex causa. T. 4. c. 905. E.
In integrum restituere. Vide, Restituere. Vide, Restitutio in integrum.
In integrum restituendus an sit minor 25. annis, si luculentam, & locupletem hereditatem adierit, quæ eversa subitò, & collapsa sit post aditionem incendiis, vel naufragiis, vel terræ fragore, vel fugâ, aut morte servorum. Tom. 6. c. 327. A.
In integrum quando restitui non potest minor. T. 9. c. 98. C. D.
Intellectus qualis sit, cum Paulus Jurisconsultus ait, utilitatem petitori esse conservandam. T. 5. c. 374. D.
Intendere, *experiri*, *agere* verba sunt communia actoris, vel rei. T. 6. c. 339. E.
Intentio dicitur pro exceptione. T. 10. c. 466. E.
Intentione, vel exceptione probatâ, actor, vel reus non admittitur ad aliam productionem testium, si priorum dicta agnoverit. T. 10. c. 636. B.
Interæstimatio. T. 3. c. 458. D. & c. 459. A.
Intercalandi potestas apud Pontifices fuit. T. 8. c. 557. E.
Intercalares calendæ. T. 8. c. 558. E.
Intercalares dies, qui fuerunt ante annum 25., in minori ætate an computari debeant. Tom. 8. c. 558. A.
Intercalaris mensis ab Julio Cæsare sublatus. T. 1. c. 1120. E.
Intercalaris quid. Tom. 8. c. 558. C.
Intercalaris dies quando interseratur. Ibid. D.
Intercapedo an aliqua sit a decurionatu suscepto ad alium honorem. T. 4. c. 863. D.
Intercedere quid sit. T. 1. c. 388. A.
Intercedere quando mulier dicatur. T. 1. c. 1297. D.
Intercedere alii quid est. Tom. 4. c. 240. B.
Intercedere aliud est, aliud fidejubere. T. 4. c. 1312. C. intercedere est genus, fidejubere species. Ibid. C.
Intercedere quid sit propriè, & quid non sit. T. 5. c. 448. E.
Intercedere est alienam obligationem suscipere. T. 6. c. 345. B.
Interceſſio manifesta. T. 1. c. 1297. A.
Interceſſio est munus virorum, non mulierum. T. 4. c. 269. D.
Interceſſio obligatoria est, & ob periculum rei familiaris fœminis interdicta. T. 5. c. 447. C. D. E.
Interceſſio, & consensus expressus obligant. T. 6. c. 613. E.
Interceſſio quid. T. 1. c. 769. A. & T. 9. c. 320. A. & T. 10. c. 643. A.
Per interceſſionem quomodo fit expromissio. T. 4. c. 935. A. quomodo fit per delegationem. Ibid. A. B.
Interceſſiones mulierum quibus casibus non rescinduntur. Tom. 5. c. 448. C.
Interceſſiones mulierum improbantur Senatusconsulto Vellejano. Tom. 6. c. 74. C.
De interceſſionibus mulierum. T. 9. c. 320. A. & seqq.
Interceſſionum duo sunt genera, & quæ. T. 4. c. 206. B.

Inter-

BIU Cujas

Interceſſionum multæ formæ. T. 9. c. 320. B. Vide, Mulierum interceſſio.
Ad interceſſores extenduntur defenſiones, ſive exceptiones. T. 9. c. 1246. C. D. & ſeq.
Interceſſores, qui & exſequutores, T. 10. c. 608. E.
Interceſſorum appellatione quinam contineantur. T. 10. c. 708. D.
Intercipere eſt perperàm accipere, T. 4. c. 339. A.
Interdiarius eſt ἡμεροκλέπτης, cui contrarius ἡμερόκοιτος. T. 3. c. 317. B.
Interdici advocato ex cauſa advocationibus, & poſtulationibus eſt prohiberi poſtulare pro aliis, & adeſſe litigatoribus. T. 4. c. 840. D.
Interdicitur bonis per Prætorem, T. 1. c. 416. B.
Interdicitur bonis mulieri profuſæ libidinis, & prodigo, T. 1. c. 1165, D. E.
Interdicta juri prætorio tribuuntur. T. 3. c. 125. D.
Interdicta unde ita appellata fuerint. T. 1. c. 848. D.
Interdicta prohibitoria quænam ſint. T. 1. c. 282. D.
Interdicta reſtitutoria. Ibid. E.
Interdicta exhibitoria. Ibid. E.
Interdicta actionis verbo continentur, & quid ab actionibus diſtent. Ibid. C. D.
Interdicta duplicia apiſcendæ, & reciperandæ poſſeſſionis. Tom. 3. c. 96. A.
Interdicta actionis etiam verbo continentur. T. 3. c. 124. C.
Interdicta quorum bonorum. Tom. 1. c. 849. A.
Interdicta reſtitutoria duobus modis dicuntur. T. 1. c. 851. E.
Interdicta uti poſſidetis, Tom. 2. c. 530. A. B.
Interdicta omnia ut perſonalia ſunt. T. 3. c. 124. E.
Interdicta plerumque ſunt de poſſeſſione, vel quaſi, pauca de proprietate, & jure. T. 3. c. 127. A.
Interdicta prohibitoria, aut exhibitoria, vel reſtitutoria, Tom. 3. c. 96. C.
Interdicta etiam decreta vocantur. T. 3. c. 124. B.
Interdicta quædam rei familiaris causâ prodita de proprietate. T. 3. c. 127. B.
Interdicta perpetua quæ ſint. T. 3. c. 475. D. E.
Interdicta popularia pupillis ſuæ injuriæ causâ, vel ſuorum dantur. T. 4. c. 1480. B. C.
Interdicta quædam ſunt de poſſeſſione, quædam de proprietate, vel quaſi proprietate. Tom. 4. c. 165. B.
Interdicta, perſequutiones, & actiones quomodo differant. Tom. 5. c. 791. B.
Interdicta utrùm dentur pro libertate, aut adverſus libertatem. T. 5. c. 14. C. D.
Interdicta exceptiones ordine Digeſtorum Juſtiniani conſequuntur. T. 5. c. 812. C.
Interdicta perpetua quibuſnam ex cauſis competant. Tom. 5. c. 14. C.
Interdicta alia duplicia ſunt, alia ſimplicia. T. 5. c. 791. B.
Interdicta quid ſint. Ibid. B.
Interdicta popularia ſunt perpetua. T. 5. c. 14. C.
Interdicta omnia licet non ſcribantur in perſonam, vi tamen ipsâ perſonalia ſunt. T. 6. c. 826. C.
Interdicta reſtitutoria. T. 7. c. 588. E.
Interdicta noxalia ſunt arbitraria. T. 7. c. 340. C. D.
Interdicta mixta quæ ſint, & cur ita dicantur. T. 8. c. 371. A.
Interdicta, quæ momenta dicuntur, & cur. T. 9. c. 1138. C.
Interdicta nihil aliud ſunt, quàm decreta, quæ Prætor facit de poſſeſſione, vel quaſi poſſeſſione rei controverſæ inter aliquos, T. 9. c. 1137. A.
Interdicta nulla ſunt, quæ poſſeſſionis cauſam non contineant, T. 9. c. 1142. A. B.
Interdicta nomina ſua, & qualitates accipiunt ab initio edicti, ut libri Hebræorum nomen ſumunt a primis verbis, a quibus incipiuntur, T. 9. c. 1145. B. C.
Interdicta exhibitoria ſunt, vel reſtitutoria. T. 9. c. 1167. D.
Interdicta ſunt juris ordinarii, quo non utimur. T. 9. c. 1144. A.
Interdicta unde vi ſunt duo. T. 9. c. 1149. A.
Interdicta poſſeſſionis adipiſcendæ non ſunt in uſu. T. 9. c. 1148. E. retinendæ, & reciperandæ poſſeſſionis ſunt in uſu. Ibid. E.
Interdicta propriè dicuntur, quæ prohibitoria ſunt. T. 9. c. 1139. C.
Interdicta unde dicuntur. Tom. 9. c. 1139. B. C. D.
Interdicta de operibus publicis. T. 9. c. 1182. C. & ſeqq.
Interdicta cauſam proprietatis non finiunt, ſed præparant. Tom. 9. c. 1137. A. ſiunt quædam, ſed admodum pauca, quæ finiunt cauſam proprietatis. Ibid. B.
Interdicta dici, quòd interdicere ſit denuntiare, & prohibere. T. 9. c. 1139. C. quòd inter duos dicuntur. Ibid. C. aut quòd interim dicantur. Ibid. C.
Interdicta dicuntur, quaſi non perpetua, ſed ad tempus interim dicta. T. 9. c. 1139. D.
Interdicta uti poſſidetis, & utrubi in quo olim differebant. Tom. 9. c. 1165. C. D. ſublata eſt illa differentia. Ibid. D.
Interdicta de novi operis nuntiatione tria eſſe. Tom. 9. c. 1173. D. ſunt de privatis ædificiis. Ibid. D.
Interdicta deſierunt eſſe in uſu, & his ſucceſſere actiones in factum. T. 10. c. 1015. E.
Interdicta hodie nulla ſunt, ſed interdictorum loco dantur actiones in factum. T. 10. c. 1194. B.
Interdicti formula. T. 3. c. 124. D. E.
Interdicti ſimiles relegatis. Tom. 1. c. 878. B.
Interdicti æquitatem efficere, ut etiamſi ceſſet actio ad exhibendum, detur actio in factum exhibitionis causâ. Tom. 7. c. 605. D.
In interdictionibus Sacrorum omnia Sacramenta ceſſant præter confeſſionem, & viaticum in extremis, & baptiſma parvulorum. T. 6. c. 1064. A. B.
De interdictis. T. 3. c. 124. B. C. & ſeqq. & T. 6. c. 329. E. & ſeq. & T. 9. c. 1136. E. & ſeqq.
In interdictis etiamſi non proprietatis quæſtio eſt, ſed tantùm poſſeſſionis, tamen non ſolùm poſſediſſe nos, ſed etiam noſtros poſſediſſe docemus. T. 4. c. 655. D.
De interdictis reciperandæ poſſeſſionis. T. 9. c. 1148. D. E. & ſeqq.
Interdictis hodie propriè non utimur, & cur. Tom. 9. c. 1143. E.
De interdictis adipiſcendæ poſſeſſionis. Tom. 9. c. 1145. A. & ſeqq.
Interdicto de mortuo inferendo qui agit, an ſit dominus, vel quaſi dominus ejus loci, in quem mortuum inferre vult, quæritur. T. 4. c. 165. B. C.
Interdicto quorum bonorum quinam teneantur. T. 5. c. 280. D. E.
In interdicto unde vi non tantùm res venit, ſed etiam utilitas, ideſt, quantum intereſt. T. 6. c. 791. C.
In interdicto de itinere quæritur de uſu, de poſſeſſione, de facto, an qui eo interdicto experitur, hoc anno itinere uſus ſit. Tom. 6. c. 332. D.
Interdicto uti poſſidetis, vel utrubi, & rei vindicatione, poſſeſſorio ſcilicet & petitorio judicio, an quis ſimul uno tempore agere poſſit. T. 8. c. 272. D.
Interdicto precario heredem teneri, quatenus ad eum pervenit. T. 9. c. 597. E.
Interdicto unde vi non tantùm tenetur prædo, ut reſtituat poſſeſſionem, & omnem cauſam, ſed etiam pœnâ legitimâ legibus ſtatutâ. Tom. 9. c. 1151. A. & ſeqq.
Interdicto redintegrandæ poſſeſſionis, quod momentum, & momentaneæ poſſeſſionis appellatur, & cur. T. 9. c. 1159. A. B. & ſeq.
Ex interdicto non poteſt cognoſcere Præſes provinciæ in eum, qui ejuſdem provinciæ non eſt. T. 9. c. 1141. E.
Interdicto quod vi, aut clam repelletur, qui eodem interdicto dominum, qui prædio ſuo titulum, vel ſi-

BIU Cujas

vel signum, vel tabulam affixam dejecit, persequitur. Tom. 10. c. 887. D.
Interdictorum definitio, divisio, & singularum specierum brevis expositio. T. 1. c. 848. C.D.
Interdictorum uti possidetis, & utrubi an vis æquata sit, quantum ad possessionem. T. 1. c. 284. A. B.
De interdictorum exsequutione. T. 3. c. 125. A. B.
Interdictorum omnium perspicua declaratio per succinctas definitiones & distributiones eorum. T. 5. c. 791. A. B.
De interdictorum definitione, & differentia. T. 8. c. 1101. C.D. E. & c. 1102. A.
Interdictorum definitio, & divisio. T. 8. c. 1127. E. & c. 1128. A. & seq.
Interdictorum divisio quæ. T. 9. c. 1145. A.
Interdictorum solennes denuntiationes, & condictiones, quæ olim observabantur, sublatæ sunt. T. 9. c. 1142. D. & seq.
Interdictum quid ab actione distet. T. 3. c. 124. D.
Interdictum non tantùm de possessione, vel quasi possessione editur, sed & de proprietate interdum, & quasi proprietate. Ibid. C.
Interdictum uti possidetis ad rem soli pertinet. T. 3. c. 486. B.
Interdictum de projectionis, & de superficii possessione dari ad exemplum uti possidetis. Ibid. B.
Interdictum momentariæ possessionis. T. 3. c. 12. B.
Interdictum momenti. Ibid. B.
Interdictum uti possidetis. Tom. 3. c. 128. C.
Interdictum retinendæ possessionis. T. 1. c. 283. E. & c. 478. B. C.
Interdictum adipiscendæ possessionis. T. 1. c. 283. C. & Tom. 2. c. 527. A. B.
Interdictum fraudatorium. Tom. 1. c. 848. A.
Interdictum de tabulis exhibendis annuum esse. Tom. 3. c. 475. C. D.
Interdictum de clandestina possessione. T. 1. c. c. 852. A.
Interdictum, quod precarium appellatur, cui redditur. Tom. 3. c. 93. C.
Interdictum quod legatorum. T. 1. c. 849. B. & Tom. 3. c. 283. D.
Interdictum quod vi, aut clam venditori, an emptori, cui ad diem fundus addictus est, competat. T. 3. c. 41. D.
Interdictum unde vi duplex. T. 3. c. 140. C.
Interdictum Salvianum a quo, & ad quid inventum. Tom. 1. c. 856. C. & T. 3. c. 129. E.
Interdictum Salvianum de rebus coloni. T. 1. c. 483. C.
Interdictum quorum bonorum. T. 1. c. 283. C.
Interdictum recuperandæ possessionis. T. 1. c. 285. A.
Interdictum unde vi. Ibid. A. & T. 4. c. 1319. E. & T. 6. c. 819. D.
Interdictum fraudatorium in quo differat ab actione Pauliana. T. 4. c. 1319. B. C.
Ad interdictum de precario hodie non est necesse ire, cum actio civilis ex præscriptis verbis suppetat. T. 4. c. 501. B.
Interdictum de mortuo inferendo datur domino proprietatis. T. 4. c. 165. A.
Interdictum quod vi, aut clam est annale. T. 4. c. 352. A. hoc interdictum absenti reipublicæ causâ competere cœpit, nec tamen eo egit, vel per se, vel per procuratorem, quem constituere potuit, an annus utilis ei computabitur. Ibid. A.
Interdictum uti possidetis, vel utrubi ad possessionem suam vindicandam. Tom. 4. c. 655. A.
Interdictum quod vi, aut clam ad quid, & ad quem concipiatur. T. 5. c. 805. B.
Interdictum apiscendæ, vel adipiscendæ possessionis quodnam sit. T. 5. c. 794. D.
Interdictum quod vi, aut clam per quas personas nobis adquiratur. T. 5. c. 818. D.
Interdictum de novi operis nuntiatione an sit restitutorium. T. 5. c. 655. C.
Interdictum de libero homine exhibendo an cuivis de populo competat. T. 5. c. 377. A.
Interdictum quorum bonorum, & petitio hereditatis in quo differant. T. 5. c. 280. E.
Interdictum de vi non est famosum. T. 5. c. 800. E.
Interdictum unde vi est annuum, exceptio de vi perpetua. T. 5. c. 830. B.
Interdictum quod vi, aut clam actionibus in rem scriptis connumeratur. T. 5. c. 805. C.
Interdictum de libero homine exhibendo quare sit perpetuum. T. 5. c. 14. C.
Interdictum cui nuntiatum est ne ædificaret, petit a Prætore sibi remitti nuntiationem novi operis, ut sibi ædificare liceat. T. 5. c. 109. C. indignum est quolibet interveniente cum vicinus petit remissionem nuntiationis novi operis, beneficium Prætoris dominum amittere. Ibid. D.
Interdictum de proprietate nullum est. T. 5. c. 792. E.
Interdictum momentarium quid. T. 6. c. 815. A. B.
Interdictum reintegrandæ possessionis. T. 6. c. 820. C.
Interdictum unde vi datur in quemcumque possessorem etiam ignarum vitii. Tom. 6. c. 827. D.
Interdictum unde vi pœnale est. T. 6. c. 829. C.
Interdictum unde vi in personam concipitur. T. 6. c. 826. D.
Interdictum uti possidetis quid. T. 6. c. 817. D. E.
Interdictum nullum est famosum. T. 6. c. 90. A.
Interdictum fraudatorium revocat possessionem, Pauliana actio revocat dominium. T. 6. c. 335. D. E.
Interdictum fraudatorium, quo creditores revocant possessionem, quæ in eorum fraudem debitor alienavit. Ibid. D.
Interdictum nequid in loco publico, quando competit. Tom. 6. c. 331. E.
Omne interdictum personale est, in personam est, & non in rem. T. 6. c. 338. D.
Interdictum populare. Vide, Actio popularis.
Interdictum precarium, sive interdictum de precario, & qui eo interdicto tenetur. T. 6. c. 338. A.
Interdictum de precario. Tom. 6. c. 333. C.
Interdictum prohibitorium. Tom. 6. c. 332. A. quando, & cui competit. Ibid. C. D.
Interdictum quod vi, aut clam, vel interdictum de novi operis nuntiatione domino competit. T. 6. c. 291. B.
Interdictum quod vi, aut clam noxale est. T. 6. c. 427. A.
Interdictum quorum bonorum quando competit. T. 6. c. 331. B.
Interdictum Salvianum, & quis fuerit auctor hujus interdicti, cui competit. T. 6. c. 338. C. D.
Interdictum Salvianum directo datur tantùm adversùs colonum, non adversùs extraneum possessorem pignorum obligatorum pro pensione fundi. Ibid. D.
Interdictum Salvianum etiam utile datur adversùs extraneum. Ibid. D.
Interdictum Salvianum, & actio Serviana in quo differunt. Ibid. D. & seq.
Interdictum de tabulis exhibendis. T. 6. c. 331. B. C.
Interdictum de vi, & vi armata. T. 6. c. 332. A.
Interdictum unde vi, ipso jure non est famosum, attamen non datur liberis in parentes, vel libertis in patronos, & cur. T. 6. c. 90. A.
Interdictum uti possidetis, adversùs quem datur. T. 7. c. 255. E.
Interdictum utrubi adversùs quem datur. Ibid. E.
Interdictum quorum legatorum. T. 7. c. 351. C. D.
Interdictum unde deductum. T. 7. c. 1160. E. & c. 1161. A.
Interdictum de libero homine exhibendo. T. 7. c. 228. E. & c. 229. A.
Interdictum de vi armata est perpetuum. T. 7. c. 588. D.

Inter-

BIU Cujas

Interdictum de precario est perpetuum. Ibid. D.
Interdictum unde vi est annuum. Ibid. D.
Interdictum de clandestina possessione. Ibid. E.
Interdictumde itinere, actusque reficiendo quid differt ab interdicto de itinere, actuque privato. T. 7. c. 454. E.
Interdictum de tabulis exhibendis est ordinarium, Edictum quemadmodum testamenta inspiciantur est extraordinarium. T. 7. c. 955. C.
Interdictum quod legatorum, quibus, & adversùs quos detur. T. 7. c. 960. B.
Interdictum quod vi, aut clam est restitutorium, non prohibitorium. T. 7. c. 455. E. quibus detur. Ibid. E. & c. 456. A. qui eo teneantur. Ibid. A.
Interdictum Salvianum ad quid comparatum. T. 8. c. 1128. C.
Interdictum fraudatorium quodnam appellatum. T. 8. c. 1107. E.
Interdictum de vi quotidiana an famosum sit. T. 8. c. 370. B.
Interdictum quod legatorum, vel quod bonorum est de adipiscenda possessione. T. 8. c. 272. D. E.
Interdictum unde vi, quando finiatur. T. 8. c. 367. C. an in heredem defuncti detur. Ibid. C.
Interdictum unde vi est de recuperanda amissa possessione. T. 8. c. 272. D.
Interdictum uti possidetis, & utrubi est de retinenda, & conservanda possessione sua. Ibid. D.
Interdictum aquæ pluviæ arcendæ. T. 8. c. 546. B. C.
Interdictum de tabulis exhibendis, & liberis exhibendis. T. 8. c. 538. A.
Interdictum nequid fiat in mari. T. 8. c. 556. A.
Interdictum nequid fiat in flumine publico, ripave. T. 8. c. 534. A.
Interdictum quotidianum, & de vi armata. T. 8. c. 523. B. C.
Interdictum uti possidetis, & de via, quid differant. T. 8. c. 598. C.
Interdictum uti possidetis quale. T. 8. c. 536. A. B.
Interdictum unde vi dari in heredem, ut lucrum ei extorqueatur. T. 9. c. 259. E.
Interdictum restitutorium. T. 9. c. 1153. B.
Interdictum de exhibitis liberis deducendis. T. 9. c. 1169. A.
Interdictum de libero homine exhibendo est exhibitorium. Ibid. A. patri datur de exhibendo filio emancipato, matri etiam de exhibendo filio, vel filia. Ibid. B.
Interdictum exhibitorium, & actio exhibitoria, seu ad exhibendum, in quo distant. T. 9. c. 1167. E. & c. 1168. A. B. dominium, & potestas differunt. Ibid. A.
Interdictum quorum bonorum est restitutorium. Ibid. D.
Interdictum uti possidetis est prohibitorium. Ibid. D.
Interdictum quorum bonorum non datur, nisi adversùs eum, qui rem hereditariam possidet pro herede, vel pro possessore, & cur. T. 9. c. 1147. A.
Interdictum de arboribus cædendis, quæ vicino nocent. T. 9. c. 1139. E. & seqq.
Interdictum uti possidetis concipitur in præsens tempus. T. 9. c. 1165. D.
Interdictum quorum bonorum. T. 9. c. 1145. A. & seq.
Interdictum quorum legatorum. T. 9. c. 1147. C. D. & seq.
Interdictum unde vi. T. 9. c. 1148. D. & seq.
Interdictum Si per vim, vel alio modo absentis perturbata sit possessio. T. 9. c. 1162. C. & seq.
Interdictum uti possidetis. T. 9. c. 1165. A. & seq.
Interdictum de tabulis exhibendis. 9. c. 1167. C. D. & s
Interdictum de liberis e[illegible]dis, seu deducendis, & de [illegible] homine exhibendo. T. 9. [illegible] 168. C. D. & seqq.
Interdictum de precario, & Salviano. T. 9. c. 1170 B. & seqq.
Interdictum de ædificiis privatis. T. 9. c. 1173. D. E. & seqq.
Interdictum retinendæ possessionis rerum mobilium. T. 9. c. 1165. B. appellatur utrubi. Ibid. B.
Interdictum quorum bonorum datur tantùm possessori, non heredi, qui jure civili exstitit, & cur. T. 9. c. 1146. A.
Interdictum quorum legatorum a primis verbis edicti appellatur quod legatorum. T. 9. c. 1147. C. D.
Interdictum quorum bonorum, & petitio hereditatis in quo differunt. Ibid. C.
Interdictum restitutorium datur dominis, quibus absentibus, & non consentientibus ab aliis rerum, quæ ad eos pertinent, possessio occupata est, cum vacaret. T. 9. c. 1161. D.
Interdictum de ædificiis privatis, & de quibus rebus agitur in hoc interdicto. T. 9. c. 1173. D. E.
Interdictum de exhibendo debitore, qui latitat apud aliquem, creditori cur non datur. T. 9. c. 1169. E.
Interdictum de libero homine exhibendo cui datur. T. 9. c. 1170. A.
Interdictum precarium restitutorium est. T. 9. c. 1170. B.
Interdictum Salvianum restitutorium est. Ibid. B.
Interdictum quod vi, aut clam, aut precario. T. 9. c. 1149. D. et seq.
Interdictum quod legatorum hodie supervacuum est, & non est in usu, & cur. T. 9. c. 1148. C.
In interdictum unde vi quæ res veniunt. Ibid. E.
Interdictum de mortuo inferendo in sepulcrum, quod est in fundo meo. T. 9. c. 1137. D.
Interdictum, & dictum idem est. T. 9. c. 1139. B.
Interdictum uti possidetis non pertinet ad res mobiles. T. 9. c. 1166. D.
Interdictum de vi armata cui datur. T. 9. c. 1149. A. & seq.
Interdictum quorum bonorum cur non datur in debitorem hereditarium, sed datur tantùm in possessorem corporum hereditariorum. T. 9. c. 1147. B.
Interdictum de exhibendis, sive proferendis tabulis, quibus heredibus competit, & cur momenti beneficium vocetur ab Aniano, T. 9. c. 1168. A.
Interdictum de liberis exhibendis competit parentibus, qui eos in potestatem habent, adversùs eum, apud quem sunt, non sua sponte. Ibid. D.
Interdictum unde vi, & redintegrandæ possessionis in quo differunt. T. 9. c. 1148. E.
Interdictum de tabulis exhibendis datur adversùs eum, apud quem sunt. T. 9. c. 1168. D.
Interdictum unde vi non habet conductor expulsus ab emptore. T. 9. c. 408. B.
Interdictum utrubi est de retinenda possessione rerum mobilium. T. 9. c. 1165. B.
Interdictum unde vi, & interdictum de vi quotidiana in quo differunt. T. 9. c. 1149. A. B.
Interdictum de vi armata est perpetuum, non annuum. Ibid. C.
Interdictum quorum bonorum, & petitio hereditatis simul conferuntur. T. 9. c. 1145. C. D. & seq.
Interdictum restituendæ possessionis est momentaneum. T. 9. c. 124. A.
Interdictum de tollendis ruderibus ædium collapsarum in alias ædes. T. 9. c. 1173. D.
Interdictum de vi quotidiana cui datur. T. 9. c. 1149. A. B. C.
Omne interdictum, quod de possessione est, Momentum dicitur, & cur. T. 9. c. 1125. A.
Interdictum quotidianum est annuum. T. 10. c. 697. C.
Interdictum uti possidetis datur his omnibus, quibus quid in testamento relictum est. T. 10. c. 698. C.
Interdictum unde vi, quare sic dictum. T. 10. c. 738. C.
Interdictum nullum est famosum. T. 10. c. 1197. E.
Interdicturus utrubi agit ad exhibendum. T. 3. c. 129. B. C.
Interesse quomodo æstimari debeat. T. 5. c. 65. D.
Id, quod interest, quid sit; ac de sententiis de eo, quod interest. T. 1. c. 1281. D. & T. 3. c. 240. C. D.
Ejus, quod interest, æstimatio ad modum legitimum usurarum redigitur. T. 3. c. 240. E.
Ejus, quod interest, definitio quæ.

BIU Cujas

T. 4. c. 333. C. D.
Interest ejus principaliter, cujus maximè interest. T. 5. c. 15. B.
Quod interest, quid proprie sit, & quid complectatur. Tom. 5. c. 375. A.
Ejus, quod interest, æstimationem non egredi duplum in casibus certis, qui certam quantitatem habent, & naturam. T. 7. c. 645. C.
Id, quod interest, quando venit ex mora. T. 9. c. 1074. D. E. & seq.
Id, quod interest, definitio quæ. T. 9. c. 1075. B. & c. 1079. C.
Id, quod interest, semper apud nos in æs redigitur. T. 9. c. 1075. B.
In id, quod interest, spectatur veritas, non quantitas. T. 9. c. 1079. E.
Ejus, quod interest, quando non habetur ratio. T. 9. c. 1076. B.
Id, quod interest, in casibus incertis taxat officium judicis. Tom. 9. c. 1078. A.
Ejus, quod interest, in obscuro, & dubio Judices sæpe sunt æstimatores. T. 9. c. 1073. A.
Id, quod interest incerta actio, & incerti condictio dicitur passim in jure, quacumque ex causa agatur. T. 9. c. 1072. E.
A præstatione ejus, quod interest, liberatur is, qui se sistit post diem, ante litem contestatam tamen. T. 10. c. 388. D.
Quod interest, non exigitur ad modum pretii, sed statuitur arbitrio judicis. T. 10. c. 658. D.
Id, quod interest, quid sit. T. 10. c. 749. B.
Id, quod interest, an sit res. T. 10. c. 749. B. an sit rei pretium. Ibid. B. C.
Id, quod interest, non excedit pretium rei venditæ. Ibid. C. an sit damnum datum, vel lucrum interceptum. Ibid. D.
Id, quod interest, significat utilitatem. Ibid. D.
Id, quod interest, an sit æstimatio damni dati, vel lucri intercepti. T. 10. c. 750. A.
Quod interest, duplex est, extrinsecum, & intrinsecum. Tom. 10. c. 754. B.
Quod interest, divisum in commune, in singulare, & in conventum. Ibid. D.
Quod interest duplum non egreditur. T. 10. c. 761. C.
Intergerinus paries est, qui duo ædificia disterminat. T. 4. c. 152. A.
Interim, & interdum ex Quintiliano, & Seneca promiscuè pro eodem dixit Paullus jurisconsultus. T. 5. c. 459. C.
Interitus subjecti est summa mutatio. T. 5. c. 426. C.
Interloquutio quid. T. 2. c. 491. D.
Interloquutio non est propriè sententia. T. 6. c. 934. B.
Interloquutio in litibus, & causis appellatur præjudicium. T. 7. c. 231. B.
Interloquutio judicis, & sententia in quo distant. T. 9. c. 1062. B. & c. 1066. D.
Interloquutio judicis mutari, corrigi potest. Tom. 9. c. 1062. B. & c. 1066. A. scripturam non exigit. Ibid. c. 1062. B.
Ab interloquutione appellatio recipitur jure Pontificio, jure Civili secus. T. 6. c. 937. B. C.
Interloquutiones quomodo discernantur a sententiis. T. 10. c. 791. C.
Interloquutiones quando fiant. Ibid. C.
Intermissio usurarum quandonam accidat. T. 5. c. 935. C.
Internecinum testamentum, & actio internecina quæ. T. 3. c. 2. A. B.
Interpellatio creat moram. T. 4. c. 214. A.
Interpellatio quænam dicatur moram parere. T. 5. c. 566. E.
Interpellatio quandonam locum habeat in herede, & quando non. T. 5. c. 769. E.
Interpellatio debitorem constituit in mora. T. 6. c. 368. A.
Interpellationis vice detestatio haberi solet. T. 10. c. 1037. B.
Interpellatores matrimoniorum extra ordinem puniuntur. T. 1. c. 472. C. D.
Interpretari, & supplere differunt. T. 1. c. 1061. E.
Interpretatio benigna strictæ scripturæ addenda est ex aliis legibus. T. 4. c. 891. B.
Interpretatio benignior sequenda in rebus dubiis. T. 4. c. 988. A.
Interpretatio facienda non est contra stipulatorem. T. 4. c. 106. B.
Interpretatio Joannis veteris glossatoris de crimine stellionatus qualis, quæ, & melior aliorum. T. 4. c. 844. E. & c. 845. A.
Interpretatio an fiat adversùs venditorem. T. 4. c. 105. E.
Interpretatio contra venditorem. Vide, Venditor.
Interpretatio justa, idest, interpretatio juris civilis, quæ fit a prudenti, vel a judice, an pro mero jure civili habeatur. T. 5. c. 409. D.
Interpretatio benignior in pœnalibus requiritur. T. 5. c. 801. A.
Interpretatio bona est, quæ ducitur ex conjunctione duarum legum. T. 6. c. 393. C.
Interpretatio justa dicitur, quæ adhibetur ad leges, senatusconsulta, vel edicta. T. 6. c. 440. E.
Interpretatio in judiciis secundùm eum fit, qui ambiguè loquitur. T. 6. c. 340. D. in contractibus contra eum, qui ambiguè loquitur. Ibid. C.
Interpretatio, quæ fit commixtis legis capitulis, optima est. T. 10. c. 1013. B.
Interpretationem benigniorem sequendam in re dubia. Tom. 7. c. 1460. E.
Interpretationem capere in obscuris ex affectione cujusque. Ibid. E.
Interpretationem eam sequendam esse in rebus dubiis, quæ est verisimilior. Ibid. E.
Interpretes ut plurimum in rebus facilibus multi, in difficilibus muti. T. 6. c. 954. A.
Interpretium quid sit propriè. T. 3. c. 458. D.
Interpretum usus opiniones admittit. T. 4. c. 837. D.
Interrogati in jure non respondentes contumaces, & superbi existimantur, & meritò plectuntur. T. 5. c. 758. E.
Interrogati in judicio an teneantur ex responsione. T. 5. c. 208. B. C.
Interrogationes pseudomenæ. T. 1. c. 1355. B. pseudomeni appellatio unde priùs dicta. Ibid. c. 1356. D.
Interrogationes admittuntur sæpe in actionibus in personam. T. 9. c. 176. D.
De interrogationibus in jure faciendis. T. 1. c. 755. C. D.
De interrogationibus in jure faciendis edictum quantum differat ab edicto de damno infecto. T. 5. c. 639. E. & c. 640. A.
De interrogationibus, quæ fiunt in jure. T. 5. c. 758. D.
Interrogationibus in judicio factis cur omnimodo respondendum sit. T. 5. c. 758. D. E.
Interrogatoriæ actiones, quæ præcedebant judicium, sublatæ. T. 9. c. 176. D.
Si interrogatus in jure taceat, vel non respondeat, quid. T. 4. c. 162. D.
Interruptio quomodo definitur. T. 9. c. 1052. C.
De interruptione præscriptionis. T. 9. c. 1044. A. & seq.
Interruptiones. T. 8. c. 539. B.
De interruptionibus præscriptionum. T. 9. c. 1051. E. & seq.
Intervalla quæ observanda in Urbe. T. 7. c. 484. A. B.
Intervalla quæ observanda in finibus. T. 7. c. 483. E.
De intervallis legitimis ponendorum ædificiorum. T. 9. c. 1179. C. D. & seq.
Ex intervallo non competere actionem, sed exceptionem dari. T. 9. c. 87. A.
Ex intervallo pacta. T. 9. c. 87. A. & seq.
Intervallum quale intermitti debet in serenda arbore. T. 9. c. 1140. E.
Intervenire quis dicatur. T. 8. c. 784. D.
Intervenire pro aliis virorum est, non mulierum. Tom. 10. c. 980. D.
Interventionum genera. T. 1. c. 992. E.
Interversio possessionis quare furtum dicatur. T. 5. c. 716. C.

BIU Cujas

Intervertores, everſores, decoctores. T. 2. c. 646. C.
Intervertere fideicommiſſum quid eſt. T. 4. c. 589. E.
Interverti non poteſt quantitas. T. 4. c. 716. B. nec incorporalia. Ibid. B.
Ex interuſurio frequenter deducitur Falcidia. T. 7. c. 1271. C.
Interuſurium quid ſit. Tom. 5. c. 1071. D. & T. 7. c. 1271. C.
Interuſurium non poteſt conſtitui in fundo. T. 7. c. 1272. B.
Interuſurium ſemper eſt in pecunia, etiamſi poſt paucos dies debiti veniat. T. 7. c. 1272. B.
Inteſtabiles qui ſint. T. 1. c. 97. E. & T. 8. c. 963. D. E.
Inteſtati cauſa trahitur a cauſa teſtati. T. 4. c. 1053. A.
Inteſtati cauſa trahit cauſam teſtati, & contra. T. 4. c. 369. D.
De inteſtati ſucceſſione. Tom. 8. c. 161. C. & ſeq.
Inteſtati hereditatem confirmat lex Cornelia. T. 8. c. 184. E.
Inteſtati gradus qui. T. 8. c. 198. D. olim fuere octo, hodie ſunt quatuor. Ibid. D.
Inteſtati ad cauſam re perductâ, an heres compellatur hereditatem adire. T. 10. c. 342. A.
Pro inteſtatis qui habentur. T. 8. c. 186. E. & c. 187. A.
Ab inteſtato quibus datur bonorum poſſeſſio. Tom. 8. c. 161. B. & ſeq.
Ab inteſtato avunculum defuncti præferri conſobrino, proximitatis jure. T. 8. c. 180. E.
Ab inteſtato qui ſuccedunt, & qui non ſuccedunt. T. 8. c. 191. B.
Inteſtato qui trahit, injuriarum fit reus. T. 8. c. 529. B.
Ab inteſtato alio jure ſunt legata, & fideicommiſſa, alio donationes cauſâ mortis. T. 10. c. 497. E.
Ab inteſtato an competat bonorum poſſeſſio, ſi neque ſecundùm tabulas, neque contra tabulas competat. T. 10. c. 772. B.
Inteſtatorum ſucceſſio. Tom. 1. c. 454. E.
Inteſtatorum ſucceſſio primùm liberis defertur, deinde legitimis. T. 8. c. 183. D.
Inteſtatorum ſucceſſiones. Vide, Succeſſiones.
Inteſtatus, & anteſtatus opponuntur. T. 3. c. 176. B.
Inteſtatus quis dicitur. Tom. 4. c. 326. C.
Inteſtatus miles. Vide, Miles.
Inteſtatus an deceſſiſſe credatur is, qui liberis ſuis tutorem teſtamento non reliquit. T. 5. c. 579. D.
Inteſtatus quidam deceſſit relicto filio, & uxore prægnante, quæritur, qua ex parte heres intelligatur filius. T. 7. c. 148. A.
Inteſtatus quis propriè dicatur. T. 8. c. 186. E.
Intributiones. T. 2. c. 670. C.
Introducere. T. 7. c. 601. B. Vide, Inducere.
Intruſus quis dicatur. T. 6. c. 994. A. intruſi pœna. Ibid. A.
Invadere non eſt rapere, ſed pervadere rem alienam. T. 9. c. 1154. D.
Invaſio ignorantem non ſpoliat poſſeſſione, quæ ſolo animo retinebatur. T. 4. c. 626. E.
De eo, qui invaſit poſſeſſionem per vim ejecto poſſeſſore. T. 9. c. 1156. C. D. & ſeqq. tenetur in duplum. Ibid. c. 1157. A.
Invaſor non tantùm eſt malæ fidei poſſeſſor, ſed etiam prædo. T. 4. c. 889. B.
Invaſor omnis an ſit violentus poſſeſſor. T. 9. c. 1154. D.
Invecta, & illata a conductore non eſſe pignori, ſed hypothecæ. T. 7. c. 609. B.
Invecta a colono in fundum conductum an ſint pignori obligata. T. 9. c. 408. C.
Inventarii omiſſio non obligat militem ſolido æri alieno. Tom. 2. c. 1028. E.
Inventarii beneficia quot, & quæ. T. 8. c. 988. B.
Inventarii confectio fit ſumptu hereditatis, *l'inventaire ſe fait aux deſpens de l'heritier*. T. 9. c. 783. E.
Inventarii confectionem præcedit plerumque aditio, vel immiſtio. T. 9. c. 782. C.
Inventarii beneficium. T. 9. c. 782. C.
Inventarii confectio non eſt idoneum argumentum aditæ, vel agnitæ hereditatis, vel pro herede geſtionis. T. 9. c. 788. B.
Inventarii confectionem an teſtator poſſit heredi prohibere, quaſi volente teſtatore, ut is heres, quem ſcribit, ſubeat omnia onera hereditaria, ſive ea poſſint ferre ſua bona, ſive non, ut ſuſcipiat tuendam famam defuncti. T. 9. c. 784. A. B.
Ab inventarii confectione debent incipere tutores, & curatores. T. 9. c. 569. E.
De inventarii bonorum, & inſtrumentorum pupilli, ſeu adulti confectione. T. 9. c. 569. D. & ſeq.
Inventario faciendo præſcriptus eſt annus, ſi heres longè abſit ab eo loco, ubi eſt hereditas. T. 2. c. 1025. E.
De inventario bonorum mariti a muliere conficiendo poſt mortem mariti, &c. T. 3. c. 420. B. C.
Inventario quo tempore heres operam det. T. 8. c. 988. B.
Inventario facto actiones, quas heres cum defuncto habuit, non confundi. T. 7. c. 954. E.
Inventario facto heres non tenetur ſupra vires hereditatis. T. 9. c. 256. B.
In inventario conficiendo bonorum pupilli cautione opus eſt. T. 9. c. 693. B.
Ex inventario heres non tenetur ultra vires inventarii. T. 9. c. 783. C.
Inventarium quando, & coram quibus fieri debet. T. 2. c. 1025. E.
Ob inventarium non confectum heres Falcidiam amittit. Tom. 2. c. 1026. B.
Inventarium ſi heredes fecerint, non tenentur ultra vires hereditarias. T. 7. c. 954. E.
Quomodo fiat inventarium. T. 8. c. 988. D.
Inventarium etiamſi non faciant milites, non tenentur ſupra vires hereditatis. T. 9. c. 784. A.
Inventarium a morte teſtatoris fieri poteſt. T. 10. c. 682. B.
Inventarium. Vide, repertorium.
Inverecundus quis dicitur. T. 9. c. 716. B.
Inveſticeps pupillus causâ cognitâ adrogari poteſt. T. 3. c. 53. B.
Inveſtimentum. T. 2. c. 1233. C.
Inveſtis quis olim dicebatur. T. 6. c. 1077. C.
Inveſtitura feudi quid, & quod ejuſdem jus. T. 2. c. 1232. C. D.
Inveſtitura duplex. T. 2. c. 1236. C.
In inveſtitura facienda duo ſunt adhibendi pares. T. 2. c. 1257. C.
Inveſtitura ei fieri non debet, qui fidelitatem facere recuſat. T. 2. c. 1236. B. & c. 1238. B.
De inveſtitura veteris, & novi beneficii. T. 2. c. 1235. D. E. & c. 1310. C.
De inveſtitura intra annum non petita Lotharii conſtitutio. T. 2. c. 1322. A. B.
Inveſtitura de re aliena facta. T. 2. c. 1242. A. B.
Inveſtitura, & inductio corporalis non eſt idem. T. 6. c. 996. C.
Inveſtitura per interpoſitam perſonam fieri poteſt. Tom. 6. c. 997. A.
Inveſtitura jus tribuit, non poſſeſſionem. Tom. 6. c. 996. D. & c. 1037. D.
Inveſtitura principalis domini quomodo fit. T. 9. c. 419. A.
Inveſtituræ quinam intereſſe debeant. T. 2. c. 1301. D.
Inveſtituræ probatio. T. 2. c. 1284. A. B.
Inveſtituræ ſignum annulus. Vide, Annulus.
Invita, & non conſentire dicitur, quæ abſens, & ignorans eſt. T. 10. c. 202. A.
Invitationes mutuæ ad convivia, ideſt, ἀλληλοκλητώρια. T. 3. c. 484. A.
Inviti an conditionem deteriorem facere poſſint, & quando meliorem. T. 4. c. 1321. E.
Inviti judices regulariter dantur. T. 5. c. 894. D.
Inviti facimus, quæ ſunt moleſta, & quorum poſtea pœnitet. T. 10. c. 573. A.
Invitis injungitur tutela, & munus civile. T. 4. c. 868. C.
Invitis nobis etiam per ſervos adquiri-

BIU Cujas

quiritur pene ex omnibus cauſis. T. 6. c. 107. A.
Invitis qui alienare poteſt, multo magis ignorantibus. T. 8. c. 673. D. & c. 762. D. & c. 855. A.
Invitis nobis an res noſtras alius retinere poſſit. T. 5. c. 562. D.
Invito libertas non datur filio, invito ſervo datur. T. 1. c. 1208. D.
Invito non adquiritur hereditas, nec bonorum poſſeſſio, nec legatum, nec donatio. Ibid. A. B.
Invito creditore aliud pro alio ſolvi an poſſit. T. 5. c. 394. D. E. & c. 395. A.
Invito an poſſit agnoſci ſuus heres. T. 5. c. 542. A.
Invito beneficium non dari. T. 8. c. 657. C. & 738. E.
Invito an quid cuiquam adquiratur. T. 10. c. 539. B.
In invitos judicia redduntur. T. 6. c. 340. E.
Inter invitum, & ignorantem differentia quæ. T. 4. c. 650. A.
Invitum neminem cogi agere, vel accuſare quomodo intelligatur. T. 10. c. 920. D. E.
Invitus judicium non patitur, quamdiu eſt in magiſtratu. T. 4. c. 6. E.
Invitus dicitur, qui palàm contradixit, vel qui tacet, qui non palàm conſentit. T. 4. c. 285. B.
Invitus nemo jure ſuo uti cogitur. T. 4. c. 22. D.
An invitus ſit is, qui præſens eſt, & tacet, dum ſocius in re communi facit aliquid. T. 4. c. 153. A.
Invitus nemo alteri donat. T. 4. c. 1370. C.
Invitus nemo de domo ſua extrahi debet, vel in jus vocatur. T. 4. c. 1394. C.
Invitus quibus caſibus quis amittit, non ſemper & amittit ignorans. T. 4. c. 650. A.
Quis invitus quibus caſibus adquirit, & ignorans adquirit. Ibid. B.
Invitus debitor creditorem mutare non cogitur, ſi malit ſibi ſuperfluum ſolvi a creditore. T. 4. c. 932. B.
Invitus teſtimonium non dicit. T. 4. c. 1478. C. nec pupillis invitis teſtimonium denuntiari poteſt. Ibid. C. item nec patronis invitis. Ibid. C.
Invitus is videtur feciſſe, qui mox factum corrigit. T. 4. c. 1496. A.
Invitus non recedit ab actione pignoris, quam habet in venditorem pignoris. Tom. 4. c. 932. B.
Invitus abſentem defendere non cogitur. T. 5. c. 116. D.
Invitus an jurare cogi poſſit. T. 5. c. 224. C.
Invitus, & non volens quomodo in jure differant. Tom. 7. c. 893. E.
Invitus quis intelligatur. T. 7. c. 149. A.
Invitus quis dicatur. T. 8. c. 742. E. & T. 10. c. 756. E.
Invitus, qui beneficium accepit, non accipere, ſed parere videtur. T. 9. c. 1318. B.
Invitus dominus dicitur, qui prohibet, & palàm contradicit. T. 9. c. 1179. E.
Invitus quis ſit. Tom. 10. c. 409. A.
Invitus poteſt exheredari, ſed non poteſt emancipari. T. 10. c. 550. D.
Invitus eſt is, qui corrigit factum; non volens, qui non corrigit. T. 10. c. 573. A.
Invitus an emat, vel vendat. T. 10. c. 997. E.
Inundata a demerſis quomodo ſeparentur. T. 8. c. 274. B.
Inundatio quare non mutet fundi cauſam. T. 8. c. 937. D.
Quantum interſit utrùm inundatione flumen agrum occupaverit, aut etiam alveo mutato manare cœperit. Tom. 8. c. 938. A.
Inutile legatum. Vide, Legatum.
Inutile teſtamentum. Vide, Teſtamentum.
Inutile an vitietur per utile. T. 4. c. 1299. B.
Inutile an aliquando poſſit eſſe utile. T. 9. c. 490. B.
Inutiles ſervitutes quæ. Tom. 4. c. 895. C. Vide, Servitus.
Inutilia ab initio, poſtea non convaleſcere. T. 4. c. 1122. C.
De inutilibus ſtipulationibus. T. 8. c. 1056. D. & ſeq. & Tom. 9. c. 1272. B. & ſeq.
Inutilitas. T. 2. c. 651. C.
Inutilitatis nomen an ſit in uſu. T. 10. c. 239. A.
Quod inutiliter cedit, poſtea non convaleſcit. T. 4. c. 54. C.
Inutiliter repetitur, quod non amittitur. T. 4. c. 432. E.
Inutiliter quibus donetur jure civili. T. 10. c. 1120. E.
Joanna Comitiſſa Flandriæ filia Balduini VIII. Tom. 6. c. 1007. C.
Joannes victitavit ἀκρίσις δρυῶν. T. 1. c. 855. B.
Joannes Faber notatus. Tom. 9. c. 1250. B.
Iracundiæ calore quod fit, non eſt divortium. T. 8. c. 684. E. & c. 777. E.
Iratus a furente tempore ſolum differt. T. 5. c. 556. E.
Irenarcharum elogia. T. 3. c. 20. B.
Irenarcharum munus. T. 2. c. 780. B.
Irenarchæ cur, & unde ſic vocati. T. 3. c. 20. C.
Irenarchæ ut creantur. T. 2. c. 647. B.
Irregularitas per bigamiam contrahitur. T. 6. c. 861. D.
Irreverentia parentibus, & patronis exhibita in quibus, & quomodo puniatur. T. 5. c. 12. B.
Irritum teſtamentum per omnia conſtituitur hereditate non aditâ ab herede, qui in eo ſcriptus eſt. T. 4. c. 1439. D.
Iſauri latrones. T. 1. c. 530. D. E.
Iſauri infames latrociniis. T. 10. c. 620. B.
Iſchiadicus cur a muneribus civilibus non excuſatur. T. 2. c. 706. C.
Iſidorus ſcribit, frivolum eſſe, cum eo animo ſeparantur, ut rurſus ad ſe invicem revertantur. T. 4. c. 1436. B.
Ita ut verba hæc, quæ ſæpe uſui fuerunt in multis caſibus, modum, non conditionem faciunt. Tom. 4. c. 1246. C.
Ita ut hæc verba modum faciunt, non conditionem. T. 6. c. 297. C.
Italia abundat armento magis, quàm pecore. T. 10. c. 871. A.
Italiæ regiones. T. 3. c. 35. D. E.
Italiæ forum agnoſcunt inſulani. T. 7. c. 138. B.
Iter quid ſit. T. 1. c. 751. A.
Iter, actus, & via quid diſtent. T. 1. c. 76. A. B.
Iter ſit plauſtris, & vehiculis. T. 3. c. 101. C.
Iter non tantùm eſt ſervitus prædiorum ruſticorum, ſed & urbanorum. T. 4. c. 1118. B. eſt quoque iter ſervitus perſonarum, ſive hominum. Ibid. C.
Iter, actus, via quomodo inter ſe differant. T. 5. c. 309. E.
Iter pars actus eſt. T. 6. c. 371. B.
Iter ſepulcro debitum an ſit pars ſepulcri, an privati juris. T. 5. c. 388. A.
Iter quid. T. 5. c. 1197. C.
Iter ſervitus eſt & ruſticorum, & urbanorum prædiorum. T. 6. c. 290. D.
Iter, quod plerumque ſervitutibus ruſticis annumeratur, urbani prædii eſſe poteſt. T. 6. c. 458. D. E.
Iter ad flumen publicum an non utendo amittatur. T. 7. c. 464. D.
Iter ad flumen publicum an cedi, & vindicari poſſit. T. 7. c. 433. A. B.
Iter ad ſepulcrum an adquiri, vel concedi poſſit. T. 7. c. 398. B.
Iter ad ſepulcrum an amittatur non utendo. T. 7. c. 464. D.
Iter aliàs perſonalis, aliàs realis ſervitus eſt. T. 7. c. 1024. C.
Super iter alienum an poſſit quis pontem, vel arcum facere aquæ ducendæ gratiâ. T. 7. c. 436. C.
Iter aliquando urbana ſervitus eſt. T. 7. c. 447. B.
Iter an actui inſit. T. 7. c. 452. D.
Iter an, & quando uſucapi poſſit. T. 7. c. 396. A.
Iter an plerumque ſit jus perſonæ, non prædii. T. 7. c. 430. C.

BIU Cujas

Iter an sit urbana servitus; T. 7. c. 391. A.
Iter cui concessum est, an possit illud lapide sternere. T. 7. c. 437. A.
Iter cui cessum, vel legatum est, an possit opus facere itineris habendi causâ. T. 7. c. 390. E.
Iter cui debetur, an is possit in eo ædificare. T. 7. c. 462. C.
Iter, & actum inter quæ differentia sit. T. 7. c. 435. A.
Iter habens an pontem facere possit, si locus sit palustris. T. 7. c. 390. E. & c. 391. A.
Iter habens per prædium vicini an in prædio vicini gradus, vel clivos facere possit, itineris habendi causâ. T. 7. c. 419. C.
Iter habens quid facere possit. T. 7. c. 393. C.
Iter habens sellâ gestari, item equo vehi potest. T. 7. c. 433. C.
Iter quid sit. T. 7. c. 393. C.
Iter, vel actum habenti quæ actio detur. T. 7. c. 452. C.
Iter, & actus differunt. Tom. 8. c. 562. C.
Iter quo significatu. T. 8. c. 598. E.
Iter limitare usucapi non potest, sed neque adquiri longi temporis præscriptione. T. 10. c. 944. A.
Iteratio violatæ religionis an augeat pœnam sepulcri violati, licèt sæpius mortuum in alienum sepulcrum, antequam cum aliquo sepulcri violati ageretur, contulerit. T. 5. c. 388. C.
Iteratio, seu resumptio principii, figura ἐπαναλήψις T. 6. c. 506. B.
Iterum quot, & quas habet significationes. T. 5. c. 37. A.
Itinerarii sumptus. T. 9. c. 1087. D.
De itinere privato interdictum. T. 1. c. 852. E.
Itinere concesso, an aquæductus, aut pons concessus videatur. Tom. 5. c. 672. D. E.
Itinere, vel actu legato, non desti natâ parte fundi, an totus is ser viat. T. 7. c. 435. D. E.
Itinere per arborem vicinam imminentem invio facto, an liceat arbores cædere, vel sublucare. T. 7. c. 454. B.
Itinere faciendo verba legis tertiæ explicantur. T. 8. c. 482. B. C.
Itinere ad fundum vendito, & evicto, quid sequetur. T. 10. c. 757. C.
De itineribus publicis interdictum. T. 1. c. 850. A. B.
Itineris, actus, viæ discrimen quodnam constituatur. T. 3. c. 657. C. D.
Itineris legati latitudo quæ, & a quo constitui debeat. Tom. 7. c. 435. D. E.
Itineris legati per fundum electio cujus sit. Ibid. D. E.
Itineris, viæ, actus, aquæductus per fundum hereditarium usus, vel usufructus an legari, vel constitui possit. Tom. 7. c. 1337. A. B.
Itinerum custodia. T. 2. c. 979. B.
Jubemus imperio, hortamur impulsu. T. 5. c. 151. E.
Jubens ab excessu insignia deponere, jubet imperio quoque abire. T. 4. c. 833. E.
Jubeo quale verbum, & quid significet. T. 7. c. 960. E.
Jubeo est verbum directum. T. 9. c. 849. A.
Jubeo aliàs est precarium verbum, aliàs directum. T. 10. c. 685. A.
Jubeo, & volo idem sunt. T. 10. c. 713. E.
Jubere plus est, quàm imperare. T. 4. c. 536. C.
Jubere est adulationis, non imperii verbum; & verbum precarium, non directum. T. 4. c. 925. B.
Jubere, & hortari quàm longè differant. T. 5. c. 151. E.
Jubere, & cogere quomodo differant. T. 5. c. 177. C.
Jubere in titulo *quod jussu* est periculo suo esse velle, quod cum filio, vel servo contractum est. T. 6. c. 96. B.
Jubere cujus est, ejus est & vetare. T. 7. c. 138. E.
Jubere est imperii mixti. T. 7. c. 139. A.
Jubere, & caveri nominatim jurisdictioni vindicantur. T. 7. c. 79. E.
Jubere non est verbum directum, sed magis precarium. Tom. 9. c. 1066. C.
Jubere est verbum commune sententiæ, & interloquutioni. T. 9. c. 1071. D.
Jubere est precarium verbum, & optativum, & monitorium. T. 9. c. 310. B.
Juberi possidere aliud est, aliud in possessione esse. T. 7. c. 578. D.
Judaicum aurum. Vide, Aurum.
Judæi ne novas ædificent synagogas. T. 3. c. 458. A. B.
Judæi in ordinem decurionum allegi possunt, munera civilia obire. T. 2. c. 43. D.
Judæi alienæ nationis homines circumcidentes, ut puniendi. T. 1. c. 504. C. D.
Judæi Regno Franciæ expulsi a Philippo Augusto. T. 6. c. 942. B.
Judæis an possint deferri decurionatus, vel alia munera publica. T. 10. c. 828. D.
Judæis interdicta mancipii Christiani possessio. T. 10. c. 829. D.
Judæis manent adhuc aliqua privilegia. T. 10. c. 831. A.
Judæo si quis donaverit Christianum mancipium, an utilis donatio sit. T. 7. c. 1025. D. E.
Judæos die Sabbati non esse conveniendos. T. 1. c. 525. E.
Judæos a tutela, & aliis muneribus civilibus non excusari. Tom. 1. c. 1038. D.
Judæorum conditio deterior, quàm paganorum. T. 2. c. 46. C.
Judæorum testimonium non recipiatur contra orthodoxos. Tom. 2. c. 1094. B.
Judæorum repudii formula qualisnam fuerit. T. 2. c. 1072. C.
Judæorum secta non prohibetur. T. 2. c. 43. D.
Judæorum testimonium adversùs Christianos an audiendum. Tom. 6. c. 855. C. D.
Judæorum collegio an legari possit. T. 7. c. 1014. A.
Judæorum universitati an legari possit. T. 8. c. 5. E.
Judæorum secta non prohibetur constitutionibus Imperatorum. T. 10. c. 828. B.
Judæorum secta an sit legibus prohibita. T. 10. c. 830. D.
Judex appellatione veteri Prætor dicebatur. T. 3. c. 260. E.
Judex de præteritis, lex de futuris statuit. T. 2. c. 1069. D.
Judex dandus quot annos natus esse debet. T. 1. c. 546. E.
Judex datus apparitionem propriam non habet. T. 3. c. 234. E.
Judex, qui litem suam facit, non propriè ex maleficio, sed quasi ex maleficio tenetur. Tom. 1. c. 246. C.
Judex quandonam litem suam faciat. T. 1. c. 246. C. D.
Judex quæstionis quisnam appelletur. T. 3. c. 627. D.
Judex pro Prætore acceptus. T. 1. c. 1009. A.
Judex aliquem arbitrio suo de curia liberare non potest. T. 2. c. 706. D.
Judex a scripto recedere non potest. T. 2. c. 1230. A.
Judex quando æquitatem potiùs, quàm jus scriptum spectare debet. Ibid. B.
Judex contra sententiam suam in integrum restituit. T. 2. c. 1121. A. B.
Judex in unâ causa jure non recusatur. T. 1. c. 882. D.
Judex, qui Principum constitutiones negligit, lege Corneliâ tenetur. T. 1. c. 509. A.
Judex an ad condemnandum, vel absolvendum reum suâ conscientiâ contentus esse debeat. T. 3. c. 343. D. E.
Judex si litem suam fecisse dicatur. T. 1. c. 887. E. & c. 888. A. B.
Judex, qui nocentem pecuniâ absolverit, ut puniendus. T. 1. c. 498. B. C.
Judex, qui in hominis caput, & fortunas pecuniam acceperit, ut plectendus. T. 1. c. 505. C.
Judex quæstionis quis dicatur. T. 3. c. 455. C.
Judex delegatus nec imperium, nec jurisdictionem habet. T. 2. c. 1101. E.
Judex esse potest arbiter honorarius. T. 2. c. 1123. C.

BIU Cujas

Judex vir bonus disceptandæ rei causâ datus. T. 1. c. 744. D.
Judex tutelaris. T. 1. c. 496. C.
Judex incompetens. T. 2. c. 498. A.
Judex in sua causa dari, vel fieri non potest. T. 2. c. 147. E.
Judex incompetens litis contestatione fit competens. T. 2. c. 154. C.
Judex non omne quod facere potest, etiam debet. T. 4. c. 100. D.
Judex an suo officio fungi, & sententiam dicere possit aliquibus absentibus, cæteris præsentibus. T. 4. c. 882. C.
Judex edititius quis dicitur. Tom. 4. c. 1414. C. quid distat a judice delegato. Ibid. D.
Judex datus a Proconsule alius est, alius est legatus ab eodem datus. T. 4. c. 7. C.
Judex delegatus. Vide, Delegatus judex.
Judex homo sanus, qui datur a magistratu, an furore superveniente judicium solvatur. T. 4. c. 71. A.
Item an fuerit rectè ab initio judex datus. Ibid. B.
Judex delegatus delegare non potest. T. 4. c. 7. A.
Judex gravem sententiam dare adversùs absentem festinare non debet. T. 4. c. 876. C.
Judex pœnam legitimam nec augere, nec minuere potest. Tom. 4. c. 849. D.
Judex datus alium judicem dare nequit. T. 4. c. 7. A.
Judex litis æstimator est. T. 4. c. 316. B.
Judex quæstionis non est magistratus, sicut nec judex datus. T. 4. c. 11. A. B.
Judex, qui datus est alicui societati, aut addictus pro socio, & qui condemnat socium in usuras præteriti temporis in diem sententiæ, an possit etiam socium cogere ad cautionem interponendam de præstandis usuris futuris post tempora judicati. T. 4. c. 48. D.
Judex, qui a magistratu datur non tantùm dari dicitur a Jurisconsultis, sed etiam reddi. T. 4. c. 70. D. item addici. Ibid. D.
Judex quid est. Tom. 4. c. 245. E.
Judex siquid in judicando adversùs legis præceptum dolo malo prætermiserit, legem offendit. T. 4. c. 100. C. D. E.
Judex quicquid facit, jure publico facit. T. 4. c. 883. B.
Si judex sit datus a quo appellatum est, oportet redire ad eum, qui dedit. T. 4. c. 837. E.
Judex an, & quando sumptus victo remittere possit. Tom. 5. c. 1082. A.
Judex datus quodcumque pronuntiat, vel facit, per omnia irritum fit, si ad officium, & cognitionem ejus non pertineat. Tom. 5. c. 3. E.
Judex competens quinam dicatur. T. 5. c. 750. D.
Judex an per se dominum facere possit. T. 5. c. 904. C.
Judex an possit exigere jusjurandum ab uno è ligatoribus, & quando in omnibus etiam causis hoc observare debeat, ne temerè exigat jusjurandum. Tom. 5. c. 228. C.
Judex an semper cogatur jusjurandum actoris sequi. T. 5. c. 381. C. an minoris reum condemnare, quàm ab actore juratum sit, aut absolvere. Ibid. C.
Judex qui, & quando ex conventione litigantium detur. Tom. 5. c. 909. D.
Judex an cogatur habere rationem loci, quo dari debeat. Tom. 5. c. 975. C.
Judex, & assessor in quo differunt a magistratu. T. 5. c. 34. E.
Judex datus, & Vicarius inter se differunt. T. 6. c. 989. D.
Judex Ecclesiasticus de hereditate cognoscere non potest, sed tantùm de matrimonii causa. T. 6. c. 1132. C.
Judex recusari debet ante litis contestationem, aliàs non admitti tur recusatio. Vide, Recusatio judicum.
Judex qua de re non potest cognoscere principaliter, potest cognoscere incidenter. T. 6. c. 1135. B. nisi quando principalis quæstio civilis est, incidens verò spiritalis, quo casu eundem judicem habere non possunt. Ibid. B.
Judex excommunicatus recusari potest. T. 6. c. 778. E.
Casus, in quo judex recusari potest. Ibid. C.
Judex in testimonium vocatus non potest in ea causa esse judex. T. 6. c. 865. A.
Judex, datus in certam litem, judicem dare non potest; cognitio tantum, sive notio ei datur, datur & pronuntiatio. T. 6. c. 25. A.
Judex datus de qua re cognoverit, de eadem etiam pronuntiare potest, & debet. Ibid. A.
Judex datus alium judicem dare non potest. Tom. 6. c. 24. E.
Judex datus, & is, cui mandata est jurisdictio, in quo differunt. T. 6. c. 25. D.
Judex, qui usque ad certam summam judicare jussus est, etiam de re majori judicare potest, si inter litigatores conveniat. Ibid. D. E.
Judex specialiter datus ad certam quantitatem ex consensu litigatorum, de majori summa jus dicere potest. Ibid. D. E.
Judex datus quamvis cognitionem, & pronuntiationem habeat, pronuntiationis tamen, & sententiæ suæ exsequutionem non habet, & competit tantùm magistratui, qui judicem dedit. Ibid. C.
Judex compromissarius. Vide, Arbiter.
Judex, qui de crimine cognitionem habet, an possit etiam de re pecuniaria cognoscere. T. 7. c. 478. C.
Judex pedaneus datur a magistratu ex consensu utriusque partis sine compromisso. T. 7. c. 129. B.
Judex appellatur, quid sit. T. 7. c. 148. D. E.
Judex actori incompetens, tamen eum condemnare quando possit. T. 7. c. 67. D.
Judex datus a magistratu an finito magistratu judicare cogatur. T. 7. c. 156. D.
Judex datus an jurisdictionem habeat. T. 7. c. 85. A.
Judex an dare possit tutorem per alium. T. 7. c. 69. D.
Judex an possit mulctarum modum excedere. T. 7. c. 134. E.
Judex datus a Prætore non dicitur vice Prætoris judicare. Tom. 7. c. 59. A.
Judex datus an alium judicem facere possit. T. 7. c. 84. D.
Judex datus an exsequutionem suæ sententiæ habeat. T. 7. c. 78. B.
Judex an pœnam lege definitam augere, aut minuere possit. T. 7. c. 134. E.
Judex aut absolvere, aut condemnare reum debet. Tom. 7. c. 67. D.
Judex datus an, & quando cogatur judicare. T. 7. c. 165. A.
Judex datus an fungatur vice ejus, qui dedit. T. 7. c. 136. C.
Judex datus cognitionem habet, exsequutionem suæ sententiæ non habet. T. 7. c. 58. D.
Judex datus de qua re cognovit, pronuntiare etiam cogitur. T. 7. c. 94. A. & c. 165. A.
Judex datus, & is, cui mandata est jurisdictio, quomodo inter se distent. T. 7. c. 84. E.
Judex datus non jurisdictionem, sed causæ tantùm cognitionem habet. T. 7. c. 79. A.
Judex datus a Principe pro magistratu habetur. T. 7. c. 85. B.
Judex datus proprio jure cognitionem habet, non ex jussu solo. T. 7. c. 59. A.
Judex datus quando alium subdelegare possit. T. 7. c. 85. A. B.
Judex datus quando judicati exsequutionem habeat. Ibid. B.
Judex datus, sive delegatus nullam habet jurisdictionem, sed cognoscit ex jussu. T. 7. c. 58. C.
Judex datus, & is, cui mandata est jurisdictio, quanto intervallo inter se distent. T. 7. c. 84. E.
Judex specialis dicitur, qui datur ad litem unam. Ibid. E.
Judex de ea re, cujus judex est, arbitrium an suscipere possit. Tom. 7. c. 130. A.
Judex esse an desinatis, qui dedit, si po-

BIU Cujas

si postea fiat privatus. Tom. 7. c. 68. E.
Judex ex consensu partium de majori summa cognoscens, an etiam judicis requiratur consensus. T. 7. c. 131. A.
Judex litem suam faciens quid præstet, & an infamis fiat. Tom. 7. c. 141. C.
Judex a magistratu datus judicem dare non potest. T. 7. c. 85. B.
Judex, muliere transeunte ad alium forum per matrimonium, non desinit esse competens. T. 7. c. 98. C.
Judex ordinarius pro magistratu, & judicium pro jurisdictione sæpe accipiuntur. T. 7. c. 54. D.
Judex quando, & quot modis legem offendat. T. 7. c. 153. D.
Judex in actione injuriarum quis non possit esse. T. 7. c. 166. D.
Judex datus an judicem dare possit, nisi sit datus a Principe. Tom. 7. c. 85. A.
Judex quomodo detur. T. 7. c. 84. E.
Judex incompetens quivis rite inter consentientes jus dicit. Tom. 7. c. 129. E.
Judex subditus qui dicatur, & an ei ad judicandum idem tempus præscriptum videatur, quod mortuo. T. 7. c. 130. E. & c. 131. A.
Judex ordinarius, & judex extraordinarius qui. T. 8. c. 1046. A.
Judex in rei vindicatione dicitur declarare suâ sententiâ, cujus res sint. T. 7. c. 481. E.
Judex arbitrarius. Tom. 8. c. 502. D.
Judex veritatem sequatur, non suum arbitrium. T. 8. c. 518. C.
Judex familiæ erciscundæ non cognoscit de fundo communi ex legati causa. T. 7. c. 594. D.
Judex communi dividundo de proprietate hominis, qui est communis, non potest cognoscere. Ibid. D.
Judex divisionis. T. 7. c. 530. B.
Judex quando litem suam faciat, quomodo teneatur, si perperam judicaverit. T. 8. c. 331. C.
Judex edititius quis. T. 9. c. 1071. A.
Judex delegatus an differat ab eo, cui mandata est jurisdictio. T. 9. c. 122. D.
Judex non debet esse mitior lege. T. 9. c. 1111. E.
Judex statuit de præteritis, lex de futuris. T. 9. c. 112. B. & c. 529. D. & c. 907. B.
Judex de qua re cognoverit, de eadem pronunciare debet. T. 9. c. 15. B.
Judex delegatus, sive datus a judice, judicis dandi potestatem non habet. T. 9. c. 121. A. B. & seq.
Judex quis est in re sua duobus casibus, & qui sunt illi casus. T. 9. c. 1083. B.
Judex alius dandus cum causa ex integro agitur. Tom. 9. c. 1072. B.
Judex infamis præstet solidam æstimationem litis ei, cujus interest. T. 9. c. 1084. A. B.
Judex hereditatis cognoscit de incidente quæstione status. T. 9. c. 170. E.
Judex post inquisitionem, aut sententiam fert, aut rem omnino ad Principem refert. Tom. 9. c. 126. C.
Judex, qui gratiâ, & ambitione corruptus malè judicavit, damnum pati existimationis, & præstare periculum litis ei, quem jure non condemnavit. T. 9. c. 1084. A.
Judex in quo distat a lege. Tom. 9. c. 907. B.
Judex datus sententiæ suæ exsequutionem non habet. T. 9. c. 1093. D.
Judex datus, & delegatus inter se differunt. T. 9. c. 122. C. D.
Judex quomodo, & quando sententiam proferre debet præsentibus partibus, vel unâ absente. Tom. 9. c. 1057. C. & seqq.
Judex, ad quem appellatum est, suâ sententiâ definire debet, justè, nec ne sit appellatum, nec rursus negotium remittere debet ad priorem judicem. T. 9. c. 1107. C.
Judex competens quod malè judicavit, an ipso jure nullum sit. T. 9. c. 1083. D.
Judex datus a Principe, in quo differunt a magistratu urbano, & provinciali. T. 9. c. 122. A. B.
Judex datus habet tantùm cognitionem, non exsequitur sententiam, sed qui dedit. T. 9. c. 121. C.
Judex priusquam damnaret reum, vestem mutabat, prætextam ponebat. T. 9. c. 1480. B.
Judex est Prætor. T. 9. c. 20. B.
Judex condemnare debet in certam quantitatem, etiamsi petitio actoris sit incerta, vel si egerit de incerta quantitate. T. 9. c. 1072. D. E. & seqq.
Judex, & arbiter in quo differunt. T. 9. c. 194. C.
Judex non tantùm litis impensarum condemnationem facere debet, sed etiam detrimentum omne. T. 9. c. 1087. C.
Judex sive major, sive minor, qui rem protraxit ultra triennium, mulctatur. Tom. 9. c. 140. C. & alius judex sumendus. Ibid. C. quid tum fiet, si forte intra triennium mutetur judex. Ibid. C.
Judex quando litem suam facit. T. 9. c. 224. B.
Judex municipalis an possit mittere in possessionem. T. 10. c. 386. A.
Judex datus non dicitur judicare vice Prætoris, sed sui. Tom. 10. c. 387. B.
Judex an possit compromissum recipere. T. 10. c. 395. D.
Judex compromissarius an possit mulctare. T. 10. c. 396. A. B.
Judex fieri an possit minor viginti quinque annis. Ibid. B.
Judex competens fit ex consensu litigantium, qui ex ordine est incompetens, dummodo judex sit. T. 10. c. 397. E.
Judex compromissarius an possit mulctare. T. 10. c. 399. A.
Si judex in actione de peculio, quæ filiis familias nomine instituitur, malè judicarit, quid fiet. T. 10. c. 400. D.
Judex, qui contra leges judicat, litem suam facit. T. 10. c. 401. A. B.
Judex an possit fieri minor viginti quinque annis. Tom. 10. c. 515. B.
Judex in re restituenda, cavere jubet dolum malum abesse. T. 10. c. 528. C.
Judex pedaneus sententiam suam exsequi non potest. T. 10. c. 618. D.
Judex an possit cognoscere de causa status. T. 10. c. 619. C.
Judex ab arbitro quomodo differat. T. 10. c. 625. D.
Judex, qui non recepit appellationem, quo casu, & qua pœna puniatur. T. 10. c. 792. C.
Judex cavere debet, ne qui ab eo appellaverit, custodiæ militari tradatur. T. 10. c. 796. A.
Judex datus de jure dubitans, debet eum, qui se dedit, consulere. T. 10. c. 794. C.
Judex quare dicatur a lege distare. T. 10. c. 833. C.
Judex ex rescripto datus, quod quis elicuit oblatis precibus mendacibus, & falsis, an judex maneat. T. 10. c. 839. E.
Judex minor solet referre, quoties aliqua litis emergit dubitatio, ad majorem judicem. T. 10. c. 864. B.
Judex an possit mulctam dicere ad infinitum. T. 10. c. 870. B.
Judex an possit remittere, vel moderari mulctam irrogatam. Ibid. C.
Judex sæpe dat advocatum non habenti. T. 10. c. 879. C.
Judex an possit supplere ea, quæ desunt advocatis, vel partibus. T. 10. c. 882. B.
Judex datus, vel delegatus an det arbitrum. T. 10. c. 909. A.
Judex est juris disceptator. T. 10. c. 917. A.
Judex datus a Principe an habeat exsequutionem suæ sententiæ. T. 10. c. 919. C.
Judex non jure datur in re propria. Ibid. D.
Judex heres institutus ab uno e litigatoribus, lite non decisâ moriente, an judex remaneat. T. 10. c. 919. D.
Judex an possit duas quæstiones simul, & eodem judicio dirimere. T. 10. c. 921. A. B.
Judex quasi suspectus non potest recusari, nisi ante litem contestatam.

BIU Cujas

tam. Tom. 10. c. 921. D.E.
Judex non ſedet legitimè, niſi pro tribunali. T. 10. c. 922. E.
Judex incompetens quibus caſibus fiat competens. T. 10. c. 925. B. C.
Judex eſt interpres doli mali, & bonæ fidei. T. 10. c. 1008. B.
Ne quis iterum judicet de eadem re, T. 9. c. 1065. E.
Judicis officium eſt, ne contra leges, aut mores jus dicat. T. 1. c. 288. A. B.
Judicis delegati dictâ ſententiâ, finitur officium. T. 1. c. 999. D.
Judicis arbitrio quod committitur, neceſſitati non ſubjicitur juris. T. 1. c. 1286. C.
Judicis eſt in officio, ut loci, ac temporis habeat rationem. T. 1. c. 1279. E.
Judicis comminatio non eſt ſententia. T. 2. c. 505. C.
Judicis, vel Prætoris officium an ſit merum. T. 1. c. 199. D. E.
An in judicis poteſtate ſit auctoritas juris. T. 4. c. 849. C.
Judicis non quidquid poteſtati permittitur, id ſubjicitur juris neceſſitati. T. 4. c. 100. C. D.
Judicis officium tantum proficit, quantum ſtipulatione. Tom. 4. c. 214. B.
Judicis nullum eſt officium poſt condemnationem. Tom. 4. c. 572. A.
Judicis præſentia, vel ſcientia neceſſaria non eſt in addicendo. T. 4. c. 70. D.
Judicis arbitrium. Vide, Arbitrium judicis.
Judicis danda licentia eſt pars juriſdictionis. Tom. 4. c. 6. E.
Judicis officium in quonam conſpiciatur. T. 5. c. 994. C.
Judicis an ſit aliqua poteſtas in ſtricto judicio. Tom. 5. c. 466. B.
Judicis pro tribunali ſedentis, & de plano ad judicium ſtantis, quæ differentia. T. 5. c. 86. D.
Judicis ſententia jusjurandum ſequi debet. T. 5. c. 153. A.
Judicis arbitrio in actione de eo, quod certo loco, interdum vel pluris, vel minoris condemnatur reus. T. 5. c. 402. E.
Judicis unius teſtimonio fides non adhibenda. T. 6. c. 859. A.
Judicis ab Epiſcopo delegati appellatio ad ipſum Epiſcopum devolvitur. T. 6. c. 958. D.
Judicis ſecularis deſidia cauſam transfert ad forum Eccleſiaſticum. T. 6. c. 784. C.
Judicis dandi licentia pars eſt juriſdictionis, ſive imperii mixti, quod ei mandatum eſt. Tom. 6. c. 24. E. & c. 25. A.
Judicis poteſtati permittitur, quod & permittitur litigatori. Tom. 6. c. 3. D.
Non quidquid judicis poteſtati permittitur, id ſubjicitur juris neceſſitati. Ibid. D.
Judicis adeundi varii modi. Tom. 7. c. 84. A.
Judicis dati cognitio an exſequutionem habeat. T. 7. c. 58. C.
Judicis datio ad quem pertineat. T. 7. c. 84. D.
Judicis datio pars eſt juriſdictionis urbanæ. T. 7. c. 85. B.
Judicis imprudentia quomodo puniatur. T. 7. c. 106. B.
Judicis competentis conſenſus, ut jus dicat, an exigatur. Tom. 7. c. 129. E.
Judicis dati longè alia eſt ratio, quàm ex mandato jus dicentis. T. 7. c. 84. C.
Judicis mens an potiùs ſpectetur, quàm verborum ſubtilitas, & proprietas. T. 7. c. 1354. E.
Judicis, ſi ei præſcriptum tempus conſenſu partium prorogatum ſit, an etiam in hoc caſu requiratur conſenſus. T. 7. c. 130. D.E.
De judicis officio, & adversùs quem hæc actio competat, & quod pertineat ad officium judicis. T. 7. c. 254. B. & ſeqq. uſq. ad 281. & c. 295. A. & ſeqq. uſq. ad 300.
De judicis officio ſententia generalis. T. 7. c. 543. D.
De judicis officio in familiæ erciſcundæ ratione. T. 7. c. 493. A.B.
Judicis dandi jus Prætor ex lege, non vi magiſtratus habet. T. 7. c. 55. A.
Judicis eſt ſtatuere, an ſua ſit juriſdictio, nec ne, cum præſcriptio fori opponitur. T. 9. c. 1083. B.
Judicis mora, ſive cunctatio. T. 9. c. 141. B.
Judicis dandi poteſtas eſt pars juriſdictionis magiſtratus. Tom. 9. c. 1082. C.
Judicis programma. Vide, Programma.
De his, qui propter judicis metum non appellaverunt. T. 9. c. 1124. C. D.
Judicis dati recuſatio. T. 9. c. 1126. C.
Judicis recuſatio. Vide, Recuſatio.
Ad judicis officium pertinet explorare acta, per quæ probetur, quanti ſit in bonis. T. 9. c. 6. C.
Judicis quælibet vox, aut voluntas non eſt pro ſententia. Tom. 9. c. 1099. A. B.
De judicis pœna, qui malè judicavit. T. 9. c. 1083. D.E.
Judicis epiſtola non eſt ſententia. Vide, Epiſtola.
Judicis vocem, paciſci ſuadentis, perimere litem non poſſe. Tom. 9. c. 1066. D.
Judicis eſt ſedere, advocati ſtare. T. 10. c. 879. A.
Judicis datio unde competat Legato Proconſulis. Tom. 10. c. 94. D. E.
Judicis proprium eſt operam dare. T. 10. c. 401. C.
Judicis officium ſervit actioni. Tom. 10. c. 647. D.
Judicis nomen latè patet, arbitri non item. T. 10. c. 706. C.
Judicis ordinarii adſeſſor, & advocatus ſimul an quis eſſe poſſit. T. 10. c. 859. B.
Judicis nomen eſt generale. T. 10. c. 866. D.
Judicis pedanei dandi licentia eſt pars juriſdictionis. T. 10. c. 918. D. & c. 919. C.
Judicis officium quæ complectatur. T. 10. c. 861. B. & c. 924. D.
Judicis officium tantum poteſt in actionibus bonæ fidei, quantum ſtipulatio in ſtrictis. T. 10. c. 1027. A.
Judici, a quo appellatur, qui convitiatur, infamis fit. Tom. 1. c. 475. B.
An ſemper judici teneatur injuriarum is, qui eventum ſententiæ ejus venditavit, T. 3. c. 575. B. C.
Judici dato in litem certam non datur juriſdictio, ſed cognitio tantùm, ſive notio. T. 6. c. 25. A.
Non omnia, quæ judici permittuntur, judex explere cogitur. T. 6. c. 3. E.
Judici ſecundo an ex integro tempora dentur, quanta fuere præſcripta defuncto judici. Tom. 7. c. 130. E.
Judici in fide teſtium examinandâ, quæ ſpectanda. T. 7. c. 884. A.
Judici perſuadere difficile eſt. T. 7. c. 876. B.
Judici incompetenti cum partes ſe ſubjiciunt, non eſt ejus judicis neceſſarius conſenſus. Tom. 7. c. 129. D.
Judici an impedimentum afferat cæcitas. T. 10. c. 391. D.
Judicem pater filium, & filius patrem in negotiis privatis habere poteſt. T. 1. c. 1278. C.
Judicem qui corrumpit, omittere dicitur inquiſitionem cauſæ. T. 3. c. 144. E.
Judicem incompetentem privatorum conſenſus competentem facit. T. 1. c. 1384. A.
Judicem dari poſſe puberem annorum 25. minorem. T. 3. c. 504. A.
Inter judicem, & legem quod eſt diſcrimen. T. 4. c. 49. A.
Judicem non facit, qui ipſe judicare non poteſt. T. 4. c. 879. D.
Ad judicem, ſeu arbitrum res tranſactione finitâ nihil pertinet. T. 4. c. 899. D.
Judicem non facit privatorum conſenſus. T. 6. c. 25. E.
Ad judicem olim inviti rapiebantur, trahebantur, agebanturque. T. 6. c. 340. E.
Judicem addicere eſt dare. Tom. 7. c. 140. B.
In judicem conſentire qui videantur. T. 7. c. 129. C. D.
Judicem dare, jubere judicare, & judicare qui poſſint. Tom. 7. c. 94. A.

BIU Cujas

Judicem dare est jurisdictionis. T. 7. c. 139. C.
Judicem dare quis possit. Ibid. A.
Judicem provocare qui dicantur. T. 7. c. 955. E.
Inter judicem datum, & eum, cui mandata est jurisdictio, quæ differentia. T. 7. c. 140. A.
Inter judicem delegatum, & eum, cui mandata est jurisdictio, differentia est. T. 7. c. 61. B.
Judicem esse patri an liceat in re filii, & quando. Tom. 7. c. 91. B.
Judicem competentem eum fieri ex consensu litigantium, qui ex ordine est incompetens, dummodo jurisdictionem habeat. Tom. 7. c. 129. C.
Judicem ultra id, quod in judicium deductum est, potestatem suam exercere non posse. T. 7. c. 594. D.
Judicem Proconsul lege dat. T. 7. c. 55. A.
Judicem qui corrupit, vel adversarium, causâ cadit. T. 9. c. 1084. B.
Judicem facere legis est, aut magistratus, non privatorum hominum. T. 9. c. 1082. E.
Judicem accepit actor adversùs reum. T. 9. c. 113. B.
Judicem non tantùm de re principali, sed etiam de fructibus ejus rei, & litium expensis sententiam proferre debere. T. 9. c. 1086. A. & seqq.
Judicem alium quibus casibus sumi necesse est. T. 9. c. 140. C.
De eo, qui judicem datâ pecuniâ corrupit, ut prævaricaretur, ut colluforiè causam agere, & se vinci pateretur. Tom. 9. c. 1084. B.
Judicem dare jurisdictionis est. T. 10. c. 385. D.
Judicem ad suspicionem adducere est rem probare argumentis. T. 10. c. 411. A.
Judicem minorem siquis pro majori appellaverit, an ei noceat. T. 10. c. 793. D.
Judicem dare an sit jurisdictionis. T. 10. c. 861. D.
Per judicem fit honestius, quod jure suo potest fieri. Tom. 10. c. 888. A.
A Judice pœna mitior indicta ei, cui lex graviorem pœnam infligit. T. 4. c. 848. C.
A judice dato is, qui dedit judicem, appellatur. T. 7. c. 59. B.
Judice dato uni ex litigatoribus hærede exsistente, an judicium solvatur. T. 7. c. 142. A.
A judice, quem dedit judex datus a Principe, ipse appellatur, non Princeps. T. 7. c. 85. B.
De Judice, qui moram judiciis adfert, per quem fit, ut causa civiliter intra triennium non expediatur. T. 9. c. 140. B.
Si a judice non competenti judicatum esse dicatur. T. 9. c. 1081. B. & seq.
A Judice dato appellatur ad eum, qui dedit. T. 10. c. 579. C. D.
A suo judice qui appellavit, an apud eundem judicem eandem causam agere cogatur. T. 10. c. 801. E.
A Judice minori appellatur ad majorem, non autem a pari ad parem. T. 10. c. 793. D.
A Judice dato appellatur is, qui dedit. T. 10. c. 794. A.
A Judice dato ab eo, qui est delegatus a Principe, quisnam appelletur. T. 10. c. 919. C.
Judices ordinarii qui sint. T. 1. c. 743. D.
Judices civiles, & militares qui. T. 2. c. 81. C. D. & c. 82. A.
Judices compromissarii non sunt ordinarii. T. 2. c. 139. B.
Judices compromissarii. Tom. 1. c. 743. C. & T. 2. c. 1119. D.
Judices selecti quinam dici soleant. T. 3. c. 629. B.
Judices Pedanei cur sic vocati. T. 2. c. 146. B.
Judices pedanei cognitionem tantùm habent, non jurisdictionem. T. 2. c. 146. B.
Judices pedanei si pecuniâ corrumpantur, lege Juliâ repetundarum damnandi. T. 1. c. 513. D.
Judices furtis, & sceleribus convicti, ut puniendi. Tom. 2. c. 889. E.
Judices cur dicantur operam dare. T. 3. c. 134. B.
Judices adduntur actionibus strictis, arbitri actionibus bonæ fidei. T. 1. c. 249. B.
Judices dati recusari possunt, nisi ex consensu utriusque partis dati sint. T. 2. c. 1100. B.
Judices esse non posse fœminas. T. 3. c. 375. C.
Judices rerum fiscalium erant Præfecti Ærarii. T. 4. c. 417. D.
Judices, qui dabantur a Prætore, vel Præside in singulis causis, ex numero jurisperitorum erant. T. 5. c. 35. A. B.
Judices in unam rem qui, & quot dari possint. T. 5. c. 207. B.
Judices quinam dari non possint, & quænam sint impedimenta. Ibid. D.
Judices sunt quasi medii, & sequestres, dividunt rem, & temperant. T. 5. c. 1039. E.
Judices delegati a Principe subdelegare possunt; subdelegati verò subdelegare alios minimè possunt. T. 6. c. 956. E. & c. 957. A.
Inter judices pares numero si dissonæ sententiæ proferantur, quænam prævaleat. T. 6. c. 931. D.
Judices, maximè clerici, gratis officio fungi debent. T. 6. c. 970. C.
Ad judices pertinet de causis matrimoniorum cognitio, non ad arbitros compromissarios. T. 6. c. 1121. E.
Judices privati. Tom. 7. c. 653. A. Vide, Recuperatores.
Judices pedanei dantur a magistratibus. T. 7. c. 128. E. notionem habent, non jurisdictionem. Ibid. E.
Judices ordinarii qui dicuntur. T. 7. c. 129. A.
Judices ut periti sunt æquitatis. T. 7. c. 39. D.
Judices dati non jurisdictionem, sed cognitionem habent. T. 7. c. 58. E.
Judices datos inter, & jurisdictionem mandatam habentes est maximum intervallum. T. 7. c. 85. E.
Judices olim in singulos annos sortitò datos fuisse. T. 7. c. 1438. B.
Judices pedanei, & judices delegati qui sint. T. 7. c. 85. E.
Judices qui dari, & qui non dari possint. T. 7. c. 140. A. B.
Judices delegati. T. 9. c. 144. E.
Judices ordinarii, qui dicuntur. T. 9. c. 1063. C.
Judices pedanei tenentur lege Juliâ de repetundis. T. 9. c. 1453. D.
Judices quomodo eligebantur. T. 9. c. 144. B.
Judices compromissarii. Ibid. B.
Judices speciales qui. T. 9. c. 149. E. quibus causis, & litibus dabantur. Ibid. E.
Judices majores celerrimè lites terminare debent. T. 9. c. 127. E.
Judices an mutari possint. T. 9. c. 140. C.
Judices extraordinarii qui. T. 9. c. 144. E.
Judices delegati sententiarum suarum exsequutionem non habent. T. 9. c. 1222. D.
Judices Provinciarum ordinarii qui. T. 9. c. 1063. C.
Judices, qui aliquâ lege confirmantur. T. 9. c. 144. E.
Judices qui recusari non possunt. T. 9. c. 1070. E.
Judices delegati quod tempus habent ad judicandum. Tom. 9. c. 140. C. D.
Judices dati quod tempus habent ad judicandum. Ibid. D.
Judices suis sententiis pœnam olim non exprimebant, & cur. T. 9. c. 1479. B.
Judices cujuscumque ordinis dant Urbani magistratus. Tom. 10. c. 400. B.
Judices sunt in actionibus strictis, arbitri in bonæ fidei. T. 10. c. 514. C.
Judices a litigatoribus horis pomeridianis non debent adiri. T. 10. c. 575. B.
Judices dantur a magistratibus. T. 10. c. 794. A.
Judices dati an possint alium judicem dare. Ibid. A.
Judices ab interpretationibus jurisconsultorum, qui ab Imperatori-

BIU Cujas

toribus potestatem concedendi juris acceperant, olim recedere non poterant. Tom. 10. c. 835. D.
Judices civiles quinam sint. T. 10. c. 858. D. E.
Judices, qui temerè eduxerunt mulieres e domo, habentur inter maximos reos criminum capitalium. T. 10. c. 863. B.
Judices Provinciarum, cujuscumque ordinis sint, prætorium in Provinciis sibi debent componere, & suis sumptibus habitationem instruere contenti annonis, & cellariis. Ibid. C.
Judices magistratu perfuncti administratione certis in locis per quinquaginta dies debent morari. T. 10. c. 865. A.
Judices sui copiam in publico debent facere, ut cum eis sit civiliter experiendi facultas cuilibet. T. 10. c. c. 865. C.
Judices non modò, sed & assessores, cancellarii, & domestici eorum quinquaginta diebus debent remanere in Provincia. T. 10. c. 865. E.
Judices an possint postulare. T. 10. c. 879. A.
Judices olim soliti debitam laudem reddere advocatis, civiliter, vel criminaliter agentibus causam alienam. T. 10. c. 883. D.
Judices delegati an possint subdelegare, & arbitros dare. T. 10. c. 914. E.
Judices romani juris disceptatores. T. 10. c. 912. A.
Judices dati nec forum, ned jurisdictionem habent. T. 10. c. 924. D.
Judicum contractus prohibiti. T. 2. c. 88. C.
Judicum alii civiles, alii militares. T. 2. c. 81. C.
Judicum nomen generale est. T. 2. c. 1119. C. & T. 7. c. 128. E.
Judicum, & arbitrorum differentia. T. 1. c. 249. B.
Judicum civilium divisio. T. 2. c. 1082. D.
De judicum paribus sententiis. T. 3. c. 274. D. E.
De judicum refutatione. T. 3. c. 233. D.
De judicum diversis paribus, vel imparibus sententiis. Tom. 3. c. 340. B.
Judicum, & reorum commune est lege agere. T. 4. c. 747. B.
Judicum, & reorum commune verbum est disceptare. T. 4. c. 743. E.
Judicum factum. Vide, Factum judicum.
Judicum tria genera. T. 6. c. 931. D. ordinarii, delegati, & compromissarii. Ibid. D.
Judicum appellatione continentur & ii, qui nec notionem, nec jurisdictionem habent, ut compromissarii arbitri. T. 7. c. 129. A.
Judicum datio rectè tribuitur mixto imperio. T. 7. c. 60. A.
Judicum appellatione quæ continentur. T. 7. c. 128. E.
Judicum pœna, qui moram judiciis adferunt. T. 9. c. 140. B.
De judicum recusationibus. T. 9. c. 147. A. & seq.
Ex judicum præceptis, vel jussionibus jura nascuntur. Tom. 9. c. 1154. B.
Judicum omnium tam civilium, quàm militarium, quæ sint communia. Tom. 10. c. 861. A. & seq.
Judicum domesticis an præbeantur annonæ, & salaria de publico, & an communiter referantur in laterculum, & inventarium Principis. T. 10. c. 868. A.
Judicum est titulos affigere prædiis in fiscum redactis. T. 10. c. 887. A.
Judicibus victuales expensæ debentur. T. 6. c. 970. D.
Judicibus delegatis tempus præscriptum numeratur a die, quo mandatum acceperint. T. 6. c. 937. D. E.
De judicibus, qui apostolorum copiam non faciunt. T. 9. c. 1106. E.
Judicibus certis ne liceat confiscare sine jussu Principis, T. 9. c. 1481. A. B.
Omnibus judicibus pœnas indistinctè irrogare non licet, etiamsi pœnæ sint legitimæ, & receptæ. Ibid. A.
Judicibus pedaneis interdum permissum est mulctam dicere. T. 10. c. 399. A.
Judicibus datis an sit jus pignoris capiundi. T. 10. c. 503. D. & c. 514. B.
Judicandi necessitatem quænam tollant. T. 5. c. 894. E.
Judicandi munus, munus publicum est. T. 7. c. 65. B.
Judicandi potestatem habens, judicati exsequutionem an habeat. Ibid. A. B. an sibi judicare possit. Ibid. B.
A judicante vice Prætoris an appellatur Prætor, vel alius, qui majus imperium habet. T. 7. c. 59. A.
Judicare mulctam. Tom. 3. c. 302. C.
Qui judicare non potest, judicem non facit. T. 4. c. 879. D.
Judicare publicum munus est. T. 7. c. 94. A.
Judicare munus publicum est, sicut & jus dicere. T. 7. c. 91. A.
Judicare, vel jus dicere sibi nemo debet. T. 7. c. 90. E.
Judicare quis jubere possit, ideſt, judicem dare. T. 7. c. 139. A.
Judicare qui jubere possint, & qui judicem datum jubeant operam dare. T. 7. c. 68. B.
Qui judicare dicuntur vice sacrâ. T. 9. c. 1109. D.
Judicare intra certum tempus si quis sit jussus, id prorogare poterit, si etiam accedat judicis consensus. T. 10. c. 397. E.
Judicata res tantùm inter præsentes tenet. T. 1. c. 476. D.
Judicata res inter alios aliis non proficit. T. 4. c. 884. C.
Judicata res inter alios quando aliis nocet, & quando non. T. 4. c. 569. B. C. & seq.
Judicata res ab Episcopis ad effectum perducitur a præsidibus, eorumque apparitoribus. T. 4. c. 838. A.
Judicata res. Vide, Res judicata.
Res judicata non tantùm non obest alteri, sed etiam non prodest. T. 10. c. 797. A.
Res judicata quænam dicatur. T. 10. c. 1081. B.
Rei judicatæ exceptio. Vide, Exceptio rei judicatæ.
Judicatæ rei an major auctoritas sit, quàm jurisjurandi. T. 8. c. 155. D.
Judicatam rem quinam magistratus faciunt. Tom. 1. c. 475. E. & c. 476. A.
Judicati bona capi, & distrahi possunt. T. 1. c. 476. D.
Judicati faciendi tempus 30. dies, hodie duo menses. Tom. 3. c. 86. A.
Judicati actio est exsequutio judicati. T. 4. c. 925. A.
Judicati causa olim inficiatione crescebat in duplum. T. 4. c. 1199. B.
Judicati actio quæ sit. T. 7. c. 1418. E.
Judicati actio siquis se liti alienæ obtulit, eamque egit sine mandato, datur in eum, qui defenditur T. 7. c. 162. C.
Judicati actio in condemnatum ex edicto peremptorio an, & cui judici addicatur. T. 7. c. 166. B.
Judicati actio. Vide, Actio judicati.
Ex judicati causa pignori non capiuntur annua salaria, & stipendia militum, & cur. Tom. 9. c. 1093. B.
Judicati causâ primùm capiuntur mobilia, tum immobilia, deinde nomina. T. 9. c. 242. B.
Judicati exsequendi ordo legitimus hodie non observatur. T. 9. c. 1093. E.
In judicati causa si pignus captum sit. T. 9. c. 1222. C. & seq.
Judicati, & confessi causa eadem est. T. 9. c. 1081. E.
Judicati actione novatur prior contractus, prior obligatio. T. 9. c. 116. B.
In judicati causa quæ res capi possunt. T. 9. c. 1093. B.
Judicatis, & confessis eadem tempora ad solvendum dari. T. 7. c. 156. A.
Pro judicato est, quod est juratum. T. 6. c. 47. E.
Judicato, & condemnatione, non

BIU Cujas

judicio fieri novationem. T. 9. c. 115. A. B. C.
Judicato non constituuntur duo rei debendi, quia sententia scinditur in personas. T. 9. c. 1097. B.
Judicatum litium finis est. T. 1. c. 1009. A.
De judicatum solvi satisdatione. T. 3. c. 284. C.
Judicatum solvi. T. 1. c. 863. C.
Judicatum rescindit appellatio. T. 1. c. 881. D.
Judicatum quomodo exsequatur officio judicis appellationis. T. 4. c. 838. B.
Judicatum rite exigit præsentiam omnium, ad quos res pertinet. T. 4. c. 882. C.
Judicatum est pars juris, ut Rhetores ajunt. T. 4. c. 394. D.
Judicatum solvi satisdatio. Vide, Satisdatio.
Judicatum solvi cautio quæ est; T. 4. c. 19. B. & est realis. Ibid. B.
Judicatum solvi stipulatio. Vide, Stipulatio judicatum solvi.
Judicatum adversùs fidejussorem exsequendum. T. 6. c. 383. B.
Judicatum solvi cautio. T. 6. c. 8. C. D. E. Vide, Satisdatio.
Judicatum solvi satisdare debere causâ cognitâ. T. 6. c. 45. E.
Judicatum solvi satisdatio. T. 6. c. 325. D.
Judicatum solvi satisdatio quando, & a quo præstari debeat. T. 7. c. 216. C. D.
Judicatum solvi cautio a quo non præstari debeat. Ibid. D.
Judicatum solvi quis satisdet. T. 7. c. 164. B.
Judicatum solvi quid sit tres clausulas habere. T. 8. c. 540. D.
Si judicatum esse dicatur a judice non competenti. T. 9. c. 1081. B. & seq.
Judicatum inter alios an noceat. T. 10. c. 796. E.
Judicia omnia utrùm sint, aut esse debeant absolutoria. T. 1. c. 277. D.
Judicia publica capitalia, vel non capitalia. T. 1. c. 291. B.
Judicia omnia hodie an extraordinaria. T. 1. c. 285. E. & c. 286. A.
Judicia publica alia civilia, alia criminalia. T. 1. c. 291 A.
Judicia publica unde nomen habent. Ibid. A.
Judicia publica utrùm alio more hodie instituantur, quàm privata. T. 1. c. 290. E.
Judicia privata sæpe unum judicem habere solent. T. 1. c. 756. C.
Judicia civilia eduntur sine inscriptione. T. 1. c. 872. B.
Judicia stricta. T. 1. c. 1207. A. B.
Judicia contraria. T. 3. c. 220. A.
Judicia extraordinaria quid a privatis distent. T. 3. c. 213. C. D.
Judicia sacra appellationum quæ sint. T. 2. c. 1068. D.
Judicia extraordinaria eligentes ordinario judicio decidimus. T. 4. c. 284. B.
Omnia judicia sunt hodie extraordinaria. T. 4. c. 1447. D. E. non tamen ordinaria, solemnia, formularia sunt sublata. Ibid. E.
Inter judicia bonæ fidei, & stricta differentia quæ. T. 4. c. 212. C. ratio diversitatis quæ est. Ibid. C.
Judicia, & contractus in quo differunt. T. 4. c. 106. D.
Judicia aut sunt generalia, aut specialia; specialia, quibus agitur de re singulari, de homine, de summa certa. T. 4. c. 272. D. generalia sunt, in quibus venit universitas bonorum, ut actio pro socio, actio negotiorum gestorum, actio tutelæ. Ibid. D.
Judicia publica ex legibus veniunt, & quænam illæ sint leges. T. 4. c. 844. B.
Judicia bonæ fidei, & judicia arbitraria in quo differunt. T. 4. c. 318. B.
Judicia bonæ fidei. T. 4. c. 573. C.
Judicia arbitraria. Ibid. C.
Judicia omnia sunt hodie extraordinaria. T. 4. c. 284. B. & c. 656. C. & T. 7. c. 134. E. & T. 9. c. 1070. E. & T. 10. c. 594. D.
Judicia bonæ fidei. Vide, Bonæ fidei judicia.
Judicia non capitalia quænam sint. T. 5. c. 205. C.
Judicia centumviralia quænam sint. T. 5. c. 211. E.
Judicia recuperatoria quæ sint. Ibid. E.
Judicia capitalia quæ sint, & quare sic dicantur. T. 5. c. 205. A. B.
Judicia redduntur in invitum. T. 5. c. 835. C.
Judicia publica, sub quibus crimen peculatus, vel de vi publica continetur actio, an omnia sint famosa. T. 5. c. 387. B.
Judicia, in quibus damni ratio habetur, ad quos pertineant. T. 5. c. 669. E. & c. 670. A.
Judicia a quo tempore facta sunt extraordinaria. Tom. 5. c. 205. D.
Judicia privata, & publica quando, & quibusnam ex causis commisceantur. T. 5. c. 575. C. & seq.
Judicia pœnalia quænam sint, & cur dentur. T. 5. c. 83. D. E.
Judicia famosa quæ sint, & quæ non sint. T. 5. c. 1163. D.
Judicia summæ existimationis quæ dicuntur. Ibid. D. E.
Judicia redduntur in invitos. T. 6. c. 340. E. & c. 468. C.
Judicia omnia extraordinaria posita in arbitrio magistratus. T. 6. c. 3. D.
Judicia, & contractus in quo differunt in oratione ambigua. T. 6. 340. D. E.
Judicia quæ. T. 6. c. 765. A.
Judicia bonæ fidei generalia, & specialia quæ sint. Tom. 7. c. 153. E.
Judicia duplicia quæ sint, & cur ita vocentur. Tom. 7. c. 140. C.
Judicia liberalia quæ sint, & quando differantur. T. 7. c. 158. E. & c. 159. A.
Judicia, quibus insunt reciprocæ vindicationes, & reciprocæ præstationes. T. 7. c. 483. A.
Judicia vocantur disceptationes, quæ fiunt apud judices, & adsessores introductis litigatoribus, aut procuratoribus eorum. T. 7. c. 128. A.
Judicia omnia sunt absolutoria, volente actore. Tom. 7. c. 571. A.
Judicia incipiunt a contestatione litis, & durant usque ad sententiam. T. 7. c. 128. A.
Judicia duplicia, & quadruplicia quid. T. 7. c. 1226. B.
Judicia publica per quasnam res ordinentur. T. 8. c. 1131. C. D.
Judicia famosa majora sunt non famosis, quæ paria. T. 8. c. 708. C. & c. 815. D.
Judicia majora quæ sint. T. 8. c. 708. C. & c. 815. D.
Judicia privata quæ dicuntur. T. 9. c. 1457. B.
Judicia centumviralia sunt judicia de petitione hereditatis. T. 9. c. 179. E. & c. 180. A.
Judicia criminalia olim exercebantur solenniter, ritus eorum judiciorum exercendorum non observatur. T. 9. c. 1143. B.
Judicia plura cum inter duos concurrunt, & vertuntur, criminale judicium præfertur civili, possessorium petitorio, major quæstio minori. Tom. 9. c. 988. E.
Judicia morientium ultima. Vide, Ultima judicia.
Judicia civilia, & extraordinaria multum inter se differunt. T. 9. c. 1457. A. B. & seq.
Judicia omnia hodie esse extraordinaria. T. 9. c. 1142. C. D.
Judicia privata unum plerumque habent judicem multis, & adversis formulis. T. 9. c. 118. C.
Judicia an sint disceptationes judiciorum, vel realium, vel personalium. T. 10. c. 164. A.
Judicia appellantur disceptationes, quæ fiunt apud judices, & assessores introductis litigatoribus. T. 10. c. 397. C.
Judicia duplicia quæ dicantur. T. 10. c. 414. A.
Judicia simplicia quæ sint, & an possint esse duplicia. T. 10. c. 414. B. C.
Judicia omnia stricta pari jure non censentur. T. 10. c. 533. E.
Judicia, & juris disceptationes in litibus idem sunt. T. 10. c. 917. A.

BIU Cujas

Judicia ex quibus constent. T. 10. c. 921. D.
Judiciale jusjurandum. Tom. 9. c. 186. A. Vide, Jusjurandum judiciale.
Judiciale quidnam sit. T. 10. c. 418. E.
Judiciales stipulationes quænam sint. T. 8. c. 1054. E.
Judicialia testimonia. T. 9. c. 281. A. Vide, Testimonia litis.
Judicialia acta quæ sunt. T. 6. c. 847. E.
Judicii initium est contestatio litis, finis sententia, sive jus. T. 1. c. 744. D.
Judicii accepti tempus spectari, non delicti. T. 3. c. 276. E.
Judicii exercitionem etiam privato dari. T. 3. c. 455. C.
De judicii mutandi causâ alienatione facta. T. 1. c. 743. A.
Judicii mutatio non facit aliam causam. T. 6. c. 864. D.
Judicii publici cognitio, quæstio, exercitio, & exsequutio non est jurisdictionis. T. 3. c. 455. C.
Judicii translatio quando fit. T. 1. c. 979. A.
Judicii translatio datur extraneo heredi. T. 4. c. 601. A. B.
Judicii publici exercitio aliud est, aliud merum imperium. T. 4. c. 11. C.
In judicii constitutione est forma quædam, & species judicii. T. 6. c. 330. E.
Judicii dies differtur morbo sontico. T. 6. c. 27. C.
Judicii publici exercitium cui permittatur. T. 7. c. 82. D. E.
Judicii finis, & extrema linea est exsequutio. T. 7. c. 98. C.
Judicii finis, & extrema linea quæ sit. Ibid. C.
Judicii liberalis prærogativa quæ. T. 9. c. 988. E. & c. 989. A.
Judicii initium est litis contestatio, non in jus vocatio. T. 9. c. 113. A.
A judicii observatione relaxabitur reus. T. 9. c. 143. A.
Judicii finis est res judicata. T. 9. c. 113. B. est jus. Ibid. B.
Judici vis plenior est, quàm actionis nomen. T. 10. c. 163. E.
Judicii publici cognitio, & exsequutio publica an sit jurisdictionis. T. 10. c. 862. B.
In judiciis arbitrariis quarum rerum habetur ratio. T. 1. c. 1280. B.
Judiciis privatis dirimendis cur longiora sint tempora præstituta, quàm publicis. T. 3. c. 499. D. E.
De judiciis centumviralibus. T. 3. c. 274. D. E.
De judiciis omnibus. T. 1. c. 372. E.
Non omne, quod in judiciis accedere potest, arbitrio judicis quoque debebitur, & est in obligatione. T. 4. c. 100. D.
In judiciis bonæ fidei officium Judicis est latissimum, non in arbitrariis. T. 4. c. 318. B.
In judiciis bonæ fidei tacitè inest doli exceptio. T. 4. c. 274. B.
In judiciis extraordinariis formulæ non observantur. T. 4. c. 1447. C.
In judiciis communibus familiæ erciscundæ, & communi dividundo singuli coheredes quare procuratorem dare teneantur. T. 5. c. 112. E. & c. 113. A.
In judiciis publicis melior est conditio statuliberi, quàm servi. T. 5. c. 1200. E. in privatis judiciis eodem jure sunt. Ibid. E.
In judiciis familiæ erciscundæ, & communi dividundo utraque pars jus actoris, & rei habet. T. 6. c. 342. C.
In judiciis familiæ erciscundæ, & communi dividundo æstimari res universas. T. 6. c. 485. A.
In judiciis familiæ erciscundæ qui reus est, etiam actor est. T. 6. c. 40. E.
In judiciis secundùm eum fit interpretatio, qui ambiguè loquitur. T. 6. c. 340. D. in contractibus contra eum, qui ambiguè loquitur. Ibid. D.
In judiciis strictis judicis officium non est supplere omissas allegationes, defensiones, & exceptiones. T. 6. c. 225. A. B.
In judiciis personarum triplex ratio. T. 6. c. 765. A.
Judiciis bonæ fidei pacta in continenti facta an, & quomodo insint. T. 7. c. 97. D.
A judiciis stricti juris bonæ fidei judicia distant. T. 8. c. 670. E. & c. 758. D.
De judiciis in ædicto Prætoris quidam scriptum putant fuisse de vindiciis, sed malè. Tom. 7. c. 128. C.
De judiciis publicis, & privatis. T. 9. c. 1455. D. E. & seq. quid continent. Ibid. c. 1455. E.
De judiciis privatis, quæ ex maleficiis oriuntur. T. 9. c. 1457. B. & seq.
In judiciis exercendis hodie non observari subtilitatem Jurisconsultorum, jurisque formulas, nec priscum, & solennem ordinem legum. T. 9. c. 1142. D.
In judiciis, in quibus de fraude agitur, quid maximè considerandum. T. 10. c. 65. B. C.
In judiciis rem consequi quidnam sit. T. 10. c. 131. E.
Titulus de judiciis an sit generalis. T. 10. c. 164. B.
In judiciis bonæ fidei an semper spectetur tempus rei judicatæ. T. 10. c. 426. B. in strictis an semper tempus litis contestatæ. Ibid. B.
In judiciis commodati, & pigneratitio venit quidem culpa, sed non eodem modo in utroque æstimatur. T. 10. c. 428. D.
In judiciis quoties plures quæstiones vertuntur, quid agendum. T. 10. c. 921. A.
De judicio Episcoporum. T. 3. c. 491. C. D.
Judicio sisti cautio est personalis. T. 4. c. 19. B.
Judicio communi quænam res, & an impensæ quoque veniant. T. 5. c. 907. A. B.
Judicio de peculio an egisse dicatur. T. 5. c. 443. B.
Judicio sisti per quæ impediri quis possit. T. 5. c. 815. A. B.
Judicio, quod quis forsitan temerè instituit, non dum finito, actionem, & causam mutare an liceat. T. 5. c. 378. C.
In judicio an insit exceptio per se. T. 5. c. 74. D.
Judicio communi dividundo qui rectè agi possit. T. 5. c. 909. E.
De eo, qui judicio sisti impedierit. D. 5. c. 860. B.
In judicio comparere qui detrectat, & doli causâ latitat, quanam pœnâ sit afficiendus. Tom. 5. c. 9. B. C.
Judicio se sistere siquis nolit, apud quem contestatio fieri debeat. T. 5. c. 12. C.
Judicio liberali an aliquod præjudicium accidere possit post litem contestatam. T. 5. c. 686. D.
Judicio contrahi dicitur. T. 6. c. 340. E. & c. 341. A.
Judicio publico servus accusatus. T. 6. c. 8. A.
Judicio tutelæ, communi dividundo, & familiæ erciscundæ obligatur pupillus, si locupletior factus sit. T. 6. c. 11. C.
Judicio triplici superatus non potest ampliùs appellare. T. 6. c. 958. B.
Judicio semel accepto, nulla est præscriptio fori. T. 7. c. 137. E.
Judicio absentis non defensi bona quo edicto possideri jubeantur. T. 7. c. 144. C.
Judicio sisti siquis aliquem impedierit, quæ actio sit. T. 7. c. 89. A.
De judicio petitorio. T. 9. c. 1165. A. & seq.
De judicio tutelæ. T. 9. c. 590. B. & seq.
De judicio possessorio. T. 9. c. 1165. A. & seq.
De contrario judicio tutelæ. T. 9. c. 601. A. & seq.
Judicio sisti stipulatio. Vide, Stipulatio judicio sisti.
De judicio tutelæ contrario, quod tutori in pupillum datur finitâ tutelâ. T. 9. c. 601. B.
An judicio civili servus convenire, & conveniri possit. T. 9. c. 124. C.
In judicio bonæ fidei nimia est licentia judicis. T. 9. c. 1251. B. Vide, Bonæ fidei judicia.
In judicio stricto nulla, vel arcta admodum est licentia judicis. Ibid. B.
Judicio contrahitur. T. 9. c. 115. C.

BIU Cujas

Judicio non fit novatio, sed judicato. Ibid. C.
Judiciorum divisio, & subdivisio. T. 3. c. 274. D. E.
Judiciorum, quæ ex delictis nascuntur, differentia. T. 3. c. 213. C. D.
Judiciorum publicorum divisio. T. 1. c. 291. B.
Judiciorum publicorum leges quæ. T. 4. c. 844. B.
Judiciorum privatorum, aut publicorum pœna ex maleficiis ortorum qualis est. Ibid. C.
Judiciorum summa, & capitalis divisio quæ. T. 5. c. 205. A.
Judiciorum initium litis contestatio. T. 6. c. 803. C.
Judiciorum mos, seu stylus quis. T. 9. c. 92. B.
Judiciorum finis est jus. T. 10. c. 917. A.
Judiciorum mixtorum quadriga. T. 10. c. 943. C.
Judicium ordinarium ab arbitrio an differat. T. 3. c. 629. B.
Judicium quid. Tom. 2. c. 143. A.
Judicium decemvirale, septemvirale, centumvirale. T. 3. c. 80. D. E.
Judicium centumvirale. Tom. 1. c. 118. D.
Judicium strictum neque bonæ fidei, neque arbitrii clausulam habet. T. 1. c. 259. B. C.
Judicium possessorium cum criminali quidquam commune non habet. T. 3. c. 123. D.
Judicium de libertate populare esse. Tom. 3. c. 248. E. & c. 249. A.
Judicium suspecti recusatur per libellum, vel acta. T. 2. c. 1100. C.
Judicium, quod morte non solvitur, in heredem transit. T. 1. c. 882. E. quod morte solvitur, in heredem non transit. Ibid. E.
Judicium publicum. Vide, Publicum judicium.
Judicium nullum consistit cum servo, & nulla lis. T. 4. c. 882. D. item nulla libertas, nullum testamentum. Ibid. E. & c. 883. A.
Judicium viri faciliùs confirmatur, quàm judicium mulieris. T. 4. c. 544. B.
Judicium invitus non patitur, quamdiu est in magistratu. T. 4. c. 6. E.
Judicium stellionatus an publicis judiciis adscribi possit, dubitationis est. T. 4. c. 844. B.
Judicium strictum facit bonæ fidei exceptio. T. 4. c. 273. A.
Judicium rerum amotarum solvitur, reconciliato matrimonio. T. 4. c. 302. A.
Qui contra judicium defuncti agit, in jure semper repellitur exceptione doli mali. Tom. 4. c. 464. C.
Siquis judicium accipit pro debitore, an eum liberet. T. 4. c. 202. B.
Judicium criminale morte rei solvitur. T. 4. c. 1026. A.
Judicium strictum bonæ fidei facit doli exceptio. T. 4. c. 273. A.
Judicium accipere aliud est, aliud judicem accipere. T. 4. c. 149. E.
Judicium quandoque perducit ad mediocrem pœnam miseratio sexus, vel rusticitatis, vel ætatis. T. 4. c. 503. C.
Judicium de dote bonæ fidei est. T. 4. c. 1372. C.
Judicium criminale qui eligit, consumit civile. Tom. 4. c. 284. A. B.
Judicium patris in datione tutoris confirmatur sine inquisitione, judicium matris non nisi ex inquisitione. T. 4. c. 544. B.
Judicium de calumnia commissa in judicio publico non est publicum, sed infamiam irrogat. T. 4. c. 1473. A. an in judicio aliquo publico damnati accusatores testimonium perhibere possint. Ibid. B.
Judicium infantis suppletur auctoritate tutoris. T. 4. c. 883. A.
In judicium evictionis venit omne id, quod interest, atque omnes sumptus, quibus res evicta melior facta est. T. 4. c. 890. D.
Judicium rei uxoriæ est bonæ fidei, & judiciis bonæ fidei tacitè inest exceptio doli mali. T. 4. c. 999. D.
Judicium tutelæ in tutorem differendum non est, & cur. Tom. 4. c. 924. A. B. idem statuendum hic de argentariis. Ibid. A. B. C.
Judicium tutelæ inter matrem, & filium esse nequit, negotiorum verò gestorum judicium potest. T. 4. c. 878. E.
Judicium strictum. Vide, Strictum judicium.
Judicium bonæ fidei an præstationem accessionum recipiat. T. 5. c. 265. E.
Judicium publicum an denegetur, si priùs civili actione actum sit. T. 5. c. 755. B.
Judicium de calumniatoribus non est publicum, sed privatum. T. 5. c. 140. E.
Judicium, quod datur adversùs dominum negantem, servum esse in sua potestate, prætorium est, non civile. T. 5. c. 95. E. & c. 96. A.
Judicium ad exhibendum præparatorium est vindicationis cujuscumque, præterquam vindicationis servitutum. T. 5. c. 376. B.
Judicium, & voluntatem defuncti qui sequitur, exsequi illam, & adimplere quomodo debeat. T. 5. c. 611. D.
Judicium centumvirale ex quanam causa descendat. Tom. 5. c. 897. A.
Judicium civile an persequatur rem, & id, quod patrimonio abest. T. 5. c. 574. B.
Judicium criminale an vindictam, & ultionem publicam persequatur. Ibid. B.
Judicium de suis commodis an cuique haberi par sit. T. 5. c. 671 A.
Judicium nullum esse, & nulla lis, quare intelligatur, ubi actoris, & rei partes a se invicem distinctæ non sunt. T. 5. c. 119. A.
Judicium pro alio suscipere quibusnam ex causis recusare quis possit, & an cogi. T. 5. c. 116. D. E. & c. 117. A. seq.
Judicium communi dividundo quomodo peragatur. T. 5. c. 909. D. E. & c. 910. A.
Judicium quibusnam ex causis differatur. T. 5. c. 895. F.
Judicium societatis quotuplex sit. T. 5. c. 482. D. E.
Judicium reddi in invitum. Tom. 5. c. 62. A. B.
Judicium rusticorum, vel anile quod est. T. 5. c. 885. D.
Judicium civile in quo differat a judicio criminali. T. 5. c. 574. B.
Judicium bonæ fidei. Vide, Bonæ fidei judicium.
Judicium centumvirale differtur ob causam sonticam. T. 6. c. 27. B. Vide, Centumvirale judicium.
Judicium furti criminale a civili in quo differat, T. 6. c. 143. C.
Qui ad judicium sine dolo malo provocat, non videtur moram facere. T. 6. c. 119. D.
Judicium omne per causam morbi sontici, in quem prolapsus est alteruter ex litigatoribus, vel judex ipse, nullius est ponderis. T. 6. c. 27. E.
In judicium familiæ erciscundæ, vel communi dividundo non veniunt fructus percepti, vel sumptus facti ante societatem hereditariam, vel conventionalem. T. 6. c. 485. D.
Judicium familiæ erciscundæ. Vide, Familiæ erciscundæ judicium.
Judicium finium regundorum manet, quamvis socii communi dividundo egerint, vel alienaverint fundum. T. 6. c. 42. D.
Judicium finium regundorum. Vide, Finium regundorum judicium.
Judicium petitorium perpetuum jus tribuit, possessorium non item. T. 6. c. 815. E.
Judicium ordinarium opponitur compromisso. T. 6. c. 872. A.
Judicium an de ea controversia acceptum videatur, quæ ab initio fuit inter partes, an de ea, quæ post supervenit. T. 7. c. 147. B. C.
Judicium hastæ. Tom. 7. c. 1226. A.
Judicium ordinarium quod est. T. 7. c. 129. A.

BIU Cujas

Judicium petitorium. T. 7. c. 314. D. E.
Judicium rei uxoriæ quid. Tom. 7. c. 527. D.
Judicium an mortuo eo, qui judicem dedit, ſolvatur. Tom. 7. c. 61. A. & c. 85. A.
Judicium an ſolvatur morte magiſtratus, qui judicem dedit. T. 7. c. 84. C.
Judicium centumvirale eſt communis appellatio omnium petitionum hereditatis. Tom. 7. c. 170. C.
Judicium civile an præponatur petitioni hereditatis. T. 7. c. 220. D.
Judicium de futura obligatione an accipi poſſit. Tom. 7. c. 147. D.
Judicium defuncti qui impugnare dicantur. Tom. 7. c. 921. E. & c. 1065. B.
Judicium defuncti quovis modo probans an poſſit agere querelâ inofficioſi. T. 7. c. 204. A.
Judicium familiæ erciſcundæ inter quos reddatur. Tom. 7. c. 166. A.
Judicium magiſtratus eſt juriſdictio. T. 7. c. 65. D.
Judicium minoris rei præjudicium eſt majoris. Tom. 7. c. 158. B.
Judicium poſſeſſorium cum criminali nihil habet commune. T. 7. c. 150. B.
Judicium ubi ſemel acceptum eſt, ibi finem accipere debet. T. 7. c. 98. C. & c. 137. D.
In judicium deducitur id tantùm, quod actor petit. T. 7. c. 99. A. B.
In judicium veniſſe an videatur id, quod poſt judicium acceptum accidit. T. 7. c. 147. B.
Judicium minus an poſſit adferre præjudicium majori. T. 7. c. 217. B.
Judicium quadruplex quid. Tom. 7. c. 1226. B.
Judicium finium regundorum manet, quamvis ſocii communi dividundo egerint, vel fundum alienaverint. T. 7. c. 482. D.
Judicium liberale impedit accuſationem criminalem. T. 9. c. 989. A. impedit petitionem hereditatis. Ibid. C.
Judicium accipere, & judicem accipere non eſt idem. T. 9. c. 113. B.
Judicium civile non eſt inter ſervos, & liberos, nec ex contractu, nec ex maleficio. Tom. 9. c. 123. A.
Judicium non eſt cum ſervo. Ibid. A.
Judicium non eſt ſine actore, reo, & teſtibus. Ibid. A.
Judicium pluribus modis dicitur. T. 9. c. 112. A.
Judicium eſt de præterito, non de futuro. Ibid. B. nonnunquam etiam de futuro judicium conſtituitur. Ibid. B.
Judicium privatum facit præjudicium publico. Tom. 9. c. 1456. A.
Judicium accipere non poteſt furioſus, nec prodigus. T. 9. c. 193. A.
Judicium dictare. T. 9. c. 1. C.
Judicium de moribus ſublatum. T. 9. c. 536. D.
Judicium non accipitur pro ſententia, ſive pronuntiatione ejus, quod in diſceptationem venit. Tom. 9. c. 112. B.
Judicium tutelæ eſt bonæ fidei. T. 9. c. 590. B.
Judicium generale eſt actio tutelæ. T. 9. c. 117. D.
In judicium vocare quid. Tom. 9. c. 20. B.
Judicium extraordinarium. T. 9. c. 729. C.
Judicium criminale convenit omnibus. T. 9. c. 124. D.
Judicium ex quibus perſonis conſtat. T. 9. c. 147. E.
Judicium redditur in invitum. T. 9. c. 1227. C.
Judicium ordinarium an ſit propriè arbitrorum compromiſſariorum. T. 10. c. 395. D.
Judicium conſtat ex judicibus, aſſeſſoribus, advocatis, litigatoribus, & procuratoribus uſque ad ſententiam. T. 10. c. 397. C.
Judicium pro ſocio an pertineat ad rerum communium diviſionem. T. 10. c. 413. E.
Judicium animi ſi abſit, abeſt naturalis obligatio. T. 10. c. 423. E. & c. 424. A.
Judicium quod differtur, ampliari debet. T. 10. c. 514. E.
Judicium ſæpe ſumitur pro foro. T. 10. c. 620. C.
Judicium, quod differtur, ampliari dicitur. T. 10. c. 708. B.
Judicium voluntarium agere quid ſit. T. 10. c. 888. E.
Judicium publicum quibus ineſt, iis eſt jus mulctæ dicendæ. T. 10. c. 853. B. C.
Judicium reſcindens, & judicium reſciſſorium an ſint idem, vel diverſa. T. 10. c. 933. C.
Judicium, & judicem accipere, in quo differant. Tom. 10. c. 1088. C.
Jugatio aliud, aliud jugeratio. T. 2. c. 696. D.
Jugerum quid ſit, & quantum terræ ſpatium contineat. Tom. 2. c. 1196. C.
Julia lex. Vide, Lex Julia, & Papia.
Julia lex miſcella. T. 9. c. 834. B. & ſeq.
Leges Julia, & Papia an duæ ſint leges. T. 10. c. 4. E.
Actio, de qua agitur in lege Julia ſoluto matrimonio, quænam ſit. T. 10. c. 218. C.
Lex Julia judiciorum quid contineat. T. 10. c. 398. A.
Juliæ leges quid faciant. Tom. 8. c. 1131. D. E. & c. 1132. C. D.
Juliani a Celſo diſſenſio. Tom. 3. c. 215. B.
Juliano egregium factum, quod edictum perpetuum in ordinem redegit, tribuitur. T. 5. c. 95. D.
A Juliano edictum novum emendatum fuit auctoritate Imperatoris, & Senatus. T. 8. c. 168. C.
Julianus παραβάτης ex monacho factus eſt clericus. T. 2. c. 1037. E.
Julianus juriſconſultus quo tempore vixit. T. 6. c. 1. B. eo auctore ex Senatuſconſulto edictum perpetuum ordinavit, tituliſque diſtinxit. Ibid. B.
Julianus notatus. T. 6. c. 36. B. C.
Julianus ubi tractat de his, quæ pro non ſcriptis habentur. Tom. 7. c. 1070. B.
Julianus librum ſingularem ſcripſit de ambiguitatibus. T. 7. c. 1459. E.
Julianus anteceſſor, auctor laudatus ab auctore hujus operis Novellas Juſtiniani latinè, & breviter expoſuit. T. 9. c. 473. D.
Julianus, & Celſus diſcordant inter ſe. T. 9. c. 228. D.
Julius Scaliger notatus. T. 9. c. 1092. A.
Jumenta plura agens, quàm oporteat, an ſervitutem amittat. Tom. 7. c. 468. C.
Jumenta dorſo domantur. Tom. 8. c. 553. D.
Jumenta pars fundorum ſunt. T. 9. c. 510. E.
Jumenta ſunt ea, quæ dorſo domantur. T. 10. c. 760. D. & c. 1126. B.
Jumentis legatis quid intelligatur legatum. T. 8. c. 553. D.
Jumentorum appellatione quæ contineantur. T. 1. c. 436. D.
Jumentorum appellatione quænam animalia contineantur, quænam non. T. 8. c. 943. A.
Jumentum agere non poteſt. T. 1. c. 76. B.
Juncta ædibus ne legari poſſint, cautum fuit, & cur. T. 4. c. 1330. E. & c. 1331. A.
Quod eſt junctum, a majori ſolet nomen accipere. T. 10. c. 386. A.
Juniores qui, & caligati. T. 2. c. 972. B. C.
Juniores Eccleſiæ non poſſunt a laicis judicari. T. 6. c. 782. B. C.
Jupiter cur a Græcis dicitur Ὀξύλος. T. 3. c. 38. E.
Jura naturalia an civilis ratio perimere poſſit. T. 1. c. 154. D.
Jura prædiorum ruſticorum. T. 1. c. 76. A.
Jura communia ad ſimilia produci, ſingularia non item. Tom. 1. c. 1463. E.
Jura fiſcalia, ſive regalia, Tom. 2. c. 1325. C.

BIU Cujas

Jura prædiorum urbanorum, & rusticorum incorporalia. Tom. 1. c. 76. A.
Jura patronatus quæ. T. 4. c. 319. C.
Jura statuliberorum per heredem duriora fieri non possunt. T. 4. c. 53. A. B. hoc idem dicitur de servo, cui relicta est fideicommissaria libertas sub conditione. Ibid. B.
Jura sanguinis nullo jure civili dirimi possunt. T. 4. c. 1418. E.
Jura omnia postliminio recuperari solent. T. 4. c. 855. A.
Jura publica, jura civilia non intervertuntur minimâ capitis deminutione. T. 5. c. 160. E. & c. 161. A.
Jura incorporalia divisionem non recipiunt. T. 5. c. 303. A.
Corpora tantùm divisionem recipiunt. Ibid. A.
Jura antiqua a Tribonlano omissa si exstarent, in usum hodie pleraque revocari possent. T. 5. c. 784. C.
Jura, & jura prædiorum quomodo differant. T. 5. c. 262. C.
Jura in contrahentibus curiositatem requirunt. T. 5. c. 552. C.
Jura prædiorum, & res incorporales nec usucapionem, nec possessionem recipiunt. T. 5. c. 733. D.
Jura propria, & singularia quædam constituta sunt contra rationem juris. T. 6. c. 182. A.
Jura non usucapiuntur, quia sunt individua. T. 6. c. 28. C.
Jura nullo in loco sunt, in loco corpora mobilia sunt. T. 6. c. 572. D.
Jura hereditatum, & tutelarum propria sunt civium Romanorum. T. 6. c. 549. C.
Inter jura servitutum prædiorum quæ numerantur. T. 7. c. 381. B.
Jura personarum, & hominum quomodo, & quibus in rebus competant. T. 7. c. 380. C.
Jura incorporalia tradi non posse, sed in eis cautionem, & cessionem vice traditionis, & possessionis vacuæ esse. T. 7. c. 739. A.
Jura prædiorum sunt conditiones, & quantitates prædiorum. Tom. 7. c. 381. B.
Jura prædiorum, & servitutes multùm distant. Ibid. B.
Jura prædiorum omnia non esse servitutes. Ibid. B.
Jura adoptionis finiuntur emancipatione, jura naturalia non item. T. 8. c. 167. E.
Jura sanguinis quæ dicantur. T. 8. c. 663. B. & c. 746. A.
Jura sanguinis jure civili non posse dirimi, quid sit. Tom. 8. c. 190. C.
Jura sanguinis emancipatione non tolluntur. T. 8. c. 746. B. nullo jure civili dirimi possunt. Ibid. c. 663. C. & c. 746. A.
Jura sanguinis an corrumpantur per jus civile. T. 8. c. 746. D.
Jura nova semper restrictiùs accipiuntur. T. 9. c. 1262. B.
Jura paulatim crescunt, & ampliantur. T. 9. c. 924. B.
Jura nascuntur ex rescriptis Principis, & præceptis Judicum. T. 9. c. 1154. B.
Jura non noverunt id, quod interest, nisi ex justa, & legitima causa. T. 10. c. 750. B.
Quænam jura divisionem non patiuntur. T. 10. c. 808. D.
Jura non sunt minutatim, & sigillatim abroganda. T. 10. c. 1076. A.
Jurabant olim litigatores. Tom. 2. c. 1147. D.
Jurandi mos apud Francos, & Saxones super arma, T. 2. c. 1193. C.
De jurando in litem. T. 9. c. 595. E. & seq.
Jurans usumfructum suum esse, an cautionem usufructuariam præstare teneatur. T. 5. c. 227. C.
Juramento ad Sancta Evangelia præstito. T. 2. c. 1356. D.
Cujus juramento stetur in quæstione feudi, T. 2. c. 1293. E.
De juramento fidelitatis, & qualiter vassallus domino juret. Tom. 2. c. 1240. A.
Juramento quid referri possit, vel non. T. 5. c. 570. A. & seq.
Juramento promissum sub conditione improbum est. T. 7, c. 949. B. C.
Juramentum furi, aut ei, qui divortii causâ res amovit, delatum cur referri non possit. Tom. 5. c. 570. B.
Juramentum calumniæ an remitti possit in actione de edendo, patri, vel patrono contra liberos, vel libertos suos, qui argentariam fecerunt. T. 5. c. 44. D.
Juramentum non referens, vel non jurans, manifestæ turpitudinis, & confessionis arguitur. Tom. 5. c. 570. C.
Juramentum calumniæ quando præstandum. T. 6. c. 803. C.
Juramentum calumniæ locum habet in civili, non in criminali causa. T. 6. c. 804. C.
Juramentum calumniæ quis introduxerit. T. 7. c. 141. A.
Jur amentum duplex quando, cur, & in quibus causis actor, & reus præstet. Ibid. A.
Jurantibus duobus, uter pejerare dicatur, priorne, an posterior. T. 5. c. 225. A. B.
Jurare ex animi sui sententia. T. 3. c. 13. B.
Jurare scientem oportet sciente animo suo. T. 1. c. 382. C.
Jurare corporaliter quid. Tom. 2. c. 1098. D. E.
Jurare perperam est pejerare. T. 4. c. 329. A.
Jurare liquidò. T. 3. c. 134. A.
Jurare in litem quid sit. Tom. 5. c. 570. E.
Jurare per caput suum, aut liberorum suorum frequens olim erat. T. 5. c. 214. B.
Jurare non cogitur procurator, vel defensor, & cur. T. 6. c. 52. E. & c. 53. B.
Jurare non coguntur ii omnes, qui negotium ignorant. Ibid. C.
Jurare in litem quid sit. T. 7. c. 459. C.
Jurare nemo cogitur invitus. T. 7. c. 949. B.
Jurare de calumnia. T. 9. c. 291. C.
Jurare liquidò quisque debet. T. 9. c. 185. B.
Jurare in litem necesse est in interdicto unde vi, deficientibus actori probationibus. T. 9. c. 1169. D.
Jurare per Deum. T. 9. c. 185. C. & c. 188. A.
Jurare per Principis salutem. T. 9. c. 185. C. & c. 188. A.
Jurat dominus de suo facto præcisè. T. 2. c. 1286. B.
Jurat vassallus, domino non probante. T. 2. c. 1287. B.
Jurat semper vassallus sine mentione conscientiæ. T. 2. c. 1286. B.
Jurat utraque pars initio litis, se non calumniandi animo litem instruere. T. 9. c. 198. B.
Jurato uni an fides habeatur. T. 7. c. 1424. E.
Juratoria cautio judicio sisti, hodie ex novissimis constituta obtinet. T. 5. c. 94. A.
Juratoria cautio. T. 9. c. 189. E.
Juratoriæ cautioni qui non paret, jus suum amittit. Ibid. E.
De juratoribus novella constitutio. T. 2. c. 1116. E.
Quod juratum est, perinde habetur atque si judicatum esset. T. 6. c. 47. E.
Si juratum sit sine præcedenti taxatione, judex poterit jusjurandum moderare. T. 10. c. 698. A.
Juratur in litem non eodem modo in actionibus strictis, quo in actione ex stipulatu, vel in actione ex testamento. T. 5. c. 381. B.
Juratus actor suo arbitratu modum sumptuum edicit. T. 2. c. 1067. C.
Jurgant inter se vicini, non litigant. T. 7. c. 471. D.
Jurgia fori rabiosa impii vendunt advocati. T. 1. c. 668. E.
Jurgiosa certamina caninæ contentionis. T. 3. c. 114. A.
Jurgium est mitius verbum, quàm verbum litis. T. 4. c. 899. C.
Inter jurgium, & divortium quæ est differentia. T. 4. c. 979. E.
Jurgium, vel frivusculum a fribulo apud Ulpianum, unde frivolum per diminutionem fit frivusculum. Tom. 4. c. c. 994. B. Hinc frivolaria rixa, frivolaria noxia. Ibid. B. verba Ausonii, Petronii, & Donati quæ. Ibid. B.
Jurgium, frivusculum, frivolarium dissidium, & noxia divortium non efficit. T. 5. c. 556. D.
Jurgium potiùs est, quàm lis in actionibus finium regundorum, fami-

BIU Cujas

familiæ erciſcundæ, & communi dividundo. T. 7. c. 471. D.
In jure nomina ſunt alia naturalia, alia civilia. T. 1. c. 1456. B.
In jure ſi quid vel tantillum mutes, deterius facies. Tom. 1. c. 1034. B.
De jure reipublicæ. T. 2. c. 816. C.
Qui jure communi utitur, is non videtur decipi. T. 4. c. 962. C.
Jure mariti an libertus poſſit patronum accuſare. T. 4. c. 818. D.
Jure prætorio an dominus in ſolidum teneatur inſtitoriâ actione ex contractu ſervi inſtitoris. T. 4. c. 933. E.
Jure ſuo uti nemo invitus cogitur. T. 4. c. 22. D.
Jure magiſtratus quæ competunt. Vide, Magiſtratus.
Jure civili nulla cognatio eſt inter ſerviles perſonas. T. 5. c. 547. D.
Jure ſingulari receptum eſt in rebus peculiaribus, ut ignoranti domino procedat uſucapio. Tom. 5. c. 742. E.
Jure prætorio de pignore ex pacto tantùm naſcitur actio. Tom. 5. c. 424. B.
Jure civili quæ res, & quomodo adquirantur. T. 5. c. 695. D. & ſeqq.
Jure naturali omnes homines æquales ſunt. T. 5. c. 548. B.
Jure mariti ſponſa non minus, quàm nupta accuſari poteſt. Tom. 5. c. 1169. B.
Jure fideicommiſſi proprietatem uſusfructus non adquiri, ſed poſſeſſionem tantùm. Tom. 6. c. 35. C.
Qui de jure quærunt, eunt ad juris conſultos. T. 6. c. 196. E.
De jure ſuperficiario. T. 6. c. 233. D. E.
Jure novo, ex conſtitutione Juſtiniani de rei uxoriæ actione, retentiones dotium ſublatæ ſunt. T. 6. c. 613. B.
De jure accreſcendi. T. 7. c. 1121. A. B. inter quos jus accreſcendi verſatur. Ibid. C.
In jure ceſſionem fieri quid ſit. T. 7. c. 6. D.
Ex jure gentium multa introducta enumerantur. T. 7. c. 21. A. & ſeqq.
Jure gentium introducta bella. T. 7. c. 28. B.
Jure gentium eſſe diſcretas gentes, & regna condita. T. 7. c. 30. E.
De jure gentium. T. 7. c. 15. C.
De jure naturæ. T. 7. c. 13. A. & ſeq.
De jure aureorum annulorum libertis a Principe dato. T. 7. c. 124. A.
Jure civili omnia eſſe Regis. T. 7. c. 34. B.
De jure civili. T. 7. c. 38. C. D. & ſeq.
Jure civili debitor eſſe non deſinit, qui exceptionem nactus eſt, jure tamen naturali deſinit eſſe debitor. T. 8. c. 693. B. & c. 790. A.
Jure civili non omnes cognati admittuntur ad ſucceſſionem. T. 8. c. 746. C.
Jure civili an ſervus obligetur. T. 8. c. 768. A. B.
Jure mariti, vel jure patris accuſantur adultera, & adulter. T. 9. c. 1408. C. & ſeq.
In jure nulli ſunt termini univerſales. T. 9. c. 476. D.
De jure liberorum. T. 9. c. 1361. B. C.
De jure dominii impetrando. T. 9. c. 1238. B. & ſeq.
De jure patronatus. T. 9. c. 635. D. E. & ſeq.
In jure ſunt ut plurimum multa gloſſemata formulis intermixta. T. 10. c. 90. C.
De jure ſuo ignorat, qui in facto errat. T. 10. c. 468. C.
Jure quid eſſe aliud eſt, aliud quid ex conſtitutionibus. T. 10. c. 1087. D.
Ex jurejurando actio non eſt. T. 2. c. 189. B.
Jurejurando actoris litem finiri. T. 2. c. 1225. A.
Jurejurando lis pecuniaria decidi-tur, lis criminalis non item. T. 1. c. 381. C. D.
De jurejurando dilationis, & jurejurando calumniæ. T. 2. c. 1097. C.
Ex jurejurando an naſcatur actio inter cives Romanos, niſi ſit legitimum. T. 3. c. 640. A.
Jurejurando actoris interdum non creditor, ſed a judice res in judicium deducta æſtimatur, & taxatur. T. 5. c. 148. D.
Jurejurando quod ſemel deciſum fuit ex conventione litigantium, ab eo appellari non poteſt. T. 5. c. 213. D.
Jurejurando plus tribuitur, quàm rei judicatæ. T. 5. c. 213. E.
Jurejurando in litem non punitur culpa rei, ſed dolus tantùm, & contumacia in judiciis arbitrariis, & bonæ fidei. T. 5. c. 149. C.
Ex jurejurando non naſcitur obligatio civilis. T. 5. c. 1112. E.
Jurejurando a judice delato, causâ ſententia judicis deciſâ, regulariter ex integro agi non poteſt. T. 6. c. 500. A. multum intereſt a Judice, an ab adverſario deferatur: hoc tranſactionis ſpeciem habet, illud non item. Ibid. A.
Ex jurejurando actio. Vide, Actio.
De jurejurando in litem, quod in arbitrio tutelæ defertur adoleſcenti, vel curatori volenti, non invito. T. 9. c. 595. E.
Ex jurejurando ſæpe datur actio utilis. T. 9. c. 195. B.
Ex jurejurando pactum veſtiri. T. 9. c. 76. C.
Ex jurejurando eſt obligatio, ſicut ex pacto. T. 9. c. 75. C.
Jurejurando an pactum veſtiatur. Ibid. A.
Jurejurando judiciali decidi litem inopiâ probationum. T. 9. c. 190. A.
De jurejurando judiciali, quod litis æſtimandæ gratiâ datur. T. 9. c. 185. A. & ſeq.
Jurejurando finita lis prætextu perjurii an retractari poſſit. T. 9. c. 186. C.
Jurejurando tollitur obligatio naturalis. T. 9. c. 192. D. tollitur etiam obligatio civilis ipſo jure. Ibid. D.
De jurejurando actoris. T. 9. c. 195. A.
De jurejurando judicum, antequam judicent. T. 9. c. 144. A. & ſeq.
De jurejurando advocatorum. T. 9. c. 144. A. & ſeq.
Jurejurando æquè liberatur reus, ac ſolutione. T. 10. c. 419. E.
Ex jurejurando in judicio debito, & præſtito eſt actio propria. T. 10. c. 427. C.
Ex jurejurando an ſit actio. T. 10. c. 950. D. in abſentem qui pronunciat, nihil agit. Ibid. D.
Jure æquabili non ſemper utimur. T. 10. c. 993. D.
Jurejurando judiciali dirimitur lis inopiâ probationum. T. 10. c. 625. B.
Ex jurejurando judiciali datur actio, vel exceptio judicati directa. T. 10. c. 625. E.
Qualiter juret dominus, aut vaſſallus, cum ei defenſio datur. T. 2. c. 1303. C.
Juri reddendo quotannis vacabat Marcus Philippus exemplo Auguſti, & Tiberii, aliorumque imperatorum. T. 4. c. 489. E.
Juri deductionis quando locus ſit. T. 5. c. 779. C.
Juri publico, ſeu fiſcali quando locus ſit. T. 5. c. 125. D.
Juri publico contraria an poſſint poſtulari a Principe. T. 10. c. 837. D.
Juridici officium. T. 1. c. 732. D.
De juridico Alexandriæ plura. T. 10. c. 872. E.
Juris tres partes apud Ciceronem in Topica. T. 1. c. 915. B. & c. 916. A.
Juris omnes partes hominum causâ conſtitutæ. T. 1. c. 726. B.
Juris nomina quæ. T. 1. c. 75. D.
Juris nomen quid complectitur. T. 2. c. 53. C.
Juris origo qualisnam ſit. T. 1. c. 12. C.
Juris diviſio quænam detur a Juriſconſultis. T. 1. c. 8. E.
Juris civilis alia diviſio. T. 3. 401. E.
Juris antiqui, & novi differentia. T. 3. c. 232. D.
Juris antiqui regulæ diverſæ, & jus antiquum quale ſit. T. 1. c. 889. B.
Juris civilis ex Cicerone definitio. T. 1. c. 915. B.
Juris libri quo tempore ſcripti. T. 1. c. 3. C. D.

Juris

Juris positiones. T. 1. c. 7. C.
Juris auctores, conditores. T. 1. c. 724. B.
Juris tres partes a Cicerone notatæ. T. 1. c. 915. B. & c. 916. A.
Juris ignorantia non excusat. T. 2. c. 53. C.
Sui juris qui sunt. T. 1. c. 310. E.
Juris nomine quæ veniant. T. 1. c. 75. D.
Juris civilis sacra etiam Judæi admirantur, & colunt. T. 3. c. 228. B.
Juris capita ponenda sunt. T. 1. c. 721. B.
Juris error neque lucro adficit, neque damno liberat. T. 3. c. 137. D.
Juris, & facti ignorantia. Ibid. C. D.
Juris ignorantiâ mulieri parcitur. T. 3. c. 420. D. E.
Juris præcepta. T. 1. c. 7. B.
Juris duæ positiones. Ibid. B.
Juris ignorantia militibus, & minoribus prodest. T. 3. c. 138. A.
Juris ignorantiam in damnis non nocere. T. 3. c. 137. D.
Juris successor quis dicatur. T. 3. c. 337. C.
Sui juris fit quis aut emancipatione, aut patris morte. Tom. 1. c. 316. D. E.
Juris studiosis salaria petentibus extra ordinem jus dici. Tom. 3. c. 182. A.
De juris quibusdam regulis, T. 3. c. 444. C. D.
Juris auctores suas rationes sæpe adstringere solent. T. 4. c. 502. A.
Juris auctoritas an sit in judicis potestate. T. 4. c. 849. C.
Juris civilis asperitatem corrigit Prætor; & quod deest, implet. T. 4. c. 1450. C.
Juris ignorantia. Vide, Ignorantia juris.
Juris error. Vide, Error juris.
Juris civilis mater est utilitas publica. T. 4. c. 1450. B.
Juris ænigmata. Vide, Ænigmata.
Juris Civilis, & Prætorii definitio. T. 4. c. 1450. B.
Plus juris in alium transferre nemo potest, quàm ipse habet. T. 4. c. 7. D.
Juris gentium scientiam omnes homines præstare debere. T. 4. c. 813. C.
Juris ignorantia non prodest adquirere volentibus, suum verò petentibus non nocet. T. 4. c. 502. D.
Juris civilis, & juris prætorii differentia quæ. T. 4. c. 1033. C.
Juris possessor est omnis debitor. T. 4. c. 121. D.
Juris ordo non observatur in judiciis extraordinariis. Tom. 4. c. 1447. C.
Juris pars est judicatum. T. 4. c. 394. D.
Juris naturalis ignorantia neminem excusat. T. 4. c. 1495. D.
Juris ordinarii res, quæ ad magistratum pertinent, separantur a rebus, quæ sunt Principis. T. 4. c. 831. A.
Juris successor. Vide, Successor juris.
Juris communio, quæ separatim intelligi potest. T. 4. c. 881. B.
Juris necessitas est obligatio. T. 4. c. 100. D. & c. 727. E.
Juris necessitas. Vide, Necessitas juris.
Juris error nec fœminis in compendiis prodest. T. 4. c. 1430. E. in lucris error juris non prodest. Ibid. c. 1431. B.
Juris ignorantia suum petentibus non nocet. T. 4. c. 1302. A. juris error in compendiis nocet, non in damnis rei suæ. Ibid. D.
Juris prætorii tres sunt virtutes, adjuvare jus civile, supplere, & corrigere. T. 4. c. 1450. B.
Juris studiosi, & jurisconsulti idem est, sicut σοφοὶ, & φιλόσοφοι idem est. T. 4. c. 972. D.
Juris conditores omnes sunt imbuti a Stoicis. T. 5. c. 393. E.
Juris naturalis ne rustici quidem ignari sunt. T. 5. c. 89. D.
Juris rationi quod contrarium est, non producendum ad consequentias, quomodo accipiendum. T. 5. c. 697. B.
Juris contra rationem introductum ad consequentias non trahendum. Ibid. B. quàm restrictè sit hoc accipiendum. Ibid. B.
Juris civilis æquitas quando confligere dicatur. T. 5. c. 1039. C.
Juris civilis, vel prætorii ignorantia nocet. T. 5. c. 628. D.
Juris, & legum scientiam præstare debet adsessor. Tom. 5. c. 34. E.
Quod juris est in toto, sive universo, idem plerumque juris est in parte. T. 5. c. 1180. B.
Juris fictiones. Vide, Fictiones juris.
Juris quæ sunt, non sunt facti. T. 6. c. 259. B.
Juris necessitas. T. 6. c. 3. E.
Juris causa, & voluntatis non mutatur ordine scripturæ. T. 6. c. 279. A. B.
Juris ordinarii sunt legata. T. 6. c. 583. C.
Juris plus heredi nemo relinquere potest, quàm ipse habuit. T. 7. c. 109. C.
Juris error non dat condictionem indebiti. T. 7. c. 895. D.
Juris quæ sunt, an alii mandari possint. T. 7. c. 72. C. D.
Juris scientiam an omnes habere debeant. T. 7. c. 887. C.
Juris sui ignari quæ personæ censeantur. T. 7. c. 878. A.
Juris dicundi potestatem habens an rei judicatæ exsequutionem habeat. T. 7. c. 65. A.
Juris dicundi officium quatenus in legatum Proconsulis transeat. T. 7. c. 55. B.
Juris ignorantia an prosit fœminis, & rusticis. T. 7. c. 892. A.
Juris ignorantia nunquam damni causa est. T. 7. c. 891. E.
Juris ignorantia an, quos, & de quibus excuset. T. 7. c. 893. C.
Juris ignorantia an excuset minores 25. annis. Ibid. C.
Juris ignorantia an pariat condictionem indebiti. Tom. 7. c. 895. D.
Juris nomen unde deductum. T. 7. c. 2. B. & seq.
Juris duas esse positiones, publicum, & privatum. T. 7. c. 11. B.
Juris civilis definitio. T. 7. c. 18. A. & c. 36. E. & c. 38. C. D.
Juris civilis partes quæ. Tom. 7. c. 38. C. & seq.
Juris ignorantia neminem excusat; T. 7. c. c. 374. E.
Juris naturalis ignorantia neminem excusat. T. 7. c. 20. D.
Juris sententiæ paulatim crescunt. T. 7. c. 672. C.
Juris divisio in significationes ponitur, & est multiplex. T. 7. c. 15. C.
Juris divisio in species ponitur. Ibid. C.
Juris civilis origo. T. 8. c. 894. A.
Juris præcepta quænam sint. T. 8. c. 891. D.
Juris definitio nulla est perpetua. T. 8. c. 738. C. regula cum periculo enuntiatur. Ibid. D.
Ex juris regula qualia argumenta deducantur. T. 8. c. 739. A.
Juris quæstiones aut generaliter, aut specialiter tractantur. T. 8. c. 55. B.
Juris ignorantia an detrimento sit ei, cui facile est consulere peritiores. T. 8. c. 14. D.
Juris auctores propensiores esse in reum, quàm in actorem; in debitorem, quàm in creditorem; in liberationem, quàm in obligationem. T. 8. c. 383. A.
Juris ignorantia, & juris scientia quando exigitur, & quando non exigitur. T. 8. c. 234. B. & seq.
Juris regulæ constituuntur ex iis, quæ sæpe fiunt. T. 9. c. 1431. C.
Juris gentium error neminem excusat, si incestum commiserit. T. 9. c. 447. D. juris civilis error excusat. Ibid. D.
Juris scripti vis est in mente scriptoris, non literis. T. 9. c. 126. A.
Juris patronatus partes. Tom. 9. c. 615. D.
Quæ juris sunt, & facti, & vetus differentia inter ea. T. 9. c. 1267. D.
Plus juris nemo potest in alium transferre, quàm ipse habet. T. 9. c. 472. D.
Juris pleræque voces, quæ quod sint malè ab interpretibus acceptæ, accipiuntur & malè a foro. T. 9. c. 284. E.
Juris tres partes facit Cicero. T. 9. c. 125. A.
Juris remediis non debemus abuti ad

BIU Cujas

ad injuriam. T. 9. c. 1154. B.
Juris retentio quæ. T. 9. c. 219. C.
Certissima juris principia eodem verbo *posse* concipiuntur. T. 10. c. 86. E.
Juris paratitlici sectatores quinam sint. T. 10. c. 105. E.
Juris ignorantia quibus casibus fœminis, & rusticis prosit, ne in damnum incidant. T. 10. c. 469. C. Vide, Ignorantia.
Juris gentium ignorantia neminem excusat. T. 10. c. 469. E.
Juris agnationis, & juris cognationis variæ appellationes. T. 10. c. 778. D. E.
Juris novi condendi ordo præscriptus a Justiniano. Tom. 10. c. 835. D. E.
Juris totius partes enarratæ. Ibid. E.
Juris nomen quid complectatur. T. 10. c. 836. C.
Juris ignorantia an excuset. Ibid. C.
Juris ignorantia neminem lucro afficit, aut præmio, sed non afficit etiam damno. Ibid. E.
Jurisconsulti omnes res revocant ad duodecim partes. T. 1. c. 1094. C.
Jurisconsulti a Stoicis imbuti, qui in ducendis nominum originibus nimis sunt inepti. Tom. 3. c. 324. D.
Jurisconsulti est secundùm judicium verborum significationem accipere, augere, & producere. T. 4. c. 1170. D. E.
Jurisconsulti, & juris studiosi idem est. T. 4. c. 972. D.
Jurisconsulti est augere significationem verborum pro loco, & tempore. T. 4. c. 532. A.
Jurisconsulti non spectant ea, quæ rarò eveniunt. T. 4. c. 405. C.
Jurisconsulti, commutare nos easdem res per solutionem ejusdem generis in mutuo, statuunt, non ejusdem speciei. T. 5. c. 394. B.
Jurisconsulti imitantur Stoicos, qui placebant sibi non in quærendis notationibus nominum veris, sed scitis tantùm, atque concinnis. T. 5. c. 397. D.
Jurisconsulti substantiam fabricandi materiam appellant. T. 5. c. 393. E.
Jurisconsulti nostri non sunt diligentes in perscrutandis constitutionum juris rationibus, quas a majoribus per manus acceperunt. T. 6. c. 379. D.
Jurisconsulti quid sumpserunt ex Stoicis. T. 7. c. 607. C.
Jurisconsulti imbuti a Stoicis in deducendis nominum originibus. T. 7. c. 625. D.
Jurisconsulti, qui dictant formulas stipulationis, dicuntur nodosi, & catenas addere. T. 7. c. 1203. B.
Jurisconsulti imitantur Stoicos, dum exquirunt origines nominum. T. 7. c. 2. B.
Jurisconsulti quinam propriè sint appellati. T. 8. c. 893. E.
Jurisconsulti verborum significationem augere solent. T. 8. c. 69. B.
Jurisconsulti sunt peritiores verborum, quàm Grammatici. T. 8. c. 581. D.
Jurisconsulti adhibentur in lite ordinanda. T. 9. c. 982. E.
Jurisconsulti nodosi dicuntur, & cur. T. 9. c. 492. B.
Jurisconsulti multi amici Imperatorum dicuntur. T. 10. c. 665. D.
Jurisconsultis omnia juris vocabula intellectum habent. T. 2. c. 1264. A.
Jurisconsultis solis licet augere significationes verborum. T. 10. c. 34. B.
Sine jurisconsulto miles quoquo modo testamentum facit, valet. T. 9. c. 699. C.
Jurisconsultorum responsa valere, etiamsi ratio reddi non possit. T. 3. c. 202. A.
Jurisconsultorum proprium munus. T. 1. c. 1071. B.
Jurisconsultorum doctrina singularis, ac prope divina. T. 3. c. 326. B.
Jurisconsultorum appellationes variæ. T. 3. c. 181. D. E.
Jurisconsultorum opiniones. T. 4. c. 534. C. & c. 535. B. Vide, Opiniones jurisconsultorum.
Sine jurisconsultorum sententia, & auctoritate nullam constitutionem dabant in medium optimi Principes. T. 4. c. 534. C.
Jurisconsultorum plerique filios suos doctrinâ juris instituerunt. T. 7. c. 1121. A.
Jurisconsultorum catenæ quæ sunt. T. 9. c. 492. B.
Jurisconsultorum varia nomina. T. 10. c. 715. D.
Jurisconsultorum veterum an sit eadem auctoritas in Pandectis. T. 10. c. 836. A.
Jurisconsultorum erat propria dignitas magistri officiorum. T. 10. c. 846. C.
Jurisconsultus quid. T. 1. c. 724. B.
Jurisconsultus olim non erat, qui ignorabat jus Pontificium. T. 8. c. 521. A.
Jurisdictio quid propriè sit. T. 1. c. 733. E.
Jurisdictio voluntaria, aut contentiosa. T. 1. c. 1278. D.
Jurisdictio contentiosa quæ est. T. 4. c. 7. E.
Jurisdictio contentiosa ubique exercetur. Ibid. E.
Jurisdictio cuinam propriè mandata dicatur. T. 4. c. 6. B.
Jurisdictio est aut voluntaria, aut contentiosa. T. 4. c. 7. D.
Jurisdictio omnis nexa est imperio, & sine imperio nulla est jurisdictio, aut siqua est, elusoria sanè est. T. 4. c. 5. A.
Jurisdictio cui mandata est, jurisdictionem habet, non suo quidem jure, sed alieno. T. 4. c. 7. A.
Jurisdictio exercetur pro imperio. T. 4. c. 5. A.
Jurisdictio est duplex. T. 4. c. 12. B.
Jurisdictio voluntaria quando exercetur, & inter quos. T. 4. c. 7. D. item ubi. Ibid. E.
Cui jurisdictio mandata est, quid distet ab eo, qui judex datur. T. 4. c. 7. A. B.
Jurisdictio cui a magistratu mandatur, is in hoc constituitur ab eo, ut ea exerceat, quæ sibi jure magistratus competunt. T. 4. c. 5. C. D.
Cui jurisdictio mandata est, eam jurisdictionem rursus alii mandare nequit, & cur. Ibid. D.
Jurisdictio quando legitimè mandetur. T. 4. c. 6. E.
Jurisdictio cui mandata est, fungitur vice ejus, qui mandavit, non suâ. T. 4. c. 5. A.
Jurisdictio Judicis, in possessionem rei servandæ causâ mittentis, qualis esse debeat. T. 5. c. 773. C. D.
Jurisdictio duumvirorum, sive magistratuum municipalium finibus angustis circumscribitur, nempe territorio propriæ civitatis. T. 5. c. 5. D.
Jurisdictio duumvirorum, sive magistratuum municipalium arcta admodum, & exigua res est. Ibid. D.
Jurisdictio aut contentiosa, aut voluntaria est. T. 5. c. 682. A. B.
Jurisdictio contentiosa in quos detur. Ibid. A. B.
Jurisdictio, quum ponitur absolutè, specialiter accipitur pro Prætoria. T. 5. c. 409. D.
Jurisdictio voluntaria in quos competat. T. 5. c. 682. B.
Jurisdictio respondet interpretationi ex jure civili. T. 5. c. 409. D.
Jurisdictio cui demandata est. certum est, eam alteri mandare rursus non posse. T. 5. c. 20. A.
Jurisdictio contentiosa, quæ redditur inter invitos litigatores in reum invitum, in quo differat a voluntaria, quæ exercetur inter volentes. T. 5. c. 3. E.
Jurisdictio cui mandata est, is nihil proprii habet, sed ejus, qui mandavit, jurisdictione utitur. T. 5. c. 20. C.
Jurisdictio sine coercitione nulla est. T. 6. c. 788. C.
Jurisdictio Ecclesiastica a Seculari distinguenda. Tom. 6. c. 1135. A. B.
Jurisdictio Episcopi nullo tempore intercidit. T. 6. c. 916. B.
Jurisdictio non datur Judici dato in litem certam, sed cognitio tantùm, sive notio. T. 6. c. 25. A.
Jurisdictio criminum lege data, legata dicitur. T. 7. c. 61. C.
Jurisdictio cui data est, an ei & mixtum imperium datum videatur. T. 7. c. 74. C.

BIU Cujas

Jurisdictio cui data est, an ei nuda sine imperio data esse videatur. T. 7. c. 76. A.
Jurisdictio cui data est, ea quoque concessa esse videntur, sine quibus ea explicari non potuit. T. 7. c. 74. A.
Is, cui jurisdictio mandata est, vice mandantis, non suâ jus dicit. T. 7. c. 60. C.
Jurisdictio cui mandata est, an ei data sit directò. T. 7. c. 81. E. & c. 82. A.
Jurisdictio cui mandata est, quo jure eam habeat, & an alteri eam rursus mandare possit. T. 7. c. 60. D. E. quando ea finiatur. Ibid. E.
Jurisdictio cui mandata est, an ab eo appelletur, qui mandavit. T. 7. c. 136. B.
Jurisdictio cui principaliter data est, quæ ei concessa videantur. T. 7. c. 74. C.
Jurisdictio generaliter quomodo, & quomodo specialiter accipiatur. T. 7. c. 73. A.
Jurisdictio magistratui tribuitur, non Principi. T. 7. c. 79. A.
Jurisdictio in majorem, vel æqualem magistratum, item in consentientes an esse possit. T. 7. c. 69. E. & c. 70. A.
Jurisdictio mandata dici potest delegata. T. 7. c. 61. B.
Jurisdictio mandata an re adhuc integrâ, morte mandantis solvatur. T. 7. c. 83. E.
Jurisdictio mandata quæ sit. T. 7. c. 84. E.
Jurisdicti mixta quæ sit. T. 7. c. 57. A.
Jurisdictio non tam est lata, quàm jusdicentis officium. T. 7. c. 71. C.
Jurisdictio nulla est, si sine aliquo imperio mixto. T. 7. c. 75. C.
Jurisdictio nulla est sine imperio aliquo, quo explicetur, & ad emolumentum perducatur. Ibid. E.
Jurisdictio nunquam accipitur pro cognitione judicis dati, notionem tamen utrumque complecti. T. 7. c. 58. E.
Jurisdictio pars est officii jus dicentis. T. 7. c. 53. B.
Jurisdictio perpetua, & edictum perpetuum idem sunt. T. 7. c. 86. B.
Jurisdictio privato etiam homini mandari potest. T. 7. c. 79. D.
Jurisdictio procuratoris Cæsaris quæ sit. T. 7. c. 58. B.
Jurisdictio quando, & quæ nullius momenti. T. 7. c. 101. A.
Jurisdictio quando videatur contempta. T. 7. 74. D.
Jurisdictio simplex separatur a judicis datione. T. 7. c. 56. D.
Jurisdictio sine quibus expediri non possit, & quæ ea sint. Tom. 7. c. 75. C.
Jurisdictio vicaria quæ sit. Tom. 7. c. 84. D.
Jurisdictio voluntaria magistratui proprio jure, & faciliùs, quàm contentiosa competit. T. 7. c. 59. D.
Jurisdictio a Juliano dicitur juris districtio. T. 7. c. 100. D. & c. 481. D.
Jurisdictio a quibus detur, & mandetur. T. 7. c. 75. B.
Jurisdictio alia contentiosa, alia voluntaria, & quæ illæ sint. T. 7. c. 59. C.
Jurisdictio an singulis juris partibus nominatim dictatis magistratui detur. T. 7. c. 74. A.
Jurisdictio voluntaria, & contentiosa in quo differunt. T. 9. c. 941. A.
Jurisdictio mandata potest dici delegata. T. 9. c. 122. D. E.
Jurisdictio perpetua quid. Tom. 9. c. 301. C.
Jurisdictio an sumatur pro exsequutione. T. 10. c. 381. B.
Jurisdictio dicitur criminum cognitio. T. 10. c. 384. B.
Jurisdictio pars est officii jurisdicentis. Ibid. E.
Jurisdictio est notio, & definitio causarum, quæ magistratui proprio jure competit. T. 10. c. 385. A.
Nulla jurisdictio vacat imperio mixto. Ibid. B.
Jurisdictio simplex separatur a Judicis datione in antiquis legibus de limitibus agrorum. Tom. 10. c. 386. A. B.
Jurisdictio sumitur pro edicto. Ibid. C.
Jurisdictio est judicis dandi licentia. T. 10. c. 387. A.
Jurisdictio quæ complectitur. T. 10. c. 861. B.
Jurisdictio quid sit. T. 10. c. 924. D.
Jurisdictionis mandatum morte mandantis finitur. Tom. 4. c. 7. A.
Jurisdictionis pars mandari potest. T. 4. c. 6. A.
Jurisdictionis pars est judicem delegare posse. T. 4. c. 1415. A.
Jurisdictionis quæ sunt, & juris ordinarii, quæ ad magistratum pertinent, separantur a rebus cognitionis, quæ sunt Principis. T. 4. c. 831. A.
Jurisdictionis est quidquid est imperii mixti, & contra. T. 4. c. 13. A.
Jurisdictionis pars est judicis dandi licentia. T. 6. c. 24. E. & c. 25. A.
Jurisdictionis definitio. T. 7. c. 58. B.
Jurisdictionis extrema quot, & quæ sint. T. 7. c. 110. E. & c. 111. A.
Jurisdictionis mandato vel generali, vel speciali, quæ transferantur. T. 7. c. 60. B.
Jurisdictionis extremo contempto, quomodo ea res vindicetur. T. 7. c. 74. D.
Jurisdictionis extremum quod sit. T. 7. c. 58. D.
Jurisdictionis mandatæ mandatum an extinguatur morte mandatoris, re adhuc integrâ. T. 7. c. 84. E.
Jurisdictionis pars an alii mandari possit. T. 7. c. 97. A.
Jurisdictionis Prætoriæ quæ sint. T. 7. c. 78. D.
Jurisdictionis potius, quàm imperii, & econtra, quæ sint. T. 7. c. 59. D.
Jurisdictionis quæ sint. T. 7. c. 56. B. & c. 71. C.
Jurisdictionis quæ sunt, an alii mandari possint. Tom. 7. c. 72. C.
Jurisdictionis quæ sunt, diversa sunt ab iis, quæ lege dantur. Tom. 7. c. 139. C.
Jurisdictionis separatio a notione. T. 7. c. 73. B.
Jurisdictionis supremum munus quod sit. T. 7. c. 84. C.
Jurisdictionis verbo non significari notionem etiam dati judicis. T. 7. c. 58. D.
Jurisdictionis voluntariæ quæ sint. T. 7. c. 95. D.
Jurisdictionis mandatum quando finitur. T. 9. c. 357. A.
Jurisdictionis quæ sunt, separantur ab illis, quæ sunt legis. T. 10. c. 385. D.
Jurisdictionis extremum est sententiæ exsequutio. T. 10. c. 387. D.
Jurisdictioni non subjectus privilegio suo, id est, præscriptioni fori specialiter renunciare an possit. T. 5. c. 13. C.
Jurisdictioni extremæ non parere quis dicatur. Tom. 7. c. 110. E. & seq.
Jurisdictioni non parentes an, & quo modo puniantur. T. 7. c. 110. D.
Jurisdictioni qui præest, an jus sibi dicere possit. T. 7. c. 90. D.
Jurisdictioni qui præest, magistratus est. T. 10. c. 866. B.
Jurisdictionem propriam an habeat legatus Proconsulis. T. 3. c. 179. C.
Jurisdictionem ordinariam habet Domina inter subditos suos, moribus Galliæ. T. 3. c. 375. B.
Jurisdictionem non habet Princeps, sed cognitionem extraordinariam. T. 4. c. 831. A.
Jurisdictionem voluntariam non habet legatus Proconsulis. Tom. 4. c. 8. A. B.
Jurisdictionem mandare jurisdictio mandata. Vide, Mandata jurisdictio.
Jurisdictionem quando habet procurator Cæsaris, & quando non. T. 4. c. 1414. E.
Jurisdictionem habens est magistratus, & quis. T. 4. c. 834. C.
Jurisdictionem voluntariam qui exercere possit. T. 5. c. 682. B.
Jurisdictionem non dat, vel prorogat error: quia non consentiunt, qui errant. T. 6. c. 4. D.
Jurisdictionem mandatam qui habet, judicem dare potest. T. 6. c. 24. E.

BIU Cujas

Jurisdictionem suam an omnes magistratus pœnali judicio defendere possint. T. 7. c. 75. E.
Jurisdictionem pro edicto interdum accipi. T. 7. c. 62. B.
Jurisdictionem simplicem omnes magistratus, vel potestates habent. T. 7. c. 59. E.
Jurisdictionem suo jure habens, hoc est magistratus Populi Romani, quomodo eam in alium transferre possit. T. 7. c. 60. A.
Jurisdictionem voluntariam nec in volentem exerceri. T. 7. c. 95. C.
Jurisdictionem contentiosam quando, & quando voluntariam Proconsul habeat. T. 7. c. 59. D.
Jurisdictionem desiderare quid sit. T. 7. c. 66. E.
Jurisdictionem extremam procurator, vel tutor, vel curator arcens, an edicto jusdicenti non obtemperare teneatur. T. 7. c. 111. D.
Jurisdictionem inter, & cognitionem quæ differentia sit. T. 7. c. 79. A.
Jurisdictionem lex non defert, sed confirmat mandatam. T. 7. c. 60. D.
Jurisdictionem mandare qui possint. T. 7. c. 81. D.
Jurisdictionem dare cujus sit. Ibid. E.
Jurisdictionem pater in causa filii, maritus in causa uxoris, patronus in causa liberti an habeant. T. 7. c. 65. D.
Jurisdictionem qui mandare possit. T. 7. c. 80. D.
Jurisdictionem sibi mandatam alteri nemo mandare potest. T. 7. c. 82. A.
Jurisdictionem an habeant omnes magistratus, & potestates. T. 10. c. 384. E.
Jurisdictionem confirmat lex. T. 10. c. 386. C.
Jurisdictionem an habeat procurator Cæsaris. T. 10. c. 398. E.
An curator reipublicæ. Ibid. E.
An defensores civitatis. T. 10. c. 399. A.
An pedanei Judices. Ibid. A.
Jurisdictionem inter, & officium quid sit discriminis. T. 10. c. 861. B.
Jurisdictionem extraordinariam habent etiam, qui propriè non sunt magistratus. T. 10. c. 924. D. E.
Jurisdictione mandatâ, ea non contineri, quæ lege dantur. T. 4. c. 12. D.
Jurisdictione mandatâ, an merum, vel mixtum imperium transeat. T. 7. c. 76. E.
Jurisdictione mandatâ, an etiam mixtum imperium mandatum esse videatur. T. 7. c. 75. B.
De jurisdictione cum agitur, Judex quis est in re sua. T. 9. c. 1083. B.
Jurisdictiones, & feuda in Gallia patrimonialia esse censentur. T. 2. c. 1276. A.
Jus quid. T. 1. c. 723. B.
Jus naturale, ideſt, æquitas naturalis. T. 1. c. 915. B.
Jus gentium intelligi nomine naturæ. T. 1. c. 1506. E.
Jus gentium mores ubique passim subegerunt. T. 3. c. 90. B.
Jus naturale quidnam propriè esse dicatur. T. 1. c. 8. A.
Jus civile, vel gentium quomodo dividatur. Ibid. E.
Jus scriptum quidnam sit. T. 1. c. 10. A.
Jus civile Papirianum. Tom. 1. c. 891. B.
Jus civile Flavianum cur ita vocatum. T. 1. c. 896. C.
Jus Ælianum. Ibid. C.
Jus civile an ex unaquaque civitate appelletur. T. 1. c. 9. B.
Jus civile quodnam propriè dicatur. T. 1. c. 897. E.
Jus publicum quid. T. 1. c. 7. B.
Jus privatum quid. Ibid. B.
Jus privatum quotuplex. Ibid. B.
Jus gentium an omni humano generi commune sit. T. 1. c. 9. C.
Jus scriptum, aut non scriptum. T. 1. c. 10. A.
Jus adcrescendi an transmittatur ad heredes ejus, qui pro portione sua adiit. T. 1. c. 168. D.
Jus adscrescendi an reale sit. Ibid. D.
Jus adcrescendi inter quos. T. 3. c. 710. A.
Jus naturale an vetustius. T. 1. c. 63. A.
Jus in bruta utrùm cadat. T. 1. c. 8. B.
Jus honorarium a prætorio an differat. T. 1. c. 11. E.
Jus gentium in nuptiis potissimùm spectari. T. 2. c. 1072. A.
Jus publicum est jus gentium in suas partes distributum. T. 1. c. 920. E. & c. 921. A.
Jus publicum pro legibus, & moribus sumptum. T. 1. c. 945. D.
Jus privatum pactis privatorum cedi posse, jus alienum non item. T. 1. c. 949. B.
Jus antiquum quid sit in *l. 1. C. unde vir*, & *uxor*. T. 3. c. 65. D. E.
Jus, & factum differunt. T. 2. c. 53. D.
Jus novum quomodo iniquum, & quomodo æquum dicatur. T. 1. c. 734. B.
Jus civile, id est, æquitas civilis. T. 1. c. 915. B.
Jus civile quid. Ibid. B.
Jus civile directum, & strictum est, nec suppletur sine certa lege, aut constitutione. T. 1. c. 1073. D. E.
Jus in bruta non cadit. T. 1. c. 8. B.
Jus honorarium a prætorio differt. T. 1. c. 11. E.
Jus civile pro 12. Tabulis accipitur plerisque locis. T. 1. c. 346. E.
Jus deliberandi quid. T. 2. c. 404. B. C.
Jus deliberandi etiam impuberes transmittunt ad heredes. T. 2. c. 1164. B.
Jus liberorum. T. 1. c. 324. E.
Jus aureorum annulorum. Tom. 1. c. 840. C. D. & T. 3. c. 174. D.
Jus perpetuarium ab emphyteuticario distinguitur. T. 2. c. 878. D.
Jus agnaticum, & cognaticum. T. 2. c. 1143. B.
In jus vocare potest pater liberos, uxorem, nurum. T. 3. c. 262. B.
In jus vocare quid. T. 2. c. 95. B.
Jus optimum usurarum, optimum jus possessionis. T. 1. c. 341. D.
Jus civile mulier, & miles ignorare possunt. T. 1. c. 1006. C. D.
Jus civile mulier ignorare potest. T. 2. c. 1050. A. jus gentium non item. Ibid. A.
Jus civile est directum, & asperum; jus prætorium mite, & moderatum. T. 3. c. 21. A.
Jus civile jus prætorium subsequitur. T. 2. c. 1053. E.
Jus omne aut consensus fecit, aut necessitas constituit, aut consuetudo firmavit. T. 3. c. 401. E. & c. 402. A. B.
Jus, & injuria in bruta non cadit. T. 1. c. 8. B.
Jus, quod necessitas fecit, est Senatusconsultum. T. 3. c. 402. A. B.
Jus, quod consuetudo firmavit, est, quod inveteratus attulit mos. Ibid. B.
Jus mixtum quid. T. 1. c. 1117. D. E.
Jus in civitate quodnam sit. T. 1. c. 898. C.
Jus filii. T. 1. c. 1061. C.
Jus delatæ hereditatis personale est, nec transmittitur. T. 1. c. 168. D.
Jus tuendi se, suaque, est naturale, gentium, & civile. T. 1. c. 965. B.
Jus incorporale. T. 1. c. 1143. A.
Jus morganaticum. T. 1. c. 1181. D.
Jus patronatus, & necessitudinis est inæstimabile. T. 1. c. 1475. E.
Jus ædilitium, juris prætorii portio. T. 3. c. 216. E.
Jus adcrescendi. Vide, Adcrescendi jus.
Jus belli. T. 1. c. 883. D.
Jus donationum inter virum, & uxorem. T. 1. c. 314. E. & c. 315. A.
Jus ἐμφυτευτικὸν, seu ἐμβατευτικὸν, vel perpetuarium, sive temporarium. T. 1. c. c. 215. B.
Jus πρωτομήσεως. T. 1. c. c. 1243. C.
Tres species, in quibus jus ferè est idem. T. 3. c. 404. B.
Jus dicenti qui non obtemperaverit, ut puniendus. T. 1. c. 734. C.
In jus, vel in judicium vocare quod

BIU Cujas

quod sit. T. 3. c. 260. E.
In jus vocatio est initium agendi. T. 1. c. 735. A.
In jus vocati sequi protinus vocantem debent. Ibid. B. D.
Jus aquæ est personale, Tom. 4. c. 896. B. C.
Jus omne accrescendi est mutuum & reciprocum. T. 4. c. 435. C.
Jus accrescendi quid est. Tom. 4. c. 434. B.
Jus accrescendi inter quos est. T. 4. c. 427. B. deficiente jure accrescendi, an jus consolidationis locum habeat, Ibid. c. 428. D.
Jus accrescendi est productio legati T. 4. c. 800. B.
Jus civile sæpe est iniquum, & asperum, & rigor juris dicitur, T. 4. c. 403. C.
Jus fiscale pactis privatorum convelli non potest. Tom. 4. c. 22. A.
Jus gladii quid est. T. 4. c. 15. D.
Jus gladii comprehendit etiam jus belli gerendi, & administrandi. T. 4. c. 16. B.
Jus monumenti omnem heredem sequitur, nisi aliter defunctus caverit. T. 4. c. 120. D.
Jus naturale neminem excusat crimine, aut pœnâ, si crimen sit atrocius. T. 4. c. 593. C. nec fœminam excusat, nec minorem 25. annis. Ibid. C.
Jus pignoris non potest quæri usucapione, nec jus ususfructus, nec jus servitutis, nec jus hereditatis, & cur. T. 4. c. 637. E.
Jus positivum dicitur ad differentiam juris naturalis, quod est authenticum. T. 4. c. 278. C.
Jus prætorium mitius est jure civili. T. 4. c. 348. E.
Jus privatum facilè privatorum conventione mutatur. T. 4. c. 21. C.
Jus publicum in jure est triplex. T. 4. c. 20. D. hoc jus privatâ conventione mutari non potest. Ibid. D.
Jus publicum privatorum pactis mutari non potest. T. 4. c. 20. C.
Jus a constitutionibus est separandum. T. 4. c. 843. D.
Jus aureorum annulorum quibus olim dabatur. T. 4. c. 842. E. & c. 843. A. verba Arnobii, & Suetonii de aureis annulis quæ, Ibid. c. 843. A.
Jus cognationis ad fœminas refertur, jus agnationis ad masculos. T. 4. c. 1418. E.
Jus commune conventione restringitur, & coarctatur. T. 4. c. 941. E.
Jus commune dividuum esse nequit, nec cogitatione quidem in partes scindi potest. T. 4. c. 881. B.
Jus civile, & prætorium specie plurimùm differunt inter se. T. 4. c. 1450. A.
Jus civile quid est. T. 4. c. 1448. E. hæc definitio confecta est per partitionem. Ibid. D. quod & positivum dicitur. Ibid. D.
Jus civile vigilantibus scriptum est, non iis, qui altùm dormiunt. T. 4. c. 1197. E.
Jus dotis filiæ a patre datæ non aufert exheredatio. T. 4. c. 893. A.
Jus electionis sublatum est Novellâ Justiniani. T. 4. c. 942. A.
Jus filii, sive jus heredis exheredatione tollitur, jus verò potestatis non item. T. 4. c. 995. C. D.
Jus novellæ constitutionis est generale in querela inofficiosi testamenti. T. 4. c. 1035. B.
Jus patris, quod est jus fructuarii, majus est, quàm jus onerati fideicommisso. T. 4. c. 1231. E.
Jus patris est perpetuarium, jus verò heredis plerumque temporarium. Ibid. E.
Jus personæ potest esse quælibet servitus. T. 4. c. 896. A.
Jus pignoris in fundo firmius est, quàm in fructibus. T. 4. c. 1287. E. & c. 1288. A. Accursius duas quæstiones hoc loco proponit, & quænam sint. Ibid. A.
Jus potestatis causam improbandæ donationis præstat. T. 4. c. 995. D.
Jus potestatis causam inhibendæ donationis præstat. T. 4. c. 994. E.
Jus potestatis exheredatione non tollitur, sed jus filii tantùm. T. 4. c. 995. C. D.
Jus potestatis, seu vinculum potestatis unam personam facit patris, & filii, vel filiæ. T. 4. c. 994. D.
Jus prælegati ejusque conditio quæ est. T. 4. c. 1365. D. prælegata Falcidiæ subjiciuntur. Ibid. E.
Jus prætorium quid est. Tom. 4. c. 1450. B. quod & honorarium dicitur. Ibid. E.
Jus singulare temerè producendum non est ad alias species sine lege singulari. T. 4. c. 1215. C.
Jus strictum humanitati opponitur. T. 4. c. 1078. A.
Jus prætorium. Vide, Prætorium jus.
Jus prætorium mitius est jure civili. T. 4. c. 348. E.
An jus suum transmiserit ad filium suum, quem superstitem reliquit illa, quæ per appellationem judicatum extinxit, diemque suum diu tracto negotio obiit. Tom. 4. c. 361. A. an idem jus in filium suum transmittat. Tom. 4. c. 361. B. decretum D. Marci de transmissione. Ibid. B.
Jus ignoranti non procedit usucapio. T. 4. c. 504. B.
Jus stolæ militaris, atque gladii Præsides habuerunt. T. 4. c. 833. A.
Jus individuum est. T. 4. c. 881. B.
Jus sepulcrorum exheredatio non aufert. T. 4. c. 893. A.
Jus ignorantibus subveniri solet mulieribus, sed non in lucris. T. 4. c. 503. E.
Jus singulare, & jus commune in quo differunt. Tom. 4. c. 1252. C.
Jus emphyteuticum an alii donari possit, aut vendi salvo jure vectigalis. T. 4. c. 913. D.
Jus emphyteuticum an transferri possit in legatarium. Ibid. B.
Jus patronatus an servetur liberis damnatorum, quod habuit, qui damnatus est capitali judicio. T. 4. c. 27. D.
Jus adcrescendi valet inter solos coheredes. T. 4. c. 358. D.
Jus civile per partitionem dividitur a Cicerone. T. 4. c. 1448. E.
Jus pignoris, vel aliud jus rei coherens quomodo est sejunctum a jure dominii. T. 4. c. 1287. A.
Jus dicentis ad officium pertineant etiam ea, quæ neque sunt imperii, neque jurisdictionis. T. 4. c. 833. D.
Jus summum est jus strictum. T. 4. c. 165. E.
Jus consolidationis. Vide, Jus accrescendi.
Jus summum. Vide, Summum jus.
Jus mutari solet, ita & nomina. T. 4. c. 170. E.
Jus novum restrictiùs est accipiendum, non ampliandum. Tom. 4. c. 1356. E.
Jus crediti retinet creditor, qui bonâ fide credit pecuniam adolescenti ignorans. T. 4. c. 726. E. qui verò sciens fortè luxurioso adolescenti, hic jus crediti non habet. Ibid. E.
Jus commune ibi servatur, ubi nullum est privilegium. Tom. 4. c. 1056. E.
Quod jus gentium est, inquit M. Tullius, & jus civile esse debet. T. 4. c. 1450. A.
Jus est individuum. T. 4. c. 881. B.
Jus legitimæ successionis. Vide, Successio.
Jus gladii cui est, ei & animadversio in milites, cujuscumque ordinis iste sit. T. 4. c. 833. A.
Jus publicum pactis privatorum mutari nequit. T. 4. c. 20. E.
Jus prætorium. Vide, Prætorium jus.
Jus plerumque rusticis ignorare permissum est. T. 4. c. 1432. A.
Jus, sive servitus, alicui esse non potest, nisi fundum vicinum habeat. T. 4. c. 893. E.
Jus liberti quid. T. 4. c. 319. B.
In jus ducere quandonam incivile, & nefas sit. T. 5. c. 87. B.
In jus vocare est juris experiundi causâ vocare. T. 5. c. 86. D.
In jus vocantem non statim insequens, qua ædicti pœnâ coerceatur. T. 5. c. 11. C.
In jus vocatos ex quacumque causa venire debere. Ibid. C.
In jus vocandi variæ, & multiplices sunt causæ. T. 5. c. 87. A.

BIU Cujas

Jus canonicum unde ſumptum fuit. T. 5. c. 157. A.
Jus ſemel quæſitum fidejuſſori ex pacto poſtea adhibito auferri non poteſt. T. 5. c. 75. E.
Jus gladii quibus mandari, & an delegari poſſit. Tom. 5. c. 20. A. & ſeq.
Jus commiſſi, & jus prælationis in quo differunt. Tom. 5. c. 423. C.
Jus accreſcendi an in paganis filii familias, & militis bonis locum habeat. T. 5. c. 1047. B. & ſeq.
Jus accreſcendi ex diverſis cauſis non obtinet. T. 5. c. 595. C. D.
Jus accreſcendi inter quot verſetur, & locum habeat. T. 5. c. 596. A.
Jus accreſcendi quibus debeatur. Ibid. A.
Jus civile vivendi præcepta, obtinendæque rei ſuæ dat. Tom. 5. c. 981. C.
Jus commiſſi, in quod ob non ſolutum canonem, ſeu vectigal emphyteuticarius incidit, quid in actione pigneratitia operetur. T. 5. c. 422. D.
Jus crediti qui, & quando amittatur. T. 5. c. 816. E.
Jus prætorium, & jus conſtitutum, eſt jus legitimum, tamen longè diſtat ab eo, quod per eminentiam jus legitimum dicitur. T. 5. c. 876. A.
Jus certum, & finitum eſt; facta autem incerta, & infinita ſunt. T. 5. c. 1034. A.
Jus experiri commune eſt verbum actoris, & rei. T. 5. c. 87. B.
Jus emphyteuticum quid. Tom. 5. c. 421. D.
Jus emphyteuticarii, vel ſuperficiarii proximum dominio eſt. T. 5. c. 422. B. C.
Jus prælationis. T. 5. c. 423. B.
In jus vocare quid ſit. T. 5. c. 86. D.
Jus ignorare quibus permiſſum ſit. T. 5. c. 964. C.
Jus litigandi quomodo creſcere dicatur. T. 5. c. 1051. D.
Jus non patitur, ut in collatione bonorum facienda minus conferatur, plus auferatur. T. 5. c. 616. C.
Jus patriæ poteſtatis non ſpectatur in iis, quæ ad cauſam, juſve publicum pertinent. T. 5. c. 121. A.
Jus patronatus inæſtimabile eſt. T. 5. c. 257. B. C. & c. 1017. E.
Jus poſtliminii quam efficaciam habeat. T. 5. c. 624. E.
Jus publicum perpetuum cur dicatur, & quæ ejus effecta. T. 5. c. 916. D.
Jus perpetuum pro jure ſummo, jure directo. T. 5. c. 916. D.
Jus, quo nuptiæ vetitæ ſunt inter certas perſonas, moribus, ſeu naturali jure introductum eſt. T. 5. c. 548. A.
Jus, quod defunctus habuit, locavit, quod ſui naturâ cum anima ejus interiit. T. 5. c. 564. C.
Jus abſentis ſi interverſum, aut res ejus uſucapta fuerit, emendatur per reſtitutionem in integrum, edicto ex quibus cauſis majores. T. 5. c. 165. E.
Jus ſervitutis eſt, quod quis in alieno fundo habet, non pars fundi, aut proprietatis. Tom. 5. c. 22. B.
Jus ſingulare quod ſit, & dicatur. T. 5. c. 697. B.
Jus trium liberorum quod ſit, & quando excuſet. T. 5. c. 1044. D.
Jus vetus, quod nuptias cum ſororis filia concedebat, jure noviſſimo meritò abrogatum eſt. Tom. 5. c. 548. B. C.
Jus pontificium, & jus civile in quo differant. T. 6. c. 913. D.
Jus nihil habet commune cum poſſeſſione. Vide, Poſſeſſio.
Jus pontificium a jure civili differt ſuper matrimoniis ſpadonum. T. 6. c. 1128. B.
Jus ſummum in quo conſiſtat. T. 6. c. 926. A. B.
Jus Pontificium a jure civili differt quoad affinitatum gradus. T. 6. c. 1119. C.
Jus accreſcendi inter quos verſatur. T. 6. c. 227. D.
Jus accreſcendi. Vide, Accreſcendi jus.
Jus cloacæ eſt & urbana, & ruſtica ſervitus. T. 6. c. 290. D.
Jus filii qui non habent. Tom. 6. c. 167. A.
Jus poſitum eſt in facto. Tom. 6. c. 401. C.
In jus vocatio. Vide, Vocatio.
Jus ſingulare proprium adverſum eſt juri communi. T. 6. c. 182. A. B.
Jus ſuperficiarium, & jus emphyteutici prædii ſæpe in jure conjunguntur. T. 6. c. 233. D.
Jus aquæ ducendæ jus perſonæ eſt, non prædii, an tranſeat ad heredem ejus, cui uſus aquæ conceſſus eſt. T. 6. c. 519. A.
Jus ordinarium quod eſt. Tom. 6. c. 583. C.
Jus ſepulcri longâ poſſeſſione non tribuitur ei, cui jure non competit. T. 6. c. 632. C.
Jus prætorium ſemper benignius eſt jure civili. T. 6. c. 570. B.
Jus civile aſperum eſt. Ibid. B.
Jus civile filios ſervorum non agnoſcit. T. 6. c. 576. E.
Jus accreſcendi inter eos tantùm eſt, qui re conjuncti ſunt, & concurſu partes faciunt. T. 6. c. 604. E.
Jus novum, vel iniquum ſibi poſtulans, & obtinens, eodem ipſe uti debet in qualibet cauſa pari. T. 7. c. 100. E. & ſeq.
Jus publicum an quis mutare poſſit. T. 7. c. 1045. A.
Jus ſuum ſcientes, id non amittunt, licèt aliud jus eligant. Tom. 7. c. 199. E.
Jus deliberandi cui detur. Tom. 7. c. 954. A.
Jus deliberandi jure civili ſuis non datur, jure prætorio datur. Ibid. A. B. extraneis utroque. Ibid. B.
Jus deliberandi an detur heredibus omnibus. Ibid. A.
Jus dicens ex mandato nomine alieno jus dicit. T. 7. c. 84. C.
Jus dicenti extra territorium non paretur. T. 7. c. 70. D.
Jus dicenti non obtemperare qui dicantur, & quomodo puniantur. T. 7. c. 111. B. & c. 113. B. C.
Jus dicenti non obtemperare quid ſit in edicto ita dicto. T. 7. c. 113. B. C. & qui illud faciant. Ibid. C.
Jus dicenti non obtemperare actio quare, & quomodo cenſeatur pœnalis, cui, & in quem datur. T. 7. c. 111. E.
Jus dicentis dolus malus quomodo puniatur. T. 7. c. 105. B.
Jus dicentis extra territorium juriſdictio nulla eſt. T. 7. c. 99. B. C.
Jus dicentis majeſtas contempta quomodo vindicetur. T. 7. c. 61. E.
Jus dicentis officium a juriſdictione quomodo differat. Tom. 7. c. 71. C.
Jus dicentis officium latiſſimum eſt. Ibid. A.
Jus dicentis officium quæ complectitur an ea jure juriſdictionis contineat. Ibid. C.
Jus dicere quid ſit. T. 7. c. 65. D.
Jus dicere an quis poſſit in ea cauſa, in qua advocatus adfuit. T. 7. c. 60. B.
Jus dicere, aut teſtimonium an quis poſſit in ea re, in qua advocatus fuerit, & an in conſilio jus dicentis ea de re eſſe poſſit. Tom. 7. c. 96. E. & c. 97. A.
Jus dicere quantum diſtet a judicare. T. 7. c. 65. A.
Jus dicere, jus ſtatuere, jus reddere, juſtitiam exhibere, idem valent. T. 7. c. 58. C.
Jus dicere pater filio an, & quando poſſit, & contra. T. 7. c. 166. E.
Jus dicere plus eſt, quàm judicare. T. 7. c. 65. A.
Jus gladii dicitur gladii poteſtas, & jus ferri. T. 7. c. 54. C.
Jus gladii quo jure competat. Ib. C.
Jus in corpore loci, & jus in jure loci qui habere dicantur. T. 7. c. 452. B.
Jus iniquum dicentem, vel impetrantem, tum in actionibus, quas habet, tum in futuris, pœnam pati debere. T. 7. c. 109. D. E.
Jus iniquum magiſtratus conſilio aſſeſſoris ſi dixerit, uter eorum teneatur. T. 7. c. 106. C.
Jus iniquum poſtulans, & impetrans, quando, & quo edicto teneatur. T. 7. c. 107. A. B.
Jus iniquum, quod quis dixit alteri, eidem

BIU Cujas

eidem parere debet. T. 7. c. 101. C.
Jus novum alteri dicens, eodem ipse uti debet. T. 7. c. 100. D. E.
Jus novum dicentis, & illud postulantis, utriusque eadem est pœna. T. 7. c. 103. E.
Jus novum, & iniquum a magistratu postulans, quo edicto teneatur. Ibid. E.
Jus novum, & iniquum alteri dicens quo edicto teneatur. T. 7. c. 100. D.
Jus novum, & iniquum qui primus impetravit, an, & quo edicto teneatur. T. 7. c. 102. D.
Jus novum in alium dicere volens an puniatur. T. 7. c. 104. C.
Jus novum quod dicatur. Ibid. A.
Jus a judice an mutari, aut convelli possit. T. 7. c. 167. D.
Jus adcrescendi an ad substitutum transmittatur, T. 7. c. 935. D.
Jus colonarium. T. 7. c. 382. E.
Jus rectum, aut consuetudinem dandis utilibus actionibus Prætores non spectant, sed utilitatem. T. 7. c. 671. D.
Jus libellarium quod est. Tom. 7. c. 383. A.
Jus aquæ dandæ quibus olim concessum erat. T. 7. c. 438. B. soli Principi hodie competit. Ibid. c. 438. B.
Jus naturale an prius fuerit jure gentium. T. 7. c. 20. E.
Jus sacrum est jus civitatis, sive publicum. T. 7. c. 29. D.
Jus feciale quod. Ibid. D.
Jus legatorum quod. Ibid. D.
Jus tacitum quid sit. T. 7. c. 1204. D.
Jus prætorium an possit vocari jus civile. T. 7. c. 42. C.
Jus pignoris quo casu remanet creditori indivisum. T. 7. c. 584. B.
Jus civile detrahit quædam a jure naturali, vel gentium. Tom. 7. c. 18. B.
Jus quibus modis accipitur. T. 7. c. 2. B. & seq.
Jus nunciandi. Tom. 7. c. 563. B. Vide, Nunciandi jus.
Jus gentium divinâ providentiâ statutum est. T. 7. c. 29. B.
Jus civile vivum est Prætor. T. 7. c. 43. C.
Jus civile Prætor subsequitur. T. 7. c. 348. D.
Jus civile, & jus prætorium an differant, Tom. 7. c. 42. C. D. & c. 44. B. C. D.
Jus gentium introduxit servitutem. T. 7. c. 18. A.
Jus civile non est idem ubique gentium. T. 7. c. 20. D.
Jus non potest possideri pro diviso, nec dividi. T. 7. c. 252. D. pro indiviso potest possideri. Ibid. D.
Jus gentium quid. T. 7. c. 22. C. & c. 28. B.
Jus naturale quid tribuit omnibus passim. T. 7. c. 22. C.
Jus quid. T. 7. c. 51. D.
Jus gentium est divinum jus, T. 7. c. 23. E.
Jus publicum non mutat testatoris præceptum. T. 7. c. 525. E.
Jus civile definitur a partium enumeratione. T. 7. c. 38. C.
Jus civile quid. T. 7. c. 5. E. & c. 38. C.
Jus honorarium quid, T. 7. c. 6. A.
Jus civile ut distinguatur a jure gentium, & ut dividatur. T. 7. c. 46. C.
Jus civile quodammodo mutus Prætor est. T. 7. c. 348. D.
Jus dicitur locus, quo jus redditur, T. 7. c. 6. D.
Jus prætorium adjuvat jus civile, T. 7. c. 43. B.
Jus emphyteuticum. T. 7. c. 577. C.
Jus superficiarium. Ibid. C.
Jus consanguinitatis est fraternitas. T. 8. c. 746. A.
Jus prætorium quid, T. 7. c. 43. A. B.
Jus civile peperit utilitas. Tom. 7. c. 5. D.
In jus vocari qui non possunt, vel non debent. T. 7. c. 116. A.
In alterius jus qui succedit, ejus jure uti debet. Tom. 7. c. 109. C.
In jus qui vocari possunt, vocati sequuntur, & ducuntur; vel si non sequantur, prehenduntur, & inviti rapiuntur in jus, T. 7. c. 116. A.
In jus qui vocari non possunt, neque sequuntur, neque ducuntur, neque rapiuntur impunè. Ibid. A. B.
In jus vocare verbum est 12. Tabularum. T. 7. c. 115. B.
Jus experiri quid sit. Ibid. C.
An jus est aliquod nobis commune cum brutis. T. 7. c. 13. D.
In jus sine permissu meo, ne quis vocet, quid hæc verba sonant, T. 7. c. 126. B.
In jus vocare potest singulos impunè libertus civitatis, vel universitatis, non autem civitatem, aut universitatem. T. 7. c. 124. C. D.
In jus vocare quid sit. T. 7. c. 115. C. Vide, Vocare in jus.
In jus vocare parentes vetantur liberi. T. 7. c. 118. C. D. & c. 126. B.
In jus vocari non possunt patroni, T. 7. c. 126. B. & seq.
In jus antequam quis vocetur, præcedere debet denunciatio, vel editio actionis. T. 7. c. 28. D.
Contra jus gentium est violare fecialem, violare legatum. Ibid. D.
Jus nostrum quibus rebus constet. T. 8. c. 893. C.
Jus scriptum quodnam sit. Ibid. C.
Jus duplex, alterum proprium, alterum commune. T. 8. c. 936. D.
Jus adcrescendi quid sit. Tom. 8. c. 955. D.
In jus vocare quid sit, Tom. 8. c. 1110. C.
Jus civile, vel gentium quomodo dividatur. T. 8. c. 893. A. quare ita appellatum. Ibid. A. B.
Jus populi quod sit. T. 8. c. 393. A.
Jus prædii quæ contineat. Tom. 8. c. 236. D.
Jus hereditatis an plenius sit, quàm emptionis. T. 8. c. c. 276. A.
Jus totum consistit in adquirendo, & restituendo, sive conservando, & amittendo. T. 8. c. 237. C.
Jus civile an efficere possit, ut qui possidet, vel possedit, non intelligatur possedisse. Tom. 8. c. 242. A.
Jus civile an rem factam infectam facere possit. T. 8. c. 241. D.
Jus dicenti an imperiti a culpæ vertatur. T. 8. c. 332. B.
Jus fisci quod sit, & dicatur. T. 8. c. 393. A. in quibus consistat. Ibid. C.
Jus hominis quæ complectatur. T. 8. c. 236. D.
Jus agnatorum civile est, & ideo facilè corrumpi potest. Tom. 8. c. 746. D.
Jus civile non potest corrumpere jura naturalia. Ibid. D.
Jus accrescendi successio non est; T. 8. c. 199. A.
Jus agnatitium jure civili dirimitur; T. 8. c. 190. C.
Jus civile, & jus prætorium in quo differunt. T. 8. c. c. 233. A.
Jus non est vera, aut simpliciter scientia, & cur. T. 8. c. 738. C.
In jus, dominiumve alterius qui succedit, jure ejus uti debet. T. 8. c. 731. B. C. & c. 843. B. & c. 883. B.
Jus antiquum quod vocatur. T. 8. c. 655. B. & c. 736. E. & c. 737. B. cur ex regulis non sit constituendum. Ibid. c. 779. A.
Jus civile non potest jura naturalia corrumpere. T. 8. c. 746. D.
Jus accrescendi inter quos. Tom. 8. c. 591. & seq.
jus civile vagum, & inconstans, T. 8. c. 525. B.
Jus navigandi. T. 8. c. 557. A.
Jus piscandi. Ibid. A.
Jus sumitur latissimè. T. 8. c. 516. B.
Jus est scientia latâ significatione, sed non verâ, aut simpliciter. T. 8. c. 738. C.
Jus novum extendere non licet, T. 9. c. 1292. B.
Jus commissi. T. 9. c. 427. B.
Jus protimiseos. Ibid. B.
Jus redemptionis, seu retractus. Ibid. B.
Jus accrescendi an obveniat invito. T. 9. c. 655. B.
In jus qui vocavit, non potest pœnitere, & abstinere improbâ lite. T. 9. c. 49. C.
Jus strictum est scriptum. Tom. 9. c. 124. D.
Jus scriptum quomodo a Græcis vocatur. Ibid. E.
Jus superficiarium, & conductio in quo

BIU Cujas

quo differunt ; T. 9. c. 416. D.
Jus publicum pactis privatorum non potest mutari, T. 9. c. 58. A.
Jus scriptum omnino sequendum, T. 9. c. 126. B.
Jus civile in quibus urbibus docebatur. T. 9. c. 250. E.
Jus civile, & jus prætorium in quo differunt. T. 9. c. 649. A.
Jus offerendi. Vide, Offerendi jus.
Jus adcrescendi unde originem sumpsit. T. 9. c. 652. C. inter quos est. Ibid. c. 653. D.
Nullum jus esse, quod non perimat continuum silentium 40. annorum, quomodo intelligendum hoc est. T. 9. c. 1042. E.
In jus vocatio non est initium judicii, sed litis contestatio, Tom. 9. c. 113. A.
In jus vocati non dimittuntur, nisi vel caverint judicio sisti, vel de re transegerint. T. 9. c. 24. B.
In jus qui vocabatur, sequi compellebatur. T. 9. c. 20. C.
Jus civile vigilantibus scriptum est. T. 9. c. 354. B.
De in jus vocando tituli omnes pertinent ad eos, qui vocantur ad magistratum; nihil ad eos, qui vocantur ad judicem pedaneum. T. 9. c. 22. A.
Jus est res judicata. T. 9. c. 113. B.
Jus perpetuum quid. T. 9. c. 301. C.
Jus naturale tolli non potest. T. 9. c. 653. A.
Jus mariti, vel patris est privilegium, ut eo jure præferatur maritus, vel pater omnibus accusatoribus, qui accusare instituunt adulteram. T. 9. c. 1406. E.
Jus patris quod est. Ibid. E. & c. 1407. A.
Jus adcrescendi in hereditate, tam legitima, quàm testamentaria locum habet. T. 9. c. 652. C. in bonorum possessione locum habet inter eos, qui eodem jure ad eandem possessionem invitantur, Prætoris beneficio. Ibid. C.
Jus esse, ut prædia, quæ sunt in controversia, possessor doceat, a quo emerit, vel ex causa pignoris acceperit, vel ex causâ judicati, nimirum petitore pro sua parte implente intentionem suam. T. 9. c. 625. E.
Jus successionis actiones hereditarias complectitur. T. 9. c. 255. C.
Jus vetus pedetentim dediscere melius est. T. 9. c. 924. B.
Jus nullum defertur ante conditionem; & qui repudiat ante conditionem, nihil agit. T. 9. c. 31. B. C.
Jus adcrescendi, & jus substitutionis in quo differunt. Tom. 9. c. 655. A.
In jus vocare est ad Prætorem, vel ad eum, qui jurisdictioni præsit. T. 9. c. 20. B.
In jus quæ personæ non vocentur, nec ducantur sine permissu Prætoris. T. 9. c. 22. B. & seqq.
Jus legitimum est jus scriptum. T. 9. c. 125. B.
Jus gentium commune est, & nunquam mutat. T. 9. c. 446. B.
Jus promercii. T. 9. c. 1310. B.
Jus civile tolli potest. T. 9. c. 653. A.
Jus conveniens est jus non scriptum. T. 9. c. 125. B.
Jus repræsentationis. T. 9. c. 472. D.
Jus gentium nobiscum nascitur, & notum est omnibus. T. 9. c. 447. D.
Jus gentium, & naturale idem est. T. 9. c. 52. B.
Jus novum ultra suos fines extendere non licet, Tom. 9. c. 763. E.
Jus Pontificium est jus extraordinarium. T. 9. c. 1386. D.
Qui jus dicit, dicitur edicere. T. 10. c. 386. C.
Jus civile an contrario jure civili tollatur. T. 10. c. 30. E.
Jus dicentis officium dicitur etiam jurisdicentis officium. Tom. 10. c. 384. D. nec non est officium jurisdictionis. Ibid. D. quomodo differat a jurisdictione. Ibid. D. E. quid contineat. Ibid. E.
Jus dicere, vel jus dicenti assidere, vel testimonium dicere an quis possit in ea causa, in qua advocatus fuit. T. 10. c. 387. B.
Qui in jus vocatus est, ante litem contestatam, obveniente malitia, an possit mutare forum. T. 10. c. 399. C.
Jus ignoranti an tempora petendæ bonorum possessionis currant. T. 10. c. 468. B.
Jus omnibus patet. T. 10. c. 468. E.
Jus quorumlibet magistratuum dicitur honorarium, non autem prætorium. T. 10. c. 528. D.
Jus quandoque aliud, aliud æquitas postulat. T. 10. c. 607. A.
Jus ignoranti tempora procedunt. Ibid. E.
Jus optimum quodnam sit. T. 10. c. 646. D.
Jus patrium minus est dominico. T. 10. c. 725. E.
Jus directum appellatur perpetuum jus. T. 10. c. 752. A.
Jus publicum in quo consistat. T. 10. c. 831. E.
Jus vetus quomodo vocatum a Justiniano. T. 10. c. 835. E.
Jus dicere extra ordinem quinam magistratus dicantur. Tom. 10. c. 855. C.
In jus vocare quid sit. Tom. 10. c. 875. C.
Jus commune, & jus publicum pro eodem sumuntur. T. 10. c. 894. E.
Jus dicere plus est, quàm judicare. Tom. 10. c. 919. D.
Jus nobis ipsis quo casu possimus dicere. T. 10. c. 932. B.
Jus ignoranti condictio indebiti an detur. Tom. 10. c. 954. A.
Jus significatur hereditatis, & actionis appellatione. T. 10. c. 998. E.
Jus accipitur tam activè, quàm passivè. T. 10. c. 1098. B.
Jusjurandum quomodo puniendum. T. 3. c. 38. D.
Jusjurandum enixæ voluntatis argumentum. T. 2. c. 1095. B.
Jusjurandum in litem. T. 2. c. 361. E.
Jusjurandum calumniæ ἀντωμοσία. T. 2. c. 142. C.
Jusjurandum quid. T. 2. c. 189. A.
Jusjurandum quasi jus sacratum. Ibid. A.
Jusjurandum quid sit, & jurisjurandi genera. T. 1. c. 759. C.
Jusjurandum est maximum, & æquissimum remedium litium expediendarum. T. 1. c. 381. C.
Jusjurandum quibus deferri potest, & quibus non. Tom. 1. c. 381. D.
Jusjurandum nudum. T. 3. c. 113. D.
Jusjurandum cui remittitur. T. 1. c. 382. C.
Inter jusjurandum, & nudum sermonem quantum sit in sacris literis discrimen, T. 3. c. 640. A.
Jusjurandum an pro pacto cedat. T. 3. c. 640. A.
Jusjurandum dari posse per procuratorem. T. 2. c. 1238. B. C.
Jusjurandum in litem quid. T. 1. c. 759. E.
Jusjurandum domino defertur agente vassallo, nec probante. T. 2. c. 1287. B.
Jusjurandum de calumnia variis ex causis datur. T. 2. c. 1097. C.
Jusjurandum inutile. T. 3. c. 640. B.
Jusjurandum reo dari, est regula, T. 2. c. 1294. A.
Jusjurandum controversiam decidit. T. 1. c. 948. E.
Jusjurandum qui adversario defert, jurat, se id non animo calumniandi deferre. T. 2. c. 1097. C.
Jusjurandum transactionis continet speciem. T. 1. c. 948. D.
Jusjurandum, res judicata, & confessio sunt paria. T. 2. c. 1125. E.
Jusjurandum contra bonos mores nullius est momenti. Tom. 2. c. 1098. D.
Jusjurandum, deficientibus probationibus, reo regulariter datur. T. 2. c. 1225. A.
Jusjurandum ex pactione venit. T. 1. c. 278. E.
Jusjurandum quotiens postulatur, appellandum. T. 1. c. 515. E.
Jusjurandum actorine, an reo competat. T. 1. c. 381. D.
Jusjurandum defertur ultro, refertur verò coactè. Tom. 4. c. 173. D.

BIU Cujas

Jusjurandum cujuscumque tollit naturalem obligationem. T. 4. c. 730. B.
An jusjurandum calumniæ remitti possit ex consensu partium. T. 4. c. 20. E.
Jusjurandum sequi debet sententia judicis, quod parti judex detulit. T. 4. c. 899. D.
Jusjurandum alterius an alteri prosit. T. 5. c. 214 E.
Jusjurandum actoris, officio judicis refrenari potest, ut videlicet in certam summam juretur. T. 5. c. 149. C.
Jusjurandum an, & quando vim novationis, vel litis contestatæ obtineat. T. 5. c. 219. E.
Jusjurandum per omnia novationi compar, nec item delegationi, aut judicio. T. 5. c. 220. A.
Jusjurandum rei sequi solet sententia judicis. T. 5. c. 153. A.
Jusjurandum an jurejurando elidatur. T. 5. c. 225. D.
Jusjurandum an rei judicatæ vicem sustineat. T. 5. c. 819. C.
Jusjurandum, & res judicata quomodo differant. T. 5. c. 213. D. E.
Jusjurandum deferre quando denegandum. T. 5. c. 227. E. & c. 228. A.
Jusjurandum de calumnia quando parenti, vel patrono non remittatur. T. 5. c. 44. E.
Jusjurandum fidejussoris reo non proficit. T. 5. c. 221. A.
Jusjurandum qui deferre potest, an etiam referre possit. T. 5. c. 218. C. D.
Jusjurandum speciem pactionis habet. T. 5. c. 54. B.
Jusjurandum judiciale, quod in dubiis causis judex exigit ab uno ex litigatoribus. T. 5. c. 215. C.
Jusjurandum acceptilationi esse simile. T. 5. c. 220. A.
Jusjurandum, & pactum quomodo differant. T. 5. c. 221. D.
Jusjurandum est instar judicii accepti. T. 5. c. 219. E.
Jusjurandum, quod tutor detulit, an ratum haberi debeat. T. 5. c. 227. E.
Jusjurandum an Clericis remittatur. T. 5. c. 215. E.
Jusjurandum voluntarium an referri possit. Ibid. C.
Jusjurandum calumniæ quibus remittatur. T. 5. c. 203. C.
Jusjurandum, & pactum in quo differant. T. 5. c. 72. B.
Jusjurandum filii an patri prosit. T. 5. c. 830. D.
Jusjurandum pro pacto cedit. Ibid. D.
Jusjurandum fidejussoris quando reo principali proficiat. Tom. 5. c. 72. A.
Jusjurandum calumniæ non exigitur jure canonico, jure civili requiritur. T. 6. c. 805. C.
Jusjurandum de non accusanda uxore est illicitum. T. 6. c. 899. D.
Jusjurandum clericis interdictum. T. 6. c. 803. E.
Jusjurandum prohibitum monachis ordinis S. Benedicti, Tom. 6. c. 894. D.
Jusjurandum interpretari Pontificum est, T. 6. c. 902. A.
Jusjurandum defertur deficientibus probationibus. T. 6. c. 1083. B.
Jusjurandum juri publico derogare non potest. T. 6. c. 897. C.
Jusjurandum conditionale est imperfectum. T. 6. c. 890. E.
Jusjurandum in causa matrimonii judicium facit. T. 6. c. 1127. E.
Jusjurandum non porrigitur ad ea, de quibus dictum, vel cogitatum non est. T. 6. c. 903. D.
Jusjurandum metu extortum obligat. T. 6. c. 890. D. absolutione solvitur. Ibid. D.
Jusjurandum inter Christianos nihil magis operatur, quàm nuda pactio. T. 6. c. 1055. E.
Jusjurandum non semper servandum. T. 6. c. 1017. D.
Jusjurandum in litem rei æstimandæ causâ actori defertur a judice ex necessitate juris. T. 6. c. 521. A.
Jusjurandum a debitore exactum efficit, ut pignus liberetur. T. 6. c. 76. D.
Jusjurandum est acceptationi simile. Ibid. D.
Jusjurandum perpetuam exceptionem parit. Ibid. D.
Jusjurandum delatum adversario a Procuratore in litem alienam dato, cui specialiter dominus non mandavit, non auditur. Tom. 6. c. 53. A.
Jusjurandum est finis omnis controversiæ. T. 6. c. 76. D.
Jusjurandum in locum solutionis succedit. Ibid. E.
Jusjurandum, quod in una causa juravi, non potest mihi prodesse in alia. T. 6. c. 47. C.
Jusjurandum parit actionem, si libertatis causâ libertus patrono juraverit, se daturum operas quascumque patronus indixerit. T. 6. c. 148. D.
Jusjurandum non defertur tutori, & curatori invito in causa pupilli, vel adolescentis, nec heredi defuncti. T. 6. c. 53. C.
Jusjurandum, vel conventio sine causa non valet. Tom. 6. c. 52. B.
Jusjurandum vicem rei judicatæ obtinet. T. 6. c. 76. E. & c. 77. A.
Jusjurandum ab adversario delatum an sequi debeat sententia. T. 7. c. 879. B.
Jusjurandum est etiam probatio. T. 7. c. 870. A.
Jusjurandum in litem quid sit, & in quibus rebus fiat. Tom. 7. c. 163. D.
Jusjurandum, & res judicata in quo differunt. T. 7. c. 121. A.
Jusjurandum calumniæ parenti, patronove remittitur. T. 8. c. 487. C.
Jusjurandum calumniæ ab argentarii adversario, rationes edi postulante, exigitur. T. 8. c. 487. C.
Jusjurandum de re principali aliud, aliud de calumnia. Ibid. D.
Jusjurandum in litem, quod datur propter contumaciam adversarii. T. 8. c. 618. B.
Jusjurandum deferri auctore judice in bonæ fidei judiciis, etiam invito utroque litigatore. T. 9. c. 198. E.
Jusjurandum, quod litem finit, aut est voluntarium, aut necessarium, aut judiciale. T. 9. c. 185. D.
Jusjurandum in litem an deferatur in tutorem ob levem culpam. T. 9. c. 596. C.
Jusjurandum judiciale exigi in dubiis causis. T. 9. c. 190. A.
Jusjurandum judiciale quid. T. 9. c. 186. A.
Jusjurandum tabulariorum. T. 9. c. 185. C.
Jusjurandum, quod pactioni subjicitur, servandum. T. 9. c. 76. B.
Jusjurandum defertur in judicio, vel in jure. Tom. 9. c. 195. C. D.
Jusjurandum reo delatum quando referri non potest. T. 9. c. 196. D.
Jusjurandum deferri in actione depositi inopiâ probationum. T. 9. c. 198. E.
Jusjurandum delatum in judicio an possit referri. Tom. 9. c. 197. C.
Jusjurandum qui defert, prior debet jurare de calumnia. Tom. 9. c. 197. E.
Jusjurandum calumniæ. Tom. 9. c. 198. C. D.
Jusjurandum voluntarium quale. T. 9. c. 185. D.
Jusjurandum ex conventione. T. 9. c. 185. D.
Jusjurandum Christianorum quale erat olim. T. 9. c. 185. C.
Jusjurandum qui petit, debet prior jurare de calumnia. T. 9. c. 198. A.
Jusjurandum actoris, & rei. T. 9. c. 195. A. & seqq.
Ad jusjurandum deferendum ob unum testem moveri judicem. T. 9. c. 191. B.
Jusjurandum voluntarium. Tom. 9. c. 185. A.
Jusjurandum necessarium. Ibid. D.
Jusjurandum ex pactione deferri dicitur, cum reus jurat, volente, & deferente actore. T. 9. c. 196. B.
Jusjurandum liberti absente patrono non valet. T. 9. c. 76. A.
Jusjurandum loco solutionis cedit. T. 9. c. 1260. C.
Jusjurandum dilationis. Tom. 9. c. 289. E.
Jusjurandum militum quale. T. 9. c. 185. C.

BIU Cujas

Jusjurandum non refertur inter modos tollendæ obligationis. T. 9. c. 256. B.
Jusjurandum voluntarium. T. 9. c. 185. A.
Jusjurandum dictare. T. 9. c. 191. D.
Jusjurandum præstatur non vocatâ parte alterâ. T. 9. c. 202. C.
Jusjurandum debet exigi confestim, & cur. T. 9. c. 200. E.
Jusjurandum an deferre possint servi, & filii familias, in re domini, & patris, & in re peculiari. T. 9. c. 193. D.
Jusjurandum, quod quis facit initio litis. Tom. 9. c. 289. E.
Jusjurandum deferre non potest is, cui mandata est actio, vel defensio. Tom. 9. c. 107. E.
Jusjurandum falsum, quod judex sequutus est. Tom. 9. c. 1100. C.
Jusjurandum deferre non potest prodigus, nec furiosus sine curatore. Tom. 9. c. 192. E.
Jusjurandum deferre actori permittitur lege Corneliâ. Tom. 9. c. 197. A.
Jusjurandum non potest deferre pupillus sine tutoris auctoritate. T. 9. c. 191. D.
Jusjurandum judicis, & advocatorum. T. 9. c. 144. A. & seq.
Jusjurandum de calumnia primus induxit Justinianus. T. 10. c. 413. C.
Jusjurandum defertur aut in judicio, aut in jure. T. 10. c. 419. C.
Post jusjurandum, quod in judicio ab adversario defertur, appellari non potest. T. 10. c. 579. B.
Jusjurandum est definitio litis, quæ fit cum obtestatione divina. T. 10. c. 625. A.
Jusjurandum defertur a judice in bonæ fidei judiciis, etiam invito utroque litigatore. T. 10. c. 625. E. & c. 626. A.
Jusjurandum qui detulit, an possit revocare. Ibid. A.
Jusjurandum præstatur ante accusationem falsi ab eo, qui petit instrumentum iterum exhiberi. T. 10. c. 639. B.
Jusjurandum est Laberio Emplastrum æris alieni, & Pacuvio mantile, quo quotidianæ noxæ abstergunter. T. 10. c. 916. D.
Jusjurandum quid sit. T. 10. c. 950. C.
Jusjurandum cui debeatur, & unde sic dicatur. Ibid. C.
Jusjurandum an debeat annumerari inter solennia, & legitima probationum genera. T. 10. c. 966. B. & seq.
Jusjurandum qui defert, debet priùs jurare de calumnia. Tom. 10. c. 1176. D.
Princeps jurisjurandi gratiam faciebat. T. 2. c. 1098. E.
Jurisjurandi in factum actio. Vide, Actio jurisjurandi.
Jurisjurandi an major vis sit, quàm facti. T. 5. c. 220. D.
Jurisjurandi varia genera. T. 9. c. 195. A. voluntario adversatur. Ibid. A.
Jurisjurandi forma, quod jurat is, qui comparationem fieri petit. T. 9. c. 289. E.
Jurisjurandi antiqua formula. T. 3. c. 13. B. C.
Jurisjurandi verba solennia. T. 3. c. 13. C. & Tom. 10. c. 420. A. B.
Jurisjurandi duo genera. T. 2. c. 1286. A. & T. 9. c. 98. C.
De jurisjurandi conditione. T. 3. c. 113. B. C.
Jurisjurandi vis major, quàm pacti. T. 1. c. 935. B.
Jurisjurandi conditio cur in libertatibus non remittatur. T. 3. c. 375. A.
Jurisjurandi conditio heredi ex edicto Prætoris remittitur. T. 2. c. 1023. B.
Jurisjurandi deferendi, vel exigendi justæ causæ quænam fuerint. T. 3. c. 652. D. E.
Jurisjurandi electio datur domino in feudorum causis. T. 2. c. 1232. E.
Jurisjurandi contempta religio satis Deum ultorem habet. T. 3. c. 38. D.
Jurisjurandi quæ vis, & efficacia. T. 5. c. 830. B. C. D.
Jurisjurandi major in jure vis non est, quàm pacti. Tom. 5. c. 78. D.
Jurisjurandi, & pacti par causa est. T. 5. c. 55. E.
Jurisjurandi vis major, quàm fidei nudæ. T. 6. c. 892. E.
Jurisjurandi definitio. T. 6. c. 900. C.
Jurisjurandi formula Episcopis tradita. T. 6. c. 890. E.
Jurisjurandi tria genera. T. 6. c. 805. E.
Jurisjurandi exceptio eadem est, quæ pacti conventi exceptio. Tom. 6. c. 52. A. hæc exceptio est perpetua. Ibid. A.
Jurisjurandi conditio. T. 6. c. 207. C. D.
Ex jurisjurandi causa possessio. T. 7. c. 587. B.
Jurisjurandi conditio an remitti possit. T. 7. c. 1078. A.
De jurisjurandi revocatione. T. 9. c. 200. B. C.
De jurisjurandi recusatione. T. 9. c. 200. B. & seq.
Jurisjurandi recusatio non permittitur favore fideicommissi. T. 9. c. 201. E.
Jurisjurandi exceptio quorsum comparata. T. 9. c. 192. D.
De quo est actio jurisjurandi, rectè constituitur. Tom. 10. c. 427. C.
Jurisjurandi recusandi justæ quædam causæ. T. 10. c. 626. A. B.
Jurisjurandi dandi duo genera. T. 10. c. 897. D.
Jurisperiti non debent esse imperiti artis mensorum. T. 7. c. 477. E.
Jurisperiti augent verborum significationes. T. 8. c. 552. B.
Jurisperitorum munus, ac dignitas. T. 2. c. 909. A. B.
Jurisperitos in quibus olim diligentiores patres familias adhibuerint. T. 8. c. 14. D.
Jurisperitus non omnis est, qui se profitetur. T. 7. c. 106. C. D.
Jurisperitus non est, nisi qui utrumque jus novum, & vetus novit, & tractat. T. 10. c. 350. E.
Jurisprudentes passim augent significationes verborum, quæ sunt in legibus, senatusconsultis, responsis, edictis. T. 6. c. 440. E.
Jurisprudentia a magistratu non exigitur. T. 7. c. 106. C.
Jurisprudentia quid. T. 7. c. 4. B.
Jurisprudentia exigitur in adsessoribus, quæ non exigitur in magistratibus, quibus adsident. T. 10. c. 867. B.
Jurisprudentiæ proprium. T. 1. c. 6. C.
Jussi, & mandati differentia. T. 1. c. 1387. A.
Jussio, quæ inest fidejussioni, longe aliud est, quàm jussio, ex qua nascitur actio quod jussu. T. 6. c. 96. A.
Jussio nuda citra stipulationem obligat patrem, vel dominum. Ibid. B.
De jussionibus sacris Constitutio Novella. T. 2. c. 1139. A.
Jusso patris quando ratum comparatur. T. 6. c. 15. E.
Ex jusso solus pater, vel dominus obligatur. T. 10. c. 627. D.
Jussu judicis qui aliquid facit, non videtur dolo malo facere, quia parere necesse habet. Tom. 5. c. 679. C. D. E.
Ex jussu solus pater, aut dominus tenetur, non extraneus. T. 5. c. 82. D.
Quod jussu tenetur qui jubet. T. 9. c. 310. B.
Quod jussu actio. Vide, Actio quod jussu.
Ex jussu obligatur pater, vel dominus. T. 9. c. 312. B.
Actio quod jussu datur pro modo jussi. Tom. 10. c. 977. B. huic actioni quo casu sit locus. Ibid. C. non pertinet ad extraneam personam. Ibid. D.
Jussum domini imperium est, jussum non domini mandatum, sive preces. T. 6. c. 201. B.
Jussum, & mandatum in quo differunt. T. 9. c. 310. B.
Jussus pro voluntate. T. 1. c. 23. E.
Jussus domini pro nomine est. T. 5. c. 698. D.
Justa ætas, seu legitima non est ante 25. annum, nec in mare, nec in fœminis. T. 4. c. 1269. C.
Justa conventio an sit servanda, quæ

BIU Cujas

ſcilicet jure non improbatur. T. 4. c. 837. C.
Juſta defuncto facere. T. 4. c. 28. D.
Juſta ſepultura quid. T. 4. c. 213. A. B.
Juſta cauſa, & modicum intervallum moram excuſat. T. 5. c. 567. B. C.
Juſta cauſa aperiendarum tabularum pupillarium quæ ſit. T. 5. c. 632. E.
Juſta cauſa locatoris expellendi coloni quæ ſit. T. 5. c. 527. D.
Juſta, & probabilis coloniam, vel habitationem deſerendi cauſa quæ ſit, & dicatur. T. 5. c. 525. E.
Juſta poſſeſſio. Vide, Poſſeſſio.
Juſta bella eſſe oportet. T. 7. c. 28. B. & ſeq. quomodo gerenda. Ibid. c. 29. E.
Juſta exceptio. Vide, Exceptio juſta.
Juſta ſervitus quæ. T. 9. c. 974. E.
Non juſta libertas quæ eſt. Tom. 9. c. 973. C.
Non juſta ſervitus quæ eſt. Ibid. D.
Juſtæ cauſæ renuntiandi re integrâ mandatum quæ ſint, & ubi enumerentur. T. 5. c. 472. D.
Juſtam cauſam poſſidendi qui habent. T. 7. c. 587. C.
Ad juſtas nuptias quæ requirantur. T. 5. c. 539. E. & c. 540. A.
Juſti dies cur ſic appellati. T. 3. c. 86. A.
Juſti liberi qui dicuntur, & qui non ſunt juſti liberi. T. 6. c. 101. E. & c. 102. A.
Juſti ſumptus funeris qui exiſtimantur. T. 7. c. 1192. D.
Juſti pretii dimidiam quando fraus ſuperat. Tom. 9. c. 372. E. & c. 374. C.
Juſti dies qui dicuntur. Tom. 9. c. 1092. A.
Juſtiniani patria. T. 2. c. 1048. E.
Juſtiniani conſtitutiones ab auctore hujus operis commendatæ. T. 9. c. 484. E. & c. 485. A.
In juris Juſtinianei corpore an ſit aliquid contrarium. T. 10. c. 77. A.
Juſtiniani fides, & pietas a Pontificibus Romano, & Conſtantinopolitano laudatur. T. 10. c. 813. C.
Juſtinianus Imperator jus vetus de ſucceſſione matrum, fratrum, & aliorum *l. ult. C. de Senatuſconſulto Tertull.* ſuſtulit, & ex *Novell.* 118. totam ſucceſſionem ab inteſtato apertè diſtinxit. T. 5. c. 628. E.
Juſtinianus controverſiam inter Paulum, Pomponium, & Julianum juriſconſultos ſuſtulit *l. ultim. de neg. geſt.* & Pauli ſententiam probavit. T. 5. c. 135. A.
Juſtiſſima erroris cauſa quæ dicatur. T. 5. c. 744. C.
Juſtitia quid. Tom. 1. c. 5. C. & c. 723. B. & T. 7. c. 1. B. & c. 4. A. & c. 50. D.
Juſtitia dicitur quælibet pars juſtitiæ, & præcipuè æquitas. T. 7. c. 1. C.
Juſtitia æquitati conjuncta. T. 9. c. 125. A.
Juſtitiæ fundamentum eſt fides. T. 3. c. 324. E.
Juſtitiæ cuſtos eſt Quæſtor. T. 1. c. 4. B. & T. 2. c. 667. B.
Juſtitiæ ſæpe obviat privatus. T. 2. c. 1210. C.
Juſtitiæ ratio non ex quantitate, ſed ex ſuis regulis æſtimari debet. T. 6. c. 937. A.
Juſtitiæ deſcriptio. Tom. 8. c. 891. C.
Inter juſtum, & legitimum heredem, Apuleji differentia quæ. T. 4. c. 729. D.
Juſtum, & legitimum in quo differunt. T. 9. c. 55. B.
Juſtum pactum. Vide, Pactum.
Juſtus quis. T. 1. c. 5. C.
Juſtus heres ſeparatur a legitimo ab Apulejo, & argutè 2. *apologia*. T. 5. c. 480. D.
Juſtus accuſator initio eſt ſui; poſtea inquirit in alium. Tom. 9. c. 852. C.
Juſtus titulus uſucapionis eſt pro emptore, vel tranſactione. T. 9. c. 995. B. & ſeq.
Juſtus eſt titulus uſucapionis pro donato. T. 9. c. 998. B. & ſeq.
Juſtus titulus eſt uſucapionis pro dote. T. 9. c. 999. D.
Juſtus titulus eſt uſucapionis pro herede. Ibid. E.
Juvenalis dictum, *res fiſci eſt ubicumque natat*; verum non eſt. T. 5. c. 539. D.
Juvenes a clericis ſeparandi. T. 2. c. 1033. C.
Juvenes quinam dicantur. T. 10. c. 1078. E.
An juvenis, qui adoleſcentia ætatem exceſſit, inter ſeniores numerari poſſit. T. 6. c. 617. A.
Juventus pro adoleſcentia. T. 1. c. 1015. E. & c. 1016. A.
Juventus quando incipit. T. 6. c. 616. D. E.
Juventus quid. T. 8. c. 1117. C.
In juvenum nomine anceps, multiplexque poteſtas eſt. Tom. 6. c. 616. E.
Juus pro *jus* in textu legis Falcidiæ. T. 10. c. 803. B.

K

KAlendæ Juliæ erant olim ſolennes ſolvendis penſionibus. T. 10. c. 665. C.
Kalendarii actio. T. 1. c. 1439. B.
Kalendario diſpenſator, præpoſitus, inſtitor. T. 1. c. 1435. E.
Kalendarium quid ſit. Tom. 1. c. 1434. C.
Kalendarium qui exercet, Kalendario diſpenſatorem præponere ſolet. T. 1. 1451. B.
Kalendarium quid ſignificet. T. 10. c. 1098. D. & c. 1117. A. & c. 1125. C.
Kalendarum Januariarum appellatione quid intelligitur. T. 1. c. 1193. C.
Kalendarum ante diem decimum quid ſignificet. T. 10. c. 594. E. & c. 595. A.
Kalendas Julias locationibus inchoandis, & mercedibus exſolvendis eſſe ſolennes. T. 1. c. 1489. A.
Kalendis Januariis affatim largitiones fiebant. T. 2. c. 687. E.
Kalendis, & ante Kalendas. T. 1. c. 1170. B.

L

LAbarum, ſeu laborum quid ſit. T. 3. c. 311. D. E.
Laborum vexillum in crucis effigiem a Conſtantino ex auro, & lapidibus pretioſis transformatum. T. 2. c. 915. B.
Labes quid propriè. T. 3. c. 448. D.
Labes pro ruina. T. 1. c. 1484. A.
Labi, errare humanum eſt. T. 7. c. c. 888. A.
Labratum, ideſt, oſculum ab ore. T. 3. c. 317. C.
Lac ſtatim adquiritur bonæ fidei emptori, etiamſi pecudi infuerit apud furem. T. 10. c. 100. A.
Laccariorum privilegia. T. 2. c. 767. B.
Laccus, ideſt, vini ciſterna. T. 3. c. 260. B.
Lacinia quid. T. 3. c. 349. A.
Lactis, lanæ, & fetus eadem ratio. T. 1. c. 1114. D.
Lacedeminii in quo differebant maximè ab Athenienſibus circa materiam legum. T. 8. c. 894. A.
Lacus vivus. T. 3. c. 298. D.
Lacus, ſtagnum, piſcina, pro vivario idiotiſmi ratione habita accipiuntur. T. 5. c. 715. E.
Læſæ Majeſtatis in quæſtionibus infames, & mulieres admittuntur aliàs jus accuſandi non habentes. T. 4. c. 1376. A.
Læſæ Majeſtatis crimen. Vide, Crimen.
Lætoria lex. Vide, Lex lætoria.
Laici ad accuſationem clericorum non admittuntur. T. 6. c. 854. A. niſi certis caſibus. Ibid. A.
Laicus magiſtratus non poteſt eſſe Clerici judex competens in criminalibus cauſis. T. 6. c. 768. D.
Laicus apud Chriſtianos quis dicatur. T. 1. c. 1033. E.
Lampadarii. T. 2. c. 901. A.
Lampridii locus in Alexandro corruptus Duarenum juriſconſultum decepit, & cur. T. 4. c. 842. A.
Lanâ legatâ, quæ continentur. T. 1. c. 438. A.
Lanâ legatâ, an debeatur veſtis ex ea facta. T. 1. c. 1331. A. & T. 10. c. 1129. E.
Lana adnumeratur rebus, quæ uſui ſunt, & eſt ex genere earum rerum,

BIU Cujas

rum, quæ usu consumuntur. T. 7. c. 1157. C.
Lana blatta, oxyblatta, hyanthina, hyacinthina. T. 9. c. 368. E.
Lana etiamsi inest pecudi apud furem, statim adquiritur bonæ fidei emptori. T. 10. c. 100. A.
Lanæ appellatione quid veniat. T. 1. c. 438. A.
Lanæ appellatione quæ contineantur. T. 10. c. 1126. E.
Lancelotus Politus meliùs de substitutionibus scripsit. T. 6. c. 198. E.
Lances leves quænam sint. T. 10. c. 1167. A.
Lancis legatum an valeat, si nulla sit in hereditate. T. 7. c. 989. C.
Languedoc Galliæ Provincia quomodo olim appellabatur. T. 9. c. 1080. B. C.
Lanipendia quid. T. 3. c. 240. C.
Laonequild Longobardiæ nomen quid significat. Tom. 9. c. 1292. E.
Lapidea pila quid. T. 9. c. 1062. D.
Lapidem finalem, quandiu cohæret solo, non venire in actionem communi dividundo. Tom. 7. c. 595. A.
Lapides an sint in fructu. T. 3. c. 441. A. & T. 10. c. 106. B.
Lapides ædificii non sunt partes. T. 1. c. 942. C.
Lapides sepulcrorum amovens extra ordinem in factum actione tenetur. T. 5. c. 387. C.
Lapides sepulcrorum civium Romanorum, etiamsi amoti fuerint, vindicari non possunt a quodam domino. Ibid. C.
Lapides sepulcrorum pars sepulcri sunt, & divini juris, non humani, aut privati. Ibid. C.
Lapides erutos ex fundo an venditor possit cogere emptorem tollere. T. 7. c. 748. B.
Lapidicinæ quæ. T. 7. c. 728. D.
Inventio lapidicinarum an pertineat ad perpetuam utilitatem fundi. T. 10. c. 106. A.
De lapidicinis. T. 3. c. 440. E.
Lapidicinis apertis an fundus fiat deterior. T. 10. c. 106. A.
Lapidibus emptis ex fundo vendito, emptoris est eos eruere suis sumptibus. T. 7. c. 794. C.
Lapidis in flumen demersi, necdum extracti possessio an retineatur. T. 8. c. 274. A. an ejus dominium retineatur. Ibid. A.
Lapilli erithræi. T. 3. c. 272. E.
Lapilli jactus quid sit. T. 7. c. 456. A.
Lapilli, & gemmæ cujusnam sint. T. 8. c. 930. C.
De lapsu secundo. T. 3. c. 460. E. & c. 461. A.
Largiri quemque oportet de suo, non de alieno. T. 4. c. 1147. E.
Largitio, quæ sit de alieno, non est liberalitas. T. 4. c. 521. B. legatum est honos, & liberalitas. Ibid. C.
Largitionales tituli. T. 2. c. 690. B. C.
Largitionales qui. T. 9. c. 140. C.
Largitiones Kalendis Januariis affatim fiebant. T. 2. c. 687. E.
Largitionum nomine honestantur res privatæ Principis. T. 10. c. 848. A.
Laridum cibus militaris. T. 2. c. 961. C.
Larignæ. T. 1. c. 833. D.
Larvales, & laicales habitus Clericis inhibentur. T. 6. c. 972. D.
Lascivia coercetur. T. 1. c. 1484. B. ex vino plerumque nascitur. Ibid. B.
Lata culpa quæ. T. 9. c. 361. E.
Latam culpam dolo proximam esse dicunt. T. 8. c. 633. C.
Lateralia quidnam sint. T. 10. c. 1166. D.
Lateranense Concilium sub Alexandro III. habitum Romæ in Basilica Lateranensi. T. 6. c. 980. E. & c. 981. A. aliud est etiam Lateranense Concilium generale habitum sub Innocentio III. Ibid. A.
Lateranensis Ecclesia unde dicta. T. 6. c. 998. E. & c. 999. A.
Laterculenses Propositi, & laterculus Index. T. 2. c. 924. B.
Laterculi sacri. T. 2. c. 924. B.
Laterculi militares, & civiles sub cura Quæstoris. T. 10. c. 845. A.
Laterculum duplex, & quid. T. 2. c. 924. A. & c. 1046. C.
Laterculum minus, *le petit roule*. T. 2. c. 65. C.
Laterculum quid sit. T. 10. c. 860. B.
Laterculus quid sit, & unde sic dictus. T. 10. c. 845. A. B.
A latere nullus est primus gradus. T. 10. c. 501. C.
Lateritii parietes quanti æstimantur. T. 7. c. 593. B.
Lateritium sepulcrum. Ibid. C.
Laticlavii, & angusticlavii. T. 3. c. 359. C. D.
Latina ingenua quæ sit. Tom. 1. c. 164. D.
Latina verba an directa sint. T. 7. c. 958. A.
De latina libertate tollenda. Vide, Libertas latina.
Latinâ linguâ tantùm fiunt, quæ sunt juris civilis. T. 10. c. 526. A.
Latinè fit quidquid fit jure civili. T. 8. c. 995. C.
Latini ut liberi vivunt, & ultimo spiritu vitam, & libertatem amittunt. T. 1. c. 180. B.
Latini vivunt ut liberi, moriuntur ut servi. T. 3. c. 91. D.
Latini quo pacto liberi dicuntur. T. 3. c. 92. A.
Latini quibus modis jus Quiritium consequuntur. T. 1. c. 309. D.
Latini qui, & qui cives Romani fiebant, cum donabantur libertate. T. 6. c. 304. D.
Latini quinam, & unde ita dicti. T. 8. c. 897. C. an connubium, & patriam potestatem habeant. Ibid. B.
Latini colonarii qui dicuntur, & latini juniani. T. 9. c. 951. E. & c. 952. A.
Latino an sit testamenti factio. T. 8. c. 987. C.
Latinorum legitimæ successiones nullæ penitus erant. Tom. 1. c. 180. B.
Latinorum junianorum sublata conditio. T. 9. c. 636. C. & seq.
Latinus fiebat manumissus minor 30. annis. T. 7. c. 1477. A.
Latinus fit civis Romanus nave exstructâ, aut inter vigiles 6. annos militiâ militatâ. T. 8. c. 480. A.
Latinus fit civis, liberis Romæ natis. T. 8. c. 479. E.
Latinus libertus jus Quiritium consequitur ædificio. Ibid. E.
Latinus testamenti factionem non habet. T. 8. c. 589. C.
Latinus non fit civis Romanus beneficio principali, nisi consentiente patrono, vel patroni filio. T. 9. c. 956. C. D. variis modis fiebat civis Romanus. Ibid. C.
Latitandi mos. T. 3. c. 7. B.
Latitantis pœnæ effugiendi judicii causâ, frustrandi actoris causâ quæ. T. 6. c. 473. D.
Latitare verbum quid propriè. T. 3. c. 7. B.
Latium duplex, vetus, & novum; & quale Latii jus antiquum. T. 3. c. 290. D. E.
Latro, cædem inferre volens, occiditur impunè. T. 1. c. 505. B. C.
Latro, & fur differunt. Tom. 9. c. 1465. D.
Latrocinium mortis pœnam non semper continet. T. 3. c. 155. B.
Latrocinium est casus fortuitus. T. 4. c. 177. A.
Latrocinium est casus fortuitus, & cur. T. 7. c. 637. C.
Latrocinium annumeratur casibus fortuitis. T. 9. c. 349. D.
Latrocinium semper adnumeratur casui, & fortunæ. T. 9. c. 1197. E.
Latronem viatori occidere licet. T. 1. c. 505. C.
Latronem nominans infamandi causâ, qua actione teneatur. T. 5. c. 756. B.
Latrones publici quibus pœnis afficiendi. T. 2. c. 1328. D.
Latrones etiam ἐν τῇ ἁγίᾳ νηστείᾳ puniri debent. T. 1. c. 530. D.
Latrones exhibere, aut damnum sarcire compelluntur oppidani. T. 3. c. 547. E.
Latrones quinam sint, & a grassatoribus qui differant. Tom. 8. c. 1089. B.
Latrones qui. T. 8. c. 575. B.
De iis, qui latrones, vel aliis criminibus reos occultaverint. T. 9. c. 1465. D.

BIU Cujas

Latrones quo nomine, ut honestiori, vocari se voluerint. T. 10. c. 949. B. Vide, Fur.
Latroni confessio, & convicto facilè non est credendum. T. 1. c. 498. A.
Latroni adimitur vita. Tom. 2. c. 1157. B.
Latronum occultator, & receptator extra ordinem coercetur. T. 1. c. 869. B.
Latronum inhibendorum rationes. T. 3. c. 547. C. D.
Latronum aggressura est casus major. T. 9. c. 298. E.
Latronum receptores in quantum tenentur. T. 9. c. 1465. D.
Latrunculator est latrociniorum specialis quæsitor, & judex. T. 7. c. 478. C.
Latrunculator, qui de re pecuniaria principaliter cognoscere non potest, si in causa criminali apud eum mota incidet quæstio pecuniaria, de ea agere poterit. Tom. 9. c. 120. B.
Latrunculator quis dicitur, & ejus officium quod erat. T. 9. c. 969. C.
Latrunculatorem de re pecuniaria judicare non posse. T. 7. c. 478. C. ratione tamen connexi de ea cognoscere potest. Ibid. C.
Latrunculatores cur instituti. T. 3. c. 547. D.
Latrunculatores, idest, latronum persequutores. T. 2. c. 1048. B.
Latus clavus. T. 8. c. 562. B.
Lavatio mundo adnumeretur muliebri. T. 3. c. 272. A.
Laudare auctorem quid sit. T. 5. c. 858. E. & T. 9. c. 585. C. & T. 10. c. 757. G.
Laudare auctorem, idest, vocare, vulgo *sommer le garent*. Tom. 6. c. 391. C.
Laudare quid. Tom. 9. c. 1295. E.
Laudari auctorem. T. 9. c. 112. C. & c. 1295. D.
Laudato venditori cavendum est de rato, T. 6. c. 9. B.
Laudatum, idest, condictum, & conventum. Tom. 2. c. 1259. A.
Laudimia quando debentur, & quando non. T. 9. c. 427. E.
Laudis studio ducebantur accusatores. T. 10. c. 883. C.
Laurata, idest, tabellæ laureatæ. T. 2. c. 1013. E.
Lautumiæ. T. 3. c. 142. D. E.
Lazarus fasciolis, & institis vinctus jacebat in sepulcro. T. 3. c. 349. A.
Lectarii, seu laccarii. T. 2. c. 767. D.
Lecticâ, aut equo, aut sellâ utimur valetudinis causâ. T. 5. c. 310. C.
Lecticæ, sive carrucæ dormitoriæ. Ibid. C.
Lecticarii qui olim fuerint. T. 1. c. 536. E. & T. 2. c. 809. A.
Lecticarius quis sit. T. 10. c. 1126. A.
Lectio est recitatio, & interpretatio certi loci ex Scriptura sacra. T. 6. c. 968. A.
Legabatur olim inutiliter proprio servo sine libertate. Tom. 4. c. 382. C.
Legamus rectè signatoribus in testamentis. T. 3. c. 249. B.
Legamus rectè servo heredis. T. 8. c. 993. A.
Legandi uxori vulgaris modus. T. 1. c. 1378. B.
Legandi verbum in libris de legatis passim fideicommissa significat. T. 7. c. 534. E.
Legandi uxori modus vulgaris qui fuerit. T. 7. c. 1076. A.
Legandi verbum quid comprehendat jure antiquo. T. 10. c. 477. E.
In legandis rebus suis faciliores sunt voluntates, quàm alienis comparandis, onerandisque heredibus ad emptionem rei. T. 4. c. 535. D.
Legans fundum an instrumentum quoque emptionis ejusdem fundi legare videatur, & e contrario. T. 6. c. 573. D.
Legans bis eandem rem, non amplius, quàm semel ab herede præstari velle videtur. T. 7. c. 1407. B.
Legantur frustra, quæ in arca sunt, aut quæ quis deposuit, si nulla sint. T. 7. c. 1398. D.
Legare nemo frustra, & inutiliter intelligitur. T. 4. c. 442. C.
Legare ultra dodrantem lex Falcidia non permittit. T. 6. c. 405. C.
Legare inimico meo nemo præsumitur. T. 6. c. 740. A.
Legare fundum, qui meus erit, aut qui meus est quid. T. 7. c. 1108. A.
Legare si velis servo alieno, duo exiguntur. T. 7. c. 1273. B.
Legare an quis possit sibi ipsi. T. 7. c. 1030. B.
Legare incertum hominem, est generaliter legare. T. 7. c. 989. B.
An legare possit heres sine libertate statulibero sub ea conditione, sub qua prior dominus ei libertatem dedit. T. 7. c. 1108. E.
Legare ultra dodrantem est hereditatem onerare. Tom. 7. c. 957. C.
Legari an etiam possint futura corpora. T. 7. c. 422. B.
Legari non potest ante heredis institutionem. T. 1. c. 423. E.
Legari incertæ personæ non potest. T. 1. c. 425. E. & c. 1344. D.
Legari utiliter sine libertate an proprio servo possit. Tom. 1. c. 1273. B.
Legari potest in tempus mortis heredis. T. 1. c. 424. D. E.
Legari an possit res aliena. T. 1. c. 126. E. c. 127. A.
Legari an possint res tam incorporales, quàm corporales. T. 1. c. 132. B. C.
Legari heredis servo qua ratione legitimè possit. T. 1. c. 135. A. B.
Legari an possit debitori liberatio. T. 1. c. 129. E.
Legari, vel fideicommitti an possit incertis personis. T. 1. c. 133. B.
Legari an possit certis personis. T. 1. c. 425. E.
Quæ res legari possunt sinendi modo. T. 1. c. 425. D.
Legari optione. T. 1. c. 340. A.
Legari non potest a legatario. Ibid. D.
Legari potest rerum omnium usus fructus. T. 1. c. 426. C.
Legari servo heredis proprio non potest sine libertate fideicommissaria. T. 1. c. 1108. A.
Legari domino res sua non potest. T. 1. c. 335. D.
Legari non potest post mortem heredis. T. 1. c. 340. B. & c. 424. C.
Legari poterat olim ante mediam heredum institutionem. T. 1. c. 424. A.
Quæ res legari non possunt, & quibus modis legari non possit. T. 1. c. 339. B. & seq.
Legari res singulæ possunt, & universarum summa. T. 1. c. 340. E.
Legari heredi non potest. T. 1. c. 340. D.
Quæ legari possunt per damnationem. T. 4. c. 1196. C.
Legari non potest a patre, vel domino heredis. Tom. 4. c. 220. B.
Legari potest per damnationem res aliena, non per vendicationem. T. 4. c. 530. D.
Legari non potest domino, vel patri heredis instituti, aut legatarii. T. 4. c. 220. B. fideicommitti verò potest. Ibid. B.
Legari certum numerum nummorum aliud est, aliud certos nummos, qui sunt in illa arca. T. 4. c. 102. C.
Legari posse ab herede solo, non a legatario. T. 6. c. 222. C.
Legari potest alii res heredis. T. 6. c. 234. D.
Legari frustra videtur ususfructus earum rerum, quæ utendo depereant. T. 6. c. 246. B.
Legari a legatario an possit. T. 7. c. 957. D.
Legari an possint res incorporales, ut nomina, & servitutes. T. 7. c. 1027. B.
Legari an possit res pignori obligata. T. 7. c. 1046. D. E. an legatarius, vel heres eam luere debeat. Ibid. c. 1047. C.
Legari an possit utiliter servo proprio, alii non legato. T. 7. c. 1434. E.

BIU Cujas

Legari an uni ex heredibus a coherede possit. T. 7. c. 1001. E. & c. 1002. A.
Legari, & doriari an possit incapaci in tempus, & in conditionem. T. 7. c. 1475. E.
Legari possunt ea, quæ pondere, numero, mensurâ constant, etiamsi nihil eorum in bonis reliquerit testator. T. 7. c. 1445. E.
Legari quando, & in quibus rebus intelligatur quantitas, non corpus. T. 7. c. 989. E.
Legari quantum possit lege Falcidiâ. T. 7. c. 957. C.
Legari quomodo possit res aliena. T. 7. c. 1017. D.
Legari quod non potest domino, servo ejus rectè legatur, & contra. T. 7. c. 439. E.
Legari an possit a legatario. T. 7. c. 901. A.
Legari an possit a substituto ejus. Ibid. A.
Legari an possit civitatis parti, certis vicis, item collegiis. Tom. 7. c. 1014. A.
Legari an possit civitatibus. T. 7. c. 1013. E.
Legari an possit ei, cujus in potestate est heres scriptus. Tom. 7. c. 1009. B. item ei, qui est in potestate heredis scripti. Ibid. B.
Legari an possit id, quod apud hostes est. T. 7. c. 977. C.
Legari an possit id, quod nondum est in rerum natura, ut fructus futuri, aut fetus. Tom. 7. c. 1008. B.
Legari an possit olim municipiis, quia incertum est corpus. T. 7. c. 392. E.
Legari an possit in fraudem creditorum. T. 7. c. 1032. E.
Legari an possit res aliena per vindicationem. T. 7. c. 1476. B.
Legari an possit res aliena, vel hostis. T. 7. c. 977. C. D.
Legari an possit usus, vel ususfructus omnium, quæ in bonis nostris sunt. T. 7. c. 1336. C.
Legari an possint ea per vendicationem, quæ in bonis testatoris sunt, testamenti, & mortis tempore. T. 7. c. 1439. A.
Legari an possint futura. Tom. 7. c. 986. B.
Legari res aliena potest per damnationem, per vendicationem verò non. T. 7. c. 1005. A.
Legari an possint non adscriptâ quantitate, numero, pondere, vel mensura eæ res, quæ illis constant. T. 7. c. 1446. A.
Legari an possint operæ liberi hominis. T. 7. c. 1340. B.
Legari an possint rectè corpora, vel species, si nulla talia corpora testator reliquerit. T. 7. c. 1446. A.
Legari an possint res dotis nomine obligatæ. T. 7. c. 1425. E.
Legari non posse servo alieno, nisi & domino ejus legari possit. T. 7. c. 1273. A.
Legari non potest statim a domino servi heredis instituti, per quem domino adquiritur hereditas, eidem servo. T. 7. c. 1114. A. B.
Legari possunt per damnationem ea, quæ futura sunt, ut quod ex Pamphila nascetur. T. 7. c. 1222. D.
An legari possit servo hereditario. T. 7. c. 1188. A. B.
An res aliena legari possit. Tom. 8. c. 990. A. B.
An duobus eadem res legari possit. Ibid. D.
An fundus alienus, an res sua, an res legatarii, &c. Ibid. D. E.
Quibusnam personis legari possit. T. 8. c. 992. B.
Legari an alteri possit post mortem ejus. T. 8. c. 92. D.
Legari an possit post mortem heredis, vel ab herede heredis. Ibid. C.
Legari potest & post mortem heredis. T. 8. c. 636. E.
Legari an possint quæ non possunt avelli ex ædibus. T. 10. c. 1063. E.
Incertæ personæ an possit legari. T. 10. c. 473. B.
Legari an, & quomodo possint res demersæ, & futuræ. Tom. 10. c. 1071. A.
Legat nemo non rectè rem, vel jus heredis sui. T. 4. c. 1218. E.
Legat frustra debitor creditori id, quod ei debet. T. 4. c. 1192. B.
Qui legat hominem, incertum legat. T. 7. c. 645. C.
Legat nemo jure servo. Tom. 9. c. 124. B.
Legata codicillo dari, vel adimi possunt. T. 1. c. 444. C.
Legata a tutelis differunt. Tom. 1. c. 1017. E.
Legata quid a donationibus causâ mortis distent. T. 1. c. 1276. D.
Legata plerumque præstantur, non competunt. T. 3. c. 238. A.
Legata quis consequi poterit, etiamsi conditionem non impleverit. T. 3. c. 375. A. B.
Legata minui per legem Falcidiam. T. 3. c. 194. A.
Legata minora efficit compensatio. T. 3. c. 431. E.
Legata incapacibus relicta ad fiscum pertinere. T. 3. c. 186. C.
Legata duobus res eadem cujus est. T. 1. c. 339. E. & c. 340. A.
Legata pura quando cedunt legatariis. T. 1. c. 131. E.
Legata, quæ hereditatem onerant, & quæ hereditatem exhauriunt. T. 1. c. 440. E. & c. 441. A.
Legata an in alienam voluntatem conferri possint. Tom. 3. c. 26. A. B.
Legatâ domo instructâ, quæ contineantur. T. 1. c. 433. A.
Legata infirmari nudâ voluntate. T. 1. c. 704. E.
Legata aut onerant, aut delibant, aut exhauriunt hereditatem. T. 1. c. 440. E. & c. 804. E.
Legata vindicamus, fideicommissa petimus, sive persequimur. T. 1. c. 446. A.
Legata ereptitia, & quæ ut indignis auferuntur. T. 1. c. 812. A.
Legata annua quando cedunt. T. 2. c. 430. C.
Legata quando dicantur onerare, exhaurire, & delibare hereditatem. T. 1. c. 138. E. & c. 139. A. & c. 440. E.
Legata omnia fideicommissis exæquari an possint. Tom. 1. c. 126. D.
Legata incertis personis relicta, & per errorem soluta, an possint repeti. T. 1. c. 133. C.
Legata nisi ex testamento non valent. T. 1. c. 144. E.
Legata, quæ jure non debebat, solvit Lentuli filia. Tom. 1. c. 147. B.
Legata, & fideicommissa differunt. T. 1. c. 146. D.
Legata minuuntur Novellâ Justiniani, plusquam lege Falcidiâ. T. 1. c. 813. E.
Legata ut adimuntur, vel transferuntur. T. 1. c. 137. B. & c. 810. A.
Legata annua, & menstrua quæ sint. T. 1. c. 806. A.
Legata, quæ relinquuntur pœnæ causâ. T. 1. c. 136. C. & c. 810. D. E.
Legata quæ inutilia dicuntur, & quæ pro non scriptis habentur. T. 1. c. 811. B. C.
Legata ab herede proficiscuntur. T. 1. c. 1017. E.
Legata, ac tutelæ quo differunt. Ibid. E. & seq.
Legata pœnæ causâ relicta non valebant, hodiè valent, nisi illicita, vel probrosa, vel impossibilia sint. Tom. 1. c. 810. D. E. & c. 1339. C. D.
Legata relinquuntur verbis directis. T. 1. c. 137. A.
Legata conditionalia a stipulationibus multum distant. Tom. 1. c. 1333. D. E.
Legata in heredem legatarii ut computanda. T. 1. c. 1278. A.
Legata inutilia quæ sint. Tom. 1. c. 1275. D.
Legata, bonorum possessionem contra tabules petitâ, non præstantur omnibus. T. 1. c. 1316. A.
Legata, & stipulationes quo differunt. T. 1. c. 1333. E.
Legata comparantur bonæ fidei contractibus. T. 1. c. 1389. D.
Legata quando cedunt. T. 1. c. 817. A.
Legata per omnia fideicommissis exæquata. T. 3. c. 197. D.
Legata solvi, etiamsi testamentum dicatur falsum. Tom. 3. c. 236. D.
Legata servo heredis purè relicta, sine libertate fideicommissaria non valere. T. 3. c. 397. A.

Legata

Legatâ ſupellectile quid contineatur. T. 3. c. 265. B.
Legata domus inſtructa. Vide, Domus legata.
Cui legata eſt habitatio, an poſſit ſeorſum, ſive aliis concedere, ſeu donare. T. 4. c. 501. D.
Legatâ habitatione, an videatur domus legata, id eſt, proprietas. T. 4. c. 502. B.
Legata pars ſimpliciter, & homo legatus ſimpliciter in quo differunt. T. 4. c. 445. E.
Legatâ, aut venditâ tabernâ negotiatoriâ, an merces legato, aut venditione contineantur. Tom. 4. c. 1159. A.
Legatâ certâ pecuniâ, non corpora nummorum ſpectantur, ſed quantitas. T. 4. c. 1126. C.
Legatâ domo, an balnea, quæ ſunt in ea domo quoque debeantur. T. 4. c. 1114. D.
Legatâ domo cum ſupellectile, an ea etiam ſupellex debeatur, quæ domo translata eſt in hortos ad tempus. T. 4. c. 1135. C.
Legatâ domo inſtructâ, an vina legata videantur. Ibid. A.
Legatâ ſupellectile, non ſpectatur materia, ſed ſaltem ſpecies. T. 4. c. 1123. C.
Legata conditionalia ſaltem cedunt conditione exſiſtente. Tom. 4. c. 386. A. cur inſtitutum eſt, legata morte cedere, non aditione. Ibid. C.
Legata, quæ omnino exſtitura ſunt, pro præſentibus habentur. T. 4. c. 1445. E.
Legata, quæ relinquuntur ſub conditione dandi, vel faciendi, nullo remedio capi poſſunt, antequam conditio ſit impleta; quæ verò relinquuntur ſub conditione non faciendi ea, capi poſſunt remedio ſtipulationis Mutianæ. Tom. 4. c. 1445. E. & c. 1446. A.
Legata captatoria. Tom. 4. c. 1044. E.
Legata, & æs alienum in quo differunt. T. 4. c. 764. B.
Legata quæ ſunt in causâ caduci. T. 4. c. 423. A.
Legata non debentur, niſi deducto ære alieno. T. 4. c. 523. B. creditores legatariis ſunt priores, & potiores. Ibid. B.
Legata non debentur, niſi ex teſtamento. T. 4. c. 707. E.
Inter legata, & donationes causâ mortis differentia. T. 4. c. 1145. C.
Inter legata, & ſtipulationes differentia, ejuſque ratio quæ. Tom. 4. c. 482. C. D. an oblata cautione Mutianâ, legatarius conſequatur legatum. Ibid. c. 483. D.
Legata conditionalia non faciunt, quæ tacitè inſunt. T. 4. c. 500. E.
Legatâ ſupellectile, an vaſa argentea quoque debeantur. Tom. 4. c. 283. E.
Inter legata, & ſtipulationes differentia quæ. Tom. 4. c. 482. C. D.
Legata. Vide, Regula Catoniana.
Legata conditionalia ex poſt facto confirmantur, pura verò legata non. T. 4. c. 389. A.
Legata conditionalia, vel in diem incertum relicta non cedunt a morte teſtatoris, ſed cum conditio exſtiterit poſt mortem teſtatoris. T. 4. c. 386. A.
Legata plura facit commemoratio temporum. Tom. 4. c. 431. B.
Legata tot ſunt, quot res. T. 4. c. 1356. B.
Legata a filio relicta an præſtabit pater ſubſtitutus filio heredi inſtituto, ſi filium adire non jubeat ex inſtitutione, ſed ipſemet ſuo nomine ex ſubſtitutione adeat. T. 4. c. 408. C.
Legata non debentur, niſi deducto ære alieno. Tom. 4. c. 1347. D.
Legata a morte teſtatoris cedunt. T. 4. c. 385. E.
Legata pura dicuntur eſſe etiam, quibus adſcripta eſt dies certa, non incerta, quod ad ceſſionem attinet: nam hæc ſtatim cedunt a morte teſtatoris. Ibid. E.
Legata ornatus non ſequitur, niſi nominatim dictus. T. 4. c. 899. A.
Legata, aut fideicommiſſa contribuere eſt, in ratione legis Falcidiæ ineunda, ea comuni calculo ſubjicere. T. 4. c. 1218. E.
Legata an debeantur, fiſco eripiente hereditatem heredi ſcripto. T. 4. c. 417. E.
Legata ſæpius res eadem, ſemel tantùm debetur. Tom. 4. c. 442. B.
Legata, & fideicommiſſa non debentur, niſi deducto ære alieno. T. 4. c. 523. B.
Legata fideicommiſſis per omnia ſunt exæquata. T. 4. c. 909. C. D. & c. 1366. A.
Legata nudâ voluntate relicta in teſtamento rupto non valent, nec debentur. T. 4. c. 1075. B. an peti poſſint beneficio exceptionis doli mali. Ibid. B. C. quando hæc exceptio locum non habet. Ibid. C.
Legata priùs non debentur, quàm ſatisfactum ſit creditoribus defuncti. T. 4. c. 1347. D. quid minuit legata. Ibid. D.
Legata pro parte valent. Tom. 4. c. 1087. D.
Legata ſunt repetenda, ſive revocanda ob improviſum caſum, novam, & inopinatam cauſam, & inopinatam fortunam. Tom. 4. c. 1074. D.
Legata, quæ ab initio non valent, ex poſtfacto non convaleſcunt. T. 4. c. 1445. B.
Legata annua quibus relinquuntur. T. 5. c. 1134. D.
Legata delibant hereditatem. T. 5. c. 1129. A.
Legata ex teſtamento militis non, niſi deducto ære alieno, debentur. T. 5. c. 626. C.
Legata, & fideicommiſſa liberis, & parentibus relicta; itemque legatum, quod uxori, vel nurui teſtamento dotis nomine relictum eſt, conſervantur a Prætore bonorum poſſeſſione contra tabulas. T. 5. c. 606. B. C.
Legata primo dumtaxat gradu præſtantur. T. 5. c. 607. B.
Legata quæ priori loco præſtanda veniant. T. 5. c. 1129. B.
Legata quando ſunt plura, & quando unum tantùm eſt legatum. T. 5. c. 1198. E.
De legata habitatione. Tom. 5. c. 1195. C.
Legata an, & quæ in heredes tranſmittantur. T. 5. c. 781. B.
Legata in diem, & legata ſub conditione in quo differunt. T. 5. c. 781. D.
Legata plura ſunt, quoties nominatim plures res in legato exprimuntur. T. 5. c. 865. C.
Legata ubi plura ſunt, tot ſunt neceſſariæ ſtipulationes, quot ſunt legata. Ibid. D.
Legata, & ſtipulationes in quo differunt. T. 5. c. 614. E.
Legata conditionalia non tranſmittuntur in heredem, & cur. T. 5. c. 923. C.
De re legata ſub conditione. T. 5. c. 861. B.
Legata inter, & ſtipulationes differentia notiſſima. Tom. 5. c. 614. D.
Legata conſervat Prætor. Tom. 6. c. 205. B.
Legata omnino inutilia quæ. T. 6. c. 422. A.
Legata, aut fideicommiſſa relicta a ſubſtituto exheredati, ejuſdemque legatarii non valere. T. 6. c. 410. D.
Legata dat teſtator, heres autem ea præſtat. T. 6. c. 407. C.
Legata duo, vel plura dividi poſſunt, ut alia agnoſcantur, alia repudientur. T. 6. c. 209. B.
Legata ſub conditione quando percipiuntur. T. 6. c. 271. E.
Legata conditionalia non tranſmitti ad heredem legatarii, ſi pendente conditione legatarius vitâ deceſſerit. Tom. 6. c. 261. D.
Legata non debentur, niſi, deducto ære alieno defuncti, aliquid ſuperſit. T. 6. c. 328. B.
Legata infirmantur per æs alienum defuncti, aut minuuntur. Ibid. B.
Legata quando non debentur, inutiliaque

BIU Cujas

liaque fiunt . T. 6. c. 156. E. & c. 157. A.
Legatâ certâ summâ in singulos annos, plura sunt legata: quot anni, tot legata . T. 6. c. 21. D.
Legata dicuntur relinqui ab herede, & quomodo . T. 6. c. 205. D.
Legata pocula si testator conflaverit, & in massam redegerit, vel si ex massa legata pocula fecerit, vel ex lana legata si vestimentum fecerit, an videatur ademisse legatum, qui mutavit formam legati, sive speciem . Tom. 6. c. 215. B.
Legata ex quo tempore deferantur. T. 6. c. 421. D.
Legata instar donationis causâ mortis obtinent . Tom. 6. c. 404. B.
Legata quæ inutilia dicuntur . T. 6. c. 404. B. C.
Legata, & stipulationes multùm differunt . T. 6. c. 365. A.
Legata non debentur, nisi deducto ære alieno, quod ipse defunctus contraxit . T. 6. c. 326. D.
Legata non debentur, nisi ex eo, quod supereſt deducto ære alieno . T. 6. c. 422. C.
Legata plura esse, & tot esse, quot habitationes gratuitæ annuæ, & cujusque diem legati cedere initio cujusque anni, & ad heredem legatarii transmitti ejus tantùm anni legatum, quod in omnibus legatis annuis observatur . T. 6. c. 456. A.
Legata non deberi, nisi deducto ære alieno . T. 6. c. 481. A.
Legata ex hereditate sunt, sive delibationes hereditatis . Tom. 6. c. 278. A.
Legata non dantur codicillis. T. 6. c. 265. B.
Legata a substituto relicta quomodo, & quando solvenda . T. 6. c. 81. D. E.
Legata relicta a filio impubere exheredato, vel a substituto exheredati non valere . T. 6. c. 410. C.
Legata omnia an solus filius de portione sua præstare cogatur . T. 6. c. 675. D.
Legata utrùm sint juris ordinarii . T. 6. c. 583. C.
Legata videtur actio, siquis alicui leget, quod alter sibi debeat . T. 7. c. 1053. C.
Legata sibi res sua pro non scripto an habeatur . Tom. 7. c. 995. C.
Legata si sit alicui summa, hoc adjecto, ut si forte ea perdidisset, mox totidem ei præstaretur, an sæpius ei legatum resarciendum, si sæpius perdiderit. T. 7. c. 1300. B.
Legata si sit eadem res duobus disjunctim, an singuli solidi petitionem, vel partes viriles habeant . T. 7. c. 1014. C. D.
Legata si sit eadem res a diversis heredibus eodem testamento, an semel dumtaxat debeatur . T. 7. c. 1016. A.
Legata si sit eadem res uni purè, alteri sub conditione, an legatarii sint re conjuncti . T. 7. c. 1436. E.
Legata si sit mihi res mea, & ea post testamentum mea esse desierit, an per hoc convalescat legatum . T. 7. c. 1024. A.
Legata si sit mihi res a substituto pupilli, & eam a pupillo ante conditionem emero, an exsistente conditione substitutionis legatum petere possim . T. 7. c. 1034. C.
Legata si sit sæpius eadem quantitas, an sæpius debeatur, & multiplicationem recipiat. T. 7. c. 1016. D. E.
Legata si sit una res ex duabus, nec appareat quæ, cujus electio sit . T. 7. c. 993. B.
Legata si sit uni eadem res duorum testamentis, an sæpius, vel semel rem, vel æstimationem ejus petere possit . T. 7. c. 1016. C.
Legata si sit uni res eadem sæpius, an sæpius debeatur. T. 7. c. 1016 A.
Legatâ electione, si locus electioni nullus sit, an legatum valeat . T. 7. c. 1430. E.
Legatâ re uni, & deinde parte ejus alteri legatâ, an posterius legatum minuat prius . Tom. 7. c. 1015. C.
Legata res quando adquiratur heredi . T. 7. c. 1020. B.
Legata res si perierit, vel non compareat quomodo, & ubi ab herede præstanda sit . T. 7. c. 1036. D.
Legata res sub conditione, an alienari possit . T. 7. c. 1060. A.
Legata res uni ex heredibus, ei adjudicari debet . T. 7. c. 1048. E.
Legata res ut actoris fiat, qua actione agitur . T. 7. c. 1035. A.
Legatâ re alienâ, an aliquid debeatur . T. 7. c. 1025. A. B.
Legatâ re alienâ, cujus commercium non est, an aliquid debeatur . Ibid. B.
Legatâ re alienâ per damnationem, an heres eam rem a domino redimere debeat, vel æstimationem ejus præstare . T. 7. c. 1017. E.
Legatâ re duobus disjunctim per damnationem, an singulis debeatur solidum . T. 7. c. 1015. C.
Legatâ re eâdem aliis pluribus conjunctim, aliis disjunctim, quomodo inter eos legatum dividatur . Ibid. E.
Legatâ re eâdem pluribus conjunctim per damnationem, an singuli habeant partes viriles . T. 7. c. 1014. D.
Legatâ re eâdem pluribus conjunctim per vindicationem, ab initio singuli solidum, concursu partes habent . Ibid. C.
Legatâ unâ re duobus conjunctim, altero mortuo, an alter legatum ex sua causa repudiare, & ex hereditaria causa possit amplecti, vel contra . T. 7. c. 983. B.
Legata si sit area, & ei impositum sit ædificium, an utrumque debeatur legatario . T. 7. c. 1006. E.
Legatâ certâ re uni ex heredibus, an is totam, vel quam partem ejus rei capiat . T. 7. c. 1003. D.
Legata certa res ubi præstanda . T. 7. c. 1011. A. cui pereat, videlicet si perierit sine dolo, & culpa heredis . Ibid. A.
Legatâ parte bonorum, an contineantur nomina debitorum, & æs alienum . T. 7. c. 1376. C.
Legatâ parte bonorum, quid debeatur, an res ipsæ, vel ipsarum æstimatio . T. 7. c. 1008. A.
Legatâ parte bonorum, an deducatur æs alienum, & tributa . T. 7. c. 1377. A. B.
Legatâ penu, an legato cedat fructus promercalis . T. 7. c. 1371. E.
Legatâ lanâ, an postea facta ex ea vestis debeatur . T. 7. c. 1031. B.
Legata nominatim conferri in tempus mortis . T. 7. c. 1475. E.
Legatâ lance minore, cujus sit electio, & quæ debeatur . Tom. 7. c. 992. A.
Legata optio an per electionem illegitimè factam consumatur . T. T. 7. c. 1428. D.
Legatâ optione alicujus rei, quomodo ea legitimè fieri possit . T. 7. c. 1428. D.
Legatâ optione, an optio semel tantùm fieri possit . T. 7. c. 1428. C.
Legata est area, vivus testator aream inædificavit, quæritur, an legatario utrumque debeatur . T. 7. c. 1162. D.
Res legata sub conditione venit in actionem familiæ erciscundæ . T. 7. c. 502. E.
Legata agnitione adquiruntur . T. 7. c. 1019. D.
Legata, donationes, fideicommissa mihi invito adquiruntur per servum, aut filium, etiam ignoranti. T. 8. c. 4. E.
Legata an cum onere fideicommissi apud heredem remaneant, legatario repudiante . T. 7. c. 1322. D. E.
Legata an debeantur ante deductum æs alienum . T. 7. c. 1309. E. & c. 1376. C.
Legata an omnino exæquentur fideicommissis . T. 7. c. 959. C.
Legata an exceptis personis ultra virilem conserventur, bonorum possessione contra tabulas petitâ . T. 8. c. 65. D.
Legata an pendeant ex institutione heredis . T. 7. c. 1041. B.
Legata an præstentur, deducto ære alieno.

BIU Cujas

alieno. T. 7. c. 1376. C.
Legata an possint esse damnosa. T. 7. c. 994. A.
Legata deferuntur ab aditione hereditatis. T. 7. c. 1019. D.
Legata an relicta sint, cum morietur heres, an post mortem heredis, quid interst. T. 7. c. 958. E.
Legata an sint reducenda ad rationem hereditatis, si testator plus legaverit, quàm in bonis habeat. T. 7. c. 1056. B. quomodo Falcidia detrahenda. Ibid. B.
Legata an sint separanda a stipulationibus. T. 7. c. 439. B.
Legata an valeant, nisi is, qui heres scriptus est, heres exsistat. T. 7. c. 1041. B.
Legata an valeant, si contra testamentum pronuntietur. Tom. 7. c. 190. C.
Legata annua an relinquantur morte legatarii. Tom. 7. c. 1357. D.
Legata annua, fidei remunerandæ causâ relicta, an debeantur, si fallat fides. T. 7. c. 1310. D.
Legata annua, laboris remunerandi causâ relicta, an labore finito, vel diminuto, ea etiam finiantur, & diminuantur. T. 7. c. 1311. A.
Legata annua non alimentorum vice relicta, quando finiantur. T. 7. c. 1312. D. E. usufructui esse similia. Ibid. 1313. A. quid ab usufructu distent. Ibid. A.
Legata annua quando finiantur. T. 7. c. 1296. B. C.
Legata annua quibus relicta sunt, etiamsi alimentorum nomine relinquantur, his Falcidiæ satisdatio non remittitur. T. 7. c. 1297. A.
Legata annua, vel menstrua an sempiterna intelligantur. T. 7. c. 1296. B.
Legata annua, vel menstrua heredis exonerandi gratiâ, unum est legatum, non plura. T. 7. c. 1297. B.
Legata annua, vel menstrua si testatores relinquant, an intelligatur, quamdiu legatarii vixerint. T. 7. c. 1296. B.
Legata annua, vel menstrua, vice alimentorum relicta, an morte alimentarii finiantur. Ibid. B. C.
Legata a pupillo instituto sub conditione relicta, & a substituto ejus repetita an debeantur. T. 7. c. 1012. D.
Legata a quibus præstentur. T. 7. c. 959. E. & c. 960. A.
Legata a quibus relinquantur. T. 7. c. 957. D.
Legata a stipulationibus qua in re differant. T. 7. c. 439. B.
Legata ab initio inutilia per repetitionem confirmantur. Tom. 7. c. 1005. B.
Legata ab institutione, & substitutione relicta, an præstentur, testamento per bonorum possessionem contra tabulas rescisso. Tom. 7. c. 922. B. C.
Legata ab instituto, & simul substituto quomodo præstanda, & quomodo ratio Falcidiæ habenda. T. 7. c. 936. B. C.
Legata ab instituto relicta an a substituto ejus videantur repetita. T. 7. c. 1013. A.
Legata conditionalia an conferantur. T. 8. c. 97. A.
Legata conditionalia an trasmittantur ad heredem. T. 7. c. 1443. A.
Legata conditionalia cedere, moriente legatario, si conditio implea tur eo moriente. T. 7. c. 1072. E.
Legata cum simul capacibus, & incapacibus relicta sunt, an incapacibus relicta pro non scriptis habeantur. T. 7. c. 948. A.
Legata damnationis an heredi adquirantur per aditionem. T. 7. c. 1020. E.
Legata, & donationes causâ mortis non deberi, nisi patroni legitimâ portione deductâ. T. 7. c. 869. C.
Legata, & fideicommissa an invitis legatariis differantur. Tom. 7. c. 159. C.
Legata, & fideicommissa an in ultimum vitæ tempus conferri possint. T. 7. c. 944. D.
Legata, & fideicommissa, an infirmentur, petitâ bonorum possessione contra tabulas. T. 7. c. 1405. C.
Legata, & fideicommissa in multis causis sunt æqualia. T. 7. c. 959. B.
Legata, & libertates quando per querelam non competant. T. 7. c. 211. A.
Legata, & stipulationes in plerisque pari jure esse. T. 7. c. 1313. E. ab iis argumenta duci ad illa, & contra. Ibid. E.
Legata hereditariarum actionum loco habentur. T. 8. c. 372. C.
Legatâ incertâ re, vel certâ, cujus electio sit. T. 7. c. 991. D.
Legata indebita soluta quando, & a quo condicantur. T. 7. c. 190. C.
Legata in singulos annos relicta pro rata 9. anni, quo legatarius vitâ decessit, ad heredem transmitti integra. T. 7. c. 1347. B. C.
Legata inutilia ab initio, an postea confirmari possint. T. 7. c. 1005. A.
Legata inutiliter data an, & quomodo confirmentur. T. 7. c. 939. A.
Legata inutiliter data per repetitionem confirmari. T. 7. c. 1004. B. C. quo modo ea repetitio fiat. Ibid. c. 1005. A.
Legata optionis an transferantur ad legatarii heredem. T. 7. c. 968. C. D.
Legata plura si uni relicta sint, & unum adimatur; nec appareat quale, quid fiat. T. 7. c. 993. B.
Legata postumis liberis an serventur, testamento rescisso per bonorum possessionem contra tabulas. T. 8. c. 59. E.
Legata, præsenti die relicta, an proferri possint. T. 7. c. 1411. D.
Legata, præsenti die relicta, nullo modo retineri posse, sed confestim præstari oportere. T. 7. c. 1412. A.
Legata turpia pro non scriptis esse. T. 7. 1203. C.
Legata per vindicationem a legatis per damnationem distinguuntur voluntate. T. 7. c. 1098. E.
Legatum stipulationibus comparata. Ibid. E.
Legata præstare cujus sit. T. 7. c. 193. B.
Legata quædam in testamento si sint inducta, an ea apud heredem remaneant. T. 7. c. 1490. B.
Legata, quæ deficiunt vivo testatore, an in fiscum recidant cum onere fideicommissi. T. 7. c. 1322. D.
Legata quæ, & quibus præstentur, petitâ bonorum possessione contra tabulas. T. 8. c. 71. E. & seq.
Legata quæ vocentur captatoria. T. 7. c. 1029. E.
Legata quando caduca sunt. T. 8. c. 27. C.
Legata quando conserventur extraneis, bonorum possessione contra tabulas petitâ. T. 8. c. 60. E.
Legata quibus personis conserventur, testamento rescisso per bonorum possessionem contra tabulas. T. 8. c. 59. E.
Legata, relicta a pupillo, an ejus substitutus debeat ex sua persona. T. 7. c. 1043. D.
Legata relicta a substituto vulgari cedere a morte testatoris. T. 7. c. 1072. E.
Legata relicta a substituto pupillari cedere a morte testatoris, quasi pura. T. 7. c. 1073. B.
Legata relicta ab instituto, an substitutus ejus debeat ea, nisi repetantur. T. 7. c. 1012. C. quibus verbis ea repetitio fiat. Idid. C.
Legata si sint uxori centum, quæ marito dederit in dotem, si non dedit, an nihilominus debeantur. T. 7. c. 1401. B.
Legata sunt in vindicatione, fideicommissa in petitione, & restitutione. Tom. 7. c. 1011. B.
Legata ubi præstari debeant. T. 7. c. 152. C. D.
Legata si sint ab ædibus separata, postea testator ea injunxerit, an per hoc legatum extinguatur. T. 7. c. 1031. C.
Legata si sint alicui in annos singulos dena, nec quo loco dentur, adscriptum sit, ubi peti possint,

BIU Cujas

sint, & dari debeant. Tom. 7. c. 1297. D.
Legata si sint dulcia, quæ contineantur legato. T. 7. c. 1458. D. E.
Legata vindicationis quando legatario adquirantur. T. 7. c. 1020. E.
Legata, quæ dicuntur esse in causa caduci, quæ sunt. T. 7. c. 1131. A.
Legata caduca quæ dicuntur. Ibid. B.
Legata plura facit enumeratio plurium rerum, conjunctivo modo comprehensa. T. 7. c. 1102. A.
Legata non facit plura enumeratio, disjunctivo modo comprehensa. Ibid. A. B.
Legata heredi relicta an separentur a retentionibus, præceptionibus, deductionibus, acceptionibus. T. 7. c. 1236. C.
Legata fideicommisso exæquata. T. 7. c. 1192. A.
Legata annua usufructui similia esse, & tamen ab eo multum distare. T. 7. c. 1307. C. D.
Legata incapaci relicta pro non scriptis habentur. T. 7. c. 1096. E.
Legata qui non capiunt ex testamentis. T. 7. c. 1179. D.
Legata, relicta sub conditione non faciendi, quando impleantur. T. 7. c. 1233. A.
Legata quo die cedunt. Tom. 7. c. 1231. A.
Legata, quæ die cedente legatorum inutilia inveniuntur, nunquam debentur. Ibid. B.
Legata an relinquebantur verbis directis. T. 7. 1144. D.
Legata alimenta statim debentur pro dignitate natalium. T. 7. c. 1090. A.
Legata solent plerumque ab indignis in fiscum transferri. T. 7. c. 1232. B.
Legata pecuniaria ut solvantur annuâ, bimâ, trimâ die. T. 7. c. c. 1223. E.
Legata quæ dicuntur. Tom. 7. c. 1137. A.
Legata non debet heres ultra vires patrimonii. T. 7. c. 1110. D.
Legata ex qua die incipiunt, & valent. T. 7. c. 1135. A.
Legata ignorantes adquirunt legatarii. T. 7. c. 1240. D.
Legata conditionalia quæ dicuntur. T. 7. c. 1136. E.
Legata ereptitia quæ dicuntur. T. 7. c. 1131. E. & c. 1232. B.
Legata rerum singularum non præstantur, nisi deductis oneribus. T. 7. c. 1106. A.
Legata caduca, quæ fiunt lege Papiâ. T. 7. c. 1165. A.
Legata, & fideicommissa per omnia, & in omnibus exæquavit Iustinianus. T. 7. c. 1159. E.
Legata, quæ pro non scriptis dicuntur. T. 7. c. 1131. C.
Legata pro qua parte heredes debeant, pro virili, an pro hereditaria, an singuli in solidum. T. 7. c. 1139. C.
Legata non videntur nummorum corpora, sed quantitas, T. 7. c. 629. B.
Legata quædam adimuntur ab ipso testatore. T. 7. c. 1132. A.
Legata quid differant a fideicommissis. T. 8. c. 995. B. C.
Legata an ante aditam hereditatem cedant. T. 8. c. 1001. B.
Legata res si sine facto heredis perierit. T. 8. c. 991. C.
Legata, conditione pendente, si heres vitâ decesserit, an ad heredem heredis transferantur. T. 8. c. 373. B.
Legata an conserventur liberis, petitâ bonorum possessione contra tabulas. T. 8. c. 64. B.
Legata an conserventur patrono præterito petente contra tabulas liberti. T. 8. c. 76. B.
Legata an debeantur, nisi deducto ære alieno. T. 8. c. 61. B.
Legata an debeantur, si petita sit bonorum possessio contra tabulas. T. 8. c. 68. E. a quo dentur, vel præstentur. Ibid. D.
Legata an liberis, & parentibus conserventur ultra virilem, bonorum possessione contra tabulas petitâ. T. 8. c. 66. D.
Legata an nudâ voluntate adimantur. T. 8. c. 137. D.
Legata an præstet suus præteritus, si petierit contra tabulas bonorum possessionem. T. 8. c. 74. C.
Legata an transferantur in præteritum, si petierit bonorum possessionem contra tabulas. T. 8. c. 76. E.
Legata an valeant, testamento rescisso per bonorum possessionem contra tabulas. T. 8. c. 58. C. an valeant, eo rescisso per querelam. Ibid. B.
Legata an utiliter relinquantur sub conditione impossibili. T. 8. c. c. 359. D.
Legata annua non alimentorum causâ si relicta sint, an de iis transactio fieri possit. Tom. 7. c 1297. B.
Legata ab uno ex filiis institutis relicta parentibus, & liberis, si omnes filii per præteritum petierint contra tabulas, quis eorum præstet. T. 8. c. 73. B. C.
Legata ab herede non præstantur, nisi deducto ære alieno. T. 8. c. 802. A.
Legata non cedunt a morte testatoris, sed ex apertis tabulis. T. 8. c. 766. B.
Inter legata, & stipulationes magna differentia. T. 8. c. 668. A. B. & c. 753. A. B. & seq.
Legata repetuntur. T. 8. c. 550. D.
Legata distant propter urbis, & Romæ differentiam. T. 8. c. 552. E.
Legata cui sunt relicta, an videatur præteritus. T. 8. c. 35. B. si illa agnovit, an admittatur ad bonorum possessionē contra tabulas. Ibid. B.
Legata quis, & quibus præstet, si petita sit bonorum possessio contra tabulas. T. 8. c. 74. B. C.
Legata quomodo præstent duo filii, unus institutus, alter præteritus, si ambo, vel alter bonorum possessionem contra tabulas petierit. T. 8. c. 75. B. C.
Legata relicta uxori, vel nurui dotis causâ, an conserventur, si petita sit bonorum possessio contra tabulas. T. 8. c. 69. A.
Legata si absumant hereditatem, an Falcidiæ locus sit. T. 8. c. 65. C.
Legata tabulis pupillaribus relicta, an firma maneant, testamento principali, seu paterno rescisso. T. 8. c. 62. D.
Legata ultra virilem, an heres scriptus capere possit. T. 8. c. 67. A.
Legata captatoria in testamento militis non admittuntur. T. 9. c. 701. E.
Legata indebita, a possessore hereditatis soluta, reputantur petitori hereditatis. T. 9. c. 167. C.
Legata, pendente lite hereditatis, præstantur cautione, aut fidejussione datâ. T. 9. c. 182. B. & seq.
Legata non debentur, nisi deducto ære alieno. T. 9. c. 1131. B.
Legata, aut fideicommissa ex testamento militis non debentur, nisi deducto ære alieno. T. 9. c. 701. C.
Legata pura, & legata conditionalia in quo differunt. Tom. 9. c. 893. D. E.
Legata conditionalia, conditiones, & stipulationes in quo differunt. T. 9. c. 894. C. & seq.
Legata sub conditione relicta non statim a morte testatoris, sed cum exstitit conditio, deberi incipiunt. Tom. 9. c. 894. E.
Legata, vel fideicommissa, quæ sub modo relinquuntur. Tom. 9. c. 854. D. & seqq.
Legata quando adquiruntur. T. 9. c. 879. A.
Legata quibus casibus fiunt caduca. Tom. 9. c. 872. A.
Inter legata, & fideicommissa communia quæ sint. T. 9. c. 818. C. & seq. & c. 837. A. & seq.
Legata præstanda ab herede ex inventario, deducto ære alieno. T. 9. c. 783. D.
Legata restitui cum omni sua causa, evictâ hereditate. T. 9. c. 812. A.
Legata soluta, etsi indebita, quæ condici non possunt. T. 9. c. 225. D.
Legata relicta quibuscumque incertis personis, aut corporibus licitis, & collegis licitis, & postumo alieno valere. T. 9. c. 855. B.
Legata, quæ pro non scriptis habentur, in fiscum non recidunt. Tom. 9. c. 883. E. & c. 884. A.

Legata, quæ non cedunt, nisi ab

BIU Cujas

adita hereditate. Tom. 9. c. 891. E.
Legata olim relicta incertis personis nec valebant, nec peti poterant, soluta tamen non poterant condici. Tom. 9. c. 225. D.
Legata per damnationem. Ibid. D.
Legata fideicommissis per omnia esse exæquata. Tom. 9. c. 1147. E. & T. 10. c. 685. A.
De legata servitute personali. T. 9. c. 891. E. & c. 892. A. Vide, Servitus personalis.
Legata alia diem suum habent, alia non habent. Tom. 10. c. 90. A.
Legata inter, & stipulationes quæ sit differentia. Tom. 10. c. 356. C.
Legata ex futuro non ex præsenti vires accipiunt. Ibid. C.
Legata inter, & donationes causâ mortis differentia. T. 10. c. 507. A.
Legata a testatore an corporaliter transferantur. Tom. 10. c. 517. A.
Legata inter, & stipulationes conditionales differentia. Tom. 10. c. 599. C.
Legata olim nominatim relicta ab instituto substitutus non debebat, nisi ab eo fuissent repetita specialiter, vel generaliter. T. 10. c. 686. A.
Legata ex fundo an possint relinqui. Tom. 10. c. 751. A.
Legata non possunt exhaurire hereditatem, nec onerare supra dodrantem. Tom. 10. c. 803. D.
Legata relicta testamento militis in quo differant a legatis relictis testamento pagani. T. 10. c. 805. A.
Legata solida quædam si heres solverit, an & cætera cogatur solvere. Tom. 10. c. 806. A.
Legata relicta in alimenta puerorum an patiantur Falcidiam. T. 10. c. 807. E.
Legata an sint exæquata fideicommissis per omnia, & in omnibus. Tom. 10. c. 834. C.
Legata fideicommissis jure novo exæquantur. Tom. 10. c. 1056. A.
Legata servo, constituto ad custodiam Ecclesiæ, an debeantur ante constructam Ecclesiam. T. 10. c. 1057. A.
Legata quibus verbis possint relinqui. Tom. 10. c. 1059. E.
Legata conditionalia, vel fideicommissa non transferuntur in heredem, si pendente conditione fideicommissarius decedat. T. 10. c. 1062. B.
Legata duobus separatim, vel conjunctim per damnationem, vel per vindicationem an facta sint, multùm interest. (*Nota interim in textu pro* disjunctim *reponendum* conjunctim) Tom. 10. c. 1073. C.
Legata pluribus res una quomodo dividatur. T. 10. c. 1113. A.
Legata si sint parata uxoris causâ, an veniant res æstimatæ in dotem. T. 10. c. 1121. D.
Legata an remaneant apud heredem cum onere. Tom. 10. c. 1157. A.
Legata, & prælegata sunt ex hereditate. Tom. 10. c. 1165. B.
Legata, & libertates an perimantur, si per injuriam heres scriptus victus sit. Tom. 10. c. 1256. E.
De rei legatæ evictione. Tom. 7. c. 1244. D. E.
Legatæ sub conditione rei quis dominus sit. Tom. 7. c. 468. D.
Legatæ pecuniæ solutione heredem liberari, non tantùm si legatario solverit, vel alii voluntate legatarii, sed & si alii solverit voluntate, & jussu testatoris. T. 7. c. 1331. D.
Legatæ rei dominium an legatarius adquisivisse videatur a mortis testatoris tempore. Tom. 7. c. 1435. E.
Legatæ rei dominium an rectâ viâ transeat a testatore ad legatarium. Ibid. E.
Legatæ rei dominium ante, & post aditam hereditatem ad quem pertineat. Tom. 7. c. 972. E. & c. 973. A.
Legatæ rei dominium quo tempore videatur esse hereditatis. Tom. 7. c. 1019. E.
Legatæ rei partem si adquisiero ex causa lucrativa, partem ex non lucrativa, an actio ex testamento extinguatur. Tom. 7. c. 1062. C.
Res legatæ non adquiruntur ignoranti, & cur. Tom. 7. c. 1240. D.
Legatæ si sint filio obligationes viginti, quas elegerit, an legatum valeat, si ipse eas dolo malo, vivo patre, majores fecerit. Tom. 7. c. 1445. A. B.
Legatæ si sint res non junctæ ædibus, an legatum extinguatur, si vivo testatore jungantur ædibus. Tom. 7. c. 1027. E.
An res legatæ, aut relictæ per fideicommissum speciale, vel per fideicommissum universitatis, possint alienari, vel pignerari, vel servi manumitti ab eis, a quibus relictæ, vel relicti sunt. Tom. 9. c. 853. C. D.
Rei legatæ dominium an rectâ viâ transeat ad legatarium, nec possit ullo momento esse apud heredem. Tom. 10. c. 408. C. D.
Legatam rem utrùm testator vendiderit, an donaverit; si vendiderit, quæ distinctio notanda. T. 4. c. 520. B.
Legatam rem sub conditione frustra alienari. Tom. 7. c. 1060. A.
Legatam rem si emero, antequam dies legati cederet, an extinguatur actio ex testamento. Tom. 7. c. 1062. B.
Legatam rem si testator alienaverit, an legatum extinguatur. Tom. 7. c. 1050. C.
Legatam rem sub conditione an heres alienare, legare, pignori obligare, eique servitutem imponere possit. Tom. 7. c. 1056. C. D.
Legatam domum si heres patiatur possideri, quomodo legatario teneatur. Tom. 7. c. 1038. A.
Legatam navem, aut domum si testator destruat, an præsumatur mutasse voluntatem. Tom. 7. c. 1031. C.
Legatam mihi rem sub conditione si ignorans ab herede emi, an pretium ab illo, exsistente conditione, actione ex empto consequi possim. Tom. 7. c. 797. A.
Legatam rem qui accepit, an eam ex causa emptionis, vel dotis promissæ petere possit. Tom. 8. c. 346. D.
Legatam rem si mihi dominus donaverit, vivo testatore, an post mortem testatoris eam rem, vel æstimationem ejus petere possim. T. 8. c. 345. B.
Legatam rem, quæ dolo scripti heredis perierit, an præteritus præstare cogatur, si petierit bonorum possessionem contra tabulas. Tom. 8. c. 76. E.
Legatarii si plures sint heredes, ut eos pro legatis convenire possunt. Tom. 1. c. 1272. A. B.
Legatarii conditionalis, & creditoris conditionalis discrimen. T. 3. c. 287. B.
Legatarii post Trebellianum fideicommissarium veniunt. T. 2. c. 1022. D.
Legatarii & prælegatarii ad æris alieni solutionem cogendi non sunt. T. 1. c. 1104. D.
Legatarii morte si deficit conditio ante apertas tabulas, fisco locus est. T. 1. c. 1275. C.
Legatarii, & fideicommissarii sunt possessores rei lucrativæ. T. 4. c. 1151. C.
Legatarii connumerantur creditoribus hereditariis in causa separationis bonorum. T. 4. c. 1346. A.
Legatarii non habent retentionem Falcidiæ. T. 4. c. 1066. C.
Legatarii, aut heredis instituti domino, vel patri, fideicommitti potest. T. 4. c. 220. B. legari verò non. Ibid. B.
Legatarii in quo differunt a creditoribus. T. 4. c. 1347. A.
Legatarii agnitio retrotrahitur ad tempus aditæ hereditatis, non ultra. T. 4. c. 1444. B.
Legatarii conditionalis causa longè divisa est a causa statuliberi. T. 5. c. 1172. C. & seq.
Legatarii electio quando est. T. 6. c. 223. E.
Legatarii an creditoribus defuncti adnumerentur. T. 6. c. 326. C.
Legatarii adnumerantur creditoribus hereditariis in separatione bonorum defuncti, & heredis. T. 8. c.

BIU Cujas

8. c. 372. C. D.
Legatarii an cum singulis heredibus, vel cum dispensatore in solidum legatorum nomine agere possit. T. 7. c. 1073. C.
Legatarii an possint vindicare fructus ab adita hereditate. T. 7. c. 1087. A.
Legatarii an sit electio, ut vel agat ad æstimationem, vel ad rem, si servus heredis ei legatus fuerit, & heres eum manumiserit, vel vendiderit. T. 7. c. 1077. D. E.
Legatarii capacitas an exigatur utroque tempore, testamenti, & mortis. T. 7. c. 1475. D.
Legatarii conjuncti re, & verbis qui sint. T. 7. c. 1165. D.
Legatarii conjuncti re, & verbis, vel verbis tantùm, vel re tantùm, an habeant jus accrescendi, & uter utri præferatur. Tom. 7. c. 997. C.
Legatarii, & fideicommissarii an dominium, & vendicationem adquirant ab adita hereditate. T. 7. c. 1021. A.
Legatarii nomen si testamento, vel codicillis comprehensum non sit, an legatum nullum sit. T. 7. c. 1463. A.
Legatarii per damnationem. T. 7. c. 1286. C. D.
Legatarii si sint plures re, & verbis conjuncti, & unus ex eis deficiat, cui ex illis ejus portio accrescat. T. 7. c. 998. B.
Legatarii, vel fideicommissarii ubi agant. T. 7. c. 151. C.
Legatarii, vel heredis electio an sit. T. 7. c. 968. B.
Legatarii an habeant tacitam hypothecam in hereditariis bonis legatorum nomine. T. 7. c. 1309. C.
Legatarii an in possessionem rerum hereditariarum, legatorum servandorum causâ, mitti possint. T. 7. c. 1308. E.
Legatarii res an eidem ipsi legari possit. T. 8. c. 990. E.
Legatarii nunquam conferunt. T. 8. c. 106. A.
Legatarii parentes, & liberi an redigantur ad virilem, si petita sit bonorum possessio contra tabulas. T. 8. c. 69. B.
Legatarii qui sint, quibus non deferatur contra tabulas. Ibid. B.
Legatarii unius rei per vendicationem ab initio habent totum, concursu partes. T. 8. c. 47. B.
Legatarii non conferunt ad æris alieni solutionem, ad Falcidiam conferunt. T. 9. c. 205. B.
Si legatarii moriantur ante apertas tabulas, ex lege Papia non transmittunt legata ad heredes suos, sed caduca fiunt. T. 9. c. 879. B.
Legatarii an sit electio, ut vel agat ad æstimationem, vel ad rem. T. 10. c. 511. A.
Legatarii omnes, & fideicommissarii hodie ex constitutione Justiniani adquirunt dominium, & vendicationem ab adita hereditate, si non repudiaverint. T. 10. c. 408. E.
Legatarii non sunt creditores, aut debitores hereditarii. T. 10. c. 961. E.
Legatariis testibus utimur in testamento. T. 3. c. 249. B.
Legatariis substitui potest. T. 2. c. 1024. D.
Legatariis potiores sunt creditores. T. 4. c. 523. B.
An legatariis noceat injuria heredi scripto facta. T. 4. c. 570. B.
De duobus legatariis conjunctis. T. 6. c. 457. C. D.
Legatariis non minus, quàm heredibus substitui potest. Tom. 5. c. 864. D.
Legatariis a testatore constituto speciali pignore, legatorum nomine, an possint ii etiam jus taciti pignoris exercere. T. 7. c. 1309. C.
Legatariis actione in unam rem concurrentibus, an singuli solidi petitionem habeant. T. 7. c. 1014. C.
Legatariis an noceat sententia dicta adversùs heredem scriptum. T. 7. c. 1041. A.
Legatariis an noceat, si heredi scripto hereditas auferatur. Ibid. A. B.
Legatariis cæteris non concurrentibus, solus, qui supereſt, solidi petitionem an habeat. Tom. 7. c. 1014. D.
Legatariis, & tutoribus quando, & quomodo substituere possimus. T. 7. c. 899. C.
De legatariis conjunctis. T. 7. c. 1163. D. & seq.
In legatariis quæ capacitas requiritur. T. 7. c. 1183. B.
Legatariis substituendi potestas data. T. 7. c. 899. B. C.
A legatariis fideicommissum relinqui posse. T. 7. c. 1220. B.
Legatariis an teneantur, qui ex testamento omittunt, & ab intestato succedunt. Tom. 7. c. 1065. D. E.
Legatariis substitui potest. T. 7. c. 1103. C.
De legatariis, aut heredibus conjunctis, aut disjunctis. Tom. 9. c. 896. E. & c. 897. A. & seq.
Legatariis quæ actiones competunt. T. 9. c. 182. A.
Legatariis, & manumissis an noceat injuria facta scripto. T. 10. c. 1256. E.
Legatario defuncti mala fides non nocet, sed heredi. T. 1. c. 1124. E.
A legatario legari an possit. T. 1. c. 340. D.
Legatario quando petitio legati esse incipit. T. 4. c. 1152. A. B.
Legatario heres omnem culpam, & dolum præstare tenetur, excepto casu fortuito. T. 4. c. 488. B.
A legatario legatum relinqui non potest, fideicommissum relinqui potest. T. 4. c. 582. C.
Legatario an substitui possit. T. 7. c. 1057. A.
De legatario, qui non accepit legatum. T. 7. c. 1220. B. C.
An legatario heres teneatur, ut exhibeat vestimenta, quæ ignorans consumpserit in funus. T. 7. c. 1192. D.
Legatario utrùm quina, aut quinque debeantur. T. 7. c. 1172. C.
De legatario incapace in totum. T. 7. c. 1168. D. pro parte. Ibid. C.
De legatario capace pro parte legati. Ibid. B.
Legatario ignoranti, an vendicatio adquiratur. T. 7. c. 1021. A.
Legatario onus impositum, eo repudiante, an in heredem transferatur. T. 7. c. 1056. A.
Legatario quando optio detur. T. 7. c. 1427. A. quando electio. Ibid. A.
Legatario qui advocatus adfuit, an querelâ inofficiosi excludatur. T. 7. c. 193. D.
Legatario quomodo substitui possit. T. 7. c. 1059. D. E.
Legatario si heres repræsentaverit, & præstiterit pecuniam ante diem, an liberetur. T. 7. c. 1316. D.
Legatario, vivo testatore, mortuo, an legatum ejus apud heredem, & an cum onere fideicommissi remaneat. T. 7. c. 1345. A. B.
Legatario uno moriente, vivo testatore, an ejus pars fiat caduca, vel ad quem pertineat. T. 7. c. 1060. C.
Legatario uno victo, an hoc aliis noceat. T. 7. c. 192. A.
Legatario mortuo ante diem legati cedentem, legatum non transmitti in heredem legatarii. T. 7. c. 1189. A.
Legatario an detur actio furti. T. 7. c. 1020. D.
Legatario an noceat injuria facta scripto heredi. T. 7. c. 1042. A.
Legatario, aut heredi necessitas probandi an incumbat. T. 7. c. 874. C. D.
Legatario conditio imposita ab instituto, an eidem legatario videatur imposita a substituto. T. 7. c. 1013. C.
Legatario heres rem legatam immunem an præstare debeat. T. 7. c. 1024. D.
Legatario an accedat tempus, quo testator possedit. T. 8. c. 278. A. an tempus, quo post testatorem heres possedit. Ibid. A. B.
Legatario mortuo pendente conditione, an legatum ad heredem ejus transferatur. T. 8. c. 373. B.
Legatario an tempus testatoris prodesse possit. T. 8. c. 278. B.
De legatario, qui fit servus fisci. T. 9. c. 882. C.
De legatario conjuncto, & disjuncto. T. 9. c. 905. B.

BIU Cujas

In legatario, & herede capacitas exigitur utroque tempore, tam teſtamenti, quàm mortis. T. 10. c. 476. D.
Legatario in quemlibet caſum an poſſit ſubſtitui. T. 10. c. 506. D.
Legatario ſuccedens in legato, quod & ſibi legatum eſt, an petat eandem rem duplici actione. T. 10. c. 759. A.
A legatario an ſemper fideicommiſſum poſſit relinqui. Tom. 10. c. 1052. A.
A legatario fideicommitti an poſſit. T. 10. c. 1052. E.
A legatario pari ratione fideicommiſſum, non legatum poteſt relinqui. T. 10. c. 1054. C.
Legatariorum conjunctorum alii ſunt conjuncti re, & verbis, alii re tantùm. T. 7. c. 1165. D. quomodo differant inter ſe, Ibid. D.
Inter legatarios disjunctos jus accreſcendi non eſt. T. 6. c. 209. C.
Legatarios ignorantes etiam fideicommiſſis adſtringi, & obligari. T. 7. c. 1240. D. ignorantes adquirunt legata. Ibid. D.
Legatarium agnitio non obligat. T. 1. c. 1255. C.
Legatarium inter, & ſtatuliberum differentia. T. 4. c. 608. A.
Ad legatarium non pertinet litis periculum, niſi dolo ejus, aut culpâ lis perierit. T. 4. c. 583. A.
Inter legatarium, & ſtatuliberum quæ eſt differentia. T. 4. c. 608. B.
Legatarium calumniari quid ſit. T. 7. c. 1103. E.
Legatarium incapacem non facit conditio legato adſcripta. T. 7. c. 1096. C.
Legatarium ſemel tantùm optare, optione legatâ. T. 7. c. 1443. C. D.
Legatarium uti Falcidiâ ex perſona heredis. T. 7. c. 1327. C.
In legatarium ut onera tranſeunt. T. 7. c. 1229. E.
Legatarium inter, & creditorem differentia. T. 10. c. 515. E.
Legatarius fideicommiſſum relinquere poteſt. T. 1. c. 1350. A.
Legatarius aut legatum exigit, aut omittit. Ibid. A.
Legatarius incapax quando excluditur. T. 1. c. 1260. A.
Legatarius partem legati repudiare non poteſt. T. 1. c. 425. D.
Legatarius quando heredi ſcripto præfertur. T. 3. c. 293. E.
Legatarius ſi ſervum locaverit, heredi jus nullum eſt, quamvis ſit ſervi dominus. T. 3. c. 409. D.
Legatarius, a quo fideicommiſſum relictum eſt, fideicommiſſo deficiente poſt mortem teſtatoris, heredi ſcripto præfertur. T. 3. c. 293. E.
Legatarius anteponitur fiſco. T. 3. c. 294. B.
Legatarius ullum negotium propriè dici non poteſt geſſiſſe cum herede, vel defuncto. T. 1. c. 223. A.
Legatarius partiarius. T. 1. c. 343. A.
An legatarius, cujus legatum interiit, cogatur reſtituere pœnam ei, qui pœnâ ſemel functus eſt. T. 4. c. 233. E.
An legatarius oneratus fideicommiſſo detrahat Falcidiam. T. 4. c. 221. D.
An legatarius quoque ſacris obligetur. T. 4. c. 42. B.
Legatarius Falcidiam non exercet. T. 4. c. 602. C.
Legatarius, oblatâ cautione mucianâ, an legatum conſequatur. T. 4. c. 483. D.
Legatarius eſt, ſucceſſor rei, heres verò eſt ſucceſſor juris. T. 4. c. 913. C.
Legatarius, a quo fideicommiſſum relictum eſt, quatenus fideicommiſſario teneatur. T. 4. c. 582. C.
Legatarius, & heres in quo differunt. T. 4. c. 584. E.
Legatarius ſi moram facit in præſtando fideicommiſſo, an fideicommiſſum apud legatarium remaneat. T. 4. c. 225. C. D.
Legatarius non habet petitionem rerum legatarum, quas furatus eſt. T. 4. c. 1249. A.
Legatarius qua actione adversùs heredem, ædes legatas altiùs tollere volentem, agere poſſit. T. 5. c. 639. C. D.
Legatarius non eſt ſucceſſor univerſitatis. T. 5. c. 558. D.
Legatarius conditionalis rectè mittitur in poſſeſſionem bonorum. T. 5. c. 923. E.
Legatarius conditionalis non eſt creditor, & cur. Ibid. B.
Legatarius an teneatur de locatione a teſtatore facta. Tom. 5. c. 565. A.
Legatarius minuere poteſt fideicommiſſum, quod a ſe relictum eſt, quando heres minuit legatum jure Falcidiæ. T. 6. c. 294. D.
Legatarius, cui per vindicationem legatum relictum eſt, poteſt agere rei vindicatione, vel in perſonam actione ex teſtamento, Tom. 6. c. 229. A. B.
Legatarius repellit a ſe legatum, quod repudiat. Tom. 6. c. 372. D.
Legatarius conditionalis non differt ab herede conditionali. T. 6. c. 431. B.
Legatarius, pendente conditione defunctus, nihil in heredem ſuum transmittit. T. 8. c. 373. B.
Legatarius an ultra vires legati fideicommiſſo onerari poſſit. T. 6. c. 269. E.
Legatarius agit in heredem, ut heres agat in promiſſorem. T. 6. c. 229. E.
Legatarius an poſſit expellere inquilinum. T. 7. c. 1087. A.
Legatarius an poſſit Falcidiam inducere in fideicommiſſo annuo a ſe relicto. T. 7. c. 1327. C.
Legatarius an præferatur heredi in percipienda ea mercede, qua ſervus operas ſuas legatas alii locaverat. T. 7. c. 1339. C.
Legatarius an rei legatæ dominus ſit ante aditam hereditatem. T. 7. c. 1435. D.
Legatarius an ſumptus refectionis ædium legatarum heredi reficere debeat. T. 7. c. 1048. B. C.
Legatarius an tantùm rei, vel etiam juris, & actionis ſucceſſor ſit. T. 7. c. 1026. B.
Legatarius an transferat legatum ad heredem ſuum. T. 7. c. 964. D.
Legatarius an ultra vires legati fideicommiſſo obligetur. T. 7. c. 1068. D.
Legatarius an utatur Falcidiâ. T. 7. c. 979. D.
Legatarius, cui legatæ ſunt operæ, ſi moriatur, an legatum operarum transmittat ad heredem ſuum. T. 7. c. 1339. E.
Legatarius, cui optio data eſt, quando, & quibus præſentibus optare debeat. T. 7. c. 969. C.
Legatarius, cui pars bonorum legata eſt, an ex ſingulis rebus partem accipere poſſit, vel debeat. T. 7. c. 1008. B.
Legatarius, cui uſusfructus legatus ſit, ut partem ejus alii cederet, an partem ſumptuum neceſſariorum, quos fecerit, per retentionem fideicommiſſi ſibi ſervare, vel a fideicommiſſario repetere poſſit. T. 7. c. 1372. E.
Legatarius cum morietur, uſusfructus inutiliter legatur, ſervitus non item. T. 7. c. 1341. E.
Legatarius, defunctum ſcientem legaſſe, probare debet. T. 7. c. 877. B.
Legatarius fundi an poſſit expellere colonum. T. 7. c. 1087. A.
Legatarius in actione falſi an amittat legatum. T. 7. c. 219. D.
Legatarius in percipiendo legato, ſub modo relicto, quomodo caveat. T. 7. c. 1330. B.
Legatarius in petendo legato an debeat præſtare culpam. Tom. 7. c. 1075. C.
Legatarius uſusfructus omnium bonorum an onus æris alieni agnoſcere debeat. T. 7. c. 1383. B.
Legatarius partiarius an habeatur pro herede. T. 7. c. 934. E.
Legatarius partiarius quando quis vocetur. T. 7. c. 1104. B. C.
Legatarius partiarius quis dicatur. Ibid. B. C.
Legatarius, per quem ſtat, quominus fideicommiſſum præſtet, an perdat legatum. T. 7. c. 1067. C.
Legatarius quando videatur legati dominium adquiſiviſſe. T. 7. c. 1019. E.
Legatarius, qui heredi rem legatam per vim extorſit, quomodo teneatur

neatur. T. 7. c. 960. B.
Legatarius quomodo legatum adquirat. T. 7. c. 951. C.
Legatarius re, & verbis conjunctus an præferatur re conjuncto in jure accrescendi. T. 7. c. 997. C.
Legatarius re tantùm conjunctus an præferatur cæteris legatariis ejusdem rei in jure accrescendo, si unus ex iis deficiat. Ibid. E.
Legatarius rem ex causa lucrativa ita nactus, ut eam retinere non possit, eâ amissâ, actione ex testamento eam petere potest. T. 7. c. 1062. A.
Legatarius rem sibi sub conditione legatam si emerit, & rursus alienaverit, an existente conditione rem, vel pretium ejus petere possit. T. 7. c. 1034. C. D.
Legatarius servum purè legatum rogatus manumittere, an possit alio fideicommisso onerari. T. 7. c. 1069. C.
Legatarius si arborem exciderit, & ea emiserit radice stolones, an eæ etiam pertineant ad legatarium. T. 7. c. 1058. A.
Legatarius si acetum elegerit, vini electione datâ, an electio consumatur. T. 7. c. 1429. B.
Legatarius si convicium aliquod grande jactaverit in testatorem, an legatum adimatur. T. 7. c. 1489. A. an locus sit fisco. Ibid. A.
Legatarius si moram fecerit in vino admetiendo sibi, an legatum ei pereat. T. 7. c. 1448. C.
Legatarius si invitis heredibus rei legatæ possessionem apprehendat, an fructus heredibus sint restituendi. T. 7. c. 1353. A.
Legatarius si invitis heredibus legatum apprehendat, & heredi quid interfit, an teneatur heredi ad restitutionem. T. 7. c. 1353. B.
Legatarius si moriatur, vivo milite, an legatum remaneat apud heredem. T. 7. c. 1056. B.
Legatarius si sciens rem alienam legaverit, legatum valet; si ignorans, non valet. T. 7. c. 877. B.
Legatarius si testatori status controversiam fecerit, an legatum auferatur. T. 7. c. 1489. A.
Legatarius si victus fuerit, an noceat cæteris. T. 7. c. 1041. B.
Legatarius ut rem obtineat sine controversia, an heres præstare debeat. T. 7. c. 1035. A. B.
Legatarius ut videatur rem ex causa lucrativa adquisiisse, quæ requirantur. T. 7. c. 1062. A. B.
Legatarius an admittatur ad legatum, si conditio legati defecisse videatur. T. 7. c. 1044. D.
Legatarius an cogatur stare locationi a testatore factæ. Tom. 7. c. 1407. E.
Legatarius an fideicommissario imputare possit Falcidiam, quam passus est. T. 7. c. 1327. E. & c. 1328. A.
Legatarius an fideicommisso, & cautione onerari possit. Tom. 7. c. 1063. A.
Legatarius an fideicommissum præstet extra ordinem. Tom. 7. c. 1067. C.
Legatarius an fideicommissum præstare cogatur. T. 7. c. 1075. C.
Legatarius an habeat beneficium legis Falcidiæ. Tom. 7. c. 957. D.
Legatarius an legatum optionis transmittat ad heredem. T. 7. c. 1428. A. B.
Legatarius an patiatur Falcidiam. T. 7. c. 1326. E.
Legatarius an possit eligere, quam legati causam amplecti velit. T. 7. c. 987. B. C.
Legatarius non habet rei alienæ vindicationem. T. 7. c. 542. D.
Legatarius conditionalis, & stipulator conditionalis in quo differunt. T. 7. c. 652. C.
Legatarius Falcidiâ non utitur, etiamsi partiarius sit. Tom. 7. c. 1237. C.
Legatarius certis casibus obligabatur sacris defuncti, sicut heres. T. 7. c. 1230. D.
Legatarius partiarius, & heres quomodo onera hereditaria inter se deducunt. T. 7. c. 1105. D.
Legatarius qui decessit post mortem testatoris ante apertas tabulas, non transmittit legatum heredi, sed legatum fit caducum lege Papiâ. T. 7. c. 1189. A.
Legatarius mensæ. T. 7. c. 1252. C.
Legatarius si nolit agere communi dividundo, potest uti vindicatione incertæ partis. T. 7. c. 589. E.
Legatarius partiarius. T. 7. c. 1104. B. C.
Legatarius habet vindicationem legati, aut portionis, quæ remanet. T. 7. c. 590. A.
Legatarius, qui nihil accepit, qui omisit legatum, fideicommissario non tenetur. T. 7. c. 1220. B. C.
Legatarius si non totum legatum rogatus sit restituere fideicommissario, & omittat legatum, partis actionem cogitur cedere fideicommissario. T. 7. c. 1220. D.
Legatarius potest petere arbitrum communi dividundo. Tom. 7. c. 589. D. arbiter constituet partem heredi, & legatario. Ibid. E.
Legatarius eatenus obligatur fideicommissario, quatenus ad eum pervenit ex legato. T. 7. c. 1221. E.
Legatarius conditionalis an mitti possit in possessionem bonorum hereditariorum cautionis vice. T. 8. c. 373. E.
Legatarius si moriatur ante apertas tabulas, vel antequam conditio legati existat, an legatum fiat caducum. T. 8. c. 27. C.
Legatarius an plus habeat, quàm is, qui heres est ex bonorum possessione contra tabulas. T. 8. c. 66. E.
Legatarius moriens, pendente conditione legati, heredi suo nihil relinquit. T. 9. c. 894. E.
Legatarius an possit expellere conductorem ædium. T. 9. c. 408. A.
Sive legatarius, sive stipulator fuerit incapax, indistinctè verum est, æstimationem non deberi. T. 10. c. 307. A.
Legatarius an habeat actionem furti ex veteri contrectatione. T. 10. c. 566. E.
Legatarius successor est rei tantùm, non juris, non actionis. Ibid. E.
Legatarius nec dominus est, nec possessor. T. 10. c. 568. A.
Legatarius qua ratione teneatur fideicommissario. T. 10. c. 1057. E.
Legatarius nullum in legato damnum facere intelligitur. T. 10. c. 1087. A.
Legatarum rerum dominium adquirunt ignorantes, vel agnitione, vel traditione. T. 4. c. 1146. B.
Legatarum rerum dominium an heres aditione adquirat. Tom. 7. c. 404. C.
Legati Cæsaris qui dicuntur. T. 5. c. 20. E.
Legati habentur Sancti: unde illud Homeri, πρόσθοις ἑ τύπτεται, ὄπιθεν δ' ἀβρίζεται. T. 3. c. 299. C.
Legati, & stipulationis differentia. T. 1. c. 1203. E. & c. 1333. E.
Legati appellatione sæpissime fideicommissum significari, fideicommissi verò legatum nunquam. T. 3. c. 103. D.
Legati conditio, verbis modalibus concepta, facit fideicommissum. T. 3. c. 410. D.
Legati causa lucrativa quæ. T. 1. c. 1342. D.
In legati cessione alia ratio ususfructus, quàm proprietatis est. T. 1. c. 749. A.
Ex legati modo est fideicommissi petitio. T. 3. c. 410. B.
Legati conditio non retrotrahitur. T. 1. c. 1490. B.
Legati cedere diem quid est. T. 4. c. 472. C.
Legati dies cedit a morte testatoris. T. 4. c. 497. A. ususfructus verò cedit ab aditione hereditatis. Ibid. A.
Legati conditio semel defecta, vel oblata, nunquam resumitur. T. 4. c. 1191. D.
Legati jus per damnationem optimum est. T. 4. c. 1196. C. hac ratione quoque jus fideicommissi optimum dici potest. Ibid. C.
Legati petitio non est, quod nominatim debetur, retentio tamen

ejus

ejus est. T. 4. c. 893. C.
Legati productio est jus accrescendi. T. 4. c. 800. B.
Legati vocantur Proprætores apud Græcos. T. 4. c. 831. E. quomodo Dio vocat legatos. Ibid. E.
Legati propriè qui sunt. Tom. 4. c. 642. C. D. hi ubi conveniendi. Ibid. D.
Legati Præsidi dantur a Senatu, & a Principe. T. 4. c. 832. D. E.
Legati Cæsaris, legati Imperatoris, & legati Augusti vocantur Præsides. T. 4. c. 831. D.
Legati Cæsaris qui sunt. Tom. 4. c. 831. B.
Legati actio dividi non potest. T. 6. c. 229. C.
Legati conditionem non mutat testatoris æstimatio. T. 6. c. 212. A.
Legati Provinciales Romam profecti ad comitatum Principis, sive reipublicæ causâ. T. 6. c. 5. A.
Legati iniquitas, sive modus certis personis, justis decretis temperatur. T. 6. c. 157. E.
Legati, servo legato relicti, dies non cedit ante aditam testatoris hereditatem. T. 6. c. 252. A.
Legati conditio. T. 6. c. 208. C. D. & c. 218. A.
Legati genere dotem a patre filiæ rectè constitui posse. Tom. 6. c. 486. D.
In legati causa Prætor dat judicem, qui cognoscat, non ipsemet cognoscit de legato. T. 6. c. 249. B.
Legati dies quando cedit ex mortis testatoris tempore. T. 6. c. 254. E.
Legati, servo alii legato relicti, diem cedere non mortis testatoris tempore, sed aditæ hereditatis. T. 6. c. 255. B.
Legati duas causas in eandem rem, & eundem hominem concurrere non posse. T. 6. c. 432. C.
Legati adquisitio, non legati datio perimit statulibertatem. T. 6. c. 214. C.
Legati, a patria sua in urbem missi, se negotiis alienis, vel privatis interponere non possunt, ne avocentur a munere publico. T. 6. c. 510. A.
Legati, quamdiu legatione utuntur, negotiis alienis, vel propriis interponere se nequeunt. Tom. 6. c. 525. B.
Legati ademptio nihil valet, si obscura sit, & dubia. T. 7. c. 1018. C.
Legati agnitio retrotrahitur ad diem aditæ hereditatis. Tom. 7. c. 973. D.
Legati alii relicti causam an mutare possit divisio inter alios facta. T. 7. c. 1367. C.
Legati beneficium an transferatur in fideicommissum. T. 7. c. 133. C.
Legati cessionem esse legati nondum percepti ad heredes transmissionem. T. 7. c. 1360. D.
Legati cessionis effectus qui sint. Ibid. C.
Legati conditio an defecisse videatur, si per legatarium non stat, quominus eam expleat. Tom. 7. c. 1324. C.
Legati conditionalis dies quando cedat. T. 7. c. 1361. C.
Legati conditionem an mutet testatoris æstimatio, si legis Falcidiæ rationem habere oporteat. T. 7. c. 1058. E.
Legati definitio Justiniani. Tom. 7. c. 959. D.
Legati diem cedere, legatum deferri, legatum adquiri diversa sunt. T. 7. c. 972. E.
Legati dies quando cedat. Tom. 7. c. 964. E.
Legati dies servo legato relicti quando cedat. T. 7. c. 1435. A.
Legati dies quando utiliter cedat. T. 7. c. 449. D.
Legati dies unus, legatum unum, legati una forma quando sit. T. 8. c. 987. A.
Legati domum revocare an, & quando possint. T. 7. c. 131. E. & c. 132. A. & seq.
Legati exsistentia non potest suspendi. T. 7. c. 450. A.
Legati hominis electio si detur heredi, an liberetur dando pessimum. T. 7. c. 991. C.
Legati in annos singulos relicti, singulis annis singularum pensionum nasci actiones. T. 7. c. 1303. D.
Legati in diem quando dies cedat. T. 7. c. 1361. C.
Legati in diem, vel sub conditione relicti fructus percepti an heredibus imputentur in Falcidiam. T. 7. c. 1504. C.
Legati nomen interdum generaliter pro fideicommisso, & donatione mortis causâ accipi. T. 7. c. 959. A.
Legati nullis, quàm publicis, negotiis implicantur. T. 7. c. 132. B.
Legati onus ex reditu prædiorum an sequatur emptorem prædiorum. T. 7. c. 1325. E.
Legati qua actione Romæ experiri possint. T. 7. c. 132. B.
Legati repudiatio an liberet heredem actione ex testamento. T. 7. c. 807. B. C.
Legati repudiatio, quæ non sit tempore congruo, an valeat. T. 7. c. 1442. D.
Legati repudiatio, quæ fit, antequam conditio exstiterit, an valeat. Ibid. D.
Legati Proconsulis non tam ex mandato Proconsulis, quàm proprio jure jurisdictionem habent. T. 7. c. 59. B.
Legati soluti repetitionem an heres habeat ob cautionem non præstitam. T. 7. c. 1330. B.
Legati soluti repetitionem an heres habeat legatario modum legato adscriptum non adimplente. Ibid. B.
Legati sub disjunctione dies quando cedat. T. 7. c. 969. B.
Legati translationem quæ inducunt. T. 7. c. 1014. E.
Legati, vel fideicommissi in diem, vel sub conditione relicti nomine cautio præstari debet. Tom. 7. c. 946. A. an, & a quo ea cautio remitti possit. Ibid. B.
Legati unius dies an pro parte cedere possit. T. 7. c. 975. E.
Legati adquisiti repudiatio inanis est. T. 7. c. 1131. C.
De legati augmento. T. 7. c. 1107. A.
Legati definitio cur non initio libri primi de legatis ponitur. Tom. 7. c. 1161. B.
Legati dies quando cedit. Tom. 7. c. 1189. A.
An legati dies utiliter cedat, si debiti dies vivo testatore exstiterit. T. 7. c. 1272. A.
Quæ jure legati non valent, valent jure fideicommissi. T. 7. c. 1143. D.
De legati pro parte capace. T. 7. 1168. B. & seq.
Legati sunt provinciales, vel municipales Romæ missi, vel in sacrum comitatum. T. 7. c. 155. A.
Legati vocabulum unde deductum. T. 7. c. 1160. D.
Legati puri dies quomodo cedat. T. 8. c. 1000. B.
Legati causâ siquid mihi aliquo anno dare debeas, an tibi liberum sit, quolibet die ejus anni dare. T. 8. c. 384. B. C. an tecum ex ea causa agere possim, antequam is annus exierit. Ibid. C. antequàm annus exierit, si solveris, an habeas indebiti condictionem. Ibid. C.
Legati incapax, cui legetur, an sit indignus parte mediâ pro præmio delationis, & cur. T. 8. c. 432. A.
Legati obligatio an extinguatur, si vivo testatore mihi res aliena legata donata sit. T. 8. c. 345. B.
Legati partem qui capere non potest, an faciat partem. T. 8. c. 47. A.
Legati species quædam, quæ dicitur partitio. T. 7. c. 993. E.
Legati servandi causâ qui mittitur in possessionem, an possideat. T. 8. c. 270. D.
Legati nomine quæ significentur. T. 8. c. 550. C.
Legati datio, vel repetitio confirmat donationem. T. 9. c. 491. A.
Legati, vel fideicommissi dies quando cedat. T. 9. c. 907. D. E. & seq.
Legati fructus quando cedunt. T. 9. c. 514. D. & seq.
Legati appellatione in lege Papia contineri etiam fideicommissum, & donationem causâ mortis. T. 9. c. 879. D.
Legati provisione decretum est, ut momenti, & proprietatis causâ in

BIU Cujas

in uno, eodemque judicio ventiletur. T. 9. c. 118. E. & c. 119. A.
Legati emolumentum nihil aliud est, quàm legatum. T. 10. c. 286. C.
Legati nomine an veniat fideicommissum in legibus duodecim Tabularum, vel in lege Falcidia. T. 10. c. 594. B.
Legati amplectendi, vel repudiandi causâ an minor possit restitui. T. 10. c. 903. D.
Legati causa ubinam disceptetur. T. 10. c. 926. E. & c. 927. A.
Legati quædam definitiones. T. 10. c. 1054. E.
Actio legati per damnationem ex inficiatione duplatur. Tom. 10. c. 1070. D.
Legati nomine an contineantur libertates. T. 10. c. 1128. D.
Legati Proconsulum, quibus mandata est jurisdictio, an possint judices dare, & unde hoc habeant. T. 10. c. 386. E. & c. 387. A.
Legati Proconsulis possunt cognoscere de suspectis tutoribus, non ex mandato, sed ex legis sententia. T. 10. c. 400. B.
Legati Proconsulis non eliguntur judicio Proconsulis, sed legantur a republica. T. 10. c. 579. C.
Legati Proconsulum an jus habeant dandi judices. T. 10. c. 793. E.
Quot legati adjungantur Proconsulibus. T. 10. c. 849. C.
Legati peregrinarum gentium de quibus debeant portorium. T. 10. c. 1037. C.
Legatio libera quæ sit. T. 3. c. 239. D.
Legatio publica est munus personale, & non patrimoniale. T. 4. c. 866. C.
Legatio satisdatione impeditur. T. 7. c. 133. B.
Differentia una inter eos, qui pro civitate sua, & eos, qui pro Principe legatione funguntur. T. 3. c. 549. B. C.
Legatione functis biennii vacatio datur. T. 2. c. 738. D. & c. 766. A.
Ante legationem, & non in ipsa legatione causa constitutæ pecuniæ incipere debet. T. 4. c. 72. A.
Legationes sunt juris gentium. T. 1. c. 921. A.
Legationis munus est personale, & legatorum immunitates. Tom. 2. c. 765. C.
Legationis officio fungens, pro civitate sua suo nomine causam aliquam, vel litem instituere, aut defendere, pupilli tamen sui nomine possit. T. 6. c. 514. B.
Legationum decreta quomodo fiunt, & insinuantur. T. 2. c. 766. E. & c. 767. A.
Legatis avibus, an anseres, phasiani, gallinæ, & aviaria debeantur. T. 1. c. 436. E. & c. 437. C.
In legatis cujus sit electio. Tom. 1. c. 342. C. D.
Legatis, vel fideicommissis aut causa inseritur, aut modus, aut conditio. T. 2. c. 417. C.
Legatis modum imposuit lex Furia, Voconia, & Falcidia. Tom. 1. c. 813. D.
In legatis posterior voluntas potior est priore. T. 3. c. 393. E.
In legatis exigitur capacitas. T. 1. c. 1260. A.
De legatis præstandis contra tabulas. T. 1. c. 821. A.
De legatis duæ consultationes. T. 1. c. 655. A. & c. 667. D. E.
In legatis novissimæ scripturæ observandæ. T. 1. c. 655. A. & c. 680. E.
De legatis, & eorum jure. Tom. 1. c. 423. E.
De legatis non contribuendis a pupillo, & pupilli substituto relictis. T. 3. c. 111. B. C.
Legatis mobilibus aurum, vel argentum non debetur. Tom. 1. c. 433. E.
Legatis onerari non potest heres supra dodrantem bonorum. T. 4. c. 590. B.
In legatis servi persona inspicitur. T. 4. c. 411. E.
In legatis an locum habeat substitutio. T. 4. c. 434. E.
Legatis servis non continentur servi pignori accepti. T. 4. c. 1123. D.
In legatis tempus spectatur, quo dies eorum cedit. T. 4. c. 413. C.
In quibus legatis regula Catoniana locum habet. T. 4. c. 1445. B.
Legatis comparantur donationes causâ mortis. T. 4. c. 1143. D.
In legatis minuendis tantùm lex Falcidia locum habet, quæ hereditatem absumunt supra dodrantem. T. 4. c. 60. C.
Ex legatis quarta, quæ per legem Falcidiam deducitur, an differat a quarta, quæ per Senatus consultum Pegasianum, seu Trebellianum ex fideicommissis deducitur. T. 4. c. 909. B. C. D.
Legatis prædiis non continentur dotes prædiorum. T. 4. c. 1119. E.
Cum legatis æs alienum confundi non debet. T. 4. c. 764. A.
Legatis prædiis non continentur prædia pignori accepta. Tom. 4. c. 1123. D.
Legatis rebus omnibus, in domo exsistentibus, an videantur legatæ cautiones debitorum, & emptiones servorum. T. 4. c. 1137. A.
In legatis tempus, quo dies cedit, spectatur. T. 4. c. 413. C.
Legatis equis fetus post moram editi tantùm debentur. Tom. 4. c. 132. E.
De legatis operis servorum. T. 5. c. 1195. D. E.
In legatis conditionalibs quod tempus spectatur. T. 5. c. 923. B.
In legatis observatur mutationis specierum distinctio. T. 5. c. 425. E.
In legatis præstandis quæ observanda sint. T. 5. c. 781. A. & seqq.
In legatis lex Falcidia an locum habeat. T. 6. c. 404. B. & seq.
Legatis jus esse revocandi domum, revocandi forum, *de demander leur renuoy*, cum conveniebantur coram a magistratibus urbanis, quia nullam adversùs eos jurisdictionem habebant. T. 6. c. 5. A.
De legatis incertis personis relictis. T. 6. c. 257. B.
In legatis novissima conditio spectanda, ultimaque scriptura. T. 6. c. 130. D.
De legatis. T. 6. c. 217. C. D. & seqq. & T. 9. c. 811. B. C. & seqq.
De legatis, quæ ab initio inutilia sunt, & pro non scriptis habentur. T. 6. c. 441. B.
De legatis cognoscit judex datus a Prætore urbano, vel Præside, non Prætor, vel Præses. T. 6. c. 583. C.
In legatis rebus an contineantur actiones. T. 7. c. 1376. D.
Legatis rebus, cujus sit electio, heredis, an legatarii. Tom. 7. c. 990. C.
Legatis villis, vel agris separatim, alterum alteri cedere. Tom. 7. c. 1380. A.
Legatis alimentis, an etiam videatur aqua legata. Tom. 7. c. 431. A.
Legatis a substituto repetitis, si pupillus heres non exstiterit, an repetitio valeat. T. 7. c. 1043. C.
Legatis alicui coquis, alteri textoribus, cui illi, qui sunt coqui, & textores debentur. Tom. 7. c. 1019. B.
Legatis alicui generaliter vestimentis, alteri specialiter muliebribus vestibus, an hic genus deroget speciei. T. 7. c. 1446. D.
Legatis alicui textoribus præter vernas, alteri vernis præter textores, cui illi, qui sunt & vernæ, & textores debeantur. Tom. 7. c. 1018. C.
Legatis alicui vernis, alteri textoribus, cui illi, qui sunt & vernæ, & textores assignabuntur. Ibid. B.
Legatis ancillis cum liberis, an etiam debeantur liberi, ubi non sunt ancillæ. T. 7. c. 1042. E.
Legatis an noceant supervacua. T. 7. c. 1354. A.
Legatis annuis, ab initio cujusque anni legatum peti, & in heredem transmitti posse. T. 7. c. 1347. A.
Legatis clausula fideicommissorum apponitur. T. 7. c. 959. A.
Legatis decem millibus uni ex libertis, quem heres eligeret, si neminem elegerit, an legatum omnibus libertis debeatur. T. 7. c. 1353. D.

BIU Cujas

Legatis minutis per legem Falcidiam, an minuatur etiam fideicommissum a legatario relictum. T. 7. c. 1087. E. & c. 1088. A.
Legatis omnibus, quæ in domo sunt, an contineantur promercalia. T. 7. c. 1371. D. & seq.
Legatis pluribus, an unum peti, alterum rejici possit. T. 7. c. 975. E.
Legatis pluribus, an unius dies possit cedere. Ibid. E.
In legatis plus valet scriptura, in fideicommissis plus valet mens. T. 7. c. 506. A.
In legatis verborum solennitates observantur. Ibid. A.
De legatis libri tres Digestorum ex quibus Jurisconsultorum libris confecti sunt. T. 7. c. 1161. C. D. de qua materia tractant. Ibid. C. D.
De legatis conditionalibus. T. 7. c. 1136. C. eorum dies quando cedit. Ibid. C.
De legatis cur tres libri a Justiniano conscripti sunt in compilatione Digestorum. T. 7. c. 1161. C. & quomodo dividantur. Ibid. C. D.
De legatis relictis Augusto, Augustæve. T. 7. c. 1189. A. B. in his an lex caducaria locum habeat. Ibid. A. B. C.
De legatis conjunctis. T. 7. c. 1163. D. & seq.
Legatis cibariis, non videntur vestiaria legata. Tom. 7. c. 560. D.
Pro legatis habentur præceptiones, retentiones, deductiones, & acceptiones. T. 7. c. 1236. A. B.
Legatis omnibus mobilibus quæ contineantur. Tom. 7. c. 1277. C.
Legatis exceptis, personis certis relictis, testamentum rescindi petitâ bonorum possessione contra tabulas. T. 8. c. 62. C. D.
Legatis iis, quæ juncta, fixaque sunt, an æstimatio eorum debeatur. T. 7. c. 1027. D. item an legatis iis legatum convalescat, si post testamentum vivo testatore separata sint ab ædibus. Ibid. D.
De legatis, quæ ut indignis auferuntur. T. 9. c. 817. D. E.
De legatis annuis. T. 9. c. 814. E. & seqq.
De legatis alimentis sub conditione. T. 9. c. 815. D.
De legatis annuis, quæ privato homini relinquuntur. T. 9. c. 907. E. & c. 908. A. ejus morte finiuntur. Ibid. c. 907. E.
De legatis conditionibus insertis. T. 9. c. 857. E. & seqq.
De legatis, & fideicommissis communia. Tom. 9. c. 847. A. & seqq.
Legatis comparantur donationes causâ mortis. Tom. 9. c. 1357. B. C.
De legatis, quæ purè relinquuntur, vel in diem certum. Tom. 9. c. 890. E. & seq.
De legatis, quæ in diem, vel purè relicta sunt. T. 9. c. 878. B. C. & seq. quando cedunt. Ibid. E.
In legatis spectatur tempus, quo dies eorum cedit; in stipulationibus tempus, quo contrahuntur. T. 10. c. 356. D.
In legatis heres præstat etiam leviſſimam culpam. Tom. 10. c. 492. D.
Ex legatis, & fideicommissis Falcidia an possit servari. Tom. 10. c. 517. A.
Legativum quid. T. 7. c. 1159. B.
Legato dominium adquiritur ex 12. Tabulis. T. 2. c. 411. B.
Legato fundo, non debentur legatario fructus, ex eo percepti vivo testatore. T. 1. c. 431. C.
Legato continetur, quod legatum est, aut quod intelligitur esse legatum. T. 3. c. 405. B.
Legato auro, an aurea debeantur emblemata. T. 3. c. 159. B. C.
Legato vino, amphoræ, & cadi debentur. T. 3. c. 51. D.
De legato auro, & argento pleraque notata. T. 3. c. 270. A. B.
Pro legato usucapere. T. 1. c. 1147. A.
De legato rei alienæ loci duo secundùm jus vetus explicandi. T. 3. c. 419. A.
De legato a præsbytero filiæ suæ spuriæ relicto consultatio. T. 1. c. 651. E.
Legato inest repræsentationis commodum. T. 4. c. 412. C.
In legato plus esse potest vel summâ, vel tempore, aut conditione. T. 4. c. 1192. B.
Legato fundi instrumento, debentur quoque pecora, stercorandi fundi causâ parata. T. 4. c. 894. E. an vestis cedat, & medicamenta. Ibid. c. 1136. A.
In legato non est quantitas, sed obligatio. T. 4. c. 494. E.
In legato an quis non intelligatur repetiisse conditionem emancipationis. T. 4. c. 1128. B.
Legato chartarum an libri contineantur. T. 4. c. 1114. C.
Legato quando jurisdictionem mandat Proconsul. T. 4. c. 7. D.
In legato idem jus non est, quod in hereditate. T. 4. c. 225. D.
Legato cur officit testatoris error. T. 4. c. 535. D.
Ex legato speciali qui rem petit, potior est in jure, quàm qui ex generali legato petit. T. 4. c. 803. A.
Legato equitio, fetus ante moram editi debentur. T. 4. c. 132. E.
A legato an repellatur, si exheredatus egit adversùs unum ex heredibus. T. 4. c. 117. C.
Legato fundi instrumento an debeatur pecus, quod in eo fundo est. T. 4. c. 894. D. quando legato cedit, instrumento non. Ibid. D.
Legato domus an hortus vicinus contineatur. T. 4. c. 1115. A.
Legato domus instructæ an contineantur mensæ eboreæ; item libri, quos ibi habuit studiorum suorum causâ. T. 4. c. 1136. D.
Legato fundo instructo cum omni instrumento, an debeantur venationis instrumenta, si quæstus fundi maximè consistat in venatione. T. 4. c. 894. A.
Legato fundo instructo, non tantùm debetur instrumentum fundi, sed & instrumentum patrisfamilias, vel matrisfamilias. T. 4. c. 1132. B. C.
Legato peculii an servus peculiaris contineatur. Tom. 4. c. 1122. B.
Legato familiæ quæ continentur. T. 5. c. 1199. B.
Legato virorum pueri continentur. Ibid. C.
Legato gregis quæ continentur. Ibid. D. E.
Legato servorum, aut puerorum quæ continentur. T. 5. c. 1199. B.
Legato mulierum etiam virgines contineri. Ibid. C.
De legato annuo, & menstruo. T. 5. c. 1195. A.
De legato usufructu. T. 5. c. 1192. A. B. & c. 1194. E. & c. 1195. A. & seq.
De legato, quod expressè, vel tacitè fit. T. 5. c. 1191. A. & seq.
Legato Proconsulis ampliora jura constitutionibus principum dantur, quàm aliis, quibus mandata est jurisdictio. T. 5. c. 21. A.
Legato Proconsulis quæ potestatem detur. T. 5. c. 20. E.
Legato mandari jurisdictio debet. T. 5. c. 20. D.
Usucapio pro legato quando procedat. T. 5. c. 749. B. C.
De legato penu. T. 6. c. 430. C. D.
De legato per damnationem relicto. T. 6. c. 223. E. & c. 227. A. E. & c. 231. C.
Quæ legato adscripta est conditio, scindi non potest. T. 6. c. 301. A.
De legato relicto servo alii legato. T. 6. c. 254. D.
Legato indignus est, qui testamentum, in quo legatum ei relictum est, impugnat. T. 6. c. 156. E.
De legato usufructu. T. 6. c. 235. B. C. & seqq.
Pro legato titulus est lucrativus. T. 6. c. 219. C.
Legato generaliter homine, electionem esse legatarii, quem velit petere. T. 6. c. 369. B.
De legato testamento relicto ei, qui in hostium potestate est. T. 6. c. 436. B.
De legato, cui dies appositа non est, uxori relicto. T. 6. c. 430. C.
De legato a debitore creditoris relicto conditione præpositâ. T. 6. c. 226. C.
Legato annuo ex fructu prædii, an usus-

usufructus legatus videatur. T. 6. c. 574. C.
Legato fundo, collegiis relicto, an contineantur etiam ea, quæ in diem mortis testatoris in eo fuissent. T. 6. c. 744. D.
Legato alicui fundo, adjecto, ut pro parte habeat, an legatarius habeat nisi partem. T. 7. c. 1017. C.
Legato an noceat demonstratio necessaria. T. 7. c. 1054. B.
Legato an noceat scriptura supervacua. Ibid. B.
Legato certo pondere auri, quod testator habet in armario, corpus certum legari videtur. T. 7. c. 1017. B.
Legato chirographo, vel nomine, quid legatum videatur. T. 7. c. 1031. E.
Legato deminuto per Falcidiam, minui etiam pro rata fideicommissum relictum. T. 7. c. 1070. B.
Legato dotis impositum fideicommissum an valeat. T. 7. c. 1408. C. D.
Legato ei relicto, qui indignus est, an sit etiam indignus præmio delationis. T. 7. c. 1478. E.
Legato, & hereditate in eandem personam concurrente, an legatum infirmetur. T. 7. c. 1009. A. B.
Legato fundo, aut ædibus, an etiam contineantur actiones, quas defunctus habuit. T. 7. c. 1376. D.
Legato homine, aut pro eo decem, an unum sit legatum, & an dividi possit. T. 7. c. 976. E.
Legato homine generaliter, si testator electionem heredibus dederit, eos in unum, quem legatario dent, consentire debere; aut si dissentiant, eos legatario ex testamento teneri. Tom. 7. c. 1437. D.
Legato homine generaliter, unum hominem, unam rem, unam speciem esse in legato. T. 7. c. 1434. B. non genus, aut totum corpus. Ibid. B.
Legato homine, si testator electionem heredibus dederit, & illi in eligendo servo dissentiant, an forte rem dirimere possint. T. 7. c. 1438. B.
Legato nomine debitoris duobus disjunctim, an intelligatur singulis solidum relictum. T. 7. c. 1015. A.
Legato optionis an contineatur liber, cui præsens libertas data est. T. 7. c. 1436. E.
Legato omni vino cum vasis, an etiam illud, quod in cadis, vel amphoris nondum est, debeatur. T. 7. c. 1042. E.
Legato vino, an vasa quoque vinaria legata videantur. T. 7. c. 1447. E.
Legato vino, an acetum contineatur legato. T. 7. c. 1445. C.
Legato vivo, an vasa sequantur legatarium. T. 7. c. 1452. D. E.
Legato specialiter si subjiciatur genus, an species modum faciat subjecto generi. T. 7. c. 1459. D.
Legato usufructu areæ, & ei impositio ædificio, an aliquid debeatur. T. 7. c. 1006. D.
Legato fundo sine instrumento, dolia infixa debentur. T. 7. c. 710. E.
Legato an contineantur servi lecticarii, puellæ ornatrices. T. 7. c. 1158. C.
Legato bigæ, trigæ, & quadrigæ quæ continentur. T. 7. c. 1178. A.
Legato quæ accedunt, & quæ non accedunt. Ibid. A.
Legato bove, qui postea mortuus est, neque corium, neque caro debetur. T. 7. c. 1176. E. nec debetur æstimatio animalis. Ibid. E.
In legato quæ sanctitas observanda. T. 7. c. 28. E.
Legato conditio adscripta an reddat legatarium incapacem. T. 7. c. 1096. C.
De legato collato in tempus mortis heredis. T. 7. c. 1111. C.
De legato homine. Tom. 7. c. 541. E.
De legato per damnationem uni ex libertis relicto, vel fideicommisso. T. 7. c. 1118. B. C.
De legato inutili, quia non est adscripta certa summa. T. 7. c. 1133. D.
De legato relicto pro dote. T. 7. c. 527. E. & c. 528. A.
De legato damnationis. Tom. 7. c. 1095. B. D.
De legato relicto ab omnibus heredibus. T. 7. c. 1140. A.
De legato rei, quæ est apud hostes. T. 7. c. 531. A. B.
De legato relicto ei, cui debemus aliquid compensandi animo. T. 7. c. 1242. B.
De legato nomine debitoris. T. 7. c. 1175. A.
De legato homine generaliter. T. 7. c. 1199. C.
De legato militiæ. T. 7. c. 1125. A.
De legato in tempus liberorum. T. 7. c. 1182. D.
De legato relicto familiæ. T. 7. c. 1138. A.
De legato relicto servo proprio sine libertate. T. 7. c. 1108. C. est inutile. Ibid. C.
De legato rei alienæ. T. 7. c. 1025. A. B.
De legato repudiato. T. 7. c. 648. C.
De legato nomine. T. 7. c. 1179. E.
De legato nomine duobus disjunctim. T. 7. c. 1112. A.
In legato duplex vitium. T. 7. c. 1124. B.
Legato indignis relicto, an dimidiam partem ferant, si fisco illud prodiderint. T. 8. c. 432. A.
Legato servo villico cum filiis suis, videturne legasse nepotes villici. T. 8. c. 552. A.
De legato, aut fideicommisso viro, aut mulieri relicto sub conditione viduitatis, aut cælibatus. T. 9. c. 834. B. & seq.
De legato ita relicto, cum morietur heres, vel cum morietur legatarius. T. 9. c. 1263. B. C.
De legato an liceat transigere, non inspecto testamento. Tom. 10. c. 391. A.
A legato Proconsulis appellatur Proconsul. T. 10. c. 94. D.
In legato transfusio, translatio, & sub conditione ademptio, idem sunt, quod in obligatione novatio. T. 10. c. 487. D. & c. 496. C.
Legatorum formulæ variæ. T. 1. c. 339. B.
Legatorum quando dies cedat. T. 1. c. 341. B. & c. 817. A.
Legatorum cessionis effectus. T. 1. c. 817. B.
Legatorum & fideicommissorum communia. T. 2. c. 416. C.
Legatorum ademptio, translatio firma est. T. 1. c. 137. B.
Legatorum, & fideicommissorum in quartæ deductionem jus idem esse. T. 3. c. 197. A. B.
Legatorum stipulatio est una. T. 1. c. 1183. B.
Legatorum stipulationem non præstari post litem de legato contestatam. T. 3. c. 430. A.
Legatorum perperam solutorum repetio non est. Tom. 1. c. 341. C.
Legatorum servandorum causâ ut cavetur. T. 1. c. 818. A. B.
Legatorum conditiones, demonstrationes, causæ, & modi. T. 1. c. 812. C.
Legatorum personales actiones ignorantibus adquiri. T. 1. c. 1046. D.
Legatorum variorum titulus. T. 1. c. 809. C.
Legatorum dispensatores, seu testamentorum exsequutores. T. 1. c. 1272. B.
Legatorum diei proferendæ vulgaris modus, seu clausula. T. 1. c. 1352. A.
De legatorum contributione a pupillo ex asse instituto, & a substituto relictorum. T. 3. c. 109. A.
Legatorum actiones personales etiam ignorantibus legatariis adquiruntur. T. 4. c. 1444. D.
Legatorum, & stipulationum comparatio est frequentissima. T. 4. c. 61. B.
Legatorum, fideicommissorum, & legis Falcidiæ antequam ratio ineatur, priùs omne æs alienum defuncti deduci debet. Tom. 4. c. 1174. C.
Legatorum ratio quando separatur, & quando confunditur. T. T. 4. c. 768. D. & c. 771. B.
Legatorum cautio quibus sit præstan-

BIU Cujas

ſtanda T. 4. c. 709. B. C.
Legatorum diviſio teſtamento relictorum cui mandatur, præſens, & momentaria cura mandatur. T. 4. c. 1124. D.
Legatorum emolumentum adquirunt ignorantes ex teſtamento. T. 4. c. 1146. B.
Inter legatorum genera olim erat differentia, & quæ. Tom. 4. c. 440. E.
Hodie ea eſt ſublata ex conſtitutione Juſtiniani Imperatoris. Ibid. E.
Legatorum uſuræ. Vide, Uſuræ.
An legatorum, vel fideicommiſſorum fructus præſtentur ex die mortis ante moram. T. 4. c. 132. C.
Legatorum onus ab herede relictorum tranſit in fideicommiſſarium. T. 4. c. 221. E. & c. 222. A.
Legatorum, quæ purè relicta ſunt, dies cedit ex mortis teſtatoris tempore: eorum verò, quæ ſub conditione relicta ſunt, dies cedit, cum conditio exſtiterit. T. 4. c. 1445. A. B.
Legatorum, & æris alieni differentia quæ. T. 4. c. 764. B.
De legatorum ſtipulatione, & ſatisdatione. T. 5. c. 865. A.
Legatorum præſtatio ſoli fideicommiſſario Trebelliano incumbit, non heredi. Ibid. B.
In legatorum computatione deducitur inprimis æs alienum, quod defunctus debuit. T. 5. c. 781. A.
Legatorum diſpenſator. Tom. 6. c. 272. A.
Legatorum genera diſtinguenda. T. 6. c. 227. D.
De legatorum ademptione. T. 6. c. 215. D.
Legatorum purè relictorum quando cedit dies. T. 6. c. 234. C.
De legatorum præſtandorum cautione ante diem. T. 6. c. 364. A.
Legatorum nomine etiam inſtitutiones heredum complectimur, & libertates teſtamento relictas. T. 6. c. 382. C.
Legatorum alia ratio, alia contractuum. T. 6. c. 92. C.
Legatorum ademptio quando, & quibus fieri poſſit. T. 7. c. 992. D. & ſeq. an nudâ voluntate fieri poſſit. Ibid. c. 993. C.
Legatorum ambiguitatem ſolvi ex comparatione rerum legatarum. T. 7. c. 1461. E.
Legatorum annuorum ſervandorum causâ an, & quomodo pignus conſtitui poſſit. T. 7. c. 1308. D. E.
Legatorum conditiones, quæ viduitatem injungunt, an remittantur. T. 7. c. 945. B.
Legatorum diem proferendi vulgaris clauſula quæ fuerit. T. 7. c. 1411. B.
Legatorum dies quando cedat. T. 7. c. 1019. D.
Legatorum diſpenſator cui, quomodo, & quando cavere debeat. T. 7. c. 1074. A.
Legatorum diſpenſatori an actio competat, qua petat legata. T. 7. c. 1073. D.
Legatorum, & fideicommiſſorum tot eſſe differentias, quot teſtamentorum, & codicillorum. T. 7. c. 958. E.
Legatorum genera quot, & quæ ſint, & quæ actiones ſingulorum nomine competant. T. 7. c. 960. D. E.
Hodie ex conſtitutione Juſtiniani hæc permixta ſunt. Ibid. c. 961. B.
Legatorum genus quod optimum fuerit. T. 8. c. 47. A.
Legatorum munus in quibus conſiſtit. T. 7. c. 29. C.
Legatorum nomine an pignus teſtamento conſtitui poſſit. T. 7. c. 1308. D.
Legatorum nomine an variæ actiones dentur. T. 7. c. 961. C.
Legatorum nomine cautio an teſtamento heredibus remitti poſſit. T. 7. c. 1045. A.
Legatorum obligatio an differri poſſit. Ibid. C.
Legatorum onera ſolus fideicommiſſarius agnoſcit. T. 7. c. 133. D.
Legatorum repetitio a pupilli ſubſtituto facta an valeat, ſi pupillus heres exſtiterit. T. 7. c. 1043. D.
Legatorum, vel fideicommiſſorum actiones an differantur obtentu judicii de hereditate. Tom. 7. c. 219. C.
Legatorum, vel fideicommiſſorum causâ cautio ubi exigitur. T. 7. c. 152. E.
Legatorum verba formalia an ſublata ſint. T. 7. c. 961. D.
In legatorum actione uſuræ veniunt ex mora officio judicis. T. 7. c. 652. C.
Legatorum erant certæ formulæ, hodie nullæ ſunt. T. 7. c. 506. A.
Legatorum ceſſio. Vide, Ceſſio legatorum.
Legatorum omnium hodie una eſt natura. T. 7. c. 1099. B.
Legatorum formulæ quædam, & clauſulæ. T. 7. c. 1156. B.
Legatorum delatio. Vide, Delatio legatorum.
Legatorum dies quando cedit. T. 7. c. 1135. A.
Legatorum, vel fideicommiſſorum præſtandorum mora quando fit. T. 7. c. 1278. A.
Quot legatorum genera. T. 8. c. 989. D.
Legatorum differentiæ quot, & quæ. T. 8. c. 994. B. & ſeq.
Legatorum diverſa genera. T. 8. c. 1001. A.
Legatorum conſervandorum causâ miſſio in poſſeſſionem an dicatur bonorum poſſeſſio. T. 8. c. 113. C.
Legatorum actionem ignoranti adquiri. T. 8. c. 750. D. eorum nomine non poteſt legatarius uti variis actionibus. Ibid. c. 775. C. D.
De legatorum cauſa. T. 9. c. 854. D. E. & ſeq. de modo. Ibid. c. 856. B. & ſeq. de conditione. Ibid. c. 857. E. & ſeq.
De legatorum, aut fideicommiſſorum uſuris, & fructibus. T. 9. c. 860. E. & c. 861. A. & ſeq.
Legatorum quorundam diem non cedere a morte teſtatoris, ſed ab aditione hereditatis. Tom. 9. c. 891. A.
Legatorum formula vetus. T. 9. c. 1263. C.
Legatorum priorum per errorem ſolutorum hodie non eſt conditio. T. 9. c. 222. D.
Legatorum dies non cedebat ante apertas tabulas. T. 9. c. 788. E.
Legatorum per errorem ſolutorum, vel perperam, condictionem eſſe. T. 9. c. 225. C. D.
Legatorum dies cedere ſtatim a morte teſtatoris, & cur. T. 9. c. 891. D. E.
Le legatorum ſervandorum causâ ſatisdatione. T. 9. c. 909. A. & ſeq.
Legatorum dies non cedere, neque tranſmitti, vivo teſtatore. T. 9. c. 887. E. & c. 888. A.
Legatorum dies a teſtatore prorogata quomodo debeat intelligi. T. 10. c. 90. B.
Inter genera legatorum, & actiones differentia. T. 10. c. 408. D.
In actione legatorum, quamvis non ſit bonæ fidei, generaliter eſt conſtitutum, uſuras venire ex mora heredis. T. 10. c. 833. B.
Legatorum dies cedit a morte teſtatoris. T. 10. c. 1091. E.
Legatorum diviſio an poſſit mandari. T. 10. c. 1120. A.
Legatorum varia genera jure veteri, & novo. T. 10. c. 1137. B. C.
Legatorum uſuræ debentur ex mora. T. 10. c. 1264. C.
Legatos mittit Cæſar in provincias. T. 4. c. 831. D.
Legatum quid. T. 1. c. 339. B. & c. 804. C. & Tom. 9. c. 811. C. a fideicommiſſo ſecernitur. T. 1. c. 804. C.
Legatum quid a donatione mortis causâ diſtet. T. 3. c. 283. D. E.
Legatum a teſtamento non ſeparatur, nec alium onerat, quàm heredem. T. 1. c. 804. D.
Legatum conditionale non cedit, antequàm exſiſtat conditio. T. 1. c. 1203. E.
Legatum rei peculiaris non valere, ſervo relictum ab extraneo. T. 3. c. 488. E. & c. 489. A.
Legatum partis non ſingulas continet partes. T. 3. c. 405. C.
Legatum, defuncto relictum in tempus liberorum, ad poſtumum tranſmittitur. T. 1. c. 1019. B.
Legatum valet in arbitrium legatarii

BIU Cujas

rii collatâ conditione . T. 1. c. c. 1175. D.
Legatum in ea re consistit, quæ solvi potest . T. 3. c. 405. B.
Si, quod uni legatum est, plurium interfit, an omnes sint legatarii, omnibusque legati competat petitio. T. 3. c. 410. E.
Legatum Proconsulis habere propriam jurisdictionem . T. 3. c. 179. C.
Legatum solvens heres pupillo furioso, & prodigo liberatur. T. 3. c. 189. D.
Legatum delegatum, & legatum adquisitum longè inter se distant . T. 3. c. 65. C.
Legatum incapaci relictum pro non scripto est . Tom. 2. c. 1152. E.
Legatum, & stipulatio sunt μονόπλευρα. T. 1. c. 1175. D.
Legatum extraneo tantùm dari potest . T. 1. c. 340. D.
Legatum quomodo adimi potest . T. 1. c. 341. A. B.
Legatum, nisi rei certæ sit, & ad certam personam deferatur, nullius momenti est. T. 1. c. 425. E.
Legatum nullâ culpâ heredis intercidit . Ibid. C.
Legatum quando fit caducum. T. 1. c. 490. D.
Legatum per codicillos sine testamento dimissum non valere . T. 1. c. 644. E.
Legatum instructi, & instrumenti . T. 1. c. 807. D.
Legatum alium non onerat, quàm heredem . T. 1. c. 804. D.
Legatum valet, in arbitrium legatarii collatâ conditione . T. 1. c. 1175. D.
Legatum, quod in plenum heredis arbitrium confertur, non valet . Ibid. A.
Legatum invito non adquiritur, nisi suo, vel necessario, nec hereditas, nec bonorum possessio, nec adsignatio liberti, quæ quodammodo quasi legatum est liberti. T. 1. c. 1208. A. B.
Legatum alimentorum morte legatarii finitur . Tom. 1. c. 1277. C.
Legatum inutile duplici ratione. T. 1. c. 1289. E.
Legatum qui sibi adscripserit, legis Corneliæ pœnâ tenetur . T. 1. c. 1288. E. & c. 1289. B.
Legatum infirmat utilis datio libertatis . T. 1. c. 1346. C.
Legatum omissum apud heredem remanet sine onere fideicommissi. T. 1. c. 1350. A.
Legatum causâ pœnæ uno casu jure veteri valet . Tom. 1. c. 1339. E.
Legatum purum, & legatum præsens differunt . Tom. 1. c. 1352. A.
Legatum demonstratio falsa non vitiat . T. 1. c. 1347. D.
Multum interest, utrùm quid debeatur, ut legatum, an ut donatio . T. 1. c. 1378. C.
Legatum, quod repudiatur, apud heredem remanere cum onere fideicommissariæ libertatis . T. 1. c. 1475. B.
Legatum heredi est onus, legatario lucrum . T. 1. c. 1444. A. B.
Legatum nullum falsa qualitas sine substantia facit . T. 1. c. 1347. D.
Legatum hominis, orationis compendio, singulos continet homines . T. 3. c. 405. B.
Legatum hominis valet, etiamsi nulli sint in hereditate servi . T. 1. c. 1344. C.
Legatum domus, vel fundi non valet, si nulla domus, vel nullus fundus in hereditate sit. Ibid. C.
Legatum morte finitur . T. 1. c. 1173. E.
Legatum pœnæ causâ . Tom. 2. c. 414. D.
Legatum incapaci relictum differt ab eo, quod indigno relinquitur. T. 1. c. 812. A.
Legatum augetur, vel minuitur his verbis, *Hoc amplius*. T. 3. c. 215. D. E.
Legatum servo proprio relictum sub appellatione liberti non valet, hereditas valet . T. 3. c. 513. D.
Legatum quid sit . T. 4. c. 520. E.
Legatum est delibatio hereditatis testatoris, non ex bonis alienis . T. 4. c. 1219. B.
Legatum habitationis libertis relictum finitur morte eorum, & cur. T. 4. c. 947. A.
Legatum instructi plenius est, quàm instrumenti . T. 4. c. 1132. C.
Legatum liberationis acceptilatione perimitur . T. 4. c. 1106. C.
Legatum conditionale non transmittitur . T. 4. c. 712. C.
Legatum dotis Falcidiâ non minuitur . T. 4. c. 349. C.
Legatum est delibatio hereditatis . T. 4. c. 372. D.
Legatum est in genere liberalitatis. T. 4. c. 520. C. necessaria electio non est liberalitas. Ibid. C.
Legatum est inutile, si debitor leget, quod debet, nisi plus in legato, quàm in debito sit. Tom. 4. c. 441. E.
Legatum est lucrum, quod sine alterius damno obvenit, usucapio verò cum damno alterius . T. 4. c. 342. B.
Legatum habitationis in facto magis, quàm in jure consistit . T. 4. c. 502. A.
Legatum in diem certam non habetur pro puro, & cur. Tom. 4. c. 385. E.
Legatum non est, quod necessitate relinquitur . T. 4. c. 520. C.
Legatum patrono relictum fideicommisso onerari potest . Tom. 4. c. 328. A. est distinguendum . Ibid. A.
Legatum, quod ab initio inutile est, ex postfacto non convalescit. T. 4. c. 385. A.
Legatum, sub modo relictum, purum est . T. 4. c. 464. C.
Legatum qui sciens acceperit, prohibetur inofficiosum dicere, & cur. T. 4. c. 117. D.
Legatum purum proprium diem non habet, & continetur vulgari clausulâ; legatum præsens proprium diem habet, & non continetur vulgari clausulâ. T. 4. c. 672. C. D.
Legatum non extinguit falsa demonstratio, nec facit. T. 4. c. 495. C.
Legatum an sit antiquius manumissione servi, an verò manumissio legato antiquior . Tom. 4. c. 1181. C. quæ hic est Accursii distinctio . Ibid. D.
Legatum an ex imperfecta scriptura debeatur . T. 4. c. 1164. B.
Legatum a legatario relinqui non potest . T. 4. c. 582. C.
Legatum non vitiatur falsâ demonstratione . T. 4. c. 1106. B.
Legatum an debeat omittere, qui omittit hereditatem paternam . T. 4. c. 469. C.
Legatum servitutis quibus casibus intercidit, si filius nolit servitutem cedere . T. 4. c. 1103. A.
Legatum conditionale non efficit tacita conditio . Tom. 4. c. 500. E.
Legatum omne est inutile, cujus dies legatario vivo non cedit. T. 4. c. 804. E.
Legatum non vitiat falsa causa . T. 4. c. 492. E. & c. 493. A.
Legatum facit inutile error . T. 4. c. 534. A.
Legatum, & stipulatio in quo differunt . T. 4. c. 412. D.
Legatum contrahit generis verbum . T. 4. c. 409. B.
Legatum, nisi certæ rei sit, nullius est momenti . Tom. 4. c. 1178. B.
Legatum non continetur nomine hereditatis T. 4. c. 913. B.
Legatum prædii faciliùs adimitur, quàm legatum pecuniæ . T. 4. c. 1210. A. pecunia semper inest hereditati . Ibid. A. non quidem eadem species pecuniæ, sed quantitas pecuniæ, summa, potestas, facultas. Ibid. A.
Legatum prædium instructum. Vide, Instructum prædium legatum .
Inter legatum equorum, & legatum equitii differentia quæ est . T. 4. c. 1099. B. ratio hujus differentiæ quæ . Ibid. B. sic inter legatum ovium, & legatum gregis ovium quid discriminis. Ibid. C.
Inter legatum, & libertatem differentia quæ est . Tom. 4. c. 608. B.
Legatum ususfructus videtur esse in causa caduci . T. 4. c. 423. A.
Legatum usus . Vide, Usus .
Legatum equitii, aut familiæ unum

BIU Cujas

est legatum, quod scindi non potest. T. 5. c. 1200. A.
Legatum pœnæ causâ relictum non valet. T. 5. c. 1191. D.
Legatum contrahit generis verbum, dividit, discinditque verbum speciei. T. 5. c. 1200. A. Vide, Genus.
Legatum annuum quando perimitur, & quando non perimitur. T. 5. c. 1195. B. C.
Legatum ususfructus in quo distat a legato relicto in annos, aut menses singulos. T. 5. c. 1194. E. & c. 1195. A.
Legatum, & substitutio in quo differunt. T. 5. c. 1158. D.
Legatum a debitore id, quod debet, creditori factum, an sit validum. T. 5. c. 1070. D. E.
Legatum annuum quando conditionale fiat. T. 5. c. 1134. B. C.
Legatum, fideicommissum, & mortis causâ capio quomodo differant. T. 5. c. 633. D.
Legatum quid. T. 5. c. 692. E. & T. 6. c. 1096. E.
Legatum vindemiæ, legatum messis. T. 5. c. 864. A.
Legatum collatum ad diem. T. 5. c. 848. C.
Legatum captatorium. T. 5. c. 1055. E.
Legatum quando unum est, non autem plura. T. 5. c. 865. C. D.
Legatum inutile efficitur, si annus supervenerit vivo testatore. T. 5. c. 1071. E. & c. 1072. A.
Legatum inutile est, quando id legatur, quod in rerum natura non est, nec speratur futurum. T. 5. c. 654. A.
Legatum prædii dotalis an, & quatenus valeat. T. 5. c. 558. D.
Legatum quando refertur ad tempus mortis testatoris. T. 5. c. 750. A.
Legatum quid sit. Tom. 5. c. 749. B.
Legatum si in diem relictum sit, simili modo, atque in puris, dies cedit. T. 5. c. 781. B.
Legatum ususfructus an unum legatum sit. T. 5. c. 788. C.
Legatum rei alienæ quando valeat. T. 6. c. 1043. E.
Legatum Episcopo relictum ut valeat. Tom. 6. c. 1045. C. D. & seq.
Legatum pro redemptione animæ relictum Ecclesiæ parochiali ut debeatur. Ibid. B.
Legatum rei alienæ valet, siquis sciens, alienam eam esse, legaverit. T. 6. c. 348. B.
Legatum inutile est, siquis rem meam mihi legaverit. Tom. 6. c. 232. E.
Legatum sub conditione. Tom. 6. c. 172. C.
Legatum unum scindi non potest. T. 6. c. 229. C.
Legatum per vindicationem. T. 6. c. 27. A. & c. 229. A. B.
Legatum plerumque lucrosum est, non utique semper, T. 6. c. 493. C.
Legatum conditionale non statim sub conditione debetur, atque adeo nec interim transmittitur mortuo legatario in heredem ejus. T. 6. c. 365. B.
Legatum liberalitas est. Tom. 6. c. 370. E.
Legatum relictum per damnationem. T. 6. c. 217. C. D.
Legatum non est portio hereditatis, sed delibatio hereditatis. T. 6. c. 411. A.
Legatum legatarii morte finiri, sicut legatum ususfructus. T. 6. c. 456. A.
Legatum statim legatarii non fit, expectanda est mors testatoris. T. 6. c. 117. B.
Legatum adquiritur agnitione. T. 6. c. 202. E.
Unum legatum scindi non potest, partim agnosci, partim repudiari. T. 6. c. 209. A. B.
Legatum repetitur cum sua causa. T. 6. c. 481. B.
Legatum perimitur, si prior exstiterit conditio statulibertatis. T. 6. c. 214. B. C.
Legatum quomodo accrescat inter collegatarios. T. 6. c. 243. B. & seq.
Legatum pendebit, conditione substitutionis pendente. T. 6. c. 200. A.
Legatum servo delatum dominus repudiare potest. T. 6. c. 232. C.
Legatum non vitiat demonstratio falsa. T. 6. c. 218. A.
Legatum vitiat conditio falsa, quæ non exsiltit. T. 6. c. 218. A.
Legatum relictum in annos singulos non unum est legatum, sed plura. T. 6. c. 262. A.
Legatum conjunctim relictum quando non accrescit. Tom. 6. c. 226. E. & c. 227. A.
Legatum pro non scripto habetur, quod testamentarius sibi, vel ei, quem in potestate habet, sua manu, dictante testatore, adscripsit; & similiter hereditas, quam sibi adscribit, pro non scripta habetur. T. 6. c. 437. B. C.
Ubi legatum non scinditur, neque conditio scinditur; & contra ubi legatum scinditur, & conditio quoque scinditur. T. 6. c. 301. C.
Legatum potest minuere heres jure Falcidiæ. T. 6. c. 294. C. D.
Legatum repellit a se heres, quod non se debere contendit, quod ademptum esse dicit, aut nullum. T. 6. c. 372. D. E.
Legatum optionis est conditionale. T. 6. c. 216. A.
Legatum an valeat, si debitor fidejussorem suum, qui pro eo intervenerat apud creditorem, vel fœneratorem, ab herede suo liberari juberet obligatione fidejussoria. T. 6. c. 256. E.
Legatum, & venditio in quo differunt. Tom. 6. c. 92. C.
Legatum est gratuitum. Ibid. C.
Legatum optionis non transmittitur ad heredem legatarii, nisi legatarius optaverit. T. 6. c. 430. B.
Legatum rei alienæ valet, & ex eo vel res, vel æstimatio præstatur. T. 6. c. 219. A.
Legatum, & donatio causâ mortis in quo differunt. T. 6. c. 115. B.
Legatum optionis conditionale est. T. 6. c. 430. B.
Legatum utile, & inutile, & de eo quod impletur ante aditam hereditatem. T. 6. c. 251. B.
Legatum, & heredis institutio in quo differunt. T. 6. c. 562. A.
Legatum inimicitiâ superveniente extinguitur. T. 6. c. 740. A.
Legatum pecuniæ debitæ, quod debitor creditori reliquit, & legatum pignoris creditori itidem relictum quid. T. 6. c. 532. C. D.
Legatum olim latinis tantùm verbis relinquebatur. T. 6. c. 742. A.
Legatum valere non potest, nisi cui datum sit, intelligatur. Tom. 6. c. 669. B.
Legatum a legatario heredi an relinqui possit. T. 7. c. 1002. D.
Legatum a quibus relinqui possit. T. 7. c. 959. C.
Legatum a semetipso heredi an dari, vel adimi possit. Tom. 7. c. 1002. C.
Legatum ab herede heredis an relinqui possit. T. 7. c. 959. C.
Legatum ab initio inutile, ex postfacto non convelescit, regula Catoniana. T. 7. c. 985. D. & T. 8. c. 677. B. & c. 766. A.
Legatum ab omnibus heredibus, nullius nomine expresso, relictum a quo debeatur. T. 7. c. 967. E. & c. 968. A.
Legatum alicui in singulos annos relictum an ad heredem transmittatur. T. 7. c. 1301. B. & seq.
singulis annis conditio legatarii inspicitur. Ibid. C.
Legatum alienæ rei an valeat. T. 7. c. 1381. B.
Legatum alienæ, vel communis rei an valeat. T. 7. c. 1367. A.
Legatum an absumat æs alienum. T. 7. c. 1376. C.
Legatum an amittat filius, qui repudiat hereditatem. T. 7. c. 1065. B.
Legatum an a morte testatoriss, vel ab adita hereditate adquiratur. T. 7. c. 973. C.
Legatum an adquiratur, si legatarius conditionem legati expleverit. T. 7. c. 972. E.
Legatum an adquiratur adimpletione conditionis. T. 7. c. 951. C.
Legatum an consistere possit in instrumento, fundo alienato a testatore sine instrumento. Tom. 7. c. 1019. C.

BIU Cujas

Legatum an cuiquam a semetipso dari possit. T. 7. c. 1002. C.
Legatum an extinguat conditio, quæ non impletur. T. 7. c. 970. A.
Legatum an, & quando diminutionem, & augmentum recipiat. T. 7. c. 974. A.
Legatum an extinguatur, si ex officio servus transeat ad artificium. T. 7. c. 976. B.
Legatum an extinguatur rei legatæ permutatione. T. 7. c. 1031. B.
Legatum an extinguatur, si servus ex artificio transeat ad officium. T. 7. c. 976. B.
Legatum an faciat conditionale conditio tacita, si heres adierit. T. 7. c. 1302. B.
Legatum an faciat conditionale tacita conditio, si legatarius vivat. Ibid. A.
Legatum an faciat inutile difficultas præstationis. T. 7. c. 1025. C.
Legatum an in arbitrium alienum conferri possit. T. 7. c. 1029. C.
Legatum an in extranei heredis, vel legatarii vonluntatem conferri possit. Ibid. A.
Legatum an minuat exceptio ejus, quod non est in rerum natura. T. 7. c. 1053. A.
Legatum an petere possit jure hereditario is, qui suo nomine egit de inofficioso. T. 7. c. 205. C.
Legatum an peti possit nisi ab eo, qui adierit. T. 7. c. 964. D.
Legatum an perdat arrogator, si cœptam litem de inofficioso arrogatarii nomine exsequutus fuerit. T. 7. c. 205. A.
Legatum an perimat lucrativa adquisitio. T. 7. c. 1061. D.
Legatum an perimat statulibertas. T. 7. c. 1060. B.
Legatum an perimatur, siquis natus id fuerit ex causa lucrativa. T. 7. c. 1061. B.
Legatum an præstari debeat sine onere. T. 7. c. 1376. C.
Legatum an quælibet impossibilis conditio vitiet. T. 7. c. 984. B.
Legatum an ignoranti adquiratur. T. 7. c. 973. D.
Legatum an sit donatio causâ mortis testamento relicta. Tom. 7. c. 958. B.
Legatum an inutile sit harum rerum, quæ pondere, numero, mensurâ constant, nisi adscribatur quantitas. T. 7. c. 1446. B.
Legatum an sit inutile, quantitate non adjectâ. Ibid. B.
Legatum an sit inutile, si legetur id, quod non est in rerum natura. T. 7. c. 1053. A.
Legatum an sit inutile, si testator jusserit, heredem triduo post mortem suam solvere ibi, quò ob temporis angustiam perveniri non possit. T. 7. c. 984. B.
Legatum an solâ agnitione adquiratur. T. 7. c. 973. C.
Legatum an statim deberi incipiat a morte testatoris, & an mortuo legatario ad heredem transmittatur. T. 7. c. 1360. C. D.
Legatum an tempore finiatur. T. 7. c. 1046. C.
Legatum an valeat relictum incapaci tempore testamenti, & capaci tempore mortis. T. 7. c. 1475. D.
Legatum an valeat, si legetur illi, qui est apud hostes. Tom. 7. c. 1070. B. item si ibi decesserit. Ibid. B.
Legatum an valeat, siquis alicui leget nummos, quos ei debet, ac postea ei nihil debeat. T. 7. c. 1054. A.
Legatum an valeat, siquis alicui leget, quod alter sibi debeat. Ibid. A.
Legatum an valeat, siquis debitori leget id, quod sibi debeat. T. 7. c. 1053. D.
Legatum an valeat, siquis alteri leget nummos, quos in Arca habet, & arca inanis fuerit. T. 7. c. 1054. C.
Legatum an valeat siquis debitori suo leget id, quod debet. T. 7. c. 1053. D.
Legatum an valeat, siquis nomen debitoris leget. Ibid. C.
Legatum an valeat, siquis uxori dotem leget, quam nullam accepit. Ibid. E.
Legatum an videatur tacitè ademptum, ortis capitalibus inimicitiis inter testatorem, & legatarium. T. 7. c. 1488. E.
Legatum an vitiet falsa demonstratio. T. 7. c. 970. A.
Legatum an vitiet impossibilis conditio. T. 7. c. 1423. E.
Legatum an vitient errores nominis, vel artificii. T. 7. c. 1476. E.
Legatum an vitietur per falsam, & superfluam demonstrationem. T. 7. c. 1401. B.
Legatum an uni ex heredibus a coherede relinqui possit. T. 7. c. 1001. E.
Legatum an utile sit, si per damnationem legentur tritici modii centum. Tom. 7. c. 1453. B. qui singuli modii pendeant pondo centum. Ibid. B. an æstimatio ejus debeatur. Ibid. B.
Legatum an utile sit, si centum legentur, & det centum. T. 7. c. 1063. B.
Legatum an utile sit, siquis debita creditori leget. Tom. 7. c. 1039. D.
Legatum annuum, administrandorum negotiorum causâ relictum, an minuatur minuto labore. T. 7. c. 1310. B.
Legatum annuum civitati relictum an finiatur spatio centum annorum, æquè ac usufructus. T. 7. c. 1345. B.
Legatum annuum si sit tot amphorarum, aut pro iis decem, an legatarius pro primo anno amphoras, secundo decem petere, & sic subinde variare possit. T. 7. c. 977. C.
Legatum ante heredis institutionem an relinqui possit. T. 7. c. 959. C.
Legatum, aut fideicommissum ex testamento an petere possit is, qui illud rescindere conatus est. T. 7. c. 185. E.
Legatum centum librarum olei an unum sit. T. 7. c. 976. D. an dividi possit. Ibid. D.
Legatum centum, quæ in arca sunt, aut quæ ille apud me deposuit, an valeat, si nihil sit in arca, si nihil apud me depositum sit. T. 7. c. 1398. D.
Legatum certæ personæ, annuâ bimâ, trimâ die relictum, est unum tribus pensionibus divisum, T. 7. c. 1299. B.
Legatum certum, herede adeunte, an transferatur ad heredem. T. 7. c. 964. D.
Legatum codicillis testamento non confirmatis relictum an valeat. T. 7. c. 1320. A.
Legatum conditionale an ad heredem transmittatur. T. 7. c. 439. C. & c. 934. C.
Legatum conditionale an deminutionem, & augmentum recipiat, T. 7. c. 974. A. B.
Legatum conditionale an transmittatur ad heredem. T. 7. c. 439. C. D. & c. 934. C.
Legatum conditionale remedio cautionis Mutianæ repræsentatur, antequam conditio exstiterit. T. 7. c. 1337. A.
Legatum conditionale, vel in diem incertum ante conditionem, vel diem repudiari utiliter non potest. T. 7. c. 1442. C.
Legatum contumeliæ potiùs causâ, quàm honoris relictum, an valeat, & pro scripto habeatur. T. 7. c. 1044. B. C.
Legatum corporis ubi peti possit. T. 7. c. 1297. E.
Legatum integrum ejus anni, quo vitâ decessit is, cui quid legatum est in annos singulos, an ad heredem ejus pertineat. T. 7. c. 1308. A.
Legatum, cujus heres non habet commercium, an valeat. T. 7. c. 1026. A.
Legatum, cujus legatarius non habet commercium, an utile sit. T. 7. c. 1025. D.
Legatum damnationis an accrescere possit cæteris. T. 7. c. 1003. A.
Legatum delatum potest repudiari, adquisitum non potest repudiari. T. 7. c. 973. A.
Legatum domus in area an consistat, si domus combusta sit. T. 7. c. 1006. C.
Legatum dotis quæ contineat. T. 7. c. 1398. D.
Legatum dotis a nuru acceptæ, filio exheredato relictum, an, & quando

do utile sit; & valeat: T. 7. c. 1417. E. & c. 1418. A.
Legatum Ecclesiasticis, an Ecclesiæ debeatur. T. 7. c. 1462. D.
Legatum est hereditatis solius delibatio. T. 7. c. 957. D.
Legatum est honor sicut hereditas. T. 7. c. 1044. B.
Legatum, & fideicommissum, & donationes causâ mortis honores sunt. T. 7. c. 180. B.
Legatum ex qua lege modum accipiat. T. 7. c. 958. B.
Legatum ex institutione inutile, an ex substitutione valere possit. T. 7. c. 1005. C.
Legatum ex testamento agnoscens an possit agere querelâ inofficiosi. T. 7. c. 204. A.
Legatum filiabus relictum, an etiam posthumæ relictum videatur. T. 7. c. 1001. C.
Legatum filio relictum quando non adquiratur patri. T. 7. c. 1485. A.
Legatum si generaliter relictum sit, an electio sit legatarii. T. 7. c. 390. C.
Legatum generaliter relictum an sit purum. T. 7. c. 958. E. item an transferatur ad heredes. Ibid. E.
Legatum generaliter relictum an comparetur legato optionis. Ibid. E.
Legatum generaliter relictum an sit conditionale, si servus legetur generaliter: etiamsi moriatur legatarius, antequam eligat servum, legatum transmittit ad heredem. T. 7. c. 1428. B.
Legatum græcè scriptum an valeat. T. 7. c. 958. A.
Legatum gregis an augeatur accessione capitum. T. 7. c. 1006. B. an minuatur morte veterum. Ibid. B. si grex ad unum bovem redierit, an vindicari possit. Ibid. B.
Legatum heres an perdat, si non cœptam litem de inofficioso a defuncto inchoaverit, & non obtinuerit. T. 7. c. 205. B.
Legatum heres heredi an debere possit. T. 7. c. 1002. A.
Legatum hominis an transmittatur ad heredem. T. 7. c. 1443. A.
Legatum hominis generaliter relicti an valeat. T. 7. c. 989. C.
Legatum idem homo dare, & accipere non potest. T. 7. c. 1439. E.
Legatum *illud, aut illud utrùm elegerit*, an transmittatur ad heredem legatarii. Tom. 7. c. 1432. C.
Legatum *illud, aut illum utrùm elegerit legatarius*, an transmittatur ad heredem. Ibid. C.
Legatum in annos singulos, alimentorum vice relictum, quando finiatur. T. 7. c. 1307. C. D.
Simile esse usufructui. Ibid. D.
Legatum in annos singulos quando cedat. T. 7. c. 1308. A.
Legatum in annos singulos an finiatur capitis deminutione. T. 7. c. 1307. D. an magis consistat in facto, quàm in jure. Ibid. E.
Legatum in annos singulos an repeti possit. Ibid. E.
Legatum in annos singulos Ecclesiæ, civitati, vel collegio relictum, æternum & sempiternum est. T. 7. c. 1308. B.
Legatum in annos singulos, si legatarius vivo testatore decesserit, an sit in causa caduci, & ad fiscum pertineat. Ibid. B.
Legatum in arbitrio heredis positum an valeat. Tom. 7. c. 1300. D.
Legatum incerti hominis an valeat. T. 7. c. 989. B.
Legatum, nisi certæ rei sit, nullius momenti est. T. 7. c. 989. B.
Legatum incertæ rei, vel quantitatis non valet. T. 7. c. 1311. C.
Legatum incertis personis an relinqui possit. T. 7. c. 1462. C.
Legatum in diem certum relictum an a conditionali legato distet. T. 7. c. c. 1361. B.
Legatum indigno aufertur, & fisco vindicatur, & quis censeatur indignus. T. 7. c. 188. C. D.
Legatum in quo consistat, & ex quo pendeat. 7. c. 957. E.
Legatum inter, & potestatem an distinctio sit. T. 7. c. 68. C.
Legatum non defertur, nisi ex die aditæ hereditatis. T. 7. c. 1392. A.
Legatum novissimum primam cessionem confirmat. T. 7. c. 449. D.
Legatum octo lecticariorum, aut pro iis certæ summæ, an unum legatum sit, an dividi possit, an partem ex lecticariis, partem ex summa sumere possit. Tom. 7. c. c. 976. D.
Legatum optionis an repudiari possit. T. 7. c. 1442. D.
Legatum optionis an transmittatur ad heredem. T. 7. c. 1443. A.
Legatum optionis conditionale an habeatur pro puro. T. 7. c. 1430. E. & c. 1431. A.
Legatum optionis semper fuit conditionale ante Justinianum. T. 7. c. 1432. C.
Legatum optionis servi an consumat electio domini, cui per servum ea adquisita est. Tom. 7. c. 1433. D. E.
Legatum optionis servi an perimatur datione statulibertatis. Ibid. A.
Legatum optionis an sit conditionale. T. 7. c. 1428. A.
Legatum parentibus, vel liberis relictum an debeatur, si mortis tempore testatoris parentes, aut liberi non fuerint. T. 7. c. 1475. B. C.
Legatum patri a filio herede instituto relictum, an imputetur in Falcidiam. T. 7. c. 1009. D.
Legatum petenti qui adfuit advocatus, an repellatur a querela. T. 7. c. 1485. E.
Legatum purum an deminutionem, & augmentum recipiat. Tom. 7. c. 974. C.
Legatum quando post testamentum & minui, & augeri potest. T. 7. c. 971. B. id deminutionem, & augmentum recipit. Ibid. B.
Legatum per damnationem an valeat, si res legata mortis tempore testatoris alienata fuerit. Tom. 7. c. 970. D.
Legatum per vindicationem an valeat, si res legata mortis tempore testatoris alienata fuerit. Ibid. C.
Legatum peti debet, ubi major pars hereditatis est. T. 7. c. 152. A.
Legatum post testamentum ante mortem testatoris an & minui, & augeri possit. T. 7. c. 971. B.
Legatum purè relictum servo proprio, datâ libertate sub conditione, an utile sit, & valeat. T. 7. c. 1440. C. D.
Legatum quando adquiratur. T. 7. c. 972. E.
Legatum quando sit corpus, quando quantitas, diligenter considerandum. T. 7. c. 1017. A. B.
Legatum quando pro actione in personam deferatur actione in rem. T. 7. c. 1420. E.
Legatum quasi debitum relictum, an sit inutile. T. 7. c. 880. E.
Legatum quasi proprium, si non proprium sit, an debeatur. T. 7. c. 881. B.
Legatum qui accepit, an possit agere de testamento falso, vel injusto. T. 7. c. 193. A.
Legatum qui accepit, an repellatur ab accusatione falsi. T. 7. c. 1483. E.
Legatum qui accepit, an possit se excusare a tutela, & postea testamentum inofficiosum dicere. T. 7. c. 1482. E.
Legatum qui accepit, an possit falsum probare testamentum. T. 8. c. 61. D.
Legatum qui accepit, an prohibeatur postea testamentum injustum dicere. T. 7. c. 1484. A.
Legatum qui accepit, an repellatur a bonorum possessione. T. 7. c. 1483. A.
Legatum qui accepit, & postea testamentum falsum, aut injustum dicat, an retineat legatum. T. 7. c. 1484. C.
Legatum qui accepit, ignorans testamentum falsum, an possit postea testamentum falsum dicere. T. 7. c. 1482. E.
Legatum qui acceperit nomine defuncti, cui heres exstitit, an possit postea suo nomine agere de inofficioso. T. 7. c. 1485. E.
Legatum qui accepit, ut id alii restitu

..ituereț; an postea is possit suo nomine agere de inofficioso. T. 7. c. 193. C.
Legatum quibus verbis relinquatur. T. 7. c. 958. A.
Legatum quid sit, & ejus definitio. Ibid. A.
Legatum quomodo ab uno ex heredibus nominatim, vel ab omnibus heredibus, nullius nomine expresso, relinquatur. T. 7. c. 967. E.
Legatum quomodo cedere dicatur. T. 7. c. 1360. D.
Legatum, quod aufertur tutori, quasi indigno, an applicetur fisco. T. 8. c. 151. D.
Legatum, quod fuit ab initio inutile, an ex postfacto convalescat. T. 7. c. 985. D.
Legatum, quod legatario, qui celavit tabulas testamenti in fraudem heredum, aufertur, an remaneat apud heredem. Tom. 7. c. 1477. D.
Legatum, quod mihi delatum non est, inutiliter repudio. Tom. 7. c. 1442. A. B.
Legatum, quod morte legatarii, vivo testatore deficit, an fisco vindicetur. T. 7. c. 1056. A.
Legatum, quod tutori excusanti se aufertur, an remaneat apud heredem. T. 7. c. 1477. D.
Legatum reditus quid distet a legato ususfructus. T. 7. c. 1385. A.
Legatum rei alienæ an valeat. T. 7. c. 1046. D. E. item rei pignori obligatæ. Ibid. D. E.
Legatum rei meæ an convalescat, si postea mea esse desierit. T. 7. c. 1027. E.
Legatum relictum illis, qui testamentum signaverint, an utile sit. T. 7. c. 1474. B.
Legatum relictum nomini familiæ, an ii tantùm invitentur, qui fuerint ex nomine mortis tempore testatoris. T. 7. c. 1475. C.
Legatum, relictum servo legato, cedere ab adita hereditate extraneo scripto, aut a morte testatoris suo scripto. T. 7. c. 1074. B. C.
Legatum relictum uni ex heredibus præstari officio judicis familiæ erciscundæ. T. 7. c. 1003. D.
Legatum secundùm legem Falcidiam an onus sit. T. 7. c. 957. C.
Legatum semper lucrosum esse. T. 7. c. 965. D.
Legatum relictum servo alieno an possit adimi ejus domino. T. 7. c. 972. A.
Legatum servo alieno post mortem domini adquiritur hereditati. T. 7. c. 1049. D.
Legatum, servo alieno relictum, ut valeat, quæ requirantur. T. 7. c. 985. A.
Legatum, servo legato relictum, non cedit a morte, sed ab adita hereditate. T. 7. c. 1049. E.
Legatum, servo proprio absque libertate relictum, an pro non scripto habeatur. T. 7. c. 995. B.
Legatum, servo relictum, dominus an possit repudiare. T. 7. c. 971. E. & domini repudiatio an servo noceat. Ibid. E.
Legatum, servo proprio relictum sine libertate, an valeat. Tom. 7. c. 1437. A.
Legatum servo relictum non valet ex persona domini, sed servi. T. 7. c. 985. A.
Legatum sicui aliquid sit testamento, & codicillis, an videatur duplicatum legatum. T. 7. c. 874. B.
Legatum si detur, deinde adimatur, pro non dato haberi. T. 7. c. 987. B.
Legatum si detur, vel adimatur sub diversis conditionibus, earum novissima spectanda. Ibid. B.
Legatum si legatarius repudiaverit, in quem transferatur. Tom. 7. c. 1056. A.
Legatum siquis servo communi adscripserit, quæritur, cui debeatur. T. 7. c. 994. D.
Legatum si sit ab impubere sub conditione, & purè a substituto ejus, an hæc repetitio ex persona substituti valeat. T. 7. c. 1043. D.
Legatum si sit alicui in singulos annos, plura legata esse, & primi anni purum, sequentium conditionale. T. 7. c. 1301. B.
Legatum si sit domino, & sit rogatus servum manumittere, si accusaverit testamentum, an ejus factum noceat servo. Tom. 7. c. 1485. A. B.
Legatum si sit duobus, utrive eorum, an altero mortuo, totum ad superstitem pertineat. Tom. 7. c. 1060. C.
Legatum si sit matri, si a liberis non decesserit, an locus sit cautioni Mutianæ. T. 7. c. 945. D.
Legatum si sit servo communi, nec legatum habeatur pro non scripto, utrùm uno ex dominis repudiante, alteri domino totum accrescat. T. 7. c. 994. E.
Legatum si sit uni & eidem genus, postea species, an species deroget generi. T. 7. c. 1459. D.
Legatum si sit uni genus, alteri species, tunc species derogat generi. T. 7. c. 1459. D.
Legatum speciale an, & quando deroget generali. Tom. 7. c. 1018. D.
Legatum, sub conditione non faciendi aliquid relictum, quando, & qua cautione præstetur. Tom. 7. c. 944. D. E.
Legatum tacitè adimi posse. T. 7. c. 947. E.
Legatum tacitè sequi jura, sine quibus illud usui esse non potest. T. 7. c. 1388. C.
Legatum tacitè sibi relictum confitenti quod non potest capere, quod præmium detur. T. 7. c. 1478. C.
Legatum testamento mihi relictum an perdam, si jure hereditario cœptam a filio exheredato litem de inofficioso exsequutus fuero. T. 7. c. 204. E. & c. 205. A.
Legatum testamento relictum an perdat is, qui de inofficioso in totum, vel pro parte egit, nec obtinuit. T. 7. c. 188. C.
Legatum tutori ademptum an applicetur fisco, vel remaneat apud pupillum. T. 7. c. 1077. A.
Legatum ubi, & quo loco heres præstare debeat. T. 7. c. 1036. C. D.
Legatum, vel fideicommissum an a substituto exheredati relinqui possit. T. 7. c. 900. C. D. E.
Legatum, vel fideicommissum ubi peti oporteat. Tom. 7. c. 151. C.
Legatum vel testamento, vel codicillis relinqui. T. 7. c. 962. D.
Legatum vindicationis peti actione in rem, fideicommissum persequutione in personam. T. 7. c. 1388. D.
Legatum uni, & alteri, qui non est in rerum natura, relictum, an totum uni debeatur. T. 7. c. 995. A. B.
Legatum unum pro parte adquiri, & pro parte repudiari non potest. T. 7. c. 975. E.
Legatum unum an sit, si legetur illud, aut illud. T. 7. c. 976. D.
Legatum annuum quando videatur esse relictum. Tom. 7. c. 1318. B.
Legatum ususfructus a proprietatis legato quomodo distet. Tom. 7. c. 1007. B.
Legatum ususfructus ab usufructuario an convalescere possit. T. 7. c. 1008. C.
Legatum ususfructus fundi sequitur via ad fundum. Tom. 4. c. 1388. B. C.
Legatum, quod legatarius repudiavit, id videtur heredis factum retro aditione. T. 7. c. 1136. B.
Legatum per vindicationem, & per damnationem qua in re necessariò separari debent. Tom. 7. c. 1109. B.
Legatum damnationis, & vindicationis in quo differunt. Tom. 7. c. 1110. B.
Legatum est donatio testamento relicta. T. 7. c. 1159. A. est liberalitas defuncti mera. Ibid. c. 1159. A.
Legatum aliud est, aliud legativum. Ibid. A.
Unum legatum scindi non posse. T. 7. c. 1163. D.
Unum legatum est, si una res legetur uni. Ibid. D.
Legatum testator solus augere potest, ut minuere, & extenuare, vel

BIU Cujas

vel in totum adimere. Tom. 7. c. 1163. A.
Legatum, quod repudiatur, apud heredem remanet sine onere fideicommissariæ libertatis. Tom. 7. c. 1094. A.
Legatum, quod repudiatur, & legatum, quod habetur pro non scripto, in quo distant. Ibid. C.
Legatum relinquitur aut per vindicationem, aut per damnationem. Ibid. E. aut sinendi modo, aut per præceptionem, aut per fideicommissum. Ibid. E.
Legatum violare est contra jus gentium. T. 7. c. 28. D.
Legatum quando non transmittitur heredi. T. 7. c. 1189. A.
Legatum quando fit caducum. Ibid. A. quando non fit caducum. Ibid. A.
Legatum tutori, testamento dato, relictum quando a tutore amittitur. T. 7. c. 1232. B.
Legatum inutiliter repudiari, antequam delatum sit. T. 7. c. 1392. A.
Legatum vindicationis, & legatum damnationis in quo differunt. T. 7. c. 1233. E.
Legatum unum scindi non potest. T. 7. c. 1234. A.
Legatum quarum rerum non valet. T. 7. c. 645. E.
Legatum græcè relinqui non poterat. T. 7. c. 1144. D.
Legatum filiis relictum, & filiabus debetur. T. 7. c. 1173. B.
Legatum rei alienæ consistit in corpore potiùs, quàm in æstimatione. T. 7. c. 1125. E.
Legatum quibus verbis proponitur. T. 7. c. 1096. A.
Legatum non solet esse damnosum. T. 7. c. 1252. D.
Legatum qua in re redigitur ad exemplum fideicommissi. T. 7. c. 1111. D.
Legatum an relinqui possit a patre, vel domino heredis instituti. T. 7. c. 1191. E.
Legatum unum pro parte scindi non potest, nec divisionem admittit. T. 7. c. 1092. B. non licet partem repudiare, partem agnoscere. Ibid. E.
Legatum inutile est, cum non est adscripta certa summa. Tom. 7. c. 1133. D.
Legatum per vindicationem unde hoc nomen habet. T. 7. c. 225. B.
Legatum relinquitur verbis directis, id est, imperativis, civilibus, & legitimis. T. 7. c. 1159. B.
Legatum adquiritur hereditati, quasi personæ defuncti. T. 7. c. 1188. E.
Legatum partitionis. T. 7. c. 1104. C.
Legatum caducum quando fit. T. 7. c. 1169. E.
Legatum non corrumpit error in nomine. T. 7. c. 244. E.
Legatum sub conditione, vel in diem certum, ante conditionem, vel ante diem repudiari non potest. T. 7. c. 1173. E. & c. 1174. A.
Legatum pecuniæ valere, etiamsi pecunia non sit in hereditate. T. 7. c. 1111. A.
Legatum dotis continet actionem de dote. T. 7. c. 1167. D.
Legatum an augeatur adjectione. T. 7. c. 1107. B.
Legatum nullum deberi filiæ, quod relictum non est: nam dixit, se legaturum. T. 7. c. 1142. C.
Legatum ususfructus. T. 7. c. 1131. E. redit ad heredem. Ibid. E.
Legatum rei alienæ, & legatum rei heredis propriæ in quo differunt. T. 7. c. 1208. B.
Legatum non valet ex tacita voluntate. T. 7. c. 338. C.
Legatum transmittitur ad heredem, etiamsi nondum agnitum sit, modò legatarius decesserit post diem legati cedentem. T. 7. c. 1225. A.
Legatum libertatis dationi comparatur. T. 7. c. 1099. B.
Legatum quando scindi potest propter fideicommissarium. Tom. 7. c. 1220. D.
Legatum an possit conferri in arbitrium alterius. Tom. 7. c. 1088. D.
Legatum, delatum servo, dominum repudiare posse. T. 7. c. 1146. D.
Legatum duplex est, conditionale, & purum. T. 7. c. 1118. E.
Legatum quando unum est, & quando sunt plura, hoc ad legem Falcidiam pertinet. T. 7. c. 1092. C.
Legatum quando non debetur. T. 7. c. 1142. C.
Legatum an falsa demonstratione perimatur. T. 8. c. 992. E.
Legatum quid sit. T. 8. c. 989. D.
Legatum an vitiet falsa causa, vel demonstratio. T. 8. c. 75. D.
Legatum operarum servi quando finiatur. T. 8. c. 94. D.
Legatum quando non conservetur liberis, & parentibus, testamento rescisso per bonorum possessionem contra tabulas. Tom. 8. c. 61. A.
Legatum qui agnovit, an possit se excusare a tutela. T. 8. c. 151. D.
Legatum qui accepit, an possit petere bonorum possessionem contra tabulas. T. 8. c. 61. D.
Legatum qui accepit, potest falsum probare testamentum. Tom. 8. c. 61. D.
Legatum si sit alicui sub conditione 10. dandorum, si petita sit bonorum possessio, an heredi scripto, vel præterito ea 10. debeantur. T. 8. c. 76. A. B.
Legatum inter, & stipulationem conditionalem differentia quoad cessionis diem. Tom. 8. c. 632. E.
Legatum, & venditio quoad vasa vinaria differunt. Tom. 8. c. 629. A. B.
Legatum an videatur capere is, qui totum alii administravit. Tom. 8. c. 750. A.
Legatum nepoti an conservetur, si prægnante uxore filius emancipatus fuerit, & bonorum possessionem contra tabulas petierit. T. 8. c. 59. D. E. & c. 60. A.
Legatum ex lege Papia, quod jure antiquo haberetur pro non scripto, caducum fit. T. 9. c. 883. C.
Legatum scindi non potest. T. 9. c. 902. B.
Legatum quomodo petebatur. T. 9. c. 847. B.
Legatum in quo distat a fideicommisso. T. 9. c. 816. E.
Legatum annuum, & legatum usus fructus in quo differunt. T. 9. c. 814. E. & c. 815. A. B.
Legatum annuum præstitum triennio continuo, in futurum etiam perpetuò debet præstari. Tom. 9. c. 249. A.
Legatum non agnitum transmittitur in heredem, si modò dies ejus cesserit. T. 9. c. 908. B.
Legatum est imperativa voluntas, directa voluntas. Tom. 9. c. 811. C.
Legatum relictum post mortem heredis, vel legatarii, aut pridie, quàm moreretur heres, vel legatarius, non valebat. T. 9. c. 1263. C.
Legatum variè definitur. Tom. 9. c. 1114. C.
Legatum mortuo relictum pro non scripto est. Tom. 9. c. 883. C. in causâ caduca non est. Ibid. C.
Legatum inutile est, si fructus legetur sine usu. Tom. 9. c. 223. E.
Legatum ereptorium. T. 9. c. 797. B.
Legatum per vindicationem transmitti ad heredem legatarii, etiamsi legatarius nondum constituerit ad se pertinere. T. 9. c. 891. A.
Legatum captatorium. Tom. 9. c. 882. A.
Legatum donationis petebatur tantùm per actionem in personam. T. 9. c. 817. C.
Legatum unum scindi non potest. T. 9. c. 785. E. propter fideicommissarium, cui rogatus est restituere, scindi potest. Ibid. E.
Legatum per vindicationem, & legatum per damnationem in quo differunt. T. 9. c. 898. A.
Legatum incertum facit incerta conditio, vel dies. T. 9. c. 895. D.
Legatum est honos. T. 9. c. 895. B.
Legatum præstatur ab herede instituto

BIU Cujas

tuto, qui adiit hereditatem. T. 9. c. 811. E.
Legatum annuum est simile usufructui. T. 9. c. 814. E.
Legatum, relictum in annos decem, non deberi initio cujusque anni, sed novissimo die annorum decem. T. 9. c. 908. A.
Legatum rei litigiosæ magis in æstimatione, quàm in corpore consistit. T. 9. c. 1249. C.
Legatum, & fideicommissum in quo differunt. T. 9. c. 837. E. & seq. & in quo conveniunt. Ibid. E. & seq.
Legatum non potuit olim relinqui ad tempus. T. 9. c. 821. B. C. & cur. Ibid. C.
Legatum optionis comparatur legato hereditatis delatæ servo. T. 9. c. 1073. D.
Legatum scindi non potest. T. 9. c. 775. E. & c. 776. A. & honor defuncti est. Ibid. A.
Legatum conditionale statim vires non accipit, sed postquam conditio exstitit. T. 9. c. 35. A.
Legatum pœnæ causâ relictum an valeat. T. 9. c. 836. A. & seq.
Legatum, filiabus testamento relictum, an etiam postumæ relictum videatur. T. 10. c. 146. C.
Legatum verò postumæ relictum, an reliquis filiabus relictum videatur. Ibid. C.
Legatum, quod non est relictum dotis nomine, an imputetur in dotem. T. 10. c. 202. B.
Legatum, filiæ relictum dotis nomine, an possit conferri fratribus. T. 10. c. 206. D.
Legatum, in quo non plus est, quàm in dote, filiæ lucro an possit cedere. Ibid. E.
Legatum militiæ an servo licitè relinquatur. T. 10. c. 306. C.
Legatum an valeat ex persona possessoris, si libero homini bonâ fide possesso res sua legetur. T. 10. c. 356. B.
Legatum non interit, si res ad sua principia redire potest. Tom. 10. c. 407. A.
Legatum usufructus pecuniæ an sit certum, vel incertum. Ibid. C.
Legatum cautionis an sit certum, vel incertum. Ibid. C.
Legatum adimit testator, legatarius repudiat. Tom. 10. c. 471. E.
Ad legatum relictum nomine familiæ ii soli vocantur, qui sunt ex ejus nomine mortis tempore. T. 10. c. 476. D.
Legatum est inutile, si voluntas defuncti nullis argumentis demonstretur. T. 10. c. 473. A.
Legatum qui falsum dixit, an repellatur a legato. T. 10. c. 479. C.
Legatum qui accipit, si post id tempus inofficiosum dicat testamentum, an audiatur. T. 10. c. 479. C. D.
Legatum qui petit, defuncti nomine, an suo prohibeatur petere. T. 10. c. 480. B.
Legatum ut debeatur, conditionem impleri necesse est. T. 10. c. 483. E.
Legatum id tantùm an videatur, quod supereſt, deducto eo, quod legatarius dedit conditionis implendæ causâ. T. 10. c. 488. E.
Legatum est, si retinere, præcipere, deducere jubeatur heres. T. 10. c. 489. E.
Legatum generaliter relictum an rectè comparetur legato optionis. T. 10. c. 510. E.
Legatum relictum sub conditione impossibili an valeat. Tom. 10. c. 529. D.
Legatum utile est, si legatarius habeat commercium rei, licèt heres non habeat. T. 10. c. 533. C.
Legatum penus transfunditur in legatum pœnæ. T. 10. c. 547. B.
Legatum inter, & stipulationem an sit differentia. T. 10. c. 562. A.
Legatum an adquiratur statim ab adita hereditate. T. 10. c. 567. C.
Legatum nonsustinet vicem defuncti, nec est nomen juris. T. 10. c. 687. A.
Legatum ficti si sit amplius, quàm capere possit, quid fiet. T. 10. c. 803. C.
Legatum quomodo fiat caducum. T. 10. c. 834. B.
Legatum, aut fideicommissum, quod quis reliquit in redemptionem captivorum, qui defert, an debeat formidare delatoris nomen. T. 10. c. 883. D.
Legatum an testamento, an codicillis dari possit. T. 10. c. 1054. C.
Legatum, & fideicommissum idem nequit petere a semetipso. T. 10. c. 1058. C.
Legatum si sub conditione pluribus relictum sit, uno non adeunte, pars legati an adeunti debeatur. T. 10. c. 1059. B. C.
Legatum an possit poni in alienâ voluntate. T. 10. c. 1061. D.
Legatum an nudâ voluntate adimatur. T. 10. c. 1063. C.
Legatum per damnationem, & vindicationem. T. 10. c. 1068. D.
Legatum si uni sæpius sit, an unum, vel plura sint legata. T. 10. c. 1075. A.
Legatum, per conjunctionem disjunctivam expressum, quale censeatur. T. 10. c. 1077. E. & c. 1078. A.
Legatum filiæ in testamento factum non revocatur per legatum patri factum in codicillis. T. 10. c. 1080. B.
Legatum a seipso relictum non valet. T. 10. c. 1093. D.
Legatum quomodo transmittatur in heredem. T. 10. c. 1094. A. & seq.
Legatum an possit esse detrimentosum. T. 10. c. 1098. A.
Legatum speciale an minuat generale. T. 10. c. 1114. D.
Legatum inutiliter relinquebatur ante Justinianum, secus fideicommissum. T. 10. c. 1119. D.
Legatum omne, quod ad minimum quid redigi potest, nullum est. T. 10. c. 1120. B.
Legatum filio familias relictum, cum sui juris erit, an valeat. T. 10. c. 1122. B.
Legatum incertæ rei non valet. T. 10. c. 1128. A.
Legatum unum scindi nequit, nec pro parte repudiari. T. 10. c. 1135. C.
Per legatum, & per fideicommissum quid relinquere frequens erat, & cur id fieret. T. 10. c. 1164. C.
Legatum an utiliter relinquatur ab exheredato. T. 10. c. 1167. E.
Legatum an valeat, si legetur res litigiosa. T. 10. c. 1256. A.
Legatur inutiliter post mortem legatarii, aut heredis. T. 1. c. 136. A.
Legatur inutiliter postumo alieno. T. 1. c. 133. D.
Legatur utiliter ususfructus infantis, furiosi, vel ægrotantis, si infans creverit, furiosus resipuerit, vel ægrotans convaluerit. T. 1. c. 426. D.
Legatur inutiliter servis vernis. T. 3. c. 270. D.
Cur non legatur rectè servo alieno via ad fundū domini. T. 4. c. 412. D.
Si mihi legatur res mea, legatum est inutile, aliquando utile est: T. 4. c. 453. C.
Legatur frustra, quod cui purè debetur; quod verò sub conditione debetur, rectè legatur. T. 4. c. 412. C.
Non legatur ususfructus vestimentorum, sicut pecuniæ. T. 4. c. 565. D.
Legatur inutiliter domino res sua. T. 6. c. 226. E.
Utrùm legentur species certæ, sive corpora certa, eorumve ususfructus, an genera. T. 6. c. 237. E.
Legatur inutiliter servo sine libertate. T. 6. c. 702. A.
Legatur inutiliter sine libertate servo proprio. T. 7. c. 1438. D.
Legatur inutiliter incertæ personæ. T. 7. c. 1075. A.
Legatur sub conditione utiliter. T. 7. c. 939. A.
Legatur inutiliter domino res sua; servo ejus rectè legatur. T. 7. c. 985. B.
Quando inutiliter legatur. T. 8. c. 993. C.
Legatus Proconsulis propriam habet jurisdictionem. T. 3. c. 179. C.
Legatus servus periculo heredis & vivit, & deterior fit, si heres moram fecerit. T. 1. c. 1348. A.
Legatus Cæsaris quis. T. 4. c. 831. B.
Legatus fundus instructus latiùs patet, quàm instrumenti legatum. T. 4. c. 1180. C. quæ continentur instructo. Ibid. C.
Legatus Proconsulis. T. 4. c. 10. B. Vide, Proconsul.
Legatus Proconsulis tutorem dare potest, non ex mandato, sed specialiter ex oratione D. Marci. T. 4. c. 9. E.
Legatus Proconsulis voluntariam jurisdictionem non habet, & cur. T. 4. c. 8. A. B. casus singularis hìc qualis. Ibid. C.
Legatus alius est a Proconsule, alius

BIU Cujas

judex datus ab eo, qui dedit. T. 4. c. 7. C.
Legatus reipublicæ causâ an suum negotium simul gerere possit. T. 5. c. 189. C.
Legatus an omnes actiones reipublicæ suscipere cogatur. T. 6. c. 525. C.
Legatus ususfructus an videatur, annuo legato ex fructu prædii. T. 6. c. 574. C.
Legatus an adire hereditatem suspectam cogatur. T. 7. c. 133. D.
Legatus an excusetur testimonium dicere. T. 7. c. 885. E.
Legatus ex lege propriam jurisdictionem habet. T. 7. c. 55. B.
Legatus nihil proprium habet, nisi mandatam jurisdictionem. Ibid. B.
Legatus Proconsulis an propriam potestatem habeat. T. 7. c. 68. C.
Legatus Proconsulis qualem jurisdictionem habeat. T. 7. c. 82. E. & c. 83. A.
Legatus Proconsulis quando de suspecto tutore cognoscere possit. T. 7. c. 55. A.
Legatus Proconsulis non tam mandatam, quàm & propriam jurisdictionem habet. T. 7. c. 82. D.
Legatus Proconsulis quam jurisdictionem gerit. T. 7. c. 128. E.
Legatus tempore legationis an, & quando conveniri possit. T. 7. c. 131. B. & seq.
Legatus tempore legationis heredi tatem si adierit, an hereditariis actionibus teneatur. T. 7. c. 132. E.
Legatus tempore legationis contrahens, an conveniri, & eo tempore se soluturum constituens, an domum revocare possit. Ibid. C.
Legatus tempore legationis an contrahere possit. Ibid. B.
Legatus homo generaliter an rectè solvatur voluntate, aut ratihabitione legatarii. T. 7. c. 990. C.
Legatus sicui homo fuisset, & per legatarium stetisset, quo minus Stichum, cum heres tradere volebat, acciperet, mortuo Sticho, exceptio doli mali heredi proderit. T. 7. c. 1063. D. E.
Legatus si sit alienus servus, & dominus eum ante moram heredis manumiserit, an servus debeatur. T. 7. c. 1017. E.
Legatus si sit fundus dominans, an imponenda sit servitus ab herede in legatarii gratiam. Tom. 7. c. 404. B.
Legatus si sit homo, an legatum valeat, si nullam familiam testator reliquerit. T. 7. c. 1446. A.
Legatus si sit homo purè, & generaliter, an legatarii sit electio. T. 7. c. 1433. D.
Legatus si sit partus futurus ancillæ, & legatarius eam emerit, & apud eum ea pepererit, an partus ad eum videatur perveniſſe ex causa lucrativa, & an ideo cesset actio ex testamento. T. 7. c. 1062. D.
Legatus si sit servus alienus, & ante moram mortuus sit, an aliquid debeatur. T. 7. c. 1025. B.
Legatus ususfructus in annos decem quando debetur. T. 9. c. 908. B.
Legatus Proconsulis an aliquid proprium habeat. T. 10. c. 94. C.
Legatus Proconsulis suo quodam jure potiùs, quàm jure Proconsulis jus dicit. T. 10. c. 94. D.
Legatus an habeat jurisdictionem propriam, antequam ei mandetur. T. 10. c. 383. D.
Legatus Proconsulis an majorem animadversionem habeat. T. 10. c. 383. E. & c. 665. D.
Legatus Cæsaris est Præses provinciæ. T. 10. c. 733. E.
Legatus Proconsulis reos majorum criminum remittit ad Proconsulem. T. 10. c. 858. A.
Legatus ad hostes missus an possit testari. T. 10. c. 1046. D.
Si legaverit quis testamento ita, *Titio fundum, & ejusdem fundi usumfructum do, lego*, non potest Titius & fundum, & usumfructum vendicare. T. 6. c. 436. C. D.
Legaverit siquis uxori viatoria lateralia, & quidquid in eis conditum erit, an ea debeantur, quæ mortis tempore continerentur. T. 7. c. 971. C. D.
Legaverit siquis rem sibi legatam, an legatum utile sit. Tom. 7. c. 1030. E. & c. 1031. A.
Legavi fundum excepto ædificio, quod volui remanere apud heredem: qua exceptione non adjectâ, qui fundum legat, sanè agrum legat totum cum ædificio, cum villa. T. 6. c. 210. E.
Legavi Titio fundum sub conditione, si heredi decem dederit. T. 6. c. 212. D.
Utrùm legentur species certæ, sive corpora certa, eorumve ususfructus, an genera. T. 6. c. 237. E.
Multum interest, certus nummorum numerus legetur, an certum nummorum corpus. T. 1. c. 1347. A.
Multum interest, certus servus legetur, an generaliter incertus. T. 1. c. 1443. D. E.
Quid si legetur sæpe eadem quantitas. T. 4. c. 441. A.
Si legetur fundus, aut ejusdem fundi ususfructus, an possim eligere usumfructum. T. 4. c. 499. A.
Si illud, aut illud legetur, an unum sit legatum, vel duo, & utrumque sit in obligatione. T. 4. c. 497. E. quid propriè debetur. Ibid. c. 498. A.
An legetur inutiliter domino res sua. T. 6. c. 226. E.
Si legetur res conjunctim, vel disjunctim. T. 9. c. 897. C. & seq.
Legio est peditum, vexillatio equitum. T. 1. c. 1082. B. & T. 4. c. 374. C.
Legio succedit militi, qui intestatus decedit. T. 4. c. 374. C.
Legiones comitatenses. T. 2. c. 956. A.
A legionibus numeri separantur. T. 2. c. 759. E.
Legitima pars ab intestato debetur. T. 1. c. 120. A.
Legitima debet esse pura. T. 2. c. 1061. B.
Legitima portio naturâ liberis debetur, & Falcidia quælibet. T. 4. c. 930. B.
Legitima portio quæ, & quanta est. T. 4. c. 898. A. secundus quid haberet, ab intestato concurrente fratre. Ibid. B.
Legitima hereditas propriè redire dicitur, quia ad eandem familiam recurrit. T. 4. c. 541. D.
Legitima quæ dicitur. T. 4. c. 327. B.
Legitima, seu quarta, quæ excludit querelam, descendit ex lege Glicia, & non ex constitutione D. Marci. T. 4. c. 365. B. C.
Legitima. Vide, Quarta.
Legitima portio cuinam debeatur. T. 5. c. 385. D.
Legitima quo titulo patrono relinqui debeat. T. 5. c. 1025. B.
Legitima non debetur patrono, cum filius liberti heres exstitit. T. 6. c. 175. A.
Legitima portio debita filio æs alieni dicitur, sive χρέος. T. 8. c. 458. B.
Legitima filiis debetur eorum bonorum tantùm, quæ morientis fuerunt. T. 9. c. 522. E.
Legitima præmia quæ dicuntur. T. 9. c. 1143. B.
Legitima oratio quæ. Vide, Oratio.
Legitima tempora instruendæ accusationis adversùs adulterum quæ sunt. T. 9. c. 14. D.
Legitima, cui debetur, debet relinqui purè, & sine onere ullo, & gravamine, deductis semper libertatibus testamento relictis. T. 9. c. 638. D. E.
Legitima non modò onus æris alieni in se non recipit, sed nec aliud quodcumque. T. 10. c. 202. C.
Legitima successio interdum præfertur, etiamsi sit testamentum. T. 10. c. 771. C.
Legitimâ an possit pater fraudare liberos. T. 10. c. 804. B.
Legitimæ portionis modus. T. 2. c. 1058. B.
Legitimæ personæ an simili modo ad jura successionis legitimæ ab intestato vocentur, secundùm sui gradus prærogativam. T. 1. c. 161. A. B.
Legitimæ actiones. Vide, Actiones legitimæ.
Legitimæ usuræ. Vide, Usuræ.
Legitimæ portionis, & Falcidiæ alia, atque alia conditio quomodo sit. T. 5. c. 385. D.
Legitimandi filios naturales quatuor modi. T. 2. c. 1115. B. & seq.
De in legitimam imputatione consultatio. T. 1. c. 969. D.
In legitimam olim non imputabatur dos, vel donatio propter nuptias. T. 1. c. 670. B.

BIU Cujas

In legitimam non imputatur donatio directa, quæ non fit propter nuptias. T. 9. c. 523. A.
Quæ in legitimam computantur, ea veniunt in collationem. T. 9. c. 696. E.
Quodcumque in legitimam imputatur, confertur. T. 9. c. 523. B.
In legitimam imputationes. Ibid. A. B.
Legitimi qui sunt. T. 1. c. 826. E. & T. 8. c. 183. E. & c. 184. C. & c. 1028. D. & c. 1029. A. B. & T. 10. c. 775. A. & seq.
Legitimi tutores qui sunt, & qui testamentarii. T. 4. c. 308. B.
Legitimi actus anin totum vitientur, qui recipiunt diem, vel conditionem expressè, non etiam qui tacitè. T. 4. c. 745. C.
Legitimi actus peraguntur solennibus verbis, & testibus præsentibus. T. 4. c. 745. D.
Legitimi magistratus abdicatio, teste Ulpiano, non valet. T. 4. c. 830. B.
Legitimi proximiores vocantur ad hereditatem. T. 6. c. 186. A.
Legitimi heredes qui. T. 8. c. 640. D.
Legitimi post liberos vocantur ad intestatorum successionem. T. 8. c. 183. D. E.
Legitimi heredes si impleant probationem de mutata testatoris voluntate, ab intestato bonorum possessionem accipient cum re. T. 8. c. 170. C. D. & seq.
Legitimi non exsistunt heredes, sed fiunt aditione. T. 8. c. 197. E.
Legitimi an etiam sint consanguinei. T. 8. c. 184. C.
Legitimi jure civili vocantur. T. 8. c. 197. C.
Legitimi sunt quidam, qui nec cognati, nec agnati sunt, utputa patroni. T. 8. c. 186. A.
Legitimis adnumerantur etiam liberi sui. T. 1. c. 826. E.
De legitimis heredibus. Tom. 6. c. 395. E. & c. 396. A. & seq. & T. 9. c. 919. A. & seq.
De legitimis hereditatibus. Tom. 6. c. 397. D.
In legitimis heredibus an porrigatur successorium edictum. T. 9. c. 669. A.
Legitimis liberis, & ex filia nepotibus ab intestato venientibus. T. 9. c. 910. B. & seq.
Legitimis proximioribus defertur unde legitimi. T. 10. c. 776. B.
Legitimorum nomine qui contineantur. T. 8. c. 183. E. & c. 185. B.
Legitimorum gradus in septem gradus dividitur. T. 8. c. 198. E.
Legitimum est æquitas constituta, T. 7. c. 9. A.
Legitimum, & justum in quo differunt. T. 7. c. 9. A. & T. 9. c. 55. B.
Legitimum, ordinarium, solenne, idem est. T. 9. c. 1143. B.
Legitimus tutor. Vide, Tutor.
Legitimus, & justus heres in quo differunt secundùm Apulejum. T. 4. c. 729. D.
Legitimus tutor tutelâ legitimâ cedere potest in jure, abdicare se nequit. T. 4. c. 831. B.
Legitimus factus ad actus spirituales, seu Ecclesiasticos, etiam ad actus seculares legitimus factus videtur. T. 6. c. 1137. E.
Lego verbum est vindicationis verbum. T. 6. c. 211. E.
Lego tibi rem tuam inutiliter, si purè lego; utiliter rem tuam tibi lego, si eam lego sub conditione aliqua. T. 7. c. 1120. B.
Legumen quid sit, & quid contineatur sub nomine leguminum. T. 5. c. 679. B.
Lenam ingenuus uxorem ducere nequit. T. 1. c. 322. D.
Lenitas verbi tristitiam rei mitigat. T. 4. c. 899. D.
Leno non est, nisi qui pretium accipit pro comperto stupro, sive adulterio. T. 4. c. 1494. B.
Leno si retentionem dotis non habet, potestne agere de moribus. T. 4. c. 282. B.
Leno pro adultero sumitur, & cur. T. 9. c. 1398. D.
Lenocinia, & prostibula lege sublata. T. 2. c. 826. E.
Lenocinii allegatio onerat maritum, sed non exonerat uxorem: quandoque uterque punitur. T. 4. c. 282. C.
Lenocinii pœnâ is tenetur eâdem, qua tenentur adulteri, qui uxorem criminis manifestam, vel deprehensam in ipsa turpitudine detinet, vel damnatam adulterii ducit, vel reducit. T. 9. c. 1418. C.
Lenocinii mariti, & adulterii mulieris eadem est pœna, lege Juliâ constituta. T. 9. c. 1398. B.
Lenocinium eâdem lege, & pœnâ, qua adulterium coercetur. T. 3. c. 574. D.
Reus adulterii factus a marito, an ei postea lenocinium objicere possit. Ibid. C.
Lenocinium in viro punitur, adulterium in uxore. Tom. 9. c. 1398. C.
Lenocinium mariti coercetur eâdem pœnâ, qua adulterium. T. 9. c. 1363. E.
Lenocinium mariti an lege Juliâ puniatur. T. 10. c. 5. A.
Lenones ipso jure sunt infames, & quid a productoribus differant. T. 1. c. 1006. E. & T. 2. c. 1054. B.
Lenonum genera, & pœnæ. T. 2. c. 826. A. B. C.
Leo Philosophus Βασιλικῶν est auctor. T. 3. c. 143. B.
Leonina societas hominum aliquorum quænam appelletur. T. 5. c. 480. D.
Leporis nomen an sit verbum siculum, vel latinum. T. 7. c. 626. A.
Lepra differt ab impetigine. T. 6. c. 1105. E.
Lepra superveniens matrimonium non dissolvit. Ibid. B. clericum a clericatus ordine non removet, sed a functione tantùm, & administratione. Ibid. D.
Lepra nunquam corripit eum, qui sibi exsecuit virilitatem. T. 9. c. 706. A.
Leprosi cur transportanei dicantur. T. 6. c. 1105. B.
Lettres de Marque. T. 9. c. 1327. E.
Levamentum pro *velamentum*. T. 1. c. 217. C.
Levare manus, & offerre quid sit. T. 9. c. 1262. E.
Leucarum quænam ratio apud Gallos. T. 6. c. 790. C. D. quomodo metiendæ. Ibid. D.
Leudes, sive leodes, *leaux*, *ou loyaux*. T. 2. c. 1178. A.
Leudum, idest, feudum. Ibid. B.
Cum leviro non est connubium. T. 9. c. 447. B.
Levitici liber vocatur ab Hebræis *Vocavit*. T. 10. c. 164. C. D.
Lex quid. T. 1. c. 10. B. & c. 772. A.
Lex pro edicto. T. 1. c. 414. D.
Lex est pactio, quæ contractui ex continenti adjicitur. T. 1. c. 772. A.
Lex est mutus Prætor. T. 2. c. 1053. E.
Lex quid a judice differt. T. 2. c. 1069. D.
Lex in futurum, non in præteritum fertur. Ibid. D.
Lex rogatur, aut abrogatur, aut derogatur, aut subrogatur. T. 1. c. 305. C.
Lex 12. Tabularum, ne privilegia irrogentur. T. 3. c. 428. E.
Lex prima tribunicia. T. 1. c. 893. C.
Lex regia qualis sit. Ibid. E.
Lex Athenienſium cum quonam jure concordat. T. 3. c. 620. D.
Lex Aquilia utrùm libero homine occiso, aut vulnerato locum habeat. T. 3. c. 622. B.
Lex Vellea qualis fuerit. T. 1. c. 1073. C.
Lex Hostilia qualis. T. 3. c. 326. C.
Lex Cornelia injuriarum actionem introduxit. T. 1. c. 245. A. B.
Lex Cornelia testamentaria. T. 1. c. 292. E.
Lex de pecuniis, & testamentis falsis. T. 1. c. 293. A.
Lex commissoria de emptione, & venditione. T. 1. c. 771. E.
Lex Rhodia cur sic appellata. T. 1. c. 765. A.
Lex Salica unde, & quando cœpit, & quid a lege Francica differt. T. 2. c. 1186. E.
Lex Norbana, Pæducæa, Poppæa. T. 3. c. 400. E.
Lex Hortensia, Horatia. T. 1. c. 10. B. C.
Lex Caninia lata Augusti temporibus. T. 1. c. 20. D.

BIU Cujas

Lex Atinia. T. 1. c. 82. C.
Lex Julia, & Plaucia. Ibid. C.
Lex Julia de adulteriis. Tom. 1. c. 291. C.
Lex Julia de ambitu. T. 1. c. 294. A.
Lex Julia de repetundis. T. 1. c. 294. A. B.
Lex Falcidia est de legatis. T. 1. c. 116. E.
Lex Voconia. T. 1. c. 137. E. & c. 138. A.
Lex Furia testamentaria. T. 1. c. 305. B.
Lex Papia Popæa. T. 1. c. 323. C.
Lex Junia. T. 1. c. 318. E.
Lex Mensia. T. 1. c. 311. D.
Lex Claudia. T. 1. c. 318. A.
Lex Attilia. Ibid. C.
Lex Julia de maritandis ordinibus. Ibid. E.
Lex Julia de nuptiis senatorum, & libertinarum a Justiniano sublata est. T. 1. c. 322. D. E.
Lex Pesulania, vel Solonia. T. 1. c. 377. A.
Lex Julia de vigesima hereditatum. T. 1. c. 450. D.
Lex Vectilibia, seu Vectii Vibicini. T. 1. c. 838. C.
Lex Pompeja de parricidiis. T. 1. c. 292. C. & c. 507. C.
Lex Julia majestatis. T. 1. c. 291. C. & T. 2. c. 589. A.
Lex Lætoria an vetet minorem 25. annis stipulari. Tom. 3. c. 562. D.
Lex Lætoria minoribus circumscriptis subvenit. Tom. 1. c. 985. D.
Lex *aliena*, de cognitione liberalis causæ. T. 3. c. 552. A.
Lex Julia inhibet alienationem fundi dotalis, Atinia rei furtivæ. T. 1. c. 1136. B.
Lex Julia scripta est de fundo dotali, sed pertinet ad ædes. T. 2. c. 338. E.
Lex Julia miscella. T. 2. c. 1081. C.
Lex Cornelia nummaria. T. 2. c. 606. A.
Lex Conradi de beneficiis. T. 2. c. 1287. C.
Lex Aquilia, Aquilio tribuno rogante lata. T. 1. c. 241. D.
Lex Cornelia de sicariis. Tom. 1. c. 292. A.
Lex Ælia Sentia in fraudem creditorum datam libertatem ipso jure irritam facit. T. 4. c. 1372. B. de dote judicium bonæ fidei est. Ibid. C. res mobilis data in dotem alienari potest. Ibid. C. alienatio est dominii mutatio. Ibid. D.
Lex, & judex in quo differunt. T. 4. c. 49. A.
Lex 1. §. incidit. ad Senatusconsult. Turpil. obstat leg. *ob hæc. de his, qui not. infam.* T. 4. c. 841. C.
Lex Julia ferrum dedit patri adulterii ulciscendi causâ, non stupri. T. 4. c. 1486. D.
Lex non est, nisi conjuncta sit necessitati. T. 4. c. 30. C.
Lex si potestatem testandi non dederit, nec privatus dabit. T. 4. c. 372. B.
Lex regulæ derogat. T. 4. c. 1283. D.
Lex 2. *ff. de crimine stellionatus* in quibus causis procedit. T. 4. c. 845. A.
Lex Rhodia in nauticis quæstionibus est sequenda, & quatenus. T. 4. c. 1413. D.
Ubi lex non distinguit, nec nos distinguere debemus. T. 4. c. 615. E. sed adscripto stare, nisi aliud mens legis suadeat. Ibid. C.
Lex, quæ vetat rem alienare litigiosam, est imperfecta. T. 4. c. 151. A.
Lex 12. Tabularum est, ut æs alienum defuncti dividatur inter heredes pro hereditariis portionibus. T. 4. c. 372. E.
Lex Cornelia perpetuum Prætoris edictum fecit. Tom. 4. c. 1173. A.
Lex Julia peculatus olim tantùm erat de pecunia Populi Romani, postea eam Imperatores ad cujuscumque civitatis pecuniam porrexerunt. T. 4. c. 843. D.
Lex *legatus*. 20. *ff. de offic. Præsid.* loquitur de magistratu, non de Principe. T. 4. c. 831. A.
Lex obligat, nuda conventio verò non obligat. T. 4. c. 839. B.
Lex Rhemmia coercet calumniatores, qui in judicio publico calumniati sunt. T. 4. c. 1473. B. C. eos non facit intestabiles. Ibid. C.
Lex *unic. de via publica* est de curatoribus viarum publicarum, sive, ut Varro ait, de Viocuris. T. 4. c. 1503. D. Græci eos ὁδοποιοὺς nominant. Ibid. D.
Lex commissoria est pactum, quod venditoris causâ adjicitur emptioni venditioni. Tom. 4. c. 969. D.
Lex Cornelia, quæ ab initio erat de falsis testamentis, postea porrecta fuit ad omnia instrumenta falsa. T. 4. c. 1479. C.
Lex Falcidia heredis causâ lata est. Tom. 4. c. 1219. E. & c. 1355. C.
Lex Falcidia in testamento militis cessat. T. 4. c. 1469. A.
Lex Falcidia locum habet in donationibus mortis causâ, in donationibus inter vivos non. T. 4. c. 1371. A. B.
Lex Fusia Caninia quando locum habet, & quando non. T. 4. c. 1380. B. C.
Lex græca, qua proponitur frater fratri legasse digitum aquæ, & cur. T. 4. c. 896. B. & jus illud aquæ est personale. Ibid. B. C. ratio hujus quæ. Ibid. B. C.
Lex quid est. Tom. 4. c. 1424. A.
Lex est consuetudo scripta, & consuetudo est lex non scripta. Ibid. A. B.
Lex 12. Tabularum tutoris dationem permittit patri tantùm filium habenti in potestate. T. 4. c. 1005. C.
Lex 22. *de appellat.* pertinet ad eam partem tituli, quæ est de relationibus, & non ad illam, quæ de appellationibus, & cur. T. 4. c. 912. B.
Lex (inquit Euripides) est vincere semper reum paribus sententiis. T. 4. c. 1259. A. B.
Lex 81. *ff. de furt.* & lex 4. *§. ult. ff. ad l. Jul. peculatus* planè diversa proponunt, & non contraria, & cur. T. 4. c. 843. C. D. sententia Alciati dudum hìc est explosa. Ibid. E.
Lex 15. *de ritu nuptiarum* agit de nuptiis prohibitis ratione affinitatis. T. 4. c. 975. B. sententia hujus legis quæ. Ibid. C.
Lex *Julia de adulteriis*, nisi certo modo divortium factum sit, pro infecto habet. T. 4. c. 1471. B.
Lex Julia de adulteriis patri potestatem facit cum adultero occidendi filiam, quam in potestate habet. T. 4. c. 991. D.
Lex Julia est multiplex, cæteræ verò leges singulares. T. 4. c. 844. B.
Quoties lex nihil excipit, nec nos excipere debemus. T. 4. c. 615. C.
Lex Cincia certum modum imposuit donationibus, nec permisit donare in infinitum, exceptis certis quibusdam personis. T. 4. c. 788. A.
Hæc lex Cincia pertinet tantùm ad meras donationes, non ad remunerationes inæstimabilis beneficii. Ibid. E.
Lex Cincia donationes certis casibus prohibuit, aut eis modum imposuit. T. 4. c. 651. B.
Quæ & lex muneralis dicebatur. Ibid. C.
Lex dedit magistratibus municipalibus jus dandi tutores. Tom. 4. c. 33. E.
Lex est coercitio delictorum. T. 4. c. 241. E.
Lex Falcidia cessat in militari testamento. T. 4. c. 765. E.
Lex Falcidia locum habet in testamento pagani. T. 4. c. 765. E.
Lex Falcidia locum habet tantùm in legatis minuendis, quæ hereditatem absumerent supra dodrantem. T. 4. c. 60. C.
Lex Gabinia lata fuit de versura non de usura. T. 4. c. 45. C.
Lex potior est consuetudine. T. 4. c. 45. D.
Lex omnis est publica. Tom. 4. c. 503. B.
Lex, quæ dat jus patri dandi tutoris, non dedit etiam jus dandi curatoris in testamento. T. 4. c. 545. A. cur ventri datur curator, non tutor. Ibid. A.

BIU Cujas

Lex sola dominum facit, Prætor possessorem tantùm vice domini. T. 5. c. 7. D.
Lex 12. Tabularum confirmat legitimas hereditates ejus, qui apud hostes vitâ functus est. T. 5. c. 626. E.
Lex non patitur, ut alicui invito suus heres agnascatur. Tom. 5. c. 542. A.
Lex Julia de dote quando, & quibus casibus cessare dicatur. T. 5. c. 557. E.
Lex Julia repetundarum ad quos magistratus partineat. Tom. 5. c. 734. B.
Lex in jure pro pactione interdum accipitur. T. 5. c. 661. C.
Lex Falcidia quando locum habeat. T. 5. c. 782. D. E. & quando a testatore prohiberi possit. Ibid. c. 783. C.
Lex Falcidia pars est juris publici. T. 5. c. 511. D.
Lex de jurisdictione non pertinet ad magistratus Provinciales, & quare. T. 5. c. 2. B.
Lex Julia in omni re immobili, non autem mobili in dotem data locum habet. T. 5. c. 557. C.
Lex Julia repetundarum quarumnam rerum venditionem, aut donationem prohibeat. Tom. 5. c. 734. C.
Lex Scribonia quænam sit. Tom. 5. c. 735. A. B.
Lex ait, adsessorem quandam uniuscuisque judicis portionem esse. T. 5. c. 34. E.
Lex publica quomodo differat a lege privata, secundùm jus canonicum. T. 6. c. 1067. D.
Lex Cincia modum donationibus imponit. T. 6. c. 1038. C.
Lex Ælia Sentia adversùs libertates a debitore servis suis datas in fraudem creditorum, ut ipso jure non valeant. Tom. 6. c. 335. E.
Lex 3. *de reg. caton.* emendata. T. 6. c. 192. B.
Lex Cincia donationibus omnibus certum modum imposuit. T. 6. c. 403. D. lex muneralis ea ratione dicitur a Plauto. Ibid. D. E.
Lex Cornelia testamentaria. Tom. 6. c. 293. E. hæc lex confirmat testamenta fictione. Ibid. E. Vide, Fictio.
Lex Cornelia facit, ut testamentum rumpatur, si testator decesserit in captivitate post editionem, mortemque postumi præteriti. T. 6. c. 419. A.
Lex Cornelia servum necessarium heredem facit, perinde atque si dominus vitâ decessisset paullo ante, quàm caperetur ab hostibus. T. 6. c. 294. B.
Lex Falcidia legare non permittit ultra dodrantem. T. 6. c. 405. C.
Lex Falcidia non patitur, ut supra missis oneretur heres. Tom. 6. c. 207. B.
dodrantem legatis, & fideicom-
Lex Falcidia locum habet in donationibus causâ mortis. Tom. 6. c. 404. A. locum etiam habet in legatis. Ibid. B. & seq.
Lex Falcidia. Vide, Falcidia.
Lex Julia est lex caducaria. Tom. 6. c. 271. C.
Lex perennis, sisti quæ cunctos jubet ad vadimonia mortis. T. 6. c. 305. C.
Lex Rhodia est lex de damno illato, aut de damno, quod quis sustinuit. T. 6. c. 448. A. B.
Lex Cincia quem modum imposuerit donationibus. Tom. 6. c. 688. E.
Lex est mutus magistratus. Tom. 7. c. 324. C.
Lex etiamsi dicat omne, semper tamen excipitur aliquid. T. 7. c. 83. C.
Lex quod admittit in testamentis, an admittat propterea in contractibus. T. 7. c. 949. D.
Lex *quinquæ pedum. Cod. finium regundorum* explicatur. T. 7. c. 471. D. E.
Lex 7. *finium regundorum* a nemine adhuc intellecta. T. 7. c. 480. E. ejus sententia quæ. Ibid. E.
Lex annua vocatur edictum Prætoris. T. 8. c. 192. A.
Lex ad jus Pontificium spectans. T. 8. c. 519. C.
Lex censoria quæ. T. 8. c. 625. B.
Lex Falcidia pertinet ad eos, qui apud hostes moriuntur. Tom. 8. c. 484. C.
Lex de magistris faciendis. T. 8. c. 532. C.
Lex Falcidia an ad testamentum ejus, qui apud hostes decessit, pertineat. T. 8. c. 484. C.
Lex interdum sumitur pro constitutione, interdum pro edicto Prætoris, interdum pro Senatusconsulto. Vide, Constitutio.
Lex Cornelia ad hereditatem ejus, qui decessit apud hostes, vocat eos, qui vocarentur quasi agnati, vel consanguinei, si in civitate decessisset. Tom. 8. c. 184. D. E. confirmat hereditatem intestati. Ibid. E.
Lex de maritandis ordinibus. T. 8. c. 228. A.
Lex an plus valeat, quàm consuetudo. Tom. 9. c. 127. B.
Lex 9. *de vectigalibus, & commissis* restituta. T. 9. c. 400. C.
Lex, & sententia in quo differunt. T. 9. c. 1084. E.
Lex omnis pactum nudum est. T. 9. c. 68. E.
Lex *Pompeja de parricidiis*. T. 9. c. 1435. B. C. D.
Lex municipalis inscribitur, secundùm quam honoribus fungi oportet. T. 9. c. 131. B.
Lex in quo distat a Judice. T. 9. c. 907. B.
Lex censoria unde. T. 9. c. 399. A.
Lex venditionis, quam venditor imponit emptori. T. 9. c. 391. A. & seqq.
Lex commissoria quæ. T. 9. c. 298. A.
Lex Voconia coercuit fœminarum hereditates. T. 9. c. 922. D.
Lex de futuris statuit, Judex de præteritis. T. 9. c. 112. B. & c. 907. B.
Lex Cincia quomodo intelligenda. T. 9. c. 1342. B.
Lex 1. Cod. de duobus reis stipulandi, & promittendi omnino delenda est. T. 9. c. 1275. D.
Lex commissaria quomodo fit. T. 9. c. 388. C.
Lex *filiæ. Cod. solut. matrim.* differentiam facit inter dotem, & peculium filiæ. T. 9. c. 541. C.
Lex *quinavicenaria* apud Plautum est lex Lætoria. Tom. 9. c. 1257 E.
Lex Rhodia. T. 9. c. 348. B. C.
Lex Lætoria vetat, minorem 25. annis stipulari, quomodo intelligitur. T. 9. c. 1257. D.
Lex Julia, & Papia prohibuit, cælibem quidquam capere ex aliorum testamentis, nisi post mortem testatoris intra centesimum diem matrimonium contraheret, præter quàm ex testamentis cognatorum. T. 9. c. 1358. C.
Lex Voconia ponit, mulieri plusquàm semissem bonorum relinqui non posse. Tom. 9. c. 1344. E.
Lex commissoria non est improbata in venditionibus, & cur. T. 9. c. 1240. C. cur improbata est in pignoribus. Ibid. C.
Lex Julia, & Papia voluit, orbum ex alienis testamentis non plus capere eorum, quæ sibi relinquerentur, quàm semissem. T. 9. c. 1358. D.
Lex Apuleja de læsa majestate. T. 9. c. 1383. B.
Lex Julia majestatis. Ibid. B.
Lex Cornelia de læsa majestate. Ibid. B.
Lex Julia caducaria cur plurativo numero dicitur Leges Juliæ. T. 9. c. 878. A.
Lex Viscellia tuetur dignitatem, & privilegia ingenuorum, dum punit libertinos, qui honores solis ingenuis deferendos usurpant, & administrant, vel qui se gerunt pro ingenuis cum sint libertini. T. 9. c. 1439. C.
Lex Julia de fundo dotali scripta fuit. T. 9. c. 550. B.
Lex oblivionis. Tom. 9. c. 1475. C.
Lex Regia dat civibus Romanis potestatem vitæ, necisque in filios. T. 9. c. 1308. C.
Lex Pompeja pro parricidio habet cædem cognatorum ex transverso, & affinium, & patronorum, & conjugis uxoris, seu mariti. T. 9. c. 1436. B. C.

BIU Cujas

Lex Cornelia nummaria, seu de falsa moneta. T. 9. c. 1449. A. B. & seqq.
Lex Cornelia testamentaria sic dicta, quia fuit de falsis testamentis. T. 9. c. 1439. E.
Lex Fabia de plagiariis. T. 9. c. 1438. E.
Lex de sodalitiis. T. 9. c. 1455. C. pacata seditione parcitur multitudini. Ibid. C.
Lex Salica. T. 9. c. 420. E.
Lex Julia repetundarum. Tom. 9. c. 1453. A. B. & seq.
Lex Petronia jungitur Senatusconsulto Turpilliano. T. 9. c. 1476. D.
Lex commissoria quid. T. 9. c. 543. B.
Lex Cincia, Vide, Cincia lex.
Lex Fabia tuetur ingenuos homines, quos plagiarii celant, & distrahunt. T. 9. c. 1439. B. C.
Lex Papia quid prohibet. Vide, Lex Julia.
Lex Falcidia non pertinet ad testamentum militis. Tom. 9. c. 701. D.
Lex 6. *de transactionibus* malè posita est sub hoc titulo, nam pertinet ad titulum *quemadmodum testamenta aperiantur*. T. 9. c. 187. C.
Lex Licinia, & lex Mucia de civibus regundis: leges item Licinia & Junia, Julia & Titia, Cæcilia & Didia an sint actu diversæ leges. T. 10. c. 4. E.
Lex dat etiam privato criminum punitionem, & cognitionem, quæ ei fortè contigerit. Tom. 10. c. 862. E.
Legis Aquiliæ primum caput. T. 1. c. 238. E.
Legis Aquiliæ secundum caput. T. 1. c. 241. A.
Legis Aquiliæ tertium caput. Ibid. A.
Legis Falcidiæ ratio in singulis heredibus ponenda. T. 1. c. 138. E.
Legis commissoriæ pactum. Tom. 2. c. 1301. A.
Primus L. Piso de repetundis legem tulit. T. 1. c. 294. C.
Legis Juliæ pœna. T. 1. c. 323. B.
Legis vox est præco, legum manus est carnifex. T. 2. c. 1112. A.
Legis nomine populi, & plebis scita significari. T. 1. c. 725. B.
Legis duritiem Princeps solus emendare potest. T. 2. c. 1230. A. B.
Legis rigor omnia rescindit. T. 1. c. 1315. E.
Legis mentem, non verba, & legis conditionem, non legem judex spectare debet. T. 2. c. 1230. B.
Legis Juliæ de vi privata, & publica pœna. T. 1. c. 293. B.
Legis Juliæ peculatus pœna. Ibid. C.
Legis Fabiæ de plagiariis pœna. T. 1. c. 294. A.
Legis Juliæ de ambitu pœna. Ibid. A.
Legis Juliæ repetundarum pœna. Ibid. A.
Legis Juliæ de annona pœna. Ibid. A.
Legis Juliæ majestatis pœna. T. 1. c. 291. C.
Legis Juliæ de adulteriis pœna. Ibid. C.
Legis actiones, idest, legitimæ actiones. T. 1. c. 894. E.
Legis Corneliæ de falsis pœna. T. 1. c. 292. E.
Legis Pompejæ de parricidiis pœna. Ibid. C.
Legis an habeat vigorem, quod Principi placet. T. 1. c. 10. E.
Legis est augere, & producere vim, & significationem verborum. T. 4. c. 913. E.
Legis Fabiæ de plagio in provinciis Præsidum cognitio est. Tom. 4. c. 1415. B. procurator Cæsaris quando videtur fungi partibus Præsidis. Ibid. B.
Legis 49. *ff. de petit. hered.* quæstio quæ est. T. 4. c. 73. B.
Legis Juliæ de divortiis quis fuit auctor. T. 4. c. 1476. A.
Legis Juliæ beneficium est bonorum cessio, quod debitores liberat molestiâ carceris. T. 4. c. 234.
Legis 36. *ff. de jure fisci* sententia quæ est. T. 4. c. 965. C.
Legis 40. *ff. de pactis. §. post divisionem*, sententia quæ. T. 4. c. 839. C. & sententia *§. pater, qui dotem*, ejusdem legis quæ. Ibid. E.
Legis 8. *ff. de serv. exportand.* explicatio. T. 4. c. 664. C. D.
Legis Corneliæ fictio. Vide, Fictio.
Legis *si sit. §. 1. ff. de legat. 1.* explicatio. T. 4. c. 494. D.
Legis *si debitor* 45. *§. in fideicommissaria. ff. de fideicommissar. libertat.* sententia. C. 4. c. 328. C.
Legis actiones specialiter mandari non possunt. T. 4. c. 9. C.
Legis 22. *ff. de legat. præst.* species quæ est. T. 4. c. 1035. E.
Legis 81. *de furt. & legis* 4. *§. ult. ff. ad l. jul. pecul.* repugnantia quæ. T. 4. c. 843. C. D.
Legis 4. *§. ult. ad leg. jul. peculat.* & legis 81. *de furt.* repugnantia quæ. Ibid. C. D.
Legis 1. *ff. de jur. aureor. annulor.* species facti qualis. T. 4. c. 842. D.
Legis *centurio* 27. *ff. de militar. testament.* species quæ est. Tom. 4. c. 1072. C.
Legis Falcidiæ antequam ratio ineatur, priùs omne æs alienum defuncti deduci debet. Tom. 4. c. 1174. C.
Quod in legis albo est, est potentius, quàm quod in testamento. T. 4. c. 1246. E.
Legis *filiis* 5. *Cod. de inoff. testam.* intellectus quis est. T. 4. c. 1090. B.
Legis *consultissima*: C. *de testam. §. ex imperfecto*, intellectus quis. T. 4. c. 1073. C.
Legis *Nesennius. ff. ad leg. Falcid.* explicatio. T. 4. c. 1049. A.
Legis *filio. ff. ad leg. Falcid.* explicatio. T. 4. c. 1049. D. E.
Legis *filium. Cod. famil. erciscund.* explicatio. T. 4. c. 1050. C. D.
Legis *si unquam. Cod. de revocand. donat.* explicatio. T. 4. c. 840. C.
Legis 40. *§. pater, qui dotem. ff. de pactis* explicatio. Tom. 4. c. 839. E.
Legis *qui habebat. ff. de vulgar. & pupill. substitut.* explicatio. T. 4. c. 1062. C.
Legis *mulier. ff. qui potior. in pignore habeatur*, speciei explicatio. T. 4. c. 1288. E.
Legis *cum pater.* 77. *de legat.* 2. explicatio. T. 4. c. 1142. A. & seqq.
Legis 81. *ff. de furt.* facti species quæ. T. 4. c. 843. C.
Legis actio unde originem trahat. T. 5. c. 682. D.
Legis actionem qui habere dicatur. Ibid. D.
Legis proprium est heredem facere. T. 5. c. 1088. B.
Legis Rhodiæ de jactu ratio quæ sit. T. 5. c. 532. E.
Legis potestas major est, quàm judicis. T. 5. c. 152. B.
Legis 1. *§. vir uxori. de dot. prælegat.* & *l. quia autem de jure dot.* explicatio. T. 5. c. 398. B.
L. 1. 3. *& 5. mandat.* quæ sit sententia. T. 5. c. 460. E.
L. 2. *quando de pecul. act. annalis sit*, explicatur. T. 5. c. 444. A.
L. 11. *de alim. & cib. legat.* dubium explicat auctor. T. 5. c. 1078. C. D.
L. 5. *§. 1. de exercit. act.* unde, & ex quo loco explicanda. T. 5. c. 430. D.
L. 2. *de reb. credit.* explicatio. T. 5. c. 389. E. & seq.
L. 1. *de sepulcr. violat.* explicatur, per leg. 1. *ad L. Jul. pecul.* T. 5. c. 387. A.
L. 1. *§. si pensio. de migrando*, explicatiùs ab auctore redditur. Tom. 5. c. 526. E.
L. 1. & leg. *si pater dotem. §. 1. de pact. dotal.* explicatio. T. 5. c. 398. C.
L. 8. *de act. tribut.* explicatur. T. 5. c. 435. E.
L. 2. *de reb. cred.* est vexata ab omnibus interpretibus. T. 5. c. 390. C.
L. 8. *§. ult. de precario*, explicatur. T. 5. c. 416. E. & c. 417. A.
L. 4. *§. cum dominus. de noxal. action.* obstare videtur l. 1. *si fam. furt. fec. dic.* T. 5. c. 42. C. D. & seq.
L. 2. *§. si mater. ad Senatusconsult. Tertull.* dubium sensum auctor sustulit. T. 5. c. 161. B.
In l. 8. *§. si ita res. de pericul. & comm. rei vendit.* proponitur casus, quo venditio conditionalis perfecta esse intelligitur, etiamsi conditio impleta non fuerit. T. 5. c. 514. A. B.
L. 4. *de noxal. action.* obstare videtur

BIU Cujas

tur L. *sciendum in princ. ad l. Aquil.* & *L. 6. §. is autem . ſi fam. furt. feciſ. dic.* de ſcientia domini in delictis ſervorum agentes . Tom. 5. c. 41. B. C.
L. 5. & 7. *de eo, quod certo loco* , & L. 27. *de condict. indeb.* explicantur. T. 5. c. 402. D. & ſeq.
L. 8. *locat. conduct.* auctor diligentiori retractatione examinandam cenſet. T. 5. c. 520. C. D.
L. 8. *de conſtit. pecun.* vera ſententia. T. 5. c. 406. E. & c. 407. A.
L. 9. *de conſtit. pecun.* explicatur . Ibid. c. 407. A.
L. 10. & 13. *de conſtit. pecun.* de duobus reis ſtipulandi, & credendi explicantur . T. 5. c. 407. A. B. & ſeq.
L. 10. *ad exhibendum* expoſitio. T. 5. c. 373. D. E.
L. 11. *de relig. & ſumpt. fun.* explicatur . T. 5. c. 389. B.
L. 12. & L. 13. *ad exhibendum*, quæ pugnare videntur, conciliantur. T. 5. c. 376. E.
L. 12. *ad exhibendum* expoſitio. T. 5. 375. E. & c. 376. A. & ſeq.
L. 6. *de excuſat. tut.* explicatur. T. 5. c. 427. A.
L. 12. Tabularum vult, heredes teneri pro portionibus hereditariis, non ſingulos in ſolidum. T. 5. c. 428. E.
L. 13. *depoſiti* , intellectus difficilis. T. 5. c. 452. D. E. & c. 453. A. & ſeq.
L. 65. *§. ult. pro ſocio* , caſus recenſetur, quo maritus dotem præcipuo jure ſibi præcipit in judicio communi dividundo officio judicis. T. 5. c. 492. E.
L. 65. *§. Labeo. pro ſocio*, Joannes male intelligit. T. 5. c. 486. C.
L. 15. *§. ult. de fidejuſſor.* explicatur, & objectio quædam ex ea diluitur. T. 5. c. 1099. B.
L. 11. *de aqua pluv. arcend. §. officium*, corrigit auctor. T. 5. c. 676. B. C.
L. 17. *de conſtitut. pecun.* caſus longâ ſerie enumeratur, & explicatur. T. 5. c. 410. B. & ſeqq.
L. 19. *de in rem verſo*, brevis, at explicatu difficilis , T. 5. c. 982. C. & ſeqq.
L. 20. *de pecul.* explicatur. Tom. 5. c. 441. A. & ſeqq.
L. 21. *de contrab. empt.* auctor diſtortum locum reſtituit ad L. 34. *eod.* T. 5. c. 505. C.
L. 22. *mandati*, anceps quæſtio, & quæ variè ab interpretibus arbitrata eſt. T. 5. c. 462. C.
L. 22. *§. ſi mandaverim . ff. mandati*, verba tam obſcura ſunt, ut ab interpretibus non intelligantur. T. 5 c. 470. A.
L. 22. *§. ſi mandaverim*, verus ſenſus . Ibid. A.
L. 24. *de petit. hered.* explicatio . T. 5. c. 264. B.
L. 24. *locat. conduct.* verba Budæus aliter, ſed perperam legit . T. 5. c. 524. B. C.
L. 27. *in fin. de adimend. legat.* & L. *quæ res. §. aream . de ſolut.* explicantur. T. 5. c. 838. D. E.
L. 24. *locat. conduct.* ex tribus quæſtionibus, quas tractat, prima ab interpretibus malè accepta eſt. T. 5. c. 524. B.
L. 31. *de manumiſſis teſtamento*, quomodo intelligenda . Tom. 5. c. 376. D.
L. 37. *in fine. de rei vindic.* aut L. *domum. Cod. eod.* explicatio. Tom. 5. c. 274. C.
L. 70. *ff. pro ſocio*, corrigitur . T. 5. c. 479. A.
L. 76. *de verb. obligat.* verus , & genuinus ſenſus qui ſit . Tom. 5. c. 238. E. & c. 239. A.
L. 109. *de reg. jur.* opponitur . L. *Corn. ad l. Corneliam de falſ.* T. 5. c. 93. B. C.
L. 138. *de reg. jur.* quid contineat , & quò reſpiciat . Tom. 5. c. 384. D.
L. 4. *de auro, & argent. legat.* cauſam poſſeſſionis pro legato dilucidè explicat . T. 5. c. 749. E.
L. *ſi ei nuptura* , & L. 1. *§. an poteſt. de conſtitut. pecun.* & L. 26. *§. ſi centum. de condictione indebiti* explicatio , & cum L. *penult. Cod. de conſtituta pecunia* collatio . T. 5. c. 396. E. & c. 397. A.
L. *qui a ſervo . de obligat. & action.* explicatio . T. 5. c. 879. B.
L. *pecuniam. de reb. creditis*, quæ obſcura aliàs , & intricata eſt , dilucidè ab auctore explicatur . T. 5. c. 825. C.
L. *penult. §. ſed hæc ſuper illis . Cod. de præſcriptione* 30. *annorum* , verus ſenſus . T. 5. c. 417. D.
L. *illud . de option. legat.* explicatio . T. 5. c. 239. B.
L. *eos . Cod. de uſuris*, explicatio , & & obligatio ex ea diluitur . T. 5. c. 992. E.
L. *penult. de cap. minut.* ex L. 6. & *ult. de alim. & cib. legat.* explicatio . T. 5. c. 1079. A. B.
L. *penult. de pactis* , explicatur . T. 5. c. 389. C.
L. *penult. quando fiſc. vel priv.* apertè refellit Bartolum in quæſtione, an debitor principalis , priuſquam hypothecariâ agatur , excuti debeat . T. 5. c. 424. D.
L. *Mutius . de rei vindicat.* brevis expoſitio . Tom. 5. c. 379. C.
L. *intra utile tempus . ff. de minoribus* , explicatio , & *cum L. Papinianus . §. ult. de minor.* collatio . T. 5. c. 375. B.
L. *Julia* de fundo dotali inæſtimato intelligenda eſt . Tom. 5. c. 557. B.
L. *ult. Cod. ubi in rem actio* , explicatur ab auctore . T. 5. c. 283. B.
L. *ultim. pro ſuo* , infinitos poſſeſſionum titulos recenſet . Tom. 5. c. 717. A. B.
L. *ultim. de pactis* pugnare videtur, ſed auctor controverſiam ſuſtulit. T. 5. c. 75. C.
L. *ſi ut certo . §. nunc videndum . commod.* L. *rogaſti . de præſcriptis verbis* explicat, & illuſtrat . T. 5. c. 451. B.
L. *ſi a reo . de fidejuſſoribus* , ſententia refertur , & explicatur . T. 5. c. 408. A.
L. *ſi divortio* 21. *de verb. oblig.* explicatio . T. 5. c. 398. B.
Legis Æliæ Sentiæ capita plura . T. 6. c. 419. E. & ſeq. & c. 424. A. & ſeq. capita hujus legis abrogata quæ . Ibid. c. 426. C.
Legis Aquiliæ actio . Vide , Actio legis Aquiliæ .
Legis Corneliæ fictio . Vide , Fictio.
In legis Falcidiæ ratione ineunda . T. 6. c. 406. D.
Legis virtus quæ eſt . T. 7. c. 7. D. & T. 8. c. 647. A.
Legis actiones quænam dicantur. T. 8. c. 1100. A. quid ſignificent . Ibid. C.
Legis , & rogationis differentia . T. 8. c. 599. D.
Legis actio, & actus legitimus idem. T. 8. c. 798. B.
Legis Aquiliæ actione quis teneatur. T. 8. c. 827. D. & c. 828. D.
Legis Juliæ durities ab Imperatoribus moderata . Tom. 8. c. 809. A.
Legis Juliæ de vi privata pœna quæ . T. 9. c. 1428. D.
Legis Juliæ de vi publica pœna quæ eſt. T. 9. c. 1429. A.
Legis 2. *ff. de condict. ſine cauſa* ſpecies . T. 9. c. 220. D.
Legis Papiæ caducariæ latæ cauſa quæ fuit . T. 9. c. 872. E.
Legis alienæ mentio fit apud Dionem in Veſpaſiano. T. 9. c. 1169. C.
Legis commiſſoriæ pactum. T. 9. c. 1240. A.
Legis beneficio renunciare poſſumus . T. 9. c. 375. A.
Legis Corneliæ teſtamentariæ pœna quæ. T. 9. c. 1440. C.
Legis Petroniæ pœna eſt infamia, quam accuſator incurrit , cum non perficit accuſationem intra legitimum tempus . T. 9. c. 1476. C.
Legis Corneliæ fictio . Tom. 9. c. 1318. D. & ſeq.
Legis actiones explentur , & expediuntur per noſmetipſos, non per alios . T. 9. c. 939. B.
An legis actio mandetur a Præſide, vel detur a lege. T. 10. c. 93. D.
An legis actionem habeant magiſtratus municipales . Tom. 10. c. 93. D.
Juriſdictionem lex dat, non mandat. Ibid. D. & legis actionem ſimiliter . Ibid. D.
Legis actio , quæ magiſtratui municipali competit , ſine mandato competit . Ibid. E.
Legis actio neque datur , neque mandatur ullo modo a Præſide . Ibid. D. E.

Legis

BIU Cujas

Legis actionem nemo habet ex mandato magistratus. T. 10. c. 94. E.
Legis qualitas per principia ostenditur. T. 10. c. 164. C.
Legis non est provocatio. T. 10. c. 594. E.
Legis actionem non habebant omnes omnium municipiorum magistratus. T. 10. c. 872. B.
Legis actio, quæ est apud magistratum municipalem, an sit apud defensorem plebis. Ibid. C.
Legi annuariæ tot anni diminuuntur, quot quis habet liberos. T. 4. c. 860. C.
Legi Falcidiæ locus est in donationibus mortis causâ, exemplo legatorum, auctoritate D. Severi. T. 4. c. 1144. A.
Legi, quam venditor indixit, an emptor stare teneatur. T. 5. c. 680. B.
Legem pro edicto sumi. T. 1. c. 414. D.
Ad legem Juliam de adulteriis coercendis. T. 1. c. 873. A.
Ad legem Juliam majestatis. T. 1. c. 872. D. E.
Ad legem Juliam de vi publica. T. 1. c. 873. C. de vi privata. Ibid. D.
Legem rei suæ dicere cujusnam sit. T. 3. c. 683. D.
Legem consensus expressus, & literatus facit. T. 3. c. 402. B.
Ad legem Corneliam de sicariis, & veneficis. T. 1. c. 504. D. & c. 873. E.
Ad legem Pompejam de parricidiis. T. 1. c. 507. C.
Ad legem Corneliam testamentariam. T. 1. c. 508. A.
Legem dat contractibus conventio. T. 4. c. 682. A.
Legem abrogat consuetudo. T. 4. c. 45. E.
Legem cum dicimus, 12. Tabularum leges dicimus. T. 5. c. 51. A.
Legem suæ rei dicere quilibet potest. T. 5. c. 555. D.
Ad L. 17. *de pactis* auctor difficilem quæstionem discussit. T. 5. c. 54. D. & seq.
Legem 18. *de negot. gest.* difficillimam, ab interpretibus magis obscuratam, quàm explicatam, discutit auctor, & declarat. T. 5. c. 128. A.
Ad *legem* 1. *de sepulcr. violat.* respondetur ex L. 1. *ad leg. Jul. peculatus*, & L. 5. *ad leg. Jul. de vi publ.* T. 5. c. 387. A.
Legem dicere an plus sit, quàm jus pacisci. T. 6. c. 527. A.
Legem duram interpretatione mollire solius est Principis. T. 8. c. 787. D.
Legem Dei confundere, corrumpere, & offendere est sacrilegium. T. 9. c. 1455. A.
Ad legem Fabiam de plagiariis. T. 9. c. 1438. E.
Ad legem Juliam de vi publica, seu privata. T. 9. c. 1428. D. E. & seq.
Ad legem Juliam majestatis. T. 9. c. 1393. D. E. & seq.
Ad legem Juliam de adulteriis, & stupro. Tom. 9. c. 1397. A. & seq.
Ad legem Juliam de ambitu. T. 9. c. 1451. E. & seq.
Circa legem Papiam Senatusconsulta facta. T. 9. c. 879. B. C. & seq.
Ad legem Corneliam de sicariis. T. 9. c. 1434. D. E. & seq.
Inter legem 14. *de legat.* 3. & l. 22. *de cond. & dem.* quodnam sit dissidium. T. 10. c. 15. B.
Legem quo casu faciat Princeps ex judiciis particularibus, quæ reddidit. T. 10. c. 832. B.
Legem an possit vincere consuetudo. T. 10. c. 1266. A.
De lege Cornelia de falsis, & de S. C. Liboniano. T. 1. c. 874. B.
De lege Fabia de plagiariis. T. 1. c. 875. D.
De lege Julia ambitus. Ibid. C.
De lege Pompeja de parricidiis. T. 1. c. 874. A.
De lege commissoria. T. 1. c. 771. E.
In lege Falcidia patrimonii quantitas mortis tempore spectatur. T. 1. c. 139. A.
In lege Falcidia utrùm æs alienum ante deducatur, quàm funeris impensa, & pretia servorum manumissorum. Ibid. D.
Lege Corneliâ testamentariâ qui teneantur. T. 1. c. 508. A. B.
De lege Julia repetundarum. T. 1. 874. C. D.
Lege Juliâ de annona qui teneantur. T. 1. c. 875. A.
Lege obligari non tantùm eum, qui contra, sed & qui secundùm legis præceptum facit. T. 3. c. 496. A. B.
De lege Glicia. T. 3. c. 39. C. D. & c. 400. B. C.
Sine lege non licet nobis quid ampliare, vel procudere. Tom. 4. c. 1215. A.
Lege agere est commune reorum, & judicum. T. 4. c. 747. B.
Lege Juliâ, & Papiâ singuli anni per singulos liberos remittuntur. T. 4. c. 860. C.
Lege Juliâ crimen adulterii capitale non fuit. T. 4. c. 1496. B. postea constitutionibus novissimis Theodosiani Codicis demum factum fuit capitale hoc crimen. Ibid. B.
Lege Julia de adulteriis cavetur, ne dotale prædium maritus invitâ uxore alienet. T. 4. c. 1471. B.
Lege Corneliâ de falsis quomodo quis tenetur. T. 4. c. 15. D.
Lege quæ dantur, ea mandatâ, jurisdictione non contineri constat. T. 4. c. 12. D.
Lege quæ nominatim dantur, mandari non possunt. T. 4. c. 8. A.
Lege Voconiâ masculorum hereditas jure agnationis non pertinet ad fœminas ultra consanguinitatem. T. 4. c. 792. E. & c. 793. A. item hac lege Voconiâ non licet fœminam heredem scribere, ne filiam quidem unicam. Ibid. B.
Lege Juliâ repetundarum quæ res usucapi prohibeantur. T. 5. c. 734. C.
Lege non refragante pignori dare quid sit. T. 5. c. 421. A.
Lege Voconiâ mulierum hereditates coarctatæ sunt. T. 5. c. 385. A.
In L. 27. *de pact.* multa, ac varia, & explicatu difficilia proponuntur, quæ adversari videntur, & multum molestiæ omnibus interpretibus exhibent. T. 5. c. 67. E. & c. 68. A.
Lege Ælia Sentiâ cautum, ut qui solvendo non est, non possit in suo testamento, nisi unum ex servis manumittere, simul & heredem instituere, qui necessarius heres ei exsistat, & creditoribus respondeat. T. 6. c. 419. E. & c. 420. A. & seqq.
De lege Aquilia. T. 6. c. 443. E. & c. 444. A. & seqq.
De lege Cornelia de falsis, & qui eâ lege tenentur. T. 6. c. 448. E.
Lege Cornelia pater fingitur vitâ decessisse, antequam postumus nasceretur. T. 6. c. 418. E.
Lege Juliâ, & Papiâ remittitur viduitatis conditio. T. 6. c. 247. B.
De lege Rhodia, & eo, qui navis levandæ causâ jacturam rerum suarum fecit. T. 6. c. 460. A.
Ex lege Scribonia servitus non potest usucapi. T. 6. c. 37. A.
Lege eâdem quisque conveniatur, quam sibi tribui postulavit. T. 7. c. 103. D.
Leges omnes, quæ sunt ex libris definitionum, non sunt regulæ, sed notæ potiùs ad regulas, vel amplificationes, vel exceptiones. T. 4. c. 1423. A. explicatio definitionis legis. Ibid. A.
Lege Papia quantum fisco ex hereditate vindicatur. T. 9. c. 880. B.
Lege promulgata novarum tabularum debitores esse desinunt. T. 7. c. 814. C.
Ex lege quæ habemus, non mandamus; quæ jure nostro habemus, quòd sumus magistratus, ea rectè mandamus. T. 7. c. 55. E. & c. 56. A.
Lege quæ dantur, in alium non transferri. T. 8. c. 792. E.
In lege aquilia qui contineantur, & qui S. C. Syllaniano. T. 8. c. 645. B.
De lege Fusia Caninia tollenda. T. 9. c. 948. D. E.
Lege agitur in servis vindictâ manumittendis. T. 9. c. 942. B.
Ex lege Lætoria exceptio. T. 9. c. 1248. B.
Lege Rhemmiâ calumniatores puniebantur. T. 9. c. 1478. A.

BIU Cujas

Lege agere nemo potest alieno nomine. T. 9. c. 939. B.
De lege Julia miscella tollenda. T. 9. c. 834. B. & seqq.
De lege commissoria in pignoribus rescindenda, & de pactis pignorum. T. 9. c. 1239. D. & seq.
A lege Lætoria dicta est ætas legitima. T. 9. c. 1257. E.
Lege datur & cognitio, & animadversio publici criminis. T. 10. c. 862. C.
Leges caducariæ odiosæ. T. 3. c. 449. D. E.
Leges nauticas a Rhodiis Romani sumpserunt. T. 1. c. 385. D.
Leges edictales, generales, rescripta generalia. T. 2. c. 50. A. B.
Leges testamentariæ plures. T. 1. c. 1039. E.
Leges publicæ, idest, judicia publica. T. 3. c. 214. A.
Leges fugitivæ multæ sunt in libris a Justiniano collectis. T. 3. c. 84. D. E.
Leges curiatæ. T. 1. c. 891. B.
Leges Juliæ judiciariæ ab Augusto latæ sunt, quas & edicta Macrobius vocat. Tom. 3. c. 161. A.
Leges cum dicimus, per eminentiam duodecim Tabularum dicimus. T. 2. c. 567. B.
Leges, Plebiscita, Senatusconsulta, Edicta, Constitutiones aliud non habent, quàm commune nomen. T. 1. c. 895. C.
Leges in tabulas eboreas præscriptæ pro rostris. T. 1. c. 893. A. B.
Leges plures latæ de Consulari imperio. T. 1. c. 899. A. B.
Leges de singulis an in præsens tempus ferri possint. Tom. 3. c. 429. B.
Leges quænam ad præterita trahantur. T. 2. c. 1069. D.
Contra leges pacta conventa non valent. T. 4. c. 22. E.
Leges mutare non potest privati hominis voluntas. T. 4. c. 372. E.
Leges naturæ ignorare non licet. T. 4. c. 1432. D.
Leges caducariæ an locum habeant in usufructu legato. T. 4. c. 423. B.
Leges caducariæ non pertinent ad libertates. T. 4. c. 597. E.
Leges non tantùm contractus servant, sed & leges contractuum. T. 4. c. 248. C.
Leges publicorum judiciorum quæ. T. 4. c. 844. B.
Leges Romanæ sanciunt, paternâ hereditate decidere eos, qui interfecti necem non vindicant, quod & in Gallia receptum est. T. 4. c. 1388. A.
Leges de negotiis nauticis latæ complures, & illæ vetustissimæ non solùm, sed & novæ quædam. T. 5. c. 530. C.
Leges discrepare videntur, nec tamen sunt contrariæ. T. 5. c. 972. A. B.
Leges perjuria puniunt, quæ per caput, fortunam, genium, aut salutem Principis fiunt. T. 5. c. 153. B.
Leges nauticæ a civitate Rhodiensi primùm repetitæ sunt. T. 5. c. 530. B. C.
Leges quæ fortiores sint. T. 5. c. 973. B.
Leges abrogantur non tantùm suffragio legislatorum, sed etiam tacito omnium consensu per desuetudinem, & consuetudinem contrariam. T. 6. c. 454. C.
Leges caducariæ jus accrescendi abrogaverunt, ut fiscum vocarent ad portiones vacantes. T. 6. c. 188. E.
Leges seculi, dissentiente filio, sub ejus nomine sponsalia fieri non permittunt. T. 6. c. 613. C.
Leges priores plerumque trahuntur ad posteriores. T. 6. c. 591. D.
An leges nomine earum rerum dent exceptiones, quarum actiones non sunt. T. 6. c. 523. C.
Leges caducariæ. Vide, Caduca.
Leges generatim conscribi solent. T. 6. c. 451. D.
Leges Juliæ, & Papiæ, quæ sunt leges caducariæ, abrogabant jus accrescendi, ut fiscum vocarent in portiones vacantes. T. 6. c. 188. E.
Leges annuæ appellantur edicta Prætorum. T. 6. c. 1. B.
Leges nihil introducunt sine ratione aliqua. T. 7. c. 169. E.
Qui contra leges mercatur, malâ fide emit. T. 7. c. 374. E.
Leges sanctæ sunt, non omnes, sed quæ pœnâ aliquâ sancitæ sunt. T. 7. c. 7. B.
Leges cur sanctæ dicantur. Ibid. B.
Leges non sanctæ quæ dicantur. Ibid. B.
Leges olim specialiter sacræ, sacratissimæ, sacratæ dicebantur duobus modis. T. 7. c. 8. C.
Leges non sunt privatæ, sed communes. T. 8. c. 902. B.
Leges caducariæ cur sic dictæ. T. 8. c. 591. D.
Leges novæ Julia, & Papia. T. 8. c. 587. E.
Leges plerumque aliquæ inter se aptæ, & colligatæ. T. 8. c. 535. B.
Leges tam scelus, quàm sceleris voluntatem puniunt. T. 8. c. 640. B.
Leges testamentariæ. T. 8. c. 576. A.
Leges de jure fisci, & populi. T. 9. c. 906. D.
Leges spectandæ in lite. Tom. 9. c. 127. A.
Leges morientibus minus permittunt, quàm viventibus, & cur. T. 9. c. 1354. C.
Leges nunquam fingunt, quod rerum natura non fert. T. 9. c. 546. D.
Leges, & de pactis, quæ fiunt contra leges. Tom. 9. c. 53. E. & c. 54. A. & seqq. quæ sunt. Ibid. A.
Leges, quæ dant, vel quæ negant condictionem indebiti, quomodo accipiendæ sunt. Tom. 9. c. 168. E.
Leges mutari, aboleri, & abrogari per desuetudinem. T. 9. c. 1328. C.
Leges non possunt omnia exprimere, pleraque supplenda nobis relinquunt ex aliis legibus. T. 9. c. 476. C.
Leges Papiæ cur numero plurativo dicuntur, quamvis fuerit una lex Papia. T. 9. c. 878. A.
Leges dormire dicuntur, cum exolescere incipiunt. Tom. 9. c. 1412. D.
Leges Juliæ sunt mitiores constitutionibus. T. 9. c. 1432. B.
Leges promulgabantur trinundino. T. 9. c. 1380. B.
Leges mittunt Principes ad summos magistratus, quibus respondent quæstionibus, postulationibus, interrogationibus, consultationibus advocatorum. T. 9. c. 1270. A. B.
Leges a latorum gentilitio nomine nomen accipere solent. T. 10. c. 10. B.
Leges novæ quænam sint appellatæ, *l. ult. de leg. Caton.* T. 10. c. 14. E.
Leges ignorare nulli Romanorum olim licebat, & puniebantur, qui per ignorantiam juris peccabant. T. 10. c. 381. B.
Leges, & mores bonæ fidei judicia faciunt, non certa naturalis ratio. T. 10. c. 449. B.
Leges, quæ sunt de condictione indebiti, exigunt errorem facti. T. 10. c. 470. C.
Leges non favent lucrum captantibus, sed damnum vitantibus. T. 10. c. 759. A.
Leges publicæ, & generales quænam sint. T. 10. c. 831. E.
Leges principum an sint generales. T. 10. c. 832. C.
Leges generales quænam sint. Ibid. D.
Leges novissimæ emendant leges vetustiores. Ibid. D.
Leges omnes, quæ in corpus juris referuntur, ferè generales sunt, paucæ speciales. Ibid. E.
Leges possunt nuncupari orationes ad Senatum. T. 10. c. 833. B.
Contra leges, vel quæ in fraudem legum fiunt, ipso jure nulla sunt. Ibid. C.
Leges futuris negotiis formam debent statuere; non præteritis. Ibid. C.
Leges, pro quibusdam scriptæ, contra eos an valeant. Ibid. C.
Leges Julia, & Papia cur dicantur

BIU Cujas

caducariæ, in rem fisci factæ, & per se odiosæ. T. 10. c. 834. A. B.
Leges dictare, & precibus respondere præcipuum Quæstoris munus fuit. T. 10. c. 845. C.
In leges an peccet, qui condemnat reum in certam quantitatem, in ea usuras usurarum accumulando. T. 10. c. 1233. D.
In leges quibus casibus pronuntiet judex. Ibid. D. E.
Legum 12. Tabularum appellatio unde. T. 1. c. 893. B.
Legum custos, & armarium est Quæstor justitiæ. T. 2. c. 667. B.
Legum proponendarum formula, unde de plano rectè legi possit. T. 3. c. 184. D.
Legum Romanarum non est vilis auctoritas, sed usum non vincunt, aut mores. T. 2. c. 1229. B. C.
Legum fictio veritate potentior est. T. 4. c. 785. B.
Legum claves sunt tituli, sive scripturæ. T. 4. c. 1122. D.
Legum animus, & medulla est ratio, quæ æquum, & bonum tuetur. T. 4. c. 875. C.
Legum, & juris scientiam præstare debet adsessor. T. 5. c. 34. E.
Legum omnium ratio reddi non potest. T. 6. c. 379. D.
Legum vis in quibus posita. T. 8. c. 808. E.
Legum jussa tacito consensu populi obliterari. T. 9. c. 876. B.
Legum variæ appellationes. T. 10. c. 832. A.
Legibus Rhodiis dicebat Antonius mare regi, quatenus eis nulla legum suarum adversatur: idem Galli de Romanorum jure statuunt. T. 1. c. 385. E.
Legibus Principes soluti, attamen legibus vivunt. T. 1. c. 118. B.
Legibus obtemperare convenit eum, qui leges facit. T. 1. c. 448. E.
De legibus annariis. T. 3. c. 506. A. B.
Legibus mitior sententia, aut durior videtur esse corrupta. Tom. 4. c. 849. D.
Legibus dantur exceptiones, seu paragraphæ earum rerum, quarum nullæ proditæ sunt actiones. T. 4. c. 549. B.
Legibus pacta præstabiliora sunt, licèt hisce non observantur, sed edictis Prætorum tantùm. T. 4. c. 248. B. quædam pacta legibus observantur. Ibid. B.
A legibus, sive canonibus appellatio frustra interponitur. T. 6. c. 942. B.
Legibus, aut Senatusconsultis comprehendi non possunt omnes articuli, omnes casus, & omnes causæ, sive species sigillatim. T. 6. c. 90. E.
Legibus improbatæ conventiones, aut stipulationes inutiles sunt. T. 6. c. 491. A. B.
Legibus comprehendi, & definiri omnia non posse, sed generatim tantùm. T. 6. c. 451. C. D.
Legibus suis an teneatur Princeps. T. 7. c. 31. E.
Legibus suis Populus tenetur. Ibid. E. tenetur ex legibus Principis, perinde ac suis. Ibid. E.
Legibus solutus est Princeps. T. 7. c. 1189. C.
Legibus an solutus sit Princeps. T. 7. c. 31. E.
Legibus obtemperantes, quandoque legibus obligamur, & quomodo. T. 8. c. 386. B.
Ex legibus actiones quæ sunt. T. 9. c. 237. C.
Legibus datur facultas testandi de pecunia sua. T. 10. c. 803. A.
Levir. T. 8. c. 214. B.
Levissimæ conditiones. Vide, Conditiones.
Libellaria. T. 2. c. 1201. A. B.
Libellaria aliud est, aliud precaria, aliud ususfructus, aliud emphyteusis, & aliud feudum. T. 2. c. 1208. B.
Libellaria in perpetuum fit semper. T. 2. c. 1201. B.
In libellariis succedere filias. T. 2. c. 1269. E.
Libellarium jus quod est. T. 7. c. 383. A.
Libellarius contractus quis. T. 2. c. 1200. E. & Tom. 9. c. 418. C.
Libellarius contractus in quo distet a jure emphyteutico. Tom. 9. c. 417. D. & seq.
Libellarius contractus rectè vocatur emphyteuticus, sed novus. T. 10. c. 744. B.
Libelli repudii formula. T. 2. c. 1072. C. D. & quibus ex causis viro in uxorem permittitur, iisdem in virum uxori. Ibid. c. 1073. B. & seq.
Libelli dimissorii, libelli appellatorii. T. 1. c. 881. C.
Libelli famosi. Tom. 1. c. 867. C. D.
Libelli datione, & rescriptione, perinde atque litis contestatione actiones tempore perituræ in tutum rediguntur. T. 2. c. 55. C.
Libelli qui sint. T. 2. c. 102. D.
Libelli inscriptione reus postulatur. T. 4. c. 819. C.
Libelli refutatorii. Vide, Refutatorii libelli.
Libelli dimissorii dicuntur Apostoli. T. 9. c. 1105. C. & c. 1108. D.
Libelli litigatoris subscriptio non est sententia. T. 9. c. 1099. D.
Libelli oblati Præfecto prætorio, & aliis magistratibus, an eandem vim habeant, quàm ii, qui sunt oblati Principi. T. 10. c. 838. D. E.
De libellis famosis. T. 9. c. 1464. C.
Libellis famosis fit injuria. Ibid. C.
De libellis appellatoriis plura. T. 10. c. 794. D. E.
Libellorum famosorum auctores ut coercendi. T. 1. c. 475. B.
Libellorum nomen latiùs patet, quàm precum. T. 2. c. 102. D. & T. 10. c. 882. A.
Libellorum famosorum scriptores an intestabiles. Tom. 8. c. 1092. A.
Per libellum res non potest expediri, ubi decreto opus est. T. 9. c. 1099. E. per libellum fit sententia, & legitur. Ibid. D.
Libellus didascalicus *requeste civile, & proposition d'erreur*. Tom. 1. c. 527. E.
Libellus conventionis. T. 2. c. 1100. C.
Libellus responsionis. T. 2. c. 1100. D.
Libellus unus in causa communi sufficit. T. 1. c. 517. A.
Libellus inanis est sine rescripto. T. 2. c. 55. C.
Libellus aliud est, aliud epistola. T. 9. c. 1099. D.
Libellus est oratio Principis recitata in Senatu per Quæstorem. T. 9. 151. E.
Libellus propositi erroris, & ejus origo in foro civili quæ. T. 9. c. 1057. B.
Libellus civilis, vulgo *requeste civile*. T. 9. c. 1057. B. ejus origo in foro civili quæ. Ibid. B.
Libellus conventionis etiamsi sit incertus, sententia tamen debet esse certa. T. 9. c. 1072. E.
Libellus accusationis, libellus accusatorius, libellus delationis. T. 9. c. 1418. D.
Libellus precum, Principi datus, pro litis contestatione habetur, si modò ad eum rescripserit Princeps. T. 10. c. 838. D.
Libellus querelæ, & protestationis cui, & quando detur. Tom. 10. c. 838. E.
Liber homo, qui furtum fecit, ei addicitur, cui furtum factum est. T. 3. c. 263. B.
Liber homo pejorare statum, & meliorem facere potest. T. 1. c. 396. B.
Liber homo sui juris est, non tamen in bonis suis, vel dominus membrorum suorum. Tom. 1. c. 1354. D.
Liber statim sit infans expositus a domino, & servus in adversa valetudine domo ejectus. T. 2. c. 1162. E. & c. 1163. A.
Liber suâ sponte reipublicæ actum gerere potest, non invitus, quia servile officium id est. Tom. 2. c. 823. B.
Liber invitus actum gerere ne cogatur. T. 2. c. 822. E.
Liber post annos esse jussus, post biennium liber fiat. T. 1. c. 541. A.
Liber homo dicitur is, qui non est obæratus. T. 4. c. 379. D.
Liber homo præsens in crimine capitali per alium defendi non potest, servus verò præsens potest. T. 4. c. 1481. C. ex edicto Domitiani feriæ,

feriæ, & hilaritates; & abolitiones non pertinent ad servos. Ibid. E. sed tantùm ad liberos homines. Ibid. c. 1482. A. lex Julia indifferenter utitur adulterii, & stupri nominibus, & quando. Ibid. c. 1484. D.
Liber singularis Papiniani de adulteriis fuit tantùm de exercitione publici judicii. T. 4. c. 1471. C.
classici, assiduique testes, qui dicuntur. Ibid. c. 1472. B.
Liber homo alteri inutiliter emit. T. 4. c. 917. C.
Liber qui ex testamento fieri dicatur in jure. Tom. 4. c. 1198. D.
Liber homo alteri inutiliter stipulatur. T. 4. c. 917. E.
Liber homo an possit in cujusquam patrimonio, & pecunia esse. T. 5. c. 377. A.
Liber homo, qui dissimulato statu suo, dolo malo se venire passus, postea in libertatem proclamavit, & se ab emptore evicit, qua pœnâ afficiatur. T. 5. c. 682. E. & c. 683. A.
Liber homo in jure quinam dicatur. T. 5. c. 166. C.
Liber homo an a sciente frustra ematur. T. 5. c. 506. E.
Liber homo ob æs alienum pignori dari non potest. T. 6. c. 1032. A. B. nisi ob redemptionis pretium. Ibid. B.
Liber censualis plenam fidem facit. T. 6. c. 917. D.
An liber fiat servus pro derelicto habitus. T. 6. c. 140. E.
Liber homo, qui bonâ fide serviebat, si pecuniam certam dederit pro capite, ut manumitteretur, quamvis manumissus fuerat cognitâ, & probatâ judici conditione suâ, pecuniam quasi ob rem datam, re non sequutâ an condicere possit. Tom. 6. c. 59. E.
Liber homo, qui bonâ fide seruit, ex duabus tantùm causis adquirit. Tom. 6. c. 477. E. & c. 478. A.
Liber homo, bonâ fide possessus, duplicis juris peculium habet. T. 6. c. 16. B.
Ut liber sit partim, & partim servus natura non patitur. Tom. 6. c. 470. D.
Liber homo a sciente emi potest. T. 7. c. 692. A.
Liber homo naturâ non potest vendi. T. 7. c. 691. C.
Liber homo exemptus est a commercio hominum. Ibid. C.
Liber homo an alteri emere, stipulari, pacisci possit. Tom. 7. c. 443. E. & c. 444. A.
Liber quod non potest sibi adquirere, nec servus domino adquirere. T. 7. c. 985. B.
Liber an fieri possit ante aditam hereditatem. T. 7. c. 1435. B.
an legati dies utiliter apud eum cedere possit. Ibid. B.
Liber homo pro servo veniit sciens. T. 8. c. 545. C.
Liber sextus decretalium. Vide, Sextus.
Liber nonus codicis a Justiniano vocatur terribilis, & cur. Tom. 9. c. 1361. E.
Liber non potest videri jure Quiritium, qui non est civis. Tom. 9. c. 537. D.
Liber homo non potest esse in dominio alterius. Tom. 9. c. 1137. E.
Liber homo, & mulier libera in quo differunt. T. 9. c. 994. C.
Liber homo dedit tibi pecuniam eâ lege, ut filias suas manumitteres, quas habes in potestate; non manumittis, competit condictio ob rem dati, vel præscriptis verbis. T. 9. c. 234. B.
Liber homo bonâ fide possessus, si ex re possessoris, vel ex suis operis rem suam stipulatus sit, stipulatio valet, & possessori obligatio adquiritur. T. 10. c. 356. B. C.
Libera si conceperit, & ancilla facta pepererit, liberum parit. T. 1. c. 402. E.
Libera, ideſt, ingenua. Tom. 1. c. 28. A.
Libera res liberum prædium dicitur, non tantùm quæ servitutem non debet, sed etiam quæ non est pignorata. Tom. 4. c. 178. E. is, qui est tempore prior, potior erit jure pignoris. Ibid. c. 179. A.
Libera persona utrùm ministerium nobis tantummodo in adquisitione præstet. T. 5. c. 408. B. C. an nobis actionem adquirat. Ibid. c. 116. C.
Liberale judicium an differatur, donec actum sit de hereditate. T. 7. c. 218. D.
De liberali causa. T. 1. c. 467. A. & T. 6. c. 300. A. & T. 9. c. 978. D. E. & seqq.
In liberali causa vindiciæ dantur secundùm libertatem. T. 3. c. 524. D.
Liberali judicio an præjudicium fieri possit. T. 5. c. 686. D.
De liberali causa compromissum fieri non potest. Tom. 8. c. 714. A.
De liberali causa cognitio. Tom. 9. c. 1169. C.
Liberalia judicia, si non contestetur actio inofficiosi, non differuntur. T. 7. c. 218. B.
Liberalis lis ordinata, & cœpta dicitur. T. 3. c. 524. E.
Liberalis nemo exsistit in necessitatibus. T. 4. c. 520. C.
Liberalis, benignusque officium gratuitum, caritatem, & amicitiam gratuitam, non fructum sequitur. T. 5. c. 459. B.
Liberalis amarè exigendus non est. T. 10. c. 1230. C.
Liberalitas est perpetuæ benignitatis constantia. T. 1. c. 723. B.
Liberalitas genus est, & continet sub se legatum. T. 4. c. 520. C.
Liberalitas non est largitio, quæ fit de alieno. T. 4. c. 521. B.
Liberalitas non est necessaria electio. T. 4. c. 520. C.
Liberalitas non est, nec beneficium, quod necessitate fit. Ibid. B.
Liberalitas, vel affectio propensior in unum, quàm in alterum, nemini vitio verti debet. T. 6. c. 347. B.
Liberalitas non est vitium, aut culpa. Ibid. B.
Liberalitas, quæ donatio dicitur. T. 6. c. 116. E.
Liberalitas, quæ fit a conjugibus filios habentibus, dum iterum nubunt. T. 9. c. 460. B. & seqq.
Ex liberalitate sua quis damnum ferre non debet. Tom. 1. c. 488. B.
Liberalitates principales. Tom. 7. c. 1138. E.
Liberalitates Principis insinuatione non indigent. T. 9. c. 534. B.
Si liberalitatis imperialis socius sine herede decesserit. T. 2. c. 669. B.
In liberalitatis genere est legatum. T. 4. c. 520. C.
Liberalitatis modus ex adolescentis bonis in adolescentis, non in tutoris voluntate positus sit. T. 5. c. 582. B.
Per liberam personam quo casu adquiratur actio. T. 10. c. 973. E.
Per liberam personam adquiritur actio ex mutuo, & promutuo. T. 10. c. 629. A.
Liberamur per pactum jure prætorio. T. 9. c. 50. A.
Liberamur solutione jure civili. Ibid. A.
Liberandi verbum non semper jus significat. T. 10. c. 553. C. & c. 559. D.
Ad liberandum sumus proniores. T. 10. c. 563. A.
Liberare seipsum nemo potest, sine consensu creditoris. T. 9. c. 40. B.
Liberari ipso jure, vel exceptione quid sit, & explicatur multis legibus, & exemplis. T. 5. c. 409. D.
Liberatio ex resolutione contingit. T. 1. c. 862. B.
Liberatio cui contigit ex solutione, is non habet condictionem indebiti. T. 4. c. 128. A.
Liberatio cur sit res incorporalis, & incerta. T. 5. c. 457. A.
Liberatio rei non est liberatio personæ. T. 6. c. 76. A.
Liberatio nulla ei contingit, ubi indebiti soluti repetitio est, sive condictio. T. 6. c. 379. C.
Liberatio. Vide, Solutio.
Liberatio non potest relinqui ad tempus, etsi legetur ad tempus, legatarius non liberatur. Tom. 7. c. 1155. B.

BIU Cujas

Liberatio in quibus casibus non contingat. T. 8. c. 1061. A.
Liberatio an possit legari debitori. T. 8. c. 991. A.
Liberatio ex solutione sequitur. T. 9. c. 1285. C.
Liberatio est juris, solutio est facti. Ibid. D.
Liberatio, & solutio in quo differunt. Ibid. D.
Liberatione legatâ, utrùm augeantur bona debitoris. T. 5. c. 1130. C.
De liberatione legata. T. 7. c. 562. C.
Liberationem parit res reddita, res data parit obligationem. T. 4. c. 996. C.
Liberationes incerti condicuntur. T. 7. c. 743. B.
De liberationibus, & solutionibus. T. 9. c. 1284. D. E. & seqq.
Liberationis verbum ad obligationem refertur. T. 2. c. 824. A.
Liberationis legatæ effectus. T. 1. c. 809. E.
Liberationis argumentum est chirographi redditio. T. 6. c. 226. C.
Liberationum duo sunt genera. T. 4. c. 228. C.
Quicumque liberatur, rectè solvit. T. 4. c. 128. A.
Liberatur, qui rectè solvit; T. 6. c. 352. A.
Liberatus accepto, ut debitoris nomen delegaret, si fidem contractus non impleat, quomodo teneatur. T. 7. c. 847. B. C.
Liberatus quis sit, cum quæritur, jurisconsultos debere faciliores esse ad liberationem. Tom. 8. c. 382. D.
Liberi sunt vel ingenui, aut libertini. T. 1. c. 14. A.
Liberi olim adquirebant patri sine ulla distinctione. T. 1. c. 92. B.
Liberi quomodo sint in potestate parentum. T. 1. c. 22. B. C.
Liberi an agant de inofficioso testamento. T. 1. c. 118. C.
Liberi ad bona matrum intestatarum admittanturne Senatusconsulto Orphitiano. T. 1. c. 167. C.
Liberi vulgò quæsiti an ad matris hereditatem ex Senatusconsulto Orphitiano admitti debeant. T. 1. c. 168. B.
Liberi homines nullo tempore adquiruntur. T. 1. c. 82. B.
Liberi naturales a spuriis differunt. T. 2. c. 342. A. B.
Liberi naturales qui. T. 2. c. 341. E.
Liberi ad obsequia paterna meritis provocandi, non pactionibus adstringendi. T. 1. c. 450. A.
Liberi in conditione positi, videntur esse in dispositione, ex opinione Doctorum. T. 1. c. 680. C. & c. 684. A.
Liberi, & postumi heredes instituantur, vel exheredentur. T. 1. c. 1053. B.
Liberi ut instituendi, vel exheredandi. T. 1. c. 1053. B.
Liberi omnes appellatione filiorum intelliguntur. T. 1. c. 1020. C.
Liberi, qui sine manumissione fiunt. T. 1. c. 839. E.
Liberi non sunt, qui contra humani generis formam procreantur. T. 1. c. 458. A.
Liberi aut in potestate, aut emancipati sunt. T. 3. c. 60. B.
Liberi, qui non sunt sui, nec sunt agnati. T. 3. c. 93. B.
Liberi ex concubinatu nati ut sui, & legitimi fiunt. T. 2. c. 1051. B.
Liberi a parentibus lugeri debent. T. 4. c. 30. B. C.
Liberi hominis nulla est æstimatio. T. 4. c. 756. B.
Liberi in bello amissi quando pro superstitibus habentur. Tom. 4. c. 863. B.
Liberi naturales fideicommissarium quando excludunt. T. 4. c. 1214. C.
Liberi lugendi sunt secundùm pietatis rationem. T. 4. c. 30. C.
Liberi defuncti excludunt parentes, & cur. T. 4. c. 782. B.
Liberi, & parentes petunt possessionem bonorum intra annum, agnati intra centum dies. T. 4. c. 346. B. C.
Liberi illegitimi temerè non sunt faciendi legitimi. T. 4. c. 1501. E.
Liberi, qui parentibus heredes non exstiterunt, cur illos lugent. T. 4. c. 30. A.
Tempus luctus quod. Ibid. B.
Liberi heredes scripti an dimidiam dotis partem retinere possint, quæritur. T. 4. c. 840. A.
Liberi libertorum an ad fideicommissum vocentur. T. 4. c. 1170. B.
Liberi non debent esse deterioris conditionis, quàm liberorum liberi. T. 4. c. 1215. A.
Liberi commentitii sunt adoptivi. T. 4. c. 1087. A.
Liberi in conditione positi, non sunt in dispositione. T. 4. c. 1071. B.
Liberi sunt nexus inter virum, & uxorem. T. 4. c. 1436. C.
Liberi. Vide, Filius.
Liberi hominis casum futurum ad servitutem exspectare nefas est. T. 5. c. 507. A.
Liberi sunt onera matrimonii, quæ sustinet pater, non mater. T. 5. c. 883. C.
Liberi, & nepotes ex altero filio, quibus portionibus veniant ad hereditatem, sive ad bonorum possessionem. T. 5. c. 606. A.
Liberi an prohibere possint, ne dos profectitia redeat ad patrem. T. 5. c. 553. B. C.
Liberi arrogati familiam mutant, & in arrogatoris potestatem transeunt. T. 5. c. 159. A.
Liberi homines rei postulati in quo differunt a servis reis postulatis. T. 5. c. 1185. C. & seq.
Liberi ex adulterio procreati a parentibus alendi. T. 6. c. 1104. E.
Liberi procreati ex clandestino, & illicito matrimonio sunt illegitimi, nec excusantur propter ignorantiam parentum. T. 6. c. 1088. E. secus, si clandestinum matrimonium non fuerit. Ibid. c. 1089. A.
Liberi an matris conditionem sequantur. T. 6. c. 1107. C. D.
Liberi ex adulterio suscepti non fiunt legitimi per subsequens matrimonium. T. 6. c. 11, 32. C.
Liberi ex solenni matrimonio susceptí legitimi sunt, licèt postea per causam cognationis, vel aliam ob causam dissolutum sit matrimonium. Ibid. D.
Liberi hominis nulla possessio civilis est. T. 6. c. 310. D.
Liberi susceptí ex concubinatu an legitimentur per subsequens matrimonium. T. 6. c. 544. C.
Liberi, silentio exheredati patris militis testamento, an repellantur a paternis bonis. Tom. 6. c. 565. E.
Liberi, quibus substituitur, an sint in potestate tempore mortis, & facti testamenti. T. 7. c. 903. D.
Liberi, qui sunt in conditione, non sunt in dispositione. T. 7. c. 1080. D. E.
Liberi rogati hereditatis superfluum fratribus suis restituere. T. 7. c. 1510. C.
Liberi, rogati restituere, an cavere debeant de fideicommisso. Ibid. D.
Liberi si hereditatem rogati sint restituere, & Falcidia non sufficiat doti, vel donationi propter nuptias, an possint ex fideicommisso supplere. T. 7. c. 1509. B.
Liberi si sint excluſi ab unde liberi, possunt venire ad unde legitimi, & hac parte neglectâ supereſt eis unde cognati. T. 8. c. 132. E.
Liberi an sint sui, an emancipati, an referat aliquid. T. 7. c. 206. B. C. in successione, & petitione hereditatis. Ibid. C.
Liberi cum emancipato patre quomodo conjungantur in successione avi, item in querela de inofficioso. T. 7. c. 205. D. E.
Liberi exheredati quam partem capiant jure legati, vel fideicommissi. T. 7. c. 1505. C.
Liberi in querela inofficiosi quomodo cum patre emancipato concurrant. T. 7. c. 206. A.
Liberi instituti quam partem capiant jure testamenti ex lege Falcidia. T. 7. c. 1505. C. in eam partem an fructus, & quos imputent. Ibid. C.
Liberi, parentes, fratres quando querelâ inofficiosi excludantur. T. 7. c. 181. E.
Liberi patronorum quando jura patrona-

tronatus amittunt. T. 7. c. 125. E.
Liberi patronorum, & patroni in quo distant. T. 7. c. 126. A.
Liberi homines non ceduntur flagellis, loris, sed fustibus, sive virgis. T. 7. c. 126. E.
Liberi vetantur parentes, in quorum potestate sunt, in jus vocare. T. 7. c. 119. B.
Unde liberi. T. 8. c. 161. C. & seq.
An liberi homines vindicari possint. T. 7. c. 228. B.
Liberi cæteri, & filius differunt. T. 7. c. 903. E.
Liberi hominis vindicatio quid sit. T. 7. c. 228. B.
Liberi naturales patroni, quos patronus dedit in adoptionem, a liberto paterno in jus vocari non possunt. T. 7. c. 125. B.
Liberi in adoptionem dati in numerum liberorum patri naturali non computantur. Ibid. C.
Liberi, amissâ bonorum possessione unde liberi, an possint venire ex inferioribus partibus. Tom. 8. c. 179. E.
Liberi sui sunt etiam legitimi. T. 8. c. 183. E.
Liberi quibus modis desinant esse in potestate parentum. Tom. 8. c. 913. E.
An liberi naturales possint cogere parentes de sua potestate eos dimittere. T. 8. c. 914. C.
Liberi an adquirere parentibus possint. T. 8. c. 957. E. & c. 958. A.
Liberi an inter se differant. T. 8. c. 895. B.
Liberi non solùm filii, sed & nepotes, & alii deinceps. T. 8. c. 564. E.
Liberi, qui repudiarunt, vel omiserunt bonorum possessionem contra tabulas, an partem faciant aliis petentibus. T. 8. c. 46. D.
Liberi qui veniant ex parte unde legitimi. T. 8. c. 132. E.
Liberi, sub conditione instituti, an eâ defectâ admittantur ad successionem. T. 8. c. 34. E.
Liberi adoptivi, in adoptionem rursus dati, an habeant bonorum possessionem contra tabulas. T. 8. c. 44. B.
Liberi adoptivi præteriti an petere possint bonorum possessionem contra tabulas. Ibid. A. B.
Liberi adoptati, rescissâ adoptione per emancipationem, an admittantur ad bonorum possessionem contra tabulas patris naturalis. T. 8. c. 31. A.
Liberi an admittantur ad bonorum possessionem contra tabulas fœminarum. T. 8. c. 36. A.
Liberi an conferant ea, quæ parentes dedere adipiscendæ dignitatis gratiâ. T. 8. c. 91. B.
Liberi an invicem conferant donationem simplicem. T. 8. c. 90. D.
Liberi uno casu possunt agere actione famosâ in parentes. T. 8. c. 160. C.
Liberi an præteriti dicantur, si eis legata, vel fideicommissa relicta sint. T. 8. c. 24. B.
Liberi an sint nominatim exheredandi. T. 8. c. 34. C. D. an possint silentio exheredari. Ibid. C.
Liberi certo, & puro jure sunt exheredandi. T. 8. c. 42. A.
Liberi emancipati an emancipatis conferant bona profectitia. T. 8. c. 90. B.
Liberi emancipati ingrati an redigantur in potestatem patris. T. 8. c. 151. A.
Liberi emancipati quæ bona conferant petitâ bonorum possessione. T. 8. c. 100. D.
Liberi exheredati an per præteritos admittantur ad bonorum possessionem contra tabulas. Tom. 8. c. 33. B.
Liberi in adoptionem dati quomodo conferant. T. 8. c. 89. B.
Liberi, in ad optionem dati, an admittantur contra tabulas patris naturalis. Ibid. B.
Liberi in adoptionem dati retinent originem naturalem, quantum ad honores, & munera. T. 8. c. 30. E.
Liberi liberti an excludant patronum ab hereditate liberti. T. 8. c. 156. C.
Liberi liberti an patronum excludant a bonorum possessione contra tabulas. T. 8. c. 157. E.
Liberi milites an obsequia debeant parentibus utriusque sexus. T. 8. c. 160. A.
Liberi naturales an petere possint bonorum possessionem contra tabulas. T. 8. c. 43. D.
Liberi naturales emancipati sui esse desinunt, sed non liberi. T. 8. c. 24. E. an eis detur bonorum possessio contra tabulas. Ibid. c. 25. A.
Liberi præteriti quando dicantur. T. 8. c. 24. B.
Liberi præteriti, qui excluſi sunt, an possint restitui in integrum. T. 8. c. 138. B. si non sint restituti, an scripti rem obtineant. Ibid. B.
Liberi quæ bona conferant. T. 8. c. 90. B.
Liberi qui instituti heredes jure non possunt contra tabulas. T. 8. c. 32. A.
Liberi, qui non possunt habere contra tabulas, an partem faciant. T. 8. c. 46. D.
Liberi, quibus bonorum possessio non competit, & quibus competit. T. 8. c. 190. D.
Liberi defuncti parentibus defuncti omnimodo, & omni jure præferuntur. T. 8. c. c. 180. B.
Liberi, qui nunquam fuerunt in familia, præteriti habent bonorum possessionem contra tabulas, & ab intestato unde liberi. Tom. 8. c. 175. E.
Liberi, qui non sunt in nostra potestate, non possunt vocare parentes in jus. T. 9. c. 22. D.
Liberi quot modis exeunt potestate parentum. T. 8. c. 376. E.
Liberi emancipati non sunt legitimi successores. T. 9. c. 653. A.
Liberi, & postumi in quo differunt. T. 9. c. 764. D. & seqq.
Liberi emancipati invicem non conferunt, cum simul veniunt ad bona intestati patris. Tom. 9. c. 689. B.
Liberi coloni alii sunt, alii servi coloni. T. 9. c. 974. C.
Liberi sequuntur matres. T. 9. c. 552. B.
Liberi non debent alienari a patribus quovis modo. T. 9. c. 371. A.
Liberi præteriti qui dicuntur. T. 9. c. 761. C.
Liberi apud quem morari, vel educari debeant, divortio facto. T. 9. c. 550. D. E.
Liberi dicuntur filii, etiamsi non sint uno amplius. T. 9. c. 868. D.
Liberi naturales qui dicuntur. T. 9. 552. B.
Liberi pro omnibus descendentibus. T. 9. c. 662. E.
Liberi. Vide, Filii.
Liberi hominis emptio contrahitur, si ab ignorante ematur. T. 10. c. 1002. E.
Qui liberi non sunt, cives non sunt. T. 10. c. 123. B.
Liberi libertorum an sibi invicem succedant, patrono excluso. T. 10. c. 361. B.
Liberi sui liberis item suis, mortuo parente, sunt tutores legitimi agnationis jure. T. 10. c. 707. E.
Liberi exheredati an conjungantur in bonorum possessione petenda. T. 10. c. 773. A.
Liberi vulgo quæsiti aviæ maternæ an succedant. T. 10. c. 780. A.
Liberi facilè restituuntur adversùs matres, si secundas nuptias contraxerint. T. 10. c. 906. A.
Liberi Senatorum sunt clarissimi. T. 10. c. 929. D.
De liberis, & postumis heredibus instituendis, vel exheredandis. T. 1. c. 797. D. & c. 1053. A. B. & seqq.
Liberis, qui in potestate nostra sunt, si fiat injuria, nostra interest vindicare. T. 1. c. 472. B.
De liberis agnoscendis. Tom. 1. c. 402. D. E.
De liberis naturalibus consultatio. T. 1. c. 700. E.
Liberis dignitas integra manet, etiamsi pater, a quo eam dignitatem habent, eâ dignitate exciderit. T. 4. c. 972. A.
Liberis damnatorum an servetur jus patronatus quod habuit, qui damnatus est capitali judicio. T. 4. c. 27. D.
In liberis hominibus pœnæ interpretatione molliendæ sunt, in servis

BIU Cujas

servis exasperandæ. Tom. 4. c. 1409. B. C.
Liberis extraneis, ideſt, emancipatis cur actio utilis ex ſtipulatione, quam parentes pro illis fecerunt, detur. T. 5. c. 59. D. E.
Liberis in quem caſum, & quomodo ſubſtituere poſſimus. T. 7. c. 900. C.
Liberis emancipatis præteritis dari bonorum poſſeſſionem contra tabulas. T. 7. c. 921. D.
Liberis in adoptionem datis, & præteritis an detur bonorum poſſeſſio contra tabulas. T. 8. c. 78. D.
Liberis in petenda Carboniana bonorum poſſeſſione quod tempus detur. T. 8. c. 130. B.
Liberis naturalibus emancipatis an detur bonorum poſſeſſio contra tabulas. T. 8. c. 24. E.
Liberis præteritis an poſſeſſio bonorum contra tabulas teſtamenti detur. T. 8. c. 19. D.
Liberis præteritis an detur querela contra teſtamentum militis. T. 8. c. 148. E.
Liberis omnibus an detur unde liberi. T. 8. c. 175. E.
Liberis omnibus in infinitum ſuo ordine dari bonorum poſſeſſionem contra tabulas. T. 8. c. 24. B.
Liberis præteritis quomodo ſubveniatur. T. 8. c. 132. D.
Liberis quæ adoptio noceat in petenda bonorum poſſeſſione contra tabulas. T. 8. c. 31. D.
Liberis, qui petierunt bonorum poſſeſſionem contra tabulas, an conſerventur legata. T. 8. c. 64. C. an auferantur fideicommiſſa. Ibid. C.
Liberis quibuslibet an detur unde liberi. T. 8. c. 175. E.
Liberis quod tempus præſtitutum ſit petendæ bonorum poſſeſſionis. T. 8. c. 13. A.
Liberis præteritis an detur bonorum poſſeſſio contra tabulas. T. 8. c. 24. A. & c. 32. E.
Liberis ſcriptis heredibus an detur bonorum poſſeſſio contra tabulas. T. 8. c. 32. E.
Liberis ſcriptis an detur poſſeſſio bonorum contra tabulas per præteritos. T. 8. c. 33. A.
Liberis ſcriptis ſub conditione an detur bonorum poſſeſſio contra tabulas. Ibid. D.
Liberis ſuis non tantùm dari ab inteſtato unde liberi, ſed & unde legitimi. T. 8. c. 132. D. E. an omiſſâ unâ ſuccedant ex altera. Ibid. E.
Liberis ad petendam bonorum poſſeſſionem edictalem quod tempus detur. T. 8. c. 130. B.
Liberis adoptivis emancipatis an detur bonorum poſſeſſio contra tabulas. T. 8. c. 24. E.
Liberis an detur bonorum poſſeſſio contra tabulas, ſi nullus heres exiſtat. T. 8. c. 9. C.
Liberis an magis hereditas debeatur, quàm parentibus. T. 8. c. 180. B. C.
Liberis in adoptionem datis an detur bonorum poſſeſſio contra tabulas. T. 8. c. 30. C.
Liberis ſuis præteritis tam adoptivis, quàm naturalibus bonorum poſſeſſio contra tabulas datur. Ibid. C.
Liberis defuncti datur bonorum poſſeſſio ex prima parte edicti de ſucceſſionibus ab inteſtato. T. 8. c. 180. B.
De liberis alendis. T. 9. c. 550. D. E.
De liberis libertorum. T. 9. c. 645. E. & ſeq.
De liberis præteritis, vel exheredatis. T. 9. c. 760. E. & c. 761. A. & ſeqq.
De liberis ingratis. T. 9. c. 1317. C. D.
De liberis legitimis ab inteſtato venientibus. T. 9. c. 910. B. & ſeqq.
De liberis hominibus, qui quæſtioni ſubjici poſſunt, vel non. T. 9. c. 1469. E. & c. 1470. A. & ſeq.
De liberis naturalibus, & matribus eorum, & ex quibus cauſis juſti efficiantur. T. 9. c. 552. B. & ſeqq.
De liberis deducendis. Vide, Interdictum.
De liberis exhibendis. Vide, Interdictum.
Liberis natura non taxavit certam partem. T. 10. c. 492. B.
Ex liberis duobus emancipatis, uno præterito, altero exheredato quid fiet. T. 10. c. 772. E.
Liberis potiùs debetur parentum hereditas, quam liberorum parentibus. T. 10. c. 774. C.
Liberis, & parentibus, nec non & cæteris omnibus quodnam tempus detur ad petendam bonorum poſſeſſionem. T. 10. c. 784. B.
Interdictum de liberis exhibendis eſt præparatorium interdicti de liberis ducendis. T. 10. c. 947. B.
De libero homine exhibendo interdictum exhibitorium. T. 1. c. 855. C.
Libero homini, civique Romano libera eſt teſtamenti factio. T. 4. c. 1165. E.
Libero homini an poſſit legari via ad fundum alienum. T. 4. c. 412. B. teſtamenti factio ſeparanda eſt a rebus ſingulis. Ibid. B.
Libero homini non temerè vincula injiciuntur. Vide, Vincula.
De libero homine vendito. T. 6. c. c. 392. C. D.
De libero homine exhibendo interdictum. T. 7. c. 228. B.
De libero homine exhibendo. Vide, Interdictum.
Liberorum numerus excuſat. T. 1. c. 51. E.
Liberorum nomine qui ſignificantur. T. 1. c. 798. A.
Liberorum nomen eſt naturale, ſuorum civile. T. 1. c. 826. E.
Liberorum numerus ab oneribus non excuſat. T. 2. c. 753. D.
Liberorum alii patres familias, alii filii familias. T. 1. c. 726. B. C.
Liberorum nomen nepotes comprehendere. T. 1. c. 700. A.
Liberorum jus quando habet mater. T. 1. c. 457. D.
Liberorum inſtituendorum vel exheredandorum magna differentia inter filium, & filiam, cæteroſque liberos. T. 1. c. 1053. B.
De liberorum ſuitate novella conſtitutio. T. 2. c. 1115. B.
Liberorum loco quæ perſonæ habentur in jure. Tom. 3. c. 230. D.
Liberorum appellatione an naturales contineantur. T. 4. c. 1157. A. & eſt quæſtio voluntatis, ſeu facti, non juris, quæ in æſtimatione judicis eſt, non Juriſconſulti; in diſquiſitione Rhetoris, non Juriſconſulti. Ibid. A.
Liberorum numerus an excuſet a muneribus civilibus. Tom. 4. c. 863. B.
Liberorum numerus utrùm excuſet a Sacerdotio provinciæ. T. 4. c. 864. A. B.
Liberorum trium; aut quatuor quodnam ſit jus, & quandonam excuſet a tutela. T. 5. c. 1044. D.
Liberorum corporum, aut annulorum liberorum hominum an fiat æſtimatio. T. 5. c. 536. C.
Liberorum ſtatus conſervatur, etiam ſi matrimonium inceſtui commixtum irritum ſit. Tom. 6. c. 1089. A.
Liberorum alii legitimi naſcuntur, alii legitimi fiunt, & quomodo. T. 6. c. 1132. A.
Liberorum locum an obtineant alumni. T. 6. c. 737. B.
Liberorum appellatione an contineantur naturales. T. 7. c. 1249. E.
Liberorum cuſtodia eſt ex jure naturali. T. 7. c. 21. C.
Liberorum jus definitur. T. 8. c. 1034. A.
Liberorum appellatione qui contineantur. T. 8. c. 531. A. B. & c. 564. E.
In liberorum linea eodem jure cenſentur adoptivi, & naturales. T. 8. c. 167. E.
Liberorum appellatione omnes deſcendentes continentur. T. 8. c. 564. E.
Liberorum appellatio ubi ſufficit, non neceſſe eſt ſingulis nominibus uti. T. 8. c. 565. A.
Liberorum hominum genera duo. T. 8. c. 614. E.
Liberorum nomen ſtrictè acceptum. T. 8. c. 531. B.
Liberorum nomine præmia. T. 8. c. 585. A.
In liberorum linea duæ regulæ obſer-

BIU Cujas

servandæ, & quæ sunt. T. 9. c. 911. E.
De liberorum emancipationibus. T. 9. c. 1314. D. E. & seq.
Liberorum nomen comprehendit etiam nepotes. T. 9. c. 501. D.
De liberorum jure. T. 9. c. 1361. B. C.
Liberorum in gradu proximior non excludit ulteriorem. T. 10. c. 779. A.
Liberos, morte patris, sui juris fieri sine capitis deminutione. T. 2. c. 1119. B.
Liberos non pertingit nota patri aspersa. T. 4. c. 972. B.
Inter liberos filium, & filiam quæ differentiæ fuerunt olim ante Justinianum. T. 4. c. 1064. B.
Per liberos singulos remittuntur singuli anni ex lege Julia, & Papia. T. 4. c. 860. C.
Inter liberos homines, & servos quo ad crimen adulterii, ex l. Julia, differentia quæ. T. 4. c. 1480. E.
Per liberos remittuntur anni ex lege Papia. T. 4. c. 860. C.
Liberos quot quis habet, tot etiam legi annuariæ dimittuntur anni. T. 4. c. 860. C.
Liberos homines, & ingenuos flagellis afficere, flagellis cædere, quanta sit injuria. T. 5. c. 752. E.
Liberos legitimos facit venia, seu permissio Ecclesiæ. T. 6. c. 1135. D.
Liberos factos, seu manumissos servos desinimus possidere. Tom. 6. c. 310. D. E.
Per liberos homines bonâ fide possessos adquirimus omni ex causa, iisdem etiam modis, quibus per servos nostros adquirimus. T. 6. c. 322. D.
Erga liberos parentum affectione nulla major est. T. 6. c. 527. B.
Liberos dicunt juris auctores numero plurali, & cum de uno tantùm loquuntur. T. 8. c. 332. C.
Erga liberos pietas, educatio, cura est ex jure naturali. T. 7. c. 21. C.
Inter liberos non vocantur adrogati, & adoptati. T. 8. c. 167. B.
Liberos etiam non suos, qui tamen sui futuri erant, præteritos invitari ad bonorum possessionem contra tabulas, vel ab intestato unde liberi. T. 8. c. 175. E.
Ob liberos ante divortium paciscimur quodlibet. T. 9. c. 504. B.
Liberos dici usque ad trinepotes. T. 9. c. 467. C.
Propter liberos erat retentio sextarum, vel quintarum ex dote alendorum liberorum causâ. T. 9. c. 550. D.
De his, qui liberos, vel parentes occiderunt. T. 9. c. 1436. B. C.
Liberos homines non compelli, quasi principales debitores, servire creditoribus ob æs alienum. T. 9. c. 246. D. E.
Liberum caput qui dicitur. T. 4. c. 306. B.
Liberum esse, & in libertate esse diversa sunt. T. 8. c. 270. E.
Liberum hominem an scientes possidere possimus. T. 8. c. 288. C. & c. 293. D.
Liberum facit nuda voluntas principis. T. 9. c. 1068. D.
Qui liberum se esse contendit, actor est. T. 9. c. 270. B.
Liberta uxor patroni, si ab eo invito decesserit, an possit alii nubere. T. 7. c. 1492. C. an possit se alii in concubinatum dare. Ibid. C.
Libertæ filius an vocetur ad rem persequendam, quam testator vetuit alienari de nomine familiæ. T. 7. c. 1081. E. & c. 1082. A.
Libertas jure naturali constituitur. T. 1. c. 13. B.
Libertas quid. T. 1. c. 13. A.
Libertas est inæstimabilis. T. 1. c. 1475. E.
Libertas non datur ad tempus. T. 3. c. 156. B.
Libertas pro parte adquiri non potest. T. 1. c. 1211. B.
Libertas prædii non adquiri, neque servitus remitti pro parte potest. T. 1. c. 1368. B.
Libertas ut testamento relinquitur. T. 1. c. 465. E.
Libertas testamento data an adimi possit. Tom. 1. c. 1090. A. & c. 1346. C.
Libertas ex testamento falso repræsentata, vel præstita non revocatur. T. 3. c. 238. B.
Libertas inutilis institutionem non vitiat. T. 1. c. 1101. A.
Libertas pecuniâ reparari non potest. T. 1. c. 1241. C.
Libertas, quæ semel competiit, restitui, repeti, & revocari non potest, ac ne pretium quidem ejus, quoniam inæstimabilis res est. T. 3. c. 416. D.
Libertas directò dari potest. T. 1. c. 308. D.
Libertas per fideicommissum dari potest. Ibid. E.
Libertas, fideicommisso data, facto heredis non mutatur. Tom. 1. c. c. 463. C.
Libertas fideicommissaria est quasi statulibertas. Tom. 3. c. 426. E.
Libertas in jure cedi potest, quòd sit res incorporalis. T. 1. c. 327. D.
Libertas justa est civitas Romana. T. 1. c. 463. C.
Libertas dari, & adimi potest testamento, & codicillis. Tom. 1. c. 309. A.
Libertas cessitia quæ sit. T. 1. c. 329. B.
Libertas publicam tutelam meretur. T. 1. c. 468. E.
Libertas quibus modis revocatur. T. 1. c. 335. D.
Libertas alienatione revocatur, redemptione convalescit. T. 1. c. 1093. C.
Libertas usufructus non usucapitur. T. 1. c. 1137. D.
Libertas invito non datur filio, invito servo datur. T. 1. c. 1208. C. D.
Libertas ut adimi potest. T. 1. c. 1090. A. & c. 1346. C.
Libertas alieno servo relicta nullius est momenti. T. 1. c. 1345. E.
Libertas justa testamento dari potest. T. 1. c. 306. C.
Libertas fideicommissaria testamento relicta a minore 20. ann. valet. T. 2. c. 446. B. directa non valet. Ibid. B.
Libertas fideicommissaria, an directa competat, aut debeatur servo proprio tutori dato filio impuberi sine libertate. T. 3. c. 513. E. c. 514. A.
Libertas justa non iteratur: justa adoptio non iteratur, & generaliter actus legitimi non iterantur, veluti aditio, & servi optio. T. 3. c. 171. B.
Libertas per speciem fideicommissi relicta quænam dicatur. T. 1. c. 188. D.
Libertas servo per fideicommissum an dari possit. T. 1. c. 146. A.
Libertas quandonam directò dari videatur. Ibid. C.
Libertas pœnæ nomine dari an possit. T. 1. c. 136. D.
Libertas inæstimabilis. Tom. 1. c. 19. E.
Libertas causâ pœnæ non rectè datur, nec adimitur. T. 1. c. 1338. E.
Libertas rusticorum prædiorum servitutum non usucapitur. Tom. 1. c. 378. B.
Libertas data servo fideicommisso valet, legato non item. Tom. 2. c. 1090. A.
Libertas efficacior est legato. T. 4. c. 410. B.
Libertas est individua, nec pro parte præstari potest. T. 4. c. 513. B.
Libertas data in fraudem creditorum ipso jure irrita est. Tom. 4. c. 1372. B.
Libertas directa quando dari videtur. T. 4. c. 1198. D.
Libertas an sit servo repræsentanda ex causa fideicommissi suspensâ cognitione maleficii. Tom. 4. c. 1249. A.
Libertas scindi non potest, & est individua. T. 4. c. 1305. E.
Libertas nulla est cum servo. T. 4. c. 882. E.
Libertas statuliberis quomodo derelinquitur. T. 4. c. 51. E.
Libertas fideicommissaria. Tom. 4. c. 52. A.
Libertas, & legatum in quo differunt. T. 4. c. 608. E.
Libertas undenam publica res dicatur, & libertatis publica tutela. T. 5. c. 376. D.
Libertas res inæstimabilis, & sine pretio

BIU Cujas

pretio pretiosa : T. 5. c. 30. D.
Libertas servitutum urbanarum cur usucapi possit, rusticarum verò non item. T. 5. c. 735. C.
Libertas an ad tempus dari possit. T. 5. c. 848. B. & c. 1093. C.
Libertas directa, & fideicommissaria in quibusnam differant, & an alieno servo utraque, aut alterutra dari possit. Tom. 5. c. 681. B.
Libertas an pro parte præstari possit. T. 5. c. 821. E.
Libertas in quo distet ab hereditate. T. 5. c. 1093. E.
Libertas sub conditione relicta. T. 6. c. 214. B.
Libertas an adimi possit eodem testamenro, quo data est. Tom. 6. c. 191. E.
Libertas justa, & plena quæ est. T. 6. c. 304. D.
Libertas, quæ sine vindicta per filium imposita est servo, nullius momenti est. T. 6. c. 295. D.
Libertas directa codicillis data. T. 6. c. 260. B.
Libertas purè dari potest servo heredis per fideicommissum. T. 6. c. 304. C.
Libertas semel data non potest revocari, nec pretium ejus repeti, quod nullum est : libertas enim est res inæstimabilis. T. 6. c. 297. B.
Libertas, quæ semel competit, per restitutionem in integrum revocari non potest. T. 6. c. 21. A.
Libertas quando nullius momenti est. T. 6. c. 297. A.
Libertas res est inæstimabilis, res sine pretio, & ideo nec fideicommisso, nec computationi subjecta est. T. 6. c. 270. C. non potest conferri libertas cum fideicommisso pecuniario. Ibid. C.
Libertas non valet, quæ testamento data est, ex quo nemo heres exstitit. T. 6. c. 197. C.
Libertas alieno servo an dari possit. T. 7. c. 1476. A.
Libertas an detur a semetipso. T. 7. c. 1002. C.
Libertas an fideicommisso onerari possit. T. 7. c. 1069. B.
Libertas non videtur relicta, si alimenta ancillæ relicta sint. T. 7. c. 882. A.
Libertas data servo a debitore fisci in fraudem fisci an valeat. T. 7. c. 1470. B.
Libertas data servo, pendente conditione fideicommissi, an valeat. T. 7. c. 1509. A.
Libertas data testamento adimi an possit. Tom. 7. c. 1032. D.
Libertas fideicommissaria an relinqui possit a servi legati domino eidem servo. T. 7. c. 1485. C.
Libertas in fraudem creditorum data an valeat. T. 7. c. 1032. E.
Libertas in obscuris valet, non legatum. Ibid. D.
Libertas in quibus casibus plus valeat legato. T. 7. c. 920. E. & c. 921. A.
Libertas semel concessa an revocari possit. T. 7. c. 1060. B.
Libertas servitutum quomodo usucapiatur. T. 7. c. 410. D.
Libertas est ex jure naturali. T. 7. c. 18. A.
Libertas juris naturalis est. T. 7. c. 691. C.
Libertas an possit dari sub demonstratione certa. Tom. 7. c. 647. B.
Libertas quando non debetur. T. 7. c. 1142. C.
Libertas dari quando non potest servo alieno directis verbis, an precariis possit. T. 7. c. 1099. B. C.
Libertas si data sit, an cedat a morte, vel ab adita hereditate. T. 7. c. 1476. A.
Libertas si data sit sub diversis conditionibus, non novissimam, sed levissimam spectari. T. 7. c. 987. D.
Libertas si detur servo per legatum, vel fideicommissum, conjuncta scriptura, an servi sit electio, quam velit. Ibid. C.
Libertas si directò data sit, an utrumque tempus testamenti, & additionis spectetur. T. 7. c. 1476. A.
Libertas statuta an perimatur venditione servi. Tom. 7. c. 940. B.
Libertas sub conditione non faciendi aliquid an relinqui possit. T. 7. c. 944. D. E.
Libertas an per fideicommissum servo dari possit. T. 8. c. 1010. A.
Libertas an servo adimi possit. T. 8. c. 974. B.
An ademptio ejus post manumissionem vana sit. Ibid. D.
Libertas in diem mortis legata an valeat. T. 8. c. 92. E.
Libertas de plano datur ambulante Prætore. T. 8. c. 794. A.
Libertas omnibus rebus favorabilior. Tom. 8. c. 713. E. & c. 822. E. & c. 823. A. & c. 872. A.
Libertas res inæstimabilis est. T. 8. c. 709. A. & c. 816. B. C. & c. 869. B.
Libertas data in fraudem creditorum nulla. T. 8. c. 492. B.
Libertas data non revocatur. T. 9. c. 382. D.
Libertas præstita nunquam revocatur. T. 9. c. 479. B.
Libertas publicè data pro præmio judicii. Tom. 9. c. 971. B. & seq.
Libertas data quando non valet. T. 9. c. 961. C. D. & seqq.
Libertas, quæ semel competiit adita hereditate, vel suo herede existente, statim ipso jure a morte testatoris; quæ libertas etiam competiit statim, non revocatur. T. 9. c. 947. B.
Libertas publicam tutelam meretur. T. 9. c. 1300. D.
Libertas testandi. T. 9. c. 94. A. B. Vide, Testandi libertas.
Libertas vindictâ data a domino adimi non potest, nisi ex causa ingratitudinis. T. 9. c. 947. D.
Libertas non præscribitur. Tom. 9. c. 1034. D.
Libertas olim data testamento ab ipso testatore adimi non potuit. T. 9. c. 947. C. D.
Libertas non justa quæ est. Tom. 9. c. 973. C.
Libertas an invito dari possit. T. 9. c. 948. C.
Libertas directa, & fideicommissaria in quo differunt. Tom. 9. c. 946. C.
Libertas, & tutela in quo differunt. T. 9. c. 554. D.
Libertas, & quod nihil difficilius revocatur, quàm ea. T. 9. c. 947. C.
Libertas potior est legato. Tom. 10. c. 15. A.
Quibus libertas fideicommissaria debetur, an possint torqueri. T. 10. c. 26. E.
Libertas relicta servo, qui heres scriptus non est, an possit adimi. T. 10. c. 209. E.
Libertas an adimatur a coherede. T. 10. c. 211. C.
Libertas quomodo dabatur a testatoribus, his, quos, cum essent minores 30. annis, cives Romanos fieri cupiebant. T. 10. c. 413. B.
Libertas fideicommissaria in quo sit directa, quomodo competat secundùm Græcos. T. 10. c. 492. D.
Libertas comparatur legato. T. 10. c. 508. C.
Libertas competit post pœnitentiam, si emptor, & venditor decesserint sine herede. T. 10. c. 510. D.
Libertas nominatim relinquenda erat ex lege Fusia. T. 10. c. 688. E. & c. 689. A.
Libertas olim triplex. T. 10. c. 831. C.
Libertas semel data ex alia causa revocari non potest. Tom. 10. c. 1014. B.
Libertatis causa potior est, quàm fisci. T. 1. c. 189. E.
Libertatis causa commodo pecuniario an præferenda. Tom. 1. c. 188. E.
Libertatis datio per Procuratorem fieri non potest. T. 3. c. 435. D.
De libertatis ademptione. Tom. 1. c. 839. B.
In libertatis nomine legum auctores sæpius errare contingit. Tom. 1. c. 335. E.
Libertatis dies cedit ab adita hereditate. T. 4. c. 387. C.

BIU Cujas

Libertatis favore jure veteri tempus editionis tantùm ſpectatur, hodie verò tempus conceptionis. T. 4. c. 1382. C.
Libertatis auxilium potentius eſt, quàm manus injectionis. Tom. 4. c. 1271. A.
Libertatis fideicommiſſum. Vide, Fideicommiſſum.
Libertatis ex die datio in quo differat a datione hereditatis. T. 4. c. 1440. E.
Libertatis cauſa publica eſt. T. 5. c. 578. C.
Libertatis gratiâ quandonam actio injuriæ competat. T. 5. c. 111. B.
Libertatis, & ſtatulibertatis dies non cedit ante aditam hereditatem. T. 6. c. 216. C.
Libertatis nudo nomine libertas directa intelligitur. T. 6. c. 261. B.
Libertatis publica tutela eſt. T. 6. c. 392. C.
Libertatis uſucapio an ſit continua. T. 7. c. 411. A.
In libertatis uſucapione conjungi tempora inter emptorem, & venditorem. T. 7. c. 427. A.
Libertatis datio an legatum infirmet. T. 7. c. 1032. E. quando nulla ſit. Ibid. E.
Libertatis dationem an conditio impoſſibilis impediat. T. 7. c. 984. E.
Libertatis in poſſeſſione qui eſt, non probat; qui eam petit, in cujus poſſeſſione non eſt, probat. T. 7. c. 871. C.
Libertatis judicium, lite conteſtata de inofficioſo, an differatur. T. 7. c. 217. C.
Libertatis purè datæ dies quando cedat. T. 7. c. 1433. B.
Libertatis ſtatutæ dies quando cedat. Ibid. B.
Libertatis cauſâ cuinam addici bona poſſint. T. 8. c. 1043. E.
Libertatis, & neceſſitudinis infinita eſt æſtimatio. T. 8. c. 731. B. & c. 816. C. & c. 843. A. & c. 883. B.
Libertatis quoties dubia interpretatio eſt, quomodo reſpondendum. T. 8. c. 669. C. & c. 755. C. & c. 853. D.
Libertatis adſertio quid. Tom. 9. c. 983. D. E.
Libertatis eripiendæ filiis nunquam jus habuerunt patres. Tom. 9. c. 1309. E. filios occidere licuit, libertatem eis eripere non licuit Ibid. D.
Libertatis actus trahit ad ſe factum ſervitutis. T. 9. c. 252. A.
Libertatis publica eſt tutela, & publica cauſa. T. 9. c. 1310. A.
Libertatis auctor eſt Adrianus. T. 10. c. 661. B.
Libertatis favor ſuperat favorem ætatis. T. 10. c. 897. C.
Libertatis datio præmatura non facit legatum inutile. Tom. 10. c. 1089. D.
Libertatis, & legatorum ſervis relictorum dies cedit ab adita hereditate. T. 10. c. 1091. E.
Libertati media tempora non nocent. T. 1. c. 403. A.
Libertati plus favetur, quàm ætati. T. 1. c. 996. C.
Libertati favere cur nemo prohibendus ſit. T. 5. c. 377. A.
Libertati favendum in obſcura voluntate. T. 7. c. 1460. E.
Libertati non ſunt ſimiles ſervitutes prædiorum legatæ teſtamento. T. 7. c. 1227. B.
Ut libertati proficiat præſcriptio longi temporis, quæ requiruntur. T. 9. c. 992. C.
Libertati majores plurimùm faviſſe, & plus libertati peperciſſe, quàm vitæ. T. 9. c. 1309. E.
Libertatem fideicommiſſariam aſſumens, directam non abrogat. T. 3. c. 514. B.
Ad libertatem quibus proclamare non licet. T. 1. c. 841. B. C.
Libertatem retinent in perpetuum damnati, & civitatem amittunt. T. 1. c. 499. E. & c. 500. A.
Contra libertatem dare quid ſit. T. 3. c. 157. E.
Libertatem fideicommiſſariam qui abnuit, non continuò abnuere directam. T. 4. c. 1005. B.
In libertatem qui aliquem vindicaturus eſt, ei detur actio ad exhibendum. T. 5. c. 376. C.
Libertatem defendere quare maximè cuilibet ſit conceſſum. T. 5. c. 792. B.
Libertatem adipiſci poteſt ſervus de peculio ſuo. T. 6. c. 303. A.
Libertatem rectè dari ſub conditione. T. 6. c. 297. A.
Libertatem ſiquis teſtamento acceperit ſub conditione, ſi rationes reddiderit, debet pro hereditaria parte heredibus reliqua ſolvere, etiamſi nomina quorundam heredum ſint in conditione poſita. T. 7. c. 39. E. & c. 40. A.
Libertatem an uſucapere poſſit is, qui precario jus impetravit. T. 7. c. 426. D. E.
Libertatem probare debet, qui ſe in eam aſſerere velit. T. 7. c. 870. D.
Libertatem non eſſe redimendam pretio alimentorum. Tom. 9. c. 1325. C.
In libertatem adſertio iterari poteſt. T. 9. c. 983. A.
Ad libertatem qui non poſſunt pervenire. T. 9. c. 969. C. & ſeq.
Libertatem auferri non poſſe. T. 9. c. 754. C.
Qui libertatem meruit, & de ejus peculio. T. 9. c. 993. A.
In libertatem adſertio iterabatur ab eodem ter, quaterve. Tom. 9. c. 984. A.
Ad libertatem proclamatio nullo tempore extinguitur. Tom. 9. c. 992. C.
Ad libertatem quibus proclamare non licet, & de rebus eorum, qui ad libertatem proclamare non prohibentur. T. 9. c. 987. A. & ſeq.
Libertatem pro quibus cauſis ſervi in præmium accipiunt. Tom. 9. c. 971. A. & ſeqq.
Libertatem competere quid ſit. T. 9. c. 891. B.
Adversùs libertatem minor an poſſit reſtitui. Tom. 10. c. 898. D. E.
Libertate plenâ cives Romani fruuntur. T. 3. c. 91. D.
De libertate data ſervo communi ab uno ex dominis ſub conditione, ſi 10. dederit, non adjecto, cui daret. T. 6. c. 302. D. & ſeq.
Libertate ancillæ legatâ, *ſi primum maſculum pepererit*, maſculum & fœminam peperit incertum eſt, uter prior natus ſit. T. 7. c. 1469. D.
De libertate fideicommiſſaria. T. 7. c. 1227. E.
Pro libertate præſcriptio longi temporis plurimum facit. Tom. 9. c. 992. C.
De libertate dedititia tollenda. T. 9. c. 955. E. & ſeq.
De libertate latina tollenda, & per certos modos in civitatem Romanam transfuſa. T. 9. c. 957. B. C. & ſeqq.
Libertate ademptâ, an & hereditas adempta videatur. T. 10. c. 211. C. D.
Pro libertate lata ſententia an ſemper prævaleat. Tom. 10. c. 1234. B.
Libertates datæ ſunt nominatim. T. 1. c. 1346. C.
Libertates datæ in fraudem patroni ipſo jure nullæ ſunt. T. 1. c. 414. D.
Libertates relinquuntur verbis directis. T. 1. c. 1037. A.
Libertates fideicommiſſariæ. T. 1. c. 838. D. E.
Libertates ab adita hereditate cedunt. T. 3. c. 91. C.
Libertates in fraudem datæ nullæ ſunt. T. 3. c. 213. C.
Libertates in fraudem patroni, vel creditorum factæ non valent. T. 1. c. 1258. C.
Libertates quando ſunt irritæ, quando non. T. 4. c. 1040. C.
Libertates, quæ ſervis teſtamento matris datæ ſunt, an irritæ conſtituantur. T. 4. c. 1102. B. C.
Libertates fideicommiſſariæ. Vide, Fideicommiſſariæ libertates.
Libertates cedunt ab adita hereditate, regula verò Catoniana pertinet tantùm ad ea, quæ a morte teſtatoris cedunt. T. 4. c. 1122. C.
Libertates directæ a teſtatore dantur: legata verò præſtantur ab herede. T. 4. c. 1033. B. ratio quæ eſt. Ibid. B.
Libertates teſtamento datæ an etiam poſt aditam hereditatem ſuſpendantur. T. 4. c. 1107. E. & c. 1108. A.

BIU Cujas

Libertates, Vide, Regula Catoniana.
Libertates datæ in fraudem nullæ sunt. T. 5. c. 1171. B.
Libertates confirmat testamentum pupillare. T. 6. c. 177. C.
Libertates testamento relictas conservat Prætor. Tom. 6. c. 205. B.
Libertates servitutum. Vide, Servitus.
Libertates fideicommissariæ inutiles quæ. T. 6. c. 422. A.
Libertates directas datas in fraudem creditorum nullas esse. Tom. 6. c. 421. E.
Libertates. Vide, Manumissiones.
Libertates directæ, seu fideicommissariæ malâ fide datæ, revocantur a creditoribus actione Paulianâ. T. 6. c. 328. A. & c. 335. E.
Libertates fideicommissariæ infirmantur per æs alienum, quarum præstatio heredi incumbit, nec ad eam adigitur, antequam persolutum sit omne æs alienum defuncti. T. 6. c. 336. B.
Libertates directæ non infirmantur per æs alienum defuncti, sed competunt statim, atque adita est hereditas ipso jure, nisi testator, cum eas dedit, consilium inierit fraudandorum creditorum, quo casu infirmantur. Ibid. B. C.
Libertates in priori institutione utriusque, & eodem testamanto directò datæ statim competunt. T. 6. c. 407. B.
Libertates directæ non præstantur ab herede, sed a testatore solo. Ibid. C.
Libertates competunt, legata præstantur. Ibid. B.
Libertates non dari in fraudem creditorum, vel patronorum. T. 6. c. 420. B. & seq.
Libertates ex testamento datæ an competant, & fideicommissariæ debeantur. T. 6. c. 681. D.
Libertates a die aditæ hereditatis demum vires accipere. T. 7. c. 1435. B.
Libertates datæ in fraudem patroni nullæ sunt. T. 7. c. 184. A.
Libertates ex falsis codicillis præstitæ an revocentur. T. 7. c. 191. C.
Libertates redemptæ pecuniâ an valeant, testamento per querelam inofficiosi rescisso. Ibid. A. B.
Libertates intercidere quid. T. 7. c. 1227. B.
Libertates testamento relictæ cedunt ab adita hereditate. T. 7. c. 1231. A.
Libertates dare, aut relinquere qui non possint. T. 8. c. 898. C. & seq.
Libertates datæ in fraudem creditorum nullæ sunt. T. 8. c. 801. E.
Libertates, & legata differunt. T. 8. c. 562. E.
Libertates aditâ hereditate an competant, si petita sit bonorum possessio. T. 8. c. 68. D.
Libertates an competant, si querelâ inofficiosi testamentum rescissum sit. Ibid. D.
Libertates an valeant, testamento rescisso per bonorum possessionem contra tabulas. T. 8. c. 58. C. an valeant, eo rescisso per querelam. Ibid. B.
Libertates non competere, pendente lite hereditatis. T. 9. c. 182. E. & c. 183. A. & seq.
Libertates fideicommissariæ, & directæ testamento relictæ in quo differunt. T. 9. c. 892. A. B.
Libertates datæ in fraudem creditorum ab eo, qui solvendo non est, vel in fraudem patronorum a liberto, nullas esse. T. 9. c. 967. A. B.
Libertates directæ competunt ipso jure. T. 9. c. 182. E. fideicommissariæ libertates præstantur, & deberi dicuntur. Ibid. E.
Libertates directæ post annum competunt. T. 9. c. 183. B.
Libertates quando competunt. T. 9. c. 891. B.
Libertates pœnæ causâ relictæ an valeant. T. 9. c. 836. B. C.
Ad libertates fideicommissarias an pertineat lex Fusia Caninia. T. 9. 949. A.
An libertates minuant legitimam portionem liberorum, & patroni. T. 9. c. 638. B.
Libertates directæ, & fideicommissariæ, & ea, quæ sunt communia inter eas. T. 9. c. 952. E.
Libertates cedunt ab adita hereditate, non a morte. T. 10. c. 477. E.
Libertates an separentur a legatis. T. 10. c. 59. C.
Libertates quibus temporibus cedant. T. 10. c. 508. B.
Libertates an valeant, ubi injustum est testamentum. T. 10. c. 899. C.
Libertatum testamento relictarum dies quando cedit. T. 4. c. 1107. B.
In libertatum directarum datione levissima conditio spectatur. T. 6. c. 130. D.
In libertatibus cur Mucianæ cautioni non fit locus. T. 3. c. 415. D.
In libertatibus cur non remittitur jurisjurandi conditio. Tom. 3. c. 375. A.
In libertatibus non potest intervenire Falcidia. T. 4. c. 1033. B.
In libertatibus an locum habeat regula Catoniana, quæ vetat convalescere ea, quæ ab initio inutilia sunt. T. 4. c. 1122. C.
In libertatibus fideicommissariis ultima scriptura spectanda. T. 6. c. 130. D.
Libertatibus conditiones insertæ. T. 9. c. 857. E. & c. 858. A. & seq.
De libertatibus fideicommissariis. T. 9. c. 949. E. 950. A. & seq.
De libertatibus datis incertis personis. T. 9. c. 863. C. & seq.
De libertatibus conservandis. T. 9. c. 947. B.
Libertatibus in fideicommissariis novissima semper spectatur scriptura. D. 10. c. 508. A.
Libertatibus directis plus favetur, quàm fideicommissariis. T. 10. c. 508. A.
Liberti adsignatio fit quibuscumque verbis. T. 1. c. 1037. A.
Liberti in decurionum ordinem conscribi non possunt, nisi impetrato jure aureorum annulorum. T. 2. c. 725. A.
Liberti adsignatio non adquiritur invito. T. 1. c. 1208. A. B.
In bonis liberti quis prior est jure. T. 1. c. 413. D.
Liberti natalibus omnes ipso jure restituuntur. T. 2. c. 725. B.
Liberti in decurionum ordinem conscribi non possunt, libertinorum filii possunt. Ibid. A.
Liberti nec volentes audiuntur adversùs patronos, vel patronorum liberos. T. 4. c. 1478. D.
Liberti ut ingrati, & donatarii extra ordinem coercentur. T. 5. c. 636. A. B.
Liberti qui natalibus restituti sunt, prorsus ingenui sunt; non ii, qui aureo tantùm annulo, aut facultate gestandi annuli donati sunt. T. 5. c. 636. C. difficiliùs torquentur ingenui, quàm libertini. Ibid. C.
Liberti orcini quinam dicantur. T. 6. c. 737. B.
Ad liberti hereditatem proximum quemque vocari in solidum, in assem. T. 6. c. 185. B.
Liberti filius suus, vel emancipatus præfertur patrono. T. 6. c. 174. E.
Liberti patronis necessariò debent honorem, reverentiam, pietatem, obsequium. T. 6. c. 619. E.
Liberti an sint ex nomine, & familia patroni. T. 7. c. 1081. D.
Liberti libertorum an etiam ad fideicommissum agnatorum vocentur. Ibid. E.
Liberti si invicem in legato substituti sint, illorumque novissimo morienti alius substitutus sit, fideicommissum non ab herede, sed a libertis relictum videri. T. 7. c. 1378. D. E.
Ex liberti bonis patrono debetur triens. T. 7. c. 1129. B.
Liberti præstabant liberis patroni, aut parentibus legata, aut fideicommissa supra semissem. Ibid. D.
Liberti an possint agere actione famosa in parentes. T. 8. c. 160. B. C.
Liberti centenarii qui sint. T. 8. c. 156. B.
Liberti successionem qui sperat, ejusdem impuberis tutelam gerit. T. 4. c. 319. C.
Liberti ingrati an redigantur in servitutem. T. 8. c. 150. E.
Liberti milites an obsequia debeant patronis. T. 8. c. 160. A.
Liberti appellatio. T. 8. c. 606. E.

BIU Cujas

Liberti patronos accusare non possunt, nec eorum heredes. T. 9. c. 1374. A.
Liberti assumebant nomen patroni. T. 9. c. 664. A.
Ad liberti bona qui non potest venire ut patronus, an possit venire ut patroni filius. Tom. 10. c. 303. D.
Liberti an possint interrogari in patronorum filios, vel nepotes. T. 10. c. 637. B.
Liberti ingrati etiam si militent, in servitutem revocantur. T. 10. c. 678. E.
Ad liberti paterni successionem quinam vocentur. Tom. 10. c. 773. B.
Liberti de quibus obligentur ex jurejurando. Tom. 10. c. 950. D. E.
Liberti latini Juliani. T. 9. c. 951. E.
Liberti contractus non potest esse vetustior, quàm operarum. T. 10. 960. E.
Liberti assignatio valet sine testibus. T. 10. c. 1052. C.
Liberti vernæ quinam sint. T. 10. c. 1106. E.
Libertinæ conditionis miles. T. 5. c. 1047. C.
Libertinas Senatores in uxores ducere nequeunt. T. 1. c. 322. E.
Libertini fiunt manumissione. T. 2. c. 1052. A. B.
Libertini cives Romani etiam in urbanas tribus referebantur. T. 3. c. 174. E.
Libertini quinam propriè sint. T. 1. c. 15. C.
Libertini perrarò torquentur: uno tantùm casu torqueri possunt. T. 5. c. 636. C.
Libertini filio emancipato sub conditione instituto, patronus quando ei præfertur. Tom. 6. c. 174. A. B.
Libertini dicuntur nasci, & cur. T. 7. c. 21. E.
Libertini quinam propriè sint. T. 8. c. 896. C.
An libertini manumissione efficiantur, qui ex injusta servitute manumissi sunt. T. 8. c. 897. B.
Libertini, & ingenui in quo differunt in successione. T. 8. c. 162. E.
Libertini non habent cognatos, & agnatos. T. 8. c. 163. A.
Libertini qui dicuntur. T. 9. c. 639. B. & c. 642. E.
Libertini plerumque habent nomen a municipio manumissi. T. 9. c. 964. A.
Libertini, qui a Principe natalibus restituti sunt, obsequia non debent. T. 9. c. 647. C.
Libertini omnes ingenui sunt hodie. T. 9. c. 976. C.
Libertini patris potestas in filios eadem est, quàm potestas patris ingenui. T. 9. c. 1310. D.
Libertini ingrati erga patronum quomodo puniantur. T. 10. c. 689. A. B.
De libertinis, qui se gerunt pro ingenuis. T. 9. c. 1439. C.
Libertinis olim licebat causas agere. T. 10. c. 879. D.
In libertinitate esse videtur, qui dolo malo se gerit pro ingenuo. T. 9. c. 270. A.
Libertinorum status quotuplex. T. 1. c. 16. C.
Libertinorum genera quot. T. 3. c. 91. D.
De libertinorum conditione sublata. Ibid. D.
Libertinorum successio pars est juris patronatus omnium maxima, & operæ quoque libertorum officiales. T. 6. c. 148. C.
Libertinorum status olim tripertitus. T. 8. c. 896. E.
Ad libertinorum successionem qui vocantur. T. 8. c. 162. E.
In libertinorum successione legitimi, & cognati vocantur usque ad quintum gradum. Ibid. E.
Libertinorum filii sunt ingenui, non libertini. T. 9. c. 647. A.
Libertinos nunquam in equestrem locum redigi. T. 3. c. 174. E.
Libertinum facit manumissio. T. 4. c. 1199. D. E.
Libertinum hominem natalibus non restituit Princeps, invito patrono. T. 9. c. 647. D.
Libertinus penè habetur pro servo. T. 1. c. 710. B.
Libertinus propter patronum a muneribus non excusatur civilibus. T. 2. c. 761. C.
Libertinus fit manumissione. T. 4. c. 1198. E.
Libertinus filius quis dicatur. T. 7. c. 956. E.
Libertinus imaginem, non statum ingenuitatis habet. T. 9. c. 647. E.
De libertis universitatum. T. 1. c. 825. D. E.
Libertis suis si testator reliquerit singulis annuos denarios 12. sub hac conditione, *si ab uxoris suæ latere non recederent*, an fideicommissum eis debeatur, si justa causa recedendi eis sit. T. 7. c. 1314. E. & c. 1315. A.
De libertis, & eorum liberis. T. 9. c. 645. E.
De libertis civitatum, quorum artificio, & operis respublica utebatur. T. 9. c. 615. E. & c. 616. A. & seq.
De libertis privatorum, quorum artificio, & operis respublica utebatur. T. 9. c. 615. E. & c. 616. A. & seq.
A libertis alienatio facta in fraudem patroni. T. 9. c. 639. E. & c. 640. A. & seq.
Liberto an liceat patronum suum testamento præterire. T. 1. c. 178. A.
Liberto patroni famam lacessere non temerè conceditur. T. 4. c. 818. D.
Liberto patria quæ. Tom. 4. c. 852. A.
Liberto, quem dominus sponte manumisit, privilegium excusationis aufertur. T. 4. c. 313. B.
De liberto alieno, quem quis detinet, quænam actio competat. T. 5. c. 377. D.
Liberto, qui promisit diurnas operas, & sex horis tantùm antemeridianis prælto fuit, vel pomeridianis, an liberatio contingat. T. 7. c. 1298. D.
Liberto quomodo patronus succedat. T. 7. c. 869. C. D.
Liberto centenario mortuo, quæ pars bonorum ejus patrono debeatur. T. 8. c. 67. D. & c. 156. C.
Liberto quæ auferantur actione ingrati. T. 8. c. 150. D.
Liberto sine liberis, & ab intestato mortuo, an frater, an patronus succedebat. Tom. 10. c. 361. C. D.
Liberto semper sancta, & honesta videri debet persona patroni. T. 10. c. 905. D.
Libertorum possessione excluduntur rei capitalis damnati. T. 1. c. 1326. D.
Libertorum successio quomodo dividitur inter plures patronos. T. 3. c. 594. E.
Libertorum tria genera. Tom. 1. c 305. A.
Libertorum hereditas in capita, non in stirpes dividitur. T. 1. c. 414. A. B.
Libertorum filii clarissimam adipisci dignitatem non prohibentur T. 2. c. 889. B.
Libertorum possessio. T. 1. c. 825. A.
Libertorum operæ. Tom. 1. c. 824. D.
Libertorum successio, & adsignatio. T. 1. c. 178. A. & c. 181. A.
Libertorum jus quod. T. 4. c. 319. B. C.
Libertorum liberi an ad fideicommissum vocentur. T. 4. c. 1170. B.
Libertorum operæ officiales sunt pars juris patronatus. T. 6. c. 148. C.
Libertorum, & libertarum tutela ad quos pertineat. T. 8. c. 918. D. E.
Libertorum successiones. T. 8. c. 1038. B. & seq. & adsignationes. Ibid. c. 1039. E.
Libertorum appellatione quinam contineantur. T. 8. c. 565. E.
Libertorum appellatione quinam contineantur, valde interest scire. T. 8. c. 501. E.
De libertorum bonis. T. 9. c. 635. D. & seq.
De libertorum obsequiis, & eorum liberis. T. 9. c. 645. E. & c. 646. A. & seq.
De libertorum operis. T. 9. c. 631. D. & seq.

BIU Cujas

Libertorum appellatione an contineantur liberti libertorum. T. 10. c. 1106. C.
Libertos facit manumissio. T. 2. c. c. 1052. A. B.
Libertos etiam vernas appellari. T. 3. c. 270. D.
Libertos ingratos in servitutem non revocari posse. T. 3. c. 288. D.
Per libertum dabant libellum Principi. T. 3. c. 210. A.
Per libertum rei defensionem mittebant, aut recitabant. Ibid. B.
Per libertum heredes testamenta recitabant. Ibid. A.
Libertum adsignare simpliciter aliud est, aliud adsignare alimentorum causâ. T. 4. c. 1379. C.
Libertum qui adquisivit, locupletior non est factus. T. 4. c. 1197. C.
Libertum perducere quid sit. T. 7. c. 25. B.
Libertum habenti in venditorem non competere pretii repetitionem. T. 7. c. 846. A. B.
Inter libertum, & patronum differentia. T. 9. c. 23. D.
Libertus Charonianus quanam formâ dictus fuerit a Theophilo. T. 1. c. 309. B.
Libertus originem sequitur patroni. T. 2. c. 734. D. E.
Libertus patroni, patronæve liberis tutor esse cogitur. T. 1. c. 407. D.
Libertus, qui patronam, filiamve patroni duxerit uxorem, metalli pœnâ coercendus. T. 1. c. 397. E.
Libertus de dedititiorum numero nullius certæ civitatis civis est. T. 1. c. 1041. B.
Libertus, qui anulorum jus obtinuit, pro ingenuo habetur. Tom. 1. c. 1013. A.
Libertus egentem patronum alere cogendus. T. 1. c. 412. D. E.
Libertus Orcinus. T. 1. c. 146. B. C. & c. 1523. D. E. & T. 5. c. 623. E. & T. 6. c. 210. C. & T. 7. c. 1403. E. & T. 9. c. 183. C. & c. 755. A. & c. 945. E.
Libertus Charonianus. T. 1. c. 309. B. & T. 9. c. 183. C. & c. 945. E.
Libertus dicitur conjunctus patroni liberis. T. 3. c. 594. E.
Libertus an possit patronum jure mariti accusare. T. 4. c. 818. D.
Libertus an liberam testandi factionem habeat. T. 4. c. 372. A.
Libertus Orcinus dicitur libertus familiæ, non est libertus heredis, non est libertus defuncti. T. 4. c. 268. C.
Libertus patrono obligatur ad præstandas operas. T. 4. c. 189. C. invitus non debet operas. Ibid. D.
Libertus patronum præterire non potest. T. 4. c. 371. E. an juri publico derogabitur, si patronus liberto liberam testandi facultatem concedat. Ibid. c. 372. A.
Libertus Orcinus est libertus familiæ nullius viventis, seu Plutonis libertus. T. 4. c. 52. E.
Libertus an urgere possit patronum adversùs libertum, accusationem instituentem, ut crimen exsequatur. T. 4. c. 835. E.
Si libertus minus expendat in exstructionem monumenti, quid juris. T. 4. c. 877. C.
An libertus vivente herede possit petere proprietatem fundi ex causa fideicommissi. T. 4. c. 538. E.
Libertus Orcinus nullius est. T. 4. c. 1197. B.
Libertus, qui sine venia edicti prætorii patronum in jus vocaverit, qua actione patrono tenetur. T. 4. c. 835. D.
Libertus clarissimi viri num a cæteris muneribus civilibus, tanquam a tutela, immunitatem habeat. T. 4. c. 852. B.
Libertus non excusatur a personalibus muneribus reipublicæ patriæ suæ propter operas, quas patrono debet. T. 4. c. 852. A.
Libertus patriæ, & patrono servire debet. Ibid. A.
Libertus, qui jus aureorum annulorum impetravit, postea ad ingenuitatem proclamavit, num iste ad libertinitatem redigi possit. T. 4. c. 843. A. B.
Libertus, qui tutelam filiorum Senatoris gerit, an sit immunis a tutelis, & a cæteris muneribus civilibus. T. 4. c. 852. B. C. item nec iste, qui jus annuli aurei impetravit, immunitatem habet, & cur. Ibid. C.
Libertus retorquens crimen in patronum, accusator non est, & patronus desiderans calumniæ punitur, & cur. T. 4. c. 836. A.
Libertus Senatoris, qui negotia ejus omnia procurat, an a tutelis excusetur. T. 4. c. 852. B. hoc Senatusconsultum strictiùs accipitur. Ibid. B.
Libertus operas faciens undenam sumptus ad vitæ necessitatem adquirat, & quisnam eos suppeditare ipsi debeat. Tom. 5. c. 593. D E.
Libertus dominum ab occisoribus non defendens, & periculo non eximens, Italiâ deportatur. T. 5. c. 636. D.
Libertus, vel filius manumissus, vivo manumissore, an in paganis liberam testamenti factionem habeat. T. 5. c. 1046. D.
Libertus quod sciens, prudensque indebitum solvit, actione Favianâ repetit patronus. Tom. 5. c. 625. D.
Libertus si patroni vitam appetierit, quomodo puniatur. T. 5. c. 636. A.
Libertus Acheronticus, sive Orcinus quando fiat. Tom. 5. c. 624. B.
Libertus, & alius quilibet operas edens, alendus. T. 6. c. 603. B. C.
Libertus Orcinus nullius viventis est libertus. T. 6. c. 740. E.
Libertus curatoris puellæ an possit eam uxorem ducere. T. 6. c. 544. A.
Libertus ad officium, & remunerationem quasi jure naturali obligatur. T. 6. c. 348. E.
Libertus minor 25. annis si filio familias pecunias crediderit, succurri ei debet Senatusconsulto Macedoniano, causâ cognitâ. T. 6. c. 181. B.
Libertus, qui legatum, vel fideicommissum liberto reliquit. T. 6. c. 175. A. B.
Libertus si conjunctum patronum, & extraneum heredes instituerit ex semisse, quid erit. T. 6. c. 173. D.
Libertus filii non rectè dicitur, patris est libertus. T. 6. c. 183. B. contra qui patris est libertus, rectè dicitur filii libertus. Ibid. B.
Libertus Orcinus. Vide, Orcinus libertus.
Libertus patronum, jure mariti, adulterii accusare potest. T. 7. c. 126. E.
Libertus aliquando plus patrono debet, quàm patri filius. T. 7. c. 22. B.
Libertus quæ debeat patrono. Ibid. B. C.
Libertus alienus jure non potest adrogari, & cur. T. 7. c. 123. E. nec consentiente quidem patrono. Ibid. c. 124. A.
Libertus natalibus restitutus a Principe. T. 7. c. 124. B.
Libertus, & libertinus an differant. T. 7. c. 27. C.
Libertus non potest esse sine patrono. Ibid. C.
Libertus si in libertinitatem petatur, ultro onus probandi suscipere potest. T. 7. c. 870. E.
Libertus orcinus, cui dominus peculium legavit, an conveniri possit a creditoribus hereditariis. T. 7. c. 1403. D. E.
Libertus, qui vocavit patronum in jus, an incidat in pœnam. T. 7. c. 891. D.
Libertus, an patronus probare debeat, cum de jure patronatus quæritur. T. 7. c. 870. E.
Libertus an ingratus sit, qui invito patrono aliquam negotiationem exercet. Tom. 8. c. 151. B.
Libertus, qui recusat tutelam liberorum patroni, an ingratus sit. Ibid. B.
Libertus adrogatione patroni non mutat patronum. T. 8. c. 606. C.
Libertus si quæ alienaverit, an alienatio valeat. T. 8. c. 156. C.
Libertus an possit agere de dolo, vel injuriarum cum patrono. T. 8. c. 160. D.
Libertus an possit agere cum patrono sine venia. T. 8. c. 161. A.

Liber-

BIU Cujas

Libertus liberti mei qualis. Tom. 8. c. 565. E.
Libertus proprius alius, alius paternus. T. 8. c. 562. E. & c. 567. A.
Libertus est aliquando sine patrono. T. 9. c. 637. E.
Libertus civitatis nullum alium habet patronum, quàm civitatem, aut rempublicam, non singulos cives. T. 9. c. 964. A.
Libertus orcinus nullius est libertus. T. 10. c. 142. A.
Libertus punitur, si patronum capitis accuset. Tom. 10. c. 480. E.
Libertus minor 25. annis captus calliditate patroni, an ei detur actio in patronum. Tom. 10. c. 617. A.
Libertus non postulat restitutionem natalium sine consensu patroni. T. 10. c. 837. D. E.
Libertus naturaliter, & civiliter obligatur ex jurejurando. T. 10. c. 951. B.
Liberum dicitur, quod æri alieno non est obnoxium. T. 5. c. 1031. C.
Libido fœminarum sub Tiberio gravibus decretis correpta fuit. T. 4. c. 1490. A. verba Suetonii in Tiberio quæ. Ibid. A. non omnis mulier vulgaris est infamis. Ibid. B.
Libidinosæ mulieres hodie magis maritum, imò fratrem, quàm patrem verentur. T. 4. c. 1487. A. domus accipitur pro qualibet habitatione. Ibid. c. 1489. D.
Libonianum Senatusconsultum. Vide, Senatusconsultum Libonianum.
Libra auri antiquis, hodie marca dicitur. T. 2. c. 1335. E.
Libra panis. T. 5. c. 397. C.
Libra farris vinctis debitoribus dabatur. T. 8. c. 525. C. D.
Libra auri. T. 9. c. 346. C.
Libra auri non fuit olim pluris, quàm libra serici. T. 9. c. 369. A.
Liberalis sexstarius. T. 7. c. 630. B.
Librarii a tutelis non excusantur. T. 1. c. 1024. D.
Librarii caducorum. T. 8. c. 230. B.
Librarii error non vitiat stipulationem. T. 8. c. 705. E. & c. 810. B.
Libratores. T. 2. c. 767. C.
Libræ frumenti non sunt. Tom. 7. c. 631. B.
Libri fundo instructo legato continentur. T. 1. c. 432. C.
An libri contineantur legato chartarum. T. 4. c. 1114. C.
Libri, quos testator habuit studiorum suorum causâ, an contineantur legato domus instructæ. T. 4. c. 1136. D.
Libri an debeantur, ch artis legatis. T. 7. c. 967. B.
Libri veneficiorum, & maleficiorum comburi debent. T. 9. c. 1437. D.
Libri improbatæ lectionis qui. Ibid. D.
Libri sacri sua nomina sumunt a primis verbis, a quibus incipiuntur. T. 9. c. 1145. C.
Libri studiosorum pignori obligari non possunt. T. 9. c. 1208. C. D.
Libri qualitas per principia ostenditur. T. 10. c. 164. C.
Libripens cur sic vocatus. Tom. 3. c. 177. A.
De libris Ægyptiorum artem eorum admirabilem continentibus. T. 3. c. 161. E. & c. 162. A.
Librorum appellatione quæ continentur. T. 1. c. 439. C.
Librorum apotheca an debeatur, instructâ domo legatâ. Tom. 4. c. 1135. A.
Libros an filii conferant. Tom. 8. c. 91. D.
Ne liceat, si facit exceptio, ibi necesse est licere, ubi non est exceptum. T. 4. c. 991. B.
Licent palam pleraque, quæ clam non licerent. Tom. 4. c. 1494. E.
Licent multa in jure tacitè, quæ expressè non licent. T. 4. c. 372. B.
Licent pleraque ex continenti, quæ non licerent post temporis tractum. T. 4. c. 116. D. E.
Licent pleraque tacitè, quæ expressim non licent. Tom. 7. c. 1358. A. B.
Licentia nimia temporis brevitate constringitur. Tom. 2. c. 1237. C.
Licentia judicis dandi est pars jurisdictionis. T. 4. c. 6. E.
Non licere dicitur, quod lege aliqua exceptum, & vetitum est. T. 3. c. 581. E. & c. 582. A.
Licere quid dicatur. T. 7. c. 1358. A.
Licere habere quid significet. T. 10. c. 763. A.
Licere est pretium adjicere. Tom. 4. c. 149. C.
Lichni sunt candelabra, vel lucernæ parietibus hærentes. Tom. 8. c. 653. E.
Lictor est submotor. T. 7. c. 70. E.
Lieutenant de province, Præses Provinciæ. T. 8. c. 587. C.
Ligius vasallus quis propriè. T. 2. c. 1311. D.
Ligna ædium venditarum ad quem pertineant. T. 7. c. 781. E.
Ligna olim appendi solebant. T. 7. c. 1312. D. hodie fit Avenione. Ibid. D.
Ligna sole cocta, & amurcâ consperſa fumum non faciunt. T. 10. c. 1124. A.
Lignager sur lignager n'a point de retenuë. T. 2. c. 1274. A.
Lignorum appellatione continentur quæcumque sunt parata comburendi causâ, si modò proprio nomine non appellentur. Tom. 4. c. 591. D. virgæ, nuclei, carbones, etiamsi comburendi causâ habeantur, non continentur lignorum appellatione. Ibid. E.
Lignum pro tabulis. T. 3. c. 306. B. C.
Lignum pro chyrographo: T. 10. c. 497. E.
Limes quid propriè dicatur. T. 8. c. 913. D. E.
Limites sunt in agris limitatis, qui populo iter præbent. T. 3. c. 32. A.
Limites in modum agri non cedunt. Ibid. A.
Limites transversi, & limites linearii quomodo dividuntur. T. 8. c. 218. C. D.
Limites. Vide, Fines.
Limites sunt, quibus Romanæ Provinciæ separantur ab agris hostium. T. 10. c. 724. A.
Limitibus præsunt rectores Provinciarum, vel duces limitum. Ibid. B.
Limitrophes. T. 9. c. 419. E.
Limitum in suas species divisio. T. 3. c. 32. A.
De limitum agrorum positione. T. 3. c. 253. E.
Linarii cusores. T. 2. c. 768. E.
Linea duplex, recta, & transversa. T. 1. c. 460. D.
Linea margaritorum. T. 3. c. 194. D.
Linea pluribus gradibus constat. T. 1. c. 661. D. E.
Linea jacens quid. T. 1. c. 1094. C.
Lineæ superiores, inferiores, & transversæ. T. 8. c. 218. C. D.
Lineæ rectæ affinium duæ constituuntur. T. 8. c. 210. A.
Linearii limites quomodo dividuntur. T. 8. c. 218. C.
Linearum vestium usus frequens in Oriente propter æstus fervorem. T. 2. c. 798. C.
Lines, aut lenes quæ dicantur. T. 3. c. 142. E. & c. 269. A.
Uti lingua nuncupassit in 12. Tabulis quid significet. Tom. 7. c. 1160. C.
Lingua juris quænam esse debeat. T. 8. c. 1050. B.
Linifarii, linifices, & lintearii. T. 2. c. 796. C.
Lintearii, non linteones. Tom. 2. c. 746. D.
Λειπομαρτύριον. Tom. 3. c. 224. E.
Λείψανα, λείψηθρα. T. 6. c. 141. D. E.
Lis criminalis jurejurando non deciditur. T. 1. c. 381. C. D.
Lis pecuniaria jurejurando, aut testibus, aut instrumentis decidi-tur. T. 1. c. 496. A.
Lis non moritur homine mortuo, de quo agebatur. T. 3. c. 243. D.

BIU Cujas

Lis non eſt, niſi inter duos. Tom. 3. c. 660. E.
Lis mori dicitur. T. 1. c. 995. D.
Lis, & controverſia. T. 2. c. 98. A.
Lis fiſcalis intra ſex menſes terminanda, lis Reipublicæ intra triennium. T. 3. c. 41. D.
Lis an ad exitum perduci poſſit, niſi utrâque parte præſente. T. 4. c. 875. A.
Lis a conteſtatione incipit. Tom. 4. c. 366. E.
Lis eſt res in judicium deducta. Ibid. E.
An lis ſit conteſtanda cum tutore, qui in jus vocatus eſt T. 5. c. 74. A.
Lis colluſoria non eſt lis. Tom. 4. c. 570. B.
Lis æſtimatur jurejurando actoris etiam immenſo pretio, ut tulerit libido actoris. Tom. 5. c. 381. B.
Lis quæ dicitur. T. 5. c. 867. B.
Lis, & controverſia in quo differunt. T. 5. c. 867. B. & T. 7. c. 216. C. & T. 8. c. 519. B.
Lis inanis. T. 5. c. 867. A.
Lis quando, & quam ob cauſam creſcere dicatur. Tom. 5. c. 905. A.
Lis de dote cum parentibus, in quorum poteſtate ſunt, an a liberis haberi poſſit. T. 5. c. 1022. C. D.
Lis, & controverſia Sabinianorum, & Proculejanorum, quam ex §. *ſi poſt judicium. l.* 12. *ad exhibendum*, habebant, dirimitur. Tom. 5. c. 379. E. & c. 380. A.
Lis nulla eſt, ubi partes actoris a defenſoris, ſeu rei partibus non diſtinguuntur. T. 5. c. 118. E. & c. 119. A.
Lis quandonam dicatur mori. T. 5. c. 829. B. C.
Lis mota inter Epiſcopum Pariſienſem, & Abbatem S. Genueſæ ob Parochiam S. Stephani de Monte. T. 6. c. 827. B.
Lis, vel cauſa quando ordinari dicitur. T. 6. c. 300. A.
Lis minuitur materia litis, cumque inſtituta lis eſt de toto, particulatim oblata ſolutione, vel reſtitutione, redigitur ad partem, quæ non offertur. T. 6. c. 330. C.
Lis ubi non eſt, nec ſententia. T. 7. c. 248. A.
Lis quid. T. 7. c. 615. E. & T. 8. c. 519. A.
Lis in quibus judiciis æſtimatur in ſimplum. T. 7. c. 511. B.
Lis quando mortua eſt, & quando mortua non eſt. Tom. 7. c. 266. E.
Lis, inchoata a muliere ante nuptias apud competentem judicem, an transferatur in forum viri. T. 7. c. 70. C.
Lis inter patrem, & filium an, quando, & in quibus cauſis eſſe poſſit. T. 7. c. 136. D.
Lis ante conteſtationem non eſt. T. 8. c. 519. A.
Lis propriè de pecuniariis actionibus. Ibid. B.
Lis finitur ſententiâ, ſi appellatione ſuſpenſa non ſit, vel retractione. Tom. 9. c. 290. E. & c. 291. A.
Lis de ſtatu poteſt iterari. Tom. 9. c. 1048. E. & c. 1049. A. B.
Lis quando intelligitur finita tranſactione. T. 9. c. 105. D.
Lis cum olim inſtituebatur ex reſcripto aliquo Principis, debebat intervenire ſolennis denunciatio, & edit io reſcripti, dabanturque certa tempora ad denunciandum. T. 9. c. 132. A.
Lis propria non eſt, niſi quæ conteſtata eſt, T. 9. c. 11. A.
Lis non moritur mortuo eo, qui appellavit. T. 9. c. 1123. A.
Lis de cauſis criminalibus dicitur. T. 9. c. 11. B.
An lis ex lite naſcatur. T. 9. c. 143. C.
Lis novo jure eſt peragenda in biennium a die litis conteſtatæ, T. 9. c. 11. B.
Lis civilis quo tempore finitur, ſive perimitur. Tom. 9. c. 127. E. & c. 128. A.
Lis conteſtata, & vadimonium, & eremodicium a multis confunduntur. T. 9. c. 135. A.
Lis, antequam in judicium veniatur non eſt, ſed controverſia. T. 9. c. 185. E.
Lis peremta poſt triennium an poſſit prorogari conſenſu partium. T. 9. c. 132. C.
Lis quando deſeri videtur. Tom. 9. c. 47. A.
Lis conteſtata aliud eſt, aliud vadimonium. Tom. 9. c. 135. A. B.
Lis, vel cauſa quando finitur. T. 9. c. 47. D. Vide, Cauſa.
Lis, & res in quo differunt. T. 9. c. 222. D.
Lis quibus perſonis ordinetur. T. 9. c. 123. A.
Lis non dicitur, niſi ſit conteſtata. T. 9. c. 135. D.
Lis eſt res in judicium deducta. T. 9. c. 10. E. accipitur pro actione. Ibid. E. in quo differat ab actione. Ibid. E.
Lis mortua nulla res eſt. Tom. 9. c. 132. E.
Lis mortua quando dicitur. T. 9. c. 1113. C.
Lis nulla eſt cum eo, qui eſt in noſtra poteſtate. Tom. 9. c. 170. C.
Lis ordinata quando dicitur. T. 9. c. 981. A.
Lis liberalis cauſæ quando ordinatur. Tom. 9. c. 980. E. & c. 981. A.
Lis non eſt, antequam conteſtetur, ſed controverſia. Tom. 9. c. 156. D.
Lis finita jurejurando an prætextu perjurii retractari poſſit. Tom. 9. c. 186. C.
Lis an ultra triennium proferri poſſit. T. 9. c. 132. C. & ſeq.
Lis quando finitur. T. 9. c. 106. B.
Lis inter patrem, & filiumfamilias jure ordinario nulla eſt, extra ordinem ſæpe lis eſt. T. 10. c. 399. B.
Lis non retractatur, antequam de provocatione pronuntiatum ſit. T. 10. c. 613. B.
Lis an ſit conteſtata, ſi ſimplex poſtulatio celebrata ſit. T. 10. c. 874. E.
Lis nulla eſt, vel actio, quæ non indigeat probatione. Tom. 10. c. 965. A.
Lis finem accipit, & judicii, & tranſactionis jure. T. 10. c. 989. B.
Lis extinguitur, nec poteſt reviviſcere, quoties ſententia dicitur ex edicto peremptorio. Tom. 10. c. 1256. B.
Lis non eſt ſine adverſario. T. 10. c. 903. B.
Litis conteſtatio eſt initium judicii. T. 1. c. 744. D.
Litis incertior eſt, quàm hereditatis cauſa. Tom. 1. c. 535. B.
Litis causâ Imperatorem heredem inſtitui invidioſum eſt. T. 1. c. c. 491. D.
In litis medio ne formæ ſacræ fiant. T. 2. c. 1138. C.
Litis conteſtatio quid. T. 2. c. 150. C. D. & T. 3. c. 232. B.
De litis capitibus dividendis conſtitutio. T. 3. c. 330. B.
De litis inſtrumentis edicta. T. 3. c. 266. A.
Litis metus, vel comminatio rem litigioſam non facit. Tom. 2. c. 1138. C.
Litis conteſtatione actio perpetuatur. T. 3. c. 529. B.
Litis alienæ nemo eſt idoneus defenſor ſine ſatiſdatione judicatum ſolvi. T. 4. c. 205. C.
Litis initium cujus quiſque fecit, ejus etiam eventum excipiat. T. 4. c. 875. D.
Litis æſtimator eſt judex. T. 4. c. 316. B.
Litis contumacia damno coercetur. T. 4. c. 875. C.
Litis conteſtatione electio conſumitur, & cur. Tom. 4. c. 194. B.
Litis conteſtatio, & petitio idem eſt in jure. Ibid. B.
Litis periculum ad legatarium non pertinet, niſi dolo ejus, aut culpâ lis perierit. Tom. 4. c. 583. A. ſi verò dolus, & culpa abſit, periculum litis ad fideicommiſſum ſpectat. Ibid. A.
Litis æſtimationem abſtuliſte quid eſt. T. 4. c. 451. C.
Litis procuratorem tutor facere non poteſt ante litem conteſtatam. T. 4. c. 879. B.
Litis æſtimatio eſt ſimilis venditioni

BIU Cujas

ni emptioni. Tom. 4. c. 1341. E.
Litis æstimatione a possessore domino litis oblatâ, an usucapio impleri possit. T. 5. c. 747. B.
Litis contestatione quasi contrahitur, & post litis contestationem quasi ex contractu transfertur judicium in heredem in solidum. T. 5. c. 688. B.
Litis contestatio omnia, quæ post eam sequuntur, complectitur. T. 5. c. 920. E.
Litis æstimatio est similis emptioni. T. 5. c. 726. C.
Litis æstimatio in partes an dividi possit. T. 5. c. 673. D.
Litis contestatio in quibus a nuntiatione novi operis differat. T. 5. c. 657. E.
Litis contestatio obligat. T. 5. c. 448. C.
Litis contestatione procurator dominus litis factus est. T. 5. c. 53. B. & c. 121. E.
Litis, sive rei æstimatio emptioni similis est. T. 5. c. 747. C.
Litis contestatio initium judicii. T. 6. c. 803. C.
Litis contestatio quomodo fiat. T. 6. c. 796. C.
Litis contestatio in causa legati fit apud judicem datum, non apud Prætorem. T. 6. c. 583. C.
Litis contestatione non interrumpitur usucapio. T. 6. c. 6. C.
Litis contestatio. Vide, Contestatio litis.
Litis contestatione etiam pœnalis actio transmittitur ad heredem. T. 6. c. 7. D.
Litis impensæ. T. 6. c. 384. D. Vide, Impensæ litis.
Litis ordinatio sequitur litis contestationem. T. 6. c. 300. B.
Litis ordinatio litis præparatio est. Ibid. B. post litem contestatam in restitutionem venire fructus fundi petiti, vel petitæ servitutis, vel exstantes, vel præceptos, vel omnes, si is, unde petitur, sit malefidei possessor. Tom. 6. c. 474 A.
Litis contestatæ tempus in quibus judiciis spectatur. T. 6. c. 615. A.
Post litis contestationem interdum mutari, & emendari actio potest. T. 7. c. 245. B.
Litis contestatæ, & rei judicatæ idem tempus non est. Tom. 7. c. 615. A.
De litis contestatione. Tom. 7. c. 265. B. de re petita, quæ suo facto interiit post litem contestatam sine dolo, & culpa possessoris, vel quæ interiit dolo, vel culpâ possessoris. Ibid. B. & seq.
Litis contestatione causa nostra deterior non fit. Tom. 8. c. 807. D.
Litis contestatio facit, ut actiones, quæ tempore, & morte pereunt, in heredem transmittantur. T. 8. c. 808. A.
Litis causâ donata an fiscus admittat. T. 8. c. 441. D.
Litis contestatio quid. T. 9. c. 113. A.
Litis summa genera quatuor. T. 9. c. 131. B.
Litis contestatio, & editio in quo differunt. T. 9. c. 14. B.
De litis sumptibus debet aliquid statuere judex; si nihil statuerit, quid fiet. T. 9. c. 1088. A.
Litis impensarum condemnationem facere non tantùm debet judex, sed etiam detrimentum omne. T. 9. c. 1087. C.
Litis contestatio de sorte non perimit, nec consumit litem de usuris. T. 9. c. 113. C.
Litis contestatione actio temporaria perpetuatur. T. 9. c. 114. E. interrumpitur præscriptio, & usucapio, ait Justinianus, non usucapio vetus. Ibid. E.
Litis contestatio quæ, & quando est. T. 9. c. 11. A. & seq.
Litis contestationem quæ præcedunt. T. 9. c. 129. E.
Litis dominus quis dicitur. Tom. 9. c. 1065. E.
Litis instrumenta edere debet, qui acturus est, priusquam ad judicem eatur. T. 9. c. 1. A.
Litis instrumenta. T. 9. c. 282. E.
Litis contestatione videtur res novari. T. 9. c. 113. D.
Litis finis sors est, & controversias potentiorum dirimit. Tom. 9. c. 852. C.
Litis contestatio, & inscriptio in crimen in quo differunt. Tom. 9. c. 129. E. & c. 130. A.
Litis testimonia. T. 9. c. 281. A. & c. 282. E. Vide, Testimonia litis.
Litis contestatio, & editio actionis in quo differunt. Tom. 9. c. 11 E.
Litis futuræ conditiones, & denunciationes solennes. Vide, Conditiones.
Litis contestatio est principum judicii, non in jus vocatio. T. 9. c. 113. A.
Litis contestatio perpetuat actionem temporariam, aut quæ morte rei erat peritura. Tom. 10. c. 838. D.
Pro litis contestatione quando habeatur libellus Principi oblatus. Ibid. E.
Litis contestatio nihil aliud est, quàm factorum narratio. T. 10. c. 858. E.
Litis movendæ quæ olim erant ambages. T. 10. c. 875. A.
Litis consortes quinam sint. T. 10. c. 944. B. C.
Litis contestatio, quæ tenuit defunctum, an teneat heredem. T. 10. c. 962. D.
Litis contestatio quid sit. T. 10. c. 1088. D.
Litis contestationem imitatur denuntiatio, & controversia. T. 10. c. 1231. B.
Liti qui se obtulit, quasi possessor, si condemnatus sit, & litis æstimationem præstiterit, an salva sit actio adversùs verum possessorem. T. 7. c. 248. D.
Liti se offerre quis videtur. T. 7. c. 247. C.
Liti renunciare quando videtur actor. T. 9. c. 47. A.
Liti qui renunciat, tacitè pactus videtur, ne amplius eo genere actionis experiatur. T. 9. c. 47. B.
Liti se offerre quidnam sit. T. 10. c. 513. E.
Liti alienæ adesse, & etiamsi non egerit, appellare an possit is, cujus interest. T. 10. c. 1256. A.
Litem in perniciem privatorum fisco donari non oportet. T. 1. c. 491. C.
Post litem cum reo contestatam defensor interveniens ultro, an sit condemnandus. T. 4. c. 876. B.
In litem sumptus facti. Vide, Sumptus in litem.
Litem addicito præsentibus amborbus. T. 4. c. 882. B.
Post litem contestatam nulla differentia est inter bonæ fidei, & malæ fidei possessorem, secus verò ante litis contestationem. T. 4. c. 125. B. & c. 130. E.
Post litem contestatam pares possessores sunt. T. 4. c. 130. E.
Post litem contestatam integrum non est mutare actionem, nisi magna ex causa. T. 4. c. 905. E.
Post litem contestatam incipiunt omnes malæ fidei possessores esse, etiam qui ab initio bonâ fide possederunt. T. 4. c. 888. B.
Litem qui contestatur, damnari solet. T. 4. c. 875. D.
Litem contestari pro alio est judicium suscipere pro alio, & quasi expromittere; expromittere verò est debitum suscipere pro alio. T. 4. c. 238. E. & c. 239. A.
Litem præparare, & ordinare paria sunt. T. 5. c. 686. C.
Litem de inofficioso testamento, etsi regulariter postea non admittatur ad movendam eandem litem, admittitur tamen ex justa causa. T. 6. c. 518. B.
Litem contestari cum reo, & adversario suo quilibet potest, qui modò jus speciale revocandi domum non habeat. T. 6. c. 509. A.
Post litem contestatam reus præstat dolum, & culpam. T. 3. c. 314. E.
Post litem contestatam multum interest, utrùm quis dolo, aut culpâ possidere desierit rem, de qua agere velit. T. 7. c. 334. B.
Litem contestari qui non cogitur, nec jurare cogitur. T. 7. c. 131. D. E.
Litem donatam an fiscus suscipiat. T. 8.

BIU Cujas

T. 8. c. 441. D.
Litem ſuam facere quid ſit. T. 7. c. 106. B.
Litem conteſtatione perpetuari quid ſit. T. 9. c. 1117. B.
Litem qui deſerit, et is, qui liti non adfuit, differunt. T. 9. c. 1046. E.
Ad litem datur tutor, vel curator ad defendendum puberem, vel impuberem. T. 9. c. 584. C. et ſeq.
Litem non perire poſt peremptionem inſtantiæ. T. 9. c. 49. A.
Litem criminalem præcedit inſcriptio. T. 9. c. 11. B.
Litem præcedit conventio, et admonitio extrajudicialis. Ibidem B.
De in litem dando tutore, vel curatore. T. 9. c. 584. C. et ſeq.
Litem ſuam facere judex dicitur, cum ab adverſario in eum vertitur tota lis. T. 10. c. 401. A.
Litem nemo invitus ſubit ex pacto, at ex ſtipulatu invitus quis ſubit litem. T. 10. c. 709. E.
Litem inter, et controverſiam differentia. T. 10. c. 877. C. D.
Litem æternam non poteſt ſuſcipere, qui eſt in reatu. Tom. 10. c. 883. A.
Litem mandat actor procuratori, non dat. T. 10. c. 915. C.
Litem dat judex. Ibid. C.
Litem qui cœpit, eam debet peragere, niſi velit incidere in calumniam. T. 10. c. 920. E.
Litem perficit conteſtatio. T. 10. c. 996. E.
Ante litem conteſtatam non veniunt fructus conſumpti. T. 10. c. 1231. C.
Litem inter conteſtatam, et actionem differentia. T. 10. c. 610. A.
Lite conteſtatâ, utrùm ab actione diſcedere liceat. T. 5. c. 306. D.
Lite pendente, unus ex pluribus, qui agebant familiæ erciſcundæ, vel communi dividundo, vel finium regundorum deceſſit, pluribus heredibus relictis, an auctus videatur numerus litigantium. T. 7. c. 564. A.
In lite ambitioſa ſcripta non ſunt ſpectanda, ſed ſpectandæ leges, ſpectandi mores. T. 9. c. 127. A.
A lite non deſiſtit, qui differt. T. 9. c. 49. C.
Ex lite, quam intendit tutor, vel curator minoris nomine, ſi condemnetur, minorem conveniri actione judicati, non tutorem, vel curatorem. T. 9. c. 576. B. C.
Lite conteſtatâ de ſorte tantùm, an ſuperſit petitio uſurarum. T. 10. c. 618. C.
Lite pendente, vel poſt definitivam ſententiam an liceat Imperatori ſupplicare. T. 10. c. 839. B. C.
Lite finitâ, an valeat tranſactio. T. 10. c. 877. D.
Lite translatâ in potentiorem, potentior, & qui ei ceſſit, puniuntur. T. 10. c. 885. D. ad Præſidem Provinciæ hæc cauſa revolvitur. Ibid. D. E.
Lites ad publica munera pertinentes intra tres menſes finiendæ. T. 2. c. 648. A. B.
Lites multo plures ſunt inter conſortes, quàm inter diſſortes, & cur. T. 4. c. 1163. B.
Lites breviter terminandæ. T. 9. c. 127. C. & E.
Lites ſæpe inchoantur ex reſcripto Principis extra ordinem, vel ex ſententia, interlocutione, vel commonitione judicis. Tom. 9. c. 1153. E.
Lites criminales quo tempore finiuntur. T. 9. c. 128. A.
Lites duæ ſunt, cum de hereditate agitur. T. 9. c. 174. A.
Lites fiſcales intra quod tempus terminandæ. T. 9. c. 130. C. civiles intra quod tempus. Ibid. C.
Lites protelare quid. T. 9. c. 128. A.
Lites finitæ cognitione judicis. T. 9. c. 186. C.
Lites finitas non reſtitui prætextu novorum inſtrumentorum. Ibid. C. D.
De litium finibus. T. 1. c. 475. E.
Litium concinnatores, & redemptores. T. 3. c. 113. A.
Litium finiendarum tria genera. T. 2. c. 1123. C.
De litium expenſis conſtitutio Zenonis. T. 3. c. 329. A.
Litium finis eſt judicatum. T. 1. c. 1009. A.
Litium Procurator. Vide, Procurator.
De litium expenſis. T. 9. c. 1086. A. & ſeq.
Litium redemptores. T. 9. c. 368. B.
In litibus ſtatutum erat lege Papiniani Tribuni plebis deponere certum numerum aſſium. T. 7. c. 1213. D.
Litaniæ λιτανεῖαι. T. 2. c. 1147. C.
Litaniæ ſunt preces publicæ. T. 10. c. 825. A.
Litaniæ quid. T. 6. c. 926. C.
Literæ, & Epiſtolæ quid inter ſe diſſideant. T. 1. c. 803. E.
Literæ Tabellionis ipſo defuncto comparandæ. T. 2. c. 1097. B.
Literæ Cancellariæ comparantur cum bonorum poſſeſſionibus. T. 5. c. 601. A.
Literæ non ſunt eædem apud omnes. T. 7. c. 966. B.
Literæ, & Epiſtolæ in quo differant. T. 7. c. 1144. E.
Literæ ſingulares. T. 9. c. 1100. A.
Literæ dimiſſoriæ. T. 9. c. 1105. B. C.
Literæ, quæ mittuntur a judice abſentibus, ut veniant, & liti ſubſiſtant. T. 9. c. 133. C. D.
Literæ, quæ frontibus calumniatorum inurebantur. T. 9. c. 1478. A. B.
Literarum ſingularum antiquorum Romanorum notæ. T. 3. c. 361. A. & c. 362. A.
Literarum obligatio quænam ſit. T. 8. c. 1065. D.
Literarum tranſpoſitiones in Pandectis Florentinis. T. 7. c. 381. A. & T. 8. c. 604. C.
Literarum comparationes. Vide, Comparationes literarum. Vide, Collationes ſcripturarum.
Literarum trajectiones frequentiſſimæ in Pandectis Florentinis. T. 9. c. 892. E. & c. 893. A.
Literarum obligatio unde procedit. T. 9. c. 70. C.
Literarum collatores qui erant. T. 9. c. 289. B.
Literati variis ex cauſis audiendi, & loquendi facultatem amittunt. T. 1. c. 104. E.
Literatorum privilegium, T. 6. c. 999. D.
Literatura omnium virtutum maxima. T. 3. c. 611. D.
De literis dimiſſoriis. Tom. 10. c. 517. D.
Literis non contrahitur ſtipulatio. T. 4. c. 829. B.
Literis inverſis multa eſſe ſcripta in Pandectis. T. 7. c. 381. A.
Literis brevibus deſcripta ſententia an valeat. T. 10. c. 1250. D.
Litigandi gratis privilegium quibus datum. T. 7. c. 103. D.
Litigantibus judicem dare eſt juriſdictionis. T. 7. c. 53. B.
Ex litigantium conſenſu eum fieri judicem competentem, qui ex ordine eſt incompetens, dummodo juriſdictionem habeat. T. 7. c. 129. C.
Litigantium temerè pœna quænam ſit. T. 8. c. 1129. D.
Litigantium temeritas quomodo coercenda a judice. T. 9. c. 1087. E.
Litigare inofficiosè quid ſit. T. 5. c. 881. B.
Litigare velle, & ſub quo judice utrùm prius ſit. T. 7. c. 149. C.
Litigator præſens jurat præſente judice. T. 1. c. 1147. E.
Litigator temerarius an, & quando condemnetur ſumptuum nomine. T. 7. c. 167. B.
Litigator legitimus qui ſit. T. 10. c. 920. A.
Litigatoris inofficioſi pœna quæ. T. 5. c. 881. A.
Litigatoris unius abſentia Dei præſentiâ ſuppletur. T. 9. c. 138. B.
Litigatoris intereſt potiùs admitti appellationem, quàm relationem permitti. T. 10. c. 792. B.
Litigatorem legitimum, ut & judicem legitimum eſſe oportet, ut lata valeat ſententia. T. 10. c. 920. A.
Λιτοδιώκται qui ſint, & quod eorum officium. Tom. 2. c. 1048. B.

BIU Cujas

Litigatores olim jurabant. T. 2. c. 1147. D.
Litigatorum voluntas an possit efficere, ut judex litem proferat ultra triennium. T. 9. c. 132. C.
Ex litigatorum voluntate a Prætore, vel Præside is datur judex, quem volunt. T. 10. c. 1232. B.
Litigiosa res quæ dicatur. T. 2. c. c. 551. A. B.
Litigiosa res alii dari potest transactionis, vel divisionis causâ, vel in causam dotis, aut sponsalium. T. 2. c. 1138. B.
Res litigiosa rectè relinquitur in testamento, vel codicillis. T. 9. c. 1249. D.
Res litigiosa potest ad alium transferri ex causa transactionis, & divisionis rerum hereditariarum factæ inter coheredes. Ibid. D.
Res litigiosa an possit donari, vendi, pignerari. T. 10. c. 395. C. D. & c. 434. C.
Litigiosa res apud quem deponitur, in eum datur actio depositi. T. 10. c. 953. C.
Litigiosa rei nec vendi, nec pignerari potest. T. 10. c. 1023. B.
Litigiosæ rei alienatio, vel pignoratio non valet. T. 2. c. 1137. D.
Litigiosæ rei dedicatio non fit inanis. T. 2. c. 1138. A.
Litigiosæ rei emptio nulla est. T. 9. c. 159. B. C.
Litigiosam rem sola denuntiatio non facit. T. 2. c. 1138. B.
Litigiosam rem lex quæ vetat alienari, aliàs est perfecta, aliàs imperfecta. T. 4. c. 151. A.
Litigiosam rem qui sciens emit, incidit in pœnam litigiosi, ignorans non item. T. 7. c. 889. B.
Rem litigiosam in alium transferri posse ex dotis causa, vel donationis propter nuptias. Tom. 9. c. 1249. E.
Litigiosi exceptio. Vide, Exceptio litigiosi.
Litigiosi nomine quid continetur. T. 9. c. 1248. D.
De litigiosis. T. 1. c. 859. A. & T. 9. c. 1248. D. & seq.
Lituras testamento vitii nihil adferre. T. 1. c. 1085. E.
Λειτουργία, idest missa, ut fieri, & celebrari solet. T. 2. c. 1045. B. C.
Littora custodiuntur. T. 2. c. 979. C.
Littora publica esse, quomodo accipiendum. T. 8. c. 556. B.
Littorum usus communis, sicut maris. T. 1. c. 59. A.
Littorum usus publicus est, & juris gentium. T. 1. c. 60. D.
Littus an debeat in modum agri computari. T. 7. c. 715. B. & an videatur accedere fundo. Ibid. B.
Littus est, qua fluctus se eludit. T. 10. c. 592. E.
Λιθοτροφεία. T. 2. c. 1041. E.
Loca sacra religio commercio hominum eximit. T. 4. c. 235. E.
Loca religiosa in judicium non deducuntur. T. 6. c. 659. B.
Loca sacra, & religiosa pertinent ad religionem. T. 7. c. 692. B. non possunt legari res sacræ. Ibid. B. non possunt quoque in stipulationem deduci. Ibid. B. non possunt emi. Ibid. B.
Loca sacra, & religiosa, & publica, & liberi homines, si fuerint venditi, non possunt adquiri emptori. T. 7. c. 693. A.
Loca sacra, religiosa, publica, liberos homines si quis emerit, etiamsi emptio non teneat, ex empto tamen actio competit. T. 7. c. 693. A.
Loca venerabilia quænam sint. T. 8. c. 1114. D.
Loca sacra, & loca religiosa in jure an semper pro eodem sumantur. T. 10. c. 368. B.
Locantur, quorum est usus aliquis. T. 7. c. 862. C.
Locare quid. T. 3. c. 204. B. C.
Locare aversione. Ibid. C.
Locare navem aliud est, aliud exercere. T. 4. c. 128. D.
Locare idem, quod ad *firmam dare*. T. 6. c. 1027. A.
Locare in plures annos prædia Ecclesiæ permittitur. T. 7. c. 640. D.
Locare in plures annos, id est, in plures, quàm in quinquennium. Ibid. C.
Locare non nummo, sed partibus quid sit. T. 10. c. 447. D.
Locarium. T. 3. c. 389. D.
Qui locat, fruitur habitatione percipiendo mercedem. T. 4. c. 501. E.
Qui locat rem suam, utendam dat. T. 9. c. 292. D.
Locatarum ædium pensio quando pendebatur. T. 9. c. 407. E.
Locati pretii, & mercedis nomine promiscuè auctores utuntur. T. 6. c. 424. E.
Locati quis non teneatur. Tom. 8. c. 776. A.
Locatio quid. T. 1. c. 213. E. & & T. 2. c. 306. E.
Locatio, & conductio proxima emptioni, & venditioni. Tom. 1. c. 213. E.
Locatio, & conductio quamnam familiaritatem inter se habeant. T. 1. c. 214. E.
Locatio, & conductio contrahuntur, si merces constituta sit. T. 1. c. 213. E.
Locatio, & conductio sunt juris gentium. T. 1. c. 1238. E.
Locatio, & conductio, emptio, & venditio inter se familiaritatem habent. T. 3. c. 358. E.
Locatio, & conductio proxima est emptioni, & venditioni. T. 3. c. 227. E.
Locatio, & conductio est negotium ἀντίστροφον emptioni, & venditioni. T. 1. c. 773. C.
Locatio rei suæ non valet. Tom. 1. c. 1128. E.
Locatio rei privatæ Principis Palatinis fieri non debet. Tom. 2. c. 881. B.
Locatio quælibet fit ad tempus. T. 3. c. 427. C.
Locatio, & conductio pœnitentiâ renovatur. T. 2. c. 1186. B.
Locatio prædiorum civilium, vel fiscalium. T. 2. c. 878. B.
Locatio sine certo pretio nulla est. T. 1. c. 1194. E.
Locatio est, si interveniat merces, & pretium operæ. T. 4. c. 940. E.
Locatio dominium mutare non solet. T. 4. c. 509. E.
Locatio est, si interveniat merces, & pretium operæ, non si interveniat modicum salarium honoris gratiâ. T. 4. c. 940. E.
Omnis locatio fit ad tempus, servitus verò non. T. 4. c. 567. A.
Locatio, & conductio sine pecunia numerata non consistit. T. 4. c. 42. E.
Locatio non est sine pretio certo, depositi verò substantia sine æstimatione consistit. T. 4. c. 267. A. B.
Locatio conductio quid sit, quomodo contrahatur, & cujus juris esse dicatur. T. 5. c. 522. E.
Locatio an semper mutet dominium. T. 5. c. 667. A.
Locatio in quinquennium an sit alienatio. A. 5. c. 563. C.
Locatio rei alienæ an possit fieri bonâ fide. T. 5. c. 520. A.
Locatio an transeat in heredem locatoris. T. 5. c. 564. E.
Locatio quid a donatione differat. T. 5. c. 521. B. C.
Locatio conductio dominium non solet mutare. T. 5. c. 522. B.
Locatio conductio quandonam claudicare dicatur. T. 5. c. 521. D.
Locatio conductio an certâ conditione, sicut & depositum, & commodatum, in nummis fieri possit. T. 5. c. 391. B.
Locatio dominium non probat. T. 6. c. 879. B. nec civilem possessionem. Ibid. B.
Locatio, & conductio vulgaris nullum jus tribuit conductori in rem ipsam, parit tantùm conductori actionem in personam. T. 7. c. 377. C. D.
Locatio, & conductio simplex non est alienatio. Ibid. D.
Locatio cum partiario colono non contrahitur, sed societas. T. 7. c. 850. C.
Locatio, & conductio oritur ex do, ut facias. T. 7. c. 838. B.
Locatio fit mercede, non partibus rei. T. 7. c. 850. C.
Locatio prædiorum publicorum fiebat in quinquennium. T. 7. c. 640. C. D.
Locatio conductio est species commercii. T. 7. c. 35. A.
Locatio quomodo contrahatur. T. 10. c. 447. D.

BIU Cujas

Locatio conductio. T. 8. c. 471. B.
Locatio vectigalium. T. 8. c. 625. B.
Locatio conductio an valeat, si quis precario rogaverit ante, deinde conduxerit. T. 8. c. 270. C.
Locatio dicitur emptio. T. 9. c. 63. C. affinis est venditioni. Ibid. D.
Locatio operarum ad certum tempus. T. 9. c. 412. E.
Locatio, & emphyteusis in quo differunt. T. 9. c. 416. E. & c. 417. A.
Locatio quasi emptio est. T. 9. c. 374. D.
Locatio sine scriptis facta valet. T. 9. c. 412. E.
Locatio quando rescindi, & quando non potest. T. 9. c. 374. D.
Locatio horreorum. T. 9. c. 406. A.
Locatio quid. T. 9. c. 73. B. & c. 337. D. & T. 10. c. 1043. B.
Locatio omnis incipit a verbo *do*, non a verbo *facio*. T. 10. c. 41. E.
Locatio dominium non mutat, idest, locator non transfert dominium in conductorem. Tom. 10. c. 42. A.
Locatio est, quoties aliquid faciendum datur. Ibid. C.
Locatio, & conductio an sint unus, vel plures contractus. T. 10. c. 45. E.
Locatio contrahitur non tantùm certo pecuniæ numero, sed & earum rerum, quæ pondere certo, & mensurâ certâ constant. T. 10. c. 447. D.
Locatio contrahitur non tantùm certo pecuniæ numero, sed & earum rerum, quæ pondere, numero, & mensurâ costant. T. 10. c. 666. D.
Locatio, & emptio aliquando claudicant. T. 10. c. 1043. D.
Locatio dominium non immutat. T. 10. c. 1127. C.
Locationis, & conductionis differentia, & jus. T. 1. c. 213. E. & c. 214. A. & seq.
Locationis, & fœnoris differentia. T. 3. c. 227. C.
Locationis vinculum est arra. T. 3. c. 308. D.
Locationis, & commodati comparatio. T. 1. c. 1447. A. B.
In locationis contractu locatorem venditorem appellamus, & conductorem emptorem. T. 7. c. 1290. E. & c. 1291. A.
Locationis, & conductionis nominibus an promiscuè uti liceat. T. 10. c. 41. C.
De locationis, & conductionis contractibus. T. 10. c. 1043. B.
Locationi rectè comparari negotium do, ut facias. T. 7. c. 831. D.
Locationi venditoris an, & quando emptor stare teneatur. T. 7. c. 856. D. & seq.
Locationem venditionem appellari. T. 3. c. 227. E.
Locationem fecisse non videntur, aut videri possunt emptor, & mulier, & legatarius, & proprietarius, & eorum plerumque interest non servari locationem a venditore, vel marito, vel testatore, vel usufructuario factam. T. 5. c. 565. A.
Locationem proprietatis an heres locatoris servare omnimodo teneatur. T. 5. c. 564. C. D.
Locationem veteres vocabant venditionem. T. 7. c. 1291. A.
Locationem veteres appellasse venditionem, & conductionem emptionem. T. 7. c. 1325. D.
Locationem conductionem nullam esse, si error interveniat. T. 8. c. 390. B. C.
Locationem factam nummo uno haberi instar donationis. T. 8. c. 271. C.
Locationem inter, & emptionem differentiæ. T. 10. c. 1044. A. B.
In locationem arra non intervenit. T. 3. c. 104. E.
Locatione in quinquennium factâ, an conductor coloniam, vel ædes conductas deserere possit ante finem quinquennii, & qua ex causa. T. 5. c. 526. D.
In locatione an arbitrium profusum, aut arbitrium ex æquo requiratur. T. 5. c. 524. D.
In locatione, & conductione promiscuè utimur emptionis verbo. T. 7. c. 1290. E.
In locatione fidem contractus maximè servandam. T. 9. c. 412. D.
In locatione constituuntur plures rei debendi. Ibid. B.
In locatione an sit restitutio, ut in venditione. T. 9. c. 374. D.
In locatione, & conductione quomodo sit locus legi 2. *C. de rescindenda vend.* T. 10. c. 197. B.
Locatione contractâ res eadem redditur, contracto fœnore non redditur eadem. T. 10. c. 462. C.
Locationes Censorum olim dicebantur venditiones. T. 3. c. 227. E. & T. 7. c. 825. C. & T. 10. c. 38. C.
Locationes in lustrum fiebant. T. 1. c. 215. C.
Ad locationes edictum ædilitium pertinere. T. 3. c. 358. E.
Locationes rerum Ecclesiasticarum annos 30. non excedant. T. 1. 548. A.
Locationes omnes quandonam per singula lustra, id est, per quinquennium fierent. T. 5. c. 563. C.
Locationes, quæ fiunt in modicum tempus, & hæ, quæ fiunt in longum tempus, quæ sint. T. 7. c. 377. A. & seq.
Locationes solebant fieri in quinquennium. T. 7. c. 377. A.
Locationes publicorum vectigalium fiebant olim in quinquennium a Censoribus, hodie in triennium. T. 10. c. 580. E.
In locationibus publicorum operum quid observetur, vel tacitè etiam. T. 5. c. 524. B.
De locationibus in quinquennium. T. 5. c. 525. E.
In locationibus, & venditionibus an fiscus, & respublica differant. T. 6. c. 513. B.
De locato, & conducto. Tom. 1. c. 396. B. & T. 9. c. 406. A. & seq.
Actio ex locato conducto an detur ex parte locatoris, an ex parte conductoris. T. 10. c. 46. C.
Actio ex locato, & actio ex conducto sæpe sumuntur utralibet pro altera. T. 10. c. 768. D. E.
Locator, & conductor quid. T. 1. c. 773. C.
Locator, vel is, cui locator resistere potest, si conductorem fundo locato frui prohibeat, hoc casu quæ actio conductori datur. T. 1. c. 1481. B. C. & c. 1483. A.
Locator, etiamsi sine dolo, vel culpâ suâ domus evicta sit, quid præstare conductori tenetur. Tom. 1. c. 1484. D.
Locator modò dat pretium, modò conductor. T. 3. c. 104. E.
Locator, qui domum demolitus est reficiendi causâ, in quid conductori tenetur. T. 1. c. 1483. C. D.
Locator est is, qui dedit aliquid fruendum, vel faciendum, estque definitio Cujacii. T. 4. c. 175. B.
Locator est is, qui mercedem accipit, ut dominus ædium, si ædes locaverit. Ibid. B.
Locator quandonam damnetur in solidum sine ulla deductione interesse. T. 5. c. 527. B. C.
Locator si colono usumfructum fundi legaverit, quanam actione uti possit colonus. T. 5. c. 529. A. B.
Locator quibus casibus conductorem expellere possit ante impletum tempus conductionis. T. 6. c. 1027. E.
Locator, & emptor qui differant. T. 7. c. 700. B. C.
Locator an possidere possit per colonum, qui adhuc sit pupillus, & conduxit sine tutoris auctoritate. T. 8. c. 296. B. C.
Locator quisnam sit. T. 5. c. 522. D. & T. 10. c. 42. C. & c. 1044. B.
Locator quid conductori præstare debet, si rem alienam locaverit, & ea evicta sit a domino, si sciens locaverit. T. 9. c. 410. D.
Locator postquam præstitit conductori, ut fundo frueretur, si fundus perierit casu majore, an teneatur ex conducto mercedem remittere, aut quam prorogavit reddere. T. 10. c. 47. E.
Locator nec dominium habet, nec possessionem. T. 10. c. 518. A.
Locator, & emphyteuta Ecclesiasticus post biennii cessationem a canonis solutione potest expelli. T. 10. c. 668. D.

BIU Cujas

Locatoris, & conductoris nominum differentia. T. 3. c. 43. E. & c. 684. D.
Locatoris est dare, conductoris accipere. T. 4. c. 175. B. exemplum habes in magistro navis, et domino navis. Ibid. B. C.
Locatoris, et conductoris definitionem scire quare multum interst, T. 5. c. 522. D.
Locatori, et conductori an, et quomodo subveniatur. T. 10. c. 197. E.
Locatori, non conductori datur rescissio. T. 10. c. 1043. C. D.
Locatorem oportet præstare conductori frui licere. T. 1. c. 1483. A.
Loci adjectio, quasi temporis est adjectio. T. 3. c. 410. A.
De loci servatoribus. T. 3. c. 67. A. B.
Loci sacri, vel religiosi emptio nulla est, et cur. T. 4. c. 944. D. E.
Loci sacri nulla est venditio. T. 4. c. 945. E.
Loci publici quare nullus intelligatur esse dominus. T. 5. c. 660. B.
Loci, quem mare, aut flumen occupavit, an possessio amittatur. T. 5. c. 716. A.
Loci corpus an sit dominii ipsius, cui servitus debetur. Tom. 7. c. 452. C.
Locis sacris, vel publicis venditis, deceptus a venditore an habeat actionem ex empto. T. 1. c. 213. C.
De locis, & itineribus publicis interdictum. T. 1. c. 850. A.
De locis religiosis. T. 1. c. 758. A.
Loco inesse tempus. T. 1. c. 1280. B.
De loco, quo quis solvere se obligavit. T. 6. c. 462. A.
Loco secundo scriptus coheres est. T. 7. c. 898. C.
De loco quæstio. T. 7. c. 471. E.
Alio loco non judicatur res, quàm quo est contestata. T. 10. c. 753. E.
De loco quoties quæritur, non distinguitur inter locum, quo lis contestatur, et ubi lis judicatur. T. 10. c. 402. B.
Locorum intervalla quomodo metiantur Græci, Latini, Itali. T. 8. c. 482. E.
Locos nominamus secundùm ordinem successionis. T. 7. c. 898. D.
Locum sacrum qui facit, an is alienare locum dicatur. T. 4. c. 449. B.
Locum religiosum quæ personæ facere non possunt. T. 4. c. 164. C.
Locum in institutione quomodo accipi oporteat. T. 7. c. 898. C.
Locum religiosum, vel sacrum an scientes possidere possimus. T. 8. c. 293. D.
Locuples quid sit propriè, & qua ratione cavere debeat. Tom. 5. c. 94. A.
Locuples an satisdet. T. 5. c. 656. E.
An locuples factus videatur, qui rem, quam habuit, in pecuniam, aliamve rem convertit, licet eam rem, vel pecuniam postea disperdiderit. T. 6. c. 420. D.
Locuples cautionem an præstet. T. 8. c. 535. D. E.
Locupletari me ex re tua æquum naturâ non est. Tom. 1. c. 1260. E.
Locupletes, & assidui, qui possident bona immobilia, non satisdant. T. 6. c. 45. E.
Locupletes non satisdant. Tom. 9. c. 182. C.
Locupletes qui dicuntur. Ibid. C.
Locupletior factus non est, qui libertum adquisierit. T. 4. c. 1197. C. & T. 8. c. 715. C. D. & c. 824. D. & c. 873. A.
Locupletior qui semel factus est ante litem contestatam, an videatur desiisse locupletior esse. T. 6. c. 11. D. E.
Locupletissimus quisque an semper intelligatur satis idoneus. T. 5. c. 657. A.
Locus publicus quid. T. 1. c. 850. C.
Locus sextus honoratior. Tom. 2. c. 444. E.
Locus sacer, esse desinit victoriâ non ruinâ ædificii, fitque profanus victoriâ. T. 4. c. 944. E. quod Marcus Tullius libro de signis, & Virgiliis 12. Æneid. testantur. Ibid. E. & c. 945. A.
Falcidiæ locus non est invito testatore. T. 4. c. 267. C.
Locus non occupatur religione. T. 4. c. 165. C. summum jus est jus strictum, & summa æquitas est summa ratio. Ibid. E. & c. 166. A. quæ ratio e duabus summis rationibus videtur potior. Ibid. c. 165. E.
Locus purus quis est, item religiosus locus quis. T. 4. c. 165. A.
Locus sacer, aut religiosus an transferatur per venditionem in emptorem. T. 4. c. 255. D. licèt cedere possit in modum agri. Ibid. D.
Locus religiosus. Vide, Sepulcrum.
Locus, & species certa loci, vel rei in judicium delatæ an exprimi debeant. T. 5. c. 99. D. & seq.
Locus monumenti puri quare vendi possit. T. 5. c. 389. A. B.
Locus vulneris an possit augere atrocitatem delicti. T. 5. c. 755. C.
Locus purus quisnam dicatur propriè. T. 5. c. 388. E.
Locus religiosus. T. 5. c. 924. D.
Locus religiosus quando fit. T. 5. c. 925. E.
Locus profanus quando fit. T. 5. c. 926. D.
Locus an possit facere institorem. T. 5. c. 431. A. B.
Locus religiosus, licèt solus speciatim vendi non possit, cum universitate tamen, cum fundo toto vendi potest. Tom. 6. c. 659. C. D.
Locus non facit prædium urbanum. T. 7. c. 477. C.
Locus sacer, & religiosus an vendi possint. T. 7. c. 692. B. C.
Locus publicus quis sit. T. 7. c. 398. D.
Locus publicus. T. 8. c. 556. A. & seq.
Locus quid. T. 8. c. 534. E.
Locus illatione mortui religiosus fit. T. 8. c. 293. D.
Locus, & tempus pretii varietatem adferunt. T. 10. c. 753. C.
Locustarum examina inter segetum calamitates numerari. Tom. 3. c. 448. C.
Locustarum edacitas, aut pernicies a Plinio vocatur ira Dei. T. 10. c. 666. C.
Lodicula. T. 3. c. 369. E.
Logistæ curatores sunt, & patres reipublicæ. T. 2. c. 772. A.
Logographi qui sint, & quæ eorum privilegia. Tom. 2. c. 770. D.
Logotheta quis dicatur. Tom. 2. c. 1151. E.
Longa præstatio tacitam pactionem inducit. T. 4. c. 749. B.
Quæ sit longa consuetudo. T. 9. c. 1325. C. & seq.
Longævus pro sene, necdum mortuo. T. 10. c. 142. B.
Longi temporis præscriptio quomodo continuetur. Tom. 5. c. 812. A.
Longi temporis possessio. Vide, Possessio.
Longi temporis definitio quæ. T. 9. c. 613. B.
Longi temporis præscriptio. Vide, Præscriptio.
In Longobardia qui summi ordines. T. 8. c. 646. E.
Longum tempus, longave consuetudo quonam tempore æstimetur. T. 5. c. 662. A.
Longum tempus quid. Tom. 7. c. 397. A.
Longum tempus dicitur 30. annis. T. 9. c. 1325. D.
Qui loqui apertiùs potuerunt, nec loquuti sunt, hi decipere voluerunt. T. 4. c. 104. E.
Loquitur obscurè, qui quod dixerit non apparet; ambiguè loquitur, qui si verum loquitur, non appareat. T. 4. c. 105. A.
Qui loquitur obscurè, in eo dolus est, ut in eo, qui ambiguè loquitur. Ibid. A.
Loquitur perfusoriè, qui rem totam non aperit, sed reticet aliquid. Ibid. A.
Lora quod genus potionis. T. 3. c. 319. C.
Loricarum fabricæ. T. 2. c. 1122. D.
Loris, flagellis, flagris non cæduntur liberi homines, sed fustibus, sive virgis. Tom. 7. c. 126. E.

BIU Cujas

Lots, & ventes. T. 9. c. 427. D.
Lucas Penna errorum, & ineptiarum amaxarius ingens. Tom. 2. c. 799. C.
Lucii Senatusconsulta ut plurimum vera. T. 6. c. 961. C. D.
Lucius Lentulus jurisconsultus primus codicillos introduxit. T. 1. c. 147. A.
Lucius vir sapiens, Christianus repente factus. T. 3. c. 33. E.
Lucra, & damna post mortem testatoris illata sustinet heres. T. 4. c. 201. B. secus in nominibus factis deterioribus, seu melioribus. Ibid. C.
Lucra, quæ obtingunt post mortem, ad solum heredem pertinent. Ibid. B.
Lucra primarum nuptiarum liberis primi matrimonii, lucra secundarum nuptiarum liberis secundi matrimonii tanquam paterna servantur. T. 9. c. 460. C.
Lucra nuptialia servantur liberis cujuscumque matrimonii. Ibid. C.
Lucra primarum nuptiarum, viduitatem servante matre, servantur solis liberis prioris matrimonii; ita secundarum nuptiarum lucra, viduitatem servante matre, nec adspirante ad tertias, cedunt solis liberis secundarum nuptiarum. T. 9. c. 461. B.
Lucra nuptialia. T. 9. c. 461. C. & seq.
Lucra insperata, & adventitia utrùm & in rem nostram verti propriè dicantur. T. 5. c. 151. E.
Lucratio insperata, & adventitia in bonis nostris. Ibid. E.
Lucrativa, & onerosa causa. Vide, Causa lucrativa.
Lucrativa non est causa dotis. T. 6. c. 432. A. B.
Lucrativa non est causa emptionis, aut causa crediti. Ibid. A.
Lucrativa causa cum non lucrativa concurrere potest. Ibid. B.
Lucrativa causa cum alia lucrativa causa concurrere non potest. Ibid. B.
Lucrativa est causa consolidationis. T. 6. c. 220. A.
Lucrativa causa, & non lucrativa in quo differunt. T. 9. c. 1022. B. & c. 1135. E.
Quasi qui rem habet ex lucrativa causa, &c. T. 9. c. 1293. C.
Lucrativâ causâ qui rem habet, utatur accessione temporis, quo possedit auctor suus. T. 9. c. 1022. B.
Lucrativæ causæ duæ in eandem rem concurrere non possunt, in eandem quantitatem possunt. T. 3. c. 404. B.
Lucrativæ duæ causæ in eandem rem, & personam eandem concurrere non possunt. Tom. 4. c. 441. C.
Lucrativæ duæ causæ in eundem hominem, & eandem rem concurrere non possunt. Tom. 4. c. 1152. A.
Lucrativæ duæ res in eandem personam, ut in eandem rem, concurrere non possunt. T. 4. c. 617. A.
Rei lucrativæ possessores sunt legatarii, & fideicommissarii. T. 4. c. 1151. C.
Duæ lucrativæ causæ in eandem rem, & eundem creditorem concurrere non possunt. T. 6. c. 354. D. & c. 370. D.
Lucrativæ duæ causæ concurrere possunt in eundem hominem, & duas diversas res. T. 6. c. 222. A.
Lucrativæ causæ duæ in eandem rem, & eundem hominem concurrere non posse. T. 7. c. 771. C.
Lucrativæ causæ duæ an in eandem rem concurrere possint. T. 7. c. 1016. C.
Lucrativæ duæ causæ in eandem rem concurrere non possunt. T. 7. c. 1222. D.
Lucrativæ duæ causæ in eandem personam, & in eandem rem an possint concurrere. T. 10. c. 759. A.
Lucrativas duas causas in eandem rem, & in eundem hominem concurrere non posse. Tom. 6. c. 218. D. in quibus locum habet. Ibid. E.
Lucrativas causas duas in eandem personam concurrere non posse. T. 7. c. 1074. D.
Lucrativi tituli. T. 2. c. 731. D. & c. 733. B.
Lucrativi tituli qui sunt. Tom. 6 c. 219. C.
De lucrativis duabus causis. T. 6. c. 432. C.
Lucrativorum onus. T. 2. c. 733. A.
A lucrativorum descriptione immunes esse Ecclesias, quid sit. T. 10. c. 816. E.
Lucri intercepti in judiciis arbitrariis habetur ratio. T. 1. c. 1280. B.
Lucri species est usucapio. Vide, Usucapio.
Lucri faciendi causa cum damno alterius auxilium restitutionis non datur. T. 4. c. 342. C.
Lucri, & damni compensatio quando, & in quo locum habeat. T. 5. c. 917. D. & seq.
Lucri creditoris, & debitoris moræ quando, & quæ ratio habeatur. T. 5. c. 929. C. D.
Lucri, vel accessionis species est, si non decrevit, quod decrescere potuit. T. 7. c. 1422. B.
Lucri causâ utriusque quotiens ratio vertitur, is præferendus est, cujus in lucrum causa tempore præcedit. T. 8. c. 707. A. & c. 812. B. C. & c. 868. A.
In lucris error juris non prodest. T. 4. c. 1431. B.
In lucris nec masculis, nec fœminis jus ignorantibus succurritur, in damnis verò succurritur. T. 4. c. 508. A.
In lucris jus non solet subvenire. T. 4. c. 503. E.
In lucris, sive compendiis mulieri non prodest juris ignorantia. T. 8. c. 234. D.
In lucris interceptis, quotiens nostra interest, loquimur affirmativè. T. 10. c. 749. D. E.
De lucro qui certat, an potior sit eo, qui de damno certat. T. 4. c. 1279. A.
De lucro, & damno societatis. T. 7. c. 580. B.
De lucro duorum cum quæritur, potiorem esse possessorem. T. 8. c. 812. C.
De lucro cum quæritur duorum, melior est causa possidentis. T. 8. c. 678. A. & c. 707. A.
In lucro vix ulli unquam subvenitur, qui contempserit jurisconsultum. T. 9. c. 651. A.
Lucrorum duo sunt genera, unum, quod absque damno alterius; altum, quod cum damno alterius obvenit. T. 5. c. 167. C. D.
Lucrum quid. T. 1. c. 1468. A. & T. 4. c. 504. B. & T. 10. c. 1074. D.
Lucrum est pietatis nomine sumptum facere. T. 2. c. 1034. C.
Lucrum, vel damnum non ex eventu notatur. T. 1. c. 1460. C.
Lucrum, & damnum inter socios communicatur. T. 1. c. 393. D.
Lucrum sibi parare sub beneficii specie non est honestum. Tom. 1. c. 1468. A.
Lucrum extrarium. T. 1. c. 1482. A.
Lucrum ab eo, quod interest, separatur. T. 1. c. 1481. A.
Lucrum magnum ferat, qui magnum adit periculum. Tom. 1. c. 1408. C.
Lucrum nemo facere debet ex alienâ jactura. T. 4. c. 891. B.
Lucrum est dare beneficium amico, inire gratiam alienam, gerere negotia aliena. T. 4. c. 260. E.
Lucrum est, quod ex alieno mihi obvenit sine ullo onere meo. T. 4. c. 504. B.
Lucrum inhonestum petitori restitui an æquum sit. T. 5. c. 265. D.
Lucrum interceptum damni species quædam est. T. 5. c. 870. A.
Lucrum, & quæstus an conjungenda sint in contractu societatis. T. 5. c. 489. A. B.
Lucrum captare ex damno alieno dolus est. T. 6. c. 137. D.
Lucrum est donatio, quæ extrinsecùs accedit. T. 7. c. 1468. B.
Lucrum omne auferendum est possessori sive bonæ fidei, sive malæ fidei. T. 7. c. 304. B.
Lucrum ex qua persona quis capit, ejus factum præstare debet. T. 8. c. 724. B. & c. 836. A. & c. 877. A.

Lu-

BIU Cujas

Lucrum cessans, vel damnum emergens. T. 9. c. 1075. C.
Lucrum luctuosum quale. T. 9. c. 470. C. triste. Ibid. C. duræ fortunæ solatium. Ibid. C.
Lucrum quo casu in venditione fundi compensetur cum damno. T. 10. c. 751. D. E.
Lucrum omne an veniat in actione ex empto. T. 10. c. 754. C.
Lucrum turpe est, quod etiam ad innocentes ex alieno scelere pervenit. T. 10. c. 962. C.
Lucrum non facere in re lucrativa non venit in æstimationem ejus, quod interest. Tom. 10. c. 1087. C.
De luctu mulierum. T. 2. c. 1075. D. & T. 3. c. 159. E.
Luctu, vel furore qui mortem sibi consciverit, an ejus testamentum valeat. T. 4. c. 374. B. C.
In luctu quis modus præscribitur. T. 4. c. 30. C.
De luctu parentum, & liberorum, & cognatorum, & an lugeri debeant. T. 5. c. 103. A. & seq.
Luctu indigni quidam mariti, & qui sunt. Tom. 9. c. 452. A. B.
Luctui peragendo definierant decem menses mulieribus. Tom. 1. c. 532. C.
Luctui fœminarum quinam primi annum definiere. Tom. 10. c. 11. B. C.
Luctui peragendo fœminis olim constituti decem menses. T. 10. c. 672. B.
Luctuosa, & tristis hereditas cur sic appellata. T. 8. c. 180. C.
Luctum pietas exigit ab omni cognatione, & agnatione. Tom. 4. c. 30. C.
Luctus fœminæ ob maritum defunctum quamdiu continuandus. T. 2. c. 1075. D.
Luctus indicitur non tantùm propter turbationem sanguinis, sed & propter reverentiam mariti. T. 1. c. 539. E.
Luctus vel est πένθος, vel πενθιμον. Ibid. E.
Luctus signum actus maritalis ratio. T. 3. c. 613. D.
Luctus maritorum an impedimento esse nuptiis debeat. Ibid. E.
Luctus mulieris in marito lugendo qualis esse debeat. T. 3. c. 613. D.
Luctus tempus quale esse oporteat. Ibid. D.
Quod genus luctus requiritur a cognatis, & agnatis. T. 4. c. 30. D. E.
Luctus est dolor vel amissæ uxoris, vel amissi viri. Tom. 4. c. 374. B.
Luctus defuncti variis nominibus effertur, & quibusnam. Tom. 4. c. 29. C.
Luctus nomen dierum spatio celebratur. T. 4. c. 29. E. hic mos a Christianis non observatur. Ibid. E.
Luctus, qui ab herede desideratur, in quibus consistit. Ibid. D.
Luctus sponsi nullus est, & cur. T. 5. c. 92. C.
Luctus mulieris, defuncto marito, in quo consistat. Ibid. C.
Intra annum luctus nubens mulier fit infamis. T. 7. c. 891. C.
Luctus religionem nullam debet vir uxori. T. 9. c. 452. A.
Luctus quando minuitur, finiturque. T. 9. c. 455. D.
Luctus minutio non consistit in licentia nubendi, sed in positu atri, & lugubris habitus. Ibid. E.
Luctus dignorum, & luctus indignorum. T. 10. c. 392. A.
Ludi prohibiti, vel permissi. T. 2. c. 184. E. & c. 185. A.
Ludi, qui vocabantur cilistræ. T. 9. c. 248. E.
Ludicra cruenta penitus tollenda. T. 2. c. 832. D. E.
De ludis juris studiosis interdictis. T. 3. c. 147. A.
Ludorum publicorum expensæ. T. 2. c. 827. B. C.
Ludorum quinque genera legibus non vetita. T. 10. c. 948. B.
In ludum damnatio. T. 3. c. 368. A.
Ludus duplex, gladiatorius, & venatorius. T. 1. c. 499. D.
Luere, reluere, repignerare. T. 2. c. 547. E. & c. 548. A.
Luere est verbum 12. tabularum, pro quo dicunt reluere, & repignerare. T. 9. c. 1237. B.
Lugdunensi supercilio Præfectus. T. 10. c. 820. D.
Lugendi sunt parentes, liberi, agnati, cognati secundùm pietatis rationem. T. 4. c. 30. C. secus facientes non carent notâ, infamiâ. Ibid. D.
Lugendi sunt parentes annum integrum, sed non necessariò integrum annum, & lugendi sunt a liberis, etiamsi sint exheredati a patre, vel præteriti a matre. T. 4. c. 29. E. & c. 30. A.
Lugendi non sunt capite damnati. T. 9. c. 452. A. B.
Lugendi sunt parentes, & liberi, & agnati, & cognati. T. 9. c. 455. B. huic luctui non est præscriptum certum tempus. Ibid. B. hic luctus non est impedimento nuptiis. Ibid. B. hic luctus differt a luctu, quem mulier superstes persolvere debet marito defuncto. Ibid. B.
Olim qui lugebat, abstinere debebat a conviciis, ornamentis, & alba veste. T. 10. c. 613. D.
Lugebitur is, qui in bello cecidit, etsi corpus ejus non compareat. T. 4. c. 31. D.
Propinqui non lugent capite damnatum. T. 2. c. 1075. E.
Cur lugent liberi parentes, quibus heredes non exstiterunt. T. 4. c. 30. A.
Lugentes quibus rebus abstinere debent. T. 1. c. 382. A.
Lugeo a λύζω, quod est singultio, unde Ovidius, & Aristoteles. T. 4. c. 30. D.
Inter lugere, & elugere differentia quæ. T. 4. c. 31. A. item plus est evincere, quàm vincere, et plus est exigere, quàm agere. Ibid. A.
Lugere debet defunctum heres extraneus. T. 4. c. 28. B. C.
Lugere, et elugere in quo differunt. T. 9. c. 456. C.
Lugeri debent liberi a parentibus. T. 4. c. 30. B. C.
Lugeri debent parentes, et liberi, imò generaliter cognati, et agnati. Ibid. C.
Non luget maritus uxorem. T. 5. c. 92. C.
Non luget vir uxorem. Tom. 9. c. 452. A.
Lugubres vestes, quando deponere liceat. Tom. 9. c. 455. A. et seq.
A lugubri structura quæ aliena sunt. T. 9. c. 1174. B. C.
De luitione pignoris. T. 9. c. 1235. E.
Lumen est, ut cælum videatur; prospectus, ut terra, vel mare. T. 4. c. 97. C.
Lumen, et prospectus in quo differunt. T. 7. c. 408. C. & Tom. 9. c. 1181. E. & Tom. 10. c. 409. B. & c. 1182. E.
Lumina balneorum, & thermarum. T. 2. c. 783. B.
Lumina, et fenestræ an differant. T. 5. c. 903. D.
Lumina. Vide, Servitus.
Lumina futura an etiam concedi possint. T. 7. c. 421. D.
Lumina quis mutare dicatur. T. 7. c. 415. D.
Lumina uti nunc sunt, ut ita sint, si constituatur, an videatur actum de futuris. T. 7. c. 421. E.
Luminibus an viridaria obstent. T. 7. c. 413. E.
Luminibus ne officiatur, et ne prospectui officiatur, quomodo differunt. T. 7. c. 408. A.
Luminibus ne officiatur, quid sit. T. 7. c. 415. D.
Luminibus ne officiatur, quomodo constitui possit. Tom. 7. c. 421. D.
Luminibus ne officiatur, servitutem debens an arborem ponere possit. T. 7. c. 413. E.
Luminibus ne officiatur, servitutem debens an ædificare possit. T. 7. c. 408. E.
Luminibus viridaria obstant. T. 7. c. 413. E.
Luminis immittendi jus in ædes, vel cavædium vicini qui non habet, aperto pariete communi, nullo jure fenestras mittere potest. T. 6. c. 518. D.

BIU Cujas

Luminis ſervitutem debens an ædes ſuas deprimere poſſit. Tom. 7. c. 414. A.
Luminis ſervitutem debens an ſolem auferre poſſit. T. 7. c. 413. E. & c. 414. A.
Luminis immittendi, et recipiendi idem jus eſt. T. 7. c. 408. D. E.
Luminum ſervitus niſi imponatur, non licere feneſtras immittere in vicini ædes. T. 7. c. 428. E.
Luminum ſervitus quæ ſit. T. 7. c. 408. D.
Luminum ſervitutem debens an prohibeatur in ſuo ædificare. Ibid. E.
Luminum ſervitutem inter, & ne luminibus officiatur, quæ differentia ſit. Ibid. D.
Lupinis poſitis an liceat ludere. T. 10. c. 948. C.
Lurco, & lurcoſus. T. 3. c. 303. B.
Luſca imago, vulgo *image porphile*, quæ. T. 9. c. 1198. D.
Luſcus quis dicitur. Ibid. D.
Luſcus vitioſus eſt. Ibid. C.
Luſoria minatio. T. 5. c. 867. A.
Luſoriæ minæ quæ dicuntur. Ibid. A.
Luſoriæ minæ. T. 6. c. 249. D.
In luſtra ſingula ſolebant vectigalia privata, & publica locari. T. 7. c. 377. A.
Luſtramentum quid ſit. T. 13. c. 447. E.
Luſtrationis agrorum formula. T. 3. c. 224. E.
Luſtricus dies quid. T. 9. c. 1360. D.
Luſtrum conditum an retrotrahatur. T. 9. c. 683. B. C.
Luſtrum conditum quid. Ibid. B.
Luxuria eſt omnis diſſolutio morum. T. 1. c. 1165. D.
Luxuria exiſtimata eſt habere, quod poteſt totum perire. T. 3. c. 272. E.

M

Macarii quinam apud Donatiſtas. T. 10. c. 829. B.
Macedoniæ Proconſul. T. 4. c. 832. C.
Macedoniani exceptioni renuntiare non poteſt filius familias. T. 9. c. 321. E.
Macedoniani. T. 10. c. 814. B.
Macedoniani, & Vellejani Senatuſconſulti ſententia an ſit opponenda ante ſententiam. T. 10. c. 1231. E.
Macedonianum Senatuſconſultum. Vide, Senatuſconſultum.
Macedonianum, & Vellejanum in quo conveniunt, & in quo non conveniunt. T. 9. c. 321. D. E.
Macedonianum Senatusconſultum ad quos pertineat. T. 10. c. 979. E.
Quid habeat commune cum Senatusconſulto Vellejano. T. 10. c. 980. C. D.
Macceria vetuſta ferundo oneri par non eſt. T. 10. c. 114. E.
Maceries eſt paries ex puro cæmento, ſive arenato, & calce. T. 4. c. 147. D.
Macheræ parvæ permittuntur privatis, quia non ſunt arma bellica. T. 2. c. 1123. A.
Machilda pro Launachilda. T. 2. c. 1242. D.
Machiones, unde nomen Gallicum *macon*. T. 6. c. 744. D.
Macon nomen Gallicum unde deductum. Ibid. D.
Macrinus Imperator juris peritiſſimus decrevit abolere omnes Principum conſtitutiones, ut ex jure ageretur, non ex reſcriptis. T. 4. c. 27. C.
Magiam qui exercent, & conſcii, & qui magiæ libros apud ſe habent, ſummo ſunt afficiendi ſupplicio. T. 1. c. 506. D. E.
Magicæ artes prohibentur. T. 9. c. 1437. A. & ſeq.
Magicis artibus dediti ſunt plerumque violatores ſepulcrorum. T. 9. c. 1437. E.
Magis ſpectatur id, quod in veritate eſt, quàm quod eſt in exiſtimatione mentis. T. 4. c. 504. D.
Magis articulus, & ejus vis. T. 5. c. 394. A.
Magis dictio dupliciter accipitur, electivè, & comparativè. T. 7. c. 970. B.
Magiſter cenſus. T. 2. c. 912. A.
Magiſter fiſci, vel æris. T. 2. c. 645. A.
Magiſter officiorum. T. 2. c. 67. C.
Magiſter officiorum Comes etiam dicitur. T. 2. c. 941. D.
Magiſter officiorum eſt fabricenſium judex. T. 2. c. 802. A.
Magiſter officiorum, gallicè *Prævoſt de l'hoſtel*, & quod ejus munus. T. 2. c. 898. E.
Magiſter militum. T. 2. c. 1085. A.
Magiſter navis *πλοιάρχος*. Tom. 1. c. 764. E.
Magiſter navis quis ſit. Tom. 5. c. 427. D.
Magiſter ſocietatis quis ſit. T. 5. c. 491. E.
Magiſter olim jure ordinario cœpit appellari, jure extraordinario curator. T. 8. c. 533. A.
Magiſter quis. T. 8. c. 532. D.
Magiſter cenſus habet jus actorum publicorum conficiendorum. T. 9. c. 714. E. & c. 715. A. et c. 788. D.
Magiſter navis quomodo a Græcis vocatur. Tom. 9. c. 304. B. navicularius vocatur. Ibid. B.
Magiſter officiorum frater chariſſimus auguſtorum appellabatur. T. 10. c. 853. C.
Magiſteriani interpretes. Tom. 2. c. 1123. C.
Magiſteriani literarum peritiſſimi erant, edebant omnia acta, et excipiebant, conferebantque ſcripturam cum ſcriptura. T. 9. c. 289. B.
Magiſteriani unde ſic dicti. T. 10. c. 930. B.
Magiſterium præſentale. Tom. 2. c. 959. B.
Magiſtri equitum an ſint magiſtratus. T. 1. c. 900. C.
Magiſtri ſcriniorum, memoriæ, epiſtolarum. T. 2. c. 905. C.
Magiſtri ſcriniorum munerum perſonalium excuſationem habent. T. 2. c. 905. B. & ſeq. & eorum dignitas. Ibid. B. & ſeq.
Magiſtri literarum ab onere metatorum liberantur. T. 2. c. 975. A. B.
Magiſtri ſtudiorum ordinis decreto conſtitui debent, qui bonis moribus præditi ſint. T. 2. c. 756. D. E.
Magiſtri artium liberalium a civilibus muneribus excuſantur, non eorum filii. T. 2. c. 713. C. & c. 744. E.
Magiſtri duo militum præſentialium. T. 2. c. 959. B.
Magiſtri pedanei. T. 8. c. 794. B.
Magiſtri militum. T. 9. c. 414. D.
Magiſtri officiorum. Ibid. D.
Magiſtri cenſus. T. 9. c. 714. E. et c. 715. A. et c. 788. D.
Magiſtri militum dignitas, et poteſtas. T. 10. c. 844. D.
Sub magiſtri officiorum juriſdictione quinam erant. T. 10. c. 846. D.
De officio magiſtri officiorum. Ibid. B. et ſeq.
Magiſtri officiorum cum Quæſtore comparatio, Ibid. B.
Magiſtri officiorum dignitas an temporalis, an continua. Ibid. B. C.
Magiſtrianus timor. T. 5. c. 141. C.
Magiſtros militum Conſtantinus primus fecit. T. 2. c. 64. D.
Magiſtros militum poſſe judicandi officio fungi inter militares viros. T. 9. c. 150. C.
Magiſtratus quid. T. 1. c. 724. B.
Magiſtratus frequentiſſimè pro duumviris. T. 1. c. 796. A.
Magiſtratus ea, quæ ſunt juriſdictionis, imperiive mixti mandare poteſt; quæ verò lege, aut Senatuſconſulto ei data ſunt, non item. T. 1. c. 933. B. C.
Magiſtratus ſeparantur ab his, qui extra ordinem jus dicunt. T. 1. c. 730. E.
Magiſtratus, qui appellantem necarit, vel torſerit, lege Julia de vi damnandus. T. 1. c. 511. C.
Magiſtratus eſt, qui juriſdictionem habet. T. 4. c. 834. C.
Magiſtratus Princeps non eſt, nec juriſdictionem habet, ſed cognitionem extraordinariam. T. 4. c. 831. A.
Magiſtratus tutorem dare non poteſt, niſi lege nominatim concedente. T. 4. c. 9. E.
Magiſtratus, cui nihil nominatim denegatur, omnia habet. T. 4. c. 13. D.

BIU Cujas

Magistratus, & reus lege agere dicuntur. T. 4. c. 747. B. Vide, Lege agere.
Magistratus hodie a Principe creatur. T. 4. c. 9. A.
Magistratus quinquennalis fuit in Urbe Censor. T. 4. c. 869. C.
Magistratus non est judex quæstionis, sicut nec judex datus. T. 4. c. 11. A. B.
Magistratus municipalis quis est. T. 4. c. 36. B.
Magistratus quis municipalis pro qua parte conveniatur, & quo ordine. T. 4. c. 32. D.
Magistratus municipalis annuus est. T. 4. c. 36. A.
Magistratus municipalis. Vide, Municipalis.
Magistratus legitimi abdicatio non valet. T. 4. c. 830. B.
Magistratus municipalis officium est individuum, commune, & mutuum. T. 4. c. 36. D. E.
Magistratus, & Prætor Urbanus, & Provincialis quomodo differant. T. 5. c. 734. B.
Magistratus jurisdictionem prorogat. T. 5. c. 3. D.
Magistratus municipalis quid ex officio præstet, & quid minus præstare possit. T. 5. c. 4. D. E.
Magistratus municipalis in administratione reipublicæ levem culpam præstare tenetur. Tom. 5. c. 10. D.
Magistratus municipalis non de quacumque re, vel summa jus dicere poterat, sed tantùm de minori. T. 5. c. 3. C.
Magistratus, qui potestatem suam non defendit, imminuti magistratus, veluti majestatis reus fit. T. 5. c. 11. E.
Magistratus, sive judex, & adsessor in quo differunt. T. 5. c. 34. E.
Magistratus municipalis non potest restituere in integrum. T. 5. c. 5. A. hoc reservatur majori potestati. Ibid. A.
Magistratus municipalis non potest mittere in possessionem ejus rei, ex qua damnum timetur. Ibid. A. B.
Magistratus ubi, & cur tutoribus comparetur. T. 5. c. 1099. E.
Magistratus an injuriam sibi factam ulcisci possit. Tom. 6. c. 773. D.
Magistratus, qui de incidente quæstione cognovit, de qua principaliter cognoscere non poterat, de ea nominatim, & specialiter pronuntiare non debet. T. 6. c. 25. C.
Magistratus an uxori, liberis, libertis, & cæteris, quos secum habet, jus dicere possit. T. 7. c. 65. A.
Magistratus cui defertur, an ei etiam deferatur omnis jurisdictio. T. 7. c. 74. B.
Magistratus eo die, quo privatus futurus est, an judicem dare possit. T. 7. c. 68. E.
Magistratus ea, quæ sunt imperii, quo jure habeat. T. 7. c. 71. C.
Magistratus cognoscit suo jure. T. 7. c. 58. C.
Magistratus in majus, aut par imperium habentem, an imperium, aut jurisdictionem habet. Tom. 7. c. 95. A.
Magistratus jurisdictionem habet, judex non item. Tom. 7. c. 166. E.
Magistratus jus iniquum dicens ei, qui jus iniquum impetravit an, incidat in edictum. T. 7. c. 110. C.
Magistratus jus iniquum suggestione assessoris si dixerit, uter eorum teneatur. T. 7. c. 106. C.
Magistratus magistratum an facere possit. T. 7. c. 81. E.
Magistratus municipalis an exsequi possit ea, quæ magis sunt imperii, quàm jurisdictionis. Tom. 7. c. 78. E.
Magistratus municipalis an merum imperium habeat. T. 7. c. 93. B. C.
Magistratus municipalis an, quando, & qua actione in ipso magistratu conveniri possit. Ibid. A.
Magistratus municipalis, & omnes, quibus publicè jurisdictio est, mulctæ dictionem habent. T. 7. c. 57. D. E.
Magistratus municipalis habet jurisdictionem simplicem, & quæ ea sit. T. 7. c. 56. C.
Magistratus municipalis pignoris capionem, & tutoris dationem an habeat. T. 7. c. 74. E. & c. 75. A.
Magistratus municipalis quando teneatur L. Aquiliâ, & cur. T. 7. c. 57. C.
Magistratus municipalis quæ habeat meri imperii, & quæ non, & cur. T. 7. c. 57. B. C.
Magistratus non jurisdictionem, sed judicem dare cogitur. Tom. 7. c. 85. C.
Magistratus potest jubere, judicare eum, qui minus imperium habet. T. 7. c. 95. B.
Magistratus quæ lege specialiter, & non jure suo concessa sibi habeat. T. 7. c. 82. A. B.
Magistratus quæ non habet proprio jure, sed speciali legis indulgentiâ, non potest transferre, exceptâ cognitione de suspectis tutoribus. T. 7. c. 60. C.
Magistratus quid sit. T. 7. c. 90. E.
Magistratus quisque territorium suum in jure dicundo non excedat. T. 7. c. 99. E.
Magistratus quod lege specialiter concessum sibi habet, an alii mandare possit. T. 7. c. 82. A. B.
Magistratus si dolo, vel culpâ fecerit, ut pupillo minus idoneè caveretur, quomodo teneatur. T. 7. c. 873. D.
Magistratus vel omnem jurisdictionem, vel unam rem tantum alii mandare potest. T. 7. c. 97. A.
Magistratus ut jurisdictionem suam alteri mandare possit, quo jure comparatum sit. Tom. 7. c. 80. D.
Magistratus quilibet postulari potest crimine repetundarum. T. 7. c. 156. B.
Magistratus est lex loquens. T. 7. c. 324. C.
Magistratus si malè judicaverit, an teneatur ei, qui litem perdiderit. T. 8. c. 332. A. B.
Magistratus municipalis nominator vocatur, & cur. T. 9. c. 1194. B.
Magistratus municipalis jus coercendi inobedientes, & contumaces habet captis pignoribus. Ibid. B. C.
Magistratus, qui merum imperium non habet, nec patriâ interdicere potest. T. 9. c. 1069. E.
Magistratus militaris non habet potestatem judicis dandi, nisi inter milites, vel actorem privatum, & reum militem. Tom. 9. c. 1082. C. D.
Magistratus sine lege nullam pœnam infligere potest. Tom. 9. c. 188. D.
Magistratus competens, & quis incompetens. T. 9. c. 1081. D.
Magistratus est, qui jurisdictionem habet. T. 9. c. 121. A.
Magistratus urbanus, & provincialis, & judex datus a Principe in quo differunt. Ibid. A. B.
Magistratus a reis sumere turpiter mutuam pecuniam. T. 9. c. 207. B.
Magistratus mandat jurisdictionem, non dat. T. 10. c. 93. D.
Cognitionem verò dat, non mandat. Ibid. D.
Magistratus municipalis, si ei non pareatur, pignora capere potest. T. 10. c. 385. B.
Magistratus urbanus judices dare quo sensu dicatur. T. 10. c. 386. A.
Magistratus nundinis an possit manumittere, judiciumque addicere. T. 10. c. 402. D.
Magistratus non omnis habet ea, quæ sunt mixti imperii. T. 10. c. 584. D.
Magistratus quo casu cogatur opinionis suæ exemplum litigatoribus exponere. T. 10. c. 792. C.
Magistratus est is, cui respublica gerenda committitur. Tom. 10. c. 865. B.
Magistratus municipalis an cognoscat de restitutione in integrum. T. 10. c. 909. A.
Magistratus, qui dedit judices, est judex competens. T. 10. c. 1234. A.
In magistratus nominatorem quo modo actio datur. Vide, Nominator

BIU Cujas

nator. Vide, Collega, Fidejussor.
Magistratus fidejussor, nominator. Vide, Fidejussor. Vide, Nominator magistratus.
Magistratus judex datus. Vide, Judex.
Magistratus annui sunt Proconsules. T. 4. c. 832. E.
Magistratus proprium est intelligere, se gerere personam civitatis. T. 5. c. 11. E.
Magistratus imprudentia non punitur, adsessor ejus, sive consiliarius punitur, & cur. T. 5. c. 34. D.
Magistratus jure quæcumque competunt, mandari possunt. T. 7. c. 78. E. & c. 79. A.
Magistratus officium malè confundi cum jurisdictione. Tom. 7. c. 79. B.
Magistratus officium sæpe jurisdictionis nomine significari. T. 7. c. 71. B.
Magistratus quales viri creabantur. T. 7. c. 105. E.
Magistratus vires quæ sint. T. 7. c. 74. C.
Magistratus vis omnis composita est ex jurisdictione, & imperio. T. 7. c. 75. C.
Magistratus vis propria, composita est ex imperio, & jurisdictione. T. 7. c. 56. C.
Magistratus est statuere, an sua sit jurisdictio, cum præscriptio fori opponitur. T. 9. c. 1083. B.
Magistratus jurisdictionis pars est judicis dandi potestas. Tom. 9. c. 1082. C.
Magistratus est judicem facere, non privatorum hominum. Ibid. E.
Magistratus quando singuli tenentur in solidum. T. 9. c. 111. B. C.
In magistratus municipales, qui tutores, vel curatores dederunt, vel nominaverunt, missis nominibus ad Præsidem, est actio utilis in factum. T. 9. c. 614. B.
Magistratus potestas in quo consistat. T. 10. c. 861. D.
Quæ magistratui competunt, aut quæ jure magistratus competunt, quæ sit divisio inter ea. Tom. 4. c. 9. A. B.
Magistratui qui solidum solvit, cum duo essent magistratus, datur actio utilis adversùs collegam, pro quo solvit. Tom. 4. c. 39. C.
Magistratui, reipublicæ causâ absenti, actiones tempore amissæ quare non restituuntur. Tom. 5. c. 166. A.
Magistratui municipali munus imponi non potest. T. 5. c. 1175. B.
An magistratui adversùs magistratum eadem actio detur. Tom. 6. c. 10. B.
Magistratui extra territorium, & de re, vel quantitate majori, quàm ei lege liceat, jus dicenti non obtemperans an puniatur. T. 7. c. 99. C.
Magistratui jurisdictionem suam defendere pœnali judicio an liceat. T. 7. c. 74. D.
Magistratui modica castigatio non est deneganda. T. 7. c. 93. D. sed tamen in liberos est. Ibid. D.
Magistratui municipali extra territorium, & ultra modum in territorio jus dicenti an pareatur. T. 7. c. 70. D.
Magistratui quæ concessa videantur. T. 7. c. 74. B. C.
Magistratui quæ proprio jure competant. T. 7. c. 59. B.
Magistratui municipali missio in possessionem non competit sine mandato. T. 10. c. 93. E.
Magistratui si sors obtigerit, dederitque cognitionem publici judicii, ea non competit ei propter jurisdictionem suam, ut jurisdictionis suæ, sed legis beneficio, simul ac sortis ductæ ex lege. T. 10. c. 862. E.
Magistratui dolus, sed non imperitia imputatur. T. 10. c. 867. B. C.
Magistratum qui emptis comitiis ambiunt, in insulam deportandi. T. 1. c. 514. E. & c. 515. A.
Inter magistratum municipalem, & magistratum urbanum, vel provincialem quid discriminis. T. 4. c. 305. B. C.
Ad magistratum quæ pertinent, separantur a rebus, quæ sunt Principis. T. 4. c. 831. A.
Magistratum municipalem in duumviratu gerens filiusfamilias, in cæteris omnibus causis pro patre familias habetur; & tenetur in solidum. T. 5. c. 10. E.
Magistratum esse plus est, quàm judicem, & cur. T. 7. c. 166 E.
Magistratum facere quid sit, & quis possit. T. 7. c. 81. D. E.
Magistratum jus dicere, non judicare; judices datos e contra. T. 7. c. 90. E.
Magistratum municipalem habere jurisdictionem usque ad certam summam. T. 7. c. 57. D.
Magistratum municipalem jus vitæ, necisque non habere. Tom. 7. c. 93. B.
Magistratum non posse in jus vocari, & magistratui in magistratum non posse jus dici diversa sunt. T. 7. c. 69. A.
Magistratum non omnem de qualibet summa, & quantitate jus dicere posse. T. 7. c. 91. C. D.
Magistratum olim inducere juris erat extraordinarii. T. 10. c. 918. E.
In magistratu quamdiu quis est, invitus judicium non patitur. T. 4. c. 6. E.
Pro magistratu qui fidejussit, certaque pignora dedit, qua actione is conveniri possit. T. 4. c. 871. A. B.
De magistratu, non de Principe loquitur lex *legatus* 20. *D. de off. præsid.* T. 4. c. 831. A.
In magistratu municipali officium utriusque & nominatoris, & collegæ est individuum, & commune. T. 4. c. 845. D. E.
Magistratu abdicare se conantem prohibere posse senatum, testatur Livius. T. 4. c. 830. C.
Magistratu mortuo, qui judicem dedit, an judex maneat. T. 7. c. 84. D.
Magistratus municipales tutelæ causâ conveniuntur, item scribæ, vel officiales. T. 1. c. 795. E. & c. 796. A.
Magistratus minores dicuntur ἄρχοντες, Ædiles ἀγορανόμοι, & quæ eorum differentia. Tom. 4. c. 1504. A.
Magistratus municipales sunt separandi ab iis, qui munus publicum gerunt. T. 4. c. 38. C.
Magistratus, & judices cur adsessores sibi in jurejurando optent. T. 5. c. 34. E.
Magistratus ex quo genere hominum deligantur. Ibid. E.
Magistratus neque profitentur, neque præstare debent scientiam juris. Ibid. E.
Magistratus municipales dictionem mulctæ habent. Tom. 5. c. 12. A.
Magistratus quinquennio durat, neque absque venia Principis deponi potest. T. 5. c. 893. A.
Magistratus municipales non ante, quàm tutores omnes excussi sint, conveniri possunt. T. 6. c. 554. E.
Magistratus municipales non dant tutores, nisi jussu, & mandatu Præsidis Provinciæ. Ibid. C.
Magistratus municipales sunt collegæ. T. 6. c. 10. D. eorum commune est periculum, & commune officium. Ibid. D. E.
Magistratus urbani, qui nullam jurisdictionem habebant adversùs legatos. T. 6. c. 5. A.
Magistratus aut majores sunt, aut minores. T. 6. c. 494. E.
Magistratus majores sunt Consules, Prætores, Censores, Ædiles Curules, & in Provinciis Præsides. Ibid. E.
Magistratus minores sunt Ædiles plebis in Urbe, aut Duumviri in Provinciis. Ibid. E.
Magistratus an omnes suam jurisdictionem ad effectum perducere possint. T. 7. c. 75. D.
Magistratus annui erant. Tom. 7. c. 156. E.
Magistratus minores quæ exsequi possint. T. 7. c. 71. E.
Magistratus municipales imperium non habent, jurisdictionem habent. T. 7. c. 53. C.
Magistratus municipales judicem dare non posse. T. 7. c. 55. E.
Magistratus municipales quousque jus

BIU Cujas

jus dicere possint. Tom. 7. c. 66. C.
Magistratus non omnes tutoris dationem habent. T. 7. c. 53. D.
Magistratus omnes an possint exsequi ea, quæ magis sunt imperii, quàm jurisdictionis. T. 7. c. 75. D.
Magistratus omnes jurisdictionem, sed non omnes tribunal habere. T. 7. c. 90. E.
Magistratus quam jurisdictionem mandent. T. 7. c. 60. B.
Magistratus quibus causis judices dent, & eos dandi licentiam habeant. T. 7. c. 85. D.
Magistratus quod habent more majorum, suo jure habent, & quæ eo jure habeant. Tom. 7. c. 60. A.
Magistratus soli jurisdictionem habent. T. 7. c. 55. C.
Magistratus soli, non tamen omnes imperium mixtum habent. Ibid. D.
Magistratus urbani quo jure, quomodo, & cui jurisdictionem suam mandare possint. T. 7. c. 81. C. D.
Magistratus urbani quodcumque more majorum habent, suo jure habent. T. 7. c. 56. A.
Magistratus urbani cur judices dent. Ibid. D.
Magistratus majores, & minores, qui olim dicebantur. T. 7. c. 156. C.
Magistratus municipales in ipso magistratu conveniri poterant. T. 7. c. 156. B.
Magistratus municipales quàm latè in jurisdictione. T. 8. c. 478. C.
Magistratus, minores qui dicuntur, quod imperium habent, eorumque notæ quæ sint. T. 7. c. 116. D. E.
Magistratus, majores qui dicuntur, quod imperium habent, eorumque notæ quæ sint. Ibid. B.
Magistratus, qui tribunali præsunt. T. 7. c. 128. E.
Magistratus qui non gerunt, sed aliquam jurisdictionem habent. Ibid. E.
Magistratus urbani, & magistratus provinciales quamdiu magistratu funguntur, non possunt vocari in jus. T. 7. c. 116. B.
Magistratus quo anno gerunt magistratum, propriam actionem non introducunt, persequendo, vel fugiendo. T. 7. c. 156. A.
Magistratus omnes cur merum imperium non habeant. Tom. 8. c. 792. D.
Magistratus municipales, qui dederunt tutores, vel qui cavere pupillo non curaverunt, singuli tenentur in solidum actione in factum, si tutores non sint solvendo. T. 9. c. 57. A.
Magistratus nulli erant olim perpetui. T. 9. c. 1117. E. & c. 1118. A.
Magistratus urbani judicem dant propter vim imperii, & magistratus provinciales dant judicem legis auctoritate. Tom. 9. c. 121. E.
Magistratus an recusari possint. T. 9. c. 149. E.
Magistratus municipales plerumque erant duo, instar Consulum urbis, & ob id dicuntur Duumviri. T. 9. c. 1120. B. municipales cur sic appellati. Ibid. B.
Magistratus municipales jurisdictionem habent sine imperio. T. 9. c. 144. E.
Magistratus celerrimè lites terminare debent. T. 9. c. 127. E.
An magistratus municipales legis actionem habeant, nec ne. T. 10. c. 93. D.
Magistratus Populi Romani, & provinciales soli possunt addicere. T. 10. c. 398. D.
Magistratus urbani quo jure dant judices. T. 10. c. 400. B.
Magistratus municipales an habeant jus pignoris capiendi. T. 10. c. 701. B.
Magistratus omnes fuerunt annui, excepto Censorio. T. 10. c. 728. B.
Magistratus, qui non poterant ultra certam summam jus dicere. T. 10. c. 795. C. & seq.
Magistratus non sunt propriè, qui ordinarii non sunt. T. 10. c. 855. C.
Magistratus omnes Romæ erant temporales. T. 10. c. 865. B.
Magistratus municipales. Tom. 10. c. 871. C. unde sumebantur. Ibid. D.
Magistratus municipales, qui sunt sine imperio, non restituunt. T. 10. c. 890. B.
Magistratus delati a majoribus etiam ignaris legum, & juris. Tom. 10. c. 1249. D.
Magistratuum furta, & rapinæ, quæ repetundarum appellantur, ut coercenda. T. 1. c. 874. D.
Magistratuum municipalium, sive Duumvirorum jurisdictio quàm arcta, & exigua. T. 5. c. 5. D.
Magistratuum cognitio quatuor generum. T. 8. c. 583. A.
Magistratuum creatio ad quem pertineat. T. 7. c. 74. B. & c. 84. D.
Magistratuum tria genera. T. 10. c. 586. E.
Magistratuum creatio pertinet ad curam Principis. T. 10. c. 831. E.
Magistratuum edicta non minorem obtinent legis auctoritatem, quàm leges, edicta, responsa. T. 10. c. 842. C.
Magistratibus reverentia debita in quo consistit. T. 1. c. 1016. D.
De magistratibus injuriâ affectis. T. 5. c. 11. E.
Magistratibus specialiter quæ legibus competant. Tom. 7. c. 54. A.
Magistratibus quæ denegentur. T. 7. c. 57. A.
Magistratibus municipalibus quæ mandari possint. Tom. 7. c. 56. A.
Magistratibus omnibus an liceat pœnali judicio jurisdictionem suam defendere. T. 7. c. 113. B.
Magistratibus provincialibus, quæ competant. T. 7. c. 56. A. B.
Magistratibus urbanis quæ competant proprio jure. Ibid. A.
De magistratibus conveniendis. T. 9. c. 614. A.
A magistratibus nequid detur suffragii nomine, vel suffragatoribus. T. 9. c. 216. E.
Magistratibus municipalibus an liceat legis actionem, quam habent, aliis mandare. T. 10. c. 94. C.
Solis magistratibus Populi Romani, aut Præsidibus, qui eos dederunt, competit pignoris capio. T. 10. c. 503. D. & c. 514. B.
Magistratus solos judicem dare posse, & jubere judicare, hoc est, jubere judicem datum judicio operam dare. T. 7. c. 94. A.
Magna capitis diminutio in maximam, & mediam dividitur. T. T. 5. c. 160. B.
Magna negligentia lata culpa est. T. 8. c. 633. C.
Magnum opus facilius ruit. T. 5. c. 643. D.
Majestas pulsata ubi defenditur, nulla dignitas a tormentis excipitur. T. 1. c. 514. D.
Majestas prætoria, & juris publici auctoritas acriter vindicanda est. T. 7. c. 89. C.
De Majestate judicium duplex. T. 1. c. 514. B.
De Majestate læsa tres sunt leges; lex Julia, lex Cornelia, & lex Apuleja. T. 9. c. 1383. B. an iis omnibus legibus reus læsæ Majestatis deferri possit. Ibid. B.
Majestatis læsæ, & perduellionis crimina quid differant. T. 1. c. 872. E.
Majestatis reus quibus pœnis afficiendus. T. 1. c. 514. C.
Majestatis imminutæ Prætoris gravior est causa, vel imminutæ libertatis privati hominis, quàm damni pecuniarii. T. 7. c. 90. C.
Majestatis crimen fit facto, & dicto. T. 10. c. 722. B.
Major sexagenario ducere minorem quinquagenariâ potest. Tom. 1. c. 550. E.
Major pars, major numerus sententiarum, vel æqualis. Tom. 1. c. 930. E. & c. 931. A. B.
Major obligatio tollit minorem. T. 4. c. 673. E.
Major pœna. Vide, Pœna.
Major 25. annis si mandatu minoris negotium gesserit, & læsus fuerit, qua actione damnum suum petere possit. T. 5. c. 155. E.
Major diei pars quot horis constet.

ſtet. T. 5. c. 16. C.
Major eſt poteſtas legis, quàm judicis. T. 5. c. 152. B.
Major pars intelligitur, non tantùm ex numero, ſed etiam ex dignitate perſonarum. T. 6. c. 1018. C.
Major obligatio tollit minorem. T. 6. c. 329. B.
Major 20. annis, paſſus ſe venundari, an poſſit proclamare ad libertatem adversùs emptorem. T. 7. c. 890. C.
Major, vel æqualis adiens ſuâ ſponte minorem magiſtratum manumittendi causâ, an minuat majeſtatem ſuam. T. 7. c. 69. E.
Major pars diei, & noctis quæ. T. 8. c. 482. A.
Si maior factus alienationem factam ſine decreto ratam habuerit. T. 9. c. 613. C. & ſeq.
Si major effectus res, quas minor egit, facto, vel ſilentio comprobaverit, adversùs hoc in integrum reſtitui fruſtra deſiderat. T. 1. c. 369. B.
Major vis. Vide, Caſus majores.
Major ſi minori, vel majori heres exſtitit, quomodo reſtituatur. T. 10. c. 912. A. B.
A majori ad minus valet argumentum tantùm ad negandum. T. 4. c. 1405. D.
Majori ſummæ minor ineſt. T. 6. c. 366. D.
Majori trimo, ſeu filio alimenta decernuntur, & cœtera onera remedio extraordinario per magiſtratum. T. 9. c. 1307. A.
Majorem 25. annis veriſimilius eſt non eſſe lapſum, ſi induſtrius appareat. T. 5. c. 137. B.
Majorem ſe eſſe quibus probare quis poſſit. T. 7. c. 875. A. B.
Majorem ſe eſſe probare debet, qui res ſuas a curatoribus vult recipere. T. 7. c. 875. A. B.
A majore ad minus argumentum in contractu meri imperii an valeat. T. 7. c. 54. C.
Majores fructus dicuntur dupli fructus, qui in reſtitutionem veniunt. T. 4. c. 131. D.
Majores cur in integrum non reſtituantur. T. 5. c. 889. C.
Majores ordines qui. T. 6. c. 969. B.
Majores magiſtratus. Vide, Magiſtratus.
Majores qui dicuntur. T. 7. c. 119. A.
Majores uſuræ. Vide, Uſuræ majores.
Majores judices. Vide, Judices.
Majores quibus ex cauſis in integrum reſtituantur. T. 10. c. 912. D.
Non omnium, quæ a majoribus tradita ſunt, rationem reddi poſſe. T. 3. c. 202. A. & c. 495. A.
Majoribus in quibus ſuccurritur. T. 5. c. 202. B.
Majoribus factum ignorantibus ſubvenitur. T. 10. c. 899. C.
Majoribus 25. annis quibus caſibus competat reſtitutio in integrum. T. 10. c. 910. C.
Majume quid. T. 2. c. 833. C.
Mala ratio eſt, qua ſervi ſe mandant emi ab extero. T. 3. c. 382. D.
Mala fides non eſt ſcientia ſola rei alienæ, aut fideicommiſſi. T. 4. c. 1207. A.
Malâ fide qui poſſidere deſiit, poſſidere videtur. T. 4. c. 184. E.
alia eſt ratio fundi, alia pecuniæ, alia venditionis, alia mutui, vel ſolutionis. Ibid. c. 185. B. ratio differentiæ quæ. Ibid. C.
Mala fides ſuperveniens an uſucapionem interrumpat. T. 5. c. 747. A.
Mala fides unde probetur. T. 5. c. 147. E.
Mala fides ſummum vitium poſſeſſionis eſt. T. 5. c. 743. C.
Mala fides defuncti nocet heredi, licèt bonâ fide poſſideat. T. 9. c. 1000. E.
Mala fides quid ſit. T. 9. c. 1033. B.
Mala fides, & dolus malus in quo differunt. T. 9. c. 1302. E.
Mala fides quomodo probatur. Ibid. E.
Non omnis malæ fidei poſſeſſor eſt fur, licèt prædo vocetur. T. 4. c. 130. B.
A malæ fidei poſſeſſore fructus conſumpti condici poſſunt: an tum quoque uſuræ veniant? T. 4. c. 133. D.
Malæ fidei poſſeſſor non tantùm invaſor eſt, ſed & prædo. T. 4. c. 889. B.
Malæ fidei poſſeſſor non uſucapit. c. 4. c. 631. B.
Malæ fidei poſſeſſor culpam, & caſum fortuitum præſtare debet. T. 4. c. 921. D. E.
Malæ fidei poſſeſſor fructus cum ipſa re præſtat. T. 4. c. 1352. A.
Malæ fidei poſſeſſor omnes fructus quocumque tempore reſtituit. T. 4. c. 1375. C. perceptos verò poſt litem motam omnes poſſeſſores pares ſunt, quantum attinet ad fructuum reſtituendorum cauſam. Ibid. C.
Malæ fidei poſſeſſor. Vide, Poſſeſſor.
Malæ fidei poſſeſſor quid adquirat per liberum hominem, & ſervum alienum. T. 5. c. 698. A.
Malæ fidei poſſeſſori nihil prodeſſe præſcriptionem 30. vel 40. annorum. T. 6. c. 913. D.
Malæ fidei emptor eſt, qui cum procuratore a domino conſtituto ad fundum vendendum colluſit, & eum præmio corrupit, quo vilius venderet. T. 6. c. 321. D.
Malæ fidei poſſeſſor fructus ſuos non facit ex fundo alieno, etiamſi eos dominus non ſeverit. T. 6. c. 32. D.
Malæ fidei poſſeſſor quam retentionem, & repetitionem expenſarum factarum in rem alienam habet per exceptionem doli mali, quas temerè fecit in rem, quam ſciebat alienam. T. 6. c. 13. C.
Malæ fidei poſſeſſori, ſi rem per errorem domino reſtituerit ſine retentione ſumptuum, non quidem competit certi condictio, ſed tantùm condictio incerti. Ibid. C. D.
Malæ fidei poſſeſſor prædo vocatur. T. 6. c. 378. E. Vide, Prædo.
Malæ fidei emptor quis ſit. T. 7. c. 703. A.
Malæ fidei negotiatores qui dicuntur. T. 9. c. 1033. D. E.
Malæ fidei emptio non eſt emptio. T. 9. c. 243. C.
Malæ fidei poſſeſſori præſcriptio 30. annorum neceſſaria. T. 9. c. 245. A.
Malæ fidei debitori eſt neceſſaria præſcriptio 40. annorum. Ibid. A.
Malæ fidei poſſeſſores omnes fieri non ſtatim poſt litem, ſed & poſt controverſiam motam, & rem in judicium deductam. T. 9. c. 156. E.
Malæ fidei poſſeſſor in quo differat a bonæ fidei poſſeſſore. Tom. 9. c. 152. B. & c. 155. A.
Non omnis malæ fidei poſſeſſor fur eſt, niſi rem contrectaverit. T. 9. c. 239. B.
Malæ fidei poſſeſſori fructus conſumpti condicuntur, quaſi ſine cauſa, vel injuſta cauſa percepti. Ibid. A.
Malè petere in libris noſtris eſt plus petere, vel ſummâ, vel causâ, vel tempore, vel loco. T. 4. c. 77. A. ſic malè agere. Ibid. A.
Malè agere, aut petere, & nihil agere, quomodo differunt. T. 5. c. 50. A.
Malè emere, & bene emere quid ſit. T. 5. c. 472. D.
Malè petitur, quod plus tempore, vel ſummâ petitur. T. 5. c. 49. E.
Malè emere quid ſignificet. T. 5. c. 472. D.
Non maledicendum mortuis. T. 9. c. 645. D.
Maledictum qui ingeſſerit, famoſus efficitur, & is, cujus ope, conſiliove factum eſſe dicitur. T. 1. c. 475. C.
Maledictum ab injuria proceſſum in Principem veniâ donandum eſt. T. 9. c. 1393. C. D.
Si quis maledixerit Imperatori. Ibid. B.
Maleficarum artium crimen. T. 9. c. 1470. E.
Maleficia privata diſceptantur apud recuperatores, ſeu judices privatos. T. 7. c. 653. A.
Maleficia innumera eſſe. Ibid. B.
Ob maleficia, quorum non eſt certum nomen, introducta eſt actio de dolo. Ibid. B.
Maleficia alia ordinaria, alia extraordinaria. Ibid. A.
Maleficia publica diſceptabantur apud magiſtratum. T. 7. c. 653. A.

BIU Cujas

Maleficiatus quis dicatur. Tom. 6. c. 1127. B.
Maleficii nomine non tantùm dolum, sed etiam culpam contineri. T. 8. c. 327. D.
Maleficii inscripti actio dicitur stellionatus. T. 9. c. 116. D.
In maleficiis spectatur voluntas, non exitus. T. 1. c. 505. B.
In maleficio ratihabitio mandato comparatur. T. 8. c. 724. E. & c. 785. C. & c. 836. D. & c. 877. C.
Maleficiorum differentiæ. Tom. 1. c. 229. B.
Maleficium non purgatur oblatione, nec restitutione rei furtivæ. T. 4. c. 241. B.
Maleficium non purgat oblatio. Ibid. D.
Maleficium inscriptum. T. 7. c. 653. B. Vide, Stellionatus.
Maleficium quid propriè sit. T. 8. c. 1093. A.
Maleficium an sit, quod fit per jocum. T. 8. c. 327. C.
De maleficis, & mathematicis, & cæteris similibus. T. 9. c. 1436. E.
Maleficorum appellatio. Tom. 2. c. 600. A.
Maleficorum nomen latissimè patet. T. 9. c. 1437. C.
Maleficorum appellatione etiam venefici, aut venenarii continentur, qui veneficiis, votis, diris, devotionibus defigunt alios, qui fingunt cereas imagines hominis necandi causâ, aut cruciandi. Ibid. B.
Maleficus indemnatus impune non interficiendus. T. 3. c. 97. A. B.
Malitas. T. 1. c. 960. E.
Malitia mala, ideſt, dolus malus. T. 1. c. 972. E.
Malitia, & dolus an differant. T. 5. c. 890. A.
Malitia quando ætatem supplet, quid juris obtinet. Ibid. A.
Malitia quo casu suppleat ætatem. T. 10. c. 906. C.
Malitiarum omnium everriculum est actio de dolo. T. 7. c. 653. B.
Malo more. T. 1. c. 962. B.
Malum infinitum est. T. 7. c. 653. B.
Malus pars navis. T. 8. c. 651. B.
Mambour. T. 2. c. 1236. E.
Manalis fons apud veteres quid sit. T. 5. c. 673. B.
Manceps carceris, manceps sutrinæ, manceps divinitatis, & mancipes pro publicanis. T. 2. c. 807. B.
Manceps quis est. T. 4. c. 1280. E.
Mancipare nummo sestertio. T. 3. c. 561. A.
Mancipati nomen in malam partem accipi. T. 1. c. 336. C.
Mancipatio quid, quot modis fit, & inter quos habet locum. Tom. 1. c. 327. A. B.
Mancipatio nisi per procurationem fieri non potest. T. 3. c. 435. D. E.
Mancipatio an sit actus legitimus. T. 3. c. 435. D. & T. 5. c. 479. C.
Municipatio non recipit conditionem, & cur. T. 5. c. 479. C.
Mancipatio rei alienæ aliud est, aliud traditio. T. 7. c. 565. D.
Mancipatio diem, vel conditionem non recipit. T. 8. c. 699. A. & c. 799. C. & T. 9. c. 360. C.
Mancipatio est venditio imaginaria. T. 8. c. 388. C.
Mancipatio an possit fieri sub conditione. T. 8. c. 799. C. & T. 10. c. 995. C.
Mancipatio tacita. T. 9. c. 360. C.
In mancipationibus, & acceptilationibus symbolum sunt æs, & libra, in manumissionibus alapa. T. 4. c. 747. D. E.
Mancipes publicani. T. 2. c. 992. B.
Mancipes cursus publici mutationum. Ibid. B.
Mancipes, & quod publicani dicuntur mancipes. T. 9. c. 399. D.
Mancipes quinam sint. T. 10. c. 38. C. & c. 663. D.
Mancipi quæ res sunt, & quæ non. T. 1. c. 327. A.
Res mancipi quæ sunt. T. 9. c. 1001. A.
Mancipi, & nec mancipi differentia sublata. T. 9. c. 1002. E.
Res nec mancipi quæ sunt. Tom. 9. c. 1001. C.
Mancipia quare appellentur servi, & undenam ista appellatio. T. 1. c. 13. C.
Mancipia nihil aliud sunt, quàm civitates. T. 1. c. 1024. A.
Mancipia rerum mobilium appellatione contineri. T. 3. c. 396. E.
Mancipia rustica esse veluti membra rerum immobilium. Tom. 2. c. 1042. A.
In mancipia vaga sine domino manus injectio fisco competit. T. 2. c. 835. D.
Mancipia textrinæ qui occultaverit, ut mulctandus. T. 2. c. 794. A.
Mancipia bina, quæ ex hereditate paterna reservata sunt, divisa non videntur, sed omnium communia permanent. T. 6. c. 586. B.
Mancipia venalitia quæ dicantur. T. 7. c. 955. D.
Mancipia rustica immobilibus rebus adnumerantur. Tom. 9. c. 469. C.
Mancipia pars fundorum sunt. T. 9. c. 510. D.
Mancipia rustica pars juris, & fundi. T. 9. c. 1020. A.
Mancipia ne prostituantur, ad officium præfecti urbi pertinet providere. T. 10. c. 661. B.
Mancipia Christiana olim interdicta Judæis, Hæreticis, & Paganis. T. 10. c. 829. D. E.
Mancipiis hereditariis, quæ reus possidebat, post litem contestatam demortuis sine dolo, & culpa possessoris, an eorum periculum pertineat ad possessorem. T. 5. c. 276. A.
De mancipiis civitatum, quorum artificio, & operis respublica utebatur, de libertis, mancipiisque privatorum. T. 9. c. 615. B. & seq.
Mancipio non dari rem alienam. T. 1. c. 1474. B.
Mancipiorum venalium vectigal quintæ, aut vicesimæ remissum a Nerone. T. 5. c. 1018. E.
Mancipiorum operæ in fructu sunt. T. 6. c. 33. B.
Mancipiorum venditionibus quæ pactiones adjiciuntur. Tom. 9. c. 391. A. & seq.
Mancipium quid. T. 1. c. 328. C.
Mancipium Christianum Hæreticus, Judæus, vel Paganus habere non potest. T. 2. c. 45. B.
Mancipium quominus traderetur, si per emptorem steterit, arbiter cibaria emptori imputabit. T. 7. c. 804. B.
Si mancipium fuerit alienatum, ut manumittatur, vel contra. T. 9. c. 393. E.
Si mancipium ita venierit, ne prostituatur. T. 9. c. 392. C. & seq.
Mancipium si ita fuerit alienatum, ut manumittatur, vel contra, quid sequetur. T. 10. c. 1028. D. & seq.
Mandans non videtur permittere, ut quicquam agat in fraudem suam. T. 6. c. 711. E.
Mandantis causa an melior fieri possit. T. 5. c. 459. C.
An mandantis tantùm gratia interveniat mandatum. T. 8. c. 1074. D.
an aliquando evanescat. Ibid. c. 1075. C.
Mandare, & imperare. T. 2. c. 263. A.
Mandare, & instigare in quo differunt. T. 4. c. 841. B.
Mandare est delegare non minus, quàm vice sua alium reum creditori dare. T. 4. c. 932. D.
Mandare, cedere, & exhibere in jure idem est. Tom. 4. c. 23. B.
Mandare jurisdictionem quid est. T. 4. c. 5. A.
Mandare est verbum precarium significans idem, quod rogare. T. 5. 433. A.
Mandare est transferre. T. 6. c. 4. B.
Mandare qui jurisdictionem possunt. T. 7. c. 81. D.
Mandare quid sit. T. 9. c. 1276. E.
Mandare aliud est, aliud dare. T. 10. c. 93. D.
Mandari non possunt quæ lege nominatim dantur. T. 4. c. 8. A.
Nec mandari, nec mandatu Præsidis tutor dari usquam dicitur. T. 10. c. 93. E.
Qui mandat solvi, ipse solvere videtur; & qui mandat accipi, & ipse accipere videtur. T. 4. c. 733. A.
Mandata Principum, quæ præsidi-

BIU Cujas

bus dantur. T. 2. c. 1055. E.
Mandata jurisdictio. Vide, Jurisdictio mandata.
Mandatâ jurisdictione ea transferuntur in eum, cui mandata est, quæ jure magistratus competunt. T. 4. c. 9. A.
Mandata jurisdictio finitur morte mandantis. T. 5. c. 473. C.
Mandata restringenda. T. 6. c. 1004. B.
Cui mandata est jurisdictio, non potest mandare alteri. Tom. 9. c. 121. C. potest tamen judicem dare. Ibid. C.
Mandata quidnam sint. Tom. 10. c. 478. E.
Mandata secreta Principis an valeant. T. 10. c. 835. A.
Mandatario non præcipimus. T. 5. c. 467. D.
Quod a mandatario bonâ fide gestum est post revocationem mandati, ex æquo, & bono ratum habetur. T. 6. c. 1095. B.
Mandatario quid imputatur. T. 9. c. 359. A.
Mandatarius consequitur cibaria empti servi. Tom. 5. c. 476. D.
Mandatarius cibaria, & mercedem doctrinæ actione mandati contrariâ consequitur. Ibid. D.
Mandatarius etiam levissimam culpam præstare debet. T. 7. c. 845. A.
Mandatarius quod gerit post mortem domini, an ratum habeatur. T. 8. c. 298. C.
Mandatarius agere potest ante solutionem, si mandator labatur facultatibus. T. 9. c. 359. A.
Mandatarius multis casibus adversùs mandatorem agere potest, antequam quicquam præstiterit. Ibid. C.
Mandatarius qui dicitur. T. 9. c. 358. E.
Mandatarius, vel procurator, qui quid solvit ex mandato, id repetit contrariâ actione mandati. Ibid. D.
Mandatarius pecuniæ periculum non agnoscit. T. 9. c. 212. D.
Mandatarius mercenarius esse non potest, salararius esse potest. T. 10. c. 438. B.
Mandatarius an omnibus casibus agat mandati, antequam quicquam præstiterit. Ibid. E.
Mandati negotio quibus causis renuntiari potest. T. 1. c. 393. A. B.
Mandati forma servanda. Tom. 3. c. 356. B.
Mandati vis non minor est, quàm ratihabitionis. T. 4. c. 194. A.
Mandati causa nihil commune habet cum causa salarii. Tom. 4. c. 940. B.
Ex mandati causa usuræ petuntur. T. 4. c. 966. B.
Mandati actio. Vide, Actio mandati.
Mandati taciti minor vis non est, quàm expressi. T. 4. c. 208. C.
Mandati actio inter præsentes ut plurimum accidit. T. 5. c. 471. A. & seq.
Mandati fines temerè egredi non licet. T. 5. c. 459. E.
De mandati actione. T. 6. c. 79. A. & seq.
Mandati actio non nascitur ex negotio gesto. T. 6. c. 14. D.
Mandati actio. T. 6. c. 87. B. & seq.
Mandati actio ex mutuo consensu oritur, & ex conventione. T. 6. c. 14. D.
Mandati natura quæ sit. T. 7. c. 832. D.
Mandati fines diligenter custodiendi. T. 7. c. 720. C.
Mandati actio quandonam sit. T. 8. c. 1076. A.
Mandati, vel contra. T. 9. c. 354. E. significatur duplicem esse actionem, contrariam, quæ datur procuratori, & directam, quæ datur mandatori. Ibid. E.
Mandati alieni ignorantiam non potest obtendere, qui ex mandato agit. T. 10. c. 433. B.
Actiones mandati, & negotiorum gestorum sæpissime de eadem re dantur. T. 10. c. 520. C.
Mandati, & negotiorum gestorum actiones sæpissime eidem dantur, ita ut sit in arbitrio actoris, qua experiri velit. T. 10. c. 601. A.
Mandati damnati an prohibeantur testimonium ferre. T. 10. c. 606. C.
Mandati genera duo. T. 10. c. 991. C.
Mandato morte soluto, duobus casibus durat actio mandati. T. 1. c. 1467. D.
Mandato finito obligatio non finitur, T. 4. c. 20. B.
Mandato comparatur ratihabitio. T. 4. c. 339. B.
Mandato constituitur procurator. T. 4. c. 940. D.
Mandato illicito quis obtemperare non teneatur. T. 4. c. 654. B.
Mandato finito morte mandatarii, jus vendendi rem heres non habet. T. 4. c. 1261. B.
Mandato quæ sint contraria, T. 5. c. 459. A.
Mandato quæ minùs conveniant. T. 5. c. 458. B.
De mandato generali, & de mandato speciali. T. 5. c. 1176. D. & seq.
Mandato comparatur ratihabitio. T. 6. c. 372. A.
Mandato non semper comparatur ratihabitio. T. 6. c. 17. E.
Mandato generali an comprehendatur transactio. T. 9. c. 193. B.
An sine mandato possit agere magistratus municipalis. T. 10. c. 93. D.
Mandato finito, an procurator causas appellationis cogatur persequi an verò judicium transferatur in dominum verum. T. 10. c. 797. E. & c. 798. A.
Qui sine mandato ad alienum negotium accedit, non ante astringitur ullo vinculo, quàm gerere cœperit. T. 10. c. 888. E. & c. 889. A.
Sine mandato an possit quis agere alieno nomine. T. 10. c. 945. E.
Mandator obligatur ex contractu juris gentium. T. 2. c. 1037. B.
Mandator quid. T. 1. c. 861. C.
Mandator a creditore conventus an habeat actionem propriam. T. 1. c. 936. E.
Quod mandator, aut fidejussor solvit, debitor principalis refundere debet. T. 4. c. 100. A. B.
Mandator homicidii æquè, ac percussor puniendus. T. 5. c. 635. A. B.
Mandator cædis, & qui cædem fecit, perinde puniuntur, ut homicidæ. T. 9. c. 1376. E.
Mandator, qui solvit, an habeat actionem adversùs commandatorem. T. 10. c. 561. E.
Mandator mercedem non recipit, vel quodcumque mercedis loco, salarium tamen recipit. T. 10. c. 650. E.
Mandator an possit appellari ab eo, cui mandata est jurisdictio. T. 10. c. 794. A.
Mandator, & mandatarius quinam sint. T. 10. c. 885. A.
Mandatoris restitutio an reum liberet. T. 1. c. 369. E.
Mandatoris opera non fungitur, qui exhortatur. T. 4. c. 841. A. B.
Mandatoris, & calumniatoris an eadem sit pœna, eademque infamia, sicut mandatoris, & homicidæ. T. 4. c. 841. B.
Mandatori res adquiritur ex voluntate dementis, & vendentis. T. 10. c. 1016. C.
Mandatorem si non eligat creditor, sed pignora, & minoris distrahat, an possit reliquum, quod credito deest, a mandatore petere. T. 4. c. 941. D.
Mandatorem dare mulieri maritus, qui dotem accipit, non cogitur dotis servandæ causâ, & reddendæ soluto matrimonio. T. 9. c. 544. B. & seq.
Mandatores cædis, perinde ut homicidæ, puniuntur. T. 1. c. 505. D.
Inter mandatores quo pacto obligatio dividitur. T. 1. c. 380. A.
Mandatores singuli in solidum tenentur, non pro virilibus portionibus. T. 4. c. 957. D.
Mandatores liberantur novatione voluntariâ, non etiam necessariâ. T. 4. c. 965. B.
Mandatores affines sunt fidejussoribus. T. 9. c. 1276. E.
Mandatores quod jus habent commune cum fidejussoribus. T. 9. c. 1278. C. & seq.
Ad mandatores, vel fidejussores extenduntur defensiones, vel exceptiones,

BIU Cujas

ptiones, quibus reus principalis est munitus. T. 9. c. 1268. B.
Mandatores sunt, quorum mandato quis pecuniam credit, aut fidejubet. T. 10. c. 713. E.
De mandatorum jure. T. 1. c. 393. A. & seq.
De mandatoribus. T. 2. c. 1034. E.
Mandatoribus, & fidejussoribus leges variis modis opitulantur. T. 9. c. 1279. C.
De mandatoribus, & fidejussoribus. T. 1. c. 861. B.
Mandatoris conditio aliquando melior fieri potest. T. 5. c. 460. D.
Mandatu legati Cæsaris, qui jus dicit, quo nomine appelletur. T. 5. c. 20. E. & c. 21. A.
Mandatu alicujus aliquid, licèt iniquum, postulans a magistratu, an excusetur, & quare. Tom. 7. c. 114. C.
Mandatu alicujus majestatem jus dicentis contemnens, aut vim faciens, aut hominem occidens, an excusetur. Ibid. C.
Mandatum quid sit. T. 1. c. 262. E.
Mandatum, & jussum in quo discrepant. T. 1. c. 1387. A.
Mandatum quot modis contrahitur. T. 1. c. 219. B.
Mandatum contra bonos mores an possit esse obligatorium. T. 1. c. 220. B.
Mandatum quot, & quibus modis possit revocari. Ibid. D.
Mandatum non suscipere an cuilibet liberum sit, vel non sit. T. 1. c. 221. B.
Mandatum & in diem differri, & sub conditione fieri potest. Ibid. C.
Mandatum an debeat esse gratuitum, aut in aliam negotii formam cadere. Ibid. C.
Mandatum perficiunt hæc duo verba, *rogo*, & *recipio*, citra stipulationem. T. 2. c. 262. E. & T. 5. c. 458. B.
Mandatum cum amicis contrahitur T. 1. c. 1265. C.
Mandatum hereditatis adeundæ nullum est. T. 1. c. 1316. E.
Mandatum quibus modis resolvitur, & finitur. T. 1. c. 1422. C. D. & T. 3. c. 47. A.
Mandatum omne pœnitentiâ finitur. T. 1. c. 1316. D. E.
Mandatum extinguitur voluntate finitâ. Ibid. D.
Mandatum mandatoris morte finitur. T. 1. c. 1274. B. & c. 1466. A.
Mandatum, nisi gratuitum, est nullum. T. 4. c. 940. D. & T. 6. c. 61. A.
Mandatum omne extinguitur morte mandatarii, re integrâ. T. 4. c. 5. E.
Mandatum quærendi mariti si pater filiæ dederit, & illa optaverit, atque ita junxerit sibi aliquem matrimonio, an nuptiis consensisse pater videatur. T. 4. c. 976. E.
Mandatum finitur morte mandantis. T. 4. c. 1149. B. sic jussum morte jubentis. Ibid. B. & cessitia tutela morte cedentis. Ibid. B.
Mandatum etiam tacito consensu contrahitur. T. 4. c. 396. D.
Mandatum jurisdictionis finitur morte mandantis, secus in datione judicis, sed ea durat. T. 4. c. 7. A.
Mandatum oritur ex his verbis, *rogo*, & *mando*. T. 4. c. 81. A.
Mandatum suscipere est voluntatis, consummare, seu explere necessitatis. T. 4. c. 12. A.
Mandatum quibus verbis perficitur. T. 4. c. 956. E.
Mandatum. Vide verbum *Oro*, vel *Rogo*.
Mandatum quandoque licèt interveniat, actionem tamen non producit. T. 5. c. 464. B. C.
Mandatum quibus conditionibus contrahitur. T. 5. c. 458. D. E.
Mandatum quomodo perficitur. Ibid. B.
Mandatum originem ex officio, & amicitia trahit. Tom. 5. c. 458. E. & c. 459. A.
Mandatum etiam consistit in rem propriam mandatoris. T. 5. c. 467. B.
Mandatum est contractus bonæ fidei. T. 5. c. 468. D.
Mandatum salarium, sive honorarium recipit; mercedem, seu pretium operæ non recipit. T. 5. c. 459. A. B.
Mandatum an morte domini finiatur, & quando. Tom. 5. c. 104. D.
Mandatum finitur, re integrâ, morte mandatoris, quæ obtinet non tantùm in mandato negotii cujusque, sed etiam in mandato jurisdictionis. Tom. 5. c. 20. B.
Mandatum minimum qui excedit, aliud agere videtur. T. 5. c. 460. A.
Mandatum rei turpis nullum est. T. 5. c. 468. D.
Mandatum quando finitur. T. 5. c. 433. D.
Mandatum quomodo contrahitur. T. 5. c. 458. B.
Mandatum quomodo fit, & inter quos. Ibid. A.
Mandatum revocari potest re integrâ. T. 6. c. 1095. B.
Mandatum facit verbum *oro*, vel *rogo*. T. 6. c. 403. A.
Mandatum morte mandatoris finire non potest, quod mandator contulit in tempus mortis suæ. T. 6. c. 403. D.
Mandatum finitur morte mandantis. T. 6. c. 295. C.
Mandatum, quod confertur in servum nostrum, aut in eum, quem existimamus esse servum nostrum, non est propriè mandatum, sed imperium. T. 6. c. 14. E.
Quale mandatum non est precarium. Ibid. E.
Mandatum solo consensu etiam inter absentes per nuntium, vel per epistolam contrahitur. T. 6. c. 493. C.
Mandatum alienum an quis exsequi debeat suis sumptibus. T. 7. c. 844. C.
Mandatum an debeat esse gratuitum. Ibid. C.
Mandatum aliquando est consilium. T. 7. c. 1259. A.
Mandatum rei flagitiosæ nullum est. T. 7. c. 706. E.
Mandatum ex officio originem trahit. T. 7. c. 844. D.
Mandatum ex pacto naturam suam non nihil mutare posse. Ibid. E.
Mandatum ex pacto recipere potest depositi, & custodiæ legem. T. 7. c. 845. A.
Mandatum, quod fit mercedis loco, nihil recipit. Tom. 7. c. 849. D. salarium tamen, & remunerationem recipit. Ibid. D.
Mandatum quotuplex sit, & an id quis suo sumptu exsequatur. T. 7. c. 832. E.
Mandatum solvi morte mandatoris re integrâ, quando obtineat. T. 7. c. 84. C.
Mandatum voluntate mandatoris, re integrâ, an finiatur. T. 6. c. 61. A.
Mandatum quibus, & quot modis contrahitur. Tom. 8. c. 1074. C. D.
Mandatum an finiatur furore. T. 8. c. 19. A.
Mandatum nullum est rei turpis. T. 8. c. 392. C.
Mandatum quando valet, & quando est inutile. T. 9. c. 359. D.
Mandatum jurisdictionis quando finitur. T. 9. c. 357. A.
Mandatum suscipere est voluntatis, necessitatis explere. T. 9. c. 243. D. de contractuum resolutione. Ibid. C. D.
Mandatum pretium non recipit. T. 9. c. 349. B. præmium, vel salarium recipit. Ibid. B.
Mandatum finitur voluntate mandatarii, seu renuntiatione. T. 9. c. 357. A.
Mandatum generale quid. Tom. 9. c. 193. A. B.
Mandatum, & fidejussio non tollunt priorem obligationem. T. 9. c. 1282. B.
Mandatum, & jussum in quo differunt. T. 9. c. 310. B.
Mandatum est origo delegationis. T. 9. c. 1282. E.
Mandatum explere est necessitatis, nisi opportunè renuntietur. T. 9. c. 243. E.
Mandatum morte mandatoris finitum esse videtur. T. 9. c. 241. A. non finitur, si heredem reliquerit, qui actionem exsequi potuit. Ibid. B.
Mandatum servi, qui se emi mandavit, an valeat. Tom. 9. c. 359. C.
Mandatum salarium recipit, non mercedem. T. 9. c. 355. B.

Manda-

BIU Cujas

Mandatum inter ; & juſſum an aliquid interſit. Tom. 10. c. 94. B.
Mandatum generale eſt libera univerſorum, ſive omnium bonorum, & negotiorum procuratio, & adminiſtratio. T. 10. c. 392. C.
An mandatum contrahatur, etiamſi intervenerit ſalarium. T. 10. c. 437. E.
Mandatum finitur morte, non actio mandati. T. 10. c. 442. D.
Mandatum ſolo conſenſu contrahitur. T. 10. c. 450. E.
Mandatum morte diſſolvitur; T. 10. c. 562. E.
Mandatum non finitur, domino poſt litem conteſtatam defuncto. T. 10. c. 614. A.
Mandatum non contrahitur cum advocato. T. 10. c. 885. A.
Mandatum actionis quid ſit. Ibid. B.
Mandatum ſuſcipere beneficii eſt, & puræ voluntatis, ſuſceptum adimplere neceſſitatis. Tom. 10. c. 888. E.
Mandatum quomodo contrahatur, & quid ſit. T. 10. c. 988. D.
In mandatum recipiente procuratoris animus exigitur. Tom. 10. c. 989. C.
Mandatum eſt gratuitum, ſicut depoſitum. Ibid. D.
Is, qui mandavit actionem alteri, an eam experiri poſſit. T. 9. c. 357. A.
Mando verbum eſt precarium. T. 2. c. 263. A. & Tom. 7. c. 1259. A.
Mando eſt verbum fideicommiſſi, non directum. T. 4. c. 80. E. & c. 81. A.
Mando, rogo, volo, copio, & peto, hæc verba ſunt precaria, non directa. T. 4. c. 515. A.
Mando aliud eſt, aliud *commendo*. T. 4. c. 536. E.
Mando eſt verbum fideicommiſſi, & precarium. T. 4. c. 1165. D. eſt quoque commune & conſulentis, & fideicommittentis, & procuratorem conſtituentis. Ibid. D.
Mando idem eſt, quod *rogo*. T. 6. c. 14. E.
Mando quid ſignificat. Tom. 10. c. 988. D.
Mangones non mercatores, ſed venaliciarios appellari. T. 9. c. 398. A.
Mangones qui dicuntur. Tom. 7. c. 1137. C.
Mangones num mercatores, & qui. T. 8. c. 541. E. & c. 542. A.
Mangones. T. 9. c. 398. B.
Manichæi. T. 2. c. 34. A.
Manichæi quare actionem injuriarum non habeant. T. 5. c. 756. D.
Manichæi inſigniores hæretici. T. 10. c. 825. B.
Manipularius quis dicitur. Tom. 9. c. 1453. B.
Manius Papirius Rex Sacrorum primus poſt Reges exactos. T. 1. c. 892. A.
Manni quænam fuerint animalia. T. 3. c. 307. D.
Manſionatici. T. 2. c. 1197. A.
Manſiones, ideſt diverſoria, Gallis *maiſons*. T. 2. c. 672. D.
Manſiones diverſæ, in quibus officia fiſcalia conſiſtunt. T. 9. c. 331. E. & c. 332. A.
Manſuarii. T. 2. c. 1196. E. & c. 1197. A.
Manſum. T. 7. c. 1144. C.
Manſus quid. T. 2. c. 1196. C.
Manticularii qua pœna afficiendi. T. 1. c. 869. D. E.
Mantiſſa. T. 2. c. 775. C.
Manualia juris. T. 3. c. 144. C.
Manus cur dicatur opponi juri, & legibus. T. 1. c. 891. C.
Manus, quæ lupi vocantur. T. 3. c. 381. A.
Manus injectio. T. 4. c. 1270. D. E.
Manus injectio quid. T. 5. c. 1000. D.
Manus injectio in ſervum venditum an, & cui competat. Ibid. A. B.
Manus in actione aquæ pluviæ arcendæ pro opere manufacto ſumitur. T. 5. c. 669. C.
Manus levare, & efferre quid ſit. T. 9. c. 1262. E.
Manus elatio, aut digitorum aliquot quid ſit. Ibid. E.
Manus injectio quid, & quomodo fit. T. 9. c. 392. D.
An qui manus amiſit, poſſit teſtamentntum facere. T. 10. c. 86. E.
Manus pro arte. T. 10. c. 588. C.
Manus injectio quibus, & in quos detur. T. 10. c. 516. D. & c. 1027. C.
In manum ſuam non poteſt quiſque alium quemvis recipere, qui ipſe in alia manu eſt. Tom. 4. c. 1485. C.
In manum viri convenire quid ſit. T. 5. c. 397. C.
Manum injicere eſt verbum juris. T. 5. c. 1000. D.
In manum convenire farre. T. 7. c. 631. B.
Manum qui conſerit ex jure, non videtur vim facere. T. 8. c. 782. C.
Manum opponere quid ſit. Tom. 10. c. 1175. B. C.
Manum conſerere in re civili quid ſit. T. 10. c. 938. A.
Manu conſerere ex jure quid ſit. T. 5. c. 800. D.
Manu quod fit, an habeat perpetuam cauſam. T. 7. c. 425. A.
Manu ſata an ſint fructus. Tom. 10. c. 1262. B.
Manumiſſa quandoque nubere poteſt. T. 5. c. 548. B.
Manumiſſio non eſt capitis deminutio. T. 3. c. 156. B.
Manumiſſio fit inter vivos, vel cauſâ mortis. Tom. 2. c. 443. B.
Manumiſſio per vindictam. Tom. 1. c. 837. D. & T. 2. c. 444. A. & ſeq.
Manumiſſio vindictâ legis actio eſt. T. 2. c. 444. A.
Manumiſſio eſt datio libertatis. T. 1. c. 15. C.
Manumiſſio teſtamentaria an differat ab ea, quæ per vindictam fit. T. 2. c. 446. B.
Manumiſſio multis modis procedit. T. 1. c. 15. E.
Manumiſſio ſervi inter vivos differt a teſtamentaria. T. 2. c. 465. B.
Manumiſſio quid a tutela diſtet. T. 3. c. 177. C.
Manumiſſio morti comparatur; T. 1. c. 1197. D.
Manumiſſio ingenuum non facit; reſtitutio ingenuum facit. T. 1. c. 457. A.
Manumiſſio ſola ingenuos facit. T. 2. c. 1052. B.
Manumiſſio per procuratorem non fit. T. 3. c. 177. D.
Manumiſſio per vindictam, & apud legatum. T. 3. c. 1. A. B.
Manumiſſio quibus perſonis prohibita. T. 1. c. 305. B. D.
Manumiſſio apud Francos olim, & ubi fiebat. T. 3. c. 92. C.
Manumiſſio quot, & quibus modis procedat. T. 1. c. 15. E.
Manumiſſio ſervi an ſit antiquior legato. T. 4. c. 1181. C.
Manumiſſio, quaſi natalis dies, quem municipem, ſeu civem facit. T. 4. c. 852. A.
Manumiſſio libertinum facit. T. 4. c. 1199. D. E.
Manumiſſio ſimilis eſt morti, & cur. T. 5. c. 838. D.
Manumiſſio contractus eſt, ſi fiat ſub conditione reſolutoria. T. 6. c. 1093. E.
Manumiſſio per epiſtolam fieri poteſt. T. 6. c. 1107. B. C.
Manumiſſio fiebat per epiſtolam, fiebat etiam inter amicos, vel convivii adhibitione, ſive per menſam. T. 6. c. 310. E.
Manumiſſio directa eſt. T. 7. c. 1159. C.
Manumiſſio quid. T. 7. c. 25. B.
Manumiſſio an fiat per procuratorem. T. 7. c. 69. C. & T. 8. c. 200. B.
Manumiſſio locari non ſolet. Tom. 7. c. 838. D.
Manumiſſio revocari non poteſt. T. 7. c. 845. E.
Manumiſſio ſervi alieni nihil valet. T. 7. c. 798. E.
Manumiſſio quid, & quomodo manumittatur. Tom. 8. c. 896. C. quot, & quibus modis manumiſſio procedat. Ibid. D. a quibus manumitti ſoleant ſervi. Ibid. D.
Manumiſſio non reſtituit ingenuitati. T. 8. c. 663. D.
An omnis manumiſſio libertinum faciat. T. 9. c. 976. C.
Manumiſſio non poteſt fieri per procuratorem. T. 9. c. 939. B.

BIU Cujas

Manumissio quomodo fit, & quibus modis. T. 9. c. 938. D. & seq.
Manumissio facta a fructuario nullius momenti erat. T. 9. c. 977. C.
Manumissio servi justa est actus legitimus. T. 9. c. 566. I.
Manumissio servi alieni ipso jure non valet. T. 9. c. 941. C.
Manumissio, quæ fit apud Consulem, vel alium magistratum, in quo differat ab ea, quæ fit apud Principem. Ibid. C.
Manumissio vindictâ non est legis actio. T. 9. c. 943. B.
Manumissio est legis actio, sive legitimus actus. T. 9. c. 939. A. peragitur solennibus verbis. Ibid. A. non iteratur. Ibid. A.
Manumissio servi alieni nullam constituit obligationem, quæ facta est directò. T. 9. c. 964. D.
Manumissio, quæ fit a non domino, nullius est momenti. Tom. 10. c. 282. B.
Manumissio quandoque comparatur morti. T. 10. c. 537. B.
Manumissio similis est morti. T. 10. c. 1036. D.
Manumissionis definitio. Tom. 1. c. 837. C. D.
Manumissionis formula in lapide incisa. T. 1. c. 16. A.
Manumissionis, & adoptionis differentia. T. 1. c. 1083. C.
Manumissionis etymon, & notatio. T. 3. c. 122. D.
In manumissionis instrumento si error est in nomine manumissi, an status ejus lædatur. T. 4. c. 65. B.
Manumissionis justæ causæ quænam sint. T. 8. c. 899. A.
Manumissionis Christianæ privilegia a Constantino concessa. T. 10. c. 831. C. D.
Manumissionem servi impedit pupillus, qui habet tacitam hypothecam. T. 9. c. 962. D. E.
Manumissionem servi non impedit tacita hypotheca. Ibid. D.
Manumissionem fieri vindictâ apud concilium Principis, fieri etiam apud Consules. T. 9. c. 940. E.
Manumissione fiunt libertini. T. 2. c. 1052. A. B.
Manumissione servus incipit habere caput. T. 1. c. 1353. D.
Manumissione restitutio plenior. T. 1. c. 1327. A.
Manumissione separari personas, atque discerni. T. 1. c. 1507. B.
De manumissione per censum. T. 1. c. 305. B.
Manumissione finitur officium servi dispensatoris. T. 4. c. 934. B. officium verò institoris non. Ibid. B.
Manumissione solâ quis institor esse non desinit. Ibid. A.
Manumissione inter vivos peractâ, an actiones contra debitores peculiares cedi possint. Tom. 5. c. 1085. A. B.
Manumissione non perimitur naturalis obligatio. T. 5. c. 130. C.
Manumissione dominus, & servus duæ personæ discretæ constituuntur. T. 7. c. 1434. A.
De manumissione testamentaria. T. 9. c. 944. A. & seq.
De manumissione apud concilium. T. 9. c. 938. D. & seq.
Manumissiones apud quos magistratus fieri debent. Tom. 1. c. 404. E.
Manumissiones ipso jure nullæ sunt, quæ factæ sunt consilio fraudandorum creditorum. T. 6. c. 422. A.
Manumissiones. Vide, Libertates.
Manumissiones esse ex jure gentium. T. 7. c. 25. A. B. & seq.
Manumissiones quot in emancipationibus, & quot in adoptionibus numerentur. T. 8. c. 914. E.
Manumissiones, & alienationes in quo differunt. T. 9. c. 967. C.
Manumissiones servorum a reo an valeant. T. 9. c. 1396. C.
Manumissiones an fiant apud legatum Proconsulis vi mandatæ jurisdictionis. T. 10. c. 94. E.
Manumissiones an possint fieri apud magistratum municipalem. T. 10. c. 872. A. B.
Manumissionum symbola. Tom. 1. c. 1152. B.
Manumissionum jura. T. 1. c. 462. E.
De manumissionum solennibus, & manumissorum vicesima. T. 3. c. 122. C.
In manumissionibus expressa, integra, & libera exigitur voluntas. T. 3. c. 484. D.
De manumissionibus Novella constitutio. T. 2. c. 1117. A.
Manumissionibus modum imposuit lex Caninia. Tom. 1. c. 813. D.
In manumissionibus symbolum est alapa. T. 4. c. 747. E.
De manumissionibus communia. T. 9. c. 976. E.
Manumissi inter amicos. Tom. 3. c. 522. D.
Manumissi testamento post legatarios, & fideicommissarios veniunt. T. 2. c. 1022. E.
Manumissi patroni originem sequuntur. T. 1. c. 884. D.
Manumissi denariales, & chartularii qui sint. T. 3. c. 92. B. C.
Manumissi testamento jure veteri, qui minores 30. annis erant, fiebant Latini, non cives Romani. T. 6. c. 304. D.
Manumissi testamento non accipiebant nomen heredis, sed testatoris. T. 7. c. 1248. C.
Manumissi a non dominis. T. 9. c. 964. C. & seq.
Manumissi inter amicos, manumissi per epistolam, manumissi per mensam. T. 9. c. 951. D.
Manumissi omnes hodie ingenui sunt. T. 9. c. 976. C.
Manumissi in testamento directò pileum statim sumere, ac funus præcedere solebant. T. 10. c. 688. D.
De manumissis ingenuis. T. 9. c. 973. B. & seq.
Qui non manumisit, quibus casibus pro patrono habetur. T. 7. c. 122. B.
Qui manumissit, quando pro patrono non habetur. Ibid. B.
Qui manumisit coactus, non intelligitur voluisse manumittere. T. 9. c. 795. D.
Manumisso servo, legatum peculii non extinguitur. T. 4. c. 1121. B.
De manumisso servo pignori dato. T. 9. c. 961. C. & seq.
De manumisso communi servo. T. 9. c. 959. C.
Manumissor utrùm quiritarius, an bonitarius sit dominus, hodie non quæritur. T. 1. c. 17. C.
Manumissor pater. Vide, Pater.
Manumissor manumissionem, quam fecit, accedente jure dominii, quod non habuit, cum manumitteret, revocare non potest, sicut nec venditor venditionem. T. 6. c. 630. A.
Manumissores patroni alii sunt, alii patroni non manumissores. T. 5. c. 1189. E. & c. 1190. A.
Manumissori quæ reverentia debeatur. T. 5. c. 88. E.
Manumissos vindictâ in servitutem nunquam revocari posse. T. 3. c. 288. C.
Manumissos recipere cognationem. T. 3. c. 92. C.
Manumissos ire, & habitare quò lubet. T. 3. c. 412. A.
Manumissos quosdam esse, qui dicuntur ex voluntate domini in libertate morari. T. 9. c. 951. D.
Inter manumissum inter vivos, & manumissum testamento, quæ est differentia. T. 4. c. 1120. D. ratio hujus differentiæ quæ. Ibid. D. E.
Manumissum non sequitur peculium. T. 7. c. 528. D.
Manumissum extraneo teneri actione furti ex ante facto. Tom. 9. c. 252. B. C.
Adversùs manumissum servum an nulla sit restitutio in integrum. T. 10. c. 281. E. & c. 282. A.
Quo casu in manumissum servum competit actio ex dolo. T. 10. c. 282. A.
In manumissum nulla est manus injectio. T. 10. c. 1028. A.
Manumissum testamento, & manumissum inter vivos an peculium sequatur. T. 10. c. 1120. E.
Manumissus directò ex testamento an fiat testatoris libertus. T. 1. c. 146. B.
Manumissus vindictâ servus minor 30. annorum non fit civis romanus, nisi apud Concilium causâ probatâ. T. 1. c. 305. D.
Manumissus patroni originem sequitur.

BIU Cujas

tur. T. 2. c. 734. C.
Manumissus ex causa fideicommissi, cujus originem sequitur, testatoris ne talem libertatem relinquentis, an heredis, vel legatarii, qui manumisit. T. 4. c. 855. D.
Manumissus an post præstitam libertatem heredi operas permittere cogatur, ut testator cavit. T. 4. c. 1246. C.
Manumissus ex bona fide tenetur de eo, quod gesserit tempore servitutis. T. 5. c. 129. A.
Manumissus minor 30. annis fiebat Latinus. T. 7. c. 1477. A. major 30. annis fiebat Romanus. Ibid. A.
Manumissus servus a proprietario jure veteri non veniebat ad libertatem, sed servus remanebat sine domino. T. 9. c. 977. B. C.
Manumissus sub conditione, vel in diem, est statuliber. T. 9. c. 946. B.
Manumissus testamento, & vindictâ, si minor 30. annis, civis Romanus non fiebat. T. 10. c. 413. B.
Manumissus an recipiat cognationem, quam servitutis casu amisit. T. 10. c. 780. D.
Ne manumittatur in fraudem creditorum. T. 9. c. 965. E. & c. 966. A. & seq.
De manumittendis servis reipublicæ. T. 9. c. 963. A. & seq.
Manumittens servum hereditarium, nondum aditâ hereditate, etsi nihil agat, an aditâ hereditate libertas convalescat. Tom. 7. c. 952. E. & c. 953. A.
Manumittentis factum repræsentatur conditionis potestate. T. 10. c. 1029. A.
Manumittere potest filius familias jussu patris, matris non potest. T. 1. c. 373. E.
Manumittere minorem 20. annis, vetat lex Ælia. Tom. 1. c. 840. A.
An manumittere servum pupilli tutor possit. T. 3. c. 416. E.
Manumittere quando potest mulier sine tutoris auctoritate, & quando non. T. 3. c. 382. C.
Manumittere in fraudem creditorum quis dicatur. Tom. 1. c. 18. D.
Manumittere an possit minor 20. annis, nisi manumissionis justâ causâ probatâ. T. 1. c. 18. E.
Manumittere non possunt pupillus, pupilla, & mulier, quæ est in tutela. T. 1. c. 306. A.
Manumittere non potest pupillus ex causa fideicommissi sine tutoris auctoritate. Tom. 1. c. 465. C.
Manumittere apud aliquem, & consilium manumittere volenti præbere, diversa sunt. T. 4. c. 10. D.
Manumittere non potest quis apud collegam. T. 4. c. 10. D.
Manumittere apud quem possumus, T. 5. c. 682. A.
Manumittere potest minor 20. annis vindictâ hunc, & illum servum causâ concilio approbatâ. T. 6. c. 296. A.
Manumittere in fraudem creditorum vetitum est. T. 7. c. 184. A.
Manumittere an cuicumque volenti liceat. T. 8. c. 898. C.
In fraudem creditorum manumittere quisnam videatur. Ibid. E.
Domino minori viginti annis quomodo manumittere liceat. Ibid. E. & c. 899. A.
Qui manumittere non possunt. T. 9. c. 965. E. & c. 966. A. & seq.
Manumittere, & alienare in quo differunt. T. 9. c. 853. D. E.
Manumittere servum an possit minor 20. annis. Tom. 10. c. 539. C.
Manumitti censu, vindictâ, testamento. T. 1. c. 305. A.
Manumitti testamento nominatim servi possunt. T. 1. c. 465. D.
Manumitti invito domino servum noxæ deditum. T. 3. c. 367. B.
Manumitti an apud collegam possit. T. 3. c. 177. D.
Qui manumitti non possunt, possunt certis casibus manumitti. T. 9. c. 971. A. & seqq.
Quos manumittimus, eos desinimus possidere, etiamsi manumissio jure non valeat Tom. 6. c. 310. D. E.
Manumittitur certus servorum numerus per legem Fusiam Caniniam. T. 1. c. 466. B. C.
Manuspretium, ejusque lectura. T. 8. c. 495. C.
Manzer quis, vel manzur, vel mansur. T. 6. c. 1139. B. C.
Mapalia, et impilia. T. 3. c. 121. E.
Marcas auri pro libris accipi. T. 2. c. 1335. D. E.
Marcellus fuit in consilio Antonini Pii. T. 1. c. 1042. C.
Marcellus Juliano fuit adversarius acerrimus. T. 7. c. 1180. D. E.
Marchia non dividenda. Tom. 2. c. 1323. C.
Marchia plerumque juxta mare posita. T. 2. c. 1245. D.
Marchiæ sunt regales. T. 2. c. 1325. E.
De marchiæ investitura. Tom. 2. c. 1211. A.
Marchiones qui sint, cur ita dicti, & quod eorum munus. T. 2. c. 1184. D. c. 1245. D.
Marchiones sunt Regis Capitanei. T. 2. c. 1246. B.
D. Marci Evangelistæ prima apud Alexandriam Ecclesia. T. 2. c. 1038. A.
D. Marci constitutioni quando locus est. T. 4. c. 1247. D. quando hæc constitutio cessat. Ibid. E.
M. Tullii dictum, *Nihil tam absurdi dici posse, quod non dicatur a quodam Philosophorum*, idem meritò de DD. dici posse. T. 7. c. 1304. B.
Marcus Tullius inquit, *consistere debuit usura, quæ erat in edicto meo, deponere volebant*. Significat depositionem pecuniæ sistere usuram. T. 4. c. 902. A.
Marcus Philosophus Imperator vacabat quotannis juri reddendo mensibus sex, exemplo Augusti, & Tiberii, aliorumque Imperatorum. T. 4. c. 489. E. inde Semestria dicti sunt libri, & veluti codex Marcianus. Ibid. E.
Marcus Tullius. Vide, Cicero.
Marcus Antoninus adhuc puer Philosophiæ operam dedit, & anno 12. Philosophi habitum sumpsit. T. 7. c. 1332. D. E.
Marcus Perpenna peregrinus pro cive Romano ad honorem consulatus evectus fuit. T. 9. c. 1067. C.
Marcus Philosophus dabat operam juri dicundo sex mensibus quotannis. T. 10. c. 1028. E.
Mares extrahi de domo sua possunt ab apparitore, non ab adversario. T. 8. c. 527. D.
Mares a fœminis non distinguit lex Falcidia, quæ dat liberam potestatem quibusque pecuniam suam, suasque res legandi. T. 10. c. 803. A
Margarita æstimata siquis venenda derit, & eæ perierint antvenditionem, quæritur, cujus detrimento perierint. T. 7. c. 853. D.
Margarita apud Plinium censita fuit in rebus mancipi. T. 10. c. 189. A.
Margaritæ in equorum ornamentis prohibitæ. T. 2. c. 804. B. & seq.
Margaritæ opes Orientis sunt. T. 5. c. 926. A.
Margaritam æstimatam siquis alteri dederit, ut venderet, & pretium sibi restitueret, an sit locatio conductio, vel venditio. Tom. 7. c. 853. B.
Margaritum rectiùs dicitur, quàm margarita. Ibid. B.
In mari qui me ante ædes suas piscari prohibet, actione tenetur injuriarum. T. 3. c. 389. B.
In mari cuilibet ædificare licet. T. 1. c. 851. C.
In mari, vel ejus littore, in flumine, vel in ejus ripa siquis velit ædificare, an sit opus nuntiatione. T. 10. c. 1179. D.
S. Mariæ natale. T. 2. c. 1328. B.
De maris prospectu. T. 2. c. 1107. C.
De maris prospectu regula generalis. T. 2. c. 1167. C.
Maris natura est imperare, fœminæ obsequi. T. 4. c. 792. D.
Maris, & fœminæ conjunctio est juris naturalis. T. 8. c. 768. C.
Maritalis honor, & effectio facit nuptias. T. 2. c. 1069. E.
Mariti ab uxoribus domini appellantur. T. 3. c. 70. A. B.
Mariti diuturna taciturnitas est pactio tacita. T. 4. c. 980. D. E.
Mariti jus. Vide, Jus.

BIU Cujas

Mariti de uxore nullus luctus est. T. 5. c. 92. C.
Mariti absentia, quantumlibet diuturna, fidem mulieris non absolvit. T. 6. c. 1070. A. certo nuntio opus est. Ibid. A.
Mariti domus domicilium est matrimonii. T. 6. c. 1061. D.
Mariti periculum est, dum cunctatur in exigenda dote. Tom. 6. c. 111. C.
Mariti culpâ divortio facto, propter liberos, pacto non posse deteriorem fieri conditionem dotis. T. 7. c. 1397. E.
Mariti culpæ an doli ratio habeatur in judicio dotis. T. 7. c. 1421. A.
Mariti lucro an cedat dos, mortuâ in matrimonio uxore. T. 7. c. 1409. E.
Mariti patri dos debetur, quia sustinet onera filii, & nurus. T. 7. c. 1424. A.
Mariti duarum sororum non sunt affines. Tom. 8. c. 211. C.
Mariti mora in reddenda dote. T. 9. c. 496. B. & seq.
Mariti qui sunt elugendi, & qui non sunt elugendi. T. 9. c. 452. A. B.
Ob mariti civile munus dos fisco tenetur, & constante matrimonio eâ fruetur fiscus, quasi maritus T. 9. c. 248. C.
Mariti quidam luctu indigni. T. 9. c. 452. A.
Mariti jus quod est. T. 9. c. 1406. E.
Mariti bona pro dote mulieris non debent addici. T. 9. c. 548. C. & seq.
Patri cur liceat filiam deprehensam in adulterio occidere, non marito. Tom. 4. c. 817. D. permissum est marito deprehensum occidere simul cum adultera uno ictu. Ibid. c. 818. B.
Marito postponitur pater in accusatione adulterii. T. 4. c. 1485. E.
Marito non omnem adulterum occidere licet, quem in ipso actu deprehendit, sed infamem tantùm. T. 4. c. 1485. B.
Marito licet occidere deditum libertum hominem in adulterio uxoris deprehensum. T. 4. c. 1467. C. liber homo, teste Paulo, pignori, vel fiduciæ dari non potest. Ibid. D.
A marito factam locationem an mulier teneatur servare. T. 5. c. 565. A.
Marito ad inopiam vergente, quomodo consulatur uxori de dote annua. T. 5. c. 463. E.
Marito non licet ad monachismum transire citra uxoris consensum. T. 6. c. 1068. B.
Marito ad inopiam vergente dos non solvitur, nisi datis fidejussoribus saltem fidejussione juratoriâ. T. 6. c. 1149. D. E.
Marito aliquando creditur adversùs mulierem de eo conquerentem. T. 6. c. 1128. A.
Marito auferri lucrum dotis, si necem uxoris suæ non ultus fuerit. T. 8. c. 445. B.
Marito actiones multæ suppetunt ad retrahendas res donatas uxori. T. 9. c. 499. A.
Marito quando licet deprehensum in adulterio occidere, & quando ei non licet. T. 9. c. 1403. B. & seq.
An marito liceat per legem Juliam in adulterio uxoris suæ deprehensum, sine judice, impune occidere. T. 9. c. 1402. C. & seq.
Marito quibus casibus imputetur dos mulieris non soluta. T. 10. c. 1227. A.
Maritum defunctum quamdiù uxor lugere debet. T. 2. c. 1075. D.
Maritus an uxori succedat in feudo. T. 2. c. 1251. A.
Maritus adulter repudio ab uxore separari potest. Tom. 2. c. 1073. B. C.
Maritus qua pœnâ coercetur ob calumniam, si falsò mulierem adulterii ream postulaverit. Ibid. B.
Maritus uxori curator datus an se possit excusare. Tom. 1. c. 55. A.
Maritus quando possit adulterum occidere. T. 1. c. 405. B. & seq.
Maritus tantùm osculo putatur. T. 2. c. 315. D.
Maritus, qui uxorem in adulterio deprehensam non statim dimiserit, lenocinii reus postulatur. T. 1. c. 405. E.
Maritus quo jure sit dominus dotis. T. 3. c. 287. C.
Si maritus fundum dotalem vendiderit, potestne hæc venditio mulieri esse fraudi. T. 4. c. 1147. C.
Maritus an fundum in dotem datum pignori obligare possit. T. 4. c. 1330. C. D.
Maritus, & pater jus æquale habent in accusatione adulterii quoad extraneos, inter se verò non. T. 4. c. 1485. D. E.
Quid si maritus uxorem aluerit suis sumptibus, sed eos superat quantitas usurarum promissarum, an promissor dotis residuum retinere debeat, si solutæ dotis usuræ fuerint: distinctio hic notanda. T. 4. c. 982. E. & c. 983. A.
Maritus ab accusatione adulterii impune non desistit. Tom. 4. c. 1399. B.
Maritus in Provincia centurio scripsit mulieri, ut ad se veniret in Provinciam, quæritur, an mulier de sumptibus recipiendis cum viro agere possit. T. 4. c. 992. A. quæ actio hic datur. Ibid. A.
Maritus, qui uxorem, quam damnavit adulterii judicio publico, domum reduxit, an teneatur pœnâ legis Juliæ de pudicitia. T. 4. c. 977. B.
Maritus si ab accusatione desiterit, pœnitentiâ ductus, uxorem reducere non prohibetur. Tom. 4. c. 977. B. C.
Maritus uxori mentecaptæ curator datur. T. 4. c. 1031. B.
Maritus filiusfamilias inconsulto patre adulterum domi suæ comprehensum jure occidere potest. T. 4. c. 116. B.
Aliàs quemlibet occidere non licet. Ibid. B. sunt quidam homines, quos in adulterio comprehensos occidere licet. Ibid. B.
Maritus, qui uxorem in adulterio comprehensam occidit, leviùs punitur. T. 4. c. 817. A. B. & ei remittitur pœna legis Corneliæ. Ibid. B.
Maritus quando uxori de evictione cavere debet. T. 5. c. 559. C.
Maritus creditor uxoris quando dicitur. T. 5. c. 828. A. B.
Maritus uxori in quantum de evictione teneatur. T. 5. c. 559. C.
Maritus si sciverit, debitorem uxoris dotem promittentem non esse solvendo, periculum dotis meritò suscipit. T. 5. c. 552. B. C.
Maritus vocatur dominus. Ibid. A.
Maritus, qui soluto matrimonio res dotales congruo loco, & tempore interpellatus non restituerit, tenetur ex mora, licèt culpam, aut dolum non admiserit, ad omne periculum. Tom. 5. c. 563. A.
Maritus dotis restituendæ nomine cavere debet. T. 5. c. 563. B.
Maritus quis dicatur propriè. T. 5. c. 552. A.
Maritus in rebus dotalibus usufructuario æquiparatur. T. 5. c. 564. E.
Maritus non fructus ex fundo dotali, sed etiam fundum ipsum locare potest. T. 5. c. 563. B. C.
Maritus in rebus dotalibus non solum dolum, sed etiam culpam levem, idest, negligentiam, & injuriam præstat. T. 5. c. 562. C.
Maritus aliam uxorem ducere non potest, antequam de morte uxoris certum nuntium acceperit. T. 6. c. 414. C. D.
Maritus quando culpâ caret, cum dotem non exegit. T. 6. c. 469. A.
Maritus an cum socero agere possit, ut salarium sibi promissum exsolvat. T. 6. c. 705. D. E. & an eo nomine habeat maritus paraphernorum retentionem. Ibid. c. 706. A.
Maritus adulter incidit in pœnam Senatusconsulti Tertylliani, non in pœnam legis Juliæ. Tom. 6. c. 600. A.
Maritus superstes a socero dotem petere non potest. T. 6. c. 626. A.
Maritus si donavit uxori inter vivos, non valet donatio; & quandoque quod donavit, revocari po-

BIU Cujas

teſt. T. 6. c. 116. B.
Maritus nihil videtur cepiſſe, qui quod cepit, retinere non poteſt. T. 6. c. 113. C.
Maritus jure mariti, intra 60. dies utiles ex die divortii numerandos, uxorem adulterii accuſare poteſt ſine calumniæ periculo. T. 6. c. 49. D.
Maritus uxorem dimittere non poteſt. T. 6. c. 1062. B. caput eſt mulieris. Ibid. C.
Maritus, cui pars fundi data eſt in dotem, toto fundo mulieri adjudicato, an totum fundum habiturus ſit in dotem. T. 7. c. 1368. D.
Maritus, & uxor ſi ſimul interierint, an prior videatur mulier deceſſiſſe, ut dotem maritus lucretur. T. 7. c. 1466. A.
Maritus ſi in dotem acceperit ab uxore res æſtimatas, magis pretium earum, quàm corpora ſpectantur. T. 7. c. 1420. D.
Maritus ſi ſummam dotis uxori legaverit ſub conditione, ſi omnes res, quæ tabulis dotalibus continentur, heredi ſuo exhiberet, an legatum valeat, ſi quædam res tempore mortis mariti non ſint in rerum natura. T. 7. c. 1423. D. E.
Maritus ſi uxori ſimpliciter legaverit fundum, in quo dos conſiſtebat, mox generaliter eidem dotem prælegaverit, an fundus mulieri bis debeatur. T. 7. c. 1407. A.
Maritus ſi uxori præter id, quod a ſe vivo ea accipiebat, annui nomine legaverit centum alimentorum vice, an ea centum debeantur quot annis. T. 7. c. 1311. D.
Maritus uxori ſi legaverit quicquid ad ſe, vel in ſtipulationem dotis nomine pervenit, & duo ſint inſtrumenta dotalia, an utriuſque ſumma uxori debeatur. T. 7. c. 1426. E.
Maritus dotem retinere mortua uxore ſi convenerit, an dos reddenda ſit, ſi ſimul pereant. T. 7. c. 1467. C.
Maritus uxori ſi legaverit his verbis, *quæ dotis nomine acceperit ab ea*, ſi nihil acceperit in dotem, an legatum valeat. T. 7. c. 1417. A. B.
Maritus non poteſt detrahere marmora, & columnas ex diæta, quam in uxoris hortis fecit. T. 7. c. 716. C.
Maritus non deducit impenſas voluptuarias. T. 7. c. 301. D.
Maritus potuit revocare donationem pœnitentiâ. T. 7. c. 1210. E. & c. 1211. A.
Maritus dominus dicitur, uxor domina. T. 7. c. 1323. A.
Maritus in poſſeſſione rei dotalis an utatur acceſſione temporis, quo uxor poſſedit. T. 8. c. 276. B. C.
Maritus, ſiquid in dotem impenderit, an repetere poſſit. Tom. 8. c. 104. A. B.
Maritus. Vide, Vir.
Maritus eſt dominus dotis. Tom. 9. c. 479. B. & c. 482. D.
Si maritus prior uxori, quæ ſecundò nupſit, dederit, vel reliquerit uſumfructum rerum ſuarum, quid erit. T. 9. c. 475. B. & ſeq.
Maritus quamdiu retinet uxorem, non poteſt accuſare adulterium. T. 9. c. 1405. D.
Maritus quando incidit in pœnam Senatuſconſulti Turpiliani. T. 9. c. 1407. A. B.
Maritus, qui dotem accipit, an ſit ſolus dominus, an & domina mulier. T. 9. c. 104. A.
Maritus ſocio eſt ſimilis in rebus dotalibus. T. 9. c. 362. A.
Maritus eſt plus, quàm fructuarius in percipiendis fructibus dotis. T. 9. c. 512. B.
Maritus ſuſtinet onera matrimonii. T. 9. c. 479. C.
Maritus præſtat dolum, & culpam in rebus dotalibus. T. 9. c. 532. B. in paraphernis præſtat dolum, & diligentiam, ſi parapherna ei commiſſa ſint. Ibid. B. C.
Maritus quando lenocinii pœnâ tenetur. T. 9. c. 1418. C.
Maritus tacitam hypothecam habet pro dote promiſſa in bonis uxoris. T. 9. c. 493. A.
Maritus, qui deprehenſum necavit, punitur, & cur. T. 9. c. 1150. D.
Maritus non tenetur pro uxore. T. 9. c. 248. D.
Maritus, qui arbores dejecit in fundo dotali, tenetur perinde, ac ſi fundum deteriorem fecerit. T. 10. c. 106. C.
Maritus per dotem conſequitur plenam fundi proprietatem. T. 10. c. 297. C. D.
Maritus an ſit dominus dotis. Ibid. C.
Maritus non dicitur dominus ſimpliciter, ſed dominus dotis causâ. T. 10. c. 298. A.
Idem, fundo dotali æſtimato, non dicitur emptor ſimpliciter, ſed emptor dotis causâ. Ibid. A.
Maritus quo caſu lucretur dotem adventitiam. Tom. 10. c. 1050. D.
Maritus, conventus de dote ſoluto matrimonio, in quantum facere poſſit, damnatur. T. 10. c. 1225. B.
Marmor in alieno loco effodere licet, domino loci ſolatio præſtito. T. 2. c. 792. A.
Marmor an ſit in fructu. Tom. 10. c. 106. D.
Marmora, vel columnas ex urbe rus in aliquam poſſeſſionem transferre non licet. T. 7. c. 716. A. nec ea legare. Ibid. A. B.
Marmoreæ cruſtæ an ædium emptorem ſequantur. Tom. 7. c. 781. E.
Marmore legato quid intelligatur. T. 10. c. 1115. C.
Marquæ jus. T. 2. c. 853. B. C.
Marſupium. T. 8. c. 572. C.
Martini opinio probata. Tom. 1. c. 260. A.
Martyres Chriſti ſæpe flagellis, aut fuſtibus, aut taureis debilitatos eſſe, in martyrologiis legitur. T. 5. c. 316. E.
Martyres qui græcè, dicuntur latinè Confeſſores. T. 10. c. 816. A.
Mas poteſt extrahi ob cauſam publici debiti. T. 10. c. 863. B.
Maſca. T. 2. c. 1200. A.
Maſculi effœminati fœminino vocabulo non continentur. Tom. 5. c. 1199. C.
Maſculina in jure habent intellectum muliebrium, ſecus muliebria. T. 10. c. 1125. B.
Maſculis jure prætorio plus tribuitur, quàm fœminis. Tom. 1. c. 351. B.
Maſſa, ſive villa. T. 7. c. 1144. C.
Maſſæ auri, vel argenti vindicatio. T. 7. c. 237. B.
Duæ maſſæ duorum dominorum ſi rediguntur in unam maſſam, conflata maſſa ex duobus erit pro indiviſo. T. 7. c. 595. C.
Maſſurius Sabinus in equeſtri ordine fuit, & primus publicè ſcripſit. T. 1. c. 913. C. D.
Maſtrucæ. T. 3. c. 272. E.
Mater ſemper certa. T. 2. c. 1066. B.
Mater filio ſuccedit quaſi legitima. T. 1. c. 457. D.
Mater quando jus liberorum habet. T. 1. c. 459. D.
Mater filiis vulgò quæſitis ſuccedit. T. 1. c. 460. A.
Mater poſt liberos vocatur ad inteſtati defuncti hereditatem. T. 2. c. 433. A.
Mater familias. T. 1. c. 1063. B.
Mater familias a matrona nihil differt. T. 3. c. 70. A.
Mater familias dignitatis eſt nomen. T. 2. c. 1069. E.
Mater ſi tutores liberis non petierit, vel in locum remoti, vel excuſati intra annum petere neglexerit, a filiorum impuberum ſucceſſione repellitur. T. 1. c. 167. B.
Mater etiam ad bona filii vulgo quæſiti an ex Senatuſconſulto Tertylliano admittatur. Tom. 1. c. 168. B.
Mater nunquam poteſt eſſe incerta. T. 4. c. 1382. A.
Mater an negotia filii ſine patris conſenſu gerere poſſit. Tom. 4. c. 878. E.
Mater quomodo diſtat a tutoribus in adminiſtratione rerum filii. T. 4. c. 879. B.
Mater jure tutorem non dat. T. 4. c. 303. B.
Mater non poteſt filio impuberi teſtamento tutorem dare, & cur. T. 4. c. 543. E.
Mater fratrem cognatum excludit, frater

BIU Cujas

frater agnatus, seu consanguineus excludit matrem. T. 4. c. 358. E.
Mater juris civilis est utilitas publica. T. 4. c. 1450. B.
Mater, cui in testamento patris administratio rerum filii est commissa, an debitorem filii liberare possit accipiendo pecuniam debitam. T. 4. c. 879. D.
Mater filio impuberi suo periculo actorem constituere non potest litium causâ, quod soli tutori, vel curatori permittitur. T. 4. c. 879. A.
Mater hodie legitimis tutoribus agnatis præfertur. T. 4. c. 1000. E.
Mater negotia filiæ suæ pupillæ gessit ultro,& res ejus vendendas dedit argentariis; hi verò eas res jussu matris vendiderunt, & pretium persolverunt, quæritur, an matri rectè solverint,an jure sint liberati, & qualis distinctio adhibenda. T. 4. c. 879. E.
Mater pupillo actorem constituere nequit, & cur. Tom. 4. c. 878. C.
Mater, tutelam filiorum affectans, priùs beneficio Senatusconsulti Vellejani renunciare debet. T. 4. c. 1000. E.
Mater vidua quoque permanere debet, alioquin tutelâ removetur. T. 4. c. 1001. A.
Mater tutor num possit testamento a patre dari. Tom. 4. c. 878. D. E.
Mater adoptiva nulla esse potest. T. 5. c. 88. D.
Mater semper certa est, etiamsi vulgo conceperit. T. 5. c. 87. C. & T. 7. c. 119. D.
Mater si libera pronuntietur, filius ex ea natus an liber sit. Tom. 5. c. 685. D.
Mater, & filius naturæ vocabula sunt. T. 5. c. 160. E.
Mater est similis solo, non solum simile matri. Tom. 6. c. 220. C.
Mater, & filia cum patre, & filio jure contrahunt matrimonium. T. 6. c. 590. C.
Mater solo, pater semini comparatur. T. 6. c. 32. E.
Mater filio succedit. T. 8. c. 642. C.
Mater an possit facere pupillares tabulas filio. T. 7. c. 904. A.
Mater, & filius uno casu se invicem in jus vocare non possunt sine venia. T. 7. c. 125. D.
Mater an habeat querelam contra substitutionem pupillarem. T. 7. c. 178. A.
Mater an possit nominatim substitutionem pupillarem facere. T. 7. c. 904. A.
Mater an pupillariter substituere possit. T. 7. c. 934. A.
Mater an, & cur liberis testamentum facere possit. Tom. 7. c. 903. A. & seq.
Mater, & filius si simul moriantur, an videatur filius heres exstitisse matri. T. 7. c. 1468. D.
Mater non potest agere de inofficioso testamento patris. Tom. 7. c. 911. C. D.
Mater potest exheredare tacitè, pater non item. T. 7. c. 169. C.
Mater si pro filia dotem dederit, & stipulata sit, eam sibi reddi mortuâ in matrimonio filiâ, si simul perierint, an actio ex stipulatu detur heredibus matris. Tom. 7. c. 1467. B. C.
Mater præfertur venienti ex tacita pupillari substitutione. Tom. 7. c. 911. D.
Mater familias quæ. T. 8. c. 528. A.
Mater an filiæ bonorum possessionem adquirere possit. Tom. 8. c. 18. C.
Mater filio succedit ex Tertylliano quasi legitima,& datur ei bonorum possessio Unde legitimi. T. 8. c. 126. B. an ei preferatur frater. Ibid. B.
Mater post liberos vocatur ad hereditatem filii intestati, tanquam heres legitima. T. 9. c. 913. C. & seq.
Si mater indemnitatem promisit tutori pro pupillo, vel pupillo pro tutore. T. 9. c. 586. E.
Mater, quæ pro tutoribus filiorum suorum indemnitatem promisit, non pertinet ad Senatusconsulti beneficium. T. 9. c. 587. C.
Mater fructuaria bonorum, quæ habuit a priore marito liberis satisdat de rebus mobilibus. T. 9. c. 470. E.
Mater semper est certa. T. 9. c. 552. E.
Mater an possit ex causa filium vendere. T. 9. c. 371. C.
Mater legitimis tutoribus præfertur. T. 9. c. 565. C.
Mater, quæ repetiit nuptias, liberis prioris matrimonii restituit usumfructum. T. 9. c. 476. B.
Mater liberis suis tutores petere debet, & punitur, si non petierit. T. 9. c. 560. C. & seq. & c. 566. A.
Mater potestatem in filios non habet. T. 9. c. 1310. D. non habet jus familiæ. Ibid. D. suum heredem habere non potest. Ibid. c. 1312. C.
Mater non tenetur pro filio. T. 9. c. 248. E.
Mater si tutori pro tutore se obligaverit, non est intercessio, si pro pupillo est intercessio. T. 10. c. 433. C.
Mater filii libertini, & manumissi ex servitute, an possit ei succedere. T. 10. c. 780. D.
Mater quomodo succedit, vel non succedit filiis. T. 10. c. 781. D.
Mater pro filio an possit conveniri. T. 10. c. 959. D. E. & c. 960. A.
Mater familias pubertate non veniat in suam tutelam. Tom. 10. c. 1122. D.
Materia, οὐσία, idest substantia. T. 1. c. 1177. C.
Materia, abeunte formâ, non simpliciter interit. T. 1. c. 1331. D.
Materia vestimentorum ad luxuriam comparatorum. Tom. 3. c. 272. D. E.
In materia si dissentiant contrahentes, nulla est emptio. Tom. 3. c. 27. D.
Materia, natura, substantia, qualitas idem possunt apud juris conditores, quoniam iis promiscuè utuntur. T. 4. c. 393. D. E.
Materia si pètatur, qualis designatio fieri debeat. Tom. 5. c. 100. B.
Materia quid. T. 8. c. 605. A. B.
Materia, substantia, qualitas pro eodem usurpantur. T. 7. c. 696. D.
De materiæ confusione. Tom. 7. c. 241. D.
Materiæ, substantiæ, οὐσίας, & qualitatis nominibus utimur promiscuè. T. 3. c. 27. D.
Materiæ definitio. T. 1. c. 1177. C.
Materiam dupliciter appellari Stoicorum more. T. 1. c. 1331. D.
Mathematici, & vaticinatores quibus pœnis plectendi. T. 1. c. 504. D. E.
Mathematici quidam, homini ad vivendum datos esse 120. annos, quamvis non omnes eam ætatem attingant, judicarunt. Tom. 7. c. 1344. E.
Mathematici malefici, qui profitentur, se fata cujusque nosse, & natalitias siderum observationes. T. 9. c. 1437. C.
Mathematicis quæ dantur immunitates. T. 1. c. 1024. E.
Mathematicos qui de Principis, vel reipublicæ salutem consulunt, ut puniendi. T. 1. c. 503. A.
Materna, & materni generis bona. T. 2. c. 437. C.
Materna bona cur patri adquiri non possint. T. 8. c. 959. C.
Materna maternis cedere, paterna paternis. Tom. 2. c. 435. E. & c. 1121. E. & T. 9. c. 924. A.
Materna bona filii pater non habet jus alienandi, vel distrahendi, vel pignerandi. T. 9. c. 930. D.
De maternis bonis, & materni generis. T. 9. c. 927. D. & seq.
Matertera quæ. T. 8. c. 1036. B.
Matertera est cognata. Tom. 8. c. 188. C.
Materteram uxorem ducere an liceat. T. 8. c. 904. B.
De matre, quæ iterum nupsit intra annum luctus, & quas pœnas incurrit. T. 9. c. 915. C. D.
De matre, quæ venit ad secundas nuptias. T. 9. c. 458. A. & seq.

BIU Cujas

Matrem ſequitur partus. Tom. 4. c. 157. C.
Extra matrem cæteræ mulieres ſunt parcæ. T. 5. c. 883. E.
Matrem filio tutorem jure dare non poſſe. T. 7. c. 1218. A. & c. 1232. C.
Matrem non poſſunt in jus vocare ſpurii ſine venia Prætoris. T. 8. c. 191. D.
Matrem excludunt liberi defuncti. T. 9. c. 913. C.
Matrem excludunt fratres jure veteri. T. 9. c. 458. C. jure novo ſuccedit cum fratribus. Ibid. C. jure noviſſimo etiam cum ſororibus ſuccedit tantùm in virilem. Ibid. C.
Matres tutelæ rationibus obnoxiæ ſunt, præſertim ſi iterum nubant. T. 2. c. 1163. C.
Matres familias, etiam in criminalibus cauſis, in carcerem non conjiciendæ. T. 8. c. 527. D.
Matres familias factæ an nubere poſſint ſine patris conſenſu. T. 8. c. 906. D.
Matres familias ab addictione, vinculis, vel nexu fuerunt ſemper immunes. T. 8. c. 527. C.
Matres ſequuntur liberi. Tom. 9. c. 552. B.
Matres familias ob publica tributa, vel functiones publicas, an poſſint extrahi e domo in forum. T. 10. c. 863. A.
Matri qua conditione pupillorum permittitur educatio. Tom. 3. c. 158. D.
Matri an hereditas filiorum inteſtatorum deferenda. T. 1. c. 164. B. C.
Matri quinam hodie ex jure præferantur. Ibid. E.
Matri cedunt partus. T. 6. c. 220. C.
Matri non præfertur veniens ex ſubſtitutione pupillari reciproca. T. 7. c. 912. B. C.
Matri ſemper videtur ſupervixiſſe filia. T. 7. c. 1467. C.
Matri ſuæ præfertur, qui venit ex ſubſtitutione vulgari expreſſa, vel tacita, quia nulla fit injuria matri. T. 7. c. 911. C. D.
Matri an præferatur frater conſanguineus in ſucceſſione filii. T. 8. c. 126. B.
Matri ſuæ qui ſtipulatur, an aliquid agat. T. 8. c. 339. E.
Matri an legatum ſervetur, teſtamento reſciſſo per bonorum poſſeſſionem contra tabulas, in quo filius præteritus erat. T. 8. c. 59. C. D.
De matribus naturalium liberorum. T. 9. c. 552. B. & ſeq.
Matricarii. T. 2. c. 1053. C.
Matricula quid ſit propriè. Tom. 2. c. 902. E.
Matriculæ quid. T. 6. c. 912. C.
Matricularii, vulgo *Marguiliers*. T. 1. c. 467. D.
Matrices fiſtulæ. T. 2. c. 828. B.
Matris hereditas non eſt in caſtrenſi peculio. T. 2. c. 960. B.
De matris familias, & matronæ appellationibus. T. 3. c. 70. A.
Matris judicium in datione tutoris. Vide, Judicium matris.
Matris officium aliud eſt, aliud verò tutoris. T. 4. c. 879. C.
Matris teſtamento libertates, quæ ſervis datæ ſunt, an irritæ conſtituantur. T. 4. c. 1102. B. C.
Matris origo an in partem patriæ computetur. T. 4. c. 857. B.
Matris conditio in ſervitute ſpectari debet, non autem conditio patris. T. 4. c. 1382. A. B.
In matris teſtamento an quoque legatæ ſint ſervitutes prædiorum, & an id legatum in totum conſiſtat. T. 4. c. 1102. D.
Matris affectum ſuperare omnem affectum. T. 5. c. 883. E.
Matris exemplum in affectu erga liberos ad aviam transferendum eſt. Ibid. E.
Matris profeſſio de filio an veritati præjudicet. T. 7. c. 876. A. B.
Matris teſtamento præterito an detur querela inofficioſi. Tom. 7. c. 209. D.
Matris votum eſt ut prior liberis moriatur. T. 7. c. 945. E.
Si contra matris voluntatem tutor datus ſit. T. 9. c. 587. D.
Matris voluntas ſervatur a Prætore in dando tutore. Ibid. D.
Ad matris inteſtatæ hereditatem vocantur liberi tanquam legitimi. T. 9. c. 913. C. D.
Ad matris inteſtatæ legitimam hereditatem vocantur filii, excluſis omnibus agnatis matris. T. 9. c. 915. E.
De matris ſucceſſione ad hereditatem filii inteſtati. T. 9. c. 913. C.
Matris hereditatem ſi filius repudiaverit, an conſanguinei admittantur. T. 10. c. 786. D. quid, ſi ſit reſtitutus. Ibid. D.
Matrimonium quid. T. 1. c. 783. A. & T. 5. c. 540. E. & T. 8. c. 768. C. & c. 903. A. & T. 9. c. 428. C. & c. 440. C. & c. 447. C.
Matrimonium, & contubernium in quo differunt. Tom. 1. c. 397. C.
Matrimonium juſtum quid. T. 1. c. 311. A.
Matrimonium immaturum quale ſit. T. 2. c. 1076. D.
Matrimonium eſt civile nomen. T. 1. c. 1456. B.
Matrimonium eſt contractus. T. 1. c. 1176. B.
Matrimonium redintegratum idem eſt matrimonium. T. 1. c. 1502. C.
Matrimonium impar. T. 1. c. 324. D.
Matrimonium inceſtum quis contrahere dicatur. Tom. 1. c. 311. C.
Matrimonium an clericis contrahere liceat. T. 2. c. 1037. E.
Matrimonium inter ſervos, & ſervas non eſſe, ſed contubernium. T. 2. c. 1072. B.
Matrimonium alienum corrumpere communi gentium jure damnatur. T. 2. c. 1050. B.
Matrimonium quibus cauſis diſſolvi poteſt. Tom. 2. c. 1070. B. & ſeq.
Matrimonium quatuor potiſſimùm cauſis diſſolvitur. T. 2. c. 1072. C.
Matrimonium ſolvitur morte, vel divortio. T. 3. c. 159. E.
Matrimonium bene concordans ſeparari a patre, Divus Pius prohibuit. T. 1. c. 482. D.
Matrimonium inter pupillam, & tutorem, & curatorem, liberoſque eorum interdicitur. Tom. 2. c. 321. B.
Matrimonium ratione potentatus prohibetur. T. 2. c. 322. B.
Matrimonium facit animi deſtinatio, ſive conſenſus nudus. T. 4. c. 1335. E.
In matrimonium ducere nemo debet, quam priùs adulterio polluit. Tom. 4. c. 1501. A. noviſſimi canones, hoc jus ſtrictius accipientes, non aliter matrimonium diſtrahi volunt. Ibid. B.
Matrimonium ſi ſolvatur divortio, an maritus cogatur actione ex ſtipulatu filio dotem reddere. T. 4. c. 1153. A.
Matrimonium perficitur conſenſu collato in præſens tempus, non in futurum, ut emptio impletur traditione, & numeratione, perficitur nudo ſoloque conſenſu, & ut venditio. T. 4. c. 1336. C.
Matrimonium non faciunt ſolæ tabulæ nuptiales. T. 4. c. 1335. E.
Poſt matrimonium renovatum ſtipulatio dotis, & uſurarum extinguitur. T. 4. c. 982. A.
Matrimonium ubi non eſt, ibi nec divortium. T. 4. c. 301. E. ubi matrimonium ceſſat, ibi & actio rerum amotarum, & cur. Ibid. E. judicium rerum amotarum ſolvitur, reconciliato matrimonio. Ibid. c. 302. A.
Matrimonium illicitum mares qui contraxerunt, & infames fiunt, & extra ordinem coercentur. T. 4. c. 1434. E.
Matrimonium contrahi non poteſt cum relicta patris uxoris ſuæ. T. 4. c. 976. A.
Matrimonium inter adulterum, & adulteram contractum non confirmatur. Tom. 4. c. 1501. C. diuturnitas temporis crimen non minuit, ſed auget, & multiplicitas prolis ita ſuſceptæ magis eorum crimen exaggerat. Tom. 4. c. 1501. C. D.
Matrimonium ſtatim ſolvi captivitate mariti, ante conſtitutiones Principum receptum erat. T. 4. c. 1502. D. niſi cum erat maritus patronus, captivitate patroni, ejuſdemque mariti non ſolvebatur matrimonium. Ibid. D.
Matrimonium. Vide, Connubium. Vide, Nuptiæ.

BIU Cujas

Matrimonium est naturale nomen, quod a matre trahitur. Tom. 5. c. 540. E.
Matrimonium perpetuæ, & individuæ consuetudinis vinculo contrahitur. T. 5. c. 556. D. ut contra, divortium est, quod fit animo perpetuæ dissentionis. Ibid. D.
Matrimonium quomodo solvatur. Ibid. B.
Matrimonium facit benedictio. T. 6. c. 1054. D.
Matrimonium dissolvitur ex causa cognationis. T. 6. c. 851. B.
Matrimonium, contra interdictum Episcopi contractum, irritum est. T. 6. c. 1092. A.
Potest tamen redintegrari Episcopi judicio. Ibid. B.
Matrimonium sine auctoritate Ecclesiæ non conciliatur. Tom. 6. c. 1052. A.
Matrimonium vitiatur per conditionem contra substantiam matrimonii insertam. T. 6. c. 1096. A. non autem per conditionem turpem, vel impossibilem. Ibid. C. D.
Matrimonium clandestinum dicitur tribus modis. Tom. 6. c. 1086. C.
Matrimonium prohibetur inter cognatos usque ad quintum gradum. T. 6. c. 1088. A.
Matrimonium solo consensu contrahitur. T. 6. c. 1066. E.
Matrimonium incestui commixtum irritum fit, sed status liberorum conservatur propter ignorantiam parentum. T. 6. c. 1089. A.
Matrimonium morte tantùm dissolvitur. T. 6. c. 1143. C.
Matrimonium præsumptum quid. T. 6. c. 1067. B.
Matrimonium impeditur per compaternitatem. Vide, Compaternitas.
Matrimonium post mortem conjugum impeti non potest. Tom. 6. c. 1136. C. aliquando tamen impeti potest. Ibid. C.
Matrimonium lepra superveniens non dirimit, nec quivis morbus fonticus, nec impedit. Tom. 6. c. 1105. C.
Matrimonium probat annulus pronubus. T. 6. c. 924. C.
Matrimonium accusari non potest per tabellam, nec per procuratorem. T. 6. c. 1141. B. C.
Matrimonium sine consensu parentum fieri non potest. Tom. 6. c. 1142. A.
Matrimonium an propter hæresim solvi possit. Tom. 6. c. 1144. C.
Matrimonium dissolvi alterutrius conjugis captivitate, vel quâ aliâ contingente servitute. T. 6. c. 414. A.
Matrimonium contractum ab eo, qui officii causâ in aliena provincia agit, vel militat, si post depositum officium conjuges in eadem voluntate perseveraverint, & liberi inde nati justi, & legitimi sunt. Tom. 6. c. 544. C.
Matrimonium inter patrem, & filiam cum matre, & filio legitimum. T. 6. c. 590. C.
Matrimonium nomen naturale est, quod a matre trahitur, quæ sola est natura certa. Vide, Nuptiæ.
Matrimonium non dissolvi furore superveniente alterutri. Tom. 6. c. 126. A.
Matrimonium liberum contrahere potest filius familias post triennium, patre capto ab hostibus. T. 6. c. 413. B.
Matrimonium sine nuptiis esse potest. Ibid. D.
Matrimonium. Vide, Nuptiæ, Sponsalia.
Matrimonium an sit cum concubina. T. 7. c. 1491. E. & c. 1492. A. item cum stupro cognita. Ibid. c. 1492. A.
Inter matrimonium, & sponsalia definitam esse ætatem. Tom. 8. c. 562. D.
Matrimonium quando solvitur. T. 9. c. 505. A. & c. 537. C. & seq.
Matrimonium quomodo perficitur. T. 9. c. 428. B.
Matrimonium solvitur deportatione. T. 9. c. 537. C. & seq. suspenditur captivitate. Ibid. c. 538. B.
Matrimonium, & contubernium in quo differunt. Tom. 9. c. 1421. B.
Matrimonium prius, & anterius dicitur, quod unum fuit, vel quod sequutum non est aliud matrimonium. T. 9. c. 474. E.
Matrimonium impar, & injustum. Vide, Concubina, Concubinatus.
Matrimonium alienum fœdatur, & fugillatur, extraneo accusante adulterum manente matrimonio. T. 9. c. 1405. C.
Matrimonium potest esse sine dote. T. 9. c. 541. D.
Matrimonium bene concordatum jus patriæ potestatis non potest turbare, sponsalia potest. T. 9. c. 444. A.
Matrimonium, ideſt bona materna. T. 9. c. 927. E.
Matrimonium alienum corrumpere omni gentium jure damnatur. T. 9. c. 1411. D.
Matrimonium raptus scelere contractum damnatur. T. 9. c. 1433. B.
Matrimonium rectè contractum ex posttacto non vitiari. Tom. 9. c. 442. B.
Matrimonium, ideſt nudus consensus, quo contractum perfici constat, inducit, & creat conjunctionem maris, & fœminæ, simul ac coitionem corporum. T. 9. c. 440. C.
Matrimonium est societas omnis vitæ, & fortunæ, sive prosperæ, sive adversæ. Ibid. D.
Matrimonium, dotis datio, & divortium an sint contractus. T. 10. c. 403. A.
Matrimonium an sit causa adquirendi dominii dotis. Tom. 10. c. 298. A.
Matrimonium si sit injustum, & vir, aut mulier heres instituatur, an hereditas cum effectu adiri possit, aut bonorum possessio peti cum re. Tom. 10. c. 481. D. E.
Matrimonium an sit cum contubernali. Ibid. E. an cum concubina. Ibid. E.
Matrimonium, & divortium an stipulatione pœnali adstringi possint. T. 10. c. 531. C.
Post matrimonium solutum rectè datur a marito uxori fidejussor dotis nomine. Tom. 10. c. 1226. C.
Matrimonii, & patrimonii differentia. T. 1. c. 57. D.
Matrimonii domicilium est domus viri. T. 2. c. 737. E.
Matrimonii verbo significantur bona materna. T. 6. c. 520. E.
Matrimonii onera filium in potestate patris exsistentem post mortem patris sequuntur. Tom. 7. c. 1402. A. B.
Matrimonii causa apud quem disceptari debeat. Tom. 8. c. 120. D.
Matrimonii onera quæ sunt. T. 9. c. 479. C. maritus ea sustinet. Ibid. C.
Matrimonii perpetuitatem olim auspicabantur pronubæ univiræ. Tom. 9. c. 478. E. & c. 479. A.
Matrimonio per divortium soluto, illius anni fructus quo pacto inter virum, & uxorem dividendi. T. 3. c. 405. E.
Matrimonio soluto morte mariti, an pecunia legata pro dote mulieri debeatur. Tom. 4. c. 1119. A. B.
Matrimonio renovato, tacita dos non renovatur. Tom. 4. c. 979. C.
In matrimonio contrahendo consensus, & auctoritas patris requiritur. T. 5. c. 540. C.
In matrimonio contrahendo pœna adjecta nihil operatur. Tom. 6. c. 1075. B. C.
Matrimonio consummato, non licet uni ad monachismum transire absque alterius consensu. T. 6. c. 1068. A.
In matrimonio hoc tantùm requiritur, ut qui contrahunt, intelligant quod agunt, & animi sensum exprimant quovis signo. T. 6. c. 1071. E. & c. 1072. A.
Matrimonio constante, nulla est actio de dote. T. 7. c. 1401. E.
Matrimonio morte mariti soluto an servetur pactum, ut liberis inter

BIU Cujas

tervenientibus dos non reddatur uxori superstiti. T. 7. c. 1397. E.
Matrimonio soluto morte viri, quando cessat actio de dote. T. 7. c. 1398. C.
Matrimonio soluto, si stipulatus sit dotem reddi. Tom. 8. c. 650. C.
Matrimonio constante, an dos repeti possit. T. 8. c. 104. C.
Matrimonio constante, maritus non potest accusare mores uxoris, quos probat, dum retinet. T. 9. c. 1405. B.
De matrimonio interdicto inter pupillam, & tutorem, seu curatorem, filiosque eorum. Tom. 9. c. 448. A. & seq.
De matrimonio corrupto, vel violato. T. 9. c. 1421. E.
De matrimonio quod fit cum altero conjuncto deportato. Tom. 9. c. 537. C. D.
Legis 7. *soluto matrimonio*, nec non complurium ejusdem legis paragraphorum ampla explicatio. T. 10. c. 168. D. & seq.
Matrimonio quotus annus fuerit necessarius. T. 10. c. 616. E.
Matrimonia esse debent libera. T. T. 1. c. 1176. B.
Matrimonia sine voluntate patris jure non contrahuntur, sed contracta non solvuntur. Tom. 1. c. 397. A.
Matrimonia pro bonis maternis. T. 1. c. 57. D. & Tom. 2. c. 437. B.
Matrimonia non concordantia non sunt turbanda jure patriæ potestatis. T. 4. c. 1486. B.
Matrimonia inter paganos, & judæos contracta moribus suis non dissolvuntur iis postea Christianis effectis baptismo. Tom. 6. c. 1123. C.
Matrimonia vinculo pœnæ obstringi & inhonestum est, & a bonis moribus alienum. T. 6. c. 590. D.
Matrimonia illicita variis ex causis contrahi. T. 7. c. 1480. A.
Matrimonia inhonesta. T. 9. c. 432. B. C.
Matrimonia libera esse debere tam in contrahendo, quàm in distrahendo. T. 9. c. 1272. C. D.
Matrimonia non debent contrahi, aut contracta retineri metu pœnæ. T. 10. c. 711. D.
Matrimoniorum interpellatores extra ordinem puniuntur. Tom. 1. c. 472. C. D.
Matrimoniorum causæ apud arbitros non disceptandæ, sed apud judices tantùm. T. 6. c. 1121. E.
In matrimoniis publica honestas servatur. T. 6. c. 1059. B.
Matrix Ecclesia quid. T. 6. c. 912. C.
Matronæ etiam dominæ dicuntur. T. 3. c. 70. A.
De matronæ, & matris familias appellationibus. T. 3. c. 69. E.
Matronis, seu obstetricibus, creditur. T. 6. c. 1129. A.
Matruelis quis. Tom. 1. c. 171. E.
Matula est in argento balneari. T. 3. c. 272. A.
Maximâ, aut mediâ capitis deminutione si debitor liberatus sit, adversùs fiscum datur creditoribus utilis actio in solidum. T. 5. c. 158. C.
Mausoleum. T. 7. c. 593. C.
Mea res pignori mihi esse non potest. T. 4. c. 1289. B.
Mechanici qui, & eorum privilegia. T. 2. c. 769. D.
Media jurisprudentia quænam esse dicatur. T. 1. c. 106. A.
Media quoque capitis deminutio plerumque morti comparatur, & quare. Vide, Capitis deminutio. Vide, Deminutio capitis.
Mediæ capitis deminutionis variæ exempla. T. 5. c. 160. A.
Mediastini in urbe quinam fuere. T. 8. c. 1092. B.
Mediatores a Justiniano μεσίται. T. 7. c. 130. A.
Medicam artem nequis servus, aut fœmina disceret, lege prohibitum. T. 3. 501. E.
Medicamenta an cedant instrumento fundi legato. T. 4. c. 1136. A.
Medicamenta mala, & venena ut differant. T. 7. c. 494. E.
Medici qui dicantur. T. 1. c. 434. B.
Medici a tutelis excusantur. T. 1. c. 1024. B.
Medici militum munerum civilium immunitatem habent. Tom. 2. c. 755. B.
Medici circumforanei, vel circuitores, περιοδευται. T. 1. c. 1024. B.
Medicis instrumento legato, quæ debeantur. T. 7. c. 1312. B.
Medicis decurionum decreto datur immunitas. T. 2. c. 744. E.
Ut medicis competat immunitas, exiguntur duo. Tom. 2. c. 755. E.
Medicus, qui medicamento ægrum occiderit, ut puniendus. T. 1. c. 507. A.
Medicus olim ipsemet conficiebat medicamenta, non, ut fit hodie, ab alio confici imperabat. T. 4. c. 1178. E. hac de re mentionem facit Paulus 3. *sent. tit. de legat.* Ibid. E.
Mediocris nomen quid. Tom. 1. c. 1476. C.
Mediocritas paupertati vicina. Ibid. C.
Mediterraneæ civitates. T. 2. c. 672. E.
Mel frugum quid sit. T. 7. c. 1456. C.
Melancholiæ vitium an faciat, ut redhibitioni locus sit. Tom. 7. c. 716. D.
Ex melle constat reditus fundi. T. 4. c. 894. C.
Mellis mixtura facit, ut vinum desinat esse. T. 7. c. 1455. E.
Mellita quæ dicantur. Ibid. E.
Melloproximi sacrorum scriniorum. T. 2. c. 916. A.
Meliorationes contineri in actione ex empto, quæ evictionis nomine datur in id, quod interest. T. 9. c. 1298. B.
De meliorationum alienatione. T. 9. c. 426. C. & seq.
Membra navis quæ. T. 8. c. 651. D. E.
Membrum pro cubiculo. T. 2. c. 974. D.
Memorabilia quæ sunt. T. 1. c. 910. C.
Memoria mortui, vel vivi quomodo potest damnari. T. 4. c. 1112. A. B.
Memoria Dantis poetæ damnata fuit post mortem, & quare. Ibid. A.
Memoria appellatus fuit locus, in quo Martyrum reliquiæ conditæ erant. T. 7. c. 1352. E.
Memoria quando, & quando non exstet. T. 7. c. 881. D.
Memoriæ consecrata est auris. T. 1. c. 1152. A.
Memoriales non; nisi ex sacra probatoria, recipiuntur. Tom. 2. c. 1006. D.
Memorialia utrùm separentur a responsis. T. 1. c. 910. C.
Memoriam rerum judicatarum restare publicè interest. T. 10. c. 1240. B.
Menas, & Menodorus idem est. T. 7. c. 1324. B.
Menda in testamentis deesse censemus. T. 7. c. 984. B. C.
Mendacii pœna. T. 8. c. 516. D.
Mendacium est species doli mali. T. 4. c. 162. B.
Mendacium an, & quando corrigere liceat. T. 5. c. 234. C.
Mendacium dicere, & mentiri quid differant. T. 5. c. 916. A. B.
Mendacium qua actione punitur. Ibid. A. B.
Mendacium species est doli. T. 5. c. 294. E.
Mendacium non officit ei, qui mandatum extorsit. T. 6. c. 998. C.
Mendici validi coercentur. T. 2. c. 1118. E.
Mendicis invalidis populares dabantur largitiones. T. 2. c. 814. D.
Mendum, & vitia quando voluntatem testatoris non vitiant. T. 4. c. 1071. A.
Mendum in l. 8. *qui, & a quibus manumiss.* corrigitur. T. 5. c. 161. B.
Mendum an sit heredem instituere, exceptâ re certâ. T. 7. c. 341. A.
Menæchmus Plauti. T. 8. c. 525. E.
Mener, & *promener* voces Gallicæ undenam deductæ fuerint. T. 1. c. 738. B. C.
Mener verbum Gallicum unde deductum.

ductum . T. 7. c. 393. D.
Meneventis Ecclesia in Vvallia. T. 6. c. 862. A. B.
Meniana quæ sint . T. 3. c. 18. D. E.
Mens domini quando in usucapione a servo facta intuenda sit . T. 5. c. 743. A.B.
Mens dantis beneficium spectari debet . T. 4. c. 1003. C.
Mens contrahentium potior verbis. T. 4. c. 913. B.
Mens nulla est adeo nitida , quin depravari possit . T. 10. c. 820. B.
Mensarii creditores . T. 7. c. 1252. D.
Mensæ delficæ . T. 3. c. 265. B. C.
Mensæ eboreæ an contineantur legato domus instructæ . T. 4. c. 1136. D.
Mensæ argentariæ fides publica est. T. 4. c. 923. B.
Mensæ legatarius . Tom. 7. c. 1252. C.
Mensæ inargentatæ an sint in supellectili . T. 7. c. 966. E.
Mensæ scriptura non , sed oratio obligationem facit . Tom. 8. c. 487. D.
Mensam ligneam coopertam argento , qui pro argentea emit, errat in materia . T. 3. c. 28. C.
Menses varii in jure observandi . T. 1. c. 533. C. & seq.
Menses utiles. T. 3. c. 38. C.
Menses decem tempus pariendi legitimum . T. 6. c. 621. B.
Menses quomodo semper sint accipiendi . T. 8. c. 814. A.
Menses usurarum parentes . T. 9. c. 339. B.
Mensis intercalaris ab Julio Cæsare sublatus . T. 1. c. 1120. E.
Mensis pro 30. diebus . T. 1. c. 530. B.
Mensis marcedonius quis , & cur sic dictus . Vide , Mercedonius mensis .
Mensis intercalaris quot dierum . T. 8. c. 558. C.
Mensium 10. spatium legitimi partus . T. 9. c. 767. B.
Mensor frumentarius . T. 3. c. 301. D.
Mensor si falsum modum renuntiaverit . T. 1. c. 757. C.
Mensores qui , & eorum munus . T. 2. c. 943. C. D.
Mensores portuenses . T. 2. c. 692. B.
Mensores propriè terminare dicuntur . T. 7. c. 481. E.
Mensores frumentarii erant sub cura Præfecti annonæ . Tom. 10. c. 856. A.
Mensorum sententia est terminorum declaratio . T. 7. c. 481. E.
Mensorum artis non debent jurisperiti esse imperiti. T. 7. c. 477. D. E.
Menstrua , vel annua sicui legata sint , quando petitionem eorum habeat . T. 7. c. 1320. D. E.
Menstrua , vel annua sicui legata sint, primi mensis, vel anni legatum purum est , cæterorum conditionale . T. 7. c. 1321. A.
Menstrua constitutio . T. 9. c. 329. D.
Mensura ad quid prosit in emptionibus . T. 5. c. 505. A.
Mensularii qui dicuntur . Tom. 9. c. 4. B.
De mensuris singularum civitatum. T. 2. 775. C.
Mensurni dicti quinam . Tom. 9. c. 821. B.
Mente nudâ possessio non adquiritur . T. 5. c. 706. E.
Menti vox subservire debet , non mens voci . T. 7. c. 967. C.
Mentientibus non impertiuntur beneficia juris . T. 4. c. 325. D.
Mentiri , & mendacium dicere , an sint idem . T. 7. c. 764. A.
Mentio . Vide , Commemoratio .
Qui mentitus est de artificio , vel peculio servi a se venditi , tenetur quanto minoris dumtaxat . T. 6. c. 99. B.
Mentum , idest commentum . T. 3. c. 235. D.
Meorum , & tuorum appellatione omnia jura continentur . Tom. 8. c. 554. D.
Mercari quid . T. 2. c. 272. D.
Mercator, & vector uter ampliore in navi loco utatur . Tom. 5. c. 199. E.
Mercator . Vide , Negotiator, Emptor .
Mercatores qui . Tom. 2. c. 302. B.
Mercatores non dicuntur hi , qui vendunt servos . T. 7. c. 1137. C. quo nomine appellentur . Ibid. C.
Mercatores venalitii . T. 9. c. 398. A.
Mercatores peregrini non suscipiuntur sine voluntate Comitis commerciorum . T. 10. c. 654. B.
Mercatoribus quæ , & qualia licet arma circumferre . T. 2. c. 302. B.
De mercatoribus , & nundinis . T. 9. c. 397. E.
De mercatoribus , & commerciis . T. 9. c. 401. E.
Mercatorum , seu negotiatorum tria sunt onera . T. 3. c. 472. B.
Mercatorum est in naufragio initium jactandarum mercium facere . T. 5. c. 534. B. C.
Mercatus sunt regales . Tom. 2. c. 1325. E.
Mercaturæ lucrum , vel compendium non est prohibitum . T. 6. c. 1149. E.
Mercatus , vulgo *assemblées*, a nundinis differunt . T. 2. c. 298. C.
Mercatus separantur a nundinis. T. 10. c. 1035. B.
Mercatrix non accipit turpiter mercedem stupri . T. 10. c. 955. D.
In merce cur exspectatur evictio. T. 10. c. 449. D.
In mercedem mittere quid . Tom. 3. c. 100. A.
Mercedem non esse salarium . T. 4. c. 940. C. D.
Qui mercedem accepit pro custodia alicujus rei , is hujus periculum custodiæ præstat . T. 6. c. 5. D.
Mercedes operarum sunt in fructu . T. 5. c. 425. B.
Mercedis , quæ in locatione , & conductione intervenit , appellationes variæ . T. 3. c. 104. E. & c. 105. A.
Mercedis symbola . T. 9. c. 1024. A.
Mercedonius mensis quis , & cur sic dictus . T. 8. c. 558. C.
Mercem aversione conducere, sive navem, quid sit . T. 9. c. 304. B. C.
Mercenarii . T. 8. c. 522. C.
Mercenarii liberi . Tom. 9. c. 974. B.
In mercenarios servos nostros jus non habemus . Ibid. B.
Mercenarios, quibus hodie utimur, esse servorum loco . Ibid. A.
Merces a venalibus separantur , & mangones a mercatoribus . T. 1. c. 1287. C.
Merces in horreis , vel in area positæ pignori obligatæ sunt . T. 3. c. 223. C.
Merces, & præmium quo differunt . T. 3. c. 104. E. & c. 105. A.
Merces interdum sunt nummi . T. 4. c. 43. D. aliquando mercis vice fungitur pecunia . Ibid. D.
Merces non dicitur salarium . T. 4. c. 940. C. D.
Merces jactæ quanti æstimantur . T. 5. c. 537. B.
Merces appellatur pretium . Tom. 7. c. 1291. A. & T. 9. c. 63. D.
Merces illicitæ quæ sint . Tom. 7. c. 1478. B. an fisco vindicentur . Ibid. C. earum persequutio an in heredem transeat . Ibid. C. an crimen hoc in heredem transmittatur . Ibid. C.
Merces illicitæ fisco committuntur. T. 9. c. 400. A. merces licitæ improfessæ etiam fisco committuntur . Ibid. A.
Merces illicitæ quænam sint . T. 10. c. 478. C.
Merces an cedat in vicem pretii . T. 10. c. 47. B.
Merces illicitæ fisco committuntur , & earum persequutio in heredem transit . T. 10. c. 478. D.
Merces quomodo separantur a venalibus . T. 10. c. 1034. C.
Merces quid sit . T. 10. c. 1127. C.
Mercibus in scapham levandæ navis causâ injectis , scapha si salva fuerit , an aliis nave perdita contributionem debeat conferre . T. 5. c. 534. D. E.
Mercibus levandæ navis gratiâ in scapham injectis , si schapha perierit , an mercator contributionem petere possit . Ibid. E.
Mercimonium omne apud majores in permutatione constitisse . T. 3. c. 327. A.

BIU Cujas

Mercis appellatione homines non contineri. T. 1. c. 1287. C.
Mercis appellatio propria. Tom. 8. c. 541. D.
Mercis variæ appellationes. T. 9. c. 406. C.
Mercium pro temporibus pretium variatur. Ibid. C.
Mercium domini, multum interest, merces vehendas locaverint, an navem, aut locum navis conduxerint. T. 5. c. 532. D.
Mercium elatarum vectigal fuit octava. T. 10. c. 654. D.
Mere, & *vimere* voces gallicæ, pro vi majore. T. 2. c. 712. D.
Meretrix. Vide, Focaria.
Meretrici bonis interdicitur. T. 1. c. 416. B.
Meretricem qui libidinis causâ rapuit, & celavit, furti, actione tenetur. T. 1. c. 409. D.
In meretrice non vindicatur adulterium, vel stuprum. Tom. 9. c. 1424. A.
Meretrices, seu scorta quæ propriè sint. T. 2. c. 1054. B.
Meri imperii definitio quæ. T. 4. c. 14. C.
Meri imperii quæ sunt, ea lege dari oportet. T. 8. c. 694. E.
Meridiari post meridiem longis diebus etiam invito locatore an liceat iis, qui operas suas conduxerunt. T. 10. c. 499. C.
Benemeriti quibus modis dicuntur. T. 4. c. 1166. E. & c. 1167. A.
De meritis quoties quæritur, quis benemeritus censeatur. T. 10. c. 1062. B. C.
Meritoria domus sunt loca domus, quæ particulatim locari solent, & quænam sint ista loca. T. 4. c. 1114. E.
Benemeritus qui hodie est, potest cras malemereri. T. 4. c. 1166. D.
Mermonstier, idest, majus monasterium. T. 2. c. 712. D.
Meruisse videtur, qui non apparet offendisse. T. 1. c. 1260. C.
Merum imperium quid est. T. 4. c. 12. E. & c. 14. C. & c. 16. B.
Merum imperium aliud est, aliud exercitio publici judicii. Tom. 4. c. 11. C.
Merum imperium. Vide, Imperium merum.
Merum imperium lege datur. T. 8. c. 694. E.
Merx si conditione triticaria petatur, æstimatur tanti, quanti eo die, vel loco fuit, quo dari debuit. T. 1. c. 1287. B.
Merx peculiaris aliud est, aliud peculium. T. 4. c. 209. C. peculium aliud est, aliud servus peculiaris. Ibid. C.
Merx quid sit. T. 10. c. 1127. C.
Merx, cujus causâ actione tributaria convenimur, rationis est, ut ad nos pertineat. T. 5. c. 435. C. D.
Merx, & pretium quomodo inter se differunt. T. 5. c. 497. B. & E.
Μεσῖται an in eadem causa testimonium dicere possint. T. 7. c. 884. C.
Messium feriæ solennes. Tom. 5. c. 12. D.
Messium, vel vindemiarum ferias in dicere cujus est. T. 8. c. 481. A.
Messius jurisconsultus quo tempore vixit. T. 3. c. 167. C.
Mesonautæ. T. 9. c. 304. D.
Μεταβολὴ ab habitu ad privationem est, sed non a privatione ad habitum. T. 1. c. 1502. E.
Metallariorum duo genera. T. 2. c. 790. D.
Metallariorum, & metallorum jus, & procuratores. T. 2. c. 792. B.
Metallarium mutuum quomodo contrahatur. T. 8. c. 319. D.
Metalli pœna ultimi supplicii appellatione continetur. Tom. 3. c. 84. A.
Metalli pœna an gravior sit, quàm pœna gladi. T. 5. c. 1160. C. D.
Metalli nomen generale est. T. 9. c. 1036. D.
An damnati in opus metalli ad tempus capite minuantur. Tom. 10 c. 122. E. & c. 123. A.
Ex metallo refugæ, & eorum pœna quæ. T. 5. c. 1161. A.
Metallorum in Illyrico fuit commercium. T. 2. c. 790. E.
In metallum damnatio non fit ad tempus. T. 3. c. 155. E.
In metallum damnatio est maxima capitis deminutio. T. 4. c. 1147. A.
In metallum damnatus jus eligendi amittit. Ibid. A.
In metallum damnatio. Tom. 5. c. 1160. C. D. Vide, Damnatio.
In metallum damnati statim suam conditionem permutant. T. 8. c. 166. B.
Metallum publicum qui vitiavit, quibus legibus conveniri potest. T. 9. c. 1449. D.
In metallum damnatus est servus pœnæ, servus sine domino. T. 9. c. 882. B.
An sint idem damnatus in metallum, & damnatus in opus metalli. T. 10. c. 124. A.
In metallum, vel in opus metalli damnatus, an damnatorum in opus publicum appellatione contineatur. Ibid. C.
Metata, & metatores. T. 2. c. 972. C. D.
A metatorum onere qui excusantur, & qui non. T. 2. c. 973. C.
Metatorum exactio quid sit, & quinam ab ea eximantur. Tom. 10. c. 824. B. C.
Metaxa quid. T. 2. c. 795. A.
Metaxarii quinam sint. Tom. 10. c. 701. E.
Metaxæ nomine quid significatur. T. 9. c. 1199. D.
Metaxæ quinam sint. Tom. 10. c. 737. A. B.
Metæci qui sint, & eorum jus. T. 2. c. 644. B.
Metrocomiæ habitatoribus loca sua ad extraneum non licere transferre. T. 2. c. 851. E.
Metrocomia quid sit. Tom. 10. c. 998. C.
Metropoles quot sunt, tot sunt & Provinciæ. T. 10. c. 854. D.
Metropolis talis est inter urbes, qualis est inter vicos metrocomia. T. 2. c. 682. C.
Metropolitanus quis. T. 6. c. 1000. C. olim Archiepiscopo inferior. Ibid. C.
Metu justo extorta nullius esse momenti. T. 2. c. 1335. B.
Metu gesta esse debent irrita. T. 1. c. 639. C.
Metu, aut vi coactus. T. 6. c. 20. B.
Metu coactus qui promisit, habet actionem quod metus causâ. T. 10. c. 710. B.
Metuiri, seu potiùs metutuiri, verbum antiquum. T. 9. c. 812. B.
Metum ex atrocitate facti probari convenit, dolum ex insidiis perspicuis. T. 7. c. 869. D.
De his, qui propter metum judicis non appellaverunt. T. 9. c. 1124. C.
Metum ex atrocitate facti probari convenit. T. 10. c. 615. B.
Metum non jactationibus, sed atrocitate facti probari convenit. T. 10. c. 891. A.
Metus quid. Tom. 1. c. 741. C. & c. 959. E.
Metus est futurorum. T. 1. c. 972. A.
Metus verbo quid significatur, & quæ subjecta sunt sub hoc. T. 1. c. 959. E. & c. 960. D.
Metus causâ actio a L. Octavio primùm proposita. T. 1. c. 959. D.
Metus cognitionis non est justus metus. T. 1. c. 972. B.
Nihil tam bonæ fidei contrarium, quàm dolus, & metus. Tom. 1. c. 1186. C.
Metus exceptio. T. 1. c. 858. B.
Metus causâ quid gestum dicatur. T. 1. c. 367. C.
Metus causâ actio est arbitraria. T. 1. c. 964. A.
Metus causâ actione res omnimodo continetur. T. 1. c. 967. E.
Actio quod metus causâ rei continet persequutionem. T. 1. c. 963. D.
Metus causâ actio post annum non datur. T. 1. c. 967. A.
Metus. Vide, Verecundia.
Metus, aut vis illatæ atrocitas quomodo probatur. Tom. 5. c. 147. E.
Metus pro metu majoris malitatis. T. 5. c. 141. E.
Metus mortis, & verberum: Ibid. E.
Metus justus quis dicatur. Ibid. E.

BIU Cujas

Metus causâ quod promissum est, obligationem non parit. Tom. 5. c. 144. B.
Metus probatur ex atrocitate facti. T. 6. c. 1075. A. & T. 7. c. 869. D.
Metus quid sit. T. 9. c. 29. E. & c. 1261. C. D.
Metus, dans causam contractui bonæ fidei, vitiat ipso jure contractum. T. 9. c. 371. E.
Metus, dans causam contractui bonæ fidei, an faciat contractum ipso jure nullum. Tom. 10. c. 277. A.
Metus omnis non sufficit ad rescindendum contractum. T. 10. c. 614. D.
Actio Quod metus causâ intra annum utilem datur in quadruplum. Tom. 10. c. 890. D. post annum datur in simplum causâ cognitâ. Ibid. E.
In actione Quod metus causâ restitutio fit in integrum ex utraque parte. T. 10. c. 891. B.
Ut meum id fiat, quod alterius fuit, aliquid intercedere necesse est. T. 4. c. 1457. E.
Meum verbum demonstrationem præsentis temporis continet, non futuri. T. 7. c. 1107. B.
Quod meum est jure gentium, id ex jure Quiritium meum est. T. 7. c. 229. D. quod nostrum est jure Quiritium, id malè tuum dixeris. Ibid. D.
Meum an sit, quod pro parte meum est. T. 7. c. 970. E.
Meum quomodo accipiendum sit. T. 7. c. 942. D.
De migrando edictum exhibitorium, & prohibitorium. T. 1. c. 856. B.
Migrare. Vide, Emigrare.
Migrare quandonam dicantur inquilini. T. 8. c. 1109. A.
Miles Christi serviat Christo, milites seculi serviant seculo. T. 2. c. 1316. E.
Miles ordinarius. Tom. 2. c. 1069. B.
Miles, & paganus qua in re non differunt. T. 3. c. 351. D.
Miles gregarius, & tiro. T. 2. c. 972. B.
Miles ne sibi vacet, vel aliena peragat obsequia. Tom. 2. c. 955. C.
Miles, qui hostibus prædandi facultatem dederit, exuratur vivus. T. 2. c. 954. C.
Miles si rusticum de violata pace pulsaverit, ut puniendus. T. 2. c. 1328. A. B.
Miles si adversùs militem duellum committere voluerit, quibus pœnis subjiciendus. Ibid. B.
Miles, qui sine commeatu abfuerit, ut coercetur. Tom. 2. c. 978. B. C.
Miles veteranus completâ militiâ rursus non fiat tiro. Ibid. D.
Miles jure suo rectè testatur, rite non testatur. T. 1. c. 1289. E. & c. 1290. A.
Miles jus civile ignorare potest. T. 1. c. 1006. C. D.
Miles feudum non amittit, nisi ex certa culpa. Tom. 2. c. 1218. A.
Miles quot modis suum amittat beneficium. T. 2. c. 1219. B.
Miles, & filius familias pro patribus familias habentur in castrensi peculio, decreto, & constitutionibus Divi Adriani. T. 4. c. 315. B.
Miles plura testamenta facere potest. T. 4. c. 511. C. D.
Miles, qui sine causa se vulneravit, nec necavit, capite punitur. T. 4. c. 374. E. qui sibi non pepercit, multo minus alii parcit. Ibid. E.
Miles testamentum facere voluit jure communi, nec fecit, fecit quidem, sed non servato jure communi, an valeat testamentum jure militari. T. 4. c. 361. C.
Miles pro parte testatus, & pro parte intestatus decedere an possit. T. 5. c. 1047. C.
Miles libertinæ conditionis. Ibid. C.
Miles excusatur a tutela. T. 6. c. 633. D.
Miles an possit puberi, vel extraneo substituere in secundum casum. T. 7. c. 912. C.
Miles captus ab hostibus an testari possit. T. 7. c. 963. A.
Miles cui, & in quem casum substituere possit. Tom. 7. c. 900. D.
Miles pro parte an filio testari possit. T. 7. c. 902. C.
Miles pro parte impuberi substituere, & filio testamentum facere potest, etiamsi non faciat. T. 7. c. 917. B.
Miles si substituerit puberi verbis directis, valet substitutio, quasi precaria fideicommissi jure. T. 7. c. 914. A.
Miles, & paganus differunt in substitutionibus. T. 7. c. 912. C.
Miles an possit pro parte intestatus decedere. T. 8. c. c. 975. A.
Miles jure militari rectè testatur, non autem rite. T. 8. c. 41. E.
Miles libertus, qui aliquid commiserit in patronum, quomodo puniatur. T. 8. c. 160. A.
Miles olim citatus, qui non ad delectum responderat, in servitutem redigebatur, & vendebantur bona ejus. T. 9. c. 235. A.
Miles sine jurisconsulto quoquomodo testamentum facit, valet. T. 9. c. 699. C.
Miles præsumitur tantùm substituisse vulgariter communi verbo, *vos invicem substituo*. T. 9. c. 739. B.
Miles gregarius quis dicitur. T. 9. c. 1453. B.
Miles quis dicitur. T. 9. c. 604. E.
Miles mercenarius quomodo olim appellatus. T. 10. c. 37. E.
Miles factus post litem contestatam an possit revocare forum. T. 10. c. 583. B.
Miles desertor si mortuus fuerit, crimen extinguitur. Tom. 10. c. 722. A.
Tam miles, quàm paganus feuda tenere potest. T. 10. c. 744. A.
Filius miles an ea, quæ pater, cui heres exstitit, cum esset in militia, gessit, rescindere possit. T. 10. c. 910. E. & c. 911. A.
Miles, & mercator regulariter quis non potest esse. T. 10. c. 930. D.
Miles solet appellari devotissimus. T. 10. c. 932. D.
Miles potest relinquere fideicommissum deportato. Tom. 10. c. 1057. A.
Miles damnatus an habeat testamenti factionem. T. 10. c. 1076. C.
Miliarenses qui sint, T. 2. c. 937. E.
Miliarium quod genus vasis. T. 3.
Militans in urbe an pro absente reipublicæ causâ habeatur. T. 5. c. 169. C.
Militant negotiatores, negotiantur milites, quo sensu dictum. T. 10. c. 741. C.
Militantes in aliena Provincia, vel magistratum gerentes contra mandata Principum faciunt, si ex Provincia uxores ducant. T. 6. c. 544. B. C.
Militantes, aliàs magisteriani, ubi conveniantur, & quænam sint eorum privilegia. T. 10. c. 930. A. B.
Militantes quibus casibus non utantur præscriptione fori. Ibid. B.
Militantium in sacro palatio privilegia. T. 2. c. 943. E.
Militantium nomen quæ contineat. T. 2. c. 163. A. B.
Militantium commune. Tom. 9. c. 1200. A.
Militantium schola. Vide, Schola militantium.
Militare testamentum. Vide, Testamentum.
Militares viri curas civiles arripere prohibentur. T. 2. c. 956. C.
Militares homines posse judicandi officio fungi inter militares viros. T. 9. c. 150. C.
Militares judices quinam sint. T. 10. c. 859. E.
Militari jure an testari possit, qui est relatus in matriculas militares. T. 8. c. 149. C.
Militaria jura. T. 2. c. 953. A. & seq.
Militaribus ingeniis subtilitatem deesse. T. 1. c. 100. E.
Militaribus viris nihil sit commune cum curiis. T. 2. c. 715. B.
Militaribus ingeniis plerique credunt subtilitatem deesse. T. 9. c. 699. C.
Ex militaribus judicibus alii sunt inferiores, alii sunt superiores. T. 10. c. 860. B.

BIU Cujas

De militaris annonæ erogatione. T. 2. c. 961. B.
Militaris ſtolæ jus, atque gladii Præſides habuerunt. T. 4. c. 833. A.
Militaris teſtamenti privilegia. T. 8. c. 964. E. c. 965. A. & ſeq.
Militaris annona. T. 9. c. 369. C.
Militarium veſtium canon. T. 2. c. 971. B.
Militarium ordinum diviſio. Tom. 10. c. 860. B.
Milite capite damnato, ſeu inteſtato defuncto, ad bona caſtrenſia fiſcum non vocari, ſed fiſco anteponi agnatos uſque ad quintum dumtaxat gradum. T. 4. c. 1399. E. & c. 1400. A. B.
A milite hereditas poteſt per exheredationem adimi, & quidem ſola, ſalvis legatis, fideicomiſſis, & cæteris omnibus, quæ in teſtamento ſcripta ſunt. T. 10. c. 210. A. B.
Militem cauſaria miſſio non infamat, ignominioſa infamat. T. 2. c. 954. B.
In militem exaſperatur crimen. T. 2. c. 1087. C.
Militem fieri per probatoriam tantùm Principis. T. 2. c. 957. A.
Milites qui dicuntur. T. 2. c. 395. C. & T. 9. c. 702. C.
Milites a ſignis, & ſtationibus ſolitis non diſcedant. Tom. 2. c. 954. E.
Milites annonas in dies ſingulos accipiant, & qui in mora fuerint, eas amittant. T. 2. c. 962. D.
Milites ob adverſam valetudinem militiâ non ſolvuntur. T. 2. c. 954. A.
Milites ne privatis negotiis occupentur. T. 2. c. 1140. A.
Milites ignominiâ miſſi, ſunt infames, & honorum incapaces. T. 2. c. 953. D.
Milites dimiſſi non temerè reſtituuntur. T. 2. c. 954. A.
Milites urbaniciani, & prætoriani. T. 1. c. 1031. E.
Milites caſtellani, & limitanei. T. 2. c. 861. B.
Milites claſſici. T. 2. c. 805. C.
Milites extraordinarii, & evocati. T. 3. c. 172. A.
Milites pro annonis non exigant pretia. T. 2. c. 963. A.
Milites venatores non eſſe munificos. T. 2. c. 746. C.
Milites deſertores, & eorum occultatores ut puniendi. T. 2. c. 979. D. E.
Milites an poſſint eſſe procuratores. T. 1. c. 280. C. D.
Milites filiifamilias an teſtamentum facere poſſint de eo, quod in caſtris adquiſierunt. T. 1. c. 102. E.
Milites veterani poſt miſſionem an jure communi teſtari debeant. T. 1. c. 101. D.
In milites animadverſio ei eſt, cui jus gladii. T. 4. c. 833. A.
Milites ordinarii, & gregarii qui dicuntur. T. 4. c. 831. D.
Milites magis arma, quàm jura ſcire præſumuntur. T. 4. c. 510. A.
Milites præſumptione ſunt ignari juris. Ibid. A.
Milites dicuntur, qui ſunt in numeros relati, & in expeditione degunt, *enrollez*. Tom. 4. c. 511. E.
Milites munifices, principales, & beneficiarii quomodo differant. T. 5. c. 123. B.
Milites Alexandrini unde dicti. T. 6. c. 1072. C.
Milites an ignorantia juris ſemper excuſet. T. 7. c. 894. C.
Milites ordinarii qui dicuntur. T. 7. c. 129. A. B.
Milites an poſſint accuſare, vel rem fiſcalem deferre. T. 8. c. 437. E. & c. 438. A.
Milites principales qui. Tom. 8. c. 499. C.
Milites poſſe pro parte teſtari, & pro parte non. T. 8. c. 662. D. E.
Milites an excuſentur a tutela. T. 9. c. 605. A.
Milites ſtationarii qui dicuntur, & eorum officium. T. 9. c. 1377. B.
Milites, & pagani in quo differunt in teſtamentis. T. 9. c. 699. A. & ſeq.
Milites inviti deducebantur ad militiam. T. 9. c. 235. A. interdum ædes ejus, aut villæ diruebantur ab contumaciam. Ibid. B.
Milites erant vigiles. T. 9. c. 1164. C.
Milites, qui negotiantur, militiâ privari debent. Tom. 9. c. 402. D.
Milites etiamſi non faciant inventarium, non tenentur ſupra vires hereditatis. T. 9. c. 784. A.
Milites abſunt reipublicæ cauſâ. T. 9. c. 607. B.
Milites, qui vicena ſtipendia meruerunt, in perpetuum excuſantur a tutelis. Ibid. E.
Milites ſcholares qui. T. 9. c. 414. D.
Milites gregarii qui dicuntur. T. 9. c. 937. C.
Milites facilè reſtituuntur in integrum adverſùs præſcriptionem longi temporis. Tom. 9. c. 1031 C.
Milites non poſſe procurare aliena negotia. T. 9. c. 233. C.
Milites procurare res alienas non debent, nec conducere. T. 9. c. 414. C.
Milites ſupernumerarii, dicti ſcholares. T. 10. c. 741. B.
Milites limitanei quo jure agros olim tenebant. T. 10. c. 744. A.
Milites appellati ab Imperatore in conſtitutionibus devotiſſimi. T. 10. c. 1040. A.
Ne militet quis in munerum civilium fraudem. T. 2. c. 949. A.
Militi, qui inteſtatus decedit ſine ullo ſucceſſore, ſuccedit legio; legio eſt peditum, vexillatio equitum. T. 4. c. 374. C.
Militi non eſt remiſſum, ut in ejus teſtamento ſcriptura captatoria valeat. T. 9. c. 701. D.
Militi cohortali mortuo, nullo herede relicto, cohortales ejuſdem Provinciæ ſuccedunt, excluſo fiſco. T. 9. c. 937. C.
Militi armato privilegium quale datur. T. 9. c. 1093. C. D.
Militia quid. T. 1. c. 990. C.
Militia eſt officium publicum. T. 1. c. 1388. B.
Militia non ſolvit patriam poteſtatem. T. 2. c. 960. D.
Militia quomodo ſolvitur. T. 2. c. 948. E.
Militia eſt in patrimonio noſtro, & emi poteſt, ſicut feudum, dignitas verò non. T. 4. c. 362. B.
Militia, ſive officium, quo fungitur is, cui cura eſt diſtribuendæ annonæ militaris. T. 7. c. 816. D. E.
Militia ſilentiariorum. Tom. 7. c. 816. D. & c. 1125. B.
Militia adjutorum Quæſtoris. T. 7. c. 816. D.
Militia interdum ſignificat adminiſtrationem, ſeu officium. T. 7. c. 816. D.
Militia eſt officium, vel adminiſtratio quædam civilis, aut palatina. Tom. 7. c. 816. D. & c. 1125. A. *Στρατείας* interpretatur quaslibet adminiſtrationes civiles, Zonaras *Apoſt. can.* 82. Ibid. c. 816. D. & c. 1125. A. B.
Militia, quæ non transfertur, an conferatur, ſi petatur bonorum poſſeſſio. T. 8. c. 94. B.
Militiâ obligatâ pignori, quæ intelligatur eſſe pignori. T. 9. c. 1200. B.
Militia pro officio palatino, officio civili. T. 9. c. 1199. E.
Militia adjutorum Quæſtoris quid. Ibid. E.
Militia non eſt dignitas. T. 10. c. 306. D.
Militia an veniat in collatione bonorum inter fratres. Ibid. D.
Militia quare non tranſmittatur ad heredes. T. 10. c. 702. A.
Militia ſeparatur a dignitate. T. 10. c. 741. C.
Militia quid ſit. T. 10. c. 1167. B. magis eſt in quantitate, quàm in corpore. Ibid. C.
Militiæ caſus. T. 1. c. 990. C. D.
Militiæ officia ſingula. T. 2. c. 926. C. D.
Militiæ an hypothecæ obligari poſſint. Tom. 2. c. 1101. E. & c. 1102. A.
Militiæ ſunt regales. T. 2. c. 1325. E. & c. 1326. A.
Militiæ ex caſu ſunt nullæ. T. 1. c. 990. C.
Militiæ caſus, ſive placitum ſcholæ. T. 1. c. 990. C. D. & T. 2. c. 1088. B.
Militiæ vendi non poſſunt. T. 2. c. 1102. A.

BIU Cujas

Militiæ onus adjunctum est nobilitati. T. 4. c. 511. E.
Militiæ vendi poterant. T. 7. c. 816. E. & c. 1125. B.
Militiæ privilegium in substitutione quod sit. T. 7. c. 816. D.
Militiæ, quæ legari possunt, & in heredes transmitti, vel in liberos, etiamsi non sint heredes. T. 7. c. 816. E.
Militiæ legatum in eo, qui militiâ alienus est, non est omnino illicitum, & cur. T. 7. c. 1126. C.
Militiæ desertæ crimen deferentibus quod præmium legibus promissum sit. T. 8. c. 433. B.
Militiæ casus, vulgo *la cheute de l'office vacant*. T. 9. c. 1200. A.
Militiæ officia. T. 9. c. 1199. E.
Militiæ nomine significatur officium palatinum, quod quis exercet in palatio. T. 9. c. 697. B.
Militiæ casus quis dicitur. Ibid. C.
Militiæ, sive officia, quæ transmittuntur in heredes. T. 9. c. 1199. E. & c. 1200. A.
Militiæ legatum servo non relinquitur illicitè, & quare. T. 10. c. 306. C. D.
Militiæ casus, & ejus æstimatio imputatur in legitimam. T. 10. c. 679. E.
Militiæ palatinæ, civiles, inermes quænam sint. T. 10. c. 702. A.
Non omnes militiæ erant venales. T. 10. c. 702. A. & c. 741. C.
Militiæ rationes, militia depositâ, ubinam reddantur. Tom. 10. c. 928. B. C.
Militiæ desertorem an impune liceat occidere. T. 10. c. 932. D.
Militiam qui impleverint, quæ adipiscuntur privilegia. T. 2. c. 760. C.
Militiam qui digitorum amputatione fugiunt, ut mulctandi. T. 3. c. 456. B. C.
De eo, qui militiam cum non habeat, militiam legat. T. 7. c. 1125. C.
Militiam detrectare, pretio dato, non est honestum. T. 9. c. 235. A.
Militibus dantur stipendia, sive annonæ, donativa, augustatica, clavariæ. T. 2. c. 953. B.
Militibus quæ præmiæ dabantur. T. 3. c. 253. D.
Militibus rerum alienarum conductio, & procuratio prohibentur. T. 2. c. 802. D.
Militibus dantur stipendia, sive annonæ, ac donaria. T. 2. c. 953. B.
Militibus juris ignorantia prodest. T. 3. c. 138. A.
Militibus a novembri mense novum datur vinum. T. 2. c. 963. E.
Militibus privilegium, quod datum est, constitutionibus Principum datum est. T. 4. c. 1043. E.
Militibus concessum est, quoquo modo velint, & quomodo possunt, testamentum facere; ita tamen, ut hoc ita subsequutum esse legitimis probationibus ostendatur. T. 6. c. 560. E. & c. 561. A.
Militibus in expeditione alternis vinum, alternis acetum datum fuisse. T. 7. c. 1445. D.
Militibus qui agri assignabantur. T. 7. c. 481. C.
Militibus omnia licent in supremis voluntatibus. T. 9. c. 701. D.
De militibus fugitivis, militiæque desertoribus. T. 9. c. 618. B.
Militibus permittitur ignorare jura publica non tantùm in damnis, sed etiam in lucris, & compendiis. T. 9. c. 699. B.
Militibus post sententiam datur ex sententia Senatusconsultorum peremptoriam opponere ex rescripto Antonini. T. 10. c. 1227. E.
De militis fidelis culpis, & successione. T. 2. c. 1216. B.
Militis familiâ quæ contineantur personæ. T. 2. c. 954. D.
Militis condemnati successio ab intestato angustior est, quàm pagani in castrensibus bonis. Tom. 1. c. 2082. C.
Militis, qui doloris impatientiâ, vel tædio vitæ mori maluit, an valeat testamentum. T. 4. c. 374. B. & seq.
Militis, & pagani differentia. T. 4. c. 1060. B.
In militis testamento vires hereditatis finiuntur asse, in paganis verò dodrante assis. T. 4. c. 766. A.
Militis quælibet voluntas testamentum perfectum est. T. 4. c. 375. D.
Militis testamentum solâ voluntate perficitur, in pagano solennitas exigitur. T. 4. c. 375. D.
Militis testamentum. Vide, Testamentum.
Militis privilegia in testamentis ordinandis quæ. T. 5. c. 1047. C. D.
Militis voluntas extrema pro justa, & legitima est. T. 6. c. 561. E. & c. 562. A.
Militis testamenta rata sunt quoquo modo facta. Tom. 8. c. 149. A.
Militis quælibet nuda voluntas de divisione bonorum suorum pro justo, & legitimo testamento est. T. 9. c. 699. A.
In militis funebri pompa quid observabatur. T. 9. c. 807. B.
De militis testamento. Tom. 9. c. 698. E. & c. 699. A. & seq.
Militum duo genera. T. 2. c. 1180. E.
Militum veteranorum immunitates, & eorum dignitas. T. 2. c. 980. E. & c. 981. A. B.
Militum pœnæ. T. 1. c. 515. C. D.
Militum Privilegia. T. 1. c. 884. A.
Militum successio. T. 1. c. 828. C.
De militum transitu. T. 2. c. 1153. C.
De militum, qui in bello moriuntur, filiis. T. 2. c. 982. B.
Militum duæ hereditates, castrensis, & pagana, quas fecerunt constitutiones Principum. T. 4. c. 774. D.
In militum testamentis etiam habet locum regula, quæ vetat, partim hereditatem adiri, partim repudiari. T. 5. c. 1048. A.
Ad militum testamentum non pertinere jus accrescendi. Tom. 5. c. 1047. D.
Militum alii principales, alii munifices. T. 8. c. 499. C.
Militum annonæ, salaria, & stipendia ex causa judicati non capiuntur, & cur. T. 9. c. 1093. B. C.
Militum appellatione qui contineantur. T. 9. c. 414. D.
Militum tribuni. Vide, Tribuni militum.
Militum arma pignori obligari non posse. T. 9. c. 1208. C.
Militum magistri. Vide, Magistri militum.
De militum cohortalium hereditatibus. T. 9. c. 936. B. & seq.
Militum imperitia militare induxit testamentum. Tom. 10. c. 682. A.
In militum testamentis an locum habeat lex Falcidia. Tom. 10. c. 805. A.
Militum restitutio transmittitur in heredem, etsi nondum petita sit. T. 10. c. 910. C.
Militum, qui non videntur abesse reipublicæ causâ, duo sunt genera. T. 10. c. 1035. C. D.
De militum delictis. T. 10. c. 1076. B. C.
Milium indicum, & quare sic dictum. T. 10. c. 544. D.
Mille passus unde numerandi. T. 8. c. 482. E. & c. 483. A.
Millium quid. T. 8. c. 482. E.
Minæ lusoriæ. T. 6. c. 249. D.
Minare quid. T. 1. c. 378. B.
Minare verbum est agere, & ante se pellere, vulgo *mener*. Tom. 7. c. 393. D. Vide verbum gallicum *Pourmener*.
Minatio lusoria, minæ lusoriæ. T. 5. c. 867. A.
Minatus se alicui ex lege Cornelia falsum objecturum in libello Principi dato, an, si non objecerit, is in pœnam Senatusconsulti Turpilliani incidat. T. 6. c. 516. C.
Minervæ digiti consecrati. Tom. 1. c. 1152. A.
Minicii libri sex. T. 6. c. 455. A.
Minicius Jurisconsultus. T. 3. c. 167. C.
Miniculator, vulgo *enlumineur*. T. 7. c. 302. E.
Minima capitis deminutio non intervertit tutelas, nisi eas, quæ agnatis deferuntur, quia desinunt esse agnati per capitis deminutionem minimam. T. 5. c. 161. A.
Minimâ capitis deminutione omnia jura, omnes actiones, & omnes fortunæ arrogati cum ejus capite transferuntur in arrogatorem. T. 5. c. 161. D.

BIU Cujas

Minimâ capitis deminutione jura publica, jura civilia, officia civilia non intervertuntur. Tom. 5. c. 160. E. & c. 161. A.
Minimâ capitis deminutione sublata actio, puta debitore familia mutato, salva civitate, & libertate, quod fit per adoptionem, vel ad rogationem, & conventionem in manum, vel emancipationem. T. 5. c. 157. E. actio, inquam, hoc genere amissa ex hoc edicto restituitur creditori in debitorem, perinde atque si debitor capite minutus non fuisset: & restituitur in solidum, vel in emancipatum causâ cognita in id tantùm, quod facere potest, secundùm id, quod est proditum in edicto, *quod cum eo, qui alien. potest*. Ibid. E.
Minimâ capitis deminutione non perit cognatio, agnatio perit. T. 8. c. 653. C. & c. 746. C.
Minimam capitis deminutionem adrogatus patitur, quia familiam mutat, ex sua nimirum propria transeundo in alienam, & ex patrefamilias filiusfamilias fit. T. 5. c. 159. A.
Minimum in obscuris sequendum. T. 7. c. 1460. E.
Ministeriani sacræ vestis jurisdictioni subjiciuntur officiorum magistri. T. 2. c. 941. C.
Ministeria, sive officia prætoris. T. 1. c. 57. B.
In ministerio qui esse dicitur. T. 4. c. 409. C.
Ministerium pro operis servorum. T. 2. c. 173. D.
Ministerium, & habitatio an ab usufructu differant. Ibid. D.
Ministerium nihil aliud videtur esse, quàm ususfructus servilis. T. 10. c. 938. E.
Ministra cauponæ in quo differat a domina cauponæ. T. 9. c. 1423. E.
Minor quomodo accipiatur. T. 3. c. 292. C.
Minor si repudiatam hereditatem adire velit, quo indiget beneficio. T. 1. c. 124. C.
Minor ad fidelitatem feudi non cogendus. T. 2. c. 1272. E.
Minor an adversùs minorem restituatur. T. 1. c. 997. A.
Minor adversùs judicatum restitui potest, licet per procuratorem legitimè constitutum defensus. T. 1. c. 1009. C.
Minor quibus causis restituitur adversùs sententiam. T. 1. c. 995. E. & c. 996. A.
Minor invitus restitutione non utetur. T. 1. c. 1009. B.
Minor quibus modis in integrum restituatur. Tom. 1. c. 370. B. C.
Minor 25. annis adversùs rem judicatam in integrum restitui potest. T. 1. c. 950. B.
Minor 25. annis non est is, qui annum 25. agit, quantum ad honores pertinet. T. 1. c. 988. D.
Minor 20. annis manumittere non potest, nisi causâ apud consilium probatâ. T. 1. c. 305. D. & c. 1209. D.
Minor restituitur adversùs dotem. T. 1. c. 996. B.
Minor pro pupillo. T. 1. c. 91. B.
Minor uno casu ex suo contractu non restituitur, & quo. Tom. 1. c. 998. C.
Minor inest in majori, & non econtra. T. 4. c. 849. E.
Minor, & mulier in quo differunt. T. 4. c. 270. E. & c. 271. A.
Si minor prædia vendere non potest sine decreto Prætoris, multo minus donare. T. 4. c. 1405. C.
Si minor 25. annis priùs adierit hereditatem, mox abstentus sit beneficio restitutionis in integrum, quid juris. T. 4. c. 914. D.
Minor 25. annis paulo minore pretio fundum suum rite vendidit curatore auctore, an is adversùs eam venditionem in integrum restitui possit quasi deceptus. T. 4. c. 963. B.
Minor 25. annis in negotio circumscriptus, & relegatus ex causa delicti, an reversus ab exilio in integrum restitui possit. Tom. 4. c. 915. D. eadem ratio hìc est, quæ in relegato. Ibid. E.
Minor 25. annis decurio fortè factus accipit inter alios sportulas decurionatus, in curia verò interim suffragium inter cæteros ferre nequit, nisi ad justam ætatem pervenerit. T. 4. c. 861. B.
Minor pœna. Vide, Pœna.
Minor. Vide, Adolescens. Vide, Pupillus.
Minor si in damno versetur, beneficio restitutionis in integrum fortitur. T. 5. c. 156. A.
Minor causa majori præjudicium adferre non debet. T. 5. c. 225. A. B.
Minor in majorem, par in parem imperium an habeat. Tom. 5. c. 175. E.
Minor in numerum advocatorum adscribi potest. Tom. 5. c. 157. B.
Minor 25. annis an adversùs libertatem servo per manumissionem collatam in integrum restitui, & manumissionem rescindere possit. T. 5. c. 154. B. C.
Minor 25. annis ad administrandum procurator fieri potest. Tom. 5. c. 156. B.
Minor 25. annis in integrum restitui an possit adversùs sententiam pro libertate. T. 5. c. 154. B. C.
Minor 24. annis, si cum filiofamilias majore contraxerit, potest in integrum restitui, ut magis ætatis ratio, quàm Senatusconsulti Macedoniani habeatur. Tom. 6. c. 20. C. D.
Si minor 25. annis libertus filiofamilias pecunias crediderit, succurri ei debet causâ cognitâ. T. 6. c. 181. B.
Minor. Vide, Restitutio.
Minor, per ignorantiam juris solvens, habet condictionem indebiti. T. 7. c. 893. C.
Minor 25. annis ad munera civilia an possit admitti. T. 7. c. 130. B.
Minor 25. annis an judex possit fieri, & cogi. Ibid. B.
Minor 25. annis an possit in criminalibus testimonium dicere. T. 7. c. 885. C.
Minor 25. annis si filiofamilias crediderit pecuniam, an creditum amittat. T. 7. c. 893. C.
Minor 25. annis si solverit indebitum per errorem juris, an detur ei condictio indebiti. Ibid. C.
Minor an possit adoptari a majore natu. T. 8. c. 909. D.
Minor 25. annis esse an intelligatur, qui attigit anni 25. novissimum diem. T. 8. c. 557. E.
Minor 25. annis quis. T. 8. c. 557. E.
Minor 25. annis esse an credatur, qui attigit anni 25. supremum diem non dum completi. Tom. 8. c. 335. A.
Minor 25. annis restituti potest adversùs momenti beneficium. T. 9. c. 1125. E.
Minor frustra pro alio fidejubet. T. 9. c. 262. E.
Minor 25. annis, & pupillus in quo differunt. Tom. 9. c. 1259. B.
Minor, qui petit restitutionem in integrum, ætatem probare debet. T. 9. c. 268. A.
Minor ex pluribus tutoribus, qui gesserunt, unum eligere potest, a quo suum repetat, cessis eidem actionibus adversùs collegas. T. 9. c. 592. D.
Minor, qui se majorem dixerit, an possit quasi minor restitui in integrum. T. 9. c. 98. A. B.
Minor 25. annis quando restituitur. T. 9. c. 374. C.
Minor in quibus sit similis ei, cui bonis interdictum est. Tom. 10. c. 52. D. E.
Minor 25. annis an in curiam legi, & ad civilia munera admitti possit. T. 10. c. 396. B.
Minor ex causa admissus in curiam ante 25. annum, non potest ferre suffragium, antequam illum attigerit. Ibid. B. C.
Minor 20. vel 25. annis ex partium consensu judex electus an possit cogi invitus judicare. Ibid. C.
Minor vigintiquinque annis an possit restitui adversùs dotem, vel promissionem dotis. T. 10. c. 894. D. & c. 900. A. B.
Minor an possit restitui adversùs venditionem pignorum. Tom. 10. c. 898. A. B.
Minor ob inultam cædem defuncti, cui

BIU Cujas

cui heres exstitit, an damnum faciat hereditatis, vel possit restitui. T. 10. c. 904. A. B.
Minor, qui dolo malo fecit, quo minus perciperet, videtur percepisse. T. 10. c. 909. D.
Minor si minori, vel majori heres exstitit, quomodo restituatur. T. 10. c. 911. E. & c. 912. A.
Minor 25. annis an possit esse judex. T. 10. c. 1249. A.
Minoris ætatem plenâ pubertate moderatam esse Prætor ratus est ad prodeundum in forum. T. 5. c. 156. D.
Minoris ætatis causam potiorem esse, quàm Senatusconsulti Macedoniani. T. 6. c. 20. C. D.
Minoris ætas probatur variis modis. T. 9. c. 268. A.
Minoris rem si quis comparaverit ignorans sine decreto. Tom. 9. c. 612. E. & c. 613. A.
Minoris indefensi ob cessationem tributorum bona an distrahantur. T. 10. c. 657. A.
Minori actori jus ignoranti subvenitur. T. 3. c. 421. C.
Minori veniam ætatis solus Princeps dat. T. 4. c. 1019. C.
Minori maximè utilis sit restitutio in integrum. T. 4. c. 904. C.
Minori decepto tantùm restitutio datur. T. 4. c. 962. C.
A minori ad majus argumentum tantùm valet ad affirmandum. T. 4. c. 1405. D.
Minori adversùs tutorem non competit restitutio in integrum, si ei alia actio sit. Tom. 4. c. 903. E.
Minori 25. ex manumissione inconsultò in servum collatâ, magnâ exsistente causâ, actio de dolo reservatur de eo, quod interest. T. 5. c. 154. C.
Minori adversùs minorem restitutio in integrum non est. T. 6. c. 20. D.
Minori vigintiquinque annis quomodo, & quando datur restitutio. T. 10. c. 893. C. & seq.
Minori an succurratur in delictis per restitutionem in integrum. T. 10. c. 901. A. B.
Minorem qui se dicit in petenda restitutione, utrùm ætatem probare debeat. Tom. 1. c. 1003. B.
Minorem 25. annis jus naturale non excusat, nec fœminam. Tom. 4. c. 503. C.
Minorem 25. annis defensionem, aut administrationem rei alienæ suscipere posse, modò tantum non sit minor 17. annis. T. 5. c. 156. B. & seq.
In minorem cessat Senatusconsultum Macedonianum, si restitutus a Prætore fuerit. T. 6. c. 20. D.
Minorem 20. annis neque servum suum in solidum, neque servum suum ex parte manumittere posse, nisi vindictâ capiti servi imposità apud Prætorem, vel Consulem, vel Proconsulem, justâ causâ manumissionis approbatâ in consilio Prætoris, vel Consulis, vel Proconsulis. Tom. 6. c. 295. E. & c. 296. A.
Minorem 20. annis apud collegam causâ probatâ manumittere posse, apud se scilicet, non apud collegam. T. 6. c. 296. D.
Minorem 25. annis rectè stipulari sine curatoris auctoritate. T. 9. c. 1257. C. & seq.
Minorem conveniri actione judicati, non tutorem, vel curatorem ex lite, quam intendit tutor, vel curator, minoris nomine. T. 9. c. 576. B. C.
Contra minorem an possit proferri sententia ex edicto peremptorio. T. 10. c. 1243. D. E.
Pro minore si ex pluribus tutoribus, vel curatoribus omnes, vel unus agere, vel conveniri possit. T. 9. c. 577. B. C. & seq.
A minore 25. annis, etiamsi dolus absit, variis ex causis venditio rescinditur. Tom. 10. c. 656. A.
Cum minore 25. annis gesta auctore tutore, vel curatore, an rescindantur. T. 10. c. 896. C.
Minore restituto adversùs expromissionem, creditori restituitur vetus actio in veterem debitorem, quam novatio peremerat. T. 10. c. 909. D.
Argumentum a minore ad majus an valeat ad affirmandum, vel ad negandum. T. 10. c. 1022. D.
Minores 25. annis ob atrociora delicta in integrum non restituuntur. T. 1. c. 368. D.
Minores 25. annis in curiam conscribi non possunt, & vix ad munera civilia admittuntur. Tom. 2. c. 751. E.
Minores 25. annis an judices fieri possint. T. 2. c. 752. A.
Minores 25. annis decuriones creari solent, & cur. T. 4. c. 860. B. C.
Minores 25. annis, & mulieres in quibus quoad beneficium restitutionis in integrum differant. T. 5. c. 234. D.
Minores 25. annis, ante constitutionem leg. *ult. C. de legit. tutor.* etiam pupilli, erant legitimi tutores, jure scilicet, & nomine, non administratione. Tom. 5. c. 580. B.
Minores jurejurando non obstringuntur. T. 6. c. 890. C.
Minores ordines qui. T. 6. c. 969. B. C.
Minores magistratus. Vide, Magistratus.
Minores qui dicuntur. Tom. 7. c. 119. E.
Minores adversùs præscriptionem longi temporis ipso jure tuti sunt, idest non indigent restitutione in integrum, sed adversùs præscriptionem 30. annorum. T. 9. c. 1031. C.
Minores 20. annis an testes esse prohibeantur. T. 9. c. 277. B.
Minores quando ex facto tutoris, vel curatoris agere, vel conveniri possunt. T. 9. c. 576. B. & seq.
Minores excusantur a testimonio dicendo, impuberes prohibentur. T. 10. c. 467. B.
Minores jurati corporaliter se nullam controversiam facturos emptori, qui ex eis emit aliquid, an illam venditionem possint rescindere. T. 10. c. 897. D.
Quinam minores, & adversùs quos non possint restitui in integrum. T. 10. c. 905. C. & seq.
Minores legitimè defensi, & damnati, an possint restitui. T. 10. c. 1243. E.
Minorum nomen commune pupillorum, & adolescentum. Tom. 1. c. 792. D.
Minorum jure respublica uti solet. T. 4. c. 1204. E.
Minorum bona sine decreto, vel auctoritate magistratus non alienanda, vel obliganda. Tom. 9. c. 609. E. & c. 610. A. & seq. quando non opus est decreto. Ibid. c. 612. B.
Minorum res aut mobiles, aut immobiles. T. 9. c. 572. B.
De minorum prædiis, & aliis rebus sine decreto non alienandis, vel obligandis. T. 9. c. 609. E. & c. 610. A. & seq. quando non opus est decreto. Ibid. c. 612. B.
Minorum jura melius est integra servari, quàm post vulnus inflictum remedia quærere. T. 10. c. 932. D.
An minoribus præscriptio quinquennii noceat, & an currat præscriptio longi temporis. Tom. 1. c. 994. E.
Minoribus juris ignorantia prodest. T. 3. c. 138. A.
Minoribus temporales exceptiones non currunt. Tom. 1. c. 1003. A.
Minoribus non nocet exceptio temporalis, sed ea, quæ tempore ipso jure pereunt. Tom. 4. c. 67. B.
Minoribus 25. annis, lapsis, aut circumscriptis dolo adversarii, Prætor causâ cognitâ, se daturum pollicetur restitutionem, & adversùs quem. T. 5. c. 154. D.
Minoribus non debentur usuræ extra restitutiones. T. 7. c. 1278. C.
Minoribus necessaria est tutoris auctoritas, non tantùm in civilibus, sed etiam in criminalibus causis. T. 9. c. 602. C.
Minoribus præscriptio quinquennii præstituti inofficiosæ querelæ an objiciatur. T. 10. c. 621. C.
Minoribus 25. annis nulla currit præscriptio. T. 10. c. 692. A.
Minoribus jus ignorantibus succurritur. T. 10. c. 899. C.

BIU Cujas

Minoribus 25. annis datum est, ut eis fiat mora ipso jure, & ex sola tarditate solutionis sine interpellatione. T. 10. c. 904. C.
Minus est imperare, quàm jubere. T. 4. c. 536. C. verbum *commendo* an sit precarium. Ibid. D.
Non minus erogari potest, quàm jussit testator. Tom. 4. c. 877. C.
Minus solvit, qui tardiùs solvit. Tom. 5. c. 180. E. & Tom. 8. c. 493. B.
Minus particula tria significat. T. 8. c. 493. B.
Minus propriè dici per abusionem. T. 8. c. 490. E. & c. 491. A.
Argumentum a majori ad minus valet ad negandum. Tom. 10. c. 1022. D.
Minus quid significet. Tom. 10. c. 589. C.
Minutio capitis triplex. Tom. 8. c. 746. D.
Miracula quæ. T. 6. c. 872. C. opera solius Dei, vel per se, vel per homines. Ibid. C. D.
Miscella lex Julia. Tom. 9. c. 834. C.
Lex miscella quid sit, & unde sic dicta. T. 10. c. 10. B. quare dicatur lex Satura. Ibid. C.
Miscere se est hereditate jam adquisitâ uti. T. 4. c. 1265. A.
Miscere. T. 9. c. 919. B. Vide, Abstinere se.
Qui miscuit se bonis, & qui non miscuit, in quo differunt, T. 4. c. 88. D.
Miser nomen unde. T. 2. c. 156. A.
Miserabiles personæ quænam sint. T. 2. c. 156. A. & T. 10. c. 925. E. an iis personis liceat adversarios suos impetrato rescripto evocare in aulam Principis, licèt ipsæ non possint evocari. Tom. 2. c. 155. E. & c. 156. A. & T. 10. c. 925. E. & c. 926. A.
Miseratio sexus, vel rusticitatis, vel ætatis, quandoque judicem perducit ad mediocrem pœnam. T. 4. c. 503. C.
Misericordiæ genua consecrata. T. 1. c. 1152. A.
Missa, seu λειτουργία, ut celebrari solet. T. 2. c. 1045. B. C.
Missam de Spiritu Sancto Electorum adventu in Civitate *Francfordensi* decantari. T. 2. c. 1357. A. B.
Missas agere, vel facere, non dicere, non canere. T. 2. c. 1045. C.
Missarum solennia quotiesin Imperatoris præsentia celebrantur, quid observandum. T. 2. c. 1371. A.
Missæ nomen unde sumptum. T. 6. c. 992. B.
Missi, & exauctorati in quo differunt. T. 9. c. 1120. A.
Missilia, & derelicta quid discrepant. T. 1. c. 1145. D. & c. 1146. B.
Missilia Consules in populum spargunt. T. 2. c. 1135. A.
Missio triplex. T. 2. c. 759. A.
Missio honesta quæ sit. Tom. 1. c. 1031. A.
Missio causaria est honesta. Tom. 2. c. 759. B.
Missio in possessionem, seu in bona, est cautio communis pro prætorio pignore. T. 4. c. 1346. B. ea missio, sive cautio pignoris, omnibus creditoribus prodest. Ibid. B. C.
Missio in possessionem est generalis possessio creditorum. Ibid. C.
Missio in possessionem bonorum quantum se extendat. Tom. 5. c. 784. E.
Missio in possessionem magis est imperii, quàm jurisdictionis. T. 5. c. 5. B.
Missio in bonorum possessionem, & bonorum possessio quomodo differunt. T. 5. c. 1049. C.
Missio in possessionem bonorum quando inutilis videatur. T. 5. c. 773. C. D.
Missio militis quotuplex sit. T. 5. c. 1053. D. E.
Missio in possessionem legatum non revocat ab officio susceptæ prælegationis. T. 6. c. 5. C.
Missio in possessionem constituit pignus prætorium. T. 6. c. 323. A.
Missio in bonorum possessionem. T. 8. c. 492. D.
Missio sequitur aperturam, & recitationem testamenti. Tom. 9. c. 791. D. & seq.
Missio prætorii pignoris quomodo procedat in actionibus debitorum. T. 9. c. 1221. A. B.
Missio in possessionem bonorum debitoris non solventis fit ex edicto, & decreto Prætoris. T. 9. c. 1210. D.
Missio in possessionem imitatur petitionem hereditatis, quæ est perpetua. T. 9. c. 793. A.
Missio in possessionem rerum debitarum fit ex decreto. Tom. 9. c. 1099. E.
Missio in possessionem magistratui municipali non competit sine mandato. T. 10. c. 93. E.
Missionis ignominiosæ formula. T. 1. c. 1030. D. E.
De missione in possessionem, quæ fit sententiæ judicis exsequendæ causâ. T. 9. c. 1056. C. hæc missio in possessionem numeratur etiam inter species possessionis. Ibid. C. sæpe in jure possessio dicitur. Ibid. C.
De missione in rem tollenda, T. 9. c. 847. A. & seq.
De missione in possessionem. T. 9. c. 791. D. & seq.
In missione non viget privilegium temporis. T. 10. c. 705. B.
Missiones fiunt ex edictis. Ibid. A.
Missionum in possessionem causæ. T. 7. c. 609. E.
Mitis lapis. T. 8. c. 537. A.
Mitræ adnumerantur vesti. T. 3. c. 272. B.
Mithridates duas, & viginti linguas percalluit non minus, quàm si gentilis fuisset, teste Gellio. T. 4. c. 81. C.
Mittendarii quinam propriè dicantur. T. 2. c. 688. D.
Mittendariorum certus numerus. T. 2. c. 938. B.
Mittere in negotium quid sit. T. 3, c. 99. E. & c. 100. A.
Mitti in possessionem bonorum nomine debitoris ignominiosum erat. T. 9. c. 548. D.
Mittitur in possessionem heres scriptus per officiales judicis, per publicas personas. Tom. 9. c. 793. C.
Mixta obligatio naturalis. T. 9. c. 52. B.
Mixtæ actiones. Vide, Actiones mixtæ.
Mixti imperii est coercitio modica. T. 4. c. 16. C.
De mixtis actionibus. T. 7. c. 469. C.
Mixtum imperium quid est. T. 4. c. 12. D. & Tom. 8. c. 634. E.
Mixtum imperium. Vide, Imperium.
Mixtum imperium unde dictum. T. 5. c. 4. E.
Mixtum imperium cur mandetur. T. 8. c. 695. A.
Mobilia, quæ adhærent ædificio, quomodo possideantur. T. 1. c. 1129. D.
Mobilia non nisi præsentia mancipari possunt. T. 1. c. 327. C.
Mobilia furto surripi, immobilia vi possideri possunt. Tom. 1. c. 1116. D.
Mobilia, & moventia in quo differunt. T. 8. c. 261. C. D.
Mobiles res quæ appellentur. Ibid. C. D.
Mobiles res an possideantur, si non sub custodia nostra sint. T. 8. c. 255. D.
Mobiles res minorum, & jus, quod de iis alienandis constitutum est. T. 9. c. 572. B.
Mobiles res, quæ sunt admodum pretiosæ, ad res immobiles porriguntur. T. 9. c. 1157. C.
Mobilem rem persequi non potest creditor actione hypothecariâ, si debitor eam vendiderit, vel alio modo ad extraneum pervenerit. T. 9. c. 1193. C.
Mobiles res an possint sequestrari. T. 10. c. 792. B.
Mobilis res. Vide, Res mobilis.
Mobilis res, sine pretio pretiosa, rei immobili comparatur. T. 6. c. 1036. E. & c. 1037. A. & hoc casu ratio legis 2. *C. de rescin. vend.* locum habet. Ibid. c. 1036. E.
Mobilis res, & immobilis in quo differunt. T. 9. c. 1193. C.

BIU Cujas

Mobilium usucapio triennio perficitur. T. 1. c. 1542. B.
Mobilium rerum appellatione res se moventes continentur. T. 4. c. 646. D.
Mobilium appellatione continentur etiam moventes, quæ per se moventur. T. 4. c. 621. C.
Mobilium rerum appellatione an contineantur animalia omnia. T. 8. c. 261. D.
Mobilium rerum custodiæ omissio pro amissa possessione est. T. 8. c. 314. A.
Mobilium rerum, de quibus lis est, fit sequestratio. T. 9. c. 217. C.
Mobilium rerum sequestratio cur fiat. T. 10. c. 628. B. C.
Mobilibus legatis, aurum, vel argentum non debetur. Tom. 1. c. 433. E.
De mobilibus rebus, quæ matri obvenerunt. T. 9. c. 470. A.
Modestini euremática. T. 3. c. 354. D.
Modiationis calculus, & modiatio quid. T. 2. c. 790. B.
Modicum tempus, quod tempus interpretatur. T. 8. c. 146. E.
Modicum tempus. Vide, Tempus.
Modius iniquus ille est, qui modius non est. T. 10. c. 84. A.
Modus pro causa. T. 1. c. 1108. A.
Modus, ideſt, conditio. Tom. 1. c. 812. C.
Modus legati quis. T. 1. c. 812. C.
Modus an possit habere vim fideicommissi. T. 3. c. 665. E.
Modus, & conditio in quo differunt. T. 4. c. 457. D. & T. 7. c. 711. B.
Modus impletur post præstationem legati, conditio verò ante. T. 4. c. 1246. C.
Modus contrahendæ obligationis pactum non est. T. 5. c. 82. C.
Modus stipulationibus adjectus quid operetur. T. 5. c. 850. E. & c. 851. A.
Modus pro domus, inversis literis. T. 7. c. 381. A.
Modus civilis in legatis quis sit. T. 10. c. 803. B.
Modus collatus in personam unius an pariat alteri legati, vel fideicommissi sub eodem modo relicti petitionem. T. 10. c. 1072. E. & c. 1073. A.
Modi vocandi aliquem in jus quot, & qui sint. T. 5. c. 9. A.
Sub modo relictum legatum purum est. T. 4. c. 464. C.
Pro modo rectè conditionem accipi. T. 6. c. 297. D.
Pro modo conditio accipitur sæpissime. T. 6. c. 401. E.
In modo agri mentitus venditor qua actione convenitur. T. 10. c. 751. D. E.
Quibus modis extranei heredes adquirunt hereditatem. Tom. 4. c. 82. C.
Quibus modis obligatio civilis tollitur ipso jure. T. 4. c. 728. B. C. hisce quoque modis & naturalis obligatio tollitur. Ibid. B. C.
Molæ aquæ, aliæ publicæ, aliæ privatæ. T. 2. c. 832. A. B.
Molæ quid sint, & an sint in instrumento legato. T. 10. c. 1125. A.
Molem in mare jactare an cuique liceat. T. 7. c. 817. B.
Momenta interdicta quæ. T. 9. c. 1138. B. C.
Momentanea possessio cur sic appellata. T. 9. c. 1104. D.
Momentaneæ possessiones quæ. T. 9. c. 1138. B. C.
Momentaria possessio. T. 3. c. 11. E. & c. 12. A.
Momentaria actio. Vide, Actio momenti.
Momentaria causa quænam sit. T. 10. c. 920. B.
De momentariæ possessionis interdicto. T. 9. c. 1159. A. & seq.
Momenti causa duplex. T. 3. c. 50. A.
Momenti, & proprietatis causa quo ordine est agenda. Ibid. A. & seq.
Momenti beneficium. T. 3. c. 11. E & T. 9. c. 1125. B.
Momenti beneficium, seu momentaria possessio quid, & quomodo vocatur. T. 6. c. 938. D. E.
Momenti actio quæ est. T. 7. c. 155. E.
Momenti beneficium vocatur interdictum de exhibendis tabulis. T. 9. c. 1168. A.
Momenti tempora vigilibus dilata esse. T. 9. c. 1164. C.
Momenti beneficium quid. T. 9. c. 1104. D.
Momenti beneficium latiùs patet, quàm ut contineat tantùm causam recuperandæ possessionis: nam continet etiam generale interdictum causam apiscendæ possessionis, & causam retinendæ possessionis. T. 9. c. 1160. A. B.
Momenti causa dicitur possessionis causa quælibet. Ibid. B.
Momenti tempora non servantur inter absentes. Tom. 10. c. 698. B.
Momenti tempus quodnam sit. T. 10. c. 857. D.
In momenti causa an servus admittatur. T. 10. c. 920. C.
Momenti nomine quid intelligitur. Ibid. C.
Momenti causa priùs disceptatur, quàm causa proprietatis. T. 10. c. 921. B.
De momento priùs, & possessione cognoscendum est, quàm de proprietate. T. 10. c. 618. C.
Momentum quot modis accipitur. T. 1. c. 522. A. & seq.
Momentum quid, & unde dictum. T. 3. c. 12. A.
Momentum moriendi vitæ potiùs, quàm morti tribui. T. 3. c. 81. E.
Momentum in jure horam significat. T. 1. c. 1120. B.
Momentum dicitur omne interdictum, quod de possessione est. T. 9. c. 1125. A.
Momentum pro hora. Tom. 10. c. 394. D.
Mœniana quid sint, & cur ita dicantur. T. 7. c. 405. E. & T. 10. c. 699. D. E.
Mœniana in urbe, & Provinciis an semper fuerit licitum exstruere. Ibid. E.
Mœroris indicia. T. 3. c. 141. B.
Monachi qui. T. 2. c. 21. E.
Monachi quid a Clericis discrepant. T. 2. c. 1037. E.
Monachi non sunt clerici, clerici tamen fieri possunt. T. 2. c. 1037. E.
Monachi, & Anachoretæ differunt. T. 2. c. 1038. D.
Monachi primi quales fuere. Ibid. A.
Monachi non habent Ecclesiam. Ibid. A.
Monachi ut, & ubi habitare debent. Ibid. B. C.
Monachi, nisi coram Episcopo, conveniri non possunt. T. 2. c. 1118. A.
Monachi olim propria bona, & testamenti factionem habuerunt. T. 2. c. 1039. A.
Monachi legitimarum hereditatum habent jus. Ibid. A.
Monachi quibus de rebus testari possunt. Ibid. A. B.
Monachi curiales, aut cohortales fieri possunt. T. 2. c. 1040. B.
Monachi cur ignaviæ sectatores appellantur. T. 5. c. 963. D.
Monachi regulam B. Benedicti profitentes jurare prohibentur. T. 6. c. 894. E.
Monachi fidejubere prohibentur sine consensu Abbatis, & Capituli, ac nec etiam mutuam pecuniam accipere. T. 6. c. 1035. B.
Monachi contra regularem disciplinam ordinis sui appellare non possunt. T. 6. c. 941. A.
Monachi quomodo a Canonicis regularibus differant. Tom. 6. c. 1099. D.
Monachi Clericorum numero non censentur. T. 6. c. 1097. D.
Monachi an heredes instituí, & an legari eis possit. T. 8. c. 5. B.
Monachi per vim eripiebant eum, qui ducebatur ab supplicium. T. 9. c. 1110. D.
Monachi, & alii nomine ejus, qui ad supplicium ducitur, invito eo, possunt appellationem interponere. Ibid. D.
Monachi ubinam debeant conveniri. T. 10. c. 605. B.
Monachi non sunt clerici. Ibid. C.
Monachi propriè quinam sint. T. 10. c. 820. B.
Monachis matrimonium contrahere non licet. T. 2. c. 1038. A.
Monachis Imperator Valens pertinaciter infensus. Tom. 2. c. 710. C.

BIU Cujas

Monachis non licet conficere Chrisma, consecrare altaria, & ordinare Clericos. T. 6. c. 920. B. C.
Monachismo feudum amitti. T. 2. c. 1159. B.
Monachismo solvitur matrimonium. T. 2. c. 1039. B.
Monachismo ingratitudinem liberorum erga parentes deleri. T. 3. c. 350. D. E.
Monachismo solvitur matrimonium. Vide, Matrimonium.
Monachismus morti comparatur. T. 2. c. 1070. D. & T. 6. c. 1068. A. mortis imago. T. 6. c. 1070. E.
Monachismus non est capitis deminutio. T. 2. c. 1039. A. & T. 9. c. 1485. A.
Monachismus non aufert libertatem. T. 6. c. 892. B.
Monacho mortuo, nullo herede relicto, Monasterium ei succedit. T. 9. c. 938. B.
Monachorum tonsura. Tom. 2. c. 1039. D.
Monachorum bona tacito jure in monasterium transeunt. T. 2. c. 1039. B.
Monachorum vera, & genuina descriptio quæ. T. 5. c. 963. D.
Monachorum munera sunt munera in hamo. T. 5. c. 1055. E.
Monachorum acta Abbati nocere non possunt. T. 6. c. 771. E.
Monachorum privilegia. T. 10. c. 821. A.
Monachos sine literis Episcopi in urbem non venire. T. 2. c. 1123. C.
Monachos ex uno monasterio in aliud non transire. T. 2. c. 1034. C.
Ad monachos interdum Ecclesiæ pleno jure pertinent. T. 6. c. 1002. A.
Monachum Abbas obsidem dare potest. T. 6. c. 892. B.
Monachum non facit habitus, sed professio regularis. T. 6. c. 1042. E. & c. 1098. A.
Monachus quidquam proprium habere non potest. T. 6. c. 1093. E.
Monachus fidejussor dari non potest. T. 6. c. 892. B.
Monasteria prima. T. 2. c. 1038. B.
Monasteria plurima jure patronatus utuntur. T. 6. c. 992. C. D.
Monasteriis concessa privilegia. T. 3. c. 6. D.
Monasterium an sit aliud, quàm asceterium. T. 10. c. 820. B.
Monasterium Gabiniæ Abbatissæ Sancti Gabinii, & Luxorii, ut vulgo legitur in Martyrologio Sancti Gabinii, & Crispi conditum in civitate Sardiniæ, quæ dicitur Turris. Tom. 6. c. 1043. D.
Moneta potestate, aut facultate aucta, vel diminuta, inspiciendum, an in contractu æstimatio numismatis facta fuerit, quæ fit denariis, vel assibus. Tom. 5. c. 396. A. B.
Moneta quid propriè significet. T. 5. c. 395. D.
De moneta falsa. T. 9. c. 1449. A. & seq.
Moneta non tantùm significat pecuniam signatam, sed etiam signum, aut notam. Tom. 10. c. 727. E.
Monetæ nomen multiplex. T. 2. c. 606. B.
Monetæ vultus Principis impressus. T. 3. c. 556. D. E.
Monetæ sunt regales. T. 2. c. 1325. A. B.
Monetæ veteris, & novæ potestas. T. 2. c. 803. E.
Monetæ falsæ rei quibus pœnis afficiendi. T. 1. c. 492. C.
Monetæ falsæ delatoribus quod præmium legibus promissum sit. T. 8. c. 433. B.
Monetæ nomen est multiplex. T. 9. c. 1449. B.
Monetæ publicæ circumcisio. T. 9 c. 1450. A. B.
Monetæ falsæ qui reum in judicium detulit, quod præmium habet. T. 9. c. 1451. A.
Monetæ falsæ reos accusantibus pro præmio conceditur immunitas. T. 10. c. 727. E.
Monetales triumviri præerant æri, auro, argento flando, feriendo. T. 9. c. 1450. E.
Monetam privatis non licet flare, & ferire, sed tantùm monetariis. Ibid. E.
Monetariæ, & ingenui proles conditionem sequitur matris. T. 2. c. 795. E.
Monetarii qui, ac de eorum jure. T. 2. c. 792. D. E.
Monetario ne ingenua copuletur lege prohibetur. T. 2. c. 794. C.
Monetariorum certum, & numerosum corpus fuit. T. 10. c. 727. E.
Monitio censuram præcedere debet. Tom. 6. c. 1058. E. & c. 1059. A.
Monitio præcedere debet excommunicationem. T. 6. c. 940. E. nisi quis ipso facto inciderit in excommunicationem. Ibid. E.
Monitor cur debet esse unusquisque. T. 6. c. 19. A.
Monitores quinam propriè dicantur. T. 1. c. 429. B.
Monolores paragaudæ. Tom. 2. c. 798. A.
Μονομερῶς quid sit. T. 3. c. 108. B.
Monopodia, & podia quid sint. T. 3. c. c. 369. E.
Monopolia olim vetita. T. 2. c. 296. C. & T. 3. c. 274. B.
Monopolia Senatusconsultis interdicta. T. 9. c. 397. B.
Monopolia veteribus Senatusconsultis vetita. T. 10. c. 662. B.
Monopolia civitatibus, & rebus publicis licet exercere, privatis non licet. Ibid. B.
Monopolium quid. T. 2. c. 296. C. & T. 9. c. 397. B. C. & T. 10. c. 662. B. & c. 1032. C.
Monopolium privatis interdicitur. T. 9. c. 397. C.
Monopolium Tiberius in Senatu nominaturus veniam rogavit, quòd sibi esset græco verbo utendum. T. 10. c. 1032. B. C.
Monstra, sive prodigia liberos non appellamus. T. 9. c. 765. A.
Monstrosus partus num liber sit. T. 8. c. 589. E. & c. 590. A.
Monstrum mulier enixa, nihil proficit. T. 1. c. 458. A.
Monstrum a moneo deductum. T. 4. c. 1484. E.
Monstrum quid. T. 8. c. 911. E.
Montium prospectus quibus casibus vicino potest auferri. Tom. 4. c. 97. A.
Montis Pessulani Episcopus olim Magalonensis vocabatur. T. 6. c. 925. B.
Monumenta publica in agris sculpta sunt probationes finium. T. 4. c. 896. E. hæc monumenta omnia in causa finium potiora sunt testibus. Ibid. 897. A.
Monumenta, & census, & libros testibus potiora esse. T. 7. c. 873. A. B.
Monumenta publica, & finalia præstare vicem terminorum. Ibid. B.
Monumenta publica esse potiora testibus. T. 9. c. 97. E.
Monumenta finalia quænam sint. T. 10. c. 466. A.
Monumenta sunt species terminorum. Ibid. A.
Monumenti appellatio varia est. T. 4. c. 256. E. & c. 257. A. accipitur abusivè & pro sepulcro. Ibid. c. 257. A.
Monumenti nomen jure veteri est multiplex. T. 4. c. 259. A. separatio monumenti, & cenotaphii. Ibid. A.
Monumenti jus omnem heredem sequitur, nisi aliter defunctus caverit. T. 4. c. 120. D.
Monumenti jus heredem sequitur. T. 7. c. 823. C.
Monumento non facto, an pœna committatur, si heredibus justa fuerit causa non faciendi. T. 7. c. 1324. C.
An monumento liceat imponere statuas, vel alia ornamenta. T. 9. c. 1174. B.
Monumentum Papiniani. T. 4. c. 363. D.
Monumentum quid propriè. T. 4. c. 259. A. B. separatur a cenotaphio. Ibid. A.
Monumentum heres qui facere jussus est, uno casu tenetur civili actione. T. 4. c. 120. D.
Ad monumentum exstruendum, testator heredem rogat per fideicommissum, ut libertis ducenta daret, an, si quod ulterius expenderunt, ab herede recuperare pos-

BIU Cujas

ſint actione negotiorum geſtorum. T. 4. c. 877. B. C.
Monumentum ſi juſſerit ſibi teſtator ab heredibus ſuis fieri ſub pœna, ſi eo defuncto nullum fecerint, an inciderint in pœnam. T. 7. c. 1324. B.
Monumentum pignori obligari non poteſt. T. 9. c. 1206. E.
Juxta monumentum, vel ſepulcrum non licet ædificare. Tom. 10. c. 756. D.
Mora quid, quando, & a quibus fiat. T. 1. c. 780. A. B.
Mora utrùm fiat re ipsâ in fiſco. T. 3. c. 657. A. B.
Mora quomodo in perſonam dicitur. T. 9. c. 928. C. D.
Mora rei fidejuſſori nocet. T. 1. c. 1283. A.
Mora ex perſona fit. T. 1. c. 1498.
Mora rei obligationem producit, atque perpetuat. T. 1. c. 1179. A.
Mora rei non auget obligationem fidejuſſoris. T. 1. c. 1283. A.
Mora quando nec reo, nec fidejuſſori nocet. T. 1. c. 1196. E.
In mora non eſt, qui offert. T. 1. c. 1244. A.
Ex mora facta in manumittendo non fit transfuſio in ſtipulationem pœnalem. T. 1. c. 1242. C.
Pro mora habetur aditio tardior. T. 1. c. 1335. A.
Mora eſt tardior præſtatio poſt aditionem. Ibid. A.
Mora non fit ex perſona debitoris, niſi tempeſtiva, & opportuna interpellatio, ut ex perſona creditoris, niſi opportuno tempore fiat oblatio. T. 1. c. 1197. A.
Mora purgari an poſſit. Tom. 1. c. 1225. B.
Mora propriè quæ eſt. T. 4. c. 47. C.
Mora, & conditio, quam adfert prolatio diei, quo fideicommiſſum ſolvatur, in quo differunt. T. 4. c. 1242. A. B.
Mora, & conditio in quo differunt. T. 4. c. 1445. C. & T. 7. c. 1111. E.
Mora conditione non ſuſpenditur. T. 4. c. 805. C. differentia eſt inter moram, & conditionem. Ibid. C.
Mora emendatur, ſeu purgatur obligatione ejus, in quo præſtando moram traxit uſque ad litem conteſtatam. T. 4. c. 60. B.
Mora fit in perſonam, non in rem. T. 4. c. 47. C.
Mora contrahitur ex interpellatione. Ibid. C.
Mora non eſt maleficium, ſed culpa. T. 4. c. 241. C.
Mora quomodo definitur. Ibid. C.
Mora purgatur oblatione. Ibid. C.
Mora perſonæ cohæret, & fit in perſona tantùm. T. 4. c. 684. A.
Mora quibus modis finitur, purgatur, & conditio furtiva tollitur. T. 4. c. 240. E.
Mora unius ex reis promittendi non nocet alteri. T. 4. c. 684. A. quando alteri nocet. Ibid. B.
Mora ſua unicuique nocet, ac nocere debet. T. 4. c. 1213. B.
Mora non ſuſpendit obligationem, ſed petitionem. T. 4. c. 1445. C.
Mora non eſt omnis tarda ſolutio. T. 4. c. 214. A
Mora eſt tarditas, quam creat interpellatio. Ibid. A.
Mora. Vide, Uſuræ.
Mora ad quod tempus noceat. T. 5. c. 796. B.
Morâ a venditore in emptione commiſsâ, ad quid emptori ejus nomine teneatur. Tom. 5. c. 516. E.
Mora eſt injuſta dilatio ſolvendi, vel accipiendi, quod debetur. T. 5. c. 411. C.
Mora ex quo tempore æſtimetur, & quando commiſſa eſſe dicatur. Ibid. B.
Mora commiſſa emendari poteſt. Ibid. A.
Mora correi an correo noceat. T. 5. c. 939. C.
Mora fit ex ſolo die, quo ſolvi debuit, ex tempore tardæ ſolutionis, etiam antequam lis conteſtata ſit. T. 5. c. 409. B.
Mora in emptionibus cui noceat. T. 5. c. 508. A. B.
Mora mea, quæ adverſario meo non nocet, mihi etiam non nocet. T. 5. c. 528. A.
Mora paucorum dierum nihil ex obligatione minuit. Ibid. A.
Mora, qua actio pœnalis cauſatur, qualis eſſe debeat. T. 5. c. 90. A. B.
Mora, quæ procuratori, ſeu mandatario meo, vel procuratori voluntario fit, mihi fieri intelligitur. T. 5. c. 569. A.
Mora rei an fidejuſſori noceat. T. 5. c. 975. E.
Mora cum probetur, & exigatur, ſufficit una interpellatio. T. 5. c. 566. D.
Mora quæ fit minoribus, & majoribus. T. 6. c. 579. C. D.
Ex mora quando uſuræ, & fructus legatorum, aut fideicommiſſorum debentur. T. 6. c. 579. C. D.
Mora quando fit. Ibid. C.
Mora præſtandorum legatorum, vel fideicommiſſorum quando fit. T. 7. c. 1278. A. B.
Mora dandi, vel accipiendi neque debitori, neque creditori in re mutua prodeſt. Tom. 7. c. 740. C. D.
Mora quomodo fiat. T. 7. c. 1022. E.
Mora ſi fiat & per emptorem, & venditorem, quominus vinum tradatur, quis eorum moram feciſſe videatur, & cui nocere debeat. T. 7. c. 815. A.
Mora per alium fieri non videtur, niſi factum in ejus perſonam ſit collatum. T. 8. c. 773. C.
Mora ibi fieri non intelligitur, ubi nulla eſt actio. T. 8. c. 808. B.
Mora juris quibus modis purgatur. T. 9. c. 236. D. E.
Mora mariti in reddenda dote. T. 9. c. 496. A. B.
Mora ex die contracta an emendetur, debitore poſt diem offerente pecuniam debitam. T. 9. c. 1266. B.
Mora non fit in perſonam pupilli ſine auctoritate tutoris. T. 9. c. 192. B.
Mora fit in perſonam puberis ſine curatore. Ibid. B.
Ex mora quando venit id, quod intereſt. T. 9. c. 1074. D. E.
Ex mora venire uſuras pretii in actionem ex vendito. Tom. 9. c. 1076. B. C.
Etiamſi nulla mora intervenerit, operæ certæ, & in ſtipulationem deductæ cedunt. T. 10. c. 77. D. E.
Mora quieſcit inter tempora judicati poſt rem judicatam. T. 10. c. 436. E.
Mora quando demum fieri intelligatur. T. 10. c. 492. A.
Mora fit jure ſingulari. T. 10. c. 509. B.
Mora eſt dilatio, ceſſatio, tarditas, procraſtinatio. T. 10. c. 532. A.
Mora fieri poteſt in non implendo pacto. T. 10. c. 601. C.
Mora fit & ante litem conteſtatam per interpellationem. T. 10. c. 685. D.
Mora propriè fit in perſonam, & eſt mora, quæ fit in rem. T. 10. c. 904. B. C.
En mora omne damnum patitur heres, ante moram fideicommiſſarius. T. 10. c. 1079. B.
Ex mora uſuræ veniunt tantùm in contractibus bonæ fidei. T. 10. c. 1230. C.
Mora quomodo debeatur. T. 10. c. 1262. A.
Mora moram eludit. Tom. 10. c. 1263. A. eſt injuſta tarditas. Ibid. A. ejus definitio. Ibid. B.
Moræ ratio unde ducitur. T. 2. c. 419. B.
Purgatio moræ tollit condictionem furtivam. T. 4. c. 241. E.
Moræ ſuæ pœnam unuſquiſque ſufferat. T. 4. c. 1213. B.
Moræ ſemel commiſſæ emendatio fit per oblationem. T. 5. c. 410. C.
Moræ definitio difficilis. T. 8. c. 761. B. qua ratione difficilis dicatur. Ibid. B.
Moræ definitionem eſſe difficilem. T. 9. c. 1074. D.
Moram utrùm faciat creditor, qui ante diem accipere recuſat. T. 3. c. 678. B. C.
Moram ſi creditor fecerit, utro minoris fuerit, condemnatio fiet. T. 1. c. 1472. E.
Ad moram creandam plures interpellationes requiri. T. 1. c. 1498. E.

BIU Cujas

Moram esse culpam. T. 1. c. 1469. D.
Moram semper facere intelligitur fur in re furtiva. T. 1. c. 1473. B.
Moram emendat oblatio pecuniæ. T. 1. c. 1503. E. & c. 1504. A.
Moram purgat oblatio. Tom. 4. c. 241. D.
Moram an post litem contestatam purgare liceat. Tom. 5. c. 855. B.
Moram facere is non videtur, qui sine dolo malo ad judicium provocat. T. 5. c. 567. E. & T. 6. c. 119. D.
Moram facere, vel non facere qui dicatur. Tom. 5. c. 567. D. E.
Post moram a debitore commissam debitori perire id, quod ex causa conditionis debetur, si pereat. T. 7. c. 640. E. & c. 641. A.
Moram facere, & obstare conditioni differunt. T. 8. c. 773. C.
Moram debitor feciſſe non intelligitur, qui interpellatus est in non opportuno loco, & tempore. T. 9. c. 1083. C.
Post moram damna, & pericula quæ sequuntur debitorem. T. 9. c. 496. B.
Moram emptor facit etiam non interpellatus. T. 9. c. 381. E.
Moram semper facere intelligitur fur ex tempore delicti, etiam sine interpellatione. T. 9. c. 236. D.
Moram sine tutore an faciat pupillus. T. 10. c. 532. B. & c. 537. A.
Post moram in actione ex stipulatu venit id, quod interest, siquis stipulatus sit rem sibi præstari. T. 10. c. 752. E.
Morari, & habitare quid significent. T. 10. c. 1095. D.
Morari quid sit. T. 10. c. 1264 B.
Moratoria appellatio. Vide, Appellatio.
Moratoris utilitatem æstimari absurdum est. T. 1. c. 1282. D.
Morbi appellatio latior patet, quàm morbi sontici. Tom. 5. c. 895. E.
Morbi, & vitii differentia quæ. T. 8. c. 563. A. B.
Morbi nomine significatur etiam cæcitas, & surditas, & amissio vocis. T. 9. c. 607. E.
Morbi definitio a Galeno. Ibid. E. & c. 608. A.
Morbi quomodo definiantur a Medicis. T. 10. c. 940. B.
Qui morbo se excusant a tutela. T. 9. c. 607. E.
Ob morbum an competat actio ex empto. T. 10. c. 760. C.
In morbum, & curationem defuncti si quid quis consumpserit, quomodo repetat. T. 10. c. 950. A. B.
Morbus sonticus litigatoris diem judicii differt, etiam invito judice. T. 3. c. 342. C.
Morbus patris non præstat filio personalium munerum excusationem. T. 2. c. 753. C. D.
Morbus, & vitium in quo differunt. T. 5. c. 1198. D.
Morbus comitialis. T. 5. c. 895. D.
Morbus perpetuus an a judicio impediat. Ibid. C.
Morbus temporalis quæ fieri permittat, & quæ impediat. Ibid. D.
Morbus sonticus. T. 5. c. 895. C. quis dicitur. Ibid. E.
Morbus sonticus impedit matrimonium. T. 6. c. 899. C. D.
Morbus matrimonium non dirimit. T. 6. c. 1127. B.
Morbus sonticus, qui pendente judicio contingit, alterutri ex litigatoribus diem judicii differt, atque diffindit. T. 6. c. 27. B.
Morbus sonticus quis morbus. Ibid. C.
Morbus sonticus est febris, quæ perpetuò nocet, ut febris vehementior, sive continua, non leviſſima febris. Ibid. C. D. Vide, Febris.
Morbus sonticus dicitur dupliciter. T. 8. c. 570. C.
Morbus sonticus quis. T. 8. c. 569. D. & seq.
Morem facit consuetudo. T. 9. c. 1326. A.
Mores graviores, vel leviores qui sint. T. 1. c. 312. E. & c. 313. A.
Mores diuturni legem imitantur. T. 1. c. 12. B.
An mores vincant Romanæ leges. T. 2. c. 1229. B.
Mores mulieris quomodo coerceantur, & quomodo mores mariti. T. 4. c. 280. E. & c. 281. A.
Mores mulieris aliter puniuntur, aliter mores viri. T. 4. c. 280. E.
Mores mulieris graviores qui. Ibid. E.
Mores mulieris leviores qui dicuntur. Ibid. E.
Mores conjugum graviores, graviora etiam eorum crimina, etiam adulteria, inter eas personas instituto judicio privato, ut non ea crimina suo nomine nuncupemus, sed mores. T. 5. c. 569. E.
Ob mores graviores tantùm adulteria censebantur. Tom. 9. c. 499. C.
Mores. Vide, Actio de moribus.
Mores, & pacta, quæ fiunt contra bonos mores, quæ sunt. T. 9. c. 55. C. D. & seq.
Mores spectandi in lite. T. 9. c. 127. A.
Mores boni, alii naturales, alii civiles. T. 9. c. 55. C.
Ob mores erat olim retentio ex dote. T. 9. c. 536. D.
Morganatica quid significet. T. 10. c. 744. C.
Morganaticum jus quid. Tom. 1. c. 1181. C. D.
Morgangheba quid. T. 2. c. 1282. D.
Mori quando lis dicatur. Tom. 5. c. 829. B.
Moribus recepta manarunt ex disputatione prudentium habita in auditoriis, & cognitionibus Principum, aut magistratuum. T. 1. c. 895. D.
Ex moribus Populi Romani pleraque in XII. tabulas translata. T. 1. c. 903. A.
De moribus potestne agere leno, si retentionem dotis non habet. T. 4. c. 282. B.
Moribus fœmininis publica, sive civilia munera, seu officia interdicta sunt. T. 5. c. 447. D.
Moribus improbatæ conventiones, aut stipulationes inutiles sunt. T. 6. c. 491. A. B.
Ex moribus malis bonæ leges natæ sunt. T. 9. c. 317. D.
De moribus actio. Vide, Actio de moribus. Vide, Mores.
Moriendi momentum distinguitur a morte. T. 1. c. 1195. C.
Moriendi tempus semper in jure vitæ deputatur. Tom. 4. c. 345. B.
Moriens mortiferè vulneratus si dixerit, se ab illo occisum, non est ei temerè credendum. Tom. 5. c. 635. A.
Moriente filiofamilias, ubi manet peculium. T. 8. c. 615. A.
Morientes facilius relinquimus, quàm alienamus viventes. T. 9. c. 949. A.
Morienti, qui se ab alio occisum dicit, an credendum. T. 6. c. 595. B. C.
Morienti sine liberis, sine agnatis, & sine cognatis, quis succedat. T. 10. c. 781. E.
Morientibus leges minus permittunt, quàm viventibus, & cur. T. 9. c. 1354. C.
Morientium est relinquere, dare viventium potius est. T. 4. c. 517. C.
Morientium actus rescindentia quæ. T. 8. c. 501. A.
Morientium ultima judicia certiora. T. 9. c. 85. C.
Cum moritur, & *cum mortuus fuerit* in legatis, & stipulationibus quomodo interpretantur. T. 9. c. 247. C.
Cum morietur heres, fideicommissum relictum an valeat. Ibid. B. C.
Moris quæ sunt, an veniant in judicium bonæ fidei. T. 10. c. 666. A.
Moritur quis plerumque sine successore. T. 10. c. 784. B.
Mors fatalis quid a morte violenta differt. T. 1. c. 971. C.
Mors sæpe ex puerperio matribus illata, vel aliud periculum. T. 1. c. 165. D. E.
Mors alimentarii est liberatio ejus, a quo alimenta relicta sunt.

BIU Cujas

T. 4. c. 1245. B.
Mors omnem societatem solvit, nedum conjugalem. T. 4. c. 219. A.
Mors Senecæ fuit arbitraria per Neronem: T. 4. c. 15. A. Seneca dictus, quasi seipsum necans. Ibid. A.
Mors. Vide, Nex.
Mors, interituſque subjecti summa mutatio est. Tom. 5. c. 426. C.
Mors hominis certa est, casus autem fortuiti, & ruina ædium incerta. T. 5. c. 842. C.
Mors sola matrimonium dissolvere potest. T. 6. c. 1143. C.
Mors, & mortalitas in quo differunt. Vide, Mortalitas.
Si mors intervenerit pendente appellatione. T. 9. c. 1122. D. & seq.
Mors ejus, cui concessa est habitatio, an habitationem extinguat. T. 10. c. 939. A.
Mortalitas. T. 2. c. 587. B.
Mortalitas, & mors in quo differunt. T. 6. c. 118. A.
Mortalitas quid sit. T. 9. c. 1394. B. C.
Mortalitatis nomine significatur mors, quam fors, & conditio humana adfert, & mortalis hominum natura. Tom. 4. c. 1341. C.
Morte parentis an continuetur dominium. T. 1. c. 151. E.
Morte crimina extinguuntur. T. 4. c. 1341. B. C.
Morte sibi adscita nullum crimen extinguitur. Ibid. C.
An morte viri soluto matrimonio, pecunia legata pro dote mulieri debeatur. T. 4. c. 1119. A.
Morte rei crimen extinguitur. T. 4. c. 1391. C.
Morte hominis petiti non finitur lis propter periculum evictionis, ut sciatur, an stipulatio sit commissa evictionis nomine. T. 4. c. 1015. C.
Morte denuntiati nuntiatio novi operis non finitur, & quare. T. 5. c. 658. B.
Morte mandantis re integrâ solvitur mandatum. T. 5. c. 473. B.
Morte filii an extinguatur peculium. T. 5. c. 982. C. D.
Morte hominis petiti extinguitur judicium in rem. T. 5. c. 296. A.
Morte rei crimen perimi. Tom. 9. c. 1123. C.
Morte rei crimen, & pœnam, & causam bonorum rei confiscandorum extingui. Tom. 9. c. 1391. E.
Morte accusatoris accusatio extinguitur. T. 9. c. 1391. E. crimen, & culpam non extingui. Ibid. E.
Le mort saisit le vif. in Gallia, T. 9. c. 252. A.
Mort taillable. T. 9. c. 411. D.
Mortem qui sibi consciverit luctu, vel furore, an ejus testamentum valeat. T. 4. c. 374. B. C.
Si sibi mortem turpiter conscivit miles, vel paganus, cum habeat heredem, an bona ejus caducafiant. T. 4. c. 373. C. D.
Mortem subire potiùs quis debet, quàm atrox delictum committere. T. 5. c. 92. E.
Mortem defuncti heres, qui non vindicat, amittit hereditatem. T. 7. c. 559. D.
Post mortem arguere de dolo, aut vi parentes, aut patronos non possumus. T. 9. c. 645. D.
De bonis eorum, qui mortem sibi consciverunt. Tom. 9. c. 1483. C. D.
Morti manumissio similis est. T. 5. c. 838. D.
Morti comparatur proscriptio bonorum debitoris. T. 9. c. 1127. B.
Mortis casus ad deportationis casum non trahitur. T. 1. c. 1237. D.
Mortis causâ capio non imputatur heredi in Falcidiam. T. 4. c. 908. E. & c. 909. A. hæc verba quomodo accipiuntur. Ibid. c. 908. E. & 909. A. duobus modis aliquid imputari in Falcidiam dicitur. Ibid. c. 909. A.
Mortis causâ capio quæ est. T. 4. c. 60. D. in mortis causâ capionibus lex Falcidia non habet locum. Ibid. D.
Mortis causâ capio quæ sit, & dicatur. T. 5. c. 612. A.
Mortis causâ capio non est legatum. T. 5. c. 633. D.
Mortis causâ capio latiùs petet, quàm mortis causâ donatio. T. 6. c. 402. A.
Mortis causâ capiones non instar legatorum obtinent, & donationes causâ mortis. T. 6. c. 404. B.
Mortis testatoris tempus semper spectatur in Falcidiæ ratione. T. 6. c. 66. C.
Mortis causâ capio. Vide, Capio.
Mortis causâ capio accipitur generaliter, & specialiter. Tom. 7. c. 1211. A.
Mortis causâ capio an imputetur in quartam legis Falcidiæ, vel legis Gliciæ, vel in Trebellianum. T. 7. c. 185. D. E.
Mortis causâ capio commune nomen est. T. 7. c. 1463. B. legata, & fideicommissa continet. Ibid.
Mortis causâ capio quomodo accipiatur, & an querelam inofficiosi testamenti excludat, & quando. T. 7. c. 185. A. B.
Mortis causâ donationem an agens de inofficioso amittat. Tom. 7. c. 189. A.
Mortis causâ capi quid dicatur. T. 8. c. 76. A.
Mortis causâ capio an sit legatum, fideicommissum, vel hereditas. T. 8. c. 75. E.
Mortis causa capiones quibus conferventur, si petita sit bonorum possessio contra tabulas a prætorito. T. 8. c. 76. C.
Mortis causâ quod capitur, capitur sine donatione. T. 8. c. 76. A.
Mortis nullum aliud solatium esse videtur, quàm voluntas ultra mortem. T. 9. c. 719. A.
Mortis causâ capio continet & hereditatem, & legatum, & donationem causâ mortis. Tom. 9. c. 1357. A.
De mortis causâ donationibus. T. 9. c. 1355. A. & seq.
Mortis causâ donationes ab intestato an sint instar legatorum. T. 10. c. 506. E.
Casus mortis an trahatur ad casum deportationis. Tom. 10. c. 548. A.
Mortis fortuna communis, quibus sit propria. T. 10. c. 611. D.
Ex mortis causâ capionibus an subducatur Falcidia. T. 10. c. 805. C.
Mortis causâ capio an subjiciatur fideicommisso, vel Falcidiæ. T. 10. c. 1051. B.
Mortis casus trahitur ad casum emancipationis. T. 10. c. 1119. C.
Mortuâ in matrimonio filiâ dos profectitia ad patrem redit. T. 5. c. 553. B. C.
Mortualis quando dicitur. T. 9. c. 132. E. & c. 1113. C. D.
Mortua res. T. 9. c. 132. E.
Mortui illatio locum religiosum facit, reliquiæ mortui in alium locum translatæ non faciunt locum religiosum. T. 4. c. 945. A.
Mortui corpus commendare terræ est deponere. Tom. 4. c. 213. A.
Mortui nulla defensio est. Tom. 7. c. 165. D.
Mortui nati, nati esse non videntur. T. 8. c. 584. E.
Mortuis silicernium, obbam, & pollinctorem parari. Tom. 3. c. 301. D.
Mortuis duobus pariter, an videatur alter alteri supervixisse. T. 7. c. 1468. C.
Mortuis non maledicendum. T. 9. c. 645. D.
De mortuo inferendo. T. 1. c. 758. C.
De mortuo inferendo interdictum. Vide, Interdictum.
De mortuo inferendo interdictum datur domino proprietatis. T. 4. c. 165. A.
Mortuo bove, qui legatus est, neque corium, neque caro debetur. T. 7. c. 1176. E. nec debetur æstimatio animalis. Ibid. E.
De mortuo homine, vel animali post litem contestatam sine dolo, & culpa possessoris. T. 7. c. 265. B. & seq.
Mortuo eo, qui appellavit a sententia in negotio civili, lis non moritur, sed transfertur in heredem.

dem. T. 9. c. 1123. A.
De mortuo inferendo, & sepulcro ædificando. T. 10. c. 416. A.
Mortuorum bona vacantia ut ad fiscum transferuntur. Tom. 2. c. 658. B.
Mortuorum damnatorum bona non honestè petuntur. T. 2. c. 666. C.
Mortuorum ante condemnationem bona fisco non vindicari. T. 2. c. 647. D.
Mortuorum corpora qui injuriis afficiunt, ut puniendi. Tom. 2. c. 1104. E.
Mortuos intra urbes sepelire vetuit Divus Adrianus. Tom. 4. c. 1232. E.
Mortuum in urbe sepeliri lege vetitum. T. 3. c. 449. E. & c. 450. A.
Mortuum in locum purum inferens aut eximere eum, aut pretium loci præstare actione in factum funeraria compellitur. Tom. 5. c. 386. D.
Mortuum inferre in locum purum an unus ex sociis invito altero possit. T. 7. c. 411. C.
Mortuum qui infert in alienum locum, non facit locum religiosum, & tenetur actione in factum. T. 7. c. 583. A. B. qui in communem locum infert mortuum qua actione tenetur. Ibid. B.
Mortuus, & mortui ossa, & cineres quomodo intelligenda. T. 5. c. 924. D.
Mortuus postumus qui nascitur, nunquam intelligitur in rebus humanis fuisse. Tom. 6. c. 429. C.
Mortuus obligationem in heredem an transmittat. T. 7. c. 165. E.
Si mortuus fuerit reus, vel accusator. T. 9. c. 1391. E.
Mortuus an rectè condemnetur lite contestata. T. 10. c. 1246. A.
Morum præsumptio ducitur ex anteacta vita. T. 6. c. 887. A.
Morum mulieris coercitio ad maritum pertinet, non ad ejus heredem. T. 9. c. 499. D. E.
Morum publica coercitio non potest privatâ pactione tolli. Tom. 9. c. 498. B.
Mos unde priorem habuit originem. T. 2. c. 1231. C.
Mos inveteratus consuetudinem facit. Ibid. C.
Mos vetus inhumandorum mortuorum qui. T. 5. c. 983. C.
Mos extorquendi incivilis in metu spectatur. T. 5. c. 142. A.
Mos, & consuetudo an differant. T. 7. c. 41. E. & c. 42. A.
Mos quid. Ibid. c. 42. A.
An mos sit jus scriptum. Tom. 9. c. 125. B.
Mos judiciorum, seu stilus quis. T. 9. c. 92. A. B.
Motus, idest indignatio. Tom. 3. c. 379. E. & c. 380. A.
Motus ordine recuperare potest, nisi quis in ejus locum interim sublectus sit. T. 4. c. 849. A.
Motus corporis, & ejus definitio. T. 6. c. 27. C.
Moventia, & mobilia in quo differunt. T. 7. c. 1375. E. & T. 8. c. 261. C. D.
Moventia propriè accipi pro animalibus. T. 7. c. 1376. D.
Moventia quæ dicuntur. T. 7. c. 1376. D. & T. 8. c. 261. D.
Moventes. Vide, Mobilia.
Movere, idest agere. T. 2. c. 900. A.
Muciana cautio; a Quinto Mucio Scævola composita, quænam est. T. 4. c. 1109. E. cautionem Mucianam legatarii quomodo cavent. Ibid. c. 1110. B.
Muciana cautio in quibus locum habet, & in quibus non. Tom. 4. c. 1129. A.
Muciana cautio. T. 6. c. 172. C. Vide, Cautio Muciana.
Mulæ, alteri experiendæ datæ, si intra diem experimenti latrocinio perierint, cujus sit detrimentum. T. 7. c. 858. C.
Mulas si quis alteri experiendas dederit, ut si displicuissent, in dies singulos certam mercedem pro usu earum præstaret, an sit locatio. Ibid. B.
Mulcta irrogatur extra ordinem. T. 4. c. 284. B.
Mulcta, & pœna in quo differunt. T. 4. c. 14. C.
Mulcta cui irrogetur. T. 5. c. 12. C.
Mulcta ut evitetur, fidejussor judicio sisti dandus est. Ibid. E.
Mulcta nunquam aufert totum, sed publicatio, sive confiscatio, sive adjudicatio. Tom. 6. c. 613. C.
Mulcta omnis pœna est, sed non contra. T. 7. c. 134. D.
Mulcta pecuniaria est, & arbitraria. Ibid. E.
Mulcta præjudicialis. T. 7. c. 231. B.
Mulcta an pœna sit. T. 8. c. 585. A.
Mulcta, & pœna differunt. T. 8. c. 585. E. & c. 586. A.
Mulcta præjudicialis quæ sit. T. 10. c. 789. A.
Mulcta intempestivæ appellationis clerici jure antiquo quibus debeatur. Tom. 10. c. 822. E. & c. 823. A.
Mulcta plerumque accedit fisco. T. 10. c. 870. B.
Mulcta an infamet. Ibid. C.
Mulcta propriè quid sit. Ibid. C.
Mulcta, quæ semel irrogata est, potest abrogari a superiori judice, non ab eodem judice. Ibid. E.
Mulcta quomodo irrogatur. Ibid. E. & c. 871. A.
Mulcta olim fuit non pecuniæ, sed pecoris, & armenti. T. 10. c. 871. A.
Mulctæ dictionem habet, qui publicum judicium exercet. Tom. 4. c. 14. A.
Mulctæ dictionem an judices omnes habeant. T. 5. c. 11. E. & c. 12. A.
Mulctæ dictionem qui magistratus habent. Ibid. c. 12. A.
Mulctæ an provocatio sit. Tom. 7. c. 134. E. & c. 135. A.
Mulctæ dictio quibus competat, & quo jure. T. 7. c. 81. A. B.
Mulctæ dictionem qui habent. T. 7. c. 57. E. & c. 75. A.
Mulctæ dictio ad quorum jurisdictionem pertinet. T. 8. c. 478. E.
Mulctæ dictio jurisdictionis est. T. 10. c. 387. E.
Mulctæ dictionem qui judices habent. T. 10. c. 870. A.
Mulctæ infligendæ jus habet omnis, qui publicè judicium exercet. T. 10. c. 872. C.
Mulctam dicere quis possit. T. 7. c. 135. B.
Mulctam solus magistratus, pœnam irrogat quilibet. T. 7. c. 54. A.
Mulctam dicere pedaneis, & specialibus judicibus interdum permissum est. T. 7. c. 135. E.
Mulctam dicunt magistratus urbanus, provincialis, municipalis. T. 8. c. 586. D.
Mulctam dicere tantùm hi possunt, qui sunt ordinarii judices. T. 9. c. 1069. E.
Mulctam is potest dicere, cui adjudicatio data est. T. 10. c. 398. D.
Mulctam dicunt more majorum, id est suo jure, magistratus urbani. T. 10. c. 400. B.
Mulctarum non unus, idemque inflingendarum modus servatur. T. 5. c. 12. A.
Mulctarum modus certus est a lege præscriptus, intra quem judex potest mulctare, eum excedere non potest. T. 10. c. 594. D.
Mulier propriè non est homo. T. 3. c. 152. E.
Mulier ducenda ob solam prolis causam. T. 2. c. 1081. C. D.
Mulier post quinquagesimum annum non gignit. T. 1. c. 325. B.
Mulier, quæ abegit partum, vel abortum fecit, peperisse non videtur. T. 1. c. 459. B.
Mulier, quæ uno partu tres edidit filios, jus liberorum non consequitur. T. 1. c. 457. E.
Mulier propter dotem habet tacitam hypothecam, nisi sit hæretica. T. 2. c. 1137. B.
Mulier vidua domicilium retinet, quod habuit maritus. Tom. 2. c. 737. D.
Mulier an in judicio testis esse possit. T. 1. c. 1048. D.
Mulier, quæ in tutela est, manumittere non potest. T. 1. c. 306. A.
Mulier quando videatur intercedere. T. 1. c. 1297. D.

BIU Cujas

Mulier jus civile ignorare potest, suj gentium non item. Tom. 1. c. 1006. C. D.
Mulier olim, si vinum bibisset, repudio a viro separabatur. Tom. 2. c. 1073. B. C.
Mulier nomine dotis omnibus præfertur creditoribus. T. 2. c. 1131. A.
Mulier a marito repudiata an alteri nubere possit. T. 2. c. 1072. D.
Mulier post quinquennium adulterii accusari non potest. Tom. 3. c. 98. B.
Mulier adultera in monasterium detrudenda. T. 2. c. 1073. A.
Mulier gyneciaria. T. 2. c. 793. C.
Mulier, nisi seipsam, deferre non potest. T. 2. c. 669. A.
Mulier, quæ suam, vel suorum injuriam persequitur, subscribere non tenetur. T. 3. c. 575. A.
Mulier, & minor in quo differunt. T. 4. c. 270. E.
Mulier quomodo per matrimonium originem patris naturalis sequi desinit, & quomodo per adoptionem. T. 4. c. 856. B. C.
Mulier reduci dicitur, non quæ deprehensa, vel damnata est, sed quæ suspecta dimissa est. T. 4. c. 1393. D.
Mulier an ex adulterio, quod in priore matrimonio admisit, postquam secundo viro nupsit, accusari queat. T. 4. c. 1394. A. B.
Mulier vi compressa adulterii accusari nequit, nec stupri. Tom. 4. c. 1392. D. venia sit tribus modis, vi, casu, ignorantia. Ibid. D.
Mulier, non damnata adulterii, in judicio testis esse potest, in testamento non potest. T. 4. c. 1472. B.
Mulier ex mandato, ut procurator, litem alienam agere nequit, nisi in rem suam. T. 4. c. 879. C.
Mulier, damnata adulterii, in matrimonio citra lenocinii crimen retineri non potest. T. 4. c. 1394. D. damnata verò quasi latronum socia impune retineri potest. Ibid. D.
Mulier in lege Falcidia de plagiariis suam, & suorum injuriam exsequi potest. T. 4. c. 1479. D. excipitur tantùm causa adulterii. Ibid. D.
Mulier 25. annis minor consensu curatoris dotem marito dedit, an possit hæc restitui adversùs dotem, si usa est jure communi. T. 4. c. 962. E.
Mulier an adversùs maritum, si conveniatur ex stipulatu, possit se tueri exceptione Senatusconsulti Vellejani. Tom. 4. c. 937. D.
Quid interest, utrùm mulier dotem dederit, an extraneus pro muliere. T. 4. c. 999. C. D.
Mulier, quæ non potest esse testis in testamento, an possit in judicio. T. 4. c. 11. D.
Mulier quot partus edere plerumque potest. T. 4. c. 405. C. Picus Mirandula quid de eo in hymnis scribit. Ibid. C. Jurisconsulti septenos partus tantùm genuisse mulieres prodiderunt. Ibid. C.
Si mulier intercedendi animo pro alia muliere dotem promiserit, & forte res etiam suas viro eo nomine obligaverit, ex hac causa non adjuvatur Senatusconsulto Vellejano. T. 4. c. 985. C.
Si quid mulier solvisset, dedisset post interitum mariti, cum ipsa fructus cepisset, ad onus filiorum pertineret. T. 4. c. 1104. D.
Mulier a defuncto gravida relicta quo beneficio juris utatur. T. 5. c. 620. A.
Mulier duobus nupta esse non potest. T. 5. c. 549. B.
Mulier in pignore an, & quando remotioribus creditoribus præferatur. T. 5. c. 955. D.
Mulier quando servi nomine in solidum, & quando noxali actione teneatur. T. 5. c. 572. A. B.
Mulier invita rem marito vindicanti an restituere cogatur. Tom. 5. c. 694. D.
Mulier an teneatur servare locationem a marito factam. Tom. 5. c. 565. A.
Mulier si servum dotalem post moram accipere recusaverit, quid juris. T. 5. c. 567. A.
Mulier per calumniam petens se mitti in possessionem bonorum defuncti, notatur, & laborat infamiâ. T. 5. c. 102. D.
Mulier quæque plures patrias habere potest. Tom. 5. c. 618. E. & c. 619. A.
Mulier quo casu adversùs maritum exceptione doli uti possit. T. 5. c. 828. B.
Mulier si abortum fecerit post mortem mariti, quo jure utatur, & an habitationem retinere possit. T. 5. c. 620. B. C.
Mulier ante concubitum potuit dissentire, vel allegare dissensum, non post concubitum. Tom. 6. c. 1141. C. D.
Mulier procuratrix in judicio esse non potest. T. 6. c. 963. D.
Mulier antequam de morte viri absentis certa fuerit, alii nubere non potest. Tom. 6. c. 1069. E.
Mulier judex non potest esse ex arbitrio. T. 6. c. 953. D. Illustrissima domina potest. Ibid. D.
Mulier ex causa adulterii dimissa, judicio Ecclesiæ dotem, & dotalitium amittit. T. 6. c. 1147. E. & c. 1148. A.
Mulier in bonis mariti tacitam habet hypothecam dotis nomine. T. 6. c. 1033. A.
Mulier an videatur intercessisse pro marito. Tom. 6. c. 706. E.
Mulier debet omne id, quod percepit ex re mariti, imputare in usuras dotis, non in dotem, & in usuras pro rata. T. 6. c. 623. A.
Mulier fidejubens pro alio liberatur Senatusconsulto Vellejano. Tom. 6. c. 706. D. E. item si constituerit se soluturam pro alio. Ibid. E. item si rem suam pro alio pignori obligaverit. Ibid. E.
Mulier divortio facto si dotem a viro repetat, an cogatur vir eam mulieri reddere. Tom. 6. c. 545. E.
Mulier per epistolam an manumittere possit servum suum. Tom. 6. c. 311. A.
Mulier prægnans post divortium. Vide, Prægnans mulier.
Mulier nuptura debitori suo sub hac disjunctione, sive alternatione dotem dixit, *quod mihi debes, aut fundus sempronianus meus doti tibi erit*, electio est mulieris, utrum malit. Tom. 6. c. 108. C. D.
Mulier si in ea opinione sit, ut credat se pro dote obligatam, quicquid dotis nomine dederit, non repetit. Sublatâ enim falsâ opinione relinquitur pietatis causa, ex qua solutum repeti non potest. T. 6. c. 55. A. B.
Mulier an, & quando jure accusare possit. T. 7. c. 893. E.
Mulier an possit dote defraudari propter liberos. Tom. 7. c. 1397. E.
Mulier an possit substituere pupillariter, vel exemplariter. Tom. 7. c. 938. C.
Mulier an possit testimonium dicere. T. 7. c. 885. C.
Mulier an præferatur in ratione dotis liberis communibus. Tom. 7. c. 1398. A.
Mulier major 50. annis olim nuptias contrahere prohibita. T. 7. c. 784. E.
Mulier major annis 50. pro sterili habetur. Ibid. E.
Mulier quando domicilium mutet, & sequatur domicilium, & forum mariti. T. 7. c. 98. A.
Mulier quomodo postumum habere possit. T. 7. c. 173. D.
Mulier siquid medico per fideicommissum reliquerit, quæ ei viva præstare solita sit, quid medico debeatur. T. 7. c. 1311. C.
Mulier si in diem expromiserit pro alio, an intercessio mulieris infirmetur statim ex Senatusconsulto Vellejano. Tom. 7. c. 1380. C.
Mulier si libertis legaverit simpliciter, quæ viva præstabat, quid legato cedit. T. 7. c. 1312. A.
Mulier, si plus sit in legato dotis, quàm

BIU Cujas

quàm in ipsa dote ; an fideicommisso onerari possit. T. 7. c. 1426. A.
Mulier si sciens se prægnantem non esse, petierit, se mitti in bonorum possessionem ventris nomine, an sumptus re comperta ab ea repetantur. T. 8. c. 113. E. & c. 114. A.
Mulier nubens intra annum luctus, an infamis sit, itemque qui eam duxit. T. 7. c. 891. C.
Mulier quibusnam creditoribus præferatur. T. 8. c. 1116. E.
Mulier ad solennia adhiberi non potest. T. 8. c. 964. A.
Mulier an in exigenda dote præferatur omnibus creditoribus. T. 8. c. 105. A.
Mulier an possit, constante matrimonio, a marito dotem petere. T. 7. c. 1402. A.
Mulier ex quo tempore ob inopiam mariti dotem repetere possit. T. 8. c. 104. E.
Mulier si sui juris sit, an conferat dotem, si sit maritus inops. T. 8. c. 105. B.
Mulier procuratrix, aut defensatrix esse in judicio in rem alienam non potest. T. 8. c. 740. A.
Mulier nec docere potest, nec testis esse, neque fidem dicere, neque judicare. T. 8. c. 658. B.
Mulier an possit esse judex. T. 8. c. 739. C. an arbitrium suscipiat. Ibid. c. 740. A.
Mulier non potest ab apparitoribus domo educi. Ibid. E.
Mulier remancipata quæ. T. 8. c. 599. C.
Mulier ventris nomine, per calumniam in possessionem missa, quæ dicatur. T. 8. c. 494. C. D.
Mulier heres instituta. Tom. 9. c. 495. A.
Mulier ingenua potest haberi in concubinatu. T. 9. c. 994. B.
Mulier prægnans non potest alii nubere, antequam peperierit, quando maritus est indignus luctu, & cur. T. 9. c. 452. A. B.
Mulier est privilegiaria inter creditores, si repetat dotem soluto matrimonio. T. 9. c. 1134. B.
Mulier, quæ intra tempus luctus alii nupsit, quibus pœnis coercetur. T. 9. c. 452. E. & seq.
Mulier renuntiare potest Senatusconsulto Vellejano. T. 9. c. 375. A.
Mulier frustra fidejubet. T. 9. c. 262. E.
Mulier apud quem judicem repetebat dotem soluto matrimonio. T. 9. c. 1072. C.
Mulier quando officio tutelæ fungi potest. T. 9. c. 563. B. & seq.
Mulier potest renunciare exceptioni Vellejani. T. 9. c. 321. E.
Mulier facilius se obligat, quàm donat. T. 9. c. 948. D.
Mulier non parcit existimationi mariti mortui: nam si nullus heres ei exsistat, dotis servandæ causa mittitur in possessionem universorum bonorum, eaque distrahit nomine mariti, quod erat infame. T. 9. c. 548. E.
Mulier transit in potestatem viri conventione in manum. T. 9. c. 559. A.
Mulier est dotis domina. T. 9. c. 479. C. & c. 482. D.
Mulier plus commodi heredi suo non relinquit, quàm ipsa habuerit. T. 9. c. 496. C. ipsa non potest maritum convenire ultra, quàm facere possit, nec heredem ejus. Ibid. C.
Mulier rea adulterii facta post divortium servos manumittere non potest intra sexaginta dies. T. 9. c. 1426. C.
Mulier, adulterii convicta, hodie totam dotem amittit, & donationem propter nuptias. Ibid. E.
Mulier in actionibus personalibus præfertur aliis creditoribus mariti, etiam antiquioribus. T. 9. c. 480. E.
Mulier, cujus culpâ divortium fit, mulctatur dote totâ, & lucro nuptiali. T. 9. c. 500. C.
Mulier causâ dotis quod privilegium habet. T. 9. c. 1215. C.
Mulier ingenua, quæ conjungit se servo alieno. T. 9. c. 351. A.
Mulier jus familiæ, aut suum heredem habere non potest. T. 9. c. 1312. C.
Si mulier libera contra denunciationem meam misceat se servo meo, serva fit mea, & bona omnia ejus cum capite in me transferuntur genere quodam successionis. T. 9. c. 926. B.
Si mulier stipulata est a marito partem dimidiam dotis reddi ei, cui ipsa vellet relinquere, Tom. 9. c. 1255. D.
An mulier habeat tacitam hypothecam dotis nomine. T. 9. c. 1134. D.
Mulier. Vide, Uxor.
Mulier ex legato patris tantùm consequuta, quantum ei dotis nomine debetur a marito, qui patri dotem solvit, an aliquid lucri faciat. T. 10. c. 206. C.
Mulier an sit domina rerum dotalium, an maritus. T. 10. c. 298. A. B.
Mulier, quæ suæ dotis conservandæ causâ bona mariti persequitur jure tacitæ hypothecæ, an præferatur prioribus omnibus creditoribus hypothecariis, etiam expressam, & manifestam hypothecam habentibus. T. 10. c. 318. D.
Mulier olim non habebat, nisi expressam hypothecam in bonis mariti. T. 10. c. 319. A.
Mulier concurrens cum privato antiquiore vincit, concurrens cum fisco antiquiore vincitur. T. 10. c. 319. A.
Mulier an in gratiam dotis præferatur fisco, si privatus sit antiquior fisco, & muliere; & fiscus antiquior muliere, eo quòd mulier præferatur privato, cum scilicet agitur de bonis mariti distrahendis. T. 10. c. 319. A.
Mulier concurrens cum privato, & fisco antiquioribus, quomodo, cum agitur de dote recuperanda in bonis mariti, vincat utrumque. Ibid. A.
Mulier quo casu, & qua conditione possit accusare. T. 10. c. 575. D.
Mulier quomodo se eximat a fidejussione. T. 10. c. 632. E. & c. 633. A.
Mulier quo privilegio gaudeat in rebus mariti adversùs creditores. T. 10. c. 673. D.
Mulier an omnia sua bona possit dare in dotem. T. 10. c. 900. B.
Mulier viripotens an veniat in suam tutelam. T. 10. c. 1122. C. D.
Mulier an possit nuntiare. T. 10. c. 1182. D.
Mulier si dotem promiserit non imputatur marito. T. 10. c. 1227. A.
Mulier absenti nubere potest, mulier absens nubere non potest. T. 1. c. 397. D.
Muliebris prudentiæ celerior est cursus. T. 10. c. 907. C.
Mulieris venter per quinque inspicitur obstetrices. T. 1. c. 403. C.
Mulieris mores quomodo coerceantur, & quomodo mariti. T. 4. c. 280. E. & c. 281. A.
Mulieris mores aliter puniuntur, aliter mores viri. Vide, Mores.
Mulieris obligatio. Vide, Obligatio.
Mulieris patrimonium est dos. T. 5. c. 385. A.
Mulieris legatarii, proprietarii, & emptoris causa multum a pupilli, & tutoris causa differt in locatione servanda a venditore, vel marito, vel testatore, vel usufructuario facta. T. 5. c. 565. A. B.
Mulieris imperitiæ in quibus casibus venia datur. T. 6. c. 169. D.
Mulieris culpâ divortio facto, jure mulctatur dote mulier. T. 7. c. 1398. A.
Mulieris morte soluto matrimonio, an maritus ex pacto dotem integram retinere possit. Ibid. A.
Mulieris proprium est in domo se continere. T. 8. c. 658. D.
Mulieris morte crimen extinguitur. T. 9. c. 1426. D.
Pro mulieris dote bona mariti non debent addici. T. 9. c. 548. C. & seq.
Mulieris privilegium in repetitione dotis. T. 9. c. 478. C. & seq.
Mulieris dotem repetentis privilegium. T. 9. c. 1215. C. & seq.
Mulieris expromissione an tollatur naturalis obligatio, & pignus remaneat. T. 10. c. 434. D.
Mulieris intercessione rescissa, creditori vetus actio restituitur. T. 10. c. 909. E.

BIU Cujas

Mulieri ignorantia juris ignoscitur. T. 3. c. 420. D. E.
Mulieri quando actio dotis recuperandæ nascitur, & quando non. T. 4. c. 476. A. & seq. quid statuit hic Accursius. Ibid. c. 477. C. item Joannes Glossator. Ibid. C.
Mulieri vetustas temporis deductionem impensarum adimere non potest. T. 4. c. 288. E.
Mulieri in petenda dote nil obest ignorantia juris. Tom. 4. c. 505. C.
Mulieri, & minori quando, & quibus casibus succurritur. T. 5. c. 202. B. C.
Mulieri, de frigiditate viri conquerenti, fides adhibenda. Tom. 6. c. 1128. A. B.
Mulieri prohibetur intra conseptum altaris consistere, vel altari servire, presbytero faciente sacra. T. 6. c. 974. A.
Mulieri, quæ pro alio interceſſit animo novandi, non tantùm Senatusconsulto Vellejano subvenitur, sed etiam fidejussori mulieris. T. 6. c. 498. E.
Mulieri an tacitè sint obligatæ res mariti pro paraphernis. T. 7. c. 1309. B.
Mulieri quantumlege Voconiâ relinqui potuerit. T. 7. c. 91. E. & c. 92. A.
Mulieri si legata sint 50. donec nubat, an in singulos annos 50. relicta esse videantur, ac debeantur, donec nubat. T. 7. c. 1318. D.
Mulieri non prodest ignorantia juris in compendiis, sive lucris. T. 8. c. 234. D.
Mulieri plusquam semissem bonorum relinqui non potest lege Voconiâ. T. 9. c. 1344. E.
Mulieri nulla ex causa licet a viro divertere, viro licet. T. 9. c. 1397. D.
Mulieri danda actio rei uxoriæ, non extraneo. T. 9. c. 530. B.
Mulieri nullus poscendi finis. T. 9. c. 533. B.
Mulieri etiam antiquiori, quoad bona mariti distrahenda, quisnam creditor anteponatur. T. 10. c. 319. A.
Mulieri factum ignoranti, non jus, an detur petitio hereditatis, si legatum acceperit. T. 10. c. 480. A.
Mulieri, & prodigo bonis interdicitur. T. 10. c. 529. C.
L. *Mulieri. de condit. & demonstr.* expositio. T. 10. c. 1137. D.
In mulierem an compromitti possit. T. 3. c. 375. B.
Mulierem an excuset juris naturalis ignorantia. T. 4. c. 1495. D.
Adversùs mulierem Procurator agendo mandati, & muliere opponente exceptionem Senatusconsulti Vellejani, an possit se tueri replicatione doli. T. 4. c. 206. E. & c. 207. A.
Qui mulierem funeravit suis sumptibus, non pietatis causâ, ei datur actio funeraria de recuperandis sumptibus in funus mulieris factis. T. 4. c. 925. C. hæc actio est prætoria, & privilegiata, & quando datur. Ibid. D.
Mulierem post quinquagesimum annum non gignere, Plinius, & Aristoteles affirmant. T. 5. c. 515. D.
Mulierem pro dote ante Justinianum non habuisse tacitam hypothecam. T. 7. c. 540. E.
Mulierem in adulterio deprehensam ipso facto infamiâ notari. T. 8. c. 446. E.
Mulierem, cui maritus rerum quarundam suarum plenam proprietatem dedit, vel donavit, vel reliquit, si post mortem ejus in secundum matrimonium convenerit, amittere earum rerum nudam proprietatem, & usumfructum solum earum rerum retinere, proprietatem statim a die secundi matrimonii adquiri liberis primi matrimonii. Tom. 9. c. 457. C. D.
Mulierem juris ignorantia excusat. T. 10. c. 480. A.
De ea muliere, quæ cum audisset, absentem virum vitâ esse functum, alii tunc nupserit, quid sit statuendum, si prior fuerit reversus, an teneatur Lege Juliâ. T. 4. c. 1502. A. B.
A muliere data dos, & dos ab extraneo data in quo differunt. T. 4. c. 999. E.
De muliere, quæ convenitur a marito ex promissione dotis. T. 5. c. 1166. C.
De muliere cum marito de dote agente. T. 5. c. 1165. C.
Muliere empta, quæ virgo putabatur, an redhibitioni locus sit. T. 7. c. 751. C. D.
De muliere, quæ struprum committit cum servo proprio. T. 9. c. 1427. D.
De muliere, quæ sine causa legitima divertit a marito. T. 9. c. 1425. E.
De muliere, quæ beneficio Principis aliquem adrogaverit. T. 9. c. 1312. C.
De muliere libera, quæ contra denunciationem domini se jungit servo alieno, capite minuitur, & fit ancilla ejus, cujus servus est. T. 9. c. 993. C.
Muliere in matrimonio mortuâ, dos a patre profecta, si pater non sit, apud maritum an remaneat. T. 10. c. 332. B.
Cum muliere ejus Provinciæ, in qua quis officium gerit, an sit connubium, vel concubinatus. T. 10. c. 482. C.
Mulieres jure naturali inspecto dominæ sunt dotis, & soluto matrimonio, aut inopiâ virorum contigente, jure civili actione hypothecariâ res dotales persequuntur. T. 10. c. 704. C. D.
Mulieres honore, & genere maritorum nobilitantur. T. 2. c. 737. D.
Mulieres arbitras esse posse, judices non posse. T. 3. c. 375. C.
Mulieres a patrimonialibus muneribus non excusantur. T. 2. c. 765. A.
Mulieres quot modis fiunt impudicæ. T. 2. c. 1098. C. D.
Mulieres prægnantes neque torqueri, neque damnari possunt. T. 1. c. 373. C.
Mulieres extraneæ, συνεισακται dictæ, quæ sint. T. 3. c. 44. D.
Mulieres personalia quædam munera subire coguntur. T. 2. c. 754. D.
Mulieres an ad actionem suspecti admittantur. T. 1. c. 55. E.
Mulieres admittuntur in quæstionibus læsæ Majestatis, aliàs jus accusandi non habentes. Tom. 4. c. 1376. A.
Mulieres libidinosæ hodie magis maritum, imò fratrem, quàm patrem verentur. T. 4. c. 1487. A.
Mulieres olim de suis dotibus funerabantur, etiamsi alia bona haberent. T. 4. c. 926. B.
Mulieres quando utuntur beneficio Senatusconsulti Vellejani, & quando non. T. 4. c. 935. E. & c. 936. A.
Mulieres quid non hodie post mortem viri artibus omnibus deripiunt? T. 4. c. 505. C.
Mulieres. Vide, Fœminæ.
Mulieres cæteræ extra matrem parcæ sunt. T. 5. c. 883. E.
Mulieres olim in bonis præter dotem nil habebant, ne insolescerent. T. 5. c. 385. A.
Mulieres infames esse Paulus jurisconsultus affirmat, si non elugent maritum tempore legitimo. T. 5. c. 92. B.
Mulieres olim ditescere nolebant, ne insolescerent. T. 5. c. 385. A.
Mulieres, quæ nobis liberorum loco sunt, uxores ducere non possumus. T. 5. c. 549. D.
Mulieres etiam puberes erant in perpetua tutela. T. 5. c. 1189. D.
Mulieres olim viræ appellatæ. T. 5. c. 1199. C.
Mulieres in Ecclesia ordinari non possunt, sicut mares. Tom. 6. c. 1043. A.
Mulieres testes adhiberi possunt adversùs clericum. T. 6. c. 850. D.
Mulieres solent pecuniam sumere ex arca mariti, inscio marito. T. 6. c. 705. E.
Mulieres desierunt in perpetua tutela esse ex lege Claudia. T. 6. c. 556. A.
Mulieres olim erant in perpetua tutela. T. 6. c. 311. A.
Mulieres quinque, septem, & novem partus habere possunt uno utero. T. 6. c. 482. E. & c. 483. A. B.
Mulieres dotatas esse reipublicæ interest. T. 7. c. 1420. B. C.
Mulieres an ab accusatione prohibeantur. T. 8. c. 436. B.

BIU Cujas

Mulieres an fisco deferre possint jus alienum, quasi ad fiscum pertineat. Ibid. A.
Mulieres, etsi non alios, se tamen deferre possunt. Tom. 8. c. 435. C.
Mulieres non possunt fidejubere, constituere, expromittere. T. 8. c. 658. D.
Mulieres non possunt fungi officio argentariorum. Ibid. D. E. arbitrium non suscipiunt. Ibid. E. removentur ab officiis publicis. Ibid. A. & seq.
Mulieres cur olim arrogare non potuerint. T. 8. c. 740. C.
Mulieres humiles, abjectæ & famosæ quæ censentur. Tom. 9. c. 444. E.
Mulieres, quæ transmigrant in aliam familiam, obliviscuntur liberos prioris matrimonii. T. 9. c. 457. E.
Mulieres veneficas, vel adulteras domo exigere licuit viro, liberis de sinu sublatis, clavibusque ademptis. T. 9. c. 1397. D.
Mulieres nihil habebant in urbe Roma præter dotem, paraphernа parcissima. T. 9. c. 1215. E.
Mulieres, damnatæ in opus metalli ad tempus, an retineant libertatem. T. 10. c. 123. C.
Mulieres quo casu, & qua summa bonorum excedente heredes instituì non poterant. T. 10. c. 486. B. C.
Mulieres ad accusandum in re annonaria admittit Præfectus annonæ. T. 10. c. 855. D.
Mulieres an removeantur ab officio mensæ argentariæ. T. 10. c. 980. E.
Mulierum intercessiones prohibentur. T. 1. c. 388. A. & duobus casibus ipso jure nullæ sunt. Ibid. A.
De mulierum luctu. T. 3. c. 159. E.
Mulierum patrimonium olim consistebat in dotibus. T. 4. c. 926. A.
Mulierum hereditates lege Voconiâ coarctatæ sunt. T. 5. c. 385. A.
Mulierum legato etiam virgines contineri. T. 5. c. 1199. C.
Mulierum intercessiones. T. 5. c. 448. C. Vide, Intercessiones.
Mulierum intercessiones improbantur Senatusconsulto Vellejano. T. 6. c. 74. C. D.
Mulierum intercessiones infirmat Senatusconsultum Vellejanum. T. 6. c. 345. A.
Mulierum judicium non sequimur sine inquisitione. T. 7. c. 1217. D.
Mulierum officium est domum curare, & liberos. T. 8. c. 659. A. & c. 740. B.
Mulierum intercessio quibus casibus non valet. T. 9. c. 320. C. D. c. 324. D.
Mulierum luctui lex præscripsit certum tempus. Tom. 9. c. 452. A.
Mulierum mores graviores qui. T. 9. c. 499. C.
Mulieribus tutoris auctoritas necessaria. T. 3. c. 173. A.
Mulieribus, quæ pro aliis intercesserunt, succurritur exceptionis, replicationis, & condictionis ope. T. 1. c. 1294. C.
Mulieribus lugentibus viros decem menses dati. Vide, Luctus, & lugere.
De mulieribus scenicis. Tom. 2. c. 1098. C.
Mulieribus intercedentibus in rem suam non succurritur. Tom. 4. c. 937. E.
Mulieribus jus ignorantibus subveniri solet, sed non in lucris. T. 4. c. 503. E. aliquando etiam subveniri solet rusticis non habentibus copiam jurisconsulti, quem consulant. Ibid. E.
Mulieribus in quibus casibus, & quam ab causam restitutio in integrum denegetur. T. 5. c. 234. D.
Mulieribus tunc succurrendum, cum defenduntur, non ut faciliùs calumnientur. T. 5. c. 98. D.
Mulieribus, quæ contrahunt secundas nuptias, antequam priorem virum eluxerint, pœnæ indictæ. T. 9. c. 451. D.
De mulieribus liberis, quæ se servis alienis conjunxerunt, Senatusconsultum Claudianum. T. 9. c. 1448. E.
De mulieribus instituendis plura. T. 10. c. 486. B. C.
Mulionem mutationibus deputatum qui sollicitat, vel receptat, ut coercendus. T. 2. c. 992. A.
Muliones, & institores servis urbanis continentur. T. 1. c. 436. C.
Mulomedicorum immunitates. T. 2. c. 767. C.
Mulorum verbum est ambiguum, nam & mulæ eo verbo significari possunt. T. 6. c. 502. C.
Mulorum, vel mularum par si legetur, nihil interest, an duo muli, seu duæ mulæ. Tom. 7. c. 1177. E.
Mulsum, & œnomeli an pro eodem a jurisconsultis habeantur. T. 3. c. 714. A.
Mulsum quomodo fiat. Tom. 7. c. 1455. D. an vini nomine contineatur. Ibid. D.
Multa quid. T. 2. c. 90. B. C.
Multa minor ovis unius olim fuit, hodie assium decem. Tom. 3. c. 302. D.
Multa in jure tacitè licent, quæ expressè non licent. Tom. 4. c. 372. B. si lex potestatem testandi non dederit, nec privatus dabit. Ibid. B.
Multa fiunt inutiliter nominatim, quæ si verbis tegantur, utiliter fiunt. T. 7. c. 978. B.
Multæ dictionem, & pignoris capionem an habeant, qui judicationem habent. T. 2. c. 90. A.
Multam indicare. T. 3. c. 302. C.
Multarum compendia sunt regalia. T. 2. c. 1326. A.
Mundanum se esse dicebat Socrates. T. 9. c. 1023. A.
Mundualdi vox unde dicta. T. 6. c. 1120. D.
Mundo muliebri quænam adnumerantur. T. 3. c. 272. A.
Mundo muliebri legato quænam cedunt. T. 1. c. 438. C.
Mundus muliebris quis. T. 1. c. 809. C. D.
Mundus muliebris, & ornamentum muliebre differunt. Ibid. C. D.
Mundus ab ornamentis separatur. T. 1. c. 438. E.
Mundus virilis nullus est. T. 10. c. 1166. B.
Munera civilia, seu publica invitis injunguntur. T. 7. c. 94. A.
Municare pro communicare. T. 3. c. 235. D.
Municipales magistratus. Vide, Magistratus municipales.
Municipales magistratus sunt annui. T. 4. c. 845. B.
Municipales magistratus dicuntur duumviri. T. 9. c. 1120. B.
Municipalis ordo tormentis eximitur. T. 2. c. 889. C.
Municipalis magistratus an habeat jus dandi tutoris. T. 4. c. 304. E.
Municipalis magistratus habuit jurisdictionem usque ad certam summam. T. 7. c. 57. D.
Municipalis magistratus jus habet dicendæ mulctæ. T. 8. c. 586. D.
Municipalis lex. Vide, Lex municipalis.
Municeps qui dicitur. T. 4. c. 852. B.
Municipem origo propriè facit. T. 1. c. 884. D. & Tom. 2. c. 737. A.
Municipem, & curialem pro eodem accipi. T. 2. c. 860. E.
Municipem origo, manumissio, adoptio, aut adlectio facit. T. 8. c. 641. B.
Municipes quibus modis fiunt. T. 2. c. 737. A.
Municipes tria faciunt. T. 2. c. 734. A.
Municipes qui propriè vocantur. T. 1. c. 884. D.
Municipes originarii, & voluntarii. T. 2. c. 734. A.
Municipes intelliguntur scire, quod sciunt hi, quibus est summa reipublicæ commissa. T. 3. c. 354. E.
Municipes an per servum suo nomine adquirere possint. Tom. 5. c. 704. C.
Municipes heredes instituì non possunt, & cur. T. 5. c. c. 703. E.
Municipes, & municipia, cives, & civitates an per se possessionem apprehendere possint. T. 5. c. 703. D.
Municipes quibus promiscuè utuntur, ea nullo modo possidere dicuntur. T. 5. c. 704. A.
Municipes qui sint, & dicantur. T. 5. c. 123. A.
Municipes an per se, vel per alios, & per quas personas, & quid sibi adqui-

BIU Cujas

adquirere possint. T. 7. c. 392. D.
Municipes, quibus non solvitur vectigal, idest emphyteuma, retinebunt rem quasi sibi commissam. T. 7. c. 379. D.
Municipes tenentur actione ad exhibendum. T. 7. c. 614. C. D.
Municipes incertum corpus est, & universorum non idem animus. Ibid. D.
Municipes hodie institui heredes possunt, olim non poterant, & cur. T. 7. c. 1200. E.
Municipes non obligabantur legibus Romanorum. T. 8. c. 499. B.
Municipes propriè qui sint. T. 8. c. 641. B.
Municipes qui. Ibid. A. B. & c. 498. E. & c. 499. A.
Municipes unde dicti. Ibid. B.
Municipes an per se possidere possint. T. 8. c. 253. A. an per alium possint. Ibid. A.
Municipes an heredes institui possint, & an succedere possint. T. 8. c. 5. C. an ei legari possit. Ibid. C.
Municipia, & municipes cur heredes institui non possunt. Tom. 1. c. 332. D.
Municipia hodie loco privatorum habentur. T. 5. c. 243. A.
Municipia quæ sint propriè. T. 5. c. 650. C.
Municipia olim non poterant instituti heredes ex Senatusconsultis. T. 7. c. 1200. E.
Municipia possidere per administratores licet, per se possidere non possunt. T. 7. c. 392. D.
Municipia incertis personis adnumerantur. T. 9. c. 863. D.
Municipibus quid concessum est, & quid non. T. 4. c. 397. A. B.
Cum municipibus testamenti factio olim non erat. T. 7. c. 614. D.
Municipiorum Consules qui. T. 5. c. 1175. B.
Municipiorum bona privatorum esse intelliguntur. T. 5. c. 650. C.
Municipiorum singulorum sunt magistratus municipales. T. 10. c. 386. E.
Municipum titulus correctus. T. 3. c. 245. B.
Munificem fieri quid sit, & significet. T. 5. c. 688. C. D.
Munifices quomodo græcè quidam interpretari soleant. T. 5. c. 123. B.
Munifices qui dicuntur: Tom. 9. c. 1452. D. E.
Munificia. T. 5. c. 688. C.
Munificium, id est, vectigali obnoxium. Ibid. C.
Munire sua prædia a vi torrentium aquarum sapere est. T. 5. c. 666. A.
Munis res, idest, communis. T. 3. c. 235. D.
Munis quid significat, & quid immunis. T. 9. c. 401. C.
Munus quid sit. T. 2. c. 739. B. & T. 5. c. 1175. A.
Munus personale non licet adærare. T. 2. c. 747. B.
Munus publicum, & jus civile. T. 1. c. 1028. B. C.
Munus cogendarum angariarum. T. 2. c. 741. D.
Munus, donum, & xenium differunt. T. 3. c. 150. C.
Munus publicum si duobus injunctum sit, quis priùs conveniendus. T. 4. c. 38. C.
Munus patrimonii, & munus possessionis idem est. T. 4. c. 853. E.
Munus aliquod quemadmodum suscipimus, ita perfungi solemus. T. 4. c. 830. C.
Munus exigendi tributi patrimoniale est, & cur. T. 4. c. 854. B.
Munus exigendi tributi num habeatur inter sordida munera. T. 4. c. 855. C.
Munus hospitis aliàs metatum dicitur. T. 4. c. 854. B.
Munus, & honor in quo differunt. T. 5. c. 1175. A.
Munus sustinenti honor deferri potest. Ibid. A. B.
Munus publicum est tutela. T. 5. c. 161. A.
Munus Sitonæ quod est. T. 5. c. 178. A. & T. 6. c. 510. C.
Munus publicum an arbitro impedimento esse possit. T. 5. c. 178. A. B.
Munus quot modis dicatur. T. 5. c. 123. A.
Munus frumenti comparandi de pecunia publica personale est, non patrimoniale. T. 6. c. 510. C.
Munus interpretatur donum, & largitionem; munus gladiatorium, venationem. T. 7. c. 1132. E.
Munus necessarium, donum voluntarium quid propriè. Tom. 8. c. 619. D.
Munus publicum quid. T. 8. c. 739. D.
Munus tribus modis dicitur. T. 8. c. 499. B. C.
Munus quodcumque donum non dicitur. T. 8. c. 619. D.
Munus hamatum, viscatum, spe eliciendi aliquid. T. 9. c. 234. A.
Munus patrimoniale quid sit. T. 10. c. 751. A.
Muneris publici vacatio. Tom. 2. c. 744. C.
Muneris injuncti sumptus ad omnes pertinet collegas. T. 2. c. 823. C.
Muneris sub specie, quod minùs exsequitur, nemo dicitur alterius muneris sarcinâ relevari. T. 10. c. 821. B.
Munere civili qui functus est, certi temporis vacationem habet. T. 2. c. 705. D.
De munere gratuito non est judicandum. T. 9. c. 1185. D.
Munera hamata, & viscata. T. 1. c. 1103. E.
Ad munera personalia qui, & quales sint nominandi. T. 2. c. 769. C.
Ad munera civilia nominationes ut fieri debent. T. 2. c. 716. A.
Munera civilia inter patrem, & filiumfamilias sunt indivisa. T. 2. c. 705. D.
Munera civilia per ordinem pro fortunarum modo sustinenda sunt. T. 2. c. 739. C.
Munera civilia iterare, vel continuare nemo cogitur. Tom. 2. c. 717. D.
Ad munera civilia minores 25. annis vix admitti possunt. Tom. 2. c. 752. B.
Munera reipublicæ quæ sunt. T. 1. c. 1028. A.
Munera, quæ patrimoniis utilitatis publicæ gratiâ indicuntur, ab omnibus subeunda sunt. Tom. 2. c. 739. D.
Munera patrimoniorum mulieres etiam sustinere debent. Tom. 2. c. 741. A.
Munera civilia quemadmodum indicuntur. Ibid. C. D.
Munera corporalia, & pecuniaria quando remittuntur. Tom. 2. c. 739. E.
Munera alia ordinaria, alia extraordinaria. T. 4. c. 55. C.
Munera civilia etiam invitis injungi possunt. T. 4. c. 19. A.
Inter munera publica, & privata differentia quæ. T. 4. c. 1025. E.
Munera sordida non mandantur Decurionibus. T. 4. c. 855. C.
Munera, & honores non ornationibus, sed potioribus sunt injungenda. T. 4. c. 866. E.
Munera patrimonialia duplicia sunt; & quænam illa. Tom. 4. c. 854. A.
Munera monachorum, & stellionum sunt munera hamata, seu viscata. T. 5. c. 1055. E.
Munera nuptialia, aut nuptiales sportulas tutor matri, aut sorori pupilli mittere non tenetur. T. 5. c. 581. D.
Munera civilia, quæ fœminis interdicta sunt, qualia sint, & quomodo distinguantur. T. 5. c. 447. E.
Munera civilia fœminis interdicta. Ibid. E.
Munera civilia deferuntur invitis. T. 6. c. 510. D.
Munera publica an invitis deferantur. T. 7. c. 65. B.
Munera sponsalitia quando redduntur, & quando non redduntur. T. 9. c. 435. A. & seq.
Munera sponsalitia retineri ab ea, quæ non jure despondit. Tom. 9. c. 438. C. D.
Munera sponsalitia. Vide, Sponsalia, Sponsalitia.
Munera sponsalitia, nuptialia. T. 9. c. 440. A.
Muneralis lex unde nomen acceperit. T. 8. c. 894. C.
Munerum seminarium est curia. T. 2. c. 738. C.

BIU Cujas

Munerum varia genera. Tom. 1. c. 1028. A.
Munerum vacationem non habent infames. T. 2. c. 706. C.
Munerum, seu honorum divisio, & enumeratio, & quid sit munus. T. 1. c. 885. C. D.
Munerum vacatio a Principe est impetranda. T. 2. c. 706. D.
Munerum sordidorum excusatio ad heredem transire non potest. T. 2. c. 749. C. D.
De munerum excusationibus. T. 2. c. 745. B.
Munerum civilium quædam sunt patrimonialia, quædam corporalia, & quibus singula indicuntur. T. 4. c. 851. A.
Munerum vacatio, & excusatio quibus publicanis datur. Tom. 4. c. 864. D.
Munerum civilium vacatio cui specialiter concessa est, is non excusatur a solennibus muneribus, indictionibus, functionibus. T. 4. c. 865. C. D.
A muneribus personalibus excusat ætas 70. annorum. T. 2. c. 706. A.
A muneribus sordidis qui excusantur. T. 2. c. 748. E.
A muneribus sordidis vindicantur Illustres. T. 2. c. 750. C.
A muneribus patrimonialibus qui excusantur, & qui non. Tom. 2. c. 740. B. & seq.
Muneribus publicis originis tantummodo, vel domicilii causâ obligamur. T. 2. c. 736. D.
A muneribus civilibus qui non excusantur. T. 2. c. 705. C.
Muneribus civilibus functis quanto tempore vacatio conceditur. T. 2. c. 738. D. E.
De muneribus inter patrem, & filium non continuandis, & de intervallis. Ibid. A. & seq.
De muneribus, atque donis. T. 3. c. 150. B.
Muneribus civilibus injungendis num sola ratio possessionis idonea sit citra speciale privilegium a Principe datum. Tom. 4. c. 853. D.
A muneribus civilibus libertus clarissimi viri immunitatem non habet, sed tantùm a tutelis. Tom. 4. c. 852. B.
A muneribus personalibus reipublicæ, patriæ suæ, libertus non excusatur propter operas, obsequia, vel ministeria, quæ patrono suo debet. Ibid. A.
A quibus muneribus veterani excusantur, & a quibus non. Tom. 4. c. 865. A. B.
A muneribus civilibus ætas quæ excusatur. T. 4. c. 863. B.
In muneribus civilibus duo collegæ correi sunt debendi, secus in magistratibus. T. 4. c. 869. A.
A quibus muneribus excusentur Philosophi, & a quibus non. T. 4. c. 865. E.
A muneribus, tutelisque conductores vectigalium an excusentur T. 4. c. 864. C.
A muneribus civilibus quinque liberorum numerus in provinciis excusat. T. 4. c. 863. B.
A muneribus civilibus quinam removeantur. Tom. 5. c. 447. E.
De muneribus gerendis causæ ad cujus agnitionem spectant. T. 8. c. 583. A.
De muneribus, & honoribus. T. 9. c. 131. B. C.
Qui a muneribus civilibus delatis, vel honoribus appellant, an alius eorum loco creetur. T. 10. c. 801. A.
Muneribus, & donationibus modum imposuit lex Cincia, quæ Muneralis dicitur. T. 10. c. 1230. D.
Murci qui sint, & ut mulctandi. T. 3. c. 456. B. C.
Murex conchyliorum genus. T. 2. c. 794. E.
Muries quid, & ex quo fit. T. 3. c. 298. D.
Muri cur sancti dicuntur. T. 1. c. 62. D.
Murileguli, & conchylioleguli. T. 2. c. 795. D.
Murilegulo alterutro parente natus deterioris parentis conditionem sequitur. T. 2. c. 797. A.
Muris fundos suos cingere non omnibus permittitur. T. 9. c. 1179. B.
Murorum sanctitas an antiquior, quàm portarum. Tom. 1. c. 62. E.
Murorum reparationi tertia pars redditus civitatis cujusque deputatur. T. 9. c. 1183. D. E.
Murum examina inter segetum calamitates numerari. T. 3. c. 448. C.
Musarii, sive musivarii qui, & eorum privilegia. T. 2. c. 768. A. B.
Musica ars est ingenua, & liberalis. T. 1. c. 1024. D.
Musici a tutelis non excusantur. Ibid. D.
Mustum an vini nomine contineatur. T. 7. c. 1455. D.
Mustum è vinea vendita si venditor emptorem non patiatur evehere, emptori quæ actio sit. Tom. 7. c. 794. B.
Mustum tria comprehendere. Ibid. C.
Mutari solet jus, ita ut nomina. Vide, Jus.
Nihil mutari ex antiquo sine confusione multarum rerum, & perturbatione populi. T. 9. c. 924. B.
Mutatio status causam periculi non mutat. T. 4. c. 934. A.
Mutatio personarum an rem mutare dicatur, sive aliam, atque aliam rem faciat. T. 5. c. 954. D.
Mutatio, quæ rem auget. Tom. 5. c. 425. D.
Mutatio, quæ rem minuit. Ibid. D.
Quæ mutatio rei pignori datæ periimat pignus, vel non. Ibid. D.
Mutatio summa est mors, interitusque subjecti. Tom. 5. c. 426. C.
Mutatio voluntatis, sive inconstantia venditoris, an libertati officiat. T. 5. c. 680. D.
Mutatio familiæ capitis deminutio est. T. 5. c. 1154. C.
Mutatio dominii servitutem non mutat. T. 6. c. 516. B.
Mutatio voluntatis est pœnitentia; & contra, pœnitentia est mutatio voluntatis. T. 6. c. 287. B. C.
Mutatio personarum aliam, atque aliam rem facit. Tom. 6. c. 10. A.
Mutatio sententiæ in docto homine quasi inconstantia cuiquam debet objici. T. 10. c. 137. E.
Mutatio quælibet mutat usumfructum. T. 10. c. 1130. D.
Mutationis specierum distinctio in legatis observatur. T. 5. c. 425. E.
Mutationis genera quomodo sunt distinguenda. Ibid. D.
Mutatione rei extingui pignus videtur. Ibid. C.
De mutatione nominis. Tom. 9. c. 1451. C.
Mutationum distinctiones vix in usufructu servantur. Tom. 5. c. 426. B.
Muti loco absentium habentur. T. 1. c. 97. D.
Muti, surdi, & furiosi testamentum quando finiatur. Tom. 5. c. 1059. B. C.
Mutinensium consuetudo abrogata, qui concubitui nimium tribuebant. T. 6. c. 1092. C.
Mutua pecunia. Vide, Pecunia mutua.
Mutua vita data est. T. 5. c. 392. B.
Mutua stipulatio inter vicinos de damno infecto quando interponatur. T. 5. c. 651. E. & c. 652. A.
De mutua pecunia, sive credita. T. 7. c. 655. C. & seq.
Mutuæ pecuniæ usuræ non debentur ex pacto nudo, sine vinculo stipulationis. T. 4. c. 953. D.
Mutuæ pecuniæ periculum, nisi aliud actum sit, ad debitorem pertinere. T. 7. c. 635. E.
Mutuæ pecuniæ obligatio quomodo fit. T. 7. c. 655. C.
Mutuæ donationes. Vide, Donationes.
Mutuari an dicatur, quod commodato accipitur. T. 5. c. 392. C.
Mutuas petitiones sæpe institui apud eundem judicem. Tom. 9. c. 334. B.
Mutui definitio. Tom. 3. c. 324. A.

BIU Cujas

Mutui notatio vera. T. 3. c. 325. C.
Mutui dationes, ut hæc verba accipi debeant. Tom. 1. c. 1300. D.
Mutui non debentur usuræ. T. 3. c. 214. E.
Mutui, & commodati quænam sit differentia. T. 1. c. 192. E.
Mutui datio in quibusnam rebus consistat. T. 1. c. 191. E.
Mutui, & promutui eadem est ratio. T. 4. c. 927. B.
In mutui obligatione contrahenda non inspicitur, in cujus rem, vel nomen pecunia accipiatur, & vertatur, sed quis accipiat, & cujus contemplatione ea detur. T. 4. c. 1013. E.
Ex mutui causa nemo obligatur eâ actione, quæ ex mutuo nascitur. T. 4. c. 873. A.
Mutui datio unde appellata. T. 5. c. 390. C. D.
Mutui datio appellata est ab eo, quod de meo tuum fit. Tom. 5. c. 397. D.
Mutui nomen multiplex est. T. 5. c. 392. B.
Mutui dati dominium transfertur in accipientem; commodati, pignoris, depositi, locati, conducti non item. Tom. 5. c. 393. A.
In mutui datione oportet, dominum esse dantem. T. 5. c. 390. A.
Mutui vera definitio, genere, specie, & differentiâ constans. Ibid. C.
Mutui actio, & actio calendarii differunt. T. 7. c. 625. C.
Mutui singularia præcepta quædam. T. 7. c. 667. B. & seq.
Mutui datio an concessa sit ei, qui liberam peculii administrationem habet. T. 7. c. 661. D.
Mutui esse commodatum ad abusum. T. 8. c. 319. E.
Mutui dationes quomodo accipiuntur. T. 9. c. 322. D.
Mutui indebiti solutio promutuum est. T. 9. c. 218. B.
Mutui obligationem non contrahunt servi, nisi pro modo peculii. T. 9. c. 311. A.
Mutui non dantur usuræ, nisi deductæ sunt in stipulationem. T. 9. c. 218. C.
Mutui, aut promutui extra casum obligatio, aut actio nobis non adquiritur per liberam personam, retinetur quidem, & conservatur. T. 10. c. 642. D.
Ex causa mutui an nobis adquiratur obligatio per liberam personam. T. 10. c. 979. B. C.
Mutui ea est natura, ut beneficio afficiat debitorem, qui accepit. T. 10. c. 984. B.
Ex mutuo debitæ pecuniæ periculum esse debitoris. T. 1. c. 1463. B.
In mutuo exigitur, ut quod datur, fiat accipientis. Tom. 3. c. 324. B.
In mutuo non res eadem, sed ejusdem generis reddi debet. Tom. 3. c. 325. C.
In mutuo, post moram, pecuniæ non debentur usuræ, quia non sunt deductæ in stipulatum. T. 4. c. 939. C.
Mutuo accepto vino non attenditur, an sit auctum, an diminutum vini pretium. T. 5. c. 395. D.
Mutuo si in id agatur, ut quod datur statim, & extemplo reddatur, res ridicula peragitur. T. 5. c. 397. B. C.
In mutuo nunquam quæritur dolo, vel culpa, quia res consumenda datur, non servanda, ut in commodato. T. 5. c. 416. B.
Ex mutuo consensu oritur mandati actio. T. 6. c. 14. D.
In mutuo pactum in continenti factum nihil prodesse ad acquirendam obligationem, præterquam in pecunia nautica. T. 7. c. 659. C.
De mutuo condictio. T. 7. c. 623. E.
Mutuo si data sit res, an ea periculo sit ejus, qui eam accepit. T. 8. c. 320. E.
Mutuo dare non poterant Præsides provinciarum tempore sui officii. T. 9. c. 206. D. E. an possint sumere mutuum. Ibid. 207. A.
Ex mutuo quomodo constituantur duo rei debendi. T. 9. c. 207. D.
Actioni ex mutuo adhæret propriè condictionis nomen. Tom. 10. c. 958. C.
Quæ ex mutuo datur actio, non habet aliud, quàm condictionis nomen. T. 10. c. 983. B. C.
Mutus an testamentum facere possit. T. 5. c. 104. C. D. & T. 6. c. 1071. E. & T. 7. c. 938. A. B. & T. 8. c. 968. C.
Mutus, surdus, furiosus stipulationem contrahere an possint. Tom. 1. c. 202. E. & c. 203. A.
Mutus, & surdus re, literis, & consensu obligari possunt, verbis non item. T. 1. c. 1152. C.
Mutus per se stipulationem contrahere non potest, per proprium servum potest. Tom. 1. c. 1153. A.
Mutus emere, & vendere potest, non autem furiosus. T. 1. c. 395. B.
Mutus in testamento testis esse non potest. T. 1. c. 330. C.
Mutus, & surdus olim familiæ emptores fieri non poterant. T. 1. c. 1089. B.
Mutus, & surdus servos manumittere possunt inter amicos, vel per epistolam. T. 1. c. 463. A.
Mutus an feudum retinere possit. T. 2. c. 1290. A.
An mutus, & surdus bonorum possessionem petere possint, & an eis dies petendæ possessionis cedant. Tom. 4. c. 396. B. quid de cæco. Ibid. E. quid cæcis concessum est, & quid non. Ibid. E. & c. 397. A. de municipibus quid sentiendum. Ibid. c. 397. A.
Mutus, & surdus pro absentibus, & ignorantibus habentur. T. 4. c. 1146. B.
Mutus hereditatem adire non potest, & quare. Tom. 4. c. 396. B. C.
Mutus, & surdus ab honoribus excusantur, non a muneribus. T. 5. c. 1175. C.
Mutus an possit esse procurator. T. 5. c. 1177. D. Vide, Procurator.
Mutus, & surdus, ut matrimonium contrahere possunt, ita procuratores dari, & qua ratione hoc illis concessum. T. 5. c. 115. A. B.
Mutus an præsens esse dici possit T. 5. c. 909. E.
Mutus, & surdus donare non prohibentur, per traditionem scilicet, vel mancipationem, vel cessionem in jure, non per stipulationem. T. 6. c. 689. A.
Mutus si intellectum habet, potest videri respondere. T. 7. c. 714. C.
Mutus quare non possit stipulari, nec promittere. T. 8. c. 1057. C.
Mutus an fideicommissum relinquere possit. T. 7. c. 962. B. C.
Mutus an intervenire possit iis contractibus perficiendis, qui nudo consensu perficiuntur. T. 8. c. 383. B. an in contractibus, qui verbis perficiuntur, intervenire possit. Ibid. C.
Mutus an obligationem, vel stipulationem contrahere possit. T. 8. c. 324. B.
Mutus an tutor esse possit. T. 8. c. 383. C.
Mutus an in emptionibus, traditionibus, & similibus contractibus obligari possit. T. 8. c. 387. A.
Mutus, & surdus quomodo possint obligari. T. 10. c. 525. A. B.
Mutuum est juris gentium. T. 1. c. 9. C. D.
Mutuum esse contractum. Tom. 1. c. 922. E.
Mutuum quid a proprio differt. T. 3. c. 325. B.
Mutuum quid a commodato differat. T. 1. c. 763. D.
Mutuum quibus in rebus consistat, & quibus non. T. 3. c. 324. A.
Mutuum non contrahitur alienæ pecuniæ datione. Ibid. B.
Mutuum tacitum quid. T. 2. c. 659. C.
Mutuum conciliare solet consumptio bonâ fide facta. T. 1. c. 1439. C. & c. 1465. D.
Mutuum undenam ita appellatum. T. 1. c. 192. A.

BIU Cujas

Mutuum quid est. T. 4. c. 184. A.
Mutuum propriè est commodatum ad abusum. T. 4. c. 1136. C.
Mutuum est species alienationis. T. 5. c. 392. B.
Mutuum cum pupillo absque tutoris auctoritate contractum non consistit. T. 5. c. 415. D.
Mutuum est quodcumque habemus ad tempus. T. 5. c. 392. B.
Mutuum datur, non ut eandem speciem creditor, quam dedit, idest, cujus dominum accipientem fecit, recipiat, sed aliam ejusdem generis. T. 5. c. 390. C.
Mutuum est creditum speciale. T. 5. c. 398. A.
Mutuum in his solis rebus, quæ sunt in abusu, consistere potest. T. 5. c. 391. A.
Mutuum est, quod conductori datur in antecessum. T. 5. c. 392. B.
Mutuum non est, si genus aliud recipimus, ut pro tritico vinum. T. 5. c. 390. C.
Mutuum, & creditum in quo differunt. T. 5. c. 399. A.
Mutuum in quibus rebus consistit, T. 5. c. 392. D.
Mutuum vulgus appellat præstitum. Ibid. D.
Mutuum pro commodato accipitur, & commodatum pro mutuo. Ibid. D. E.
Mutuum esse contractum. T. 5. c. 390. C.
Mutuum, & promutuum certi condictionem specialem continent. Ibid. B.
Mutuum est quasi commodatum ad abusum. T. 5. c. 393. A.
Mutuum consumptio conciliat. T. 5. c. 969. E.
Mutuum cur in cæteris rebus, quæ non in numero, pondere, vel mensura consistunt, & æstimantur, sed corpore solo constant, non consideretur, rationem reddit auctor probabilem. T. 5. c. 394. D.
Mutuum in rebus tantùm similibus, non dissimilibus consistit. T. 5. c. 395. A.
Mutuum non est, nisi alienatio sit, T. 6. c. 51. B.
Mutuum est crediuum solubile, quod reddi, & resolvi oportet. T. 6. c. 83. D.
Mutuum consumptione convalescit, quod propter dissensum contrahentium ab initio non fuit mutuum. Ibid. B.
Mutuum, & donatio in quo differunt. Ibid. D.
Mutuum alienæ pecuniæ consistit. T. 6. c. 360. A. B.
Mutuum damus non recepturi eandem pecuniam, sed aliam tantam. T. 7. c. 626. C.
Mutuum non fieri, nisi dominium mutetur, T. 7. c. 633. A.
Mutuum eodem genere reddi oportere, quo datum est. T. 7. c. 626. C.
Mutuum eâdem bonitate reddendum, qua datum est. T. 7. c. 633. C.
Mutuum contractus est. Tom. 7. c. 624. E. & c. 625. A.
Mutuum re contrahitur. T. 7. c. 625. D.
Mutuum quid. T. 7. c. 624. B. propriè datur ad abusum. Ibid. B. commodatum ad usum. Ibid. B.
Mutuum species, creditum genus. T. 7. c. 631. E.
Mutuum voluntas nuda non efficit. T. 7. c. 658. E.
Mutuum an contrahi possit sub conditione. T. 7. c. 647. E. & c. 648. A.
Mutuum an sit verbum Siculum, an Latinum. T. 7. c. 625. E. & c. 626. A.
Mutuum conditionale. Tom. 7. c. 636. B.
Mutuum aliud est, aliud est fœnus. T. 7. c. 625. C.
Mutuum a mutatione nomen habet. Ibid. E.
Mutuum, & depositum differunt. T. 8. c. 319. C. & seq. & c. 616. A. B.
Mutuum in quibus rebus consistit. T. 7. c. 631. E.
Mutuum cur sic dicatur. T. 7. c. 625. B. est sui naturâ gratuitum. Ibid. C.
Mutuum quando ambigitur esse, vel donatio. T. 7. c. 674. A. & seq. c. 678. A. & seq.
Mutuum, & creditum in quo differunt. T. 7. c. 631. E.
Mutuum non in corporibus, sed in speciebus consistit. T. 7. c. 861. D.
Mutuum non contrahitur nudâ conventione, sed traditione propriæ pecuniæ. T. 7. c. 857. A.
Mutuum nomen an mero jure ex omni contractu nudâ conventione fieri possit. Ibid. D.
Mutuum unde ita nominatum. T. 8. c. 1046. C.
Mutuum non adimit usuram. T. 8. c. 576. B.
Mutuum vini, olei, frumenti, quo modo contrahatur. T. 8. c. 319. D.
Mutuum ab aliis contractibus, qui re contrahuntur, in quibus differat. T. 8. c. 320. D.
Mutuum est alienationis species. Ibid. B. an contrahatur datione alienæ rei. Ibid. B.
Mutuum in quibus consistit, an eæ res dentur ad abusum. T. 8. c. 319. D. E.
Mutuum fideicommissum inter fratres potest remitti pactione. T. 9. c. 29. A.
Qui mutuum dat, rem suam utendam dat. T. 9. c. 292. D.
Mutuum est contractus. Tom. 9. c. 218. C.
Mutuum non contrahitur pecuniæ alienæ datione. T. 9. c. 205. D.
Ut mutuum contrahatur, quid requiritur. T. 9. c. 1010. E.
Mutuum quid. Tom. 9. c. 73. B. & T. 10. c. 970. B.
Mutuum non consistit de re aliena. T. 10. c. 416. D.
Mutuum an datione pecuniæ contrahatur. T. 10. c. 462. C.
Mutuum verum in quibus consistat. T. 10. c. 970. B.
Mutuum an admittat usuram. T. 10. c. 986. A.
Mutuum an sit idem, quod fœnus. T. 10. c. 1262. A.
Mutuum an sit semper voluntarium. T. 10. c. 1064. A.
Mutuum aliud est, aliud promutuum. T. 10. c. 1098. E.
Mutuus congressus, promercium, commercium. Tom. 7. c. 34. E.
Myrrina vasa. T. 1. c. 435. B.
Mysteriis veris siqua caret Ecclesia, non est Ecclesia. T. 10. c. 815. E. & c. 816. A.

N

Nam pro *sed*. T. 1. c. 75. E.
Nancitor verbum quid significat. T. 3. c. 263. D.
Narbonensis provincia *Gothia* olim vocabatur. T. 6. c. 1000. E.
Nardus Pistica. T. 1. c. 1451. C.
Narratio, quæ sit in litis contestatione, quid sit, & qualis esse debeat. T. 10. c. 922. B.
Nascendi conditio infamem non facit, sed ratio tantùm vitæ, & instituti est turpis, & nocens. T. 4. c. 860. A.
Nasci, & edi dicuntur abortivi. T. 5. c. 620. B.
Nasci possunt quinque, septem, & novem postumi uno utero. T. 6. c. 482. E. & c. 483. A.
Qui nasci sperantur, pro superstitibus habentur. T. 6. c. 427. C.
Nasci dicitur, qui in Christi nomine tingitur aquâ. T. 7. c. 21. E.
Nasci dicitur, qui adoptatur in alienam familiam. Ibid. E.
Nasci dicuntur, qui pro Christo patiuntur, & ex hac vita migrant. Ibid. E. & c. 22. A.
Nasci dicuntur, qui consulatum adipiscuntur. T. 7. c. 22. A.
Nasci dicuntur, qui ab exilio revertuntur. Ibid. A.
Nascimur variis modis, & qui sunt illi nascendi modi, & quotuplices. T. 7. c. 21. E. & c. 22. A.
Non omnis nascitur, qui utero exit. T. 4. c. 553. A.
Natales quando plus valent, quàm testes. T. 9. c. 274. C.
Natalibus omnes liberti ipso jure restituuntur. T. 2. c. 725. B.
Natalibus restitutus nec obsequium, vel honorem debet, nec quasi ingratus accusari potest. Tom. 2. c. 1117. C.
Natalibus restituti meliore sunt conditione, quàm annulo donati. T. 2. c. 725. A.
De natalibus restituendis. T. 1. c. 840. E. & T. 9. c. 647. C.
Natalibus non officit manumissio, nec

BIU Cujas

nec fuisse in servitute. Tom. 1. c. 15. A.
Natalibus restitutus libertus a Principe. T. 7. c. 124. B.
Natalibus libertinum non restituit Princeps, invito patrono. T. 9. c. 647. D.
Qui natalibus restituti sunt a Principe, obsequia non debent. Ibid. C.
Natalis dies adoptionis. T. 7. c. 22. A.
Natalis dies Imperii. Ibid. A.
Natalis dies Sanctorum qui dicuntur. Ibid. A.
Minucius Natalis jurisconsultus temporibus Trajani. T. 10. c. 757. B.
Natalitia. T. 8. c. 619. B.
Natalitia gemma quæ sit. Ibid. A.
Natalitium, quod est munus, dicitur quidem donum. Ibid. D.
Natalitius domini dies, dictus olim *Sol novus*. T. 10. c. 1232. E.
Natalium dignitas semel liberis quæsita, eis non aufertur ob patris casum. T. 4. c. 971. E.
Natalium quæstio ad forum Ecclesiasticum pertinet. T. 6. c. 813. B.
Natalium causa spiritalis est. T. 6. c. 1135. B. C.
Natalium restitutio juris patronatus pleniſſima est abolitio. T. 9. c. 647. D.
Natalium restitutio jus ingenuitatis restituit. T. 9. c. 647. C. libertum omnimodo ingenuum facit, ut nec obsequia manumissori debeat. Ibid. C.
Nati non videntur, qui mortui nascuntur. T. 1. c. 457. E.
Nati sequuntur deteriorem conditionem parentis. T. 4. c. 1382. B.
Pro natis infantes vulgari sermone accipiuntur. T. 4. c. 1180. D.
De iis, qui nati nobis extranei heredes futuri sunt ex edicto Prætoris, non jure civili. Tom. 6. c. 427. D.
Nati post captivitatem, patri mortuo apud hostes sunt sui heredes ex lege Cornelia. Tom. 8. c. 189. D.
Pro natis habentur, qui concepti sunt. T. 6. c. 427. C.
Nato postumo conferri bona possunt, non nato non possunt. T. 5, c. 619. A. B.
Pro nato habetur in jure, qui in utero est. Ibid. B. quando pro nato non habetur. Ibid. B.
Natorum, & postumorum differentia. T. 1. c. 336. A.
Natura maris est imperare, fœminæ obsequi. T. 4. c. 792. D. in quibus causis melior conditio fœminarum videtur esse. Ibid. E.
Natura non patitur, ut idem sit actor, & reus ex eadem causa. T. 4. c. 678. D.
Natura nihil facit frustra, nec homo prudens. T. 4. c. 262. C.
Natura auri noscenda est, non facultas auri, Cicero *ad Attic.* ait. T. 5. c. 395. C.
Naturâ æquum est, nequis alienis spoliis suas augeat facultates. T. 5. c. 1091. E.
Natura, & jus gentium pro eodem accipiuntur. T. 5. c. 506. D.
Natura est communis omnium hominum. T. 5. c. 438. A.
Naturâ inferior ager superiori servitutem debet, ut naturaliter ex superiori aquam profluentem excipiat. T. 5. c. 661. D.
Natura non patitur, ut uterque sit emptor, uterque venditor. T. 5. c. 590. A. B.
Natura, sive substantia est temperatura auri, vel argenti, vulgo *l'alloy*. T. 5. c. 395. C.
Naturâ loci quod incommodi nobis in agro nostro allatum est, id æquo animo ferre debemus. T. 5. c. 664. B.
Natura soli a seipsa mutari potest. T. 5. c. 665. B.
Natura rerum, hominum gratiâ, fructus innumeros comparavit. T. 5. c. 727. B.
Narura non patitur, ut quis partim sit servus, partim liber. T. 6. c. 470. D.
Natura quid. T. 7. c. 16. C.
Natura vitæ usuram dedit, tanquam pecuniæ, nullâ præstitutâ die. T. 7. c. 626. B. C.
Natura, & naturalia jura unde ita dicantur. T. 8. c. 910. D.
Natura quis debeat. T. 8. c. 702. D. E.
Nihil natura, nec ars, nec vir sapiens faciunt frustra. Tom. 10. c. 484. D.
Naturæ causa certa, & perpetua est. T. 3. c. 298. A.
Naturæ rerum nihil incertum est. T. 1. c. 196. E.
Naturæ, & artis perelegans comparatio. T. 1. c. 916. B. & c. 917. A.
Naturæ nomine jus naturale, vel gentium intelligi. T. 1. c. 1506. E.
Naturæ leges ignorare non licet. T. 4. c. 1432. D.
Naturæ vinculum pacto solvitur. T. 4. c. 729. E.
Naturæ vocabula sunt filius, & mater, cognatus etiam naturæ verbum est. T. 5. c. 160. E.
De naturæ jure. T. 7. c. 13. E. & c. 14. A. & seq.
Quod naturale est, jure civili non perimitur. T. 4. c. 502. B.
Naturale debitum peti nequit. T. 4. c. 500. B.
Naturale debitum neque ab alio, neque a seipso exigi potest, nec debet. T. 5. c. 130. A.
Naturales liberi fideicommissarium quando excludunt. Tom. 4. c. 1214. C.
Naturales qui jam propriè dicantur. T. 8. c. 899. E. & c. 900. A.
Naturales quibus modis efficiantur legitimi. T. 8. c. 1015. C.
Naturales filii qui dicuntur. T. 8. c. 191. D.
Naturales, & adoptivi an differant. T. 8. c. 165. B. C.
Naturales emancipati an nomen familiæ amittant. Vide, Emancipati.
Naturales liberi multipliciter accipiuntur. T. 9. c. 552. C.
Naturales liberi a spuriis liberis multum distant. T. 9. c. 553. A.
Naturales liberi quibus modis justi efficiuntur. Ibid. C. D.
Naturales liberi quinam sint. T. 10. c. 491. D.
Naturales liberi quid ex parentum successione possint lucrari. T. 10. c. 675. E. & c. 676. A.
Naturales filii, curiales facti, fiunt legitimi. T. 10. c. 675. E.
Naturales inter liberos, & spurios differentia. T. 10. c. 821. E. & c. 822. A.
De naturali fossa actione aquæ pluviæ arcendæ agi non potest. T. 5. c. 665. D.
Naturalia jura quæ sunt. T. 8. c. 190. B.
De naturalibus liberis. T. 1. c. 700. E.
De naturalibus emancipatis, & an veniant ad bonorum possessionem. T. 8. c. 165. C.
De naturalibus liberis, & matribus eorum, & ex quibus causis justi efficiantur. T. 9. c. 552. B. & seq.
Naturalis obligatio quid est. T. 4. c. 727. E.
Naturalis obligatio tollitur multo pluribus modis, quam civilis. T. 4. c. 728. B.
Naturalis filius, & adoptivus in quo differunt. T. 4. c. 808. A.
Naturalis juris ignorantia neminem excusat. T. 4. c. 1495. D.
Naturalis filius qui dicatur. T. 5. c. 1006. C.
Naturalis possessio solo corpore consistit. T. 5. c. 693. D.
Naturalis possessio ubi necessaria non est. Ibid. B. C.
Naturalis ratio nuptias non sola impedit, nisi concurrat civilis. T. 5. c. 540. B.
Naturalis obligatio. Vide, Obligatio naturalis.
Naturalis possessio. Vide, Possessio.
Naturalis de testamento patris queri potest. Tom. 7. c. 211. C. D.
Naturalis possessio. T. 9. c. 1007. B. C. Vide, Possessio.
Naturalis filius quisnam sit. T. 10. c. 451. A.
Naturalis filius non potest fieri legitimus, nisi vocatis agnatis, quorum interest, T. 10. c. 837. E.
Naturalis pater quisnam sit. T. 10. c. 1118. D.
Naturaliter quod fit, perpetuum esse videtur. T. 3. c. 298. A.
Naturaliter quomodo intelligendum. T. 5. c. 522. E.

BIU Cujas

Naturaliter possidere quid. T. 7. c. 607. E.
Naturaliter qui possident, & qui non possident. T. 7. c. 588. C.
Naturaliter quod adquiritur, per omnes adquiritur, non quod civiliter. T. 10. c. 286. A.
Naturaliter servus non prohibetur id sibi a nobis adquirere, quod ab aliis nobis adquireret. Tom. 10. c. 286. C.
Natus, & prognatus in quo differunt. T. 1. c. 151. A.
Natus ex ingenuo, & colono, vel ancilla, matris conditionem sequitur. T. 2. c. 875. B.
Natus septimo mense matri prodest. T. 1. c. 458. C.
Bis natus quis dicatur, T. 7. c. 21. E. & c. 22. A.
Navarrorum Reges olim Duces fuerunt, T. 6. c. 943. C.
Naucleros nullam vim oportet sustinere. T. 2. c. 783. C.
Nauclerus quis sit. T. 10. c. 429. E.
Naufragii periculum pertinet ad locatores, T. 3. c. 191. A.
Naufragii periculum solus agnoscit fiscus, non possessores, qui semel suo munere functi sunt annonâ collatâ, & in navem impositâ. T. 2. c. 789. C.
Naufragii tantùm periculum suscipit creditor. T. 10. c. 462. C.
Naufragio facto, contributio non fit. T. 1. c. 386. B.
Naufragio an liberetur debitor certi corporis. T. 4. c. 952. D.
Naufragio demersum siquid sit in mare, vel flumen, qui id possidet an habeat pro derelicto. T. 8. c. 286. C. D.
Naufragiorum jus. T. 2. c. 788. A.
Naufragium non liberat debitorem creditæ pecuniæ. T. 4. c. 952. D.
Naufragium est casus major. T. 9. c. 298. E.
Navem fluctibus vexatam levis jactura defendit. T. 1. c. 385. E.
Navem locare aliud est, aliud exercere. T. 4. c. 128. D.
Navem ædificatam ex aliena arbore ejus esse, cujus fuit arbor. T. 5. c. 379. C.
Navem captam ab hostibus, aut equum an possim legare. T. 7. c. 977. C.
De nave quæ navigando deterior facta est. T. 5. c. 533. D.
Nave laborante, siquis alienas merces in mare projecerit, ut suas servaret, quomodo teneatur. T. 7. c. 850. D. E.
Naves amnicæ. T. 2. c. 805. C.
Naves maritimas privatis habere licet. T. 2. c. 787. A.
Qui naves habere non possunt. T. 3. c. 163. A. B.
Navi annonâ publicâ onustæ qui privatum onus imposuerit, publicè puniendus. T. 2. c. 787. E.
De navibus non excusandis. T. 2. c. 787. A.
Pro navicella an debeatur portorium. T. 10. c. 1036. A.
Naviculam conchyliorum lectioni deputatam qui usurpaverit, ut puniendus. T. 2. c. 774. D. E.
Navicularii, naucleri, navarchi, nautici, exercitores navium idem sunt. Tom. 2. c. 788. E.
Navicularii, susceptâ annonâ publicâ transvehendâ, ex ea negotiari vetantur. T. 2. c. 784. A.
Navicularii, qui aliquid deripuerint, ut puniendi. T. 2. c. 784. B.
Navicularii qui erant. T. 9. c. 936. C.
Navicularii qui dicuntur. T. 9. c. 605. A. excusantur a tutela. Ibi. A.
Navicularii sub cujus sint cura, & an excusentur a muneribus publicis. T. 10. c. 856. A. B.
Naviculario mortuo, nullo relicto herede, corpus naviculariorum, ex quo ipse erat, ei succedit remoto fisco. T. 9. c. 936. C.
Naviculariorum periculum ad totum eorum corpus pertinet pro rata portione. T. 2. c. 790. B.
Naviculariorum prædiis, & eorum omnibus rebus. T. 2. c. 785. C.
Naviculariorum certum fuit in urbe corpus. T. 2. c. 783. D.
De naviculariorum hereditatibus. T. 9. c. 936. B. & seq.
Navicularius, qui urbis annonam aliò avertendo distraxit, capite damnandus. T. 2. c. 785. A.
Navicularius, qui publicas species vehit, naufragii casum non præstat. T. 2. c. 788. C.
Navicularius. Vide, Magister navis.
Navicularius, qui petit veniam ætatis, debet probare mores suos. T. 10. c. 856. B.
Navigationis opportunæ tempus. T. 2. c. 789. B.
Navis quæ sint partes. Tom. 1. c. 942. C.
Navis ususfructus quemadmodum extinguitur. T. 1. c. 1330. C.
Navis pars non sunt tabulæ, remi, transtra, antennæ. T. 4. c. 618. E.
Navis partes quæ sunt. T. 5. c. 81. D.
Navis magister quis dicatur. T. 5. c. 427. D.
Navis partes enumerâtur. T. 5. c. 81. D.
Navis armamenta. T. 6. c. 448. B.
Navis legata, & post testamentum particulatim refecta, an peti possit. T. 7. c. 1008. E.
Navis legata si dissoluta fuerit, an convalescat legatum, si post alia navis reficiatur. T. 7. c. 1009. A.
Navis pars est malus, artemo non est. T. 8. c. 651. B.
Navis exercitor an de damno, aut furto teneatur, quod in nave factum est. T. 8. c. 333. B. C.
Navis levandæ causâ, si quid projectum sit in mare, vel flumen, qui id possidet, an habeat pro derelicto. T. 8. c. 286. C. D.
Navis magister. Vide, Magister navis.
Naustibuli unde confectum nomen. T. 3. c. 473. E.
Nauta oneris averti actione tenetur. T. 3. c. 191. A.
Nautæ ex recepto custodiæ plus tenentur, quam depositarii. T. 1. c. 744. B. C.
Nautæ qui dicuntur. T. 9. c. 304. B. C.
Nautæ accipiuntur pro exercitoribus, & navicularis. Ibid. B.
Ex nautarum delicto, & ex quasi delicto exercitoris actio in factum. Ibid. D.
Nautica verba ferè omnia a Græcis desumpsit idiotismus noster Gallicus. T. 6. c. 473. A. B.
Nautica pecunia. Vide, Pecunia nautica.
Nautica usura. Vide, Usura nautica.
Nauticæ pecuniæ creditor periculum suscipit. T. 4. c. 952. E. & seq.
Nauticæ leges. Vide, Leges nauticæ.
Nauticæ pecuniæ periculum creditor suscipit, & ideo ei maxima usura debetur ex pacto. Tom. 7. c. 865. B.
Nauticarum pecuniarum duo genera. T. 1. c. 1241. A.
In nauticis quæstionibus lex Rhodia quoque est sequenda, & quatenus. T. 4. c. 1413. D.
De nautico fœnore. T. 1. c. 780. B. C. & T. 2. c. 255. D. & T. 7. c. 862. A. & seq. & T. 9. c. 348. A.
Nauticum fœnus quomodo contrahatur. T. 7. c. 865. C.
Nauticum fœnus, T. 9. c. 348. A. Vide, Fœnus nauticum.
De nautis Tiberinis. T. 2. c. 814. E.
Neapolitanum Regnum Rex Galliæ sibi aliâ ratione vindicare nequit, quàm jure adoptionis. T. 4. c. 629. A.
Nebuloni vix unquam est sincera fides. T. 1. c. 1417. B.
Qui necatus sit veneno, an vi, clam, vel palam, quid intersit. T. 4. c. 907. B.
Necessaria electio non est liberalitas. T. 4. c. 520. C.
Necessaria mora, Vide, Mora.
Necessaria novatio. Vide, Novatio.
Necessaria obtemperatio obligat, ut in servo herede instituto. T. 7. c. 654. C.
Necessariæ impensæ. T. 8. c. 548. E. & T. 9. c. 502. D. E.
Necessarii in jure non dicuntur se pro herede gerere, aut adire, vel hereditatem cernere, sicut & extranei non dicuntur se immiscere. T. 4. c. 191. A.
Necessarii heredes qui sunt. T. 4. c. 190. C. horum sunt duo genera. Ibid. D.
Necessarii, & extranei heredes quomodo differant. Tom. 5. c. 875. B.
Necessarii heredes quare ita dicti. T. 8. c. 985. E.
Necessariis personis qui annumerentur. T. 5. c. 13. B.
Necessarium vectigal quid Paulus jurisconsultus nominet. Tom. 5. c. 632. C. D.

BIU Cujas

Necessarium jusjurandum. Vide, Jusjurandum necessarium.
Necessarium a Græcis accipitur pro eo, quod refertur in jure. T. 10. c. 418. E.
Necessarium quod est, an sit utile. T. 10. c. 1181. B.
Necessarius heres si nondum se bonis immiscuerit, violato sepulcro hereditario, fracto, & dejecto, an possit agere sepulcri violati. T. 4. c. 191. A. B.
Necessarius heres. Vide, Extraneus. Vide, Heres.
Necessarius heres servus. Vide, Servus. Vide, Heres.
Necessarius heres qui sit, & quid in solutione æris alieni domini sui præstare debeat. Tom. 5. c. 763. D.
Necessarius heres quinam dicatur. T. 8. c. 985. D.
Necesse non est id fingere, ubi suppletione non est opus. Tom. 4. c. 159. E.
Necessitas est vis voluntati contraria. T. 1. c. 1483. C.
Necessitas jus constituit. Tom. 1. c. 725. C.
Necessitas juris est obligatio. T. 4. c. 100. D. & c. 727. E.
Necessitas juris. T. 6. c. 3. D. E.
Necessitas. Vide, Voluntas.
Necessitas probandi. Vide, Probandi necessitas.
Necessitas venditorem in majorem fraudem inducit, quàm emptorem. T. 10. c. 192. A.
Necessitatis verbo significatur obligatio. T. 4. c. 520. D.
Necessitati potestas non est conjuncta. T. 4. c. 100. E.
Necessitati succumbere cogimur. T. 5. c. 821. E.
Propter necessitatem rei familiaris nemo donat, ut ea se absolvat, dum premitur. Tom. 4. c. 520. C.
Necessitate juris dicitur fieri venditio fidejussori, cum creditor suum aliter ab eo consequi non possit. T. 4. c. 933. B.
Quod necessitate fit, non est beneficium, nec liberalitas. Tom. 4. c. 520. B.
Ex necessitate omnia æstimamus, vel ex utilitate, vel ex voluptate, vel ex amænitate. Tom. 4. c. 895. C.
In necessitatibus nemo liberalis exsistit. T. 4. c. 520. C.
Necessitudinis jus est inæstimabile. T. 1. c. 1475. E.
Necessitudinis æstimatio infinita. T. 8. c. 709. B.
Necessitudo quid in jure. Tom. 1. c. 495. C.
Necessitudo personarum testimonium rei veræ plerumque corrumpit. T. 4. c. 1478. E.
Necem patris interfecti filii, qui non vindicant, paternâ hereditate decidunt. T. 4. c. 1388. A.
Necis per vim illatæ causa quid differat a causa veneni. Tom. 4. c. 908. A.
Nefariæ nuptiæ. Vide, Nuptiæ.
Nefas, seu infas, quid veteribus dictum fuerit. Tom. 5. c. 838. A.
Nefasti dies. T. 1. c. 404. D.
Negantia pleraque sunt, quorum probatio, seu ratio exigitur. T. 9. c. 264. A.
Negantia sunt multa, quorum probatio exigitur. Tom. 10. c. 683. A.
Negantis nulla est probatio. T. 6. c. 1074. E.
Negantis ratione naturali non est probatio. T. 7. c. 867. D.
Negatio, aut affirmatio in præsens, aut præteritum tempus concepta secundùm Dialecticos statim vera, aut falsa est. T. 4. c. 1426. C.
Negatio minoris summæ majorem complectitur. T. 5. c. 80. A.
An negatio sit exceptio, an sit ulla ejus probatio. T. 5. c. 815. E.
Negationis nulla subest causa, nulla directa probatio. T. 6. c. 848. B. ex circumstantiis probari potest. Ibid. B.
Negationem imitatur taciturnitas, non confessionem. Tom. 4. c. 162. D.
Pro negatione non habetur taciturnitas. T. 5. c. 758. C.
Negationes duæ in hisce libris frequenter ponuntur pro una negatione. T. 4. c. 712. C.
Negationes multæ sunt, quæ effectu affirmationes sunt. Tom. 10. c. 636. C.
Negatoria actio. Vide, Actio.
Negatoria actio est reipsà confessoria. T. 10. c. 1196. B.
Negligentia fœda quæ. Tom. 1. c. 1118. E.
Negligentia unius creditoris vigiliis, & sedulitati reliquorum officere non debet. T. 5. c. 769. B.
Negligentia magna, culpa est. T. 8. c. 633. C.
Negligentia, aut fraus vitio vertitur, non paupertas. Tom. 9. c. 584. A.
Negligentiæ accusatoris pœna quæ. T. 9. c. 1476. B. C.
Negligentiæ nostræ quæ nobis adnumerantur. T. 9. c. 1197. E. & c. 1198. A.
Negligere, & omittere custodiam aliud est, aliud negligere, & omittere possessionem. Tom. 4. c. 650. D.
Negotia filii, matri testamento patris commissa, quæ mater agere potest, & quæ non. T. 4. c. 878. E. & c. 879. A.
Negotia, quæ perficiuntur nudo consensu. T. 6. c. 462. A. B.
Negotia sunt plura, quàm [illegible] abula. T. 4. c. 174. C.
Ad negotia alien[illegible] t ex necessitate officii, & amicus voluntarius, qui ultro suscipit aliena negotia gerenda, quomodo differunt. T. 4. c. 1009. D.
Negotia hereditaria urgentia, quæ. T. 4. c. 907. D.
Negotia cujus gessi ignorans, quæ actio ei competat. T. 4. c. 873. E.
Negotia aliena gerens usuras præstare cogitur, & cujus nempe pecuniæ. T. 4. c. 876. E. & c. 877. A.
Negotia aliena gerenda qui suscipit, quàm cautè quis versari in iis debeat. T. 5. c. 124. D. E.
Negotia gratuita sunt mandatum, & commodatum. T. 5. c. 419. B.
Negotia aliena gerere volens in pecunia fœnori collocanda, eum imitari debet, cujus ipsa est, ne sterilem illam, & vacuam inveniat. T. 5. c. 132. D.
Negotia hereditaria gerens quas cautiones exigere debeat a legatariis. T. 5. c. 136. A. B.
Negotia non solùm viventis, sed etiam mortui, ideſt, hereditaria jacente hereditate geri possunt, & quæ actio ultro citroque datur. T. 5. c. 124. C.
Negotia pupilli, & heredis gerens, quæ adquirat, & quam actionem habeat. T. 5. c. 133. D. E.
Negotia nudo consensu obligationem quæ constituant. Tom. 7. c. 828. C.
Ea tantùm negotia nudo consensu obligationem constituunt, quæ legitimum nomen habent. T. 10. c. 449. E.
Negotiari cautiùs disce, ait Tiberius. T. 4. c. 380. D.
Negotiatio restituta. T. 3. c. 1. A.
Negotiatio venalitiaria. Tom. 1. c. 216. D.
Negotiationis compendium est extra emptionem, vel extra conductionem. T. 1. c. 1481. E.
Negotiationem exercere non posse nobiliores natalibus, & honoratos, & ditiores patrimonio. T. 9. c. 402. C.
Negotiationes quæ olim fuerint illicitæ. T. 8. c. 151. B. C.
Negotiatores Imperatori deservientes a muneribus excusantur. T. 2. c. 746. D.
Negotiatores nec civilem, nec armatam militiam habere possunt. T. 2. c. 952. E.
Negotiatores, ne modum excedant, Episcopi curare debent. Tom. 2. c. 781. B. C.
Negotiatores malæ fidei qui dicuntur. T. 9. c. 1033. E.
Negotiatores distinguendi ab his, qui patrimonio ditiores, vel honoribus clariores sunt. Tom. 9. c. 402. C. D.
Nagotiatores ne inter se conjurent, & pacisçantur, ne minoris merces, quàm statuerint, distrahant. T. 9. c. 397. D.

BIU Cujas

Negotiatores frumentarii an fuerint sub cura Præfecti annonæ. T. 10. c. 856. C.
Negotiatores quinam sint. T. 10. c. 1125. D.
De negotiatoribus, qui pecunias mutuas accipiunt, & pignori opponunt, quæ ex iis pecuniis comparaturi sunt. T. 9. c. 1199. C. D.
Negotiatorum tria sunt onera. T. 3. c. 472. B.
Negotiatorum conventio de non pluris vendendo certas merces an sit licita. T. 10. c. 1032. E. & c. 1033. A.
Negotii si non sit nomen proprium, qualis sit actio, quæ datur ex eo negotio. Tom. 10. c. 1040. E.
In negotiis Sempronii gerendis, aliquis negotium quoque Titii gessit ignorans, quæritur, an Sempronio teneatur iste actione negotiorum gestorum, non tantùm Sempronii, sed etiam Titii negotii nomine. Tom. 4. c. 873. D.
In negotiis gestis id solum spectamus, quod gestum est. Tom. 6. c. 14. D. E.
Ex negotiis quædam inter ignorantes non rectè contrahuntur, inter scientes rectè. T. 8. c. 684. A. & c. 776. B.
Ex negotiis gestis in rem actio non est, sed in personam. Tom. 10. c. 890. C.
Ex negotio exsistit obligatio civilis, & naturalis. Tom. 5. c. 74. A.
Ex negotio non competit actio mandati. T. 6. c. 14. D.
Ex negotio alieno gesto quot, & quænam dentur actiones. T. 10. c. 889. E.
Ex negotio, quod nomine vacat, an detur actio civilis. Tom. 10. c. 1041. A.
Negotiorum gestor dolum, & omnem culpam præstat. T. 1. c. 362. E.
Negotiorum gestori minoris ætatis in integrum restitutio datur, licèt dominus major sit. T. 1. c. 368. E.
Negotiorum gestor alienare non potest. T. 4. c. 879. D.
Negotiorum gestor non tantùm dolum, sed & culpam præstare tenetur. T. 4. c. 921. D.
Negotiorum gestor pecuniæ debitæ usuras debet ob causam administrationis, quam percepit, aut percipere potuit. T. 4. c. 876. E.
Negotiorum gestor sine mandato procuratori est adsimilis. T. 4. c. 940. E.
Negotiorum gestor, & tutor in quo differunt. Tom. 4. c. 879. D.
Negotiorum gestor rem alienare non potest. Ibid. D.
A negotiorum gestore rationes purgandæ sunt apud judicem decimo quoque die. Tom. 4. c. 876. E. & c. 877. A.
Negotiorum gestori, sive Procuratori comparatur actor, servus, sive dispensator. T. 5. c. 136. C.
Negotiorum gestor pupilli, vel servi in initiis novæ condendæ familiæ non est urgendus ad solutionem in solidum ex edicto prætorio. T. 5. c. 126. D.
Negotiorum gestorum actio competit ei, qui captivi negotia in civitate, aut extra eam exsistens gessit. T. 5. c. 133. D.
Negotiorum gestorum actio inter absentes contingit. T. 5. c. 471. B.
Negotiorum alienorum gestores an vim majorem, aut aliud quid præstare teneantur. T. 5. c. 125. E.
In negotiorum gestione, cujus temporis conditio spectetur. T. 5. c. 126. B.
Negotiorum gestor cur absque cessione actionis de furto agere non possit. T. 5. c. 587. B. C.
Negotiorum gestorum defuncti actio cui, & quando, & pro quibus negotiis competat. Tom. 5. c. 383. C. & seq.
Negotiorum gestores dolum, & culpam levissimam præstare tenentur. T. 5. c. 125. E.
Negotiorum gestor indebitum an repetere possit. T. 5. 259. B. C.
Negotiorum gestores quomodo a M. Tullio appellentur. Tom. 5. c. 123. C.
Negotiorum gestores qui dicantur. T. 5. c. 123. C.
De negotiorum alienorum administratione ex mandato, vel sine mandato. T. 5. c. 1162. B.
Negotiorum gestio est quasi contractus, in quo exitus rei, sive effectus spectatur potiùs, quàm initium. T. 6. c. 14. D.
Negotiorum gestorum actio. Ibid. D. Vide, Actio negotiorum gestorum.
Negotiorum gestorum actio cui datur, & cui denegatur in impensis in re communi factis. T. 7. c. 580. E. & seq.
Negotiorum administrator, a negotiis ex justa causa remotus, an annua præteriti temporis ex causa fideicommissi petere possit. T. 7. c. 1314. E.
Negotiorum gestorum actio quibus, & adversùs quos detur. T. 7. c. 875. A. B.
Negotiorum alienorum administrationem sine mandatu suscipere, an delictum, vel culpa sit. Tom. 8. c. 329. B.
Negotiorum conventus illiciti. T. 9. c. 397. B. C.
Actio directa negotiorum gestorum ex quo detur. T. 10. c. 889. A. B.
Actio negotiorum gestorum contra [illegible] detur tantùm voluntario [illegible] ori. T. 10. c. 889. A. [illegible]
Negotiorum gestorum actio non accedit obligationi de dote. T. 10. c. 1231. D.
Negotium do, ut des, nomine caret. T. 1. c. 773. E. & c. 774. A.
Negotium commune quibusdam absentibus agi potest, si præsentes rem ratam dominum habiturum cavere sint parati. Tom. 1. c. 641. E.
In negotium mittere quid sit, & a negotio dimittere. Tom. 3. c. 99. E. & c. 100. A.
Negotium nullum contrahitur inter pupillum, & tutorem. T. 1. c. 222. D.
Negotium quid propriè sit, & quid connotet. T. 3. c. 673. B.
Negotium alienum, quod quis semel susceperit, vel ultro, vel ex mandato, impune deseri nequit. T. 5. c. 419. B.
Negotium defuncti gerens, nullius negotium gerere dicitur. T. 5. c. 383. E.
Negotium suum ex mandato alieno gerens actionem quandoque in mandatorem habet. T. 5. c. 464. C.
Negotium nullum contrahitur inter stipulantem, & promittentem, nec ullum inter stipulantem, & extraneum, qui stipulanti non respondet. Tom. 6. c. 350. D.
Negotium peculiare est negotium partis, vel domini. T. 6. c. 15. B.
Negotium facio, ut des, nullam habere similitudinem cum negotiis civilibus, ideoque ex eo non datur actio præscriptis verbis. T. 7. c. 831. B.
Negotium gerere non est maleficium exhibere. T. 8. c. 800. C.
Qui negotium pro tutore gessit. T. 9. c. 586. B. C.
Negotium bonæ fidei dolo, & fraude contractum, an sit ipso jure nullum. T. 10. c. 277. B.
Negotium pro lite sumitur. T. 10. c. 400. A.
Nema sericum. T. 2. c. 795. A. B.
Nema, & metaxa quid significent. T. 10. c. 505. E.
Nemesiaci. T. 3. c. 311. E.
Neminem esse idoneum defensorem sine satisdatione. T. 5. c. 1184. E.
Neminem sibi ipsi causam, id est, *titulum possessionis mutare posse*, certissima juris regula est. T. 5. c. 716. D.
Neminem sibi ipsi causam, sive titulum possessionis mutare posse. T. 6. c. 313. A.
Neminem esse idoneum defensorem rei alienæ sine satisdatione. T. 6. c. 514. C.
Neminem rem suam condicere, nisi furi, regula juris est. T. 7. c. 638. C. & cur. Ibid. C.
Nemini damnum dat, injuriamve facit,

facit, qui jure publico utitur. T. 5. c. 646. D.
Nemini res sua servire potest. T. 6. c. 699. B.
Nemo in patria sua Præsidi adsidere potest, & cur. T. 4. c. 834. D. E. verba Cassiodori quæ hic. Ibid. c. 835. B.
Nemo invitus alteri donat. T. 4. c. 1370. C.
Nemo invitus de domo sua extrahi debet, ut in jus vocetur: satis est, denuntiationem fieri ad domum. T. 4. c. 1394. C.
Nemo potest obligare rem alienam, in qua nihil juris habet. T. 4. c. 1282. D.
Nemo rem, vel jus heredis sui non rectè legat. T. 4. c. 1218. E.
Nemo sub specie muneris, quod minùs exsequitur, alterius muneris oneribus relevari debet. T. 4. c. 866. B.
Nemo alteri utiliter paciscitur, nisi ei, in cujus potestate est. T. 4. c. 840. A.
Nemo alteri utiliter stipulari potest, quomodo hoc sit intelligendum. T. 4. c. 1337. C.
Nemo ex aliena jactura lucrum facere debet. Tom. 4. c. 891. B.
Nemo ex causa mutui obligatur ex actione, quæ ex mutuo nascitur. T. 4. c. 873. A.
Nemo fœminæ pecunias credere debet incertus animi muliebris. T. 4. c. 936. D.
Nemo idoneus videtur esse defensor litis alienæ sine satisdatione. T. 4. c. 1296. D.
Nemo actum legitimum alieno nomine exsequi, aut peragere potest. T. 5. c. 1093. B.
Nemo alterius rei locuples, & idoneus defensor absque satisdatione intelligitur. Tom. 5. c. 653. E.
Nemo rem suam futuram in eum casum, quo sua sit, utiliter stipulatur. T. 5. c. 861. A.
Nemo rem suam sibi dari purè stipulatur rectè,, & cur. Ibid. A.
Nemo debet onerari supervacuâ cautione. T. 5. c. 647. C.
Nemo cogitur id facere, cujus effectus nullus futurus est. T. 5. c. 177. A.
Nemo facilè pro eo fidejubet, qui vergit ad inopiam. T. 5. c. 463. C.
Nemo fidejubere potest suo nomine. T. 5. c. 413. D.
Nemo idem duobus separatim solvere compellitur. T. 5. c. 650. D.
Nemo invitus emancipatur. T. 5. c. 1109. A.
Nemo invitus rem alienam defendere cogitur. T. 5. c. 63. B.
Nemo invitus utile judicium patitur. T. 5. c. 669. A.
Nemo, nisi miles sit, potest mori, ut pro parte testatus, pro parte intestatus exsistat. T. 5. c. 900. E.
Nemo prohibendus est libertati favere. T. 5. c. 377. A.
Nemo prohibetur, quod conduxit, alii locare. T. 5. c. 525. C.
Nemo, quod suum est, usucapit. T. 5. c. 729. A.
Nemo rem suam usucapit. Tom. 5. c. 747. D.
Nemo sanus præsumitur indebitum solvisse, sicut nec projicere nemo existimatur, quod suum est. T. 5. c. 964. B. C.
Nemo absens, qui se reipublicæ munus editurum pollicitus est, obligatur ad editionem muneris, quia apud rempublicam ipsam fieri pollicitatio debet. T. 6. c. 631. E.
Nemo, alieno nomine, lege agere potest. T. 7. c. 69. D.
Nemo plus juris in alium transfert, quàm ipse habet. T. 7. c. 704. A.
Nepos Opiter quis apud veteres dicebatur. T. 1. c. 122. E. & c. 123. A.
Nepos, & filius in hereditatem concurrere non possunt. Tom. 1. c. 1266. E.
Nepos jure civili exheredari potest. T. 1. c. 1054. B.
Nepos, si filius præcedat, non est suus, sed agnatus. T. 4. c. 781. C.
Nepos ex filio adoptivo natus, in familia adoptiva susceptus, utrùm avi naturalis originem sequatur, quæritur. T. 4. c. 856. B.
Si nepos intra trigesimum annum ætatis vitâ decessit, relictis liberis, & patruo superstite, an patruo fideicommissum debeatur. T. 4. c. 1213. D.
Nepos emancipatus, ex filio emancipato procreatus, nihil retinet ex bonis propriis, sed omnia confert. T. 5. c. 617. A. B.
Nepos, qui exheredato filio vocatur ad hereditatem avi, ex testamento ejusdem avi, avo suus, & necessarius heres exsistit. T. 6. c. 180. B.
Nepos aviæ quomodo succedat. T. 7. c. 172. A.
Nepos cum patruo quomodo avo succedat. T. 7. c. 209. A. B.
Nepos exheredatus impubes an pendente lite inofficiosi alatur ex facultatibus. Ibid. B.
Nepos institutus quomodo cum emancipato patre conjungatur. T. 7. c. 215. E.
Nepos an conjungatur patri, vel emancipato, vel in adoptionem dato, in hereditate avi. Tom. 8. c. 108. B. C.
Nepos ex filio emancipato susceptus, si sit præteritus, an admittatur ad bonorum possessionem contra tabulas. T. 8. c. 36. A.
Nepos ex uno filio an simul cum patruo admittatur ad bonorum possessionem contra tabulas. T. 8. c. 24. C.
Nepos emancipatus ab adoptivo avo an admittatur contra tabulas avi naturalis. Tom. 8. c. 40. D. E.
Nepos emancipatus an jungatur patri suo emancipato in petenda bonorum possessione contra tabulas. T. 8. c. 78. D.
Nepos filii emancipati, qui dedit se arrogandum, an admittatur contra tabulas avi naturalis. T. 8. c. 53. D.
Nepos in adoptionem datus, vel susceptus in adoptiva familia, an jungatur patri suo emancipato in petenda bonorum possessione contra tabulas. T. 8. c. 78. D.
Nepos in adoptionem datus, vel emancipatus, & scriptus, an conjungatur patri, qui in potestate emancipatus est. Tom. 8. c. 50. C.
Nepos in potestate retentus an excludat filium emancipatum, petitâ bonorum possessione contra tabulas. T. 8. c. 107. E.
Nepos institutus sub conditione casuali an pendente eâ possit petere bonorum possessionem contra tabulas. T. 8. c. 34. B. C.
Nepos si conjungatur patri emancipato in petenda contra tabulas, quis eorum legata præstet. T. 8. c. 110. A.
Nepos susceptus in adoptiva familia an admittatur ad bonorum possessionem contra rabulas avi naturalis. T. 8. c. 40. D.
Nepos quo casu possit esse suus heres avo. Tom. 10. c. 774. A.
Nepotis præteritione quando testamentum rumpatur. Tom. 7. c. 904. E. & c. 905. A.
Nepoti bonorum possessio unde liberi datur. T. 3. c. 93. A. B.
Nepoti exheredato an detur querela adversùs patruum. T. 7. c. 209. A. B.
Nepoti impuberi exheredato an detur Carboniana bonorum possessio. Ibid. B.
Nepotes nomine liberorum comprehendi. T. 1. c. 700. A.
Nepotes filii nomine significari. T. 6. c. 440. E.
Nepotes ex filiis avo succedunt in stirpes. T. 7. c. 181. B. C.
Nepotes si sint, & patruus, quomodo sibi invicem conferant. T. 8. c. 102. E. & c. 103. A.
Nepotes an cum patruo admittantur ad bonorum possessionem, & an partes viriles fiant. T. 8. c. 26. A.
Nepotes ex filia an avo materno succedant cum avunculis, & materteris. T. 8. c. 103. D.
Nepotes ex filia an patruo dotem conferre debeant, item avunculis. Ibid. D.
Nepotes si plures sint ex filio emancipato, an fiant viriles. T. 8. c. 107. E.
Nepotes ex filia quomodo succedant avo materno cum avunculis.

lis. T. 8. c. 103. D. an dotem conferant. Ibid. E.
Per nepotes avo adquiri potuit hereditas citra jussum jure prætorio. T. 9. c. 170. A.
Nepotes exheredati an conjungantur cum emancipatis, T. 10. c. 773. A.
Nepotum appellatione an contineantur pronepotes, consultatio. T. 1. c. 690. D. E.
Nepotibus, & cæteris in patriam potestatem non recasuris utiliter an substitui possit. T. 7. c. 904. D.
De nepotibus ex filio ab intestato venientibus. Tom. 9. c. 911. C. D.
Neptem uxorem ducere an liceat, T. 8. c. 904. A.
Neptes ex filio, vel filia, an conferant dotem, vel donationem propter nuptias matris suæ. Ibid. E.
Neratii Prisci sententia de cautione Mutiana comprobat a fuit constitutione Divi Pii. T. 7. c. 1208. C. item sententia de vendendis bonis ejus, qui latitat, adversùs actionem in rem. Ibid. C.
Neratii sententia de prædiis rusticis explosa. T. 7. c. 477. C.
Neratius Priscus quis fuerit. T. 6. c. 601. B.
Neratius floruit Trajani temporibus T. 7. c. 1208. C.
Nero anno XI. ætatis fuit traditus in disciplinam Annæo Senecæ. T. 7. c. 1332. D.
Nero Imperator. Vide, Claudius Nero.
In nervum, & in compedes judicati a creditoribus ducuntur. T. 8. c. 535. B.
In nervum non eunt omnes. Ibid. C.
In nervum ibant olim debitores, tanquam servi, jubente creditore, T. 9. c. 1391. D.
Nervus carcer. T. 8. c. 535. C.
Nescire id, quod omnes sciunt, est lata culpa, magna negligentia, T. 4. c. 503. B.
Nescire, quod sciunt omnes, nimia negligentia est. T. 8. c. 633. D.
Nestoriani, sive Simoniani. T. 10. c. 814. A.
Nexum Varro dixit esse, quod nec suum sit, quod quis alii nexu mancipavit. T. 5. c. 397. D.
Nexus, & mancipium, vel mancipatio. T. 2. c. 470. C.
Nexus quid sit. T. 9. c. 1002. B. C.
Nicæa Bithyniæ metropolis. T. 2. c. 878. A.
Niconis nomen restitutum. T. 3. c. 6. D. E.
Nihilominus, idest, nullo modo, T. 1. c. 1141. E.
Nihil scire est planè nescire factum, T. 4. c. 1042. B.
Nihilominus ubi accipiendum sit pro *nullo modo*. T. 7. c. 946. C.
Nihil neminem habere quid sit. T. 8. c. 646. A.
Nili miracula, & fluenta. T. 9. c. 1465. B.
Nili inundatio agros feraciores facit in Ægypto. T. 9. c. 1054. D.
De Nili aggeribus non rumpendis. T. 9. c. 1465. A.
Nilum Ægyptii Deum esse fingunt, & Cœli æmulum. T. 10. c. 730. C.
Nilus fætifer & fætiferam Ægyptum facit. T. 6. c. 483. B.
Nilus totam Ægyptum semel in anno inundat, & oblimat. T. 10. c. 730. C.
Nisi corrigit interdum. Tom. 1. c. 925. B. C.
Nives insolitæ est casus major. T. 9. c. 298. E.
Nobiles qui sint. T. 2. c. 1246. D.
Nobiles sunt filii ex patre nobili, & matre plebeja. T. 2. c. 1282. E.
Nobiles qui sunt. T. 4. c. 511. E. quid opus est ad comparandam nobilitatem. Ibid. E.
Nobiles, & Principes viri, & in Galliis Præsides provinciarum, arma magis, quàm jura tractare solent. T. 5. c. 34. E. & c. 35. A.
Nobiles, & Principes civitatum, ex militaribus viris in magistratum adsumuntur. T. 5. c. 34. E.
Nobiles non sunt milites, nisi quandiu in expeditione sunt occupati, & testamenta eorum ad privilegium militum non pertinent. T. 9. c. 702. C. D.
Nobiliores natalibus non posse negotiationem exercere, T. 9. c. 402. C. D.
Si nobilis det se in adoptionem plebejo, an desinat esse nobilis, an mutet genus. T. 4. c. 811. A.
An nobilis fiat ignobilis, qui adoptatur a nobili. T. 4. c. 809. A.
Nobilissimorum, vel Cæsaris appellatione liberos suos Principes honestabant. T. 10. c. 886.
Nobilitas ex genere dicitur *la verge ennoblit*. T. 1. c. 705. D. E.
Nobilitas an per adoptionem adquiratur. T. 4. c. 809. A.
Nobilitas est virtus generis. Tom. 6. c. 898. C.
Nobilitati adjunctum est onus militiæ. T. 4. c. 512. A.
Nobilitati adnexum est onus militiæ. T. 9. c. 702. D.
Nobilitatem extinguit infamia. T. 9. c. 455. C.
Nobilium est proprium donare. T. 6. c. 1036. C.
Nobis non licet sine lege quid ampliare, vel procudere. Tom. 4. c. 1215. A.
Nocentem qui absolverit pecuniâ, judex ut puniendus. Tom. 1. c. 498. B.
Nocentes puniri publica utilitas exigit. T. 7. c. 846. D.
Nocentium peccata nota esse oportet. T. 8. c. 524. C.
Nocere, & non prodesse diversa sunt. T. 3. c. 137. C.
Nocere debet unicuique mora sua. T. 4. c. 1213. B.
Nocere non debet alteri unius consensus. T. 4. c. 18. B.
Nocere, & nocere posse in tractatu de aqua pluvia arcenda, paria sunt. T. 5. c. 662. E.
Nocere bifariam accipitur, & quomodo. T. 7. c. 890. E. & c. 891. A.
Nocere propriè quid sit. T. 10. c. 468. E.
Nocere non debet alteri, quod inter alios actum est, Tom. 10. c. 1252. A.
Nocet unicuique mora sua. Tom. 4. c. 1213. B.
Nodosi dicuntur jurisconsulti, & cur. T. 7. c. 1203. B.
Nodosi jurisconsulti cur sic appellati. T. 9. c. 492. B.
Nodus eo modo solvitur, quo nexus est. T. 5. c. 56. D.
Nolle est hujus, qui potest velle, T. 3. c. 445. A.
Nolle, & non velle diversa sunt. T. 3. c. 137. C.
Nolle qui potest, ejus est non velle. T. 7. c. 409. E.
Non nolle ejus, qui potest velle, Ibid. E.
Nomen adire. T. 3. c. 178. D.
Nomen falsum qui sibi imposuerit, lege Corneliâ coercendus. T. 1. c. 510. C.
Nomen non idoneum hereditatem auget ex eventu. T. 4. c. 200. D.
Nomen mutat adrogatio. Vide, Adrogatio.
Nomen bonum facit creditor. T. 5. c. 474. A.
Nomen idoneum, & bonum. T. 5. c. 552. C.
Nomen est jus, idest, obligatio actio. T. 5. c. 17. B.
Nomen si in injuria illata adjectum sit, non solùm publico judicio locus est, sed etiam privatam causam læsus agere potest, & injuriam ulcisci. T. 5. c. 754. A. B.
Nomen bonorum mutat mutatio personarum, vel mutatio status, T. 6. c. 570. C.
Nomen debitoris si a novissimo curatore probatum est, frustra tutor de eo convenitur. T. 6. c. 626. E.
Nomen est obligatio. T. 6. c. 235. A.
Nomen gentilium latius est, quàm agnatorum. T. 7. c. 867. C.
Nomen non potuit legari, nisi per damnationem. T. 7. c. 1112. B.
Nomen est generale verbum. T. 8. c. 485. B.
Nomen patroni assumebant liberti. T. 9. c. 964. A.
Nomen servile assumebant servi. T. 9. c. 973. D. E.
De iis, qui sibi nomen mutant, quique novum sibi nomen imponunt dolo malo, quo quid alienum intercipiant, vel possideant. T. 9. c. 1451. C.
Nomen pueris parvulis imponi solebat nono die. T. 9. c. 1360. D.

BIU Cujas

Nomen ſolius Principis operi publico præſcribitur, vel ejus, cujus pecuniæ factum eſt. T. 9. c. 1183. C. D.
Nomen alienum tabulis venditionis inſcribere frequens erat. T. 10. c. 1016. E.
Nomen qui legat, legat jus. T. 10. c. 1063. D.
Nomen qui legat, obligationem tantùm legat, non ſummam. T. 10. c. 1082. D.
Nomina hodie non ſunt in uſu. T. 1. c. 209. A.
Nomina ſignificandorum hominum gratiâ reperta ſunt. T. 1. c. 134. D.
Nomina in jure alia ſunt naturalia, alia civilia. T. 1. c. 1456. B.
Nomina pleraque etymologiæ non habent proprietatem. Tom. 3. c. 324. E.
Nomina mutari ſolent ita, ut jus. T. 4. c. 170. E.
Nomina probare eſt periculum eorum agnoſcere. T. 4. c. 51. D.
Nomina an accipiantur tam pro uſuris, quàm pro ſortibus. T. 4. c. 1228. C.
Nomina conditionalia veniunt in collationem. T. 5. c. 615. A.
Nomina conditionalia, nomina pura. T. 5. c. 614. C. D.
Nomina, & obligationes in jure, non in corpore conſiſtunt. T. 5. c. 16. E. & c. 17. A.
Nomina debitorum ſub generali hypotheca debitoris continentur. T. 5. c. 424. A.
Nomina hominum, aut rerum ſignificandarum causâ reperta ſunt. T. 5. c. 401. A.
Nomina collectiva, ſive generalia. T. 5. c. 1198. E.
Nomina non communicantur ſine ceſſione actionum. T. 6. c. 64. E.
Nomina continentur rerum appellatione. T. 7. c. 491. A.
Nomina non veniunt in familiæ erciſcundæ judicio. T. 7. c. 495. E.
Nomina ſunt cautiones. Ibid. E.
Nomina imponebantur maribus nono die, fœminis octavo; prænomina alio die, maribus ſumptâ togâ virili, ideſt, anno 17. ſumpto tirocinio, fœminis contractis nuptiis. T. 7. c. 1182. D. E.
Nomina inter coheredes, & ſocios ipſo jure diviſa ſunt. Tom. 7. c. 577. C.
Nomina non ſunt res corporales. Ibid. B.
Nomina quæ dicuntur. T. 7. c. 491. B.
Nomina diviſa ſunt pro hereditariis portionibus. Ibid. B.
Nomina certa quæ dicuntur. T. 7. c. 645. D.
Nomina ad quid reperta ſunt. T. 8. c. 992. E.
Nomina graduum ſunt naturalia, quædam civilia. T. 8. c. 190. B.
Nomina ſeparantur a rebus mobilibus, ſeu moventibus, & ab immobilibus. T. 8. c. 555. B. C.
Nomina non ſunt in poteſtate ſervorum, ſed liberorum hominum. T. 9. c. 1451. D.
Nomina bonorum, nomina ſubſtantiæ non ſunt temerè commutanda. T. 9. c. 983. A.
Nomina Cæſarum, & Auguſti quo tempore diviſa fuerunt. T. 9. c. 1470. E. & c. 1471. A.
Nomina, vulgo *obligationes activæ, & paſſivæ*. T. 9. c. 1241. D.
Nomina patris, & patroni ſunt ſancta. T. 9. c. 645. C. colenda religione multâ. Ibid. C.
Nomina certa, & incerta quæ. T. 9. c. 317. D. E.
Nomina ſua inſtrumentis plerique inſcribi nolunt, licèt reverâ ipſi ſint, qui præſentes contrahunt. T. 9. c. 1270. C. D.
Nomina de legionaria militia. T. 9. c. 1452. E.
Nomina an capiantur ex cauſa judicati. T. 9. c. 242. B.
Nomina, ſunt cautiones. T. 9. c. 531. E.
Nomina ſæpe inter ſe commutantur. T. 10. c. 463. C.
Nomina ſua plerique nolunt publicari. T. 10. c. 659. B.
Nomina non communicantur inter ſocios, donec invicem cedantur. T. 10. c. 999. C.
Nomina inter, & corporalia duæ differentiæ. T. 10. c. 1223. E. & c. 1224. A.
Nominalia quid. T. 9. c. 1360. D. dies luſtricus. Ibid. D.
Nominare, & creare idem eſt. T. 9. c. 938. A.
Nominatim quæ exprimi requirantur. T. 5. c. 401. E.
Nominatim, & ſpecialiter multa non valent, quæ utiliter tacitè fiunt. T. 6. c. 25. C.
Nominatim quid, quandoque ſignificet. T. 10. c. 555. A.
Nominatio, creatio, datio, ordinatio, in jure idem eſt. Tom. 4. c. 1014. D. E.
Nominatio in jure paſſim dicitur creatio, & nominator dicitur creator. T. 4. c. 37. D.
Nominatio pro collatione accipitur. T. 6. c. 1002. A.
Nominatio, & cenſus. Tom. 9. c. 270. D.
Nominatio, imò nec accuſatio, non facit, ut magis pro confeſſo habeatur, qui accuſatorem corrupit. T. 10. c. 227. A.
Nominatione, & cenſu ſervum liberum fieri. T. 9. c. 270. D. filius alienus noſter non fit nominatione, & cenſu. Ibid. D.
Nominationem ad munera civilia Duumviri faciunt. T. 2. c. 704. D.
Nominationem oportet confirmari judicio præſidum. Ibid. D.
Nominationes ad munera civilia ut fieri debent ſine decreto publico. T. 2. c. 716. A.
A nominationibus an poſſit appellari. T. 10. c. 789. B.
Nominationum forma vacillare non debet. T. 2. c. 715. E.
Nominator, & fidejuſſor quid diſtent. T. 2. c. 821. A.
Nominator, ideſt, creator. Tom. 2. c. 822. B. C.
Nominator fidejuſſori comparatur duplici ratione. T. 4. c. 39. E.
Nominator magiſtratus, qui ſolidum pro nominato ſolvit, utilem actionem non habet adversùs ſuum collegam, qui eundem etiam magiſtratum nominavit. Ibid. E.
Nominator eſt quaſi fidejuſſor. T. 4. c. 37. E. ſunt quidam, qui *ſubvades* dicuntur. Ibid. c. 38. A.
Nominator convenitur poſt fidejuſſorem. T. 4. c. 845. D.
Nominator ratione ſuæ fidei quomodo tenetur, & quomodo collega. Ibid. D. E.
Nominator an fidejuſſori comparetur. T. 4. c. 846. A.
Nominator. Vide, Collega.
Nominator vocatur magiſtratus municipalis, & cur. T. 9. c. 1194. B.
Nominatori ſolidum ſolventi non datur actio utilis adversùs ſuum collegam, & quare. T. 4. c. 846. A. & ſeq.
Cum nominatore major eſt ratio agendi, quàm cum collega quodam. T. 4. c. 38. A.
In nominatorem magiſtratus quomodo actio datur, ſi is non fuerit idoneus, & quando talis conveniendus. T. 4. c. 845. B. & ſeq.
An in nominatorem ejus, qui rem geſſit, priùs detur actio, quàm in collegam, qui non geſſit. T. 4. c. 37. E.
An in nominatorem magiſtratus, qui geſſit rem, reddenda priùs actio ſit, quàm in collegam, qui eam rem non geſſit. Ibid. D.
In nominatorem qui agit, rem perſequitur: qui in collegam, pœnam negligentiæ ſuæ, & culpæ. T. 4. c. 38. B.
Nominatores ſunt indices. T. 3. c. 155. B.
Nominatores, vel fidejuſſores non ſunt priùs conveniendi, & excutiendi, quàm rei principales. T. 4. c. 850. D.
Nominatores magiſtratuum, qui ſucceſſores ſuo periculo nominant, reſpondiſſe intelliguntur. Tom. 4. c. 859. C. unde Galli, *Ie reſpons, ie fay bon pour toy*. Ibid. C.
Nominatores an habeant jus pignoris capiendi. T. 10. c. 701. B.
Nominatores creatores dicuntur. T. 10. c. 702. D.
De nominatorum periculo. T. 2. 820. B.
Nominatus magiſtratus priùs conveniendus eſt, quàm nominator. T. 4. c. 852. D.
Nominatus an habeatur pro confeſſo. T. 10. c. 226. E.
Qui nominaverit, an fidei ratione conveniatur. T. 8. c. 846. B.

BIU Cujas

Nominis loco est demonstratio certa. T. 1. c. 1345. A.
Nominis error non nocet. T. 1. c. 1185. A.
Nominis mutatio prohibita. T. 2. c. 607. A.
Nominis usura non debetur, nisi ex cautione, ideſt, stipulatione. T. 4. c. 438. B.
Nominis venditor quis dicatur. T. 5. c. 997. C.
Nominis definitio. T. 7. c. 2. C.
Nominis appellatione etiam res significatur. T. 8. c. 484. D.
De nominis mutatione. Tom. 9. c. 1451. C. D.
De nominibus paternis, quid observandum. T. 4. c. 1008. E.
De nominibus in familiæ erciscundæ actione agitur. T. 7. c. 491. A. & seq.
De nominibus graduum, & affinium. T. 8. c. 209. B. & seq.
Nominibus pro hominibus sæpe a librariis erratum. T. 9. c. 318. A.
Nomine alieno lege agere nemo potest. T. 4. c. 8. A. & c. 747. B.
Nomine absentis an cogi possit heres adire, & restituere. T. 4. c. 593. D.
De nomine inter duos quæstio ob hereditatem ex testamento delatam. T. 5. c. 858. B.
Nomine evictionis cautio quomodo præstari debeat. T. 5. c. 501. D.
Nomine debitoris vendito, qualis debitor esse debeat. T. 5. c. 510. A. B.
Nomine ejus, qui non est, non potest agi quicquam. T. 7. c. 84. C.
Pro nomine demonstratio est. T. 7. c. 647. A.
De nomine legato duobus disjunctim. T. 7. c. 1112. A.
Nomine proprio nihil refert res demonstretur, an antonomasio. T. 7. c. 647. A. B. an digito. Ibid. B.
De nomine legato. T. 7. c. 1179. E. & c. 1180. A. & seq.
De nomine debitoris legato. T. 7. c. 1175. A.
Ex nomine argumenta ducunt jurisconsulti. T. 7. c. 2. C.
Nominum periculum in jure pertinet ad eum, qui fecit, si ea non sint idonea, vel si culpâ ejus facta sint deteriora, dum non satis maturè interpellavit. T. 4. c. 51. C. novus tutor ea nomina suscipere cogitur a priore tutore, vel curatore, etiamsi ea nomina improbet, sed non cogitur ea probare. Ibid. C.
Nominum periculum ad quem propriè pertinet. T. 4. c. 1225. C.
Nominum numerus est finitus, rerum infinitus. T. 4. c. 174. C.
Nominum nuncupatio inter heredes, vel legatarios, vel fideicommissarios æquales partes facit. T. 5. c. 402. A.
In nominum originibus deducendis Stoici licentiores, & inepti fuerunt. T. 7. c. 625. D.
Nominum duo esse genera; & quæ illa sint. T. 7. c. 966. B.
Nominum divisio non fit per judicium communi dividundo. T. 7. c. 577. B.
Nominum hereditariorum ut divisio fit ipso jure, non per arbitrum, ita etiam nominum communium ipso jure. Ibid. C.
Nominum divisio. T. 9. c. 1241. D.
Nominum divisio est juris. T. 9. c. 50. C.
Nonariæ, sive nonæ. T. 6. c. 1099. E.
Non debitor quis dicatur. T. 5. c. 456. D.
Non jam, vel *jam non* an sumi possit pro *nondum*. T. 10. c. 340. E.
Non jure aliquid fieri, & non fieri paria sunt. T. 5. c. 605. E.
Nongentorum appellatio quæ. T. 3. c. 629. E.
Non omne quod licet, honestum est. T. 3. c. 700. D.
Non omne, quod statim debetur, & peti statim potest. T. 4. c. 1445. C.
Non omnis fidejussio, aut expromissio est intercessio, & quare. T. 4. c. 937. E.
Nonnæ nomen vetustissimum est. T. 9. c. 1432. C. pro virginibus accipitur. Ibid. C.
Non negatur solvendo esse, qui pro parte solvit. T. 8. c. 571. D.
Non nisi causâ cognitâ aliquid alicui permittere quid sit. Tom. 5. c. 39. E.
Nosocomi qui sint. T. 2. c. 21. E. & Tom. 10. c. 820. B.
Non solventis bona distrahuntur, & possidentur a creditoribus ex edicto. T. 8. c. 571. D.
Quod nostrum est, ampliùs nostrum fieri non potest. T. 4. c. 630. D.
Nota patri aspersa non pertingit liberos. T. 4. c. 972. B.
Notæ literarum singularum Romanorum antiquorum. T. 3. c. 361. A.
Notæ non sunt literæ, sed quædam dictionum compendia. T. 3. c. 58. D.
Notæ dicuntur formulæ scriptæ literis singulariis. T. 6. c. 561. D.
Notæ non sunt literæ. Ibid. C. secundùm eas Prætor non dat bonorum possessionem secundùm tabulas. Ibid. C.
Notæ quid sint. T. 8. c. 10. D.
Notæ epistolarum sunt siglæ tempore Justiniani. Ibid. D.
Notarii cur ita dicantur. Tom. 3. c. 362. A.
Notarii secretorum. T. 2. c. 901. B.
Notarii, & librarii. T. 1. c. 1024. E.
Notarii olim omnia propriâ manu scribebant. T. 6. c. 879. E.
Notarii nomen est servile nomen, est munus servi privati hominis. T. 9. c. 1214. B.
Notarii quinam sint. T. 10. c. 704. B.
Notarios inter, & singularios differentia. T. 10. c. 867. E.
Notati, & famosi quid inter se discrepent. T. 2. c. 887. A.
Nothi filii spurii, qui vulgo legitimè quæsiti non sunt. T. 1. c. 310. E.
Nothi quid juris habent in parentum bonis. T. 3. c. 118. C.
Nothi an possint capere ex testamento, & ab intestato. T. 7. c. 1491. E. an eis alimenta debeantur. Ibid. E.
Nothi qui dicuntur. T. 9. c. 552. B.
Nothis non datur bonorum possessio contra tabulas, nec unde liberi, & cur. T. 8. c. 165. A. datur unde legitimi in successione matris. Ibid. A.
Nothis quod datur, nulli datum videtur, & quare. T. 10. c. 482. C.
Nothorum definitio. T. 3. c. 118. C.
Nothorum nomen latinè exprimi nequit. T. 2. c. 1051. B.
Nothorum, & spuriorum discrimen. Ibid. B.
Nothos hodie nullos esse. Tom. 3. c. 119. B.
Notio quid sit, & significet. T. 7. c. 73. A.
Notio est genus, jurisdictio species. T. 8. c. 560. B.
Notio quid comprehendat. T. 10. c. 924. D.
Notionis nomen latiùs patet, quàm jurisdictionis. T. 7. c. 58. C. & T. 10. c. 513. E.
Notionis nomen quomodo accipiendum. T. 7. c. 58. C.
Notionis verbum latiùs patet, quàm jurisdictionis. T. 8. c. 560. B.
Notionis verbum generaliter accipitur, & comprehendit tam jurisdictionem, quæ jure magistratus competit, quàm cognitionem, quæ judicibus datis sola competit. T. 8. c. 560. B.
Notionis nomen quid complectatur. T. 7. c. 73. A. & Tom. 10. c. 593. A.
Notiones sunt a natura, & nomina sunt ab institutis hominum. T. 7. c. 966. B.
Notis maxima ex parte constabant juris formulæ ante Constantinum T. 10. c. 1250. D.
Notitia pro inventario. T. 2. c. 659. A.
Notitiam ædificiorum habere, vulgo *cognoistre les estres de la maison*. T. 7. c. 497. B.
Notoria quid. T. 3. c. 58. E.
In iis, quæ notoria sunt, nec rigor, vel ordo juris observatur, nec probatio, vel accusatio necessaria est. T. 6. c. 952. B.
Notoria probationem non requirere. T. 6. c. 876. B.
Notoriæ, sive notariæ quæ dicuntur. T. 9. c. 1377. A.
Notoriæ proximæ, & affines sunt accusationibus. Ibid. A.
In notoriis appellatio non admittitur. T. 6. c. 956. B.
De notoriis, sive notariis apparitorum Præsidis provinciæ. T. 9. c. 1376. E. & c. 1377. A.

BIU Cujas

Notorium probatione non indiget. T. 6. c. 1115. A.
Nova jura semper restrictiùs accipiuntur. T. 9. c. 1262. B.
Novale si factum sit ex silva, an alius fundus esse intelligatur. T. 5. c. 820. A.
Novalia quid. T. 6. c. 839. C.
Novalia ad Ecclesiam pertinentia. T. 6. c. 1020. C. & c. 1041. D.
Novalia in emphyteusim dari possunt. T. 6. c. 1020. C.
Novalis terra quid. T. 8. c. 515. A.
Novalis ager quis dicatur. Ibid. B.
Novalis ager quis sit. T. 10. c. 589. B.
Novandi animo qui stipulatur sub conditione, non fit novatio statim, sed tunc demum, cum conditio exstiterit. T. 6. c. 355. B.
Novare qui possint. T. 5. c. 832. E.
pupillus, quamvis paterfamilias sit, sine tutoris auctoritate non potest novare obligationem. Ibid. c. 833. A.
Novari solebat obligatio, vel in verborum obligationem, vel in obligationem nominum. T. 1. c. 861. D.
Novari res videtur litis contestatione. T. 9. c. 113. D.
Novarum tabularum lege promulgatâ, omnes ære alieno solvebantur. T. 7. c. 814. C.
Non novat obligationem fidejussio. T. 4. c. 870. A.
Novata priori obligatione per rem judicatam non novari hypothecariam, non fidejussoriam, non usurarum, quæ in judicium non venerunt, & cur. T. 9. c. 114. D.
Novatio quid. T. 1. c. 861. D. & T. 4. c. 202. E.
Novatio civilis est. T. 1. c. 225. C.
Novatio, & delegatio priorem obligationem perimit. T. 2. c. 555. E.
Novatio voluntaria est stipulationis veteris, vel alterius obligationis veteris in novam stipulationem translatio, atque confusio. T. 2. c. 556. A.
Novatio per quos fit. T. 1. c. 484. D. E.
Novatio legitimus modus obligationis solvendæ. T. 1. c. 837. E.
Novatio quomodo fiat. Tom. 1. c. 943. B.
Novatio, & delegatio per stipulationem fit, & voluntaria est, & cur. T. 2. c. 556. A.
Novatio obligationis an extinguat fructuum persequutionem. T. 3. c. 512. D.
Novatio necessaria, & voluntaria. T. 2. c. 556. A.
Novatio voluntaria quatuor modis fit. Tom. 2. c. 556. D. & T. 9. c. 1283. D.
Novatio, ut acceptilatio, similis solutioni est. T. 3. c. 639. C. D.
Novatio quandonam dicatur fieri. T. 1. c. 227. B.
Novatio non extinguit fructuum persequutionem, qui ante sunt, vel postea percepti, usurarum verò persequutionem extinguit, & cur. T. 3. c. 512. D. & T. 4. c. 671. D.
Novatio fit duobus modis. T. 4. c. 63. E.
Novatio est alia necessaria, alia voluntaria. T. 4. c. 202. C.
Novatio est in aliud nomen, & alium statum prioris obligationis translatio. T. 4. c. 242. D.
Novatio fit expromissione, non fi dejussione. T. 4. c. 269. C.
Novatio vera est expromissio. T. 4. c. 238. A.
Novatio, & oblatio nuda in quo differunt. Tom. 4. c. 243. A.
Novatio quomodo, & per quas personas perficiatur. T. 5. c. 832. E.
Novatio aut voluntaria, aut necessaria est. T. 5. c. 766. D.
Novatio propriè non fit, nisi exsistente conditione posterioris stipulationis. T. 6. c. 361. C.
Nulla novatio hodie fit, nisi id dictum sit nominatim, ut novatio fiat ex constitutione Justiniani. T. 6. c. 354. B. C.
Novatio quandonam fiebat inter veteres. T. 8. c. 1078. E.
Novatio non fit, nec recepto, nec constituto. T. 9. c. 261. A.
Novatio obligationis. T. 9. c. 208. C. D.
Novatio, & delegatio in quo differunt. T. 9. c. 38. E.
Novatio voluntaria quid. T. 9. c. 1282. D.
Novatio, & delegatio tollunt priorem obligationem. Ibid. B.
Novatio voluntaria principalis obligationis novat accessiones omnes novatio necessaria non novat. T. 9. c. 114. D.
Novatio necessaria non perimit pignus. Tom. 9. c. 1227. C. cur dicitur necessaria novatio. Ibid. C.
Novatio voluntaria, & novatio necessaria in quo differunt. T. 9. c. 1227. D. E.
Novatio non fit pendente judicio, finito fit. T. 9. c. 115. C. D.
Novatio fit judicato, judicio non fit novatio. T. 9. c. 115. C.
Novatio, & litis contestatio differunt. T. 9. c. 113. E.
Novatio est modus tollendæ obligationis. T. 9. c. 50. B.
Novatio fit judicio damnato debitore. T. 9. c. 1227. C.
Novatio extinguit priorem obligationem. T. 9. c. 1095. E.
Novatio est mutatio debitoris, vel causæ debendi. T. 9. c. 91. C.
Novatio an fiat interventu servi. T. 10. c. 390. C.
Novatio olim ex sola mente contrahentium fiebat. T. 10. c. 538. E.
Novatio ut fiat per servum, aut filium familias, jussus, aut ratihabitio patris, vel domini exigitur. T. 10. c. 558. C.
Novatio quomodo fiat, & quo differat a delegatione. T. 10. c. 716. C.
Novatio in causa lucrativa fit, in non lucrativa non fit. T. 10. c. 769. D.
Novationis tempore usuræ currere desinunt. T. 4. c. 671. D.
Novationis summus effectus est, ut priorem obligationem perimat, & posteriorem introducat. T. 6. c. 371. E.
Novationi faciendæ sufficiebat olim solus animus, & tacita voluntas, nec erat opus voluntate expressa; hodie tamen ex constitutione Justiniani Imperatoris necesse est exprimi specialiter, & nominatim novationis causâ stipulationem posteriorem interponi. Ibid. D.
Post novationem obligationis usuræ non currunt. T. 4. c. 965. A.
Inter novationem, & oblationem differentia quæ. T. 4. c. 243. A.
Inter novationem voluntariam, & necessariam differentia quæ est. T. 4. c. 202. C. & c. 965. A. & T. 5. c. 766. D. & T. 9. c. 1096. A. & c. 1227. D. E.
Novationem fieri judicato, & condemnatione, non judicio. T. 9. c. 115. B. C.
Novationem non facit mutatio rei. T. 9. c. 91. C.
Novatione voluntariâ perimitur stipulatio pœnalis, non etiam necessaria. T. 4. c. 965. B. C.
Novatione voluntariâ liberantur pignora, & hypothecæ, non etiam necessariâ. Ibid. B.
Novatione voluntariâ fidejussores liberantur, non autem necessariâ. Ibid. B.
Novatione voluntariâ mandatores liberantur, non autem necessariâ. Ibid. B.
Novatione factâ non omnino perimitur obligatio. T. 4. c. 1106. C.
Novatione factâ non perimitur legatum liberationis. Ibid. C.
Novatione factâ an creditor obligationem mutare cogatur. T. 4. c. 876. D.
Novatione tollitur obligatio. T. 4. c. 668. C.
In novatione facienda ante constitutionem Justiniani solus sufficiebat novandi animus. Tom. 6. c. 354. C.
De novatione a legatario facta cum herede. Tom. 7. c. 1230. D.
Novatione voluntariâ factâ per stipulationem tacitè & pignora, & fidejussores liberantur. T. 9. c. 1096. A.
Novatione necessariâ, re principali tantùm judicatâ, nec pignora, nec fidejussores liberantur. Ibid. A.
Novatione factâ usuræ non currunt. T. 9. c. 113. D.
Novatione voluntariâ pignus, quod prior debitor dederit, nec repetitum est, perimitur. Tom. 9. c. 1227. C.

BIU Cujas

Novatione tollitur obligatio. T. 10. c. 524. A. B.
Novatione factâ usuræ non currunt, lite contestatâ currunt. T. 10. c. 543. E.
De novationibus, & delegationibus. T. 1. c. 861. C. D. & T. 2. c. 555. E. & T. 9. c. 1282. B. & seq.
Novellæ constitutiones cur sic appellatæ, & quando editæ. T. 2. c. 1017. B.
Novellæ 9. *de Testibus* sensus qui. T. 5. c. 964. A.
Novellæ. Vide, Constitutiones novæ.
Novellam quartam Justiniani Bartolus malè non recipit. Tom. 5. c. 424. D.
Novellarum sententiæ in pandectas a Triboniano relatæ. T. 1. c. 3. D.
De novellarum Justiniani interprete veteri. T. 3. c. 218. A.
Novellarum titulorum novus index. T. 2. c. 1018. A. & seq.
Novellas Justiniani, quæ sunt fusiores, & copiosiores, Accursius semper nominat authenticas, *l'original*, non novellas. Tom. 9. c. 473. D.
Novellas Accursius cum citat, semper intelligit Julianum antecessorem, qui novellas Justiniani latinè, & breviter exposuit. Ibid. D.
De novellis Leonis Philosophi, & ad easdem emendationes quædam. Tom. 3. c. 504. C. D. & seq.
Novendial pro novem diebus apud veteres Latinos. Tom. 1. c. 527. B.
Novendialia celebrata ab Adriano in honorem Plautinæ uxoris Trajani. T. 7. c. 1189. C. D.
Noverca quâ causâ habetur loco parentis. T. 3. c. 230. D.
Noverca dedit patri meo fundum in dotem eo pacto, ut ipsa creditoribus suis, quibus fundus ille simul, & omnia prædia pignori obligata erant, solveret usuras. T. 9. c. 81. D.
Novercam uxorem ducere an liceat. T. 8. c. 904. C.
Novercam ducere pudor vetat. T. 9. c. 445. E.
Novi operis nuntiatio, sive denuntiatio. Vide, Nuntiatio. Vide, Denuntiatio.
De novi operis nuntiatione. T. 6. c. 291. B. & seq.
Novi operis nuntiatio similis est vindicationi rei corporalis. T. 7. c. 456. C.
Novi operis nuntiatio quando, quibus, & adversùs quos competat. T. 7. c. 456. B.
Novissimæ conditiones. Vide, Conditiones.
Novum jus restrictiùs est accipiendum, non ampliandum. Tom. 4. c. 1356. E.
Novum non est, ut quod alius solvit, alius repetat. T. 4. c. 1074. C.
Novum edictum. Vide, Edictum novum.
Novum opus qui nuntiare possint. T. 7. c. 461. C.
Novum opus, quod Prætor facere prohibuit, qui fecit, tenetur actione, quod adversùs edictum factum sit. T. 7. c. 654. A.
Novum jus ultra suos fines extendere non licet. Tom. 9. c. 763. E.
Nox naturalis quot horis constat. T. 1. c. 524. A.
Nox amica furibus, inimica pastoribus. T. 5. c. 584. C.
Noxa quid. T. 1. c. 269. D.
Noxa pro peccato. Ibid. D.
Noxa caput sequitur. T. 1. c. 409. B. C. & T. 5. c. 91. C. & T. 9. c. 252. B. & T. 10. c. 961. A.
Una noxa est, quæ est unius servi. T. 5. c. 925. E.
Noxæ deditum servum invito domino manumitti. T. 3. c. 366. D. E.
Noxæ deditio liberum hominem non nectit jure pignoris, aut fiduciæ. T. 4. c. 1467. D.
Noxæ deditio inanis est, quæ actorem dominum non facit. T. 5. c. 97. D.
Noxæ si dominus servum alii ex posteriore noxa dediderit, hoc facto non liberari servum, quo minus noxæ dedatur ob priorem noxam, si pro eo non offeratur æstimatio damni. T. 5. c. 95. A.
Noxæ dedere, vel damnum sarcire. T. 7. c. 593. E.
Noxæ, sive noxiæ generale nomen est, quod scinditur in delictum, & crimen. T. 8. c. 607. E.
Noxæ separantur a capitalibus criminibus. T. 8. c. 608. A.
Noxæ dabatur statuliber. Tom. 9. c. 43. B. C.
Noxæ olim dedebantur liberi homines, & servi. T. 9. c. 42. E. & c. 43. A.
Noxæ deditionis nullum judicium est. T. 10. c. 946. A. B.
Noxales actiones unde prodierint. T. 8. c. 1120. B. quibus rebus constitutæ. Ibid. C.
Noxales actiones esse perpetuas. T. 9. c. 313. C.
Noxales actiones solæ caput sequuntur. T. 8. c. 1120. C. & T. 9. c. 252. C. & T. 10. c. 425. C.
Noxales actiones quænam sint, & an sint in rem, vel in personam. T. 10. c. 945. E. & c. 946. A.
Noxales actiones quo casu dentur, & quo casu cessent in dominum. T. 10. c. 946. C. D. E.
Noxali actione agere non potest is, qui tenetur actione noxali servi nomine. T. 5. c. 441. A.
Noxali actione servi nomine cum domino acturo ad æstimationem damni datur actio ad exhibendum. T. 5. c. 376. C.
Noxali judicio acturo datur actio ad exhibendum servum, scilicet noxium. T. 6. c. 45. D.
In noxali actione servus, qui noxam nocuit, a domino detur in noxam. T. 7. c. 511. A.
Noxalis actio morte extinguitur. T. 1. c. 752. C.
Noxalis actio posterior perimitur, etiamsi cæterorum, qui ante egerunt, vel agere potuerunt, causa sit vetustior. T. 5. c. 95. B.
Noxalis actio, & actio prætoria, sive honoraria in quo differunt. T. 5. c. 234. B.
Noxalis actio pertinet tantùm ad noxas privatas. T. 6. c. 8. A.
Noxalis actio ex delicto filiifamilias nulla est in patrem. T. 6. c. 497. E.
Noxalis actio quæ est. T. 6. c. 45. B. ea vel est civilis, quæ propriè noxalis appellatur, vel prætoria, sive honoraria, quæ civilis actionis succedanea est. Ibid. B.
Noxalis actio. Vide, Actio noxalis.
Noxalis actio nulla competit in liberis hominibus. T. 9. c. 46. A. B.
In noxam dedere quid. Tom. 1. c. 752. C.
Noxam sarcire quid. Ibid. C.
Noxia frivolaria. T. 4. c. 994. B.
Noxia an idem nomen, quod noxa, & quid sit. Tom. 8. c. 1120. B.
Noxiæ privatæ sunt quatuor. T. 8. c. 607. E.
Noxiæ appellatione omne delictum continetur. T. 8. c. 647. D. & c. 1121. A.
Noxii quomodo ad supplicium ducebantur. T. 9. c. 1389. A.
Noxius servus si venditus sit, ad quid venditor emptori teneatur. T. 5. c. 636. E.
Nubens vidua intra annum luctus, infamis est, itemque is, qui eam sciens duxit. T. 7. c. 891. C.
Nubentes, citra parentum consensum, an exheredari possint. T. 2. c. 1063. B.
Nubentis mulieris intra tempus luctus pœnæ quinque. T. 9. c. 452. E. & seq.
De secundò nubentium electione, & successoribus earum, & de usufructu donationum propter nuptias, & aliis capitulis. Tom. 2. c. 1029. A. B. & seq.
Nubere melius est, quàm uri. T. 6. c. 217. E.
Nuclei, etiamsi comburendi causâ habeantur, non continentur lignorum appellatione. Tom. 4. c. 591. E.
Nuda pactio obligationem tollere, seu mutare non potest. Tom. 4. c. 683. C.
Nuda ratio non facit donationem. T. 4. c. 787. A.
Nuda proprietas, vel plena redit ad fi-

BIU Cujas

ad fiscum ex suis causis, usus-fructus nudus nunquam. Tom. 4. c. 1434. E.
Nuda voluntas testamentum irritum non facit. Tom. 4. c. 1075. A.
Nuda voluntas non perficit testamentum, nec evertit. Ibid. A.
Nuda voluntas, & tacita fideicommissum facit. T. 4. c. 536. E.
Nuda obligatio naturalis. Tom. 9. c. 51. D.
Nuda pollicitatio dotis. Tom. 9. c. 27. B.
Nudum nomen heredis an testamentum corroboret. T. 4. c. 83. B.
Nudum præceptum nullius est momenti. T. 4. c. 541. D.
Nudum pactum. T. 9. c. 27. B. nudi definitio. Ibid. B.
Nudum pactum. Vide, Pactum.
Nudus consensus obligationem parit, traditio exsequitur, & cur. T. 5. c. 649. A.
Nudus proprietarius fundi, totum eum fundum suum esse rectè vindicat, etiamsi usus-fructus alienus sit. T. 8. c. 505. A.
Nudus consensus. T. 9. c. 430. A.
Nugax, & nugas promiscuè dicebant veteres. Tom. 6. c. 396. B.
Nulla res est, cujus possessionem possis adipisci, nisi concurrat corpus, & animus, id est, apprehensio rei, & affectio possidendæ rei. T. 4. c. 625. C.
Nullius rei nulla debitio est. T. 6. c. 355. C.
Quod nullum est, an possit rumpi. T. 10. c. 1004. A.
Nullus articulus non rejicit semper quemcumque. T. 9. c. 1042. E.
Numerarii sunt officiales, qui numeros agunt. Tom. 2. c. 686. D.
Numerarii quid a tabulariis distant. T. 2. c. 776. D. E.
Numerarii, qui sunt in officio Præsidum, & Consularium, conditionales sunt. T. 2. c. 983. D.
Numerarii, qui rectoribus parent, triennales sunt. Tom. 2. c. 986. E.
Numerarii ne rusticos ad obsequium vocent. T. 2. c. 851. D.
De numerariis, actuariis, & chartulariis, & adjutoribus, scriniariis, & exceptoribus sedis excelsæ, cæterorumque judicum tam civilium, quàm criminalium. T. 2. c. 983. B. C. & seq.
Non numeratæ pecuniæ exceptionem, vel replicationem obstare non tantùm chirographo creditæ pecuniæ, sed etiam cautioni, vel donationi pignoris. T. 9. c. 1237. D.
Numeratio non tantùm creditum, sed solutum significat. Tom. 4. c. 728. D.
Non omnis numeratio confestim obligationem parit. T. 6. c. 53. E.
Si numeratio pecuniæ sequuta non fuerit conventionem pignoris. C. 9. c. 1237. D.
Numeratio non debet excedere mandatum. T. 10. c. 715. B.
Numerationis verbo mutuum significatur. T. 7. c. 647. E. si abfit numeratio, neque puræ, neque sub conditione mutuum contrahitur. Ibid. E.
Numeratione expletur obligationis substantia. T. 5. c. 948. A.
Quod numerato datur, & numerato solvi debet, non quidem in specie, sed in nummorum genere eodem. T. 5. c. 396. D.
Numeri, id est, vexillationes a legionibus separantur. T. 2. c. 759. E.
Numeri Pythagorei quam vim habeant. T. 1. c. 458. C.
Numeri proportionales. Tom. 10. c. 176. A.
Numeri sunt militum. Tom. 10. c. 667. D.
Sub numero plurativo, si sine liberis, testator etiam singularem comprehendit. T. 4. c. 1189. E.
Numerorum appellatio. T. 2. c. 759. E.
Numerorum notæ in l. *Thais. D. de fideicomm. lib.* emendatæ. T. 3. c. 25. A. B. C.
Numerorum notæ facilè corrumpuntur. T. 6. c. 379. A.
Numerorum liber vocatur ab Hebreis *Loquutus est*. Tom. 10. c. 164. C. D.
Numerum dualem non habent Latini, pluralis pro duali est. T. 6. c. 297. D.
Numerum perficiunt duo. T. 9. c. 1395. C.
Numerus rerum est infinitus, nominum verò finitus. T. 4. c. 174. C. plura sunt negotia, quàm vocabula. Ibid. C.
Numerus annorum ab optima indole non exigitur. T. 4. c. 861. B.
Numerus quinque liberorum an excusat a muneribus civilibus, & quomodo. T. 4. c. 863. B.
Numerus quinque liberorum utrùm excusat a sacerdotio provinciæ. T. 4. c. 864. B.
Numerus nummorum in solutione facienda satis non est, sed qualitas priùs spectanda est. T. 5. c. 395. B.
Numerus liberorum a tutela excusat. T. 8. c. 564. D.
Numerus singularis in re odiosa non porrigitur ad numerum multitudinis. T. 8. c. 114. D.
Numerus dici non potest unum. T. 9. c. 1395. C.
De numismatis veteris potestate. T. 2. c. 803. A. B.
Nummaria lex Cornelia. Tom. 9. c. 1449. A. & seq.
Nummarii, id est, lucri avidi. T. 2. c. 1013. D.
Nummi jura non sunt. T. 1. c. 75. D.
Nummi stagnei. T. 3. c. 297. B.
Nummi peregrini, ut olim, ita hodie mercis loco sunt. Tom. 4. c. 43. D.
Nummi integri sunt, qui nondum sunt consumpti. T. 4. c. 185. C.
Nummi quando consumpti dicuntur. T. 3. c. 379. B. & T. 4. c. 184. D.
Nummi si non iidem ipsi, sed alii ejusdem valoris redditi sint, non vitiatur contractus mutui. T. 5. c. 391. A. B.
Nummi assiduâ permutatione deperire videntur. Ibid. A.
Nummi, qui ex arca frumentaria dantur pistoribus ad coemptionem frumenti, qui non solebant iis dari, nisi post coemptionem, dicuntur mutuo dari, quia dantur in antecessum, sive promutuo. T. 5. c. 392. B. C.
Nummi æstimatio publica est, non privata. T. 5. c. 498. B.
Nummi, qui mutuo dati sunt, in vicem datorum succedunt. Tom. 5. c. 400. E. & c. 401. A.
Nummi Cajani appellatio unde. T. 5. c. 1183. C.
Nummi nunquam significantur argenti, vel auri nomine. Tom. 6. c. 493. A.
Nummi æstimatio est perpetua. T. 7. c. 686. A.
Nummi possunt publicè mutari, at privatus non potest. Tom. 7. c. 966. C.
Nummi si generaliter legentur, nullum est legatum. T. 7. c. 989. E.
Nummi Philippei victoriati. T. 7. c. 646. A.
Nummi asperi qui dicuntur. T. 9. c. 1199. D.
Nummi peregrini, mercis loco habentur, & venduntur. T. 10. c. 726. E. & c. 727. A.
Nummi an argento facto, vel infecto computantur. T. 10. c. 1129. D.
Nummis emuntur res, non rebus, alioquin permutatio exsistit. T. 5. c. 497. E.
Nummis exstantibus an fidejussor teneatur. T. 5. c. 1114. B.
Nummis, qui in arca sunt, legatis, an corpus videatur legatum. T. 7. c. 1017. B.
Nummis legatis in obscuro, quales debeantur. T. 7. c. 1042. C.
De nummis legatis, & non inventis in hereditate, an debeantur. T. 7. c. 1110. C. D.
De nummis peculiaribus creditis. T. 7. c. 661. B.
De nummis filiofamilias mutuo, aut fœnori datis. T. 9. c. 317. B. & seq.
Nummorum certa æstimatio est, non arbitraria, sicut cæterarum rerum omnium. T. 5. c. 400. B. C.

BIU Cujas

Nummorum usus qui, qualis, & quantus. T. 5. c. 390. E. & c. 391. A.
Nummorum corpora in emptione venditione, aliisque contractibus spectantur, sed nummos in emptione venditione venditoris fieri oportet. Tom. 5. c. 501. B.
Nummorum reproborum aliquis usus est, & ideo non rescindendi sunt a creditore, qui eos recipit a debitore, sed reddendi. T. 6. c. 452. C.
Nummorum certus numerus legari debet, alioqui non valet legatum. T. 7. c. 646. B.
Nummorum corpora communi genere continentur, non specie. T. 7. c. 629. B.
Nummorum certo numero legato, non adjectâ qualitate nummorum, an in heredis arbitrio sit, quod genus nummorum præstare velit. T. 7. c. 1451. D. E.
Nummorum qualitas cur sit incerta, & varietas nummorum infinita. T. 7. c. 1451. D.
Nummorum legatum est incertum. T. 8. c. 682. B.
Nummorum non est usus, sed abusus. T. 9. c. 337. D.
Nummos aureos, vel argenteos qui adulteravit, lege Corneliâ tenetur. T. 1. c. 508. B.
Nummos mutuos dans eâ lege, ut non reddantur, licèt dixerit, se mutuos nummos dare, mutuam forte gratiam captare videtur. T. 5. c. 392. B.
Nummos siquis ex alterius manu excusserit, ut caderent in flumen, aut mare, quomodo teneatur. T. 7. c. 851. C.
Nummos siquis ex alterius manu excusserit, ut alius auferret, qua actione teneatur. Ibid. C.
Nummos qui debet, quantitatem debet, non corpora. Tom. 10. c. 561. B.
Nummos probos vultu Principum signatos qui reprobant, tenentur lege Corneliâ nummaria. T. 10. c. 737. C.
Nummularii pecuniam probant. T. 1. c. 1503. C.
Nummulariis, aut argentariis ex pacto nudo, perinde atque ex stipulatione, usuræ debentur. T. 5. c. 45. D.
Nummulario, non ex fide versanti pecunias, manus amputandæ. T. 3. c. 174. B.
De nummulario, qui abjectâ mensâ argentariâ, quam habuit in foro, foro cessit, & solum vertit. T. 6. c. 328. D. E.
Nummus unus venditionis non est pretium. T. 1. c. 1145. A.
Nummus in emptione est mensura rerum longè certior, & verior, quàm in permutatione res. T. 5. c. 498. A.
Nummus rem venditam semper facit æqualem. Ibid. A.
Nummus unus an pretium sit. T. 8. c. 271. B. C.
Nummus non est pretium, sed imago pretii. T. 9. c. 1315. C.
Nummus asper quis dicitur. T. 9. c. 1450. A.
Nunc articulus præsens tempus significat. T. 9. c. 1165. D.
Nunciandi jus qui habeant. T. 7. c. 563. B.
Nunciatio, quæ sit juris nostri conservandi causâ, non acquirendi. T. 9. c. 316. B.
Per nuncium nobis parari actionem. Ibid. B.
Nuncupatio filii filium non facit, sed natura tantùm, vel adoptio solennis. T. 6. c. 639. E.
Nundinæ non sunt feriæ. Tom. 1. c. 887. B. C. & T. 2. c. 298. A. B.
Nundinæ quid sint Græcis, & Latinis. T. 10. c. 662. C.
Nundinæ quidnam sint. Tom. 10. c. 1034. A.
Nundinariæ epulæ. T. 3. c. 100. A.
Nundinarum exercendarum jus decennio amittitur. T. 1. c. 545. D.
Nundinarum definitio, & earum jus. T. 1. c. 887. B. C. & T. 2. c. 298. A. B.
Nundinarum dies antiquitus erant feriati. T. 9. c. 397. E.
Nundinarum dies olim nefasti, postmodum fasti. Tom. 10. c. 662. C.
Nundinas sine permissu Principis, & in agro suo instituere non licet. T. 7. c. 1324. D.
De nundinis, & mercatoribus. T. 9. c. 397. E.
Nuntiare est prohibere. Tom. 6. c. 291. B.
Nuntiare, & prohibere an idem sit. T. 8. c. 551. B.
Nuntiare an possit emptor prædii ante ejus traditionem. Tom. 10. c. 1180. C.
Nuntiare an possit, qui habet servitutem rusticam, vel urbanam. T. 10. c. 1181. C.
Nuntiari quibus personis debeat. Tom. 10. c. 1184. E. & c. 1185. A.
De eo, qui nuntiat novum opus vicino ædificanti, aut molienti ædificationem. Tom. 9. c. 1182. A.
Nuntiat, qui habet dominium, servitutem, & vindicationem utilem. T. 10. c. 1181. A.
Nuntiatio operis novi statim vim suam exercet, & inhibet opus. T. 1. c. 1517. A.
Nuntiatio operis novi possessori adversùs possessorem non permittitur. Ibid. B.
Nuntiatio novi operis alia est in rem, alia in personam. Tom. 4. c. 94. D.
Nuntiatio operis in personam, si non possit fieri in personam, ut si reperiri non possit, fit ad domum ejus libello ad postem fixo. Ibid. E.
Nuntiatio an sine jussu Prætoris pacto remitti possit. T. 4. c. 22. C.
Nuntiatio novi operis permittitur ipso jure, hoc est, ex edicto Prætoris. T. 4. c. 93. D.
Nuntiatio operis fit in rem præsentem ex jure veteri. T. 4. c. 94. D. imò etiam in ignorantem fit nuntiatio operis. Ibid. D.
Nuntiatio. Vide, Ædes.
Nuntiatio alienatione prædii sui finitur. T. 5. c. 657. D.
Nuntiatio novi operis an in heredem transeat. Ibid. E.
Nuntiatio, & litis contestatio quomodo differant. Ibid. E.
Nuntiatio novi operis non personæ, sed operi fit. Tom. 5. c. 658. B.
Nuntiatio novi operis aut jure, aut injuriâ fit. Tom. 5. c. 656. B.
Nuntiâtio novi operis morte, sicut & alienatione finitur, & extinguitur. T. 5. c. 657. D. E.
Nuntiatio novi operis, sicut & vindicatio olim in re præsenti facta est. T. 5. c. 373. E.
Nuntiatio novi operis & scienti, & nescienti, quive in eo loco nihil juris habet, fieri potest. T. 5. c. 658. B.
Nuntiatio novi operis cui, & adversùs quos detur. T. 7. c. 458. C. D.
Nuntiatio novi operis fit in rem, non in personam. T. 7. c. 585. A.
Nuntiatio novi operis an teneat, etiamsi jus nuntiandi non fuerit. T. 10. c. 256. B.
Nuntiatio non tenet, quam fecit, qui jus nuntiandi non habuit, quamvis noceat, & effectum habeat, si opus inhibeat, nec contemni possit. Ibid. B.
Nuntiatio quomodo remittatur utiliter, vel inutiliter. Tom. 10. c. 259. E. & c. 260. A.
Nuntiatio novi operis an sit remedium subsidiarium. Tom. 10. c. 1175. D. & seq.
Nuntiatio an fiat adversùs furiosos. T. 10. c. 1177. A.
Nuntiatio fit operi, non personæ. Ibid. B.
Nuntiatio quibus ex causis fiat T. 10. c. 1179. E. & c. 1180. A
Nuntiatio in quid fiat. Tom. 10. c. 1183. A.
Nuntiatio an possit fieri in foro. T. 10. c. 1184. A.
Nuntiatio an rectè fiat uni ex dominis communibus loci, in quo fit opus. T. 10. c. 1184. C.
Nuntiatio novi operis imitatur actionem. T. 10. c. 1185. A.
Nuntiatio an possit fieri ei, qui reficit rivum, vel cloacam purgat. Ibid. C.

BIU Cujas

Nuntiatio quando fiat. Tom. 10. c. 1191. D.
Nuntiatio nova an sit necessaria novo rei successori. Tom. 10. c. 1193. A.
Nuntiatio novi operis in quo distat ab actione civili. Tom. 10. c. 1194. E.
Nuntiationis ex causa an teneatur quilibet possessor illius loci, in quo nuntiatum est novum opus. T. 10. c. 1177. B.
Nuntiationis causæ tres. Tom. 10. c. 1178. E.
Nuntiationis novi operis diversæ species. T. 10. c. 1183. A. & seq.
Nuntiationis effectus quis sit. T. 10. c. 1186. C. & c. 1192. E.
Per nuntiationem novi operis siquid socius ædificet, an sit jus prohibendi. T. 4. c. 152. C. D.
Nuntiationem novi operis qui habeant. T. 5. c. 654. C. D.
De nuntiatione operis novi. T. 1. c. 830. E.
De nuntiatione novi operis edictum. T. 4. c. 93. D. Vide, Edictum de novi operis nuntiatione.
De nuntiatione novi operis in communi ædificio. Tom. 7. c. 585. A.
De nuntiatione novi operis plura. T. 10. c. 1170. B. & seq.
In nuntiatione novi operis an causa conventionis libello sit exprimenda. T. 10. c. 1172. C. & seq.
De nuntiatione novi operis an valeat privatorum conventio sine Prætore. Tom. 10. c. 1177. E. & c. 1178. A.
Nuntiatorem inter, & nuntiatum differentia. T. 10. c. 1193. A.
Nuntiatori an detur aliquod interdictum prohibitorium. Tom. 10. c. 1197. E. an nuntiato. Ibid. E. & c. 1198. A.
Per nuntium an rectè emamus. T. 10. c. 1016. B. C.
Nuntius fungitur epistolæ vice. T. 1. c. 919. B. & Tom. 2. c. 275. D.
Nuntius, idest, nuntiatio. Tom. 2. c. 275. D. E.
Nuntius minister est tantùm negotii, quod contrahentes tractant. T. 5. c. 408. C.
Nuntius nihil aliud est, quàm epistola loquens. Ibid. C.
Nuntius, aut epistola quid præstare soleat. Ibid. C. D.
Nuntius, & procurator in quo differunt. T. 9. c. 316. B. C.
Nuntius non contrahit cum venditore. T. 9. c. 385. C.
Nuntius fungitur vice epistolæ. T. 10. c. 1016. B.
Nuntius est epistola loquens. T. 9. c. 385. C. & T. 10. c. 1016. C.
Conditio *si non nupserit*, an remittatur lege Papiâ. Tom. 10. c. 4. D. quomodo sit remissa & uxori, & mulieri extraneæ. Ibid. c. 15. D.
Nupta esse eadem duobus non potest. T. 1. c. 26. A.
Nupta, vox ambigua. T. 1. c. 693. E.
Nupta. Vide, Mulier.
Nupta, & sponsa in quo differunt. T. 5. c. 1170. C. D.
Nupta non impeditur, quo minus cum priore marito de dote experiatur. T. 6. c. 110. C.
Nupta secundo viro ante denuntiationem adulterii rea est. Tom. 6. c. 448. D.
Nuptalitium. T. 8. c. 618. E.
Nuptiæ quæ sint. T. 1. c. 782. E. & T. 2. c. 317. B.
Nuptiæ fiunt inter absentes. T. 1. c. 783. A.
Nuptiæ nudo consensu constituuntur, & hypothecis comparantur. T. 1. c. 782. E. & c. 783. A.
Nuptiæ justæ inter quos contrahi nequeunt. T. 3. c. 432. B.
Nuptiæ injustæ quæ sint. Tom. 3. c. 60. B.
Nuptiæ collocatæ quæ sint. Tom. 3. c. 307. C.
Nuptiæ secundæ dupliciter dicuntur. T. 2. c. 1082. D.
Nuptiæ secundæ ut solvi possunt. T. 2. c. 1071. B. C.
Nuptiæ furtivæ, & clandestinæ damnantur. T. 3. c. 152. C.
Nuptiæ pœnâ constringi non possunt. T. 1. c. 1228. C.
Nuptiæ incestæ sunt, quæ naturâ prohibitæ sunt. T. 2. c. 319. E. & c. 320. A. & c. 1049. C.
Nuptiæ nudo consensu perficiuntur. T. 2. c. 317. A.
Nuptiæ pro commixtione corporum, vel celebritate, vel festivitate. Ibid. B.
Nuptiæ quædam hodie permissæ, quæ olim prohibitæ. Tom. 2. c. 317. B.
Nuptiæ impares. Tom. 2. c. 320. A.
Nuptiæ serviles. Ibid. A. B.
Nuptiæ ex rescripto prohibitæ. T. 2. c. 322. C.
Nuptiæ consobrinæ olim ex rescripto permissæ. Ibid. C.
Nuptiæ secundæ quasi illicitæ sunt. T. 2. c. 323. C.
Nuptiæ justæ quænam propriè dicantur. T. 1. c. 23. A. B.
Nuptiæ immaturæ. T. 2. c. 1082. D.
Nuptiæ contra mandata contractæ. T. 2. c. 1049. C.
Nuptiæ vetitæ, vel permissæ clericis. T. 2. c. 22. D.
Nuptiæ fieri palàm teste populo debent. T. 3. c. 152. C.
Nuptiæ transverso limite quousque prohibentur. T. 4. c. 976. B. C. jure pontificio usque ad quartum gradum prohibitio extenditur. Ibid. C.
Nuptiæ incestæ confirmari non solent. T. 4. c. 278. B. & c. 1501. D.
Nuptiæ hodie decreto Innocentii in primo tantùm genere affinitatis prohibentur, non in secundo, vel tertio. T. 4. c. 975. D. tria affinitatis genera sunt. Ibid. D.
Nuptiæ an injustæ sint, quæ fiunt invito patre. Tom. 4. c. 285. C.
Nuptiæ, quæ ignorante patre, cujus in potestate est vir, aut mulier, fiunt, non sunt justæ. Tom. 4. c. 262. E. ubi non sunt nuptiæ, ibi neque dos. Ibid. E.
Nuptiæ consobrinorum jure Civili licitæ sunt. Tom. 4. c. 1071. C.
Nuptiæ inter tutorem, & pupillam prohibitæ. T. 4. c. 1433. A. B.
Nuptiæ. Vide, Matrimonium.
Nuptiæ consistere non possunt, nisi consentiant ii, qui contrahunt, & ii, in quorum potestate sunt qui nuptias contrahunt. T. 5. c. 539. E. & c. 540. A.
Nuptiæ inter adoptivos prohibitæ sunt. T. 5. c. 546. A. B.
Nuptiæ nudâ voluntate perficiuntur, concubitu implentur. Tom. 5. c. 648. E.
Nuptiæ inutiles an habeantur pro sponsalibus. T. 5. c. 82. D.
Nuptiæ non rectè contractæ an dissolvi, & quo casu non possint. T. 5. c. 1039. A. B.
Nuptiæ solius avi auctoritate inter nepotes, & neptes ex altero filio contrahi possunt. T. 5. c. 542. C.
Nuptiæ, & sponsalia in quo differunt. T. 5. c. 1169. B. & seq. multa inter se communia habent. Ibid. B.
Nuptiæ immaturæ quæ. Tom. 5. c. 1170. B.
Nuptiæ possunt contrahi intra gradus prohibitos ex indulgentia Summi Pontificis. T. 6. c. 1124. C.
Nuptiæ novâ voluntate, vel ratihabitione conciliantur. Tom. 6. c. 1082. B.
Nuptiæ secundæ permittuntur potiùs, quàm probantur. Tom. 6. c. 1150. D. ideo sine benedictione celebrantur. Ibid. D. E.
Nuptiæ non quolibet anni tempore celebrandæ, seu consummandæ. T. 6. c. 811. B. & seq.
Nuptiæ inter filios duorum compatrum an consistere possint. T. 6. c. 1110. A.
Nuptiæ invitæ nullæ sunt. Tom. 6. c. 1070. C. sed convalescunt novo consensu, vel tacito. Ibid. C.
Nuptiæ sponsalium perfectio est. T. 6. c. 1052. A.
Nuptiæ invitæ difficiles, & incertos exitus pariunt. T. 6. c. 1063. D.
Nuptiæ justæ non sunt cum minore annis 12. quæ ætas non est justa ad nuptias contrahendas. T. 6. c. 136. B.
Nuptiæ sine consensu patris contractæ injustæ dicuntur, sed tamen

men non dissolvuntur. Tom. 6. c. 101. E.
Nuptiæ sine matrimonio esse non possunt. T. 6. c. 413. D. Vide, Matrimonium.
Nuptiæ & connubium civilia sunt nomina, atque ita fit, ut non sint nuptiæ civili jure, sit tamen matrimonium jure naturali. Ibid. D.
Nuptiæ justæ quæ dicantur, & quæ injustæ. T. 6. c. 101. C. & seq.
Nuptiæ justæ quæ. T. 7. c. 14. C.
Nuptiæ an possint inter absentes constitui. T. 7. c. 897. D.
Nuptiæ dimissæ a marito uxoris an interdicantur ei, quem maritus suspectum habuit. T. 7. c. 1490. C.
Nuptiæ justæ non sunt, nisi fiant liberorum procreandorum causâ. T. 7. c. 784. E.
Nuptiæ si sint illicitæ, an donata, legata, & dos quasi indignis auferantur. T. 7. c. 1480. C. D.
Nuptiæ quid. T. 8. c. 903. D. inter quos contrahi possint, Ibid. D. & seq.
Nuptiæ an possint inter absentes contrahi. T. 7. c. 897. A.
Nuptiæ quibus gradibus prohibentur, & quibus non prohibentur. T. 8. c. 216. C. & seq.
Nuptiæ factæ jure gentium cum deportato, vel deportata conjuge an valeant. T. 9. c. 537. C.
Nuptiæ immaturæ quibus pœnis plectuntur. T. 9. c. 452. E. & c. 453. A. & seq.
Nuptiæ prohibitæ stupra sunt, non nuptiæ, & earum multi effectus. T. 9. c. 441. D.
Nuptiæ quibus personis, & cum quibus personis prohibitæ sunt. Ibid. D.
Nuptiæ quæ sunt permissæ, & quæ prohibitæ. Tom. 9. c. 441. A. & seq.
Nuptiæ si ex rescripto Principis petantur. T. 9. c. 451. A.
Nuptiæ perficiuntur nudo consensu, implentur concubitu. Tom. 9. c. 1334. B.
Nuptiæ justæ quæ sunt. Tom. 9. c. 431. E.
Nuptiæ, sicut sponsalia, hodie nudo consensu contrahuntur. T. 9. c. 429. B.
Nuptiæ incestæ, & inutiles quæ sunt. T. 9. c. 444. B. & seq.
Nuptiæ permittuntur cum consobrina. T. 9. c. 441. B. permittuntur etiam inter dispares ordinis, dignitatis, honestatisque personas. Ibid. B.
Nuptiæ consistere possunt sine dote. T. 9. c. 1215. E.
Nuptiæ nefariæ quæ. T. 9. c. 445. A.
Nuptiæ, & sponsalia in quo differunt. T. 9. c. 432. D.
Nuptiæ inter quos possunt contrahi. T. 9. c. 431. D. E.
Nuptiæ immaturæ quæ dicuntur. T. 9. c. 451. E.
Nuptiæ nefariæ sunt, quæ incestæ sunt jure gentium. T. 9. c. 445. A.
Nuptiæ turpes: T. 9. c. 444. D.
Nuptiæ quæ prohibentur ratione potentatus. T. 9. c. 448. D.
Nuptiæ in Oriente prohibitæ fuerunt usque ad sextum gradum. T. 9. c. 730. D.
Nuptiæ non possunt contrahi, vel reconciliari sine consensu patris, & auctoritate. T. 9. c. 442. C. D. non possunt solo dissensu patris dissolvi, sponsalia possunt. Ibid. c. 444. A.
Nuptiæ quid. T. 9. c. 428. C. & c. 447. C. D.
Nuptiæ an possint inter absentes constitui. T. 10. c. 391. D. E. & c. 471. B.
Nuptiæ quomodo Clericis olim vetitæ, & quomodo concessæ. T. 10. c. 821. D. E.
Nuptiarum vinculum est arra. T. 3. c. 308. C.
Nuptiarum tria vitia. T. 3. c. 152. C. D.
Nuptiarum secundarum mulctandarum rationes. T. 2. c. 1080. C. D.
Nuptiarum incestarum pœna. T. 2. c. 1050. C.
Nuptiarum definitio. T. 2. c. 317. B.
Nuptiarum incestarum indulgentia. T. 2. c. 1160. A.
Nuptiarum incestarum quæ sit pœna. T. 2. c. 1050. B. & seq.
Nuptiarum alienarum sollicitatores extra ordinem puniuntur. T. 1. c. 472. C. D.
De nuptiarum jure. T. 1. c. 397. A.
De nuptiarum solutione. Tom. 2. c. 1069. D.
Nuptiarum prohibitio latiùs patet jure civili, quàm pontificio. T. 4. c. 976. C. D.
Nuptiarum prohibitio est extendenda potiùs, quàm coangustanda. T. 4. c. 813. C.
Nuptiarum potestas omnis in patre est, qui eum, eamve in potestate habet. T. 5. c. 540. A. B.
Nuptiarum prohibitio ex causa affinitatis usque ad quartum gradum extenditur. T. 6. c. 1121. C.
Nuptiarum fidem facit instrumentum publicum. T. 6. c. 887. E.
Favore nuptiarum testimonium de auditione recipitur. T. 6. c. 1142. D. cognati, & affines admittuntur. Ibid. D.
Nuptiarum non omnis potestas in patre est. T. 6. c. 101. E.
Nuptiarum prohibitio non est argumentum affinitatis. Tom. 8. c. 211. B.
Nuptiarum solennitas, & pompa. T. 9. c. 441. C.
Nuptiarum interccssores, sive conciliatores. T. 9. c. 437. C. Vide Proxenetici.
Nuptiarum secundarum viris nulla vacatio fuit concessa, ut fœminis, quæ elugere debent virum, viduæ permanentes spatio anni. T. 9. c. 1359. E.
Nuptiarum inutilium causæ. T. 9. c. 444. C. D.
Nuptiarum alienarum corruptores, & sollicitatores quomodo puniuntur, etiamsi effectu potiri non potuerunt. T. 9. c. 450. C.
Nuptiarum definitio quæ. T. 9. c. 428. C.
Nuptias secundas permisit potiùs, quàm probavit Ecclesia. T. 2. c. 1030. E.
Nuptias sine consensu patris contrahere non licet. T. 1. c. 397. A.
Nuptias an faciant tabulæ. T. 3. c. 609. B.
Nuptias incestas bruta quædam abhorrere. T. 2. c. 1049. C.
Nuptias incestas contrahentium bona sunt fisci. T. 2. c. 1325. B.
Nuptias illicitas clam contrahere gravius est, quàm palàm. T. 2. c. 1025. A. B.
Nuptias alienæ uxoris appetere turpe. T. 1. c. 1050. C.
Nuptias facit maritalis honor, & affectio. T. 2. c. 1069. E.
Nuptias non contrahunt illustres viri sine dotalibus instrumentis. T. 2. c. 1070. A.
Nuptias inter servos, & servas non esse, sed contubernium. T. 2. c. 1072. B.
Nuptias facit solus consensus, & deductio in domum viri. T. 4. c. 982. C.
Nuptias solus animus facit, implentur concubitu. T. 4. c. 1336. B.
Nuptias justas an privigni inter se contrahere possint. T. 4. c. 977. D.
Nuptias non facit sola deductio in domum mariti, nec sola dotis promissio sponsalia. T. 4. c. 265. B.
Nuptias cum sororis filia concedebat jus vetus, jure novissimo meritò abrogatum est. Tom. 5. c. 548. B. C.
Ad nuptias justas quæ requirantur. T. 5. c. 539. E. & c. 540. A. & seq.
Nuptias contrahere possunt surdi, muti, & cæci. T. 6. c. 1071. E.
Nuptias a patre factas non valere, dissentiente filiâ familias. T. 6. c. 101. C.
Nuptias binas qui eodem tempore constitutas habuit infamiâ notatur. T. 7. c. 897. A.
Post nuptias hæc verba ut accipiuntur. T. 7. c. 632. C.
Ad nuptias contrahendas tutoris auctoritas necessaria. Tom. 9. c. 442. D.
Ad nuptias contrahendas tutorem habenti tutor dari potest. T. 10. c. 801. A.
De nuptiis secundis. T. 2. c. 323. C. & c. 1069. D.
A quorum nuptiis abstinendum. T. 1. c. 24. B.

BIU Cujas

De nuptiis incestis. T. 3. c. 210. E.
In nuptiis jus gentium potissimùm spectari. T. 2. c. 1072. A.
De nuptiis contra mandata contractis. T. 3. c. 6. B.
De nuptiis parentum injussu contractis. T. 3. c. 60. B.
De nuptiis novella Constitutio. T. 2. c. 1115. B. & seq.
Nuptiis junguntur duæ cognationes, sicut duo tigna glutine. T. 4. c. 977. E. & c. 978. A.
De nuptiis prohibitis ratione affinitatis agit lex 15. *ff. de ritu nupt.* T. 4. c. 975. B.
Nuptiis an videatur consensisse pater, qui dedit filiæ mandatum quærendi mariti. T. 4. c. 976. E.
In nuptiis scientia, & patientia patris exigitur. T. 4. c. 262. E.
In nuptiis contrahendis jus naturale inspicitur, quod est jus gentium. T. 4. c. 1449. E.
In nuptiis contrahendis non tam spectatur, quid licet, quàm quid decet. T. 4. c. 976. D.
In nuptiis naturale jus, & pudor inspici debet, & vel sola honestatis ratio est idonea secundùm nostrum Cujacium. T. 4. c. 976. D.
In nuptiis contrahendis consensus, & auctoritas patris requiritur. T. 5. c. 540. B. C.
In nuptiis, & sponsalibus contrahendis patria potestas non omnia potest, nec sola sufficit. T. 6. c. 101. D. an taciturnitas liberorum pro adsensu sit. Ibid. D.
Nuptiis non sequutis, fructus rei in dotem datæ condici posse omnes, etiam eos, qui percepti sunt ante litem contestatam. T. 6. c. 104. E.
Sine nuptiis dos esse non potest. T. 6. c. 486. C.
Nuptiis improbatis, an videantur improbata sponsalia. T. 7. c. 1480. D.
Nuptiis contrahendis quot anni sint constituti. T. 8. c. 905. E. & c. 906. A. B.
De nuptiis. T. 1. c. 23. A. & seq. & c. 397. A. & T. 2. c. 317. A. & T. 8. c. 903. C. D. & seq. & T. 9. c. 440. B. & seq. & T. 10. c. 670. E.
De secundis nuptiis. T. 9. c. 451. D. & seq.
In nuptiis definitam esse ætatem. T. 9. c. 432. E.
In nuptiis non exiguntur dotalia instrumenta, neque ritus solennes, nisi inter personas illustres. T. 9. c. 441. C.
De nuptiis secundis edictum Francisci II. Galliæ Regis. T. 9. c. 456. B. C. hoc edicto coercetur liberalitas fœminarum, & virorum liberos habentium, in secundas nuptias coeuntium. Ibid. B. & seq.
De nuptiis in quibusdam affinitatis gradibus vetitis. T. 10. c. 671. B.
In nuptiis mos quidam olim observatus. T. 10. c. 672. C.
Nuptiales tabulæ. Vide, Tabulæ nuptiales.
Nuptialia lucra quomodo parens alienare potest. Tom. 2. c. 1074. E. & c. 1075. A.
Nuptialia munera, aut nuptiales sportulas tutor matri, aut sorori pupilli mittere non tenetur. T. 5. c. 581. D.
Nuptialia lucra per præsumptionem ad filios pertinere, licèt heredes non exstiterint. T. 7. c. 1470. B. C.
Nuptialis sportula. T. 8. c. 619. A.
De nuptialibus lucris novella Constitutio. T. 2. c. 1132. C.
Nurum uxorem ducere an liceat. T. 8. c. 904. C.
Nurus cur non dicitur materfamilias. T. 1. c. 1063. B.
Nurus appellatione quid contineatur. T. 8. c. 69. B. & c. 530. D. E. Vide, Gradus affinitatis.
Nurus. T. 8. c. 210. A.
Nurus omni tempore non agit contra socerum in solidum. T. 10. c. 1225. E.
Nutricem veteres matrem dixerunt. T. 1. c. 483. C.
Nutu solo pleraque consistunt. T. 1. c. 1153. E.
Nutu consistunt pacta, & contractus, qui solo consensu contrahuntur. T. 10. c. 524. C.
Nutu relinqui fideicommissum quomodo intelligendum. T. 10. c. 1052. C.
Nutu quomodo relinquatur fideicommissum. T. 10. c. 1074. A.
Nutus significatio est voluntatis. T. 1. c. 1153. D.
Nutus an fideicommissum faciat annuendo tempore mortis. T. 4. c. 536. E. & c. 537. A.
Nutus pro sermone in mutis est. T. c. 8. 387. A.
Nutus est plus, quàm tacitus consensus. T. 7. c. 654. E.
Nyctostrategus, vel Nycteparchus quis, & quod ejus officium. T. 2. c. 1052. D.
Nymphæa sunt ædes publicæ, in quibus celebrant nuptias, qui ædibus carent ad choreas capacibus. T. 2. c. 829. A.

O

Oases duas fuisse. T. 3. c. 210. C.
Oasis insula culicibus, & muscis, mortis causam hominibus deferentibus, infesta. Ibid. C.
Ob pro *ad*, & pro *circum*. T. 3. c. 175. D.
Obba, vel obua quid. T. 3. c. 301. C.
Ob causam quando detur, & competat actio. T. 5. c. 1007. B.
Ob causam dari quid dicamus. T. 7. c. 835. B. ob rem dari quid sit. Ibid. A. B.
Ob dolum æstimatio ipsius actoris etiam in immensum concessa est. T. 5. c. 562. E.
Objectio Accursii ex *l. 1. §. si pensio. de migrando* contra *l. 24. §. si domus locat.* solvitur. Tom. 5. c. 526. A.
Objectio Accursii ex *l. 2. C. de bon. prosc.* & *l. 22. §. is, cujus. mandat.* diluitur. T. 5. c. 468. C.
Objectio Accursii ex *l. 3. §. sed si sub conditione. de bonor. possession. contra tabulas* ex *l. 18. eod. tit.* diluitur. T. 5. c. 605. E.
Objectio Accursii ex *l. 6. §. si quis ita. de neg. gest.* contra *§. penult. l. 22. D. mandati*. Tom. 5. c. 471. D.
Objectio Accursii ex *l. ultim. de curat. bon. dand.* contra *§. pen. l. 22. mandati* conciliatur. Ibid. B.
Objectio Accursii ex *l. licet. §. ea obligatio. de procurat.* contra *l. 22. mandati* solvitur. T. 5. c. 464. D.
Objectio, & responsio ad dubium de vocabulis *bonum*, & *optimum* ortum. T. 5. c. 401. B. C.
Objectio Accursii ex *l. si is, apud quem. depositi* contra *l. 19. §. ult. de negot. gest.* resolvitur. T. 5. c. 134. C.
Objectio ex *l. 1. C. de furt.* contra *l. 22 §. qui ædem. mandati* perperam fit. T. 5. c. 469. A. B.
Objectio ex *l. 3. §. si quis duobus, de admin. tut.* contra *l. si fuerit. de reb. dub.* diluitur, & explicatur. T. 5. c. 1034. B.
Objectio *l. 3. quis ordo in bon. poss. serv.* contra *l. 7. §. ult. de bon. poss.* resolvitur. T. 5. c. 630. C.
Objectio ex *l. 4. C. de pœnis*, & *l. 5. §. penult. de statu hominum* contra *l. 4. in metallum de sententiam passis, & restitutis.* T. 5. c. 1131. A.
Objectio ex *l. 4. C. de contrab. empt.* dissolvitur. T. 5. c. 708. B. C.
Objectio ex *l. 5. de except. doli* contra *l. pecuniam. de reb. cred.* conciliatur, & luculenter explicatur. T. 5. c. 825. C.
Objectio ex *l. 5.* & *l. 7. de condict. furt.* explicatur. T. 5. c. 573. A.
Objectio ex *l. cum quidam. de usur.* contra *l. 40. si cert. petat.* explicatur. T. 5. c. 929. D. E.
Objectio ex *l. 8. de adquir. vel omit. possess.* in qua ferè ævum interpretes consumpserunt, facillimè resolvitur, & explicatur. T. 5. c. 710. D. E.
Objectio ex *l. 10. de condict. caus. dat.* contra *l. 43. de jur. dot.* resolvitur, & explicatur. T. 5. c. 551. B.
Objectio ex *l. 11. de tut. & curat dat.* contra *l. 15. de tutor. & curat. dat.* retexitur. T. 5. c. 27. C.
Objectio ex *l. 13. §. si Stichum. de acceptilat.* solvitur. Tom. 5. c. 80. C.
Objectio ex *l. 25. §. item quæritur. de damno infecto* contra *l. 9. §. ultim. eod.* tollitur. T. 5. c. 642. D.
Objectio ex *l. 27. de pact.* & *l. si rem. §. si duo. de novat.* & *l. si duo. de recept.* & *l. in duobus. de jurejur.*

BIU Cujas

resolvitur, leges propositæ explicantur, & antinomia conciliatur acutissimè. T. 5. c. 67. E. & c. 68. A.

Objectio ex *l.* 29. *de pecul.* solvitur. T. 5. c. 441. C.

Objectio ex *l. præscriptio. §. ult. de usurpat. & usucap.* explicatur. T. 5. c. 695. D.

Objectio ex *l. in rem. §.* 1. *de compensat.* contra *l.* 26. *§. si is, qui.* T. 5. c. 474. E.

Objectio ex *l. Julianus. siquis omiss. caus. test.* solvitur. T. 5. c. 1129. C.

Objectio ex *l. atquin.* 19. *§. cum me. de neg. gest.* contra *l.* 2. *§. tutor. & §. sequen. pro emptore.* T. 5. c. 742. D.

Objectio ex *l. si opera. de dol. except.* explicatur. T. 5. c. 974. A.

Objectio ex *l.* 20. *de dolo* diluitur. T. 5. c. 446. A.

Objectio ex *l.* 2. *de fidejussor. & §. an in pupillum, l.* 3. *depositi, & l.* 1. *§. ult. commodati* solvitur. T. 5. c. 416. B.

Objectio ex *l.* 35. *§. ult. de procurat.* contra *l.* 43. *§. ult. eod.* conciliatur. T. 5. c. 117. D.

Objectio ex *l. si donatæ. de don. inter vir. & uxor.* explicatur. T. 5. c. 302. D.

Objectio ex *l. si servus. de evict. & l. si quis tibi. C. eod.* diluitur, & explanatur. T. 5. c. 285. C.

Objectio ex *l. justo. §. & si possess. de adquir. vel omitt. possess.* resolvitur. T. 5. c. 727. D.

Objectio ex *l. heres. §. ult. de petit. heredit.* contra *l.* 86. *de reg. jur.* refellitur. T. 5. c. 1051. E.

Objectio ex *l.* 12. *mandati* contra *l.* 26. *§. si is, qui. eod. tit.* solvitur. T. 5. c. 474. D.

Objectio ex *l. si mandatu. in fin. mandati* resolvitur. T. 5. c. 111. E.

Objectio ex *l. non potest. de judic.* retexitur. T. 5. c. 920. D.

Objectio ex *§.* 1. *instit. de curator. l.* 3. *§. pen. de tutor. & l.* 1. *C. qui petant. tut.* retexitur. T. 5. c. 116. A.

Objectio ex *l. is, qui ex stipulatu de obligat. & action.* explicatur, & tollitur. T. 5. c. 798. D.

Objectio ex *l. si fundus. §. si res. de pignor.* contra *l.* 18. *§. pen. eod. tit.* solvitur, & conciliatur. T. 5. 425. C.

Objectio *l. ult. Cod. de evict. ex l. filium. de lib. caus.* facta explicatur, & veritas ejus astruitur. T. 5. c. 945. D.

Objectio ex *l. & quæ non dum. §.* 1. *de pign.* explicatur. T. 5. c. 944. C.

Objectio ex *l. duobus. de lib. caus.* explanatur. T. 5. c. 210. E.

Objectio ex *l. inde Neratius. §. si dolo. ad l. aquiliam* solvitur. T. 5. c. 574. C.

Objectio ex *l. si quis major. Cod. de transact.* perspicuè explicatur, & resolvitur. T. 5. c. 882. A.

Objectio ex *l. inter stipulantem. §. si stipulante. de verborum obligat.* dissolvitur. Tom. 5. c. 841. D.

Objectio ex *l. pen. si famil. furt. feciſſe dic.* resolvitur, & explicatur. T. 5. c. 588. E.

Objectio ex *l. si fur, & l.* 12. *§. pen. de usufructu* retexitur, & declaratur. T. 5. c. 902. D.

Objectio ex *l. rogasti. in fin. de præscript. verb.* explicatur, & specie facti propositâ declaratur. T. 5. c. 450. C.

Objectio ex *l. proinde. §.* 1. *de stipulat. serv.* diluitur, & explicatur. T. 5. c. 1112. C.

Objectio ex *l. si a sponso. C. de don. ante nuptias* resolvitur, & explicatur. T. 5. c. 885. D.

Objectio ex *l. in traditionibus* 48. *de pactis* contra *l.* 17. *eod.* tollitur, & explicantur rationes diversitatis. T. 5. c. 55. A.

Objectio trium legum, quæ *§. si servus. l.* 3. *de adquir. vel amittend. possess.* accidit, acutissimè dissolvitur. T. 5. c. 712. E.

Objectio *l.* 1. *§. servus. Cod. de quæst. & l.* 11. *etiam si. eod.* in quibus de tortura servorum controvertitur, refellitur. Tom. 5. c. 893. C.

Objectio *l. quidam §. si quis filium, ad Senatusconsultum Trebellianum* contra *l.* 34. *de religiosis, & sumpt. funerum, & l.* 11. *de manumiss.* solvitur. Tom. 5. c. 798. C.

Objectio *l. defunctus de procurat.* explicatur. T. 5. c. 985. D.

Objectio, seu contrarium ex *l.* 2. *de jurejur.* contra *l.* 8. *eod.* tollitur. T. 5. c. 214. E.

Objectionem ex *l.* 3. *Cod. de adquir. vel amitt. possess.* solvit auctor. T. 5. c. 695. B.

Objectionem ex *l. electio. §. ult. de noxal. action.* contra *l.* 1. *§. si dominus. si quis aliqu. test. prohib.* dijudicat, & solvit auctor. T. 5. c. 631. B.

Objectioni ex *l.* 4. *de novat.* ab Accursio factæ respondet auctor. T. 5. c. 515. A.

Oblata repudiare, adquisita derelinquere, vel alienare possumus. T. 7. c. 963. B.

Oblatio tempore, & opportuno loco facta quos habet effectus. T. 1. c. 1503. E.

Oblatio sola usurarum cursum nunquam impedit. Tom. 1. c. 1240. B.

Oblatio eas sistit usuras, quæ ex mora currunt, non ex stipulatione. T. 1. c. 1244. A.

Oblatio debet fieri congruo loco, & tempore. T. 1. c. 678. C.

Oblatio purgat culpam veluti moram, sed non maleficium. T. 4. c. 241. D.

Oblatio nuda non liberat furem condictione furtivâ, vel alium debitorem, antequam res interierit. T. 4. c. 242. A.

Oblatio, & novatio in quo differunt. T. 4. c. 242. E. & c. 243. A.

Oblatio heredis moram, & periculum transfert in legatarium. T. 6. c. 224. A.

Oblatio, aut quicquid pro oblatione est, purgat moram. T. 10. c. 540. C.

Oblatio sola an liberet. T. 10. c. 545. D.

Oblatio sola quæ non efficit, depositio etiam sola non efficit. T. 10. c. 646. E.

Oblatio an emphyteuticarium liberet a præstatione canonis præteriti, vel a periculo dejectionis. T. 10. c. 668. D. E.

Oblatio, & obsignatio pretii per emptorem an inhibeat cursum usurarum. T. 10. c. 768. A.

De oblatione, & depositione pecuniæ, & aliis articulis Consultatio. T. 1. c. 706. B. C.

Oblatione rei debitæ purgatur, & extinguitur mora. T. 5. c. 566. E.

Inter oblationem nudam, & novationem quæ est differentia. T. 4. c. 243. A.

Oblationis nudæ quinam sint effectus. T. 1. c. 1212. E.

Oblationis genera duo sunt, & quæ. T. 4. c. 241. E.

Oblativum aurum. Tom. 2. c. 892. D.

Obligamur certis modis, certis liberamur. T. 1. c. 917. A.

Obligans se pro alio, ac dicens fidejubeo, fidejussor est. T. 1. c. 380. A.

Obligantur puberes sine curatoribus suis. Tom. 4. c. 400. A.

Obligare nemo potest rem alienam, in qua nihil juris habet. T. 4. c. 1282. D.

Obligare pignori solius domini est. T. 4. c. 1283. A.

Obligari possunt mutus, & surdus re, & literis, & consensu. T. 1. c. 1152. C.

Obligari ne aliquis possit, quod recepturus sit ab alio, quod præstiterit. T. 3. c. 789. C.

Obligari lege non tantùm eum, qui contra, sed & qui secundùm legis præceptum facit. Tom. 3. c. 496. A.

Obligari rogando non potest, cui nihil datur. T. 4. c. 544. B.

Obligari qui possint, & qui minùs. T. 5. c. 831. C. D. & seq.

An obligari possint puberes ex stipulatu sine curatoribus suis. T. 10. c. 86. D.

Obligari potest, quod alienari potest. T. 10. c. 455. D.

Obligari ex stipulatione mutus, & surdus non possunt. T. 6. c. 689. A.

BIU Cujas

Obligatio verborum nobis per servum adquiri potest. T. 3. c. 136. A.
Obligatio per liberam personam alteri non adquiritur, nisi certi condictio ex mutuo, vel pro mutuo, & pigneratitia ex ea causa, qua necessarii usus ratione receptum est, ut per procuratorem possessio adquiratur. T. 1. c. 1192. C.
Obligatio alia est, quæ fit stipulatione, alia, quæ nominibus. T. 1. c. 931. C.
Obligatio omnis pro contractu habetur. T. 1. c. 9. D.
Obligatio uno verbo *spondeo* contrahitur. T. 1. c. 197. D. E.
Obligatio generalis alternatæ per omnia similis. T. 1. c. 940. C.
Obligatio personalis dividitur, hypothecaria non item. Tom. 2. c. 548. B.
Obligatio verborum, & acceptilatio non fit inter absentes. Tom. 3. c. 135. E.
Obligatio literarum. T. 1. c. 209. A.
Obligatio quot modis contrahitur. T. 1. c. 934. C.
Obligatio omnis pro contractu. T. 1. c. 9. D.
Obligatio quot modis differtur. T. 3. c. 409. E.
Obligatio ex die differri potest, ex die finiri non potest. Tom. 1. c. 1202. D.
Obligatio propriè actionem parit. T. 1. c. 1246. E.
Obligatio ut inter fideiussores dividitur. T. 1. c. 380. A. B.
Obligatio ex testamento civilis est. T. 3. c. 429. E.
Obligatio, quæ a defuncto, vel in defunctum cœpit, inter heredes necessariò dividitur. Tom. 1. c. 943. E.
Obligatio, quæ in defunctum cœpit, in omnes heredes pro sua portione competit. Ibid. E.
Obligatio per quas personas nobis adquiritur. Tom. 1. c. 224. A. & quibus modis tollitur. Ibid. c. 225. B.
Obligatio non adquiritur, sed crediti condictio. T. 1. c. 95. B.
Obligatio personalis dividitur, prædiorum non item. T. 2. c. 671. B.
Obligatio ambulatoria. T. 1. c. 215. D.
Obligatio mutua ex contractu nascitur. T. 3. c. 135. D.
Obligatio quid. T. 1. c. 191. B.
Obligatio an nobis solùm adquiratur per eas personas, quæ in potestate nostra sunt. T. 1. c. 224. A.
Obligatio per liberos homines duabus ex causis nobis adquiritur, idest, ex operibus, & ex re nostra. Ibid. D.
Obligatio fiebat olim ex scriptura, seu nominibus. Tom. 1. c. 209. A.
Obligatio quandonam re contrahatur. T. 1. c. 91. E.
Obligatio ex delicto cum capite ambulat. T. 1. c. 1450. B.
Obligatio principalis non tollit fidejussoriam. T. 3. c. 430. E.
Obligatio ex conditionali contractu non nascitur, antequam exstiterit conditio. T. 1. c. 1489. E.
Obligatio ex persuasione non nascitur, nisi dolus malus intervenerit. T. 1. c. 1295. D.
Obligatio peculiaris sequitur peculium. Tom. 1. c. 1417. C. & c. 1509. C. D.
Obligatio dotis esse videtur in peculio filii. T. 1. c. 1454. D.
Obligatio naturalis duplex. T. 1. c. 1247. A.
Obligatio si naturaliter sit individua, singuli in solidum tenentur. T. 1. c. 1156. E.
Obligatio principalis major est, & plenior. T. 4. c. 828. D.
Obligatio omnis solvitur per acceptilationem. T. 1. c. 862. E.
Obligatio certis modis contrahitur. T. 1. c. 917. A.
Obligatio naturalis justo pacto tollitur. T. 1. c. 360. E. & c. 361. A.
Obligatio major tollit minorem. T. 1. c. 1398. C. & T. 4. c. 828. D.
Obligatio acceptilatione, solutione, & novatione finitur. Tom. 1. c. 225. B. & seq.
Obligatio nulla nascitur inter dominum, & eum, qui in ejus potestate est. T. 1. c. 270. D.
Obligatio pro contractu quænam dicatur. T. 1. c. 280. C.
Obligatio an novatione tollatur. T. 1. c. 227. A.
Obligatio an nascatur ex conventione supervacua. T. 1. c. 219. C.
Obligatio an nominibus contrahatur sine stipulatione. T. 3. c. 537. E. & c. 638. A.
Obligatio an tollatur solutione, vel acceptilatione. T. 1. c. 225. C.
Obligatio fidejussoris an possit esse in pendenti. T. 1. c. 208. C.
Obligatio, vel conventio utrùm exsequutionem habeat forensem citra judicis sententiam paratam. T. 4. c. 838. C.
Obligatio stipulatione adquiritur, liberatio verò acceptilatione. T. 4. c. 996. C.
Obligatio generalis quæ est. T. 4. c. 1282. A.
Obligatio quid distat a possessione. T. 4. c. 1459. A. B.
Obligatio non finitur mandato finito. T. 4. c. 20. B.
Obligatio impossibilium nulla est. T. 4. c. 594. B.
Obligatio, & cautio est incerta. T. 4. c. 548. A.
Omnis obligatio solutione ejus, quod debetur, solvitur. T. 4. c. 228. B. duo sunt genera liberationum. Ibid. C.
Obligatio naturalis tollitur ipso jure aliis modis, quibus civilis obligatio non tollitur. T. 4. c. 729. A.
An obligatio tollatur pactione nuda, an tempore, vel conditione. T. 4. c. 141. E. & c. 142. A.
Obligatio major tollit minorem. T. 4. c. 673. E.
Obligatio civilis, & naturalis ex contractibus nascitur, ex pactis obligatio naturalis tantùm. T. 4. c. 248. A.
Obligatio generalis pignoris, & obligatio specialis in quo differunt. T. 4. c. 1282. A.
Obligatio per quam personam alicui adquiritur. Tom. 4. c. 171. A.
Obligatio principalis ab accessoria separari debet. T. 4. c. 230. A.
Obligatio propriè non est, cui non est adjuncta necessitas. Tom. 4. c. 727. E.
Obligatio tollitur novatione. T. 4. c. 668. C.
Obligatio tutoris, qui tutelam gessit, quomodo dividitur per tempora. T. 4. c. 311. B.
Obligatio civilis quibus modis tollitur ipso jure. T. 4. c. 728. B. C. hisce quoque modis & naturalis obligatio tollitur. Ibid. C.
Obligatio tollitur solutione ejus, quod debetur. Ibid. C.
Obligatio confunditur, si creditor adeat hereditatem debitoris. T. 4. c. 828. B. C.
Obligatio significatur necessitatis verbo. T. 4. c. 520. D.
Obligatio non nascitur ex pacto, nec ullam necessitatem habet pactum. T. 4. c. 520. D.
Obligatio mulieris, quæ intercessit pro alio, perimitur exceptione Senatusconsulti Vellejani. Tom. 4. c. 724. D.
Obligatio operarum amittitur capitis minutione. Tom. 4. c. 455. B.
Obligatio usus, & ususfructus amittitur morte legatarii. Ibid. B.
Obligatio civilis quid est. T. 4. c. 727. E.
Obligatio eodem modo solvitur quo adquiritur. Tom. 4. c. 627. A.
Obligatio est juris necessitas. T. 4. c. 100. D. & 727. E.
Obligatio est nulla, quæ non adstringit. Ibid. E.
Obligatio fidejussoris extinguitur confusione. T. 4. c. 673. D.
Obligatio minuit bona nostra, æris alieni liberatio verò auget. T. 4. c. 588. D.
Obligatio naturalis quæ est. T. 4. c. 727. E.
Obligatio civilis quæ est. Ibid. E.
Obligatio nulla est, quæ necessitate contrahentem non adstringit. T. 4. c. 1453. C.
In remediis prætoriis, quibus obligatio

BIU Cujas

tio tollitur, factum ; in civilibus verò jus versatur . T. 4. c. 142. B.
Obligatio naturalis ; Vide ; Naturalis obligatio .
Obligatio augetur , vel minuitur certis ex causis , & quibus . T. 5. c. 424. E.
Obligatio collata in diem præsens est, conditionalis non est præsens . T. 5. c. 413. B.
Obligatio conditionalis eâdem conditione suspenditur , qua principalis, donec conditio exstiterit. T. 5. c. 412. C. D.
Obligatio , & pignus quomodo , & in quo differunt . T. 5. c. 422. A.
Obligatio , & possessio quomodo solvitur . T. 5. c. 801. B. & seq.
Obligatio inanis est , quæ exceptione perpetuâ perimi potest . T. 5. c. 456. D.
Obligatio eodem modo dissolvitur , quo contrahitur . Tom. 5. c. 801. E.
Obligatio civilis non nascitur ex jurejurando . T. 5. c. 1112. E.
Obligatio dissolvitur pacto . T. 5. c. 73. E.
Obligatio quo tempore tollitur . T. 5. c. 848. D.
Obligatio , dominium , & possessio invicem comparantur . T. 5. c. 801. E.
Obligatio constituta in diem est præsens, non actio , non petitio . T. 5. c. 406. B.
Obligatio interitu rei interire non potest , sed perpetuatur potiùs . T. 5. c. 568. A.
Obligatio est parens actionis , & nascitur ultro, citroque . Tom. 5. c. 111. B. C.
Obligatio mandati ad tempus collata , an tempore perimatur : casus singularis recensetur . T. 5. c. 849. B.
Obligatio naturalis ipso jure perimitur . T. 5. c. 74. A.
Obligatio omnis contrariâ conventione tollitur , & finitur . T. 5. c. 144. E.
Obligatio pura quæ dicitur . T. 5. c. 847. C.
Obligatio quomodo constituatur ; & tollatur . T. 5. c. 848. E.
Obligatio semel sublata , & extincta, ipso jure restitui non potest . T. 5. c. 76. A.
Obligatio ubi non consistit , ibi nec acceptilatio tenet . Tom. 5. c. 80. D.
Obligatio unde nascitur . Tom. 5. c. 832. B.
Obligatio ex societate descendens durat etiam post mortem socii , & heredem ejus tenet . Tom. 5. c. 152. A.
Obligatio operis faciendi ; quæ sit, & quæ ejus vis . Tom. 5. c. 857. B.
Obligatio quomodo solvitur ; T. 5. c. 976. C.
Obligatio personalis recipit incrementum . T. 5. c. 821. A.
Obligatio quando claudere dicatur, T. 5. c. 507. B.
Obligatio mandati inter dominum , & procuratorem contrahitur . T. 5. c. 111. B. C.
Obligatio tempore solo non tollitur . T. 6. c. 1071. C. statim vires accipit , etiamsi fuerit sub conditione contracta . Ibid. C.
Obligatio tollitur confusione . T. 6. c. 480. E.
Obligatio hominis, qui desiit esse in rebus humanis , commutatur in obligationem pretii . Tom. 6. c. 57. A. B.
Obligatio ipso jure non tollitur dictione dotis . T. 6. c. 108. E.
Obligatio heredum plenior , uberiorque est , quàm defunctorum. T. 6. c. 81. B.
Obligatio naturalis non tollitur re judicatâ , absolutoque debitore . T. 6. c. 77. A.
Obligatio propria fidejussores singulos obligat . T. 6. c. 10. D.
Obligatio pigneratitia quando tollitur , & quando non . Tom. 6. c. 76. E. & c. 77. A.
Obligatio quantitatis numero dividitur . T. 6. c. 152. C.
Obligatio est juris vinculum , non facti . T. 6. c. 259. B.
Obligatio non potest conferri in tertiam, nec in extraneam personam. T. 6. c. 148. E. solutio potest . Ibid. E.
Obligatio ubi nulla est , adjectio quoque nulla est . T. 6. c. 362. A.
Obligatio ubi est inutilis , inutilis quoque adjectio , vel accessio . T. 6. c. 350. A.
Obligatio communis quæ dicitur . T. 6. c. 373. E. & c. 374. A.
Obligatio rei alia est , alia obligatio personæ . T. 6. c. 76. A.
Obligatio individua , & communis singulos collegas obligat . T. 6. c. 10. E.
Obligatio tollitur confusione . Vide , Confusio .
Obligatio major tollit minorem , plenior exiliorem . T. 6. c. 329. B.
Obligatio naturalis non dicitur propriè obligatio . T. 6. c. 367 B.
Obligatio peculiaris sequitur peculium . T. 6. c. 262. E.
Obligatio pœnæ non dissolvitur , nisi forte omni solutâ . Tom. 6. c. 94. C.
Obligatio mandati tempore non extinguitur . T. 6. c. 530. C.
Obligatio non nascitur ex epistola , sed ex causa tantùm in epistola expressa , veluti depositi . T. 6. c. 530. D.
Obligatio ubi nulla est , ibi etiam nulla liberatio est. T. 6. c. 673. E.
Obligatio certis modis contrahitur, & dissolvitur . T. 8. c. 770. C.
ex delicto contrario modo non solvitur . Ibid. c. 771. B.
Obligatio non adstringit necessitate contrahentes . T. 7. c. 695. A.
Obligatio ut valeat, oportet, ut vinculum sit . Ibid. A.
Obligatio naturalis inhibet conditionem indebiti . T. 7. c. 110. A.
Obligatio omnis quando pro contractu habetur . T. 7. c. 164. E.
Obligatio pigneratitia an tollatur confusis personis debitoris , & creditoris . T. 7. c. 517. C.
Obligatio semel nata ex die , vel conditione suspendi , sed finiri non potest . T. 7. c. 1046. A.
Obligatio semel perfecta, & constituta quomodo finitur . Tom. 7. c. 1045. E.
Obligatio , vel actio per procuratorem an nobis adquiratur . T. 7. c. 777. C.
Obligatio an nascatur ex jurejurando . T. 7. c. 949. C.
Obligatio an pacto tolli , item an tempore vel conditione finiri possit . T. 7. c. 1045. E.
Obligatio dotalis an sequatur dotem . T. 7. c. 1404. A.
Obligatio fidejussoria an personalis sit . T. 7. c. 517. B.
Obligatio an tollatur , confusis personis debitoris , & creditoris. T. 1. c. 1415. B. & T. 7. c. 517. B.
Obligatio literarum, quæ est juris gentium . T. 7. c. 36. B.
Obligatio non constituitur ad tempus . T. 7. c. 1155. B. constituta tamen proficit ad exceptionem. Ibid. B.
Obligatio civilis , & naturalis in quo differunt . T. 7. c. 516. B. C.
Obligatio servitutis ejus est generis , ut neque in petitione, neque in solutione divisionem recipiat. T. 7. c. 538. D.
Obligatio aut re fit , aut verbis , aut consensu . T. 7. c. 676. A.
Obligatio mater est condictionis. T. 7. c. 649. B.
Obligatio præsens opponitur obligationi in diem . T. 7. c. 652. A.
Obligatio civilis inter quos contrahitur . T. 7. c. 516. A.
Obligatio naturalis inter quos contrahitur. Ibid. B.
Obligatio in personam per confusionem & civili , & naturali jure constituitur . T. 7. c. 517. C.
Obligatio pigneratitia non tollitur confusione , quæ realis est , non personalis . Ibid. C.
Obligatio est mater actionis . T. 7. c. 649. B. non est sine actione , non magis , quàm mater sine filio. Ibid. c. 651. E.
Obligatio pertinet ad condictionem incerti . T. 7. c. 645. D.
Obligatio tollitur confusione . T. 7. c. 1105. E.
Obligatio , quæ fit literis , incognita

BIU Cujas

gnita Pandectis, Tom. 7. c. 676. A.
Obligatio nulla est, quæ non astringit necessitate contrahentes. T. 7. c. 1203. B.
Obligatio quid propriè sit. T. 8. c. 1046. A. plures obligationum divisiones. Ibid. A. B. quibus modis re contrahatur obligatio. Ibid. B. C.
Per quas personas nobis obligatio adquiritur. T. 8. c. 1077. C.
Quibus modis obligatio tollitur. T. 8. c. 1078. A.
Obligatio, & contractus differunt. T. 8. c. 500. C.
bligatio, & solutio sub eodem genere quasi contraria. Tom. 8. c. 574. D.
Obligatio an a procuratore adquiratur. T. 8. c. 312. D.
Obligatio an ad diem contrahi possit. T. 8. c. 375. D.
Obligatio an alteri per liberam personam adquiri possit. Tom. 8. c. 339. E.
Obligatio an fieri possit sub conditione hac, si volam. T. 8. c. 335. D. E.
Obligatio nominum quomodo contrahitur. T. 8. c. 371. D.
Obligatio omnis an contrahentes necessitate obstringat. Tom. 8. c. 317. C.
Obligatio personalis quæ sit. T. 8. c. 237. A.
Obligatio, quæ contrahitur mutui datione, an ex contractu nasci dicatur. T. 8. c. 323. A.
Obligatio quæ nascatur ex gestu negotiorum absentis, aut ignorantis, aut inviti. T. 8. c. 328. C.
Obligatio, quæ non cœpit a defuncto, vel contra defunctum, an possit incipere ab herede, vel contra heredem. T. 8. c. 92. C.
Obligatio quando nascitur ex culpa. T. 8. c. 331. B.
Obligatio quibus modis amittitur, T. 8. c. 281. B.
Obligatio re contrahitur ex contractu. T. 8. c. 319. C.
Obligatio realis quæ sit. Tom. 8. c. 237. A.
Obligatio semel contracta, vel constituta an tempore possit finiri. T. 8. c. 376. C.
Obligatio si conferatur in diem certum, an statim ex ea agi possit, atque is dies venit. T. 8. c. 334. A.
Obligatio verbis quomodo contrahitur. T. 8. c. 322. D.
Obligatio verborum an consistat non mutato dominio. Tom. 8. c. 326. D.
Obligatio an pariat actionem in rem. T. 8. c. 316. B.
Obligatio an per procuratorem adquiratur. T. 8. c. 251. E.
Obligatio an tempore finiatur, vel perimatur. T. 8. c. 376. D.
Obligatio an, & quomodo sub modo fieri possit. T. 8. c. 377. D.
Obligatio an ex conditione, vel die constitui possit, & an ad diem, vel conditionem possit. Tom. 8. c. 375. D. & seq.
Obligatio an valeat, quæ necessitate non adstringit. T. 8. c. 335. E.
Obligatio civilis non omnis naturalis est. T. 8. c. 239. E.
Obligatio conditionalis ex contractu obligatio est. T. 8. c. 377. C.
Obligatio ex actu dicitur quoque de contractu. T. 8. c. 329. A.
Obligatio ex die contracta quomodo ab obligatione contracta ad diem distet. T. 8. c. 375. D.
Obligatio ex maleficio dicitur ex contractu. T. 8. c. 329. A.
Obligatio ex mutuo quibus compleatur. T. 8. c. 326. D.
Obligatio ex stipulatu an per quemlibet adquiratur. T. 8. c. 339. E.
Obligatio in quibus causis nudo consensu, vel nutu, vel gestu solo perficiatur. T. 8. c. 386. E. & c. 387. A.
Obligatio naturalis an pariat actionem. T. 8. c. 338. D.
Obligatio quæ jure naturali consistit, facilius restituitur, quàm quæ nullo jure consistit. T. 9. c. 1247. E.
Obligatio empti venditi est juris gentium. T. 9. c. 1258. C.
Obligatio verborum est juris civilis, & solennitatem juris desiderat. Ibid. C.
Obligatio pignoris nudo pacto, vel expresso, vel tacito remitti, atque dissolvi potest. Tom. 9. c. 1226. A.
Obligatio consensu contracta an tollatur pacto, T. 9. c. 71. E. & c. 72. A.
Obligatio naturalis non perit litis contestatione, & sequuta condemnatione sortis tantùm. Tom. 9. c. 114. E.
Obligatio naturalis ubi manet, fidejussor non liberatur, non pignus, Ibid. E. & c. 115. A.
Obligatio civilis pacto non tollitur ipso jure. T. 9. c. 53. B. quomodo tollitur. Ibid. B.
Obligatio adquiritur certis modis, & tollitur, non nudis pactis. T. 9. c. 85. A.
Obligatio dotis quomodo contrahitur. T. 9. c. 477. A. & seq.
Obligatio an finiatur tempore. T. 9. c. 821. E.
Obligatio naturalis an per pactum tollatur ipso jure. Tom. 9. c. 53. A.
Obligatio prior tollitur novatione, & delegatione. T. 9. c. 1282. B. C.
Obligatio tollitur solutione, & liberatione. Tom. 9. c. 1284. D. E.
Obligatio, & alienatio fundi dotalis in quo differunt. T. 9. c. 527. C. & seq.
Obligatio naturalis, ut jurejurando, ita pacto tollitur. Tom. 9. c. 75. C. ut pacto, ita jurejurando nascitur naturalis obligatio. Ibid. C.
Obligatio naturalis quibus exceptionibus expungitur. Tom. 9. c. 333. D.
Obligatio nascitur, ex indicatione temerè facta. Tom. 9. c. 1183. C.
Prior obligatio perimitur re judicatâ. T. 9. c. 116. D.
Obligatio literarum. T. 9. c. 70. C.
An obligatio semel nata denasci, tolli, & interire possit; & hereditas semel data adimi an possit. T. 10. c. 210. E.
Obligatio naturalis, ex causa creditæ peculiaris pecuniæ quæsita fratri adversùs fratrem, an patri, in cujus potestate sunt ambo, adquiratur. T. 10. c. 85. C.
Obligatio juris gentium an possit quæri domino jure potestatis. T. 10. c. 285. D. E.
Obligatio naturalis, vel civilis patri ex filio, & domino ex servo an adquiratur. Ibid. D. E.
Obligatio civilis contracta inter filium, & extraneum, in quo differat ab ea, quæ contracta est inter fratrem, & fratrem, aut servum, & conservum respectu patris, & domini. T. 10. c. 286. B.
Obligatio fidejussoris, quem pater dedit filio, cessare videtur, nec patri adquiri, quamdiu pater apud filium manere peculium patitur. T. 10. c. 286. B.
Obligatio naturalis tollitur jurejurando. T. 10. c. 419. E.
Obligatio naturalis an tollatur mulieris expromissione. T. 10. c. 434. D.
Obligatio quibus modis tollitur. T. 10. c. 524. B.
Obligatio quo casu dividua sit, quo casu individua. T. 10. c. 537. D.
Obligatio differtur ex loco, die, & tempore. T. 10. c. 539. A.
Obligatio pignoris realis est. T. 10. c. 557. C.
Obligatio major minorem absumit. T. 10. c. 715. C.
Obligatio quibus, & quot modis solvitur. T. 10. c. 716. B.
Obligatio naturalis nascitur hodie ex pacto, & ex jurejurando, & convenienter ex ea fidejussor tenetur. T. 10. c. 951. A.
Obligatio est mater actionis. T. 10. c. 958. D.
Obligatio efficax non nascitur ex negotio contracto dolo malo. T. 10. c. 958. E. & c. 959. A.
Obligatio, quæ non cœpit a defuncto, vel contra defunctum, an a persona heredis, vel contra heredem possit incipere. T. 10. c. 959.

BIU Cujas

c. 959. C. Vide; Defunctorum lites.
Obligatio an naſcatur ex jurejurando. T. 10. c. 1248. E.
Obligationis elegans definitio. T. 1. c. 860. A.
Obligationis, & liberationis eadem eſt origo. T. 1. c. 1155. C.
Obligationis quatuor ſpecies, & quibus modis ipſa contrahitur. T. 1. c. 191. D.
Obligationis duo genera, & eorum ex adjunctis, & cauſis explicatio. T. 1. c. 1416. D. E.
Obligationis verborum tres ſunt modi, liberationis unus. T. 1. c. 942. D.
Obligationis alternæ; & generalis differentia. T. 1. c. 941. A.
Obligationis inutilis eſt adjectio, non contra, T. 1. c. 1227. A. B.
Obligationis confuſionem duobus modis fieri. T. 1. c. 1508. E.
Obligationis fidejuſſoriæ ſperandæ ab obligatione pignoris nulla ratio eſt. T. 1. c. 1413. E.
Obligationis fidejuſſoriæ conſumptio argumentum eſt conſumptæ naturalis obligationis. Tom. 1. c. 1508. C.
Obligationis exſequendæ quatuor ſpecies, T. 1. c. 1222. C. D.
Obligationis utilis pars per inutilem non vitiatur. T. 1. c. 1227. A.
Obligationis tollendæ ſumma eſt ſolutio. T. 2. c. 557. D.
Obligationis naturalis effectus. T. 1. c. 1507. A.
Obligationis tollendæ modi, T. 1. c. 225. B.
Obligationis verborum quænam ſint ſolennes voces. Tom. 3. c. 638. B.
Obligationis contractæ onere ex cauſa venditionis an procurator depoſito officio relevetur. T. 4. c. 870. B.
Poſt obligationis novationem quando uſuræ currunt. T. 4. c. 965. A.
Obligationis ſubſtantia expletur numeratione. T. 5. c. 948. A.
Obligationis individuæ qualis exſequutio ſit. T. 5. c. 856. E.
Obligationis naturalis quæ vis, & efficacia ſit. T. 5. c. 817. E.
Obligationis empti venditi exſequutio, ſumma contractus perfectio, & abſolutio eſt. T. 5. c. 649. A.
Obligationis confuſio. Vide, Confuſio.
Obligationis, & actionis verbum promiſcuum. T. 8. c. 764. D.
Obligationis confuſio quoties fiat. T. 7. c. 1506. B.
Obligationis tollendæ certos modos eſſe. T. 7. c. 1330. E.
Obligationis latius eſt, quàm contractuum nomen. Tom. 7. c. 35. C.
Obligationis ſubſtantia expletur numeratione. T. 7. c. 676. C.
Obligationis ſubſtantia in quo conſiſtit. Ibid. B. C.
Obligationis, quæ ex conſenſu fit, ſubſtantia in quo conſiſtit. Ibid. B.
Obligationis cauſa quomodo mutatur. T. 8. c. 763. E.
Obligationis contrahendæ, & tollendæ qui ſint modi. Tom. 8. c. 376. C. D.
Obligationis definitio; Tom. 8. c. 316. E.
Obligationis naturalis an fidejuſſor accipi poſſit. T. 8. c. 338. E. ejus obligationis duo genera eſſe. Ibid. E.
Obligationis vim an habeat commemoratio pecuniæ ab eodem debitæ in cautione aliqua facta. T. 8. c. 358. A.
Obligationis vinculum an eodem modo ſolvatur, quo quæri ſolet. T. 8. c. 258. A.
Obligationis vis propria, & effectus quis ſit. T. 8. c. 385. D. E.
Obligationis cujuſvis producendæ, & tollendæ eadem eſt cauſa, T. 9. c. 220. C.
Obligationis contrahendæ ſunt certi modi, & certi tollendæ; tempus non eſt inter modos, T. 9. c. 821. E.
Obligationis naturalis an ſervus ſit capax. T. 9. c. 252. E.
Obligationis tollendæ quinam ſint modi legitimi. Tom. 10. c. 210. E.
Obligationis emolumentum nihil aliud eſt, quàm obligatio. T. 10. c. 286. D.
Obligationis inutilis eſt inutilis adjectio. T. 10. c. 553. C.
Obligationi cum certum tempus, certuſve dies additur, niſi eo tempore, vel die præterito agi non poteſt. T. 4. c. 1461. A.
Obligationi cum dies, vel tempus inſeritur, quid agendum. T. 5. c. 847. D.
Obligationi bonæ fidei tacitè inſunt omnes exceptiones, hoc eſt, ſupplentur officio judicis. T. 5. c. 409. E.
Obligationi naturali fidejuſſorem accedere poſſe, qui naturaliter tantùm debere poteſt, non civiliter, T. 6. c. 365. C.
Obligationi in diem adjungi debet obligatio, cui locus ineſt. T. 8. c. 377. A.
Obligationi ſi inferatur acceſſio perſonæ, & rei ſimul, an utraque ſint in ſolutione. Tom. 8. c. 378. E. & c. 379. A.
Obligationi naturali accedere poteſt fidejuſſor. T. 9 c. 75. C.
Obligationem fidejuſſoriam non tolli, ſi debitori heres exſtiterit fidejuſſor. T. 3. c. 430. C. D.
Obligationem eſſe nullam, quæ non obſtringit neceſſitate. T. 1. c. 860. B.
Obligationem qualemcumque per filiumfamilias adquiri patri, & in atomo. T. 1. c. 1507. B.
Obligationem naturalem; & perſonalem confuſione tolli, pigneratitiam non item. T. 1. c. 1508. E.
Obligationem perpetuat culpa debitoris, T. 1. c. 1225. B.
Obligationem rei mora producit, atque perpetuat. T. 1. c. 1179. A.
Obligationem pignoris confuſio non tollit. T. 4. c. 828. E.
Obligationem ſuſpendit conditio; T. 4. c. 1445. C. mora non ſuſpendit, Ibid. C.
Obligationem parit res data, reddita verò liberationem. Tom. 4. c. 996. C.
Obligationem civilem ipſo jure tollit omne, quod pro ſolutione cedit, non jusjurandum. Tom. 4. c. 730. B.
Inter obligationem perſonalem; & obligationem hypothecariam differentia magna eſt. T. 4. c. 183. A.
Inter obligationem perſonalem; & obligationem hypothecariam differentia quæ eſt. Ibid. A.
Obligationem tollere, ſeu mutare non poteſt pactio nuda. T. 4. c. 683. C.
Obligationem conditio ſuſpendit; T. 4. c. 827. B. conditio confertur in futurum tempus, non in præſens, aut præteritum tempus, quod Martianus Capella vocat *exſtans*, *& raptum*, præſens ſcilicet *exſtans*, præteritum *raptum*; futurum verò *inſtans* nominat. Ibid. C.
Obligationem contrahere in diem; & ad diem quomodo differunt. T. 5. c. 848. A.
Obligationem totam quando quis remiſiſſe dicatur. Tom. 5. c. 81. B.
Obligationem totam quis remiſiſſe dicatur. Ibid. B.
Obligationem quomodo exſequimur. T. 5. c. 856. D.
Obligationem totam ſolvit acceptilatio unius correi. T. 6. c. 115. D.
Obligationem non poſſe conſtitui ad tempus. T. 6. c. 352. E.
Obligationem non parit confeſtim omnis numeratio. T. 6. c. 53. E.
Obligationem peculiarem ſervus qui novat citra voluntatem domini, adjicit potiùs obligationem obligationi, quàm priſtinam novat. T. 6. c. 85. C.
Obligationem aut civili, aut naturali jure conſtitui. T. 7. c. 516. A.
Obligationem nullam adquirunt hi, qui nummos alienos mutuos dant. T. 7. c. 663. A.
Obligationem an dies, aut conditio tollere poſſit, aut inducere. T. 7. c. 386. A.
Obligationem non naſci ex nuda conventione. T. 7. c. 97. C.
Obligationem priſtinam an novatio juſſu Præſidis facta perimat. T. 7.

BIU Cujas

T. 7. c. 1331. A.
Obligationem an conditio constituat, vel extinguat. T. 8. c. 377. C. D.
Obligationem an finiat dies novissimus cœptus, sed nondum completus in actionibus temporalibus. T. 8. c. 333. E. & c. 334. A.
Obligationem an sibi, vel alteri adquirat, qui stipulatur alteri. T. 8. c. 339. E.
Obligationem an pariat indebiti solutio. T. 8. c. 330. C. D. an ex ea nascatur condictio indebiti. Ibid. E.
Obligationem an sibi adquirat, qui emit alteri. T. 8. c. 340. A.
Obligationem novam quæ leges sæpe inducant. T. 8. c. 386. A. B.
Obligationem nullam nasci ex contractibus imaginariis. Tom. 8. c. 388. B. C.
Obligationem si lex introducit, nisi nominatim caverit, ut solâ eâ actione utamur, etiam veteres eo nomine actiones competere. T. 8. c. 363. D. E.
Obligationem strictam an judex dilatare, vel coarctare possit. T. 8. c. 322. A.
Obligationem tantùm certo jure civili tolli. Tom. 8. c. 378. A.
Obligationem, vel liberationem an quis extraneo adquirere possit. T. 8. c. 340. B.
Obligationem an nudum pactum pariat, vel tollat. T. 8. c. 258. B.
Obligationem naturalem parit pactum. T. 9. c. 51. D.
Obligationem priorem non tollunt fidejussio, & mandatum. T. 9. c. 1282. B. novatio, & delegatio tollunt. Ibid. B.
Obligationem parit pactum, vel contractus. T. 9. c. 295. C.
Obligationem confirmare, & constituere partis solutio, aut certi temporis præstatio. T. 9. c. 249. A.
Obligationem an constituat diuturna præstatio, quæ non fuit ab initio. Vide, Præstatio.
Obligationem non novat obligatio. T. 9. c. 208. D.
Obligationem civilem non nasci, sed naturalem ex cõtractibus, qui consensu contrahuntur. T. 9. c. 71. E.
Obligationem, quæ non cœpit a defuncto, vel contra defunctum, ab herede, vel contra heredem incipere non posse, regula juris antiqui. T. 9. c. 247. B.
Obligationem pignoris per liberam personam nobis non adquiri. T. 9. c. 1195. C.
Obligationem naturalem non tollit, nec parit res judicata. Tom. 9. c. 220. C.
Obligationem sortis debitæ crescere ab ea, quæ creditor, cui fundus pignori traditus est, fundi nomine contulit ad munitionem, & reparationem viarum publicarum. T. 9. c. 1190. C. D.
Obligationem perpetuat rei præstandæ mora. T. 10. c. 1079. C.
Obligatione generali quæ contineantur. T. 1. c. 483. A.
Obligatione naturali non tenetur pupillus, quia animi judicio caret. T. 1. c. 227. D.
Obligatione principali extinctâ, hypothecariam non remanere. T. 3. c. 444. E.
Obligatione immunis est donator. T. 4. c. 890. C.
In obligatione, & petitione est, quod est in conventione. T. 4. c. 63. B.
Ex obligatione naturali, qua pupillus tenetur, actio non nascitur. T. 4. c. 501. A.
In obligatione mutui contrahenda non inspicitur in cujus rem, vel nomen pecunia accipiatur, & vertatur, sed quis accipiat, & cujus contemplatione ea detur. T. 4. c. 1013. E.
Obligatione principali contractâ observatur tempus dati, vel conventi pignoris. T. 4. c. 180. C.
Sine obligatione solutio esse nequit. T. 4. c. 732. A.
In obligatione non omne, quod in judiciis accedere potest, est. T. 4. c. 100. D.
Obligatione principali sublatâ, manet accessoria. T. 5. c. 413. E.
Obligatione omnium bonorum an veniat ancilla, quam quis in concubinatu habet, & liberi naturales contineantur. T. 5. c. 809. C.
Ex obligatione naturali petitio, vel actio nulla est. T. 6. c. 367. B.
Obligatione personali sublatâ, an maneat hypothecaria. Tom. 7. c. 1507. C. D. E.
Obligatione principali confusione sublatâ, an fidejussoria, & pigneratitia obligatio tollatur. Ibid. B. C.
Obligatione principali sublatâ 30. annorum præscript one, an tollatur etiam usurarum obligatio. Ibid. D.
In obligatione, quæ in petitione divisionem recipit, in solutione non recipit. T. 7. c. 540. A. B.
De obligatione, quæ statim vires accipit. T. 7. c. 676. E.
De obligatione, quæ statim non obligat. T. 7. c. 677. A.
De obligatione, quæ fit jure honorario. T. 7. c. 653. E. de ea, quæ fit jure civili. Ibid. c. 654. A.
Obligatione seipsum liberare nemo potest sine consensu creditoris. T. 9. c. 40. B.
An quodcumque est in obligatione, sit etiam in petitione. Tom. 10. c. 69. D.
Obligatione principali non consistente, an sequela ejus locum habeat. T. 10. c. 131. D.
Quod in obligatione est novatio, hoc in legato est transfusio, & sub conditione ademptio. T. 10. c. 487. D.
Obligationes, quæ ex delicto nascuntur. T. 1. c. 229. A.
Obligationes quasi ex delicto. Tom. 1. c. 246. C.
Obligationes inter res numerantur incertas. T. 1. c. 1213. E.
Obligationes actionum ex delicto venientium cum capite ambulant. T. 1. c. 1450. B.
Obligationes dandi, & faciendi differunt. T. 1. c. 1284. E.
Obligationes quasi ex contractu. T. 1. c. 221. D. E.
Obligationes consensu contractæ an voluntate dissolvantur. T. 1. c. 228. C. D.
Obligationes an omnino dissolvantur pacto convento. Tom. 1. c. 278. C.
Obligationes μονόπλευραι, & διπλευραι. T. 1. c. 210. B.
Obligationes an etiam inter absentes contrahantur per epistolam, vel nuntium. T. 1. c. 209. E.
Obligationes viriles quæ vocentur? T. 4. c. 269. C. D.
Obligationes bonæ fidei, contrario consensu sublatæ, pacto novo restitui non possunt. Tom. 5. c. 76. B.
Obligationes, & actiones, quæ naturalem præstationem habent, an in capitis deminutionem veniant. T. 5. c. 161. D.
Obligationes, & actiones activæ sunt, & passivæ. T. 5. c. 158. C.
Obligationes naturales non pariunt actionem. T. 5. c. 161. E.
Obligationes, quæ solo consensu fiunt, ab iis, quæ verbis fiunt propriis, & solennibus, distinguuntur. T. 5. c. 46. B.
Ut obligationes, ita liberationes, quia sunt res incorporales, & incertæ, incerti condicuntur. T. 6. c. 399. E.
Obligationes naturales dicuntur dupliciter. T. 6. c. 367. A.
Obligationes & actiones veniunt in familiæ erciscundæ judicio. T. 7. c. 495. E.
Obligationes dividuæ dividuntur inter heredes pro hereditariis portionibus. Tom. 7. c. 536. A.
Obligationes duæ in ejusdem persona de eadem re an concurrere possint. T. 7. c. 748. D.
Obligationes duæ si sint in eadem persona, una principalis, altera accessoriam, principalis accessoriam, minorem major tollit. T. 7. c. 749. D.
Obligationes personales cui, & adversùs quem dentur. Tom. 7. c. 490. D.
Obligationes aut sunt dividuæ, aut individuæ. T. 7. c. 536. A.
Obligationes individuas an recipiat familiæ erciscundæ judicium. Ibid. D.
Obligationes, quæ descendunt ex maleficio, quadripartitæ sunt. T. 7. c. 652. E. & c. 653. A.
Obligationes quæ institutæ sunt jure gentium. T. 7. c. 35. C. D.

BIU Cujas

Obligationes activas, vel passivas esse, & quæ illæ sint, T. 7. c. 748. D.
Obligationes omnes contrario consensu tolluntur. T. 7. c. 694. C. præter mandatum. Ibid. C.
Obligationes quasi ex contractu quænam dicantur. T. 8. c. 1076. C. & seq.
Obligationes ex delicto, seu maleficio, quæ dicantur. Tom. 8. c. 1079. C.
Obligationes quasi ex delicto quænam esse dicantur. Tom. 8. c. 1092. C. & seq.
Obligationes quæ sint, quæ nascuntur ex quasi maleficio. Tom. 8. c. 331. B.
Obligationes an duæ sint, si navem non feceris, centum dari. T. 8. c. 379. C. utrùm exsistens conditio posterioris obligationis tollat priorem. Ibid. C.
Obligationes an fiant consensu, T. 8. c. 324. E. an nascantur ex contractu. Ibid. E.
Obligationes ex consensu an substantiam capiant, T. 8. c. 326. B. C.
Obligationes ex contractu quotuplices sint. T. 8. c. 319. C.
Obligationes ex maleficio quot, & quæ dentur, T. 8. c. 327. D. in quibus consistant. Ibid. D. in eis summa quæstionis in quo consistat. Ibid. E.
Obligationes naturales solo æquitatis vinculo substineri, non jure civili, T. 8. c. 338. D. quæ æstimentur eæ. Ibid. D.
Obligationes omnes, aut naturales, aut civiles esse. Tom. 8. c. 338. C. D. civiles etiam naturales esse, sed non semper contra. Ibid. D.
Obligationes, quæ consensu perficiuntur, an verborum, vel scripturæ solennitatem requirant; T. 8. c. 325. B. an inter absentes contrahi possint. Ibid. C.
Obligationes, quæ contrahuntur solo consensu, Tom. 8. c. 324. D.
Obligationes, quæ ex consensu fiunt an corpus aliquod, vel servitutem nostram faciant. T. 8. c. 326. B. C. an dominium transferant. Ibid. C.
Obligationes, quæ re, aut verbis, aut nominibus contrahuntur, an consensum desiderent. Tom. 8. c. 327. A.
Obligationes, quæ solo consensu fiunt, quid distent a cæteris, quæ non magis consensu, quàm re, aut verbis, aut nominibus fiunt, & contrahuntur. Tom. 8. c. 325. D. E.
Obligationes quomodo dividuntur, T. 8. c. 385. D. E.
Obligationes quomodo in diem contrahuntur. Tom. 8. c. 375. D.
Obligationes re contractæ an consistant in his, ut aliquid nostrum fiat. T. 8. c. 326. D.
Obligationes verbis contractæ pariunt actiones strictas, consensu contractæ pariunt actiones bonæ fidei. T. 8. c. 326. A.
Obligationes sunt inventæ, ut unusquisque sibi adquirat, quod sua interest. T. 8. c. 339. E.
Obligationes ex contractu, aut re contrahuntur, aut verbis, aut consensu. T. 8. c. 319. A.
Obligationes sunt vincula. Tom. 9. c. 1250. D.
Obligationes involuntariæ quænam sint. T. 19. c. 202. D.
De obligationum novationibus, T. 1. c. 861. D.
Obligationum summa divisio, T. 1. c. 191. C.
Obligationum plures causæ diversæ aliquando unâ tolluntur solutione. T. 1. c. 1423. E.
Obligationum constituendarum causæ quæ, & quot sint. Tom. 5. c. 847. C.
Obligationum exsequendarum genera quot sint, Tom. 5. c. 856. D.
Obligationum accessio, quæ est tertia causa, cujus accessio dicatur, T. 5. c. 851. C.
Obligationum, sive cautionum, sive nominum conditio quæ. T. 6. c. 64. E.
Obligationum divisio multiplex traditur. T. 7. c. 653. C.
Obligationum ex contractu quadrigæ sunt, res, verba, literæ, consensus. T. 7. c. 651. A.
Obligationum aliæ dicuntur contrahi consensu, aliæ verbis, aliæ literis. T. 7. c. 41. A.
Obligationum constituendarum modi. T. 7. c. 651. A. qui modi in desuetudinem abierunt. Ibid. A.
Obligationum, quæ purè conceptæ non sunt, quatuor causas esse. T. 8. c. 375. B. D.
Obligationum species quæ sint ex contractu, T. 8. c. 385. E. & c. 386. A.
Obligationum species recensentur. T. 8, c. 385. E. & c. 386. A. & seq.
Obligationum species varias esse, T. 8. c. 316. D.
Obligationum vires quæ sint, T 8. c. 357. B.
Obligationum civilium effectus quis sit. T. 8. c. 338. D. naturalium effectus quis sit. Ibid. D.
Obligationum ex variis causarum figuris contractarum species quæ sint. T. 8. c. 328. C. D.
Obligationum genera subtiliùs explicantur. T. 8. c. 385. E.
Obligationum vincula, T. 9. c. 492. B.
Obligationibus quotiens dies non apponitur, die præsenti pecunia debetur. T. 1. c. 1193. D.
In verborum obligationibus an alius stipuletur, alius promittat. T. 1. c. 210. A.
Obligationibus disjunctivis electio est debitoris. T. 6. c. 108. D.
In obligationibus, quæ consensu fiunt, nulla verborum proprietas desideratur. T. 7. c. 654. D.
De obligationibus individuis quæstio. Tom. 7. c. 536. A. & seq.
De obligationibus dividuis. Ibid. A.
De obligationibus aliæ sunt quasi ex contractu, aliæ ex maleficio, aliæ quasi ex maleficio, an etiam ex iis omnibus certi condictio competat. T. 7. c. 652. D.
De obligationibus, quæ solutione, vel petitione, vel alterutro, id est, vel petitione tantùm, vel solutione tantùm, divisionem non recipiunt. T. 7. c. 536. A. & seq.
In obligationibus, in quibus dies non ponitur, præsenti die debetur. T. 8. c. 751. A.
De obligationibus, quæ plerumque sunt pleniores in heredem, quàm in defunctum. T. 9. c. 248. A.
De obligationibus, & actionibus. T. 9. c. 239. E. & seq.
In obligationibus dandi facilè est admissum, ut qui dare debet, omnimodo cogatur dare. T. 10. c. 749. A.
In obligationibus faciendi succedit obligatio in id, quod interest. T. 10. c. 752. E.
Obligatur quilibet eorum pro collega suo, quia licèt duo sint, tamen unus est magistratus, T. 4. c. 845. C.
Obligatur pater, vel dominus ex jusso. T. 9. c. 214. B.
Obligatus nemo esse potest eidem pro eodem ipso. T. 6. c. 394. A.
Obligatus an sit naturaliter, qui fidejussorem dedit interposito jurejurando. T. 10. c. 951. A.
Quo quis se obligavit ad solvendum aliquid, eo loco contraxisse videtur, etiamsi alibi contraxerit, & ratione contractus eo loco conveniri, & exigi potest, sine metu præscriptionis fori. T. 6. c. 462. A.
Obligenturne etiam ignorantes ii, quorum negotia gesta fuerint. T. 1. c. 222. A.
Obligenturne aliqui quasi ex maleficio. T. 1. c. 246. C.
Obligenturne ex consilio. T. 1. c. 220. A.
An obligetur naturaliter servus. T. 3. c. 201. B.
An obligetur alius pro alio promittens daturum eum, vel facturum. T. 10. c. 534. E.
Obliviscì affectuum, & officiorum dementia est. Tom. 4. c. 363. D.
Ob rem actio quando dari dicetur. T. 5. c. 1007. B.

Obro-

BIU Cujas

Obrogare quomodo explicatur. T. 1. c. 307. A.
Obryza, ideſt, ſolidi aurei. T. 2. c. 804. A.
Obryza quot conſtat unciis. T. 2. c. 791. B.
Obſcura, aut ambigua venditori, aut locatori potiùs nocere, quàm emptori, aut conductori. T. 4. c. 104. D.
Omnis obſcura, aut ambigua ratio tendicula eſt, quæ ei, qui tendit, potiùs fraudi eſſe debet. Ibid. E.
Obſcura & inumbrata quies furioſi venditoris an emptori noceat. T. 5. c. 745. A.
Obſcura eſt creditoris voluntas, qui non expreſſit, totam obligationem tolli, an minui velit. T. 5. c. 81. B.
Obſcura pro non ſcriptis habentur. T. 7. c. 1469. C.
Obſcura, quæ ſolvi non poſſunt, pro non ſcriptis habentur. Ibid. B. C.
Obſcura variis modis deciduntur. T. 8. c. 819. D.
In obſcura voluntate manumittentis favendum eſt libertati. T. 8. c. 731. D. & c. 843. C. & c. 883. D.
Obſcurè loquitur quis, ſi quod dixerit, non apparet; ambiguè loquitur, ſi utrum dixerit, non apparet. T. 4. c. 105. A.
Obſcurè qui loquitur, in eo dolus eſt, ut in eo, qui ambiguè. Ibid. A.
Obſcurè qui loquitur, fallendi cauſâ id facere videtur, & ab eo dolus non abeſt. T. 7. c. 701. A.
In obſcuris inſpiciendum quid in quavis regione frequentatur. T. 5. c. 137. A.
In obſcuris quid ſequamur. T. 8. c. 770. A.
In obſcuris interpretatio fit adversùs loquentem. T. 7. c. 701. A.
In obſcuris quod minimum eſt, ſequendum. T. 7. c. 993. D. & T. 8. c. 770. A. & T. 10. c. 1075. A.
In obſcuris inſpici ſolet, quod veriſimilius eſt, aut plerumque fieri ſolet. T. 8. c. 711. C. D. & c. 819. D. & c. 870. E.
Obſcuritas differt ab ambiguitate. T. 6. c. 501. A.
Obſcuritas, & ambiguitas in quo differunt. Ibid. A.
Obſcuritas pactionis cui nocet. T. 7. c. 701. A.
Obſcuritas verborum cui nocet. Ibid. A.
Obſcuritas pacti nocet potiùs venditori, quàm emptori. Tom. 7. c. 700. E. & c. 701. A.
Obſcuritatis explicandæ varii modi. T. 8. c. 729. A. & c. 841. A.
De obſcuritatibus, quæ occurrunt in teſtamentis. Tom. 6. c. 257. B.
In obſcuro procliviores ſumus ad liberandum, quàm ad obligandum. T. 5. c. 81. B.
In obſcuro potiùs favere debemus condicenti indebitum, quàm reo contendenti ſibi donatum eſſe. T. 8. c. 774. B.
Obſcurum, & ambiguum in quo differunt. T. 1. c. 946. B. & T. 6. c. 501. A.
Cum aliquid obſcurum eſt, id eſt inſpiciendum, quod veriſimilius, & quod plerumque fieri ſolet. T. 5. c. 137. A.
Obſcurum eſt, ſi quæratur, quid dictum ſit. T. 6. c. 340. D.
Non omne obſcurum ambiguum eſt. T. 6. c. 501. B.
Obſcurum quid. T. 8. c. 672. E. & c. 761. B.
Obſequi natura fœminæ eſt, maris imperare. T. 4. c. 792. D.
Obſequia perſonalia, & patrimonialia. T. 4. c. 851. A.
Obſequia quæ parentibus, & patriæ debemus. T. 7. c. 21. C.
Obſequia quæ dicuntur. Tom. 9. c. 644. C.
Obſequia non debent libertini, qui a Principe natalibus reſtituti ſunt. T. 9. c. 647. C.
Obſequia non præſtantis pœnæ quæ. T. 9. c. 645. E. & c. 646. A. & ſeq.
Obſequia jure naturali æquè debentur parentibus, & patronis. T. 9. c. 644. C.
Obſequia pro muneribus, & tributionibus. T. 10. c. 700. E.
Obſequii nomine quæ veniant. T. 1. c. 824. B.
In obſequiis quæ ſint. T. 9. c. 644. D. E.
Ab obſequiis ſeparantur officia, ſive operæ. T. 9. c. 644. C.
De obſequiis libertorum, & eorum liberis. Tom. 9. c. 645. E. & c. 646. A. & ſeq.
De obſequiis patronis præſtandis. T. 9. c. 644. B. & ſeq.
Obſequiorum nulla petitio eſt, quæ ſit edicto prætoris propoſita. T. 9. c. 644. D.
Obſequium ruſticani nullum præſtent. T. 2. c. 851. A.
Obſequium, ut filius reſtituat hereditatem, meritis promerendum, non pactionibus. Tom. 9. c. 97. A.
Obſequium, quod debetur parentibus, & patronis, quod eſt. T. 9. c. 645. C.
Obſequium, & officium, & pietas in quo differunt. T. 9. c. 561. A.
Obſides teſtamentum facere non poſſunt. T. 1. c. 1044. E.
Obſignare, & adſignare idem eſt. T. 6. c. 267. E. ſubſcribere plus eſt, quàm obſignare. Ibid. c. 268. A.
Obſignatio ſolennis ut fieri debet. T. 1. c. 1504. B.
Obſignatio eſt pro ſolutione. T. 4. c. 241. E.
Obſignatio neceſſaria eſt, & pro ſolutione habetur; oblatio non eſt ſufficiens. T. 4. c. 50. B.
Obſignatio bonorum non eſt publicatio. T. 9. c. 1123. E.
Obſonatores quinam ſint. T. 10. c. c. 1125. E.
Obſtat *l.* 1. *§. incidit, ad Senatuſconſult. Turpill.* legi *ob hæc de his, qui not. infam.* T. 4. c. 841. B. C.
Obſtetrices antiquos non habuiſſe; & cur. T. 3. c. 501. E.
Obſtetrices medicæ vocabantur olim. T. 1. c. 404. A.
De obſtetricibus quædam. T. 1. c. 403. D. E.
Obſtetricibus fides habetur, cum quæritur, an aliqua prægnans ſit, necne. T. 1. c. 403. D. E. & T. 3. c. 502. B.
Obſtetricis, & adſtetricis differentia. T. 8. c. 645. C.
Obſtetrix, quæ partum alienum attulit, ut ſupponi poſſit, ſummo ſupplicio eſt afficienda. T. 1. c. 404. A.
Obtemperatio neceſſaria obligat, ut in ſervo herede inſtituto. T. 7. c. 654. C.
Obtinere, id eſt, retinere. T. 3. c. 516. D.
Obtinere, id eſt, obniti. Tom. 2. c. 980. B.
Obtinere plus eſt, quàm tenere. T. 4. c. 1274. A.
Obvagulatio quid. Tom. 8. c. 534. B.
Obvagulatum ito quid. Ibid. B. C.
Obvaricator quis dicatur. T. 3. c. 250. E. & T. 8. c. 631. C.
Obvenire dicitur, quod deferetur, nondum adquiſitum eſt. T. 1. c. 218. A.
Ob vim, metumve illatum judicio publico criminaliter ex *l. Julia de adulter.* agi poteſt. T. 5. c. 142. A.
Occaſio aliud eſt, aliud cauſa. T. 4. c. 659. A.
Occaſio adjuvat conſilium. T. 5. c. 476. B.
Occaſio emancipati præteriti non debet inſtitutum lucro afficere. T. 5. c. 610. D.
Occaſio homines in delictum trahit. T. 5. c. 476. B.
Occaſio eſt anima actionum. Ibid. B.
Occaſio nec eſt cauſa, nec principium. T. 7. c. 353. B.
Occaſio circumſtat cauſam. Ibid. B.
Occaſio damni habetur pro cauſa, pro principio, pro damno. Ibid. B.
Occaſio non eſt cauſa, ſed circumſtat cauſam. T. 9. c. 101. C.
Occaſio, & cauſa in quo differunt. T. 9. c. 1436. A.
Occaſio aliud eſt, aliud cauſa. T. 9. c. 996. E.
Occaſionem rapimus, quæ præbet benignius reſponſum. Tom. 4. c. 989. D.
Occaſionem juris nemo ad compendium ſuum cum detrimento alterius

BIU Cujas

terius trahere debet. T. 5. c. 51. E.
Occasionem rapiendam, quæ benignius responsum præbet. T. 8. c. 382. E.
Occentassit quid. T. 8. c. 523. E.
Occasus pro occasione. Tom. 5. c. 476. B.
Occidere propriè est gladio. T. 3. c. 240. B.
De his, qui occiderunt parentes, vel liberos. T. 9. c. 1436. B. C.
Occiso suis manibus domino, de ejus familia quæstio non est habenda. T. 1. c. 421. C.
Occisus quis dicatur. Ibid. A. B.
De his, qui occultaverunt latrones, vel aliis criminibus reos. T. 9. c. 1465. D.
Occupantis melior conditio est. T. 5. c. 981. D. sed non adversùs fiscum. Ibid. E.
Occupantis melior est conditio eo casu, quo pluribus agere licet eodem judicio. T. 5. c. 442. C.
Occupantis quæ res fieri dicantur. T. 5. c. 693. A.
Occupantis causa melior. T. 8. c. 765. E.
Occupantis melior est conditio, si plures sint creditores. T. 10. c. 1224. C. & donatarii. Ibid. c. 1228. B.
Occupatorii agri qui. Tom. 7. c. 481. B. eorum conditio quæ. Ibid. B.
Occupatorii agri. T. 9. c. 1005. A.
Octava, octavarii. Tom. 2. c. 299. D.
Octava promercalium vectigal. T. 10. c. 1002. C.
Octavam agere quid. T. 10. c. 810. B.
Octaveni sententia existimantis, plura facta pro uno habenda, ab auctore refellitur. T. 5. c. 34. B.
Odenatus Palmyrenorum Rex, vel decurio, tyrannidem exercuit cum Zenobia uxore sub Galieno, & Laberiano Imperatoribus. T. 10. c. 689. E.
Odia restringuntur. T. 5. c. 817. E.
Odio fœneratorum quæ juris remedia concessa sint. Ibid. C. D.
Odio creditorum multa Senatusconsulto Macedoniano in causa nummorum filiis familias creditorum severiùs sunt introducta, & recepta. T. 5. c. 440. C.
Quod odio creditoris comparatum est, id ita restringitur, ut tollat civilem tantùm obligationem. T. 5. c. 817. E.
Odiosa non sunt producenda ad benigniora. T. 10. c. 1132. C.
Odiosæ actiones non restituuntur. T. 4. c. 68. A.
Ob odium quicquid fit, fit & ob pœnam. T. 10. c. 956. C.
Odoacer Tyrannus Occidentis imperium invasit Zenone imperante. T. 3. c. 70. D.
Oeconomi Ecclesiæ quinam sint. T. 10. c. 816. C. & c. 820. C.
Oeconomia est monarchia quædam. T. 1. c. 1063. C.
Oeconomos Ecclesiæ quales esse oportet. T. 2. c. 1034. D.
Oeconomus quis. T. 8. c. 603. B.
Oenomeli an sit aliqua species vini. T. 3. c. 713. E.
Oenomeli an idem sit, quod mulsum. Ibid. c. 714. A.
Offendere legem Dei est sacrilegium. T. 9. c. 1455. A.
Offerendi jus priori creditori an posterior creditor habeat, & ei, qui a priore creditore emerit. T. 4. c. 900. B.
Offerendi jus non habet Chirographarius creditor hypothecario creditori, ut in ejus locum succedat, vel hypothecam habeat. T. 9. c. 1214. E.
Offerendi jus habet posterior creditor hypothecarius priori creditori hypothecario, ut sibi confirmet, & corroboret suum pignus. Ibid. E.
Offerre interpretatur *dare velle*. T. 6. c. 363. D.
Offerre se liti quid sit. T. 7. c. 247. C.
Office de chauffecire. T. 9. c. 697. B.
Officia cohortalia. T. 2. c. 688. E. & c. 689. A. & seq.
Officia palatina. T. 2. c. 688. B. C.
Officia singula militiæ. Tom. 2. c. 926. C.
Officia rectorum provincialium. T. 2. 999. D. E.
Officia in provinciis erant perpetua. T. 2. c. 1129. B.
Officia separari ab obsequiis. T. 2. c. 381. A.
Officia civilia onera honoratiora sunt, quàm simpliciter dicuntur onera. T. 5. c. 123. B.
Officia civilia onera & ipsa dicuntur. Ibid. B.
Officia prima Deo debemus, secunda patriæ, tertia parentibus. T. 7. c. 21. A.
Officia virilia quæ sunt. T. 8. c. 658. A. & seq.
Officia, sive operæ separantur ab obsequiis. T. 9. c. 644. C.
Officia aliquando appellari obsequia. Ibid. C.
Officia quibus debentur, & quibus non debentur. Ibid. D. E.
Officia militiæ poterant vendi jure fisci, & jure licito. T. 9. c. 697. B.
Officia quæ in collationem veniunt, & quæ non veniunt. Ibid. B. C. D.
Officia, sive militiæ. T. 9. c. 1199. E.
Officia, sive militiæ, quæ transmittuntur in heredes. Ibid. E. & c. 1200. A.
Officiales Præsidum pœnæ specie in curiam non damnantur. T. 2. c. 714. A.
Officiales Præsidibus longè sunt inferiores. T. 3. c. 102. D.
Officiales numerarii. T. 2. c. 686. D.
Officiales, qui sine auctoritate alicujus judicati bona occupant, vel describunt, vel obsignant, ut puniendi. T. 1. c. 491. C.
Officiales qui. T. 6. c. 1005. E.
Tres officiales diversorum in Ecclesia Parisiensi admittuntur. T. 6. c. 989. B.
Officiales Archidiaconorum Lutetiæ jurisdictione funguntur. Ibid. B.
Officiales operæ. Vide, Operæ officiales.
Officiales prohibentur emere in provincia. T. 7. c. 720. A.
Officiales magistrorum an jure militari testari possint. Tom. 8. c. 149. B.
Officiales Præsidum Provinciarum. T. 9. c. 206. E.
Officiales Procuratoris summæ rei. T. 9. c. 377. B.
Officiales rectoris Provinciæ. Ibid. B.
Officiales operæ. T. 9. c. 633. C. & seq.
Officiales operæ an possint promitti alteri, quàm patrono. T. 10. c. 554. A.
Officiales Procuratoris summæ rei sunt Cæsariani. T. 10. c. 657. B.
Officiales Rectoris provinciæ sunt Cohortales. T. 10. c. 657. B.
Officialis, quo loci officium gerit, nihil potest emere. Tom. 10. c. 456. A. an mutuam pecuniam possit dare. Ibid. A.
Officialis an appellare possit a sententia judicis, qua condemnatus est, quòd in officio suo deliquerit. T. 10. c. 800. D. an absens damnari possit. Ibid. D.
Officialibus operis indignum est hominem ingenuum astringi. T. 9. c. 643. B.
Ab officialibus operis quænam aliæ, & quare separentur. T. 10. c. 553. E.
Ex officialibus suis dabantur judici, quos haberet pro domesticis protectoribus, vel secretorum custodibus. T. 10. c. 868. C.
Officialium filii sequuntur militiam patris. T. 2. c. 982. B. C.
Officialium primates quinam sint. T. 10. c. 864. D.
Officii præstatio facilior, quàm præstatio pecuniæ. T. 6. c. 150. C.
Officii latior est significatio, quàm jurisdictionis. T. 10. c. 861. B.
Officiis promerendæ sunt hereditates, non actionibus. Tom. 9. c. 94. B.
De iis, qui ex officio, quod administraverint, conveniuntur. T. 2. c. 823. D. E.
Officio argentarii, sive trapezitæ, quid incumbit. T. 4. c. 923. A. B.
Ab officio qui removetur ob inertiam, & simplicitatem, non fit infa-

BIU Cujas

infamis, secus qui ob dolum. T. 4. c. 324. C.
Officio mereri oportet alienas hereditates, non stipulatione, vel conditione. T. 6. c. 491. A.
De officio judicis in familiæ erciscundæ actione. T. 7. c. 493. A. B.
De officio judicis, & adversùs quem hæc actio competat: & quod attinet ad officium judicis. T. 7. c. 254. B. & seq.
De officio judicis sententia generalis. T. 7. c. 543. D.
Officiorum Principes ne rusticos ad obsequium vocent. T. 2. c. 851. D.
Officiorum, & affectuum oblivisci dementia est. T. 4. c. 363. D.
Officiorum publicorum administratores. Vide, Administratores.
Officiorum publicorum significatio latè patet. T. 8. c. 658. A.
Officiorum alii Principes, alii Primates. T. 10. c. 864. D.
Officiorum materia quænam sit. T. 10. c. 935. A.
Officium, idest, ἐνέργεια. Tom. 3. c. 302. D.
Officium rationale. T. 2. c. 680. D.
Officium publicum cuiquam damno, vel compendio esse non debet. T. 1. c. 1388. B.
Officium magisterianæ potestatis. T. 2. c. 997. B.
Officium suum nemini debet esse damnosum. T. 1. c. 1446. D.
Officium individuum. T. 4. c. 845. E.
Officium judicis tantùm proficit, quantum stipulatio. T. 4. c. 214. B.
Officium magistratus municipalis est individuum, commune, & mutuum. T. 4. c. 36. C.
Officium procuratoris quàm distet ab officio advocatorum. T. 4. c. 940. D.
Officium virile est tutela. T. 4. c. 1000. D. decreto, & concessu Principis est quoque officium muliebre. Ibid. D.
Officium publicum est tutela. T. 5. c. 161. A.
Officium arbitri quando, & quomodo solvatur, aut finiatur. T. 5. c. 186. C.
Officium institoris quando, & quomodo finiatur. T. 5. c. 433. D.
Officium judicis, & exceptio doli quomodo differant. T. 5. c. 297. B.
Officium magistratus latiùs patet, quàm jurisdictio. T. 5. c. 15. C.
Officium, & artificium in quo differunt. T. 7. c. 976. B.
Officium, sive militia. T. 7. c. 816. D. Vide, Militia.
Officium latiùs patet, quàm jurisdictio. T. 7. c. 79. B.
Officium aliud est, quàm jurisdictio. T. 7. c. 79. B.
Officium amico qui exhibet, lucro ei, vel compendio esse non debet. T. 7. c. 844. C.
Officium artificio mutatur, at non contra. T. 7. c. 976. B.
Officium jusdicentis dicitur officium jurisdictionis. T. 7. c. 53. A. & officium jurisdicundi. Ibid. A.
Officium jusdicentis quæ contineat. Ibid. B.
Officium jusdicentis latè patet. Ibid. B. non ita latè patet jurisdictio. Ibid. B.
Officium jusdicentis quid differat a jurisdictione. Ibid. A.
Officium administrare quis dicatur. T. 7. c. 713. E.
Officium administrans in provincia prohibetur emere. T. 7. c. 714. A.
Officium, & obsequium, & pietas in quo differunt. T. 9. c. 561. A.
Ad officium judicis pertinet explorare ea, per quæ probetur quanti sit in bonis. T. 9. c. 6. C.
Officium qui gerunt, eo loci emere prohibentur, & quomodo ementes plectantur. T. 10. c. 456. A. & c. 614. E.
Officium judicis latiùs patet, quàm jurisdictio. T. 10. c. 861. B. & c. 924. D.
Officium pro officialibus dicitur. T. 10. c. 705. C.
Οἴκοθεν ὁ μάρτυς, proverbium quo modo interpretandum. T. 1. c. 1050. D.
Olle. T. 3. c. 311. D.
Olea immatura an sit in fructu. T. 7. c. 1386. C.
Olea immatura majoris redditus est, quàm matura. Ibid. C. qui in alieno oliveto eam decerpserit, quomodo teneatur. Ibid. D.
Olea si vapulet, vel quatiatur perticâ, marcescit, & minus olei fert. Ibid. D.
Olea an ad fructuarium pertineat. T. 8. c. 514. C.
Oleo, vino, ovibus, aut frumento ad numerum, aut mensuram venditis, ad quem periculum pertineat. T. 5. c. 508. A.
Oleo certâ quantitate legato, non adjectâ qualitate, an in heredis arbitrio sit, cujus generis oleum præstare velit. T. 7. c. 1451. B. C.
Oleo legato, an omne oleum debeatur legatario, quod testator habuit. Ibid. C.
Oleo legato, non adscriptâ quantitate, vel si nullum oleum testator habuerit, an utile sit legatum. Ibid. C.
Oleum semper legari, aut venire ad pondus. T. 7. c. 1452. B.
Oleum exportari non debet. T. 9. c. 369. E.
Oloberæ vestes, vel oloveræ. T. 9. c. 369. B.
Olosericæ vestes. Ibid. B.
Omissa commemoratio prioris debiti an alicui nocere possit. T. 4. c. 579. A.
Omissio instrumenti emphyteutici an noceat. T. 10. c. 668. C.
Omittendi, & repudiandi discrimen. T. 1. c. 1000. E. & c. 1001. A.
Omittere, & amittere quo discrepant. T. 1. c. 801. E.
Omittere est tempore excludi. T. 1. c. 801. E. & c. 802. A. & T. 7. c. 886. E.
Omittere, idest, silentio exheredare. T. 1. c. 108. E.
Omittere actionem quid sit. T. 1. c. 1005. B.
Omittere propriè est tempore excludi, scripto tempore submoveri. T. 4. c. 66. D. & c. 346. E.
Omittere aliud est, aliud amittere. T. 7. c. 1123. C.
Omittere est species, amittere est genus. T. 7. c. 886. E.
Omittere bonorum possessionem, vel hereditatem, in jure est ab ea tempore excludi. Tom. 10. c. 342. C.
Omittere hereditatem quid sit. T. 10. c. 903. C.
An qui omittit hereditatem paternam, omittere etiam debeat legatum. T. 4. c. 469. C.
Omne, & totum in quo differunt. T. 4. c. 227. E. & c. 228. A.
Non omne, quod in judiciis accidere potest, arbitrio judicis quoque debetur, & est in obligatione. T. 4. c. 100. D.
Omne qui dicit, nihil excipit. T. 4. c. 803. B. genus non derogat generi. Ibid. B. nec species speciei derogat. Ibid. B. species generi derogat, non genus speciei. Ibid. C.
Omne, quod pro solutione cedit, tollit civilem obligationem ipso jure, non jusjurandum. T. 4. c. 730. B.
Per omne æs alienum testatoris quid intelligatur. T. 10. c. 810. B.
Omnes de tribus dicentur. T. 8. c. 522. E.
Omnia esse Principis, ut intelligendum. T. 7. c. 34. B.
Omnis pars pro incerto. T. 8. c. 505. E.
Omnium appellatione comprehenduntur etiam pater, & filius. T. 4. c. 1067. D.
Omnium nomine, id est, singulorum. T. 6. c. 257. D.
Omnibus annis, idest, singulis annis. Ibid. C.
Omnimodo particula ambigua. T. 7. c. 644. B. C.
Onera tria curationum. Tom. 1. c. 1021. A.
Tria onera tutelarum an a quarta præbeant excusationem. T. 4. c. 1030. A.
Onera alia sunt creditorum, quæ dividuntur inter heredem, & fideicommissarium pro dodrante, vel quadrante; alia verò onera legatariorum, & fideicommissariorum non dividuntur, sed solida transeunt in fideicommissarium

BIU Cujas

rium Trebellianum. T. 4. c. 137. B.
Onera hereditaria. Vide. Hereditaria onera.
Onera ut transeunt in legatarium. T. 7. c. 1229. A. E.
Onera hereditatis sunt æris alieni loco, ut impensa funeris. T. 7. c. 1106. C.
Onera hereditaria continentur nomine hereditatis, T. 7. c. 1228. E.
Onera matrimonii quæ sunt. T. 9. c. 479. C, maritus ea sustinet. Ibid. C.
Onera successionis omnia agnoscit fiscus, quæ non subirent legitimi. T. 10. c. 500. B.
Ob onera utilia, quorum nomine persequutio est, non vindicatio, cessat actio de evictione. T. 10. c. 534. A.
Onerari nemo debet supervacuâ cautione. T. 5. c. 647. C. & T. 7. c. 547. B. C.
Onerata portio. Vide, Portio.
In onere quod obtinet, obtinet etiam in lucro. T. 10. c. 783. D.
Oneri publico sarcinam privatam ne quis imponat. T. 2. c. 787. D. E.
Oneris averti actio. T. 3. c. 191. A.
Oneris ferundi actio negatoria, quando, & cui competat. T. 7. c. 458. E. & c. 459. A.
In oneris ferundi actionem an etiam veniant fructus. Tom. 7. c. 458. B.
De oneris ferundi jure quæ actio competat. T. 7. c. 457. A.
Oneris ferundi refectio ad quem pertineat. Ibid. C.
Oneris ferendi servitus quid a cæteris distet. Ibid. C. D. item an sit jus personale, vel reale, & an sequatur rem, vel personam. Ibid. B.
De oneris ferendi servitute actionum quis sit exitus. T. 7. c. 458. E.
Oneris ferendi servitutem debens qua structura, & forma parietem reficere debeat. Ibid. A.
Oneris ferendi servitutem debens qua de re cavere debeat, & quid fiat, si non caveat. T. 7. c. 459. B. C.
Oneris ferendi specialis est servitus, & quod proprium ejus sit. T. 7. c. 427. C.
Actio oneris averti. T. 10. c. 447. E.
Non onero, quem non honoro. T. 6. c. 271. C.
Onerosa causa. Vide, causa lucrativa, & onerosa.
Onus avertere quid. T. 3. c. 192. A.
Onus legatorum ab herede relictorum transit in fideicommissarium. T. 4. c. 221. E. & c. 222. A.
Onus probandi ei incumbit, qui dicit se genus, vel gentem habere. T. 4. c. 80. B.
Onus, sive incommodum quem sequitur, eum sequi debet & commodum. T. 5. c. 611. E.
Onus probandi. Vide, Probandi necessitas.
Onus matrimonii, quod sequitur patrem etiam post divortium, est alere liberos. T. 9. c. 502. C.
Onus an semper sequatur commodum. T. 10. c. 1053. A.
Opera imperfecta pro nihilo computantur. T. 1. c. 1199. A.
Opera publica. T. 1. c. 887. A.
Opera alicujus pro pecunia valet. T. 1. c. 217. A.
Opera in actu consistit, nec ante in rerum natura est, quàm si præstetur. T. 5. c. 24. A. B.
Opera malorum hominum qui utitur, an culpam præstare teneatur. T. 5. c. 199. B.
Opera in facto consistit. T. 6. c. 359. D.
Opera usuarii servi locare non potest usuarius. T. 6. c. 241. C.
Opera locari solet, non liberale officium. T. 7. c. 838. D.
Opera publica fiunt vel sumptu privato ex liberalitate, vel sumptu publico. T. 9. c. 1183. C.
Opera locari solet, non liberale officium, ut manumissio. T. 10, c. 451. B.
Opera, vel ejus pretium potest in societate superare, vel saltem æquare pecuniam. T. 10. c. 994. D.
Operæ libertorum quæ sint. T. 1. c. 824. D. & T. 2. c. 381. A.
Operæ per legatum datæ morte legatarii non finiuntur. Tom. 1. c. 806. B.
Operæ liberi hominis legari possunt. Ibid. C.
Operæ servorum officiales adrogatione pereunt. T. 1. c. 187. B.
Operæ jure civili non debentur, nisi juratæ, & promissæ. T. 2. c. 381. A.
Operæ officiales quid. T. 1. c. 187. B.
Operæ pictoriæ, & fabriles ab officialibus separantur. Ibid. D.
Operæ hærent personæ servi. T. 3. c. 555. E.
Operæ servorum usumfructum imitantur, & eo plurimum distant. T. 1. c. 749. D. ad usum magis, quàm ad usumfructum accedunt. Ibid. c. 750. A.
Operæ, Gallicè *corvées*. Tom. 2. c. 690. E.
Operæ non utendo amittuntur. T. 4. c. 456. C.
Operæ sunt diurnum officium. T. 4. c. 954. D.
Operæ, seu artis pretium est levamentum. T. 4. c. 968. C.
Operæ liberto edi debent eo loco, ubi patronus moratur, sumptu, & vecturâ patroni. T. 5. c. 594. D.
Operæ ancillæ, vel servi sunt in fructu. T. 5. c. 425. B.
Operæ juratæ. T. 5. c. 593. C.
Operæ divisionem non recipiunt, pro parte peti, solvi, præstari non possunt. T. 5. c. 592. E.
Operæ divisionem non recipiunt. Ibid. E.
Operæ eorum, qui bonâ fide possidentur, cui debentur. T. 5. c. 697. E.
Operæ servorum usui comparantur. T. 5. c. 592. E.
Operæ, quæ honestè, & absque periculo vitæ peti possunt, præstari debent. T. 5. c. 593. B.
Operæ usumfructum imitantur, & tamen individuæ sunt. T. 5. c. 1195. D.
Operæ servi legati, & ususfructus servi legati in quo differunt. Ibid. D.
Operæ infantis inutiliter legantur. T. 5. c. 1196. A.
Operæ, quæ in stipulationem deducuntur, non sunt, sed intelliguntur tanquam res incorporeæ, non sunt in rerum natura, sed futuræ, quandoque eas patronus indixerit. T. 6. c. 152. A.
Operæ fabriles, pictoriæ, & aliæ quæcumque certi generis operæ statim deberi incipiunt ex die stipulationis purè interpositæ, quamvis statim peti non possint. T. 6. c. 349. B.
Operæ, & fructus in idem jus recidunt. T. 6. c. 33. B.
Operæ mancipiorum in fructu sunt. Ibid. B.
Operæ fabriles, vel pictoriæ in quo differunt ab operis officialibus. T. 6. c. 149. B. C. & c. 150. D. E.
Operæ certæ sunt, quarum in stipulationibus species, & quantitas exprimitur certa. T. 6. c. 348. D.
Operæ incertæ sunt, quæ officiales operæ dicuntur, quas soli patrono libertus debere, & reddere potest, & debet ex stipulatione, vel ex jurejurando. Ibid. E.
Operæ incertæ sunt officiales operæ, quia non exprimitur certa earum species, vel quantitas, sed generaliter libertatis causâ promittit libertus, juratve, se operas daturum patrono, operas quascumque, quas modò præstare possit, quandoque poposcerit. T. 6. c. 349. A.
Operæ libertorum, quæ patronis debentur. T. 6. c. 148. B. C. & seq.
Operæ quodammodo ex re nostra sunt. T. 6. c. 461. E.
Operæ officiales dicuntur, quæ officii causâ patronis naturâ debentur jure civili ex stipulatione, vel ex jurejurando ob præstitam libertatem. T. 6. c. 148. C.
Operæ officiales soli patrono deberi possunt. T. 6. c. 359. D. & T. 7. c. 1338. D.
Operæ certæ, vel incertæ sunt. T. 6. c. 348. D.
Operæ quo jure debentur. T. 8. c. 805. C.

BIU Cujas

Operæ servi non amittuntur capitis deminutione legatarii, vel non utendo; ususfructus amittitur. T. 7. c. 1338. E.
Operæ non cohærent personæ ejus, cui debentur, personæ legatarii, sed personæ servi, quamdiu igitur is servus manet, manent & operæ, quas debet, & debentur legatario, vel heredi ejus. Tom. 7. c. 1340. A.
Operæ legari possunt non tantùm servi, sed etiam liberi hominis. Ibid. B.
Operæ an consistant in actu ejus, cui debentur. T. 7. c. 1339. A.
Operæ diurnæ servi hereditarii si legatæ sint, & eas heres non a mane præstiterit, an totius diei nomine teneatur. T. 7. c. 1298. C. D.
Operæ officiales præstantur patrono. T. 7. c. 861. B.
Operæ servi legatæ an imitentur usumfructum servi, T. 7. c. 1338. B.
Operæ servi legatæ quid distent ab usufructu servi. Ibid. B.
Operæ servi sunt individuæ, sicut usus. Ibid. C. sunt quasi proprium jus sejunctum ab usu, & usufructu. Ibid. C.
Operæ solutæ non possunt repeti, nec tantundem operarum. T. 7. c. 861. B.
Operæ diurnæ non dividuntur in horas. T. 8. c. 480. C.
Operæ officiales in quo consistant. T. 8. c. 159. B. an patrono debeantur. Ibid. B.
Operæ fabriles quæ dicuntur. T. 9. c. 634. A.
Operæ officiales quæ sunt. Ibid. A. qui eas debent. Ibid. A.
Operæ sunt diurna officia, quæ libertus præsenti patrono jurat, vel promittit libertatis causâ. T. 9. c. 631. D. non debentur, nisi promissæ, vel juratæ sint. Ibid. E.
Operæ societate, veluti quodam dominio servi conjunguntur. T. 9. c. 1192. B.
Operæ alienæ inutiliter promittuntur. T. 9. c. 1269. A.
Operæ legatæ non perimuntur capitis deminutione legatarii, vel non utendo. T. 9. c. 1192. C.
Operæ, sive officia separantur ab obsequiis. T. 9. c. 644. C.
Operæ certæ, in stipulationem deductæ, ex die interpositæ stipulationis cedunt, etiamsi nulla mora intervenerit. T. 10. c. 77. D.
Cum operæ officiales sunt indictæ, tunc incipit actio. Tom. 10. c. 78. A.
Operæ officiales promitti non possunt, nisi patrono. T. 10. c. 554. A.
Operæ libertorum quare dicuntur officiales. T. 10. c. 553. E.
Operæ officiales non debentur in diem, sed tunc incipiunt deberi, cum peti cœperint. T. 10. c. 669. B.
Operam dare cur dicuntur judices. T. 3. c. 134. B.
Operarii Cyziceni. T. 2. c. 830. C. D.
Operarum officialium, & fabrilium differentia. T. 3. c. 493. D. E.
Operarum præbitio a Provincialibus non expetenda. T. 2. c. 690. D. E.
Operarum obligatio. Vide, Obligatio.
Operarum mercedes sunt in fructu. T. 5. c. 425. B.
Operarum legato plus continetur, quàm legato ususfructus servi. T. 5. c. 595. A.
Operarum libertorum petitio an in heredes, & quando transeat. T. 5. c. 877. E. & c. 878. A.
De operarum stipulatione. Tom. 6. c. 349. C. D.
Operarum divisio inter patronos. T. 6. c. 148. B. C. & seq.
Operarum officialium præstatio, officii præstatio est, T. 6. c. 149. D.
Operarum fabrilium præstatio, quasi pecuniæ præstatio est, non officii. Ibid. D.
Operarum obligatio an diminuti onem, & augmentum recipiat. T. 7. c. 971. B.
Operarum præstitarum æstimatio condici potest. T. 7. c. 861. B. C.
Operarum causa an separata sit ab obsequiis. T. 8. c. 159. B. C.
Operarum officialium exactio quando extinguitur. T. 9. c. 634. C. & seq.
Operarum obligatio quomodo dividatur. T. 10. c. 1199. B.
Opera servi locare aliud est, aliud ex operis servi mercedem capere. T. 3. c. 409. C.
Operas alienas promitti. Tom. 3. c. 135. A.
Inter operas, & usumfructum, usumque differentia quæ. T. 4. c. 454. E. & c. 455. A. & seq.
Operas alienas promitti posse. T. 6. c. 150. E.
Operas locaris in annos, si vitâ decesserit, an transmittat. T. 7. c. 1302. E.
Operas servi sui siquis dederit, ut mutuæ operæ servi alieni sibi præstarentur, quæ actio sit. T. 7. c. 861. B.
Operas servi legatas cedere debere, non ex die aditæ hereditatis, sed ex die petitionis. T. 7. c. 1342. E.
Operas servi legatas non esse præstandas, vel edendas ab adita hereditate, ut usumfructum servi, sed edendas eas esse ex die petitionis, sive legatarius eas petat, sive heres ejus, edendas esse ex die, quo indicuntur, imperantur, petuntur, & cur. Tom. 7. c. 1343. B.
Operas præteritas petere possunt creditores, qui distrahunt bona debitoris. T. 9. c. 632. C.
Operas inter, & alias res differentia. T. 10. c. 536. D.
Operatio vitalis est accidens. T. 10. c. 215. B.
De opere restituendo an plures, qui nuntiant, debeant stipulari. T. 10. c. 1199. B.
Operi publico præscribitur nomen solius Principis. T. 9. c. 1183. C. vel ejus, cujus pecuniâ factum est. Ibid. D.
De operibus publicis. Vide, Interdictum.
Operis novi nuntiatio. Tom. 1. c. 830. E. & c. 1516. E. & c. 1517. A.
Operis novi nuntiatio ut fit moribus Galliæ. Tom. 1. c. 1517. A.
Pro operis, & ex operis differentia quæ. T. 4. c. 456. B.
Novi operis nuntiatio alia in rem est, alia in personam. T. 4. c. 94. D.
Operis nuntiatio. Vide, Nuntiatio.
In operis a liberto patrono præstandis duo genera sumptuum inesse. T. 5. c. 594. D. quis eos sumptus præstare debet. Ibid. C. D.
De operis servi legati. T. 5. c. 1195. D. & T. 7. c. 1338. B.
Operis institutio, sicut & restitutio, est actus individuus. T. 5. c. 843. B.
Operis restitutio individua est. T. 5. 673. C.
Operis novi nuntiatio, T. 6. c. 291. B. & seq.
Operis servi legatis, neque usum, neque usumfructum in eo legato esse videtur. T. 7. c. 1338. B. C.
De operis officialibus. Tom. 9. c. 1268. E.
De operis servorum legatis. T. 9. c. 1192. C.
Operis exsequutio inhibetur per nunciationem, quamvis inutilem, donec remissio facta sit, aut præstita satisdatio vice remissionis. T. 10. c. 259. E.
Operum publicorum reipublicæ curatores tenentur ab opere absoluto usque in annos 15. Tom. 9. c. 1183. A.
Operum publicorum rationes, ne Præsides provinciarum excutiant. T. 9. c. 1185. B.
Opilio quis sit. T. 10. c. 1124. E.
Opinari est dubitantis. T. 9. c. 738. A.
Opinatores, & eorum officium. T. 2. c. 680. E. & c. 681. A. & seq.
Opinatorum munus. T. 2. c. 964. A. & c. 970. D. E.
Opinio heredis opinionem defuncti non excludit. T. 3. c. 236. A.
Opinio uti potior est, in illis agitur de errore juris. Tom. 7. c. 894. D.
Opinio judicis deferenda ad Principem

pem per consultationem, intra quæ tempora debeat edi. T. 10. c. 791. C. D.
In opinione non tam est, quàm in re. T. 4. c. 504. D.
Opiniones jurisconsultorum. T. 4. c. 534. C. Vide, Constitutiones Principum.
Opiniones interpretum admittit usus. T. 4. c. 837. D.
Opinionum Pegasi, & Sabini differentia magna est a Papiniano composita. T. 4. c. 61. A. B. C.
Opistographum quid sit. Tom. 8. c. 134. E.
Oportebit verbum. T. 8. c. 486 A.
Oportere verbi potestas. T. 8. c. 518. C. D.
Oportet verbum præsens tempus significat. T. 1. c. 226. E.
Oportet quod tempus in stipulationibus, & in judiciis designet. T. 5. c. 921. B. C.
Oportet utrumque, præsens, & futurum denotat. T. 8. c. 486. A.
Oppida, quæ consilium publicum, & magistratum suum non habent, esse præfecturas. T. 3. c. 314. D.
Oppida mulctantur auri 30. libris. T. 2. c. 1335. E.
Oppidanus sermo distinguitur ab urbano. T. 8. c. 649. D.
Oppidum unde deductum. Ibid. D.
Oppidum unde appellatur. Ibid. D.
Oppositio ex *l. 5. §. ult. de exercit. action.* contra *l. 20. de pecul.* diluitur. T. 5. c. 442. A.
Oppositio *l. si quis separatim. §. ult. de appell.* contra *l. 22. de except. rei judic.* retexitur. Tom. 5. c. 455. E.
Optari an possit statuliber, si conditio statulibertatis defecerit, antequam legatarius optarit. T. 7. c. 1433. A.
Uti optimus, maximusque est. T. 1. c. 431. B.
Optimus maximus quis fundus dicatur. T. 8. c. 554. C.
Optimus sponsor est in solo. T. 8. c. 573. B.
Optio quis dicatur, & cur creetur. T. 2. c. 681. C.
Optio quid ab electione differt. T. 1. c. 807. B.
Optio est erogator militaris annonæ. T. 2. c. 687. B.
Optio militum quo fungitur officio. T. 2. c. 1153. C.
Optio simplex, & electio quantum differunt. T. 3. c. 672. B.
Optio quomodo amittatur. T. 5. c. 374. D.
Optio servi cui legata est, an is ad exhibitionem totius familiæ testatoris agere possit. Ibid. B.
Optio servi cui legata est, an ad exhibendum agere possit, ut tota familia testatoris ei exhibeatur. T. 5. c. 374. B.
Optio servi testamento relicta quo tempore facienda. Ibid. C.
Optio cui datur hominis legati, an possit optimum eligere. Tom. 7. c. 969. A.
Optio unius servi generaliter legati. T. 7. c. 513. B.
Optio cum legatur, species legatur, non genus. T. 7. c. 1434. B.
Optio est actus legitimus, qui non potest peragi, nisi vocato, & præsente herede. T. 7. c. 1443. B.
Optio, & electio utrumque nomen idem est. T. 7. c. 968. B.
Optio qualis actus sit. Tom. 7. c. 1427. A.
Optio quomodo detur. Tom. 7. c. 969. B.
Optio quomodo legatario detur. T. 7. c. 1427. A.
Optio rerum depositarum si legata sit, an legatarius actione ad exhibendum agere possit cum herede, vel depositario. T. 7. c. 1432. A. B.
Optio servi cui legata est, si statuliberum non legitimè elegerit, an electio consumatur. Tom. 7. c. 1428. D.
Optio legata quomodo legitimè fieri debeat. Ibid. D.
Optio legati quando, & quibus præsentibus fieri debeat. Tom. 7. c. 969. B. C.
Optio servi cui data est, & alter, cui servus legatus est, an in eandem personam concurrere possint. T. 7. c. 1434. B.
Optio servi si duobus legata sit, novissimi optio superiorem confirmat. T. 7. c. 1431. E.
Optio duorum servorum cum Titio data sit, reliqui Mævio legati sint, cessante primo in electione, reliquorum appellatione omnes ad Mævium pertinent. T. 7. c. 1441. E.
Optio si data sit, semel tantùm optandum. T. 7. c. 970. A.
Optio si detur per legatum, exigimus, ut utroque tempore res, quæ optatur, testatoris fuerit. Ibid. D.
Optio, vel electio datur legatario per vindicationem. T. 7. c. 968. B.
Optio utrùm tacite, vel nominatim relinquatur, quantum interfit. T. 8. c. 1002. C.
Optio servi inter legitimos actus numeratur. T. 9. c. 939. B. non potest iterari, vel retractari. Ibid. D.
Cui optio relicta est, an optimum possit optare. T. 10. c. 394. A.
Optionis verbum conditionem facit. T. 1. c. 132. E.
Optionis legatum, Vide, Legatum optionis.
Optionis legatum est conditionale, & fuit semper ante Justinianum. T. 7. c. 1432. C.
Optionis conditio si semel optando impleta sit, an ejus, quod optaverit, repudiatio sit. T. 7. c. 1442. D.
Optionis legatæ dies quando cedit. T. 7. c. 1434. C.
Optionis legatum quando cedit. T. 7. c. 969. B. ejus conditio quæ sit. Ibid. B.
Optionis servi legatum an perimatur datione statulibertatis. T. 7. c. 1433. A.
Optionis verbum conditionem facit. T. 7. c. 1432. C.
Optionis legatum. T. 8. c. 992. A.
Optionis legatum comparatur legato hereditatis delatæ servo. T. 9. c. 1073. D.
Optioni jungitur actuarius, qui subscribendarius. Tom. 2. c. 687. B.
Optionem servi inter, & servum legatum differentia. T. 3. c. 671. D. E.
Optione legatâ, cujus sit electio. T. 5. c. 638. D.
Optione tempore amissâ, ad quid heres teneatur. T. 5. c. 374. D.
Optione servi legata, heres neminem ex servis testatoris defuncti interim manumittere potest, ita ut ad libertatem statim perveniat. T. 7. c. 1441. B.
Optione legatâ, legatarius semel dumtaxat optare potest. Tom. 7. c. 1443. C. D.
Optione legatâ a testatore rerum apud Titium depositarum, legatarius actione ad exhibendum in id, quod interest, agere potest, vel cum depositario, vel cum herede. T. 7. c. 1432. A. B.
Optione datâ servi, vel cujusque rei, unam rem tantùm esse in legato. T. 7. c. 1434. B.
Optione legatâ alicus rei, si heres non omnes res exhibuerit, & legatarius elegerit, an electio consumpta sit. T. 7. c. 1429. C.
Optione legatâ intra certum tempus, si legatarius semel optaverit, an mutare voluntatem possit. T. 7. c. 1431. C.
Optione servi legatâ, an a Prætore tempus decerni possit, intra quod optet legatarius. T. 7. c. 1440. E.
Optione, vel electione unius servi legatâ per vindicationem. T. 7. c. 1427. D. E.
Optione legatâ, an non nisi semel optio fieri possit. T. 7. c. 1428. C.
De optione legata. T. 7. c. 1427. A. & seq.
Optione servorum legatâ, quod eligere liceat. T. 7. c. 1427. E.
De optione legata servi, vel alterius rei. T. 9. c. 851. C. & seq.
Optiones dicuntur auxilia fœderatorum. T. 2. c. 681. D.
Optiones, idest, carceribus præpositi. T. 1. c. 872. D.
Optiones carcerum. Ibid. D.
Optiones sunt fœderatorum. T. 10. c. 667. D.
Optionum inter milites inferior est gradus. T. 3. c. 160. E.
Opto est fideicommissi verbum. T. 4. c. 536. C.
Opum nomine propriè continentur prædia tantùm, quæ solo continen-

tinentur. T. 4. c. 851. B.
Opus individuum quod dicatur. T. 5. c. 843. A.
Opus plerumque materiam superat. T. 8. c. 495. B.
Opus quid significet. T. 8. c. 485. A.
Opus structile quid. T. 8. c. 650. E.
Opus publicum perpetuum quid aufert. T. 9. c. 1480. E.
Opus publicum temporarium quid aufert. Ibid. E.
In opus publicum perpetuum damnati an capite minuantur. T. 10. c. 123. E.
Opus novum prohibere, & nuntiare an sint idem. T. 10. c. 1196. D.
Oratio conjuncta utrùm possit accipi pro disjuncta in testamentis, & stipulationibus. T. 3. c. 665. B.
Oratio ambigua. Vide, Ambigua oratio.
Oratio D. Marci, & Commodi prohibet nuptias inter tutorem, filiumque tutoris, & pupillam, & quare. Tom. 4. c. 1433. A. B. C. ratio tamen omnino necessaria non est, sed probabilis tantùm. Ibid. C.
Oratio soluta quando pro disjuncta, aut separata accipitur. Tom. 5. c. 776. C.
Oratio ambigua in emptione, & venditione contra venditorem interpretanda, qui eam protulit. & cur. T. 5. c. 505. C.
Oratio universalis tota est falsa, si quid in ea sit falsi. T. 3. c. 116. B. & T. 6. c. 506. A. & T. 7. c. 1472. A.
Oratio particularis tota est vera, si quid in ea sit veri. T. 3. c. 116. B. & T. 6. c. 506. A. & Tom. 7. c. 1472. C.
Oratio universalis quæ est. T. 6. c. 506. A.
Oratio particularis quæ est. Ibid. A.
Oratio indefinita necessariò accipitur pro particulari. T. 7. c. 1382. C. pro universali non necessariò. Ibid. C.
Oratio indefinita accipitur pro universali, sed non utique necessariò semper. Ibid. B.
Oratio legitima, quam Dominus noster composuit. T. 9. c. 1143. C. cæteræ orationes extraordinariæ sunt. Ibid. C.
Oratio Justiniani ad Senatum. T. 9. c. 781. A.
Oratio vocatur edictum. Tom. 10. c. 699. C.
Orationis brevitas. Vide, Brevitas.
Orationis diversa genera. T. 10. c. 475. B. C.
Orationem indefinitam accipi pro universali. T. 7. c. 1446. E.
Orationem Imperatoris habitam in Senatu de decernenda re aliqua statim sequebatur Senatusconsultum. T. 9. c. 533. A.
Orationes, quæ adversæ sunt, simul veræ esse non possunt, ut omni heres debet defendere mortem defuncti. T. 7. c. 1472. A.
Orationes contradicentes, sive disparatæ, quæ sint. Ibid. C. an simul veræ, vel falsæ esse possint. Ibid. C.
Orationes subalternæ quæ sint. Ibid. D.
Orationes subcontrariæ quæ sint. Ibid. B. an simul veræ, vel falsæ esse possint. Ibid. B.
Orationes Principum quænam fuerint. T. 8. c. 981. D.
Orationes Principum ad Senatum factæ. T. 9. c. 772. D.
Orationes Principum quidnam sint. T. 10. c. 832. B.
Orationes Principis dictæ etiam libelli, & libri. T. 10. c. 846. A.
Orationum duarum contrariarum an una semper sit falsa, & altera vera. T. 3. c. 116. A.
Orationum contrariarum tria esse genera. T. 7. c. 1471. E.
Orationum contrariarum contraria sunt genera. T. 10. c. 475. B.
In orationibus ambiguis maximè sententia spectanda est ejus, qui eas protulisset. T. 8. c. 706. C. & c. 810. E. & c. 867. D.
Oratores donum, & munus capere prohibentur. T. 3. c. 550. D.
Oratorum grex. T. 3. c. 113. A.
Orbis solstitialis. T. 5. c. 395. B.
Orbitas quomodo interpretatur. T. 9. c. 875. A.
Orbus decessisse non videtur, qui prægnantem reliquit uxorem. T. 1. c. 1019. B.
Orbus ex alienis testamentis lege Papiâ non poterat plus capere eorum, quæ sibi relinquebantur, quàm semissem. T. 9. c. 1358. D.
Orbus semissem tantùm capit, non omne legatum. Tom. 9. c. 1359. B.
Orcinæ scrobes. T. 1. c. 1523. D.
Orcini Senatores qui dicuntur. T. 6. c. 489. A.
Orcini liberti qui dicuntur. T. 6. c. 488. E. & c. 740. E.
Orcino liberto si peculium legatum sit, & solutum, obligatio peculiaris eum tenet, non heredem testatoris, qui penes se peculium habere desiit, dum id ex legati causa orcino liberto persolvit. T. 6. c. 262. E. & c. 263. A.
Orcinus libertus. T. 4. c. 52. E. Vide, Libertus orcinus.
Orcinus libertus quis dicatur. T. 5. c. 383. E. & T. 6. c. 488. E. & T. 9. c. 945. E.
Orcinus libertus nullum alium patronum demonstrare potest, quàm orcum. T. 6. c. 488. E.
Orcinus libertus nullius viventis est libertus. T. 6. c. 740. E. & T. 7. c. 1188. A. & T. 10. c. 142. A.
Orcinus libertus, & charonianus. T. 9. c. 183. C.
Quem orcus ademit, nullus est. T. 4. c. 1197. B.
In ordinanda lite adhibentur jurisconsulti, & advocati. Tom. 9. c. 982. E.
Ordinare litem aliud, aliud litem contestari. T. 2. c. 182. C.
Ordinare litem quid sit. T. 10. c. 945. B.
Ordinaria judicia. T. 4. c. 1447. E.
Ordinaria judicia. Vide, Judicia.
Ordinaria cum servo actio nulla est. T. 5. c. 31. E. & c. 32. A.
Ordinariæ, & extraordinariæ actiones quænam sint. T. 10. c. 715. A.
Ordinarii judices qui dicuntur. T. 7. c. 129. A. & T. 9. c. 1063. C. Vide, Judices ordinarii.
Ordinarii milites, qui dicuntur. T. 7. c. 129. B. Vide, Milites ordinarii.
Ordinarii judices, & ordinaria judicia. T. 10. c. 605. B.
Ordinarii judices sunt clarissimi. T. 10. c. 609. C.
Ordinarium, & legitimum idem semper est. T. 5. c. 800. D.
Ordinarium jus. Tom. 6. c. 583. C. Vide, Jus ordinarium.
Ordinarium in libris juris quid denotet. T. 8. c. 1045. D.
Ordinarium, solenne, & legitimum idem est. D. 9. c. 1143. B.
Ordinarius ordinariorum Summus Pontifex dicitur. T. 6. c. 935. D.
Ordinatio, datio, creatio, nominatio in jure idem. T. 4. c. 1014. D. E.
Ordinatio clerici non fit sine titulo, vel beneficio. T. 6. c. 987. C. olim sine titulo facta nulla erat. Ibid. D. quod intelligendum de superioris ordinis Clericis. Ibid. E.
Ordinatio clericorum in literas redacta. T. 6. c. 794. B.
Ordinatio ad Clericos, consecratio ad Episcopos pertinet. Vide, Consecratio.
Ordinatio litis est litis præparatio. T. 6. c. 300. B.
Ordo est merum jus. T. 2. c. 1195. A.
Ordo juris in judiciis extraordinariis non observatur. Tom. 4. c. 1447. E.
Ordo inter contemporales non est. T. 5. c. 427. A.
Ordo qui in compilatione juris a Triboniano observatus sit. T. 5. c. 204. A.
Ordo artis est priùs definire nomen, quàm rem. T. 5. c. 584. B.
Ordo advocatorum, qui pro aliis postulant, seminarium dignitatis est. T. 5. c. 34. C.
Ordo fratrum humiliatorum in Lombardia ortus. T. 6. c. 824. B. Lucio III. Summo Pontifice reprobatus. Ibid. B.
Ordo scripturæ non mutat causam juris, & voluntatis. T. 6. c. 279. A.
Ordinis ambitiosa decreta reprobantur. T. 2. c. 745. A.
Ordinem commodiorem lib. 6. &

BIU Cujas

7. edicti Pauli oſtendit auctor. T. 5. c. 100. E. & c. 101. A.
Ordinem juris remittere, aut abolere non intelliguntur reſcripta Principis. T. 9. c. 1154. A. & c. 1155. E. & c. 1164. E.
Ordine motus recuperare poteſt, niſi quis in ejus locum interim ſubjectus ſit. D. 4. c. 849. A.
Ordine licet hodie agere, vel extra ordinem, quia omnia judicia hodie ſunt extraordinaria. T. 4. c. 655. C.
Ab ordine juris nunquam temerè eſt diſcedendum. T. 9. c. 1189. E.
De ordine cognitionum. T. 9. c. 988. E.
Ad ſacros ordines ſpurii promoveri non poſſunt. T. 6. c. 1139. C.
Ordinum alii majores, alii minores qui ſint. T. 6. c. 969. B. C.
Organarii quales fuerint. T. 2. c. 745. A.
Orichalcum ſcribendum, non aurichalcum. T. 7. c. 713. D.
Originales, vel originarii qui ſint. T. 2. c. 734. A.
Originarii ad civilia munera vocantur. Ibid. B.
Origo municipes facit. T. 2. c. 737. A.
Origo ingenuum facit, manumiſſio verò libertinum. T. 4. c. 1199. D.
Origo non ſolùm civem facit, ſed & adoptio. T. 4. c. 851. D. E.
Origo patris naturalis patriam facit. T. 4. c. 857. D.
Origo, & cauſa actionis legatorum ex voluntate defuncti proficiſcitur. T. 5. c. 164. A.
Origo emendi, vendendique unde ſit. T. 5. c. 496. E.
Origo eſt verbum juris, quo ſignificatur titulus dominii. T. 9. c. 302. C.
Originis nomine quæ contineantur. T. 2. c. 734. A.
Originis jus non mutatur. T. 2. c. 734. E. & c. 735. A.
Originis appellatione locus paternæ originis notandus eſt, non natale ſolum, in quo quis naſcitur. T. 4. c. 857. D.
Origini arborem finalem cedere. T. 7. c. 596. A.
Origine propriâ neminem poſſe ſuâ eximi voluntate. T. 2. c. 734. E.
Origines nominum ſtudioſè exquiſiverunt Stoici. T. 7. c. 2. B.
Oris reverentia, & dignitas. T. 4. 860. E. quæ. Ibid. E. indolis. Ibid. E.
Oriundus, & ortus differunt. T. 8. c. 618. A.
Ornamenta conſularia. T. 2. c. 894. B.
Ornamenta muliebria, & ornamenta virilia. T. 1. c. 438. D. E. & c. 809. C. D.
Ornamenta, & inſtrumenta, & partes alicujus rei, in quo differunt. T. 4. c. 1133. A. & ſeq.
Ornamenta Ædiles quid vocent. T. 8. c. 544. C.
Ornamentis legatis quæ cedunt. T. 1. c. 438. D.
Quibus ornamentis utebantur ſenatores, quibus milites. T. 8. c. 562. B.
Ornamentorum nomine quæ veniant. T. 3. c. 272. B.
Ornamentum, ideſt, ſacrum ærarium. T. 2. c. 703. B.
Ornatrices. T. 3. c. 308. A.
Ornatrices puellæ. T. 7. c. 1158. C.
Ornatus, & cultus differunt. T. 1. c. 438. E.
Ornatus legata non ſequitur, niſi nominatim dictus. T. 4. c. 899. A. exemplum Accurſii in pullo, & equa. Ibid. A.
Ornatus urbium magnæ curæ veteribus fuit. T. 7. c. 715. E.
Oro verbum. Vide verbum Oro.
Oro verbum mandatum facit. T. 6. c. 403. A.
Oro verbum eſt mandati. T. 10. c. 988. D.
Orphanotrophia. T. 2. c. 1041. E.
Orphanotrophi qui ſint. T. 2. c. 21. D. & T. 10. c. 819. D.
Orphanotrophio privilegia conceſſa. T. 3. c. 6. D.
Orphanotrophus quis dicatur. T. 8. c. 1114. D.
Orphelin nomen Gallicum. T. 9. c. 588. E.
Orphitianum Senatuſconſultum quo tempore, & ad quid latum. T. 8. c. 1034. C. D.
Oſculum, quod interveniebat ante nuptias. T. 5. c. 885. D.
Oſſa mortui, & cineres ſunt corporis combuſti reliquiæ. Tom. 5. c. 924. D.
Oſſium conditorium eſt oſſuarium. Ibid. E.
Oſſuarium. T. 3. c. 293. B.
Oſſuarium ſepulcrum appellatur. T. 5. c. 924. E.
Oſtentorum genera duo. T. 8. c. 520. B.
Oſtenſum, monſtrum, prodigium, portentum ſunt ſynonima. T. 10. c. 589. D.
Oſtiarius textor. T. 3. c. 229. B.
Oſtiarius. T. 4. c. 409. C.
Oves, & pecudes in quo differunt. T. 5. c. 1199. D.
Oves cogere quid ſit. T. 7. c. 347. A.
Ovibus legatis agni non continentur. T. 1. c. 436. D.
Ovibus, aut pecudibus legatis, quæ continentur. T. 5. c. 1199. D.
Ovibus legatis an debeantur agni. T. 10. c. 1124. C.
Ovium, vel porcorum abigeus quomodo fiat. T. 7. c. 1006. C. an unus bos abigeum faciat. Ibid. B.
Oxygarum exportari non debet. T. 9. c. 369. E.

P

PAbula, & annonæ. Tom. 2. c. 647. A.
Pabula jumentorum, quæ vulgo dicitant capita. T. 10. c. 858. E.
Pabula jumentorum, & paleæ an contineantur legato domus. T. 10. c. 1163. E.
Pacare creditorem quid ſit. T. 6. c. 12. D.
Nemo alteri paciſcitur rectè. T. 6. c. 61. C.
Paciſcatur quis partem quid refert, an quantitatem parti parem. T. 4. c. 941. B. in hoc nulla eſt differentia. Ibid. B.
Peciſcendi inter abſentes modi. T. 1. c. 919. B.
Paciſci contra beneficium Ædilium licet. T. 1. c. 943. D.
Paciſci alteri nemo poteſt. T. 1. c. 919. B. & c. 935. A.
Paciſci de crimine non capitali turpe eſt. T. 3. c. 582. B.
Paciſci poſſumus de his rebus, de quibus tranſigere licet. T. 1. c. 360. A.
Paciſci non licet de adulterio. T. 1. c. 360. B. & Tom. 9. c. 1262. A.
Paciſci de re nondum judicata poſſumus, donandi, aut decidendi causâ; de re judicata paciſci donationis causâ poſſumus, decidendi causâ non poſſumus, niſi ſi lis adhuc ſubeſſe poteſt. Tom. 1. c. 361. A.
Paciſci contra bonos mores, vel leges non poſſumus. T. 1. c. 642. C.
Paciſci contra ædilitium edictum eſt juri publico derogare. T. 4. c. 22. E.
Paciſci alteri nemo poteſt utiliter, niſi ei, in cujus poteſtate eſt. T. 4. c. 840. A.
Paciſci creditores cum heredibus defuncti debitoris de certa debiti parte an poſſint. T. 5. c. 785. C. D.
Paciſci cur, & quibus poſſumus, vel non. T. 5. c. 57. A.
Paciſci extra jus, & confiteri in jure paria ſunt. T. 5. c. 91. E.
Paciſci poſſumus de nondum delatis. T. 7. c. 1442. C.
Paciſci an liceat contra jus publicum. T. 7. c. 725. A.
Paciſci an liceat contra regionis conſuetudinem. Tom. 7. c. 725. A.
Paciſci non poteſt is, cui mandata eſt actio, vel defenſio. T. 9. c. 107. E.
Paciſci licet de crimine capitali. T. 9. c. 1262. A.
Paciſci alteri nemo poteſt, quomodo hoc intelligitur. T. 9. c. 1273. A.
Paciſci diminuendi causâ non poteſt adminiſtrator rerum civitatis. T. 9. c. 107. E.
Paciſci licet de raptu. Tom. 9. c. 1262. B.
Paciſci, & quod cavere ponitur pro paciſci. T. 9. c. 65. C.
Paciſci nemo poteſt de re judicata. T. 9. c. 65. E.
Paciſci non licet de re litigioſa, & dubia, de qua tranſigere non licet. T. 10. c. 612. B.
Paciſci an poſſimus utiliter alteri. T. 10.

BIU Cujas

T. 10. c. 1103. C. & c. 1104. B.
Is paciſcitur, qui legem commiſſoriam dicit. T. 10. c. 642. C.
Paciſcor inutiliter, ne mecum agatur furti. T. 9. c. 498. B.
Pacit pro *paciſcatur*. T. 5. c. 50. E.
Paco antiquum verbum. T. 1. c. 244. E.
Pactio, & pactum nihil differunt. T. 1. c. 917. C.
Pactio nuda, ſive pactum nudum cur ſic dicitur. T. 1. 917. C.
Pactio commiſſoria. T. 2. c. 1225. C.
Pactio pacis an una, vel multiplex pactio ſit. T. 3. c. 708. B.
Pactio per omnia an ſit ſimilis ſolutioni. T. 3. c. 639. E.
Pactio quæ actionem de furto perimit. T. 4. c. 248. C.
An pactio unius, ut ſi unus pactus ſit de non petenda pecunia, noceat alteri. T. 4. c. 684. A.
Pactio nuda obligationem tollere, ſeu mutare non poteſt. Tom. 4. c. 683. C.
Pactio alterius, ſive conſenſio alteri nocere non poteſt. T. 4. c. 1258. B.
Pactio venditioni aſcripta, ſi ſit obſcura, aut ambigua, venditori, qui eam pactionem condixit, potiùs nocet, quàm emptori. Tom. 4. c. 104. D.
Pactio defuncti quibus proſit. T. 5. c. 986. D.
Pactio patrum cum filiabus facta, ut ſolâ dote contentæ, nullum ad bona paterna regreſſum haberent, jure civili improbatur. T. 5. c. 385. B.
Pactio, ne culpa præſtetur, in commodato valet. T. 5. c. 418. C.
Pactio quid pariat, & producat. T. 5. c. 817. B.
Pactio ſolutioni ſimilis non eſt, nec legitimus modus diſſolvendæ obligationis eſſe poteſt. T. 5. c. 71. A.
Pactio contra naturam contractus adjecta vitiat contractum, T. 6. c. 1095. E.
Pactio nuda tantùm operatur apud Chriſtianos, quantum jusjurandum. Vide, Jusjurandum.
Pactio adhibita contra ſubſtantiam matrimonii vitiat matrimonium. T. 6. c. 1096. A.
Pactio de evictione non præſtanda an excuſet dolum. T. 7. c. 756. B.
Pactio obſcura, vel ambigua an venditori, vel locatori noceat. T. 7. c. 416. B.
Pactio, ut vicinus aliquid faciat, jus perſonæ adquirit, non prædio. T. 7. c. 401. A.
Pactio. Vide, Pactum.
Pactio omnis verſatur in facto. T. 9. c. 31. C.
Pactio appoſita ſtipulationi ex continenti. T. 9. c. 87. C.
Pactio ineſt tranſactioni quaſi genus. T. 9. c. 24. D. nomen, & definitionem dat tranſactioni. Ibid. D.
Pactio non fit ſolennibus verbis. T. 9. c. 75. E.
Pactio genus eſt, tranſactio ſpecies. T. 9. c. 25. E.
Pactio format contractum. T. 9. c. 41. D.
Pactio de æſtimatione fundi in dotem dati. T. 9. c. 81. D. E. & ſeq.
Pactio non facit ingenuum, ſervum, aut libertinum. T. 9. c. 975. D.
Pactio ante divortium, ne agatur ob res amotas, non valet. T. 9. c. 498. B.
Pactio, & contractus tollunt naturalem, & civilem obligationem. T. 9. c. 113. E.
Pactio inter duos facta leges in univerſum abolere non poteſt. T. 9. c. 57. C.
Pactio cum poſſeſſore alienæ hereditatis non prodeſt ei, qui poſtea evicerit. T. 9. c. 108. C.
Pactio a voluntate eſt ſeparanda. T. 9. c. 30. C.
Pactio rata eſt ſine actis, & inſtrumentis. T. 9. c. 104. E.
Pactio quæ dicitur fiducia. T. 9. c. 298. A.
Pactio de individuo vinculo communionis ſeverior eſt propter diſcordias, quas excitat communio. T. 10. c. 414. D.
Pactio contractus naturam poteſt excedere, at illi contraria eſſe non poteſt. T. 10. c. 518. E.
Pactio, qua procurator paciſcitur ex eventu futuræ litis, improbatur. T. 10. c. 989. E.
Pactio etiam ex intervallo facta proficit ad libertatem. Tom. 10. c. 661. B.
Pactio non valet contra naturam precarii. T. 10. c. 995. A. B.
Pactio non dicitur lex, niſi quæ contractui adjicitur. Tom. 10. c. 1232. D.
Pactionis tacitæ argumentum eſt diuturna acceptio uſurarum totius pecuniæ. T. 4. c. 839. C.
Pactionis ſpecies ſunt tranſactio, lex, pax. T. 9. c. 26. C.
Pactione nudâ non transfertur dominium. T. 1. c. 1463. C.
Ex pactione nuda non ſemper naſcitur actio. T. 4. c. 917. D.
An pactione nudâ tollatur obligatio. T. 4. c. 141. E.
Pactione tollitur actio injuriarum. T. 9. c. 106. D. tollitur etiam querela inofficioſi. Ibid. D.
Pro pactione eſt jusjurandum. T. 9. c. 196. B.
Pactione nudâ teſtandi libertas non amittitur. T. 9. c. 94. A.
Pactionem ambiguam in emptione, & venditione venditori nocere. T. 5. c. 505. C.
Pactionem nullam eſſe, quæ impugnat jus publicum. T. 9. c. 687. D.
Pactiones, quæ contractibus apponuntur, plerumque ſunt ſupervacaneæ. T. 1. c. 657. A.
Pactiones, quæ in ſervorum venditionibus adjici ſolent. Tom. 1. c. 772. E.
Pactiones, quæ ab initio lege aliquâ confirmantur, ut obligationem, & actionem pariant, aut tollant ipſo jure. T. 5. c. 50. D.
Pactiones ſociorum ſervantur a judice communi dividundo. T. 7. c. 576. A.
Pactiones quæ, & cur dicantur leges. T. 7. c. 387. E.
Pactiones illicitæ ſunt inutiles. T. 9. c. 498. B.
Pactiones de mutua ſucceſſione, an admittantur. T. 9. c. 96. A. & ſeq. admitti conſtat in feudis pactiones de ſuccedendo, & non ſuccedendo. Ibid c. 97. B.
Pactiones, quæ fiunt donandi animo. T. 9. c. 24. E.
Pactiones eſſe ſervandas inter dominum, & emphyteuticarium factas ſuper omnibus capitulis, & ſpecialiter ſuper caſibus fortuitis. T. 9. c. 421. C. D. & ſeq.
Pactiones, quæ fiunt tranſigendi animo. T. 9. c. 24. D.
Pactiones tacito conſenſu fiunt. T. 9. c. 36. C. fiunt tacito conſenſu inter abſentes. Ibid. C.
Pactiones non ſunt confundendæ cum contractibus. T. 9. c. 26. D.
Pactiones ſunt conventiones, quæ nomine proprio, & causâ vacant. T. 9. c. 26. D.
Pactiones contractum formant, & actionem. T. 10. c. 1024. C. ex iis dicuntur leges, & conditiones. Ibid. D.
Pactiones, quæ adjiciuntur ex intervallo, non valent, nec proficiunt ad agendum. T. 10. c. 1024. E.
Pactiones, quæ in venditionibus mancipiorum addi ſolent. T. 10. c. 1027. A. B.
De pactionibus, quæ adjiciuntur venditionibus mancipiorum. T. 9. c. 391. A. & ſeq.
Pactionibus actiones non abolentur præter injuriarum actionem, & querelam inofficioſi teſtamenti. T. 9. c. c. 106. D.
Pactionibus debitorum, creditorum petitio nec tolli, nec mutari poteſt. T. 9. c. 108. E. & ſeq.
De pactionibus illicitis artificum, negotiatorum, & balneatorum. T. 9. c. 397. C. D.
Pactionum varia, & plura genera. T. 10. c. 1024. C.
Pacta exceptiones pariunt. T. 1. c. 922. C.
Pacta ſunt conventiones. Tom. 1. c. 922. C.
Pacta omnia ſunt juris gentium. T. 1. c. 921. C.
Pacta, & pactiones contractus nuſquam appellantur. Tom. 1. c. 917. D.
Pacta non fiunt verbis ſolennibus. T. 1. c. 1151. D.
Pacta ab invitis contra leges facta vim nullam habere.

BIU Cujas

T. 1. c. 639. C.
Pacta naturali, & prætorio jure ſervantur. T. 1. c. 915. A.
Pacta, quæ conſenſu contrahuntur, interroganti ſi quis adnuat, ſunt ad agendum utilia. Tom. 1. c. 1154. A.
Pacta facti, non juris. T. 1. c. 943. E.
Pacta conventa. T. 1. c. 915. A.
Pacta variis ex cauſis fiunt. T. 1. c. 947. D.
Pacta inter abſentes, & a mutis, & ſurdis rectè fiunt. T. 1. c. 204. B.
Pacta donandi causâ, niſi de re certa, non fiunt. T. 1. c. 947. D.
Pacta hypothecarum, & pignorum. T. 1. c. 775. D.
Pacta in rem quibus proſunt. T. 1. c. 936. C.
Pacta, quæ poſt emptionem ex intervallo fiunt, adjiciunt aliquid emptioni, vel detrahunt. T. 3. c. 412. D.
Pacta cur nuda, aut conventa appellentur. T. 1. c. 917. D.
Pacta dotalia. T. 1. c. 783. D.
Pacta cur dicuntur nuda. Tom. 4. c. 248. A.
Pacta, & conventa. T. 4. c. 247. E.
Pacta in continenti facta cur ad actionem proficiunt. T. 4. c. 248. E.
Pacta in continenti facta ſtipulationi inſunt. Tom. 4. c. 992. E. & c. 993. A.
Quæ pacta dicuntur fieri in continenti, an quæ ſtatim in ipſo negotio fiunt. T. 4. c. 249. A.
Pacta quæ valent ad exceptionem, & non ad actionem. Tom. 4. c. 250. C.
Pacta, teſte Cicerone, juſta juri præſtant. T. 4. c. 1333. D.
Pacta contra leges conventa non valent. T. 4. c. 22. E.
Pacta præſtabiliora ſunt legibus, licèt hiſce non obſerventur, ſed edictis Prætorum tantùm. T. 4. c. 248. B.
Quædam pacta legibus obſervantur, & quæ. T. 4. c. 248. B.
Pacta, quæ fiunt ex intervallo, an quid emptioni adjiciunt, vel detrahunt. T. 4. c. 250. A.
Pacta adjecta contractibus ſtricti juris in continenti inſunt ex parte rei, non actoris. Tom. 5. c. 55. B.
Pacta adjecta bonæ fidei contractibus ipſo jure non tantùm minuunt, ſed etiam augent obligationem, & inſunt ex utraque parte, actoris, & rei. Ibid. B.
Pacta deſiderant operam, & allegationem, puta exceptionem, aut replicationem ejus, ad quem ea res pertinet. T. 5. c. 74. D.
Pacta dolo malo facta, nec Prætor, nec judex ſervat. Tom. 5. c. 79. A.
Pacta tantùm juſta ſervantur. T. 5. c. 78. E.
Pacta dicuntur exceptiones. T. 5. c. 997. B.
Pacta dotalia, ut & reliqua omnia, ſervanda. T. 5. c. 553. C.
Pacta dotalia quomodo fiunt. Ibid. C.
Pacta juri præſtant. T. 5. c. 75. A.
Pacta juſta ſervanda ſunt. Tom. 5. c. 78. E.
Pacta plerumque in pecunia non debita fiunt. T. 5. c. 405. E.
Pacta, quæ non ſervanda ſint. T. 5. c. 77. C. & ſeq.
Pacta, quæ turpem cauſam continent, non valent. T. 5. c. 77 C.
Pacta verbis quibuſcumque fieri etiam poſſunt. T. 5. c. 48. A.
Pacta, ut alia omnia, licèt dotalia, aut nudâ voluntate contrahentium reguntur, aut jure, & legibus. T. 5. c. 554. A. B.
Pacta futuræ ſucceſſionis, pacta nefariæ ſpei jure civili improbantur. T. 6. c. 1007. B.
Pacta adjecta diviſioni rerum an utilia ſint ad agendum. Tom. 7. c. 440. E.
Pacta contractui dant legem, & formam. T. 7. c. 845. A.
Pacta ex continenti adjecta dant legem contractui, & actionem contractus formant, T. 7. c. 849. B.
Pacta quæ tantùm forment, pariantque actionem, T. 8. c. 761. A.
Pacta vulgaria in jus commune tranſeunt. T. 8. c. 803. D.
Pacta, & pacta conventa idem ſignificant. T. 7. c. 725. C.
Pacta, quæ fiunt ex intervallo. T. 9. c. 87. A. B. & ſeq.
Pacta actionem non pariunt. T. 9. c. 59. C.
Pacta noviſſima ſervari oportere, tam juris, quàm ipſius rei æquitas poſtulat. T. 9. c. 83. E. & c. 84. A. & ſeq.
Pacta ſupervacua multa fiunt. T. 9. c. 1190. D.
Pacta, quæ ſunt de adminiculis, contractui adjiciunt. T. 9. c. 90. C.
Pacta juſta ab injuſtis differre. T. 9. c. 58. B.
Pacta, quæ fiunt contra Edicta, Senatuſconſulta, Plebiſcita. T. 9. c. 56. C. D. & ſeq.
Pacta injuſta, vel turpia nullam vim habent. T. 9. c. 58. D.
Pacta in univerſum non poſſunt tollere jus publicum, tamen inter paciſcentes rata ſunt. Tom. 9. c. 57. E.
Pacta, quæ contractibus adjiciuntur, propriè appellantur leges, & cur. T. 9. c. 66. D.
Pacta, quæ fiunt ex intervallo, aut ſunt ex adminiculis contractus, aut de natura contractus. T. 9. c. 89. B.
Pacta ſervaturum pollicetur Prætor in edicto de pactis. T. 9. c. 66. E.
Pacta, quæ fiunt contra leges, conſtitutiones, aut bonos mores, fiunt tribus, aut quatuor modis. T. 9. c. 55. D. & ſeq.
Pacta juſta eſſe, quæ non continentur ſcripturâ. T. 9. c. 97. C.
Pacta non ſunt juris. T. 9. c. 50. C.
Pacta contra leges, & conſtitutiones non valent. T. 9. c. 58. A.
Pacta, quæ contra bonos mores, leges, conſtitutioneſque fiunt, nullam vim habere, neque jure civili, neque prætorio, neque naturali jure. T. 9. c. 54. A. & ſeq. nec actionem, vel obligationem ullam pariunt, nec exceptionem. Ibid. A.
Pacta ſolent formare contractus, & actionem ex contractu, ſolentque dare legem contractui, & perinde efficiunt, ut certa contractuum forma non poſſit conſtitui, quoniam eam quiſque contractus habet formam, quam accepit ex pactis. Tom. 9. c. 530. A.
Pacta juſta quæ dicuntur. Tom. 9. c. 54. A.
Pacta juſta nudis non ſunt adverſa. Ibid. B.
Pacta Prætor ſervare, cuſtodire, ſequi, ſæpe dicitur. T. 9. c. 54. B.
Pacta, quæ ſunt de adminiculis, ſunt extra naturam contractus. T. 9. c. 89. E.
Pacta alia ſunt legitima, alia non legitima. T. 9. c. 54. B.
Pacta ſunt facti, non juris. T. 10. c. 390. C.
Pacta mutant formas contractuum. T. 10. c. 453. B. & c. 673. B.
Pacta ultro citroque formant actionem ex empto, & vendito. T. 10. c. 658. B.
Pacta, quæ initio contractus ex continenti adjiciuntur, formam, & legem dant contractui. T. 10. c. 673. B.
Pacta plerumque ſunt ſupervacua. T. 10. c. 766. A.
Pacta ex continenti contractibus adjecta, formant conventionem. T. 10. c. 769. C.
Pacti definitiones, & ejuſdem etymon. T. 1. c. 738. A. & c. 917. C.
Pacti, atque ſtipulationis diſcrimen. T. 1. c. 929. A. B.
Pacti, & conſtituti differentia. T. 1. c. 935. B. C.
Pacti conventi quæ ſint vires. T. 1. c. 926. C.
Pacti ſolatium. T. 3. c. 362. C.
Pacti exceptio actioni bonæ fidei inest. T. 4. c. 250. B.
Pacti contrarium eſt contractus. T. 4. c. 728. B.
Pacti exceptio ſtipulationi ineſt. T. 4. c. 273. D.
Pacti taciti exceptio utràm creditoribus obſit. T. 4. c. 839. B.

BIU Cujas

Pacti in rem exemplum quale. T. 4. c. 836. D.
Pacti in personam exemplum quale. Ibid. D.
Pacti taciti eadem vis est, quæ expressi. T. 4. c. 980. E.
Pacti exceptione repellitur creditor, si pecuniam petat. Tom. 5. c. 138. E.
Pacti exceptiones nihil prosunt, nisi opponantur, & allegentur. T. 5. c. 512. D.
Pacti exceptiones strictis judiciis non insunt. Ibid. D.
Pacti exceptio per eos, quos bonâ fide possidemus, nobis adquiritur. T. 5. c. 61. C.
Pacti obligatio quando nulla est. T. 5. c. 60. E.
Pacti nudi definitio. T. 7. c. 846. D.
Pacti exceptioni cur addatur exceptio doli. T. 7. c. 386. C.
Pacti exceptio inest bonæ fidei judicio. T. 9. c. 375. B. C.
Pacti legitimi vis quæ. T. 9. c. 54. C. D.
Pacti conventi exceptio. Tom. 9. c. 51. A. B.
Pacti taciti exemplum. T. 9. c. 36. B. C. & seq.
Pacti vires quæ. T. 9. c. 58. D. E.
Pacti nudi nulla est obligatio. T. 9. c. 208. D.
Pacti, & contractus vis non est eadem. T. 9. c. 70. E.
Pacti exceptio. Vide, Exceptio.
Pacti vis hæc est, ut pariat exceptionem. T. 9. c. 51. B.
Pacti complures definitiones. T. 10. c. 389. D. E.
Pacti, vel pactionis nomine an comprehendantur etiam contractus. T. 10. c. 876. B.
Pacti rectissima definitio. Tom. 10. c. 877. B.
Pacti nomen latiùs patet, quàm transactionis. Ibid. D.
Pacti cum jurejurando frequens est comparatio. Tom. 10. c. 950. E.
Ex pactis in Cives Romanos actio non datur. T. 1. c. 928. C.
Pactis nudis rerum dominia non transferuntur. T. 1. c. 1107. C.
De pactis dotalibus Consultatio. T. 1. c. 693. C. D.
Pactis leges mutari non possunt. T. 1. c. 916. B.
Ex pactis naturalis obligatio nascitur. T. 1. c. 915. A.
Pactis privatorum jus proprium lædi posse, jus alienum non item. T. 1. c. 949. B.
De pactis inter virum, & uxorem. T. 1. c. 400. C. D.
Ex pactis jure civili non dantur actiones. T. 1. c. 1383. E.
De pactis inter emptorem, & venditorem compositis. Tom. 2. c. 288. C. D.
Pactis privatorum an jus proprium lædi possit, an alienum. T. 1. c. 949. B.
Ex pactis non datur actio, ex contractibus verò datur. Tom. 4. c. 728. A. contrarium pacti est contractus. Ibid. B.
Ex pactis obligatio naturalis tantùm nascitur. T. 4. c. 248. A.
Pactis privatorum mutari nequit jus publicum. T. 4. c. 20. C. D. & T. 9. c. 58. A.
In pactis factum versari, in stipulatione jus. T. 8. c. 767. C.
Pactis nudis non transferuntur dominia rerum, sed traditionibus, & usucapionibus. T. 9. c. 101. A. B. & seq.
De pactis conventis tam super dote, quàm super donatione ante nuptias, & paraphernis. Tom. 2. c. 329. D. E. & T. 9. c. 529. E. & c. 530. A. & seq.
Pactis omnibus stipulatio subjici debet, ut ex stipulatu actio nasci possit. T. 9. c. 70. C.
De pactis, quæ fiunt inter dominum, & pastorem in dividendis pecorum fœtibus. T. 9. c. 62. C. D.
De pactis, quæ fiunt in societate. T. 9. c. 62. E. & c. 63. A.
In pactis jus non contineri, sed factum. T. 9. c. 51. B.
Ex pactis dotalibus alia utilia, alia inutilia. T. 9. c. 530. C.
De pactis pignorum, & de lege commissoria in pignoribus rescindenda. Tom. 9. c. 1239. D. E.
De pactis super donatione ante nuptias. T. 9. c. 531. A.
De pactis super paraphernis. T. 9. c. 531. B. C.
De pactis. Tom. 9. c. 24. A. B. & seq.
De pactis justis, vel injustis, quæ fieri solent in contrahendis pignoribus. T. 9. c. 1239. D.
De pactis inter emptorem, & venditorem compositis. T. 9. c. 388. C. D. & seq.
Pactis sæpe dirimuntur lites, atque definiuntur, & extinguuntur stipulationes judicio sisti extortæ ab adversario in jus vocatis. T. 10. c. 875. E. & c. 876. A.
Ex pacto datur exceptio, vel replicatio, & formatur actio contractus. T. 1. c. 738. B.
Pacto transactionis non tollitur exactio judicati. Tom. 1. c. 642. D.
Pacto non tollitur actio, nisi aquiliana subjiciatur stipulatio, & acceptilatio. T. 1. c. 360. D. & c. 955. B. C.
Pacto non amittitur agnatio, vel cognatio. T. 1. c. 944. C.
Pacto quomodo rescisso pœna ex stipulatu repeti potest. T. 1. c. 360. C.
Pacto fieri potest, quod & testamento. T. 1. c. 947. A.
Pacto solo actio non tollitur. T. 1. c. 360. D.
De pacto legis commissoriæ. T. 2. c. 1301. A.
De pacto nudo. T. 3. c. 308. B. C.
Ex pacto nudo non nascitur actio. T. 4. c. 63. A. & c. 992. A. & c. 1454. D.
Ex pacto exceptio datur, non actio. T. 4. c. 1280. A.
Ex pacto nudo debentur usuræ pecuniæ depositæ. T. 4. c. 966. C.
Ex pacto nudo actio non nascitur. T. 4. c. 683. E. an unius pactio, ut si unus pactus sit de non petenda pecunia, noceat alteri. Ibid. c. 684. A.
Ex pacto nudo obligatio non nascitur, vel tollitur. T. 4. c. 956. A.
Ex pacto nascitur actio hypothecaria ipso jure. T. 4. c. 1294. E.
Pacto solvitur vinculum naturæ. T. 4. c. 729. E.
Pacto convento in emptione, & venditione siquid exceptum sit, an servari oporteat. T. 5. c. 997. A.
Pacto ipso jure tollitur actio. T. 5. c. 78. A.
Pacto neque tollitur, neque nascitur obligatio. T. 5. c. 138. E.
Ex pacto neque nasci, neque renasci potest actio injuriarum. T. 5. c. 76. A.
Pacto tollitur omnis obligatio, etiam quæ verbis non est contracta. T. 5. c. 82. B.
Pacto effici non potest, ne emptor in monumentum, quod emit, inferat, quos volet. T. 5. c. 389. B.
Pacto inserto in emptione, ne alii, quàm mihi fundum vendas, ad quid venditor emptori teneatur. T. 5. c. 518. A.
Pacto etiam per exceptionem obligationis causæ mutantur. Tom. 8. c. 764. A.
Ex pacto nudo jure singulari obligatio nascitur. T. 8. c. 325. A.
Ex pacto transactionis causâ facto datur exceptio, non actio. T. 9. c. 105. A.
Ex pacto nudo non nascitur actio. T. 9. c. 1256. A.
Ex pacto solo non est actio, sed ex pacto, quod est licitum ex jurejurando. T. 9. c. 688. C.
Ex pacto est actio, quod lege juvatur. T. 9. c. 237. D.
Ex pacto de pignore nascitur obligatio. T. 9. c. 295. B.
Ex pacto nudo actio non est, nisi subjecta sit stipulatio. T. 9. c. 65. C.
Pacto non tollitur civilis obligatio ipso jure. T. 9. c. 53. B.
Pacto furti actio tollitur ipso jure, non condictio furtiva. Tom. 9. c. 55. A.
Pacto constituitur pignus. Tom. 9. c. 295. A. B.
Pacto non valente, non valet stipulatio pœnalis, quæ pacto servando subjicitur. T. 9. c. 65. D.

BIU Cujas

Ex pacto nudo actio non datur. T. 9. c. 68. D.
Ex pacto naturalis obligatio nascitur. T. 9. c. 51. D.
Ex pacto nudo actio non est, nisi subjecta sit stipulatio. Tom. 9. c. 65. C.
Pacto revendendi potest agi ex vendito, & præscriptis quoque verbis. T. 10. c. 453. B.
Pacto an finiatur obligatio. T. 10. c. 524. B.
Pacto commissorio debitori non adimitur pigneratitia. Tom. 10. c. 640. C.
Pacto non videtur mutari dominium, quod nunquam translatum est. T. 10. c. 660. B.
Ex pacto convento datur actio ex vendito. T. 10. c. 769. B. C.
Ex pacto an sit actio. T. 10. c. 876. C.
Ex pacto nudo nulla nascitur obligatio civilis. T. 10. c. 878. B.
Pacto nudo non rescinditur venditio, nisi rescindantur cætera venditionis, quæ sequuta sunt, & restituantur in integrum. T. 10. c. 1008. C.
Ex pacto nudo actio non oritur. T. 10. c. 1251. E.
Pactorum stipulatio cur non sit una. T. 1. c. 1183. B.
Pactorum divisio exemplis declaratur. T. 5. c. 75. A.
Pactum arrale quodnam propriè dicatur. T. 3. c. 309. A.
Pactum omne an generaliter sit nudum, etiam legitimum. Ibid. A.
Pactum tria significat. T. 1. c. 929. A.
Pactum, pactionem, depectionem, placitum & conventum idem esse. T. 1. c. 917. C.
Pactum obligationem, liberationem, actionem, vel exceptionem jure legitimo non parit. T. 1. c. 916. A.
Pactum a contractu separatur. T. 3. c. 36. B.
Pactum genus est, transactio species. T. 1. c. 738. A.
Pactum neque nomen, neque causam habet. T. 3. c. 36. B.
Pactum legitimum contractus non est. T. 1. c. 923. A.
Pactum juri præstat. T. 1. c. 916. B.
Pactum qua ratione dicitur vulgare. T. 3. c. 102. E.
Pactum quid. T. 1. c. 916. B. & T. 2. c. 96. B.
Pactum & conventum, pactum & condictum, pactum & consensus. T. 1. c. 917. C.
Pactum in rem, in personam. T. 1. c. 928. C.
Pactum cur nudum, conventum. T. 3. c. 36. B.
Pactum pro canone. T. 2. c. 1145. D.
Pactum posteriore pacto dissolvitur. T. 1. c. 360. C.
Pactio, ne de inofficioso agatur, querelam non excludit. Tom. 1. c. 450. A.
Pactum divisionis bonorum plerumque fit transactionis causâ. T. 1. c. 944. D.
Pactum quando fit in personam, & quando in rem. T. 1. c. 928. C.
Pactum in personam ad alium non pertinet, quia nec ad heredem. T. 1. c. 937. C.
Pactum post rem judicatam an servari oporteat. Tom. 1. c. 361. A.
Pactum adjectum mandato obligat. T. 1. c. 1488. A.
Pactum adjectum emptioni obligat ex continenti, stipulationi adjectum non item. T. 3. c. 277. E.
Pactum venditoris hereditatis an emptori noceat. T. 1. c. 956. B.
Pactum alio pacto dissolvitur. T. 1. c. 642. B.
Pactum quando feudi successioni non obstat. Tom. 2. c. 1298. A. B.
Pactum tutoris pupillo prodest. T. 1. c. 943. A.
Pactum donandi causâ factum ex mera liberalitate constat. T. 1. c. 948. D.
Pactum justum nihil aliud est, quàm nudum. T. 1. c. 917. E.
Pactum legitimum actionem parit. T. 1. c. 926. B.
Pactum ex intervallo interpositum an contractum, vel actionem formet. Ibid. D. pactum ex continenti appositum actionem, vel contractum format. Ibid. E.
Pactum in rem generale dicitur. T. 3. c. 512. A.
Pactum in rem prodest emptori, non in personam. Ibid. A.
Pactum rei fidejussori prodest. T. 1. c. 936. C.
Pactum divisionis bonorum. T. 1. c. 944. D.
Pactum, quo debitum remittitur, vel est in rem, vel personam. T. 3. c. 512. A.
Pactum nudum de usuris præstandis impositum nullius est momenti. T. 1. c. 391. E.
Pactum inter Francos, & Saxones sacramento super arma, ut eis mos erat, jurantibus firmatum est. T. 2. c. 1193. C.
Pactum est species conventionis. T. 4. c. 247. E.
Pactum quid est. T. 4. c. 247. D. E.
An pactum unius ex reis debendi profit alteri, vel noceat. T. 4. c. 683. E. an alter culpam utique præstabit, maximè si socii fuerint. Ibid. E.
Pactum omne est nudum, aut sanè non est pactum, sed contractus. T. 4. c. 252. E.
Pactum nudum non parit obligationem, sed exceptionem, imò format actionem. T. 4. c. 253. A.
Pactum est conventio, ex qua difficile est dare actionem, datur namque nunquam. T. 4. c. 728. B.
An pactum unius ex reis debendi noceat alteri. Tom. 4. c. 683. E.
Pactum in continenti factum stipulationi inest. Tom. 4. c. 273. C.
Pactum non consistit in fine placiti, sed datione sumit effectum. T. 4. c. 252. C.
Pactum nullam habet necessitatem; nec ex eo obligatio nascitur. T. 4. c. 520. D.
Pactum proficit ad contractum. T. 4. c. 252. B.
Pactum in continenti factum actionem format in bonæ fidei contractibus, non in stipulationibus. T. 4. c. 992. E.
Pactum in personam an debitoris heredi prosit, & cur. Tom. 4. c. 836. B.
Pactum in rem an heredi debitoris prosit, & cur. Ibid. B.
Pactum in rem emptori prodest, ad quem ea res transit. Tom. 4. c. 836. B.
Pactum nudâ oblatione non transit sed datione tantùm. Tom. 4. c. 1279. D.
Pactum, quo pecunia debita remittitur, quomodo in rem concipiatur, & quomodo in personam. T. 4. c. 836. A. B.
Pactum non parit obligationem, nisi legitimum sit, & certis casibus. T. 5. c. 415. A.
Pactum nudum est conventio, quæ proprium, & legitimum nomen non habet. Tom. 5. c. 1006. C. D.
Pactum arrarum exit in contractum, factâ traditione arrarum. T. 5. c. 76. B.
Pactum a stipulatione multum differt. T. 5. c. 74. B.
Pactum aut generale, aut personale est. T. 5. c. 64. D.
Pactum contra jus, & mores Romanæ civitatis quod, & quale. T. 5. c. 77. D.
Pactum debitoris fidejussori prodest, T. 5. c. 65. A.
Pactum dotale quo tempore fieri debeat. T. 5. c. 1020. C. D.
Pactum, & jusjurandum quomodo differant. T. 5. c. 221. D.
Pactum fidejussoris reo non prodest. T. 5. c. 221. C.
Pactum in personam unius ex reis debendi, etiamsi socii sint, alteri non prodest. T. 5. c. 66. D.
Pactum in rem magis æstimatur ex mente convenientium, quàm ex verbis. T. 5. c. 64. D.
Pactum in rem prodest non tantùm debitori, qui id fecit, sed etiam omnibus, quorum interest, obligationem dissolvi. Ibid. D.
Pactum justum quod sit, T. 5. 79. A.
Pactum, nisi sit legitimum, non dis-

dissolvit obligationem. T. 5. c. 73. E.
Pactum, ne petatur intra annum, cui noceat, vel prosit. T. 5. c. 75. C.
Pactum novum transit in proprium nomen contractus. Tom. 5. c. 76. B.
Pactum non parit obligationem. T. 5. c. 415. A.
Pactum pro ea tantùm conventione sumitur, quæ nomine vacat. T. 5. c. 47. E.
Pactum qua de re non valet, nec quoque jusjurandum. Tom. 5. c. 78. C.
Pactum ex utraque parte inest emptioni, & venditioni. T. 5. c. 934. C.
Pactum, quod ab initio non valet, ex postfacto convalescere non potest. T. 5. c. 58. A. B.
Pactum, quod defunctus fecit, an, & quando prosit, vel noceat. T. 5. c. 60. D.
Pactum quod, & quando nullius momenti sit. T. 5. c. 77. C.
Pactum rei, ne a se petatur, prodest fidejussori. Tom. 5. c. 73. B.
Pactum stipulationi subjectum, incontinenti inesse ex parte rei debendi, ut ei ipso jure proficiat, non etiam ut præbeat creditori actionem ex stipulatu, vel præscriptis verbis, quod postremò ex hac lege nullo modo colligi potest. T. 5. c. 933. C.
Pactum, turpitudinem continens, improbum, & contra bonos mores esse dicitur. T. 5. c. 77. C.
Pactum quomodo solvitur. T. 5. c. 56. D.
Pactum a filio pro patre interpositum, cum persona filii coarctatur, patri prodesse non potest, nisi quamdiu advixerit filius. T. 5. c. 61. D.
Pactum contra bonos mores nullius momenti est. T. 5. c. 77. C.
Pactum, conventionem utilitati publicæ repugnantem continens, non servandum. Ibid. C.
Pactum emptoris, & venditoris etiam fidejussori prodest. T. 5. c. 512. C.
Pactum an sit in rem, aut in personam. T. 5. c. 57. A.
Pactum ex lege commissoria in contractu locationis conductionis intervenire potest, & quando. T. 5. c. 521. D.
Pactum, in personam debitoris principalis conceptum, fidejussori non prodest. T. 5. c. 66. D.
Pactum justum, & legitimum non est idem. T. 5. c. 78. E.
Pactum originem sumit a reo principali. T. 5. c. 73. D.
Pactum quanto pluris, aut minoris in dote an locum habeat. T. 5. c. 555. A.
Pactum contra jus publicum quale sit. T. 6. c. 787. D.
Pactum personale sit, an reale. T. 6. c. 123. E.
Pactum fidejussoris personale non prodest debitori. T. 6. c. 231. A.
Pactum fidejussoris reo principali non prodest, quia est personale. T. 6. c. 54. E.
Pactum justum esse si convenerit inter locatorem, & conductorem, ut siquid vi majore accidisset, id conductor locatori præstaret. T. 6. c. 100. D.
Pactum nos alteri obligare. T. 7. c. 1442. C. repudiationem non. Ibid. C.
Pactum ex continenti adjectum contractui bonæ fidei formare ipsam actionem. T. 7. c. 787. B.
Pactum ab initio factum tam tollit actionem bonæ fidei, quàm strictam. T. 8. c. 764. C.
Pactum in rem quando videatur esse, & quando in personam. T. 7. c. 872. A.
Pactum nudum qualis conventio sit. T. 7. c. 846. E.
Pactum omne nudum esse. T. 7. c. 846. E.
Pactum perfici duorum, pluriumve consensu, repudiationem unius voluntate. T. 7. c. 1442. C.
Pactum si obscurum sit, an fiat interpretatio adversùs venditorem. T. 7. c. 416. B.
Pactum in rem cui prosit. T. 8. c. 1054. B.
Pactum cur hypothecariam actionem producat. T. 8. c. 771. A. ex intervallo factum non format bonæ fidei actionem. Ibid. c. 764. C.
Pactum fieri non potest, ne dolus præstetur. T. 8. c. 761. A.
Pactum ex intervallo factum non valet, nisi exceptione. T. 8. c. 764. C.
Pactum tollere naturalem obligationem. T. 8. c. 790. B.
Pactum an sit modus contrahendæ, vel distrahendæ obligationis. T. 8. c. 376. D.
Pactum nudum, an obligationem pariat, vel tollat. T. 8. c. 258. B.
Pactum arrale, & pactum, & contractus est. T. 9. c. 285. C.
Pactum nudum non parit actionem. Ibid. D.
Pactum an jurejurando vestiatur. T. 9. c. 75. A.
Pactum esse efficacissimum, cui subditum est jusjurandum. Ibid. B.
Pactum dolo factum irritum est. T. 9. c. 65. D. subjecta stipulatio manet irrita. Ibid. D.
Pactum tacitum. T. 9. c. 340. D. E.
Pactum, & pollicitatio in quo differunt. T. 9. c. 1256. A.
Pactum, & pactio utrumque dicitur. T. 9. c. 26. A.
Pactum de furto. T. 9. c. 54. D.
Pactum a pactione potest deduci, quemadmodum donum a donatione. T. 9. c. 26. A.
Pactum justum quid. T. 9. c. 1239. D.
Pactum quod cohæret contractui, nudum dicitur. T. 9. c. 27. B.
Pactum nudum lex est. T. 9. c. 68. E.
Pactum arrale. T. 9. c. 27. E. & c. 285. B. C.
Pactum omne esse nudum. T. 9. c. 28. A.
Pactum non vestitur re, literis, verbis, consensu. T. 9. c. 27. E.
Pactum filiifamilias, factum diminuendi animo, non nocere patri. T. 9. c. 107. E.
Pactum omne est nudum, & ejus definitio. T. 9. c. 27. B.
Pactum nudum literis non vestiri. T. 9. c. 70. C.
Pactum, quod cohæret contractui. T. 9. c. 59. D.
Pactum, & pollicitatio in quo differunt. T. 9. c. 74. B.
Pactum prius non tolli per posterius ipso jure. T. 9. c. 53. C.
Pactum de injuriis. T. 9. c. 54. C.
Per pactum liberamur jure prætorio. T. 9. c. 50. A.
Ut pactum non parit actionem, ita non potest abolere actionem. T. 9. c. 106. D.
Pactum divisionis. T. 9. c. 285. C.
Pactum nullum potest esse, quod non sit nudum. T. 9. c. 54. C.
Pactum prius posteriori dissolvitur. T. 9. c. 85. B.
Pactum nudum non nunquam parit actionem. T. 9. c. 69. E.
Pactum utile quid. T. 9. c. 530. D.
Pactum est species conventionis. T. 9. c. 26. C.
Pactum factum cum falso herede, vel putativo, de non petendo legato, non prodest vero heredi. T. 9. c. 108. B. C.
Pactum nudum non vestiri inter alias personas, sed inter easdem personas. T. 9. c. 69. B.
Pactum vestiri jurejurando quid sit. T. 9. c. 76. C.
Pactum nudum divisionis. T. 9. c. 77. E.
Pactum an tollat obligationem consensu contractam. T. 9. c. 72. C.
Pactum vestitum nullum est. T. 9. c. 69. D.
Pactum a pollicitatione in quo distet. T. 9. c. 75. A.
Pactum ad novum contractum proficit. T. 9. c. 285. C.
Pactum tutoris, & curatoris an noceat pupillo, & adulto. T. 9. c. 107. A. B.
Pactum variè definitur. T. 9. c. 26. E.
Pactum expressè, vel tacitè. T. 9. c. 1200. D.
Pactum successorium. T. 9. c. 109. E.
Pactum an pacto absumatur. T. 9. c. 53. C.
Pactum legis commissoriæ. T. 9. c. 1240. A.
Pactum quid. T. 9. c. 77. A. & c. 1256. A.
Pactum nudum quid. T. 9. c. 76. E.

Omne

BIU Cujas

Omne pactum posteriore pacto dissolvitur, non ipso jure. T. 9. c. 1226. C.
Pactum emptioni adjectum ex continenti obligat. T. 9. c. 88. E. & 89. A.
Pactum contractibus adjectum lex est. T. 9. c. 66. D.
Pactum in quo distat a conventione. T. 9. c. 27. A. B.
Pactum, & transactio de furto, & injuriis est permissa. T. 9. c. 197. B.
Pactum, quod est contra naturam contractus, dicitur non valere. T. 9. c. 836. C.
Pactum cum alio factum, aliis non prodest. T. 9. c. 108. B.
Pactum, & contractus an idem sint. T. 10. c. 390. C.
Pactum, & contractus, ut idem vocetur, non est novum. T. 10. c. 442. C.
Pactum est conventio, cui res non accessit. T. 10. c. 451. A.
Pactum in rem heredi prodest, pactum in personam non prodest, in dubio præsumitur esse in rem. T. 10. c. 465. E.
Pactum adjectum ex continenti stipulationi non inest ex parte actoris. T. 10. 551. D.
Pactum an sufficiat in iis rebus, quæ mensura constant, ut oleo, vino, frumento. T. 10. c. 646. D.
Pactum inter, & pactionem an sit differentia. T. 10. c. 876. B.
Pactum, quod apponitur contractui, format actionem contractus, & dicitur lex. Ibid. C.
Pactum omne nudum est. Ibid. E.
Pactum potest esse liberalitas. T. 10. c. 877. E.
Pactum adjectum ex continenti tantum valet, quantum stipulatio. T. 10. c. 1027. A.
Pactum an possit rescindere venditionem perfectam. Tom. 10. c. 1014. E.
Pactum arrale non parit propriam actionem. T. 10. c. 1015. A.
Pagani testamentum pertinet ad jus civile, militis verò testamentum est juris gentium. T. 4. c. 375. D.
Pagani, si versentur in hostico, & in procinctu, an jure militari testari possint. T. 8. c. 149. A. B. si evaserint, an testamentum valeat. Ibid. B.
Pagani, & milites in quo differunt in testamentis. T. 9. c. 699. A. & seq.
Paganis interdicta mancipii Christiani possessio. T. 10. c. 829. D. E.
Paganis an sit propositum capitale supplicium. T. 10. c. 830. D.
A pagano an possit adimi hereditas, ut a milite. T. 10. c. 210. A. B.
Paganorum sacrificia, & templa prohibita. T. 2. c. 46. B.
Paganorum matrimonia post baptisma quomodo rata habeantur. T. 6. c. 1145. A. & seq.
Paganorum conditio deterior, quàm Judæorum. T. 10. c. 830. D.
Inter paganum, & militem quæ est differentia. T. 4. c. 1060. B.
Paganum peculium. Vide, Peculium.
Paganum non posse pro parte testatum, & pro parte intestatum decedere. T. 8. c. 745. E.
Paganus codicillis jure hereditatem non dat, vel adimit verbis directis. T. 4. c. 1073. A. secus in milite. Ibid. A. Bartolus patrem paganum liberis facientem testamentum exæquat militi. Ibid. B. negat Angelus Perusinus. Ibid. B.
Paganus curatorem jure non dat filio impuberi, vel puberi, sicut nec Centurio. T. 4. c. 1043. D.
Paganus an possit puberi, vel extraneo substituere in secundum casum. T. 7. c. 912. C.
Paganus, & miles differunt in substitutionibus. Ibid. C.
Paganus quis apud Jurisconsultos. T. 8. c. 966. B. C.
Pagenses, seu κωμῆται. T. 2. c. 1302. A.
Pagi nomine significatur Universitas civitatum. T. 9. c. 736. D.
Pagi societas, aut communio. Vide, Societas, aut Communio.
Pagorum appellatio latiùs patet. T. 4. c. 1176. D.
In quatuor pagos dividitur Helvetia apud Cæsarem. Ibid. D.
Pagus significat Provinciam, vulgo *Pays*. T. 9. c. 736. D.
Pagus, & vicus in quo differunt. Ibid. D.
Palàm magistratum ambire licet, non clam. T. 4. c. 1494. E.
Palàm quod fit, boná fide fieri videtur. T. 5. c. 509. B.
Palàm a *coram* differt. T. 8. c. 630. E.
Palàm quid significet. T. 8. c. 515. E. & T. 10. c. 589. C.
Palatia in civitatibus consuetis sunt regalia. T. 2. c. 1325. B.
Palatia ne privatorum usibus deserviant. T. 2. c. 884. A.
Palatini in litibus non respondeant urbi Præfecto. T. 2. c. 939. B.
Palatini qui. T. 9. c. 140. B.
Palatini emere vetantur res privatas Principis, cum eas administrent. T. 10. c. 656. E.
Palatini semper appellantur apparitores Comitis thesaurorum, seu sacrarum largitionum, & rerum privatarum. Ibid. E.
Palatini largitionales, & privatiani. T. 10. c. 848. C.
Palatini palàm possunt emere res privatas Principis. T. 10. c. 1007. D.
Palatinorum nomen generale, eorum genera, officia, & privilegia. T. 2. c. 934. E.
Palatinorum dignitas, & privilegia. T. 2. c. 944. C. D.
De palatinorum omnium castrense peculio. T. 2. c. 947. D.
Palatinorum cætui nequis societur sine adnotatione Principis. T. 2. c. 938. C.
Palatium pro Palatinis dicitur. T. 10. c. 705. C.
Palca unde dicta. T. 6. c. 1078. D.
Palæmon. Vide, Quintus Rhemmius Palæmon.
Pali junguntur vineis. T. 7. c. 611. E.
Pali, vineæ causâ parati, an fundi sint. T. 7. c. 782. C.
Pali quid. T. 8. c. 513. B.
De paludibus, & pascuis ad alium statum translatis. T. 9. c. 1054. C. D. & seq.
Pallium quid sit. T. 8. c. 526. C. & T. 10. c. 590. A.
Pancarpum. T. 2. c. 1136. B.
Pandecta est omnium contractuum stipulatio. T. 4. c. 389. A.
Pandectæ. T. 1. c. 721. A.
Pandectæ quando confectæ. T. 1. c. 6. B.
Pandectæ an priores Institutionibus. T. 8. c. 892. B.
Pandectæ, leges peculiariter dictæ. T. 8. c. 966. D.
Pandectæ ex quibus libris sint confectæ. T. 10. c. 836. A.
Pandectæ penè integrè pertinent ad actiones, & ad ea, quæ sunt loco actionum. T. 10. c. 1169. C.
Pandectæ sunt refertissimæ rescriptis sine constitutionibus. T. 10. c. 1246. A.
Pandectarum imperfectarum judicium. T. 3. 153. C. & seq.
Pandectarum Florentinarum editio est divinum munus. Tom. 4. c. 1459. E.
Pandectarum opifices non habebant omnes jurisconsultorum libros integros. T. 8. c. 488. A.
In Pandectis nullos esse generales titulos. T. 3. c. 186. D. E.
In Pandectis multa esse inverso ordine a librariis posita, necdum restituta. T. 3. c. 22. B. C.
Panem significari verbo farinæ. T. 5. c. 397. C.
Panem appendi solere. Ibid. C.
Panes civiles, qui & congiarii nomine significantur. T. 3. c. 608. D.
Panes civiles scholis a Constantino dati. T. 2. c. 813. E.
Panes palatini. T. 2. c. 812. D.
Panes gradiles. T. 2. c. 691. E. & T. 9. c. 469. C.
Panes civiles. T. 9. c. 469. C.
Panes certi quotis diebus. Ibid. C.
Panis libra. T. 5. c. 397. C. & T. 7. c. 631. B.
Panis farreus. T. 5. c. 397. C.
Panis siligeneus. T. 6. c. 10. B.
Panis similagineus. Ibid. C.
Panis datus in pondus an eat in creditum. T. 7. c. 631. B.
Panis buccellatus. T. 10. c. 741. D.
Panis auro sollicitius pensatur. T. 10. c. 856. D.
Pannicularia damnati hodie cedunt speculatori. T. 8. c. 572. C.
Pantametabolorum hominum genere nihil fraudulentius, nihil iniquius. T. 3. c. 274. A.

BIU Cujas

Pantapolæ. Ibid. A.
Pantheram ſiquis emerit,& nihil ceperit,nihil pertinet ad emptorem, & tamen pretium præſtare debet venditori actione ex vendito. T. 5. c. 500. A.
Pantomimi qui fuerint. Tom. 7. c. 808. E.
Panucla. T. 3. c. 299. E. & c. 300. A.
Papæ nomen uſus,& auctoritas Eccleſiæ fecit proprium ſummi Pontificis. T. 6. c. 966. E.
Paparum nomen olim commune erat omnium Clericorum. T. 6. c. 965. E.
Papia lex. Vide, Lex Julia,& Papia.
Lex Papia decimaria cur ſic appellata. T. 9. c. 1360. D.
Papiers des comptes particuliers,comme les memoires, fidem non faciunt. T. 9. c. 1072. A.
Papiniani obſcura valde quædam explicatur ratio. T. 3. c. 405. A.
Papiniani monumentum. T. 4. c. 363. D.
Papiniani epitheta, ejuſque laudes, & ornamenta quæ. T. 4. c. 3. B.
Papiniani ſcripta. Vide, Scripta Papiniani.
Papiniani ſcriptura in *l. 1. §. item adquirimus. de adquirenda, vel omittenda poſſeſſione* imperfecta, & ſupplenda. T. 5. c. 696. E.
Papinianiſtæ olim dicebantur auditores juris, eique feſtum diem celebrabant. T. 4. c. 3. E. & c. 4. A.
Papinianiſtæ vocantur a Juſtiniano, qui libris Digeſtorum 20. 21. & 22. operam dant, & cur. T. 9. c. 203. A.
Papiniano amicum eſt priſca verba ſæpius aduti. T. 3. c. 702. D.
Papinianum aliquando variaſſe, & ſententiam mutaſſe. T. 3. c. 52. C.
Papinianus Jurisconſultus, Severi Imperatoris magiſter libellorum. T. 3. c. 167. D.
Papinianus comparatus cum Divo Paulo a Divo Hieronymo, dum divinum jus cum humano confert. T. 4. c. 4. A.
Papinianus occiſus eſt juſſu Antonini Caracallæ, & cur. T. 4. c. 15. E.
Papinianus eſt aſylum juris. T. 4. c. 4. B.
Papinianus de verbo *dari* ſcripſit, non tantùm ſignificare effectum transferendi dominii, ſed & factum nudum ſine effectu. T. 4. c. 660. E. & c. 661. A.
Papinianus præterea libros duos ſpeciales ſcripſit de adulteriis, & Græcâ linguâ librum ſingularem ἀστυνομικοῦ, qui eſt de officio Ædilium plebis. Tom. 4. c. 4. D.
Papinianus ſcribit de verbo *facere*, eo ſignificari non tantùm factum, ſed etiam jus. T. 4. c. 660. E. credere etiam eſt facere. Ibid. E.
Papinianus ſcripſit 37. libros diverſarum quæſtionum, & diverſorum reſponſorum libros 19. T. 4. c. 4. C. ſcripſit & 2. libros definitionum. Ibid. C.
Papinianus in libris quæſtionum ſaltem difficiles, & arduas quæſtiones tractat, & cur. T. 4. c. 829. C. reſponſa verò pleraque facillima. Ibid. c. 830. A.
Papinianus quali munere in quæſtionibus fungitur, & contra in reſponſis. T. 4. c. 829. C.
Quid Papinianus vocat cautionem communem. T. 4. c. 1346. B.
Papinianus in libris quæſtionum Doctoris, in libris reſponſorum Jureconſulti munere fungitur. T. 4. c. 829. C.
Papinianus in Reſponſis non diſputat, præſentibus reſpondet, abſentibus verò reſcribit. T. 4. c. 829. B.
Papinianus ſcripſit duos libros de adulteriis, & librum quoque ſingularem de adulteriis. T. 4. c. 1471. A. quid inter hos interſit. Ibid. B.
Papinianus auxit, & locupletavit jus civile, hæc laus ei ab omnibus tribuitur. Tom. 4. c. 957. E.
Papinianus conſtitutionem Marci, & Commodi porrexit etiam ad ſervos eâ lege donatos, quod poſtea Imperator Alexander comprobavit. T. 4. c. 1255. D.
Papinianus definitiones vocavit regulas juris, & ſententias generales. T. 4. c. 1421. A.
Papinianus familiæ vinculum vocat patriam poteſtatem. T. 4. c. 1265. B.
Papinianus in *L. ob hæc. 20. de his, qui not. infam.* ſaltem agit de nudo inſtigatore. T. 4. c. 841. A. B. C.
Papinianus inter fratres mitiore verbo *jurgii*, quàm *litis*, uti mavult; tanquam inter vicinos, & inter maritos jurgium potiùs eſſe dicitur, quàm lis. Tom. 4. c. 899. C.
Papinianus libros ſuos regularum quomodo inchoavit. Tom. 4. c. 1448. D.
Papinianus multa nobis ſubintelligenda, & ſubaudienda reliquit, & plus habet in receſſu, quàm in fronte, ut eſt comprehenſione rerum brevis. Tom. 4. c. 930. A.
Papinianus. Vide; Æmilius Papinianus.
Papinianus quomodo Juriſconſultis cæteris prælatus. T. 10. c. 836. A. B.
Paponi non omnino adhibenda fides. T. 6. c. 961. C.
Parabaptiſmata Donatiſtarum damnata. T. 2. c. 1088. D.
Parabolani quales in Eccleſia miniſtri. T. 2. c. 1033. D.
Parabolani medici quinam ſint. T. 10. c. 820. C.
Parafredi. T. 2. c. 988. A.
Paragaudarum uſus privatis interdictus. T. 2. c. 798. A.
Paragium. T. 2. c. 1246. E.
Paragraphæ. Vide, Exceptiones.
Paragraphi *ſi mandaverim*, *l. 22. mandati* ſenſum difficilem auctor ſtudet reddere facilem. Tom. 5. c. 469. C.
In paragraphi *ſæpius*, & paragraphi *ſi poſt judicium,ad exhibendum*,quæſtione ſe medium interpoſuit Paulus. T. 5. c. 379. A. & c. 380. B.
Paragraphus *creditum*, L. 2. *de reb. credit.* explicatur. T. 5. c. 398. A.
Paragraphus *fugitivus*, *L. 22. mandati* valde illuſtrat L. *cum fundus. §. 1. de rebus credit.* Tom. 5. c. 470. D.
Paragraphus *Labeo autem* L. 15. *pro ſocio* ita obſcurus eſt, ut nemo interpretum auſus ſit eum attingere, ſed ab auctore explicatur. T. 5. c. 485. C. D.
Paragraphus *ſi in rem*, & paragraphus *in heredem*, L. 15. *pro ſocio* conciliantur. T. 5. c. 483. E.
Paramonarii quinam dicantur. T. 2. c. 22. C. T. 10. c. 820. E.
Παραδιάζευξις quid ſit. T. 10. c. 684. A.
Παραστάσεις quid ſit. Ibid. A.
Parangariarum præſtationes ſunt regales. T. 2. c. 1325. B.
Parangariæ quænam ſint. T. 2. c. 751. A.
A parangariis expeditionis tempore excuſari neminem. Ibid. A. B.
De parangariis, & angariis. T. 2. c. 987. C. D.
Paranymphi qui. T. 6. c. 1086. D.
Parapeſſia. T. 2. c. 534. A.
Parapeſſia quæ ſunt. T. 9. c. 1182. E. & c. 1183. A.
Parapetaſia. T. 2. c. 534. A.
Parapherna ob civile munus, vel honorem mariti non tenentur. T. 2. c. 706. B.
Parapherna bona. T. 6. c. 48. D. & T. 9. c. 483. E. Vide, Bona parapherna.
Parapherna parciſſima habebant mulieres in urbe Roma. Tom. 9. c. 1215. E.
Parapherna quæ. T. 9. c. 483. E.
Parapſides inter vaſa numerantur. T. 3. c. 271. E.
Paratitlici juris ſectatores quinam ſint. T. 10. c. 105. E.
Paraveredi. T. 2. c. 749. A.
Qui ſibi non parcit, multo minus alii parcit. T. 4. c. 374. E.
Parcitas in teſtamento laudanda. T. 9. c. 807. B.
Parendum patriæ, & parentibus. T. 7. c. 21. A.
Parens maſculus, & agnatus de dotis promiſſione filiæ facta tenetur. T. 5. c. 550. D.
Parens manumiſſor ſimilis eſt patrono. T. 8. c. 146. C. D.

BIU Cujas

Parens an possit furioso extraneum substituere. T. 7. c. 938. C.
Parens si institutus sit ex debita portione, & adierit, an præstet legata pro portione. T. 8. c. 147. E.
Parentis, filiique legitimi faciendi vetus ratio. T. 3. c. 432. B. & seq.
Unius parentis scientia non nocet liberis, sed scientia utriusque tantùm. T. 6. c. 1089. C.
Parentis appellatione quid contineatur. T. 8. c. 530. D.
Parenti cum vivo, tum mortuo honorem deberi. T. 9. c. 643. E.
Parentes, & liberi adversùs se invicem ad testimonium non admittendi. T. 1. c. 495. B.
Parentes an possint filiis facere testamentum. T. 1. c. 113. D.
Parentes an possint sine causa plerumque filios exheredare, vel omittere. T. 1. c. 118. C.
Parentes defuncti excluduntur a liberis, & cur. T. 4. c. 782. B.
Parentes lugendi sunt secundùm pietatis rationem. T. 4. c. 30. C.
Parentes amicissimos, & fidelissimos tutores liberis suis eligere debent. T. 4. c. 1007. C.
Parentes, & liberi lugentur, imò generaliter cognati, & agnati. T. 4. c. 30. C.
Parentes, & liberi petunt possessionem bonorum intra annum, agnati intra 100. dies. Tom. 4. c. 346. B.
Parentes Papiniani quid eo mortuo inscripserunt monumento. T. 4. c. 363. D.
Parentes sunt lugendi annum integrum, non quidem necessariò, & a liberis etiam exheredatis, vel præteritis. T. 4. c. 29. E. & c. 30. A.
Parentes, liberi, agnati, & cognati, ab uxoribus in edicto proposito tempore lugeri debent. Tom. 5. c. 103. A. B.
Parentes quos in jus vocare liceat. T. 5. c. 88. B. C.
In parentes, & patronos cur non palàm de dolo, sed in factum agatur. T. 5. c. 258. E.
Parentes ut plurimum pro cognatis accipiuntur. T. 6. c. 1074. C.
In parentes liberis actio turpis, & famosa non datur. T. 6. c. 90. A. solet agi in eos in factum, non in personam. Ibid. A.
Parentes an cujuslibet sexus, vel gradus possint manumittere per filios. T. 8. c. 154. D.
Parentes an possint a liberis conveniri actione famosâ, vel actione, quæ sit in speciem turpis. T. 8. c. 160. C.
Parentes an possint ad successionem ingenuorum vocari. T. 8. c. 162. E.
De his, qui parentes, vel liberos occiderunt. T. 9. c. 1436. B. C.
Parentes post mortem arguere re, dolo, aut vi non possumus. T. 9. c. 645. D.
Parentes an in jus vocari, & duci possint. T. 9. c. 22. B.
Parentes pro omnibus ascendentibus. T. 9. c. 662. E.
Parentes dici usque ad tritavum. T. 9. c. 467. C.
In parentes furti actio non est, etiamsi nobis furtum fecerunt. T. 9. c. 620. D.
Parentes filiis an sint heredes extranei. T. 10. c. 784. D.
Parentes, & patroni non deducunt æs alienum, quod ex simili causa debetur in computatione ejus, quod facere possunt. Tom. 10. c. 1229. D.
Parentes inter, & liberos hoc præcipuum erat, quod obligabantur invicem, non tantùm si donare promisissent, sed etiam ex alia causa. T. 10. c. 1230. B.
Parentum loco quæ personæ habeantur in jure. T. 3. c. 230. D.
Parentum amor an major, quàm liberorum. T. 5. c. 994. E.
Parentum consensum non solùm in nuptiis, sed etiam in sponsalibus necessariò exigi, manifestum est. T. 5. c. 541. B.
Parentum testimonium rejiciendum. T. 6. c. 856. B.
Parentum est liberos offerre monasterio. T. 6. c. 969. D.
Parentum affectione erga liberos nulla major est. T. 6. c. 527. B.
De parentum tutela. T. 8. c. 919. A.
Parentibus judicium operarum in liberos non est. T. 1. c. 824. D.
Parentibus quæ obsequia præstanda. Ibid. B.
Parentibus omnibus servanda una, & æqualis reverentia est. T. 4. c. 1338. B.
Parentibus omnibus debetur reverentia. T. 4. c. 1007. D.
Parentibus præteritis an etiam, & quando detur querela inofficiosi testamenti. T. 7. c. 196. C.
Parentibus an honor debeatur, si interveniant pro aliis. Tom. 8. c. 160. E.
Parentibus manumissoribus an detur bonorum possessio contra tabulas liberorum emancipatorum. T. 8. c. 145. D.
Parentibus quod tempus præstitutum sit petendæ bonorum possessioni. T. 8. c. 13. B.
De parentibus alendis, Tom. 9. c. 550. D. E.
De parentibus utriusque sexus iterum nubentibus. T. 9. c. 463. A. B. & seq.
Cum parentibus, vel cum patronis gesta a minori an rescindantur. T. 10. c. 905. D. & seq.
Parere pensioni quid sit. Tom. 6. c. 535. E.
Parere quid. T. 9. c. 58. E.
In re pari melior est causa possessoris. T. 4. c. 152. E.
In re pari, ut sit potior causa prohibentis, stricta ratio est. T. 4. c. 166. C.
In pari delicto onerari potiùs petitor debet, quàm alter. Tom. 5. c. 89. E.
In pari causa meliorem esse conditionem possidentis. T. 6. c. 35. A.
In pari causa melior est causa possidentis. T. 10. c. 937. D.
Paria sunt hæc in jure, scire, aut scire debere. T. 4. c. 667. B.
Paria sunt, sciens, & scire debens. T. 4. c. 949. A.
Paria delicta mutuâ compensatione tolluntur. T. 4. c. 282. A. B.
Paria sunt in jure, sive quis scierit, sive scire potuerit; & idem esse, posse, & debere scire. Tom. 4. d. 206. C. D.
Paria sunt ejicere aliquem de possessione, & primo aditu, vestibuloque prohibere. T. 5. c. 652. C. D.
Paria sunt scire; aut scire debere; existimare, aut existimare debere; timere, & timere debere. T. 6. c. 318. C.
Pariationes quidnam sint. T. 10. c. 1162. D.
Pariator quid sit. T. 1. c. 1515. C.
Pariendi tempus legitimum quod est. T. 6. c. 621. B.
Parientiam pro *patientiam*. T. 3. c. 4. B.
Paries pars non est ædificii. T. 1. c. 942. C.
Paries communis ut ædificari debet. T. 1. c. 487. B.
Paries cœcus quis sit. Tom. 3. c. 19. C. & T. 10. c. 409. B.
Paries directus quid est. Tom. 4. c. 154. B.
Paries intergerinus est, qui duo ædificia disterminat. T. 4. c. 152. A. B.
Paries vicinus quando vitium facere dicatur. T. 5. c. 651. C.
Paries cæcus est, qui fenestras non habet, secundùm Virgilium. T. 6. c. 518. E.
Paries cœcus, paries apertus, paries communis. Ibid. E.
Paries communis ab uno ex sociis refectus quanti æstimetur. T. 7. c. 411. D.
Paries intergerinus quis dicatur. T. 7. c. 1393. D.
Paries quando communis censeatur. T. 7. c. 411. B.
Paries reficiendus a quo fulciri debeat. T. 7. c. 459. D.
Paries quid. T. 8. c. 598. D.
Parietibus rivum usufructuarius imponere non potest. T. 3. c. 21. D.
Paris histrio, pantomimus celeberrimus. T. 9. c. 982. A. manumissus a Domitia amita Neronis. Ibid. B.
Parochiarum reditus ab Episcopo dissipari, seu partiri non debent. T. 6. c. 1001. E.
Parochiarum divisio religiosè observanda. T. 6. c. 1016. E.
Parricida fuit Antoninus Caracalla, cujus jussu Papinianus est occisus.

BIU Cujas

cisus, dum parricidium excusare nolebat. T. 4. c. 16. A.
Parricida non tantùm is est, qui parentem occidit, sed is etiam, qui hominem liberum. Tom. 10. c. 726. B.
Parricidarum pœnæ. T. 8. c. 1132. A. B.
Parricidæ lege Pompejâ coercendi. T. 1. c. 874. A. B.
Parricidæ olim aut bestiis objiciebantur, aut vivi comburebantur. T. 10. c. 726. B.
Parricidii manifesti reus non puniebatur, nisi ultro confiteretur, nec confessio extorquebatur tormentis. T. 9. c. 1436. D.
De parricidiis lex Pompeja. T. 9. c. 1436. B.
Parricidium in quas personas committi dicatur, & ut puniatur. T. 1. c. 507. C. D.
Parricidium non tam facilè excusatur, quàm fit. T. 4. c. 16. A. alterum parricidium est (inquit Papinianus ad Antoninum Caracallam) accusare innocentem occisum. Ibid. A. B.
Parricidium propriè inter quos committitur. T. 9. c. 1436. C.
Parricidium homicidii species atrocior. T. 1. c. 874. B.
Pars non est genus. T. 3. c. 405. D.
Pars fundi quælibet fundus est. T. 1. c. 1129. C.
Pars pro diviso, & partes pro indiviso quæ sint. T. 1. c. 1132. D.
Pars ædium maxima est solum. T. 4. c. 1201. B.
Pars domus an sint statuæ affixæ. T. 4. c. 1133. C.
Pars est ædium prothyrus. Tom. 4. c. 1134. B. C.
Pars non est genus, vel generale, vel speciale. T. 4. c. 449. A.
Pars juris est judicatum. Tom. 4. c. 394. D.
Pars jurisdictionis mandari potest. T. 4. c. 6. A.
Pars etiam continetur appellatione rei. T. 5. c. 869. D. E.
Pars rei continetur in hac stipulatione, rem salvam fore. Ibid. E.
Pars an, & quando rei, cujus pars est, accrescere possit. Tom. 5. c. 820. B. C.
Pars ædium an area sit. Tom. 5. c. 1121. A.
Pars parti an, & quando accrescere possit. T. 5. c. 820. B. C.
Pars domus, aut navis quid dicatur. T. 5. c. 81. D.
Pars, & totum an differant. T. 5. c. 1180. E. & c. 1181. A. & seq.
An pars pro derelicto, & pro indiviso haberi possit. T. 5. c. 1180. E.
Pars proprietatis accrescit parti. T. 6. c. 442. E.
Pars hominis non est homo, pars pecuniæ pecunia est. Tom. 6. c. 369. D.
Pars ulla rei cujusquam non potest verè æstimari, nisi totâ re æstimatâ, totâ re judicatâ. T. 6. c. 485. B.
Pars pecuniæ pars est quantitatis promissæ, & debitæ, sicut pars rei certæ pars est ipsius rei. T. 6. c. 374. C.
Si pars hereditatis petatur, quomodo hoc intelligitur. T. 6. c. 40. C. D.
Pars alia est pro diviso, alia pro indiviso. T. 7. c. 251. C.
Pars pro diviso certis finibus continetur, & sibi ipsi quoddam totum est. Ibid. C.
Pars pro indiviso quid sit. Ibid. D.
Pars pro indiviso, & pars pro diviso in quo differunt. Ibid. C. D. & seq.
Pars incerta quæ dicatur. T. 8. c. 254. B.
Pars pro indiviso est totum quoddam potiùs, quàm pars. Tom. 8. c. 506. A.
Pars, & species an idem sint. T. 8. c. 505. A.
Pars posterior conventionis ampliat priorem. T. 8. c. 582. B. C.
Pars appellatione rei etiam continetur. T. 8. c. 543. C. D.
Pars debiti tanta est, quanta est pars coheredum. T. 9. c. 255. E.
Pars hodie pro *rapsodiæ* in Pandectis florentinis, literarum trajectione. T. 9. c. 892. E. & c. 893. A.
Pars tertia Pandectarum non tota de rebus tractat, sed tantùm primus titulus tertiæ partis de rebus tractat. T. 9. c. 203. A.
Pars prima Digestorum cur habeat propriam appellationem τῶν πρώτων, secunda item de *judiciis*, tertia de *rebus*, cæteræ verò partes Digestorum non habeant propriam appellationem, sed *singuli libri singulares* dicuntur. T. 9. c. 204. C. D.
Pars, & res inter se differunt. T. 9. c. 1484. D.
Pars hereditaria. Tom. 9. c. 255. D.
Pars, quæ accedit jure institutionis, semper confunditur; pars verò adveniens jure adcrescendi cum illo non confunditur. Tom. 10. c. 489. C.
Pars major judicum quænam sit. T. 10. c. 1236. A.
In partis nomine nullum est orationis compendium. T. 3. c. 405. D.
Particularis oratio. Vide, Oratio.
Partis æstimatio sæpe ad exiguum pretium reducitur. T. 6. c. 485. B. faciliùs emptor totius, quàm emptor partis invenitur. Ibid. B.
Partis appellatione dimidia significatur. T. 6. c. 198. C.
Partis secundæ Digestorum libri omnes de judiciis vocantur, etsi non sint de judiciis, & tur. T. 7. c. 128. B. C.
Partis tertiæ Digestorum libri omnes cur de rebus creditis appellentur. Ibid. B. C.
Partis incertæ vindicatio ex justa causa. T. 7. c. 589. E.
Partis alienæ pignus non contrahitur. T. 7. c. 584. A.
Partem qui improbat, non statim & totum improbat. T. 4. c. 1086. A.
Qui partem suam solvit, an rectè conveniatur in partem residuam. T. 4. c. 960. B.
Inter partem simpliciter legatam, & hominem simpliciter legatum differentia Papiniani quæ. T. 4. c. 445. E. & c. 446. A. & c. 448. A. B. aliud est contineri, aliud consistere. Ibid. c. 448. C. inter totum & genus, & inter partem & speciem differentia quæ. Ibid. E.
Qui partem aufert heredi scripto, an pro ea parte legatariis teneatur. T. 4. c. 1171. D.
Partem sæpe facit, qui partem non capit, nec fert. T. 7. c. 1379. D.
Partem terræ terram esse, & partem aquæ aquam esse, & partem fundi fundum esse. T. 7. c. 1366. E.
Si partem suam debiti solverit, vel acceperit unus ex pluribus heredibus creditoris, vel debitoris. T. 9. c. 1237. B. C.
Partem meam quo casu possim emere. T. 10. c. 950. A.
Parte principali quod constat, & parte secundariâ constat. T. 4. c. 762. C.
In parte plerumque idem juris est, quod in toto, sive universo. T. 5. c. 1180. B.
Partes pro titulis. T. 1. c. 721. B.
Partes domus tantùm sunt solum, & superficies. T. 4. c. 618. E.
Inter partes alicujus rei, & ornamenta, & instrumenta, differentia quæ est. T. 4. c. 1133. E.
Partes Digestorum septem esse. T. 7. c. 127. E.
Partes Centumvirales. Tom. 7. c. 1226. D.
Partes dissimilares. T. 8. c. 651. E.
Partes similares. Ibid. E.
Partes petentium quando non adcrescunt petentibus. T. 9. c. 652. A. B. & seq.
Partium permutatio rerum communionem discernit. Tom. 4. c. 1151. E.
Partium consensus an possit efficere, ut liceat litem proferre ultra triennium. T. 9. c. 132. C.
Partium merita causarum adsertione panduntur. T. 9. c. 1164. D.
Partium supplementa. T. 9. c. 1107. C.
Partium solutio an possit fieri in diversis. T. 10. c. 563. D.
Ex partibus disparibus instituti, & substituti. T. 6. c. 476. D.
De partibus bonorum inter emancipatos, & liberos faciendis. T. 6. c. 160. A. & seq.
Partiaria pecora. Vide, Pecora partiaria.

BIU Cujas

Partiarii coloni qui dicuntur, T. 4. c. 918. B.
Partiario legatario quæ portio adscribi queat. T. 8. c. 602. B. C.
Partiarius legatarius. T. 1. c. 343. A.
Partiarius colonus, vulgo *mestayer*. T. 5. c. 272. E. domino præstare debet partem fructuum, de qua convenit, non deductis impensis. Ibid. E.
Partiarius legatarius. T. 7. c. 994. A. & T. 8. c. 602. B. C.
Partiarius legatarius. Vide, Legatarius.
Partiarius redemptor. Vide, Politor.
Partiarius colonus. T. 9. c. 63. E.
Parthicarii Imperatori deservientes a muneribus civilibus excusantur. T. 2. c. 746. D.
Particeps quis dicitur. T. 7. c. 1550. D.
Particeps quid. T. 8. c. 895. C. quid si non participet pretium. Ibid. C.
Particula *dumtaxat* denotat exclusionem. T. 4. c. 892. C.
Particulares duæ an simul possint esse veræ. T. 7. c. 1473. A.
Partiri non possunt res communes, nisi consentiant omnes. T. 7. c. 589. C.
Partitio, & divisio quomodo differunt. T. 5. c. 492. B.
Partitio quæ species legati sit. T. 1. c. 142. A. & T. 7. c. 993. E.
Partitionis nomen, ejusque significatum. T. 8. c. 602. A. B.
Malè partarum divitiarum suspicio. T. 9. c. 593. B.
De partu pignoris, & omni causa. T. 9. c. 1224. C. & seq.
Partum efficere non videtur venter abactus, vel aborsus. T. 1. c. 459. B.
Partum matris emptione contineri. T. 7. c. 1223. A.
Partum a fure usucapi non posse. T. 7. c. 370. D. E. a bonæ fidei emptore potest usucapi. Ibid. E. & c. 371. A.
Partum si mihi vendideris ex ancilla, & illa major 50. annis, vel sterilis sit, teneris mihi ex empto. T. 7. c. 784. D.
Partus non est in fructu. T. 1. c. 427. A.
Partus, mense septimo editi, maturi videntur. Tom. 1. c. 458. C. & c. 537. E.
Partus, qui membrorum humanorum officia ampliavit, an possit matri prodesse. T. 1. c. 458. C.
Partus suppositi quæstio morte non finitur. T. 2. 647. D. E.
Partus usucapi non potest. T. 1. c. 1114. A.
Partus est liber, si mater libera conceperit, licèt ancilla peperit. T. 1. c. 402. E.
Partus ancillæ furtivæ an usucapi possit. T. 1. c. 1114. A. & T. 9. c. 998. A.
Quot partus gignere potest mulier. T. 4. c. 405. C.
Partus ancillarum, & fructus prædiorum in quo differunt. T. 4. c. 551. E.
Partus ancillarum intelligitur emptus, ancillâ emptâ. T. 4. c. 1160. A.
Partus ancillarum dotalium dicuntur esse portio dotis. Ibid. B.
Partus ancillæ hodie non est in fructu. T. 4. c. 987. A.
Partus ancillarum in fructibus, vel reditibus non computantur. T. 4. c. 1235. E.
Partus hominis non intelliguntur in fructu esse. T. 4. c. 1098. E.
Partus sequitur jus fructuum, licèt non sit in fructibus. Tom. 4. c. 1236. C.
Partus nondum editus non rectè dicitur esse pars ancillæ. T. 4. c. 551. E.
Partus, antequam edatur, est portio mulieris. T. 4. c. 552. C.
Partus hodie non est in fructu. Ibid. D. non omnis, qui exit utero, nascitur. Ibid. c. 553. A.
Partus separantur a fructibus. T. 4. c. 131. B. & c. 552. D.
Partus sequitur matrem. T. 4. c. 157. C.
Partus an sit in fructu. Tom. 5. c. 727. B.
Partus alienarum ancillarum, vel alienorum pecorum an usucapi possit. T. 5. c. 722. E. & c. 723. A.
Partus ancillæ furtivæ an pars sit. T. 5. c. 727. A.
Partus ancillæ non est in fructu, sed operæ ancillæ, vel servi. T. 5. c. 425. B.
Partus an pars ancillæ dicatur. T. 5. c. 840. C. D.
Partus editus ante litem contestatam an in restitutionem veniat. T. 5. c. 919. E.
Partus emptorem ancillæ an sequatur. T. 5. c. 840. D.
Partus, & fœtus pecorum quid differant. T. 5. c. 728. B.
Partus plerumque multi testes, conceptionis nulli. T. 5. c. 87. E.
Partus, ex illegitimo matrimonio editus, an matrem sequatur. T. 5. c. 685. D. E.
Partus ancillarum augent familiam. T. 5. c. 1199. D.
Partus non est in fructu. T. 5. c. 727. B. & T. 7. c. 501. D. & T. 8. c. 506. D.
Partus ancillarum, editi ante diem fideicommissi cedentem, fideicommisso non continetur. Tom. 6. c. 577. B. C.
Partus ancillarum eodem jure censetur, quo & matres. Tom. 6. c. 536. D.
Partus ancillarum non sunt in fructu, & reditu. T. 6. c. 577. C.
Partus matrem sequitur, non patrem. T. 6. c. 32. E.
Partus quinque, septem, & novem habere possunt mulieres uno utero. T. 6. c. 483. A.
Partus matri cèdunt. T. 6. c. 220. C.
Partus editus post divortium. Vide, Prægnans mulier.
Partus ancillæ furtivæ non est furtivus. T. 6. c. 312. D.
Partus sunt testes, & inspectores certi. T. 7. c. 119. E.
Partus est accessio matris. T. 7. c. 1223. C.
Partus an sit pars ancillæ. T. 7. c. 1062. D.
Partus ancillæ an pertineat ad fructuarium. T. 7. c. 888. D.
Partus non est pars ancillæ. T. 8. c. 652. A.
Partus an sit pars rei furtivæ. T. 8. c. 506. D.
Partus subjecti accusatio an sit publica. T. 8. c. 124. D. quibus competat. Ibid. D.
Partus subjecti mater rea postulata, si causam obtinuerit, an adhuc supersit status quæstio. T. 8. c. 125. E. & c. 126. A.
Partus an in restitutione fideicommissi sint. T. 9. c. 517. E.
Partus duplici de semine constat. T. 9. c. 922. E.
Partus suppositi accusatio an possit differri. Tom. 9. c. 1441. E. & seq.
Partus ancillarum non est in fructu, nec in reditu. T. 9. c. 513. B.
Partus, fructus, & reditus an differant. T. 9. c. 517. D.
Partus suppositus. Vide, Suppositus.
Partus ancillæ pigneratæ, qui eduntur, vel nascuntur apud debitorem, vel heredem ejus, tacitè pignori esse creduntur. T. 9. c. 1224. E.
Partus, & fructus veniunt in hereditatis petitionem. T. 9. c. 517. A.
Partus legitimi spatium decem mensium. T. 9. c. 767. B.
Partus pignoris creditor non imputat in usuras, vel sortem, & cur. T. 9. c. 1224. D.
Cum partus editus est, seu cum ea res, ex qua pura stipulatio dilationem accipit, præstari potest, tunc incipit actio. T. 10. c. 77. E.
Partus ex ancilla furtiva conceptus apud furem, vel conceptus, antequam ancilla surriperetur, editus verò apud bonæ fidei emptorem, an possit usucapi. T. 10. c. 99. D. E.
Partus cum non sit in fructu, bonæ fidei emptori, quamvis apud eum edatur, non adquiritur. T. 10. c. 100. A.
Partus antequam edatur, an sit homo, vel animal. T. 10. c. 567. A.
Partus non tenetur pignori, nisi id nominatim convenerit. T. 10. c. 702. B.
Partus mulieris an sit in fructu. T. 10. c. 1118. C.
Partus an veniant ex causa donationis.

BIU Cujas

tionis. T. 10. c. 1230. C.
Partus an sit fructus. Tom. 10. c. 1262. C.
Parvuli dicuntur esse intra 25. ætatis annum. T. 2. c. 869. D.
Pascendi jus an sit jus prædii, an hominis. T. 7. c. 431. B.
Paschali die laxantur carceres. T. 10. c. 924. B.
Pascua sylva quid. T. 8. c. 512. D. E.
De pascuis publicis, vel privatis. T. 2. c. 862. C.
De pascuis, & paludibus ad alium statum translatis. T. 9. c. 1054. C. D. & seq.
Passerum agmina inter segetum calamitates numerari. Tom. 3. c. 448. C.
In passiva significatione sumitur aliquando verbum confitendi. T. 10. c. 1223. B.
Passum an sit species vini. Tom. 3. c. 714. E.
Pastionis annuæ commodum de sylva cædua ad fructuarium pertinet. T. 8. c. 512. E.
Pastori si quis ad tempus pascenda pecora dat, eo pacto, ut fœtus pecorum sint communes inter dominum, & pastorem certis portionibus, cum eo contrahitur societas, non locatio. Tom. 9. c. 62. C. & seq.
Pastoribus inimica est nox, amica furibus. T. 5. c. 584. C.
De pastu pecoris actio in actionem communi dividundo non venit secundùm naturam suam. T. 7. c. 598. E.
Pastus pecoris non est damnum, vel pauperies. T. 7. c. 851. E.
Pater & filius unum, & ambo quasi unus. T. 3. c. 417. A.
Quod scit pater, filius scire non videtur. T. 3. c. 396. A.
Pater non tenetur ex pœnali causa. T. 3. c. 190. B.
Pater tenetur post condemnationem mortuo, aut vivo filio, vel post litis contestationem mortuo filio. Ibid. B.
Pater pro emancipatis filiis non tenetur. T. 2. c. 763. C.
Pater ex filii contractibus tenetur de peculio. T. 1. c. 1196. C.
Pater filium indemnatum, quem in potestate habet, interficere non potest. T. 3. c. 97. A.
Pater captus ab hostibus desinit habere filios in potestate, reversus sua jura recipit. T. 1. c. 404. B.
Pater, qui filiam prostituit, patriam amittit potestatem. T. 2. c. 826. B.
Pater filium in privatis negotiis judicem habere potest. T. 1. c. 1278. C.
Pater vendere, vel alienare sanguinolentum altellum potest. T. 2. c. 276. B. C.
Pater civitatis. T. 2. c. 743. B.
Paterfamilias, dominus, & heres quid discrepant. T. 3. c. 269. B. C. D.
Pater in occidenda filia, cur jus præcipuum habeat, non maritus. T. 4. c. 1486. E.
An pater querelam inofficiosi, quam filius præparavit, exsequi possit. T. 4. c. 115. C.
Pater, & heres in quo differunt. T. 4. c. 686. D.
An pater ob res amotas de peculio teneatur. T. 5. c. 300. D.
An pater præteritus a filio emancipato admittatur ad querelam inofficiosi post liberos. Tom. 4. c. 362. D.
Pater dotem a nuru acceptam an filio exheredato rectè leget. T. 4. c. 475. A. quem onus matrimonii sequitur, eum & dos sequi debet. Ibid. C.
Pater dotem, quam semel filiæfamilias constituit, ei auferre, vel minuere non potest, nisi uno casu. T. 4. c. 379. A.
Pater nomine filii querelam inofficiosi instituere non potest invito filio, secus in aliis actionibus. T. 4. c. 114. D.
Pater ob tutelam gestam a filio familias an teneatur de peculio, & de in rem verso. T. 4. c. 236. E.
Si pater dedit filiæ mandatum quærendi mariti, & ita junxit sibi aliquem matrimonio, an nuptiis consensisse videatur. T. 4. c. 976. E.
Si pater, vel quis alius, qui viro dotem promisit pro milite, non promiserit quoque usuras, an usuræ dotis viro debeantur. T. 4. c. 982. D.
Pater, & filius in quo differunt in querela inofficiosi. Tom. 4. c. 363. E.
Pater quando filium emancipare cogitur, & quando non. T. 4. c. 313. D.
Pater an institoriâ actione teneatur, si pro filio fidejusserit apud creditorem, qui filio institori mercium causâ credidit. T. 4. c. 934. C. D.
Pater debet dotem filiæ, tanquam æs alienum. Tom. 4. c. 983. D.
Pater, & filius in jure pro una persona habentur. Tom. 4. c. 859. B.
Pater, & maritus jus æquale habent in accusatione adulterii quoad extraneos, inter se verò non. T. 4. c. 1485. D. E. marito postponitur in accusatione adulterii. Ibid. E.
Pater ex contractu filii, quem tabernæ proposuit, tenetur. T. 4. c. 934. C.
Pater inter filios si aliquid indivisum reliquit, quomodo id inter eos dividendum. T. 4. c. 898. D. hæc quæstio qualis. Ibid. D.
Pater magistratui, vel decurionatui filiifamilias non consentiens, utrùm obligetur pro filio in id, quod reipublicæ abest. T. 4. c. 862. A. B.
Pater, qui filio creato decurione appellat, num causam ad se pertinere ostendat. Ibid. C.
Pater servum suum rectè manumittit, non tantùm per filiumfamilias, sed & per filium emancipatum. T. 4. c. 1008. A.
Pater tutorem, vel curatorem testamento dare matrem non potest. Tom. 4. c. 878. D.
Pater an, & quomodo filio obligari possit. T. 5. c. 1113. C. D.
Pater, vel dominus an ultra peculii quantitatem teneatur. Tom. 5. c. 1019. B.
Pater an liberis alimenta præstare cogatur. T. 5. c. 883. B.
Pater ex consensu, quo magistratum filiifamilias approbavit, tanquam fidejussor in solidum pro eo Reipublicæ tenetur. T. 5. c. 11. A.
Pater constituens se soluturum pro filiofamilias, aut dominus pro servo, tenetur peculio tenus. T. 5. c. 413. B.
Pater est, quem nuptiæ demonstrant. T. 5. c. 88. C. mater semper est certa, etiamsi vulgo conceperit. Ibid. C.
Pater filio ex causa castrensis peculii an stipulari possit. Tom. 5. c. 1107. C.
Paterfamilias qui sit, & dicatur. T. 5. c. 831. D.
Pater nobis non solùm agnatus, sed & cognatus est. Tom. 5. c. 544. D.
Pater, qui patitur, filiumfamilias intra tempora luctus viduam ducere, & uno, eodemque tempore bina sponsalia, binas nuptias contrahere, crimen admittit, & infamiam incurrit. Tom. 5. c. 93. A.
Pater de rebus filiifamilias, quæ in peculio castrensi sunt, & aliis paganis filii bonis an actionem patiatur. T. 5. c. 62. C.
Pater cur teneatur actione ad exhibendum de rebus filiifamilias. Ibid. D.
Pater quando ex mora filii, & qua actione conveniri possit. T. 5. c. 568. B. C.
Pater natutalis quis dicitur. T. 5. c. 87. E.
Pater quas filias dotare teneatur. T. 5. c. 445. A. B.
Pater, tanquam defensor filii sui, in solidum actionem pati non potest, at de peculio, vel de in rem verso conveniri posse constat. T. 5. c. 61. E.
Pater naturalis semper pro manumissore habetur, pro patrono. T. 5. c. 1184. A.
Pater, qui in emancipatione filiifamilias manumissor exstiterat, in quo differebat jure antiquo a patre, qui in tali emancipatione manumissor non exstiterat. T. 5. c. 1183.

BIU Cujas

c. 1183. A.
Pater familias supra quantitatem patrimonii obligatur. Tom. 5. c. 439. C.
Pater non est heres filii familias. T. 6. c. 74. B.
Pater semini, mater solo comparatur. T. 6. c. 32. E.
Pater non est idoneus defensor filii, cum filii nomine suscepit actionem injuriarum sine satisdatione judicatum solvi. T. 6. c. 325. D.
Pater quatenus mihi teneatur actione negotiorum gestorum. T. 6. c. 15. A.
Pater in solidum obligatur, si ratum habuerit, quod filius gessit, & jusso comparatur. Ibid. E.
Pater, qui ex filiifamilias contractu jure prætorio creditori peculiari heres exstiterit, & eâ hereditate venditâ alteri, caverit emptori, tantum ex stipulatu præstare debet emptori, quantum fuit in peculio filii venditionis tempore. Tom. 6. c. 66. B. C.
Pater civiliter filiofamilias debitor esse non potest. Tom. 6. c. 398. E.
Pater si falso existimans se filiæ suæ debitorem esse, dotem promisisset, obligabitur. Tom. 6. c. 109. A.
Pater filium duplici præstatione dotis onerare nequit. T. 6. c. 675. A.
Pater dotis nomine legatam pecuniam præstare, & marito dotem restituere tenetur, si per errorem socero dotem gener restituerit, non adjunctâ personâ filiæ. T. 6. c. 674. D. E.
Pater non est defensor filii absentis. T. 6. c. 514. C.
Pater acceptis literis filii, statim, nisi velit eo nomine teneri, actum filii improbare, & testationem, sive protestationem contrariæ voluntatis interponere debet. T. 6. c. 526. A. B.
Pater potest vendere filium propter inopiam victus. Tom. 7. c. c. 692. A.
Pater per filiumfamilias delatam bonorum possessionem repudiare non potest. T. 8. c. 201. B.
Pater spuriis non succedit. Tom. 8. c. 191. C.
Pater non potest esse sine filio. T. 7. c. 27. D.
Pater is tantùm est, quem nuptiæ demonstrant, vel concubinatus. T. 7. c. 119. D. E. extra nuptias pater est incertus. Ibid. E.
Pater si filiæ domum legaverit, & ad eam jus transeundi per alias domos hereditarias, an sit jus personale, vel prædii. T. 7. c. 1396. A. an filiæ marito idem jus præstetur. Ibid. A. an filia illud jus ad filios transmittat. Ibid. C.
Pater si filiis substitutionem reciprocam fecerit, & eorum novissimo mortuo extraneum; mortuo uno, an fratres, vel extraneus succedat. T. 7. c. 925. B.
Pater si filio ita leget, cum erit annorum 14. ei annuâ, bimâ, trimâ die heres meus 30. dato, an legatum sit conditionale, & in diem. T. 7. c. 1039. C.
Pater si nihil filio reliquerit, nullum ab eo fideicommissum relinqui potest. T. 7. c. 901. C.
Pater si pro filia stipulanti marito dotem promisit, an mortuo patre, maritus adversùs heredes soceri ex stipulatu agere possit. T. 7. c. 1051. D.
Pater si velit, an debeat uno contextu, & iisdem testibus sibi, & filio impuberi facere testamentum. T. 7. c. 921. B.
Pater, vel dominus, qui rogatus est hereditatem restituere sibi per servum quæsitam, an possit uti legis Falcidiæ beneficio. Tom. 7. c. 979. C.
Pater ex testamento uxoris legatum agnoscens, an possit filiifamilias præteriti nomine agere de inofficioso. Tom. 7. c. 204. A.
Pater filio impuberi si ita legaverit, cum erit 14. annorum, quando intelligitur esse 14. annorum, utrùm cum attigerit, an verò cum expleverit. T. 7. c. 1038. E. item an annus cœptus pro completo habeatur. Ibid. c. 1039. A.
Pater in causa filii an jus dicere possit. T. 7. c. 65. D.
Pater filio furioso an possit facere testamentum per substitutionem. T. 7. c. 938. A.
Pater impuberi filio quomodo substituere possit. Tom. 7. c. 899. B.
Pater liberis exheredatis quonam modo substituere possit. Tom. 7. c. 900. C.
Pater libertinus si cum filio moriatur, an videatur libertus supervixisse. T. 7. c. 1468. D.
Pater naturalis an de filii in adoptionem dati testamento queri possit. T. 7. c. 212. A.
Pater nomine filii agens querelâ inofficiosi, an repellatur a legato sibi relicto. Tom. 7. c. 204. D. E.
Pater postumum suum necessarium heredem facere potest pupillo. T. 7. c. 907. A.
Pater potest sibi per scripturam testamentum facere, vel contra. T. 7. c. 907. A.
Pater, quos sibi necessarios heredes facere potest, eosdem & filio impuberi substituendo necessarios facere an possit. T. 7. c. 907. A.
Pater rogatus filio hereditatem restituere, an utatur Falcidiâ. T. 7. c. 980. C.
Pater si accusaverit testamentum, an ejus factum noceat filio. T. 7. c. 1484. E. & c. 1485. A.
Pater an possit imponere servitutem filiifamilias castrensi prædio. T. 7. c. 383. C.
Pater an possit bonis pupilli item exheredato substituere. Tom. 7. c. 917. A.
Pater an possit liberis substituere. T. 7. c. 902. B.
Pater an possit muto testamentum facere. T. 7. c. 938. A.
Pater an possit petere bonorum possessionem filio majori infante. T. 8. c. 22. B.
Pater an possit servum castrensem filiifamilias legare. T. 7. c. 1030. C.
Pater an possit precariò substituere filio impuberi. Tom. 7. c. 935. B.
Pater an possit surdo testamentum facere. T. 7. c. 938. B.
Pater si filio impuberi ita leget, cum erit 14. annorum, an legatum sit conditionale, & an moriente legatario transmittatur ad heredem. T. 7. c. 1039. B.
Pater an videatur prædium donasse filio, si filii nomine in censum tulerit. T. 7. c. c. 1470. C.
Pater cui, quando, & quatenus testamentum facere possit. Tom. 7. c. 177. C.
Pater cui, & quando substituere possit. Ibid. C.
Pater, & filius si simul moriantur, an videatur filius supervixisse. T. 7. c. 1468. C.
Pater, & plures filiifamilias pro uno habentur in omnibus negotiis. T. 7. c. 89. C.
Pater ab intestato succedens filiofamilias militi, an utatur beneficio Falcidiæ, si fideicommissum relictum sit. T. 7. c. 979. C. D.
Pater an de causa criminali filii possit cognoscere. Tom. 7. c. 65. E.
Pater an de re uxoris, aut liberti, aut domestici jus dicere possit. T. 7. c. 91. A.
Pater an filii familias operas locare, vel alii gratis utendas concedere possit. T. 7. c. 1340. C.
Pater an invito filio possit agere querelâ inofficiosi, T. 7. c. 176. C.
Pater aliud est, aliud paterfamilias. T. 8. c. 621. D.
Pater non tenetur merâ actione pœnali, nisi de in rem verso. T. 8. c. 784. A.
Pater si decesserit ante petitam possessionem bonorum, an admittatur nepos ad eam possessionem contra tabulas. Tom. 8. c. 50. B.
Pater si filio aliquid donaverit, deinde pater decesserit, an filius ea possit usucapere a patre. T. 8. c. 106. D.

BIU Cujas

Pater si se dederit in adoptionem, an filius admittatur ad bonorum possessionem contra tabulas istius patris. T. 8. c. 31. D.
Pater si testamentum fecerit, in quo filium præteriit, deinde filius, & pater deportati sint, filio postea restituto non patre, filius ab intestato veniet. T. 8. c. 27. D. E.
Pater familias furiosus, item ignorans, & invitus, an ex contractibus obligetur. T. 8. c. 374. E. & c. 375. A.
Pater familias ut obligari possit, quæ requirantur. T. 8. c. 374. B. C.
Pater, qui se in adoptionem dedit, si decesserit mortuo patre adoptivo, deinde filium præterierit, an filio detur bonorum possessio contra tabulas. T. 8. c. 31. D.
Pater an noxali actione teneatur, si filius seorsim habitarit, & e cœnaculo filii dejectum, vel effusum quid fuerit. T. 8. c. 333. D.
Pater an possit infanti bonorum possessionem petere. T. 8. c. 12. B.
Pater, cujus filio gravis mulcta dicta ob delictum, an legitimam repræsentare debeat, qua possit judicatus filius satisfacere. T. 8. c. 94. E.
Pater duos filios habens impuberes, si substituerit supremo morienti, & uterque frater simul perierit, an substitutus utrique succedat. T. 8. c. 144. B. C.
Pater quando incidit in pœnam Senatusconsulti Turpiliani. T. 9. c. 1407. B. C.
Pater propriè est, quem justæ nuptiæ demonstrant. T. 9. c. 553. A.
Pater, qui tacet, consentit. T. 9. c. 306. E.
Pater fiduciarius quis dicitur. T. 9. c. 558. B.
An pater teneatur de peculio noxaliter. T. 9. c. 312. A.
Pater tenetur in solidum, non quidem pupillo, sed reipublicæ, seu curiæ. T. 9. c. 307. A.
Pater, qui filium vendidit, tenetur lege Fabiâ de plagiariis. T. 9. c. 979. E.
Pater impuberis nomine non tenetur de peculio, nisi sit res versa in peculium. T. 9. c. 311. D.
Pater, & extraneus dans dotem pro muliere in quo differunt. T. 9. c. 525. C.
Pater quando obligatur, & quando non obligatur. T. 9. c. 309. A. & seq.
Pater jure potestatis poterat vendere liberos ex 12. tabulis, hodie non nisi alimentorum causâ. T. 9. c. 371. C.
Pater fructuarius bonorum, quæ habuit a priore uxore, non satisfacit liberis. T. 9. c. 470. E.
Pater dotis filiæ nomine datæ dominus non est. T. 10. c. 202. D. Vide, Dos.
Pater filio obligatur naturaliter. T. 10. c. 286. A.
Pater si teneretur de peculio, pro qua quantitate teneretur. T. 10. c. 400. E.
Pater in re filii an possit judicare. T. 10. c. 403. an jus dicere possit. Ibid. B.
Pater filiis tutorem quomodo debeat instituere. T. 10. c. 590. D.
Pater pro filio familias fidejubere an possit. T. 10. c. 681. C.
Pater an possit repudiare bonorum possessionem filio delatam. T. 10. c. 785. D.
Pater an possit interdicere liberis deductionem Falcidiæ. T. 10. c. 804. B.
Paterna paternis, materna maternis deferri. T. 2. c. 1121. E.
Paterna, & materna bona. T. 1. c. 657. D. E.
Paterna paternis, materna maternis cedere. T. 1. c. 657. E. & T. 2. c. 435. E.
Paterna hereditate decidere eos, qu patris interfecti necem non vindicant. T. 4. c. 1388. A.
Paterna bona quæ censentur. T. 9. c. 460. B.
Paterna bona, matre in secundas nuptias convolante, quomodo perveniant, vel non perveniant ad liberos prioris matrimonii. T. 10. c. 833. C. D.
Paternam auctoritatem non utique semper conservare necesse est. T. 7. c. 1306. D.
De paternis nominibus quid observandum. T. 4. c. 1008. E.
Paterno amori nullus est similis, nullus major affectus. T. 4. c. 304. A.
Paternum officium est, non maternum dotem filiæ familias constituere. T. 6. c. 109. B.
Pati videtur, qui cum prohibere potest, non prohibet. T. 5. c. 93. B.
Pati, & non facere diversa sunt. T. 7. c. 401. A.
Patientia in servitutibus est pro traditione. T. 4. c. 787. B.
Patientia, sive conniventia pro jussu est. T. 5. c. 41. D.
Patientia mandato comparatur, ut & ratihabitio. T. 10. c. 651. B.
A patre, vel domino heredis legari non potuit, at fideicommitti potuit. T. 4. c. 220. B.
An a patre, vel domino, qui hereditatem, vel legatum adquisivit per filiumfamilias, vel per servum jure potestatis, fideicommissum relinqui possit. T. 4. c. 223. B.
Patre, & filio simul in eadem nave mortuo, uter eorum supervixisse videatur. T. 7. c. 196. D.
Patre manumissore præterito duplici jure defertur successio. T. 7. c. 197. B.
Patre emancipato repudiante, an ejus portio solis nepotibus ex eo natis accrescat. T. 8. c. 108. A.
De patre, qui venit ad secundas nuptias. T. 9. c. 462. C.
Patrem in feudo filii non succedere. T. 2. c. 1308. A.
Patrem ad filii bona tantùm miserationis ratio, filium verò ad patris hereditatem commune votum vocat, vel solatii ratio. T. 4. c. 363. C.
Patrem intestatum an Centumviri facere possint. T. 5. c. 897. A.
Patrem stipulantem pecuniam dari filio familias, vel filiæ familias, sibi adquirere obligationem, quamvis non sibi, sed filio stipulatus sit, & ex ea stipulatione agere posse. T. 9. c. 1253. A.
Patrem non habere jus alienandi, vel distrahendi, vel pignorandi bona materna filii. T. 9. c. 930. D.
Patrem non teneri ex contractu filii emancipati, nec etiam ex filii familias contractu tenetur ultra peculii quantitatem, nisi jussu patris fuerit contractum a filio. T. 9. c. 249. D.
Patres, qui filios suos vendunt, statui ingenuitatis eorum non præjudicant. T. 1. c. 467. A.
Patres civitatum quarum rerum curam habent. T. 2. c. 1122. D.
Patres civitatum olim habebant curam operum publicorum omnium. T. 4. c. 1503. D.
Patres plerumque olim filias suas exheredarunt, aut nuptui eas collocaturi, pacti sunt, ut dote contentæ, nullum ad bona paterna regressum haberent. T. 5. c. 385. A. B.
Patres civitatum qui fuerint. T. 7. c. 72. A.
Patres familias, & privati homines tutoris dationem habent. T. 7. c. 53. C.
Patres familias in quibus olim jurisperitos adhibuerint. T. 8. c. 14. D.
Patres familias qui sint. T. 8. c. 374. C.
Patres familias cur hoc nomine vocantur, non domini. T. 8. c. 183. C.
Patres familias soli intestati esse possunt. T. 10. c. 776. E.
Patres suos Princeps solos patricios solet appellare. T. 10. c. 851. B.
Patres imperii, & patres provinciarum dicebantur Præfecti prætorio. Ibid. C.
Patri filium qualiter olim vendere licebat. T. 1. c. 467. B.
Patri præterito quemadmodum subveniatur. T. 3. c. 207. E.
Patri, vel domino heredis instituti, aut legatarii fideicommitti potest. T. 4. c. 220. B. legari non. Ibid. B.
Patri ferrum dedit lex Julia adulterii tantùm ulciscendi causâ, non stupri. T. 4. c. 1486. D.
Patri nota aspersa non pertingit filium, vel filiam. T. 4. c. 972. B.
Patri potestatem facit lex Julia *de adulteriis* cum adultero occidendi filiam, quam in potestate habet. T. 4. c. 991. D.

BIU Cujas

Patri cur liceat filiam deprehensam in adulterio occidere, non marito. T. 4. c. 817. D.
Patri conservandæ dotis onus, & officium incumbit. T. 5. c. 555. D.
Patri an detur querela inofficiosi testamenti in bona pagana. T. 5. c. 1046. E.
Patri manumissori præterito duplici jure filii hereditas defertur. T. 6. c. 189. E.
Patri dos data, in cujus potestate maritus est. T. 6. c. 125. A.
Patri a filio familias herede instituto an utiliter legetur. T. 7. c. 1009. A.
Patri a filio quantum relinqui oporteat. T. 7. c. 196. E.
Patri an liceat impune filio facere convitium. T. 7. c. 1044. C.
Patri præterito a filio an, & quando bonorum possessio contra tabulas detur. T. 7. c. 196. E.
Patri non succedunt spurii, & cur. T. 8. c. 191. C.
Patri an actiones adversùs filium dari, & cedi possint. T. 8. c. 335. C.
Patri emancipato an jungatur nepos, in potestate avi retentus, in admittenda contra tabulas petitione. T. 8. c. 77. C.
Patri suo in adoptionem datus an sit in aliena familia, & an habeat bonorum possessionem contra tabulas avi sui. T. 8. c. 31. C.
Patri debet filius pietatem, & obsequium, non officium. T. 9. c. 643. B.
Patri ejus, qui beneficio ætatis in integrum restitutus est, an detur, aut prosit restitutio in integrum. T. 10. c. 896. C.
Patri an detur querela inofficiosi testamenti. T. 10. c. 934. B.
Patria duplex. T. 1. c. 1026. A. & T. 3. c. 399. D.
Patria potestas est inæstimabilis. T. 1. c. 1475. E. & T. 9. c. 1323. D.
Patria carior esse debet, quàm nosmetipsi. T. 2. c. 660. C.
Patria potestas est juris civilis. T. 1. c. 38. E. & Tom. 10. c. 285. D.
Patria potestas certis modis adquiritur. T. 1. c. 917. A.
Patria potestas quid. T. 2. c. 563. D. & T. 8. c. 634. E.
Patria potestas certis modis resolvitur. T. 2. c. 565. B. C.
In patria potestate sunt liberi. T. 1. c. 311. A.
Patria potestas quibus modis tollitur. T. 1. c. 316. E.
Patria potestas captivitate suspenditur potiùs, quàm solvitur. T. 1. c. 404. B.
Patriâ potestate solvuntur Flamines Diales, aut Vestales. T. 1. c. 317. B.
Patria potestas solvitur patriciatu. T. 2. c. 895. E.
De patria potestate. T. 2. c. 563. B. C. & T. 3. c. 149. A. B.
Patria domicilii in jure magis spectatur, quàm originis. T. 4. c. 643. A.
Patria potestas in pietate consistit. T. 4. c. 314. A.
Patria a patre dicitur, non a matre. T. 4. c. 857. A.
Patria a patre ducitur; & sicut pater alius est naturalis, alius civilis, qui adoptatus est, ita patria ipsi duplex. T. 4. c. 851. E.
Patria dicitur a patre, & non a matre, excepto speciali privilegio dato. T. 4. c. 857. A. versus poetæ Virgilii hìc qui. Ibid. B.
Patria non est omne natale solum, sed natale solum patris. T. 4. c. 855. B.
Patria potestas est inæstimabilis, & res sancta. T. 4. c. 1257. C.
Patria communis est Roma. T. 4. c. 642. D.
Patria germana, sive originalis. T. 5. c. 619. A.
Patria adscititia. Ibid. A.
Patria mariti est patria uxoris. Ibid. A.
Patria adoptatoris est patria adoptati, vel adoptatæ. Ibid. A.
Patria patroni est patria liberti, vel libertæ. Ibid. A.
Patriâ potestate quomodo filius absolvebatur. Tom. 5. c. 1183. C. D.
Patria duplex est, una originis, altera domicilii. T. 7. c. 49. E.
Patria potestas cessat, cum pater captus est ab hostibus. Tom. 9. c. 1318. D.
Patria potestas in filios. T. 9. c. 371. A. B. C.
Patriâ interdicere non potest magistratus, qui non habet merum imperium. T. 9. c. 1069. E.
Patria potestas adquiritur non tantùm beneficio naturæ, & procreationis ex justis nuptiis, sed etiam beneficio adoptionis. Tom. 9. c. 1310. E.
Patria potestas non adquiritur adoptione duobus casibus. T. 9. c. 1312. C.
Patria potestas est quasi proprietas, quam patres jure civili habent in liberos suos justè procreatos. T. 9. c. 1305. E. hoc jus est proprium civium Romanorum. Ibid. E.
Patria potestas in liberos qualis olim erat. T. 9. c. 1309. D.
Patriâ interdicere. Tom. 9. c. 1069. D. E.
Patria potestas in pietate, non in atrocitate consistit. Tom. 9. c. 1309. A.
De patria potestate. T. 9. c. 1305. C. D. & seq.
De patria potestate resolvenda. T. 9. c. 1314. E. & c. 1315. A. & seq. resolvitur variis modis, sed certis tantùm. Ibid. c. 1314. E.
Patria potestas leniori vocabulo dicta est pietas. T. 10. c. 573. E.
In patria sua an quis Rector fieri, aut Præses possit. T. 10. c. 854. D.
Patriæ suæ causam qui agit, quæ nobis omnibus carior esse debet, quàm nosmetipsi, delatorum numero non habetur; & ideo si non obtinuerit, infamiâ non notatur. T. 2. c. 660. C.
Patriæ potestatis jus moribus receptum, tamen l. 12. Tabularum adscribitur. T. 1. c. 799. E.
Patriæ potestatis jus olim multiplex. T. 1. c. 467. B.
De patriæ potestatis solutione constitutio Novella. T. 2. c. 1119. A. B.
Patriæ potestatis vinculum. Vide Vinculum.
Patriæ potestatis jus in iis, quæ ad causam, jusve publicum pertinent, non spectatur. T. 5. c. 121. A.
Patriæ potestatis jus, sicut & jus patronatus, est inæstimabile. T. 7. c. 846. A.
Patriæ potestatis jus est inæstimabile. T. 7. c. 808. C.
Patriæ nomen ambiguum; alia est originis, alia domicilii. T. 9. c. 709. A.
Patriæ potestatis aliæ partes. T. 9. c. 1310. B.
Patriam qui vitant, sunt impii. T. 2. c. 733. E.
Patriam potestatem amittit, qui filium a partu recentem projicit inhumaniter, & quodammodo ad mortem exponit. T. 9. c. 1323. B.
Patriarcha, & Archiepiscopus idem. T. 2. c. 1049. B.
Patriarchæ quot olim fuerint. T. 6. c. 1000. D.
Patriarchicum privilegium a Metropolitano privilegio separatur. T. 2. c. 16. E.
Patrias plures habere potest mulier, & quæ sint illæ patriæ. T. 5. c. 618. E. & c. 619. A.
De patribus despondentibus filios, & filias. T. 9. c. 430. B. C.
De patribus civitatum. T. 9. c. 1185. A. B.
Patriciatus dignitas patriam solvit potestatem. T. 2. c. 895. E.
Patriciatus codicillos ut vir Illustris accipere possit, etiamsi consulatum, aut præfecturam non gesserit, statuit Justinianus. T. 10. c. 740. E.
Patricii sunt super illustres. T. 10. c. 851. B.
Duo patrimonia unius hominis non sunt. T. 4. c. 753. E.
Patrimoniale ab emphyteutico differt, ut species a genere. T. 10. c. 740. A.
Patrimoniales fundi. T. 2. c. 863. C. & T. 9. c. 1037. A.
Patrimonii divisio inter liberos fit quacumque scriptura. Tom. 2. c. 1067. A.
Patrimonii quod in corpus versum est, id non diminui videtur. T. 4. c. 1141. B.

Quod

BIU Cujas

Quod in corpus patrimonii retinetur, non videtur absumptum. T. 4. c. 588. D.
Patrimonii verbo significantur bona paterna. T. 6. c. 520. D. E.
Patrimonii quantitas tempore mortis computatur in ponenda Falcidia. T. 7. c. 1458. C.
In patrimonio nostro est militia, sicut & feudum, & emi potest. T. 4. c. 362. B.
Ex patrimonio fit peculium. T. 6. c. 570. C.
Patrimonium est civile nomen. T. 1. c. 1456. B.
Patrimonium aliud privatum, aliud sacrum. T. 2. c. 863. C.
Patrimonium paterna, matrimonium materna bona significat. T. 1. c. 57. D.
Patrimonium privatum, vel sacrum. T. 2. c. 72. A.
Patrimonium quotuplex est. T. 4. c. 258. C.
Patrimonium filiæ statim fit, quod ei in dotem datur. T. 4. c. 893. A.
Patrimonium mulierum olim consistebat in dotibus. T. 4. c. 926. A.
Patrimonium mulieris est dos. T. 5. c. 385. A.
Patrimonium ejus, qui reipublicæ causâ abfuit, non videtur deminutum. T. 6. c. 49. B.
Patrimonium an contineat jura, vel causas patrimonii. T. 8. c. 4. A.
Patrimonium Principis duplex est. T. 10. c. 848. E.
Patrimonium est nomen civile, peculium est nomen naturale. T. 10. c. 976. C.
Patrimonium dicitur, deducto ære alieno. T. 10. c. 1098. B.
Patris scientia non nocet filio. T. 3. c. 395. D.
Patris taciturnitas, scientia, patientia non obligat eum in solidum. T. 1. c. 1385. A.
Patris casus, aut morbus filio non præstat personalium munerum excusationem. Tom. 2. c. 753. C. D.
Patris fraudem coargui non est honestum, ne post mortem quidem. T. 1. c. 710. A.
Patris familias gratius nomen, quàm domini est. T. 1. c. 1248. A.
Patris familias nomine in eadem familia unus tantùm appellari potest. T. 1. c. 1063. C.
Patris jus, quod est jus fructuarii, majus est, quàm jus heredis onerati fideicommisso. Tom. 4. c. 1231. E.
Patris jus est perpetuarium, jus verò heredis plerumque temporarium. Ibid. E.
Patris adoptivi finitâ potestate, nullum ex pristino vestigium retinetur. T. 4. c. 807. E. quæ differentia est inter adoptivum, & naturalem filium. Ibid. c. 808. A.
Patris consensus in nuptiis. Vide, Consensus patris.
Patris taciturnitas pro voluntate habetur. T. 4. c. 236. B. & T. 8. c. 279. A.
Patris naturalis origo patriam facit. T. 4. c. 857. D.
Patris judicium in datione tutoris. Vide, Judicium patris.
Patris electio quandoque pro satisdatione est. Tom. 4. c. 1244. A.
Patris scientia. Vide, Scientia.
Patris scientia, & patientia in nuptiis exigitur. T. 4. c. 262. E.
Patris victoria filio exheredato proficit, patri non proficit. T. 4. c. 884. C.
Patris sacrum. T. 5. c. 548. D.
Patris familias prudentis est, maximè si longinquo abfuturus sit, relinquere domi rerum, & litium suarum omnium procuratorem. T. 5. c. 121. C. D.
Patris jusjurandum quando filio prosit, vel non. Tom. 5. c. 72. B.
Patris potestas Clericatu non solvitur. T. 6. c. 1040. C.
Patris, & filii appellatione quid continetur. Tom. 6. c. 439. D. E.
Patris ratihabitio quando efficax est. T. 6. c. 15. E.
Patris obligationem non resolvi, qui pro filiafamilias dotem promisit, quòd eam postea emanciparit. T. 6. c. 105. B.
Patris voluntas exigitur, non tantùm in constituendis primis nuptiis, sed etiam in secundis. T. 6. c. 103. A.
Patris, & filii persona an eadem semper censeatur. Tom. 7. c. 66. A.
Patris judicium impugnantes, ex quo illud deficit, nihil ex eo consequi posse. Tom. 7. c. 921. E. repelli a substitutione pupillari. Ibid. E.
Patris scientia an noceat filiæ. T. 7. c. 890. D.
Patris scientia filio ignoranti non nocet; & contra, patris ignorantia filio non prodest in petenda bonorum possessione. Tom. 7. c. 889. A.
Patris naturalis una tantùm demonstratio est, & probatio. Tom. 7. c. 119. E.
Patris persona filio honesta, & sancta esse debet. T. 7. c. 21. E. & c. 127. B.
Patris vox dicitur vox filii, & retrorsum, vox filii vox patris. T. 7. c. 19. E.
Patris furore superveniente, an liberi ejus potestate exeant. Tom. 8. c. 376. E.
Patris appellatione quid significatur. T. 8. c. 552. B.
Patris, & domini discrimen quod. T. 8. c. 201. B.
Patris scientia ignoranti filio non nocet. T. 8. c. 12. E.
Patri justi nomen denegatur patri naturali, quia & filio naturali non succedit. T. 9. c. 553. A.
Patris consensus intervenire debet in contrahendis nuptiis filiorum, vel filiarum. T. 9. c. 430. B.
Patris persona sancta. T. 9. c. 1315. D.
Patris officium est dotem filiæ constituere, & conservare. Tom. 9. c. 486. D.
Patris captivitas non in plenum solvit patriam potestatem, quamdiu vivit pater, propter jus postliminii. T. 9. c. 1318. E.
Ad patris successiones quos natura vocat. T. 9. c. 1147. B.
Patris jus quod est. T. 9. c. 1406. E.
Patris, & patroni nomina sancta sunt. T. 9. c. 645. C.
Patris vox tanquam vox filii est. T. 9. c. 1253. B.
Patris consensu filius factus decurio. T. 9. c. 306. E.
Patrium jus. T. 5. c. 1045. E.
Patrocinii gratiâ quod possidetur, verè non possidetur. T. 2. c. 682. C.
Patrocinii nomine significatur procuratio, non advocatio. T. 10. c. 885. C.
Patrona humani generis dicitur præscriptio 30. annorum. T. 9. c. 793. A. & c. 1029. C. D.
Qui patronatum, vel libertum nanciscitur, non oneratur fideicommisso. T. 10. c. 1052. C.
Patronatus jus multiplex. Tom. 2. c. 381. E.
Patronatus jus est inæstimabile. T. 1. c. 1475. E. & T. 6. c. 270. C.
Patronatus jus minimâ capitis deminutione non perit. Tom. 1. c. 320. C.
Patronatus jura per eminentiam appellari jura succedendi in bonis libertorum. T. 2. c. 381. E.
De patronatus jure quædam. T. 3. c. 288. A.
Patronatus jura quæ. T. 4. c. 319. C.
Patronatus jus. Vide, Jus patronatus.
Patronatus jus in heredes transmittitur. Tom. 6. c. 928. A. pignori dari potest, & locari cum fundo. Ibid. A.
Patronatus jus cui competat. T. 6. c. 768. A.
Patronatus esse commoda innumera. T. 7. c. 846. A.
Patronatus jure quam partem auferat Falcidia. Tom. 7. c. 1327. C.
Patronatus juris multa esse commoda. T. 7. c. 1069. C. ejus nulla est æstimatio. Ibid. C. non onerari potest. Ibid. C.
Patronatus jus qua ex causa patroni non amittunt. Tom. 7. c. 126. A.
Patronatus jus est jus inæstimabile, sicut

BIU Cujas

ſicut jus patriæ poteſtatis. T. 7. c. 808. C. & c. 846. A.
Patronatus jus an amittatur, ſi filius patroni libertum paternum accuſaverit. T. 8. c. 153. C.
Patronatus jus an amittatur, ſi patronus obligaverit libertum ad mercedem operarum. Tom. 8. c. 152. E.
Patronatus jus an amittatur, ſi patronus libertum accuſaverit. T. 8. c. 153. D.
Patronatus jus an amittatur, ſi patronus libertum, vel libertam obligaverit viduitati. T. 8. c. 152. B.
Patronatus jus an amittatur, ſi patronus ſit rei capitalis damnatus, nec reſtitutus. T. 8. c. 153. C.
Patronatus jus an individuum ſit. T. 8. c. 159. A.
Patronatus jus an minuatur, ſi libertus ſolutus fuerit ipſo jure operarum obligatione. Tom. 8. c. 153. B.
Patronatus jus eſt varium, & multiplex. T. 8. c. 150. B. quæ illius jura ſint. Ibid. C.
Patronatus jus quales liberi patroni habeant. T. 8. c. 155. A.
Patronatus jus quibus modis perimatur. T. 9. c. 636. B.
De patronatus jure. T. 9. c. 635. D. E. & ſeq.
Juris patronatus partes. T. 9. c. 615. D.
Patronatus, & libertas an ſint in bonis. T. 10. c. 1052. B.
In patroni fraudem ſiquid factum ſit. T. 1. c. 826. A.
Patroni ſolebant liberis pecuniam utendam dare. Tom. 1. c. 947. C.
Patroni major dignatio, quàm procuratoris. T. 5. c. 1176. A.
Patroni, & liberti in quo differunt. T. 5. c. 1170. E. & c. 1171. A.
Patroni alii ſunt manumiſſores, alii patroni non manumiſſores. T. 5. c. 1189. E.
Patroni jus ſuccedendi in bona libertorum, omnium maximum patronorum jus eſt. T. 6. c. 148. C.
An patroni filius poſſit omittere hereditatem patris, & amplecti hereditatem liberti paterni. T. 6. c. 179. B.
Patroni tutor, vel curator impune in jus vocari poteſt ſine venia, imò & patroni defenſor. T. 7. c. 127. B.
Patroni, & liberi patronorum in quo diſtant. T. 7. c. 126. A.
Patroni, patronæve in jus vocari non poſſunt. T. 7. c. 118. D.
Patroni adrogatione libertus an mutet patronum. T. 8. c. 606. C.
Patroni filius, qui accuſavit libertum paternum capitis, an perdat bonorum poſſeſſionem contra tabulas liberti. T. 7. c. 1486. D.
Patroni appellatione an patrona contineatur. T. 8. c. 606. E.
Patroni libertas ad quos perveniſſe videbitur. T. 8. c. 606. D.
Patroni jus quomodo adquiratur, vel amittatur. T. 8. c. 150. D.
Patroni præteriti portioni an accreſcat portio heredis ſcripti, qui hereditatem omiſit. Tom. 8. c. 9. E.
Patroni liberis, aut parentibus liberti præſtabant legata, aut fideicommiſſa ſupra ſemiſſem, non ſupra quadrantem. T. 7. c. 1129. D.
Patroni, qui manumiſerunt ſervos, ſi fuerint a liberis præteriti, an habeant contra tabulas liberorum emancipatorum. T. 8. c. 145. E.
Patroni an in jus vocari, & duci poſſint. T. 9. c. 22. B.
Patroni, & patris nomina ſunt ſancta. T. 9. c. 645. C.
Patroni filio, quæ pars competebat olim in bonis liberti ab inteſtato, & ſine liberis mortui. Tom. 10. c. 361. D.
Patroni perſona non erit honeſta, ſi turpitudo patroni ſit manifeſta. T. 10. c. 905. E.
Patronis non perit bonorum poſſeſſio unde legitimi, adoptione, vel minimâ capitis deminutione. T. 6. c. 184. C.
Patronis diſſentientibus libertini a libertinis adoptari non poſſunt. T. 7. c. 124. A.
Patronis datur actio Fabiana, & Calviſiana. T. 9. c. 639. E. & c. 640. A. & ſeq.
Patronis quæ obſequia præſtanda ſunt. T. 9. c. 644. B. & ſeq.
Patrono legatum relictum fideicommiſſo onerari poteſt. T. 4. c. 328. A.
Patrono præterito datur bonorum poſſeſſio contra tabulas liberti. T. 5. c. 624. E.
Patrono legatum, vel fideicommiſſum relictum, quod ſufficit explendæ portioni legitimæ, debitæ verecundiæ patronali, patronum repellit a bonorum poſſeſſione contra tabulas. Tom. 6. c. 173. B.
Patrono præterito teſtamento liberti dari poteſt contra tabulas bonorum poſſeſſio. T. 6. c. 481. D.
Patrono non deberi legitimam, cum filius liberti heres exſtitit. T. 6. c. 175. A.
Patrono filium liberti præferri ſuum, vel emancipatum. Tom. 6. c. 174. E.
Patrono an certa portio ex bonis liberti debeatur. T. 7. c. 869. B.
Patrono pars debita an excludat querelam inofficioſi. T. 7. c. 207. A. B.
Patrono quæ pars debeatur ex bonis liberti. T. 7. c. 1327. B.
Patrono reverentia ſemper habenda. T. 7. c. 127. B.
Patrono an noceat facti ignorantia. T. 7. c. 1270. B.
Pro patrono quando non habetur, qui manumiſit. Tom. 7. c. 122. B.
Patrono an auferatur debita pars, ſi non vindicavit mortem liberti. T. 7. c. 1494. B.
Patrono an debeantur operæ a liberto. T. 8. c. 159. C.
Patrono an debeantur obſequia a liberto, & ejus filio. Ibid. C.
Patrono an detur ab inteſtato bonorum poſſeſſio unde legitimi. T. 8. c. 150. C.
Patrono an detur actio, vel querela ingrati. Ibid. C.
Patrono an detur bonorum poſſeſſio contra tabulas liberti. T. 8. c. 9. A. an detur omium bonorum. Ibid. A. an detur ſi nullus heres exſiſtat. Ibid. B.
Patrono defuncti nihil honoris debent extranei heredes liberti. T. 8. c. 159. D.
Patrono an liceat liberto imponere operas, donum, munus. T. 8. c. 150. C.
Patrono an, & apud quem detur actio ingrati adversùs libertum. Ibid. D.
Patrono inſtituto ex debita parte ſine dilatione, & conditione, an detur bonorum poſſeſſio contra tabulas. T. 8. c. 157. A.
Patrono præterito an debitæ partis bonorum poſſeſſio contra tabulas detur. T. 8. c. 156. E.
Patrono quando detur Faviana, vel Calviſiana. Tom. 8. c. 150. C.
Patronorum liberi, & parentes accipiuntur utriuſque ſexus. T. 7. c. 125. A. in jus vocari non debent ſine venia. Ibid. B.
Patronorum jura in libertos qua lege adaucta. T. 8. c. 1038. C.
Patronorum interventoribus an idem honor, qui patronis, habeatur. T. 8. c. 160. E.
In patronos libertis actio turpis, & famoſa non datur; at ex cauſis famoſis ſolet agi in eos in factum, non in perſonam. T. 6. c. 90. A.
Patronos etiam eſſe legitimos heredes. T. 7. c. 1078. C.
In patronos quæ actio non datur. T. 7. c. 126. B.
Patronos inter, & advocatos fuit olim differentia. T. 10. c. 879. E.
Patronum poteſt habere ingenuus T. 7. c. 124. C.
Patronum an excludant ab hereditate liberti liberi liberti. T. 8. c. 156. C.
Patronum an naturales liberi liberti excludant a bonorum poſſeſſione contra tabulas. T. 8. c. 157. E.
Patronum an poſſit libertus in jus vocare. T. 8. c. 159. C.
Inter patronum, & libertum differentia. T. 9. c. 23. D.
Patronum inter, & clientem magna fuit olim neceſſitudo. T. 10.

10. c. 716. D.
Patronus, & patrona differunt. T. 1. c. 352. A.
Patronus etiam is est, qui ex causa fideicommissi manumisit. T. 2. c. 734. C.
Patronus fisci. T. 2. c. 665. D.
Patronus quomodo ad hereditatem liberti vocatur. Tom. 1. c. 178. A.
Patronus si libertum criminis capitalis reum fecerit apud Præsidem, & libertus Præsidem sæpius interpellat, veniam non precatus, an videatur in edictum Prætoris committere, quod sine venia sæpius eum interpellet. T. 4. c. 835. D. E.
Patronus liberti impuberis est tutor legitimus. T. 4. c. 307. A.
Patronus præteritus, & filius præteritus in quo differunt. T. 4. c. 327. B.
Ut patronus utrùm quis veniat, an ut patroni filius, quæ est differentia. T. 4. c. 357. A.
Patronus. Vide, Libertus.
Patronus a successione liberti, aut bonorum possessione, quando excludatur. T. 5. c. 624. C. D.
Patronus fisci an possit emere rem fiscalem. T. 5. c. 741. E.
Patronus heres institutus an cogi possit adire hereditatem liberti. T. 6. c. 287. A.
Patronus quando juspatronatus amittit. T. 6. c. 424. A. & seq.
Patronus præteritus quando admittitur ad partis debitæ bonorum possessionem contra Sempronium fideicommissarium. T. 6. c. 175. A.
Patronus conjunctim institutus heres cum extraneo. T. 6. c. 173. D.
Patronus quando præfertur filio libertini emancipato, sub conditione instituto. T. 6. c. 174. A. B. C.
Patronus si petat operas officiales, probare debet, se esse patronum. T. 7. c. 871. C.
Patronus testamentum liberti falsum dicens, nec obtinens, an possit transire ad bonorum possessionem contra tabulas. T. 7. c. 187. D. E.
Patronus heres institutus est ex portione debita. T. 7. c. 1129. E.
Patronus non est, qui maximam, aut mediam capitis deminutionem subiit. T. 7. c. 123. B.
Patronus quis dicitur. T. 7. c. 120. D.
Patronus non potest in jus vocari sine venia. T. 7. c. 231. A.
Patronus in eadem causa an testimonium dicere possit. Tom. 7. c. 884. C.
Patronus in præjudicio an probet. T. 7. c. 871. C.
Patronus probare debet, libertum in fraudem suam aliquid dedisse, ut partem in fraudem dati possit avocare. T. 7. c. 869. B. C.
Patronus præteritus testamento liberti an habeat bonorum possessionem contra tabulas. T. 7. c. 187. D. E.
Patronus si liberto partem quinquagesimam ex reditu prædiorum legaverit, & heredes prædia vendiderint, an ei heredes quinquagesimam partem usurarum pecuniæ ex venditione redactæ, vel usurarum ejus pecuniæ, quæ ex consuetudine in ea regione frequentantur, debeant legatario præstare. T. 7. c. 1325. E. & c. 1326. A.
Patronus an is omnino sit, qui juraverit se esse patronum, delato jurejurando a liberto. Tom. 8. c. 155. D.
Patronus an repellatur a bonorum possessione, si imposuerit liberto operas, & dona. T. 8. c. 153. A.
Patronus an repellatur ab hereditate, si liberto operas vendiderit. Ibid. A.
Patronus an repellatur ab hereditate, si exegerit pecuniam initio libertatis promissam. Ibid. B.
Patronus an sit omnino, qui sententiâ judicis patronus pronuntiatus est. T. 8. c. 155. D.
Patronus præteritus si petierit contra tabulas, an præstet legata. T. 8. c. 148. A.
Patronus si libertis suis legaverit fundum, ita ut invicem succederent, & eorum novissimè mortuo succederet respublica, fideicommissum reipublicæ relictum videri a libertis, non ab herede. T. 7. c. 1378. B. C.
Patronus, & libertus donis mutuis se afficiebant. Tom. 9. c. 32. A.
Patronus ex debita portione heres institutus, & coactus adire, an restituere teneatur. T. 10. c. 341. E.
Patrueles quinam sint. T. 1. c. 172. A.
Patruelis frater. Vide, Frater patruelis.
Patrum fulmen exheredatio, & abdicatio. T. 9. c. 762. A.
Patrum scelera in crimine lœsæ majestatis luuntur filiorum pœnis, & cur. T. 9. c. 1396. A.
Patruus meus mihi agnatus, & cognatus est, avunculus tantùm cognatus est, non agnatus. T. 4. c. 1091. B.
Patruus patris locum obtinet. T. 6. c. 711. D.
Patruus incestas nuptias cum filia fratris non contrahit. Tom. 5. c. 548. C.
Patruus impuberis an contra substitutionem pupillarem possit movere querelam. T. 7. c. 178. B.
Patruus est frater patris. Tom. 8. c. 1036. B.
Patruus est agnatus. T. 8. c. 188. C.
De Pauli tribus decretorum libris. T. 3. c. 42. D. E.
Pauliana actio dicitur in factum. T. 8. c. 800. C.
Pauliana actio. Vide, Utilis.
Pauliana actio. Vide, Actio Pauliana
Pauliana actio in quo differat ab actione in factum. T. 8. c. 1108. A.
Paulianâ actione quis teneatur. T. 8. c. 699. D. & c. 800. B.
Pauliana actio. T. 9. c. 1135. A. B. & seq. quando non datur. Ibid. c. 1136. B.
Paulianæ actioni quandonam sit locus, & in quo differat a Fabiana. T. 8. c. 1109. C.
A Paulo Jurisconsulto facilè, & libenter dissidet Ulpianus etiam Jurisconsultus. T. 10. c. 77. D.
Paulus Verginius. T. 1. c. 911. A.
Paulus, & Ulpianus assessores Papiniani præfecti prætorio fuerunt. T. 5. c. 927. E.
Paulus ex eorum numero fuit, qui *erciscundi* dicuntur, id est, quibus mediam viam sequi, amicum, & familiare est. T. 5. c. 380. E.
Paulus in L. 3. & L. 11. *ad Senatusconsultum Vellejanum* duos casus recenset, quibus Senatusconsultum Vellejanum intercessiones fœminarum non rescindit. Tom. 5. c. 448. C.
Paulus in fine L. 1. *ad Senatusconsultum Vellejanum*, ait, qui supposuit mulierem, ut pro se mutuam pecuniam acciperet ab alio, magis mulierem decepit, quàm creditorem. Ibid. B.
Paulus Jurisconsultus, quid esset *in jus vocare*, non rectè definivit, aut sanè perperam definivit. T. 5. c. 86. D.
Paulus Jurisconsultus cum ait, utilitatem petitori esse conservandam, quomodo intelligendus. Tom. 5. c. 374. D.
Paulus Jurisconsultus dat actionem in factum ex tertio edicto in id, quod interest adversùs eum, qui quem prohibet mortuum inferre in locum, vel monumentum suum. T. 5. c. 389. A.
Paulus Jurisconsultus respicit ad id, quod plerumque fit. T. 5. c. 394. C.
Paulus Jurisconsultus singularem locum de aliena materia, & specie ex ea facta notat L. 12. §. 2. *ad exhibendum*. Tom. 5. c. 378. D.
Paulus Jurisconsultus quid intelligat per speciem. T. 5. c. 400. C.
Paulus Jurisconsultus jusjurandum, quod exigitur propter calumniam, separavit a jurejurando propter rem. T. 5. c. 45. B.
Paulus pacavit dissidium, quod erat inter auctores. Tom. 5. c. 380. D.
Paulus Jurisconsultus novâ dicendi formâ *repetere* pro *petere*, idest *vindicare* usurpavit. Tom. 5. c. 387. E.
Paulus ubi ordinem perpetui edicti sequutus sit. Tom. 5. c. 812. C.

BIU Cujas

Paulus a Papiniano dissentit : T. 7. c. 1272. A.
Paulus *libro* 75. *ad edictum* agit de stipulationibus . Tom. 7. c. 1092. A.
Pavonum, & columbarum an fera sit natura . Tom. 1. c. 64. B.
Pavonum natura quænam sit . T. 8. c. 930. B.
Pauper vix satisdationem præstare potest . T. 1. c. 53. B.
Pauper, & egenus quomodo differunt . T. 8. c. 765. C.
Pauper quisnam sit. T. 10. c. 1230. A.
Pauperes ab accusationibus repelli . T. 3. c. 504. B.
Pauperes qui dicantur, & an testimonium dicere possint : T. 7. c. 884. B.
Pauperes, & positos in necessitate adjuvare verus est cultus Christiani Episcopi . T. 10. c. 822. E.
Pauperibus mulcta irrogatur in causis Ecclesiasticis . T. 10. c. 870. B.
Pauperiem si quadrupes fecerit ; T. 1. c. 271. B.
Pauperiem si quadrupes fecisse dicatur . T. 8. c. 1121. D. E.
Pauperies quid. T. 1. c. 271. C.
Pauperies quid . T. 8. c. 1121. E. & c. 1122. A. de pauperie actioni locus est , etiamsi bestiæ pauperiem fecerint. Ibid. C.
De pauperie ex 12. Tabulis actione bestiæ non continentur . T. 8. c. 1089. A.
Paupertas extrema munerum civilium vacationem præstat. T. 2. c. 754. E.
Paupertas tutoris , vel curatoris vitio non vertitur . T. 9. c. 584. A.
Paupertatem qui simulat , succisis vitibus , vel arboribus, quo declinet fidem censuum, ut puniendus. T. 2. c. 854. A. B.
Paupertati vicina mediocritas. T. 1. c. 1476. C.
Paupertatis definitio ad 50. millia sestertium in ingenuis, in libertinis ad 30. millia sestertium . T. 3. c. 560. B.
Pauvreté n'est pas vice, comme l'on, proverbium Gallicum . T. 9. c. 584. A.
Pax est juris gentium. T. 1. c. 921. A.
Pax pactionibus conficitur . T. 1. c. 917. C.
Pax dicitur , quod pacto fiat . T. 5. c. 50. C.
Pax est species pacti, quam inter se Duces paciscuntur , finiendi belli causâ. T. 9. c. 26. C.
Pacis etymon. T. 1. c. 917. C.
Pacis violatores ut puniendi . T. 2. c. 1327. C.
De pacis violatoribus constitutio Friderici . T. 2. c. 1331. C. D.
De pace tenenda constitutio Friderici . T. 2. c. 1326. C. D.
In pace non est postliminium, sed in bello tantùm. T. 9. c. 26. B.
Payer dictio Gallica unde derivatur. T. 6. c. 535. E.
Peccare qui non vetat , cum possit , jubet, vel peccat ipsemet potiùs . T. 6. c. 552. B.
Plus peccat, qui facit, quàm qui non facit . T. 4. c. 1018. E.
Peccata nocentium nota esse & oportet, & expedit . T. 5. c. 756. B.
Peccata nocentium nota esse expedit. T. 8. c. 524. C.
Peccatum omne actionem esse, Stoicorum sententia vera non est. T. 1. c. 1213. E.
Peccatum omne in actione esse, Stoici dicunt, T. 8. c. 822. E.
Pecora pascendi causâ parata, ut ex eis fructus capiatur . Tom. 2. c. 1151. A.
Pecora stercorandi fundi causâ parata debentur instrumento fundi legato. T. 4. c. 894. E.
Pecora , quæ immittuntur in pascua publica, inscripta fisco committi, T. 9. c. 400. A.
Pecora partiaria . T. 9. c. 62. C. & seq.
Pecoris ad aquam appulsus aliàs personalis, aliàs realis servitus est. T. 7. c. 1024. C.
Pecoris morbosi venditor, si contagione illius totus grex perierit , an æstimationem gregis præstare cogatur , T. 7. c. 760. A. B.
Pecoris nudus usus si alicui legatus sit, quomodo eo uti debeat. T. 7. c. 1058. B.
De pecoris noxalis pastu . T. 7. c. 598. E.
Pecorum appellatione quæ continentur. T. 1. c. 436. C.
Pecorum fœtus sunt in fructu, T. 5. c. 425. B. & c. 728. B.
Pecorum appellatione quænam contineantur . T. 10. c. 1126. A. B.
Pecten quid sit. T. 10. c. 662. B.
Pecuarii . T. 2. c. 785. C.
Pecudes, & oves in quo differunt. T. 5. c. 1199. D.
Pecudes de quibusnam animalibus dicantur. T. 8. c. 1088. E.
Pecudibus , aut ovibus legatis quæ contineantur . T. 5. c. 1199. D.
Pecudum numero quænam esse dicuntur. T. 1. c. 239. B.
Pecudum appellatione an etiam sues contineantur. Ibid. B.
Peculatus quid . T. 1. c. 875. B.
Peculatus actio morte non finitur . T. 2. c. 647. D.
Peculatus crimen tantùm intenditur in furem pecuniæ publicæ populi Romani . T. 4. c. 843. C.
Peculatus ex lege Julia olim tantùm erat de pecunia populi Romani, postea eam legem Imperatores ad cujuscumque civitatis pecuniam porrexerunt . Ibid. D.
Peculatus lex 4. §. *ult. D. ad l. Jul. peculatus* , & lex 81. *D. de furtis* planè diversa proponunt, & non contraria. Ibid. C. D. E.
Peculatus crimen est crimen captarum pecuniarum . T. 9. c. 1454. C.
Primen peculatus quodnam sit . T. 10. c. 729. A.
Peculia in bonis patris, vel domini an computentur. Tom. 1. c. 103. B.
Peculia si seperata sint inter coheredes , qua actione , aut quo remedio illis subveniatur . T. 5. c. 441. C. D.
Peculia extingui non tantùm morte filiarumfamilias , sed etiam morte patris , & confundi cæteris bonis paternis . T. 7. c. 517. D.
Peculiarem rem quinam non possunt alienare . T. 7. c. 661. C.
Peculiares res servi donare, & perdere non possunt ; sed vendere, permutare, novare, exigere, transigere , solvere possunt . T. 9. c. 44. C.
De peculiaribus nummis creditis. T. 7. c. 661. B.
In peculiaribus rebus omnia possunt & servi, & filii familias . T. 9. c. 44. B.
Peculiaris obligationis onus sequi peculium ubicumque sit . T. 1. c. 1509. C.
Peculii nomen juris intellectum habet , T. 1. c. 1509. A.
Peculii nomen non modò emolumenta , sed etiam onera comprehendit . Ibid. A.
Peculii definitio , & ejusdem actio. T. 1. c. 767. D. & c. 1453. C.
Peculii onus qua viâ in legatarium transfertur , T. 1. c. 1510. B.
Peculii actio ex maleficio non venit . T. 1. c. 1473. C.
Peculii nomine quid, seu quantum pater, idemque heres testatori suo debuerit; & quo tempore spectamus quantum in peculio fuerit. T. 4. c. 199. C.
Peculii nomen in jure ubi est, semper adest nodus , vel scrupulus aliquis . T. 4. c. 196. C.
Peculii vindicatio. T. 6. c. 433. E.
Qui peculii sui servus rem aliquam amoverit furandi animo, furtum non facit. T. 6. c. 144. D.
Peculii obligatio sequitur peculium. T. 7. c. 1404. A.
Peculii singula corpora an minuantur per æs alienum, quod domino debetur. T. 7. c. 1416. B.
Peculii concessio finitur morte patris. T. 7. c. 1253. B.
Peculii filiisfamilias species duæ sunt. T. 8. c. 6. B.
In peculii jure nemo patre potior est . T. 9. c. 919. D.
Peculii nomen congruit tantùm servo homini. T. 9. c. 983. A.
Peculii definitio . T. 10. c. 431. E.
Peculii totius dominium habet ipso jure pater. T. 10. c. 583. E.
Qui est in peculio, vicarius dicitur, id est, servi servus. T. 1. c. 1456. A.

BIU Cujas

De peculio non tantùm tenetur parer, vel dominus ex persona filii familias, vel servi, sed etiam de in rem verso. T. 1. c. 1458. E.
De peculio legato. T. 1. c. 808. B. C.
Ex peculio an deducatur, quod debet servus vicario suo. T. 1. c. 267. B.
De peculio castrensi militum, & præfectianorum. T. 2. c. 959. E.
Peculio legato an servus peculiaris contineatur. T. 4. c. 1122. B.
De peculio actio. Vide, Actio de peculio.
In peculio quod tempus spectandum sit, an tempus mortis, vel aditionis. T. 4. c. 201. B.
De peculio an pater teneatur ob res amotas. T. 4. c. 300. D.
De peculio quod dat heredi statuliber, imputatur in Falcidiam. T. 4. c. 909. A.
De peculio agit, qui agit de in rem verso, sed non contra. Tom. 4. c. 237. E.
De peculio si agatur stricto judicio, & nihil sit in eo rei judicatæ tempore, an dominus de futuro peculii incremento cavere debeat. T. 4. c. 273. B.
Ex peculio fit patrimonium. T. 6. c. 570. C.
Ex peculio duobus modis fieri deductionem. T. 6. c. 66. A.
De peculio suo se redimere servus potest. T. 6. c. 77. E.
De peculio actio annalis est. T. 6. c. 74. C.
De peculio servi agere potest fructuarius cum proprietario, si quid amplius fructuario debeatur, quàm quod sit in peculio ad se pertinente. T. 6. c. 68. E.
In peculio servi institoris computatur pretium, quod eidem servo dominus debet naturaliter ex causa emptionis venditionis. T. 6. c. 58. E.
De peculio actio in dominum est, ubi servus obligatur naturaliter. T. 6. c. 467. E.
De peculio dominus conventus id deducit, quod servi nomine obligatus est, & etiam quod solvit pro servo. T. 6. c. 65. A.
De peculio servi communis unus ex sociis conventus in solidum, deducit etiam solidum, quod sibi, & socio debetur. T. 6. c. 71. B.
De peculio conventus dominus, quod servus exegit a debitore domini, deducitur, si modò dominus id ratum habeat. T. 6. c. 65. D.
De peculio servi quando emptor, & venditor servi simul tenentur. T. 6. c. 67. C. D.
De peculio tenetur is, qui usumfructum in servo, vel usum habet, alio habente proprietatem. T. 6. c. 68. C.
De peculio suo servus se redimere, & libertatem adipisci potest. T. 6. c. 303. A.
De peculio servi communis venditi. T. 6. c. 67. D. de deductione ejus quod servus debet. Ibid. c. 68. A.
De peculio non esse actionem in adrogatorem. D. 6. c. 439. A.
In peculio continentur servi vicarii. T. 8. c. 604. B.
De peculio cum dominus convenitur, plerumque effugere potest solutionem pecuniæ. T. 7. c. 591. B.
Actione de peculio rectè convenitur pater, etiamsi nihil sit in peculio. T. 7. c. 614. E.
Peculio a patre filio semel permisso, filiumfamilias postea patri in furorem prolapso adquirere non modò possessionem, sed & usucapiendi causam. T. 8. c. 243. E.
De peculio actio. Vide, Actio de peculio.
De peculio ejus, qui libertatem meruit. T. 9. c. 993. A. B.
De peculio servi quando dominus obligatur, & quando non. T. 9. c. 123. A. & seq.
In actione de peculio spectatur, quantum sit in peculio rei judicatæ tempore. T. 10. c. 400. E.
Actioni de peculio inest actio de in rem verso. T. 10. c. 976. D. E.
Actio de peculio quo casu sit utilis, & efficax ex contractu servi adversùs dominum. Ibid. B.
Peculium est naturale nomen. T. 1. c. 1456. B.
Peculium homini prorsus esse simile. T. 1. c. 1510. C.
Peculium adventitium. T. 1. c. 93. B.
Peculium est veluti servi patrimonium. T. 1. c. 1456. B.
Peculium filii non tantùm est, quod pater ei dedit, vel concessit, sed etiam, quod ipse suâ parsimoniâ paravit. T. 1. c. 1453. C.
Peculium qua ratione servo, vel filio prælegari dicitur. Tom. 3. c. 103. D.
Peculium vicarii est in ordinarii peculio, non contra. Tom. 1. c. 1456. E.
Peculium paganum jure antiquo in bonis est patris. T. 1. c. 92. E.
Peculium castrense quid sit. T. 1. c. 884. B.
Peculium castrense scriniarii, exceptores, & cæteri præfectiani habent. T. 2. c. 961. A.
Peculium castrense filii proprium est jure pleno. Tom. 2. c. 960. D.
Peculium est simile homini, id est, servo, cujus peculium est. T. 1. c. 1510. C.
Peculium castrense, filio familias mortuo, adquiritur patri. T. 2. c. 960. E.
Peculium castrense omnium palatinorum. T. 2. c. 947. D.
Peculium quibus modis extinguitur. T. 1. c. 768. A.
Peculium ademptione extinguitur. T. 1. c. 768. A.
Peculium est veluti patrimonium filiorum, filiarumque, vel servorum. T. 1. c. 254. B.
Peculium quomodo intelligendum. T. 1. c. 267. B.
Peculium profectitium, & adventitium. T. 1. c. 93. A. B.
Peculium, & merx peculiaris an sint idem. T. 1. c. 268. C.
Peculium paganum, & castrense in quo differunt. T. 4. c. 378. D.
Peculium paganum est quasi patrimonium. T. 4. c. 379. B.
Peculium paganum, & castrense in quo differunt. T. 4. c. 806. C. D.
In peculium, vel in dotem si quid quid filiæfamilias detur, quid interest. T. 4. c. 893. A.
Peculium morte filii familias extinguitur. T. 4. c. 301. C.
Peculium accessionem, & decessionem recipit. T. 4. c. 409. B.
Peculium castrense, vel quasi castrense filiifamilias habent. T. 4. c. 1216. C.
Peculium aliud est, aliud merx peculiaris. T. 4. c. 209. C.
Peculium intelligitur deducto eo, quod domino debetur. T. 4. c. 209. C.
Inter peculium paganum, & peculium castrense quæ est notanda differentia. T. 4. c. 378. D.
Peculium castrense. Vide, Castrense peculium.
Peculium si deminutum sit, tempus mortis spectatur; si auctum, tempus aditionis. T. 4. c. 201. B.
Peculium est quasi patrimonium servi. T. 4. c. 911. A.
Peculium filii profectitium est, res patris, hoc est, in bonis, in patrimonio patris. T. 4. c. 929. D.
Peculium mulieris est res extra dotem. T. 4. c. 1337. B. ut parapherna. Ibid. B.
Peculium non sequitur legatum, aut venditum servum, nisi nominatim legetur. T. 4. c. 899. A.
In peculium quod filiæ datur, interdum ei a patre auferri potest, & quando. T. 4. c. 893. B. hoc ab heredibus peti non potest, sed retineri, & cur. Ibid. B. C.
Peculium est quasi patrimonium servi, aut filiifamilias. T. 5. c. 399. B.
Peculium est accessio servi. T. 5. c. 436. E.
Peculium quando ex constituto patris, aut domini minui dicatur. T. 5. c. 413. B. C. D.
Peculium si commune fuerit, sufficit actio pro socio, vel communi dividundo. T. 5. c. 441. D.
Peculium si minuatur universum, perit actio de peculio. Tom. 5. c. 413. D.
Peculium duplicis juris habet liber homo bonâ fide possessus. T. 6. c. 16. B.
Peculium dicitur esse quasi patrimo-

monium servi. T. 6. c. 144. D.
Peculium servi sui dominus quisque possidet civiliter, ut dominus; servus naturaliter. Ibid. C. D.
Peculium duplicis juris qui servi habere possunt. T. 6. c. 359. E.
Peculium extinguitur morte servi. T. 6. c. 261. C.
Peculium filii, vel servi, peculium patris, vel domini est, sive pars sui patrimonii, bonorumve suorum. T. 6. c. 15. B.
Peculium servorum in bonis dominorum est, sicut filiorum familias in bonis parentum est. T. 6. c. 308. E.
Peculium universum servi ubicumque sit, velut patrimonium servi intuetur. T. 6. c. 68. D.
Peculium dicitur, quod dominus ipse separavit, rationes suas a servi rationibus discernens. T. 6. c. 308. E.
Peculium servi communis quo casu ad alterum ex dominis solùm pertineat. T. 6. c. 64. C. D.
Peculium, & hereditas nomen est universi juris. T. 6. c. 608. A.
Peculium intelligitur, deducto, quod domino debetur, vel conservis, vel liberis domini. T. 7. c. 590. B.
Peculium legatum an dividi possit. T. 7. c. 1092. B.
Peculium manumissum non sequitur. T. 7. c. 528. D.
Peculium, deducto alieno ære dominico, legatario debetur. T. 7. c. 1422. A.
Peculium potest esse accessio servi. Ibid. A.
Peculium est accessio servi. T. 7. c. 1386. A.
Peculium aliud est, aliud merx peculiaris. T. 7. c. 1422. A.
Peculium filii familias castrense an ad patrem pertineat jure dominii. T. 7. c. 1030. D.
Peculium filii familias proprium est. T. 7. c. 137. A.
Peculium, id est, jus peculii. T. 8. c. 786. C.
Peculium est quasi proprium patrimonium servi, vel filii familias. T. 7. c. 661. B.
Peculium si sit legatum. Tom. 8. c. 991. E.
Peculium suum quasi castrense an emancipatus conferat. T. 8. c. 95. B.
Peculium paganum an sit in bonis patris. T. 8. c. 959. B.
Peculium profectitium an liberi invicem conferant. T. 8. c. 90. D.
Peculium an ex quolibet titulo augeatur. T. 8. c. 309. C.
Peculium castrense quis conferat, & cur. T. 8. c. 95. B. C.
Peculium est eorum, qui alieni juris sunt. T. 8. c. 615. C.
Peculium castrense an adquiratur patri. T. 8. c. 95. C.
Peculium filium familiæ per servum, vel naturaliter possidetur, non civiliter. T. 8. c. 312. B.
Peculium castrense adnumeratur bonis. T. 8. c. 615. A.
Peculium ut Græci definiunt. Ibid. C.
Peculium ubi manet, moriente filio familias. Ibid. A.
Peculium sequitur obligatio peculiaris. T. 9. c. 519. D.
Peculium castrense non confertur. T. 9. c. 682. B. & c. 692. C. non venit in judicium familiæ erciscundæ. Ibid. c. 692. C.
Peculium quid. T. 9. c. 311. B. & c. 522. B.
Peculium quibus modis extinguitur. T. 9. c. 313. B.
Peculium servi separatur a domini substantia. T. 9. c. 44. B.
Peculium servi est quasi patrimonium servi. Ibid. B.
Peculium non intelligitur, nisi eo deducto, quod domino debetur. T. 9. c. 310. D. tenetur directò servi nomine, utiliter aliorum nomine. Ibid. D.
Peculium potest adimi nudâ voluntate. T. 9. c. 522. A.
Peculium solet accedere in venditione servi, nisi excipiatur. T. 10. c. 767. A.
Peculium servi minuere, quod servus domino debet, vel liberis domini, vel conservis, quomodo accipiendum. T. 10. c. 809. A.
Peculium aliud paganum, aliud castrense. T. 10. c. 830. E.
Peculium non sequitur emptorem servi, nisi ita nominatim converit. T. 10. c. 1012. E.
Peculium licèt non sequatur servum venditum, tamen quod ex ejus peculio pervenit ad emptorem, venit in actione ex vendito. T. 10. c. 1013. C.
Peculium est accessio servi. T. 10. c. 1262. C.
Pecunia res est mutabilis, & facilè augetur, & minuitur. Tom. 3. c. 670. A.
Pecunia non est hereditas, sed successio. T. 1. c. 75. D.
Pecunia ex re mea an sit mea. T. 1. c. 1263. B.
Pecunia consignata quæ dicatur. T. 1. c. 1503. C.
Pecunia ærosa. T. 1. c. 1503. E. Vide, Ærosa pecunia.
Pecuniâ creditâ olim stipulari licebat usuram centesimam. T. 2. c. 1087. B.
Pecunia nautica modum non habet ullum. T. 1. c. 1482. B.
Pecunia trajectitia, sive nautica quæ est. T. 1. c. 1407. A.
De pecunia constituta. Tom. 1. c. 383. A.
Pecuniâ certâ legatâ non corpora nummorum spectantur, sed quantitas. T. 4. c. 1126. C.
Pecunia non semper fungitur vice pretii, sed etiam mercis. T. 4. c. 43. D. item nummi interdum merces sunt. Ibid. D.
Pecunia sola est in obligatione, vel præstatione. T. 4. c. 60. B.
Pecunia valet quantitate, non corpore, & substantiâ. T. 4. c. 186. A.
Pecunia legata pro dote, an mulieri debeatur morte mariti soluto matrimonio. T. 4. c. 1119. A.
Pecunia cum dicitur nautica, trajectitia, vel maritima, ea dicitur, quæ periculo fœneratoris mutua datur. T. 4. c. 953. A.
Pecunia naturaliter pecuniam non generat. T. 4. c. 918. B.
Pecunia petitur ab eo, cui credita est, quamvis illa ad alium aliquo modo pervenerit. T. 4. c. 944. A. hoc jus tantùm in argentariis sociis consuetudine receptum est. Ibid. A.
Is, cujus pecuniâ domus empta est, an habeat in ea domo tacitam hypothecam. T. 4. c. 1262. E.
Quid de pupilli pecunia ex Constitutione D. Severi, & Antonini. T. 4. c. 1263. B.
Pecunia quasi debita pupillo, soluta per errorem tutori nomine pupilli, quid sit. T. 4. c. 927. B. C.
In pecunia apud argentarios deposita, quæ ratio habetur depositariorum post privilegia, & quæ ante privilegia. T. 4. c. 210. A. B. C.
Pecunia ad quid mutua detur. T. 5. c. 138. C.
Pecunia interveniente, res ad locationem, & conductionem respicit. T. 5. c. 457. E.
Pecunia certi condictione repetitur, liberatio condictione incerti. T. 5. c. 457. A.
Pecunia numerata est res certa. T. 5. c. 457. A.
Pecunia in quovis turpitudinis negotio tanquam decipula est. T. 5. c. 478. C.
Pecunia numerata certa cur sequestrari nequeat. T. 5. c. 26. C.
Pecunia quocumque loco repeti potest, etiamsi non fiat mentio solutionis factæ certo loco, quasi eo loco dari debeat. T. 5. c. 405. B.
Pecunia quam ob causam commodetur. T. 5. c. 138. C.
Pecunia deposita redditur sine usuris. T. 6. c. 527. D.
De pecunia debita, quam procurator exegit, cum mandatum non haberet. T. 6. c. 385. E.
Pecunia est modus constituendæ æqualitatis. T. 6. c. 484. E.
Pecunia accepta ad materias vendendas sub pœna certa, si quis decesserit partim datis materiis, an heredes & in usuras, & in pœnam conveniri possint. T. 7. c. 811. C. D.
Pecunia an diminuatur cum labore. T. 7. c. 1310. B.
Pecunia an mutuo dari tacitè possit sine fraude. T. 7. c. 1071. C.
Pecunia an sine mandato possit alieno nomine exigi. T. 7. c. 844. B.
Pecunia certa annua in habitationem

nem relicta, quo die, quoque anno locatori præstanda sit. T. 7. c. 1347. A. an ab initio cujusque anni legati dies cedat. Ibid. B.
Pecunia otiosa, sterilis, vel vacua quæ dicatur. T. 7. c. 860. D.E.
Pecunia propriè solvi, res verò tradi dicitur. T. 7. c. 792. E.
Pecunia, & fundus in quo differunt. T. 7. c. 1111. A.
Pecunia, quæ est in dote, an minuatur per impensas necessariò factas in prædia dotalia. T. 7. c. 1408. E.
Pecunia res est mutabilis, quæ facilè minuitur. T. 7. c. 1416. A.
Pecunia quid propriè significat. T. 7. c. 988. B.
Pecunia omnis residuorum appellatione continetur. T. 7. c. 1442. A.
Pecunia an divisionem, & deminutionem recipiat. T. 7. c. 1310. B.
Pecunia facilè minuitur per pecuniam, id est, per pecuniarum impensam. T. 7. c. 1408. E.
Pecunia legata, & non inventa in hereditate an debeatur. T. 7. c. 1110. C. D.
De pecunia credita præcepta quædam singularia. T. 7. c. 667. B. C. & seq.
Pecunia an soluta sibi videatur, si creditor debitorem, pecuniam præsentem solvere paratum, & offerentem jusserit alii dare. T. 8. c. 252. C.
Pecunia publica quæ appellatur. T. 8. c. 440. C.
Pecunia intelligitur esse in hereditate, etiamsi nulli sint sacculi in ipsa hereditate. Tom. 8. c. 553. B.
Pecunia cui numerata est pro altero, alterum non teneri. Tom. 9. c. 214. A. B.
Pecunia inventa in hereditate a bonæ fidei, vel malæ fidei possessore. T. 9. c. 155. C.
Pecuniâ mutuâ sumptâ, pro ea vinum condici posse, si reddendi vini stipulatio sit subjecta. T. 9. c. 212. C.
Pecunia proba quæ dicitur. Tom. 9. c. 1450. A.
Pecunia repensatrix. T. 9. c. 1292. E.
Pecunia ærosa quæ est. Tom. 9. c. 1449. C.
Pecunia in antecessum data, Galli dicunt *avancer*. T. 9. c. 68. C.
Pecunia terrestris periculo caret. T. 9. c. 348. B.
Pecunia caduca. T. 9. c. 230. D. Vide, Caduca pecunia.
Pecuniâ meâ ab alio creditâ meo nomine, & accepto pignore, mihi ipso jure adquirebatur obligatio principalis, non obligatio pignoris. T. 9. c. 1195. E.
In pecunia centesima est usura. T. 9. c. 338. C.
De pecunia pupillari fœneranda, & deponenda. T. 9. c. 569. A. B. & seq.
De pecunia non numerata. T. 9. c. 326. E. & c. 327. A. & seq.
Pecunia numerata condictione triticariâ non petitur. T. 10. c. 149. D. E.
Pecunia gratuita quænam sit. T. 10. c. 456. C.
Pecunia trajectitia quænam sit. T. T. 10. c. 462. C.
Pecuniæ non est usus, sed abusus, quoniam utendo perit. Ibid. C.
In pecunia nautica periculi pretium exigitur, impletâ, seu exsistente conditione. T. 10. c. 463. B.
Pecunia chirographaria quænam sit. T. 10. c. 706. A.
Pecuniâ certâ numeratâ triplex datur condictio. T. 10. c. 709. B. C.
Pecunia soluta quo casu, & quomodo repeti possit ab appellante. T. 10. c. 798. B. C.
Pecunia valet pro quantitate. T. 10. c. 953. A.
Pecunia constituta quid sit. T. 10. c. 963. D.
Pecunia fœnebris quomodo dividatur. T. 10. c. 983. A.
Pecunia si detur, an permutatio sit, ut invicem res detur. T. 10. c. 1041. D.
Pecunia an debeatur actione depositi. T. 10. c. 1104. C.
Pecunia deposita an possit capi pignori. T. 10. c. 1223. D.
De pecunia numerata. Tom. 10. c. 980. E.
De pecunia constituta. T. 10. c. 963. B. C.
Pecuniaria pœna non cadit in servos. T. 10. c. 745. A.
Pecuniaria actio quibus in causis locum habeat. T. 10. c. 946. A.
Cujus pecuniariter, & peculiariter interest, quomodo differant. T. 5. c. 376. E. & c. 377. A.
Pecuniariter interesse quid dicatur. T. 5. c. 377. A.
Pecuniæ una, & certa æstimatio est. T. 1. c. 1280. E.
Pecuniæ nauticæ quodcumque accedit, nullum habet modum. T. 1. c. 1408. C.
Pecuniæ trajectitiæ an pœna peti possit. T. 1. c. 1409. C.
De pecuniæ constitutæ reis. T. 2. c. 1034. E.
Pecuniæ reditus est usura. Tom. 1. c. 1486. E.
De pecuniæ debitæ oblatione, ac depositione Consultatio. Tom. 1. c. 706. B. C.
Pecuniæ publicæ decoctor ut puniendus. T. 2. c. 714. C.
Pecuniæ depositio significat sistere usuram. T. 4. c. 902. A.
Ejus pecuniæ, quæ est trajecta in provinciam, an periculum pertineat ad tutorem postea constitutum rebus Italicis. T. 4. c. 1017. A.
Pecuniæ depositæ usus non est, sed custodia tantùm. Tom. 4. c. 211. E.
Pecuniæ creditæ actio utilis competit militi sine cessione. Tom. 4. c. 919. D.
Pecuniæ creditæ usuræ non debentur ex pacto nudo sine stipulatione. T. 4. c. 966. C.
Pecuniæ constitutæ causa. Vide, Causa constitutæ pecuniæ.
Pecuniæ creditæ, & condictionis indebiti eadem est ratio. T. 4. c. 927. B.
Pecuniæ studiosi non sunt veri Philosophi. T. 4. c. 866. A.
Pecuniæ depositæ usuræ etiam ex pacto nudo debentur. Tom. 4. c. 966. C.
Pecuniæ legatum difficiliùs adimitur, quàm legatum prædii. T. 4. c. 1210. A.
Pecuniæ creditæ usuræ non debentur sine stipulatione. Tom. 5. c. 45. D.
Pecuniæ præstatio dividua est. T. 5. c. 675. B.
Pecuniæ debitæ cum re corporali inæstimata, quam exegit, compensatio non est. T. 5. c. 424. A.
Pecuniæ significatio ad quid refertur. T. 5. c. 29. B.
Pecuniæ numeratæ certa quantitas districtè petitur certi condictione, non æstimatio ejus. Tom. 5. c. 400. C.
Pecuniæ præstatio non tam facilis est, quàm officii. T. 6. c. 150. C.
Pecuniæ creditæ conditio duplex. T. 6. c. 83. A.
Pecuniæ illecebris decipimur. T. 6. c. 492. E.
Pecuniæ in usu non consistunt, quoniam utendo consumuntur. T. 7. c. 862. C.
Pecuniæ nauticæ sunt periculo creditoris, aliæ pecuniæ periculo sunt debitoris. Ibid. B.
Pecuniæ nomine etiam corpora contineri. T. 7. c. 988. C.
Pecuniæ trajectitiæ quæ sunt. T. 7. c. 862. B.
Pecuniæ debitæ legatum creditori relictum an inutile sit. Tom. 7. c. 1398. D.
Pecuniæ, & nominum ususfructus an legari, & constitui possit. T. 7. c. 1358. D.
Pecuniæ creditæ ad diem non solutæ stipulatio in duplum quomodo intelligatur. Tom. 7. c. 778. A.
Pecuniæ creditæ condictione agens, quæ probare debeat. Tom. 7. c. 877. D.
Pecuniæ creditæ nulla specialis actio est. T. 7. c. 170. B.
Pecuniæ appellatione contineri homines. T. 7. c. 1137. C.
Pecuniæ trajectitiæ qua lege, & quomodo credantur. Tom. 7. c. 862. B.
Pecuniæ usura non est, quòd utendo consumitur. T. 7. c. 626. D.

BIU Cujas

Pecuniæ depositæ nomine an condictio competat. T. 7. c. 639. E.
Pecuniæ usus non est, sed abusus. T. 7. c. 626. D.
Pecuniæ usu, & usufructu legato, quando proprietas ejus legata videatur. T. 7. c. 1369. D.
Pecuniæ appellatione res omnes continentur. T. 8. c. 639. B.
Pecuniæ verbum. T. 8. c. 611. E.
Pecuniæ verbum complectitur mobilia & immobilia, corporalia & incorporalia. Tom. 8. c. 639. C.
Pecuniæ verbum non tam latè patet, ac rei verbum. Ibid. B.
Pecuniæ verbum non tantùm nummos, sed & corpora significat. Ibid. B.
Pecuniæ verbum pro nummis. T. 8. c. 557. C.
Pecuniæ numeratæ mutuum quomodo contrahatur. T. 8. c. 319. D.
Pecuniæ reconditæ sub terra possessio an amittatur, si eum, qui deposuit, oblivio loci ceperit. T. 8. c. 308. E.
Pecuniæ sub terra depositæ possessio an amittatur, si fundum sciat, ubi illam deposuerat. Ibid. E.
Pecuniæ debitæ ab eodem ex alia causa vetustiore commemoratio omissa in cautione nova, pacti, aut liberationis vim non habeat. T. 8. c. 358. B.
Pecuniæ ususfructus vix receptus. T. 9. c. 4. A.
Pecuniæ creditæ actio. T. 9. c. 266. C. & seq.
Si pecuniæ numeratio sequuta non fuerit conventionem pignoris. T. 9. c. 1237. D. E.
Pecuniæ non numeratæ exceptio. T. 9. c. 97. C. D.
Pecuniæ non numeratæ exceptio contestatione perpetuatur. T. 9. c. 327. A.
Pecuniæ non numeratæ exceptio. T. 9. c. 263. C. D.
Pecuniæ sequestratio. T. 9. c. 217. B.
Pecuniæ nauticæ periculum ad creditorem pertinet ex conventione in solidum. T. 9. c. 348. C.
Pecuniæ publicæ furtum coercetur lege Juliâ. T. 9. c. 1454. E.
Pecuniæ non numeratæ exceptionem, vel replicationem obstare non tantum chirographo creditæ pecuniæ, sed etiam cautioni, vel dationi pignoris. T. 9. c. 1237. D.
Pecuniæ non numeratæ exceptio. Vide, Exceptio.
Pecuniæ non solutæ exceptio. Vide, Exceptio.
Pecuniæ mutuæ periculum ad debitorem pertinere. T. 9. c. 212. D.
Pecuniæ periculum non agnoscunt commodatarius, depositarius, & mandatarius. Ibid. D.
Pecuniæ debitæ priori creditori offerendæ jus. T. 9. c. 1042. A. præscriptione tollitur hoc jus. Ibid. A.
Pecuniæ alienæ datione mutuum non contrahitur. T. 9. c. 205. D.
Pecuniæ verbo omnes res continentur. T. 9. c. 261. C.
De pecuniæ depositione inventæ in bonis pupilli, vel adulti, aut refectæ ex venditione fructuum, vel rerum mobilium. T. 9. c. 569. D. E.
De pecuniæ non numeratæ exceptione. T. 9. c. 326. E. & c. 327. A. & seq.
Pecuniæ veniunt tantùm in constitutum. T. 9. c. 260. B.
Pecuniæ hereditariæ veniunt in petitionem hereditatis officio judicis. T. 10. c. 404. B.
Pecuniæ ususfructus an sit separandus ab usufructu aliarum rerum, T. 10. c. 407. C.
Pecuniæ, & rei debitio dissimilis est. T. 10. c. 449. D.
Pecuniæ nomen pertinet ad, id quod nostrum est. Tom. 10. c. 486. E.
Pecuniæ ejusdem qui habent eundem reum, & fidejussorem, an possint eundem convenire, divisâ actione partim rei, partim fidejussoris nomine. Tom. 10. c. 554. D.
Pecuniæ creditæ judicium est strictum. T. 10. c. 560. C.
Pecuniæ verbum an latissimè accipiatur. T. 10. c. 598. B.
Pecuniæ, quam quis aleâ vicit, an sit petitio. T. 10. c. 948. D.
Pecuniæ mutuæ condictio an nobis adquiratur per liberam personam. T. 10. c. 979. B.
Pecuniæ numeratio non facit dominum, sed traditio. T. 10. c. 1017. B.
Pecuniæ constitutæ actio est accessoria. T. 10. c. 1231. D.
Pecuniæ mediterraneæ, & nauticæ cujus periculo, an creditoris, an debitoris suscipiantur. T. 10. c. 1260. D.
Pecuniam otiosam negotiorum gestor pati non debet. T. 1. c. 363. B.
Pecuniam fœnebrem qui ex publicis rationibus sumpserit, in quadruplum tenetur. T. 2. c. 654. D.
Pecuniam mutuam unus ex sociis accipit, an ex ea causa alter socius sit obligatus. Tom. 4. c. 943. D.
Pecuniam mutuam qui credidit suo periculo, non potest sibi pacisci infinitas usuras, sed usuram centesimam tantum ex constitutione Justiniani. T. 4. c. 953. B. C. opinio Accursii de duodecimo mense exploditur. Ibid. C.
Pecuniam accepisse is videtur, qui pro pecunia rem aliquam accepit. T. 5. c. 138. B.
Pecuniam qui credit sciens luxurioso adolescenti, protinus scorto daturo, creditum amittit. T. 6. c. 461. A.
Pecuniam rectè constitui pro alio per epistolam. T. 6. c. 57. B.
Pecuniam, apud se depositam alicujus gratiâ, si quis non reddat, qua actione teneatur. T. 7. c. 855. D.
Pecuniam interdum accipi pro æstimatione. T. 7. c. 1375. D.
Pecuniam qui acceperunt ob testimonium, quomodo teneantur, & an fiant infames. T. 7. c. 885. B.
Pecuniam si do, ut rem accipiam, emptio venditio contrahitur, ex qua nascitur ultro citroque actio empti, & venditi. T. 7. c. 835. C.
Pecuniam si do, ut rem accipiam, hoc negotium non pertinet ad actionem præscriptis verbis. Tom. 7. c. 827. E.
Pecuniam redactam ex re vendita si quis velit retinere quasi mutuam, an sit mutuum. Tom. 7. c. 857. C.
Pecuniam indebitam qui cavit, habere condictionem indebiti. T. 7. c. 879. D.
Pecuniam si quis alterum jubeat accipere a debitore suo, eâque uti quasi creditâ, an sit mutuum. T. 7. c. 857. C.
Pecuniam mutuam accipiens pupillus an obligetur. T. 8. c. 390. E.
Pecuniam exegisse quis videatur. T. 8. c. 616. C.
Pecuniam mutuam a reis turpiter sumere magistratus. T. 9. c. 207. B.
Pecuniam mutuam qui sumere non possunt, & qui possunt. Ibid. C.
Si pecuniam mutuam gestor noster sumpserit, an ex mutuo teneamur. T. 9. c. 314. A.
Pecuniam mutuam, neque gratuitam, dare non posse Præsides provinciarum, vel Procuratores Cæsaris in provinciis tempore sui officii. T. 9. c. 206. D. apparitores, & officiales eorum mutuam pecuniam possunt dare. Ibid. E.
Pecuniam alienam qui credidit, an mutuum contrahat. T. 9. c. 205. D.
Pecuniam accipi solitam fuisse per argentarium duobus modis. T. 9. c. 4. B.
Pecuniam non numeratam qui allegat, id allegare debet intra biennium. T. 9. c. 236. B. qui allegat, se promisisse ob turpem causam, id potest allegare perpetuò. Ibid. B.
Pecuniam mutuam qui sumpsit suo, vel alieno nomine, condictione teneri. T. 9. c. 213. A.
Pecuniam esse nervos negotiorum. T. 9. c. 575. B.
Ob pecuniam chirographariam pignus

gnus teneri. T. 9. c. 1227. A. B. & seq.
Pecuniam qui accepit, de ea tenetur, etiamsi eam sibi non sumpserit. T. 10. c. 627. D.
Pecuniam cum dicimus, dicimus summam, vel quantitatem. T. 10. c. 760. A.
Pecunias communes si socius locavit suo nomine, & usuras percepit, eas communicabit. Tom. 4. c. 127. A.
Pecuniarum ex alia causa debitarum commemorationem in chirographo vim obligationis non habere. T. 7. c. 882. B.
De pecuniarum divisione, & subministratione redactarum ex reditu ante divisionem hereditatis. T. 7. c. 529. D.
Pecuniarum captarum crimen. T. 9 c. 1454. C.
De pecuniis civitatum. Tom. 2 c. 1165. E.
De pecuniis repetundis. Tom. 1. c. 294. B.
Pecus, quod in fundo est, an debeatur instrumento fundi legato. T. 4. c. 894. D.
Pecus aberrans an possidere desinam. T. 5. c. 714. B.
Pecus, quod custodiâ nostrâ evaserit, an possidere desinam. Ibid. B.
Pecus, quod pastori pascendum in commune quærendis fœtibus datur. T. 9. c. 62. C. D.
Pedagogi. T. 4. c. 409. D.
Pedamenta junguntur vineis. T. 7. c. 611. E.
Pedamenta inter quæ numerantur. T. 8. c. 513. D.
Pedamenta ex sylva cædua sumere fructuario licet. Ibid. B.
Pedamentorum qualia genera. Ibid. B.
Pedanei judices. Tom. 1. c. 1036. C.
Pedanei judices quinam sint. T. 8. c. 794. B. & T. 10. c. 918. B.
Pedanei magistri. T. 8. c. 794. B.
Pedanei judices cognitionem tantùm habent, non tribunal. T. 9. c. 22. A.
Pedanei judices an mulctæ dictionem habeant. T. 10. c. 399. A.
Pedanei judices cognitionem habent, non jurisdictionem, nec exsequutionem suæ sententiæ. T. 10. c. 918. C. Vide, Judices pedanei.
Pedaneus judex non potest sententiam remittere, sine Principis auctoritate. T. 10. c. 1243. B. C.
Pedatica qualia vectigalia. Tom. 2. c. 1325. E.
Pedem struere quid sit. T. 3. c. 281. D. & T. 10. c. 1027. C.
Pedem struit, quid Servio Sulpitio significet. T. 8. c. 646. C.
Pedibus 10. circa aquam venditis, an eos intelligamus, cum lacus crevit; an verò cum in eo statu est lacus, in quo fuit, cum venderetur. T. 7. c. 724. B. C.
Pedissequi. T. 4. c. 409. D.
Pedules fasciæ. T. 3. c. 121. E.
Pegasi sententiæ quando locus est, quando Sabini. T. 4. c. 61. A.
Pegasi, & Sabini opinionum differentia a Papiniano composita. Ibid. A. B.
Pegasus cujusnam tempore Præfectus urbi fuerit. Tom. 1. c. 914. C.
Pejerare non videtur pupillus, quòd sciens fallere non videatur. T. 3. c. 13. C.
Pejerare est perperam jurare. T. 4. c. 339. A.
Pejerare per Deum, & pejerare per salutem Principis. T. 9. c. 188. A.
Qui pejerat per Principem, castigatur; qui per Deum, non item. Ibid. C.
Si pejeratum sit per Principem, ipse Princeps est vindex; si per Deum, Deus. Tom. 3. c. 38. E.
Πεν̃θος, & πενθήμερος quid differunt. T. 1. c. 539. E.
Pelles, quibus involvuntur vestimenta, an in supellectile sint. T. 3. c. 265. E.
Pelles vestis appellatione continentur. T. 8. c. 522. D.
Pelliones a muneribus civilibus excusantur. T. 2. c. 767. C.
Pelves in supellectile esse dicuntur. T. 3. c. 271. C.
Penaria cella, non penuaria. T. 3. c. 281. B.
Pendant d'une bourse artemo est. T. c. 652. B.
Pendens non est pro eo, quasi sit. T. 8. c. 729. C. & c. 841. B. & c. 881. D.
Pendente conditione in emptione appositâ, si res omnino perierit, cui periisse dicatur. T. 5. c. 513. C.
Pendente conditione, quod emptor solverit pretii nomine, quomodo condicere possit. Ibid. E.
Pendente judicio, aut quod quis forsitan temerè instituit, nondum finito, mutare actionem licet. T. 5. c. 378. C.
Si pendente appellatione mors intervenerit. T. 9. c. 1122. D. E. & seq.
Penes te quid propriè sit. Tom. 1. c. 1129. D.
Penes, & *apud* synonima. Tom. 8. c. 538. B. C.
Penes nos, & apud nos quid differant. T. 8. c. 538. B.
Pensatio, vel permutatio pro datione, aut solutione est. T. 5. c. 685. A.
Pensatio tacita quæ est. Tom. 7. c. 1204. D.
Pensationem tacitam fieri ratione doli exceptionis quid. Tom. 3. c. 423. A.
Pensio quibus de rebus dici solet. T. 3. c. 105. A.
Pensio utrùm sit dividenda inter proprietarium, & fructuarium pro rata anni, an heredi fructuarii debeatur integra. Tom. 4. c. 294. A.
Pensio prædiorum rusticorum etiam pro fructibus accipitur. Tom. 4. c. 1227. C.
Pensio quid sit. T. 5. c. 395. C.
Pensio, ideſt, salarium. T. 5. c. 647. E.
Pensio annuâ, bimâ, trimâ die. T. 6. c. 122. E.
Pensio an differat a reditu. Tom. 8. c. 1071. A.
Pensio annua. T. 9. c. 418. E.
De pensionibus quinquennii ex locato. T. 5. c. 525. E.
Pensionibus solvendis calendæ Juliæ solennes erant, ut & Martiæ. T. 10. c. 457. A.
Pensionis remissio colono interdum datur propter sterilitatem anni. T. 4. c. 1006. B.
Pensione, spectatione, numero debitum solvitur. T. 5. c. 395. C.
An pensiones sint in fructu urbanorum prædiorum, sicut rusticorum. T. 4. c. 292. D.
Pensiones prædiorum rusticorum, & urbanorum an pro fructibus accipiantur. T. 4. c. 1227. C.
Pensiones prædiorum sunt in fructu. T. 5. c. 425. B.
Pensiones plures emptorem exonerant. T. 5. c. 505. D.
Pensiones plures heredem exonerant. Ibid. D.
Pensiones si in legato certæ quantitatis, veluti triginta, alicui relicto annuâ, bimâ, trimâ die, non sint expressæ, quæ debeantur. T. 7. c. 1299. E.
Pensiones, & usuræ differunt. T. 8. c. 576. D.
Pensiones prædiorum urbanorum in fructibus numerantur, item rusticorum. T. 9. c. 512. E.
Inter pensiones prædiorum locatorum, & pensiones operarum, vecturarum, & naulorum an sit aliqua differentia. Tom. 10. c. 184. B.
Pensionum solutio præsumptionem inducit. T. 9. c. 249. C.
Si pensitationes propter publicas venditio celebrata fuerit. T. 9. c. 376. D. E.
Pentelores paragaudæ. T. 2. c. 798. A.
Penu legato, an vinum contineatur. T. 7. c. 1446. D.
Penu poculentâ legatâ, an vasa contineantur. T. 7. c. 1447. E.
Penu alii legato, alii vino, an legato penu vinum contineatur T. 7. c. 1446. D.
In penu quæ res sunt. Tom. 7. c. 1157. D.
Penu legatâ quid debeatur. T. 10. c. 1123. B.
Penula quod vestimenti genus. T. 3. c. 360. B.
Penum cui legatum sit, an etiam vinum debeatur. T. 7. c. 1018. E.
Penum qui legat, an omnem penum legasse videatur. Tom. 7. c. 1446. E.

BIU Cujas

Penus quid. T. 1. c. 808. D.
Penus est omne id, quod esui, potuique est, & cellarium vocatur. T. 4. c. 59. E.
Penus est in præstatione. Tom. 6. c. 430. C. Falcidiæ non subjicitur. Ibid. D.
Penus an sit in supellectili. Tom. 7. c. 966. E.
Penus est vox trium generum, ut specus. T. 7. c. 1446. E.
Penus est abusui. Tom. 7. c. 1157. D.
Penus in urbe, an urbana legetur, multum interest. T. 8. c. 603. A B.
Penus facilè dari potest. Tom. 10. c. 547. B.
Peperisse aliud, aliud habuisse filios. T. 8. c. 589. A.
Per, & *ex* in quo differunt. Vide, *Ex*.
Per se suo nomine quod quis non potest, neque per alium. T. 4. c. 875. E.
Peræquator quis dicitur. Tom. 9. c. 178. E.
A peræquatore prædium accipere. Ibid. E.
Peræquatores qui sint, & eorum officium. T. 2. c. 853. C. D.
Peræquatores a dominis deserta prædia aliis tradere solent. T. 2. c. 856. A.
Peræquatores ob culpam, vel gratiam damnati fiunt infames. T. 2. c. 855. C.
Perceptio fructuum inchoat adquisitionem fructuum, consumptio corroborat, atque confirmat. T. 5. c. 729. A. B.
Perceptio fructuum, & fœtuum, quoniam sunt in fructu, an bonæ fidei emptori plenum jus tribuat. Ibid. A.
Percipere plus, quàm cogere. T. 3. c. 327. C.
Percipere non tam est, quàm cogere. T. 7. c. 347. A.
Percussor certus qui sit, & dicatur. T. 5. c. 635. B.
Perdifficilia sunt habenda perinde, ac si effici non possint. Tom. 4. c. 401. A.
Perditæ rei possessio an amittatur. T. 8. c. 290. A.
Perditum an habeatur pro derelicto. T. 8. c. 286. D. & c. 290. A.
Perditum quid. T. 8. c. 488. D.
Perdonare quid. T. 8. c. 604. D.
Perducere, & perferre in quo differunt. T. 7. c. 619. B.
Perductum nomen. T. 1. c. 1086. D.
Perduellio quid. T. 1. c. 872. E.
Perduellionis, & majestatis læsæ crimina quid distent. Ibid. E.
Ante perduellionis crimen contractum donationes factæ. T. 4. c. 1341. B.
Perduellionis reus. Vide, Reus perduellionis.
Perduellionis crimen. Vide, Crimen.
Per errorem dati cujus repetitio est, ejus consulto dati donatio est. T. 5. c. 625. E. & T. 8. c. 686. E. & c. 779. E.
Peregri, & peregrè dissident. T. 1. c. 112. A.
Peregrinari qui dicantur. Tom. 5. c. 487. A.
Peregrinatio necessaria quæ dicatur. T. 5. c. 485. E.
Peregrinatio, & peregrinitas differunt. T. 5. c. 486. E.
Peregrinationem accipit pro ea, quæ religionis causâ, veluti ad Sanctum Jacobum, instituitur. T. 5. c. 487. A.
Peregrini jus togæ non habent. T. 1. c. 1044. E.
Peregrini qui fiunt. T. 5. c. 160. D.
Peregrini, nec si redeant, jure postliminii civitati restituuntur. Ibid. C.
Peregrini, & aduenæ institui heredes non possunt. T. 9. c. 719. C.
Peregrini bona in ærarium rediguntur. T. 10. c. 1047. C.
Peregrini, peregrinorumve filii an sint servi. T. 10. c. 123. B.
Peregrinis erant olim constituta Xenodochia. T. 10. c. 820. C.
Peregrinitas an morti comparetur. T. 9. c. 882. C.
Peregrinitas aliud est, aliud peregrinatio. T. 3. c. 680. B. & T. 5. c. 486. E.
Peregrino opponitur civis Romanus. T. 6. c. 584. D.
Cum peregrino testamenti factio non est. T. 10. c. 1056. E.
Peregrinorum, & advenarum bona vacantia. T. 9. c. 907. A. B.
Peregrinus quis dicatur. Tom. 1. c. 335. A.
Peregrinus fit is, cui aquâ, & igni interdictum est. T. 10. c. 1048. B.
Peregrinus nec legatum, nec hereditatem, nec fideicommissum capere potest. T. 10. c. 1056. E. & c. 1057. A.
Peremptio instantiæ. T. 9. c. 48. A. Vide, Instantia.
Peremptoria exceptio etsi dicatur opponi ante sententiam, innumeris tamen casibus opponitur post sententiam. T. 4. c. 904. E.
Peremptoria exceptio quandocumque opponi potest ante rem judicatam. T. 6. c. 46. C.
Peremptoria exceptio opponi potest quovis tempore, modò ante sententiam. T. 10. c. 636. B. & c. 1227. D. & c. 1231. E.
Peremptoriæ, & perpetuæ exceptiones quænam dicantur. T. 8. c. 1126. E.
Peremptoriæ exceptiones. Vide, Exceptiones.
Peremptorium morte solvitur. T. 10. c. 1246. A.
Perfecti, & imperfecti dominii quis census. T. 5. c. 902. E.
De perfectissimatus dignitate. T. 2. c. 948. B. C.
Perfectissimi, & eminentissimi. T. 3. c. 589. C.
Perfectissimi qui dicti fuerint. T. 5. c. 94. D.
Perfectum delictum purgat pœna, imperfectum pœnitentia. T. 5. c. 89. B.
Perferre est vincere. T. 7. c. 1226. A.
Perferre accusationem quid sit. T. 9. c. 800. E.
Perferre causam. T. 9. c. 801. A.
Perficere emptionem aliud est, aliud implere. T. 4. c. 245. D.
Perficere an id teneatur, quod quis facere cœpit reipublicæ causâ. T. 4. c. 1192. A.
Perficere, & implere contractum quomodo differat. T. 5. c. 948. B.
Perfidiâ vasallus amittit feudum. T. 2. c. 1198. E.
De perfidia, & rationibus conferendis quibus actionibus cognoscatur. T. 5. c. 153. D.
Perfidia crescit in depositò. T. 9. c. 352. E.
Perfidia in depositò maximè vindicatur. T. 10. c. 986. E.
Perfidiæ nomine in constitutionibus sæpe intelligitur hæresis. T. 10. c. 815. C. D.
Perfugium sanctum est domus. T. 5. c. 85. E.
Perfusoriæ assertiones. Tom. 1. c. 1036. B. & T. 9. c. 984. A. Vide, Adsertiones.
Perfusoriè loquitur, qui rem totam non aperit, sed reticet aliquid. T. 4. c. 105. A. B.
Perfusorium est, quod dicis causâ pronuntiatur, non admodum liquido. T. 6. c. 340. D.
Pergula quid sit. T. 3. c. 306. A. & T. 7. c. 145. A.
Pergulæ magistrales quæ dicuntur. T. 7. c. 145. B.
Pericula rei venditæ cujus sint. T. 10. c. 1009. E.
Periculi nomine quid significetur in contractu venditionis. Ibid. D.
De periculo tutorum, & curatorum. T. 9. c. 575. C. D.
De periculo administrationis tutelæ, quod aliquando mater suscepit, promittendo indemnitatem, & securitatem pupillo filio suo, vel tutori ejus ex causa tutelæ, vel curæ. T. 9. c. 586. E.
Periculosa est omnis definitio. T. 4. c. 4. C.
Periculosæ juris regulæ. Tom. 4. c. 671. A.
Periculosæ sunt omnes sententiæ juris. Ibid. E.
Periculum ad debitorem pertinere etiam sine pacto. T. 1. c. 1463. A.
Periculum qui adit magnum, magnum ferat lucrum. T. 1. c. 1408. C.
Periculum, ideſt, index, libellus. T. 3. c. 130. D.
Periculum rei venditæ an ad emptores pertineat, tametsi adhuc res em-

emptori tradita non sit, cum sine scriptura sit venditio. Tom. 1. c. 212. C.
Periculum, ideſt, caſum majorem præſtare non tenetur inſpector. T. 4. c. 177. D.
Periculum litis ad legatarium non pertinet. Vide, Litis periculum.
Periculum creditæ pecuniæ regulariter ad debitorem pertinet, qui mutuam pecuniam accepit. T. 4. c. 952. D.
Periculum nominati ſucceſſoris utrùm fidejuſſorem nominantis obliget. Tom. 4. c. 858. E. & c. 859. A.
Periculum nominum ad quem propriè pertinet. T. 4. c. 1225. C.
Periculum rerum æſtimatarum pertinet ad virum, etiamſi atterantur uſu uxoris. Tom. 4. c. 986. D.
Periculum rerum per fideicommiſſum relictarum ex tempore moræ an pertineat ad heredem fruſtratorem. T. 4. c. 1204. C.
Periculum, & commodum rei venditæ ad quem ſpectet. Tom. 5. c. 507. D.
Periculum cuſtodiæ an, & quando ad vectorem ſpectet. T. 5. c. 198. C. D.
Periculum nominis quis ſuſcipiat. T. 5. c. 464. C.
Periculum rei poſt conditionem impletam ad emptorem pertinet. T. 5. c. 513. B.
Periculum rerum hereditariarum an, & quando ad gerentem negotia hereditatis pertineat. T. 5. c. 124. D. E. & c. 125. A. B.
Periculum malè adminiſtratæ tutelæ etiam ad honorarios, & notitiæ causâ datos tutores pertinet. T. 6. c. 549. C.
Periculum mariti eſt, dum cunctatur in exigenda dote. Tom. 6. c. 110. D. E.
Periculum eſt accipientis in mutuo, non dantis; in depoſito dantis eſt periculum, non accipientis. T. 7. c. 636. A.
Periculum ex contractibus depoſiti, vel commodati nunquam præſtatur. T. 7. c. 859. A.
Periculum ſignificare libellum, in quo ſententia ſcripta eſt. T. 9. c. 1062. C.
Periculum appellat Cicero parvum ſuum poema *de Mari*. Ibid. D.
Periculum nauticæ pecuniæ, naufragii, incendii ad quem pertinet. T. 9. c. 348. C. D.
Periculum adminiſtrationis an finiatur pubertate, ſicut tutela. T. 9. c. 588. A.
Periculum, & commodum rei venditæ. T. 9. c. 379. A. & ſeq.
Periculum ſignificat libellum, inſtrumentum, documentum. T. 9. c. 267. E.
Periculum curæ, vel tutelæ ſemper cum adminiſtratione ambulat. T. 9. c. 576. A.
Periculum in actionem pignerati tiam non venit, niſi ita convenerit. T. 9. c. 298. D.
Periculum, ideſt, pila lapidea, in qua conſcribitur ſententia judicum, ut innoteſcat præſentibus, & poſteris. T. 9. c. 1062. D.
Periculum in nullis contractibus præſtatur, niſi ita convenerit. T. 9. c. 294. D.
Periculum an præſtet commodatarius. Ibid. D.
Periculum nomen generale eſt, & comprehendit damnum, quod contigit dolo, culpâ, vel facto. Tom. 10. c. 454. D. & c. 567. E.
Periculum unde dictum. T. 10. c. 454. D. & c. 567. E.
Periculum quid ſit in jure. T. 10. c. 694. B.
Periculum non ſpectat emptorem, niſi poſt perfectam venditionem. T. 10. c. 1012. A.
Siquid perierit ex dolo communi, vel lata culpa, quæ proxima ſemper dolo eſt, quid ſtatuendum; item ſi quid culpâ levi, aut leviſſimâ perierit. T. 4. c. 34. E. & c. 35. A.
Si res perierit ante venditionem, an venditio conſiſtat, & an contractus ex utraque parte impleri debeat. T. 4. c. 245. C.
Periiſſe quid dicatur. T. 8. c. 488. D.
Perimere, & elidere idem eſt. T. 9. c. 58. D.
Perimitur omne jus poſt annos 30. T. 10. c. 1233. E.
Periti eſt habere in promptu regulas, & definitiones tum rerum, tum etiam nominum. T. 4. c. 20. C.
Perjuria per Deum facta homines impunita relinquunt. Tom. 5. c. 153. B.
Perjuria puniunt leges, ſiquæ facta ſunt per caput, fortunam, genium, aut ſalutem Principis, non quæ per Deum. Ibid. B.
Perjurii pœna quæ eſt. T. 1. c. 984. D. & T. 4. c. 182. A. & Tom. 9. c. 188. E.
Perjurii pœna eſt ultio divina, ſi per Deum; vel pœna corporalis, ſuſtium ſcilicet, ſi per Principem pejeratum ſit. T. 5. c. 153. B.
Perjurii cauſa ante noviſſimas conſtitutiones non infamabat. T. 9. c. 188. C.
Perjurii Deum ſolum eſſe vindicem, niſi per Principem juratum ſit. T. 9. c. 189. C. D.
Ex perjurio cur crimen ſtellionatus non contrahitur. T. 4. c. 182. A.
Perjurio pœnam conſtitutam noviſſimis conſtitutionibus. T. 9. c. 189. D.
De perjurio puniendo nulla lex fuit. T. 9. c. 188. D.
Perjurium eſt plus, quàm falſum, cui tamen nullum legibus crimen proditum eſt, nulla accuſatio, & nulla pœna. T. 3. c. 374. E. & c. 375. A.
Perjurium a falſo in jure ſeparatur. T. 4. c. 181. E.
Perjurium eſt plus, quàm falſum. Ibid. E.
Perjurium an magiſtratus punire poſſit. T. 9. c. 188. D.
Permilitare quid. T. 8. c. 604. D.
Permiſſum eſt provocato ſe defendere, vitamque ſuam, & ſalutem tueri. T. 4. c. 836. A.
Permitti pro *remitti*. T. 1. c. 945. C.
Permutatio, & emptio differunt. T. 2. c. 303. D.
Permutatio eſt mutatio dominii. Ibid. D.
Permutatio eſt juris gentium. T. 2. c. 305. A.
Permutatio emptioni, & venditioni ſimilis eſt, & rebus fit. T. 2. c. 303. D.
Permutatio temporaria utrùm jus provinciæ innovet. T. 3. c. 690. D.
Permutatio aliud eſt, aliud emptio, & venditio. T. 1. c. 212. A.
Permutatio propria an ſit ſpecies contractus. Ibid. A. B.
Permutatio eſt ſimilis emptioni. T. 4. c. 704. E.
Permutatio partium rerum communionem diſcernit. Tom. 4. c. 1151. E.
Permutatio temporaria an jus provinciæ innovare poſſit. T. 4. c. 834. A.
Permutatio, & contractus do, ut des, paria ſunt. T. 5. c. 391. C.
Permutatio eſt, cum in contrahendo id agitur, ut non eandem ſpeciem, idemve genus, ſed ut aliud genus recipiamus, nempe pro tritico vinum, vel oleum. T. 5. c. 391. B. C.
Permutatio ex re tradita initium præbet obligationi. T. 5. c. 503. E. & T. 7. c. 828. C.
Permutatio non eſt emptio. T. 5. c. 391. C.
Permutatio eſt vicina, proxima, & ſimilis emptioni venditioni. T. 5. c. 500. B.
Permutatio aliud eſt, aliud emptio. T. 5. c. 499. C.
Permutatio ex traditione rei ſuæ obligationi initium præbet, non ex traditione rei alienæ. T. 5. c. 1008. C.
Permutatio rerum emptio venditio eſt. T. 5. c. 498. E.
Permutatio re contrahitur, non conſenſu nudo. T. 5. c. 503. E.
Permutatio, & emptio in quo differunt. T. 5. c. 501. A.
Permutatio non ex conſenſu nudo, ſed ex re tradita initium obligationi præbet. T. 5. c. 504. B.
Permutatio quid. T. 7. c. 627. A.
Permutatio an ex traditione rei ſuæ, vel alienæ ogligationi præbeat initium. T. 7. c. 836. C.
Permutatio contrahitur ita, do, ut des,

BIU Cujas

des, re, ſpecie, & corpore certo interveniente ex utraque parte. T. 7. c. 838. C.
Permutatio, & emptio venditio quot modis differant. T. 7. c. 837. A. B.
Permutatio in quibus cum emptione ſimilitudinem habeat. T. 7. c. 828. D.
Permutatio non eſt proprium nomen, ſed commune. T. 7. c. 836. E.
Permutatio nihil aliud eſt, quàm dominii mutatio. T. 7. c. 627. A.
Permutatio temporaria jus provinciæ non innovat. T. 8. c. 714. A. & c. 823. A. & c. 872. C.
Permutatio quomodo fit. T. 9. c. 404. A.
Permutatio, & emptio in quo differunt. T. 9. c. 404. A.
Permutatio rerum vicina eſt emptioni, & venditioni. T. 9. c. 403. E.
Permutatio fit rebus. T. 9. c. 404. A. fit ſine pretio. Ibid. c. 405. D.
Permutatio dicitur vicem emptionis obtinere. T. 10. c. 1040. B.
Permutatio eſt contractus innominatus. Ibid. E.
Permutatio aliud eſt, aliud placitum permutationis. Tom. 10. c. 1042. B.
Permutationis contractus longè vetuſtior eſt emptione, & venditione. T. 5. c. 497. D.
Permutationis placitum obligationem non parit. T. 7. c. 828. C.
Permutationis nomen non eſt proprium, ſed commune. T. 10. c. c. 1040. E.
Permutationem an contrahat, qui rem alienam dat. T. 3. c. 681. A. B.
Permutationem corpora non recipiunt. T. 4. c. 102. C.
Do, ut des, permutationem eſſe. T. 5. c. 391. C.
Permutationem inter, & emptionem plures differentiæ. Tom. 10. c. 1041. A. & ſeq.
In permutatione apud majores omne conſtitiſſe mercimonium. T. 3. c. 327. A.
In permutatione debentur laudimia. T. 9. c. 427. E.
De permutatione rerum. T. 9. c. 403. E. & ſeq.
Ex permutatione duplex actio datur. Tom. 9. c. 404. E. eligam, quam malim. Ibid. E.
In permutatione an ſit reſtitutio in integrum, ſi fraus in permutando inciderit. T. 9. c. 374. E.
In permutatione an ſit locus L. 2. *Cod. de reſcind. venditione.* T. 10. c. 197. A.
In permutatione non poteſt conſtitui, quid ſit pretium, quid merx. T. 10. c. 449. D.
Ex permutatione originem duxit emptio, venditio. Tom. 10. c. 1040. B.
Perperam accipere eſt intercipere, & perperam jurare eſt pejerare. T. 4. c. 339. A.
Perperam, & perperus, & ejus ſignificatio. T. 9. c. 1270. E.
Perperam ſcripta valent, contra legem ſcripta ſunt pro non ſcriptis. T. 10. c. 472. B.
Perpetuari quid. T. 9. c. 1117. B.
Perpetuarii conductores. Vide, Conductores.
Perpetuarii differunt ab emphyteuticariis. T. 10. c. 608. C.
Perpetui edicti ordo ſervatur in libris Pauli. T. 5. c. 433. B.
Perpetuum ut accipi debet. T. 3. c. 298. A.
Perpetuum dicitur tantùm comparatione temporarii; generale verò comparatione ſpecialis, vel ſingularis. T. 4. c. 1173. A.
Perpetuum Prætoris edictum fecit lex Cornelia. Ibid. A.
Perpetuum non eſt, quod dicitur, actione furti agere omnem, cujus intereſt rem furto ſubreptam non eſſe. T. 5. c. 587. D.
Perpetuum eſt in jure, ut actiones directæ, quæ cedenti competunt, cedantur, utiles etiam ſine ceſſione competant. T. 5. c. 510. E.
Perſæ pro barbaris habiti apud Romanos. T. 10. c. 664. B.
Perſequutio quid eſt. T. 4. c. 1447. B.
Perſequutio dicitur tantùm de extraordinariis actionibus. Ibid. B.
Perſequutio rei eſt extra pœnam. T. 4. c. 333. D.
Perſequutio eſt extraordinaria, actio eſt in perſonam, & petitio eſt in rem. T. 4. c. 740. B.
Perſequutio paſſim in jure exſequutio dicitur. T. 4. c. 1447. D.
An perſequutio fideicommiſſi competat familiæ, quòd extero fundus ſit alienatus. T. 4. c. 542. D.
Perſequutio eſt in rem, & in perſonam. T. 8. c. 612. D.
Perſequutio duplex. Ibid. E.
De perſequutione portionis debitæ liberis conſultatio. T. 1. c. 709. A. B.
In perſequutione, & diſtractione fundi Tuſculani, duobus obligati, an poſteriori prior potior ſit. T. 4. c. 1291. C.
Perſequutiones an ſint actiones, an formulæ. T. 8. c. 1100. E. & c. 1101. A. in quibus differant ab actionibus. Ibid. A.
Perſequutiones extraordinariæ an deſcendant ad heredem. T. 3. c. 648. E.
Perſequendæ rei causâ quænam videantur actiones. T. 8. c. 1096. B.
Perſequendæ pœnæ. Ibid. C.
Perſequi videtur & qui ſatis accepit. T. 3. c. 700. B.
Perſequi pro *conſequi*. Ibid. C.
Perſequi videri & cum, qui ſatis accepit. T. 8. c. 533. D.
Perſequi videtur quid. Ibid. E.
Perſequutus pro *conſequutus*. T. 1. c. 68. E.
Perſona domeſtica æſtimatur non ex cognatione, vel contubernio, ſed ex vinculo poteſtatis. T. 5. c. 121. A.
Perſona libera nobis nihil, præter poſſeſſionem, adquirit. T. 5. c. 73. C.
Perſona rei ſpectatur in exitu, non in exordio litis. T. 6. c. 46. E.
Perſona capientis in pleriſque cauſis ſpectatur, omiſſâ interpoſitâ perſonâ. T. 7. c. 1405. A.
Perſonæ miſerabiles. T. 2. c. 156. A.
Perſonæ jus poteſt eſſe quælibet ſervitus. T. 4. c. 896. A.
Perſonæ contrahentium obligantur, res ipſa invito domino non obligatur. T. 5. c. 422. A.
Perſonæ egregiæ cum jurare debent, ad earum domum mittitur. T. 5. c. 94. C.
Perſonæ, quæ ſine mandato nomine alieno agere poſſint. Tom. 5. c. 122. A.
Perſonæ, quibus reverentia, aut religione obſtricti ſumus, quæ ſint T. 5. c. 547. A. B.
Perſonæ, quæ intercedunt, in quo differant. T. 5. c. 1165. B. C.
Perſonæ, quæ obligatæ ſunt non in ſolidum, ſed in id dumtaxat, quod facere poſſunt, conveniri, & condemnari poſſunt. Ibid. B.
Perſonæ incertæ an dari poſſit conditionis implendæ causâ. T. 7. c. 1463. C.
Perſonæ pares, & impares in ſubſtitutione qui ſint. T. 7. c. 911. E.
Perſonæ inſtitutæ impares ſunt, & invicem ſubſtitutæ. Ibid. E.
Perſonæ, quæ cohærent, an heredem ſequantur. T. 8. c. 94. C.
Ea, quæ perſonæ cohærent, transferri, tranſmitti, conferri non poſſunt. Ibid. B.
Perſonæ, & inſtrumenta quid communicent. T. 8. c. 560. C.
Perſonæ, quæ præſentes eſſe dici non poſſunt. T. 8. c. 824. C.
Perſonæ, ex quibus judicium conſtat, quæ. T. 9. c. 147. E.
Perſonæ incertæ electio. Vide, Incertæ perſonæ electio.
Decem perſonæ, quibus fiſcus poſtponitur, & quæ ſunt illæ decem perſonæ. T. 9. c. 453. E. & c. 454. A.
Perſonæ, quæ in id tantùm, quod facere poſſunt, damnantur. T. 10. c. 1224. B.
Perſonale beneficium ſequitur vicarium, non acceſſorem, & ſucceſſorem. T. 10. c. 1226. B.
Perſonales ſervitutes. Vide, Servitus.
Perſonales actiones. T. 9. c. 254. D.
In perſonali actione prior non præfertur poſteriori. T. 10. c. 1228. E.
Perſonalis actio. Vide, Actio perſonalis.

BIU Cujas

Personalia obsequia qui solvunt, item qui patrimonialia. Tom. 4. c. 851. A.
Personalia jura cum persona extinguuntur. T. 7. c. 430. C.
Personalia jura, quæ personæ cohærent, non sunt in bonis. T. 8. c. 94. B.
Personalia beneficia Principis non trahi in exemplum. T. 9. c. 781 D.
Personalia quæque hærent personæ, & cum ea extinguuntur. T. 10. c. 1053. D.
In personam fit mora, non in rem. T. 4. c. 47. C. Vide, Mora.
In personam actio. Vide, Actio in personam.
In personam actio qualis sit, & quomodo instituatur. T. 8. c. 1103. C. D.
Solæ in personam actiones sunt hereditariæ. T. 10. c. 961. E.
Personarum non spectatur numerus, sed ætas, & patrimonia. T. 1. c. 1021. D.
Personarum circumstantiæ in operis præstandis observari debent, & quæ. T. 5. c. 593. D.
Personarum, quarum negotium gerendum suscipimus, qualitas, & initium temporis gestionis observandum est. T. 5. c. 126. A. B. & seq.
Personarum, quibus reverentia naturalis debetur, an certam memoriam habere teneamur. T. 5. c. 547. A.
Personarum differentia. Tom. 5. c. 1165. B. C.
Personarum mutatio aliam, atque aliam rem facit. T. 5. c. 455. B. C. D. & c. 954. D. & Tom. 6. c. 10. A.
Personarum confusio non mutat causam rerum. T. 7. c. 517. C.
Personarum de jure divisio. T. 8. c. 895. A.
Personarum divisio inter eas, quæ sui juris sunt, & eas, quæ alieno juri subjectæ sunt. T. 8. c. 901. D.
Personarum divisiones plures. T. 8. c. 1103. C.
De personarum jure. T. 8. c. 894. E.
De personarum alternatione. T. 9. c. 828. B. & seq.
De personarum illustrium & clarissimarum tutoribus, vel curatoribus. T. 9. c. 561. E. & c. 562. A. & seq.
Personas, ex quarum rostris aqua salire solet, Tullius, & Silanus interpretati sunt. T. 3. c. 399. E.
Personas quasdam esse, quæ ab alienis testamentis nihil, aut solidum capere non possunt. T. 7. c. 930. D.
Personas segregat honor, & amicitia, quas inter se confundit civilis ratio. T. 8. c. 346. A.
De personis, quæ in familiæ erciscundæ judicium veniunt. T. 7. c. 484. C. & seq.
Personis incertis quæ adnumerantur. T. 9. c. 863. D.
Persuadere est rogare sibi parere. T. 8. c. 777. D.
Non persuasum habeo, dicitur in re ambigua. T. 6. c. 82. E.
Pertica tristis dicitur a Propertio distractio bonorum patris sub hasta præconis. T. 4. c. 196. E.
Pertica tristis. T. 9. c. 1092. E.
Perticæ junguntur vineis. T. 7. c. c. 611. E.
Perticæ transversæ. T. 8. c. 513. D.
Perticales salices. T. 6. c. 574. B.
Pertinentes qui sunt. T. 2. c. 314. B.
Pertinere pro *cedere* malè interpretatum. T. 7. c. 1174. B.
Pertinere pro *deferri*. Ibid. B.
Pertinere verbum quid. Tom. 8. c. 614. C. Vide, Pervenire.
Pervenire, & *pertinere*, & eorum verborum varia significatio. T. 4. c. 555. B.
Pervenire verbum cum effectu accipitur in stipulationibus emptæ, & venditæ hereditatis. T. 7. c. 1105. A.
Pervenire. T. 8. c. 606. A.
Pervenire verbum quamnam significationem habet. T. 10. c. 1095. E.
Perveniſſe quid in lege *si verò. ff. dabit. solut. matrim.* T. 8. c. 594. D.
Pervides verbum, quo utimur in re clarissima. T. 9. c. 313. E.
Pestibilis fundus. T. 3. c. 473. E. & T. 10. c. 1030. C.
Pestibularum nomine quid significatur. T. 10. c. 1030. C.
Pestibulæ quid sint. T. 3. c. 473. E. & T. 9. c. 395. D & T. 10. c. 662. A.
Pestilens locus odore solo sæpe fit. T. 3. c. 473. E.
Plus petendi periculum incurrimus, & causam perdimus. T. 1. c. 643. A.
Petens contra voluntatem defuncti an exceptione doli mali repellatur. T. 6. c. 620. D.
Petere, idest, vindicare. T. 1. c. 1134. B.
Plus petere, vel minus petere quis dicatur. T. 1. c. 1281. C.
Petere quid. T. 1. c. 935. C.
Petere male, vel agere, & nihil agere, quantum differant. T. 3. c. 636. B. C.
Malè petere in libris nostris est plus petere, vel summâ, vel causâ, vel tempore, vel loco. T. 4. c. 77. A.
Petere plus. Vide, Plus petere.
Petere idem est, ac quod suum est, vindicare. T. 5. c. 918. E.
Petere est verbum condictionum, non vindicationum. T. 7. c. 376. A.
Petere propriè quid significet. T. 7. c. 1297. D.
Petere alteri nemo potest, nisi qui cognitor factus est. T. 9. c. 1163. A.
Quod peti potest, id tantùm propriè debetur. T. 4. c. 500. B.
An peti statim possit, quod statim debetur. T. 4. c. 1445. C.
Quod peti potest, etiam potest compensari. T. 4. c. 577. D.
Quæ peti possunt, & dividi possunt. T. 6. c. 42. C.
Peti confestim debet non omne, quod debetur. T. 7. c. 1360. D.
An peti possit omne, quod cessit, quodve debetur. T. 10. c. 77. E.
Peti res nostras exstantes, repeti consumptas. T. 5. c. 387. E.
Qui plus petit in judicio, quo casu causâ cadat. T. 10. c. 922. B. C.
Petita pro *petitionibus*. T. 2. c. 666. A.
Petitio, & retentio. T. 3. c. 636. B.
Petitio hereditatis est bonæ fidei. T. 1. c. 259. B.
Petitio in servitutem non iteratur. T. 1. c. 841. C.
Petitio hereditatis generalis differt a querela inofficiosi testamenti. T. 2. c. 170. B.
Petitio hereditatis an transmittatur ad heredem. T. 1. c. 375. E. & c. 376. A.
Petitio quid est. T. 4. c. 1447. B.
Petitio hereditatis. Vide, Hereditatis petitio.
Petitio infertur in rem, quæ & petitoria actio dicitur; persequutio in rem, vel in personam. T. 4. c. 1447. B.
Petitio cui datur, multo magis retentio. T. 4. c. 548. E.
Petitio est in rem, actio in personam, persequutio est extraordinaria. T. 4. c. 740. B.
Petitio hereditatis adversùs quem datur. T. 4. c. 121. D.
Petitio hereditatis ad heredem non transmittitur, nisi adita sit hereditas. T. 4. c. 367. D. modi adquirendæ hereditatis sunt, aditio, cretio, petitio bonorum possessionis. Ibid. D.
Petitio improba est, quam intendit heres contra judicium defuncti. T. 4. c. 693. D.
Petitio, & litis contestatio idem est in jure. T. 4. c. 194. B.
Petitio hereditatis est actio bonæ fidei. T. 4. c. 889. A.
Petitio non est legati, quod nominatim non debetur, retentio tamen ejus est. T. 4. c. 893. C.
Petitio hereditatis formatur ex persona actoris, non ex persona rei. T. 5. c. 13. E.
Petitio hereditatis datur etiam adversùs eum, qui rem minimam ex hereditate possidet pro herede. Ibid. D.
Petitio, vel repetitio ejus, quod naturâ debetur, nulla est, etiamsi jure civili non debeatur. Tom. 5. c. 477. D.
Petitio hereditatis naturam actionis de peculio assumit. T. 5. c. 269. C.
Petitio hereditatis, & actio quod metus causâ quomodo differat. T. 5. c. 888. B.
Petitio hereditatis anno post mortem, aut manumissionem servi finitur. T. 5. c. 269. C.
Petitio hereditatis quo tempore perimi-

imitur. T. 5. c. 1179. C.
Petitio legatorum adversùs heredes pro partibus hereditariis competit: nec pro his, qui solvendo non sunt, onerari coheredes oportet. T. 6. c. 667. E. & c. 668. A.
Petitio, vel actio nulla est ex obligatione naturali. T. 6. c. 367. B.
Petitio hereditatis est bonæ fidei judicium. T. 6. c. 30. C.
Petitio hereditatis non est de dividenda hereditate, sed de restituenda cuique heredi parte sua pro indiviso, vel heredi ex asse de restituendo asse. T. 6. c. 40. D.
Petitio hereditatis quomodo in heredem transmitti possit. T. 7. c. 175. D.
Petitio bonorum possessionis contra tabulas an rumpat paternum, & pupillare testamentum, Tom 7. c. 922. B.
Petitio hereditatis an, & quando detur possessori. T. 7. c. 217. E. & c. 218. A.
Petitio hereditatis de inofficioso est rescissoria. T. 7. c. 170. C.
Petitio hereditatis de inofficioso testamento adversùs quos detur. T. 7. c. 213. A.
Petitio hereditatis de inofficioso, & petitio hereditatis ex aliis causis quid differant, & quibus dentur, & adversùs quos. Tom. 7. c. 170. D. E.
Petitio hereditatis est in rem. T. 7. c. 212. E.
Petitio hereditatis de inofficioso testamento non tantùm natis datur, sed etiam postumis. T. 7. c. 171. B.
Petitio hereditatis in quem detur. T. 7. c. 221. E.
Petitio mutua, & compensatio idem an sint. T. 7. c. 67. B.
Petitio hereditatis de inofficioso. T. 8. c. 982. A.
Petitio hereditatis adversùs possessorem ejus hereditatis datur. T. 9. c. 151. A.
Petitio quid significat. Tom. 9. c. 150. D.
Petitio hereditatis, & actio in rem specialis in quo differunt. T. 9. c. 171. C. & seq.
Petitio hereditatis non differt a rei vindicatione speciali. Tom. 9. c. 157. B.
Petitio hereditatis de inofficioso est rescissoria. T. 9. c. 173. C.
Petitio hereditatis est querela inofficiosi testamenti. Ibid. C.
Petitio hereditatis. Vide, Hereditas.
Petitio hereditatis tollitur præscriptione 30. annorum. T. 9. c. 793. A.
Petitio actoris. Vide, Actoris petitio. Libellus conventionis *adjournement libellé*.
Petitio hereditatis est perpetua. T. 9. c. 650. D.
Petitio hereditatis consistere non potest inter eum, qui possidet pro emptore, & inter eum, qui petit hereditatem. T. 9. c. 158. B.
Petitio hereditatis non potest esse, nisi inter eos, qui de hereditate invicem controversantur. Ibid. B.
Petitio hereditatis, & interdictum quorum bonorum in quo differunt. T. 9. c. 1147. C.
Petitio hereditatis est bonæ fidei. T. 9. c. 159. E.
Petitio quandoque exactionem significat. Tom. 10. c. 553. D. & c. 716. A.
Petitio propriè infertur in rem, actio in personam. T. 10. c. 999. A.
Petitio quo jure sumitur pro quæstione proprietatis. T. 10. c. 920. D.
Petitio hereditatis est mixta in rem, & in personam. Tom. 10. c. 941. C.
Petitionis, vel hereditatis dies. Vide, Hereditatis dies.
Petitioni improbæ opponitur exceptio doli mali. Tom. 4. c. 693. D.
Petitioni hereditatis duæ sunt actiones, & quæ sint. T. 5. c. 1179. D.
Petitioni hereditatis quibus casibus locus sit. Tom. 9. c. 151. B.
Inter petitionem hereditatis, & specialem in rem actionem quatuor differentiæ. T. 3. c. 251. D.
In petitionem hereditatis quid veniat. T. 3. c. 431. A.
Petitionem, & obligationem conditio suspendit. T. 4. c. 1445. C. mora suspendit petitionem, non obligationem. Ibid. C.
Inter petitionem hereditatis, & conditionem differentia quæ. T. 4. c. 889. A.
Petitionem is non habet, qui tantùm retentionem habet. Tom. 4. c. 990. C.
In petitionem hereditatis venit, quod servus sub conditione dandæ, vel reddendæ pecuniæ, testamento manumissus de peculio heredibus dedit. T. 6. c. 40. B.
Per petitionem hereditatis non possumus consequi id, quod familiæ erciscundæ judicio consequimur, ut a communione discedamus. Ibid. C. D.
Inter petitionem hereditatis, & actionem familiæ erciscundæ differentia. Ibid. D.
In petitionem hereditatis bona fides non patitur, ut pœna veniat, in quam ex casu crevit actio, quæ ab initio simplaria tantùm erat. T. 6. c. 30. C.
In petitionem hereditatis indivisa non veniunt, ut dividantur. T. 6. c. 42. C.
In petitionem hereditatis venire mancipia, vel pecora, quæ possessor emit ex pecunia hereditatis: vel corpora ipsa, scilicet mancipiorum, aut pecorum, si hereditatis interfuit ea emi, vel pretium eorum, quod sumpsit ex hereditate, si possessor ea sui causa emit, vel si hereditati necessaria non fuerint. Tom. 6. c. 30. B.
Petitionem inter, & repetitionem differentia. T. 10. c. 507. B.
Petitione sortis cessante, cessat quoque usurarum petitio. Tom. 4. c. 982. A.
In petitione est, quod est in conditione. T. 4. c. 63. A.
In petitione est fideicommissum; non in vindicatione. Tom. 4. c. 488. D.
Petitione hereditatis institutâ, si post litem contestatam mancipia hereditaria, quæ reus possidebat, vel jumenta, aut pecora demortua sint sine dolo, & culpa possessoris, an eorum periculum ad possessorem pertineat. T. 5. c. 276. A.
De petitione hereditatis. Tom. 2. c. 170. A. B. & T. 9. c. 150. D. E. & seq.
Petitione hereditatis qui agit, negat possessorem heredem esse ulla ex parte, vel negat heredem esse ex asse. T. 6. c. 40. E.
De petitione hereditatis factum Senatusconsultum. T. 9. c. 151. C. D. & seq.
In petitione hereditatis quæ res veniunt. T. 9. c. 159. E. & c. 160. A. & seq.
Petitione hereditatis utili heredem emptoris teneri. Tom. 9. c. 163. C.
De petitione hereditatis. Tom. 9. c. 271. A. qui eâ agit contra heredem scriptum, probare debet vitia testamenti. Ibid. A.
Petitione hereditatis eum teneri, qui pro herede, vel pro possessore possidet. T. 9. c. 157. E. & seq.
In petitione hereditatis veniunt fructus omnes quocumque tempore percepti. Tom. 9. c. 159. C. D.
Petitione hereditatis an possit agi cum eo, qui emit hereditatem a fisco. T. 10. c. 692. D.
Petitiones mutuas sæpe institui apud judicem. Tom. 9. c. 334. B.
Petitiones hereditatis, specialis, & generalis, adversùs quos dentur. T. 10. c. 936. A.
De plus petitionibus. T. 3. c. 183. D. E.
De plus petitionibus constitutiones Zenonis, & Justiniani. Tom. 3. c. 345. A. B.
De petitionibus bonorum sublatis. T. 2. c. 666. A. & seq.
De petitionibus mutuis. Tom. 2. c. 1129. D.
Quæ sunt in petitionibus, actionibus,

BIU Cujas

bus, & persequutionibus, in bonis connumerantur. T. 4. c. 1447. C.
De petitionibus hereditatum judicabant Centumviri. T. 9. c. 177. E.
Petitor si provocat, fructus in causa depositi esse non possunt. T. 1. c. 518. E.
Petitor est, qui agit in rem; actor, qui agit in personam. Tom. 3. c. 183. A.
Petitor, aut possessor hereditatis an possit conveniri a creditoribus hereditariis. T. 4. c. 75. A.
Petitor hereditatis an ex causa possit in rem agere. T. 4. c. 74. C.
Petitor quis dicitur. Ibid. B.
Petitor an citra metum exceptionis agere possit actione in rem. T. 4. c. 74. E.
Petitor hereditatis an possit interim agere cum his, qui res hereditarias occupaverunt, id est, res singulas vindicare, quas alii possident. T. 4. c. 74. B. C.
Petitoris causa est durior, possessoris melior. Tom. 4. c. 278. D.
Petitoris deterior est conditio, rei est melior. T. 5. c. 139. A.
Petitori ut in hereditatis vindicatione, sic in singularum rerum vindicatione onus incumbit probandi. T. 3. c. 183. B.
Petitoria actio. Tom. 4. c. 1447. B.
Petitur plus quatuor modis. T. 1. c. 262. B. & c. 371. A. & T. 6. c. 814. B.
Peto, rogo, volo, mando, hæc verba sunt precaria, non directa. T. 4. c. 515. A.
Petoritum vehiculi genus. Tom. 9. c. 531. B.
Petronas frater Augustæ, verberibus publicè cæsus, quòd altiùs ædes tollendo officeret luminibus ædium cujusdam mulieris. T. 10. c. 940. E.
Divus Petrus primicerius Apostolorum appellatus est. T. 2. c. 901. A. & T. 10. c. 867. E.
Pharmaca quæ promiscui usus sunt. T. 7. c. 494. E.
Philantropon. T. 3. c. 309. D.
Philantropum. T. 2. c. 312. E.
Philippus Augustus judæos regno Franciæ exegit. Tom. 6. c. 942. B.
Philosophi sunt rari. T. 1. c. 1025. E.
Philosophi munerum civilium vacationem non habent. Tom. 2. c. 757. A.
Philosophi a quibus muneribus excusentur, & a quibus non. T. 4. c. 865. E.
Veri philosophi pecuniæ studiosi non sunt. T. 4. c. 866. A.
Philosophi differentiam faciunt inter totum, & omne; dicentes, totum quantitatis nomen esse, omne numeri; vel totum in singulis agnosci, omne in multis. Tom. 4. c. 227. E. & c. 228. A.
Philosophia universa tantùm præcepta regendæ Reipublicæ nos docet, nec attingit singula quæque. T. 1. c. 1361. B. C.
Philosophia a muneribus patrimonialibus non excusat. Tom. 2. c. 740. C.
Philosophiæ præceptorum immunitates. T. 2. c. 757. E.
Philosophiæ, & juris peritia desiderabatur in magistro officiorum. T. 10. c. 846. C.
Philosophorum inquilini qui sint. T. 3. c. 182. B.
Philosophos a tutelis vacare. T. 1. c. 1025. D.
Phœnicarchia. T. 1. c. 1027. B.
Piaculum qui contrahit. Tom. 3. c. 614. B.
Picariæ quænam sint, & quales. T. 2. c. 1326. B.
Picariæ quid. T. 8. c. 498. D.
Picariarum reditus sunt regales. T. 2. c. 1326. B.
Pictores pro *putatores*. Tom. 8. c. 537. E.
Pictoris, & pistoris instrumenta. T. 1. c. 434. C.
Pictorum privilegia. T. 2. c. 767. B.
Picturæ ingenui ab onere metatorum excusantur. T. 2. c. 975. B.
Picturæ in pariete communi quanti æstimentur. Tom. 7. c. 415. B.
Pietas exigit luctum ab omni cognatione, & agnatione. Tom. 4 c. 30. C. lex non est, nisi conjuncta sit necessitati. Ibid. C.
Pietas paterni nominis exigit, dotem filiæ constitui. T. 4. c. 826. A.
Pietas naturalis patrem obligat præstandis alimentis, imò & præstandæ doti. Tom. 5. c. 883. B.
Pietas parentum erga liberos dicitur, & patria potestas. Tom. 7. c. 870. C.
Pietas, & officium, & obsequium in quo differunt. T. 9. c. 561. A.
Pietas est gratuita, & officium sequitur, non fructum. Tom. 9. c. 1325. B.
Pietatis nomine sumptum facere est lucrum. T. 2. c. 1034. C.
Pietatis gratius nomen, quàm potestatis. T. 1. c. 1248. A. & T. 8. c. 183. B. C.
Pietatis vocabulum gratius est, quàm potestatis. Tom. 4. c. 314 A.
Pietatis causâ data an repeti possint. T. 5. c. 883. B.
Pietatis causâ solutum, etiamsi non debeatur, repeti non potest. T. 6. c. 55. A. B.
Pietatis gratiâ quodcumque fit pro alio, ejus non esse repetitionem. T. 9. c. 1322. D.
Piget, & pudet in quo differunt. T. 3. c. 312. D.
Res pignerata, quam debitor subripuit, an sit furtiva. Tom. 10. c. 248. A.
Pigneratio rei litigiosæ non valet. T. 2. c. 1137. D.
Pigner ationes, quæ dicuntur præsaliæ, & repræsaliæ. T. 9. c. 250. C.
Pigner ationes illicitæ, cum vicanus pro convicano teneretur, olim plerisque in locis usurpatæ. Ibid. A. B.
Pigneratitia actio. Vide, Actio pigneratitia.
Pigneratitia actio, antequam nata sit, præscriptione tolli non potest. T. 1. c. 1123. B.
De pigneratitia actione. Tom. 9. c. 294. E. & c. 295. A. & seq.
Pigneratitia actio non tantùm de pignore datur, sed & de hypotheca. T. 10. c. 640. C.
Pigneratitia actio nullâ præscriptione tolli potest, antequam nata sit: non nascitur autem, antequam debitor pignus repigneravit. Ibid. D.
A pigneratitia ad hypothecariam an bonum sit argumentum. T. 10. c. 703. A.
Pigneratitia actio quænam sit. T. 10. c. 1254. B.
Pigneratitiam actionem de pignore recuperando, quæ debitori competit, non perimi præscriptione longi temporis. T. 9. c. 1043. A.
Qui pigneravit duobus in solidum rem eandem diversis temporibus, an falsi crimine teneatur. T. 3. c. 374. D.
Pignora qualiter contrahantur, ac de eorum pactis. T. 1. c. 775. A. B.
Pignora debitoris si creditor sine auctoritate judicis abduxerit, violentiæ crimen admittit. Tom. 1. c. 392. C. D.
Pignora, bonorum alienatione vetitâ, excipiuntur. Tom. 3. c. 124. B.
Pignora tributorum non solutorum causâ capiuntur, & distrahuntur. T. 2. c. 685. A.
Pignora, id est, filii. T. 2. c. 705. B.
Pignora si creditor eligat, non autem mandatorem, & minoris ea pignora distrahat, an possit reliquum, quod credito deest, a mandatore petere. T. 4. c. 941. D.
Pignora si non sufficiunt utrique, an jus omnium pignorum primùm pertineat ad venditorem, an verò ad eum tantùm pro rata illius anni. T. 4. c. 105. E. an interpretatio fiat adversùs venditorem, qui legem dixit. Ibid. E.
Pignora curatoris an capi possint. T. 4. c. 1024. E.

BIU Cujas

Pignora, & hypothecæ liberantur voluntariâ novatione factâ, non etiam necessariâ. T. 4. c. 965. B.
Pignora confringere quid sit, & dicatur. T. 5. c. 174. E.
Pignora nominum tueri Prætoris est. T. 5. c. 424. B.
Pignora non finiri, non solvi, non liberari, nisi omnino debito soluto, & teneri, vel si unus tantùm nummus resideat ex sorte, qui solutus non sit. T. 6. c. 330. C.
Pignora sequelæ, & accessiones sunt principalium obligationum. T. 6. c. 714. A.
Pignora obligata pro pensionibus ædium. T. 9. c. 1203. A.
Pignora traditione constituuntur. T. 9. c. 1430. D.
Pignora liberantur compensatione. T. 9. c. 336. D.
Pignora condemnati capta post quod tempus distrahuntur in foro sub hasta. T. 9. c. 1092. C. D. & seq.
Pignora a creditore distrahi possunt contra obnuntiationem, vel prohibitionem debitoris, si debitor non solvat omnem pecuniam, vel obsignet omnem, atque deponat. T. 9. c. 1233. C.
Pignora per apparitores in causam judicati capiebantur, & ab iis vendebantur. T. 10. c. 694. D.
Pignora inter, & venditionem quoad legem commissoriam differentia. T. 10. c. 1025. D.
Pignorari non potest liber homo. T. 7. c. 30. A.
De pignerata re a defuncto. T. 7. c. 545. E. & c. 546. A.
Pignoratæ rei periculum ad quem pertinere debeat. T. 8. c. 320. E. & c. 321. A.
Pignoratam rem si debitor a creditore redimat, quasi suæ reiemptor, actione ex vendito non tenetur, & omnia in integro sunt creditori. T. 6. c. 91. B. C.
Pignoratio servi alieni nihil valet. T. 7. c. 798. A.
Pignoratitia actio quomodo debitori detur. T. 4. c. 928. B.
Pignoratitia actio quæ sit. Tom. 5. c. 1105. E.
Pignoratitia obligatio quo genere non tollitur. T. 6. c. 77. A.
Pignoratitia actio duplex est, alia in rem, alia in personam. T. 7. c. 546. D.
Pignoratitia actio in personam quæ est. T. 7. c. 546. E. est duplex, alia directa, alia contraria. Ibid. E.
De pignoratitia actione. Tom. 10. c. 972. A. B.
De pignorato fundo ab uno ex sociis. T. 7. c. 584. A.
Pignoris causam non perimit usucapio. T. 1. c. 1521. E.
Pignoris, & hypothecæ differentia. T. 1. c. 253. A.
Pignoris possessio sola transit in creditorem. T. 2. c. 1225. D.
Pignoris possessionem habet creditor. T. 1. c. 1134. D.
Pignoris specialis major est vis, quàm generalis. T. 3. c. 508. D
Pignoris luendi jus, quod debitori competit, nullo tempore perimitur. T. 2. c. 481. C.
Pignoris venditionem debitor impedire non potest. T. 2. c. 546. B. C. & T. 9. c. 1233. C. D.
De pignoris luitione. T. 2. c. 547. C.
De pignoris remissione a muliere facta consultatio. T. 1. c. 665. B. C.
Pignoris duo genera. T. 1. c. 775. D & T. 8. c. 770. E. & T. 9. c. 295. A. B.
De pignoris partu. T. 2. c. 542. E.
Pignoris jure non tenetur fœtus, vel partus ejus rei, quæ pignori data est. T. 1. c. 385. A.
Pignoris remissio exceptionis jure resolvit pignus. T. 1. c. 1301. D.
Pignoris causa est individua. T. 4. c. 182. D. & c. 928. C. & T. 7. c. 540. B. & c. 767. D. & c. 1365. D & T. 9. c. 1040. A.
Pignoris causa inæqualis inæqualem imputationem exigit. T. 4. c. 1324. B.
Pignoris jure potior erit, qui est tempore prior. T. 4. c. 179. A.
Pignoris causa dominium non mutat. T. 4. c. 1315. D.
Pignoris jus in fundo firmius est, quàm in fructibus. T. 4. c. 1287. E. & c. 1288. A.
Pignoris datio interessionem facit. T. 4. c. 1290. D.
Pignoris summa quæ dicitur. T. 4. c. 232. E.
An pignoris jure, re evictâ, possit uterque heredum conveniri ab emptore ex stipulatione interposita nomine evictionis. Tom. 4. c. 182. E.
Pignoris cautio, sive missio omnibus creditoribus prodest. Tom. 4. c. 1346. B.
In pignoris venditione, quæ fit ex pacto, creditor suum negotium gerit, non debitoris. T. 4. c. 932. C.
A pignoris actione non recedit invitus, quam habet in venditorem pignoris. Ibid. B.
Pignoris venditione perimitur pignoris causa jure creditoris facta. T. 4. c. 900. B.
Pignoris obligationem confusio non tollit. T. 4. c. 828. E.
Pignoris remissio non est donatio. T. 4. c. 651. B.
Pignoris jus non potest quæri usucapione, nec jus ususfructus, nec jus servitutis, nec jus hereditatis. T. 4. c. 637. E.
Pignoris jus. Vide, Jus pignoris.
Pignoris causa causam naturalis obligationis conservat. Tom. 5. c. 992. C.
Pignoris causa an dividua sit. T. 5. c. 859. D.
Pignoris causâ non extinctâ, competit nihilominus actio furti de pignore furto sublato. Tom. 5. c. 591. A.
Pignoris jus an posteriorem creditorem sequatur. T. 5. c. 951. A.
Pignoris possessio an apud debitorem sit. T. 5. c. 878. C.
Pignoris dominium quando debitor adquirit. T. 5. c. 1187. B.
Pignoris datione non intelligitur interrumpi usucapio. T. 6. c. 84. C.
Pignoris emptionem in persona debitoris non consistere. Tom. 6. c. 91. D.
Pignoris causam esse individuam, ut & usurarum. T. 6. c. 330. C. & c. 648. E. & c. 649. A.
Pignoris genus fiducia. Tom. 7. c. 626. E.
Pignoris instrumentum potest fieri inter consentientes prælatâ die. T. 7. c. 883. A.
Pignoris vindicatio personam non obligat. T. 7. c. 546. D.
Pignoris jus an dominus exsequi possit. T. 7. c. 379. E.
Pignoris die prælatâ, instrumento inter debitorem, & creditorem conscripto, an debitor teneatur falsi nomine aliis creditoribus. T. 7. c. 883. A.
Pignoris capio a quibus rebus incipere debeat. T. 8. c. 647. A.
Pignoris contrahendi qui mos fuerit. T. 7. c. 1382. E.
Pignoris datione an rite cœpta usucapio interrumpatur, vel interpelletur. T. 8. c. 301. B.
Pignoris alienatione factâ sine consensu creditoris, pignus non perimitur. T. 9. c. 1192. D.
Pignoris distractio non impeditur, nisi debitor luat pignus in solidum solutâ omni pecuniâ. T. 9. c. 1235. E.
In pignoris persequutione prior creditor hypothecarius potior habetur. T. 9. c. 1209. D. & seq.
Pignoris dominum eum non fieri, qui pro debitore animo negotiorum gestorum solutâ pecuniâ, & usuris pignus liberavit. Tom. 9. c. 1198. C.
Pignoris retentio pro usuris. T. 9. c. 338. E.
Pignoris retentionem, & persequutionem creditori competere ob pecuniam hypothecariam. Tom. 9. c. 1228. A.
Pignoris distractionem impedit nuda oblatio. T. 9. c. 1232. B.
De pignoris possessione. Tom. 9. c. 1008. A.
De pignoris retentione, & persequutione. T. 9. c. 1228. A.
Pignoris evictionem creditorem non debere. T. 9. c. 1303. B. C. & seq.
Pignoris luendi jus, quod debitori competit, an præscriptione 40. annorum tollatur, an triginta anni sufficiant. T. 9. c. 1042. B.
Pignoris depositum. T. 9. c. 350. A. Vide, Depositum.
Pignoris obligatio nudo pacto, vel expresso, vel tacito remitti, atque dissolvi potest. T. 9. c. 1226. A.

Si pi-

BIU Cujas

Si pignoris conventionem numeratio pecuniæ sequuta non fuerit. T. 9. c. 1237. D. E.
Ut pignoris venditio a creditore facta valeat, multa desiderantur. T. 9. c. 232. A.
In pignoris venditione quæ observanda sunt. Tom. 9. c. 1193. D.
De pignoris capione. T. 9. c. 242. B.
De pignoris remissione. Tom. 9. c. 325. C. & c. 1226. A. B. & seq.
De pignoris partu, & omni causa, T. 9. c. 1224. C. D. & seq.
De pignoris luitione. T. 9. c. 1235. E. & seq.
Pignoris luitio an tollatur præscriptione triennii. Tom. 9. c. 301. D.
Pignoris luendi jus est perpetuum. T. 9. c. 1042. E.
Pignoris lege si id actum sit, ut si ad diem pecunia soluta non sit, creditori liceat pignus distrahere, hoc pacto non admitur debitori actio pigneratitia adversùs creditorem. T. 9. c. 297. D.
Pignoris jus est, ut omnem pecuniam solutam esse oporteat, antequam pignus ex ulla parte solvatur. T. 9. c. 1040. A.
In pignoris causa priorem creditorem esse potiorem posteriori. T. 9. c. 1042. A.
Pignoris causa. Vide, Causa pignoris.
Pignoris obligationem per liberam personam nobis non adquiri. T. 9. c. 1195. C.
Pignoris obligationem non contrahunt servi, nisi pro modo peculii. T. 9. c. 311. A.
Pignoris fructus an in debitum imputentur. T. 9. c. 296. A.
Pignoris usucapio conventionem non extinguit. Tom. 9. c. 1191. A.
Pignoris vindicatio ad quem extenditur. T. 9. c. 1301. B. C.
Pignoris remissio. Vide, Remissio pignoris.
Pignoris partus. Vide, Partus pignoris.
Pignoris causa a dominio separata est. T. 10. c. 248. E.
Pignoris capiendi jus an sit municipalibus magistratibus. Tom. 10. c. 503. D. & c. 514. B.
Pignoris liberandi jus præscriptione an tollatur. Tom. 10. c. 693. C.
Pignoris capiendi jus solis magistratibus Populi Romani competit. T. 10. c. 701. B.
Pignoris captionem an habeat magistratus municipalis. Tom. 10. c. 872. C.
Jure pignoris non dominus dominum facit. T. 10. c. 970. A.
Pignoris nomen civile est. T. 10. c. 972. D.
Pignoris obligatio, & actio hypothecaria ex qua causa nobis adquirantur. T. 10. c. 979. B.
Pignoris corporalis capionem sequitur distractio. T. 10. c. 1224. A.
In pignoris persequutione debitor superatur a creditore. T. 10. c. 1253. E.
Pignori quæ res obligari possunt, vel non, & qualiter pignus contrahitur. T. 2. c. 537. C. D.
Pignori quæ res obligari non possunt. T. 1. c. 777. A.
Pignori prædia, vestes, & vasa Ecclesiæ specialiter obligari non possunt. T. 2. c. 1044. C.
Pignori servus datus si creditori furtum fecerit, an debitor teneatur. T. 1. c. 1442. D.
Pignori non est fœtus, vel partus, nisi hoc inter contrahentes convenerit. T. 1. c. 385. A.
Pignori obligare solius domini est, T. 4. c. 1283. A.
Pignori obligari potest ususfructus tam a domino proprietatis, quàm ab usufructuario. T. 4. c. 1329. D.
Pignori, vel fiduciæ dari non potest liber homo. T. 4. c. 1467. D.
Pignori accepta prædia non continentur legatis prædiis. Tom. 4. c. 1123. D.
Pignori mihi esse non potest res mea. T. 4. c. 1289. B.
Pignori cum sylva obligata est, quæ obligata intelligantur. Tom. 5. c. 425. C.
Pignori obligatæ rei an legatum valeat. T. 7. c. 1047. A. quis eam luere debeat. Ibid. A.
Pignori obligata res legata si distracta fuerit a creditore, an heres æstimationem ejus legatario præstare debeat. Ibid. A.
Pignori res obligata an per fidei-commissum, & damnationem relinqui possit. T. 7. c. 1046. D.
Pignori esse res invectas in horreum, si conductoris sint. T. 7. c. 609. B.
Pignori incumbere melius est, quàm in personam agere. T. 8. c. 673. C. & c. 762. C.
Pignori obligari non possunt servitutes. T. 9. c. 1204. A.
Pignori opponuntur quæcumque jura, & quæcumque res incorporales. Ibid. D.
De pignori dato servo manumisso. T. 9. c. 961. C. D. & seq.
Pignori intelligitur esse obligata militia. T. 9. c. 1200. B.
Pignori obligatis rebus pluribus, & unius pignore remisso, alias res in obligatione manere. Tom. 9. c. 325. D.
Si pignori data sit communis res. T. 9. c. 1220. D. E.
Pignori esse non potest liber homo jure civili. T. 9. c. 1198. D.
Si pignori obligavi bona mea simpliciter, intelligor obligasse non tantùm præsentia, sed futura. T. 9. c. 1202. E. & c. 1209. A.
Pignori non capiuntur ex causa judicati annonæ, salaria, & stipendia militum, & cur. Tom. 9. c. 1093. B.
Quæ pignori res obligari possunt, vel non. T. 9. c. 1206. D. E. & seq.
Si pignori aliena res data sit. T. 9. c. 1203. A. B. & seq.
Quod non potest pignori dari per traditionem, de eo non potest conveniri, ut hypotheca sit. T. 10. c. 1023. A.
Ex pignore percepti fructus in sortem imputantur. T. 3. c. 320. C.
De pignore prætorio. T. 2. c. 541. B. & T. 3. c. 132. D. E.
In pignore plus est cautionis, & securitatis, quàm in persona. T. 4. c. 1294. E.
In pignore, quod filius emit ex re patris, sive ex peculio profectitio, patronus jure bonorum possessionis contra tabulas an habeat partem dominii, quæritur. T. 4. c. 930. B. ratio quæ. Ibid. C.
In pignore quod, & quale sit jus priorum, & posteriorum creditorum. T. 5. c. 950. D. E. & seq.
In pignore usucapio non interrumpitur rogatione precarii. T. 6. c. 86. A.
Pignore, vel hypothecâ a creditore venditâ sub pacto revendendi, & redimendi, posse creditorem pignus redimere, sed non etiam debitorem, cui nec creditor pacisci potuit. T. 6. c. 61. C.
In pignore prior est potior. T. 7. c. 365. D.
De pignore prætorio, & ut in actionibus etiam debitorum missio prætorii pignoris procedat. T. 9. c. 1221. A. B. & seq.
De pignore conventionali. Ibid. c. 1221. B.
Si pignore vendito agatur. T. 9. c. 1234. A. B. & seq.
In pignore qui potiores habentur. T. 9. c. 1209. C. D. & seq.
De pignore rei mobilis non est actio hypothecaria ex nudo pacto moribus nostris. T. 9. c. 1041. D.
De pignore dato nullâ mentione factâ distrahendi, vel non distrahendi. T. 9. c. 1194. A.
De pignore usucapto. Tom. 9. c. 1191. A. B.
De pignore, quod initio fuerat contractum nudo pacto, an detur actio pigneratitia. T. 10. c. 972. D.
Pignorum capio sufficit, nec vincula, aut tormenta sunt adhibenda. T. 2. c. 685. B.
Pignorum datio in vicem satisdationis est. T. 5. c. 796. D.
Pignorum an alia sit causa, & alia fidejussoris. T. 6. c. 630. E.
Pignorum distractio, non solvente

BIU Cujas

debitore, est pignorum extrema linea. T. 9. c. 1229. E.
Pignorum captio nec est infamia, nec injuria. T. 9. c. 1127. C. D. proscriptio, & distractio bonorum debitoris infert infamiam, Ibid. C.
Pignorum possessores potiores sunt. T. 9. c. 244. C.
De pignorum pactis, & de lege commissoria in pignoribus rescindenda. T. 9. c. 1239. D. E.
De pignorum evictione. Vide, Evictio pignorum.
De pignorum distractione, Tom. 9. c. 1229. E. & seq.
Pignorum retentio non est, nisi post biennium. T. 10. c. 449. A.
In pignoribus distrahendis creditor bonâ fide versetur. T. 2. c. 546. D.
Pignoribus plus esse cavere, quàm fidejussoribus, T. 8. c. 673. C. & c. 762. D.
De pignoribus, & hypothecis. T. 9. c. 1186. A. B. & seq.
In pignoribus lex commissoria est improbata, & cur. Tom. 9. c. 1240. C.
Pignoribus captis magistratus municipalis contumaces, & inobedientes jus coercendi habet. T. 9. c. 1194. B. C.
In pignoribus distrahendis creditor sinceriter, & bonâ fide debet versari. T. 9. c. 1234. A.
Pignoribus si pro te cavero, habebis hypothecariam. T. 10. c. 651. A.
De pignoribus obligatis locatione prædii urbani, vel rustici. T. 10. c. 1044. D. E.
Pignus quid. T. 1. c. 764. B. & T. 2. c. 235. E. & T. 8. c. 647. A. & T. 9. c. 295. E.
Pignus ut ab hypotheca differt. T. 2. c. 535. A.
Pignus aliud est, aliud hypotheca, aliud fiducia, & aliud ἐνεχύρασις, T. 2. c. 1208. B.
Pignus prætorium constituit in possessionem missio. T. 1. c. 1142. D.
Pignus rei alienæ non valere. T. 1. c. 1491. D. & T. 8. c. 614. C.
Pignus rei alienæ convalescit adquisitione dominii. T. 1. c. 1491. E.
Pignus re eâdem reddi debet. T. 3. c. 325. C.
Pignus aut prætorium, aut conventionale, & quid habeant commune. T. 1. c. 1142. D.
Pignus prætorium quid. Tom. 3. c. 132. D.
Pignus manifestarium, & tacitum. T. 2. c. 536. A.
Pignus in causa judicati factum. T. 2. c. 542. A.
Pignus creditor pignori obligare potest. T. 2. c. 542. C.
Pignus perimitur novatâ debiti obligatione. T. 2. c. 544. B.
Pignus perimitur distractione pignoris factâ a creditore. Tom. 2. c. 545. C.
Pignus quibus modis contrahitur. T. 1. c. 920. A.
Pignus conditione pendente rectè contrahitur, nec invito creditore solvi potest. T. 1. c. 1489. E. & c. 1490. A.
Pignus propriè possidet creditor, non debitor. T. 1. c. 1401. D.
Pignus propriè creditæ pecuniæ vinculum. T. 3. c. 308. D.
Pignus debitor creditori vendere potest, fiduciam non potest. T. 1. c. 390. D.
Pignus cur creditor possidet. T. 1. c. 946. D.
Pignus venire in potestatem creditoris hodie non necesse est. T. 1. c. 1138. E.
Pignus simpliciter acceptum creditor distrahere non potest, nisi ter denuntiaverit debitori suo. T. 1. c. 384. D. E.
Pignus debitor si subtrahit, tenetur furti. T. 1. c. 410. C.
Pignus si minoris vendiderit creditor, residui petitio creditori superest. T. 1. c. 390. B.
Pignus est inutile, quod alii vendi non potest. T. 3. c. 427. E. & c. 428. A.
Pignus propter sortem chirographariam retineri potest, propter usuras chirographarias non item. T. 3. c. 131. D. E.
Pignus idem si duobus fuerit oblatum, quid juris. T. 1. c. 391. D.
Pignus quibus modis solvitur. T. 1. c. 777. E.
Pignus ipso jure redditio resolvit. T. 1. c. 1301. D.
Pignus a debitore subreptum usucapi potest, hypotheca non item. T. 1. c. 1115. C.
Pignus debitoris, & creditoris gratiâ datur. T. 1. c. 193. D.
Pignus an finiatur rei pigneratæ mutatione. T. 3. c. 677. B.
Pignus non mutatur, nec perimitur usucapione. Tom. 4. c. 637 B.
Pignus rei alienæ non est. Tom. 4. c. 1282. E.
Pignus an liberetur principali reo deportato. T. 4. c. 228. D.
Pignus prætorium a conventionali quid differt. T. 4. c. 1275. E. quando inter se conveniunt. Ibid. c. 1276. B.
Pignus vendere non cogitur creditor invitus. T. 4. c. 933. A.
Pignus & fidejussorem qui accepit, quando pignus, & quando fidejussorem convenire potest. T. 4. c. 961. E.
Pignus, vel usufructus non perimitur, nec mutatur usucapione. T. 4. c. 637. B.
Pignus prætorium constituitur, quando creditores mittuntur in possessionem bonorum debitoris. A. 4. c. 1275. D.
Pignus contrahitur non tantùm traditione, sed etiam nudâ conventione. T. 4. c. 178. C.
Pignus obligationem præcedere potest, sicut fidejussio. T. 4. c. 180. B.
Creditor primus vendendo pignus etiam secundi creditoris pignus perimit; consentiendo autem vendenti debitori pignus secundi non perimit. T. 4. c. 952. C.
Pignus, quod alii vendi nequit, inutile est. T. 4. c. 567. C.
Pignus rei alienæ non valet, convalescit tamen adquisitione dominii. T. 4. c. 95. D.
Pignus est sequela principalis obligationis, ut fidejussor. Tom. 4. c. 180. B.
Pignus semper manet in dominio debitoris. T. 4. c. 930. C.
Pignus rerum mobilium triennii præscriptio perimit. Tom. 4. c. 1287. D.
An pignus teneatur in usuras usurarum, quas priori auditori solvit debitor. T. 4. c. 970. C.
Si pignus venditum sit a creditore suo jure, & debitor ab eo minoris emerit, quid. T. 4. c. 928. C. D.
Pignus si subreptum sit creditori, actio furti datur ei non tantùm adversùs extraneum, sed & adversùs debitorem dominum rei furtivæ. T. 4. c. 231. D.
Pignus a creditore alii creditori suo pignori obligari potest. Tom. 4. c. 930. E. ratio hujus quæ. Ibid. c. 931. A.
Pignus inane est, cujus nulla est actio. T. 4. c. 1286. D.
Pignus rei alienæ est nullum. T. 4. c. 1290. D. & T. 7. c. 609. B.
Pignus subreptum a debitore. Vide, Debitor.
Pignus prætorium constituitur in rem. T. 5. c. 772. E.
Pignus remissum videtur cautione principali reddita. T. 5. c. 48. D.
Pignus convalescere quando dicatur. T. 5. c. 945. E.
Pignus qua ex causa revocari possit. T. 5. c. 811. D.
Pignus est accessio principalis obligationis. T. 5. c. 48. D.
Pignus inutile est, quod emptionem, & venditionem non recipit, quod distrahere mihi non licet. T. 5. c. 810. C. D.
Pignus in re mea non mutat dominium. T. 5. c. 466. E.
Pignus prætorium, & conventionale quomodo differunt. T. 5. c. 811. C.
Pignus pro parte liberari an possit. T. 5. c. 859. D.
Pignus qua actione vindicetur. T. 5. c. 374. A.
Pignus quando creditor vendit voluntate debitoris, idest, ex pacto. T. 5. c. 961. B.
Pignus rei alienæ an valeat. T. 5. c. 947. B.

BIU Cujas

Pignus pignori an dari possit. T. 5. c. 956. C.
Pignus quod utile, & quod inutile est. T. 5. c. 810. D.
Pignus an sine traditione constitui possit. T. 5. c. 730. B.
Pignus tacitum faciliùs tollitur, quàm obligatio principalis. T. 5. c. 527. A.
Pignus rei suæ consistere non potest. T. 6. c. 307. B.
Pignus contrahitur nudâ conventione, nudo pacto, jure prætorio. T. 6. c. 315. D.
Pignus rei suæ in persona domini non consistit. Tom. 6. c. 316. B.
Pignus prætorium non perimitur impletâ usucapione ab herede. T. 6. c. 323. A.
Pignus prætorium quale. Ibid. A.
missio in possessionem constituit pignus prætorium. Ibid. A.
Pignus duobus modis contrahi potest, nudo consensu, & re. T. 6. c. 233. A.
Pignus non mutat dominium. T. 6 c. 29. D.
Pignus liberatur jurejurando. T. 6. c. 76. D. E.
Pignus creditor re verâ solus possidet, debitor omnino non possidet. T. 6. c. 84. C.
Pignus si creditor acceperit, & amiserit ejus possessionem, quid fiet. T. 6. c. 57. D. E.
Pignus traditum a debitore creditori si debitor subripiat antè solutionem, actione furti tenetur. Tom. 6. c. 145. E. & c. 146. A.
Pignus non constituit sola destinatio, sed conventio tantùm, vel traditio. T. 6. c. 537. D.
Pignus quandonam contrahatur utiliter. Ibid. C.
Pignus in pecunia consistere potest. T. 7. c. 626. D.
Pignus est creditum. T. 7. c. 631. E.
Pignus, sive hypotheca testamento potest constitui. T. 7. c. 540. D. E.
Pignus an valeat ex testamento, item an ejus causa maneat superato herede debitoris. Tom. 7. c. 1042. A.
Pignus in solidum obligatum est, si vel nummus unus resideat. T. 7. c. 1365. C.
Pignus naturale quod vocatur. T. 7. c. 1030. B.
Pignus nullum est, si tempore conventionis non fuit in bonis debitoris. T. 7. c. 877. C.
Pignus prætorium in quibus constituitur. T. 7. c. 1309. B.
Pignus rei alienæ an convalescat, si is, qui rem alienam pigneravit, domino heres exstiterit. Tom. 7. c. 811. B.
Pignus non dissolvitur, nisi solutâ totâ pecuniâ. T. 7. c. 1365. C. D.
Pignus, si nummus unus solutioni desit, non liberatur. Tom. 7. c. 767. D.
Pignus testamento an rectè constituatur legatorum nomine. T. 7. c. 1308. D.
Pignus totum obligatum manet, etiamsi unus nummus solutioni desit. T. 7. c. 767. D.
Pignus, quod traditione constituitur, possidetur a creditore, hypotheca non possidetur. T. 7. c. 609. B.
Pignus, & dominium nihil habent commune. T. 7. c. 584. B.
Pignus non posse liberari pro parte. T. 7. c. 1365. C.
Pignus nudo pacto contrahitur, non eodem dissolvitur. T. 8. c. 679. C. & c. 770. E.
Pignus tantùm securitatis causâ datur. T. 8. c. 777. A.
Pignus an contrahatur re, aut nudo consensu. T. 8. c. 324. E.
Pignus an dominium mutet. T. 8. c. 320. B.
Pignus cur detur. Tom. 8. c. 322. C
Pignus cur non additur contractibus, ex quibus solo consensu obligationes fiunt. Tom. 8. c. 324. E.
Pignus in quibus rebus consistit. T. 8. c. 319. C.
Pignus an debitor possidere intelligatur, cujus possessionem cessit creditori. T. 8. c. 286. B.
Pignus pignorari potest a creditore. T. 8. c. 614. D.
Pignus propriè in qua re sit. T. 8. c. 647. A.
Pignus unde deducitur. Tom. 8. c. 647. A.
Pignus prætorium maxime distat a conventionali. Tom. 9. c. 1211. B.
Pignus prætorium sequitur jus, & conditionem personalis actionis, non etiam conventionale. Ibid. B.
Pignus potest retineri ob chirographariam sortem, non ob chirographariam usuram. T. 9. c. 338. D. E.
Pignus inutile est, quod creditor distrahere non potest, aut cujus non sit emptorem inventurus. T. 9. c. 1204. B.
Pignus licèt teneat creditor, id tamen sibi non possidet, sed illud debitor possidet per eum. T. 9. c. 1193. A.
Pignus quando potest repeti. Ibid. A.
Pignus prætorium quo genere constituitur. Tom. 9. c. 139. E. & c. 1127. A. & c. 1210. E.
Pignus judiciale quomodo constituitur. T. c. 1211. B. differt a pignore prætorio. Ibid. C.
Pignus non confirmat oblatio sola, & nuda. T. 9. c. 1198. E.
Pignus solvi non tantùm soluto debito, sed eo etiam oblato, & deposito. T. 9. c. 302. D.
Pignus, & fidejussor in quo differunt. T. 9. c. 544. E.
Pignus aut re constituitur, aut pacto. T. 9. c. 295. A.
Pignus semel remissum nunquam restituitur, nisi novo pacto. T. 9. c. 1226. E. & c. 1227. A.
Pignus non tantùm remissione perimitur, sed etiam novatâ debiti obligatione. T. 9. c. 1227. A. B.
Pignus non liberatur, si vel unus nummus tantùm supersit ex sorte, qui debeatur. Tom. 9. c. 1190. E.
Si pignus captum sit in causa judicati. Tom. 9. c. 1222. C. D. & seq.
Pignus in causa rei judicatæ captum in quo differt a pignore prætorio. T. 9. c. 1222. D. E.
Pignus, vel hypotheca in quibus causis tacitè contrahitur. T. 9. c. 1200. D. E. & seq.
Si pignus pignori datum sit. T. 9. c. 1223. E. & c. 1224. A.
Pignus rei alienæ non consistit. T. 9. c. 1203. B. C. & c. 1224. B.
Pignus debitoris gratiâ contrahitur. T. 9. c. 1197. C.
Pignus remissione, & novatione voluntariâ perimitur. T. 9. c. 1227. C.
Pignus distractione rectè facta a creditore, cui pignus jure obligatum sit, perimitur. Tom. 9. c. 1229. E. & seq.
Pignus tueri ob chirographariam pecuniam. T. 9. c. 1227. A. B. & seq.
Pignus non est pignus, nisi quandoque distrahi possit. Tom. 9. c. 1231. B.
Pignus, quod creditor datum habet pignori, obligare potest creditori suo. T. 9. c. 1223. E.
Pignus non perimitur usucapione. T. 9. c. 1192. D.
Pignus re, & pignus consensu contractum differunt. T. 9. c. 1193. C.
Pignus, & commodatum in quo differunt. Tom. 9. c. 1197. D. E.
Pignus qualiter contrahitur. T. 9. c. 1208. E.
Pignus, & hypotheca nihil inter se differunt. T. 9. c. 1185. C. D. & c. 1286. A.
An pignus ob turpem causam contrahatur. T. 9. c. 236. B.
Pignus, & hypotheca quando non differunt. Tom. 9. c. 961. C. D.
Pignus nullâ societate dominio, proprietative conjungitur. Tom. 9. c. 1192. B.
Pignus non tantùm expressim contrahitur, quod appellatur manifestarium pignus, sed contrahitur etiam tacitè ex justa præsumptione. T. 9. c. 1200. D.
Pignus pacto contrahitur. Ibid. D.

BIU Cujas

Pignus naturale. T. 9. c. 1198. D.
Pignus depositum dicitur apud creditorem. T. 9. c. 295. A.
Pignus quod pacto constituitur, non deponitur, & hypotheca dicitur propriè. T. 9. c. 295. B. & T. 10. c. 428. A. B.
Pignus in debitum non imputatur. T. 9. c. 296. A.
Si pignus vendiderit antiquior creditor. T. 9. c. 1220. A. B.
Pignus sibi addicere non potest creditor, & cur. T. 9. c. 1238. B.
Pignus contractus est. Tom. 10. c. 389. B.
Pignus, quod est obligatum in sortem, quomodo tacitè censeatur in usuras. T. 10. c. 428. B.
Pignus an sit bonæ fidei. Tom. 10. c. 531. E.
Pignus ob turpem causam non contrahitur, ut nec fidejussor rectè datur. T. 10. c. 630. C.
Pignus sibi obligatum uxor an viro remittere possit. T. 10. c. 643. C.
Pignus prætorium quodnam sit. T. 10. c. 705. A.
Pignus traditione constituitur. T. 10. c. 972. A. an sit contractus. Ibid. B.
Pignus rei alienæ convalescit adquisitione dominii. Tom. 10. c. 1020. D.
Pignus inutile est, quod alii distrahi non potest sui consequendi causâ. T. 10. c. 1023. E.
Pignus quomodo liberatur. T. 10. c. 1053. E.
Pignus est accessio sortis. T. 10. c. 1097. C.
Pila lapidea quid. T. 9. c. 1062. D.
Pilatus procurator in Syria. T. 2. c. 85. C. & T. 3. c. 549. B.
Pilatus an fuerit procurator Cæsaris in Syria. T. 10. c. 95. B. & c. 931. B.
Pilatus legatus dicitur a Lactantio. T. 10. c. 95. D.
Pilenta quæ sunt. T. 3. c. 381. C.
De pilei impositione. T. 3. c. 73. C. D.
Pilei impositione servi fiebant liberi. T. 9. c. 945. C.
Piratæ qui sint. T. 5. c. 537. A.
Piscandi jus commune. Tom. 1. c. 1137. E.
Piscandi jus ubinam omnibus commune. T. 8. c. 929. A. & c. 935. B.
Piscari in alieno lacu, stagnove jure Romano licet. T. 3. c. 89. D. E.
Piscari in mari ante ædes suas qui me prohibet, actione tenetur injuriarum. T. 3. c. 389. B.
Piscari an liceat in diverticulo fluminis. T. 7. c. 437. B.
Piscari an liceat in flumine publico. Ibid. B.
Piscari an liceat in piscina, vel lacu alieno. Ibid. B.
Piscatio thynnaria. T. 3. c. 702. A. & T. 5. c. 807. A.
Piscationum reditus sunt regales. T. 2. c. 1325. B.
Pisces, qui sunt in lacu, vel stagno non sequuntur emptorem fundi; secus, qui in piscinas a nobis conjecti sunt. T. 5. c. 715. D.
Pisces præcipuè ali aquâ dulci, etiam in medio mari. Tom. 7. c. 813. C.
Pisces, qui sunt in piscina ædium venditarum, vel fundi venditi, ædium, vel fundi non esse. T. 7. c. 780. C.
Pisces cujusnam sint. T. 8. c. 929. D.
Piscina. T. 5. c. 715. E.
Piscinam qui emerit, an etiam pisces emisse videatur. T. 8. c. 262 D.
Piscium possessio qualis sit. T. 5. c. 715. D.
Piscium mutuum contrahi posse Varro 3. *de re rustica*. Tom. 5. c. 397. C.
Pistores erant servi conditionales. T. 9. c. 1214. C.
Pistores, & fundi dotales sub cujus cura magistratus olim fuerint. T. 10. c. 856. D.
De pistoribus, & catabolensibus. T. 3. c. 459. C.
Pistorum in Urbe fuit certum corpus. T. 2. c. 807. A. & T. 3. c. 459 C.
Pistorum per officinas discurrebat Præfectus annonæ, & munditiam panis exigebat. T. 10. c. 856. D
Pittacia quæ propriè sint. Tom. 1. c. 530. B. & T. 2. c. 962. C. & T. 10. c. 741. E.
Pix fossilis. T. 2. c. 1326. B.
Placet est verbum solenne in sententiis judicum. T. 6. c. 734. A.
Placitum Principis lex est. Tom. 4. c. 847. E.
Placitum commune militantium. T. 9. c. 1200. A.
Plaga, & ejus interpretatio quæ. T. 9. c. 1138. C.
Plagiarii, lavernæ, & fraganæ. T. 2. c. 602. C.
Plagiarii qui dicuntur. Tom. 9. c. 1439. A. B.
De plagiariis lex Cornelia, & Fabia. T. 9. c. 1438. E.
Plagiarius ab uxore separari potest. T. 2. c. 1073. D.
Plagiarius dicitur suppressor. T. 10. c. 726. D.
Plagii pœna quænam sit, & quanta. T. 5. c. 681. D.
Plagium quid. T. 1. c. 875. E. & T. 2. c. 602. C. & T. 9. c. 1456. D.
Plagium fit sine furto. T. 9. c. 1456. C.
Plagium est venditio civis Romani. T. 9. c. 1438. E.
Plagium a patre commissum. T. 9. c. 979. E.
Plagium arguere, ubi dolus malus abest, non nisi maligni calumniatoris est. T. 10. c. 218. C.
Plagium est crimen suppressi hominis. T. 10. c. 726. D.
Planaria interpellatio, planarii conflictus. T. 2. c. 789. E. & c. 790. A.
Plangianum Senatusconsultum. Vide, Senatusconsultum Plangianum.
Unde de plano rectè legi possit. T. 3. c. 184. C.
De plano jus dicentem non stetisse, sed sedisse. T. 8. c. 236. A.
Planta quo jure retineri possit. T. 8. c. 940. B. C.
Plautus dicit modò *resolvere*, modò *rem solvere*: sic DD. ajunt *rem præstare*, & *repræstare*, idest, solvere. T. 4. c. 235. C.
Plebani de Pisis oppido Lucæ vicino. T. 6. c. 1039. B.
Ex plebe Principes assumebant homines litteratos, per quos recitarent in Senatu orationes, epistolas, libellos, placita sua. T. 10. c. 845. E.
Plebeis non dabatur aditus in Senatum. T. 10. c. 845. E.
Plebejorum divisio apud Romanos. T. 8. c. 646. D.
Plebejos potiùs evehere, quàm Senatores, animus semper fuit Principibus. T. 10. c. 842. D.
De iis, qui plebem audent colligere contra rempublicam. Tom. 9. c. 1455. C.
Plebis, & civitatum defensores quinam erant Romæ, & in municipiis. T. 10. c. 609. D.
Plebiscita an leges dicantur. T. 10. c. 486. A.
Plebiscitum quidnam propriè sit. T. 8. c. 893. C. in quo differat plebs a populo. Ibid. C.
Plebs opprimitur indebitis immunitatibus. T. 10. c. 816. E.
Plegiarii qui. T. 6. c. 897. C.
Plena pubertas. T. 5. c. 156. D.
Plena vacatio est, cum conceditur vacatio militiæ, muneriſque. T. 8. c. 499. C.
Pleni dominii pars est ususfructus. T. 8. c. 505. C.
Pleniſſimè in L. 2. *ad Senatusconsultum Vellejanum*. T. 5. c. 447. B.
Pleraque palàm licent, quæ clam non licerent. T. 4. c. 1494. E. qui errat, non contemnit jus. Ibid. c. 1495. B.
Pleraque ex continenti licent, quæ non licerent post temporis tractum. T. 4. c. 116. D. E.
Pleraque sunt generaliter vera, quæ sumpta specialiter falsa sunt, & contra. T. 4. c. 449. E. quid est abstuliſse litis æstimationem. Ibid. c. 451. C.
Plerumque quodcumque peti potest, etiam compensari potest. T. 4. c. 577. D. aliquando & quæ peti non possunt, saltem compensari possunt. Ibid. D. quandoque

BIU Cujas

doque ea, quæ peti possunt, compensari nequeunt. Ibid. E.
Plinius scribit, vasorum defectu sæpe vina effusa fuisse. Tom. 7. c. 1455. B.
Plumarii qui sunt. T. 2. c. 768. C. D.
Plumbatæ quod verberum genus. T. 2. c. 678. E.
Plumbatura non facit confusionem. T. 1. c. 68. A.
Plumbatura, & ferruminatio in quo differunt. T. 7. c. 606. D.
Plumbum est ædium. T. 8. c. 652. D.
Plumbum sequitur emptorem ædium. Ibid. D.
Plura sunt genera vindicationum. T. 5. c. 374. A.
Pluralitas beneficiorum inhibetur. T. 6. c. 988. A. nisi ex dispensatione summi Pontificis. Ibid. D.
Pluralitas beneficiorum quo casu admittenda. T. 6. c. 999. D.
Sub plurativo numero, si sine liberis, testator etiam singularem comprehendit, quod & usus loquendi admittit. T. 4. c. 1189. E. & c. 1190. A.
Plurativus casus dualem complectitur. T. 9. c. 488. D.
Plures fidejussores unius tutoris beneficium divisionis non habent. T. 4. c. 322. D. E. excepto uno casu. Ibid. c. 323. A. ratio differentiæ quæ. Ibid. B. C.
Plures tutores beneficium divisionis habent exceptis quibusdam casibus. T. 4. c. 322. A. B. ratio differentiæ quæ. Ibid. c. 323. B. C.
Plures eandem rem eidem præstare, æquitas non patitur. T. 5. c. 805. D. E.
Plures cum in unam summam condemnantur, an sit una sententia. T. 10. c. 796. B. C.
Plurimum quid sit. T. 10. c. 761. C.
Actio, quæ datur in quod pluris interest, an sit pœnalis. T. 10. c. 130. E.
Plurium facta plures pœnas exigunt. T. 10. c. 746. D.
Plus petitur quatuor modis. T. 1. c. 262. B. & c. 371. A.
Plus petens causâ cadebat. Ibid. A.
De plus petitionibus constitutiones Zenonis, & Justiniani. Tom. 3. c. 345. A. B.
Plus juris nemo in alium transferre potest, quàm ipse habet. T. 4. c. 7. D. & T. 9. c. c. 472. D.
Plus cautionis est in re, quàm in persona. T. 4. c. 334. B.
Plus est donare habitationem, quàm locare. T. 4. c. 501. E.
Plus est esse dominum, quàm patrem. T. 4. c. 400. C.
Plus est exigere, quàm agere. T. 4. c. 550. C.
Plus est inducere nomen heredis, quàm dicere. T. 4. c. 417. B.
Plus est facere, quàm dicere. Ibid. C.
Plus est in re, quàm in opinione. T. 4. c. 504. D.
Plus petitur multis modis, & qui sunt hi modi. Tom. 4. c. 77. A.
Plus petitur, cum malè agitur. Ibid. A.
Non plus esse debet in stipulatione, quæ novat causam emptionis, quàm in judicio empti, aut venditi: minus potest esse. T. 4. c. 668. D.
Plus habitationi inesse videtur, quàm usui nudo. T. 4. c. 502. A.
Plus petere videtur, qui præmaturè petit. T. 4. c. 679. C.
Plus actum, minus dictum intelligitur. T. 4. c. 990. E.
Plus est cautionis, & securitatis in re, seu pignore, quàm in persona. T. 4. c. 1294. E.
Plus est in ære alieno, quàm in quæstu. T. 4. c. 1103. E.
Plus peccat qui facit, quàm qui non facit. T. 4. c. 1018. E.
Plus est restituere, quàm exhibere. T. 5. c. 165. A.
An plus sit in æstimatione, quàm in re; aut plus sit in re, quàm in æstimatione. Tom. 5. c. 745. B.
An plus valeat quod est in opinione, quàm quod est in re. Ibid. B.
Plus valet, quod in veritate est, quàm quod est in existimatione ejus. T. 6. c. 14. C.
Plus, minusve. T. 8. c. 618. D.
Plus quid significat. T. 8. c. 493. B.
Plus petendi periculum nullum est in actionibus incertis. Tom. 9. c. 493. E.
Plus valere quod agitur, quàm quod simulatè concipitur. T. 9. c. 291. D.
Plutei ligneï, quibus præsepiuntur parietes, ædium emptorem anfequantur. T. 7. c. 782. A.
Pluvia. Vide, Aqua.
Poculum abortionis, aut amatorium qui dant, quibus pœnis afficiendi. T. 1. c. 506. B.
Poculum siquis in mare projecerit quasi suum, qua actione teneatur. T. 7. c. 851. B.
Podagricus a muneribus civilibus non excusatur. Tom. 2. c. 706. C.
Podagricus a personalibus non excusatur muneribus. T. 2. c. 753. B.
Podia, & monopodia. T. 3. c. 369. E.
Pœna illegitima est inediâ necari. T. 3. c. 418. D.
Pœna deteriorem, non meliorem ejus, qui punitur, conditionem facit. T. 2. c. 714. A.
Pœna pro ultione, & vindicta. T. 1. c. 1005. A.
Pœna persæpe demitur, non culpa. T. 1. c. 879. B.
Pœna extraordinaria. T. 1. c. 504. A.
Pœna canina, pœna servilis. T. 3. c. 312. E.
Pœna legis Juliæ quænam. T. 1. c. 323. B.
Pœna rapti quænam constituatur. T. 1. c. 237. A.
Pœna desertionis. T. 3. c. 261. C.
De pœna compromissi. T. 1. c. 659. B.
Pœna eorum, qui ultimo supplicio damnati sunt, non est differenda. T. 3. c. 591. E.
Pœna committitur ex die solo, etiamsi debetor non interpellatur. T. 1. c. 1215. E.
Pœna metalli ultimi supplicii appellatione non continetur. T. 3. c. 84. A.
Pœna injuriarum, quæ honoraria appellatur, in judiciis frequentatur. T. 1. c. 244. C.
Pœna injuriarum ex leg. XII. Tabularum. Ibid. C.
Pœna operis publici. T. 4. c. 1405. E.
Pœna actionis furti est mera pœna, non commixta rei persequutioni, persequutio rei est extra pœnam. T. 4. c. 333. D.
Pœna capitis quæ est. T. 4. c. 15. E.
Pœna major, & minor in quo differunt. T. 4. c. 849. C.
Pœna solius legis est jure ordinario, damnatio verò judicis est. T. 4. c. 848. C.
Pœna si a judice mitior indicta sit ei, cui lex graviorem pœnam inflixit, an is infamiâ notetur. T. 4. c. 848. C.
Pœna augetur refugæ pœnæ. Ibid. E.
Pœna legitima est falsi, perjurii verò nulla. T. 4. c. 182. A.
Pœna legis Juliæ infames fœminæ non tenentur. T. 4. c. 1489. E.
Pœna privatorum, aut publicorum judiciorum, quæ ex maleficiis nascuntur, qualis est. T. 4. c. 844. C.
Pœna stellionatus non est legitima, nec crimen ordinarium. Ibid. A.
Pœna criminibus non imponitur arbitrio judicis, sed lege constituitur. T. 4. c. 849. C.
Pœna fiscalis est post creditores. T. 4. c. 1278. E.
Pœna irrogatur lege, mulcta verò extra ordinem. T. 4. c. 284. B.
Pœna non est exaggeranda, aut amplianda, sed potiùs minuenda, & mollienda. T. 4. c. 24. D.
Pœna, quæ semel est pensa, nusquam restituitur. T. 4. c. 298. E.
Pœna semel commissa emendari non potest. T. 4. c. 241. C.
Pœna semel soluta repeti non potest. Ibid. C.
Pœna unius non debet esse præmium alterius. T. 4. c. 420. B.
Pœna similis utrosque comitari debet, quos par facinus coinquinat, & æquat. T. 4. c. 851. C.
Pœna graviore videtur cum reo transactum de fama. T. 4. c. 848. D.
In pœna separari non debent, qui in culpa junguntur. T. 4. c. 851. C.

An

BIU Cujas

An pœna fisco debeatur ex contractu privati. T. 4. c. 882. A.
Pœnâ, aut crimine jus naturale neminem excusat, si crimen sit atrocius. T. 4. c. 503. C.
In pœna evitanda quando privilegium vires suas exercet. T. 4. c. 1028. A.
Pœna id tantùm plectitur, quod effectum habuit. T. 4. c. 151. A.
Pœna an eadem sit mandatoris, & calumniatoris, sicut mandatoris, & homicidæ. T. 4. c. 841. B.
Pœnâ semel commissâ ob contumaciam, non solvitur compromissum. T. 5. c. 194. E.
Pœnâ compromissi quandonam quis teneatur, & quando non. T. 5. c. 180. B. C
Pœna desertionis quænam sit, quandonam, & quibusnam de rebus committatur. T. 5. c. 264. D.
Pœna est, quæ extra rem infligitur. T. 5. c. 854. C.
Pœna in arbitrium compromitti quando dicatur. Tom. 5. c. 177. B. C.
Pœnâ conventâ intra contrahentes hoc agitur, ut stricto jure rem agant. T. 5. c. 410. C.
Pœna improbitati proposita est. T. 5. c. 421. C.
Pœna non admittentis missum in possessionem quænam sit. T. 5. c. 923. A.
Pœna nihil habet commune cum eo, quod interest, idest, cum re, ex stipulatione pœnali agit etiam is, cujus non interest. Tom. 5. c. 389. C.
Pœnâ quadrupli dominus ex facto servi quomodo liberetur. T. 5. c. 751.
Pœnâ capitali damnatis ne invideamus quotidiana alimenta, humanitatis ratio exigit. T. 5. c. 1079. D.
Pœnâ, non pœnitentiâ purgatur crimen perfectum. T. 5. c. 92. A.
Pœna inficiationis multum distat a pœna vis illatæ possessori. T. 6. c. 397. E.
Pœna desertionis, quam exegit possessor, aut exigere potest. T. 6. c. 398. A.
Pœna dupli. Ibid. B.
Pœna tardiùs soluti pretii. Ibid. B.
Pœna reticentiæ a Jurisconsultis constituta quæ. T. 6. c. 99. A.
Pœna Senatusconsulti Syllaniani. T. 6. c. 595. A.
Pœna in matrimonio contrahendo adjecta nullius est momenti. T. 6. c. 1075. C.
Pœna indicta adversùs eum, qui viventis beneficium impetrat. T. 6. c. 1006. D.
Pœna indicta adversùs Sacerdotes, qui interfuerunt clandestino matrimonio contrahendo. T. 6. c. 1089. D.
Pœna illiciti congressus. T. 6. c. 1084. D.
A pœna legitima an appellare liceat. T. 6. c. 933. C.
Pœna legis Fabiæ erat pecuniaria. T. 7. c. 597. B.
Pœna quæ transeat in heredem. T. 7. c. 101. B.
Pœna quid. T. 8. c. 585. E.
Pœna latissimè accipitur. T. 8. c. 680. C. & c. 771. E.
Pœna semel commissa an desinat deberi. T. 8. c. 350. D.
Pœna calumniæ quæ est. T. 8. c. 631. E.
Pœna sine fraude esse non potest. T. 8. c. 585. E.
Pœna legitima quæ. T. 9. c. 1152. D.
Pœna legis Juliæ de vi privata quæ. T. 9. c. 1428. D.
Pœna legis Juliæ de vi publica. T. 9. c. 1429. A.
Pœna ejus, qui venditat sententiam judicis litigatori convento certo pretio. T. 9. c. 1376. C. D.
Pœna cœlibatus major est, quàm orbitatis. T. 9. c. 1358. D.
Pœna perjurii. Vide, Perjurium.
Pœna est a lege. T. 9. c. 188. D.
A pœna non appellatur. Ibid. D.
Pœna judicum, qui moram judiciis adferunt. T. 9. c. 140. B.
Pœna cur imponitur. T. 9. c. 1478. E.
Pœna non tam ad delictum, quàm ad exemplum pertinet. T. 9. c. 1479. A.
Pœna non præstanti obsequia quæ. T. 9. c. 645. E. & seq.
Pœna est æstimatio delicti. T. 9. c. 1478. E. vel supplicium peccati. Ibid. E.
Pœna compromissi. T. 9. c. 145. A.
Pœna vocatur id, quod interest. T. 9. c. 1076. E.
Pœnâ dupli, tripli, & quadrupli qui tenentur. T. 9. c. 1157. A. B.
Pœna quæ infertur ei, cujus interest, ut usura, & quanti interest, quod propter moram exigitur, & præstatur officio judicis. T. 9. c. 1076. D.
Omnis pœna capitalis differebatur in diem decimum. T. 9. c. 1480. A.
Pœna ex causa compromissi. T. 9. c. 123. C. D.
Pœna quæ accusatori irrogatur, qui non peregit litem criminalem intra tempus legitimum. T. 9. c. 1476. C.
Pœna constituta ei, qui it ad inficias. T. 9. c. 222. D.
Pœna quomodo definitur. T. 9. c. 1391. B.
Pœna contumacis. T. 9. c. 134. D. E.
Pœna tentantis interdictum matrimonium. T. 9. c. 450. B. C.
Pœna advocatorum, qui moram judiciis adferunt. T. 9. c. 141. E.
Pœna est quidquid ultra sortem, & rem principalem exigitur. T. 9. c. 1076. D.
Pœna contemptæ, & desertæ promissionis judicio sistendi causâ factæ. T. 9. c. 21. A.
Pœna, Vide, Usura.
A pœna hodie appellari potest, cum olim non posset. T. 9. c. 1143. C.
De pœna judicis, qui malè judicavit. T. 9. c. 1083. D. E.
De pœna adulterii. T. 9. c. 1411. E. & seq.
Pœna in conventionem deducta rectè ab eo intelligitur, cujus nihil interest. T. 9. c. 1076. C.
Pœna, quæ continetur actione legis Aquiliæ, pœna est ex parte actoris, & ex parte rei. Tom. 10. c. 131. A.
Pœna, quod simplo accedit rei coercendi gratiâ. Ibid. B.
Pœna humana est, si per Principem pejeratum sit, non si per Deum. T. 10. c. 394. C.
Pœna est genus, mulcta species. T. 10. c. 594. C.
Pœna a mulcta distat. Tom. 10. c. 794. B.
Pœna an insit condictioni furtivæ. T. 10. c. 956. E.
Pœna depensa a debitore pro subrepto pignore an imputetur a creditore. Tom. 10. c. 956. E. & c. 957. A.
Pœnæ definitio. T. 1. c. 877. B. & T. 2. c. 626. D.
Pœnæ aut summæ sunt, aut mediocres, aut minimæ, & quæ sint. T. 1. c. 499. B. & seq.
Pœnæ molliendæ, & restringendæ. T. 1. c. 1449. D.
Pœnæ fiscalis persequutio creditoribus postponitur. T. 2. c. 655. B.
Pœnæ olim certæ erant, & legitimæ, nunc arbitrariæ. T. 2. c. 626. E.
Pœnæ modus legitimus in casibus certis. T. 1. c. 736. E. & c. 737. A.
Pœnæ nomine inutiliter legabatur, & adimebatur, vel transferebatur. T. 1. c. 136. B.
Pœnæ nomine legari videtur, quod heredis causâ coercendi relinquitur. Ibid. C.
Pœnæ nummariæ pauperibus graviores. T. 1. c. 244. E.
Pœnæ irrogatio est legis, non jurisdictionis. T. 4. c. 25. E.
Pœnæ obnoxia non est fati celeritas, sed conscientia criminis. T. 4. c. 374. A.
A pœnæ causa separatur causa restitutionis. T. 4. c. 916. A.
Pœnæ servi qui fiunt. T. 4. c. 15. E.
Pœnæ omnes hodie sunt extraordinariæ. T. 4. c. 26. B.
Pœnæ interpretatione molliendæ sunt in liberis hominibus, in servis exasperandæ. T. 4. c. 1409. B. C.
Pœnæ causa an individua sit. T. 5. c. 857. C.
Pœnæ sunt remedia delictorum. T. 5. c. 32. E.
Pœnæ pecuniariæ subjicitur is, qui in alienum sepulcrum, quò jus ei non fuit inferre, mortuum intulit.

BIU Cujas

lit. T. 5. c. 386. D.
Pœnæ quæ possessori obveniunt per hereditatem, vel propter hereditatem ipsam. T. 6. c. 398. B.
Pœnæ obligatio non dissolvitur, nisi forte omni solutâ. T. 6. c. 94. C.
Pœnæ causa est individua. T. 6. c. 94. C. & c. 540. D. & T. 7. c. 540. B.
Pœnæ omnes arbitrariæ sunt. T. 6. c. 933. C.
Pœnæ irrogatio non est jurisdictionis, sed legis. T. 7. c. 136. A. & T. 10. c. 594. D.
Pœnæ provocatio an sit. T. 7. c. 135. A.
Pœnæ obligatio an sorte universâ præstitâ dissolvatur. T. 7. c. 811. E.
Pœnæ, quæ depensæ sunt, repeti non solent. T. 8. c. 776. D.
Pœnæ servus. Vide, Servus pœnæ.
Pœnæ mulieris, quæ intra tempus luctus alii nupsit. T. 9. c. 452. E. & seq.
Pœnæ, etiamsi sint legitimæ, & receptæ, non tamen omnibus judicibus eas irrogare licet indistinctè. T. 9. c. 1481. A.
Pœnæ divortiorum. T. 9. c. 1272. D. E.
Pœnæ cœlibatus, & orbitatis ex lege Julia, & Papia. T. 9. c. 1358. B. & seq.
Pœnæ semel remissæ a præstatione non liberatur, qui se sistit post eam. T. 10. c. 388. C.
Pœnæ an sit provocatio. T. 10. c. 594. E.
Pœnale judicium quid. T. 5. c. 89. C. D.
Pœnalem actionem meram nusquam dari in heredem. T. 9. c. 258. C.
Pœnales actiones, quæ pœnæ nomine concipiuntur, brevitate temporis constringuntur. T. 5. c. 771. B.
Pœnales actiones quænam dicantur. T. 8. c. 1095. E. Vide, Actiones mixtæ, pœnales.
Pœnales actiones an in heredem transeant. T. 10. c. 401. B.
De pœnali stipulatione committenda. T. 9. c. 1264. C. & seq.
Ex pœnali stipulatione actio an utilis sit. T. 9. c. 65. C.
Ex pœnali causa pater non tenetur de peculio. T. 10. c. 400. E.
Pœnali judicio an possit jurisdictionem suam tueri magistratus municipalis. T. 10. c. 872. C.
Pœnalia judicia semel accepta in heredes transmitti possunt. T. 8. c. 728. C. & c. 880. D.
Pœnalibus in causis benigniùs interpretandum est. T. 5. c. 800. E.
In pœnalibus judiciis & ætati, & imprudentiæ succurritur. T. 5. c. 89. C.
In pœnalibus causis benigniora sunt præferenda. T. 8. c. 782. D.
Ex pœnalibus causis pater non tenetur de peculio. T. 8. c. 783. E.
Pœnalis stipulatio an novet priorem conventionem. Tom. 8. c. 380. A.
Pœnalis stipulatio judicio sisti. T. 9. c. 21. A.
Pœnalis stipulatio. T. 9. c. 1280. B. C. Vide, Stipulatio.
Pœnam cogitationis non esse. T. 3. c. 207. C. D.
Ad pœnam mediocrem quandoque judicem perducit miseratio sexus, vel rusticitatis, vel ætatis. T. 4. c. 503. C.
Pœnam turpem sequi crimen turpe æquum est. T. 4. c. 847. D.
Pœnam moræ suæ quilibet sufferat. T. 4. c. 1213. B.
An pœnam restituere ei, qui pœnâ semel functus est, cogatur legatarius, cujus legatum interiit. T. 4. c. 233. E.
In pœnam S. C. Turpilliani an incidat is, qui accusationem extraordinariam deserit. T. 4. c. 862. A.
Inter pœnam, & mulctam differentia quæ. T. 4. c. 14. C.
Pœnam legitimam judex nec augere, nec minuere potest. T. 4. c. 849. D.
Pœnam infamiæ quis exsequitur. Ibid. B.
Pœnam furti, & injuriarum timere publicè expedit. Tom. 5. c. 78. A.
Pœnam semel commissam an debitor effugere possit. T. 5. c. 411. B.
Pœnam qualem habeat mandatarius, qui non quamprimum, & opportunè mandatori mandatum renuntiavit. T. 5. c. 472. B. C.
Pœnam, in quam non incidit, remitti an sit opus. T. 5. c. 881. C.
Pœnam irrogare qui possint. T. 7. c. 135. E.
Pœnam etiam privatus irrogat. T. 8. c. 586. D.
Pœnam petere cui permitti debeat. T. 8. c. 725. C. & c. 837. A. B. & c. 878. C.
Pœnam inter, & mulctam an sit differentia. T. 8. c. 586. A.
Pœnam parem exigit omnis culpa, aut certè minorem potiùs, quàm majorem, humanitatis hanc esse legem. T. 9. c. 1077. A.
Pœnam olim suis sententiis judices non exprimebant, & cur. T. 9. c. 1479. B.
Pœnam potest petere, qui in eam non incidit. T. 10. c. 243. C.
Pœnam an possit irrogare, qui magistratus non est. T. 10. c. 862. C.
Pœnarum varia genera. Tom. 3. c. 174. B.
De pœnarum omni genere eleganter Galenus. Ibid. C.
Pœnarum interdictarum genera quædam. T. 3. c. 417. D.
Pœnarum eodem jure tria genera, pœna pecuniæ trajectitiæ, compromissi, & commissi. T. 1. c. 1412. B.
Pœnarum compendia sunt regalia. T. 2. c. 1325. B.
Pœnarum ecclesiasticarum duo genera. T. 2. c. 1092. A.
De pœnarum refugis. T. 3. c. 162. A.
De pœnarum modo. T. 3. c. 489. C.
Pœnarum tria genera. T. 8. c. 586. A.
Inter pœnarum genera quædam reprobantur. T. 9. c. 1480. C.
Pœnas plures plura remedia exigunt. T. 5. c. 32. E.
Pœnas eas tantùm exigi naturæ congruum est, quæ cum competenti moderamine proferuntur. 9. c. 1076. E.
Pœnas criminum olim in usu desiisse. T. 9. c. 1143. C.
De pœnis cœlibatus infirmandis, & orbitatis. T. 9. c. 1358. B. & seq.
De pœnis. T. 9. c. 1478. D. E. & seq.
Pœnitenti datur venia. Tom. 2. c. 1067. C.
Pœnitentia pleraque emendat, efficitque, ut nunquam facta videantur. T. 1. c. 1409. E.
Pœnitentia, seu variatio an admittatur, posito verbo extensivo *voles*. T. 4. c. 196. A.
Pœnitentiâ non purgatur crimen perfectum, sed pœna. T. 5. c. 92. A.
Pœnitentia est mutatio voluntatis. T. 6. c. 287. C.
Pœnitentia nulla est, quam correctio nulla consequitur. T. 6. c. 1117. C.
Pœnitentia procul dubio confitenti, & pœnitenti injungenda est. Ibid. B.
Ex pœnitentia condictio. T. 9. c. 230. A.
Pœnitentia non abolet crimen apostatarum. T. 10. c. 826. C.
Pœnitentia regulariter non emendat crimen. T. 10. c. 826. D.
Pœnitentia nemo nocens esse desinit. Ibid. D.
Pœnitentiæ portus est erroris cognitio & consilii mutatio. T. 6. c. 940. D.
Pœnitentiæ facta protestatio a venditore ex continenti, an rescindat emptionem. T. 10. c. 1008. A.
Pœnitentiam, & dolorem quæ non afferunt, non videtur quis invitus fecisse. T. 7. c. 893. E.
Poeta quando dicitur, nec additur nomen, quis subaudiatur apud Græcos & quis apud Latinos. T. 8. c. 893. B.
Poetæ nullâ immunitatis prærogativâ juvantur. T. 2. c. 755. D.
Poetæ Dantis memoria damnata post mortem. T. 4. c. 1112. A.
Polia. T. 5. c. 1198. E.
Polimenta dicebant testiculos porcorum, cum eos castrabant. T. 9. c. 63. B.
Polire agros, polire segetes quid sit. Ibid. B.
Politor ἀναφεύς. T. 1. c. 214. B.
Politor, qui suscepit agrum poliendum in commune quærendis fructibus, a Catone redemptor partiarius dicitur. T. 9. c. 63. C.
Pollicitatio solennibus non fit verbis, & ideo, quæ ex ea nascitur obligatio, non est verborum obligatio. Tom. 1. c. 1151. D. & c. 1152. A.

BIU Cujas

Pollicitatio nunquam desinit, vel transit in contractum. T. 3. c. 561. E. & c. 562. A.
Pollicitatio, & pactum in quo differunt. T. 1. c. 887. D. & T. 9. c. 74. B. & seq. & c. 1256. A. B.
Pollicitatio quid sit. T. 1. c. 887. D. & T. 9. c. 1256. A.
Pollicitatio donationis. T. 9. c. 74. E. & c. 75. A.
Pollicitatio non fit solennibus verbis. T. 9. c. 75. E.
Pollicitationis species est votum. T. 1. c. 887. E. & T. 9. c. 75. A.
Ex pollicitatione nuda nulla nascitur actio. T. 1. c. 491. D.
Ex pollicitatione nuda, & pacto non semper nascitur actio. T. 9. c. 1257. A.
Ex pollicitatione duobus casibus est actio, ex pollicitatione dotis, & ex pollicitatione facta reipublicæ. T. 9. c. 1185. C.
Pollicitatione an contrahatur verborum obligatio. T. 10. c. 524. E.
Ex pollicitatione nuda nec Princeps ipse agere potest. T. 10. c. 1110. D.
Pollincere, & pollinctor quid significet. T. 3. c. 37. D.
Pollinctorem parari mortuis. T. 3. c. 301. D.
Pollucere, & polliceri sunt vocabula affinia. T. 9. c. 75. A.
Pollucere est vovere Diis. Ibid. A.
Pollucere est vovere; & vota dicuntur pollicitationes, seu pollucta-tiones. T. 10. c. 586. C.
Polonia ex Imperio pendet. T. 2. c. 1188. B.
Polyptici an sint chirographa, vel apochæ. T. 3. c. 105. B.
Poma decerpuntur, desecatur fænum, aut frumentum. T. 6. c. 239. A.
Pomaria in ædificiis constituta urbana prædia sunt. T. 6. c. 30. A.
Pomatum quid sit. T. 7. c. 1456. D. an vini appellatione contineatur. Ibid. D.
Pomerium, & suburbia in quo differunt. T. 4. c. 259. E.
Pomerium quid. T. 4. c. 833. B.
Pomis quæ adnumerentur. Tom. 7. c. 1458. E.
Pompa equorum. T. 7. c. 117. D.
Pompejus privatus vixit cum imperio consulari. T. 10. c. 594. E. & c. 862. C.
Pondera singularum civitatum. T. 2. c. 775. C.
Pondera iniqua, & falsa commodans qua actione teneatur. T. 5. c. 150. D.
Pondera majora si emptor adhibuit, quibus sibi oleum appenderetur, quomodo, & qua actione teneatur. T. 7. c. 801. C. D. e contra si venditor minora pondera adhibuerit, quomodo teneatur. Ibid. D.
Ponderatores. T. 2. c. 778. B.
Pondere auri, vel argenti legato, an quantitas, vel corpus videatur legatum. T. 7. c. 1017. B.
De ponderibus librum scripsit Quintus Rhæmmius Palæmon. T. 4. c. 1473. B. C.
Pondus, & numerus mutuam functionem recipiunt. T. 7. c. 1323. C.
Pondus pro pondere ex mutuo redditur. T. 7. c. 861. D.
Pons supra alienum rivum an exstrui possit. T. 5. c. 673. A.
Pons an super rivum alienum ædificari possit. T. 7. c. 436. C.
Romanum Pontificem magis revereberatur Justinianus, quàm Epiphanium Pontificem Constantinopoleos. T. 10. c. 815. C.
Pontifices votum incertæ pecuniæ non valere censent. T. 4. c. 943. B.
Pontifices Romani multos errores in decreta sua transtulerunt, a quibus in mores, & regionum consuetudines postmodum translati hodie conspiciuntur plerique. T. 5. c. 157. A.
Pontifices an iidem Principes. T. 8. c. 936. A.
Pontificium jus multum discrepat a jure civili in computatione graduum cognationis. T. 6. c. 1118. C.
Pontificum leges circa justa funerum, & sepulcra. T. 8. c. 519. D.
Populare tantùm est ad aliquid, nempe ad publicam utilitatem pertinet. T. 1. c. 539. B.
Populares qui sint. Tom. 3. c. 211. C.
Populares actiones. T. 9. c. 259. A. Vide, Actiones populares.
Popularis actio civilis est, non criminalis. T. 5. c. 110. C.
Popularis actio quæ sit, & quare sic dicatur. Ibid. C. eâ qui convenitur, procuratorem potest dare ad defendendum; qui verò eam actionem movet, ei non licet procuratorem dare ad agendum. Ibid. C. D.
Popularis annona. T. 9. c. 369. C.
Populares qui sint, & eorum cura cui olim commissa. Tom. 10. c. 844. C.
Populi scitum, quod plus est, quàm scitum plebis. Tom. 8. c. 646. D.
Populi jus quod sit, & dicatur. T. 8. c. 393. A.
Populi jus aliud est, aliud fisci. Ibid. A.
Populi fuit leges ferre, & perferre, creare magistratus, bella indicere, hodie sunt Principis. Tom. 9. c. 906. E.
Populi jus omne translatum est in Principem. Ibid. D. E.
Populus Romanus quo tempore rei nauticæ operam dare cœperit. T. 5. c. 530. B.
Populus Romanus quinto quoque anno censebatur. T. 7. c. 73. E.
Porca præcidanea quid est. Tom. 4. c. 29. A. Philippus Melanchthon aliquando usus est hac lege, & eam accomodavit moribus suæ patriæ. Ibid. B.
Porcinarii urbis æternæ. Tom. 2. c. 807. C.
Porcus cum ore humano. Tom. 8. c. 520. C.
Portari quid. T. 8. c. 537. C. D.
Porticus publicæ. T. 9. c. 1182. C. & seq.
Portio virilis est portio rata, non æqualis. T. 4. c. 33. A.
Portio onerata si accedat oneratæ, si exhausta exhaustæ, quid juris. T. 4. c. 774. C. quid si onerata portio accedat oneratæ in totum, quo casu Falcidia intervenit. Ibid. C.
Portio debita fideicommisso onerari non potest. T. 4. c. 328. A.
Portio legitima. Vide, Legitima portio.
Portio debita verecundiæ patronali hodie est tertia pars bonorum, ante Justinianum fuit dimidia pars bonorum. T. 5. c. 595. D.
Portio universitati adæquatur. T. 5. c. 1180. B.
Portio hereditaria rei vindicatione non petitur. T. 10. c. 314. C.
Portio debita patrono, an fideicommisso possit onerari. Tom. 10. c. 341. E.
Portio deficiens coheredis, eo repudiante, an accrescat coheredi cum suo onere. T. 10. c. 1049. E.
Portio deficiens an accrescat invitis. T. 10. c. 1155. B. C. & seq. an accrescat cum onere, cui accrescit. Ibid. c. 1156. C. D. pro qua parte accrescat coheredibus, vel collegatariis. Ibid. c. 1157. B. C.
Portionis hereditatis emolumentum nihil aliud est, quàm portio hereditatis. T. 10. c. 286. C. D.
Portionis, quæ adcrevit heredi, an sit opus fideicommissario novâ restitutione post restitutam hereditatem. T. 10. c. 314. D.
Portioni portionem adcrescere, veluti alluvionem. T. 3. c. 338. E.
In portionem hereditariam quæ imputentur filiis, & quæ non imputentur. T. 7. c. 526. C. D.
Portionem coheredis coheredi adcrescere tacito jure. Tom. 9. c. 903. A.
Portione oneratâ accedente, integræ contributioni locum non esse. T. 3. c. 434. A.
De portione congrua vicario danda. T. 6. c. 941. E.
De portione hereditatis legata. T. 9. c. 817. D. E.
Portiones, quæ domino de servo competunt, a judice, seu recuperatore æstimantur. T. 5. c. 634. A.
Inter portiones ex pluribus sociis dari potest actio communi dividundo. T. 7. c. 589. B.

BIU Cujas

Portiones collationum quomodo fiant, si petita sit bonorum possessio contra tabulas. T. 8. c. 81. B. & seq.
Portiones viriles. Vide, Viriles portiones.
De portionum duarum deductione. T. 3. c. 195. E.
De portionibus coheredum consultatio. T. 1. c. 689. E.
Portoriis sublatis, sequitur, ut tributorum abolitio postuletur. T. 3. c. 152. B.
Portorium vectigalium pars est minima, quæ censu non continentur. Ibid. B.
Portuenses mensores. T. 2. c. 692. B.
Ob portum, idest, ad domum, T. 3. c. 175. D.
In portu, fluminibusque jus piscandi commune est omnibus. Tom. 1. c. 59. C. & c. 1137. E.
Portuum proprietas est populi. T. 1. c. 59. C.
Portus etiam statio dicitur. T. 3. c. 55. A.
Portus sunt regales. T. 2. c. 1325. A.
Portus, & Flumina publica sunt. T. 8. c. 928. D.
Portus quid. T. 8. c. 534. A.
Portus domum significat. Ibid. B.
Positiones duas esse juris, quid sit, & quomodo accipiendum. Tom. 8. c. 573. A. B.
Posititii juris quærenda ratio non est. T. 4. c. 814. A.
Positivum jus. Vide, Jus positivum.
Posse, & *debere* verbis auctores nostri promiscuè utuntur. Tom. 4. c. 72. D.
Posse, & debere scire idem est. T. 4. c. 206. D.
Verbo *posse* certissima juris principia concipiuntur. T. 10. c. 86. E.
Possediisse majore parte anni quis videatur. T. 8. c. 598. A.
Possessa res vi, aut clam an usucapi possit. T. 8. c. 267. D.
Possessio quid, & quot modis adquiratur, vel amittatur. T. 1. c. 843. B. C. & T. 2. c. 472. A. & seq.
Possessio duplex. T. 2. c. 472. E. & T. 3. c. 242. B.
Possessio longi temporis, lite omissa, nullius momenti est. T. 1. c. 1141. B.
Possessio civilis ut a possessione naturali differt. T. 1. c. 1133. A.
Possessio bonam fidem non exigit. T. 1. c. 1139. B.
Possessio penes possessorem remanet, si petitor non satisdet. T. 1. c. 371. B.
Possessio rei immobilis sine vi exspeditiùs nanciscitur, quàm mobilis sine furto. T. 1. c. 83. E.
Possessio quibus modis, & per quas personas nobis adquiritur. T. 1. c. 469. B. C. D.
Possessio rerum quomodo sine traditione naturali nobis adquiratur. T. 3. c. 90. B. C.
Possessio nudo animo retinetur, nudo animo amittitur, nudo animo non adquiritur. T. 1. c. 469. C.
Possessio civilis, naturalis, corporalis. T. 1. c. 94. D.
Possessio ab usu distat. T. 1. c. 843. B. & T. 5. c. 692. D.
Possessio naturalis non tantùm facti, sed & juris est. Tom. 3. c. 525. E.
Possessio adquiritur per liberam personam. T. 2. c. 472. D. E.
Possessio amittitur solo corpore duobus casibus. Tom. 2. c. 473. A.
Possessio quomodo per procuratorem nobis adquiritur. Tom. 1. c. 1123. D.
Possessio civilis adquiritur etiam ignoranti. T. 1. c. 95. B.
Possessio, quæ vi, aut clam possessa est, injusta est. Tom. 1. c. 1124. C.
Possessio precaria justa est. Tom. 1. c. 1124. C.
Possessio rei vi possessæ an præscriptione 30. annorum defendatur. T. 3. c. 263. E.
Possessio bonorum a quo magistratu detur. T. 3. c. 98. D. E.
Possessio bonorum quibus personis, & quot modis datur. Tom. 1. c. 348. B. C.
Possessio bonorum aut cum re, aut sine re datur. T. 1. c. 349. A.
Possessio bonorum quibus non competit. T. 1. c. 828. D.
Possessio bonorum post diem centesimum rata haberi non potest. T. 1. c. 1327. E.
Possessio bonorum quibus denegatur. T. 1. c. 1326. D.
Possessio bonorum contra tabulas rescindit tabulas paternas, non pupillares. T. 1. c. 821. A.
Possessio bonorum contra lignum. T. 3. c. 306. B.
Possessio adquiritur ex omni causa per servum, vel filium domino, vel patri ignoranti, non tamen ex omni causa usucapionis occasio ignoranti præbetur. T. 3. c. 694. B.
Possessio bonorum non datur contra tabulas heredibus institutis. T. 1. c. 414. A.
Possessio bonorum contra tabulas filio præterito datur, sive scriptus heres adierit, sive non adierit. T. 1. c. 1318. D.
Possessio bonorum Carboniana quando datur. T. 1. c. 1325. B.
Possessio bonorum per alium agnosci potest, etiam sine mandato. T. 1. c. 1328. A.
Possessio longi temporis est facti, usucapio juris. T. 1. c. 1141. B.
Possessio an interpelletur, mortuo colono, per quem fundum possidebam. T. 1. c. 1402. B.
Possessio longi temporis colonum non facit. T. 2. c. 842. C.
Possessio, seu traditio facti potiùs, quàm juris est. T. 1. c. 487. E.
Possessio est facti potiùs, quàm animi. T. 1. c. 1317. D. & T. 8. c. 661. C. D. & c. 744. B.
Possessio defuncti justa quo casu heredi nihil prodest. T. 1. c. 1400. B.
Possessio defuncti confestim successorem sequitur sine facto moribus Galliæ. T. 1. c. 681. A. B.
Possessio longi temporis non re tantùm, sed etiam lite interrumpitur. T. 1. c. 1141. B.
Possessio momentaria. T. 3. c. 11. E.
Possessio vacua. T. 1. c. 1116. A.
Possessio fœnea. T. 2. c. 1046. A.
Possessio justa creditoris est. T. 1. c. 1126. E. & c. 1127. A.
Possessio sine possessione non consistit. T. 4. c. 68. E.
Possessio adquiritur nobis animo & corpore. T. 4. c. 625. C.
Possessio a quasi possessione quid differt. T. 4. c. 70. A.
Possessio bonorum Carboniana finitur pubertate. T. 4. c. 360. B. præsumptio Carboniani ædicti quæ est. Ibid. C.
Possessio bonorum contra tabulas habetur jure bonorum possessionis secundùm tabulas, & econtra. T. 4. c. 378. C.
Possessio parit actionem in rem adversario. T. 4. c. 654. D.
Possessio est res incerta, cum sit incorporalis. T. 4. c. 669. B. incorporalia sunt incerta. Ibid. B. qui stipulatur, rem tradi, nudum factum stipulatur; qui stipulatur, vacuam possessionem tradi, non stipulatur nudum factum, sed stipulatur rei causam. Ibid. B. C.
Possessio re verâ est usus rei. T. 4. c. 68. D.
Possessio nudâ voluntate amittitur, dominium non item. T. 4. c. 205. B.
Possessio, & possessor bonorum. Vide, Bonorum possessor, & Bonorum possessio.
Possessio quo casu amittitur solo corpore. T. 4. c. 626. C.
Possessio aliud est, aliud usus fructus. T. 4. c. 1096. A.
Possessio bonorum contra tabulas. Vide, Bonorum possessio.
Possessio quarundam rerum solo animo nobis adquiritur. Tom. 4. c. 625. C.
Possessio æstivorum, & hybernorum saltuum an nudo animo retineatur. T. 4. c. 1456. C. D.
Possessio plurimum juris habere dicitur. T. 4. c. 69. C. permixta est ex utroque, ex jure, & ex corpore, seu facto possessoris, sed magis ex facto possessoris. Ibid. C.
Possessio bonorum, aut cum re, aut sine re datur. T. 4. c. 1089. C. ita Divus Ambrosius hac de re *Epist.* 9. Ibid. C.
Possessio bonorum Carboniana quæ, & qualis. T. 4. c. 887. B. & T. 6. c. 128. A.
Possessio bonorum dominium tribuit. T. 4. c. 930. C.

BIU Cujas

Possessio magis est facti; quàm juris. T. 4. c. 69. D.
Possessio bonorum contra tabulas, quam patronus accepit, an sit cum re, & quomodo. Tom. 4. c. 378. B.
Possessio & scienti, & volenti per servum adquiritur. T. 4. c. 624. D.
Possessio regulariter adquiritur scienti. T. 4. c. 622. D.
Possessio rerum quid distat a bonorum possessione. T. 4. c. 69. C.
Possessio utrùm facti, an juris sit. Ibid. D. cui mandata est jurisdictio quid distet ab eo, qui judex datur. T. 4. c. 6. E.
Possessio initium sumit a facto, vel corpore, id est, a naturali apprehensione. T. 4. c. 69. C.
Possessio, & dominium in quo differunt. T. 4. c. 143. E. & c. 624. E. & c. 1457. D.
Possessio aliud est, aliud custodia. T. 4. c. 650. D.
Possessio bonorum per procuratorem peti potest etiam ignorante instituto, & sine ejus mandato. T. 4. c. 1077. A.
Possessio domus sola, quæ in aliena civitate comparatur, domicilium non facit. T. 4. c. 854. C.
Possessio per procuratorem adquiritur, etiam nobis ignorantibus, si eam apprehendit nostro nomine. T. 4. c. 1458. E.
Possessio quid distat ab obligatione. T. 4. c. 1459. A. B. obligationes, & actiones an per procuratorem adquirantur. Ibid. B.
Possessio rerum donatarum jure constituta est apud donatarios, non apud heredes, & cur. Tom. 4. c. 1145. D.
Possessio sola per se neque civem, neque incolam facit. Tom. 4. c. 854. C.
Possessio, ut non adquiritur nisi corpore, & animo, ita non amittitur nisi corpore, & animo. T. 4. c. 1457. C. D. quid Joannes glossator sentiat, quem & Græci interpretes sequuntur in amittenda possessione. Ibid. D.
Possessio, & proprietas permisceri non debent. T. 4. c. 656. C.
Possessio rei non amittitur propter infirmitatem memoriæ. Tom. 4. c. 622. B.
Possessio semper amittitur solo animo, quæ tamen non amittitur solo corpore, nisi certis, & paucissimis casibus. Tom. 4. c. 626. D.
Possessio quænam justa, quænam injusta esse dicatur. T. 5. c. 717. E.
Possessio adversarii petitori parit actionem ad exhibendum. T. 5. c. 415. E.
Possessio eodem modo amittitur, quo etiam adquiritur. Tom. 5. c. 801. E.
Possessio bonorum intra quod tempus petenda est. Tom. 5. c. 628. A.
Possessio sæpissime accipitur pro usucapione. T. 5. c. 760. C.
Possessio bonorum decretalis. T. 5. c. 602. C. & c. 621. B.
Possessio bonorum edictalis. T. 5. c. 602. C. & c. 627. E.
Possessio unde dicta sit. Tom. 5. c. 692. B. C. & T. 9. c. 1005. C. & c. 1006. D.
Possessio quid sit. Tom. 5. c. 692. E. & T. 8. c. 237. A. & seq. & c. 238. E. & c. 548. C. & c. 572. E. & T. 9. c. 103. E. & c. 1004. A. & seq.
Possessio, dominium, & obligatio invicem comparantur. Tom. 5. c. 801. E.
Possessio non adquiritur nisi corpore, & animo. Tom. 5. c. 694. E.
Possessio non adquiritur nisi certo judicio, certo sensu, & intellectu. Ibid. E. infans possessionem adquirere non potest sine auctoritate tutoris, & cur. Ibid. E.
Possessio injusta nulla est civilis, sed naturalis tantùm. T. 5. c. 718. B.
Possessio naturalis in quo consistit. T. 5. c. 663. D.
Possessio naturalis in quonam a civili differt. Ibid. D. E.
Possessio naturalis quænam sit. T. 5. c. 692. D. & c. 693. E.
Possessio civilis quænam sit. T. 5. c. 693. E. & T. 6. c. 313. B. & T. 8. c. 239. D.
Possessio per procuratorem etiam ignorante adquirere possunt, & cur. T. 5. c. 704. B.
Possessio per eos, quos in potestate habemus, an, & quomodo adquiratur. T. 5. c. 695. C.
Possessio quomodo, & per quos adquiritur. T. 5. c. 694. D. E. & seq.
Possessio naturalis a donatore, sive marito, sive uxore transfertur in donatarium. Tom. 5. c. 559. A.
Possessio quando, & quo jure cœperit. T. 5. c. 693. A.
Possessio piscium quæ sit. T. 5. c. 715. D.
Possessio an ignorantibus per alios adquiri possit. T. 5. c. 695. C. D.
Possessio non adquiritur solo animo, quia naturali apprehensione opus est. T. 5. c. 710. A.
Possessio solo animo retineri, & amitti potest. T. 5. c. 710. D.
Possessio bonorum debitoris quibus ex causis concessa, & quomodo fiat. T. 5. c. 750. C.
Possessio bonorum auctoritate judicis possidendorum unde proficiscatur. Ibid. D.
Possessio bonorum debitoris creditori rei servandæ causâ ex edicto Prætoris permissa est. Ibid. C.
Possessio civilis sit semper animo, & cogitatione domini. T. 5. c. 559. A.
Possessio ferarum bestiarum quomodo retinetur. T. 5. c. 715. C.
Possessio fundi corporalis quomodo fieri debet. T. 5. c. 706. C.
Possessio malo more, malâ ratione comparata, valida non est. T. 5. c. 731. E.
Possessio brutorum quoque animalium, omissâ custodiâ, vel neglectâ custodiâ eorum animalium, confestim amittitur, ut & cæterarum rerum mobilium, quæ animâ carent. T. 5. c. 715. B. C.
Possessio sine tactu, & corporali apprehensione non adquiritur. T. 5. c. 706. A. B.
Possessio vicaria quænam dicitur; T. 5. c. 622. B. C.
Possessio servi vitiosa utrùm domino noceat. T. 5. c. 727. D.
Possessio a dominio quantum, & quomodo distet. T. 5. c. 707. E. & c. 708. A. & c. 710. A. B.
Possessio bonorum contra tabulas quamdiu filio dari potest, heres scriptus quodammodo debitor non est. T. 6. c. 23. E. & c. 24. B.
Possessio bonorum contra tabulas dari potest intra annum. T. 6. c. 24. B.
Possessio naturalis nunquam est sine jure. T. 6. c. 313. B.
Possessio longi temporis interrumpitur litis contestatione. T. 6. c. 6. C. interrumpitur & controversiâ motâ. Ibid. C.
Possessio legitimi temporis parit usucapionem, quæ utique procedit nec interpellatur, vel amittitur a possessore per litis contestationem. Ibid. C.
Possessio longi, vel longævi temporis quomodo differt ab usucapione. Ibid. B. C.
Possessio justa, & injusta ejusdem rei concurrere non potest. T. 6. c. 337. E.
Possessio longi temporis post litem contestatam retro in præteritum æstimatur. T. 6. c. 6. C.
Possessio res facti est, quæ sine corpore non consistit. Tom. 6. c. 140. C.
Possessio bonorum per matrem, vel aliam quamcumque fœminam alii non adquiritur, quod nec jure fieri potest, sed per Prætorem potiùs, & ideo scientia Prætoris requiritur. T. 6. c. 562. E.
Possessio ejusdem rei apud duos in solidum esse non potest. T. 6. c. 846. E.
Possessio duobus in solidum competere potest diverso modo. T. 6. c. 847. A. scilicet uni civiliter, alteri naturaliter. Ibid. A.
Possessio est res temporalis, res secularis. T. 6. c. 1133. E. & c. 1134. A. cujus cognitio ad judicem secularem pertinet. Ibid. A.
Possessio corporalis pro naturali aliquo jure subnixa. T. 6. c. 905. D. E.
Possessio nihil habet commune cum jure.

jure : T. 6. c. 996. D.
Possessio momentaria unde dicatur. T. 6. c. 815. A.
Possessio beneficii per alium adquiritur. T. 6. c. 997. A. B.
Possessio amittitur solo animo . T. 6. c. 820. D. & Tom. 8. c. 237. C.
Possessio non transfertur in actorem propter contumaciam rei , nisi post annum . T. 6. c. 801. E.
Possessio emptori quando a venditore tradita videatur . Tom. 7. c. 737. C.
Possessio non admittit consortem in solidum. T. 7. c. 290. A.
Possessio pertinet ad condictionem incerti. T. 7. c. 645. D.
Possessio est sine possessione . T. 7. c. 335. A.
Possessio incerti condicitur . T. 7. c. 650. E.
Possessio an sit ex his, quæ tangi non possunt . T. 7. c. 639. B.
Possessio vindicatur interdicto , non actione. T. 7. c. 349. A.
Possessio est causa actionis in rem . T. 7. c. 247. B.
Possessio, & ejus ethymon . T. 7. c. 1260. E.
Possessio precaria an dominium rei transferat in emptorem . T. 7. c. 776. B.
Possessio precaria emptori concessa avocari potest . Tom. 7. c. 737. C.
Possessio quando precario concedatur . Ibid. C.
Possessio vacua quæ sit . Tom. 7. c. 404. E.
Possessio bonorum semel agnoscenda est. T. 7. c. 969. D.
Possessio per quem adquiritur . T. 8. c. 240. C. & seq.
Possessio a proprietate in quibus differt . T. 8. c. 256. A. B.
Possessio ædium ruinosarum an amittatur, si earum dominus nolit cavere damni infecti . T. 8. c. 293. E.
Possessio bonorum cuique datur. T. 8. c. 186. A.
Possessio bonorum edictalis separanda a decretali. T. 8. c. 234. E.
Possessio bonorum contra tabulas quibus datur. T. 8. c. 173. D. E.
Possessio bonorum contra tabulas non datur nothis, nec Unde liberi, & cur. T. 8. c. 165. A. datur Unde legitimi in successione matris. Ibid. A.
Possessio precaria an vitiosa sit. T. 8. c. 276. E. & c. 277. A. an accedat possessioni ejus, qui precario concessit. Ibid. A.
Possessio precaria justa est. T. 8. c. 274. E.
Possessio , quæ vitiosa non est , an accedat vitiosæ cum effectu. T. 8. c. 275. A. vitiosa an cum re , & effectu accedat possessioni , quæ vitiosa non est. Ibid. A.
Possessio quando separata esse dicatur a proprietate, sive dominio . T. 8. c. 314. C.
Possessio duplex est , naturalis , & civilis . T. 8. c. 239. D.
Possessio sine possessione consistere non potest . T. 8. c. 238. A.
Possessio rei an amittatur, si eam conduxero a domino , vel precario dominum rogavero, ut in ejus possessione essem. Tom. 8. c. 294. B. C.
Possessio rei, a viro uxori donatæ, an uxori adquiratur . T. 8. c. 241. B. C. an amissam recuperare possit . Ibid. C.
Possessio rei corporalis an sit dividua. T. 8. c. 254. A.
Possessio rei dotalis recipitur ab uxore soluto matrimonio morte mariti . T. 8. c. 277. A.
Possessio rei immobilis an amittatur si nobis peregrè profectis desierit esse in præsentia nostra , in oculis nostris . Tom. 8. c. 261. D.
Possessio rei subreptæ , vel ereptæ an amittatur. T. 8. c. 294. B.
Possessio rei venditæ recipitur a venditore , cum redhibetur . T. 8. c. 277. A.
Possessio rerum mobilium an amittatur, si desierint esse sub custodia . Tom. 8. c. 273. D. an dominium earum amittatur . Ibid. D.
Possessio rerum immobilium an solo animo retineatur , si desierint esse sub custodia nostra. T. 8. c. 273. D. rerum in flumen demersarum , aut flumine inundatarum possessio an amittatur . Ibid. c. 274. A. an dominium earum amittatur. Ibid. A. B.
Possessio semel quæsita an animo solo retineri possit. T. 8. c. 259. A.
Possessio si translata sit in pupillum præstitâ cautione & satisdatione , an adversarius probare debeat . T. 8. c. 133. C.
Possessio solo animo amitti, deponi, & mutari potest. Tom. 8. c. 241. E.
Possessio venditoris quomodo conjungatur possessioni emptoris, vel contra, redhibitâ re venditâ. T. 8. c. 274. C. D.
Possessio vitiosa an prosit adversùs extraneum in interdicto Uti possidetis. T. 8. c. 315. B. C.
Possessio bonorum captivi defuncti apud hostes an detur. T. 8. c. 6. B.
Possessio bonorum duplex est contra tabulas, & secundùm tabulas. T. 8. c. 138. A. utra prior sit ordine edicti. Ibid. A.
Possessio bonorum secundum tabulas ut competat. quæ requirantur. T. 8. c. 135. A.
Possessio civilis est juris magis, quàm facti . T. 8. c. 312. B. naturalis magis facti, quàm juris . Ibid. B.
Possessio clandestina quæ sit . T. 8. c. 267. D. & c. 306. B. an rei suæ esse possit. Ibid. c. 306. C. an interrumpat usucapionem bonâ fide inchoatam. Ibid. c. 268. A.
Possessio debet adquiri non tantùm manu, sive attactu, vel pede, sed etiam siquid intercedat , quod tantundem, præstet . Tom. 8. c. 283. B.
Possessio ejus loci , quem mare , vel flumen occupavit, an amittatur . T. 8. c. 263. A.
Possessio ejus rei , quam ex causa peculii ad nos pertinentis servus, vel filius alienus adquisierit , an nobis adquiratur . T. 8. c. 244. C.
Possessio emptoris an accedat venditori, redhibitâ re venditâ. T. 8 c. 274. C.
Possessio faciliùs amittitur, quàm dominium . T. 8. c. 281. B. faciliùs adquiritur. Ibid. B.
Possessio injusta , quoad ejus fieri potest, coarctatur , & coangustatur. T. 8. c. 283. E. strictiùs accipitur, quàm justa. Ibid. D.
Possessio longi temporis an proficiat adversùs actionem hypothecariam , vel vindicationem usus fructus. T. 8. c. 307. E.
Possessio mobilis rei an ignoranti intervertatur . T. 8. c. 310. D.
Possessio naturalis rei donatæ a marito uxori an inanis sit . T. 8. c. 242. B.
Possessio naturalis in facto consistit. T. 8. c. 241. D.
Possessio naturalis quæ sit . T. 8. c. 239. D. quonam jure nitatur. Ibid. c. 304. C. D.
Possessio non adquiritur sine animo, & voluntate adipiscendi eam. T. 8. c. 299. B.
Possessio per custodem retinetur. T. 8. c. 314. B.
Possessio præsens quæ dicatur. T. 8. c. 353. E.
Possessio adquiritur animo , & corpore . T. 8. c. 237. C. & c. 253. C. D.
Possessio an adquiratur emptori erranti per procuratorem non errantem . T. 8. c. 299. E.
Possessio an adquiratur emptori , si emptor emendo erraverit in corpore , procurator verò ejus accipiendo non erraverit. Tom. 8. c. 300. A.
Possessio an adquiratur ipso jure sine naturali apprehensione . T. 8. c. 287. C. an ipso jure transeat a defuncto ad heredem. Ibid. C.
Possessio an adquiratur per furiosum, vel impuberem . Tom. 8. c. 247. B.
Possessio an per furiosum rectè petatur, aut quæratur . T. 8. c. 18. E.
Possessio an adquiratur per servum, aut filium alienum . T. 8. c. 244. C.
Possessio an adquiratur per servum, aut filium , qui in potestate est . T. 8. c. 243. B.
Possessio an adquiratur per servum

BIU Cujas

communem. T. 8. c. 246. B.
Possessio an adquiratur per servum fructuarium. Ibid. D.
Possessio an amittatur nudo animo, nudâ voluntate. Tom. 8. c. 294. A.
Possessio an amittatur nudo pacto, nudo animo, nudâ voluntate. T. 8. c. 281. B.
Possessio an amittatur, si quod possidebamus, in aliam speciem translatum sit, T. 8. c. 294. B.
Possessio an eodem genere amittatur, quo adquiritur. T. 8. c. 258. A.
Possessio an per filium, aut servum proprium, vel communem, per servum fructuarium, per filium, aut servum alienum, aut liberum hominem bonâ fide possessum adquiratur. T. 8. c. 247. B.
Possessio an, & quomodo adquiratur per procuratorem. T. 8. c. 251. D.
Possessio an ex plurimis causis contingere possit. Tom. 8. c. 256. B.
Possessio an ignoranti adquiratur. T. 8. c. 247. D.
Possessio an ignoranti per procuratorem adquiratur. T. 8. c. 312. C. an ex ea possessione usucapio competat. Ibid. C.
Possessio an ignoranti per quemcumque adquiratur. T. 8. c. 309. B. an solo animo amittatur. Ibid. D.
Possessio an ignorantibus nobis intereat. Ibid. E.
Possessio an interrumpatur per sequestrationem. T. 8. c. 304. B.
Possessio an interrumpatur morte coloni, per quem possidebamus. T. 8. c. 305. C.
Possessio an nobis ignorantibus per servum adquiratur. T. 8. c. 289. A.
Possessio an per quemlibet volentibus adquiratur. Tom. 8. c. 244. E.
Possessio an per quemlibet volentibus nobis possidere adquiratur volentibus, vel ratum habentibus. T. 8. c. 269. E.
Possessio an per se solo animo amittatur. T. 8. c. 258. B.
Possessio an per se solo animo, vel solo corpore adquiratur. T. 8. c. 299. B.
Possessio an solo animo retineatur. T. 8. c. 258. B.
Possessio an solo animo adquiratur. T. 8. c. 294. D. quarum rerum solo animo adquiratur. Ibid. c. 313. D.
Possessio an animo, vel corpore adquiratur, vel amittatur. T. 8. c. 269. C.
Possessio an solo animo, solâ suspicione, vel opinione amittatur. T. 8. c. 262. A.
Possessio an transferatur in adversarium, si non caveat heres. T. 8. c. 133. C.
Possessio an transferatur in emancipatum, si caveat suo. Ibid. B.
Possessio bonorum an adquiratur per alios eam petentes nostro nomine. T. 8. c. 6. C. D. an per procuratorem adquiri possit. Ibid. D.
Possessio non tam est corporis, quàm juris. T. 8. c. 655. A.
Possessio bonorum servitute interrumpitur, non absentiâ, aut vinculis. T. 8. c. 821. A.
Possessio bonorum petendæ tempora an cedant ignoranti. T. 8. c. 14. A. sed ignorantia duplex est, facti, & juris. Ibid. A. hæc ignorantia facti prodest, ut, si quis ignoret eum decessisse, cujus bonorum possessio defertur. Ibid. A.
Possessio est res incorporalis, quæ cerni, aut tangi non potest. T. 9. c. 1004. E.
Possessio interdum accipitur pro corpore ipso, quod possidetur. T. 9. c. 1005. A.
Possessio rerum hereditariarum non adquiritur adeundo, nisi eas apprehenderit. Tom. 9. c. 1458. D.
Possessio est causa actionis in rem. T. 9. c. 13. C. D. parit dominium. Ibid. E.
Possessio bonorum contra tabulas, quam Prætor pollicetur liberis, datur liberis naturalibus suis, vel emancipatis, non etiam in adoptionem datis. T. 9. c. 659. A.
Possessio testatoris non tantùm heredi accedit, sed heredi heredis, & deinceps in infinitum. T. 9. c. 724. D.
Possessio heredis, & defuncti continuatur in Gallia, *le mort saisit le vif*. T. 9. c. 252. A. & c. 1041. A. B.
Possessio momentanea cur sic appellatur. T. 9. c. 1104. D.
Possessio civilis juris est, & facti. T. 9. c. 1007. A.
Possessio bonorum non tribuit dominium. T. 9. c. 1130. A.
Possessio bonorum, & bonorum possessio in quo differunt. T. 9. c. 1130. A.
Possessio & dominium in quo differant, & in quo non differant. T. 9. c. 103. E.
Possessio, quæ corpore consistit, naturalis, & corporalis dicitur. T. 9. c. 1007. B.
Possessio fructuarii, quæ naturalis tantùm est, dicitur plurimum ex jure mutuari. Ibid. B.
Possessio bonorum debitoris, vel datur creditoribus ex cessione sui debitoris, vel ex edicto Prætoris, per Prætorem ipsum, aut Præsidem. T. 9. c. 1129. B.
Possessio creditoris, quæ prodest debitori ad præscriptionem, ei nocere non debet, quominus in rem agat, vel rem ipsam luat. T. 9. c. 302. B.
Possessio omnium bonorum datur vel ex cessione judicati, sive debitoris, vel ex edicto, auctore Prætore, vel Præside, judicati, sive debiti servandi causâ. T. 9. c. 1129. A.
Possessio adquiritur ignoranti. T. 9. c. 1009. D. E.
Possessio nulla hominem ex libertate, vel ingenuitate perducit ad servitutem. T. 9. c. 973. D. non etiam mutatio nominis. Ibid. D.
Possessio quomodo nobis adquiritur. T. 9. c. 314. D. & seq.
Possessio bonorum ex edicto datur in rem, non in personam. T. 9. c. 1130. C.
Possessio an per liberam personam adquiratur. T. 9. c. 1009. C. D. & seq.
Possessio non adquiritur verbo, aut scriptura sola, sed re ipsâ, facto ipso. T. 9. c. 1012. A.
Possessio non adquiritur, nisi quæ vacua est, & libera. Ibid. B.
Possessio, & usucapio in quo differunt. T. 9. c. 1009. A. B.
Possessio non transit in heredem, antequam eam apprehenderit suo corpore, vel corpore suorum. T. 9. c. 1041. B.
Possessio a defuncto continuatur in heredem qualemcumque in Gallia. Ibid. A.
Possessio incerta est, quæ per alluvionem adcrevit, & cur. T. 9. c. 1056. A.
Possessio civilis interrumpitur litis contestatione, Tom. 9. c. 1009. B.
Possessio per procuratorem adquiritur. T. 10. c. 297. B. an & proprietas. Ibid. B.
Possessio bonorum accepta non potest omitti. T. 10. c. 341. B.
Possessio est usus quidam rei. T. 10. c. 594. A.
Possessio non omnino ut adquiritur, ita etiam amittitur. Tom. 10. c. 602. D.
Possessio perturbata celeriter debet reformari. T. 10. c. 920. B.
Possessio actionem in rem parit adversario. T. 10. c. 927. C.
Possessio transfertur in petitorem, si nolente possessore satisdare, paratus sit petitor satisdare. T. 10. c. 937. D.
Possessio quomodo adquiritur. T. 10. c. 979. C.
Possessio rei lucrativæ ipsâ juris ratione repellitur ab actione evictionis. T. 10. c. 1086. E.
Possessionis tres species, & earum differentiæ. T. 1. c. 94. D.
Possessionis, ac dominii differentia. T. 1. c. 1423. D.
Possessionis dominus alius est, alius usufructus. T. 3. c. 269. C.
Possessionis causam nemo sibi mutare potest. T. 2. c. 473. B.
Possessionis plures esse causas, usucapionis unam. T. 1. c. 1109. E.
Possessionis reciperandæ, & apiscen-

ſcendæ interdicta duplicia. T. 3. c. 96. A.
Poſſeſſionis retinendæ duo ſunt interdicta. T. 1. c. 478. C.
Poſſeſſionis vindicationes. T. 1. c. 746. D.
Poſſeſſionis adeptio pupillum non obligat. T. 1. c. 1317. E.
Poſſeſſionis initium quale eſt, ſive juſtum, ſive injuſtum, talis & poſſeſſio eſt omnis, quantum ad uſucapionem pertinet, & interdictum. T. 1. c. 1403. C.
Poſſeſſionis ratio alia eſt, alia uſucapionis. T. 1. c. 1399. C.
Poſſeſſionis bonorum agnitio quid ab hereditatis aditione diſtat. T. 1. c. 1328. A.
Poſſeſſionis cauſæ bonorum rei ſervandæ causâ. T. 3. c. 286. B.
Poſſeſſionis vitium. T. 4. c. 1459. D. Vide, Vitium poſſeſſionis.
Poſſeſſionis titulum nemo ſibi ipſi mutare poteſt. T. 4. c. 124. A.
Sola ratio poſſeſſionis muneribus civilibus injungendis num idonea ſit citra ſpeciale privilegium a Principe datum. T. 4. c. 853. D. Accurſius de quibus muneribus hanc ſententiam intelligit. Ibid. D.
Poſſeſſionis adquirendæ alia eſt ratio, alia adquirendi dominii, & alia ratio amittendæ poſſeſſionis, alia amittendi dominii. T. 4. c. 205. B.
Poſſeſſionis bonorum petitio eſt modus adquirendæ hereditatis. T. 4. c. 367. D.
Poſſeſſionis cauſam nemo ſibi ipſi mutare poteſt. Tom. 4. c. 124. A. & c. 653. D.
Poſſeſſionis cauſæ, & tituli quotuplices ſunt. T. 5. c. 708. A.
Poſſeſſionis, & obligationis eadem ratio eſt. Ibid. C.
Poſſeſſionis effectus quis. Ibid. C.
Poſſeſſionis naturalis effectus quis. T. 5. c. 559. B.
Poſſeſſionis apprehenſio magis eſt facti, quàm juris. T. 5. c. 695. A.
Poſſeſſionis vindicatio quomodo inſtituatur. T. 5. c. 374. A.
Poſſeſſionis an ſemper furtum fiat. T. 5. c. 585. B.
Poſſeſſionis ordinariæ beneficium perpetuum eſt. T. 6. c. 155. A.
Poſſeſſionis Carbonianæ beneficium temporarium eſt, quia finitur pubertate. Ibid. A.
Poſſeſſionis rogatio eſt, non proprietatis. T. 6. c. 84. C.
Poſſeſſionis cauſa priùs exſequenda, quàm cauſa proprietatis. T. 6. c. 781. A.
Poſſeſſionis traditæ argumentum eſt præſtatio penſionis, T. 6. c. 823. C.
Poſſeſſionis argumentum eſt crucis impoſitio. T. 6. c. 826. C.
Poſſeſſionis petendæ tempora quæ ſint. T. 7. c. 886. D. eſſe utilia, non continua. Ibid. D.
Poſſeſſionis vacuæ appellatione quid ſignificetur. T. 7. c. 738. D.
Poſſeſſionis bonorum jus a quo, & quando introductum fuerit. T. 8. c. 1040. B. C.
Quinam ſint illius poſſeſſionis gradus. Ibid. E.
Poſſeſſionis cauſa an ſeparata ſit ab uſufructu. T. 8. c. 314. C. an eum quis ſibi ipſi mutare poſſit. Ibid. c. 284. B.
Poſſeſſionis finitâ quæſtione, an agatur de proprietate. T. 8. c. 133. C.
Poſſeſſionis initium juſtum eſſe, ſatis eſt, ut uſucapio procedat. T. 8. c. 306. A.
Poſſeſſionis memoriam an reſolutio aboleat. T. 8. c. 274. C. D.
Poſſeſſionis nanciſcendæ origo ſpectanda eſt. T. 8. c. 269. A.
Poſſeſſionis pro herede titulum bifariam, aut trifariam accipi. T. 8. c. 285. B.
Poſſeſſionis qualitatem, quam non habemus, an in alium transferre poſſimus. Ibid. D.
Poſſeſſionis titulum, vel cauſam an quis ſibi ipſi mutare poſſit. T. 8. c. 264. A.
Poſſeſſionis vindicatio nulla prodita eſt jure civili. T. 9. c. 1166. B.
Poſſeſſionis cauſa eſt titulus, quo poſſidemus. T. 9. c. 1015. D.
Poſſeſſionis cauſa eſt poſſeſſio. T. 9. c. 1006. A.
Poſſeſſionis cauſam nemo ſibi ipſi, ideſt, per ſe ſolum mutare poteſt. T. 9. c. 1015. D.
Poſſeſſionis adipiſcendæ interdicta quæ. T. 9. c. 1145. B. quibus competunt. Ibid. B.
Poſſeſſionis adipiſcendæ interdicta non ſunt in uſu, ſed retinendæ tantùm, & redintegrandæ, ſive reciperandæ. T. 9. c. 1148. E.
Poſſeſſionis reciperandæ interdicta. T. 9. c. 1148. D. & ſeq.
Poſſeſſionis vindicatio. Tom. 9. c. 129. C.
Poſſeſſionis titulus. T. 9. c. 164. D. Vide, Titulus poſſeſſionis.
De poſſeſsionis momentariæ interdicto. T. 9. c. 1159. A. B.
Poſſeſſionis momentariæ interdictum non ſemper comprehendit cauſam interdicti Unde vi. T. 9. c. 1159. B.
Poſſeſſionis titulus poteſt duplicari. T. 9. c. 164. E.
Poſſeſſionis plures titulos eſſe poſſe. Ibid. E.
Poſſeſſionis dominium. Tom. 9. c. 265. D.
Poſſeſſionis reformatio, & reſtitutio. T. 9. c. 1104. D.
Poſſeſſionis ſuæ titulum dicere cogitur reus, unde eam rem habeat. T. 9. c. 176. C. in vindicationibus non cogitur. Ibid. D. nec in rei vindicatione. Ibid. E.
Poſſeſſionis cauſa quælibet dicitur cauſa momenti. T. 9. c. 1160. B.
Poſſeſſionis condictio eſt incerti. T. 9. c. 219. B.
Poſſeſſionis translatio eſt clavium traditio. T. 9. c. 1459. C.
Poſſeſſionis beneficium redintegrandæ poſſeſſionis unde ducitur. T. 9. c. 1153. C. D.
Poſſeſſionis qui furtum facit, & rei furtum facit. Tom. 10. c. 248. A.
Poſſeſſionis adipiſcendæ vel recipe randæ cauſa nobis eſt momenti cauſa. T. 10. c. 875. B.
Poſſeſſionis interverſio facit furem. T. 10. c. 988. B.
Poſſeſſioni an videatur renuntiaſſe, qui rem vindicavit. T. 8. c. 272. C.
Poſſeſſioni non renuntiandæ, ſed avocandæ vindicatio comparata eſt. Ibid. C.
Poſſeſſionem poſſidere, ſtipulationem ſtipulari. T. 1. c. 1128. D.
In poſſeſſionem rerum hereditariarum miſſio. T. 2. c. 407. D.
Ad poſſeſſionem bonorum petendam centum dies dantur utiles. T. 1. c. 534. A.
Poſſeſſionem bonorum qui petiit ſecundùm tabulas, duobus caſibus non caret emolumento bonorum poſſeſſionis contra tabulas. T. 1. c. 1319. D.
Poſſeſſionem adeptus an is videatur, qui ita nactus eſt, ut eam retinere non poſſit. T. 3. c. 696. C. D.
In poſſeſſionem quibus ex cauſis eatur. T. 1. c. 846. D.
Poſſeſſionem avocat actio hypothecaria. T. 1. c. 1521. E.
Poſſeſſionem priùs eſſe reſtituendam, quàm de principali agatur cauſa. T. 2. c. 1307. B. C.
Poſſeſſionem mihi per vim ereptam confeſtim vi repetere poſſum, non ex intervallo. T. 3. c. 126. D.
Poſſeſſionem hereditatis, non bonorum poſſeſſionem dixiſſe veteres. T. 3. c. 99. C.
Poſſeſſionem vis adimit. T. 1. c. 1401. C.
Poſſeſſionem non amittit ignorans. T. 4. c. 622. C.
Poſſeſſionem non adquirit ignorans, præter quam uno caſu. Ibid. C.
Poſſeſſionem rei mobilis etiam ignorans amittit. T. 4. c. 649. C.
Poſſeſſionem ſuam ex jure Quiritium nemo vindicare audet in legitimis actionibus, ſed ad interdictum venit Uti poſſidetis, vel Utrubi. T. 4. c. 655. A.
Poſſeſſionem ſignificat, non proprietatem, qui ſtipulatur rem tradi. T. 4. c. 668. A.
Poſſeſſionem vacuam tradi, & rem tradi in quo differunt. Ibid. E.
Nulla res eſt, cujus poſſeſſionem poſſit adipiſci, niſi concurrat corpus, & animus, ideſt, apprehenſio rei, & affectio poſſidendæ rei, ſed adquiritur quidem poſſeſſio animo

BIU Cujas

mo tantùm noſtro, & corpore noſtro, vel alieno. T. 4. c. 625. C.
In poſſeſſionem rerum hereditariarum an mitti poſſit filia unà cum fratribus coheredibus ſuis, quæ onerata eſt fideicommiſſo reſtituendæ fratribus portionis ſuæ hereditariæ. T. 4. c. 1131. C. D.
Poſſeſſionem bonorum petunt parentes, & liberi intra annum, agnati intra centum dies. T. 4. c. 346. B. C.
Poſſeſſionem amitti animo ſolo, id veriſſimum eſt in ea poſſeſſione, quam per noſmetipſos poſſidemus; non etiam in ea, quam poſſidemus per alios; veluti per ſervum, per colonum, per inquilinum, per procuratorem: hanc enim poſſeſſionem retinemus, non amittimus. T. 5. c. 711. A. B.
Poſſeſſionem non amitti hoc ſolo, quòd ſervus, vel colonus, per quos corpore poſſidebam, deceſſerint, vel diſceſſerint; ſed ſi alii fundum tradiderint, ſi alii fundum vendiderint, & tradiderint, tum poſſeſſionem amitti, & uſucapionem interpellari. T. 5. c. 712. A.
Poſſeſſionem ejus loci amitti, & quidem videri amitti animo, quem mare, aut flumen occupavit. T. 5. c. 716. A.
In poſſeſſionem miſſio poſſeſſorem non facit, ſed cuſtodiam tantùm opponit rebus. Tom. 5. c. 718. D.
Poſſeſſionem non tantùm amitti inundatione, ſed & dominium. T. 5. c. 716. B.
Poſſeſſionem eſſe uſum quendam rei, uſum quendam agri, vel ædificii. T. 5. c. 962. E.
Si dominus poſſeſſionem rei furtivæ nactus ſit eo modo, quo ab eo avelli non poſſit, ideſt, ex juſta cauſa, in L. Attinia in poteſtatem domini eam rem rediiſſe, aut veniſſe videri. T. 5. c. 726. B.
Poſſeſſionem naturalem nihil aliud eſſe, quàm detentionem rei. T. 5. c. 692. D.
Poſſeſſionem amittimus animo noſtro, libero ſcilicet, aut vi. T. 5. c. 712. C.
Poſſeſſionem adeptus non videtur, cui ea avelli poteſt. Tom. 5. c. 731. A.
Poſſeſſionem retinere intelligimus, donec aut noſtrâ voluntate diſceſſerimus, aut vi dejecti fuerimus. T. 5. c. 712. B.
Poſſeſſionem nactus non videtur is, qui ita nactus eſt, ut eam retinere non poſſit. T. 5. c. 726. B.
Poſſeſſionem naturalem eſſe uſum quendam rei, uſum, ideſt, κατοχὴν, κατασχεσιν. T. 5. c. 692. D.
Poſſeſſionem naturalem, quæ facti eſt, ideſt, quæ actu, & corpore conſiſtit, conſtitutio juris civilis infirmare, & infectam facere non poteſt. T. 5. c. 694. B.
Poſſeſſionem nobis adquiri per eos, quos in poteſtate habemus, puta per ſervum, aut per filiumfamilias. T. 5. c. 695. C.
Poſſeſſionem ſine poſſeſſione non conſiſtere. T. 5. c. 696. B.
Poſſeſſionem non adquiri ſolo animo, quia naturali apprehenſione opus eſt. T. 5. c. 710. A. amitti ſolo animo, & affectione ſolâ. Ibid. A.
Poſſeſſionem retineri animo, ſive ſervus, vel colonus, per quos corpore poſſidebam, diſceſſerint, ſive deceſſerint. T. 5. c. 711. C.
Poſſeſſionem naturalem, ſive corporalem a Græcis vocari κατοχὴν, detentionem, vel ut noſtri auctores loquuntur, detentationem. T. 5. c. 692. D.
Poſſeſſionem longi temporis omiſsâ lite inefficacem eſſe. T. 7. c. 460. D.
In poſſeſſionem mittere ex decreto eſt imperii. T. 7. c. 53. B.
Poſſeſſionem ſuarum rerum an capti ab hoſtibus amittant. T. 8. c. 288. B. an eam poſtliminio reverſi recipiant. Ibid. B.
Poſſeſſionem a proprietate ſeparatam eſſe. T. 8. c. 272. B.
Poſſeſſionem adquirere an poſſit infans tutore auctore. Tom. 8. c. 297. D.
Poſſeſſionem adquiri corporis quodam genere, impoſito rebus cuſtode. T. 8. c. 314. A.
Poſſeſſionem alienam accedere propriæ poſſeſſioni. T. 8. c. 278. D. tempus alienum proprio tempori. Ibid. D.
Poſſeſſionem amitti multis modis. T. 8. c. 293. D.
Poſſeſſionem an adquirat errans in nomine. T. 8. c. 299. D. an errans in corpore. Ibid. D. an adquirat procurator nobis eam adquirere volentibus. Ibid. c. 282. B. an adquirere poſsint hi, quorum temporis interjecti quiete intervallatur furor. Ibid. E. an amittamus capite deminuti. Ibid. c. 294. A. an animo retineamus in ſaltibus hibernis, & æſtivis. Ibid. c. 260. C.
Poſſeſſionem corpore, & actu apprehendere non eſt neceſſe, ſed etiam oculis, & effectu. T. 8. c. 252. C. ejus plures ſpecies. Ibid. C.
Poſſeſſionem vitioſam non accedere vitioſæ, vel contra. T. 8. c. 278. D.
Poſſeſſionem an ignorantes adquiramus. T. 8. c. 310. A.
Poſſeſſionem an pupillus per ſervum adquirat. T. 8. c. 147. C.
Poſſeſſionem an pupillus ſine tutoris auctoritate adquirere, vel amittere poſſit. Tom. 8. c. 292. C.
Poſſeſſionem an retineam, ſi colonus fundum meum alii locaverit. T. 8. c. 295. C.
Poſſeſſionem non videtur adeptus is, qui ita eam nactus eſt, ut eam retinere non poſſit. T. 8. c. 286. E. clandeſtinam poſſeſſionem qui per vim retinet, vi poſsidere non videtur, ſed clam. Ibid. c. 269. A.
Poſſeſſionem eodem modo amitti, quo & adquiritur, an uſquequaque verum ſit. T. 8. c. 269. C.
Poſſeſſionem ejus rei, cujus ipſi non habemus poſſeſſionem, nos alii tradere poſſe. T. 8. c. 285. B.
Poſſeſſionem ingredienti prohibere Prætorem vim fieri plus eſt, quàm jubere reſtitui poſſeſſionem. T. 8. c. 315. A.
Poſſeſſionem non accedere, niſi poſſidenti. T. 8. c. 278. D.
Poſſeſſionem omnem civilem naturalem eſſe, at non contra. T. 8. c. 239. E.
Poſſeſſionem quando per noſmetipſos adquiramus, vel adipiſcamur, vel nanciſcamur. T. 8. c. 240. B. C.
Poſſeſſionem rei immobilis an ignorantes amittamus. T. 8. c. 263. D.
Poſſeſſionem rei mobilis an ignorantes amittamus. T. 8. c. 263. C. & c. 310. A.
Poſſeſſionem rerum hereditariarum an aditio hereditatis in heredem transferat. T. 8. c. 287. B. ſibi alieno nomine traditam, alii etiam ignoranti adquirere poſſit. Ibid. c. 282. C.
Poſſeſſionem cauſam eſſe vindicationis. T. 9. c. 13. D.
De eo, qui poſſeſſionem per vim invaſerit, ejecto poſſeſſore. T. 9. c. 1156. C. D. & ſeq. tenetur in duplum. Ibid. c. 1157. A.
Poſſeſſionem rei nobis adquiri, licèt in inſtrumento emptionis non ſit comprehenſum, traditam poſſeſſionem fuiſſe. T. 9. c. 1012. A.
Qui ad poſſeſſionem bonorum admitti poſſunt, & intra quod tempus. T. 9. c. 648. A. & ſeq.
Poſſeſſionem abſentis non eſſe perturbandam ſub ſpecie ſola reſcripti, aut interloquutionis judicis. T. 9. c. 1164. D.
Poſſeſſionem adquiri corpore, & animo. T. 9. c. 1012. D. E. & ſeq. retinetur ſolo animo. Ibid. c. 1014. D.
In poſſeſſionem quemadmodum heres ſcriptus mittatur. T. 9. c. 791. C. D. & ſeq.
Is, qui poſſeſſionem, quam alius tenet, ad ſe pertinere putat, de ea re agere vel civiliter, vel criminaliter poteſt, & debet. T. 9. c. 1430. C. & ſeq.
In poſſeſſionem miſſio. Tom. 9. c. 1056. C. Vide, Miſſio in poſſeſſionem.
In bonorum poſſeſſionem mitti debitoris nomine, ignominioſum erat. T. 9. c. 548. D.
Poſſeſſionem nobis adquiri omnium rerum per liberam perſonam, quæ non

non est in nostra potestate,& per servum alienum . T. 9. c. 1009. D. & seq.
Possessionem non amittit dominus coloni facto . T. 9. c. 1018. B.
Possessionem bonorum qui accepit, an postea possit eam omittere. T. 10. c. 342. C.
Possessionem interpellat incidens mala fides longi , aut longævi temporis. T. 10. c. 691. D.
Possessionem vacuam tradere est facti . T. 10. c. 752. C.
Possessione bonorum contra tabulas aditio hereditatis deterior. T. 1. c. 1320. B.
Ab eo, qui possessione spoliatus est , per interdictum, vel actionem ex causa interdicti postulatur possessio momentaria. T. 3. c. 12. A.
Qui possessione armatis hominibus aliquem dejecerit,lege Juliâ de vi tenetur. T. 1. c. 512. A.
Pro possessione est dolus . T. 4. c. 890. A. & T. 5. c. 164. B.
In possessione esse aliud est , aliud possidere . T. 4. c. 1275. E.
Sine possessione non procedit usucapio. T. 4. c. 342. C.
De possessione interdicta quædam . T. 4. c. 165. B.
Sine possessione possessio non consistit . T. 4. c. 68. E.
Sine possessione usucapio contingere non potest. Ibid. B.
Sine possessione non consistit usucapio . T. 4. c. 69. A.
A bonorum possessione an differat hereditas . T. 6. c. 570. A.
De possessione bonorum secundùm tabulas. Tom. 6. c. 188. C. D.. & seq.
De possessione , an de proprietate priùs judicandum sit . Tom. 7. c. 163. B.
De possessione, & vindicatione partis . T. 7. c. 251. C.
De possessione ex justa causa . T. 7. c. 587. C.
De possessione ex causa jurisjurandi . Ibid. B.
In possessione esse aliud est , aliud juberi possidere . Tom. 7. c. 578. D.
Possessione cedere est tradere , & nolle possidere . Tom. 8. c. 252. A.
Possessione qui dejectus est vi, possessionem ipsam habere videtur . T. 8. c. 280. C.
Possessione uti an alter possit , salvâ alteri possessione rei. T. 8. c. 314. D.
In possessione qui dicantur esse , & tamen non possident. T. 8. c. 270. E.
De possessione per vim occupatâ a creditoribus, sui crediti servandi causâ . T. 9. c. 1430. C. & seq. an lege Juliâ de vi teneantur creditores. Ibid. c. 1430. D.
Si de possessione momentaria appellatum fuerit. T. 9. c. 1125. A.
De possessione bonorum contra tabulas liberti , quæ patronis, vel liberis eorum datur . Tom. 9. c. 661. A. & seq.
De possessione bonorum secundùm tabulas. T. 9. c. 656. B. & seq.
De possessione bonorum contra tabulas , quam Prætor liberis pollicetur . T. 9. c. 659. A. B. & seq.
De possessione aliena,quam quis per vim , vel alio modo occupat , & aufert absente possessore . T. 9. c. 1162. C. & seq.
De possessione bonorum repudianda. T. 9. c. 676. A. & seq.
De possessione olim apud Prætorem agebatur, de proprietate apud pedaneum judicem . T. 9. c. 1144. A.
De possessione adquirenda , & retinenda . T. 9. c. 1004. A. & seq.
De possessione occupata absente domino . T. 9. c. 1162. E. & seq.
De possessione est vindicatio per interdictum Uti possidentis , vel Utrubi. T. 10. c. 933. A.
Possessiones bonorum contra tabulas , & secundùm tabulas quibus dantur. T. 1. c. 348. B. C.
Possessiones donare dempto canone: relevare tributis : transferre in aliud jus,aliamve functionem,veluti ex patrimoniali jure in privatum , vel ex una præstatione in aliam , sunt beneficia Principum. T. 2. c. 697. E.
Possessiones rei privatæ Principis ne locentur Palatinis , T. 2. c. 881. B.
Possessiones divinæ viæ instruendæ , vel sternendæ immunitatem non habent. T. 2. c. 883. A.
Possessiones duas injustas concurrere non posse . T. 6. c. 337. E.
Possessiones bonorum ex testamento quot , & quæ sint . T. 8. c. 234. D.
Possessiones duæ unius rei an in solidum esse,& concurrere possint . T. 8. c. 269. B.
Possessiones plerasque esse sine re , T. 8. c. 9. D.
Possessiones momentariæ cur sic appellantur . T. 9. c. 1138. C.
In possessionibus quis ordo servetur. T. 1. c. 829. A.
Possessionum actores quinam olim erant . T. 3. c. 203. B.
Possessionum accessiones . T. 1. c. 857. E.
Possessionum onera . T. 2. c. 671. C.
Possessionum duarum continuationem esse , & accessionem, & conjunctionem . T. 8. c. 278. D.
Possessionum accessio an detur marito , vel uxori in possessione rei dotalis . T. 8. c. 276. B. C.
Possessionum accessio an sit inter heredem , & defunctum , vel inter emptorem, & venditorem. T. 8. c. 275. D.
Possessionum accessio est conjunctio possessionum possessarum . T. 8. c. 274. B.
Possessionum tempus quomodo inter emptorem , & venditorem continuetur . T. 8. c. 274. D.
Possessionum tria vitia vi,clam,precario . T. 9. c. 1150. A.
Possessor solus est dominus. T. 3. c. 243. C.
Possessor hereditatis pretia rerum , quas dolo alienavit , cum usuris præstare cogendus est . T. 1. c. 375. D.
Possessor quotiens appellat , fructus sequestro deponuntur . T. 1. c. 518. E.
Possessor rei alienæ duplos fructus reddit . T. 1. c. 486. A.
Possessor rei alienæ generaliter ex eo tantùm die fructus præstat,quo res in judicium deducta est . T. 3. c. 128. A.
Possessor potior est in pari causa. T. 1. c. 371. B. & T. 8. c. 133. B.
Possessor si verus non fuerit heres ; ei legatum servus non adquirit . T. 1. c. 1293. C.
Possessor malæ fidei fructus suos facit , T. 1. c. 1401. A.
Possessor bonæ fidei fructus facit suos . T. 1. c. 1398. E.
Possessor malæ fidei de fructibus percipiendis semper tenetur . T. 2. c. 651. A.
Possessor malæ fidei quos fructus reputare petitori debet. Tom. 3. c. 251. B.
Possessor malæ fidei si puerum alienum erudierit, evicto puero, ejus impensæ deductio possessori dabitur . T. 3. c. 249. C.
Possessor malæ fidei ante litem contestatam tenetur, si consumpserit, & post litem , si res naturaliter interierit . T. 1. c. 970. E.
Possessor malæ fidei condictionem cedere non potest , quam non habet . T. 1. c. 1425. D.
Possessor si fraudationis causâ latitet, ne in jus vocetur,& boni viri arbitratu non defendatur . T. 1. c. 846. D. E.
Possessor dejectus quis videtur . T. 1. c. 480. C.
Possessor juris est omnis debitor. T. 4. c. 121. D.
Possessor malæ fidei. Vide, Malæ fidei possessor .
Possessor bonæ fidei . Vide, Bonæ fidei possessor .
Possessor bonæ fidei num præstet fructus perceptos ante litem contestatam , nisi quatenus ex iis locupletior factus est . T. 4. c. 888. C. & utrùm usuras præstet . Ibid. C.
Possessor , aut petitor hereditatis an possint conveniri a creditoribus hereditariis . T. 4. c. 75. A.
Si possessor bonæ fidei post litem contestatam sine dolo , & sine culpa rem possidere desierit , an absolvatur. T. 4. c. 318. C. quid dicendum in possessore malæ fidei. Ibid. D.
Possessor bonorum loco heredis est . T. 4. c. 913. A.

BIU Cujas

Possessor malæ fidei non usucapit. T. 4. c. 631. B.
Possesor bonæ fidei in jure plerumque pro domino habetur. T. 4. c. 203. C.
Possesor malæ fidei, qui pecuniam non exercuit, cur usuras non præstet, & tamen malæ fidei possesor, qui vecturas non exercuit, vecturas præstet. Tom. 4. c. 126. C.
Possessor malæ fidei tenetur de fructibus percipiendis, de usuris percipiendis non tenetur. T. 4. c. 671. E.
Possessor bonæ fidei quos fructus petitori hereditatis restituere tenetur. T. 4. c. 886. E.
Possessor ex quonam tempore eorum bonorum fructus fisco restituere debeat, utrùm ex die, quo prior lis mota & contestata est, in qua delator, sive accusator fisci nomine non obtinuit; an ex die cœptæ posterioris litis, in qua accusator, sive delator obtinuit. T. 4. c. 1374. E.
Possessor hereditatis, quæ ad alium pertinebat, pecuniam hereditariam alii credidit, eamque certâ die sibi solvi, & quò tardiùs sibi solveretur, ejus sibi usuras dari stipulatus est: quæritur, an electionem habeat verus heres, utrùm sortem dumtaxat, ideſt, pecuniam creditam accipere velit, si eam possessor perceperit; aut si non perceperit, utrùm sibi cedi velit sortis tantùm repetitionem periculo possessoris, an verò sortis, & usurarum. T. 5. c. 266. A. B.
Possesor malæ fidei tenetur petitione hereditatis ad servum restituendum, vel ejus æstimationem, quem injuriâ occidit. T. 5. c. 270. C.
Possessor bonæ fidei an melioris conditionis sit, quàm prædo, aut malæ fidei possessor. T. 5. c. 266. B. C.
Possessor prior, qui vi expulsus est possessione, quam longissimo tempore possederat, pro domino habetur. T. 5. c. 417. E.
Possessor bonorum similis heredi est, non heres. T. 6. c. 154. B.
Possessor bonæ fidei fructus ante litem perceptos suos facit. T. 7. c. 1493. A.
Possessor si rem arbitrio judicis non restituat, manu militari res ei aufertur. T. 7. c. 733. E.
Possessor malæ fidei an fructuum ante litem perceptorum, & venditorùm pretia, & usuras præstet post litem. Ibid. A.
Possessor malæ fidei, & possessor bonæ fidei in quo differunt. T. 7. c. 296. D.
Possessor, cum quo agitur rei vindicatione, in fructus damnatur. T. 8. c. 695. E. & c. 794. E.
Possessor in pari causa potior haberi debet. Tom. 8. c. 678. A. & c. 716. A. & c. 768. D. & c. 825. D. & c. 873. C.
Possessor an cogi possit titulum possessionis suæ edere. T. 8. c. 443. A. an alter possit esse nudus possessor, alter fructuarius ejusdem rei. Ibid. c. 314. C.
Possessor bonæ fidei an usucapione dominium adquirat, qui agit postremum diem temporis ad usucapiendum lege definiti. T. 8. c. 334. D.
Possessor incertus quis est. T. 8. c. 254. C. & c. 291. D.
Possesor, qui delatorem in causis fiscalibus corrupit datâ pecuniâ, an pro confesso, vel convicto habeatur. Tom. 8. c. 446. C. D.
Possesor, qui delatus est in fiscum, an compellatur titulum possessionis suæ edere. T. 8. c. 442. E. & c. 443. A.
Possesor rei alienæ, conducendo eam a domino, an desinat sibi possidere. T. 8. c. 291. E. an incipiat possidere domino. Ibid. E.
Possesor rei, si rem, quam possidet, conducat a domino, desinit possidere, & dominum possesorem facit. T. 8. c. 286. A.
Si possesor bonorum nemo sit, fiscus vocatur. Tom. 8. c. 206. A.
Possesor, qui nostro nomine possidet, si dejectus de possessione sit, an nos dejecti videamur. T. 8. c. 270. A. an nobis interdictum competat Unde vi. Ibid. A.
Possesor bonæ fidei est (quod est, justè possidere) is, qui auctore judice comparavit. T. 8. c. 271. D.
Possesor violentus non est omnis invasor. T. 9. c. 1154. D.
Possesor pro herede. Vide, Pro herede possidere.
Possesor hereditatis quoscumque justos sumptus, quos fecit de suo propter onera hereditaria, compensat. T. 9. c. 166. D.
Possesor pro emptore. Vide, Pro emptore possidere.
Possessor hereditatis, qui creditoribus hereditariis solvit suo nomine, non hereditario. T. 9. c. 168. C. & seq.
Possessor an cogatur proferre titulum suæ possessionis in rei vindicatione, Tom. 9. c. 264. D. & seq.
Prior possessor, licèt malâ fide possederit, in causa possessionis præfertur domino, vel creditori. T. 9. c. 1046. C.
Possessor hereditatis id, quod indebitum solvit, reputat petitori hereditatis. T. 9. c. 167. C. D.
Quod possessor hereditatis de suo creditoribus hereditariis solvit, id compensatur. T. 9. c. 167. B. C.
Possessor habet jus possessionis, & per consequens est dominus possessionis. T. 10. c. 297. D.
Possessor rei fiscalis, qui præscriptione securus sit adversùs fiscum, & adversùs competitorem. T. 10. c. 902. B.
Possesor cui nuntiatum est novum opus, quomodo ex possesore fiat non possesor. Tom. 10. c. 1195. C.
Possesoriæ actiones quæ dicuntur. T. 9. c. 648. C.
De possesoria hereditatis petitione. T. 1. c. 746. A.
Possesorii edicti pars prima quæ. T. 6. c. 153. C.
Possesoris scientia cœptam bonâ fide possessionem, nec intermissam, non interrumpit. T. 1. c. 1185. B.
Possesoris conditio melior est in pari causa. Tom. 4. c. 1075. C. D.
Possesoris melior causa est in re pari. T. 4. c. 152. E.
Possesoris bona fides exigitur in usucapione. T. 4. c. 631. B.
Possesoris semper melior causa est in jure. T. 4. c. 278. E.
Possesoris causa melior est, durior petitoris: petitoris verò non est potior, nisi is occupaverit. Ibid. E.
Possesoris causa semper est potior, etiamsi non occupaverit prior. T. 8. c. 769. C. D.
Possesoris causa in pari delicto melior est. Tom. 8. c. 725. C. & c. 837. A.
Possesori cuilibet prodest 30. annorum præscriptio. Tom. 3. c. 264. B.
Possesori Carboniano an detur possesoria hereditatis petitio. T. 8. c. 129. D.
Possesori, & petitori an Carboniana detur. T. 8. c. 133. A.
Possesori hereditatis tenetur verus heres actione negotiorum gestorum, cum de suo solvit, si non utatur reputatione. Tom. 9. c. 168. B.
Possesori, qui interdicto vicit, non incumbit onus probandi, sed petitori. T. 9. c. 1137. B.
Possesori bonæ fidei ex re ejus adquiritur, quod sibi liber homo adquirere non potest. T. 10. c. 357. A.
Possesorem esse aliud est, aliud esse in possessione. T. 3. c. 243. A.
Apud possesorem lite pendente bona remanent. Tom. 2. c. 645. E.
In possesorem rei datur actio in rem. T. 7. c. 247. B.
Possesorem bonæ fidei esse, quod est juste possidere. T. 8. c. 271. D.
Possesorem an faciat epistola, qua quis declarat, se alii tradidisse, quod non tradit. T. 8. c. 311. D.
Possesorem fundi, vel alterius rei, qui

qui precario rogat dominum, ut in fundo sit, desinere possidere. T. 8. c. 286. A.
Possessorem, qui vi dejecit, quomodo punitur. T. 9. c. 1151. A.
Possessorem hereditatis id, quod solvit, reputaturum petitori hereditatis, & ex retentione rerum hereditariarum sibi satisfacturum. T. 9. c. 167. C. D.
Possessore convento liberatur is, qui possessionem amisit. T. 4. c. 738. D.
Pro possessore possidere quis dicitur. T. 4. c. 121. C.
Pro possessore simpliciter possidet fur, & prædo, qui nullam potest dicere causam possessionis. T. 9. c. 157. E.
Pro possessore possidere. T. 9. c. 171. D.
Pro possessore qui possidet. T. 9. c. 1146. C.
Possessores, capitationes debitas non solventes, dominio prædiorum excidunt. T. 2. c. 682. D.
Possessores duo an ejusdem rei in solidum esse possint. T. 3. c. 241. D. E. & T. 8. c. 256. E.
Possessores, & emphyteuticarii differunt. T. 2. c. 866. E.
Possessores, idest, emptores. T. 3. c. 4. A.
Possessores bonæ fidei, & malæ fidei in quibus differunt, & in quibus non. T. 4. c. 1386. B. & seq.
Possessores omnes post litem contestatam sunt prædones. T. 4. c. 130. E.
Possessores, vel domini unius rei non possunt esse pro solido duo, vel plures. T. 5. c. 697. C.
Possessores qui viam publicam muniunt. T. 5. c. 874. B.
Possessores in pari causa potiores esse. T. 7. c. 451. C.
Possessores successores honorarii qui. T. 7. c. 490. A. B.
Duo possessores, vel domini an esse possint ejusdem rei, & quomodo. T. 7. c. 251. C.
Possessores pignorum. T. 9. c. 244. C.
Possessores in civitatibus quinam sint. T. 10. c. 859. B.
Possessorum actores qui sint, T. 3. c. 203. B.
Possessorio judicio qui victus est, in petitorio judicio actoris partibus fungi debet. T. 8. c. 300. D.
De possessorio judicio. T. 9. c. 1165. A. & seq.
Possessorium judicium cum criminali quidquam commune non habet. T. 3. c. 123. D.
Possessorium cum petitorio aliquando cumulatur. T. 6. c. 815. C. D.
Possessorium judicium. Tom. 9. c. 1147. A.
Possibilis, & impossibilis conditio quæ sit. T. 1. c. 418. B. C.
Qui possidebat pro herede, cum non esset heres, fundum hereditarium, dejectus est vi de possessione, an verus heres fundum ab eo rectè petat. T. 4. c. 118. E.
Possidendæ ejus rei, quam ignoramus ubi sit, an habeamus animum. T. 8. c. 262. A.
Possidendi justam causam qui habent, & qui non. T. 7. c. 588. B. C.
Possidendi justam causam qui habent, inter eos datur utilis communis dividundi actio. Tom. 7. c. 587. C.
De possidendis rebus auctoritate judicis. T. 1. c. 846. E.
De possidendis bonis auctoritate judicis, seu venundandis. T. 9. c. 1129. A. & seq.
Ex possidendorum bonorum prisco ordine quot, & quanta exoleverunt. T. 5. c. 784. B.
Possidens nomine alieno non est possessor simpliciter, vel absolutè. T. 6. c. 802. A.
Possidentis meliorem esse conditionem in pari causa. T. 6. c. 35. A.
Possidentis causa melior est, cum de lucro duorum quæritur. T. 8. c. 678. A. & c. 768. D.
Quod possideo, non statim usucapio. T. 1. c. 1499. A.
Quod possideo meo nomine, an possim solo animo possidere alieno nomine. T. 8. c. 281. E.
Possidere est sibi habere. Tom. 3. c. 243. B. C.
Possidere, ac tenere in quo distant. T. 1. c. 1453. D.
Possidere pro emptore, pro herede, pro possessore, pro donato, pro derelicto, pro legato, pro dote, & pro suo. T. 1. c. 844. B. & seq.
Possidere aliud est, aliud alieno nomine possidere. Tom. 3. c. 526. A.
Possidere precario quis dicatur. T. 1. c. 481. D.
Possidere naturaliter qui dicuntur. T. 3. c. 525. E. & c. 526. A. B. C. & T. 7. c. 607. E. & c. 608. A.
Possidere quid. Tom. 2. c. 472. B.
Possidere pro alieno qui dicuntur, T. 1. c. 1123. A.
Possidere vitiosè quis dicatur. T. 1, c. 854. B.
Possidere clam an videar, qui servum meum emptori bonæ fidei clam abduxi. T. 1. c. 1403. E.
Possidere commodius est, quàm petere. T. 1. c. 284. A.
Possidere pro herede videtur, qui putat, se heredem esse. Tom. 1. c. 283. C.
Possidere pro possessore. Ibid. C.
Possidere pro suo aliud est, aliud pro suo usucapere. T. 1. c. 1149. B.
Possidere animo quid est. Tom. 4. c. 626. B.
Possidere aliud est, aliud in possessione esse. T. 4. c. 1275. E.
Possidere aliquid is intelligitur, qui dolo malo possidere desiit. T. 4. c. 890. A.
Possidere sibi non potest is, qui ab hostibus, vel ab aliis possidetur. T. 4. c. 68. B.
Possidere pro suo, & possidere pro emptore in quo differunt. T. 5. c. 708. B.
Possidere est commune verbum. T. 5. c. 699. A.
Possidere res, vel adquirere possessionem per eos, quos non possidemus, novum, & inauditum non est. T. 5. c. 699. A.
Possidere commodius est, quàm alio possidente petere. T. 6. c. 256. D.
Qui possidere desiit, fingitur aliquando possidere. T. 6. c. 308. A.
Possidere jussus Romæ, an in possessionem mitti possit in altera provincia. T. 7. c. 153. A.
Possidere pro possessore qui dicuntur. T. 7. c. 918. C. D.
Possidere civiliter quis dicitur. T. 7. c. 607. E. & c. 608. A.
Possidere melius est, quàm in rem agere. T. 7. c. 289. D.
Possidere naturaliter quid sit. T. 8. c. 269. B. & c. 960. E.
Possidere civiliter quid sit. T. 8. c. 269. B.
Possidere an desinam rem mihi furto subreptam. T. 8. c. 263. C. an desinam possidere vas, quod est in domo mea, sed ignoro ubi sit. Ibid. c. 262. A.
Possidere an desinamus solo animo. T. 8. c. 282. D.
Possidere an desinat, qui ea mente possessionem alii tradidit, ut postea ei restituatur. T. 8. c. 281. B. C.
Possidere an possimus animo alieno. T. 8. c. 260. E. an possimus eandem rem ex plurimis causis. Ibid. c. 255. E. & c. 256. A. an possideamus liberum hominem, vel res ejus, si eum vinxerimus, & in potestatem nostram redegerimus. c. 288. C. D. E. an possimus per amicum. Ibid. c. 306. D.
Possidere an videamur feras, quæ in sylvis nostris vagantur. T. 8. c. 262. C. an videamur pisces, qui in stagno sunt. Ibid. C.
Possidere an videatur is, a quo possessio avocari potest. Tom. 8. c. 287. A. an videatur, qui jure familiaritatis amici fundum ingreditur. Ibid. c. 306. D.
Possidere animo rem immobilem an desinamus, etiamsi fortè nobis peregre profectis non sit ea in præsentia nostra, in oculis nostris. T. 8. c. 261. D.
Possidere clam qui dicatur. T. 8. c. 267. C.
Possidere cui volumus, an ejus voluntas requiratur, vel scientia. T. 8. c. 245. A.
Possidere malâ fide aliud est, aliud injuste possidere. Tom. 8. c. 274. E.
Possidere malâ fide tribus potissi-

BIU Cujas

mùm modis. Ibid. D. qui illi sint. Ibid. D.

Posſidere naturaliter qui videatur, T. 8. c. 271. D.

Posſidere, posſeſſorem esſe, & in posſeſsione esſe diversa sunt. T. 8. c. 270. D. & Tom. 9. c. 974. D.

Posſidere justè, id est, bonæ fidei posſeſſorem esſe. Tom. 8. c. 271. D.

Posſidere pro furtivo, & pro rapto an pro posſeſſore posſidere sit. T. 8. c. 267. A.

Posſidere ab alio vi, aut clam, quod suum est, an quisquam videatur. T. 8. c. 268. C.

Posſidere aliud est, aliud esſe in posſeſsione. T. 9. c. 549. D.

Posſidere quid sit. T. 9. c. 1005. D. & T. 10. c. 829. E.

Posſidere qui desiit, an invitus teneatur actione in rem, Tom. 10. c. 913. E.

Posſideri corporalia, non incorporalia. T. 5. c. 692. E.

Posſideri non potest hereditas, quæ jacet, quæ nondum heredem habet. T. 6. c. 140. C.

Posſideri an posſit incerta pars rei. T. 8. c. 254. B. C. an posſit pars pro indiviſo, Ibid. D.

Posſideri posſunt, quæ corporalia sunt. T. 8. c. 253. B. C.

Qui posſidet pro alieno, aut pro posſeſſore, usucapere non potest. T. 1. c. 1123. A.

Qui posſidet pro suo, usucapere potest, Ibid. A.

Quasi posſidet potiùs, quàm posſidet. T. 3. c. 525. E.

Posſidet nemo seipsum, sed alterum. T. 1. c. 1456. C.

Non posſidet propriè creditor. T. 1. c. 1126. E.

Posſidet ad unam causam debitor per creditorem. T. 1. c. 1401. D. E.

Non omnis, qui posſidet, etiam usucapit. T. 1. c. 1139. B.

Posſidet is, cujus nomine posſidetur. T. 6. c. 919. A.

Posſidet justè, qui auctore Prætore posſidet. T. 8. c. 271. C. qui ita posſidet, usucapere potest. Ibid. D.

Adversùs eum, qui posſidet ex nulla justa causa feudum alienum, domino dari rei vindicationem cum effectu. Tom. 9. c. 1016. D.

Posſidetur res corporalis, quasi posſidetur res incorporalis. T. 2. c. 1234. E.

Post condemnationem nullum est officium judicis. T. 4. c. 572. A.

Posteave quid sonat. T. 5. c. 167. A.

Posterior creditor habet jus offerendi priori creditori, non etiam jus offerendi ei, qui a priore creditore emerit. Tom. 4. c. 900. B.

Posterior creditor non habet jus offerendi simplici emptori, cui prior creditor suâ sponte pignus vendidit jure conventionis. T. 4. c. 901. B.

Posterior creditor habet jus offerendi emptori pignoris causa, cui scilicet prior creditor pignus vendidit, cum cogeretur pignus in eum transferre, T. 4. c. 901. C. & quæ hujus ratio. Ibid. C.

Posterior actus trahit ad se priorem, & uterque deducitur in actionem negotiorum gestorum, T. 5. c. 130. E.

Posterior procurator datus quando priorem excludat. T. 5. c. 106. E.

Posterior scriptura in testamentis an potior sit priore. T. 7. c. 1113. C.

Posterior dies intercalatur, non prior. T. 8. c. 558. A.

Posteriores leges an, & quando ad priores trahantur. T. 5. c. 972. D.

Posteriores voluntates, conventiones, contractus, posteriora judicia, posterior scriptura. T. 9. c. 84. A. & seq.

Posteriori creditori non est jus auferendi pignus emptori. T. 4. c. 900. D.

Posterioris mandati quando ratio non habeatur. T. 5. c. 111. E.

Posteriorum appellatione quinam contineantur. T. 1. c. 798. A.

Posterius quod est, potentius est, quàm quod priùs actum est. T. 8. c. 270. D.

Posterius cui licet, non semper licet primum. T. 10. c. 1180. B.

Posteri ejus, a quo feudum originem cœpit, soli semper succedunt. T. 2. c. 1187. E.

Posterorum appellatione continentur liberi in infinitum. T. 10. c. 1131. E.

Postes ou les appelle en cour d' Egliſe, & ita qui vulgo dicuntur *les postes*, sunt apostoli, sive libelli dimissorii. T. 6. c. 691. D.

Postliminia sunt juris gentium. T. 1. c. 921. A.

Postliminii fictionem non prodesse. T. 1. c. 1126. C.

Postliminii jus a jure belli separatur. T. 3. c. 95. B.

De postliminii jure. T. 3. c. 313. D.

Postliminii jure an capto, reverso ab hostibus, restituatur usucapio, ut fingatur medio tempore posſedisse. T. 4. c. 68. B.

Postliminii spes hoc facit, quam semper nostri auctores habent pro certissima, propterea quod posita est in virtute Populi Romani, si quis sit captus ab hostibus, eum existimat mox recuperaturum. T. 5. c. 624. E.

Postliminii spes facit, ut actio de peculio non finiatur anno, sed duret quamdiu servus postliminio reverti potest. T. 5. c. 444. D.

Postliminii jus est juris gentium. T. 8. c. 27. A. ejus spes nunquam frustratur. Ibid. B.

Postliminii fictio. T. 9. c. 1318. D. & seq. Vide, Fictio.

De postliminio reversis, & redemptis ab hostibus. T. 1. c. 883. D. & T. 9. c. 1318. C. D. & seq.

Postliminium quid. T. 1. c. 883. D. E. & T. 9. c. 1319. A.

Postliminium non habet homo liber transfuga. T. 3. c. 313. D.

Postliminium unde sit deductum. T. 1. c. 33. C.

Postliminium an in pace, vel induciis sit. T. 3. c. 708. B.

Postliminium quid, & unde dictum. T. 8. c. 913. D.

Postliminium habet conceptus, & editus apud hostes, licèt ipse captus non fuerit. T. 9. c. 1319. D.

Post nuptias quomodo intelligendum. T. 5. c. 398. B. C.

Post nuptias contractas dos rectè datur, vel promittitur, etiamsi nihil aliud præterea sequatur. Ibid. D.

Postula, pustula, & pusula idem. T. 3. c. 191. B.

Postulandi officium impropriè tam civile, quàm publicum dici. T. 8. c. 658. C. & c. 739. D.

De postulando. T. 1. c. 739. B. & T. 2. c. 99. A.

Postulare quid. Tom. 1. c. 739. B.

Postulare qui possint, & qui prohibentur. T. 5. c. 90. C. D.

Postulare qui possit, & in qua Provincia. T. 5. c. 3. A.

Postulare iniquum non est turpe. T. 7. c. 108. A.

Postulare reum absentem etiam lite non contestatâ olim moris erat, quod est recipi inter reos postulare. T. 9. c. 1415. E.

Postulare reum aliud est, aliud judicium exercere. Ibid. E.

Postulare quibus licet pro se, vel pro aliis. T. 10. c. 879. D.

Postulatio aliud est, aliud accusatio. T. 9. c. 1415. E.

Postulatio simplex, quæ fit ex una tantùm parte, non est litis contestatio. T. 10. c. 922. A.

Postulationis nomen latissimè patet. T. 2. c. 99. A.

Postulatum pro pusulatum, vel pustulatum. T. 10. c. 448. A.

Postuma an filiarum appellatione contineatur. Tom. 7. c. 1001. B. item an legatum filiabus relictum ad eam pertineat. Ibid. C. exheredari potest inter cæteros, cum adjectione tamen legati. Ibid. C.

Postumæ fœminini sexus ante Justinianum inter cæteros exheredari poterant postumi nominatim. T. 3. c. 626. B.

Postumæ si legentur 100. deinde pluribus natis postumis, an singulis tantundem legatum videatur. T. 7. c. 1001. D.

Postumare, postumatum, & postumum Tertullianus dixit in libro *de resurrectione carnis*. T. 3. c. 59. E.

Postumi definitio, & etymon. Ibid. D.

BIU Cujas

Postumi agnasci dicuntur. T. 2. c. 716. D.
Postumi qui post mortem sui nascuntur, ex jure antiquo; qui post testamentum, ex lege Vellea instituti possunt. T. 1. c. 1068. D.
Postumi agnatio testamentum rumpit. T. 1. c. 1307. D.
Postumi liberi suorum heredum numero sunt. T. 1. c. 333. C.
Postumi alieni, idest, qui sui non nascuntur, jure civili instituti non possunt, licèt agnati sint, vel cognati, jure prætorio instituti possunt. T. 1. c. 1068. D.
Postumi liberi, vel heredes instituti, vel exheredari debent. Tom. 1. c. 106. A. B.
Postumi de inofficioso testamento agere possunt. T. 1. c. 119. C.
Postumi verbum. T. 3. c. 59. C.
Postumi alii sui, alii Aquiliani, alii Velleani, alii Juliani. T. 1. c. 106. D. E.
Postumi veri quinam propriè. T. 1. c. 1056. E. & T. 3. c. 59. D.
Postumi a liberis superstitibus differunt quatuor modis. Tom. 2. c. 403. C.
Postumi præteritio pro exheredatione habetur. T. 4. c. 1074. E.
Postumi præteriti agnatione testamentum rumpitur. T. 4. c. 402. C.
Postumi, si fortè mortui nascantur, nunquam intelliguntur in rebus humanis fuisse. T. 6. c. 429. C.
Postumi præteriti agnatione testamentum omnino rumpi. T. 6. c. 190. D.
Postumi quinque nasci possunt uno utero. T. 6. c. 482. E.
Postumi cognati qui sint. T. 7. c. 172. B.
Postumi exheredati an, quando, & quorum testamentum inofficiosum dicere possint. T. 7. c. 171. A. B. & seq.
Postumi quomodo succedere possint. T. 7. c. 172. C.
Postumi sui in quotuplici differentia. T. 8. c. 971. A.
Postumi alieni definitio. T. 8. c. 1002. D.
An postumi alieni heredes instituti possint. Ibid. E.
Postumi alieni mittuntur in possessionem unde legitimi, & unde cognati. T. 8. c. 119. B. C.
Postumi qui sint, & dicantur. T. 8. c. 113. A. B. appellantur posteriores. Ibid. B.
Postumi exheredandi nominatim. T. 8. c. 601. E.
Postumi, & liberi in quo differunt. T. 9. c. 764. D. & seq.
Postumi incertis personis adnumerantur. T. 9. c. 863. D.
Postumi educantur, nascuntur, agnascuntur defuncto. T. 10. c. 142. A.
Postumi exheredatio ipso jure nulla est, nec de inofficioso queri necesse est. T. 10. c. 621. E.
De postumis heredibus instituendis, vel exheredandis. Tom. 1. c. 797. D. & c. 1053. A. B. & seq. & Tom. 2. c. 403. B. C. & Tom. 9. c. 764. C. D. & seq.
Postumis non natis, liberis non natis, an servi, quos manumitti jussit testator sub conditione, cum liberi ad pubertatem perveniissent, confestim petere fideicommissariam libertatem possint ab extraneo primo gradu instituto, & a substituto; nec exspectare cogantur id tempus, quo si nati essent liberi, pubertatem attigissent. T. 6. c. 621. D.
Postumis, & natis datur petitio hereditatis de inofficioso testamento. T. 7. c. 171. B.
In postumis nepotibus, ex filio emancipato post emancipationem filii conceptis, malè exemplum Accursius ponit. T. 7. c. 171. E.
Postumis an detur querela de inofficioso. T. 8. c. 984. C.
Postumis an collatio bonorum fiat. T. 8. c. 80. D.
Postumo alieno inutiliter legabatur. T. 1. c. 133. D.
Postumo hereditates legitimæ restituuntur. T. 1. c. 1019. C.
Postumo nullum elogium adscribi potest. T. 1. c. 1057. C. & T. 10. c. 681. D.
Postumo præterito, bonorum possessio contra tabulas a quo, & quando peti potest. T. 5. c. 602. A.
Postumo præterito testamento patris, & filio emancipato herede scripto, non tantùm postumo, cum editus fuerit, sed etiam filio heredi scripto competit bonorum possessio contra tabulas, quasi commisso edicto per postumum, idest, quasi per postumum patefactâ viâ heredi scripto ad petendam bonorum possessionem contra tabulas. T. 6. c. 163. C. D.
De postumo, postumave, qui, quæve ex uxore sua nascitur post mortem suam intra decem menses. T. 6. c. 621. B.
Postumo alieno exheredato rectè datur querela inofficiosi. T. 7. c. 173. B.
Postumo an noceant merita patris. T. 7. c. 174. A.
Postumo non nato, an possit interim emancipatus bonorum possessionem contra tabulas petere. T. 8. c. 36. D.
Postumo certâ summâ legatâ, pluribus natis, an legatum multiplicetur. T. 7. c. 1001. E. & alii si legentur centum, pluribus natis, an debeantur nisi una centum. Ibid. D. E.
Postumo si legentur centum, pluribus natis, an tantundem singulis debeatur. Ibid. E.
Postumo an, & quando conferatur bonorum possessio contra tabulas. T. 8. c. 100. B.
Postumorum loco qui sunt. T. 1. c. 106. C.
Postumorum acceptiones quatuor. T. 1. c. 106. D. E.
Postumorum, & natorum differentia. T. 1. c. 336. A.
Postumorum institutio. Ibid. A. & c. 420. C.
Postumorum summa divisio. T. 1. c. 1070. C.
Postumorum genera quæ sint. T. 8. c. 16. B.
Postumorum diversa genera. T. 10. c. 145. E.
Postumos extraneos, vel alienos jus civile non novit, nec sunt heredes futuri. T. 6. c. 427. D.
Postumum opus commentaria Cujacii in libros Quæstionum intitulantur. T. 4. c. 1.
Postumum corporis quid sit apud Tertullianum. T. 10. c. 146. A.
Postumus alienus quis. T. 1. c. 133. D.
Postumus ut a filio differt. T. 1. c. 1304. E. & c. 1305. A.
Postumus instituendus, aut exheredandus. T. 1. c. 1304. E.
Postumus, & postuma in quo differunt. T. 3. c. 626. B. & T. 7. c. 1001. C.
Postumus, qui institutus est ex jure antiquo, non videtur institutus ex lege Vellea, & contra. T. 1. c. 420. C.
Postumus alienus an heres instituì possit. T. 1. c. 134. C.
Postumus an contineatur filii, vel filiæ appellatione. Tom. 1. c. 37. B.
Postumus quando exheredari potest. T. 4. c. 404. C.
Postumus omnis an heres instituì possit. T. 5. c. 623. B.
Postumus, sive qui in utero est, an pro nato habeatur in jure. T. 5. c. 619. B. quandonam pro non nato habeatur. Ibid. B.
Postumus nondum natus ad bonorum possessionem an, & quando admittatur, ut bona conferre possit. Ibid. A.
Postumus potest queri de testamento matris. T. 7. c. 173. D.
Postumus inofficiosum testamentum potest dicere. T. 7. c. 171. B.
Postumus alienus non potest instituì jure civili, sed prætorio. T. 7. c. 173. B. potest etiam ab intestato succedere. Ibid. B.
Postumus non cogitur manumittere & cur. T. 7. c. 1228. B.
Postumus est is, qui post mortem testatoris nascitur. T. 7. c. 173. D.
Postumus alienus an sit bonorum possessor, & heres ab intestato. T. 7. c. 1088. B.
Postumus an semper pro nato habeatur. T. 8. c. 16. C.
Postumus exheredatus an rumpat testamentum. Tom. 7. c. 1001. C.
Postumus alienus an heres instituì possit. T. 8. c. 992. E. inutiliter ei legabatur. Ibid. D.

BIU Cujas

Postumus agnatus an alienus sit. T. 8. c. 119. B.
Postumus alienus qui sit. T. 8. c. 16. B. C. an utiliter instituatur. Ibid. C. an ei detur bonorum possessio secundùm tabulas. Ibid. C.
Postumus an possit exheredari sub conditione. T. 8. c. 114. D. an possit institui sub omni conditione. Ibid. D.
Postumus, & venter an idem sint. T. 8. c. 113. A.
Postumus extraneus an mittatur in possessionem. T. 8. c. 119. C.
Postumus extraneus an possit institui. Ibid. C. extraneus, vel alienus quis sit. Ibid. B.
Postumus alienus jure civili institui non potuit, jure prætorio institui potuit, & admitti ad bonorum possessionem secundùm tabulas, non etiam adire hereditatem jure civili. T. 9. c. 864. E. & c. 865. A.
Postumus pluribus modis potest intelligi. Tom. 10. c. 145. D. E.
Postumus pro sero, vel pro postremo. T. 10. c. 146. A.
Postumus vivo patre natus aliud est, quàm filius. T. 10. c. 215. C.
Postumus non semper est pro nato. T. 10. c. 383. A. & c. 473. C.
Postumus numeratur inter incertas personas, quia in rerum natura non est. T. 10. c. 473. C.
Postumus alienus olim ab intestato succedere potuit, si agnatus esset, aut legitimus. Ibid. D.
Postumus alienus jure civili institui non potuit, prætorio potuit. T. 10. c. 473. C.
Postumus suus, & postumus alienus quinam sint. Ibid. D.
Omnis nimia potentia saluberrima brevitate constringitur. T. 4. c. c. 746. A.
Potentiores an possint omnes causas orare. T. 2. c. 106. D.
Potentiores causam orare pro quolibet & adversùs quemlibet possunt, sed non procuratorio nomine agere. Ibid. D.
Potentiores, & eorum definitio quæ. T. 9. c. 1052. A.
Potentiori siquis fundum vendiderit in odium vicini, qua actione conveniatur. T. 5. c. 668. B.
Potentioris nomine qui abutitur in lite, causâ cadit, si sit justa; si injusta, plumbatis cæsus damnatur in metallum. T. 10. c. 886. D.
Potentius (inquit Quintilianus) est, quod in albo legis, quàm quod in testamento. Tom. 4. c. 1246. E.
Potentius est, quod posterius, quàm quod priùs actum est. T. 8. c. 270. D.
Potest verbum quando accipiatur pro *debet*. T. 7. c. 153. D.
Potest verbum latæ significationis. T. 8. c. 578. B.
Potestas patria in pietate consistit. T. 4. c. 314. A.
Potestas necessitati non est conjuncta. T. 4. c. 100. E.
Potestas patria est res inæstimabilis. Tom. 4. c. 1089. B. & c. 1187. E.
Potestas judicis. Vide, Judex.
Potestas legis an major sit, quàm judicis. T. 5. c. 152. B.
Potestas gladii, jus gladii, jus ferri, & ferrum est eadem. T. 7. c. 77. A.
Potestas publica quæ sit. T. 7. c. 58. B.
Potestas parentum in liberos quanta. T. 8. c. 903. A. B.
Potestas patria. Vide, Patria potestas.
Potestas in filios est juris civilis, non juris gentium. T. 9. c. 1306. A.
Potestas in servos est juris gentium. Ibid. A.
Potestas tutorum, vel curatorum in alienandis rebus minorum. T. 9. c. 572. A. & seq.
Potestas libertini patris in filios. T. 9. c. 1310. D.
Potestas vitæ, necisque civium Romanorum in servos, & liberos justè procreatos. T. 9. c. 1306. A. & c. 1308. C.
Potestas, & dominium distant. T. 9. c. 1168. A.
Potestas patria dicitur in pietate consistere. T. 10. c. 498. D.
Potestas domini est juris gentium. T. 10. c. 285. D.
Potestas patria est juris civilis. Ibid. D.
Potestas patria alio vocabulo dicitur pietas. T. 10. c. 498. D.
Potestatis jus causam improbandæ donationis præstat. T. 4. c. 995. D.
Potestatis jus causam inhibendæ donationis præstat. T. 4. c. 994. E.
Potestatis vocabulum indifferenter accipitur. T. 4. c. 16. C.
Potestatis jus exheredatione non tollitur, sed jus filii tantùm, sive jus sui heredis. T. 4. c. 995. C.
Potestatis jus, vinculum potestatis unam personam facit, patris, & filii, vel filiæ. T. 4. c. 994. D.
Potestatis patriæ vinculum. Vide, Vinculum.
Potestatis vinculum hoc facit, ut duo pro uno habeantur. Tom. 6. c. 295. C.
De plenitudine potestatis potest Summus Pontifex supra jus dispensare. T. 6. c. 1007. D.
Potestatis verbum quid significat in persona servorum. Tom. 8. c. 634. D.
Potestatis vinculum unam familiam, unum corpus, & quasi unum hominem facit. T. 7. c. 89. B. C.
Potestatis jus quibus modis solvitur. C. 8. c. 912. E.
Potestatis verbum in persona liberorum quid significat. T. 8. c. 634. E. in potestate qui dicantur. Ibid. D.
Potestatis jus, quod in liberos habemus, proprium est civium Romanorum. T. 8. c. 903. A.
Potestatis verbum in persona magistratus quid significat. T. 8. c. 634. D.
Potestatis vinculum unius vocis & unius personæ intellectum inducit. T. 9. c. 1253. B.
Potestativa conditio. T. 5. c. 859. E. & T. 9. c. 895. B. Vide, Conditio potestativa.
Potestativa conditio trahi potest in longum tempus. T. 6. c. 481. C.
Potestativæ conditiones quæ sunt. T. 4. c. 1212. E.
In potestate avi qui fuit, & nunquam fuit in potestate patris sui, an is debeat alteri, qui fuit in potestate patris sui, bona propria conferre. T. 4. c. 1037. B.
Potestate patris adoptivi finitâ, nullum ex pristino vestigium retinetur. T. 4. c. 807. E.
De potestate, & vi inveteratæ consuetudinis. T. 6. c. 453. A.
In potestate qui sunt, his jure non dantur tutores. T. 9. c. 169. E.
Potestatem in filios non habet mater. T. 9. c. 1310. D.
Potior qui nominari non potest. T. 1. c. 407. C.
Potior est causa veri domini, quàm bonæ fidei possessoris. T. 4. c. 271. D.
Potior est vindicatio directa, quàm prætoria. T. 4. c. 271. D.
Potior an sit in jure, qui prior est tempore. T. 5. c. 772. E.
Potior est jure pignoris, qui prior est creditor tempore, regula locum habet non tantùm in pignore conventionali, sed etiam in pignore prætorio. T. 9. c. 1210. C. D.
Potiores qui nominare non possint. T. 1. c. 407. C.
Qui potiores in pignore habentur. T. 2. c. 538. C. & T. 9. c. 1209. C. D. & seq. & T. 10. c. 703. D.
In potioribus facultates potiùs spectantur, quàm generis propinquitas. T. 1. c. 407. B.
De potioribus ad tutelam nominandis. Ibid. A.
Practica forensis Imberti commendata. Tom. 9. c. 1148. E. & c. 1149. A.
Pragmatica quid, & ut fiat. T. 2. c. 58. A.
Pragmatica quid sit. T. 10. c. 841. A.
Pragmaticæ fiant ad preces civitatum, vel provinciarum, vel scriniorum, vel officiorum, vel cujuscumque corporis, vel universitatis. T. 2. c. 58. B.
Pragmaticæ sanctiones unde originem duxere. T. 10. c. 841. B.
Pragmaticæ fiunt sæpissime ad relationem, & suggestionem judicum. Ibid. D.
Pragmatici notati. T. 9. c. 295. C.
Prata provincialium, & rei privatæ Principis, perniciosum est, militum molestiâ fatigari. T. 2. c. 863. A.
Præbenda exercitus conducere quid. T. 3. c. 40. C.

BIU Cujas

Præbenda an dividi possit. Vide, Beneficium.
Præbendæ nomine quid intelligatur. T. 6. c. 979. E.
Præbendæ a dignitatibus differunt. T. 6. c. 986. C.
Præbendæ, & Canonicatus differentia. T. 6. c. 985. E. & c. 986. A.
Præbendarii panes absentibus non reservantur. T. 6. c. 983. D.
Præbendarii Canonici. T. 6. c. 986. A.
Præbendarum collatio Regi nonnunquam competit. T. 6. c. 1003. B.
Præbendarum numerus a Capitulo augeri potest. T. 6. c. 996. B.
Præbendarum quædam aliæ sacerdotales, aliæ non sacerdotales. T. 6. c. 866. D.
De præbendis, & dignitatibus. T. 6. c. 985. D. & seq.
Præcedentia plerumque ex consequentibus restringuntur, & explicantur. T. 7. c. 718. B.
Præceptio fit beneficio actionis. T. 4. c. 541. C.
Præceptio retentionem imitatur. T. 4. c. 990. C.
Præceptio dotis. Vide, Dotis præceptio.
Præceptio propriè quid sit. T. 10. c. 1161. B.
Præceptum nudum nullius est momenti. T. 4. c. 541. D.
Præceptum, & interloquutio judicis an idem sint. Tom. 5. c. 194. B.
Præceptum impossibile Judicis an sit nullius momenti. T. 6. c. 596. B. C.
Præceptum, jussio, & interloquutio Judici, idem sunt. Tom. 10. c. 1239. D. an possint revocari. Ibid. D.
Præcinctia quæ dicantur. Tom. 8. c. 526. B.
Præcipere, & retinere in quo differunt. T. 4. c. 541. C.
Præcipuum, & prælegatum. T. 1. c. 341. C.
Præcipuum vox est propria jurisconsultorum. T. 6. c. 43. A.
Præcisa pro præsciſſa. T. 8. c. 515. A.
Præcisè non cavetur de quadrupede, sed de ea tantùm, quæ pecudum numero est. T. 1. c. 239. B.
Præco vox legis dicitur, & vox judicis. T. 2. c. 1112. A. & T. 3. c. 198. E.
Præconis elogium. T. 3. c. 198. E.
Præda vox latina a Græcis retinetur. T. 1. c. 542. C. D.
Præda aliquando in publicum redigebatur. T. 3. c. 545. D.
Præda quid est. T. 4. c. 905. B.
Prædatura est casus fortuitus. T. 4. c. 177. A.
Prædia urbana, & rustica quomodo distinguantur. T. 1. c. 76. E. & c. 750. D.
Prædia urbana utrùm omnia [illegible]tur ædificia. T. 1. c. 76. [illegible]
Prædia meritoria. Vide, Meritoria prædia.
Prædia tributoria, vel stipendiaria quæ vocantur. T. 1. c. 73. C.
Prædia fullonica, & meritoria quænam appellantur. Tom. 3. c. 664. C.
Prædia donationis propter nuptias ne consentiente quidem muliere alienentur, vel obligentur. T. 2. c. 1105. C. D.
Prædia vectigalia, tributaria, & stipendiaria usucapi non possunt, sed longo tempore adquiri. T. 1. c. 1118. A. & Tom. 7. c. 396. C.
Prædia deserta quomodo a domino susceptoribus addicuntur. T. 2. c. 859. D.
Prædia, vasa, vestes Ecclesiæ pignori, vel hypothecæ specialiter obligari non possunt. T. 2. c. 1044. C.
Prædia Ecclesiastica ut, & quando alienari possunt. T. 2. c. 1094. C.
Prædia Ecclesiastica æris alieni causâ vendi possunt, & ἀντιχρήσεως lege pignerari, & in solutum dari. T. 2. c. 1044. E.
Prædia minorum sine Prætoris, vel Præsidis decreto alienari non possunt. T. 4. c. 10. E. hoc est ex oratione Severi. Ibid. E.
Prædia publica, vel fiscalia Senatores, vel Decuriones conducere non possunt. T. 4. c. 861. D.
Prædia urbana sunt horti, & pomaria in ædificiis constituta. T. 6. c. 30. A.
Cum prædia urbana, & rustica negligentiâ possessorum pejora sunt facta: veluti quia vineæ, pomaria, horti, extra consuetudinem patrisfamilias defuncti culta sunt: litis æstimationem earum rerum, quanto pejores sint factæ, possessores pati debent. Tom. 6. c. 29. D. E.
Prædia dotalia an minuantur corporaliter per impensas necessariò factas. T. 7. c. 1415. C.
Prædia urbana a rusticis quomodo definiantur. T. 7. c. 432. A.
Prædia quoniam alia sunt urbana, alia rustica, ideo servitutum aliæ sunt urbanæ, aliæ rusticæ. T. 7. c. 380. D.
Prædia stipendiaria, & tributaria, quæ. T. 8. c. 932. D. an differant ab Italicis. Ibid. C. D.
Prædia alia libera, alia serva. T. 8. c. 552. C.
Prædia rustica, & suburbana, non autem urbana ante Constantinum alienari vetabantur. T. 8. c. 623. B.
Prædia urbana quæ. Ibid. C. D.
Prædia minorum, & jus, quod de his alienandis constitutum est. T. 9. c. 572. B. & seq.
Prædia Provincialia usucapi possunt. T. 9. c. 1019. A.
Prædia superficiaria usucapi possunt. T. 9. c. 1019. B.
Prædia civitatum sola dicuntur vectigalia. T. 10. c. 405. D.
Olim & sola dabantur in emphyteusin. Ibid. D.
Prædia videtur pater donare filio, si ejus nomine ea in censum deferat. T. 10. c. 718. E.
Prædia an possint emere urbani magistratus. T. 10. c. 869. B.
Prædia libera nulla sunt, quæ non dicare oporteat in censum, & subsignare apud Censorem. Tom. 10. c. 1009. A.
Prædia minorum an possint vendi, vel obligari sine decreto. T. 10. c. 1023. B.
Prædialia jura sequi quemlibet possessorem. T. 7. c. 430. C.
Prædiales servitutes, sive prædii. Vide, Servitus.
Prædiatores qui sint. T. 3. c. 132. C.
Prædicatum sine subjecto esse non potest. T. 1. c. 1329. C.
Prædii legatum facilius adimitur, quàm legatum pecuniæ. Tom. 4. c. 1210. A.
Prædii instrumento continetur tantùm instrumentum, quod prædii gratiâ comparatum est. Tom. 4. c. 1133. B.
Prædii appellatio quænam complectatur. T. 5. c. 557. C.
Prædii non est finitio certa, & naturalis. T. 7. c. 646. D.
Prædii jus quæ contineat. T. 8. c. 236. D. E.
De prædiis curialium sine decreto non alienandis. T. 2. c. 725. D. E.
De prædiis diversis urbanis, & rusticis templorum, & civitatum, & omni reditu civili. T. 2. c. 876. C. D. & seq.
De prædiis tamiacis, & de his, qui ex colonis dominicis, aliisque liberæ conditionis procreantur. T. 2. c. 875. D. E.
De prædiis Ecclesiasticis. Tom. 2. c. 883. A.
Prædiis imponi possunt servitutes, non tantùm ob utilitatem, sed etiam ob amænitatem. T. 7. c. 389. B.
Prædiis legatis, legato prædiorum non contineri ἐνθήκας, sive dotes prædiorum. T. 4. c. 1119. E.
Prædiis legatis non continentur prædia pignori accepta. Tom. 4. c. 1123. D.
De prædiis, & aliis rebus minorum sine decreto non alienandis, vel obligandis. T. 2. c. 372. E. & T. 9. c. 609. E. & c. 610. A. & seq. quando non opus est decreto. T. 2. c. 373. E. & T. 9. c. 612. B. C.
Prædiis suis, vel alienis titulos imponere nomine Principis, vel sacrarum necessitudinum nomine, sine judicis auctoritate non licet. T. 10. c. 886. E.
Prædio instructo legato continentur etiam servi rustici, vel urbani, si instructum prædium urbanum lega-

BIU Cujas

legatum sit. T. 4. c. 1133. C.
Prædio instructo legato continetur & instrumentum prædii, & domini, quo instructior est in eo prædio, quodve in eo prædio habet usus sui causâ. T. 4. c. 1133. B. C.
Prædio communi ab uno ex sociis pro parte indivisa imponi, vel adquiri servitus non potest. Tom. 7. c. 389. D.
Prædio vendito, an sequatur sepulcrum, vel monumentum, quod est in eo prædio. T. 10. c. 949. E.
Prædiorum urbanorum, & rusticorum communia. T. 1. c. 751. C.
Prædiorum urbanorum, & rusticorum jura sunt mancipi. Tom. 1. c. 327. A.
Prædiorum rusticorum jura quæ sunt. T. 1. c. 76. A.
Prædiorum urbanorum servitutes quæ sunt. Ibid. D.
De prædiorum urbanorum servitutibus. T. 1. c. 750. D.
De prædiorum rusticorum servitutibus. T. 1. c. 751. A.
Prædiorum obligatio inter heredes non dividitur. T. 2. c. 671. B.
Prædiorum vendendorum lex. T. 3. c. 384. D.
De prædiorum civilium, vel fiscalium locatione, sive rei privatæ, vel dominicæ. T. 2. c. 878. B. C. & seq.
De prædiorum sterilium ad fertiles impositione. T. 2. c. 1167. D.
De prædiorum reipublicæ conductoribus. T. 2. c. 857. D. E.
Prædiorum onera. T. 2. c. 671. B.
Prædiorum rusticorum, & urbanorum servitutes. Vide, Servitutes.
Prædiorum rusticorum, & urbanorum pensiones an pro fructibus accipiantur. T. 4. c. 1227. C.
Prædiorum pensiones an sint in fructu. T. 5. c. 425. B.
Prædiorum omnium urbanorum, & rusticorum servitutes vel in superficie consistere, vel in solo. T. 5. c. 306. E.
Prædiorum urbanorum servitus cur pignori non obligari, rusticorum verò prædiorum optimè possit. T. 5. c. 810. A. B.
Prædiorum qualitates. T. 6. c. 39. D.
De prædiorum servitutibus. T. 6. c. 290. C. & seq.
Prædiorum urbanorum, & rusticorum servitutes. T. 6. c. 36. D. & seq.
Prædiorum mercedes in fructu non esse, sed loco fructuum accipi. T. 7. c. 770. B.
Prædiorum multa sunt onera. T. 7. c. 1024. D. ea onera quis agnoscat. Ibid. D.
Prædiorum jura sunt conditiones, & qualitates prædiorum. Tom. 7. c. 381. B.
Inter prædiorum servitutum jura quæ numerantur. T. 7. c. 381. B.
Prædiorum qualitates an usucapiantur. T. 7. c. 396. B.
Prædiorum rusticorum jura quando prædialia sunt, & quando personalia. T. 7. c. 430. C.
Prædiorum servitutes an constitui possint inter prædia longè diffita. T. 7. c. 1313. D.
Prædiorum rusticorum jura quænam sint. T. 8. c. 942. C. prædiorum urbanorum servitutes. Ibid. C.
Prædiorum dominis solis dari iter, vel actus. Tom. 7. c. 1057. E. & c. 1058. A.
Prædiorum jura an possideantur. T. 8. c. 253. C.
Prædiorum servitutes an præscriptione longi temporis adquiri possint. T. 9. c. 1019. B.
Prædiorum onus duplex. Tom. 9. c. 417. C.
Prædiorum jura sunt ipsa prædia. T. 10. c. 592. D.
Prædiorum genera quomodo distinguantur. T. 10. c. 1178. B.
Prædium quando usucapitur, cum sua causa, & conditione, & qualitate usucapitur. T. 1. c. 1119. B.
Prædium vendi, donarive non posse receptis colonis. T. 2. c. 835. C.
Prædium aliud dicitur dominans, aliud serviens. T. 4. c. 140. C. D. & T. 7. c. 389. E.
Prædium instructum legatum. Vide, Instructum prædium legatum.
Prædium liberum. Vide, Libera res.
Prædium pupillare. Vide, Pupillare prædium.
Prædium dotale an ad legatarium mariti testamento transferri possit. T. 5. c. 558. D.
Prædium dotale an, & quando alienari possit. T. 5. c. 558. C.
Prædium dominans quodnam dicatur. T. 5. c. 306. E.
Prædium rusticum, & urbanum. T. 6. c. 458. E. & c. 459. A. B.
Prædium urbanum est area: qui ruri dicitur ager, non area. T. 6. c. 458. E.
Prædium commune servire an possit proprio, vel contra. Tom. 7. c. 445. E.
Prædium si mihi pretio certo, & ut aliquid facerem, vendideris, an actio ex empto, & actio ex stipulatu tibi competat. T. 7. c. 795. E. & c. 796. A. an ex utraque lucrum facias. Ibid. A.
Prædium suum si quis alteri creditori suo obligandum dederit, & officii ejus certam mercedem pactus est, an sit locatio. Tom. 7. c. 857. D.
Prædium emphyteuticum inter vivos alienari potest. T. 8. c. 638. C.
Prædium feudale inter vivos non potest alienari. Ibid. C.
Prædium commune est agri, & possessionis. T. 8. c. 573. B.
Prædium. Vide, Fundus.
Prædium emphyteuticum. Tom. 9. c. 415. B. C.
Prædium civitatis non potest usucapi. T. 9. c. 416. B.
Prædium patrimoniale. T. 9. c. 415. B.
Prædium a peræquatore accipere. T. 9. c. 178. E.
Prædium vectigale. Tom. 9. c. 415. B.
Prædium, quod officialis comparavit contra prohibitionem legis, quo casu fisco vindicetur. T. 10. c. 891. C. D.
Prædium commune, cujus pars jure pignoris est obligata, an possit legari. T. 10. c. 1126. C.
Prædium pupilli an possit dari pignori. T. 10. c. 1223. C.
Prædo ex eo die, quo rem alienam invasit, præstat fructus, non tantùm, quos vel inhonestè percepit, sed & quos vetus possessor honestè percipere potuit. Tom. 3. c. 128. A.
Prædo civile debitum non deducere potest. T. 3. c. 431. D.
Prædo fidejussor non est. Tom. 4. c. 921. E.
Prædo imperitus non est. Ibid. E.
Prædo est quicumque malæ fidei possessor, non invasor tantùm. T. 4. c. 889. B.
Prædo, idest, malæ fidei possessor est, qui invasit bona, quæ sciebat ad se non pertinere. Tom. 5. c. 270. D.
Prædo non debet esse melioris conditionis, quàm bonæ fidei possessor. T. 5. c. 271. B.
Prædo quomodo differat a bonæ fidei possessore. T. 5. c. 272. D.
Prædo dicitur omnis malæ fidei possessor, non invasor tantùm, omnis impudens possessor. T. 6. c. 378. E.
Prædo non est, qui pretium numerat de suo. T. 8. c. 824. D.
Prædo accipitur pro omni malæ fidei possessore. T. 8. c. 267. A.
Prædo quis sit. T. 8. c. 824. D.
Prædo non tantùm tenetur interdicto Unde vi, ut restituat possessionem, & omnem causam, sed etiam pœnâ legitimâ, id est legibus Juliis statutâ. T. 9. c. 1152. D.
Prædo non est, qui clam possidet, sed prædo est, qui vi possidet. T. 10. c. 414. C. D.
Prædo, vel malæ fidei possessor non habet deductionem, vel compensationem sui crediti naturalis, aut civilis. T. 10. c. 982. C.
Prædones. Vide, Possessores. Vide, Malæ fidei possessores.
Prædoni non procedit usucapio. T. 5. c. 797. D.
Prædoni, & possessori bonæ fidei omne lucrum aufertur. Tom. 8. [illegible] 5. E.
[illegible]oni omne lucrum aufertur in petitione

petitione bonorum. T. 8. c. 825. B.
Prædonis, & bonæ fidei poſſeſſoris diſcrimen. T. 3. c. 251. B. C.
Prædonis nomine quinam in jure noſtro contineantur. T. 5. c. 797. B.
De Præfecti urbi quibuſdam officiis. T. 3. c. 361. B.
De Præfecti prætorio Africæ officio, & omni ejuſdem diœceſeos ſtatu. T. 2. c. 62. A. & T. 10. c. 843. B. C.
Præfecti prætorio forma. Tom. 2. c. 1170. C.
De Præfecti urbi officio. Tom. 1. c. 728. D. & T. 2. c. 62. D. & T. 10. c. 844. A.
A Præfecti prætorio ſententia non appellatur. T. 2. c. 1144. A.
De Præfecti vigilum officio. T. 1. c. 730. D. E. & T. 2. c. 80. C. & T. 10. c. 857. A. B.
De Præfecti annonæ officio. T. 2. c. 79. D.
Præfecti ærarii. Tom. 1. c. 1089. A.
Præfecti prætorio dicebantur Patres Imperii, & Provinciarum. T. 2. c. 60. C.
Præfecti prætorio duo. Ibid. D.
De Præfecti prætorio officio. T. 1. c. 728. A. B.
De Præfecti Auguſtalis officio. T. 1. c. 731. C. & T. 2. c. 73. D. & T. 10. c. 819. E.
Præfecti ærarii erant judices rerum fiſcalium. T. 4. c. 417. D.
Præfecti urbis poteſtas quantum ſe extendat. T. 5. c. 2. A.
Præfecti prætorio olim non erant perpetui. T. 9. c. 1118. A.
Præfecti prætorio ſunt majores magiſtratus poſt Principem. Tom. 9. c. 1056. C. ab eorum ſententiis non poteſt appellari. Ibid. D.
Præfecti nomen mutatum in nomen Comitis. T. 10. c. 847. C.
Præfecti ærarii erat fiſco delata vel agnoſcere, vel repudiare. T. 10. c. 508. E.
Præfecti annonæ, & Præfecti vigilum ſunt extraordinarii magiſtratus. T. 10. c. 855. B.
Præfecti annonæ juriſdictio an videatur eſſe pars juriſdictionis Præfecti urbi. T. 10. c. 856. D.
Præfecti prætorio gerunt apicem omnium honorum. T. 10. c. 837. C.
Præfecti prætorio an ſenatores, an plebeji. T. 10. c. 842. D.
Præfecti prætorio unde nomen, & dignitatem traxerunt. Ibid. E.
Præfecti prætorio plures arbitrio Principum inſtituti. T. 10. c. 843. E.
Præfecti urbi imperium erat intra centeſimum miliare. Tom. 10. c. 383. C.
Præfecti urbi, & magiſtri militum præfectoriæ quodammodo poteſtati ſunt pares. T. 10. c. 844. A.
Præfectiani, palatini, vel alii appa-
ritores in provincias miſſi exigendi causa, intra annum peragant exactionem, & judici ſuo, qui miſit, renuncient, quod egerint. T. 2. c. 1008. E.
Præfectiani, ideſt, apparitores Præfecti prætorio. T. 2. c. 995. D.
Præfectiani præfecti prætorio parent. T. 2. c. 1069. A.
Præfectiani quinam ſint. Tom. 1. c. 102. C.
Præfectiani peculium habent caſtrenſe. T. 2. c. 959. E.
Præfectiani literarum peritiſſimi erant, edebant omnia acta, & excipiebant, conferebantque ſcripturam cum ſcriptura. Tom. 9. c. 289. B.
Præfectiano mortuo, nullo herede relicto, in ejus ſucceſſione præfertur fiſco arca PP. T. 9. c. 938. B.
Præfectianus publici, vel privati negotii. T. 2. c. 1004. D.
Præfectianus dicitur apparitor Præfecti prætorio. T. 9. c. 938. B.
De præfectis prætorio, ſive urbis, & magiſtris militum in dignitatibus exæquandis. T. 2. c. 896. B. & ſeq.
A Præfecto annonæ quis appelletur. T. 10. c. 856. E.
De Præfectorum prætorio officio Orientis, & Illyrici. T. 2. c. 60. C. & T. 10. c. 842. B.
Præfectorum ærarii munus. Tom. 1. c. 307. E.
De Præfectorum prætorio ſententiis. T. 9. c. 1056. C. D.
Præfectorum prætorio generalia edicta vocabantur formæ. Tom. 10. c. 715. E.
Præfectorum prætorio dignitas, & auctoritas luculenter enarrata. T. 10. c. 842. B. C.
Formæ Præfectorum prætorio quomodo pro legibus eſſe debeant. T. 10. c. 843. A.
Præfectorum prætorio qui vices agunt, an habeant juriſdictionem propriam. Tom. 10. c. 850. E.
Præfectum urbi Auguſtus inſtituit. T. 2. c. 62. E. & c. 63. A.
Ad Præfectum urbi remittet Prætor, ſi res exigit graviorem animadverſionem. T. 10. c. 569. D. E.
Præfecturam vicariam agere quinam dicantur. T. 10. c. 850. D.
Præfecturas a coloniis, municipiis, conciliabulis, & aliis quibuſdam fuiſſe ſeparatas. T. 3. c. 314. D.
Præfectus urbi quis vocatur. T. 1. c. 907. D.
Præfectus annonæ, & vigilum. Ibid. D.
Præfectus prætorio quis, & ejus officium. T. 1. c. 728. B.
Præfectus urbi omnes alios antecedit. T. 2. c. 1107. A.
Præfectus auguſtalis quis. Tom. 1. c. 731. C. & T. 2. c. 73. D.
Præfectus vigilum ex equeſtri creabatur ordine. T. 2. c. 1053. B.
Præfectus prætorio rerum ſummam obtinet, & vice ſacrâ judicat. T. 1. c. 999. B.
Præfectus urbi quis, & ejus officium. T. 1. c. 728. D.
Præfectus prætorio Africæ, & Italiæ. T. 2. c. 62. A. C.
Præfectus Ægypti. Tom. 1. c. 731. C. & T. 2. c. 73. E.
Præfectus urbi. T. 2. c. 62. D.
Præfectus vigilum jus atrociter verberandi habet, jus vero gladii non, & cur. T. 4. c. 14. D.
Præfectus annonæ jus gladii beneficio ſpeciali habuit. T. 7. c. 59. B.
Præfectus urbi jus gladii quomodo habuerit. Tom. 7. c. 59. C. quando merum imperium habeat. Ibid. c. 94. B. tutoris dationem habet. Ibid. c. 53. C.
Præfectus vigilum merum imperium non habuit. T. 9. c. 406. B.
Præfectus urbi dicitur accipere imaginem principalis diſceptationis. T. 9. c. 1109. D.
Præfectus prætorio ſolus vice ſacrâ judicat. Ibid. E. cæteri per imaginem. Ibid. E.
Præfectus prætorio apex omnium magiſtratuum eſt. T. 9. c. 1280. E.
Præfectus annonæ per apparitorem ſuum exigit frumentariam penſionem debitam urbi Romæ. T. 10. c. 855. D.
Præfectus auguſtalis quis ſit, & unde ſic dictus. T. 10. c. 849. E. ex quo ordine ſumptus. Ibid. E.
Præfectus prætorio ſolus verè judicat vice ſacrâ. T. 10. c. 608. D. ab eo an appellare liceat. Ibid. D. & c. 800. E.
Præfectus prætorio Orientis, & Illyrici ſub Juſtiniano. Tom. 10. c. 842. B. C.
Præfectus prætorio Africæ a Juſtiniano inſtitutus. T. 10. c. 843. C.
Præfectus prætorio ſolus habet jus dicendæ ſupremæ multæ. T. 10. c. 870. B.
Præfectus vigilum ſpectabilis appellatur, & tamen noviſſimus inter clariſſimos ponitur. T. 10. c. 857. A.
Præfectus vigilum de criminibus capitalibus cognitionem habet, non coercitionem. T. 10. c. 857. E.
Præfectus vigilum eſt cuſtos urbis nocturnus. T. 10. c. 857. B.
Præfectus urbi inſulam non aſſignat, quia nullam habet. T. 10. c. 383. C.
Præferre diem, & referre quid. T. 3. c. 62. C.
Prægnans mulier poſt divortium ſi partum poſtea editum a marito agnoſci velit, denuntiare marito debet. T. 6. c. 128. C.
Prægnans mulier. Vide, Mulier prægnans.
Prægnantes neque torqueri, neque damna-

damnari possunt. T. 1. c. 373. C.
Prægnax, & *prægnas* pro *prægnans* promiscuè dicebant veteres. T. 6. c. 396. B.
Præjudicare est parare exceptionem, vel actionem contrariam, T. 10. c. 797. A.
Præjudicare est parere exceptionem, vel actionem judicati. T. 10. c. 1252. B.
Præjudicia dicuntur interloquutiones, quæ interveniunt in litibus, & causis. T. 7. c. 231. B.
Præjudicia utrùm propriè actiones sint. T. 8. c. 1110. C.
Præjudicia propriè non sunt actiones. T. 9. c. 129. B.
Præjudiciales actiones. Tom. 5. c. 687. C. D. & T. 8. c. 1095. E. & T. 9. c. 268. D. E. Vide, Actiones præjudiciales,
Præjudiciales exceptiones. T. 9. c. c. 269. D. E. Vide, Exceptiones præjudiciales.
Præjudiciales actiones quo tempore dirimendæ. T. 9. c. 129. A.
Præjudicialis actio. T. 6. c. 300. A. & T. 7. c. 230. E. & T. 9. c. 1305. D. Vide, Actio præjudicialis,
Præjudicialis mulcta cur sic appelletur. T. 7. c. 231. B.
Præjudicii nomine actio, & exceptio præjudicialis significatur. T. 3. c. 136. B.
An præjudicii, quàm præjudicialis actionis nomen latiùs pateat. T. 8. c. 1112. A.
In præjudiciis actor sit, qui ex libertate in servitutem agit. T. 9. c. 269. E.
In præjudiciis non apponitur clausula condemnationis. T. 9. c. 982. A.
A præjudiciis an possit appellari. T. 10. c. 789. A. & c. 791. B. & 796. D.
Præjudicio siquis pronuntiatus sit patronus esse, licèt re verâ patronus non sit, pro patrono est. T. 7. c. 121. A.
De præjudicio perrarò agitur, quin de hereditate agatur. T. 7. c. 231. A.
De præjudicio, T. 7. c. 228. B. & seq.
A præjudicio non appellari, idest, ab interloquutione. T. 7. c. 231. B.
De præjudicio, idest, de actione præjudiciali, de partu, seu filio agnoscendo, T. 9. c. 1306. D.
De præjudicio, quo pater filium in sua potestate esse adserit. T. 9. 1305. D. E.
De præjudicio, quo pater filium suum esse petit. T. 9. c. 1306. B. C.
Præjudiciorum species, & de præjudiciis quæstiones. T. 8. c. 1111. A. B. C.
Præjudicium quid. T. 1. c. 787. B. & T. 2. c. 459. E.
Præjudicium quantum distet a judicio. T. 5. c. 456. A.
Præjudicium interdum fit publico judicio per privatum judicium. T. 5. c. 573. E.
Præjudicium grande: Judicium non facere, præjudicium facere. T. 6. c. 130. A.
Præjudicium, sive præjudicialis actio. T. 7. c. 230. E.
Præjudicium propositum est edicto Prætoris, quo pater cogitur filium agnoscere, qui probatur esse filius ejus. T. 9. c. 1306. E.
Præjudicium facit privatum judicium publico. T. 9. c. 1456. A.
Præjudicium triplex est. T. 9. c. 268. E.
Præjudicium non adfert res inter alios judicata. T. 9. c. 283. C.
Præjudicium civile. T. 9. c. 979. D.
Præjudicium est quicquid judex loquitur, T. 10. c. 791. C.
Prælati officium est, non ut obliget, sed ut liberet capitulum, & allevet. T. 6. c. 1035. D.
Prælatus tenetur ex contractu antecessoris sui. Ibid. C.
Prælegare quid propriè. T. 3. c. 103. D.
Prælegare est præter hereditatem dare. T. 4. c. 473. D.
Prælegare quid significet. T. 10. c. 1098. E.
Prælegari dicitur dos. T. 1. c. 806. D. & c. 1352. C.
Prælegari verbo utimur. Tom. 7. c. 1467. E. & c. 1468. A.
Prælegari de quo dicatur, T. 10. c. 1162. B.
Prælegata Falcidiæ subjiciuntur. T. 4. c. 1365. E.
Prælegata heredi indigno an fiscus teneatur præstare. T. 4. c. 418. B.
Prælegata an veniant in actionem familiæ erciscundæ. T. 7. c. 961. C.
Prælegata quænam lagata appellari possint. Tom. 8. c. 999. E. & c. 1000. A.
Prælegata sumuntur ex eo, quod supereſt deducto ære alieno. T. 9. c. 205. B. sæpe plura sunt. Ibid. B
Prælegati nomen unde, Tom. 1. c. 1352. C.
Prælegati jus, ejusque conditio quæ est. T. 4. c. 1365. D.
Prælegati natura quæ est. T. 4. c. 418. C.
Prælegati petitio non aufertur emancipato repudiatione hereditatis paternæ. T. 6. c. 250. C.
Prælegationem, & relegationem sæpe dicunt auctores nostri pro relegato, & prælegato, Tom. 1. c. 1352. D.
Ex prælegatis Falcidia retinetur. T. 4. c. 1086. D.
Prælegato quæ contineantur, & quæ non contineantur. T. 7. c. 1277. A.
Prælegatum, & præcipuum. T. 1. c. 341. C.
An prælegatum præstetur, si heredi auferatur hereditas, ut indigno, quod necem defuncti ultus non sit. T. 4. c. 419. A.
Prælegatum integrum est solidum; intactum, illibatum, sine imminutione Falcidiæ, quod universum dicitur. T. 4. c. 1050. C.
Prælegatum capitur partim jure legati, partim jure hereditario. T. 6. c. 735. E.
Præmia delatorum. T. 2. c. 659. E.
Præmia emerita. T. 9. c. 1120. A.
Præmia legitima. T. 9. c. 1143. B.
Præmia, quæ dantur Athletis pro victoria, an possint pignori obligari. T. 10. c. 703. B.
Præmiorum sacri certaminis spes pignori obligari non potest. T. 9. c. 1206. E. & c. 1207. A.
Præmium emancipationis quod est. T. 9. c. 931. B.
Prænomina quo anno maribus, & fœminis imponebantur. T. 7. c. 1182. D.
Præpositi sacri cubiculi. T. 2. c. 897. A.
Præpositi horreorum fide, & periculo nominatorum creantur. T. 2. c. 773. B.
Præpositi laborum. T. 2. c. 745. D.
Præpositio villici non obligat dominum insolidum, sed quæstuaria tantùm præpositio. T. 5. c. 430. C.
Præpositio in actionibus exercitoriâ, & institoriâ jussui comparatur. T. 4. c. 435. A.
Præpositorum appellatio generalis. T. 2. c. 745. D.
Præpositus est missus comitis, aut vicarius. T. 2. c. 1224. E.
Prærogativam specialem suffragii qui habent, aliis præferri debent. T. 4. c. 862. E.
Præsaliæ, *droit de marque, represailles.* T. 9. c. 250. C. D.
Præscriptio longi temporis quibus non objicitur. Tom. 2. c. 477. C. D.
Præscriptio longi temporis ubi locum habet. T. 1. c. 469. E.
Præscriptio longæ possessionis quibus in rebus locum habet. T. 2. c. 1042. A.
Præscriptio tricennii. T. 1. c. 548. B. & T. 3. c. 235. A.
Præscriptio quinquennii non nocet minoribus. T. 1. c. 994. E.
Præscriptio longi temporis quibus in causis cessat. T. 2. c. 477. A.
Præscriptio longi temporis excludit non tantùm in rem, sed etiam hypothecariam actionem. T. 2. c. 477. E. & c. 478. A.
Præscriptio longi temporis minoribus non currit. T. 1. c. 994. E.
Præscriptio quadriennii. T. 2. c. 478. C.
Præscriptio tricennii intra Gallias nescita fuit ante Valentinianum. T. 3. c. 527. D.
Præscriptio non prodest non possidenti. T. 3. c. 528. C.
Præscriptio plurimùm exceptio est. T. 1.

BIU Cujas

T. 1. c. 81. E.
Præscriptio, & usucapio. T. 1. c. 84. A.
Præscriptio longi temporis, alienante malæ fidei possessore, hodie cessat. T. 1. c. 83. D.
Præscriptio nihil aliud est, quàm exceptio. T. 1. 521. A.
Præscriptio, sive possessio longi temporis litis contestatione interrumpitur. T. 2. c. 475. A.
Præscriptio centum annorum. T. 1. c. 551. A.
Præscriptio longi temporis non datur ad obtinenda loca publica juris gentium. T. 4. c. 1274. A. unde Servius hoc loco. Ibid. C.
Præscriptio quinquennii ignoranti non officit. T. 4. c. 1272. B. secus in longi temporis præscriptione. Ibid. C.
Præscriptio triennii etiam pignus rerum mobilium perimit. T. 4. c. 1287. D.
Præscriptio 30. annorum an temporibus Pauli Jurisconsulti jam introducta esset. T. 5. c. 465. D.
Præscriptio unius diei. T. 6. c. 522. E.
Præscriptio triennii introducta primùm in patre capto ab hostibus, deinde porrecta ad patrem absentem constitutione Justiniani. T. 6. c. 413. C.
Præscriptio temporis non nocet ei, qui reipublicæ causâ abfuit. T. 6. c. 50. A.
Præscriptio 30. vel 40. annorum malæ fidei possessori nihil prodest. T. 6. c. 913. D.
Præscriptio triginta annorum Episcopis prodest. T. 6. c. 913. B.
Præscriptio usurpatione interrumpitur. T. 6. c. 918. C. D.
Præscriptio locum non habet in iis, quæ ratione visitationis Episcopis penduntur. Vide, Procurationes.
Præscriptio sex mensium non habet locum in iis Ecclesiis, in quibus multiplex, varius, & incertus est numerus præbendarum. T. 6. c. 1011. D. sed locum habet tantùm in Ecclesiis, in quibus certus, & definitus est præbendarum numerus. Ibid. D.
Præscriptio centum annorum a quo introducta. T. 6. c. 917. A.
Præscriptio litis contestatione interrumpitur. T. 6. c. 802. B.
Præscriptio fori initio litis opponenda est. T. 7. c. 152. B.
Præscriptio, & exceptio idem est. T. 8. c. 566. A. sed propriè præscriptio est exceptio peremptoria, quæ rem, de qua agitur, perimit, quæ litem omnem extinguit. Ibid. B.
Præscriptio non tam est lis, quàm perimit litem. Ibid. B.
Præscriptio tricennii inventa ab Imperatore Theodosio. T. 9. c. 301. D.
Præscriptio longi temporis quomodo interrumpitur. T. 9. c. 1051. E. & c. 1052. A.
Præscriptio fori est exceptio dilatoria. T. 9. c. 147. D.
Præscriptio rei judicatæ. T. 9. c. 116. C.
Præscriptio longi temporis plurimum facit pro libertate. T. 9. c. 992. C.
Nulla præscriptio temporis ullo jure currit adversùs minores, exceptâ præscriptione 30. vel 40. annorum. T. 9. c. 1025. D.
Præscriptio sine titulo non currit. T. 9. c. 172. D.
Præscriptio longi temporis pertinet ad actiones in rem, quæ sunt de proprietate rei, non ad actiones in personam, quæ sunt de debito rei. T. 9. c. 1024. B.
Præscriptio 30. annorum perimit omnia. T. 9. c. 793. A. dicitur peremptoria. Ibid. A.
Præscriptio longi temporis in quibus causis cessat. T. 9. c. 1023. E.
Præscriptio longi temporis, idest, 10. annorum inter præsentes, & 20. inter absentes. T. 9. c. 1022. D. & c. 1029. B.
Præscriptio si opponatur adversùs creditorem. Tom. 9. c. 1025. E.
Præscriptio longi temporis perimit actionem hypothecariam. T. 9. c. 1026. A. B.
Præscriptio longi temporis non procedit sine possessione civili. T. 9. c. 1024. E.
Præscriptio 30. annorum vocatur a Cassiodoro patrona generis humani. T. 1. c. 548. E. & T. 9. c. 793. A. & c. 1029. C. D.
Præscriptio 30. annorum unde proficiscitur. T. 9. c. 1029. B.
Præscriptio longi temporis differt a præscriptione 30. annorum. T. 9. c. 1031. B.
Præscriptio 30. annorum opponi potest nonnisi ex singulis annis, quibus singulis actio nascitur. T. 9. c. 286. E.
Præscriptio 30. annorum non pertinet ad actionem finium regundorum. T. 9. c. 1031. D.
Præscriptio 40. annorum succedit præscriptioni 30. annorum. T. 9. c. 1035. D. quibus casibus locum non habet præscriptio 30. annorum, locus est præscriptioni 40. annorum. Ibid. E.
Præscriptio fori objicitur ante litem contestatam, serò post litem contestatam. T. 9. c. 1083. A.
Præscriptio, & exceptio non differunt. T. 9. c. 1241. C.
Præscriptio si opponatur adversùs creditorem. Tom. 9. c. 1025. E.
Præscriptio longi temporis interrumpitur litis contestatione. T. 9. c. 1020. E.
Præscriptio peremptoria non opponitur post sententiam. T. 10. c. 607. D.
Præscriptio triennalis interrumpitur conventione exsequutoris, & libelli admonitione. T. 10. c. 608. B.
Præscriptio longi temporis an currat in minores. T. 10. c. 617. B.
Præscriptio viginti annorum servatur in iis causis, in quibus nuntiatio fit ad fiscum. T. 10. c. 662. E.
Præscriptio temporis quomodo interrumpatur. T. 10. c. 839. A.
Præscriptio nihil officit reipublicæ causâ absentibus. T. 10. c. 857. D.
Præscriptio triginta, vel quadraginta annorum sola currit adversùs minores. T. 10. c. 905. A.
Præscriptio fori opponenda est ante litem contestatam, vel tempore litis contestandæ. T. 10. c. 924. C.
Præscriptionis 30. annorum auctor quis. T. 3. c. 264. A. & T. 6. c. 913. B. E.
Præscriptioniscentum annorum difficilis, imò impossibilis probatio. T. 6. c. 917. B.
Præscriptionis nomen duobus modis accipitur. T. 6. c. 912. A.
Præscriptionis 40. annorum auctor fuit Anastasius. Tom. 9. c. 1035. E.
Præscriptionis 30. annorum auctor fuit Theodosius Magnus. T. 9. c. 1029. B.
Præscriptionis, & transactionis eandem definitionem esse. T. 9. c. 1245. A.
De præscriptionis interruptione. T. 9. c. 1051. E. & seq.
Præscriptioni longi temporis quod obstat vitium, vel ex persona est, vel ex re. T. 3. c. 263. E.
Præscriptioni longi temporis ubi locus non est, subjicitur præscriptio longissimi temporis. Tom. 9. c. 1029. B.
Præscriptionem inter, & translationem differentia. Tom. 3. c. 534. E.
Ad præscriptionem rerum ecclesiasticarum bona fides, & justus titulus requiruntur. T. 6. c. 919. C.
In præscriptionem 100. annorum non numerantur tempora schismatum Ecclesiæ. T. 6. c. 918. A.
Præscriptionem 30. annorum interpellari tantùm per conventionem exsequutoris, & libellum conventionis. T. 9. c. 1030. E.
Præscriptionem tricennii pertinere tantùm ad actiones, quæ olim erant perpetuæ, & immortales. T. 9. c. 1032. A. pertinere tantùm ad eas actiones, quæ olim durabant in infinitum, vel deinceps nullæ sint actiones perpetuæ, æternæ, immortales. Ibid. B.
Præscriptionem temporalem adquirere non potest conductor. T. 9. c. 1035. A.
Præscriptionem 30. annorum nesciam fuisse intra Gallias ante Valentinianum collegam Theodosii junioris. T. 9. c. 2030. D.
Præscriptionem longi temporis cessare,

BIU Cujas

sare, si dominus agat reivindicatione adversùs colonum, qui ab eo fundum conduxit. T. 9. c. 1023. E.

Præscriptionem temporalem opponi usurarum annuæ præstationi. T. 9. c. 287. A.

Præscriptionem longissimi temporis introduxit Theodosius. T. 9. c. 173. D.

Præscriptionem longi temporis non objici iis, qui juvantur restitutione in integrum. T. 9. c. 1025. A.

Præscriptionem longi temporis cessare adversùs vindicationem rerum privatarum Principis, & rerum juris templorum. T. 9. c. 1028. C.

Præscriptionem longi temporis cessare adversùs vindicationem rerum dominicarum, vel rerum, quæ pertinent ad sacra templa. T. 9. c. 1028. C. D.

Præscriptionem fori non opponi post litem contestatam. T. 9. c. 1083. A.

Præscriptionem longi temporis non interrumpit omnis mala fides superveniens. T. 9. c. 1021. D.

Præscriptionem longi temporis non opponi agenti in personam. T. 9. c. 1025. D.

Præscriptionem prætoriam esse annalem. T. 9. c. 1031. A.

Præscriptione 30. annorum submovebatur tam sciens, quàm ignorans. T. 2. c. 1243. D.

Præscriptione an adquiratur feudum. T. 2. c. 1309. A.

Præscriptione longi temporis dominium non adquiritur. T. 2. c. 474. E.

Præscriptione 30. annorum an possessio rei vi possessæ defendatur. T. 3. c. 263. E.

Præscriptione 30. annorum an tollantur actiones personales. T. 5. c. 465. C.

Præscriptione 40. annorum finitur omnis quæstio. T. 9. c. 992. E. quod non obtinet in colono adscriptitio. Ibid. E.

In præscriptione temporis non computatur minor ætas. T. 9. c. 613. A.

Præscriptione 20. annorum tollitur actio in rem, non in personam. T. 9. c. 1038. A.

De præscriptione longi temporis, quæ pro libertate, & non adversùs libertatem opponitur. T. 9. c. 992. B. C.

De præscriptione quadriennii. T. 9. c. 1026. C. D.

In præscriptione 40. annorum requiritur possessio continua. T. 9. c. 1039. A.

Præscriptione fori oppositâ, judex statuit, an forum suum partibus sit competens, necne. T. 9. c. 1083. B.

De præscriptione 30. vel 40. annorum. T. 9. c. 1029. A. B. & seq.

Præscriptione quinquennii crimen, quod adultero objicitur, tollitur. T. 9. c. 1405. A.

Præscriptione 30. vel 40. annorum non potest se tueri conductor adversùs dominum agentem in rem. T. 9. c. 302. B.

De præscriptione longi temporis. T. 9. c. 1059. A. & seq.

Præscriptione longi temporis tollitur tantùm actio in rem. T. 10. c. 890. C.

Præscriptiones temporales. T. 1. c. 857. E.

Præscriptiones temporum esse compositas contra desides, & negligentes, juris sui contemptores. T. 9. c. 1054. A.

Præscriptiones temporales per se esse odiosas. Ibid. A.

Præscriptiones nocent negligentibus, non diligentibus: in dormientibus desidies, non in vigilantibus. Ibid. A.

Præscriptionum varia genera. T. 1. c. 521. A.

Præscriptionum tempora observanda quæ. T. 9. c. 1043. B. & seq.

De præscriptionibus temporalibus diversis, & de accessionibus possessionum. T. 1. c. 857. E.

In præscriptionibus tempora computari ex die, quo agi poterat. T. 9. c. 1043. B.

De præscriptionibus, & earum interruptionibus. Tom. 9. c. 1049. C. D. & seq.

De præscriptionibus, seu exceptionibus. T. 9. c. 1049. C. D. & seq.

De præscriptionibus, seu exceptionibus, quæ solent objici accusatoribus adulterii. T. 9. c. 1422. D.

De præscriptionibus, sive exceptionibus, quibus actiones civiles excludi possunt, & solent. T. 9. c. 1240. D. & seq.

In præscriptionibus temporalibus an prosint, qui iteraverit cautionem. T. 10. c. 922. D.

Præscriptis verbis actio. Vide, Actio præscriptis verbis.

Præscriptis verbis actio semper concluditur in id, quod interest, dari, seu fieri, quod convenit. T. 4. c. 958. D.

Præscriptis verbis actio an nascatur ex articulo *facio, ut des*. T. 7. c. 841. D. actio cur sic vocetur. Ibid. c. 823. A. est ex articulo *facio, ut facias*. Ibid. c. 845. D. datur ex precario. Ibid. c. 823. D. ex quibus contractibus detur. Ibid. c. 823. A.

Præscriptis verbis actio est comparata ad exemplum civilis. T. 7. c. 824. B.

Præscriptis verbis actio ex articulo *do, ut des*, similis est actioni ex empto vendito. T. 7. c. 840. D. ex articulo *do, ut facias*, similis actioni ex locato conducto. Ibid. D. ex articulo *facio, ut facias*, similis mandati actioni. Ibid. D.

Præscriptis verbis actio ex *do, ut facias*, stricta est, non bonæ fidei, ut ex *do, ut des*. T. 7. c. 841. C. non datur, nisi ex contractu. Ibid. c. 822. E. non datur ex articulo *facio, ut des*. Ibid. c. 830. E. oritur ex articulis *do, ut des*, *do, ut facias*, *facio, ut facias*; sed non ex *facio, ut des*. Ibid. c. 841. D. similis est civili, & directæ actioni suum habenti nomen. Ibid. c. 840. D.

Præscriptis verbis actionem esse in scientem, & ignorantem. T. 7. c. 830. D. etiam appellari propriam. Ibid. c. 823. D.

Præscriptis verbis actiones ex quibus contractibus dentur. T. 7. c. 842. B.

De præscriptis verbis actione, & rerum permutatione. T. 9. c. 403. E. & c. 404. A. & seq.

Præscriptis verbis actio. Tom. 9. c. 64. D. & c. 68. A. & c. 69. A. est utilis non directa. Ibid. c. 69. A.

Præscriptum, & translatum in quo differunt. T. 9. c. 1245. A.

Præsens alienatione non mutatur. T. 1. c. 743. B. qui præsens est, & tacet, dum socius in re communi facit aliquid, an invitus sit. T. 4. c. 153. A.

Præsens res. Vide, Res præsens.

Præsens in judiciis quinam intelligatur. T. 5. c. 206. D.

Præsens actor si absentis defensorem apud cognatos, & alios nullum inveniat, testatione coram testibus factâ, audiendus est, si is in integrum restitutionem petat. T. 5. c. 168. D. E.

Præsens quinam habeatur. T. 5. c. 96. D.

Præsens haberi debet, qui absens est studiorum causâ. T. 6. c. 981. D.

Præsentale magisterium quodnam appelletur. T. 2. c. 959. B.

Præsentalium militum magistri duo. Ibid. B.

Inter præsentem, & tacentem & inter prohibentem, vel absentem quæ differentia est. T. 4. c. 153. A. B.

Præsente ambobus litem addicito. T. 4. c. 882. B.

Præsentes soli, & non absentes stipulationem rectè contrahunt. T. 5. c. 869. C. D.

Præsentes dicuntur puberes, vel pupilli adjunctâ tutoris præsentiâ, & auctoritate, & homines sanæ mentis. T. 6. c. 22. C.

Præsentes, & absentes qui dicantur. T. 9. c. 1022. D.

In re præsenti quibus casibus convenire oporteat. Tom. 3. c. 90. B. C.

Præsentia judicis necessaria non est in addicendo judice. T. 4. c. 70. D.

Præsentia, & præterita omnia in rerum natura sunt certa, non etiam

BIU Cujas

etiam futura: T. 4. c. 1426. D.
Præsentia, & sigillum pro consensu non habentur. T. 4. c. 1169. A.
Præsentia rei magis, quàm actoris necessaria est. T. 4. c. 1391. D. E.
Præsentiâ utriusque adversarii in judicio opus est, non voce. T. 5. c. 126. C.
Præsentia in judicio an possit esse pro voce. Ibid. C.
Præsentiam omnium, ad quos res pertinet, judicatum rite exigit. T. 4. c. 882. C.
Præsentibus cæteris, aliquibus absentibus, an judex officio suo fungi, & sententiam dicere possit. T. 4. c. 882. C.
Furiosi sine curatoris auctoritate an pro præsentibus habeantur. T. 6. c. 22. C.
Præsentis consensus an requiratur in procuratorio negotio. T. 5. c. 115. E.
Præsentium tantùm sunt verba, nec inter absentes fieri possunt. T. 4. c. 1273. D.
Præs unde dicatur. T. 2. c. 555. C.
Præses, qui opinatorem ultra annum potrahit, in duplum damnatur. T. 2. c. 682. A.
Præses de crimine, procurator de bonis cognoscit. T. 1. c. 497. B.
Præses deportare non potest, sed deportandum adnotare. T. 2. c. 629. D. E.
Præses non potest esse in ea provincia, ex qua quis originem ducit. T. 1. c. 491. A. B.
Præses Antiochiæ, sive Syriæ primæ. T. 3. c. 207. A.
Præses provinciæ tribuere vacationem munerum non potest. T. 2. c. 706. D.
Præses provinciæ ex eadem provincia uxorem ducere non potest, sponsalia contrahere non prohibetur. T. 3. c. 102. A.
Præses provinciæ mulierem istius provinciæ uxorem ducere prohibetur, & cur. T. 4. c. 857. E. & c. 858. A. distinctio hìc quæ. Ibid. B.
Præses provinciæ abdicando se non desinit esse præses. T. 4. c. 830. B.
Præses provinciæ si, antequam cognoverit advenisse successorem, manumiserit, vel tutorem dederit, quid statuendum, & quid, postquam cognoverit adventum. T. 4. c. 833. D.
Præses sibi adsessores optare potest, legati autem ei dantur a senatu. T. 4. c. 832. D.
Præses a Proconsule quid distet. T. 4. c. 831. C. & c. 832. E.
Præses aliquo postulante jus iniquum dicens, uter eorum teneatur. T. 7. c. 101. D. an judicem possit dare in eum diem, quo est magistratu abiturus. Ibid. c. 156. E. cognoscens de majore, an etiam de minore quantitate cognoscere possit. Ibid. c. 67. C.
Præses provinciæ, an de commodato, vel mutuo cognoscere possit. T. 7. c. 67. B.
Præses provinciæ an libertis, & comitibus jus dicere possit. T. 7. c. 65. C.
Præses si sit in proxima civitate, si non longè absit, eum, cui competit bonorum possessio, ad eum venire debere, alioquin tempora labi. T. 8. c. 481. C.
Præses de quibus solus cognoscere potest. T. 8. c. 583. B.
Præses quando liberum arbitrium habet suscipiendæ cognitionis, vel judicis dandi. T. 8. c. 584. B.
Præses provinciæ in eum, qui ejusdem provinciæ non est, ex interdicto non potest cognoscere. T. 9. c. 1141. E. & c. 1142. A.
Præses quilibet an habuerit merum imperium. T. 10. c. 608. E. & c. 665. D.
Præses in eum, qui non est suæ provinciæ, de quibus non congnoscat. T. 10. c. 620. D.
Præses an mutuam pecuniam possit accipere. T. 10. c. 627. D.
Præses an possit in metallum damnare. T. 10. c. 720. D.
Præses provinciæ eam tantùm insulam assignare potest, quam sub se habet. T. 10. c. 793. B.
Præses in provincia fungitur vice omnium magistratuum, qui sunt in Urbe. T. 10. c. 855. C.
Præses provinciæ habet jus gladii, jus deportandi non habet, nec jus confiscandi bona reorum. T. 10. c. 1022. E.
Præsidatus honore nullus fungitur in ea provincia, unde originem sumpsit, sine peculiari concessione Principis. T. 10. c. 854. E.
Præsidis nomen generale est, & significat etiam Proconsulem. T. 1. c. 731. D.
Præsidis nomen non est indignum senatore, quamquam nomen ipsum Præsidis sit infimi hominis gradus. T. 4. c. 831. C. D.
Præsidis partibus quando videtur fungi Procurator Cæsaris. T. 4. c. 1415. B.
Præsidis nomen indifferenter accipitur, & quomodo. T. 4. c. 831. C.
Præsidis copia. T. 8. c. 481. B.
Ad Præsidis cognitionem pertinet causa status, & ingenuitatis. T. 9. c. 194. C. non potest delegari. Ibid. C.
Præsidis nomen generale est, & quid sub illius significatione continetur. T. 10. c. 95. C.
Præsidis vice qui fungitur, ea omnia potest, quæ Præses ipse, & quæcumque pertinent ad jurisdictionem, vel officium Judicis, seu Præsidis. T. 10. c. 866. C.
Ut Præsidi suspecto adjungatur Episcopus in audiendis litibus. T. 2. c. 1123. B.
Præsidi dantur legati a Senatu, & a Principe. T. 4. c. 832. D. E.
In præsidem invidia gravior est, cum officia pulsantur. T. 2. c. 712. D.
Præside defuncto, an heredibus ejus salarium residui temporis debeatur. T. 4. c. 973. B. an porrigatur ad omnes salariarios, quod de Doctoribus juris censet Accursius. Ibid. C.
A Præside legis actio neque datur, neque mandatur ullo modo, aut delegatur magistratui municipali, vel alii. T. 10. c. 93. D. E.
Præsides qui sint, & eorum officium. T. 1. c. 731. D.
Præsides ordinarii qui propriè. T. 2. c. 671. E.
Præsides legati Cæsaris. Tom. 2. c. 1048. A.
Præsides in paganis in omnibus causis jurisdictionem habent. T. 2. c. 1047. E.
Præsides provinciarum, qui cum ducibus paciscuntur, ut coercendi. T. 2. c. 1154. A.
Præsides magistratu finito dies 50. in provincia commorentur, actiones provincialium excepturi. T. 1. c. 531. A. & T. 2. c. 1048. A.
Præsides ne λόγους dent in longius tempus, quàm dierum 30. T. 2. c. 1056. C.
Præsides nullos sibi vicarios constituant. T. 2. c. 1152. A.
Præsides in quibus distant a Proconsulibus. T. 4. c. 832. E.
Præsides sunt perpetui. Ibid. E.
Præsides ex Equitibus Romanis sumebantur, & cur. T. 4. c. 833. A.
Præsides jus stolæ militaris, atque jus gladii habuerunt. Ibid. A.
Præsides vocantur legati Cæsaris. T. 4. c. 831. D.
Præsides a Principe mittebantur in provincias. Ibid. D.
Præsides dicuntur judices ordinarii, milites gregarii, & manipulares. Ibid. D.
Præsides quando insignia sumunt, & imperium deponunt. Tom. 4. c. 833. D. E.
Præsides sex fasces habuerunt, verùm de Proconsulibus dubitatur, an plures haberent. T. 4. c. 832. B.
Præsides statim, atque cognoverunt venisse successores, vel provincia excesserunt, privati fiunt, ac deponunt imperium. Tom. 4. c. 833. D.
Præsides provinciarum suo jure judicis dationem non habent. T. 5. c. 21. A.
Præsides provinciarum anno magistratus sui (sunt enim annui) alium convenire, vel ab alio conveniri in judicio non possunt, post annum possunt. T. 6. c. 515. C. D.
Præsides quales fuerint. T. 7. c. 101. D. quo loco fuerint. Ibid. c. 81. C.

BIU Cujas

Præsides provinciarum statuere, aut indicere ferias messium, vel vindemiarum, non scilicet magistratus municipales. T. 8. c. 481. A.
Præsides exsequuntur decreta, sententiasque judicum. T. 9. c. 194. C.
Ne Præsides provinciarum excutiant rationes operarum publicarum, quod faciebant plerumque lucri studio, ubi non erat necesse, ferentes ex singulis solidis siliquam unam pro pretio curæ, & operæ. T. 9. c. 1185. B.
Præsides provinciarum, vel procuratores Cæsaris in provinciis exercere non posse fœnus tempore sui officii. T. 9. c. 206. D. eos non posse pecuniam mutuam, neque gratuitam dare. Ibid. D.
Præsides an habeant jus deportandi. T. 10. c. 384. A.
Præsides provinciarum jus relegandi, non verò deportandi habent. T. 10. c. 793. A. an possint de decurionibus, idest, curiarum municipalium senatoribus, & eorum liberis sumere supplicium. Ibid. B.
Præsides provinciarum an jus habeant dandi judices. Tom. 10. c. 793. D.
Præsides provinciarum sub cura, & jurisdictione Præfectorum prætorio. T. 10. c. 843. B.
Præsidibus provinciarum navem habere non licet. T. 3. c. 163. B.
Præsidibus junguntur defensores. T. 2. c. 1125. C.
Præsidibus Princeps dat mandata. T. 2. c. 1055. D.
De Præsidibus, ut depositio magistratu 50. dies maneant in provincia, sive militarem, sive civilem gesserint administrationem. T. 2. c. 1129. A. B.
De Præsidibus Armeniæ. Tom. 2. c. 1086. C.
Præsidibus jus fuit animadvertendi in facinorosos homines, & accingendi se gladio, & jus animadvertendi in milites. T. 4. c. 833. A.
Præsidibus provincialibus nominatim injungitur causarum cognitio literis, vel mandatis, vel formis a Principe datis. Tom. 8. c. 582. E.
Præsidibus cognitionem injungere legitimum est, non ordinarium. Ibid. E. nisi lege fuerit injuncta cognitio Præsidibus, vel alii magistratui, Præses judicem dabit, non etiam ipse cognoscet. Ibid. c. 583. A.
Præsidibus provinciarum injungitur cognitio suspecti tutoris, vel curatoris. T. 8. c. 583. A.
Præsidium interpretatur peculium. T. 7. c. 1277. C.
Præsidum appellatio generalis. T. 2. c. 1046. A.
Præstandane sint omnia, quæ in emptione venditione dicuntur. T. 7. c. 712. A. B.
Præstare, & compensare differunt. T. 3. c. 688. A.
Præstare possessionem est tradere. T. 1. c. 1527. E. & c. 1528. A.
Præstare est facere. T. 4. c. 965. C.
Præstare pro *mutuum dare* posteriores ætatis auctores sæpissime dixerunt. T. 5. c. 392. E.
Præstare in idiotismo commune est mutui, & commodati. Ibid. E.
Præstare interpretatur esse *tradere*. T. 7. c. 750. D.
Præstare aliud est, aliud exhibere. T. 9. c. 837. D.
Præstare etiam significat *dare*. T. 10. c. 759. E.
Præstari quod convenit, in actionem ex empto deducitur. T. 7. c. 750. A.
Præstatio longa tacitam pactionem inducit. T. 4. c. 749. B.
Præstatio vectigalis. Vide, Vectigal.
Præstatio pensionis argumentum est traditæ possessionis. T. 6. c. 823. C.
Præstatio propter difficultatem suspenditur. T. 7. c. 820. B.
Præstatio diuturna, vel partis præstatio obligationem non constituit, vel actionem, quæ non fuit ab initio. T. 9. c. 340. E. pactum inducit tacitum. Ibid. c. 341. A.
Præstatio annua usurarum. Vide, Usurarum præstatio.
Præstatio longi temporis præsumptionem facit in re dubia, de qua erat lis apud Imperatorem. T. 9. c. 249. B.
Præstatio longi temporis in re dubia præsumptionem inducit. T. 10. c. 461. A.
Ex præstatione tacitum pactum inducitur. T. 9. c. 340. E.
Præstationes ejus rei, quæ apud hostes est, in actionem familiæ erciscundæ veniunt. T. 7. c. 531. A.
De præstationibus earum rerum, quæ veniunt in actionem familiæ erciscundæ. Ibid. A. B. & seq.
De præstationibus personalibus. T. 7. c. 576. A.
Præstationis difficultas an vitiet emptionem, vel stipulationem. T. 7. c. 820. B.
Præstationis difficultas non vitiat stipulationem. T. 7. c. 537. E.
Præstationum annuarum proprium verbum est acceptare. Tom. 4. c. 1183. C.
Præstitui nunquam dicitur salarium, sed tempus tanquam præstitui dicitur. T. 4. c. 972. E.
Præsumere plus est, quàm suspicari, & plus, quàm putare. Tom. 7. c. 1425. C.
Præsumptio levis in causa non sufficit emptionis. Tom. 1. c. 1406. A.
Præsumptio uno tantùm casu pro legatario facit. T. 3. c. 403. E.
A quo præsumptio stat, ei non facile probare incumbit. Tom. 4. c. 441. B.
Præsumptio morum ducitur ex anteacta vita. T. 6. c. 887. A.
Præsumptio aliud est, aliud suspicio. T. 6. c. 857. B. C.
Præsumptio juris probationem non exigit. T. 6. c. 885. B.
Præsumptio contra quem incumbit, in eum transfertur onus probandi. T. 10. c. 509. A.
Præsumptio an possit auferre commodum possessionis. T. 10. c. 636. A.
Præsumptio ubi facit ex una parte, probatio incumbit ex alia. T. 10. c. 1063. C.
Præsumptionis, probationis, & fictionis discrimen. T. 1. c. 972. A.
Præsumptioni sæpenumero opponitur probatio. T. 6. c. 885. C.
Præsumptionem significat verbum *videri*, quemadmodum particula *quasi*. T. 4. c. 579. B.
Præsumptiones quæ sint. Tom. 1. c. 781. A.
Præsumptiones, & fictiones naturæ convenire oportet. T. 4. c. 1273. B. & quæ non congruunt, prorsus rejiciuntur: sicut & de confessionibus. Ibid. B.
Contra præsumptiones juris an probationes admittantur. T. 6. c. 885. B.
Præsumptiones ducuntur ex eo, quod plerumque fit. T. 6. c. 885. E.
Præsumptiones ducuntur ex eo, quod plerumque fit. T. 7. c. 872. B. quæ sint, & quibus tollantur. Ibid. c. 867. A.
De præsumptionibus, & probationibus. T. 1. c. 781. A.
Præsumptionibus justis res ambiguæ explicantur. T. 4. c. 987. E.
Præsumptionibus periculosè utimur, ne perperam dicam, nisi eas ex jure ipso ducamus. Tom. 5. c. 809. E. & c. 810. A.
Præterita, & præsentia vera, aut falsa sunt. T. 1. c. 197. A.
Præterita, & præsentia omnia in rerum natura sunt certa, non etiam futura. T. 4. c. 1426. D.
Præterita sunt certa, futura incerta. T. 4. c. 1202. B.
Præteriti testamento qui dicantur. T. 1. c. 1053. B. & T. 2. c. 402. D.
An præteriti temporis ante præstitam servo libertatem, quæ tardiùs præstita est, ex die aditæ hereditatis alimenta servo manumisso debeantur. T. 4. c. 1208. D.
Præteriti delicti æstimatio an crescat ex postfacto. T. 5. c. 388. B.
Præteriti liberi qui dicuntur. T. 9. c. 761. C.
Præteriti testamento quinam sint. T. 10. c. 933. B.
Præteritio quando pro exheredatione habetur, & quando non. T. 4. c. 1034. D. E. & c. 1035. A.
Præteritio postumi pro exheredatione ha-

ne habetur. T. 4. c. 1074. E.
Præteritio etiam militis pro exheredatione habetur. T. 4. c. 355. B.
Præteritio filii testamentum vitiat ipso jure. T. 4. c. 343. C.
Præteritio a matre per errorem facta an pro exheredatione habeatur. T. 7. c. 210. C.
Præteritio filii a milite per errorem facta an totum testamentum infirmet. T. 7. c. 210. B, C.
Præteritio matris, vel avi materni pro exheredatione habetur. T. 7. c. 169. C.
Præteritio militis an habeatur pro exheredatione. T. 7. c. 210. B.
Præteritio suorum ipso jure nullum facit testamentum. T. 7. c. 921. D.
In præteritis, vel præsentibus rerum naturam intuemur. Tom. 1. c. 196. E.
Præteritis silentio a patre an querela inofficiosi detur. T. 7. c. 169. D.
De præteritis liberis, & exheredatis. Tom. 9. c. 760. E. & c. 761. A. & seq.
Præterito per errorem a matre an querela inofficiosi detur. T. 7. c. 209. E.
De præterito, non de futuro judicium constituitur. T. 9. c. 112. B.
Præterito filio, jure civili nullum est omnino testamentum. T. 9. c. 762. E.
Præterito filio, jure prætorio, datur bonorum possessio contra tabulas in assem, ideſt, in hereditatem totam. Ibid. E.
Præteritus filius, & præteritus patronus in quo differunt. Tom. 4. c. 327. B.
Præteritus filius a milite. Vide, Exheredatus.
Præteritus a matre sciente, vel errante, indistinctè pro exheredato habetur. T. 7. c. 210. D. a milite errante pro exheredato non habetur. Ibid. D.
Præteritus a matre per errorem querelâ an agere possit. Tom. 7. c. 210. D.
Præteritus a milite per errorem an habeat querelam inofficiosi. Ibid. B.
Prætextus ignorantiæ juris non potest delere infamiam, in quam quis incidit. T. 4. c. 507. D. solutio species est alienationis. Ibid. E.
Prætor est lex loquens, Lex mutus Prætor. T. 2. c. 1053. E.
Prætor est ipse judex appellatione veteri. T. 3. c. 260. E.
Prætor pro Ædili accipitur. Tom. 1. c. 377. C.
Prætor dat actiones tam suas, quàm civiles. T. 1. c. 745. E.
Prætor plebis non sine symbolo, & probatoria Principis constituitur. T. 2. c. 1053. A.
Prætor plebis etiam in liberos homines jus habet gladii. Ibid. A.
Prætor tutelaris. T. 1. c. 496. C. & c. 1013. D.
Prætor plebis quando cœperit appellari. T. 2. c. 1052. D.
Prætor nec heredem, vel dominum facere potest. T. 1. c. 819. B.
Prætor, vel Præses an teneatur actione ex edicto, *Quod quisque juris, qui jus iniquum dixit*. T. 3. c. 690. A.
Prætor urbanus quisnam propriè appelletur. T. 1. c. 904. C.
Prætor peregrinus. Ibid. C.
Prætor an heredem facere possit. T. 1. c. 182. E.
Prætor fideicommissarius quisnam fuerit. T. 1. c. 140. D.
Prætor non facit heredem, sed bonorum possessorem. T. 4. c. 914. C. D.
Prætor utrùm mandet jurisdictionem privato, an magistratui. T. 4. c. 6. D.
Prætor suum beneficium vult nemini esse captiosum. T. 4. c. 113. A. & E.
Prætor urbanus magistratus judicem dat more majorum, suo jure, & is quoque, cui jurisdictionem suam mandavit, judicem dare potest. T. 4. c. 10. B.
Prætor bonorum possessionem dat legum tuendarum causâ. Tom. 4. c. 1450. B.
Prætor corrigit asperitatem juris civilis, & quod deest, implet. Ibid. C. Ovidius: *Verbaque honoratus libera Prætor habet*. Ibid. E.
Prætor an bonorum possessorem in omni causa loco heredis habeat. T. 5. c. 163. C.
Prætor dominum facere non potest. T. 5. c. 96. B.
Prætor exceptiones tantùm, & replicationes dat, non verò actiones. T. 5. c. 78. D.
Prætor ex constituto nudo consensu facto, non interpositâ stipulatione, actionem dat. Tom. 5. c. 405. D.
Prætor possessorem facere potest, non dominum, vel heredem. T. 5. c. 719. A.
Prætor quem numerum creditorum judicando sequi soleat. Tom. 5. c. 785. E.
Prætor peregrinus, qui jus inter cives, & peregrinos dicebat, erat in urbe. T. 5. c. 158. B.
Prætor, vel Præses provinciæ duas res magistratibus municipalibus injungit, & mandat, cautionem, & possessionem. T. 5. c. 5. D.
Prætor, sicut absentes damno affici non vult, ita lucrum facere non patitur cum alieno detrimento. T. 5. c. 168. C.
Prætor qualem verecundiam desideret in eo, qui de damno infecto sibi vult caveri, Tom. 5. c. 10. A.
Prætor conservat legata, & fideicommissa, & libertates testamento relictas, eo, qui in testamento heres scriptus est, dolo malo, in fraudem eorum, quibus legata, aut fideicommissa, aut libertates relictæ sunt, non adeunte hereditatem ex testamento, ut intercidant legata, & fideicommissa, & libertates, nemine ex testamento herede exsistente. Tom. 6. c. 205. B.
Prætor sententiam definitivam eodem die, quo eam dixit, mutare, vel rescindere non potest, licèt iniqua sit. T. 6. c. 522. D.
Prætor non prohibetur ea, quæ sententiæ desunt, supplere eodem die, veluti quæ ad sumptus factos in lite pertinent, quæ omiserit in sua sententia. Ibid. E.
Prætor an acta post sententiam dictam mutare possit. Ibid. D.
Prætor in Consulem imperium, vel jurisdictionem non habet. T. 7. c. 95. A.
Prætor ab eo, qui mandatu prætoris jus dicit, non appellatur, & cur. T. 7. c. 83. A.
Prætor advocatus adfuit ante præturam, de ea post magistratum, seu præturam ipse jus non dicet, sed mandabit jurisdictionem alteri, quod notandum. T. 7. c. 60. B.
Prætor vivum jus civile est, viva lex, seu loquens. T. 7. c. 43. C.
Prætor quod loquitur utcumque, jus civile loquitur. Ibid. C.
Prætor est viva vox juris civilis. Tom. 7. c. 43. B. & c. 348. D. & c. 374. E.
Prætor collega Consulis vocabatur. T. 7. c. 95. A.
Prætor an, cui, quando, quomodo, & in quas personas, & causas jurisdictionem suam mandare possit. T. 7. c. 96. D. E.
Prætor in Prætorem imperium non habet, vel jurisdictionem. T. 7. c. 95. A.
Prætor, vel Præses quid magistratibus municipalibus mandare possit. T. 7. c. 79. D.
Prætor urbanus an gravem coercitionem habeat. T. 7. c. 63. A.
Prætor urbanus an si pro Præside aditus sit, ut permitteret distrahi prædium provinciale, & causâ cognitâ permiserit, an tale decretum valeat. T. 7. c. 96. A.
Prætor urbanus quæ habeat. T. 7. c. 57. B.
Prætor bonorum possessorem heredis loco in omni causa habet. T. 8. c. 712. A. & c. 820. C. & c. 871. C.
Prætor semper sequitur æquitatem, cujus sacerdos est. T. 8. c. 59. B.
Prætor heredem non facit, ut nec dominum. T. 8. c. 820. D.
Prætor fideicommissarius. Tom. 9. c. 862. A. B.
Prætor neque heredem, neque dominum facit ipso jure, Tom. 9. c. 549. B.

BIU Cujas

Prætor judex est. Tom. 9. c. 20. B.
Prætor suos tantùm successores tuetur. T. 9. c. 1146. A.
Prætor non cognoscit de crimine capitali, nisi incidat. Tom. 9. c. 194. D.
Prætor liberalis cur ita dictus. T. 9. c. 978. E.
Prætor, cui daturus est bonorum possessionem secundùm tabulas, tria exigit. T. 9. c. 656. D.
Prætor ut heredem, ita dominum, idest, proprietarium facere non potest. T. 10. c. 297. B.
Prætor an faciat dominum. T. 10. c. 407. D.
Prætor urbanus quid juris habeat. T. 10. c. 415. D.
Prætor an repræsentet fideicommissum. T. 10. c. 516. E.
Prætor cuilibet mandat suam jurisdictionem, nec ab eo ad Prætorem appellatur. Tom. 10. c. 579. C.
Prætor adjungitur interdum spectabilibus viris, sed clarissimis sæpius. T. 10. c. 851. A.
Prætor plebis quisnam magistratus erat Constantinopoli. Tom. 10. c. 857. C.
De Prætore Pisidiæ. T. 2. c. 1084. C.
De Prætore Thraciæ. Ibid. E.
De Prætore Lycaoniæ. Ibid. D.
De Prætore Paphlagoniæ. Tom. 2. c. 1085. C.
A Prætore arbiter datus fidejussoribus probandis. Tom. 5. c. 862. C.
Qui pro Prætore munere fungitur, est falsus Prætor. Tom. 10. c. 84. B.
Prætore cogente, an judex possit dicere sententiam die feriato. T. 10. c. 1232. C.
Apud Prætorem fideicommissarium an agi potuerit de omnibus fideicommissis in Urbe. T. 3. c. 631. C.
Prætorem jus civile subsequi. T. 7. c. 43. E. & c. 348. D.
Prætorem esse plus est, quàm judicem datum. T. 10. c. 403. B.
Prætorem in jus vocare an liceat. T. 10. c. 1184. D.
Prætores quotuplici in numero esse dicantur. T. 1. c. 906. B.
Prætores erant initio, qui nunc consules, & ii bella administrabant. T. 2. c. 1084. E.
Prætores duo in Urbe quales. T. 1 c. 730. C.
Prætores quando creari cœperè. T 2. c. 1084. D.
Prætores clarissimi vocantur. T. 2. c. 885. A.
Prætores ita rogantur, ut collegæ Consulum sint. Tom. 2. c. 1053. D.
Prætores an olim duo essent, aut unus tantùm. T. 1. c. 141. A.
Prætores fideicommissarii a quo adjecti. T. 1. c. 906. C.
Prætores introducere dicuntur actiones. T. 7. c. 601. B.
Prætores creandi potestas penes quos erat. T. 10. c. 853. A.
Prætores in Urbe cur non fiant, nisi qui in ea domicilium habent. T 10. c. 855. A.
Prætoria præsidum ab onere metatorum excusantur, si præsentes sunt, & alii superveniant. T. 2. c. 973. C.
Prætoria actio, sive honoraria, & actio civilis, idest, noxalis in quo differunt. T. 5. c. 234. B.
Prætoria stipulatio. Vide, Stipulatio prætoria.
Prætoria cognitio. T. 7. c. 229. D.
Prætoria ruri exstructa an sint urbana, vel rustica prædia. Tom. 7. c. 380. D.
Prætoria quibus, & quot verbis contineantur. T. 8. c. 1044. E.
Prætoria domus publicæ, in quibus judices habitant, vel jus dicunt. T. 9. c. 1182. C.
Prætoria quænam sint. Tom. 10. c. 597. D.
Prætoriani milites. T. 1. c. 1031. E.
Prætoriarum cautionum aliæ sunt nudæ cautiones, aliæ satisdationes. T. 4. c. 113. D.
Prætoriæ stipulationes non unquam supervacuo dantur. T. 5. c. 653. A.
Prætoriæ stipulationes quænam sint. T. 8. c. 1055. A.
Prætoriæ actiones quæ sunt. T. 9. c. 237. C.
Prætorio jure datur præterito filio bonorum possessio contra tabulas in assem, idest, in hereditatem totam. T. 9. c. 762. E.
De prætoriis stipulationibus. T. 6. c. 379. D. & seq.
De prætorio pignore, & ut in actionibus etiam debitorum missio prætorii pignoris procedat. T. 9. c. 1221. A.
De prætoribus, & honore Prætur. T. 2. c. 892. A.
In prætoriis remediis, quibus obligatio tollitur, factum versatur, in civilibus verò jus. Tom. 4. c. 142. B.
Prætoris minus est imperium, quàm Consulis. T. 1. c. 999. A.
Prætoris officium tribus verbis continetur. T. 1. c. 329. A.
Prætoris de injuriis mentio ubi exstet. T. 1. c. 906. E.
Prætoris beneficium. Vide, Beneficium.
An sine Prætoris jussu nuntiatio pacto remitti possit. T. 4. c. 22. C.
Prætoris est humaniorem sententiam sequi, & eligere. T. 4. c. 1258. E. & 1259. A.
Sine Prætoris decreto, aut Præsidis minor 25. annis prædia sua vendere non potest, nec donare. T. 4. c. 1405. C.
Sine Prætoris decreto tutor illicitè vendit prædium pupillare. T. 4. c. 1032. C.
Prætoris est pignora nominum tueri. T. 5. c. 424. B.
Prætoris an sit propositum, ut majori contra minorem opituletur, & consulat, vel minori restitutionem, & præsidium polliceatur. T. 5. c. 155. C. D.
De Prætoris sententiæ exsequutione. T. 6. c. 250. A.
Prætoris præcipua opera est in hoc, ut opituletur juri civili, ut adjuvet, tueatur, confirmet. T. 7. c. 43. C.
Prætoris quælibet vox edictum est. T. 7. c. 654. B.
Prætoris officium est introducere utiles actiones. T. 7. c. 605. D. & accommodare eas ad leges in casibus similibus. Ibid. D.
Prætoris edictum vocatur lex annua, lex prætoria. T. 8. c. 192. A.
Prætoris verba non componi, ut olim. T. 9. c. 1142. D.
Prætoris tria verba notissima, *do, dico, addico*. T. 9. c. 549. B.
Prætoris generalia edicta vocabantur olim formæ. T. 10. c. 608. B. C.
Prætoris nominatio ad Consules pertinebat. T. 10. c. 853. A.
Prætorium jus, & civile plurimùm differunt inter se. T. 4. c. 1450. A. B.
Prætorium jus quid. Ibid. A.
Prætorium jus honorarium dicitur. Ibid. E.
Prætorium jus in quo differat a jure civili. Tom. 4. c. 1033. C. D.
Prætorium jus. Vide, Jus prætorium.
Prætorium tabernaculum dictum, quo Proprætores olim bella administrabant. T. 4. c. 832. A.
Prætorium pignus a conventionali quid differt. T. 4. c. 1275. E. quando inter se conveniunt. Ibid. c. 1276. B.
Prætorium pignus quo genere constituatur. T. 7. c. 78. C. D.
Prætorium jus adjuvat jus civile. T. 7. c. 43. B.
Prætorium quid sit. T. 7. c. 1147. B.
Prætorium uxoris. Ibid. B.
Prætorium jus quale. T. 8. c. 1031. C.
Prætorium pignus quomodo constituitur. Vide, Pignus.
Prætorium ibi est, ubi judicis habitatio est. T. 10. c. 863. D.
Prætorium edictum an valeat contra eum, qui morbo fontico laborat. T. 10. c. 1251. B.
Prætorum varius numerus. T. 2. c. 77. B.
Prætorum edicta leges annuę dicuntur a Marco Tullio in Verrinis. T. 6. c. 1. B.
Prætorum decreta Senatusconsulta non infirmant. T. 9. c. 587. A.
Prætorum, aut Præsidum vice qui funguntur, an propriam jurisdictio-

ctionem habeant. T. 10. c. 850. E.
Prætura onus fuit senatorium. T. 2. c. 892. B.
Prætura falsa, gesta a Barbario servo fugitivo. T. 9. c. 1067. C.
Longè diversa sunt prætura fungi, & pro prætore munere fungi. T. 10. 84. B.
Prætura quibus delata posterioribus temporibus. T. 10. c. 851. E.
Prætura olim magna potestas, nunc inane nomen, & nomen potestatis sine re, & Senatorum gravis sarcina. T. 10. c. 851. C.
Prætura onus erat Senatorum. Ibid. D.
Prævaricatio quid. T. 1. c. 869. A. & T. 3. c. 251. A. & T. 8. c. 631. D.
Prævaricator opponitur vero accusatori. T. 3. c. 250. D. & T. 8. c. 631. B.
Prævaricator extra ordinem coercendus. T. 3. c. 251. A. & T. 8. c. 631. E.
Prævaricator quis sit. T. 3. c. 250. D. E. & T. 8. c. 631. B. C.
Prævaricator, & corruptor in quo conveniant. T. 5. c. 478. C.
Prævaricatoris, accusatoris, & refugientis veritatis inquisitionem par esse delictum. T. 3. c. 144. E.
Præventione unius ex populo cæteri excluduntur, sicut in criminalibus causis publicorum judiciorum præventione unius accusatoris cæteri excluduntur, sicut pluribus simul factis procuratoribus ad unam actionem in solidum, præventio unius cæteros excludit. T. 3. c. 643. A.
Precaria aliud, aliud libellaria, aliud feudum, aliud emphyteusis, aliud ususfructus. T. 2. c. 1208. B.
Precaria quid. T. 2. c. 1208. A. B.
Precaria possessio justa est. T. 6. c. 337. E.
Precariam possessionem tradere possum alii ejus rei, quam non possideo. T. 6. c. 85. E.
Precariæ hereditates. Vide. Hereditates.
Precariæ sunt conventiones, sive contractus. T. 6. c. 1021. A. quomodo differant a precario jure civili introducto. Ibid. B. utrumque liberalitatis species est. Ibid. C.
Precarii varia genera. T. 3. c. 93. C.
Precarii nulla civilis actio, quia civile negotium non est. Ibid. C.
Precarii conventio pro traditione habetur. T. 4. c. 412. A.
Precarii titulus nihil proficit ad usucapionem, vel inchoandam, vel implendam. C. 6. c. 307. E.
Precarii nullum potest præstari emolumentum heredi. T. 8. c. 773. A.
Precarii ex pœnitentia repetitio est. T. 9. c. 1170. D.
In precariis succedere filias. T. 2. c. 1269. E.
De precariis substitutionibus, & conditionibus in eis appositis. T. 9. c. 725. D. & seq.
Precario sola possessio, aut quasi possessio datur. T. 3. c. 428. B.
In precario res eadem reddi debet. T. 3. c. 325. C.
Ejus, qui precario rogavit, nulla propemodum est utilitas. T. 1. c. 1350. D.
De precario interdictum restitutorium. T. 1. c. 854. E.
De precario interdictum. Vide, Interdictum.
Precario tenetur pupillus, si rem habeat; si non habeat, non tenetur. T. 5. c. 416. E.
Qui precario debitori dat rem, quam ab eo pignoris causâ accepit, efficit, ne res usucapi possit. T. 6. c. 84. E.
Precario dare ei, qui possideat, unusquisque potest rem suam, quamvis non possideat. T. 6. c. 85. D.
Precario rogans dolum præstat, non culpam. T. 8. c. 759. C.
In precario dolus tantùm venit, Ibid. C.
Ex precario nulla nascitur civilis actio. T. 9. c. 1171. A.
De precario, & Salviano interdicto. T. 9. c. 1170. B. & seq.
Precario rogantis verba quænam sint. T. 10. c. 234. D.
Actio civilis de precario unde profecta sit. T. 10. c. 348. D.
De precario nullam esse civilem, hoc est, nullam competere actionem, quæ suum, & proprium nomen habeat. T. 10. c. 349. A.
Ex precario datur actio præscriptis verbis, quæ donationi est similis. T. 10. c. 450. C.
In precario id est proprium, ut id revocet dominus, cum vult. T. 10. c. 600. A.
In precario an sit differentia inter servitutem urbanam, & rusticam. T. 10. c. 1024. A.
Precarium donatio potiùs est, quàm civile negotium. T. 1. c. 481. C.
Precarium quid, & ejus quot genera. T. 3. c. 93. C.
Precarium potiùs donationis species est, quàm contractus. T. 3. c. 93. D.
Precarium est de re petenda precibus concessa, restituenda ei, qui concessit. T. 2. c. 532. C. & T. 9. c. 1170. C.
Precarium, licèt sit gratuitum, sicut donatio, & commodatum, non tamen idem est omnino, quod donatio, quia donatio non revocatur, precarium revocatur. T. 2. c. 532. C. & T. 9. c. 1170. B. C.
Precarium quando cumque revocari potest, etiam importunè, & intempestivè. T. 2. c. 532. C. & T. 9. c. 1170. C.
Precarium interdicto de precario revocatur. T. 1. c. 481. C. & T. 2. c. 532. D. & T. 9. c. 1170. D.
Precarium cum alio, & ex utriusque animo contrahitur. T. 1. c. 1404. C.
Precarium rei suæ non valet. T. 1. c. 1128. E.
Precarium detentionis. Tom. 1. c. 1134. E.
Precarium revocare volenti interdictum redditur, quod precarium appellatur. T. 3. c. 93. C.
Precarium, & commodatum differunt. T. 2. c. 532. C. D. & T. 3. c. 325. D. & T. 4. c. 147. D. & T. 5. c. 416. C. & T. 6. c. 1021. E. & T. 9. c. 1170. C.
Precarium redintegratur patientiâ. T. 1. c. 481. D.
Precarium, & donatio in quo differunt. T. 4. c. 148. A.
Precarium revocari potest, donatio verò non potest. Ibid. A.
Precarium est verbum non directum. T. 4. c. 925. B.
Precarium quid est. T. 4. c. 147. D. quando revocari potest. Ibid. D.
Precarium de amico, quod Aricià tenus Cantherium mutuatus, ideſt, precarium equum, quem duceret Ariciam usque, commodato accepit, Symmachus ait. T. 5. c. 392. C.
Precarium omne, vel fideicommissarium verbum an mandato contrahendo conveniat. Tom. 5. c. 458. B.
Precarium solvitur, & revocatur, quandocunque ei, qui id concessit, libuerit. T. 6. c. 1021. B. C.
Precarium sit commodatum, an donatio, nondum adhuc exploratum est. T. 6. c. 338. B.
Precarium rei suæ in pignore consistit. T. 6. c. 84. C.
Precarium rei suæ non est. T. 6. c. 77. B.
Precarium etiam morte ejus, cui concessum est, solvitur, quia personæ tantùm concessum videtur. T. 6. c. 1021. C. solvitur etiam alienatione rei precario concessæ, facta ab eo, qui id concessit. Ibid. C.
Precarium est gratuitum. Ibid. C.
Precarium quid. Tom. 7. c. 626. C.
Precarium aliquatenus commodato simile esse. T. 7. c. 823. D.
Precarium an valeat, si quis conduxerit ante, postea precario rogaverit. T. 8. c. 270. B. C.
Precarium solvitur nudâ voluntate dantis. T. 8. c. 759. C.
Precarium, & conductio in quo differunt. T. 9. c. 1035. A. B.
Precarium tandem aliquando revocatur, etiamsi convenerit, ne revocetur ante certum tempus. T. 9. c. 244. A.
Precarium an sit simile commodato. T. 10. c. 348. E.
Precarium fuit olim simile donationi. Ibid. E.
Precarium est genus liberalitatis ex jure gentium. T. 10. c. 349. A.

Pre-

BIU Cujas

Precarium aliquatenus est simile commodato, nec tamen est commodatum. T. 10. c. 450. C. D.
Precarium cur dicatur contractus. T. 10. c. 609. A.
Precarius usus in distractione non consistit, sed in usu nudo. T. 4. c. 567. E.
Precarius possessor commodatarius dicitur a Salviano Episcopo. T. 6. c. 1021. E.
Preces, & rescripta differunt. T. 2. c. 54. D.
Preces refutatoriæ. T. 9. c. 1116. C. D. Vide, Refutatoriæ preces.
quando mitti debent post interpositam appellationem. Ibid. D.
Preces refutatoriæ ad Principem intra quæ tempora debeant edi, & offerri. T. 10. c. 791. D.
Preces sunt desiderio supplicantium comprehensa libello Principi dato, & rescripta sunt responsa Principis ad preces. T. 10. c. 837. A.
Preces præcedunt rescripta, sequuntur subscriptiones, adnotationes, vel subnotationes Principum. Ibid. B.
Preces possunt offerri Principi per quemlibet hominem. T. 10. c. 838. B.
Precibus commodatum impetratur. T. 6. c. 1021. E.
Preconter ie vous puis, reputare possum ego tibi quinquaginta, quæ a te percepissem pensionis nomine. T. 5. c. 520. E. & c. 521. A.
Precum arbiter quis dicatur. T. 10. c. 845. C.
Presbyteræ, sive presbytidæ mulieres quæ dicantur. T. 6. c. 1043. A.
Presbyteri qui. T. 2. c. 21. C.
Presbyteri inviti nullam tutelam, vel curam suscipiunt. T. 1. c. 535. E.
Presbyteri inter clericos superiorem locum obtinent. T. 10. c. 819. B.
Presbyteri olim habuere audientiam, idest, notionem, atque judicium. T. 10. c. 822. C.
Presbyteris fides habenda, etiam citra quæstionem. T. 10. c. 820. E. & c. 821. A.
Presbyterorum institutio, & destitutio inter jura Episcopalia numerantur. T. 6. c. 919. E.
Presbyterorum, & Episcoporum creatio ad favorem populi Christiani diu pertinuit. T. 9. c. 1452. B. C.
Pretia rerum mutantur annis. T. 1. c. 1206. B. C.
Pretia fungi, idest, pretia fieri, idest, poni, constitui, vel ex affectione, & utilitate singulorum, vel communi judicio populi, & usu recepto in foro. T. 5. c. 394. C.
Pretia pro ratione temporum mutari. T. 9. c. 1079. E.
Pretia non ex affectu, & utilitate singulorum, sed communiter fungi; idest, non singulariter, sed communiter rerum pretia æstimari, non ex affectu, aut utilitate singulorum, sed ex communi usu, atque consensu res pati pretia. T. 9. c. 1074. D.
Pretii sola partitio servum facit. T. 1. c. 13. E.
Pretii participatio servum eum facit, qui pecuniam prætulit libertati, rei inæstimabili, & sine pretio pretiosæ. T. 5. c. 685. B.
Pretii participatio (qua nil est sordidius, aut turpius) indignum eum facit libertate, quam prodidit, qui prætulit pecuniam, indignum eum facit libertate. Ibid. B.
Pretii certus debet esse numerus. T. 7. c. 645. D.
Pretii numeratio an sufficiat ad emptæ rei dominium adquirendum. T. 7. c. 806. A. B.
Pretii ratio varia, multiplex, & mutabilis est. T. 7. c. 735. C.
Pretii justi dimidium quando fraus superat. T. 9. c. 372. E.
Pretii actio quæ est. T. 9. c. 1076. B. C. eadem ac actio ex vendito est. Ibid. C.
Pretii justi definitio quæ. T. 9. c. 375. A.
Pretii majoris, vel minoris prætextu an venditio possit rescindi. T. 10. c. 1004. E.
In pretio emptionis, & venditionis an liceat emptori, & venditori se invicem circumscribere. T. 10. c. 192. A.
In pretio fraus, & dolus versatur, non in elicienda venditione. T. 10. c. 271. A.
Pretio non soluto, an emptor possit utiliter agere ad rem tradendam. T. 10. c. 759. E.
Sine pretio nulla venditio est, nec etiam locatio. T. 10. c. 1043. B.
Pretium, & merces quid inter se differant. T. 3. c. 105. A.
Pretium in numerata pecunia consistere debet. T. 1. c. 211. D. & T. 8. c. 1067. E.
Pretium cujuscumque rei pro tempore est. T. 1. c. 1469. C.
Pretium in emptione, & venditione, in locatione, & conductione intervenit. T. 3. c. 104. E.
Pretium artis, vel operæ est levamentum. T. 1. c. 217. D. & T. 4. c. 968. C.
Pretium mercium temporibus variatur. T. 1. c. 1287. C.
Pretium si non solverit emptor, fundus inemptus esto. T. 1. c. 1412. A. B.
Pretium qui habet, vindicatione non tenetur. T. 1. c. 1263. A.
Pretium est substantia emptionis. T. 4. c. 249. D.
Pretium est loco hereditatis. T. 4. c. 910. E.
Pretium in emptione quandonam, & quibus casibus minui possit. T. 5. c. 504. C.
Pretium qui habet, vel aliam rem, & rem principalem habere videtur. T. 5. c. 887. E.
Pretium existimatur successisse in locum rei hereditariæ. Ibid. E.
Pretium præsens in æstimatione an poni oporteat. T. 5. c. 538. E.
Pretium hominis mortui præsens nullum est. Ibid. E.
Pretium rei hereditariæ venditæ in ejus locum successisse existimatur. T. 5. c. 263. E.
Pretium justum faciliùs statuitur, cernit urque in toto, quàm in parte. Tom. 6. c. 485. B. nam partis æstimatio sæpe ad exiguum pretium reducitur. Ibid. B.
Pretium non exhibere ineptum esse, idest, ad mercem manum mittere, ait Tertullianus in *lib. de. pœnit.* T. 6. c. 368. E.
Pretium consignatum pro soluto an habeatur. T. 6. c. 521. E.
Pretium cujusque rei quomodo æstimandum. T. 6. c. 1023. B.
Pretium an sit in emptione. T. 7. c. 688. E.
Pretium an debeat conferri in arbitrium ementis, aut tertii alicujus. T. 7. c. 689. A.
Pretium iniquum si definiat tertius, an standum sit ejus definitioni. Ibid. B.
Pretium non potest conferri in arbitrium unius ex contrahentibus. T. 7. c. 705. D.
Pretium respondet rei, & fructibus rei similiter respondent usuræ pretii. T. 7. c. 775. D.
Pretium, vel conventio facit, vel communis hominum consensus, & tritura fori, vel affectio, & utilitas singulorum. T. 7. c. 735. B.
Pretium fungitur, quod nos fungimur, quodque facimus, & constituimus, & ineptum est emendare illis locis *fungi*. T. 7. c. 1186. D.
Pretium succedit loco rei. T. 7. c. 1187. C. res si fuit hereditaria, pretium videtur etiam esse hereditarium. Ibid. C.
Pretium in quibus esse debeat. T. 8. c. 1067. E.
Pretium ex substantia venditionis est. T. 8. c. 671. A. & c. 758. E.
Pretium hereditatis in actionem in factum deducitur. T. 8. c. 496. C.
Pretium, & id, quod interest, an sit idem. T. 9. c. 1074. B.
Pretium aliud est, aliud nummus. T. 9. c. 1315. C.
Pretium promiscuè dicitur tam in emptione, quàm in conductione. T. 9. c. 63. D.
Pretium hereditate venditâ succedit in locum rei, & quasi ipsum hereditarium factum est. T. 10. c. 311. C.
Pretium periculi in nautica pecunia exigitur impletâ, seu exsistente conditione. T. 10. c. 463. B.
Pretium suscepti periculi exigitur, etiamsi non pro pœna exigatur, sed pro quæstu. Ibid. B.

BIU Cujas

Pretium rei emptæ præstare, & rem restituere repugnat. T. 10. c. 651. E.
Pretium, vel nummos qui debet, certum corpus non debet. T. 10. c. 760. A.
Ad pretium recipiendum competit actio ex empto. T. 10. c. 767. B.
Pretium rei recuperandæ non constituitur ex præterita emptione, sed ex præsenti æstimatione, quæ vel major possit esse, vel minor. T. 10. c. 1003. D.
Prevost de l' hostel apud Gallos, latinè Magister officiorum. T. 2. c. 898. E.
Prima possessio, idest, initium possessionis. T. 5. c. 743. C.
Primas quis vocatur. T. 6. c. 782. D.
Primates a Metropolitanis distincti. Ibid. D. quomodo a cæteris Episcopis, distinguantur. Ibid. c. 783. A.
De primatu Aquitaniæ controversia inter Archiepiscopum Bituricensem, & Archiepiscopum Burdegalensem. T. 6. c. 808. A.
Primatus Angliæ controversia inter Archiepiscopum Cantuariensem, & Archiepiscopum Eboracensem. Tom. 6. c. 836. B. C. Cantuariensi adjudicatus. Ibid. C.
Primæ tabulæ dicuntur testamentum patris, quo sibi heredem instituit: secundæ tabulæ verò testamentum filii impuberis, quo pater heredem ei substituit. Tom. 4. c. 83. D.
Primiceratus domesticorum annuus erat, ut primiceratus largitionum. T. 2. c. 914. D.
Primiceriatus, & Primicerii quinam sint. T. 10. c. 867. D. E.
Primicerii sacri cubiculi. Tom. 2. c. 897. B.
Primicerii officiorum, & scriniorum palatinorum sunt annui. T. 2. c. 939. A.
Primicerii, & secundicerii dignitas. T. 2. c. 900. E. & c. 901. A.
Primicerii advocatorum quinam sint. T. 10. c. 880. A.
Primicerius quis dicatur. Tom. 2. c. 712. D. & Tom. 6. c. 939. E.
Primicerius domesticorum, & protectorum. Tom. 2. c. 913. A.
Primicerius fabricensium. Tom. 2. c. 800. C. & c. 901. A.
Primicerius mensorum. Tom. 2. c. 943. C.
Primicerius ferè biennalis. Tom. 2. c. 901. A.
Primicerius notariorum est biennalis. T. 2. c. 902. C.
Primipilares quinam sint. Tom. 10. c. 702. C. & c. 742. C.
Primipilaris excusatur ab omnibus tutelis, præterquam una filiorum primipilaris post annum. Tom. 1. c. 1032. B.
Primipilariorum filii sequuntur militiam patris. T. 2. c. 982. C.
Primipilatus fuit olim præfectura quædam militum. T. 10. c. 702. C.
Primipilatus est in libris nostris annonæ militaris procuratio. Ibid. C.
Primipili militia. T. 7. c. 816. D.
Primipili munus. T. 7. c. 1125. B. & T. 9. c. 1133. B.
Primipili militaris pastus. Tom. 9. c. 237. E.
Ex primipili causa tenetur filius, etiamsi heres non exstiterit patri. T. 9. c. 248. D.
Primipili Centurio merita, & commoda totius legionis consequebatur. T. 9. c. 1133. A.
Primipili onus filium sequitur, etiamsi non sit heres patris. T. 9. c. 336. D. & T. 10. c. 646. C.
Primipilo fuisse curæ pastus militares, idest, annonas militares. T. 9. c. 1201. D.
Primipilus quid sit. T. 2. c. 999. C. D. & T. 7. c. 1083. B. C. & T. 9. c. 237. E. & c. 238. A. & c. 1133. A. & T. 10. c. 631. A.
Primipilus quis dicitur. Tom. 4. c. 1126. A.
Primiscrinii qui, & quæ eorum immunitas. T. 2. c. 996. A.
Primiscrinius quis sit præcisè. T. 2. c. 1004. D.
Primitiæ illæ in codicillis quomodo appellantur. Tom. 1. c. 1194. A.
Primordium usucapionis est tempus aditæ hereditatis. T. 4. c. 634. C.
Primum, & secundum decretum an Prætor, aut Præses provinciæ demandare possit magistratui municipali. T. 5. c. 17. D.
Primus curiæ quis. T. 2. c. 712. D.
Princeps legibus solutus est. T. 3. c. 449. D. & T. 7. c. 1189. C. & T. 10. c. 834. A.
Princeps non differt a privatis, quod ad jus capiendi ex testamento, vel codicillis attinet. T. 3. c. 119. B.
Princeps famæ restituit, & cur. T. 4. c. 847. E.
Princeps non est magistratus, quia nec jurisdictionem habet, sed cognitionem extraordinariam. T. 4. c. 831. A.
Major est Princeps, ait Plinius, & celsior magistratus. Ibid. A. quod & Tacitus de Senatore intelligit. Ibid. A.
Princeps cui munerum vacationem dedit, quid ei concessum, aut remissum videtur. T. 4. c. 55. A.
pubertas pro plena pubertate accipitur, quæ finitur 18. annis, non ea, quæ finitur 12. aut 14. annis. Ibid. A.
Princeps solus minori veniam ætatis dat. T. 4. c. 1019. C. effectus veniæ ætatis quis est. Ibid. D. venia ætatis quid est. Ibid. c. 1020. B.
Princeps bona concedendo, veluti deportato in insulam, & civitati postea restituto, videtur etiam ei obligationes concedere. T. 5. c. 158. C.
Princeps restituendo eum in integrum, & concedendo ei bona, quæ habuit olim, an obligationes etiam ei concedere videatur. Ibid. B.
Princeps jus habet confirmandorum privilegiorum, & officiorum. T. 6. c. 963. E.
Princeps an sit solutus legibus. T. 7. c. 31. E. & seq.
Princeps quid sit. T. 7. c. 79. A.
Princeps an ex codicillis capere possit. T. 8. c. 395. A.
Princeps non est magistratus. T. 8. c. 393. B. non habet jurisdictionem. Ibid. B. sed celsior magistratu, ac Reipublicæ caput. Ibid. B.
Princeps bonus injuriâ affici non potest. T. 9. c. 1393. D.
Princeps non appellatur, nisi summa viginti libras auri excedat. T. 10. c. 795. E.
Princeps quod judicavit inter certas personas, non valet inter alias. T. 10. c. 832. A.
Princeps vicem gerit populi. Ibid. E.
Princeps an legibus teneatur. T. 10. c. 832. E.
Princeps officii unus erat, qui eo perveniebat in apparitione perfunctus omnibus gradibus militiæ. T. 10. c. 864. D.
Princeps quibus casibus solus restituat. T. 10. c. 908. E.
Princeps an legibus sit obnoxius. T. 10. c. 1076. E.
Principale, & ἡγεμονικὸν ubi conditum est, eum locum esse tantùm religiosum. T. 3. c. 607. D.
Principale sine accessione consistere an possit. T. 5. c. 48. D. an verò accessio sine principali. Ibid. D.
Principale hominis quodnam sit. T. 5. c. 925. E.
Principales qui sint. T. 2. c. 712. C.
Principales omnibus expletis muneribus suscipiunt curas. Tom. 2. c. 719. B.
Principales Athenienses Areopagitæ vocati. T. 2. c. 730. A.
In principales civilium magistratuum jurisdictio est. Tom. 2. c. 715. C.
Principali cautione redditâ, utrùm etiam pignus remissum videatur. T. 5. c. 48. D.
Principali sublato, tollitur accessio, quomodo hoc intelligendum. T. 9. c. 1040. B.
Principalis pecuniæ publicæ decoctor ut puniendus. T. 2. c. 714. C.
Principalis pro curiali quolibet. T. 2. c. 730. A.
Principalis obligationis accessio est. T. 5. c. 48. D.
Rei principalis naturam sequitur accessio. T. 6. c. 718. E.
Principalis actio quæ dicitur. T. 9. c. 313. C.

BIU Cujas

Cum principalis causa non consistit, nec ea quidem, quæ sequitur, locum habet. T. 9. c. 1236. C.
Principatus honor pro emerito finitâ militiâ defertur. T. 2. c. 932. B.
Principatus quid. T. 6. c. 964. B.
In Principem qui voces impias profert, vel in tempora, incidit in quæstionem læsæ majestatis. T. 9. c. 1393. C.
In Principem translatum est omne jus populi. T. 9. c. 906. D. E.
Qui per Principem pejeravit, fustibus cæditur. T. 10. c. 625. B.
Principes congruit in integritate sua servari. T. 2. c. 1372. D.
Principes agentium in rebus æquantur Proconsulibus. T. 2. c. 931. A.
Principes optimi nullam constitutionem dabant in medium sine auctoritate, & sententia Jurisconsultorum. T. 4. c. 534. C.
Principes hodie non sunt soluti legibus, quod est certissimum, quoniam jurant in leges patrias, in quas olim non jurabant. Tom. 7. c. 32. C.
Principes optimi non solebant, nisi de sententia, & consilio Jurisconsultorum, decernere. Tom. 8. c. 475. D.
Principes boni non admittunt quæstionem læsæ majestatis. Tom. 9. c. 1393. E.
Principes, & Vestales virgines sepeliebantur in urbe. T. 9. c. 718. A.
Principia sancta. T. 3. c. 454. C.
De principibus agentium in rebus, T. 2. c. 929. D. & seq.
De principibus consilium præbentibus. T. 9. c. 941. D.
Principis omnia esse, ut hæc verba sunt accipienda. T. 2. c. 71. A. & T. 3. c. 450. B.
Quæ Principis sunt, separantur ab iis rebus, quæ ad magistratum pertinent. T. 4. c. 831. A.
Principis solius est restituere civitati, & famæ. T. 4. c. 1407. B.
Principis placitum lex est. Tom. 4. c. 847. E.
Principis est de jure respondere. T. 6. c. 947. B.
Principis est restituere famam. T. 6. c. 930. E.
Per Principis salutem qui jurat, & qui jurat per Deum, inter eum nulla est differentia. T. 9. c. 188. A.
Principis omnia esse imperio, singulorum dominio. T. 9. c. 1028. A.
Principis omnia esse, quomodo hoc intelligitur. Ibid. A.
Principis conscientiam fallere grave est. T. 9. c. 941. D.
Principis privatum patrimonium habent vectigalia. T. 10. c. 663. C. D.
Principis nomine superscripto Præsidis potest subscribi. T. 10. c. 700. C.
Principis nulla est lex generalis sine Senatusconsulto. T. 10. c. 832. C.
Principis bona aut sunt fiscalia, aut patrimonialia. T. 10. c. 848. A.
Principum beneficia quæ. Tom. 2. c. 697. E.
Principum imagines præferri præsidii, ac tuitionis causâ. Tom. 3. c. 352. D.
Principum beneficia latissimè sunt interpretanda. T. 4. c. 55. A. B.
Principum rescripta omnia aboleri decrevit Macrinus Imperator. T. 4. c. 27. C.
Principum donationes differunt a privatorum donationibus. Vide, Donationes.
Principum liberalitates insinuatione non indigent. T. 9. c. 534. B.
Principum edicta plerumque subsequebantur Senatusconsulta, quæ idem decernebant, vel confirmabant. T. 9. c. 1174. E. & c. 1175. A.
In Principum decretis non semper quærenda una consonantia. T. 10. c. 367. B.
Principum statuæ, & imagines quomodo olim erigebantur. T. 10. c. 841. E.
Prior posteriore est potior. Tom. 4. c. 950. B.
Qui prior tempore est, potior est jure. T. 4. c. 646. B.
Publicum judicium qui exercet, mulctæ dictionem habet. T. 4. c. 14. A.
Prior creditor. Vide, Creditor.
Prior tempore. Vide, Tempus.
Qui prior est tempore, non potior est jure. T. 5. c. 772. E.
Prior causa in pignore quandonam potior sit. Ibid. E.
Prior tempore potior, & potentior est posteriore. T. 6. c. 713. B.
Qui prior est tempore, potior est jure pignoris: regula hæc non in eo tantùm pignore locum habet, quod ex contractu, vel ex pacto formam, & originem capit, sed etiam in prætorio pignore. T. 9. c. 1221. A. B.
Prior duobus modis dicitur, scripturâ, & intellectu. Tom. 10. c. 1074. E.
De Prioratu Argentalii quæstio inter Canonicos Sancti Dionysii, & Moniales *de Forcelles*, hodie *de Celles*. T. 6. c. 863. A.
Priorem tempore esse potiorem, & quæ inde sint exceptiones. T. 1. c. 1490. C.
Priorem tempore præferri posteriori. T. 9. c. 1209. D.
Priorem creditorem in causa pignoris esse potiorem posteriori. T. 9. c. 1042. A.
De iis, qui in priorum creditorum locum succedunt. T. 9. c. 1218. B. & seq.
Ex prisco ordine possidendorum bonorum debitorum multa exoleverunt. T. 5. c. 784. B.
Priscus Neratius jurisconsultus qualis. T. 1. c. 914. D.
Priscus Javolenus item jurisconsultus. Ibid. C.
Privata causa legi derogare non potest. T. 4. c. 1355. D.
Privata res. Vide, Res.
Privata conventio cur juris publici nihil deroget. T. 5. c. 554. A.
Privata vis quæ sit, & publica vis, non facile est definire. Tom. 9. c. 1429. A.
Privata res est Principis propria jure suo. T. 9. c. 617. E.
Privata delicta. Vide, Delicta.
Privata instrumenta quæ sunt. T. 9. c. 287. D. Vide, Instrumenta.
Privata judicia continent utilitatem privatorum, & rem familiarem cujusque. T. 9. c. 1455. E.
Privata simpliciter pro balneo accipitur. T. 10. c. 860. E.
Privatæ actiones civiles sunt, non criminales. T. 4. c. 844. B.
Privatæ rationes, T. 9. c. 5. B. & seq.
Privati hominis voluntas potentior esse nequit jure publico. T. 4. c. 371. D.
Privati hominis voluntas non potest leges mutare. T. 4. c. 372. E.
Privatiani quotuplices. T. 2. c. 944. C.
Privatio actionis, actio est. Tom. 1. c. 1213. E. & T. 5. c. 181. E.
A privatione ad habitum non est regressus, alioquin subinde renascerentur lites, nec ullus esset litium finis. T. 4. c. 444. D.
A privatione ad habitum, ut Dialectici dicunt, non est regressus. T. 4. c. 914. E.
Privatis sæpe plus datur, quàm fisco, vel Reipublicæ, & cur. T. 4. c. 850. D.
Privatis actionibus actionem stellionatus non contineri, certissimum est. T. 4. c. 844. B.
Privatis comparantur civitates in multis. T. 9. c. 74. D.
De privatis ædificiis. T. 9. c. 1173. D. & seq.
De privatis carceribus inhibendis. T. 9. c. 1391. B.
De privatis judiciis, quæ ex maleficiis oriuntur. T. 9. c. 1457. B. & seq.
Privato judicio an publico præjudicium fieri possit. T. 5. c. 573. E.
Privato an possit dari merum imperium. T. 10. c. 594. D.
Privatorum cautio legum auctoritate non censetur. T. 4. c. 1333. C.
Privatorum pactis publicum jus mutari nequit. Tom. 4. c. 20. C. E.
Privatorum cautio auctoritatem legum non habet adversùs leges ipsas, & jura publica. Tom. 4. c. 1333. C.
Privatorum jus facilè mutatur privatorum conventione. Tom. 4. c. 21. C.
Privatorum consensus judicem non facit. T. 6. c. 25. E.
Privatorum conventio juri publico non

non derogat, T. 8. c. 683. D. & c. 776. A. & c. 858. D.
Privatorum conventio potest abolere auxilium appellationis, quod receptum est jure publico. T. 9. c. 1118. E.
Privatorum pactiones legum auctoritate non censentur. T. 9. c. 57. C.
Privatorum hominum non est judicem facere, sed legis, aut magistratus. T. 9. c. 1082. E.
Privatorum conventionem legum auctoritate non censeri, id est, non plus posse auctoritate legum. T. 9. c. 1119. A.
Privatorum prædia quamvis hodie dentur in emphyteusin, tamen in toto jure vectigales dicuntur sola prædia civitatum, quòd ea sola in emphyteusin darentur. T. 10. c. 667. E.
Privatum, aut publicum commodum defendens, an, & quando procuratorem dare possit. T. 5. c. 118. B.
Privatum jus quid maximè spectet. T. 8. c. 891. E. quotuplex sit, & unde collectum. Ibid. c. 891. E. & c. 892. C.
Privatum judicium præjudicium facit publico, id est, disceptatur priùs, quàm publicum, si priùs moveatur. T. 9. c. 1456. A.
Privatum inter, & fiscum an sit differentia. T. 10. c. 961. B.
In privatum collata donatio an sit debitum. T. 10. c. 1230. C.
Privatus sæpe obviat justitiæ. T. 2. c. 1210. C.
Privatus an ab eo, cum quo ei res est, jus sibi patiatur dici. T. 5. c. 34. D.
Privatus hereditatis venditor in quo distat a fisco, qui hereditatem vendidit, T. 6. c. 28. E. & c. 29. A.
Privatus potest procuratorem omnium rerum suarum facere, T. 7. c. 97. A.
Quando privatus, vel fiscus debitoris sui debitores convenire possit, vel debeat. T. 10. c. 961. A.
Privatus si vendat, emptor agnoscere cogitur reliqua. Tom. 10. c. 740. A.
Privigna unde ita dicta. T. 8. c. 908. D.
Cum privigna non est connubium, est tamen concubinatus. T. 10. c. 482. B.
Privignam uxorem ducere an liceat. T. 8. c. 904. B. C.
Privignæ nomen latissimè patet, & complectitur uxoris meæ ex alio marito filiam, quæ propriè est privigna. T. 5. c. 549. D.
Privigni an justas nuptias inter se contrahere possint, T. 4. c. 977. D.
Privignus, & privigna liberorum loco habentur. Tom. 3. c. 230. D.
Privilegia dignitatibus concessa ad successores non transeunt. T. 2. c. 749. D.
Privilegia dignitatum publicis commodis, & statutis necessitatibus obsistere non possunt. Tom. 2. c. 673. A.
Privilegia dignitatum ordine servanda. T. 2. c. 903. C.
Privilegia quæ. T. 2. c. 51. B. D.
Privilegia personalia non æstimari ex tempore. T. 3. c. 544. A.
Privilegia fisci. T. 2. c. 641. A. B.
Privilegia eorum, qui militiam, vel advocationem expleverint. T. 2. c. 760. C.
Privilegia eorum, qui præfuere militibus, majora sunt, quàm eorum, qui militarunt. Tom. 1. c. 1032. B.
Privilegia militum, & veteranorum. T. 1. c. 884. A. B.
Privilegia illustrium. T. 2. c. 891. B.
Privilegia decurionum. Tom. 2. c. 710. B.
Privilegia philosophorum. T. 2. c. 757. E.
Privilegia cubiculariorum Principis. T. 2. c. 897. E. & c. 898. A. & seq.
Privilegia concessa orphanotrophiis, sive asceteriis, vel ecclesiis, aut parochiis, seu xenodochiis, aut monasteriis, atque cæteris domibus etiam, ac rebus juris eorum ad curam œconomi viri religiosissimi presbyteri, & orphanotrophi, vel ad eos, qui post eum ipsius loco successerint, pertinentibus. T. 3. c. 6. D. E.
Privilegia Ilienſium antiqua. T. 3. c. 256. B.
Privilegia dotium, fisci, veteranorum, militiæ, & ecclesiarum sunt personalia. T. 3. c. 429. A.
Privilegia ecclesiarum confirmata. T. 2. c. 1088. D.
Privilegia 12. Tabulæ vocant, quæ de una tantùm persona in omnia tempora concipiuntur, Tom. 3. c. 429. A. B.
Privilegia injuriâ privatorum a me dari non solere, inquit Trajanus apud Plinium. T. 4. c. 1043. E.
Privilegia vacationum, quæ veterani habent, num ad eorum liberos quoque spectent. T. 4. c. 865 A.
Quæ privilegia habent decuriones præ cæteris. T. 4. c. 1027. E.
Privilegia, & commoda, quibus actio ex testamento præ reliquis strictijuris judiciis utitur, favore scilicet ultimarum voluntatum. T. 5. c. 403. C.
Privilegia creditorum privilegiatorum quænam sint, & quænam complectantur. T. 5. c. 778. A.
Privilegia personalia utrùm in heredes transeant. Ibid. D.
Privilegia fisci quæ, T. 6. c. 28. E. & c. 29. A.
Privilegia renovari possunt; non ut jus novum tribuatur, sed ut antiquum conservetur. Tom. 6. c. 963. B.
Privilegia semper restrictiùs accipiuntur, & faciliùs amittuntur. T. 6. c. 914. B.
Privilegia Principum ita dari, ut nulli sint fraudi, & damno. T. 7. c. 438. A.
Privilegia eadem tribuuntur Augustæ, quæ habet Augustus. T. 7. c. 1189. C.
Privilegia quædam causæ sunt, quædam personæ, & ideo quædam ad heredem transmittuntur, quæ causæ sunt; quæ personæ sunt, ad heredem non transeunt. Tom. 8. c. 734. B. & c. 845. D. E. & c 886. A.
Privilegia pœnarum, & tormentorum qui habeant. T. 8. c. 565. B.
Privilegia incolis concessa, an censeantur municipibus originariis concessa. T. 8. c. 51. B. C.
Privilegia dotium quæ. Tom. 9. c. 480. B. & seq.
Privilegia multa propter publicas necessitates juri publico præstantur, & proponuntur multa in titulis de jure fisci, & de privilegio fisci. T. 9. c. 1281. B.
Privilegia studiosis concessa Friderici constitutione. T. 9. c. 250. D.
Privilegia ecclesiastica solis Christianis Catholicis competunt. T. 10. c. 824. D.
Duo privilegia ejusdem tituli si concurrant, quomodo terminentur. T. 10. c. 1229. A.
Privilegiaria crimina. Tom. 6. c. 769. D.
Privilegiarii creditores quinam dicantur. T. 5. c. 778. B. & c. 981. D.
Privilegiarii creditores quonam beneficio præcipuè fruantur. T. 5. c. 778. B.
Privilegiarii creditores qui sunt. T. 3. c. 540. D. & T. 9. c. 1133. E. & c. 1134. A.
Privilegiarius pupillus est, non tantùm in actione tutelæ, vel protutelæ, sed etiam in actione negotiorum gestorum. T. 5. c. 778. C.
Privilegiarius privatus creditor privilegiario non præfertur. T. 5. c. 981. D.
Privilegiarius adversùs privilegiarium privilegio non utitur. T. 10. c. 704. C.
Privilegii impetratio argumentum est malæ fidei. T. 6. c. 920. E.
De privilegiis domus Augustæ, vel rei privatæ. T. 2. c. 882. B.
De privilegiis urbis Constantinopolitanæ. T. 2. c. 810. E.
De privilegiis corporatorum urbis Romæ. T. 2. c. 806. C.
De privilegiis eorum, qui in sacro palatio militarunt. T. 2. c. 943. E.
De privilegiis scholarum. Tom. 2. c. 945. C.
De privilegiis confirmandis a novo Rege. T. 6. c. 963. E.
Privilegio exactionis, quod pupillus

lus habet, sive agat tutelæ; sive protutelæ, quisnam utatur. T. 5. c. 980. C.
De privilegio fisci. T. 2. c. 518. B. & seq. T. 9. c. 1131. E. & seq.
De privilegio dotis. T. 2. c. 519. E. & T. 9. c. 1134. B. C.
Privilegio suo unusquisque renuntiare potest. T. 9. c. 1110. B. & c. 1119. A.
Qui privilegio novo utitur, non videtur in eadem causa fisti. T. 10. c. 388. D.
Privilegium fisci est inter omnes creditores primum locum tenere. T. 1. c. 492. A. & T. 2. c. 518. C.
Privilegium exactionis quis habere potest. T. 3. c. 543. E.
Privilegium temporis propriè non est privilegium. T. 3. c. 540. D.
Privilegium temporis in prætorio non observatur inter eos, qui ejusdem tituli sunt. T. 3. c. 132. E.
Privilegium habent mulieres in persequutione dotis. T. 2. c. 1137. B.
Privilegium fori, vel excusationis a quo tempore vires suas potest exercere. T. 4. c. 1028. A.
Privilegium quando in pœna evitanda vires suas exerceat. Ibid. A.
Privilegium ubi nullum est, ibi jus commune servatur. T. 4. c. 1056. E.
Privilegium aliquod summæ dignitatis qui habet, aliis præferendus est. T. 4. c. 862. E.
Privilegium exigendi, quod creditor habuit, factâ novatione voluntariâ, perit, si modò objiciendi privilegii animum habuerit, non etiam factâ novatione necessariâ. T. 4. c. 965. B.
Privilegium, quod datum est militibus, datur constitutionibus Principum. T. 4. c. 1043. E.
Privilegium deductionis dicitur prærogativa deductionis. T. 5. c. 980. D.
Privilegium deductionis est, quod dominus, vel pater ex contractu servi, vel filii actione de peculio conventus habet, nimirum, ut primore loco deducat ex peculio solidum id, quod filius, vel servus naturaliter debet. T. 5. c. 779. C. cui privilegio deductionis nullum privilegium anteponitur neque privilegium tutelæ, neque privilegium dotis, & cur. Ibid. C. hoc privilegium est ante alia privilegia. Ibid. C.
Privilegium deductionis est potentius privilegio tutelæ, quamvis privilegio tutelæ juncta sit hipotheca omnium bonorum tutoris, & protutoris. T. 5. c. 980. D.
Privilegium dotis, quod mulier habet, non transit ad heredes mulieris, cæterosque successores. T. 5. c. 778. D.
Privilegium pupilli non transit etiam ad successores pupilli. Ibid. D.
Privilegium deductionis, quod domino competit, cætera omnia privilegia supereminere. Tom. 5. c. 980. C.
Privilegium fisci quandonam privatis creditoribus præferatur. T. 5. c. 981. D. E.
Privilegium quidnam sit, & dicatur. T. 5. c. 779. A.
Privilegium cui, & quando auferatur. T. 5. c. 987. C.
Privilegium deductionis an præferatur omni alii privilegio. T. 5. c. 436. C.
Privilegium dotis, quo uxor præfertur cæteris creditoribus, quodnam sit, & quando competat. T. 5. c. 560. B. C.
Privilegium exactionis, quod justa uxor habet in actione de dote, quam repetit soluto matrimonio. Ibid. B.
Privilegium fisci non transit in successorem nominis, vel rei. T. 6. c. 692. D.
Privilegium personale transit in heredem filium, non in extraneum. T. 9. c. 509. A.
Privilegium causâ debiti est potentius privilegio temporis. T. 9. c. 1212. E. & c. 1213. A.
Proavia paterna, & proavia materna ut respiciunt pronepotem. T. 1. c. 156. E.
Proavus maternus respicit pronepotem ex nepte ex filio, vel filia nata. Ibid. D.
Proavus, proavia, pronepos, & proneptis in quo gradu cognationis. T. 8. c. 1036. B.
Probabilitate, aut verisimilitudine deficiente, quæ sunt benigniora, semper, & omnino in dubiis præferenda sunt. Tom. 4. c. 989. D. quod ex historia Nicetæ patet. Ibid. D.
Probandi onus cui incumbit, reo, an actori. T. 1. c. 781. B.
Probandi onus ei incumbit, qui dicit, se genus, vel gentem habere. T. 4. c. 80. B.
Probandi onus petitori incumbit, hocque est commodum possessoris, ut nullas probationes præstare cogatur. T. 7. c. 163. B.
Probandi onus incumbit petitori, non possessori, qui interdicto vicit. T. 9. c. 1137. B.
Probandi onus actori incumbere, indebitum fuisse in condictione indebiti. T. 9. c. 221. C.
Probandi munus est actoris, non rei in rei vindicatione. T. 9. c. 264. D.
Probandi onus ei incumbit, qui agit vindicatione. T. 9. c. 178. B.
Probandi necessitas quibus incumbit, & quibus non incumbit. T. 9. c. 175. A. B.
Probandi necessitas non incumbit possessori, a quo vindicatur res. Ibid. A.
Probandi onus transfertur in eum, contra quem præsumptio incumbit. T. 10. c. 393. E.
Probandi onus an incumbat ei, qui agit negatoriâ. T. 10. c. 1196. A.
Non probante actore absolvitur reus. T. 9. c. 16. D.
Non probantur ea, nisi instrumentis, quæ sine instrumentis non fiunt. T. 9. c. 265. D.
Probantur instrumentis plerumque crimina, maximè falsi. Tom. 9. c. 274. A.
Probare nomina aliud est, aliud suscipere nomina. T. 4. c. 51. C.
Probare ei facilè non incumbit, a quo præsumptio stat. Tom. 4. c. 441. B.
Probare nomina est periculum eorum agnoscere. T. 4. c. 51. D.
Probare debet in præjudiciis maximè is, qui habet intentionem secundùm id, quod intendit. T. 7. c. 871. B.
Probare debet is in actionibus præjudicialibus, secundùm cujus intentionem actio data, & concepta est. Ibid. B.
Quis probare debeat, actor, an reus. T. 9. c. 263. B. & seq.
Probare plerique non possunt, & defici probationibus, qui non tamen erunt calumniatores. Tom. 9. c. 1477. E.
Probatio quid. T. 1. c. 781. A. & 2. c. 224. A. & c. 1193. B. C. & T. 10. c. 965. A.
Probatio testibus, & fide tabularum constat. T. 2. c. 225. E.
Probatio actori incumbit, reo defensio. T. 2. c. 1193. B.
Probatio traditæ, vel non traditæ possessionis. T. 1. c. 487. D.
Probatio operis, Marcus Tullius inquit, futura est tua, qui locas. T. 5. c. 524. C.
Probatio operis in locatione conferri debet in arbitrium boni viri, non in arbitrium cujuslibet tertii, aut ipsius locatoris. T. 5. c. 524. E.
Probatio quanti cujusque interfit, plerumque difficilis est. T. 5. c. 843. C.
Probatio operis ab extraneo facta, si ex bona fide perfecta non sit, irrita est. T. 5. c. 525. B.
Probatio operis a domino facta quandoque locum habet in locatione, & qua ratione. T. 5. c. 525. A.
Probatio debet esse manifesta. T. 6. c. 739. E.
Probatio, quæ mihi profuit in una causa, non prodest etiam mihi in alia aliter, quàm si eam in alia causa impleverim, iterum præstiterimque. T. 6. c. 47. C.
Probatio contra rumorem, & famam populi admittitur. Vide, Fama.
Probatio negationis directè non fit. T. 6. c. 848. B. indirectè tamen, sive ex circumstantiis negatio probari potest. Ibid. B.
Probatio contraria præsumptionem elidit. T. 6. c. 887. C.
Probatio non admittitur contra justam,

BIU Cujas

ſtam, & legitimam præſumptionem juris. T. 6. c. 1076. A.
Probatio probationem elidit. T. 6. c. 846. A.
Probatio, quæ mihi profuit in una cauſa, non etiam prodeſt in alia aliter, quàm ſi in alia eandem probationem exhibuero. T. 6. c. 860. E.
Probatio. Vide, Teſtes, teſtimonium, inſtrumentum, ſcriptura.
Probatio ab eo exigitur, qui falſa inſtrumenta eſſe dicit. T. 9. c. 274. A.
Probatio a reo negante quandoque exigitur. T. 9. c. 264. A.
Probatio teſtium quando admittitur, & quando non. T. 9. c. 274. B. C. D.
Probatio exigitur ab eo, qui allegat in cauſis criminalibus, ſe alibi fuiſſe. T. 9. c. 1271. C.
Probatio probatione tollitur. T. 10. c. 636. A.
Probatio non ducitur ex ſola inductione chirographi, ſed ſolùm præſumptio. T. 10. c. 717. E.
Probationis ſpecies una eſt, quæ ſumitur ex conventionibus ſcriptis, ex teſtimoniis, vel ex aliis ſcripturis, quæ propriè inſtrumenta vocantur. T. 1. c. 781. C.
Probationis difficultas facit, ut ceſſet privatum judicium injuriarum, & locus ſit duntaxat publico ex ſenatuſconſulto. T. 5. c. 754. B.
Probationis onus quo caſu incumbit creditoribus. T. 9. c. 1200. B.
Probationem operis pertinere ad locatorem, qui opus faciendum locavit. T. 5. c. 524. C.
Probationem notoria non requirere. T. 6. c. 876. B.
Probationem an faciant teſtes duo. T. 7. c. 1425. D.
Probationem ſemiplenam non noverunt juriſconſulti. T. 9. c. 1395. C.
Probatione non indiget notorium. T. 6. c. 1115. A.
Probationes legitimæ, vel illegitimæ quænam ſint. T. 2. c. 224. B. & T. 10. c. 965. A. & ſeq.
Probationes finium ſunt publica monumenta agris ſculpta. T. 4. c. 896. E. hæc quidem monumenta omnia in cauſa finium potiora ſunt teſtibus. Ibid. c. 897. A.
Probationes ante litem conteſtatam non recipiuntur. T. 6. c. 849. D.
Probationes a rhetoribus, non jureconſultis petendæ. T. 7. c. 867. B. in facto conſiſtunt. Ibid. B. quid ſint. Ibid. A. utrinque ſæpe præſtantur. Ibid. c. 879. A. ut utrinque præſtentur neceſſe non eſt. Ibid. A.
Probationes novæ in appellatione admittuntur, & adduntur cauſæ non ſatis inſtructæ. T. 9. c. 1107. E.
Probationes debet proferre pars utraque, ſi de genere quæratur. T. 10. c. 464. C.
Probationum duo genera. T. 1. c. 476. C. & T. 2. c. 224. B.
Probationum inopia eſt aliud, & aliud defectus. T. 3. c. 653. B.
Probationum quinque genera. T. 6. c. 890. A. B.
Probationum genera duo præcipua eſſe. T. 7. c. 882. C.
Probationum genera duo, plena, & ſimiplena. T. 9. c. 190. D.
Probationum tria genera. T. 9. c. 274. B.
Probationum inopiâ jurejurando litem decidi. T. 9. c. 190. A.
Probationum inopiâ exacto jurejurando, finitæ lites an prætextu perjurii retractari poſſit. T. 9. c. 186. C. D.
Probationum genus expenſilatio. T. 9. c. 266. C.
Probationum tria genera, teſtes, inſtrumenta, indicia. T. 10. c. 636. D.
Probationum ſpecies præcipuæ duæ ſunt, inſtrumenta, & perſonæ. T. 10. c. 965. B.
De probationibus. T. 2. c. 224. A. & T. 9. c. 263. B. & ſeq. & T. 10. c. 964. C. & ſeq.
Probationibus deficientibus, regulariter reo datur jusjurandum. T. 2. c. 1225. A.
Probationibus deficientibus jusjurandum defertur. T. 6. c. 1083. B.
Probationibus quæ inſint. T. 7. c. 867. E.
De probationibus, & præſumptionibus. T. 1. c. 781. A. & T. 7. c. 867. A. & ſeq.
Probatoriæ in Novellis quomodo appellentur. T. 2. c. 1005. C.
Probæ nomine quid dabatur. T. 2. c. 940. C. D.
Probroſè, vel illicitè datum an valeat. T. 7. c. 941. B. C.
Probrum a prohibendo ſic dictum, quaſi prohibitum. T. 1. c. 229. D.
Probrum in jure ſemper accipitur pro adulterio. T. 4. c. 280. E.
Probrum a prohibeo deductum. T. 4. c. 1484. E.
Procacitas advocatorum in cauſas agendo notatur infamiâ. T. 10. c. 879. B.
In procinctu apud quemlibet prope intermortua eſt memoria. T. 4. c. 512. B.
In procinctu teſtamentum. Vide, Teſtamentum.
Procinctum veteres dixerunt endoprocincta. T. 1. c. 96. D.
Procinctum teſtamentum quid. T. 8. c. 961. E.
Proclamandi verbo quid ſignificatur. T. 9. c. 987. A.
Proclamatio in libertatem. T. 2. c. 460. C.
Proclamatio ad libertatem an, & quando competat ſervo. Tom. 5. c. 1095. A. & ſeq.
Proclamatio libertatis quo ritu, & ſolennitate olim peracta fuerit. Ibid. E.
Proconeſus Sporadum una in Propontide. T. 3. c. 210. B.
Proconſul quibus juriſdictionem ſuam mandare poteſt. Tom. 1. c. 732. E.
Proconſul a Præſide quid diſtat. T. 4. c. 831. C.
Proconſul mandat Legato juriſdictionem ſuam, & a Legato tamen appellatur Proconſul. T. 4. c. 7. B.
Proconſul de ſtatu perſonarum cognoſcere poteſt, non etiam Præſes, ſive Legatus Cæſaris. T. 5. c. 4. B.
Proconſul an ſuo arbitrio juriſdictionem cuicumque volet, mandare poſſit. T. 5. c. 20. D.
Proconſul, & Legatus Cæſaris in quo differunt. T. 5. c. 4. B.
Proconſul in itinere ſervum manumittere poteſt. T. 5. c. 4. A. B.
Proconſul a Legato ejus appellatur. T. 7. c. 83. A.
Proconſul, vel Præſes contentioſam juriſdictionem exercet extra ſuam provinciam, vel in homines alterius provinciæ. T. 7. c. 100. A.
Proconſul poteſt de ſtatu cognoſcere, Præſes non poteſt. Ibid. C.
Proconſul portam Romæ ingreſſus deponit imperium. T. 7. c. 156. E.
Proconſul mittitur in provincias, quas tribuit, ſeu reliquit populo, vel ſenatui. T. 7. c. 94. E.
Proconſul eſt ſpectabilis, Præſes clariſſimus tantùm. T. 7. c. 100. C.
Proconſul voluntariam juriſdictionem exercere poteſt, etiam extra ſuam provinciam. T. 7. c. 100. A.
Proconſul Africæ omnium Proconſulum fuit maximus. Tom. 9. c. 1109. D.
Proconſul jus omne confert in ſuos Legatos. T. 10. c. 400. B.
Quod Proconſul ex lege habet, an comprehendatur mandato juriſdictionis. Ibid. A.
Proconſul nunquam fungebatur vice Præſidis. T. 10. c. 866. C.
Proconſulis officium, & unde dicatur. T. 1. c. 731. A. B.
Proconſulis legatum habere propriam juriſdictionem. T. 3. c. 217. A.
Proconſulis Legatus. Vide, Legatus Proconſulis.
Proconſulis Legatus poſt mandatam ſibi juriſdictionem jus dandi judicis non habet, niſi ex lege. T. 5. c. 19. D.
Proconſulis majus eſt imperium, quàm Præſidis. T. 7. c. 100. C.
Proconſulis nomine ſimpliciter per eminentiam intelligitur Proconſul Africæ, & proconſularis provinciæ, nomine Africa. T. 9. c. c. 1108. D. hic Proconſul habuit ſacrum auditorium, ut Præfectus urbi. Ibid. D.
Proconſulis Legati nihil proprium habent, niſi a Proconſule eis mandata ſit juriſdictio. T. 10. c. 94. C.
Proconſulis in legato hoc ſpeciale eſt,

BIU Cujas

est, ut ab ipsis ad Proconsules provocetur. T. 10. c. 579. C.
Ut Proconsulis, & Vicarii, ita Prætoris nomen nihil vetat significari plures. T. 10. c. 851. A.
Proconsuli quod licet lege, non licet Legato sine lege. T. 4. c. 10. B.
Proconsuli hoc jus datum est, ut statim, atque urbem egressus est, etiamsi nondum pervenerit in provinciam, habeat jurisdictionem voluntariam. T. 5. c. 4. A.
Proconsuli dabantur plures legati. T. 10. c. 383. E. & c. 579. D.
Proconsuli una provincia, Comiti orientis plures mandabantur. T. 10. c. 849. E.
De Proconsule Palestinæ. T. 2. c. 1134. C. D.
De proconsulæ Cappadociæ, T. 2. c. 1085. D.
De Proconsule Macedoniæ verba Ciceronis quæ. T. 4. c. 832. C.
Proconsules. T. 2. c. 72. D.
Proconsules omnes sunt spectabiles. T. 2. c. 686. E.
Proconsules inter, & Præsides differentia. T. 3. c. 602. B.
Proconsules statim, atque egressi sunt pomœrium urbis, fascibus, & insignibus imperii Romani utuntur, & jurisdictione voluntariâ. T. 4. c. 833. B.
Proconsules in quibus distant a Præsidibus. T. 4. c. 832. E.
Proconsules mittit Senatus in suas provincias. T. 4. c. 831. D.
Proconsules, & qui sic appellantur. Ibid. D.
Proconsules erant κληρωτοὶ, Præsides verò αἱρετοὶ, idest, electi. T. 4. c. 832. E.
Proconsules ex senatoribus sumebantur, Præsides verò ex equitibus Romanis. T. 4. c. 833. A.
Proconsules hodie non ampliùs, quàm sex fascibus, sex lictoribus utuntur. T. 4. c. 832. C. verba Josephi hìc quæ. Ibid. C.
Proconsules non habebant jus gladii, vel chlamidis, idest, stolæ militaris: Præsides verò habebant jus stolæ militaris, atque jus gladii. T. 4. c. 832. E. & c. 833. A.
Proconsules erant annui magistratus; Præsides verò perpetui. T. 4. c. 832. E.
Proconsules provincias sorte obtinent, & auctoritate Senatus. T. 5. c. 4. B.
Proconsules, & Legati eorum quare judices dare possint. T. 7. c. 80. E.
Proconsules quinam sint. T. 10. c. 849. C.
Proconsules quam jurisdictionem, & quo jure mandabant suis legatis. Ibid. C.
Proconsules, qui sunt majores, quàm Præsides, nempe spectabiles, potuerunt cognoscere de causa statu. T. 10. c. 928. E.
Procudere quid nobis non licet sine lege. T. 4. c. 1215. A.
Proculi jurisconsulti quanta fuerit auctoritas. T. 1. c. 914. C.
Proculi sententia, servo alieno bonâ fide possessionem comparante aliunde, quàm ex re possessoris, cui dominium adquiratur, quæ sit. T. 5. c. 698. B. C.
Proculiani benigniorem sententiam amplexi sunt, ut scilicet mandatario detur actio mandati contraria usque ad statutum pretium, non ultra. T. 5. c. 460. A.
Proculianorum sententia quæ. T. 4. c. 631. C.
Proculianorum sententiam, permutationem emptionem non esse, usus diuturnus corroboravit, & verior est. T. 5. c. 499. C.
Proculianorum, & Cassianorum de usucapione pignoris traditi creditori, & postea a debitore subrepti, & venditi, dissidium tollitur, & explicatur ratio. T. 5. c. 730. C. D. E.
Proculus Nervæ successit. T. 1. c. 914. C.
Procurare aliena negotia milites non posse. T. 9. c. 233. C.
Procuratio quot modis mandari potest. T. 1. c. 362. B.
Procuratio rerum alienarum interdicta fuit curiali. T. 9. c. 414. C. item militibus, & fabricensibus. Ibid. C.
Procuratio statio unaquæque dicitur. T. 9. c. 332. A.
Procurationis species condictio. T. 4. c. 861. D.
Procurationem alienorum negotiorum suscipere nequeunt Senatores. Ibid. D.
Procurationem speciem conductionis esse constat. T. 10. c. 607. B.
Procurationes quid. T. 6. c. 915. B.
Procurationes, quæ Episcopis erogantur ratione visitationis, præscribi non posse. Ibid. B.
Procurator Cæsaris an de capitalibus causis cognoscere possit. T. 3. c. 548. D.
Procurator asper. T. 2. c. 440. B.
Procurator minister non est. T. 1. c. 1496. D.
Procurator a defensore differt. T. 1. c. 739. D.
Procurator, & cognitor differunt. T. 1. c. 361. B.
Procurator verus cavere non debet. T. 3. c. 182. E.
Procurator præsens, vel absens dari potest, & nudis verbis, idest, non certis, non solennibus. T. 1. c. 362. B.
Procurator in rem suam fieri potest, qui pro omnibus postulat. T. 1. c. 361. E.
Procurator voluntarius quis dicatur. T. 3. c. 182. D.
Procurator voluntarius, qui se alienis negotiis offert, rem ratam dominum habiturum cavere debet. T. 1. c. 362. C. D. & c. 644. C. & T. 3. c. 182. D. & c. 279. C.
Procurator, qui agendam causam suscipit, dominum defendat arbitrio boni viri. T. 1. c. 1362. B.
Procurator tenetur domino actione mandati, vel negotiorum gestorum ob delictum suum. T. 1. c. 1496. B.
Procurator aut ad litem, aut ad omne negotium, aut ad partem negotii, aut ad res administrandas datur. T. 1. c. 362. C.
Procurator litium aut in rem suam constituitur, aut in rem mandatoris. T. 1. c. 933. C.
Procurator actoris non solùm absentem defendere, sed & rem ratam dominum habiturum satisdare cogitur. T. 1. c. 362. D. & c. 641. C. & T. 3. c. 182. E.
Procurator actoris verus satisdet de rato, si dubitetur de mandato. T. 3. c. 182. E.
Procurator est alienorum negotiorum administrator. T. 3. c. 268. B.
Procurator negotiorum rectè pacisci tur, pactumque domino prodest, & nocet per exceptionem doli, non per exceptionem pacti. T. 1. c. 933. A.
Procurator, aut cognitor, qui litis instrumenta adversæ parti prodiderit, ut puniendus. Tom. 1. c. 509. E.
Procurator Cæsaris in Syria fuit Pontius Pilatus. T. 3. c. 548. E.
Procurator petitoris rem ratam dominum habiturum desiderante adversario satisdare cogendus est. T. 1. c. 362. D. & c. 641. C. & T. 3. c. 182. E. & c. 183. A. & T. 8. c. 710. D.
Procurator Cæsaris, vel rationalis: T. 1. c. 732. B.
Procurator catholicus quomodo appellatur. T. 2. c. 644. E.
Procurator fiscalis nequit esse quis in ea provincia, ex qua est ortus. T. 1. c. 491. A. B.
Procurator, idest, curator. T. 1. c. 1096. E.
Procurator, & curator reipublicæ idem. T. 2. c. 711. B.
Procurator quomodo constituatur. T. 1. c. 272. D.
Procurator ad administrandum an etiam pupillus fieri possit. T. 3. c. 645. D.
Procurator ad agendum, vel defendendum an etiam minor 25. annis. Ibid. D.
Procurator locuples, & idoneus cogitur satisdare, non etiam reus locuples. T. 1. c. 273. B.
Procurator Cæsaris quando videatur fungi partibus Præsidis. T. 4. c. 1415. B. C.
Procurator Cæsaris quando jurisdictionem habet, & quando non. T. 4. c. 1414. E.
Procurator fisci, qui & rationalis dicitur, (sicut ille λογιστὴς) decidit causas ad fiscum pertinentes. T. 4. c. 834. C.
Procurator fisci, vel Cæsaris, & curator

rator reipublicæ quid differunt. Ibid. C.
Procurator rei frumentariæ, vel curator frumenti coemendi in quo differt ab Ædili plebis. T. 4. c. 841. D.
Procurator rei frumentariæ. Vide, Curator frumenti coemendi.
Procurator falsus quis dicitur. T. 4. c. 338. B.
Procurator, seu defensor litis alienæ, & tutor in quo differunt. T. 4. c. 18. D.
Si procurator absentis conveniatur ob proprium debitum, quæritur an actori compensare possit, quod non sibi, sed domino absenti debet. T. 4. c. 937. E.
Procurator quicquid gerit, id omne in re domini consistit, in administratione rerum domini. T. 4. c. 917. C.
Procurator maximè distat ab advocato. T. 4. c. 940. A.
Procurator salariarius quis. T. 4. c. 939. E. & T. 5. c. 459. A.
Non omnis procurator est salariarius. T. 4. c. 939. E.
Si procurator non datur ad accusandum, multo magis non datur ad defendendum. T. 4. c. 1405. B.
Procurator si pecuniam domini fœnori collocavit, & exegerit usuras, quas mox in usus suos converterit, an debebit usurarum usuras. T. 4. c. 51. A.
Procurator, qui pro defensione filii fidejussit mandatu mulieris, conventus ex stipulatu, & coactus solvere sublatâ exceptione Senatusconsulti Vellejani replicatione doli mali, an habeat actionem mandati adversùs mulierem, ut consequatur quod solvit mandatu mulieris. T. 4. c. 206. E. & c. 207. A.
Procurator agendo mandati adversùs mulierem, & muliere opponente exceptionem S.C. Vellejani, an possit se tueri replicatione doli. Ibid. A.
Procurator, cui lis agenda mandata est, non potest eam rursus alii mandare, aliumque procuratorem facere. T. 4. c. 5. D.
Procurator in rem alienam revocari non potest in quibusdam casibus. T. 4. c. 938. C.
Procurator munere voluntario fungitur. T. 4. c. 971. A.
Procurator, qua actione teneri cœpit tempore administrationis per causam administrationis, eâdem quoque is tenetur post finitum mandatum, vel post depositum officium. T. 4. c. 1025. D.
Procurator, qui stipulatur aliquid ex re domini, utrùm sibi, an domino sit stipulatus. T. 4. c. 917. A.
Procurator quomodo salarium petit. T. 4. c. 940. A.
Procurator mandato constituitur. T. 4. c. 940. A. & Tom. 5. c. 121. D.
Procurator ejus, qui est in hortis urbi proximis, procurator præsentis esse videtur. T. 5. c. 96. D. E.
Procurator re integrâ revocari potest. T. 5. c. 121. D.
Procurator qua ex causa mutari potest. T. 5. c. 106. A. B.
Procurator litis contestatione dominus litis effectus est, idest, res, sive lis facta est ejus, eamque jam suo quodammodo nomine exsequitur. T. 5. c. 105. D.
Procurator ante litem contestatam procuratorem in rem eandem facere non potest. T. 5. c. 121. E.
Procurator in privatorum causis ad lites futuras dari potest. T. 5. c. 121. C.
Procurator in rem suam datus loco domini est per omnia. Tom. 5. c. 122. D.
Procurator litis contestatione dominus litis efficitur, & ad negotium publicum alium actorem rectè facit. T. 5. c. 121. E.
Procurator an novare obligationem domini, & æs alienum exigere possit. T. 5. c. 832. E. & c. 833. A.
Procurator an, & quando, & quibus in negotiis alium procuratorem facere, vel constituere possit. T. 5. c. 53. A. B.
Procurator datus ad agendum cavere debet de rato, maximè si de mandato dubitetur, an duret, vel an intervenerit. T. 5. c. 122. A.
Procurator specialiter datus ad agendum distat a procuratore omnium rerum, cui generaliter libera rerum administratio commissa est. T. 5. c. 827. A.
Procurator voluntarius, id est, qui sine mandato absentis, & ignorantis negotia gerit, ex auctione rerum ejus, quam facit in rem, & utilitatem ejus, cum fortè expedit res ejus quasdam distrahi potiùs, quàm servari, quia tempore, & morâ perituræ, deteriores futuræ erant, si sibi aliquid ex ea auctione emerit, id usucapere possit pro emptore. Tom. 5. c. 742. B. C.
Procurator satisdat alieno nomine, quia is ædes alienas defendit. T. 5. c. 653. E.
Procurator negotiorum, & procurator litium in quo differunt. T. 5. c. 157. A.
Procurator ad lites non potest esse servus, nisi manumittatur, & decimum octavum annum attigerit. T. 5. c. 156. D.
Procurator absentis, & præsentis quomodo differunt. T. 5. c. 107. D.
Procurator unius negotii, vel plurium, vel omnium an paciscì possit. T. 5. c. 52. C.
Procurator ad litem non sibi, sed domino, id est, mandatori vincit, aut vincitur. T. 5. c. 478. A.
Procurator præsentis cavet judicatum solvi tantùm, vel dominus pro eo. T. 5. c. 96. E.
Procurator ad litem aliàs fit ad litem, sive rem suam, aliàs fit ad litem alienam. T. 5. c. 53. A.
Procurator ad negotia semper fit ad rem alienam. Ibid. A.
Procurator negotiorum quocumque tempore alium procuratorem facere potest. Ibid. A.
Procurator litis, seu actionis, cui causæ actio tantùm est mandata, nihil præterea domino paciscendo neque obesse, neque prodesse potest, & cur. Tom. 5. c. 52. E.
Procurator, sive defensor quibus ex causis compelli non possit ad judicium accipiendum. Tom. 5. c. 104. E.
Procurator, qui juri nostro subjectus non est, nec actionem, nec exceptionem nobis adquirere potest. T. 5. c. 51. C.
Procurator præsentis qui dicatur. T. 5. c. 96. E.
Procurator absentis non tantùm judicatum solvi cavet, sed etiam rem ratam haberi. T. 5. c. 96. E.
Procurator in re magni momenti alium procuratorem facere non potest. T. 5. c. 53. B.
Procurator datus ad agendum debet satisdare de rato. Tom. 5. c. c. 107. B.
Procurator quis rectè non datur ad actionem, quam suo jure, & suo nomine cum effectu habet. T. 5. c. 110. D.
Procurator an ignorantibus nobis adquirat, & qua ex causa id permissum. T. 5. c. 697. A.
Procurator, & defensor in quo differunt. T. 5. c. 107. C.
Procurator datus ad vendendum, & institor æquiparari possunt, & pares actiones producunt. T. 5. c. 432. C.
Procurator litium, vel litis quando alium procuratorem facere potest, & quando non. T. 5. c. 53. B.
Procurator ad litem defendendam, & institor ad vendendum dispares sunt, qui inter se conferuntur. T. 5. c. 432. C.
Procurator in rem suam quis, & quomodo fieri possit. Tom. 5. c. 429. E.
Procurator in litem alienam datus, cui specialiter dominus non mandavit, ut adversario jusjurandum deferret, si videretur, jusjurandum adversario deferens non auditur, etiamsi offerat cautionem de rato. T. 6. c. 53. A.
Procurator, qui agit alieno nomine ante litem contestatam, quomodo cavere debet de rato. T. 6. c. 471. B.
Procurator, vel defensor, cui defertur ab adversario jusjurandum, invitus non jurat, quia rei

BIU Cujas

rei veritatem ignorare potest. T. 6. c. 53. B. C.
Procurator, qui alieno nomine de novi operis nuntiatione facta agit. T. 6. c. 292. C.
Procurator actoris non auditur, nisi satisdet reo, cum de mandato ejus non constat. T. 6. c. 471. A.
Procurator, vel defensor jurare non cogitur. T. 6. c. 53. B.
Procurator præcisè non cogitur litem contestari, & sufficit cautionem, sive stipulationem judicatum solvi ob rem non defensam committi, quanti ea res est. T. 6. c. 8. E.
Procurator, qui alterius omnia negotia administranda suscepit, procurator, qui generale mandatum habet, id præstare debet in sua persona, quod & in aliorum. T. 6. c. 87. C.
Procurator ad impetrandum, & contradicendum quis dicatur. T. 6. c. 958. B.
Procurator potest adquirere possessionem pro alio. Tom. 6. c. 997. B.
Procurator meus mihi debet pecuniam ex causa mandati; convenit inter nos, ut eam retineret mutui nomine, & eâ uteretur quasi mutuâ, an sit mutuum. Tom. 7. c. 857. A.
Procurator aut constituitur in rem meam, aut in rem suam, aut ex causa emptionis accipiendæ. T. 7. c. 367. E.
Procurator Cæsaris in quibus causis judicem det, & in quibus non. T. 7. c. 68. C.
Procurator, qui agebat alieno nomine, jus iniquum postulavit, & tulit, quæritur, uter incidat in edictum, procurator, an dominus. T. 7. c. 101. E. jus iniquum postulans, & impetrans an, quando, & quo edicto ipse solus teneatur. Ibid. c. 107. D.
Procurator an alteri paciscì, vel stipulari, vel petere possit. T. 7. c. 844. B.
Procurator in omnibus non est pro domino, nisi sit procurator in rem suam. Tom. 7. c. 102. A.
Procurator datus ad hæc judicia duplicem cautionem præstat, de rato scilicet, & judicato solvendo, quoniam videtur datus ad agendum, vel defendendum. T. 7. c. 140. E.
Procurator ex mandato domini vendidit, & cavit de re tradenda: nuda cautio sufficit. Quæritur, an domino competat actio ex vendito in emptorem, an emptori in dominum actio ex empto? T. 7. c. 777. C.
Procurator rei alienæ, vel curator an teneatur edicto, *Quod quisque juris*. T. 7. c. 111. D.
Procurator, vel defensor in rem suam datus, si condemnetur, tenetur actione judicati. Tom. 7. c. 1418. C.
Procurator meo nomine mihi etiam ignoranti possessionem adquirit, & tutor, & curator. T. 8. c. 243. C.
Procurator non est idoneus sine satisdatione. Tom. 8. c. 818. E.
Procurator ignorantis domini deteriorem conditionem facere non potest, puta, dominum non obligatum obligare non potest. T. 8. c. 392. B.
Procurator an in ea causa, quam agit, vel egit alieno nomine, testis esse possit. Tom. 8. c. 438. D.
Procurator an testis esse possit in causa pertinenti ad eum, cujus negotia gessit. Ibid. D.
Procurator quodcumque gerit post mortem domini, ignorans, eum mortuum esse, an ratum habeatur. T. 8. c. 298. C.
Procurator Cæsaris fuit judex rerum fiscalium inter fiscum, & privatos. T. 9. c. 1072. B.
Procurator Cæsaris an habeat judicis dandi potestatem. Tom. 9. c. 1082. D.
Procurator regulariter alium pro curatorem dare non potest ante litem contestatam. T. 9. c. 930. C.
Procurator Cæsaris judex est inter fiscum, & privatos. T. 9. c. 802. D.
Procurator rem domini emere vetatur. T. 9. c. 376. A. & T. 10. c. 656. E.
Procurator contrahit cum venditore, nuntius non contrahit. T. 9. c. 385. B. C.
Procurator, & adsertor in quo differunt. T. 9. c. 984. D. E.
Procurator actoris tantùm cavet de rato, id est, rem ratam dominum habiturum, non procurator rei. T. 9. c. 985. A.
Procurator ad litem potest procuratorem facere post litem contestatam. T. 9. c. 121. C.
Procurator, & nuntius in quo differunt. T. 9. c. 316. B. C.
Procurator fisci, vel procurator rei privatæ, qui rationalis dicitur, & catholicus, est judex competens in causa libertatis, & servitutis, sed non in causa ingenuitatis. T. 9. c. 992. A.
Procurator meliorem conditionem facere potest, non deteriorem. T. 9. c. 41. B.
Procurator, vel mandatarius, qui quid solvit ex mandato, id repetit contrariâ actione mandati. T. 9. c. 358. D.
Procurator Cæsaris catholicus dicebatur, tanquam generalis. T. 9. c. 581. B. & c. 1482. E.
Procurator, qui habet generale mandatum, potest jusjurandum deferre, exigere, solvere, paciscì, alienare, & pignori obligare, si expediat, & novare obligationem. T. 9. c. 193. B.
Procurator omnis est mandatarius. T. 9. c. 358. D.
Procurator ad negotia potest alium procuratorem facere post litem contestatam. Tom. 9. c. 121. C.
Procurator Cæsaris absolutè catholicus dicitur. T. 9. c. 332. A. B. ejus officiales qui. Ibid. B.
Procurator Cæsaris de causa statûs non cognoscit. T. 9. c. 120. B. sed si in causa bonorum, vel hereditatis mota apud procuratorem Cæsaris incidat quæstio statûs, de ea cognoscere potest. Ibid. B.
Procurator Cæsaris quidam specialis fuit, & dicebatur procurator vicesimæ hereditatum. T. 9. c. 793. D.
Procurator ante litem contestatam mutari potest. T. 9. c. 142. A. c. 146. E.
Procurator post litem contestatam non potest mutari. T. 9. c. 146. C.
Procurator post litem contestatam dari potest a tutore, quia contestatione fit litis dominus. T. 9. c. 142. D.
Procurator debet præstare dolum, & culpam etiam leviſſimam. T. 9. c. 357. C.
Procurator, & gestor in quo differunt. T. 9. c. 358. A.
Procurator, qui habet generale mandatum, potest transigere decidendi causâ, & solvere, & alienare, & pignerare, & aliud pro alio petere, sed non donare, transigere deminuendi causâ. T. 9. c. 107. E.
Procurator fisci est cognitor, & disceptator rationum fiscalium. T. 9. c. 1109. E. *Catholicus* dicitur, *Procureur general*, & hujus apparitores *Catholiciani*. Ibid. E.
Procurator constituitur cessâ actione, ut emolumentum litis ad nos redeat, vel in rem ipsius procuratoris. T. 9. c. 1335. C.
Procurator privatæ rationis est judex rerum fiscalium. T. 9. c. 19. C.
Procurator quis dicitur. Tom. 9. c. 358. E.
Procurator summæ rei. Tom. 9. c. 377. B.
Procurator Cæsaris, aut Quæstor, vel Legatus Proconsulis, an ex mandato Proconsulis possit fungi vice Proconsulis. T. 10. c. 95. A. B.
Procurator generalis an possit transigere. T. 10. c. 392. C. an possit jusjurandum deferre, solvere, paciscì, alienare, pignori obligare, & permutare. Ibid. C.
Procurator sæpe pro gestore accipitur. Ibid. E.

BIU Cujas

Procurator ſummæ rei eſt procurator Cæſaris. T. 10. c. 657. B.
Procurator Cæſaris non eſt competens judex inter privatos. T. 10. c. 661. C. D.
Procurator, qui generale habet mandatum, novare, & delegare poteſt. T. 10. c. 716. D.
Procurator ſemper cavet de rato. T. 10. c. 1187. B.
Procurator ſi promiſit judicatum ſolvi, atque ita promiſit rem a ſe defenſum iri, an cogatur defendere dominum, aut omnimodo ſubire judicium. T. 10. c. 748. E.
Procurator rem vendidit, & emptori cavit meo nomine poſt mandatum meum, quæritur, an ego, qui mandavi, habeam actionem ex vendito, & an tenear actione ex empto. T. 10. c. 768. C.
Procurator an poſſit admittere bonorum poſſeſſionem. T. 10. c. 785. C.
Procurator datus an alium procuratorem poſſit conſtituere. T. 10. c. 797. C.
Procurator eſt actor abſentis nomine. T. 10. c. 882. D.
Procurator in cauſam ſuam quandoque conſtituitur. T. 10. c. 884. D.
Procurator dicitur etiam mandatarius. T. 10. c. 885. A.
Procurator propriè quis ſit. Ibid. B.
Procurator actoris non eſt idoneus, qui dominum non defendit. T. 10. c. 915. B.
Procurator Cæſaris habet juriſdictionem inter fiſcum, & privatum, non inter privatos. T. 10. c. 918. D.
Procurator Cæſaris in Syria Pontius Pilatus erat. T. 10. c. 931. B.
Procurator Cæſaris non cognoſcit de cauſa curiali, ſed de criminibus, & pœnis. Ibid. B.
Procurator Cæſaris jus habet exigendæ pœnæ, quam Præſes irrogavit, non etiam judicandæ. Ibid. C.
Procurator an poſſit dari poſt litem conteſtatam. T. 10. c. 945. C.
Procurator an poſſit ex eventu litis alienæ ſibi cavere certam partem. T. 10. c. 989. A.
Procurator cum emit, etſi mandatum alienum exſequatur, ſibi tamen emit, non mandatori. T. 10. c. 1016. B.
Procurator quantum diſtet a nuntio. Ibid. C.
Procurator propriè eſt omnium bonorum. T. 10. c. 1225. A.
Procurator eſt ad agendum, eique incumbit etiam defenſio ejus nomine, cujus agit. T. 10. c. 1226. A.
Procuratoria exceptio. Tom. 1. c. 1364. B.
Procuratoria exceptio. Vide, Exceptio procuratoria.
Procuratoriæ exceptiones quænam ſint. T. 10. c. 1190. B.
Ut procuratorio nomine qui agit, viri boni arbitratu ſatisdet, id dominum, qui abeſt, ratum habiturum. T. 5. c. 107. A. B.
Procuratoris ſcientiam domino non nocere. T. 1. c. 1496. C.
Procuratoris ſcientia inhibet actionem redhibitoriam. Ibid. B.
Procuratoris depoſito officio, an is relevetur onere obligationis contractæ ex cauſa venditionis, & evictionis poſtea ſequutæ. Tom. 4. c. 870. B.
Procuratoris, & tutoris eadem eſt ratio. T. 4. c. 927. A.
Procuratoris officium quid diſtat ab officio advocati. T. 4. c. 940. A. D. verba Senecæ in Hercule furente de procuratoribus quæ. Ibid. D.
Procuratoris officium eſt gratuitum, advocati verò non eſt gratuitum. Ibid. A.
Procuratoris litium ſalarium. Vide, Salarium.
Procuratoris habendi cauſâ ad lites qui manumittitur, is 18. annum attigiſſe debet. T. 5. c. 156. E.
Per procuratoris colluſionem, & corruptelam qui vicit, is non poterit a procuratore repetere pecuniam, quam ei dedit, ut prævaricaretur, & cur. T. 5. c. 478. B.
Procuratoris perſonam gerere qui poſſint, vel non. T. 5. c. 115. A. B. C.
Procuratoris falſi nec actio, nec petitio, nec perſequutio ulla fuiſſe intelligitur. T. 6. c. 471. C.
Procuratoris agentis alieno nomine eſt cavere de rato, non judicatum ſolvi. T. 6. c. 291. D.
Procuratoris idonei factum, ſive dolum malum, puta, ſi mandatum non exſequatur, vel ſi id rogatus non proferat in judicium, domino nocere. T. 6. c. 947. A.
Procuratoris delictum non debet in damnum eccleſiæ, vel monaſterii redundare. T. 6. c. 908. D.
Procuratoris ſcientiam domino nocere indiſtinctè. T. 7. c. 890. A. & T. 10. c. 458. D.
Procuratoris appellatione ſæpe continetur negotiorum geſtor. T. 7. c. 890. A.
Procuratoris ignorantia an ſcienti domino profit. Ibid. A.
Procuratoris mutandi ratio quæ. T. 9. c. 146. C. D.
Procuratoris Cæſaris ſententiâ ita latâ, ut bona debitoris fiſci traderentur fidejuſſori ejus eâ lege, ut fidejuſſor fiſco immunitatem præſtaret, quæritur, an valeat ſententia. T. 9. c. 1068. E.
Procuratoris appellatione ſæpe continetur geſtor, cujus geſtus eſt poſtea comprobatus. T. 10. c. 458. D.
Procuratori rectè ſolvitur, ideo & rectè eum paciſci Paulus ait. T. 1. c. 933. B.
Procuratori datur actio mandati, vel negotiorum geſtorum. Tom. 1. c. 1460. C.
Procuratori annis minori; ſi dominus major ſit, in integrum non datur reſtitutio. T. 1. c. 368. E.
Procuratori non eſt petitio ſalarii, ſi ei non ſit conſtitutum. T. 4. c. 939. E. & c. 940. A.
Procuratori in rem ſuam non datur actio mandati, ut fidejuſſori in rem ſuam. T. 4. c. 703. E.
Siquis procuratori nomine domini, quaſi debitam pecuniam domino, ſolverit per errorem, quid. T. 4. c. 927. B. C.
Procuratori vero ſolvens debitor liberatur. T. 4. c. 1348. E.
Procuratori, ſive negotiorum geſtori comparatur actor ſervus, ſive diſpenſator, quem dominus præpoſuit calendario, quem dominus præpoſuit pecuniis credendis, & exigendis. T. 5. c. 136. C.
Procuratori ad negotia gerenda procul dubio ſolvi poteſt indiſtinctè. T. 5. c. 53. A.
Procuratori dato ad agendum, ſi vicerit, actionem judicati non dari, non poſſe ſolvi judicatum, ſed domino ſolvi. T. 5. c. 113. D.
Procuratori officium ſuum non debet eſſe damnoſum. T. 5. c. 476. C.
Procuratori ſuo ſi pecuniam mutuam dedi tui contemplatione, quomodo te obligatum habeam. T. 6. c. 12. A. actio mihi competit in te negotiorum geſtorum, in procuratorem tuum ex ſtipulatu. Ibid. C.
Procuratori actionem dominus mandat, non dat. T. 10. c. 93. D.
Procuratori Cæſaris an detur jus dicendæ mulctæ. T. 10. c. 398. E. an publicè juriſdictionem habeat. Ibid. E.
Procuratori Cæſaris, Præſidi, & advocato fiſci abſentibus nulla eſt juriſdictio. T. 10. c. 902. A.
Procuratori in rem ſuam ad agendum conſtituto, mandatis actionibus nomine domini, directam actionem dari. T. 10. c. 959. A.
Inter procuratorem privati hominis, & curatorem Reipublicæ differentia. T. 3. c. 604. B.
Per procuratorem criminales cauſæ non aguntur. T. 2. c. 1113. A.
Per procuratorem litigare honor eſt. T. 2. c. 103. D.
Procuratorem nudis verbis conſtituti. T. 1. c. 272. D.
Per procuratorem actus legitimos non peragi. T. 3. c. 435. D.
Per procuratorem accepto non liberamur. T. 3. c. 135. E.
Per procuratorem an hereditas adquiri poſſit. T. 3. c. 20. D.
Procuratorem litis tutor facere non poteſt ante litem conteſtatam, & cur. T. 4. c. 879. B.
Per procuratorem adquiritur poſſeſſio, etiam nobis ignorantibus. T. 4. c. 1458. E.
Per procuratorem obligatio, & actio non adquiritur. T. 4. c. 1459. B.
Per procuratorem ignorans incipit poſſidere. Ibid. A.
Per procuratorem non ſemper adquiruntur actiones. T. 4. c. 917. C.

BIU Cujas

Procuratorem ad litem solus dominus litis facere potest. Tom. 4. c. 5. D.
Inter procuratorem, & advocatum differentia quæ. Tom. 4. c. 940. A.
Non omnis, qui procuratorem habet, etiam ab eo defendi potest. T. 4. c. 352. B.
Per procuratorem non fit acceptilatio, nisi remedio novationis. T. 4. c. 746. C.
An per procuratorem absens hereditatem adire possit. T. 4. c. 593. D.
Per procuratorem adquiri possessionem utilitatis causâ receptum est, expediendorum negotiorum causâ. T. 5. c. 702. D.
Per procuratorem non tantùm possessionem, sed & dominium adquiri etiam ignoranti. Ibid. D.
Procuratorem ad administrandum minorem 25. annis fieri posse. T. 5. c. 156. B.
Per procuratorem an quis possit agere populari actione, vel populari interdicto. Tom. 6. c. 301. D.
Per procuratorem quæ fieri non possunt. T. 7. c. 69. D.
Per procuratorem nobis possessio adquiritur. T. 8. c. 251. D.
Per procuratorem obligatio nobis non adquiritur. Ibid. E.
Per procuratorem dominium nobis non adquiritur. Ibid. E.
Per procuratorem regulariter nemo agit causam criminalem. Tom. 9. c. 1375. B.
Per procuratorem semper causam status agere potuit is, qui se dominum dicit. Tom. 9. c. 985. A.
Per procuratorem peti posse alieno nomine bonorum possessionem, si specialiter id mandatum sit, ut peteret bonorum possessionem. T. 9. c. 358. A.
Per procuratorem non potest adiri hereditas. Ibid. B.
Per procuratorem defendi posse reos capitalium criminum. Tom. 9. c. 1417. D. E. & c. 1418. A.
Per procuratorem actio ex empto nobis non adquiritur, per nuntium, aut epistolam adquiritur. T. 10. c. 659. C.
Per procuratorem obligatio, vel dominium an adquiratur. T. 10. c. 642. B.
Per procuratorem aliàs adquiritur dominium, aliàs possessio, aliàs utrumque. T. 10. c. 659. C.
In procuratorem quo casu possit agi in tantum, quantum interest. T. 10. c. 749. E.
In procuratore, & defensore idem juris est. T. 1. c. 362. A.
In procuratore privati hominis, & in procuratore reipublicæ differentia quæ. T. 4. c. 870. C. ratio differentiæ est evidens. Ibid. C.
In utroque procuratore, vel ex mandatu, vel sine mandatu asperitas exigitur, & vigilantia summa. T. 6. c. 18. D. non tantùm dolum præstat, & culpam latam, sed etiam levem, & levissimam, cui adversa est diligentia exactissima. Ibid. D. E.
De procuratore, qui generale mandatum habet. T. 6. c. 375. D. sicut hoc mandato continetur, ut nomine domini solvat creditoribus domini; ita eodem mandato continetur, ut debitores domini exigat. Ibid. D.
De procuratore, qui cum mandatum non haberet, pecuniam debitam exegit. Tom. 6. c. 385. E.
Procuratore meo colludente, si quis ab eo emerit, an emptioni stare cogar. T. 7. c. 779. B.
A procuratore sumptus, in litem factos probabili ratione, repeti actione mandati contrariâ, etiamsi procurator non vicerit, dummodo culpâ, & dolo careat. T. 9. c. 357. C.
De procuratore, cui cessa est actio in rem alienam. T. 9. c. 1336. C.
De procuratore, qui habet liberam administrationem omnium bonorum. T. 9. c. 312. D.
De procuratore creditoris, qui accepit debitum, aut indebitum a debitore. Tom. 9. c. 225. E. & c. 226. A. B.
In procuratore quænam ætas requiratur. T. 10. c. 613. E.
De procuratore Cæsaris plura. T. 10. c. 793. E.
Procuratore vero exsistente, non potest dominus non observare ordinem, quem observavit procurator. T. 10. c. 1190. A. B.
Procuratores Cæsar mittebat non tantùm in provincias, quas senatui, & populo reliquerat, sed etiam in suas. T. 3. c. 548. D.
Procuratores Cæsaris initio nullam habuerunt jurisdictionem. Ibid. D.
Procuratores qui. T. 2. c. 105. A.
Procuratores, qui ex mandato constituuntur, necessarii sunt, non voluntarii. T. 2. c. 110. E. & c. 111. A.
Procuratores prædiorum fiscalium, & augustæ domus. T. 2. c. 880. E.
Procuratores metallorum. T. 2. c. 790. E.
Procuratores rei privatæ ad solutionem canonum manu militari compelli possunt. T. 2. c. 680. A.
Procuratores, vel ad agendum constituuntur, vel ad administrandum. T. 1. c. 19. B.
Procuratores ducenarii. T. 2. c. 678. B.
Procuratores absentium reipublicæ causâ munerum civilium vacationem non habent. T. 2. c. 746. B.
Procuratores sunt juris nostri vicarii. T. 4. c. 5. B.
Procuratores hujus temporis sunt rapacissimum hominum genus. T. 4. c. 940. D.
Procuratores in litem olim infames dare non poterant, quia honor est per procutatorem posse litigare, quo infames indigni sunt. T. 5. c. 103. E. & c. 104. A.
Procuratores ad agendum, vel defendendum mutum, & surdum dari non posse, sed ad administrandum tantùm. T. 5. c. 115. B.
Procurarores, qui, excepto muto, & surdo, in actionibus dari non possunt, infames sunt jure veteri, non novo. Ibid. B. C.
Procuratores fœminæ ad actiones an fieri possint. Tom. 5. c. 115. C.
Procuratores necessarii ex mandato alieno constituuntur. T. 6. c. 8. C.
Procuratores voluntarii ultro ad negotia aliena accedunt, & negotiorum gestores appellantur. Ibid. C.
Duos simul procuratores omnium rerum, & negotiorum suorum gestores in solidum quis fecit eos, quod debitores habebat, an alter ab altero, quod mandatori debet, exigere possit. Tom. 6. c. 497. C.
Procuratores quinam sint. Tom. 8. c. 1123. A.
Procuratores causam deferentes ad fiscum an audiantur. T. 8. c. 438. C.
Procuratores rerum suarum habet fiscus in diversis provinciis. T. 9. c. 332. A.
Procuratores Cæsaris alii speciales sunt, ut metallorum, alli Provinciales. Ibid. A.
Procuratores Cæsaris non habent jus deportandi. T. 9. c. 1481. D. E.
Procuratores Cæsaris in provinciis exercere non posse fœnus tempore sui officii. Tom. 9. c. 206. D. pecuniam mutuam, neque gratuitam, non posse dare. Ibid. D.
Procuratores rerum fiscalium plerumque erant liberti Principum. T. 9. c. 1095. B.
Procuratores an mutari possint. T. 9. c. 142. A.
Procuratores Cæsaris jus dicendæ mulctæ an habeant. T. 10. c. 609. C.
Procuratores Cæsaris vocati a Græcis catholici. T. 10. c. 645. C.
Ut Procuratores, sic mandatores quidam salariarii sunt. T. 10. c. 650. E. & c. 651. A.
Procuratores Cæsaris an mulctæ dictionem habeant. T. 10. c. 870. A.
Procuratores causas non agunt, sed adsistunt negotiis, & litem alieno nomine persequuntur. Tom. 10. c. 883. B.

BIU Cujas

Procuratores an possint defendere alium in judicio. T. 10. c. 884. B. C.
Procuratores, qui alieno nomine rem alienam agerent, non videntur olim permissi, nisi ex certis causis. Ibid. D.
Procuratores, qui ex mandato dominorum constituuntur, necessarii sunt, non voluntarii. T. 10. c. 888. E.
Procuratorum tria genera, gynecii, baphii, & rei privatæ. Tom. 2. c. 792. E. & c. 793. A.
Procuratorum duæ species. T. 1. c. 933. A.
De procuratoribus Græcæ constitutiones. T. 3. c. 364. B.
De procuratoribus, & defensoribus. T. 1. c. 739. D.
De procuratoribus voluntariis, qui se litibus, aut negotiis alienis offerunt. T. 1. c. 740. B.
Procuratoribus interdicitur lites redimere. T. 9. c. 355. C.
De procuratoribus majorum, qui moram judiciis adferunt. Tom. 9. c. 142. C.
Pro derelicto an sit legitimus titulus. T. 3. c. 610. A.
Non prodesse, & nocere diversa sunt. T. 3. c. 137. C.
Prodesse propriè quidnam sit. T. 10. c. 468. E.
Prodiga sunt annonæ, quibus opponuntur corpora. T. 2. c. 652. B.
Prodigi pupillo comparantur. T. 3. c. 286. D.
Prodigi loco absentium habentur. T. 1. c. 97. D.
De prodigi, vel furiosi curatore. T. 9. c. 608. D. E.
Si prodigiosum aliquid mulier enixa sit, nihil proficit. T. 1. c. 458. A.
Prodigo cuilibet interdicitur bonis. T. 1. c. 1165. E.
Prodigo genero dos non datur. T. 8. c. 581. A.
Prodigus adquirendi jus habet, deminuendi jus non habet. T. 1. c. 1166. A.
Prodigus, cui bonorum suorum administratio interdicta est, testamentum facere non potest. T. 1. c. 104. C. & T. 8. c. 967. B.
Prodigus desipere videtur, quòd neque tempus, neque finem expensarum noverit ullum. Tom. 1. c. 1166. B.
Prodigus naturaliter non obligatur, quia mente carere videtur. T. 1. c. 1166. A.
Prodigus obligatur ex delicto. Ibid. C.
Prodigus testamentum facere, vel alienare non potest. T. 1. c. 1165. E. & c. 1166. C. D.
Prodigus receptâ vitæ sanitate ad bonos mores reversus, & testamentum facere, & ad testamenti solennia adhiberi potest. T. 1. c. 417. D.
Prodigus stipulando sibi alium obligat. T. 1. c. 1166. A.
Prodigus, & deliberans an vendere possint. T. 7. c. 702. A. & seq.
Prodigus non potest deferre jusjurandum, nec pacisci sine curatore. T. 9. c. 192. E. non potest judicium accipere. Ibid. c. 193. A.
Prodigus, pupillus, castrensis peculii dominus rem suam augere, non minuere possunt. T. 10. c. 529. C.
Prodigus, pupillus, furiosus si obligati fuerint, an fidejussor teneatur. Ibid. D.
Proditoris patriæ consilium quoque, & voluntatem solam, licet rem non peregerit, puniri constat. T. 3. c. 447. A.
Producere, & augere vim, & significationem verborum legis est. T. 4. c. 913. E.
Productio testium facta ante litis contestationem potest aliquando repeti post litem contestatam. T. 6. c. 865. A. B.
Productiones testium. Vide, Testium productiones.
Productores qui dicantur, & quid a lenonibus discrepent. T. 2. c. 1054. B. C.
Pro emptore quid. T. 1. c. 1139. E.
Pro emptore possidere aliud est, aliud usucapere pro emptore. T. 5. c. 739. E. & c. 740. A.
Profectitia bona quæ. T. 2. c. 437. B.
Profectitia bona inter liberos conferuntur. T. 3. c. 79. B.
Profectitia dos, Vide, Dos.
Inter profectitia non numerantur, quæ contemplatione alterius fiunt, sed inter adventitia. Tom. 10. c. 767. B.
Proferre, & differre quid inter se differunt. T. 3. c. 177. A.
Verbi *proferre* an sit alia vis, quàm verbi *prorogare*. T. 10. c. 89. E.
Professio solutionis apocha. T. 4. c. 836. E.
Professio facta in jure. T. 9. c. 36. A.
Professio censualis filium non facit. T. 9. c. 270. D.
Professiones censuales. Vide, Censuales professiones.
Professionum tabulæ, quæ a Græcis vocantur ἀπογραφαὶ τῶν πατρῴων. T. 2. c. 128. D.
Professores studiorum liberalium munerum civilium immunitatem habent. T. 2. c. 755. A. & seq.
Professores artium liberalium ab onere metatorum excusantur. T. 2. c. 975. A. B.
Professores in aliena patria docentes immunitatem in patria sua non habere, nisi doctrinâ longè cæteris excellant. T. 6. c. 509. B.
Professorum artium liberalium numerus. T. 2. c. 810. B.
Professorum liberalium artium munus, ac dignitas. T. 2. c. 755. A. & seq.
Profiteor te non teneri. Tom. 3. c. 512. B.
Profiteri plus est, quàm confiteri Cicerone auctore. T. 4. c. 836. D.
Profugi omnes in alieno latebras collocantes cum emolumentis tributariis, salvâ tamen moderatione, revocantur. T. 2. c. 837. B.
In profundum, ejusque significatum. T. 8. c. 572. C.
Profundum, idest, crumena. T. 3. c. 281. A.
Progener. T. 8. c. 210. A.
Programma quid. T. 9. c. 1099. C. non habet vim rei judicatæ. Ibid. B. non habet auctoritatem rei judicatæ. Ibid. C.
Progressus ætatis ab eximia ætate exspectari non debet. T. 4. c. 861. B.
Pro herede gerere quid propriè sit. T. 1. c. 125. C. & T. 3. c. 269. B.
Pro herede gestio magis est animi, quàm facti. T. 4. c. 28. D.
Pro herede se gerere, aut adire, aut cernere hereditatem nunquam dicuntur necessarii, sicut immiscere se nunquam dicuntur extranei. T. 4. c. 191. A.
Pro herede gestio est species adquirendæ hereditatis. T. 4. c. 907. D.
Pro herede se gerere est adquirere hereditatem; immiscere est quasi res jam suas attrectare, & attingere. T. 4. c. 191. A.
Pro herede possidere. Vide, Heres. Vide, Possidere.
Prohibentis causa melior, & potentior est in re pari. T. 4. c. 152. E.
Prohibere nemo potest prospectum in montes. T. 8. c. 786. B.
Prohibere, & nuntiare an differant. T. 8. c. 551. B.
Prohibitâ alienatione videtur prohibita heredis institutio. T. 4. c. 547. A.
Prohibitæ nuptiæ. Vide, Nuptiæ.
Prohibitio fit initio traditionis, denuntiatio ante traditionem. T. 4. c. 134. C.
Prohibitio nuptiarum latiùs patet jure civili, quàm pontificio. T. 4. c. 976. C. D.
Prohibitio nuptiarum est extendenda potius, ac coangustanda. T. 4. c. 813. C.
Prohibitio simplex neque legati, neque fideicommissi vim habet. T. 6. c. 743. C.
Prohibitio testatoris, quæ nullam habet causam, nudum est præceptum; & consilium fuit potiùs, quàm præceptum. Ibid. C.
Prohibitio nuda quæ sit. Tom. 9. c. 1233. E.
Prohibitio debitoris *ne a se prædia alienentur*, idest, extra suos, suique nominis successores non lædit jus creditorum, quibus prædia obligata sunt. T. 9. c. 1233. D.
Inter prohibitionem, & denuntiationem differentia quæ. T. 4. c. 134. C.
Contra prohibitionem alienatio facta

BIU Cujas

cta an valeat. T. 9. c. 231. D. E.
Projecta quæ sint in servitute. T. 7. c. 405. D.
Projectio cedit ædibus, in quas projectum est. T. 3. c. 487. A.
Projectio in solum tuum. Tom. 8. c. 536. B.
Projectio est portio superficiei. T. 10. c. 334. E.
De projectionis possessione interdictum dari ad exemplum Uti possidetis. T. 3. c. 486. B.
Projectionis verbum latissimè patet. T. 8. c. 536. D.
Projectionis jus habente vicino supra vicini solum, si tamen non jure projectio haberi dicatur, an alteri adversùs alterum sit utile interdictum. T. 10. c. 334. D. E.
Projectionis possessio an soli possessionem contingat, T. 10. c. 335. A.
Projectionum nomen mœnia complectitur, & stillicidia, & porticus, & quæcumque extra ædes projiciuntur. T. 1. c. 833. E.
Prolatum, idest, dilatum. Tom. 2. c. 680. C.
De prole postuma locus Virgilii explicatur, T. 10. c. 141. D.
Prolem legitimam qui non habet, an possit naturales ex hujusmodi consuetudine, precibus Principi datis, legitimos constituere sibi sine matrimonio. T. 8. c. 905. C.
Promener, & *mener* voces Gallicæ unde deductæ. T. 1. c. 378. B. C.
Promercalia, idest, πεφάσιμα. T. 5. c. 566. A.
Promercalia, & usualia an sint munifica. T. 5. c. 688. D.
Promercalia portorium pendunt. T. 8. c. 625. C.
Promercii vox in libris nostris frequens est, T. 1. c. 506. A.
Promercii jus. T. 9. c. 1310. B.
Promercium, & promercalis res. T. 1. c. 328. D.
Prominare quid sit propriè, & unde. T. 1. c. 378. B.
Promiscua conditio quæ est. T. 6. c. 489. E.
Promiscuæ, & non promiscuæ conditiones. T. 3. c. 390. D.
Promissa in suo tempore sunt exspectanda, ne dum festinantius exigere volumus, amissione causæ mulctemur. T. 4. c. 739. C.
Promissio, judicio sistendi causâ facta, deserta quando dicitur. Tom. 5. c. 94. B.
Promissio, cujus necessaria, & justa causa est, valet. Tom. 6. c. 991. B.
Promissio facta contra leges, aut bonos mores, & sine justa causa non valet. Ibid. B.
Promissio dotis est contractus. T. 9. c. 525. E.
Promissio dotis. Vide, Dotis promissio.
Promissio facta alumnis certi emolumenti contemplatione, mutatâ voluntate, non tenetur. T. 10. c. 1102. B.
Ex promissione, sicut & ex stipulatione, quando obligatio nulla nascitur. T. 5. c. 144. B.
Promissor, mortuo eo, pro quo promiserit, aut caverit, si liberatur. T. 1. c. 373. E.
Promissor non omnem culpam præstat. T. 1. c. 1224. D.
Promissor ex responso stipulatori obligatur, non ex rescripto. T. 4. c. 829. B.
Promissor non cogitur factum probare, quod prohibere non potuerit. T. 8. c. 779. A.
Promissor liberatur, si res promissa ante moram sine dolo ejus perierit. T. 8. c. 76. E.
Promissor tunc condicit, cum fidejussor ejus solvit. T. 10. c. 423. E.
Promissoris nomine, & pro promissore idem est, ut pro me, & meo nomine. T. 1. c. 206. E.
Promissoris in stipulatione est electio. T. 5. c. 508. D. E.
Promissoris electio ita est in disjunctivis, aut generaliter conceptis stipulationibus, ut quod velit, alterutrum solidum præstare debeat. T. 10. c. 559. D.
Promissori electio delata est aut tacitè, aut nominatim. Tom. 4. c. 195. E.
Promissum quomodo accipiatur, & quid significet. T. 10. c. 877. B.
Promittendi verbo aliàs stipulatio significatur, aliàs pactum. T. 1. c. 488. B.
Promittendi rei an vice mutuâ fidejubere possint apud creditorem. T. 4. c. 1311. B. C.
De promittendi, & stipulandi duobus reis. T. 9. c. 1274. B. & seq.
Promittendi verbum commune est stipulationum, pollicitationum, & pactionum. T. 9. c. 90. D.
Promittendi verbum latè patet. Tom. 10. c. 554. B. C. & c. 712. D.
Promittendo dotem omnes obligari possunt, dicendo dotem non possunt. T. 5. c. 398. E.
Promittere aliud est, aliud constituere. T. 4. c. 141. B.
Promittere doti. T. 5. c. 70. D.
Promittere pro dicere accipitur Ibid. E.
Promittere integrâ oratione est promittere manu fidei teste. T. 9. c. 1262. D. E.
Promittere minus est, quàm spondere. T. 9. c. 429. D.
Promittere, & repromittere an idem sint. T. 10. c. 114. D.
Promittere ex Seneca minus est, quàm spondere. Ibid. E. qua ratione plus sit, qua ratione minus, & qua ratione idem omnino. Ibid. E.
Promittere de se quisque debet, non de alio. T. 10. c. 763. B.
Promittere quis dicatur. Tom. 10. c. 1102. A.
Qui promittit habere licere, non simplex abnutivum promittit, id est, non fieri, sed se acturum, & curaturum, ut per omnes habere liceat, atque ita factum suum promittit, periculo cautionis generaliter concepta sit stipulatio. T. 10. c. 534. A.
Promittit non tantùm, qui stipulanti promittit, sed & qui pacisscitur. T. 10. c. 1102. A.
Si promitto, est stipulatio, ex qua jure civili nascitur actio ex stipulatu. T. 9. c. 260. A.
Pro mortuo habetur is, cujus bona possidentur a creditoribus, proscribuntur, & veneunt. Tom. 5. c. 117. B. C.
Promptuarium, ταμεῖον. Tom. 3. c. 281. B.
Promulgare, & componere quid differant. T. 1. c. 3. C.
Promutui usuræ non debentur. T. 3. c. 214. E. & T. 9. c. 218. C.
Ex promutuo non obligatur pupillus, T. 3. c. 214. E.
Ex promutuo interdum non datur condictio. T. 9. c. 218. C.
Promutuum quid sit. T. 3. c. 214. D. & T. 7. c. 1051. B. C. & T. 10. c. 953. D.
Promutuum non est, si alia quævis solvantur, quibus in creditum non itur. T. 3. c. 215. A.
Promutuum est indebiti solutio. T. 6. c. 266. E. & T. 9. c. 218. B.
Promutuum aliud est, aliud mutuum. T. 7. c. 1051. B.
Promutuum, & antecessum. T. 9. c. 1076. B.
Promutuum est quasi contractus. T. 9. c. 218. C. & T. 10. c. 953. D.
Promutuum dare quid significat. T. 10. c. 1098. E.
Pronomen primæ personæ nullum esse vocativum. T. 6. c. 91. E.
Pronubæ univiræ olim perpetuitatem matrimonii auspicabantur. T. 9. c. 478. E. & c. 479. A.
Pro nummis invito creditore non potest solvi frumentum, non item pro frumento vinum. T. 5. c. 196. D.
Pronuntiare dicuntur judices. T. 8. c. 526. E.
Pronuntiare, & dicere idem est. T. 8. c. 515. E.
Pronuntiare, & *statuere* verba, quibus jurisconsulti promiscuè utuntur. T. 9. c. 66. A.
Pronuntiare aliud est, aliud statuere. Ibid. A.
Pronuntiatio magistri. Tom. 5. c. 784. C.
Pronuntiationis duo genera. T. 9. c. 117. A.
Pronuntiatorum subdisjunctivorum vis. T. 8. c. 579. C. & seq.
Pronuntiatum, & statutum idem possunt. Tom. 8. c. 526. E. & c. 527. A.
Pronurus. T. 8. c. 210. A.

BIU Cujas

Pro operis, & *ex operis*, notanda differentia inter hæc duo. T. 4. c. 456. B.
Propellendæ calumniæ omnis ratio honesta est. T. 5. c. 138. B.
Propinqui testes sunt idonei in causa matrimonii. T. 6. c. 868. C.
Propinqui non habent jus προτιμήσεως, nisi ex pacto. T. 10. c. 739. A.
Propinquis senioribus moderata castigatio in juniores permittitur. T. 9. c. 1434. A.
Propinquitas pro affinitate accipitur. T. 6. c. 1118. A.
De propinquorum emendatione. T. 9. c. 1434. A.
Propinquus præfertur extraneo in auctionibus, & in aliis quibusdam contractibus. T. 10. c. 998. D.
Proportio arithmetica, & proportio geometrica quo differunt. T. 1. c. 1064. B.
Proportio Geometrica servatur in distributionibus, arithmetica servatur in commutationibus. T. 4. c. 289. C.
Proportio arithmetica quæ est, & quæ geometrica. Ibid. D.
Propositio universalis in jure nulla est, quæ non vitietur, & quandoque perdat officium suum. T. 9. c. 1396. A.
Propositum quid sit, & significet. T. 7. c. 62. C.
Propositum interpretes accipiunt pro animi destinatione. Ibid. C. D.
Propositum in *L. cum in plures*, §. *locator*, præscriptionem significat, non διάθεσιν, & animi destinationem. T. 10. c. 449. A.
Pro possessione dolus est. Tom. 5. c. 97. D.
Pro possessore qui possidet. Tom. 9. c. 1146. C.
Prætor quis fuerit. Tom. 7. c. 68. D. & c. 94. E.
Prætores olim bella administrabant, quorum tebernaculum Prætorium quoque appellabatur. T. 4. c. 832. A.
Prætoris nomen indignum non est consulari viro. T. 4. c. 831. C. D.
Prætoris nusquam fit mentio in libris nostris. T. 7. c. 68. D.
Propria causa vindicationis est dominium. T. 4. c. 701. E.
Propria alia sunt jure divisionis, alia propria jure emptionis. Tom. 4. c. 1163. A.
Propriè id tantùm debetur, quod peti potest. T. 4. c. 500. B.
Proprietarium, sive dominum Prætor non facit. T. 10. c. 297. D.
Proprietarius quis dicatur. Tom. 3. c. 269. D.
Proprietarius an teneatur servare locationem ab usufructuario. T. 5. c. 565. A.
Proprietarius an a fructuario cautionem de refectione damni infecti ædium dominarum petere possit. T. 5. c. 647. B.
Proprietarius fructuario cavet de vitio soli. Ibid. D.
Proprietarius si conveniatur de peculio servi, non deducet, quod fructuario debetur; neque ex contrario fructuarius conventus de peculio deducet, quod proprietario debetur, sed quod sibi tantùm debetur. T. 6. c. 63. D.
Proprietarius nudæ proprietatis dominus adquirere potest usumfructum, qui alterius est. Tom. 6. c. 354. A.
Proprietarius an teneatur onera usufructuario indicta præstare, eo mortuo, & ita usufructu cum proprietate confuso. T. 7. c. 1321. D. E. & c. 1322. A. & c. 1360. B. C.
Si proprietarius ego sum, re mutatâ, non desino esse proprietarius. T. 7. c. 1006. D.
Proprietarius, qui servitutem adquirere potest, an etiam consentiente usufructuario imponere possit. T. 7. c. 383. E.
Proprietas, idest, dominium, est jus corporale. T. 1. c. 1329. C.
Proprietas duplex est, nuda, & plena, quæ & solida. T. 1. c. 1205. C.
Proprietas momento constituitur. T. 1. c. 1337. A.
Proprietas communium rerum omnibus patet. T. 1. c. 59. B.
Proprietas nihil habet commune cum possessione. T. 3. c. 190. C. & T. 5. c. 507. D. & T. 8. c. 256. A. & c. 257. B. & c. 272. A.
Proprietas omissa adcrescit alteri; amissa non adcrescit. Tom. 1. c. 1337. A.
Proprietas sine fructu quid est. T. 4. c. 423. B.
Proprietas nuda. Vide, Nuda proprietas.
Proprietas verborum non semper in jure nostro observatur. T. 5. c. 869. B.
Proprietas est pars fundi. T. 6. c. 371. B.
Proprietas, & ususfructus in quo differunt. T. 6. c. 442. E. & T. 7. c. 1006. D.
Proprietas semper prævalet, & retrahit ad se possessionem. T. 6. c. 840. C.
Proprietas nuda rei vindicationem parit. T. 7. c. 225. A.
Proprietas plena interdum legata intelligitur sub nomine usus, & ususfructus. T. 7. c. 1369. D. & c. 1370. C.
Proprietas, & possessio quid differunt. T. 8. c. 256. A.
Proprietas plena insulæ nomine significatur. T. 7. c. 1370. A.
Proprietas an ex una tantùm causa contingere possit. T. 8. c. 256. A.
Proprietas, & dominium an idem sint. T. 8. c. 272. B.
Proprietas si purè legata sit, ea ad legatarium perveniet, quamvis fructuarius sit heres institutus. T. 7. c. 1340. D. E. & c. 1341. A.
Proprietas adquisita non admittit jus adcrescendi. T. 9. c. 472. C.
Proprietas, & dominium an differant. T. 10. c. 297. B. Vide, Dominium.
Proprietas plena quænam sit. T. 10. c. 1127. D.
Proprietatis, & momenti causa quo ordine est agenda. T. 3. c. 50. A.
Proprietatis, & ususfructus multæ differentiæ. T. 1. c. 1368. C.
Proprietatis pars, sicut alluvio, adcrescit parti, non personæ. T. 1. c. 1336. E.
Proprietatis vindicatio. Tom. 7. c. 224. D. E.
Proprietatis, & possessionis motâ quæstione, de qua priùs cognoscatur. T. 7. c. 150. A.
Proprietatis nudæ dominus an servitutem adquirere, vel imponere prædio possit. T. 7. c. 381. D.
Proprietatis plenæ duæ sunt partes, ususfructus, & proprietas. T. 7. c. 1345. D.
In proprietatis causa demonstrati fines observantur. T. 7. c. 482. B.
Proprietatis unum tantùm titulum esse, unam causam, unam auctoritatem. T. 8. c. 256. B.
Proprietatis causa plerumque possessio est. Ibid. D.
Proprietatis dominium, quod quis non habet, interdum etiam vendendo, & tradendo præbet alii, transfertque in alium. T. 8. c. 285. C.
Proprietatis vindicatio. T. 9. c. 129. B.
Proprietatem fundi qui dicit, vel fundum, vel proprietatem simpliciter, plenum dominium dicit. T. 1. c. 1337. C.
Proprietatem, seu dominium ager significat. T. 8. c. 572. D.
Proprietatem a possessione discernit avaritia hominum stulta. T. 9. c. 1006. C.
Proprietatem inter, & usumfructum duplex differentia respectu juris adcrescendi. T. 1. c. 1336. D. E. & T. 10. c. 1134. C. & seq.
De proprietate, vel quasi proprietate interdicta quædam. T. 4. c. 165. B.
De proprietate legata uni, alteri usufructu sub conditione. T. 5. c. 864. C. D.
De proprietate controversia etiam disceptatur a mensoribus. T. 7. c. 481. A.
A proprietate separatam esse possessionem. T. 8. c. 272. B.
De proprietate olim agebatur apud pedaneum judicem, de possessione apud Prætorem. T. 9. c. 1144. A.
A propriis communia separantur. T. 4. c. 1163. A.
Proprio servo inutiliter legatur sine libertate. T. 4. c. 382. C.
Proprium ut a mutuo separatur. T. 3. c. 325. B.
Proprium homini nihil esse. Ibid. B.
Proprium, & in bonis esse dicitur, quod peti potest. T. 5. c. 102. A.

BIU Cujas

Proprium opponitur mutuo: T. 5. c. 392. B.
Proprium teſtatoris quod non eſt, id neceſſe eſt alienum dici. T. 6. c. 585. D.
Proprium aliquid habent legati Proconſulis mandatâ juriſdictione. T. 10. c. 94. D.
Proprium alicui ſoli non eſt, quod & alteri commune eſt, T. 10. c. 1092. C.
Proprius proprio non ſervit, T. 4. c. 146. A.
Propter articulo ſignificatur occaſio. T. 4. c. 659. A.
Propulſare vim quid ſit. Tom. 9. c. 1150. B.
Propulſatio, ſive defenſio omni jure permiſſa eſt. Ibid. C.
An pro rata ejus, quod cui reſtituitur, in eum tranſeant actiones, & obligationes activæ, & paſſivæ. T. 4. c. 560. C. D.
Prorogare ad tempus refertur. T. 10. c. 397. E.
Prorogare juriſdictionem an ſit, cum ex conſenſu partium aditur judex incompetens. T. 10. c. 398. B.
Prorogatio quid ſit. Tom. 7. c. 129. C.
Prorogatio omnis promutuum eſt. T. 7. c. 627. E.
Quod prorogatum eſt defuncto, an heredes ejus reſtituere cogantur. T. 4. c. 973. E.
Prorſum itur facilius, quàm retrorſum. T. 10. c. 960. D.
Proſcribere verbum expendendum eſt. T. 5. c. 509. B.
Proſcribere olim quid erat. T. 10. c. 750. E.
Proſcripti qui dicuntur, & qui damnati. T. 9. c. 1482. A.
Proſcriptio quibus ſolennitatibus fit. T. 2. c. 652. D.
Proſcriptio bonorum. T. 8. c. 532. D.
Proſcriptio, & diſtractio bonorum debitoris, ſive judicati, quæ fit ſub haſta, quam poſſeſſionem ſequitur. T. 9. c. 1127. A. irrogat infamiam ei, cujus nomine fit. Ibid. A. hæc uſurpato nomine ex 12. Tabulis appellatur ſectio. Ibid. B.
Proſcriptio bonorum quomodo fit. T. 9. c. 549. D.
Proſcriptio bonorum debitoris morti comparatur, T. 9. c. 1127. B.
Proſcriptio bonorum debitoris. Vide, Bonorum debitoris proſcriptio.
Proſcriptorum bona peti non poſſe, ultro dari poſſe. T. 2. c. 666. C.
De proſcriptorum, ſeu damnatorum bonis. T. 9. c. 1482. A. & ſeq.
Proſequutores auri publici. T. 2. c. 778. C. D.
Proſequutores frumentorum. Ibid. D.
Proſequutores equorum. Ibid. D.
Proſequutores publicarum functionum. Ibid. D.
Proſequutores reorum. Ibid. D.
Pro ſocio actio. T. 6. c. 88. B.
Proſocrus. T. 8. c. 209. E.
De proſpectu maris generalis forma. T. 2. c. 1167. C.
Proſpectui an officiant viridaria. T. 7. c. 413. D.
Proſpectui ne officiatur, & luminibus ne officiatur, quæ differentia ſit inter ea. T. 7. c. 415. D.
Proſpectui ne officiatur ad quid pertineat. Ibid. D.
Proſpectui vicini officere an quis ſuo jure poſſit. T. 7. c. 408. A.
Proſpectum ſiquis velit vicino eripere, quod ſpatium intermittendum ſit. Ibid. B.
Proſpectus maris liber eſſe debet. T. 2. c. 1107. C. D.
Proſpectus montium quibus caſibus vicino poteſt auferri, T. 4. c. 97. A. B.
Proſpectus eſt, ut terra, aut mare videatur. Ibid. C.
Proſpectus in montes prohibitio. T. 7. c. 408. B.
Proſpectus liber, & gratus quid ſit. Ibid. A.
Proſpectus ſervitus quæ ſit. Ibid. C.
Proſpectus, & lumen in quo differunt. T. 9. c. 1181. E.
Proſtibula, & lenocinia lege ſublata. T. 2. c. 826. E.
Proſtibulæ teſtes eſſe non poſſunt. T. 9. c. 277. A.
Quæ proſunt communiter omnibus, præferre ſolent iis, quæ uni proſunt, vel duobus. T. 9. c. 1093. C.
Pro ſuo quæ poſſidere poſſumus. T. 5. c. 717. C.
Protecta ſunt projecta tecta, quæ Græci ἐκθετα. T. 1. c. 833. E.
Protecta quæ ſint. T. 7. c. 405. E.
Protectores qui. T. 2. c. 912. D. E.
Protectorum, & domeſticorum Principis differentia, ac dignitas. Ibid. D. E.
Protela boum quid. T. 9. c. 128. A.
Protelare eſt protrahere. T. 7. c. 134. B.
Protelare lites quid. T. 9. c. 128. A.
Protelare pro extendere, proferre. T. 10. c. 398. C.
Proteſtatio præſumptionem excludit. T. 6. c. 952. C.
Protimiſeos jus. T. 9. c. 364. D. & c. 427. A. qui habent, & qui non habent. Ibid. c. 364. D. E.
Prothyrum, & diathyrum. T. 3. c. 390. C.
Prothyrum domus, ſi velamen ſit, an contineatur inſtrumento domus. T. 4. c. 1134. B.
Prothyrum ædium eſt, quod vulgo *un contrebuis*. T. 8. c. 654. A.
Prothyrum appellant veſtibulum. Ibid. A.
Protocolla ut inſtrumenta relinquantur. T. 2. c. 1092. D.
Protocollum quid. Tom. 2. 1093. D.
Protonotarii dignitas. T. 2. c. 900. E.
Protoſtaſia quid. T. 2. c. 740. E.
Protutelæ actio eſt prætoria. T. 9. c. 586. C.
Proverbium, quod de Maniis Ariciæ, multi Catones Romæ, explicatur. T. 1. c. 911. A.
Proverbium ſiculum. T. 7. c. 625. E.
Providentia in geſtore, quæ illum reſpicit, nulla eſt. T. 6. c. 15. C.
Quæ provideri non poſſunt, & fiunt vi quadam majore, ſunt caſus majores, quos nullus præſtat. T. 9. c. 298. D. E.
Provincia vocatur θέμα. T. 1. c. 536. D.
Provincia quid eſt. T. 7. c. 99. E.
Provincia dicta Thema a Græcis. T. 10. c. 609. A.
Provinciæ vectigales. T. 3. c. 169. C.
Provinciæ præſidales, & proconſulares non differunt. T. 2. c. 643. D.
Provinciæ rector. T. 2. c. 671. C.
Provinciæ procul Italia poſitæ. T. 3. c. 355. E.
Provinciæ Daciæ quinque. T. 2. c. 674. A.
Provinciæ omnes urbem regiam, ejuſque obſervantiam ſequi debent. T. 1. c. 275. D.
Provinciæ, quas habebat Senatus. T. 4. c. 831. E.
Provinciæ Cæſaris, & provinciæ Senatus differunt. Ibid. D.
Provinciæ interdicere. Tom. 9. c. 1069. E.
Provinciæ quibus interdicuntur a judice, iis & Romam, & totam Italiam interdici ſtatuit Claudius. T. 10. c. 660. E.
Provinciæ mos ſequendus eſt in quantitate uſurarum. T. 10. c. 1265. E.
Provinciales qui dicuntur. T. 4. c. 857. E.
Provinciales an potuerint ſervitutem imponere prædiis ſuis. T. c. 383. B.
Provinciales magiſtratus. Vide, Magiſtratus.
Provinciales procuratores Cæſaris ſunt καθολικοί. T. 9. c. 332. A.
Provinciales agri uſucapi non poterant. T. 9. c. 1020. C.
Provinciales magiſtratus dicuntur poteſtates. T. 10. c. 386. E.
Provinciales ex quo jure erant domini. T. 10. c. 623. B.
Provinciales magiſtratus ne ex reſcripto quidem Principis per ſe, vel per aliam perſonam quidquam poſſunt adquirere, præter ea, quæ ſunt victus ſui quotidiani. T. 10. c. 869. C.
Provinciales an poſſint nuntiare novum opus. T. 10. c. 1181. D. E.
Provincialia prædia. T. 9. c. 1019. A. Vide, Prædia.
Provincialis mulier quæ. T. 8. c. 617. E.
Provinciarum tria genera. T. 2. c. 643. D.
Provinciarum aliæ erant proconſulares,

lares, aliæ præsidales. T. 3. c. 690. D.
Provinciarum divisio sub Augusto Tiberio facta qualis. T. 4. c. 834. A.
Provinciarum aliæ sunt Cæsaris, aliæ Senatus, teste Theophilo. Tom. 4. c. 831. D.
Provinciarum Præsides ordinarii judices dicuntur judices judicum in Novellis. T. 9. c. 1063. C.
Provincias per vexillum, regna per gladium tradi. T. 2. c. 1233. D.
In provincias suas mittit legatos Cæsar. T. 4. c. 831. D.
Provincias validiores, & ferociores, vel agrestiores Cæsar in sua potestate retinuit, pacatiores verò reliquit Senatui. Ibid. E.
Provincias sex diœcesis Ægypti habet. T. 9. c. 400. C.
In provincias mittuntur exteri, & incogniti provincialibus. T. 10. c. 869. D.
In provinciis quis judicem possit dare. T. 10. c. 861. D.
Ex provinciis nemo generaliter de suo foro exhiberi potest ad comitatum. T. 10. c. 926. A.
Provisionem hominis non tollere, aut elidere provisionem legis, an aliquo modo possit esse verum. T. 3. c. 704. B. C.
Provisionem hominis tollere provisionem legis. T. 9. c. 580. E.
Provocandi verbum commune est actoris, & rei, & uterque, dum de jure suo experitur, provocat, & proclamat ad judicium: qui excipit, provocat. Tom. 4. c. 904. D.
Provocandi auxilium quando quis perdit. T. 9. c. 36. A.
Provocare ad judicium est commune actoris, & rei. T. 8. c. 371. B.
Provocare de pœnis an liceat. T. 8. c. 587. B.
Provocare tertio ne liceat in una, eademque causa, vel post duas sententias judicum, quas definitio præfectorum prætorio roboraverit, retractare. T. 9. c. 1126. A. B.
Provocare quando non est necesse. T. 9. c. 1119. B. & seq.
Provocare. Vide, Appellare.
Provocare potest is, quem judex mulctat. T. 10. c. 594. E.
Provocat quicumque agit, & non tantùm actor agit, sed etiam reus. T. 4. c. 904. D.
Provocatio, & injustæ provocationis pœna. T. 3. c. 630. C.
Provocatio fit ex Prætoris edicto. T. 1. c. 50. B.
Provocatio pronuntiationem extinxit. T. 2. c. 1221. C.
Provocatio quid. T. 6. c. 934. E.
Provocatio legis non est. Tom. 7. c. 135. A. & T. 10. c. 594. E.
Provocatio mulctæ est. T. 7. c. 134. E. & c. 135. A.
Provocatio pœnæ non est. Tom. 7. c. 135. A. & T. 8. c. 587. A. & T. 10. c. 594. E.
Provocatione extinguitur damnatio. T. 1. c. 1327. D.
Cum provocatione intercessio non est confundenda. T. 3. c. 630. C.
Provocato permissum est se defendere, vitamque tueri suam. T. 4. c. 836. A.
Proxeneta non contrahit, nec ejus interventu præbetur actio. T. 8. c. 778. D.
Proxenetæ quinam erant. Tom. 7. c. 896. D. & T. 10. c. 586. E.
Proxenetæ dolo non vitiatur contractus. T. 8. c. 778. D.
Proxenetica quæ sunt. T. 1. c. 888. D. & T. 3. c. 309. C.
De proxeneticis. T. 1. c. 888. C. D. & T. 2. c. 312. B. & T. 3. c. 309. B. & T. 9. c. 428. B. & c. 437. C.
Quid hoc nomine significatur. T. 2. c. 312. B. & T. 9. c. 437. C.
Proxeneticum quomodo vocatur. T. 9. c. 437. D. an peti possit. Ibid. E. est sordidum accipere. Ibid. E.
Proxima causa actionis quæ. Tom. 9. c. 165. A.
Proximatus trium scriniorum annuus est, non ut olim biennalis. T. 2. c. 918. D.
Proximi sacrorum scriniorum honore vicariorum ornantur. Tom. 2. c. 916. C. D.
De Proximis sacrorum scriniorum, cæterisque, qui in sacris scriniis militant. T. 2. c. 915. D. & seq.
Proximior cognatus. T. 3. c. 282. C.
Proximitas in quo maximè spectetur. T. 1. c. 169. E.
Proximitatis nomine quid fiat, & quid intelligatur. T. 8. c. 1035. A. B. & seq.
Proximus propriè ex pluribus gradibus intelligitur. T. 1. c. 162. C.
Proximus quonam temporis spatio intelligatur. Ibid. D.
Proximus ut a jurisconsultis accipitur. T. 3. c. 283. B.
Quis proximus legitimus, & quis sit suus, quo tempore quærendum. T. 10. c. 776. B.
Is, qui non est proximus mortis tempore, fit proximum. Ibid. C. qui est proximus mortis tempore, vel tempore delatæ hereditatis, desinat esse proximus. Ibid. C.
Prudens homo nihil facit frustra, nec natura. T. 4. c. 262. C.
Prudentia est eligere actionem aptam, & negotio, quo de agitur, competentem. T. 4. c. 1260. B. C.
Prudentum auctoritatem admitti est necesse. T. 3. c. 402. C.
Psaltæ quomodo definiantur. T. 2. c. 1033. C.
Psalterium, quod vulgo dicitur canticum, in alterius infamiam compositum, & publicè cantatum, tam in eos, qui hoc cantaverint, quàm in eos, qui composuerint, extra ordinem vindicatur. T. 1. c. 475. A.
Pseudocomitatenses legiones. T. 3. c. 16. C.
Psilotapa quænam indumenta. T. 3. c. 273. A.
Psitacum, cum loqui discit, verberari claviculâ ferreâ. Tom. 3. c. 448. A.
Ptochotrophi quinam sint. Tom. 2. c. 21. D. & T. 10. c. 819. E.
Ptochotrophia. T. 2. c. 1041. E.
Pubes quis dicatur. T. 1. c. 319. C.
Pubes, seu vesticeps a tutore adroperat. T. 3. c. 53. B.
Pubes ex partium consensu judex esse potest. T. 2. c. 752. B.
Pubes omnis doli est capax. T. 2. c. 1273. A.
Pubes olim adrogari potuit sine curatoris auctoritate, hodie non potest ex constitutione Claudii. T. 4. c. 751. C.
Pubes, Vide, Curatores, Pupillus, Tutor, Minor.
Pubes, furiosus, & alii, an, & quando obligari possint. T. 5. c. 832. A. B.
Pubes a pupillo in quo differat in causa stipulationum. T. 9. c. 1258. A. & c. 1259. A.
Pubes sine curatore suo an ex quibuscumque contractibus indistinctè obligetur civiliter. Tom. 10. c. 51. D.
Pubes ipso jure sine tutoris auctoritate jusjurandum deferre potest, impubes non item. T. 10. c. 419. A.
Pubes nihil alienat sine curatoris auctoritate, quando ei rerum administratio data est. T. 10. c. 615. C.
Pubes non habens curatorem an per se obligetur. Ibid. C.
Pubes jure quidem deferet jusjurandum sine curatoris auctoritate, sed juvabitur per restitutionem in integrum. T. 10. c. 625. C.
Pubes suus, qui miscuit se, non potest non esse heres, & non potest abstinere sine restitutione in integrum. T. 10. c. 1242. D.
Puberem minorum 25. annis judicem dari posse. T. 3. C. 504. A.
In puberem incidit crimen adulterii, non etiam in impuberem. T. 4. c. 96. D.
In pubere cum agitur de nuptiis; vel sponsalibus ex præsenti tempore contrahendis, nihil potest sola patria auctoritas. Tom. 6. c. 1079. E.
Puberes sine curatoris auctoritate obligantur. T. 1. c. 1229. B.
Puberes obligantur sine curatoribus suis. T. 4. c. 400. A.
Puberes an habeant curatores. Ibid. A.
Puberes qua ætate esse intelligantur. T. 8. c. 905. E.
Puberes an sine curatoribus suis possint obligari ex stipulatu. T. 10. c. 53. A. & c. 86. D.
Puberes sine curatoris auctoritate obligari possunt. T. 10. c. 545. C.

BIU Cujas

Puberi non datur bonorum possessio Carboniana. T. 1. c. 413. B.
Puberi solvi potest sine curatore. T. 9. c. 192. A.
Pubertas plena ut æstimanda. T. 1. c. 546. A.
Pubertas in masculo, & fœmina quot annis æstimanda. Tom. 1. c. 546. A.
Pubertas plena. T. 5. c. 156. D.
Pubertas quo anno incipiat. T. 8. c. 911. E.
Pubertas hodie æstimatur ex annis, non ex habitu corporis, ut olim. T. 9. c. 705. B.
Pubertas æstimatur a Justiniano in fœminis ex annis duodecim completis, in masculis ex annis quatuordecim. T. 9. c. 603. E.
Pubertas unde æstimatur. Tom. 10. c. 906. E.
Pubertas duplex. T. 10. c. 1114. C.
Pubertatis finis est annus vigesimus quintus. T. 1. c. 987. E.
Pubertati plenæ datus est annus decimus octavus. T. 1. c. 415. B.
Pubertati proximus quis videtur esse. T. 9. c. 134. A.
Pubertati proximus quisnam sit. T. 10. c. 353. D.
Ut post pubertatem causæ adsit tutor. T. 9. c. 588. A.
Pubertate finitur constitutio Divi Pii. T. 4. c. 754. B.
Pubertate finitur cautio. Ibid. B.
Pubertate pupillus liberatur tutelâ. T. 4. c. 309. A.
Pubertate Carboniana bonorum possessio finitur. T. 6. c. 165. A. & c. 168. E. & c. 170. A.
Pubertate finitur testamentum, codicilli etiam finiuntur. Tom. 6. c. 268. E.
Pubertate finitur tutela. Tom. 9. c. 588. A.
Publica naturali jure quædam sunt. T. 1. c. 57. C.
Publica quomodo a communibus separantur. T. 1. c. 59. D.
Publica non sunt in patrimonio populi. T. 1. c. 61. B.
Publica quæ sint. T. 1. c. 59. C.
Publica judicia, & privata differunt. T. 2. c. 612. A.
Publica usu sunt communia, proprietate non item. T. 1. c. 59. C.
Publica est lex omnis. T. 4. c. 503. B.
Publica utilitas est mater juris civilis. T. 4. c. 1450. B.
Publica utilitas privatæ utilitati est præferenda. T. 4. c. 841. E.
Publica judicia ex legibus veniunt, & quænam istæ sint leges. T. 4. c. 844. B.
Publica prædia. Vide, Prædia.
Publica quot modis dicuntur, & quæ. T. 4. c. 257. E. patrimonium quotuplex est. Ibid. c. 258. B. C.
Publica æstimatio est, cujus forma publica, sive character publicus est. T. 5. c. 498. B.
Publica utilitas privatis commodis præfertur, quia publicè interest, conjugia non temerè dissolvi. T. 5. c. 540. C.
Publica delicta a privatis separanda. T. 6. c. 8. A.
Publica judicia unde ita dicta. T. 8. c. 1131. D.
Publica vis quæ sit, & quæ privata. T. 9. c. 1429. A. & seq.
Publica coercitio morum non potest privatâ pactione tolli. Tom. 9. c. 498. B.
Publica instrumenta quæ. Tom. 9. c. 287. D. E.
Publica opera. Vide, Opera.
Publica judicia continent vigorem publicæ disciplinæ. T. 9. c. 1455. D. E.
Publica instrumenta. Vide, Instrumenta.
Publica gesta quidquid complectantur, sive interrogationes, sive confessiones reorum, sive quæ alia, nullâ ratione infirmari posse, aut retractari. T. 9. c. 1091. B.
Publica acta quæ. Tom. 9. c. 8. B. C.
Publicæ annonæ ratio utilitati privatæ est præferenda. Tom. 4. c. 841. E.
Publicæ utilitatis contemplatio privatorum commodis præfertur. T. 5. c. 540. C.
Publicæ utilitatis causa præfertur privatæ utilitati. T. 9. c. 1093. C.
Publicam personam privati non faciunt, & si se subjiciant jurisdictioni ejus, atque adeo prorogent jurisdictionem ejus suâ sponte. T. 9. c. 1082. E.
Publicani fraude, avaritiâ, immodestiâ, & audaciâ longè cæteros superant homines. T. 1. c. 834. E.
Publicani maximas familias in salinis habent. T. 3. c. 169. E.
Publicani appellabantur emptores, sive redemptores. T. 3. c. 227. E.
Publicani a publico nomen habent. T. 2. c. 300. D.
Publicani a tutelis, cæterisque muneribus civilibus excusantur. T. 4. c. 864. C.
Publicani dicuntur mancipes. T. 9. c. 399. D. dicuntur etiam redemptores, seu emptores. Ibid. C.
Publicani qui dicuntur. Tom. 9. c. 370. A. & c. 399. C. D.
Publicani solent retineri post tempus conductionis. T. 9. c. 409. A.
Publicani publicorum sunt conductores. T. 10. c. 37. C. D.
Publicani sunt conductores vectigalium. T. 10. c. 445. D. dicuntur mancipes. Ibid. D.
De publicanis. T. 1. c. 834. C.
Quibus publicanis datur vacatio, & excusatio munerum. T. 4. c. 864. D.
De publicanis, qui novum vectigal exegerunt. T. 9. c. 401. B. in perpetuum exilium damnantur. Ibid. B.
Publicanorum, & emphyteuticariorum discrimen. T. 3. c. 169. D.
Publicanorum genus omnibus est invisum. T. 4. c. 463. C.
Apud publicanos profitenda esse, quæ munifica non sunt, quæ vectigal non pensitant. T. 5. c. 688. C.
Publicanus si sub specie vectigalis calumniam, aut vexationem quamlibet injustam faciat, in quadruplum tenetur. T. 5. c. 140. C.
Publicari testamenta. T. 9. c. 715. A.
Publicarum rerum non est commercium. T. 1. c. 771. B. C.
Publicarum auctionum verbum proprium est addicere. T. 5. c. 742. A.
Publicas personas vocat eos, qui quolibet officio publico in civitate funguntur. T. 1. c. 44. E.
Publicatio omnium bonorum in eos tantùm cadit, qui sui juris sunt. T. 2. c. 628. D.
Publicatio omnium bonorum semper continetur deportationis verbo. T. 4. c. 353. B.
Publicatio bonorum in quos cadit. T. 9. c. 1482. C.
Publicatio testamentorum. Tom. 9. c. 715. B.
Post publicationem priorum testium alios non admitti, omissâ illâ clausulâ antiquæ decretalis de testimonio unius ante publicationem priorum testium, sive testimoniorum alios testes admitti. Tom. 6. c. 844. E.
Ante publicationem in integro esse productionem aliorum testium, post publicationem priorum attestationum non item. T. 6. c. 853. C. D.
Post publicationem testium, vel testimoniorum, de eadem re non admittitur nova productio testium, de alia re admittitur. T. 6. c. 1082. E.
Post publicationem testimonia refelli possunt. T. 6. c. 854. D.
Publicè interest non confundi rationes Principis, & stationes procuratorum Cæsaris. T. 4. c. 77. C.
Publicè, solenniter, & ex communi decreto constituti procuratores plerumque de rato non cavent. T. 5. c. 122. B. C.
Publici criminis definitio. Tom. 9. c. 1381. B.
Publiciana exceptio justi dominii tribus casibus agenti non obstat. T. 3. c. 256. E.
Publiciana actio quid est. Tom. 4. c. 1261. C. quis ejus auctor. Ibid. C.
Publiciana dari solet tantùm adversùs extraneum possessorem, non adversùs dominum. T. 4. c. 316. E. & c. 317. A. quibusnam casibus

BIU Cujas

sibus exceptis. Ibid. c. 317. A.
Publiciana actio. Vide, Actio.
Publiciana actio cuicumque justo possessori datur. T. 5. c. 652. D.
Publiciana actio ei tantùm datur, qui usucapere potest. T. 6. c. 34. D.
Publiciana actio ad instar proprietatis, non ad instar possessionis respicit. T. 8. c. 1106. B.
Publiciana edicta, & Carboniana annua fuere, non perpetua. Ibid. C.
Publicianæ actioni objici exceptionem dominii, scilicet veri dominii. T. 4. c. 271. D.
Publicianam actionem non aufert mala fides post emptionem, & & traditionem, si bonæ fidei emptor amiserit possessionem rei emptæ ante impletam usucapionem. T. 6. c. 34. D.
De publicis operibus. T. 9. c. 1182. C. & seq.
Publicius Gellius jurisconsultus a quonam profecerit. T. 1. c. 912. B.
Publico jure usucapio introducta est ex 12. Tabulis, & bono communi, bono publico. T. 5. c. 646. C.
Publico judicio quando præjudicium fiat. T. 5. c. 754. D. E.
Publico, & privato judicio competente quod eligendum, & utrum alterum consumat. T. 5. c. 755. A. B.
Publico judicio servus accusatus. T. 6. c. 8. A.
In publico qui ædificavit nemine prohibente, an cogatur destruere. T. 10. c. 1197. A.
Publicorum judiciorum leges quæ T. 4. c. 844. B.
Publicorum officiorum administratores. Vide, Administratores.
Publicorum judiciorum quædam capitalia sunt, quædam non capitalia. T. 8. c. 1131. D.
Publicorum judiciorum legibus penè omnibus servus potest fieri reus. T. 9. c. 1163. E. & c. 1164. A.
De publicorum operum ratiociniis. T. 9. c. 1185. A. B.
Publicum officium cuiquam damno, vel compendio esse non debet. T. 1. c. 1388. B.
Publicum ministerium. T. 3. c. 171. D.
Publicum vectigal quibus constat rebus. T. 1. c. 834. D.
Publicum jus pactis privatorum mutari nequit. T. 4. c. 20. C.
Quod est publicum ignorare nemo videtur. T. 4. c. 503. B.
Publicum munus, Vide, Munus.
Publicum judicium. Vide, Judicium.
Publicum jus. Vide, Jus publicum.
Publicum officium, & publicum munus est tutela. T. 5. c. 161. A.
Publicum jus est, quod ad statum rei Romanæ spectat. T. 8. c. 891. E.
Publicum jus quot modis dicatur. T. 8. c. 892. D.
Publius Rufus jurisconsultus a quo profectus. T. 1. c. 911. A.
Publius Mucius jurisconsultus qualis fuerit, & cujusnam dignitatis. Ibid. A.
Publius Ælius, & ejus frater quales, & quam dignitatem tenuerint. T. 1. c. 910. C.
Publius Papirius leges regias in unum contulit. Tom. 1. c. 909. A.
Publius Atilius quantam scientiam in profitendo habuerit. Tom. 1. c. 910. C.
Pudicitiam mulieris attentans, aut obscæna verba, apud fœminam proferens, qua actione teneatur. T. 5. c. 755. D.
Pudicitiæ attentatio perfectum facinus est. T. 2. c. 1200. A.
Pudicitiæ genus est viduitas. T. 9. c. 457. E.
Pudor, & verecundia potissimùm in nuptiis spectari debet. Tom. 4. c. 813. C.
Pudor, ac honestas in nuptiis semper inspicienda est non jus ipsum, quæ efficit, ut quasdam extraneas mulieres ducere non possimus. T. 5. c. 547. C.
Pudor, & honestas in nuptiis semper inspicienda. T. 5. c. 549. A.
Pudori filii heredis instituti quomodo Prætor parcere dicatur. T. 5. c. 775. C.
Pudoris labes post tempus constitutionibus eluitur. T. 3. c. 178. E.
Puella quando nubilis esse intelligatur. T. 5. c. 890. A.
In puella agnatorum consensus exigebatur. T. 6. c. 1086. D.
De puella, quæ heres instituitur sub conditione, *si certæ personæ nupserit, veluti Titio*. T. 9. c. 728. E. & c. 729. A. & seq.
Puellæ deceptæ quomodo subveniendum, & quæ decepta intelligatur. T. 5. c. 890. B. C.
Puer infans, quamvis ditissimus natus, cum sit dominus omnium, quæ jure ejus sunt, nihil possidet mente sopitâ. T. 1. c. 1317. D. & T. 8. c. 297. E.
Puer pro pupillo habetur. Tom. 6. c. 619. C.
Puer hoc magis noxius est, quod cum venia pernicioſus est. T. 5. c. 147. C.
Pueri, aut infantis fructus an aliquis esse possit. T. 5. c. 299. A. B. C.
Pueri plerique, & impuberes doli potentes sunt præcoci malitiâ. T. 5. c. 147. B.
Pueri amissi ante nonum diem nil adjiciebant parentibus, quia pro non natis habebantur, qui nondum nomen sumpserant. Tom. 9. c. 1360. D.
Nece pueri indictâ veram matrem Salomon rectissimus Rex deprehendit. T. 10. c. 965. D.
Pueris parvulis nomen imponi solebat nono die, qui dies lusticus vocabatur, & Nominalia. Tom. 9. c. 1360. D.
Pueritiæ partes duæ. T. 1. c. 1015. D.
Puerorum recens natorum venditio quo casu sit licita. T. 10. c. 1003. B. C.
Puerperæ quæ sunt. T. 6. c. 1078. C.
Puerum prætextatum qui corruperit, ut puniendus. T. 1. c. 474. D.
Puerum dixerunt veteres in fœminino genere. T. 10. c. 596. A.
Pugnæ equestris, & pedestris simulacrum. T. 3. c. 367. D.
Pulmentarium, & cibus idem. T. 3. c. 301. B.
Pulveratica quid. T. 3. c. 100. C.
Puncti, an pacti solatium dicant jurisconsulti. T. 3. c. 362. C.
Puniri etiam crimen cœptum, nedum perfectum. T. 3. c. 446. D.
De punitorum cadaveribus. T. 1. c. 879. C.
Punitur severiùs infamis, quàm homo non inscriptæ frontis. T. 4. c. 848. B.
Punitur, qui per Principem pejeravit, non qui per Deum. T. 10. c. 625. A.
Pupillam quondam suam an tutor uxorem ducere possit. T. 4. c. 978. D.
In pupillam, vel in tutorem pupillæ an detur actio judicati. T. 10. c. 1241. C.
Pupillare prædium tutor illicitè vendit sine decreto Prætoris. T. 4. c. 1032. C.
Pupillare testamentum est pars, & sequela paterni testamenti. T. 4. c. 762. C.
Pupillares tabulæ temerè non sunt aperiendæ, sed causâ cognitâ tantùm. T. 5. c. 632. D.
Pupillares tabulæ quæ dicuntur. T. 9. c. 740. A.
Pupillares substitutiones. Ibid. A.
Pupillari substitutione factâ, duo testamenta videri, alterum filii, alterum patris. T. 7. c. 906. D.
De pupillaribus usuris. T. 9. c. 599. C.
Pupillaris substitutionis exemplum ab Accursio positum quod. T. 4. c. 885. D. E. positio Alberici, & Angeli Perusini contra Accursium quæ. Ibid. E.
Pupillaris substitutio tacita non excludit matrem a beneficio S. C. Tertulliani. T. 4. c. 1059. C.
Pupillaris substitutio. Vide, Substitutio.
Pupillaris substitutio fit utriusque sexus liberis cujuscumque gradus. T. 7. c. 903. B. E.
Pupillaris substitutio pubertate finitur. T. 7. c. 899. D. & c. 903. B.
Pupillaris substitutio quibus casibus inter cætera maneat. T. 7. c. 902. C. D.
Pupillaris substitutio quomodo fiat. T. 7. c. 899. C. & c. 903. A.
Pupillaris substitutio moribus est in-

BIU Cujas

introducta. Tom. 7. c. 899. C. & c. 903. A.
Pupillaris substitutio an semper fiat usque ad pubertatem. T. 8. c. 140. D.
Pupillaris pecunia. Vide, Pecunia.
Pupillariter cui substituitur, cum oportet in potestate morientis patris esse. T. 7. c. 927. C.
Pupilli ubi educari debeant. T. 2. c. 358. A. & T. 9. c. 588. C.
Pupilli, & infantis differentia. T. 1. c. 1317. C.
Pupilli educatio. T. 2. c. 358. A.
Pupilli educantur plerunque apud matrem. Ibid. A. B.
Pupilli non probè recusare possunt sumptus, quibus educti sunt liberaliter. Ibid. E.
Pupilli apud matrem, si iterum nupserit, non educantur. Tom. 2. c. 1080. B.
Pupilli nomine quid propriè significetur. T. 3. c. 623. E. & T. 8. c. 600. E.
Pupilli injuriæ, furtique faciendi interdum capaces sunt. T. 1. c. 472. B.
Rem pupilli salvam fore. T. 1. c. 863. B.
Pupilli rem legitimè alienare potest tutor. T. 4. c. 879. D.
Pupilli nomine siquis tutori quasi debitam pupillo pecuniam solverit per errorem, quid. T. 4. c. 927. B. C.
Pupilli nomine rectè tutor agit in judicio, rectè rem pupilli deducit in judicium; mater, quæ negotia pupilli gerit, rem pupilli in judicium deducere non potest. T. 4. c. 879. B. C.
Pupilli substitutio finitur pubertate. T. 4. c. 754. B.
Pupilli quod privilegium habeant. T. 5. c. 779. A.
Pupilli appellatio semper refertur ad tutorem. T. 5. c. 699. C.
Pupilli quæ res usucapi possint. T. 5. c. 725. E.
Pupilli indefensi bona a creditoribus possessa quo tempore distrahi possint. T. 5. c. 766. C.
Pupilli res, quæ usucapi potest, & quæ non potest. T. 6. c. 319. A. B.
Pupilli rem non posse usucapi, quam tutor ei subripuit, & alii vendidit. T. 6. c. 319. A.
Pupilli sine tutoris auctoritate pro præsentibus non habentur. T. 6. c. 22. C.
Pupilli cives sunt ἁπλῶς, cives imperfecti. T. 6. c. 76. B.
Pupilli res usucapi an possint. T. 7. c. 467. D.
Pupilli, & furiosi comparatio in quibus causis cesset. T. 8. c. 382. B. C.
Pupilli, etsi non alios, se tamen deferre possunt, & consequi præmium. T. 8. c. 435. B. C.
Pupilli res usucapi non potest. T. 9. c. 997. A.
Pupilli res non potest usucapi, nec longo, aut longissimo tempore adquiri. T. 9. c. 1030. A.
Pupilli nomen significat & ætatem, & conditionem, impuberis nomen significat tantùm ætatem. T. 9. c. 588. E.
Pupilli soli, & milites, si ex eorum pecunia res empta sit a tutore, vel procuratore, utilem vindicationem habent. T. 10. c. 659. B.
Pupilli indefensi an possint damnari. T. 10. c. 1243. C.
Pupillis etiam jure veteri legitimam deferri tutelam. T. 3. c. 502. C.
Pupillis suæ injuriæ causâ, vel suorum dantur popularia interdicta. T. 4. c. 1480. B. C.
Pupillis popularem actionem non dari. T. 6. c. 76. B.
Pupillis tutorem, vel curatorem dare non est imperii, neque jurisdictionis. T. 7. c. 53. B.
Pupillis alimenta præbenda sine mora, sine cunctatione ulla. Tom. 9. c. 589. A.
Pupillis pius favoris tribuitur, quàm fisco. T. 9. c. 962. E.
Pupillis non est danda exsequutio nuntiationis novi operis. T. 10. c. 1182. D.
Pupillo nocet scientia tutoris. T. 3. c. 396. A. & T. 5. c. 172. A.
Pupillo an restitutio in integrum necessaria sit. T. 5. c. 171. E.
Pupillo alimenta præstanda. Tom. 2. c. 358. D. & T. 9. c. 589. A.
Pupillo solvens legatum heres liberatur. T. 3. c. 189. D.
Pupillo Prætor coram quibus decernit alimenta. T. 3. c. 171. D.
Soli pupillo prodest abstentio. T. 4. c. 88. D.
Pupillo dolus tutoris neque nocet, neque prodest. T. 4. c. 580. A.
Pupillo si status controversia moveatur, quomodo ei subveniri debeat. T. 5. c. 622. B.
Pupillo quæ actio utilior. Tom. 5. c. 172. A.
Pupillo curatorem non dari, si tutor affuerit. T. 6. c. 203. E.
Pupillo actio adversùs tutorem ne, an adversùs debitores paternos competat. T. 6. c. 553. D.
Pupillo per tutorem an hereditas adquiri possit, aut per pupillum ipsum debeat adquiri, auctore tutore. T. 6. c. 570. A.
Pupillo coheredi coheres substitutus est: hic substitutus repudiavit paternam hereditatem, an possit postea ad pupillarem substitutionem pervenire. T. 7. c. 915. D.
Pupillo comparatur respublica. T. 7. c. 1268. D.
Pupillo magistratus, si non idoneos fidejussores a tutoribus acceperit, an, quando, & quomodo teneatur. T. 7. c. 873. C.
Pupillo quomodo substitui possit. 7. c. 1059. D.
Pupillo substitutus est frater, si frater supervixerit pupillo, ei erit heres necessarius ex substitutione pupillari, & cur. T. 7. c. 1468. B. sed si simul pereant, non videtur supervixisse, nec existitisse heres ex substitutione, sed legitimi utrinque succedunt. Ibid. B.
Pupillo substitutus an possit bona paterna separare a bonis pupilli. T. 7. c. 915. C.
Pupillo substitutus si pupillam rem hereditatem agnoscat, an obligetur paternæ hereditatis oneribus. T. 7. c. 916. B.
Pupillo an adquiratur per tutorem, & per curatorem possessio. T. 8. c. 251. E.
Pupillo an competat condictio de bene expensis. T. 8. c. 351. E. & c. 352. A.
Pupillo an detur restitutio in integrum, ut postulante fideicommissario adeat hereditatem, quam repudiavit. T. 7. c. 1500. B.
Pupillo an simul Carboniana bonorum possessio, & ordinaria detur, & an simul cedant. T. 8. c. 138. E.
Pupillo non satisdante, si adversarius ejus caveat de bonis conservandis, & restituendis, omnia administrat, & exercet actiones morâ perituras, & res tempore perituras distrahit. T. 8. c. 132. A.
Pupillo non nocet pactum tutoris. T. 9. c. 107. E.
Pupillo, si Principem adeat, quomodo possit legatum servari. T. 10. c. 683. A.
Pupillorum educatio sub qua conditione matri conceditur. Tom. 3. c. 158. D.
Pupillorum favor est magnus. T. 4. c. 1382. D.
Pupillorum favore, & pleraque alia jure civili constituta sunt. T. 7. c. 82. C.
Pupillorum conditio melior est, quàm infantium. T. 8. c. 661. E. & c. 744. D.
Pupillorum, & infantium melior conditio, quàm furiosorum. T. 8. c. 661. E. & c. 662. A.
Pupillorum favor est, ut comparata ex eorum pecunia tacitè eis obligata sunt, hoc idem alii non habent. T. 9. c. 962. E.
Pupillorum nomine an liceat tutoribus accusare. T. 10. c. 720. A. B.
Pupillos non est necesse restitui in integrum ex contractu avito, si pater eorum non agnoverit avitam hereditatem. T. 10. c. 1028. E.
Pupillum sine tutoris auctoritate suam conditionem non facere posse deteriorem. Tom. 1. c. 943. A.
Pupillum an tutor adrogare possit. T. 3. c. 53. A. B.
Inter pupillum, & creditores patris, qui bona vendiderunt, triplex est differentia. Tom. 4. c. 644. D.
In pupillum nulla actio dabatur ante constitutionem Divi Pii. T. 4. c. 723.

BIU Cujas

c. 723. D. hodie constitutione Divi Pii in pupillum datur actio utilis. Ibid. D.
Pupillum obstrictum an teneant obligationes ex maleficio. Tom. 8. c. 327. D.
Pupillum educari apud matrem, si iterum non nupserit. T. 8. c. 740. D. E.
Pupillum posse adire tutore auctore licèt ea ætas neque scire, neque decernere quicquam possit, non magis quàm furiosus. T. 9. c. 768. B.
Pupillum non posse deferre jusjurandum sine tutoris actoritate. T. 9. c. 191. D.
Pupillum rectè stipulari sine tutoris, vel curatoris auctoritate. T. 9. c. 1257. C.
In pupillum locupletiorem factum an detur utilis actio, atiamsi sine tutoris auctoritate nummos acceperit. T. 10. c. 347. D.
Pupillum inter proximum pubertati, & pupillum infantem, vel proximum infantiæ, an sit differentia. T. 10. c. 353. C.
In pupillum absente tutore, vel in adolescentem absente curatore sententia data an valeat. T. 10. c. 920. A.
Pupillum inter extraneum, & pupillum suum differentiæ. T. 10. c. 1242. C.
Pupillus quid significat. T. 1. c. 1019. D.
Pupillus exacti consilii non est capax. T. 1. c. 464. A.
Pupillus non est doli capax. T. 1. c. 981. B.
Pupillus animi judicio caret. T. 1. c. 227. D.
Pupillus pejerare non videtur, quòd sciens fallere non videatur. T. 3. c. 13. C.
Pupillus intelligitur scire, quod scit tutor. T. 3. c. 396. A.
Pupillus per tutorem hereditatem adire non potest. T. 1. c. 1317. A.
Pupillus cujuscunque ætatis sit, tutore auctore, & usucapere, & possidere potest. T. 1. c. 1110. B. C.
Pupillus sine tutoris auctoritate non obligatur civiliter. T. 1. c. 1246. A. & T. 3. c. 623. E.
Pupillus actore tutore obligatur, non auctore patre. T. 3. c. 395. E.
Pupillus proximus infanti, idest, qui septennium non ita dudum excesserit, tutore auctore hereditatem adire, & stipulari potest. T. 1. c. 1110. D.
Pupillus interpellatus moram non facit, nisi interpelletur tutore auctore, vel nisi ipse tutor interpelletur. T. 1. c. 1179. C.
Pupillus auctor laudari potest sine tutoris auctoritate, si tutor non compareat. Ibid. C.
Pupillus non est, qui in utero est. T. 1. c. 1019. D. & T. 8. c. 600. D. E.
Pupillus omne negotium rectè gerit. T. 1. c. 203. A.
Pupillus quibus causis obligari possit sine tutoris auctoritate. T. 1. c. 1179. D.
Pupillus naturali obligatione non tenetur, quia animi judicio caret. T. 1. c. 227. D.
Pupillus ex sua promissione naturaliter obligatur. T. 1. c. 1166. A.
Pupillus manumittere non potest. T. 1. c. 306. A.
Pupillus, & impubes an differant. T. 3. c. 649. E. & c. 650. A.
Pupillus si obligetur, alium sibi obligare potest sine auctoritate tutoris. T. 1. c. 203. A.
Pupillus an sit paterfamilias. T. 3. c. 623. E.
Pupillus, accipiendo mutuam pecuniam sine tutoris auctoritate, neque civiliter, neque naturaliter obligatur, videlicet si ex ea pecunia locupletior non sit factus. T. 4. c. 723. C.
Pupillus, accipiens pecuniam sine tutoris auctoritate, non obligatur civiliter. T. 4. c. 499. E. quæritur an obligetur naturaliter. Ibid. E.
An pupillus paterno pupillo teneatur ex facto tutoris. T. 4. c. 877. E.
An pupillus, quem volet ex tutoribus, eligere possit, eumque in solidum convenire. T. 4. c. 320. A.
Pupillus non est legitimus administrator rerum alienarum, & cur. T. 4. c. 878. A.
Pupillus, mutuam pecuniam accipiens sine tutore, naturaliter obligatur, si ex ea sit factus locupletior. T. 4. c. 500. A. si non locupletior factus esset, nec naturaliter obligaretur. Ibid. B.
Pupillus ne tutore quidem auctore adrogari potest, hodie adrogari potest eo auctore ex constitutione Antonini. T. 4. c. 751. C.
Pupillus non intelligit, quid agat; & ignorat, quod videt. Tom. 4. c. 323. E.
Pupillus pubertate liberatur tutelâ. T. 4. c. 309. A.
Pupillus sine tutoris auctoritate contrahens hodie civiliter obligatur ex constitutione D. Pii, si factus sit locupletior. Tom. 4. c. 485. B.
Pupillus. Vide, Curator, Pubes, Tutor, Minor.
Pupillus gestori negotiorum suorum, paterfamilias effectus, in quantum teneatur. T. 5. c. 126. D.
Pupillus an jurare, & pejerare, & fallere possit. T. 5. c. 219. A.
Pupillus an conditionem suam meliorem facere absque tutoris auctoritate possit. Tom. 5. c. 833. B.
Pupillus non quilibet impubes, sed impubes patre orbatus, aut familiâ patris. T. 5. c. 768. A.
Pupillus commodati, & depositi actione tenetur, si locupletior factus, aut doli capax fuerit tempore contractus initi. Tom. 5. c. 416. A.
Pupillus sine tutore, sicut nec furiosus sine curatore, nihil scire intelligitur. T. 5. c. 725. D.
Pupillus ex contractu an, quatenus, & quomodo obligari possit. T. 5. c. 831. E.
Pupillus, rebus evictis, emptoribus tenetur evictionis nomine. T. 5. c. 581. B.
Pupillus an dicatur moram facere. T. 5. c. 567. E.
Pupillus pati posse non intelligitur. T. 5. c. 98. C.
Pupillus per servum suum possessionem adquirere potest. Tom. 5. c. 699. C.
Pupillus, qui miscuit se bonis paternis, contraxisse videtur cum creditoribus paternis, & quasi ex suo contractu conveniri. Tom. 5. c. 768. B. si non defendatur, bona ejus possidere possunt, non etiam distrahi ante pubertatem. Ibid. B.
Pupillus, cujus re ipsâ negotia procurata sunt, gestori tenetur actione negotiorum gestorum, si ex ea re locupletior factus fuerit. T. 6. c. 11. B.
Pupillus, si sine tutoris auctoritate creditori suo debitam pecuniam solverit, ex solutione ipsa statim non liberatur, & cur. Tom. 6. c. 51. B.
Pupillus an possit obligari sine tutoris auctoritate. T. 6. c. 11. C.
Pupillus conveniri non potest, nisi in id, quod factus est locupletior. Ibid. D.
Pupillus quis dicatur. T. 6. c. 619. C.
Pupillus ex dolo tutoris efficaciter non tenetur. T. 7. c. 767. A.
Pupillus indebiti condictione si agat, vincit, nisi reus probaverit, se debitum accepisse. T. 7. c. 878. E. & c. 879. A.
Pupillus institutus, & rogatus restituere si repudiaverit, deinde creditores bona distraxerint, an possit cogi a fideicommissario, ut adeat per restitutionem in integrum, & restituat. T. 7. c. 1500. A.
Pupillus jus suum non utendo an amittat. T. 7. c. 467. D.
Pupillus, qui repudiavit, an possit restitui in integrum, ut hereditatem adeat, quam repudiavit. T. 7. c. 1500. A.
Pupillus occasione substitutionis pupillaris an querelâ agere possit, si legitima ei relicta sit. Tom. 7. c. 938. B.
Pupillus probare debet scientiam tutoris de tutela, si de periculo tutelæ agatur. T. 7. c. 869. E. & c. 870. A.
Pupillus an deminuendi potestatem habeat ex hereditate, dum de ea deliberatur. T. 7. c. 956. B.

BIU Cujas

Pupillus an rectè gerat negotium, T. 8. c. 1057. D.
Pupillus cur sine tutore auctore possessionem adquirere possit. T. 8. c. 744. A.
Pupillus omnia negotia tutore auctore contrahere potest, Tom. 8. c. 661. B. & c. 743. E.
Pupillus potest tutore auctore adire, & stipulanti promittere, Tom. 8. c. 661. B. & c. 743. E.
Pupillus qua ratione adire non potest. T. 8. c. 697. D. & c. 797. E.
Pupillus, qui agit actione tutelæ, aliis præfertur. T. 8. c. 791. D.
Pupillus non est in patris potestate, T. 8. c. 648. B.
Pupillus quid significat. Ibid. B.
Pupillus est in tutoris potestate, Ibid. B.
Pupillus, & furiosus sæpe in jure comparantur. T. 8. c. 381. C.
Pupillus furioso proximus est, quia ignorat omnia. T. 8. c. 352. A.
Pupillus meliorem suam causam sine tutore, non deteriorem facere potest. T. 8. c. 324. B.
Pupillus mutuam pecuniam accipiendo an obligetur. T. 8. c. 390. E.
Pupillus non rectè petet bonorum possessionem sine tutoris auctoritate, nisi Prætor sciens det. T. 8. c. 11. D.
Pupillus non potest repudiare sine tutore, Ibid. D. E.
Pupillus non potest fideicommissariam hereditatem restituere, vel suscipere sine tutore. Idid. E.
Pupillus proximus pubertati an sine tutoris auctoritate possessionem, vel dominium, vel obligationem adquirere possit. T. 8. c. 298. A. quæ possit tutore auctore, Ibid. c. 11. E.
Pupillus, cui controversia sit, si non satisdet adversario, an solus possideat, vel exerceat actiones. Tom. 8. c. 131. E. si satisdederit an solus possideat impubes, Ibid. D. an ex eis bonis sumere possit, quod impendat in studia, & res necessarias. Ibid. D. E. an actiones hereditarias exercere possit. Ibid. E. an ejus tutores bona administrare possint, Ibid. E. an sine tutoris auctoritate creditori solvere, vel nummos accipientis facere possit. Ibid. c. 293. B. an sine tutoris auctoritate hereditatem adquirere, vel repudiare possit. Ibid. c. 11. D. an sine tutoris auctoritate hereditatem fideicommissariam restituere, vel suscipere possit. Ibid. E. an sine tutoris auctoritate possessionem adquirere, vel amittere possit. Ibid. c. 292. C. an tutore auctore contrahere, & obligare, possit. Ibid. c. 382. C. contrahens sine tutoris auctoritate an obligetur. Ibid. c. 390. E.
Pupillus an debeat, quod stipulanti promisit sine tutoris auctoritate. T. 8. c. 390. E. an solutum condicere possit. Ibid. E.
Pupillus adeundo hereditatem sine tutoris auctoritate nihil agit, tutore auctore eam adire potest. T. 8. c. 382. B.
Pupillus quamvis sine tutoris auctoritate non obligetur, possessionem tamen per eum retinemus. T. 8. c. 296. A. B.
Pupillus an naturali jure obligetur ex contractibus sine tutoris auctoritate, si locupletior factus non sit. T. 8. c. 391. B.
Pupillus sine tutoris auctoritate non potest incipere possidere. T. 8. c. 240. C.
Pupillus an per servum adquirat possessionem. T. 8. c. 247. C.
Pupillus sine tutoris auctoritate non potest suo corpore solo, cum nec animum possidendi habeat, adquirere possessionem. Tom. 8. c. 240. C. D.
Pupillus an semper sit paterfamilias. T. 8. c. 374. D. an sit suæ potestatis, sui juris. Ibid. D. an sine tutoris auctoritate obligetur. Ibid. D. E.
Pupillus non potest promittere sine tutoris auctoritate. T. 9. c. 1257. C.
Pupillus, vulgo *Orphelin*. Tom. 9. c. 588. E.
Pupillus plerumque apud matrem educatur, si modò ei non superduxerit vitricum, idest, si iterum non nupserit. Ibid. C.
Pupillus non potest sibi facere heredem. T. 9. c. 702. A.
Pupillus, & pubes in quo differunt in causa stipulationum. Tom. 9. c. 1259. A.
Pupillus, & minor 25. annis in quo differunt. T. 9. c. 1258. A.
Pupillus ex mutuo non obligatur sine tutore, ita nec ex promutuo. T. 9. c. 218. C.
Pupillus non obligatur sine tutore. T. 9. c. 192. B.
Pupillus an per acceptilationem sine tutoris auctoritate possit liberari. T. 10. c. 86. D.
Pupillus qua actione rem suam mobilem, quam vendidit, qui pro tutore negotia gerebat, & usucaptam petere possit. T. 10. c. 108. C.
Pupillus an obligetur naturaliter sine tutoris auctoritate. Tom. 10. c. 353. C.
Pupillus sine tutoris auctoritate naturaliter quidem obligari non potest, quoniam omni judicio caret. T. 10. c. 423. D.
Pupillus tantùm hoc casu naturaliter obligatur, in quo factus est locupletior. T. 10. c. 392. D. & c. 424. A. & c. 427. D.
Pupillus an possit restitui adversùs aditionem. T. 10. c. 491. B.
Pupillus non obligatur, nisi ejus judicium suppletur præsentiâ tutoris. T. 10. c. 524. D.
Pupillus furtum facit sine tutore; T. 10. c. 532. B.
Pupillus tenetur ex mora jam a defuncto contracta: ex sua non nisi tutore auctore facta. T. 10. c. 536. E.
Pupillus heres nunquam moram facit sine tutore, neque in rem, neque in personam. T. 10. c. 537. A.
Pupillus propriè est orphanus. T. 10. c. 553. A.
Pupillus si sit infans, per tutorem hereditas adquiri debet. T. 10. c. 681. E.
Pupillus an admittatur in causa momenti. T. 10. c. 920. C.
Purè concepta sæpe conditionalia esse intelliguntur. T. 5. c. 412. D.
Purgare sumptus, vel rationes. T. 3. c. 302. B. C.
Purgatâ, & extinctâ morâ, debitor liberatur periculo, in quod se per moram conjecerat. Tom. 5. c. 566. E.
Purgatio moræ. Vide, Mora.
Purgationis olim tria genera. T. 2. c. 1193. C. D.
Purgationis moræ quinam sint effectus. T. 10. c. 540. C.
Purpura conchyliorum genus. T. 2. c. 794. E.
Purpura serico pretiosior semper fuit. T. 2. c. 799. C. & Tom. 9. c. 369. A.
Purpura soli Principi dicata est. T. 9. c. 368. E.
Purpura dicitur blatta, unde blattæ vestes. T. 9. c. 369. A.
Purpura alia est blatta, alia oxyblatta colore acutiore, & splendidiore. T. 10. c. 653. E. & c. 654. A.
Purpura hyanthina dicitur a violis Martiis. T. 9. c. 369. A. & T. 10. c. 654. A. dicitur & tyrianthina a Vopisco. T. 9. c. 369. A. & T. 10. c. 654. A.
Purpura fuit semper auro pretiosior. T. 9. c. 369. A. & T. 10. c. 654. A.
Purpura an possit emi, vel vendi a privatis hominibus. T. 10. c. 1001. B.
Purpuræ nundinæ vetitæ. Tom. 2. c. 799. D.
Purpuræ usu interdicto, an purpurea segmenta videantur interdicta. T. 3. c. 348. C.
Purpuræ commercium privatis interdictum. T. 9. c. 368. D.
Purpureæ vestes prohibitæ. T. 2. c. 799. A.
Purpurarii Imperatori deservientes a muneribus civilibus excusantur. T. 2. c. 746. D.
Purrhica quid, sive Pyrrhica. T. 3. c. 367. D.
Purrhicarii quinam fuerint, & quodnam fuerit eorum supplicii genus. T. 1. c. 499. D.
Purum legatum. Vide, Legatum.
Purus locus. Vide, Locus.

BIU Cujas

Puſtulatum, puſulatum, vel poſtulatum argentum. Tom. 3. c. 191. C.
Putationes vitium cur fiant. T. 2. c. 854. B.
Puteal eſſe operculum putei. T. 3. c. 297. C. & T. 7. c. 780. A.
Putealia ſigillata. T. 3. c. 297. C.
Puteus ut a fonte diſcrepet. T. 3. c. 298. C.
Puteus jugis. Ibid. D.
Puto dicitur in re ambigua. T. 6. c. 82. E.
Pyratum quid ſit, & an vini appellatione contineatur. Tom. 7. c. 1456. D.
Pyrrhichius pes unde nomen accepit. T. 3. c. 367. D.
Pythagoras ſuis pro oraculo fuit. T. 1. c. 1253. B.
Pyxis ſtagnea. T. 3. c. 297. B.
Pyxides. T. 1. c. 438. D.

Q

Quadrageſima vectigalis. T. 3. c. 158. C.
Quadrageſima litium. T. 3. c. 158. B.
Quadrageſimæ caſtum jejunium. T. 9. c. 456. B.
Quadrans heredi illibatus reſervandus eſt. T. 1. c. 441. A.
Quadrans, qui excludit querelam inofficioſi teſtamenti, a qua lege ſit. T. 3. c. 63. A.
Quadrans ab herede deductus in fiſcum redigitur. T. 2. c. 669. A.
Quadrans quid. T. 7. c. 646. B.
Quadrans, & quincux cujus rei, & quotæ partes. T. 8. c. 973. D.
Quadrantis fini a quo dictum. T. 3. c. 702. D.
Quadrantum legitimorum multa genera. T. 10. c. 934. E.
De quadriennii præſcriptione, quæ fiſco datur, & adversùs fiſcum. T. 1. c. 543. A.
De quadriennii præſcriptione. T. 9. c. 1026. D. & ſeq.
Quadriennii præſcriptio datur adversùs fiſcum in cauſa vacantium bonorum. T. 10. c. 662. D. E.
Quadriennium numeratur in cauſa bonorum vacantium, in aliis cauſis vicennium a die denuntiationis. T. 4. c. 1374. B.
Quadriga intelligitur etiam ſine curru. T. 1. c. 1372. E. & T. 4. c. 410. A.
Quadriga eſt nomen numeri, & ad alias res, non ad equos transfertur. T. 4. c. 410. B.
An quadriga ſine rheda, & curru intelligatur. Ibid. A.
Quadrigâ legatâ, equo uno mortuo an ſuperſtites debeantur. T. 7. c. 1007. A.
Quadrigâ legatâ, ſi unus equus ſit mortuus, reliqui debentur. T. 7. c. 1007. C. & T. 10. c. 407. B.
Quadrigæ tyrannorum. T. 1. c. 1373. A. B.
Quadrigæ legato currus non cedit, ut pars, vel acceſſio. T. 4. c. 410. A.
Quadrigæ uſufructu legato, uno ex equis mortuo, an debeatur. T. 7. c. 1007. A.
Quadrigæ legatum quid continet. Tom. 7. c. 1177. E. & c. 1178. A.
Quadrigariorum immunitates. T. 2. c. 768. A.
Quadrima dies. T. 6. c. 122. E.
Quadrimanus. T. 8. c. 520. C.
Quadrimeſtrui breves. T. 2. c. 685. E.
Quadrimeſtria annonæ tributa quænam erant. T. 10. c. 875. A.
Quadrupes pauperiem faciens. T. 1. c. 376. E.
Quadrupes ſi damnum fecerit. T. 1. c. 376. E.
Quadrupes puer. Tom. 8. c. 520. C.
Quadrupedes, quæ dorſo, collove domantur, ſunt mancipi. T. 1. c. 327. A.
Quadruplatorum nomen unde. T. 8. c. 430. C.
Quadruplex judicium quid. T. 7. c. 1226. B.
Quadrupli pœna, & quando pro quadrupli pœnâ octuplum exigatur. T. 6. c. 142. C. & ſeq.
Quadrupli, vel in quadruplum actio. T. 8. c. 1097. B.
Quadrupli pœnâ qui tenentur. T. 9. c. 1157. B. & ſeq.
Quadrupli pœna, lege Furiâ ſtatuta in eum, qui ex teſtamento legati nomine pluſquam mille aſſes cepiſſet. T. 10. c. 803. E.
Quadruplicia judicia, conſilia. T. 7. c. 1226. B.
Quæ ab initio non valent, ex poſtfacto non convaleſcunt. Tom. 4. c. 95. C.
Quæſita ante venditionem perfectam ad venditorem pertinere. T. 7. c. 775. A.
Quæſita poſt venditionem perfectam ad emptorem pertinere. Ibid. A. B.
Quæſiti vulgo an ſuccedant. T. 8. c. 1034. E. an habere poſſint agnatos. Ibid. c. 1035. C.
Quæſtio quibus cauſis de familia occiſi domini haberi poteſt. T. 1. c. 421. A. & ſeq.
Quæſtio de ſervis haberi non poteſt, neque in eos pœna conſumi ulla, domino clandeſtinis inſidiis defuncto. T. 3. c. 514. D. E.
Quæſtio ex *l.* 1. *de ſepulcr. violat.* ſolvitur. T. 5. c. 387. A.
Quæſtio, decem, aut Stycho in electionem creditoris collatis, quæ obligatio obtineat. Tom. 5. c. 80. A.
Quæſtio ex lege receptiſſima, & frequentiſſima, ſi fundus venditus ſit eâ lege, ut venditori revenderetur, & interim is pignori datus ſit, quid juris. T. 5. c. 423. A.
Quæſtio facto implicita an ad juriſconſultos pertineat, an verò æſtimationi judicis permittatur. T. 5. c. 884. C.
Quæſtio, an in ſocietatem uſuræ veniant. T. 5. c. 494. E.
Quæſtio, an in ſocietate inopia unius oneret cæteros, qui ſint ſolvendo. T. 5. c. 494. D.
Quæſtio, an minori 25. annis circumſcripto in adminiſtratione rei alienæ poſſit dari reſtitutio in integrum. T. 5. c. 155. C.
Quæſtio, an creditor, qui certum auri, vel argenti pondus credidit, cogatur aureos, vel argenteos nummos, quos debitor offert, accipere, ſolvitur, & acutiſſimè diſcutitur. T. 5. c. 396. B.
Quæſtio, an actioni arbitrariæ locus ſit in judiciis bonæ fidei. T. 5. c. 403. E. & c. 404. A.
Quæſtio, an dominus diem præſtitutam operi prorogare poſſit. T. 5. c. 524. E. & c. 525. A.
Quæſtio de familia, ſi dominus occiſus ſit, non ſolùm quando incertus, ſed etiam quando certus eſt percuſſor. T. 5. c. 635. A.
Quæſtio inter duos de nomine ob hereditatem ex teſtamento delatam. T. 5. c. 867. E. & c. 868. A. & ſeq.
Quæſtio ſtatus differtur ad tempus pubertatis. T. 5. c. 621. B.
Quæſtio, an conſtitutum ſine die factum valeat. Tom. 5. c. 414. D.
Quæſtio *leg.* 17. *de conſtituta pecunia* multa, & magna, ſcituque, atque explicatu digniſſima. T. 5. c. 408. E.
Quæſtio, ſi cum magiſtro navi meæ a ſervo meo, qui eam exercet, præpoſito contraxerim, ſi liber homo is ſit, qua actione eum convenire poſſim. T. 5. c. 429. E. & c. 430. A.
Quæſtio, ſi facultas, aut poteſtas aureorum diminuta ſit, quomodo tunc ſolutio fiat, an debitor eoſdem nummos, quos mutuos accepit, aut ſimiles illis totidem ejuſdem qualitatis reddendo liberetur, explicatur. T. 5. c. 395. D.
Quæſtio, ſi plures creditores bona alicujus ſub haſta vendenda alicui procuratori commiſerint, qua actione adversùs eum uti poſſint. T. 5. c. 470. E. 471. A.
Quæſtio, ſive tractatio, quæ ex juris difficilioribus eſt, explicatur. T. 5. c. 843. E.
Quæſtio, utrùm pupillus locationem a tutore factam ſervare teneatur. T. 5. c. 565. A.
Quæſtio ſtatus. T. 6. c. 164. C. & ſeq.
Quæſtio incidens, & quæſtio emergens an differant. Tom. 6. c. 25. B.
Quæſtio adulterii in tempus pubertatis an differatur. Tom. 6. c. 564. A.

BIU Cujas

Quæstio facti non de jure quærit, sed de mente, & de voluntate testatoris. T. 6. c. 750. D.
Quæstio facti dirimitur arbitrio judicis, juris non item. Tom. 7. c. 167. C. D.
Quæstio minor majorem ad se trahere non potest, at major minorem. T. 7. c. 158. B.
Quæstio minor cum majori communionem habens, utra priùs disceptari debeat. Ibid. B.
Quæstio dominii habetur. Tom. 7. c. 282. D. & seq.
Quæstio cum de statu est, non potest agi interdicto de libero homine exhibendo, & cur. Tom. 7. c. 228. B. C.
Quæstio status cur dicatur præjudicium, sive præjudicialis actio. T. 7. c. 230. E.
Quæstio habetur de servis, domino suo domi occiso, sub uno tecto degentibus. T. 8. c. 622. D.
Quæstio bonorum non extinguitur morte rei. T. 9. c. 1392. D.
Quæstio læsæ majestatis. Vide, Crimen læsæ majestatis, Crimen perduellionis.
Quæstio habetur de servo in dominum, ne offerente quidem domino servum quæstioni. T. 9. c. 1466. E.
Quæstio pecuniaria, & quòd latrunculator de ea regulariter cognoscere non potest, aliquando tamen de ea cognoscere potest, & quando. T. 9. c. 120. B. C.
Quæstio status. Vide, Status.
Quæstio status. Vide, Actio præjudicialis, Liberalis causa, Judicium liberale, Status defuncti, Libertas.
Quæstio status, & ingenuitatis ad Præsidis cognitionem pertinet. T. 9. c. 194. C. arbiter de ea cognovit in quæstione hereditatis. Ibid. C. D.
Quæstio criminalis ut intra certum tempus terminetur. T. 9. c. 1475. E.
Quæstio major quando præfertur minori. T. 9. c. 988. E.
Quæstio status non est, an sit uxor. T. 9. c. 268. E.
Quæstio status triplex. Ibid. E.
Quæstio quæstionem decidere nullo modo potest. T. 10. c. 369. E.
Quæstionis definitio. T. 1. c. 877. A.
Quæstionis judex quis dicatur. T. 3. c. 455. C.
Quæstionis habendæ causâ neminem damnandum. T. 8. c. 636. B.
Quæstionis judices quinam erant. T. 10. c. 862. D. E.
Quæstioni an subjici possint homines liberi. T. 9. c. 1469. E. & c. 1470. A.
Inter quæstionem falsi, & inofficiosi quæ differentia est. T. 4. c. 117. A. B.
Quæstionem, an heres suus testamento præteritus bonorum possessionem contra tabulas petens teneatur legata præstare omnibus, an verò exceptis tantùm personis, pulchrâ distinctione dijudicat auctor. T. 5. c. 608. B.
Quæstionem difficillimam ex L. 18. *de neg. gest.* quam interpretes non explicant, sed difficiliorem reddunt, explanat auctor. Tom. 5. c. 128. A.
Quæstionem bonorum tacitè publicatorum morte perimi. T. 9. c. 1123. C.
Quæstionem habendam non esse ob unius testimonium. T. 9. c. 191. A.
Quæstionem an oporteat confundere cum interrogatione nuda. T. 10. c. 465. C.
In quæstione ambigua, & dubia interpretatione Papinianus respondit pro dote, ideest, pro muliere. T. 5. c. 1026. E.
Quæstionis ad eruendam veritatem adhibendæ, sed non statim a tormentis incipiendum. T. 1. c. 494. B. C.
Quæstiones perpetuæ quæ sint. T. 1. c. 294. B. C.
Quæstiones, & responsa Papiniani in quo differunt. T. 4. c. 829. A.
Inter quæstiones, & responsa Papiniani causa differentiæ quæ, & cur. Ibid. A.
Quæstiones lege, vel Senatusconsulto magistratui nominatim datæ mandari ab eo non possunt. T. 4. c. 11. D. E.
Inter quæstiones, & responsa Papiniani differentia cur observatu digna. T. 4. c. 829. A.
Quæstiones juris ambiguæ. Vide, Ambiguæ juris quæstiones.
Quæstiones Papiniani sunt uberes quidam tractatus juris, responsa verò ejusdem tanquam oracula admodum brevia. T. 4. c. 829. C.
Quæstiones quibus personis reddantur. Ibid. C.
Quæstiones in jure quid dicantur. T. 5. c. 1080. B.
Quæstiones voluntatis, ut in contractibus, & in donationibus causâ mortis sæpe occurrunt. T. 6. c. 118. D.
Quæstiones juris, & facti quomodo differunt. T. 6. c. 947. A.
Quæstiones de apicibus juris quæ dicuntur. T. 7. c. 604. B.
Quæstiones juris dirimunt jurisconsulti. T. 7. c. 1181. C. quæstiones facti judices soli. Ibid. C.
Quæstiones status sunt veluti de proprietate. T. 7. c. 230. E.
Quæstiones, in quibus non utimur propriis verbis. T. 7. c. 678. B.
Quæstiones juris aut generaliter, aut specialiter tractantur. T. 8. c. 55. B.
Quæstiones quæ sint, quæ ex testamento pendeant. T. 8. c. 128. B.
Quæstiones sunt strictiores inquisitiones criminum. T. 9. c. 1466. D. fiunt per vim, & tormenta, cruciatusque corporis reorum, vel testium, & quandoque etiam accusatorum. Ibid. E.
Quæstiones, quæ incidunt in jure, translationes vocantur a Rhetoribus. T. 9. c. 50. E.
Quæstiones facti sunt judiciales. T. 10. c. 1122. E.
Quæstionum varia genera. Tom. 1. c. 494. C. & c. 1254. A.
Quæstionum appellatione quid significatur. T. 1. c. 1253. C.
Quæstionum libros orditur Cujacius ab invocatione Dei in principio. T. 4. c. 1. A.
In quæstionum libris Papinianus difficiles, & arduas quæstiones tractat. T. 4. c. 829. C.
Quæstionum duo genera, facti, & juris. T. 7. c. 167. C.
Quæstionum duo esse genera: quasdam enim pendere ex testamento, quasdam non. T. 8. c. 128. B.
Quæstionibus qui subjici possint, vel non. T. 2. c. 619. E. & c. 620. A. & seq.
In quæstionibus incipiendum ab eo, qui timidior, vel teneræ ætatis est. T. 1. c. 494. D.
De quæstionibus servorum. T. 1. c. 496. B.
A quæstionibus incipiendum non esse, nisi concurrant multa argumenta. T. 9. c. 191. A.
De quæstionibus. T. 9. c. 1466. D. & seq. & T. 10. c. 730. E.
Quæstor custos est justitiæ. Tom. 1. c. 4. B.
Quæstor officium non habet, sed adjutores de scriniis, quos voluerit. Tom. 2. c. 1069. A. & c. 1087. E.
Quæstor, quem in aula Cancellarium appellamus, est justitiæ custos, legum armarium, thesaurus famæ publicæ. Tom. 2. c. 65. D. E. & c. 667. B. C.
Quæstor, qui mendicos, otiosos, & vagos coercebat. T. 2. c. 1118. D.
Quæstor palatii cur sic appellatus. T. 2. c. 1087. E.
Quæstor, vulgo *le Chancelier*. T. 9. c. 1199. E.
Quæstor Palatinus, vulgo *Chaufecire*. Ibid. E. adjutor Quæstoris est. Ibid. E.
Quæstor sacri palatii, *le Chancelier*. T. 9. c. 1110. E.
Quæstor candidatus Principis. T. 9. c. 151. E.
Quæstor an possit fungi vice Proconsulis. T. 10. c. 95. B.
Quæstor judices dabat. T. 10. c. 387. A.
Principi solus Quæstor erat adsessor. T. 10. c. 866. E.
Quæstoris officium, & functio. T. 1. c. 729. B.
Quæstoris nomen in Cancellarii appellationem mutatum. Tom. 2. c. 667. B. C. & c. 1087. E.
Quæstoris adjutores. T. 2. c. 667. E. & c. 924. E. & c. 1069. A. & c. 1087. E.

BIU Cujas

Quæstoris adjutorium est dignitas. T. 4. c. 362. B.
Quæstoris dignitas, auctoritas, & commendatio. T. 10. c. 844. E. & c. 845. A. & seq.
Quæstoris officium Cancellarii officio comparatum. T. 10. c. 845. D.
Quæstoris officium erat temporarium. T. 10. c. 846. B.
Ex Quæstore plerumque fiebat quis officiorum magister, aut etiam unus idemque utroque fungebatur honore. Ibid. C.
Quæstores non in Urbe solùm, sed & in Provinciis erant. T. 1. c. 729. C.
Quæstores unde dicti. T. 1. c. 901. E.
Quæstores orationes Principum, epistolas, & libellos in Senatu recitabant. T. 1. c. 729. D.
Quæstores, qui nunc dicuntur Cancellarii, olim non erant perpetui. T. 9. c. 1117. E. & c. 1118. A.
Quæstores honorarii quinam olim erant. T. 10. c. 845. E.
Quæstores ex advocatorum numero plerumque sumebantur. T. 10. c. 883. A. B.
De quæstorum honore. T. 2. c. 900. C.
Quæstorum duplex magistratus more antiquo. T. 10. c. 854. A.
Quæstura magisteriæ potestatis partem sibi vendicat. T. 10. c. 844. E.
Quæstura primum gradum obtinebat in Senatu. T. 10. c. 845. E.
Quæstura onus erat Senatorum. T. 10. c. 851. D.
Quæsturæ amplissimæ, & inanes. Ibid. E. quinam ad eas admitterentur. Ibid. E.
Ad quæsturam venientem, necesse erat, profiteri suas facultates, ut pro modo earum metiri liceret expensas ludorum. T. 10. c. 853. A.
Quæstum inter, & conquæstum an sit differentia. T. 5. c. 480. A.
Quæstus est id, quod venit ex negotiatione, & mercatura. T. 5. c. 430. C.
Qualis qualis servus, qualecumque dominium, qualiscumque possessor. T. 3. c. 322. A.
Qualitas, & forma non idem. T. 1. c. 1331. C.
Qualitas optimi non recipit majus, & minus, qualitas boni recipit. T. 1. c. 1213. C.
Qualitas heredis mutari potest, substantia non potest. T. 1. c. 1091. B.
Qualitas pro differentia substantiæ sumpta. T. 1. c. 1177. D.
Qualitas est, ex qua qualis dicitur. T. 4. c. 141. A.
Qualitas. Vide, Quantitas.
Qualitas, & quantitas rei auget, vel minuit crimen, & pœnam. T. 5. c. 753. A.
Qualitas fluit a substantia. Tom. 5. c. 401. C. D.
Qualitas accidentalis. T. 7. c. 646. A.
Qualitas, substantia, materia pro eodem usurpantur. T. 7. c. 696. D.
Qualitas certissima quæ. Tom. 7. c. 646. A.
Qualitas substantialis. Ibid. A.
Qualitas qualitatis non est. T. 9. c. 476. A.
Qualitas edicti, vel legis, vel libri, aut tomi per principia ostenditur. T. 10. c. 164. C.
Qualitas materiæ, substantiæ, & διαίρεσις nomen promiscuum. T. 3. c. 27. D.
Qualitatis ignoratio an vitiet aditionem. T. 1. c. 1256. C.
Qualitatis actionis demonstratio est arbitraria, non nomen actionis. T. 5. c. 403. A.
In qualitate agri mentitus venditor an teneatur. T. 10. c. 751. D.
Quantitatem quantitatis dici non exigit Paulus jurisconsultus. T. 5. c. 401. B.
Qualitates, & accidentia substantiæ non sunt partes. T. 1. c. 941. D.
Qualitates prædiorum. T. 6. c. 39. D.
Qualitates interdictorum ostenduntur per principia edictorum, quibus ea se daturum Prætor pollicetur. T. 9. c. 1145. B.
Qualiter se habens clausula quid sit. T. 8. c. 552. D.
Qualus quid. T. 3. c. 323. C.
Quam res valet quid significet. T. 10. c. 749. C.
Quando pro *quandoquidem*. Tom. 1. c. 1116. C.
Quandocumque verbum conditionem facit. T. 6. c. 480. C.
Quanti ea res est, hæc verba referuntur ad utilitatem domini, id est, quanti domini interest, non quanti procuratoris. T. 5. c. 653. D.
Quanti ea res est, quid his verbis continetur. T. 5. c. 381. E.
Quanti ea res erit. T. 8. c. 613. A.
Quanti eam rem esse paret. Ibid. A.
Quanti ea res est, varia significant. T. 10. c. 749. B.
Quantitas pro genere. T. 1. c. 1226. D.
Quantitas eadem facilè multiplicatur, idem corpus non item. T. 3. c. 404. B.
Quantitas eadem sæpius præstari potest, volente testatore. Ibid. B.
Quantitas nummorum spectatur, non corpora, cum legata est certa pecunia. T. 4. c. 1126. C.
Quantitas, & corpus in quo differunt. T. 4. c. 443. A.
Quantitas eadem si sæpe legetur, quid. T. 4. c. 441. A.
Quantitas an semper insit in bonis. T. 4. c. 1126. C.
Quantitas, quæ egreditur veritatem, pœna est. T. 4. c. 1325. C.
Quantitas interverti non potest. T. 4. c. 716. B. nec incorporalia interverti possunt. Ibid. B.
Quantitas non est in legato, sed obligatio. T. 4. c. 494. E.
Quantitas sola nunquam sine qualitate spectatur. Tom. 4. c. 1202. A.
Quantitas, & res in quo differunt. T. 4. c. 441. B.
Quantitas sæpius dari potest, res eadem verò dari nequit. Ibid. A. B.
Quantitas certo loco non continetur. T. 5. c. 405. B.
Quantitas certa est, quæ quanta sit, ostenditur. Tom. 5. c. 401. B.
Quantitas potiùs, quàm ipsum corpus in mutuo spectatur. Tom. 5. c. 392. A.
Quantitas generis nomen est. T. 6. c. 152. C.
Quantitas, non corpus, quando, & in quibus rebus legari intelligatur. Tom. 7. c. 989. E. & c. 990. A.
Quantitas certa, semperque sui similis ubi est, nullus electioni locus est. T. 7. c. 990. A.
Quantitas semper intelligitur inesse in hereditate. Ibid. A.
Quantitas si sæpius sit legata, an sæpius debeatur, & an multiplicationem recipiat. T. 7. c. 1016. D. E.
Quantitas quando videatur legata, & quando corpus. Tom. 7. c. 1016. D. E. & c. 1017. A.
Quantitas continetur communi specie. T. 7. c. 629. B.
Quantitas, & æstimatio diversa. T. 8. c. 642. D.
Quantitas accipitur pro eo, quod interest. Ibid. E.
Quantitas non potest perire. T. 9. c. 217. B.
Quantitas quid sit. T. 10. c. 1261. D.
Quantitatis, & corporis differentia ad constitutionem D. Pii. T. 3. c. 403. D. E.
Quantitatis nomine quæ contineantur. T. 3. c. 324. A.
Quantitatis obligatio numero dividitur. T. 6. c. 152. C.
Quantitatis nomine significantur ea, quæ pondere, numero, & mensurâ constant. T. 7. c. 645. D.
Quantitatis nomine quænam intelligatur. T. 7. c. 625. A.
Quantitati nullum corpus subest. T. 5. c. 401. B. & T. 9. c. 217. B. & T. 10. c. 953. A.
Quantitati nihil tam simile, quàm quantitas par. Tom. 5. c. 395. A.
Quantitatem parti parem, quid refert, quis paciscatur, an partem. T. 4. c. 941. B. in hoc nulla est differentia. Ibid. B.
Quantitatem dupli non potest excedere id, quod interest in certis casibus. T. 9. c. 1077. B.

BIU Cujas

In quantitatem certam judex condemnare debet, etiamsi petitio actoris sit incerta, vel si egerit de incerta quantitate. Tom. 9. c. 1072. D. E. & c. 1073. A. & seq.
In certam quantitatem lata sententia, ea mente, ut valeant usuræ usurarum, an valeat. Tom. 10. c. 1233. C.
Quantitate quæ magis valent, quàm corpore, in suo genere functionem recipiunt. T. 4. c. 102. A.
In quantitate bonorum exquirenda ratio Falcidiæ redigitur ad tempus mortis. T. 4. c. 199. E.
Quantitate valent potius, quàm corpore res, quæ pondere, numero, & mensurâ constant. T. 7. c. 625. B.
Sine certa quantitate sententia prolata. T. 9. c. 1071. B. & seq.
Quantitates propriam speciem non habent. T. 1. c. 1199. B.
Quantitates communi specie quodammodo continentur. Ibid. A. B.
Quantitates solo dividuntur numero. Ibid. B.
Quantitates non sunt corpora, sed potiùs sunt quasi corpora, aut esse censentur. T. 5. c. 391. A.
Ex quantitatibus tantùm debentur usuræ. Vide, Usuræ.
A quantitatibus an debeant separari corpora. T. 10. c. 1261. D.
Quarta pars quando, & quibus debetur ex decurionum bonis. T. 2. c. 727. E.
Quarta debitæ portionis excludit querelam. T. 1. c. 449. C.
Quarta Trebellianica deducendane ex ceteris rebus, an ex singulis. Tom. 1. c. 686. A.
Quarta falcidiana quænam sit. T. 1. c. 440. E. & c. 441. A.
Quarta omnis, sive sit ex legatis, sive ex fideicommissis, sive ex donatione causâ mortis, est quarta hereditaria. T. 4. c. 909. E.
Quarta, seu legitima, quæ querelam excludit, est ex lege Glicia, & non ex constitutione Divi Marci. T. 4. c. 365. B. C.
De quarta decimarum, & funerationum cujusque Parochiæ. T. 6. c. 913. C. hoc quartæ jus sibi vindicat Episcopus. Ibid. C. quo tempore præscribatur hoc jus. Ibid. C.
Quarta Antoniana quæ sit, & quando debeatur. T. 7. c. 189. B. in heredem an transmittatur. Ibid. C.
Quarta ex L. Falcidia accipitur ex eo, quod supereſt. T. 7. c. 182. C.
Quarta Falcidia, vel Trebellianica quæ sit. T. 7. c. 186. A. B.
Quarta filio qua lege ex testamento patris debetur. T. 7. c. 180. C. D.
Quarta legitima partis an accipiatur ex eo, quod supereſt. Tom. 7. c. 182. C.
Quarta qua lege definita sit. T. 7. c. 180. E.
Quarta quomodo, & quibus modis relinquenda sit. T. 7. c. 180. A. B.
Quarta Antoniana. T. 8. c. 93. E.
Quarta Antoniana quæ sit, & unde dicatur. T. 8. c. 93. E. quanta ea sit. Ibid. E. & c. 94. A.
Quarta naturæ nulla est. Tom. 10. c. 492. B.
Quartæ retentionem dari, non vindicationem lege Falcidiâ. T. 3. c. 193. D.
Duæ quartæ jure canonico dantur filio, jure civili non item. T. 1. c. 685. C.
In quartæ deductione idem esse jus legatorum, & fideicommissorum. T. 3. c. 197. A.
Quartam salvam habet adoptivus exheredatus. Tom. 4. c. 754. A. B.
Inter quartam, quæ ex fideicommissis Senatusconsulto Pegasiano, seu Trebelliano, & inter quartam, quæ ex legatis lege Falcidiâ detrahitur, an sit aliqua differentia. Tom. 4. c. 909. B. & seq.
In quartam non imputantur, quæ heres capit conditionis explendæ causâ. T. 4. c. 910. C. excipiuntur quidam casus. Ibid. D.
Quartam ex lege Falcidia habens non potest queri. T. 7. c. 180. D.
Quartana febris vetus sperni potest, quæ nec impedit, quominus quis negotiis omnibus supereſſe possit. T. 6. c. 27. D. Vide, Morbus sonticus.
Quartana. Vide, Febris.
Quartas duas, sive duas portiones detrahere filium heredem institutum, & rogatum restituere hereditatem, jus civile an patiatur. T. 10. c. 811. B.
Quasi filia quæ dicatur. Tom. 5. c. 548. C.
Quasi possessor pro vero possessore tuendus est in possessione. T. 5. c. 709. B.
Quasi prædo quis possidere dicatur. T. 5. c. 260. B.
Quatenus, idest, quamdiu. Tom. 3. c. 444. A.
Quatenus pro quia. Tom. 7. c. 647. C.
Quatuorviri. Tom. 2. c. 708. A. & c. 824. C.
Quatuorviri viarum Urbis. Tom. 3. c. 81. A.
Querela inofficiosi mitior facta est a Justiniano Imperatore. Tom. 4. c. 348. E. & c. 349. A.
Querela inofficiosi finitur quinquennio. T. 4. c. 898. D.
Querela inofficiosi hodie ex Novella Justiniani legata non infirmat, sed heredis institutionem tantùm. T. 4. c. 1096. D.
Querela inofficiosi testamenti quibus datur, & quibus non. T. 4. c. 916. B.
Querela rectè dicitur jus antiquum, nam est ex antiquissima lege Glicia. T. 4. c. 364. E. ratio legis Gliciæ ferendæ, & querelæ quæ est. Ibid. c. 365. A. quarta, seu legitima, quæ querelam excludit, est quoque ex lege Glicia, & non ex constitutione D. Marci. Ibid. B. C.
Querela inofficiosi imitatur actionem injuriarum. T. 4. c. 368. B.
Querela inofficiosi est species actionis injuriarum, seu actio injuriæ, idest, exheredationis. T. 4. c. 114. E.
Querela inofficiosi potest facere intestatum pro parte tantùm. T. 4. c. 1305. D. libertates sunt individuæ, legata dividua. Ibid. E. libertas scindi non potest. Ibid. E.
Querelâ inofficiosi testamenti qui agit, & non obtinet, an perdat omne id, quod ex testamento ferre potuit jure legati. T. 4. c. 916. C. si non obtinuit, perdatne Falcidiam. Ibid. D.
Querela an principaliter pecuniæ persequutionem habeat. Tom. 4. c. 114. D. E.
Querela est specialis actio injuriarum. T. 4. c. 367. B.
Querela inofficiosi testamenti, quæ datur liberis exheredatis, extinguitur quinquennio. T. 4. c. 346. E.
Querela inofficiosi testamenti quibus datur, & contra quos. T. 4. c. 348. A. B. querela inofficiosi est ex jure civili. Ibid. E.
Querela inofficiosi aboletur dissimulatione. T. 4. c. 368. C.
Querela inofficiosi est judicium centumvirale. Ibid. D. E. & septemvirale dicitur judicium. Ibid. E.
In querela inofficiosi testamenti jus novellæ constitutionis est generale. T. 4. c. 1035. B.
In querela inofficiosi, & aliis injuriarum actionibus an sit discrimen. T. 4. c. 117. A.
Querelâ inofficiosi præparata a filiofamilias exheredato testamento matris, si filiusfamilias mox decesserit, an pater possit agere querelâ inofficiosi. T. 4. c. 115. C.
In querela successioni locus est. T. 4. c. 109. C. inquisitio in jure ubique est pro satisdatione. Ibid. c. 309. A.
Querelâ quando, & adversùs quos agatur. T. 5. c. 899. D. E.
Querela inofficiosi non pertinet ad testamenta militum. Tom. 5. c. 1047. A.
Querelâ inofficiosi carebit emancipatus, & cur. T. 5. c. 1109. A.
Querela inofficiosi testamenti jus antiquum dicitur. T. 5. c. 1046. E.
Querelâ inofficiosi testamenti quinam agere possint. T. 5. c. 896. D. E.
Querela inofficiosi an in bona cas-

strensia

BIU Cujas

ſtrenſia militis detur: Tom. 5. c. 1047. A.
Querela inofficioſi teſtamenti quamdiu durat. T. 5. c. 897. E.
Querela inofficioſi teſtamenti ſolis exheredatis competit. Tom. 6. c. 298. B.
Querela inofficioſi teſtamenti an ſolam inſtitutionem reſcindat. T. 6. c. 298. B. & T. 8. c. 58. E.
Querela inofficioſi teſtamenti centumvirale judicium eſt. Tom. 7. c. 1226. A.
Querela inofficioſi teſtamenti appellatur *quadruplex judicium*, & cur. Ibid. B. vocatur etiam *haſtæ judicium*. Ibid. B.
Querela inofficioſi teſtamenti,& petitio hereditatis de inofficioſo idem eſt hodie. T. 7. c. 227. D.
Querela inofficioſæ donationis inſtituebatur apud Præfectum urbi. T. 7. c. 1279. E.
Querela officii malè præſtiti inſtituebatur apud Præfectum urbi. Ibid. E.
Querela, & victoria primi an proficiat ſecundo fratri ſuo tacenti & quodammodo acquieſcenti judicio defuncti. T. 7. c. 181. D. E.
Querela inofficioſi adversùs quos detur, & dari poſſit. Tom. 7. c. 176. C. D.
Querela inofficioſi an adversùs ſubſtitutionem pupillarem moveri poſſit. T. 7. c. 177. C.
Querela inofficioſi an, & quando poſt quinquennium detur. T. 7. c. 199. B.
Querelâ inofficioſi an omnia reſcindantur teſtamento ſcripta. T. 7. c. 191. D. & c. 195. E.
Querelâ inofficioſi an totum teſtamentum infirmetur. T. 7. c. 170. A.
Querela inofficioſi contra quos detur. T. 7. c. 198. B.
Querela contra teſtamentum agnatorum, & cognatorum ultra fratrem, & ſororem non dari. T. 7. c. 178. B.
Querela inofficioſi facit, ut unus poſſit venire ab inteſtato, alter ex teſtamento: item ut unus, idemque veniat partim ab inteſtato, partim ex teſtamento. T. 7. c. 200. E.
Querela inofficioſi teſtamenti datur præterito teſtamento matris, quia habetur pro exheredato. Tom. 7. c. 209. D.
Querelâ teſtamenti reſcindendi cauſa an agat, qui minus quartâ accepit. T. 7. c. 207. D.
Querela inofficioſi an ad patrem tranſmittatur. T. 7. c. 176. A.
Querela inofficioſi datur non tantùm poſtumo ſuo, ſed etiam alieno. T. 7. c. 172. B.
Querela inofficioſi non datur contra teſtamentum, ſed contra heredem. T. 7. c. 185. B.
Querela inofficioſi quibus detur, & quomodo introducta ſit. T. 7. c. 169. D. E.
Querela inofficioſi quibus detur, & quot in eis deſiderentur. T. 7. c. 172. C.
Querela non datur, quando quarta relicta eſt. T. 7. c. 935. A.
Querela inofficioſi quibuſnam detur, quibus verò non. Tom. 8. c. 983. D. E.
Querelâ ſi velit agere emancipatus exheredatus, quid prius agendum erit, T. 8. c. 173. A. B.
Querela de teſtamento matris datur. T. 8. c. 165. A. B.
Querela datur contra heredem. T. 8. c. 173. B.
Querela an detur præteritis a matre, vel milite. T. 8. c. 58. E.
Querela an proponi poſſit contra teſtamentum militis. T. 8. c. 148. E. & c. 149. A.
Querela inofficioſi teſtamenti inteſtatum facit patremfamilias, at bonorum poſſeſſio contra tabulas inteſtatum non facit. Tom. 8. c. 68. D.
Querela inofficioſi teſtamenti actionem injuriarum imitatur. T. 9. c. 106. D.
Querela inofficioſi teſtamenti eſt petitio hereditatis. T. 9. c. 173. C.
Querela inofficioſi teſtamenti quodammodo injuriæ perſequutio eſt, famoſa exheredationis perſecutio, & ultio. T. 9. c. 106. D.
Querela inofficioſi teſtamenti eſt petitio hereditatis. T. 9. c. 164. C.
Querela inofficioſi teſtamenti quomodo aboletur. T. 9. c. 106. D. ſemel abolita non poteſt inſtaurari. Ibid. D.
Querela inofficioſi teſtamenti tollitur quinquennio. T. 9. c. 173. C.
Querela inofficioſi teſtamenti finita quando inſtaurari poteſt. T. 9. c. 106. D. E.
Querela eſt contra heredem ſcriptum. T. 9. c. 774. E. eâ agi non poteſt, antequam heres aliquis exſtiterit, cum quo exheredatus congrediatur, & de hereditate litiget. Ibid. E.
Querela recraſtinatæ cognitionis apud Principem quando inſtitui poteſt. T. 9. c. 127. D.
Querela inofficioſi in quos heredes tranſmittitur. T. 9. c. 774. D.
Querela eſt appellationis genus. T. 9. c. 1103. D. E.
Querela falſi teſtamenti. Tom. 9. c. 106. D. E.
Querela inofficioſi an detur in eum, qui juſtè poſſidet. T. 10. c. 621. A.
Querela non numeratæ pecuniæ, vel non numeratæ dotis, & quælibet præſcriptionis interruptio, aut conteſtatio, deficiente magiſtratu, poſſunt inſtitui apud Epiſcopos. T. 10. c. 822. E.
Querela inofficioſi teſtamenti quibus detur. T. 10. c. 933. A. B. & c. 1100. C.
Querela inofficioſi teſtamenti an ſit ſeparanda a petitione hereditatis. T. 10. c. 933. C.
Querela inofficioſæ donationis quibus detur. T. 10. c. 934. D.
Querela inofficioſi teſtamenti tacitâ diſſimulatione aboletur. T. 10. c. 937. B.
Querelæ inofficioſi teſtamenti, aut exheredationis ante aditam hereditatem locus eſſe non poteſt. T. 5. c. 601. D.
Querelæ inofficioſi repetitio an, quando, & cui detur, & denegetur. T. 7. c. 208. C. & ſeq.
Querelæ inofficioſi quando locus ſit. T. 8. c. 58. D. an eam quarta excludat. Ibid. E. quæ eam excludant. Ibid. E.
Querelæ denunciationes præcedunt accuſationes. T. 9. c. 1374. E.
Querelam inofficioſi teſtamenti qui excludit, quadrans a quanam lege ſit. T. 3. c. 63. A.
Querelam inofficioſi teſtamenti injuriarum actionem imitari. T. 3. c. 495. D.
Querelam inofficioſi pater filii nomine inſtituere non poteſt, invito filio, ſecus in aliis actionibus. T. 4. c. 114. D.
Inter querelam inofficioſi teſtamenti, & bonorum poſſeſſionem contra tabulas quæ eſt differentia. T. 4. c. 348. A.
Ad querelam inofficioſi an pater præteritus a filio emancipato admittatur poſt liberos. T. 4. c. 362. D.
Per querelam inofficioſi teſtamenti an tota hereditas auferatur. T. 4. c. 884. B.
An pater querelam, quam filius præparavit, exſequi poſſit. Tom. 4. c. 115. C.
Querelam inofficioſi excludi quinquennio. T. 8. c. 17. C.
An querelam inofficioſi teſtamenti habeat filius a patre naturali datus in adoptionem extraneo, & præteritus teſtamento patris naturalis. T. 9. c. 1313. A.
Querelam inter inofficioſi teſtamenti, & querelam inofficioſæ donationis differentiæ. T. 10. c. 934. C. D.
Per querelam inofficioſi teſtamenti filius evincens hereditatem an debeat præſtare legata. Tom. 10. c. 1167. D.
Querelam inter, & appellationem differentiæ. T. 10. c. 1245. A.
Querimonia auctoris in quendam cauſidicum, qui eum malè reprehenderat. T. 9. c. 1114. A. B.
Qui ſunt in utero matris an in numerum liberorum computentur. T. 8. c. 642. C.
Qui eſt in utero, an pro nato habeatur. Ibid. C.
Qui eſt in utero, aliis non prodeſt, niſi natus. Ibid. D.
Qui ſequi non debent, nec duci in jus poſſunt. T. 8. c. 529. B.
Qui ſe ſierit teſtarier verba qualia? T. 8. c. 534. C.

BIU Cujas

Quid intereſt an ſit utilitas, vel damnum datum, vel lucrum mihi interceptum. T. 7. c. 452. E. & c. 453. A.
Quid, ſi eadem quantitas ſæpe legetur. T. 4. c. 441. A.
Quilibet eſt legitimus æſtimator rei ſuæ. T. 4. c. 586. D.
Quina, & vis hujus dictionis. T. 6. c. 26. D.
Quina, aut quinque utrùm legatario debeantur. T. 7. c. 1172. C.
Quina quid. Ibid. C.
Quinos quater enixa eſt mulier quædam. T. 6. c. 482. E. & c. 483. A.
Quinquagenaria major ſterilis plerumque eſt. T. 9. c. 924. D. ſi fortè partum ediderit, is partus erit ſuus heres patri. Ibid. E.
Cum quinquagenaria an ſit connubium, vel concubinatus. T. 10. c. 482. B. C.
Quinqueviri ubi, & ad quid conſtituti fuerint. T. 1. c. 904. D.
Citra quinque pedes de fine controverſia eſt. T. 7. c. 971. E.
Quinquegemini an naſci poſſint. T. 7. c. 1465. A.
Intra quinque pedes conſiſtit finium regundorum quæſtio. Tom. 9. c. 1050. D. fines ſacri erant intra quinque pedes, & intra eos fines nulla admittebatur præſcriptio. Ibid. D.
Quinquennalis magiſtratus fuit in urbe Cenſor. T. 4. c. 889. C.
Quinquennalis conſtitutio. Tom. 9. c. 329. D.
Quinquennii in jure conſideratio. T. 1. c. 543. B. & ſeq.
Quinquennii præſcriptio ignoranti non officit. T. 4. c. 1272. B.
De quinquennii penſionibus ex locato. T. 5. c. 525. E.
Quinquennii dilatio, quæ debitori conceditur. T. 9. c. 1128. C. hoc quinquennium Princeps dat ſub diſtinctione. Ibid. C. hoc quinquennium in idiotiſmo gallico dicitur *cinq années reſpit*. Ibid. C.
Quinquennii præſcriptio datur in cauſa commiſſi adversùs fiſcum. T. 10. c. 662. D. E.
Quinquennii præſcriptio in cauſa inofficioſi teſtamenti an currat contra minorem 25. annis. T. 10. c. 904. E. & c. 905. A.
Quinquennii præſcriptio an habeat locum in cauſa ſtatus. Tom. 10. c. 929. A.
Quinquennio durat magiſtratus municipalis. T. 5. c. 893. A.
Quinquennio finiuntur querelæ de inofficioſa donatione, de inofficioſo teſtamento, & de inofficioſa dote. T. 10. c. 935. C.
In quinquennium ſundi dotalis locatio. T. 5. c. 563. C.
In quinquennium tantùm locare ſolebant privati ſua prædia. T. 5. c. 528. E.
Intra quinquennium ab adita hereditate bona defuncti a bonis heredis ſeparantur a creditoribus defuncti. T. 6. c. 326. C.
In quinquennium privati ſolebant locare ſua prædia. T. 7. c. 640. C.
In quinquennium locari ſolebant vectigalia privata, & publica. T. 7. c. 377. A.
In quinquennium plerumque prorogatur exactio crediti. Tom. 10. c. 838. B.
Quintana luſio quid ſit. Tom. 10. c. 948. B.
Quintilianus emendatus. Tom. 6. c. 192. B.
Quintus Tubero Panætii auditor. T. 1. c. 911. C.
Quintus Mutius juriſconſultus qualis, & quantus fuerit. Ibid. C.
Quiritarii domini. T. 9. c. 994. E.
Quirites a Quirino. T. 1. c. 9. C.
Quirites quare fuerint appellati Romani, & a quo. T. 8. c. 893. B.
De Quiritium nudo jure tollendo. T. 9. c. 994. D. E.
Quis in fœminino genere uſurpatum a veteribus latinis. T. 10. c. 587. B.
Quod excurrit, quid hæc verba ſignificant. T. 3. c. 24. B.
Ejus, quod intereſt, ſententiæ. T. 3. c. 240. C. D. & ſeq.
Quod vi, aut clam interdictum. Vide, Interdictum Quod vi, aut clam.
Quodvultdeus Centurienſis Epiſcopus accuſatur de crimine aliquo apud concilium Africanum. T. 6. c. 766. A.
Quodvultdei nomen in Africa frequens. T. 6. c. 765. C.
Quod vi, aut clam interdictum. T. 6. c. 426. E. hoc interdictum noxale eſt. Ibid. c. 427. A.
Quod ambiguum, etiam obſcurum, non contra. T. 8. c. 650. A.
Quod ab initio non valuit, ex poſtfacto non convaleſcit, regula quando ceſſat. T. 9. c. 999. C.
Quod intereſt. T. 9. c. 1072. E. & c. 1073. A. & ſeq. Vide, Intereſt
Quorum bonorum interdictum quando competit. T. 6. c. 329. E. & c. 331. B.
Quorum legatorum interdictum. T. T. 7. c. 351. D.
Quorum bonorum interdictum. Vide, Interdictum.
Quorum legatorum interdictum. Vide, Interdictum.
De quotidiana aqua, & æſtiva. Vide, Aqua.
Quotidianum an per C, an verò per Q ſit ſcribendum. Tom. 5. c. 1080. B.
Quotidianum interdictum. Vide, Interdictum de vi quotidiana.
Quotidie ſcribendum, non cottidie. T. 1. c. 954. B.
Quotidie an ſcribendum, an cottidie, aut cotidie. T. 8. c. 1052. C.
Quotiens per eum, cujus intereſt conditionem non impleri, fit, quo minus impleatur, perinde haberi, ac ſi impleta fuiſſet. T. 6. c. 382. A.
Quot menſibus, ideſt, ſingulis menſibus. T. 1. c. 954. B.

R

RAbularii, non ramularii. Tom. 3. c. 289. D.
Racemare quid. Tom. 8. c. 514. B.
Radices an etiam videantur legatæ legatâ arbore. T. 7. c. 1058. B.
Radicitus. Vide, Eradicitus.
Rain quid ſignificat. T. 2. c. 1233. D.
Raymundus Decretalium compilator, & pœnitentiarius Gregorii IX. T. 6. c. 1062. A.
Cap. *Raynutius* explicatur. Tom. 6. c. 1046. E.
Rami arborum vicinarum quomodo ſupputandi. Tom. 9. c. 1140. B. C.
Rancon nomen Gallicum unde deductum. T. 9. c. 1322. B. C.
Rapere vi nemini licet rem licèt mobilem, vel ſe moventem. T. 1. c. 237. D.
Rapina non concurrit cum edicto Quod metus causâ. T. 1. c. 968. D.
Rapina eſt caſus fortuitus. Tom. 5. c. 1164. D.
Rapina publicum judicium parit. T. 10. c. 568. B.
Rapinæ, quæ vulgo repetundarum appellantur, ut coercendæ. T. 1. c. 874. D.
Ejus, qui rem ſuam rapit, pœna. T. 1. c. 238. A.
Raporter, in commune redigere. T. 5. c. 613. A.
Raptor cum rapta nuptias in pœnam olim faciebat, quod & Pontifices reduxiſſe videntur. T. 2. c. 1160. E. & c. 1161. A.
Raptor quid a fure differat. T. 3. c. 139. D. & c. 140. A.
Raptor manifeſtus cui pœnæ ſubjiciendus. T. 3. c. 446. E. & c. 447. A.
Raptor furtum faciens dicitur fur manifeſtus, & improbus. T. 4. c. 335. B. fur atrocior. Ibid. B. raptor quando fur manifeſtus dicitur. Ibid. E.
Raptor fur eſt improbior. Tom. 8. c. 827. D.
Raptor bonorum manifeſtus tenetur furti actione in quadruplum. T. T. 9. c. 1157. E.
Raptor nec manifeſtus tenetur in triplum. Tom. 9. c. 1157. E. & c. 1158. A.
Raptor manifeſtus coercendus eſt. T. 9. c. 620. B.
Raptor bonorum fur eſt manifeſtus. T. 9. c. 1460. D.
Raptor bonorum, aut eſt manifeſtus, aut non manifeſtus. T. 9. c. 1157. D.
Raptoris bona raptæ addicuntur, & raptæ

BIU Cujas

raptæ interdicitur connubio raptoris. T. 2. c. 1160. E.
Raptoris nec manifesti deterior conditio statuitur, quàm conditio furis nec manifesti. T. 9. c. 1157. E.
Pro raptore qui habetur, & raptus pœnâ tenetur. T. 9. c. 1432. E. & c. 1433. A.
De raptorum bonorum vi. Tom. 9. c. 1460. A. & seq.
Raptorum bonorum vis. Vide, Actio vi bonorum raptorum.
De raptu mulieris. T. 2. c. 1160. E.
De raptu virginum, vel viduarum, vel sanctimonialium. Tom. 9. c. 1432. B. & seq.
Raptum, & vim sæpe comitantur homicidia. T. 9. c. 1433. D.
Raptus crimen. T. 2. c. 594. B. C.
Raptus, & adulterium in quo differunt. T. 9. c. 1262. B.
De raptus crimine pacisci licet cum accusatore. T. 9. c. 972. B. est perpetuum hoc crimen. Ibid. C.
Raptus accusatio est perpetua. T. 9. c. 1262. B.
Rapum quid, & unde ita dictum. T. 3. c. 692. D.
Quæ rarò eveniunt, jurisconsulti non spectant. T. 4. c. 405. C.
Quæ rarò accidunt, non computantur in negotiis agendis. Tom. 6. c. 195. A.
Quod rarò accidit, auctores juris non spectant, sed quod plerumque fit. T. 6. c. 397. A.
Ratihabitio an retrotrahatur. T. 2. c. 332. B. & Tom. 3. c. 497. B. C.
Ratihabitio quid sit. T. 1. c. 864. A.
Ratihabitio mandato comparatur. T. 4. c. 339. B. & T. 6. c. 372. A. & T. 7. c. 149. A. & T. 9. c. 226. D.
Ratihabitio non consideratur in eo, qui mandavit. T. 4. c. 1348. E.
Ratihabitio an consensui æquiparetur. T. 5. c. 421. E.
Ratihabitio patris in nuptiis filiorum an consensui comparari possit. T. 5. c. 541. C.
Ratihabitio, vel nova voluntas nuptias conciliat. T. 6. c. 1082. B.
Ratihabitio retrotrahitur, & consensui comparatur. T. 6. c. 1014. B.
Ratihabitio patris quando efficax est. T. 6. c. 15. E.
Ratihabitio negotii ad nos non pertinentis an constituat, & faciat negotium nostrum, quod ab initio nostrum non erat. T. 6. c. 16. E. & c. 17. A.
Ratihabitio patris nihil agit ad obligandum eum ultra peculii quantitatem. T. 6. c. 17. A.
Ratihabitio negotium, quod tuum non erat, tuum facit, paritque inter me, & te mutuam actionem negotiorum gestorum. Ibid. C. D.
Ratihabitio hoc efficit, ut tu, quasi pecuniæ hereditariæ possessor pro herede, vero heredi tenearis petitione hereditatis, perinde atque si ipsemet eam pecuniam exegisset. Ibid. D.
Ratihabitio non semper mandato comparatur. Ibid. D. E.
Ratihabitio quando nihil agit, id est, neque mandati, neque negotiorum gestorum actionem parit. Ibid. E.
Ratihabitio duplicem vim habet. T. 8. c. 784. E. in maleficiis mandato comparatur. Ibid. c. 785. C. parit mandati actionem. Ibid. A.
Ratihabitio in bonorum possessione sufficit, in aditione jussum requiritur. T. 8. c. 6. E.
Ratihabitio voluntati, sive mandato comparatur. T. 8. c. 269. E. & c. 270. A.
Ratihabitio parit actionem negotiorum gestorum. Tom. 9. c. 314. B.
Ratihabitio patris filium obligabit in solidum, detracto exceptionis auxilio. T. 9. c. 319. A.
Ratihabitio an retrocurrat. T. 9. c. 536. A.
Ratihabitio an retrotrahatur. T. 9. c. 683. A.
Ratihabitio non potest expediri, nisi per partes. T. 10. c. 529. B. C.
Ratihabitio procuratoris an divisionem respiciat. Tom. 10. c. 565. D.
Ratihabitio quid confirmet. T. 10. c. 674. E.
Ratihabitionis vis minor non est, quàm mandati. T. 4. c. 194. A.
Ratihabitionis, sive de rato stipulatio. T. 5. c. 869. E. & c. 870. A. Vide, Stipulatio ratihabitionis.
Ratihabitionis satisdatio an possit exigi ab eo, qui agit alieno nomine ante litis contestationem. T. 10. c. 945. C.
Omnem ratihabitionem retrotrahi tam in iis, quæ sunt juris, quàm in iis, quæ sunt facti. T. 9. c. 536. A.
Ratihabitionem Prætor comparat jussui, & mandato. T. 9. c. 649. A.
Per ratihabitionem videtur minor major factus renuntiare beneficio restitutionis in integrum. T. 10. c. 908. B.
Ex ratihabitione an nascatur actio mandati. T. 6. c. 17. D. E.
De ratihabitione. T. 9. c. 536. A. B.
Ratihabitione avo adquiri potuit hereditas per nepotes citra jussum jure prætorio. T. 9. c. 170. A.
Ratiocinationes pro calculis. T. 9. c. 822. E.
De ratiociniis operum publicorum, & de patribus civitatum. T. 9. c. 1185. A. & seq.
Ratiocinatores optimi erant argentarii. T. 4. c. 208. E.
Ratio omnium, quæ a majoribus constituta sunt, reddi non potest. T. 3. c. 202. A.
Ratio implicita. Tom. 1. c. 947. B.
Ratio, & ratio summa differunt. T. 1. c. 1443. C.
Ratio civilis jus naturale, originis, & sanguinis corrumpere nequit. T. 4. c. 851. E.
Omnis ratio ambigua, aut obscura tendicula est, quæ ei, qui tetendit, potiùs fraudi esse debet. T. 4. c. 104. E.
Ratio nuda non facit donationem. T. 4. c. 787. A.
Ratio est animus, & medulla legum quæ æquum, & bonum tuetur. T. 4. c. 875. C.
Ratio naturalis in dote an spectetur potiùs, quàm scrupulositas juris civilis. T. 5. c. 162. C.
Ratio nonnunquam est aperta, in qua perquirenda non est admodum laborandum, sed & sæpenumero latet in obscuro. Tom. 6. c. 379. E.
Ratio Cæsaris quid sit. Tom. 10. c. 931. D.
Rationale officium. T. 2. c. 680. E.
Apud rationalem rei privatæ Cæsaris disceptantur causæ fiscales. T. 10. c. 931. A.
A rationali est procurator fisci. T. 9. c. 1109. E. Vide, Procurator fisci.
Rationalis summæ rei, sive procurator. T. 3. c. 212. D.
Rationalis dicitur procurator fisci. T. 4. c. 834. C.
Rationalis quis olim fuerit. T. 10. c. 1081. E.
Rationem non semper esse eandem. T. 5. c. 651. B.
De ratione legis Falcidiæ ineunda. T. 6. c. 406. D.
Rationes edere, & exhibere dicimus promiscuè. T. 3. c. 268. C.
Rationes conscribere non est administrare negotia. Ibid. B.
Rationes reddere quid sit. Tom. 1. c. 1514. D.
Rationes expunctæ an ob errorem calculi retractari possint. Tom. 2. c. 643. B.
Rationes reddendæ, ubi negotia gesta sunt. T. 2. c. 160. D.
Rationes Principis publicè interest non confundi, & stationes procuratorum Cæsaris. T. 4. c. 77. C.
Rationes purgandæ a negotiorum gestore apud judicem decimo quoque die, teste Suetonio. T. 4. c. 877. A. item usuræ sumptuum purgantur. Ibid. A.
Rationes suas juris auctores adstringere sæpe solent. T. 4. c. 502. A.
Rationes actus sui edere est exhibere librum rationum, tutelam restituere, & pupillum indemnem præstare. T. 4. c. 923. A.
Rationes, quandonam heredes argentarii dolo desiisse possidere dicantur. T. 5. c. 39. C. D.
Rationes argentariorum an sint eorum

BIU Cujas

rum instrumenta. T. 5. c. 35. E. & c. 36. A.
Rationes conferri quid. T. 6. c. 429. B. non possunt rationes conferri cum eo, qui nondum est editus. Ibid. B. C.
Rationes subscribere, & concludere. T. 6. c. 273. A. B.
Rationes apud quem remanere debeant, inter coheredes sæpe disceptatur. T. 7. c. 1032. B. C.
Rationes authenticæ necessariæ sunt actori ad instruenda ea, &c. T. 7. 497. A.
Rationes expensi, & accepti, quæ sibi confecit defunctus, non veniunt in divisionem, aut licitationem. T. 7. c. 496. C.
Rationes reddere quid. T. 8. c. 554. A.
Rationes privatæ. T. 9. c. 5. B. & seq.
Rationes domesticæ creditoris an fidem faciant. T. 9. c. 266. C.
Rationes domesticas nemo cogitur contra se edere. T. 8. c. 275. B.
Rationes domesticæ in re propria fidem non faciunt. T. 9. c. 274. E.
Rationes privatas, & domesticas edere actori reum compelli ex justa causa officio judicis. Tom. 9. c. 6. B. C.
Rationes domesticæ sæpe dicuntur brevia, & brevicula. T. 9. c. 267. D.
Rationes suas reo exhibere cogitur actor. T. 9. c. 267. A.
Rationes breviariæ. T. 9. c. 5. D.
Rationes publicorum operum ne Præsides provinciarum excutiant. T. 9. c. 1185. B.
Rationes suas argentarii cuique edere debent. T. 9. c. 1. A.
Rationes accepti, & expensi. T. 9. c. 963. C.
Rationes accepti. T. 9. c. 266. D.
Rationes expensi. Ibid. D.
Rationes edit, qui dictat, quod rationibus continetur, nec tamen exhibet. T. 9. c. 6. A.
Rationes argentariæ quodammodo publicæ. T. 9. c. 5. B.
Rationes suas non cogitur edere contra se reus actori. Tom. 9. c. 267. A.
Rationes privatæ, a patribus familias conscriptæ diligenter, faciebant plenam fidem. T. 9. c. 1072. A.
Rationes Isauri. T. 9. c. 988. D.
Rationes non redduntur, nisi reliqua persolvantur. T. 10. c. 816. C.
Rationes dandæ sunt, ubi negotia gesta sunt. T. 10. c. 928. B.
Ob rationum perferendarum causam ex provincia non datur dilatio tutori, vel argentario, nisi ex justa causa. T. 4. c. 924. C. D.
Rationum redditio an procuratori, tutori, curatori, item negotiorum gestori, testamento remitti possit. T. 7. c. 1086. C.
Rationum editio. Tom. 9. c. 1. A. & seq.
De rationibus argentariorum. T. 2. c. 1158. A. B.
Rationibus edendis, & reddendis quinam præter argentarios obnoxii sint. T. 5. c. 37. E.
Rationibus vi aliquâ majori, vel forte magistrâ amissis, easdem denuo argentariis edi jubebit Prætor. T. 5. c. 36. E. & c. 37. A.
Ex rationibus defuncti sumuntur certissima argumenta voluntatum. T. 7. c. 1461. E.
Rationibus legatis, an videantur actiones legatæ. T. 7. c. 496. D.
De rationibus expensi, & accepti, quæ sibi confecit defunctus more diligentium patrumfamilias. T. 7. c. 496. C.
De rato satisdatio. Vide, Satisdatio, Cautio.
De rato cavendum laudato venditori. T. 6. c. 9. B.
Ratum patris quando jusso comparatur. T. 6. c. 15. E.
Ratum est, quod major pars judicum judicavit. T. 10. c. 1236. A.
Ratum an sit, quod ex tribus judicibus unus judicarit, aliis jurantibus sibi non liquere. Tom. 10. c. 1237. B.
Raucæ an sint herbæ. T. 9. c. 410. A.
Reales servitutes. Vide, Servitutes.
Reales actiones. T. 9. c. 254. D.
Recapitulatio auctoris utilissima, qua argumenta multorum librorum Juliani recensentur. Tom. 6. c. 432. E. & c. 433. A.
Recavere pro cautionem solvere. T. 2. c. 1153. D.
Recauta quæ sint. T. 2. c. 685. D.
Recautio est obligationis dissolutio. T. 2. c. 1153. D.
Recautum, species apochæ. Ibid. D.
Recharedus Vvisigothorum Rex in Hispania. T. 6. c. 842. E. Gothos Arrianos ad fidem catholicam traduxit. Ibid. E. Concilio Toletano tertio interfuit. Ibid. E.
Receptacula vulvæ mulierum quot. T. 6. c. 483. A.
Receptatores latronum extra ordinem coercendi. T. 1. c. 869. B. & T. 2. c. 618. E.
Receptatores colonorum fugitivorum eos reddant, & capitationem solvant. T. 2. c. 839. A.
Receptatores latronum in quantum tenentur. T. 9. c. 1465. D.
Recepti actio, seu receptitia. T. 1. c. 743. C. & Tom. 2. 219. E. & c. 220. A.
Recepti unde dicantur. Tom. 10. c. 619. A.
Receptiones in custodiam pro meritis causarum adhibentur. T. 1. c. 872. D.
De receptis Tit. Pandectarum, idest, compromissariis. T. 9. c. 145. A.
Receptitia dos quid denotet. T. 5. c. 555. C. D.
Ex recepto soli argentarii obligantur, qui ad se recipiunt aliena debita. T. 9. c. 260. B.
Receptores aggressorum, & latronum iisdem pœnis afficiendi, quibus aggressores, vel latrones. T. 1. c. 471. A.
Receptores abigeorum in decennium relegandi. T. 1. c. 545. B.
Receptores, susceptores, recuperatores. T. 10. c. 730. C.
Receptum, idest, constitutum. T. 2. c. 220. A.
Receptum quid. T. 1. c. 743. C. & T. 2. c. 139. B.
Receptum. T. 9. c. 349. A. B. in actionem de recepto venit culpa levissima, non casus fortuitus. Ibid. C.
Receptum fit nudo consensu sine stipulatione. T. 9. c. 260. B.
Receptum, & constitutum in quo differunt. Ibid. B. C.
Receptum argentariorum etiam constitutum dicitur. Ibid. E.
Receptum quomodo fiebat. Ibid. D.
Recipere quod olim erat, hodie est constituere, & longè alia est ratio constituti, quàm erat recepti. T. 4. c. 170. E. jus mutari solet, ita ut nomina. Ibid. E.
Recipere, & referre inter reos, ve in reis promiscuè dicimus. T. 9. c. 1417. A. B.
Recipiendi verbum quotnam modis accipiatur. T. 3. c. 673. B. C.
Recipio verbum. Vide, Verbum Oro, vel Rogo.
Si recipio me daturum, receptum est, ex quo jure civili datur actio, quæ dicitur receptitia. Tom. 9. c. 260. A.
Reciprocorum eadem debet esse ratio. T. 10. c. 33. D.
Reconventio quid. T. 6. c. 795. B. quibus casibus admittatur. Ibid. c. 796. A.
Recraftinatæ cognitionis querela. Vide, Querela.
Recredentia pro fiduciaria possessione. T. 6. c. 952. D.
Rectè verbum est pro arbitrio viri boni. T. 1. c. 1362. A.
Rectè, aut bene emere quomodo intelligitur. T. 5. c. 472. C. D.
Rectè verbum quid significat in novi operis nuntiatione. Tom. 8. c. 544. A.
Rector provinciæ. T. 2. c. 77. E.
Rector Ecclesiæ, qui plebanus vulgo dicitur, Clericum unum sibi adjungere tenetur. T. 6. c. 968. A.
Rectorem, & ducem suum multa bruta habent, quem sequuntur. T. 7. c. 14. D.
Rectores provinciarum, fraude, vel ambitione creati, revocanturin curiam. T. 2. c. 717. A.
Rectores provinciarum prohibentur emere. T. 7. c. 720. A.
Rectores provinciarum quinam sint. T. 10. c. 853. B.
Rectores Provinciarum a Principe fratres appellabantur. Ibid. C.
Rectores Provinciæ quos habeant suæ

BIU Cujas

ſuæ juriſdictioni ſubjectos. Ibid. D.

Rectoris Parochiani ordinatio ad jura Epiſcopalia pertinet. Tom. 6. c. 919. E.

Rectorum Eccleſiarum quidam perpetui, alii temporales. Tom. 6. c. 883. C. D.

Recuperatores quinam appellentur. T. 5. c. 210. A. B.

Recuperatores de quibus cauſis cognoſcebant. T. 7. c. 653. A.

Recuperatores, ſeu judices privati cognoſcebant de maleficiis privatis. Ibid. A.

Recuperatores erant judices, qui olim a magiſtratibus dabantur. T. 9. c. 985. B.

Recuſari an poſſint magiſtratus. T. 9. c. 149. E.

Recuſari judices qui poſſunt. T. 9. c. 1070. D. E.

Recuſari non poterat magiſtratus, & cur. Ibid. E. hodie poteſt recuſari. Ibid. E.

Recuſatio quid. T. 6. c. 932. A.

Recuſatio judicum proponi debet ante litem conteſtatam. Tom. 6. c. 929. B. qua fortè cauſa emergat poſt litem conteſtatam. Ibid. C.

Recuſatio, & repudiatio hereditatis quorumnam ſit. T. 8. c. 989. C.

Recuſatio. Vide, Rejectio.

Recuſatio pro appellatione non cedit. T. 9. c. 1126. D. longè diſtat ab appellatione. Ibid. C.

Recuſatio jurisjurandi nullo modo permittitur favore fideicommiſſi. T. 9. c. 201. E.

Recuſatio, & appellatio in quo differunt, & in quo comparantur. T. 9. c. 147. B. C.

Recuſatio fieri non poteſt, niſi ante litis conteſtationem. T. 9. c. 1070. C. D.

Recuſatio quid ſit. Ibid. D. ejus forma quæ. Ibid. D.

Recuſatio judicis quando fit. T. 9. c. 147. C. D.

Recuſatio jurisjurandi. T. 9. c. 201. A. eſt confeſſio manifeſta. Ibid. C.

Recuſatio judicis dati. T. 9. c. 1126. C.

An recuſationis cauſa exponi debeat. T. 6. c. 945. C.

De recuſatione judicum. Tom. 3. c. 233. D.

Recuſatione porrectâ eliguntur arbitri, apud quos lis diſceptatur. T. 9. c. 149. B.

Recuſationes comparantur dilatoriis exceptionibus. Tom. 9. c. 147. C.

Recuſationum, ſive remotionum cauſæ. Ibid, C. D.

De recuſationibus judicum. Ibid. A. & ſeq.

Qui recuſat judicem datum, cogitur eligere arbitros, & apud eos litigare. T. 9. c. 148. E.

Qui recuſatur, ei judici libellus porrigitur. Ibid. C.

Redactus dicitur a redigendo. T. 7. c. 1384. D.

Redactus tenues colligemus. Ibid. D.

Reddendi verbum ſignificationem dandi habet, & contra verbum dandi etiam reddendi. Tom. 6. c. 40. A.

Reddendi verbum etiam dandi ſignificationem habet. T. 8. c. 555. D.

Reddere aliud eſt, aliud dare. T. 6. c. 78. A. damus libenter, damus noſtra, & reddimus inviti. Ibid. A.

Reddere rationes quid. T. 8. c. 554. A.

Reddere cauſas appellationis, vulgo *propoſer les griefs*. T. 9. c. 801. B.

Reddere pecuniam pœna non eſt, at de ſuo irrogare pœna eſt. T. 10. c. 531. C.

Reddita, & redhibita res quandonam eſſe dicatur. T. 5. c. 961. A.

Redditio cautionis pigneratitiæ eſt argumentum remiſſi pignoris. T. 6. c. 839. A.

Reddituiri verbum antiquum. T. 9. c. 812. B.

Redemptio navis a piratis expugnatæ quomodo, & a quibus relui debeat. T. 5. c. 536. E.

Redemptio, vulgo *rancon*. Tom. 9. c. 1322. B. C.

Redemptio litis fœda eſt, & vetita multis legibus. T. 10. c. 878. E.

Redemptio rei, vel litis alienæ conventa inter dominum, & procuratorem turpis eſt. Tom. 10. c. 990. A.

Redemptionis jus, ſeu retractus. T. 9. c. 427. B.

Redemptiones actionum an valeant. T. 10. c. 885. C.

De redemptis ab hoſtibus. Tom. 1. c. 883. D. & T. 9. c. 1321. A. & ſeq.

Redemptor partiarius. T. 9. c. 63. C. Vide, Politor.

Redemptor, & conductor ferme idem. Ibid. C.

Redemptor operis quis ſit. T. 10. c. 1033. D.

Redemptores, qui a republica muniendas vias conduxerunt certo pretio. T. 5. c. 874. A.

Redemptores qui olim, & qui nunc dicantur. T. 7. c. 825. C.

Redemptores, ſive emptores vocantur publicani, qui conducunt fiſcalia. T. 7. c. 1290. E.

Redemptores, qui ſuis cæmentis ædificant, ſtatim cæmenta faciunt eorum, in quorum ſolo ædificant. T. 7. c. 315. B.

Redemptores pro conductoribus, qui opus faciendum accipiunt. Ibid. B.

Redemptores qui dicuntur. T. 9. c. 1183. B.

Redemptores, & quòd publicani vocabantur eo nomine. T. 9. c. 399. C.

Redemptores litium. T. 9. c. 355. D. & c. 368. B.

Redemptores litium quinam ſint. T. 10. c. 651. D.

De redemptoribus litium. Tom. 3. c. 212. A.

De redhibenda re vendita ob morbum, aut vitium, quod emptor ignoravit. T. 5. c. 1193. A. B.

Redhibere eſt verbum commune recipientis venditoris, & reddendis emptoris. T. 4. c. 1332. E.

Redhibere eſt commune verbum emptoris, & venditoris. T. 7. c. 764. C.

Redhibitio vitioſi mancipii intra ſex menſes fieri poteſt. Tom. 1. c. 394. C.

Redhibitio tam propter vitium, quàm propter morbum. Tom. 8. c. 571. B. C.

Redhibitio quomodo fit. Tom. 9. c. 395. B.

Redhibitio an veniat in actione ex empto. T. 10. c. 760. B.

Redhibitio nonnunquam continetur in actione quanto minoris. T. 10. c. 764. D.

Redhibitio, & reſciſſio totius venditionis quandoque veniunt in actionem venditi, & in actionem empti. T. 10. c. 1015. B.

Redhibitio non eſt rei modicæ, etiam ſi vitioſa ſit. T. 10. c. 1034. E.

Redhibitio intra quod tempus ſit in emptione, & in locatione. T. 10. c. 1044. C.

Redhibitoria actio utrùm ex cauſa inſtitoria veniat. T. 5. c. 432. A. B.

Redhibitoria actio. T. 9. c. 395. B. & ſeq. Vide, Actio redhibitoria.

Redhibitoria actio quænam ſit. T. 10. c. 1030. D. qui hac actione agit, ad quid teneatur. Ibid. D. E.

Redhibitoria actio civilis quænam ſit. T. 10. c. 1031. D.

Redhibitoria actio civilis multùm differt ab ædilitia. Ibid. E.

Redhibitoria actio an habeat locum in locationibus. T. 10. c. 1044. B.

Redigere, aut conferre in commune quid propriè ſit. Tom. 5. c. 613. A.

Redimere pro reemere, vel reluere pignus. T. 6. c. 494. A.

Redimicula quænam ornamenta. T. 3. c. 272. B.

Redintegrandæ poſſeſſionis beneficium unde ducitur. T. 9. c. 1153. C. D.

Redire dicitur legitima hereditas. Vide, Legitima hereditas.

Reditu fundi legato, an heres poſſit vendere fundum. Tom. 5. c. 863. E.

In reditu non ſunt partus ancillarum. T. 9. c. 513. B.

Reditum legans an videatur legaſſe uſumfructum. T. 7. c. 1313. C.

Reditus, vel redactus quibus de rebus

BIU Cujas

bus dici solent. T. 3. c. 105. A.
Reditus per legatum datus morte legatarii finitur. T. 1. c. 806. B.
Reditus fundi ex melle constat. T. 4. c. 894. C.
Reditus, & ususfructus in quibusnam differant. T. 5. c. 863. D. E.
Reditus an per omnia usumfructum imitentur, nec ne. Ibid. D.
Reditus verbo quidnam significetur. Ibid. E.
Reditus prædiorum alia est ratio, alia reditus pecuniæ. T. 7. c. 1291. A. B.
Reditus qui propriè dicantur. T. 7. c. 1290. C. D. & c. 1384. C.
Reditus accipitur interdum pro usura. T. 7. c. 860. B.
Reditus aliud, aliud ususfructus; ususfructus nomen juris, reditus nomen corporis. T. 7. c. 1384. E.
Reditus legatus an finiatur morte legatarii. T. 7. c. 1385. B.
Reditus non est servitus, & distat ab usufructu. Ibid. A.
Reditus prædiorum a quibus præstentur. T. 7. c. 1390. D. E.
Reditus unde dictus. T. 7. c. 1290. D. & c. 1384. C. D.
Reditus an differat a pensione. T. 8. c. 1071. A.
Reditus, partus, & fructus an differant. T. 9. c. 517. C. D.
Reditus annuus non tollitur præscriptione triginta, vel quadraginta annorum. T. 10. c. 648. D.
Reditus quid sit, & unde dicatur. T. 10. c. 1161. C. & c. 1261. E.
Refectio ab eo, qui non est dominus, peti nequit. T. 4. c. 99. B.
Refectio inutiliter postulatur a non domino. Ibid. C.
Refectio an ad locatorem spectet, an verò ad conductorem. Tom. 5. c. 647. D.
Refectio ædium fructuariarum an ad fructuarium ipsum etiam pertineat. T. 5. c. 646. E.
Refectio an necessariarum rerum, aut voluptuariarum sit. Ibid. E.
Refectus a reficiendo dicitur. T. 7. c. 1384. D.
Referendarii qui sint. T. 2. c. 1048. D.
Referre diem est anteferre, antevertere diem jubendo, ut partes in illum diem adsint. T. 4. c. 18. B.
Referre, & recipere inter reos, vel in reis promiscuè dicimus. T. 9. c. 1417. A. B.
Reficere aliud est, aliud restituere. T. 10. c. 318. E.
Reformare quid. T. 9. c. 59. E.
Reformare contractum quid. T. 9. c. 41. C. & c. 46. A.
Reformatio possessionis. Tom. 9. c. 1104. D.
Refugæ pœnarum majore pœnâ plectuntur. T. 3. c. 162. A. B.
Refugæ pœnæ augetur pœna. T. 4. c. 848. E.
De refugis ex opere metallico, & eorum pœna. T. 5. c. 1161. A.
Refundi debent fructus victori a judice, qui eorum rationem non habuit. T. 10. c. 1239. D.
Refutare, idest, renuntiare. Tom. 2. c. 1251. E.
Refutationes, quæ & refutatoriæ partium preces. T. 3. c. 656. D.
Refutatoriæ preces quando mitti debent post interpositam appellationem. T. 9. c. 1116. C.
Refutatoriæ preces quæ sunt. T. 9. c. 1102. E.
Refutatorii libelli quinam sint, & quare ita appellentur. Tom. 3. c. 656. D.
Refutatorii libelli debent esse breves. T. 9. c. 1112. A.
Regalia quæ sint. T. 2. c. 1325. E.
Regalia quæ. T. 6. c. 1019. E. alienari non possunt. Ibid. E.
Regere jura quando intelligatur. T. 1. c. 898. B.
Regerendarii qui sint. T. 3. c. 454. C. D.
Regesta in principiis numerorum, diversisque judiciis. Ibid. B. C.
Regia lex unde nomen accepit. T. 8. c. 894. C.
Regia lex. Vide, Lex Regia.
Regiones urbis Romæ. T. 3. c. 35. D.
Regiones suburbicariæ, & urbicariæ. Ibid. E.
Regna sunt jurisgentium. Tom. 1. c. 921. A.
Regna per gladium, provincias per vexillum tradi. T. 2. c. 1233. D.
Regni origo antiquior est, quàm dominationis universi populi, vel dominationis optimatum. T. 7. c. 31. D.
Regnorum discretio. T. 7. c. 34. D.
Regnum defertur ei, cui gladius est acutior. T. 7. c. 32. B.
Regradati menses. T. 2. c. 913. E. & c. 914. A.
Regradatio pœnarum Ecclesiasticarum species. T. 2. c. 1092. A. B.
Regradatio excommunicatione gravior est. T. 6. c. 967. D.
Regressus non est a privatione ad habitum. T. 4. c. 914. E.
Regula catoniana. T. 1. c. 343. C.
Regula catoniana an ad hereditates pertineat. T. 3. c. 91. A.
Regula catoniana de inutili legato. T. 1. c. 810. E. & c. 811. A.
Regula catoniana ad ea legata non pertinet, quibus dies incertus adjicitur. T. 3. c. 511. B.
Regula catoniana ad quæ pertinet propriè, & ad quæ non. T. 4. c. 385. D. & seq.
Regula catoniana ad legata non pertinet in diem incertum relicta. T. 4. c. 385. E. & c. 386. A.
Regula catoniana pertinet tantùm ad ea, quæ a morte testatoris cedunt. T. 4. c. 1122. C.
Regula catoniana, quæ vetat convalescere ea, quæ ab initio inutilia sunt, an locum habeat in libertatibus. Ibid. C.
Regula catoniana in quibus legatis locum habet. T. 4. c. 1445. B. C.
Regula catoniana quæ est. Tom. 4. c. 54. C. hæc ad libertates non pertinet. Ibid. C.
Regula catoniana ad quænam legata pertineat. T. 4. c. 386. D. ad legata conditionalia non pertinet. Ibid. D. E. nec ad legem Juliam, & Papiam. Ibid. D.
Regula catoniana ad jus antiquum pertinet, non ad leges novas. Ibid. D. hæc ad conditionales institutiones non pertinet. Ibid. c. 387. C. in quibus hæc locum habet. Ibid. C.
Ex regula catoniana quod ab initio non valet, nec tractu temporis convalescit. T. 4. c. 382. E.
Regula catoniana pertinet tantùm ad stipulationes puras, non conditionales. T. 4. c. 263. D. conditionalia ex postfacto confirmantur. Ibid. D.
Regula nulla est in jure civili, quæ non vitiari possit aliquando parte aliquâ. T. 4. c. 1421. B.
Regula nulla est, quæ non perdat officium suum aliquando. T. 4. c. 4. C.
Regula juris nulla est perpetua. Ibid. C.
Regula juris, neminem sibi ipsi causam, & titulum possessionis mutare posse. T. 5. c. 716. D.
Regula æquitatis cur structuræ Lesbiæ comparetur. T. 5. c. 916. D.
Regula, Cujus est periculum nominis, sive contracti debiti, ejus etiam est compendium usurarum. T. 5. c. 495. A.
Regula, Qui prior est tempore, non potior est jure, quibusnam in casibus fallat. T. 5. c. 772. E.
Regula, Quòd sit iniquum, eum, qui cum uno contraxit, in plures adversarios distingui, exemplis, & legibus ab auctore explicatur, & illustratur. T. 5. c. 428. D. E.
Regula, Invito creditore aliud pro alio solvi non potest, ut in aliis, sic & in rebus, quæ numero, pondere, & mensurâ constant, locum habet. T. 5. c. 396. D.
Regulâ juris, quoties refragatur æquitas naturalis, & desiderat mitigare rigorem juris, etiamsi utar non impropriè, abuti tamen non licet. T. 5. c. 51. E.
Regula catoniana est, Quod non valet ab initio, postea non convalescere. T. 6. c. 421. C. D.
Regula catoniana pertinet ad jus antiquum tantùm, quo hereditates, & legata deferuntur, & vires accipiunt, ex mortis testatoris tempore. Ibid. D. non autem pertinet ad jus novum, quo ex legibus Julia, & Papia hereditates, & legata deferuntur, non ex mortis testatoris tempore, sed ex apertis tabulis. Ibid. D.
De regula catoniana lex 3. emendatur. T. 6. c. 192. B.
Regula catoniana ad quæ legata non pertinet. T. 6. c. 255. B. C.
Regula est jus civilis, qua constitutum

tum est, hereditatem adimi non posse. T. 6. c. 191. D. hæc regula non est regula juris, est enim falsa propositio. Ibid. D.
Regula juris non servatur in testamento militari. Tom. 6. c. 182. E.
Regula illa, Generi per speciem derogari, non est perpetuò vera. T. 6. c. 575. B.
Regula catoniana ad quæ legata pertineat, Tom. 8. c. 693. A. & c. 789. E.
Regula, Actio, quæ non incipit a defuncto, vel in defunctum, non incipit ab herede, vel in heredem. T. 8. c. 636. E.
Regula omnis lubrica. T. 8. c. 656. E. & c. 738. C.
Ex regula jus non est sumendum. T. 8. c. 657. C. & c. 738. E.
Regula incerti incerta est, infiniti infinita. T. 9. c. 1074. E. & c. 1080. E.
Regula catoniana cessavit, quamdiu lex Julia, & Papia de caducis voluerunt. T. 9. c. 881. A. B.
Regula catoniana an sit juris antiqui, vel novi. T. 10. c. 496. A.
Regulæ derogat specialis constitutio, vel lex. T. 4. c. 1283. D.
Regulæ, seu definitiones veterum Prudentum hisce libris definitionum proponuntur. T. 4. c. 1421. C.
Regulæ etiam definitiones appellantur. T. 4. c. 4. C.
Regulæ juris sunt præcepta juris, & quæ summæ regulæ juris dicuntur. T. 4. c. 411. B. C.
Regulæ non sunt omnes leges, quæ sunt ex libris definitionum, sed notæ potiùs ad regulas, vel amplificationes, vel exceptiones. T. 4. c. 1423. A.
Regulæ juris constituuntur ex iis, quæ fiunt plerumque. T. 4. c. 917. D. & T. 9. c. 143. C.
Regulæ officia. T. 8. c. 656. C. D. & c. 738. A. B.
Regulæ juris fiunt ex crebris constitutionibus. T. 10. c. 1251. E. & c. 1252. A.
Regulam nullam esse perpetuam, sed omnem regulam perdere in plerisque causis officium suum, & vitiari. T. 5. c. 27. C.
Regulares qui dicantur. T. 6. c. 844. C.
Regularum juris antiqui rationes non nimium diligenter inquirendas esse. T. 3. c. 494. C.
In regularum libro emendata pleraque. T. 3. c. 502. C.
Regulas, & definitiones rerum, & nominum in promptu habere periti est. T. 4. c. 20. C.
Regulas juris antiqui varias Papinianus accuratè interpretatus est in libris definitionum. Tom. 4. c. 1421. A.
De regulis quibusdam juris. T. 3. c. 494. C.
A regulis juris semper est cavendum, cum sint periculosæ. T. 4. c. 671. A.
Ex regulis juris levia argumenta ducuntur. Tom. 8. c. 657. E. & c. 739. A.
Ex regulis jus constitutum non est, & cur. T. 8. c. 779. A.
Rejectio, sive recusatio quibus olim verbis fiebat. Tom. 9. c. 148. B. C.
Reisa, excursio militaris. Tom. 2. c. 1334. A.
Relatio judicis quid. T. 6. c. 932. B.
Relatio fit ante, vel post sententiam. T. 9. c. 1102. A. & seq.
Relatio contraria fit veritati de refutatione relationis. T. 9. c. 1102. E.
Relatio promittitur partibus, mittitur Principi. T. 9. c. 1103. A.
Relatio plena. T. 9. c. 126. C.
Relatio quid. T. 9. c. 1102. A. fit ab ipso judice ad Principem ante sententiam. Ibid. A. ad relationem Princeps rescribit. Ibid. B.
Relationis definitio. T. 1. c. 880. A. B. & T. 2. c. 508. A. B.
Relationis verbo etiam apostoli significantur. T. 1. c. 529. C.
Relationis jus quid. T. 9. c. 1102. C.
Relatione res a minore judicio ad majus judicium, sive auditorium, sive cognitionem Principis transfertur. Ibid. A.
Relationes fiebant ab ipso Principe. Ibid. C.
Relationum, & consultationum differentiæ. T. 10. c. 791. E.
De relationibus, & non de appellationibus tractat lex 12. *de appellat.* T. 4. c. 912. B.
Relationibus est locus, cum appellationes non recipiuntur. T. 10. c. 792. B.
De relationibus plura. Ibid. A. B. & seq.
Relaxatio ab observatione judicii. T. 9. c. 138. C. D.
Relegandæ dotis formula. Tom. 1. c. 806. D. E.
Relegandi verbum levius est, quàm deportandi. T. 1. c. 1044. C.
Relegandi jus non habet Consul. T. 4. c. 14. D.
Jura relegandi, deportandi, confiscandi, damnandi in metallum, continentur mero imperio, nec possunt irrogari, nisi ab eo, qui lege datum est. T. 10. c. 385. C. D.
Relegare pro deportare contra juris auctores. T. 1. c. 510. A. B.
Relegare est potiùs, quàm dare, si uxori dotem reddi jubeo. Tom. 7. c. 1137. A.
Relegare, & relegari de quo sumuntur. T. 10. c. 1162. A. & c. 1166. A.
Relegari dicitur dos. T. 1. c. 806. D.
Relegata quæ dicuntur. Tom. 7. c. 1137. A.
De relegata dote. T. 7. c. 1167. B.
Relegatio impropriè, deportatio propriè dicitur exilium. Tom. 1. c. 1044. C.
Relegatio non est deminutio, nec pœna capitis. T. 1. c. 1327. B.
Relegatio ultimi supplicii appellatione non continetur. T. 3. c. 84. A.
Relegatio ex turpi causa semper infligitur. T. 1. c. 1327. B.
Relegatio quælibet infamat. Ibid. B.
Relegatio præter infamiam quasi irrogat exilium. Ibid. B.
Relegatio infamiâ solâ gravior. Ibid. B.
Relegatio cadit in servum. T. 4. c. 1481. A.
Relegatio dotis diem suum habet. T. 10. c. 90. A.
Relegatio non est capitis deminutio. T. 4. c. 769. B.
Relegatio an sit propriè pœna capitalis. T. 10. c. 571. D.
Relegationis, ac deportationis discrimen. T. 1. c. 1238. D.
Relegationes, & deportationes in quo differunt. T. 9. c. 538. A.
Relegati similes absentibus. T. 1. c. 1033. C.
Relegati bona ad tempus nulla ex parte publicari possunt. Tom. 4. c. 1408. E.
Relegati a deportatis in quo distant. T. 5. c. 1161. B.
Relegati, & deportati quoad confiscationem bonorum, quæ sit differentia. T. 5. c. 468. B. C.
Relegati patres an liberos suos in sua potestate retineant. Tom. 8. c. 913. B. & an relegati liberi remaneant in potestate parentum. Ibid. B.
Inter relegationem perpetuam, & temporariam differentia quæ. T. 4. c. 1408. E. deportatio est perpetua. Ibid. c. 1409. A.
Relegatis sunt similes damnati ad tempus in opus publicum. T. 10. c. 732. C.
Relegato ad tempus adimi bona. T. 3. c. 155. E.
Relegatorum, & deportatorum discrimen. T. 1. c. 878. C.
Relegatorum bona non publicari, nisi specialiter sententiâ adempta fuerint. T. 3. c. 154. B. C.
Relegatum quid. T. 1. c. 806. E.
Relegatum integrum statum retinere, dominium rerum suarum, & patriam potestatem. T. 1. c. 1239. B.
Inter relegatum, & deportatum differentia quæ. Tom. 4. c. 226. B.
Inter relegatum, & motum ad tempus differentia quæ. T. 4. c. 847. C.
Relegatus quis propriè dicitur. T. 1. c. 878. D. & T. 4. c. 226. C.
Relegatus in insulam capite non minuitur. T. 1. c. 417. B.

BIU Cujas

Relegatus teſtamentum facere poteſt. Ibid. B. & T. 10. 1048. C.
Relegatus ad bonorum poſſeſſionem admittitur. T. 1. c. 1327. B.
Relegatus omnia bona retinet, præter ea, ſiqua ei adempta ſint ſententiâ judicis. T. 4. c. 1408. D.
Relegatus libellum poteſt dare Principi, deportatus non item. T. 5. c. 1161. C.
Relegatus an amittat familiam. T. 8. c. 16. D.
Relegatus, qui in urbe morari non poteſt, an prohibeatur prædia in urbe poſſidere. T. 10. c. 306. D.
Relevare poſſeſſiones tributis eſt beneficium Principis. T. 2. c. 697. E.
Relevationem ſuarum poſſeſſionum ex Principis liberalitate nemo petat. T. 2. c. 698. A. B.
Relevatorum collatio, ac de ejuſdem jure. T. 2. c. 697. C. & ſeq.
Relictum ei, qui non eſt in rerum natura, an pro non ſcripto habeatur. T. 7. c. 995. A.
Relictum ſiquid ſit ſub conditione non faciendi, an exſpectetur mors ejus, cui ea conditio propoſita eſt. T. 7. c. 944. E.
Relictum quod eſt, ſi habetur pro non ſcripto, & onus, quod ei injunctum eſt, habebitur pro non ſcripto. T. 10. c. 686. E.
Relictorum in teſtamento petitio competit, cum judicium defuncti fuit inſuperhabitum, omiſſo teſtamento, & ab inteſtato poſſeſſâ hereditate. T. 10. c. 323. B. C. non competit, cum judicium defuncti, ideſt, teſtamentum non fuit inſuper habitum, ſed non jure factum. Ibid. C. nec verò etiam competit, cum heres ſcriptus hereditatem repudiavit, & alius ab inteſtato eam poſſedit. Ibid. C.
Religio rei accedens nova non dimiſſam poſſeſſionem non interrumpit. T. 1. c. 1185. B.
Religio loca ſacra commercio hominum eximit. T. 4. c. 255. E.
Religio an revocari poſſit. Tom. 7. c. 1060. B.
Religio loci religioſi quatenus ſe extendat. T. 7. c. 398. B.
Religio quid. T. 7. c. 21. B.
Religio erga Deum. Ibid. A.
Religio erga Deum eſt ex jure gentium. T. 7. c. 12. E.
Religio ſuperveniens an poſſeſſionem interrumpat. T. 10. c. 512. D.
Religionis vis major, quàm fidei datæ. T. 1. c. 937. A.
Religionis judicantis frequens mentio in jure. T. 10. c. 917. B.
Religione non occupatur locus. T. 4. c. 165. C.
Religionum novarum auctores capite puniendi. T. 1. c. 502. E. & 503. A.
Religioſa loca emptorem fundi non ſequuntur, ſi modò in ea iter publicum pertranſeat. T. 3. c. 614. D.
Religioſa loca. Vide, Res religioſæ.
Religioſa loca an impediant ſervitutes. T. 7. c. 399. A.
Religioſa loca, perinde ac ſacra, nullius ſunt. T. 10. c. 367. B.
Religioſæ res, ſanctæ, & ſacræ an alicujus ſint. T. 8. c. 929. B.
Religioſæ res, & ſacræ an poſſint vindicari. T. 10. c. 949. D.
Religioſum locum ſcientes poſſidere non poſſumus. T. 8. c. 293. D.
Religioſus locus quomodo fit. T. 1. c. 62. A. & T. 7. c. 398. A. & T. 8. c. 293. D.
Religioſus locus an vendi poſſit. T. 1. c. 61. E.
Religioſus homo, inquit Seneca, & ſanctus fideicommiſſa tueri ſolet. T. 4. c. 1302. A. an perceptione ſecundi fideicommiſſi perimatur primum ex teſtamento relictum. Ibid. A.
Religioſus locus. Vide, Locus.
Religioſus locus, licèt ſolus ſpecialiter vendi non poſſit, cum univerſitate tamen, cum fundo toto poteſt vendi. Tom. 6. c. 659. C. D.
Religioſus locus non eſt in commercio hominum. Tom. 7. c. 398. A.
Religioſus quatenus fiat locus. T. 8. c. 936. C.
Relinquere eſt morientium, dare viventium magis. T. 4. c. 517. C.
Relinquere, & dare in quo differunt. T. 9. c. 474. A. B.
Relinquere eſt morientium. Ibid. A.
Relinqui rectè an poſſit, quod re verâ debetur. Tom. 10. c. 1104. E.
Relinquimus, quod aſportare nobiſcum non poſſumus. T. 4. c. 517. E.
Relinquimus neceſſariò, damus libenter. T. 9. c. 474. A.
Relinquo, inſtituo, & ſubſtituo, hæc verba neque ſunt directa, neque precaria. T. 4. c. 537. B.
Relinquo, & commendo, an hæc verba fideicommiſſum faciant. T. 7. c. 1209. B.
Reliqua colonorum. T. 3. c. 17. A.
Reliqua colonorum quæ ſunt. T. 4. c. 1112. D. & Tom. 10. c. 1161. B.
Reliqua, quæ per conſequentias emptionis propria ſunt, quæ ſint. T. 7. c. 742. C. D.
Reliqua. T. 9. c. 377. C. & ſeq.
Reliqua item actorum quænam ſint. T. 10. c. 1161. B.
Reliquæ partis appellatione integrum continetur. T. 7. c. 1442. A.
Reliquationes quidnam ſint. T. 10. c. 1162. D.
Reliquator pariatori opponitur. T. T. 1. c. 1515. C.
Reliquiarum mortui in alium locum translatio a Principe impetrari debet. T. 4. c. 945. A.
A reliquis colonorum exacta, & condita ſeparantur. T. 4. c. 1112. E.
An reliquorum legato contineantur etiam pecuniæ, quas coloni ſunt reliquati. T. 4. c. 1112. E.
Reliquorum appellatione omnes continentur. T. 7. c. 1441. E.
Reliquorum appellatione univerſos contineri. T. 8. c. 555. E.
Reliquorum petitio, *les arrerages*. T. 9. c. 425. C.
Reliquum, quod ſupereſt de pecunia in funus legata, puta, ſi minus, cui legatum impenderit, quàm lege, an lucro cedat heredum; an cui legatum. T. 6. c. 734. C. D.
Reluere, repignorare, quid ſignificant hæc verba. T. 9. c. 1237. B.
Remancipata quæ. T. 8. c. 599. C.
Remedia plura an exigant plures pœnas. T. 5. c. 32. E.
Remedia delictorum an ſint pœnæ. Ibid. E.
Remedia juris ſunt ſtipulationes. T. 9. c. 1250. D.
In remediis prætoriis, quibus obligatio tollitur, factum verſatur, in civilibus verò jus. T. 4. c. 142. B.
Remediis juris non debemus abuti ad injuriam. T. 9. c. 1154. B.
Remiges. T. 9. c. 304. C. D.
Remmia lex. Vide, lex Remmia.
Remmius Palæmon. Vide, Quintus Remmius.
Remiſſio quid. T. 1. c. 854. D. & T. 3. c. 8. C. & T. 9. c. 31. B.
Remiſſio pignoris an ſit interceſſio. T. 1. c. 1301. C. & T. 4. c. 651. D. & T. 9. c. 324. E. & T. 10. c. 433. E.
Remiſſio pignoris reſolvit pignus jure exceptionis. T. 1. c. 1301. D.
Remiſſio penſionis colono interdum datur propter ſterilitatem anni. T. 4. c. 1006. B.
Remiſſio minoris quantitatis non eſt remiſſio majoris. T. 5. c. 79. E.
Remiſſio pecuniæ habetur creditoris conſenſu. Tom. 6. c. 537. E. & c. 538. A.
Remiſſio non eſt neceſſaria poſt ſatisdationem de opere reſtituendo. T. 6. c. 292. C. D.
Remiſſio Prætoris ſequi ſolet ſatisdationem de opere reſtituendo. Ibid. C.
Remiſſio fit pacto. T. 9. c. 31. B.
Remiſſio eſt facti, repudiatio juris. Ibid. B.
Remiſſio aliud, aliud repudiatio. Ibid. A. B.
Remiſſio pignoris. T. 9. c. 325. C.
Remiſſio hoc tantùm remittit, in quo non tenuit nuntiatio. T. 10. c. 256. B.
Remiſſio utilis eſt, ſi uſufructuarius vicino novum opus nuntiaverit. T. 10. c. 260. C. Juliani circa id ſententia. Ibid. C.
Remiſſio pignoris non eſt donatio, nec interceſſio. T. 4. c. 651. D. & T. 10. c. 643. C.
Remiſſio, facta ex una cauſa, non videtur facta ex alia. T. 10. c. 644. A.

BIU Cujas

Remissio quid sit, cum de nuntiatione novi operis agitur. Tom. 10. c. 1170. D.
Remissionis vicem obtinet satisdatio. T. 4. c. 94. A.
De remissionis Prætoris beneficio. T. 6. c. 292. C.
Remissionis genera duo. T. 9. c. 24. E.
Remissionem pignoris uni debitori factam mulieri non nocere adversùs alios, qui eandem rem mulieri obligarunt ex eadem, aliave causa. T. 9. c. 325. C.
Remissionem pignoris factam ex una causa non porrigi ad aliam. Ibid. C.
Remissionem veniæ crimina, nisi semel commissa, non habent. T. 10. c. 823. E.
Remissionem, quam locator indulsit conductori ob sterilitatem unius anni, an sequentibus annis, si contingit ubertas, possit revocari. T. 10. c. 877. E. & c. 878. A.
Remissione majoris summæ minor summa remittitur. T. 5. c. 79. D.
Pro remissione pignoris est consensus creditoris pigneratitii. T. 6. c. 531. B.
De remissione pignoris. T. 9. c. 325. C. & c. 1227. A. & seq.
De remissionibus. T. 3. c. 8. C.
Remittere unusquisque potest, quod sui causâ sibi cavit. T. 4. c. 970. A.
Non remittere, & inutiliter remittere an sint paria. T. 10. c. 256. C.
Remotionum causæ. T. 9. c. 147. C. D. Vide, Recusationum causæ.
Qui removetur ab officio, & administratione tutelæ ob inertiam, & simplicitatem, non fit infamis, secus qui ob dolum. T. 4. c. 324. C.
Remuneratio non est propriè liberalitas. T. 8. c. 804. C.
Remunerationem non esse donationem, unde constet. Ibid. C.
Remunerationes. Vide, Lex Cincia.
Renovato matrimonio tacita dos non renovatur. T. 4. c. 979. C.
Rente constituee a prix d' argent, quid. T. 9. c. 487. C.
Rentes fonciere quid. Ibid. C. D.
Renuntiare est testato denuntiare. T. 7. c. 513. C. D.
Renuntiare liti. T. 9. c. 47. A. Vide, Lis.
Renuntiare liti quando videtur actor. Ibid. A.
Renuntiare unicuique licet juri suo. T. 9. c. 58. A.
Renuntiare quisque potest suo juri. T. 9. c. 375. A.
Renuntiasse legitimæ hereditati non videtur, qui hereditatem non vindicavit ex testamento. T. 9. c. 974. A.
Renuntiasse non videtur libertinitati, qui contendit, se esse ingenuum. Ibid. A.
Renuntiatio intempestiva societatis ipso jure in æstimationem venit. T. 5. c. 487. B.
Renuntiatio mandati quando fieri debet. T. 5. c. 472. B.
Renuntiatio societatis tempestivè facta quid efficiat. T. 5. c. 484. E.
Renuntiatione tollitur actio injuriarum. T. 9. c. 106. D. tollitur etiam querela inofficiosi testamenti. Ibid. D.
Renuntiatio ejus, quod lex mihi dedit non tam meâ causâ, quàm alienâ frustra fit. T. 9. c. 375. B.
Reparare merces. Tom. 1. c. 1241. C.
Reparare pro emere. T. 10. c. 548. D.
Reparatio duplex. T. 1. c. 535. A.
Reparatio denuntiationis. Tom. 9 c. 132. A.
Reparationis dandæ ratio. Tom. 3. c. 331. E.
Repedia, repodia, vel repotia. T. 3. c. 483. D.
Repellere legatum est verbum commune legatarii, & heredis. T. 6. c. 372. D.
Repellere pro repudiare. Ibid. E.
Ex repertorio heres non tenetur creditoribus defuncti supra vires inventarii. T. 9. c. 782. A. B.
Repertorium omnium bonorum si factum sit ab herede, non tenetur heres supra vires hereditatis. T. 9. c. 61. B.
Repetere ad res consumptas, petere ad existantes refertur. Tom. 5. c. 387. E.
Repetere propriè condicere est apud juris consultos, non vindicare. Ibid. E.
Repetere ab alio, quod mihi alius debet, id est, *clarigare*. Tom. 9. c. 1327. E.
Repetitio soluti ex causa judicati non est. T. 4. c. 1326. D.
Repetitio ejus, quod supereſt, quando non est. T. 4. c. 877. C.
Repetitio dati quando locum habet. T. 5. c. 503. B.
Repetitio an, & quando confirmet inutilia legata. T. 7. c. 1005. E.
Repetitio pro condictione indebiti accipitur. T. 7. c. 1468. B.
Repetitio fructuum consumptione perimitur, & adquisitio consummatur. T. 10. c. 100. D.
Repetitio quo casu competat. T. 10. c. 422. E.
Repetitio quando sumitur pro condictione indebiti. T. 10. c. 600. E.
Repetitioni favere in re dubia melius est, quàm adventitio lucro. T. 7. c. 1468. A.
Repetitioni hujus, quod quis aleâ amisit, vel præstitit, nulla obstat exceptio temporis, nisi quinquaginta annorum. T. 10. c. 949. C.
Repetitur inutiliter, quod non amittitur. T. 4. c. 432. E.
Repetundarum reus quis dicitur, & ut punitur. T. 1. c. 874. D. E. & T. 2. c. 608. C. D.
Repetundarum crimen vicennio tollitur. T. 2. c. 608. E.
Repetundarum actio morte non finitur. T. 2. c. 647. D.
Repetundarum reus consulatum petere pro hibebatur. T. 4. c. 858. D.
Repetundarum lex Julia. T. 9. c. 1453. A. & seq.
Repetundarum judicium quo tempore finitur. T. 9. c. 1454. A.
Repetundarum crimen est crimen captarum pecuniarum. Ibid. C.
Repetundarum crimen exercetur post depositam tantùm administrationem, excepto uno casu. T. 9. c. 1453. C. D.
Repetundarum reus Catilina. Vide, Catilina.
Lege Juliâ repetundarum quinam teneantur. T. 10. c. 728. C.
De repetundis lex Julia in provinciis tantùm locum habuit. T. 9. c. 1453. C.
Repignerare. Vide, Reluere.
Replicatio est telum, & adminiculum actionis. T. 4. c. 1354. A.
Replicatio, & exceptio datur jure prætorio. T. 4. c. 248. A.
Replicatio in actionibus in factum, & Publiciana contra exceptionem datur. T. 6. c. 47. D. E.
Replicatio quando datur contra exceptionem rei judicatæ. Ibid. D. E.
Replicatio, quæ prima facie justa est, an nocere possit. Tom. 8. c. 1127. C.
Replicationis definitio. T. 1. c. 857. A.
Replicationem doli appositam judicium bonæ fidei facere, & commentum fraudis repellere. T. 9. c. 1243. A.
Replicatione an jus exceptionis resolvatur. T. 1. c. 281. B.
De replicatione doli. T. 9. c. 1246. B.
Replicationes ex pactis jure prætorio dantur. T. 1. c. 1383. E.
Replicationes sunt subsidia actorum. T. 9. c. 1246. C.
De replicationum formulis. T. 3. c. 134. C. D.
Replumbata vasa. T. 3. c. 358. B. C.
Repotia est ποδοστροφία, ideſt, repedatio. T. 3. c. 483. D.
Repotia quid. Tom. 9. c. 504. E. & c. 505. A.
Reprehensio domini sola utrùm possit purgare vitium rei furtivæ. T. 5. c. 723. D.
Repræsentatio dotis species est donationis. T. 2. c. 1080. B.
Repræsentatio quid propriè sit. T. 1. c. 1352. B.
Repræsentationis jus habet tantùm locum in successionibus ab intestato, non in substitutionibus. T. 1. c. 663. D. E.
Repræsentationis tres tantùm casus. T. 2. c. 434. E. & c. 435. A.
Repræsentationis commodum lega-

BIU Cujas

to ineſt. T. 4. c. 412. C.
Repræſentationis jus. T. 9. c. 472. D.
Repræſentationi locus non eſt ultra fratrum filios, T. 2. c. 434. D. & ſeq.
De repræſtandi verbo. T. 3. c. 384. C.
Repromiſſio ſola quando ſufficiat, T. 5. c. 657. C.
Repromiſſio quid. T. 6. c. 9. D.
Repromiſſio eſt cautio ſine fidejuſſore. Ibid. D.
Repromiſſio quid ſignificat. T. 7. c. 896. C.
Repromiſſio reſpectu novi operis quid ſit. T. 10. c. 1192. A.
Repromiſſio an ſemper ſequatur remiſſionem eodem reſpectu. T. 10. c. 1192. B.
Repromiſſionis verba quæ ſint; T. 3. c. 45. C.
Repromiſſiones judiciales an remiſſæ intelligantur. T. 9. c. 1188. A.
Repromittendi verbo quid comprehendatur. T. 10. c. 114. D.
Repromittere, & jurato promittere diverſa ſunt. T. 1. c. 736. A. B.
Repromittere, & ſatisdare quomodo differant, T. 5. c. 655. E. & 656. A.
Repromittere ſecundùm noſtrum idioma quid ſit. T. 5. c. 874. C.
Repudiamus nonniſi quæ nobis delata ſunt. T. 7. c. 1442. C.
De repudianda bonorum poſſeſſione. T. 9. c. 676. A. & ſeq.
De repudianda, vel abſtinenda hereditate. T. 9. c. 784. D. & ſeq.
Repudiandæ bonorum poſſeſſionis tempora præſcripta ſunt. T. 9. c. 676. A. & ſeq.
Repudiandi verbum eſt amittendi ſpecies. T. 1. c. 1005. C.
Repudiandi, & omittendi differentia. T. 1. c. 1000. E. & c. 1001. A.
Repudiandi verbum alienum eſt a ſuis. T. 9. c. 919. C.
Repudiando pater ſe fraudat, non filium; dominus repudiando, ſe, & ſervum fraudat. Tom. 10. c. 684. D.
Repudiantur delata, non adquiſita. T. 4. c. 1267. C.
Repudiare, & paciſci differunt. T. 1. c. 936. B.
Repudiare, & recuſare diverſa ſunt. T. 1. c. 447. D.
Repudiare teſtamentum. T. 3. c. 178. C.
Repudiare, & adire ſunt verba juris civilis. Tom. 4. c. 469. D. & T. 6. c. 250. D.
Repudiare, & recuſare differunt. T. 8. c. 660. A.
Repudiare bonorum poſſeſſionem non poteſt procurator meus ſine mea voluntate. T. 8. c. 200. A.
Repudiare non poteſt pater delatam bonorum poſſeſſionem per filium familias. T. 8. c. 201. B. dominus repudiare poteſt per ſervum. Ibid. B.
Repudiare, & adire ſunt antitheta, ſicut miſcere ſe, vel immiſcere ſe, & abſtinere ſe. T. 9. c. 919. B.
Repudiare teſtamentum quid. T. 9. c. 928. A.
Repudiare nemo poteſt quod adquiſivit ſuo jure. Tom. 9. c. 785. A.
Repudiare ſuam bonorum poſſeſſionem unuſquiſque poteſt, alienam non poteſt, Tom. 10. c. 785. B. C.
Repudiari an poſſit, quod adquiſitum eſt. T. 6. c. 213. B.
Repudiatio hereditatis quid. T. 1. c. 802. B.
Repudiatio hereditatis ubi, & in quo loco fieri debeat. T. 5. c. 763. A.
Repudiatio hereditatis quando locum habeat. Ibid. B. C.
Repudiatio domini facta poſt manumiſſionem ſervo non nocet. T. 6. c. 232. D.
Repudiatio heredis ex aſſe ſcripti irritum facit teſtamentum. T. 6. c. 176. B.
Repudiatio hereditatis paternæ non aufert emancipato prælegati petitionem. T. 6. c. 250. C.
Repudiatio quomodo fit. Tom. 7. c. 1146. D.
Repudiatio, ſive ſera, ſive præmatura ſit, non valet. T. 7. c. 1442. E.
Repudiatio quid. T. 9. c. 31. B.
Repudiatio fit in jure. Ibid. B.
Repudiatio quando eſt nullius momenti. T. 9. c. 787. B. C.
Repudiatio eſt juris, remiſſio facti. T. 9. c. 31. B.
Repudiatio aliud, aliud remiſſio. Ibid. A. B.
Repudiatio bonorum poſſeſſionis fieri debet ſolenniter in jure. T. 9. c. 676. B.
Repudiatio quid. T. 9. c. 784. D. in jure fieri debet. Ibid. D. apud Prætorem, vel Præſidem. Ibid. D.
Repudiationis, & abſtentionis idem eſt effectus. T. 6. c. 250. C.
Inter repudiationem, & abſtentionem differentia quæ. T. 4. c. 583. B.
Repudiationem perfici unius voluntate, hanc non obligare nos alteri. T. 7. c. 1442. C.
Repudiatione poſſeſſionis bonorum locum fieri ſucceſſori ſtatim, licèt ei, qui repudiavit, tempora petendæ bonorum poſſeſſionis nondum præterierint. T. 8. c. 202. E.
De repudiatione hereditatis, ſeu poſſeſſionis bonorum delatæ. T. 8. c. 199. E. & c. 200. A. & ſeq. & T. 9. c. 676. A.
De repudiatione hereditatis. Vide, Hereditatis repudiatio.
De repudiato legato. T. 7. c. 646. C.
Quod repudiatum eſt ſemel, cum delatum eſſet, peti, aut vindicari non poteſt. T. 6. c. 213. D.
Repudiatam ab alio jure dicimus, ſed non repudiatam, & damnatam adulterii. T. 9. c. 1398. E.
Qui repudiavit ſemel, rurſus ad ea bona, quæ repudiavit, reverti non poteſt. T. 9. c. 785. A.
Repudia primus Domitianus permiſit. T. 2. c. 333. A. B.
Repudii certæ cauſæ. T. 2. c. 1070. C.
Repudii formula. T. 2. c. 333. A. & c. 1072. C.
Repudii, ſeu divortii libellus per libertum mittebatur, Tom. 3. c. 210. A.
In repudio claves mulieri adimebantur. T. 2. c. 1072. C.
Repudio miſſo, an, & quando vir, & mulier poſſint contrahere matrimonium. T. 10. c. 675. B.
Repudiorum nomen generale eſt. T. 2. c. 333. A.
Repudium quid a divortio diſtet. T. 1. c. 784. E. & c. 785. A.
Repudium primum quando factum, & qua ex lege repudia fiant. T. 3. c. 23. B. C.
Repudium mittitur per nuntium, aut per libellum conjugi datum, miſſumve ad domum ejus. T. 2. c. 1072. C.
Repudium quibus ex cauſis viro in uxorem permittitur, iiſdem in virum uxori. Ibid. C. & ſeq.
Repudium ſi ſine cauſa vir, & uxor miſerint, in monaſterium detrudantur. T. 2. c. 1073. A.
Repudium niſi meritis ex cauſis non mittitur. T. 2. c. 1072. D.
Repudium. Tom. 2. c. 332. E. & c. 333. A. & c. 1072. C. & ſeq.
Repudium, & divortium differunt: T. 1. c. 784. E. & c. 785. A. & T. 5. c. 1198. B. & T. 8. c. 563. A. & c. 618. B. & T. 9. c. 536. E.
Repudium generale nomen eſt, & ejus ſpecies duæ. T. 9. c. 536. E. idem nomen aliàs generaliter, aliàs ſpecialiter accipitur. Ibid. E. adoptionis duæ ſpecies. Ibid. E.
Repudium quid. T. 9. c. 536. E. eſt inter maritos, & ſponſos. Ibid. E. eſt contractus. Ibid. E. fit per libellum miſſum ad domum ejus, qui repudiatur, vel per nuntium. Ibid. E. quibus verbis fiebat. Ibid. c. 537. A.
Repugnantia L. 81. *ff. de furt.* & L. 4. *§. ult. ff. ad* L. *Jul. peculat.* quæ. Tom. 4. c. 843. C. D. quanam diſtinctione hìc utendum. Ibid. D.
Reputare; compenſare, & deducere, in quo differunt hæc verba. T. 4. c. 736. C. hodie ex conſtitutione Juſtiniani nihil diſcriminis eſt inter deducere, & compenſare. Ibid. c. 737. A.
Reputationes ἐμπονήματα. Tom. 1. c. 1001. C.
De reputationibus, quæ minori petenti reſtitutionem in integrum imputantur. T. 10. c. 909. B.

De

De requirendis, vel absentibus damnandis. T. 1. c. 876. D.
Requirendorum reorum quod tempus datur. Tom. 9. c. 1466. B.
Res civiles quæ sint. T. 2. c. 668. A.
Res omnes non ali sine elementorum potestate, neque crescere, neque se tueri. Tom. 1. c. 1085. E. & c. 1086. A.
Res per quas personas adquirantur. T. 1. c. 92. A. & seq.
Res sacræ nullo tempore adquiruntur. T. 1. c. 82. B.
Res incorporales in jure cedi possunt. T. 1. c. 327. E.
Res mobiles furto subripi, immobiles vi possideri possunt. T. 1. c. 1116. D.
Res mobiles nonnisi præsentes mancipari possunt. Tom. 1. c. 327. C.
Res dominica, & res privata. T. 2. c. 873. E.
Res creditæ. T. 1. c. 381. C.
Res dubia, sive ambigua, quæ sit. T. 1. c. 810. C.
Res judicata. Tom. 1. c. 475. E. & c. 476. A.
Res mortua, & res occisa. T. 3. c. 240. A. B.
Res omnes aut mancipi sunt, aut nec mancipi. T. 1. c. 327. A.
Res omnes vel sunt in patrimonio, vel extra patrimonium. Tom. 1. c. 57. C.
Res sacræ, religiosæ quænam dicantur. T. 1. c. 61. E.
Res sacræ alienari, vel obligari prohibentur constitutionibus Justiniani Imperatoris. Ibid. E.
Res judicata aliquando ipso jure actionem perimit. T. 3. c. 645. B.
Res sacra, religiosa, publica, & quæ dominio nostro excepta est, an in stipulationem deduci possit. T. 1. c. 200. B.
Res exinctæ qua ratione vindicantur a furibus, vel aliis possessoribus. T. 1. c. 67. C.
Res sanctæ divini juris. T. 1. c. 61. D.
Res furtiva, & vi possessa quænam maximè dicatur. T. 3. c. 697. A. B.
Res hostiles occupanti cedunt, nec fiunt publicæ. T. 3. c. 95. C.
Res destituta. T. 1. c. 365. C.
Res, sive lis, negotium, aut res, negotium, aut lis. T. 1. c. 955. D.
Res munis, idest, communis. T. 3. c. 235. C. D.
Res inter alios gesta absentibus non nocet. T. 2. c. 507. D.
Res privata, & dominica idem est. T. 2. c. 873. E.
Res judicata prætextu ἀναλογαρεισμῦ, idest, computationis, instaurari non potest. T. 2. c. 501. C. D.
Res aliena, & res heredis in quo differunt. T. 4. c. 535. C.
Nulla res est, cujus possessionem quis adipiscatur, nisi concurrat corpus, & animus. T. 4. c. 625. C.
Res immunis a vectigalis præstatione. T. 4. c. 1368. D.
Res, quæ invitâ uxore alienari non possunt. T. 4. c. 1372. D. E.
Omnis res tanti est, quanti a domino æstimatur. Tom. 4. c. 587. E.
Res ab alio apud eundem judicem peragi potest. Tom. 4. c. 1391. C.
Res non facit heredem, sed nomen, & titulus heredem facit. Tom. 4. c. 222. D.
Res, quæ cujusque propria est, ejus fieri ampliùs non potest. Tom. 4. c. 554. A.
Res libera. Vide, Libera res.
Res transactione finitâ nihil pertinet ad arbitrum, seu judicem. T. 4. c. 899. D.
Res furtiva usucapi non potest, nisi redierit in potestatem domini. T. 4. c. 544. D.
Res aliena per damnationem potest legari, non per vindicationem. T. 4. c. 530. D.
Res aliena voluntate domini potest pignori obligari, & dari. T. 4. c. 569. B.
Res eadem sæpius dari non potest, quantitas verò potest. Tom. 4. c. 441. B. C.
Res furtiva vendi non potest, res aliena vendi potest. T. 4. c. 246. B.
Res incorporalis non usucapitur. T. 4. c. 118. C.
Res præsens quæ dicitur. Tom. 4. c. 243. A. B. & quæ absens. Ibid. B. res præsens pro oblata habetur. Ibid. C. D. absens verò res pro non oblata. Ibid. D.
Res incorporales nec possessionem recipiunt, nec usucapionem. T. 4. c. 637. E.
Res inter alios judicata quando aliis nocet, & quando non. T. 4. c. 569. B. C.
Res judicata contra heredem scriptum, & contra testamentum legatariis, & fideicommissariis nocet. T. 4. c. 606. B.
Res judicata nocet ei, qui a victo causam habet. T. 4. c. 571. A.
Res litigiosa pignorari potest. T. 4. c. 151. C.
Res mobilis pro diviso possideri non potest. T. 4. c. 118. C. navem dividere est perdere, ut refert Cassellius. Ibid. C.
Res data parit obligationem, reddita verò liberationem. Tom. 4. c. 996. B. C.
Res inter alios judicata aliis non proficit. T. 4. c. 884. C.
Res judicata inter debitorem, & extraneum de dominio fundi pro extraneo contra debitorem an creditori noceat. T. 4. c. 1306. E. hoc loco duo excipiuntur casus. Ibid. c. 1307. A.
Res judicata pro veritate habetur. T. 4. c. 843. A. & c. 1198. E.
Res mea pignori mihi esse non potest. T. 4. c. 1289. B.
Res lucrativæ. Vide, Lucrativæ.
Res duæ sibi invicem causæ esse nequeunt eodem modo. Tom. 4. c. 381. E. & c. 382. A.
Res mobiles eatenus possidentur, quatenus sub custodia nostra sunt, easque apprehendere possumus. T. 4. c. 620. E. & c. 621. A.
Res venales in foro ad ἀγορανομῦς pertinent, cura viarum, & operum publicorum ad ἀστυνομῦς. T. 4. c. 1503. D. & c. 1504. A. B.
Res quædam sunt munes, quædam immunes a vectigalis præstatione. T. 4. c. 1368. D.
Res quasdam qui alteri dedit in cistam, ut ad alium perferret, id non fecit, sed retinuit, quæritur, utrùm iste actione furti, vel mandati teneatur. T. 4. c. 842. C.
Res ab Episcopis judicatas ad effectum perducere debent Præsides, & apparitores eorum, teste Sozomeno. T. 4. c. 838. A.
Res ambiguæ præsumptionibus justis explicantur. Tom. 4. c. 987. E.
Res cognitionis, quæ Principis sunt, separantur ab iis rebus, quæ sunt jurisdictionis, & juris ordinarii, quæ ad magistratum pertinent. T. 4. c. 831. A.
Res a conjugum alterutro quare amoveri, non furto auferri dicatur. T. 5. c. 569. E.
Res si perierit ante moram debitoris, an creditori pereat. Tom. 5. c. 412. A.
Res si perierit post diem constitutum, & sit mora debitoris, perit debitori. T. 5. c. 411. D.
Res singulæ hereditariæ an sint partes hereditatis. Tom. 5. c. 81. C.
Res sua quænam propriè dicatur. T. 5. c. 504. C.
Res suas nemo vendere cogitur, & æstimationem earum etiam immenso pretio facere potest. T. 5. c. 570. D. E.
Res sub custodia nostra esse quomodo intelligatur. T. 5. c. 715. C.
Res una, & summa, quæ in petitionem deducta est, invito actore, an dividi, & scindi possit. T. 5. c. 3. D.
Res mobiles an pro diviso possideri possint. T. 5. c. 303. A.
Res mobiles an, & quæ divisionem recipiant. Ibid. A.
Res magis in stipulatione dotis, quàm verba intuenda sunt. T. 5. c. 550. C.
Res judicata utrùm, & quando debitorem liberet. T. 5. c. 152. C. D.
Res mea si a me empta fuerit, ut aliena, an ad me, ut furtiva rediisse, & vitium furti purga-

BIU Cujas

tum esse dici possit. T. 5. c. 726. B. C.
Res, quæ sæpius in sua initia redigi possunt, ea materiæ potentia victa, nunquam vires ejus effugiunt. T. 5. c. 426. A.
Res, quæ mea est, ampliùs mea fieri non potest. T. 5. c. 467. A.
Res, quæ in potestatem servi rediit, an in potestatem domini rediisse videatur. T. 5. c. 723. E.
Res quæsitæ in matrimonio ne sint communes, an caveri possit. T. 5. c. 449. D.
Res, quas prædones abstulerint, ex locato conducto quis perdere cogatur. T. 5. c. 529. E.
Res, quæ tempore perituræ sunt, qua ratione conservandæ. T. 5. c. 774. A. B.
Res quænam in bonis esse dicatur. T. 5. c. 102. C.
Res, quæ usu consumuntur, in abusu esse videntur: nam earum usus abusus, sive consumptio est. T. 5. c. 391. A.
Res, quæ apud filiumfamilias, aut servum deposita est, qua actione peti possit. Tom. 5. c. 779. E. & c. 780. A.
Res sacræ, sanctæ, religiosæ impretiabiles sunt. T. 5. c. 386. D.
Res inventa utrùm fiat ejus, qui invenit, si non est alterius. T. 5. c. 454. C.
Res inanis esse an possit. Tom. 5. c. 155. A.
Res in eum casum incidere, a quo incipere non potest, quandonam dicatur. T. 5. c. 546. D.
Res incorporalis, quæ intelligi potest, tangi non potest, nec cerni. T. 5. c. 17. B.
Res in stipulationem deducta si perierit ante moram, num promissor liberetur. T. 5. c. 594. A.
Res immobiles an celari, aut occultari possint. T. 5. c. 374. A.
Res judicata quare a nulla re abhorreat magis, quàm a retractatione, & rescissione. T. 5. c. 72. E.
Res mobilis pupilli an usucapi possit. T. 5. c. 725. E.
Res incorporales an usucapionem, an verò possessionem recipiant. T. 5. c. 733. D.
Res malè judicata utrùm naturalem obligationem, aut vinculum juris gentium solvat. Tom. 5. c. 941. B. C.
Res mobiles in dotem datas vendendas esse suadet auctor, ut faciliùs pretium earum soluto matrimonio restitui possit. Tom. 5. c. 566. A.
Res præsens dicitur, quæ in domo nostra est, licèt non inveniatur, quia inveniri potest, si diligenter perquiratur. T. 5. c. 714. C.
Res immobilis pupilli, aut res soli an usucapi possit. T. 5. c. 725. E.
Res mutuo datæ tantùm an in constitutum venire possint. Tom. 5. c. 397. A.
Res mobiles quænam contineant. T. 5. c. 714. C.
Res postumi an usucapi possit. T. 5. c. 726. A.
Res projectæ in mare levandæ navis causâ quomodo æstimentur. T. 5. c. 534. B. C.
Res pro parte an rectè possit restitui. T. 5. c. 843. E.
Res pupilli quandonam melior fieri dicatur. T. 5. c. 742. A.
Res, quæ non est præsens in loco, ubi de illa agitur, in quo loco restituenda sit. T. 5. c. 282. E. & c. 283. A.
Res, quæ in mutuum veniunt, sunt quæ non corpore, quod habent, censentur, & valent, sed numero, pondere, & mensurâ constant, ultra quas mutuum vagari nequit. T. 5. c. 393. C.
Res, quæ corpore valent, an in specie eadem restitui debeant. T. 5. c. 396. D. E.
Res, quæ locatur, vulgo non æstimatur. T. 5. c. 450. D. E.
Res in solutum data loco pretii an impediat, quominus emptio venditio sit. T. 5. c. 499. E.
Res jactæ in tributione servatarum rerum reficiuntur, reparantur, & recreantur. T. 5. c. 538. B.
Res jactas in mari apprehendens, aut vi fluminis adactas ad litus occupans lucrandi animo, an furtum committat. T. 5. c. 539. B. C.
Res, vel nummi pondere, aut numero consistentes, an vicissim functionem recipiant. Tom. 5. c. 401. A.
Res an mutentur personarum mutatione. T. 5. c. 954. D. E.
Inter res, quæ corpore valent, quanta sit dissimilitudo, & discrepantia. T. 5. c. 395. A.
Res nummis emuntur, non rebus. T. 5. c. 497. E.
Quum res rebus emuntur, permutatio potiùs est, quàm emptio. Ibid. E.
Res turpis an in stricta judicia deducatur, an veniat. T. 5. c. 468. D. E.
Res, quæ quantitate constant, numero, pondere, & mensurâ contineri dicuntur. T. 5. c. 390. E. & c. 391. A. B.
Res, quæ ex causa emptionis venditionis bonâ fide tradita est accipienti, cur usucapi non possit. T. 5. c. 739. C.
Res, quæ pondere, numero, mensurâ constant, usu consumi possunt. T. 5. c. 391. A.
Res, quæ nobis admetiuntur, aut appenduntur, vel adnumerantur, nobis utiles esse non possunt, nisi dominium earum in nos transferatur, & sic abusus, & consumptio earum concedatur. Tom. 5. c. 395. E.
Res, quæ sunt in abusu, utendo depereunt. T. 5. c. 391. A.
Res ad causam intestati redire quando dicatur. T. 5. c. 606. B.
Res aliena, nisi consentiente, aut ratum habente domino, pignori obligari a me non potest. T. 5. c. 421. E.
Res contributionem debent, in quibus & servi servati numerantur, non homines liberi. Tom. 5. c. 535. D.
Res administrari possunt ab eo, qui non loquitur, nec audit. T. 5. c. 115. B.
Res eadem, non nisi ex una causa, nostra esse potest. T. 5. c. 821. A.
Res eæ in mutuum veniunt, quæ functionem recipiunt, & nihil refert pro solutione generis earum rerum, nos eas permutare. T. 5. c. 394. A. B.
Res eadem ex pluribus causis an nobis deberi possit. T. 5. c. 821. A.
Res corporales quæ dicuntur. T. 5. c. 706. A. B.
Res cum minoribus gesta non temerè est rescindenda, & quare. T. 5. c. 581. B. C.
Res cur exhibeantur. T. 5. c. 315. D.
Res donata a marito uxori, usucapionem ut producat, qualis esse debeat. T. 5. c. 748. D.
Res eadem ex pluribus obligationum causis nobis deberi potest. T. 5. c. 708. C. D.
Res eadem pro solido possideri potest, si alter justè ut dominus, alter injustè ut prædo eam possideat. T. 5. c. 709. A.
Res nauticæ apud Romanos olim in usu non fuerunt. T. 5. c. 530. B. C.
Res eadem quando pro solido a duobus possideatur. T. 5. c. 708. E. & c. 709. A. B.
Res emphyteutica pignori olim obligari potest etiam invito domino. T. 5. c. 421. E.
Res, ex quibus ædificia constituuntur, an legari, vendi, aut usucapi possint, dum adhuc ædificiis cohærent. T. 5. c. 736. E.
Res est pecunia credita, & constituta, de qua agitur: res est id, de quo lis est, quod Græci τὸ κεκριμένον appellant. Tom. 5. c. 45. B.
Res judicata an, & quam obligationem pariat. T. 5. c. 904. E.
Res jacta mari domini manet, nec fit apprehendentis, quia pro derelicta non habetur. Tom. 5. c. 539. B.
Res judicata quando civilem obligationem extinguit. T. 5. c. 962. A. B.
Res furtiva nec usucapi, nec emi potest. T. 5. c. 507. A.
Res facti infirmari jure civili non potest. T. 5. c. 691. B.

BIU Cujas

Res furtiva ut usucapi possit, necesse est, ut ad dominum iterum redeat. T. 5. 725. B.
Res naufragio amissæ ab ullo, qui eas apprehenderit, an pro derelicto usucapi possint, nec a fisco capi. T. 5. c. 539. C.
Res similes quænam dicantur. T. 5. c. 395. A.
Res voluptatis, ideſt, voluptas. T. 5. c. 695. A.
Res judicata veritati non obest. T. 6. c. 923. C.
Res judicata testibus probari potest. T. 6. c. 927. B.
Res ipsa plus valet, quàm cogitatio, vel opinio gestoris. Tom. 6. c. 14. B.
Res judicata jus facit, & pro veritate habetur. T. 6. c. 129. D.
Res inter alios acta, vel transacta, aliis non nocet. Tom. 6. c. 47. B. C.
Res apud sequestrum depositæ. T. 6. c. 460. D.
Res sua nemini servire potest. T. 6. c. 699. B.
Res hereditariæ communes sunt, quæ in judicium expilatæ hereditatis veniunt. Tom. 6. c. 523. E.
Res empta a venditore nullo modo avelli potest. T. 6. c. 529. A.
Res uxoris, quæ pondere, numero, mensurâ constant, a marito alienari an possint sine voluntate uxoris, etiam res immobiles inæstimatæ, quæ propriè dotales nuncupantur. T. 6. c. 724. B.
Res ipsa potiùs spectatur, quàm cogitatio gestoris. Tom. 6. c. 12. E.
Res plures uno pretio si emptæ sint, an de singulis ex empto & vendito agi possit. T. 7. c. 802. A. B.
Res, quæ mihi non est periculo, etiam quæstui esse non potest. T. 7. c. 861. A.
Res sua pleno jure, neque res communis cuiquam servit. Tom. 7. c. 1394. A.
Res aliena an alicui per vindicationem legari possit. T. 7. c. 1005. A.
Res alienæ hominibus quotupliciter serviant. T. 7. c. 380. B.
Res corporales, & incorporales legari an possint. T. 7. c. 1027. B.
Res eadem ex eodem testamento an sæpius præstari possit. Tom. 7. c. 1375. D. E.
Res eadem ex commodato redditur. T. 7. c. 861. D.
Res mobilis pro diviso an possideri possit. T. 7. c. 428. B.
Res sacræ, & religiosæ in commercio hominum non sunt. Tom. 7. c. 692. B. nec possunt legari. Ibid. B. nec emi. Ibid. B.
Res vendita emptori si fuerit subrepta, cui perierit, emptorine, an venditori. T. 7. c. 707. D.
Res aversione vendita quæ sit. T. 7. c. 708. E. & c. 709. A.
Res sacræ vendi possunt causa redemptionis captivorum. Tom. 7. c. 692. D.
Res nondum sequuta. T. 7. c. 694. A.
Res integra. Ibid. A.
Res aliena an vendi possit. T. 7. c. 703. E.
Res aliena pignori dari non potest. Ibid. E.
Res futuræ emi, vendique possunt. T. 7. c. 691. E.
Res bonâ fide vendita, propter minimam causam inempta fieri non debet. T. 7. c. 716. C.
Res, quæ veniunt in petitionem hereditatis, & quæ non veniunt. T. 7. c. 500. B. C.
Res omnes corporales, & incorporales æstimationem recipiunt, præter pecuniam numeratam. T. 7. c. 622. C.
Res, quæ pondere, numero, & mensurâ constant, propriam speciem habere non videntur. Tom. 7. c. 629. C.
Cum res est communis, competit etiam actio communi dividundo. T. 7. c. 236. A. competit etiam vindicatio. Ibid. A.
Res, quæ est apud hostes, vendi potest, & in stipulatum deduci. T. 7. c. 531. B. hæ res veniunt in stipulationem familiæ erciscundæ. Ibid. B.
Res in dotem datas vel æstimari, vel non æstimari inter conjuges; & æstimationem multum, magnumque discrimen adferre. Tom. 7. c. 1175. C.
Res alienæ hominibus serviunt per usumfructum. T. 7. c. 380. B. serviunt per fructum sine usu in specie. Ibid. B. item serviunt per habitationem. Ibid. B. item serviunt per alia quædam jura personarum. Ibid. B.
Res, quæ veniunt in familiæ erciscundæ actione, & quæ non veniunt, T. 7. c. 491. A. & seq.
Res judicata, & jusjurandum in quo differunt. T. 7. c. 121. A.
Res judicata pro veritate habetur. T. 7. c. 121. A. & T. 8. c. 155. D.
Res communes non possunt partiri, nisi consentiant omnes. Tom. 7. c. 589. C.
Res non judicatur sine litis contestatione. T. 7. c. 248. A.
Res, quæ sunt apud hostes, veniunt in actionem familiæ erciscundæ, & earum præstationes veniunt. T. 7. c. 532. A.
Res aliena utrùm legari possit. T. 8. c. 990. A. B. an eadem duobus. Ibid. D. an res legatarii. Ibid. E.
Res immobiles, quæ in Provinciis erant, an usucapi, & a quo possideri possint. T. 8. c. 951. B. C.
Res quibus modis hominum fiunt. T. 8. c. 929. D.
Res mobilis si perdatur, an pro derelicto habeatur. T. 8. c. 290. A. an ejus possessio amittatur. Ibid. A.
Res eripiatur nobis, aut surripiatur in causa amittendæ possessionis, nihil refert. T. 8. c. 279. B.
Res abesse quæ dicatur. Tom. 8. c. 495. D.
Res aut sunt mobiles, aut immobiles, aut moventes, aut incorporales. T. 8. c. 555. C.
Res etiam totum significat. T. 8. c. 543. D.
Res judicata ingenuum facit. T. 8. c. 736. A. & c. 847. C.
Res judicata non tollit naturalem obligationem. T. 8. c. 736. A. & c. 848. A.
Res judicata pro veritate accipitur. T. 8. c. 736. A. & c. 847. C. & c. 888. A.
Res quibus modis adquiritur, his etiam modis in contrarium actis amittitur. T. 8. c. 770. C.
Res sacra an occupanti concedatur. T. 8. c. 787. E.
Res ampliùs, quàm semel, nostra esse non potest. T. 8. c. 839. D.
Res, quæ tractantur de plano. T. 8. c. 235. B. C.
Res conceditur cuicumque data est bonorum possessio. T. 8. c. 171. B.
Si res aliena pignori data sit. T. 9. c. 1203. A. & seq.
Res, quæ sine scriptura fieri possunt, & de amissione instrumentorum. T. 9. c. 282. B. & seq.
Res judicata ex falsis instrumentis ex integro agi potest. Tom. 9. c. 1090. C.
Res judicata quibus non nocet. T. 9. c. 1098. A.
Res immobilis, & res mobilis in quo differunt. T. 9. c. 997. B. & c. 1193. C.
Res, & lis in quo differunt. T. 9. c. 222. B.
Res inter alios judicata præjudicium non affert. T. 9. c. 283. C.
Res uxoria quid. T. 9. c. 489. A.
Res aliena. Vide, Aliena res.
Res dominica quæ est. Tom. 9. c. 617. E.
Res judicata contra debitorem in causa proprietatis non nocet in causa pignoris persequendi. T. 9. c. 1190. A.
Res ad majus auditorium transfertur, non tantùm relatione, verùm etiam appellatione. Tom. 9. c. 1103. B.
Res a minore judicio ad majus judicium, sive auditorium, vel ad cognitionem Principis transfertur duobus modis. T. 9. c. 1102. A.
Res judicata quid distet a sententia. T. 9. c. 1089. A. B.
Res judicata pro veritate habetur. T. 9. c. 785. B.
Res judicata quando pro veritate non habetur. T. 9. c. 975. B.
Res semel judicata instaurari non potest. T. 9. c. 1091. D.

BIU Cujas

Res judicata est finis judicii. T. 9. c. 113. B. est jus. Ibid. B.
Res judicata quid. T. 9. c. 1089. A. B.
Res soli, & res immobiles in quo differunt. T. 9. c. 528. A. B.
Res immobilis. Vide, Res soli.
Res inter alios judicata absentibus non nocet. T. 9. c. 1098. A. & c. 1101. D.
Res quando est integra in cessione actionis. T. 9. c. 240. E.
Res, quæ exportari non debent. T. 9. c. 369. E.
Res judicata nec tollit, nec parit naturalem obligationem. T. 9. c. 220. C. civilem tantùm obligationem parit. Ibid. C.
Si res communis pignori data sit. T. 9. c. 1220. D. E.
Res judicata restaurari non potest prætextu computationis. Tom. 9. c. 1089. B.
Res omnes esse vel mancipi, vel nec mancipi. T. 9. c. 1001. A.
Res mancipi quæ sunt. Ibid. A.
Res alienas procurare non potest curialis. T. 9. c. 414. C.
Res mobiles, & immobiles. T. 9. c. 1019. E. & c. 1020. A. B.
Res mobiles, vel se moventes. T. 9. c. 1019. E.
Res judicatæ an separentur a consuetudine. T. 9. c. 1326. B.
Res, & pars inter se differunt. T. 9. c. 1484. D.
Res minorum, & jus, quod de his alienandis constitutum est. T. 9. c. 572. B.
Res, quæ venire non possunt, & quæ vendere, & emere vetantur. T. 9. c. 368. D. & seq.
Res, quæ pignori obligari possunt, vel non. T. 9. c. 1206. D. & seq.
Res pignori captæ. T. 9. c. 1092. D. dantur ei, secundùm quem judicatum est. Ibid. D. & seq.
Res peculiaris, quam servus insciente domino vendidit, an possit ab emptore usucapi. Tom. 10. c. 86. D.
Res pupilli propria an usucapi possit. T. 10. c. 108. D.
Res pupilli propria longo, vel longissimo tempore adquiri non potest, nec ullo casu usucapi. Ibid. D.
Res sine pretio pretiosæ eodem loco habentur, quo res immobiles. T. 10. c. 188. E.
Res dotales an sint naturaliter in mulieris dominio. T. 10. c. 298. B.
Res aliena legatur inutiliter, cujus commercium non est. Tom. 10. c. 307. B.
Res mobiles, & immobiles commodantur. T. 10. c. 454. B.
Res dubia est, si ambigitur de re. T. 10. c. 472. B.
Res invito non adquiritur. T. 10. c. 523. D.
Res singulæ sensu percipiuntur, res universales cogitatione, non sensibus. T. 10. c. 540. E.
Res ea integra non est, quæ in judicium deducta, & contestata est, licèt nondum sententiâ judicis definita sit. T. 10. c. 614. A.
Res quibus modis maneat integra. Tom. 10. c. 656. E. & c. 657. A.
Res non est pignus. T. 10. c. 765. E.
Res inter alios judicata an aliis præjudicet. T. 10. c. 1251. E.
Res inter alios judicata quibus casibus etiam scientibus non noceat. T. 10. c. 1253. A. B.
Rei verbum significat proprietatem rei. T. 1. c. 746. C.
Rei vindicatio est proprietatis assertio. Ibid. C.
Rei non esse commercium, & rei non habere commercium diversa sunt. T. 1. c. 127. A.
Rei capitalis damnatus quis dicatur. T. 1. c. 1326. D.
Rei mobilis divisio non potest fieri sine ejus rei corruptione. T. 4. c. 143. E.
Rei nomen proprietatem, & dominium significat. Tom. 4. c. 929. B.
Rei lucrativæ possessores sunt legatarii, & fideicommissarii. T. 4. c. 1151. C.
Unius rei una tantùm ratio est. T. 4. c. 314. E.
Rei, cujus initium vitiosum est, non potest etiam finis non esse vitiosus. T. 4. c. 385. C.
Rei suæ quilibet est legitimus æstimator. T. 4. c. 586. D.
Rei futuræ cognitio non est certa in hominum natura. T. 4. c. 1426. E.
Rei tristitiam verbi lenitas mitigat. T. 4. c. 899. C.
Rei dominium usucapione mutatur. T. 4. c. 637. A.
Rei fiscalis est commercium, rei privatæ Principis non est commercium. T. 4. c. 258. D.
Rei religiosæ nullum commercium est. T. 4. c. 192. D.
Rei solius furtum non fit, possessionis verò fit furtum. T. 4. c. 341. B. C.
Rei dotalis venditio. Vide, Venditio.
Rei nomen commune est & rei, & actoris. T. 4. c. 904. D.
Rei suæ nulla est emptio. Tom. 4. c. 929. A.
Rei judicatæ usuræ sunt legitimæ, & certæ, non arbitrariæ. Tom. 4. c. 1224. E.
Rei pluribus pignori datæ æqualis omnium causa est. T. 5. c. 427. A.
Rei appellatione an pars etiam contineatur. T. 5. c. 869. D. E.
Rei vindicatio quid sit. T. 5. c. 240. C. & T. 6. c. 817. A.
Rei litigiosæ alienatio vitiosa est, & non valet. T. 5. c. 165. B.
Rei suæ furtum quis committere possit. T. 5. c. 730. B.
Rei turpis an mandatum aliquod esse possit. T. 5. c. 468. D.
Rei vi ereptæ integra persequutio, atque perpetua est. T. 5. c. 751. B.
Rei servandæ causâ in possessionem mitti, & bonorum fruendorum causâ mitti quomodo differant. T. 5. c. 622. C.
Rei alienæ expromissor idoneus non est, nisi cum satisdatione. Tom. 5. c. 98. B.
Rei appellatio an latior sit, quàm pecuniæ. T. 5. c. 29. B.
Rei appellatione quid contineatur. T. 5. c. 265. B.
Rei mobilis possessio in quo potissimùm differat ab immobilis rei possessione. T. 5. c. 714. C.
Rei judicatæ veritas ubinam habeatur. T. 5. c. 889. C.
Rei furtivæ vitium quanam ratione purgetur. T. 5. c. 723. D.
Rei furtivæ furtum an committatur. T. 5. c. 251. C.
Rei furtivæ quomodo venditor fieri possit. T. 5. c. 507. B.
Rei furtivæ quare dicatur esse æterna auctoritas, adeo ut nec usucapi, nec emi possit. T. 5. c. 507. A. B.
Rei furtivæ vitio, quod rei semel hæsit, soluto, an reus pœnâ solvatur. T. 5. c. 725. C.
Rei appellatio quidnam denotet. T. 5. c. 99. E. & c. 100. A. B.
Rei appellatio in jure an semper proprietatem denotet. Tom. 5. c. 584. D.
Rei apud sequestrum, litis, & controversiæ causâ depositæ, usucapio medio tempore victori processisse an intelligatur. T. 5. c. 25. D.
Rei suæ emptio quo casu accidat. T. 5. c. 507. C.
Rei judicatæ tempus an semper spectetur circa quantitatem peculii. T. 5. c. 443. B. C.
Rei, quæ vitio laborat, & defectuosæ solutio an debitorem liberet. T. 5. c. 930. D.
Rei loco motæ lucri faciendi causâ quandonam furtum fieri dicatur. T. 5. c. 724. C.
Rei metus causâ occultatæ an furtum fieri possit. Tom. 5. c. 454. C.
Rei vindicatio quibus de rebus non detur, & quibus ex causis. T. 5. c. 291. A. & seq.
Rei vindicatio, quæ jure veteri emphyteuticariis, & superficiariis denegata fuit, hodie constitutionibus eis, quasi dominis utili vindicatione prædii emphyteuticarii restituta est. Tom. 5. c. 422. B.
Rei alienæ legatum, vel fideicommissum an valeat. T. 6. c. 1043. E.
De rei judicatæ auctoritate. T. 6. c. 925. E. & c. 926. A.
Rei non traditæ exceptio. Tom. 6. c. 368. D.
Rei judicatæ vicem obtinet jusjurandum. T. 6. c. 76. E. & c. 77. A.

BIU Cujas

Rei suæ neque depositum, neque commodatum, neque conductio, vel precarium ex jure gentium consistit. T. 6. c. 77. B.
Rei judicatæ exceptio. T. 6. c. 557. B. Vide, Exceptio rei judicatæ.
Rei principalis naturam sequitur accessio. T. 6. c. 718. E.
Rei communis partem vindicari posse pro indiviso, etiamsi incerta sit. T. 7. c. 235. E.
Rei judicatæ tempus in quibus actionibus spectatur. T. 7. c. 614. E. & c. 615. A.
Rei vindicatio in quem competit; T. 7. c. 292. B.
Rei uxoriæ actio. Vide, Actio rei uxoriæ.
Rei nomen non significat genus, sed speciem certam. T. 7. c. 245. D.
Rei alienæ nullum est pignus. T. 7. c. 609. B.
Rei vindicatio. Vide, Vindicatio.
Rei definitio. T. 7. c. 2. C.
Rei verbum convenire condictionibus magis, quàm pecuniæ. T. 7. c. 623. A.
De rei vindicatione; & in quo differt a cæteris actionibus. T. 7. c. 224. D. & seq.
Rei promittendi, & stipulandi an plures fieri possint. T. 8. c. 1052. C. D. qua ratione constituantur. Ibid. E.
Rei favorabiliores potiùs, quàm actores habentur. T. 8. c. 715. B. & c. 768. D. & c. 824. C. & c. 872. E.
Rei suæ unusquisque arbiter est. T. 8. c. 760. D.
Rei vindicatio præfertur actioni communi dividundo. T. 8. c. 708. D.
Rei appellatio latior est, quàm pecuniæ. T. 8. c. 485. A. & c. 716. E. & c. 826. E.
Rei appellatione significari etiam nomina. T. 8. c. 484. D.
Rei appellatio ad omnem contractum, & obligationem pertinet. T. 8. c. 485. B.
Rei immobilis possessionem recuperandæ gratiâ est interdictum Unde vi. T. 8. c. 279. C.
Rei immobilis possessio an ignoranti intervertatur. Ibid. C.
Rei mobilis, furtim subreptæ, recipiendæ causâ nullum est interdictum, sed actio furti, & condictio furtiva. Ibid. C.
Rei mobilis possessionem an amittamus, ignorantes, furem eam intervertisse. Ibid. C.
Rei venditæ commodum, & periculum. T. 9. c. 379. A. & seq.
Rei alienæ pignus non consistit. T. 9. c. 1224. B.
De rei judicatæ exsequutione. T. 9. c. 1091. D. & seq.
De rei judicatæ usuris. T. 9. c. 1094. D. & seq.
Rei judicatæ exsequutio. Vide, Exsequutio.
Rei judicatæ exceptio non nocet absenti. T. 9. c. 1098. A.
Rei judicatæ præscriptio quando non obstat. T. 9. c. 117. B.
Rei judicatæ exsequutio ex causa pecuniæ debitæ fit tribus modis. T. 9. c. 1126. E.
Rei judicatæ exceptionem nullam esse in eum, qui non litigavit, qui non per contumaciam judicio abfuit. Tom. 9. c. 1098. A. B.
Rei judicatæ exsequutor ex auctoritate ejus, qui jus habet hoc præcipiendi, capit pignus ex bonis condemnati, T. 9. c. 1222. D.
Rei judicatæ exceptio. T. 9. c. 66. A. B.
Rei judicatæ quæ opponi possunt. T. 9. c. 1089. C. D.
In rei vindicatione qui possidet, non cogitur dicere pro qua parte ejus res sit, nec titulum possessionis suæ. T. 9. c. 176. E.
De rei vindicatione. T. 9. c. 271. B.
Rei alienæ dominium non potest transferri. T. 9. c. 385. E.
Rei vindicatio, & petitio hereditatis in quo differunt. Tom. 9. c. 517. A.
De eo, qui rei alienæ possessionem per vim occupavit. T. 9. c. 1156. C. & seq. tenetur in duplum. Ibid. c. 1157. A.
In rei vindicationem non tantùm venire fructus, sed etiam sumptus, impensasque litis. T. 9. c. 1087. C.
Rei incorporalis effectum esse corporalem. T. 9. c. 1023. D.
Rei suæ conductionem non valere. T. 9. c. 413. A.
Rei nomen pertinet ad aliena. T. 10. c. 486. E.
Rei ejusdem nomine an duæ obligationes esse possint. T. 10. c. 531. B.
Rei nostræ stipulatio est inutilis, & inanis est ejus condictio. T. 10. c. 532. E.
Rei nomen est commune ejus, qui debet, & ejus, cui debetur. T. 10. c. 712. C.
Rei vindicatio semper concurrit cum actione Quod metus causâ. T. 10. c. 892. D.
Rei vindicationis intendendæ quodnam sit forum competens. T. 10. c. 927. C.
Rei nostræ nulla est emptio. T. 10. c. 950. A.
Rei vi possessæ; aut furtivæ inter scientes commercium non est. T. 10. c. 1019. A.
Rei suæ alienatio an sit domino administranti rem alienam. T. 10. c. 1021. C. & seq.
Rei cujuscumque generis, cum pares concurrunt sententiæ, sunt absolvendi. T. 10. c. 1234. D.
Rem restitui non satis est, aut solvi, nisi, quod interest ratione loci solvas. T. 1. c. 261. C.
Rem judicatam non facit sententia arbitri. T. 4. c. 881. E.
Post rem judicatam, an apud eundem judicem de usuris disceptari possit. T. 4. c. 45. A.
Inter rem, & quantitatem, quæ differentia. T. 4. c. 441. B. eadem res sæpius dari nequit, quantitas verò potest. Ibid. B. C.
Rem amittere aliud est, & rem ei non esse oblatam. T. 4. c. 342. D.
Rem litigiosam alienare. Vide, Litigiosa res.
Inter rem alienam, & rem heredis quæ est differentia. T. 4. c. 535. C.
Eandem qui rem duobus pignori obligavit diversis contractibus, tenetur crimine stellionatus. T. 4. c. 178. C. ratio differentiæ quæ est. Ibid. C.
Rem præstare, & repræstare, idest, solvere. T. 4. c. 235. C.
Rem suam condicere nemo potest. T. 4. c. 295. C.
In rem actio. Vide, Actio in rem.
Rem elienam quis distrahere potest. T. 4. c. 1282. E.
Inter rem dari, & vacuam possessionem tradi differentia quæ est. T. 4. c. 668. D. E.
Rem mobilem in dotem datam utrùm maritus obligare, aut pignerare possit. T. 5. c. 557. C.
Rem quilibet apud se habere videtur, qui actionem de ea habet. T. 5. c. 824. B.
Rem meam si petiero, quænam est actio. T. 5. c. 820. C.
Rem suam futuram utrùm aliquis utiliter stipuletur. T. 5. c. 861. A. B.
Ob rem actio quandonam dari dicatur. T. 5. c. 1007. B.
Ob rem non defensam adversùs quem committatur stipulatio. T. 5. c. 117. C.
Rem suam nemo emere potest. T. 5. c. 504. C.
Rem arbitratu judicis restituens; actionem ob alienationem judicii mutandi causâ competentem evitat. T. 5. c. 165. A. B.
Rem primo occupanti donat, qui rem dereliquit. T. 5. c. 748. E.
Rem mobilem, quam ita possidemus, ut ignoremus, ubi sit, non possidemus. T. 5. c. 714. B.
Rem amisisse non videtur, qui ejus pretium, vel ex permutatione ejus aliam rem in suum patrimonium converterit. T. 5. c. 887. E. & c. 888. A.
Rem meam qui mandatu meo emit, judicio mandati mihi dare compellitur ex fide bona. Tom. 5. c. 467. A.
Rem in domo nostra exsistentem etiam dubiæ inventionis possidere videmur, & qua ratione. T. 5. c. 714. C.
Rem salvam fore stipulatio. Vide, Stipulatio rem salvam fore.
Rem possidere se negans, si convincatur falsi, rem amittit, & in actorem etiam non probantem, se esse dominum rei, trasferre cogitur.

BIU Cujas

tur. T. 5. c. 82. B.
Rem qui restituit agenti in rem, etiam de dolo malo repromittere debet. T. 6. c. 9. C.
In rem actio directa. T. 6. c. 390. A.
Rem alienam si dedi, tu verò nondum dedisti, an possim te cogere actione præscriptis verbis. T. 7. c. 828. C.
Rem debens, certum corpus debet; pecuniam debens, certum corpus non debet. T. 7. c. 828. A. B.
Rem distrahendam qui suscepit, an periculum ejus rei præstet. T. 7. c. 853. E.
Rem eandem qui bis promittit, ampliùs quàm semel non tenetur. T. 7. c. 1407. B.
Rem si dò, ut rem accipiam, est permutatio, ex qua datur actio præscriptis verbis. T. 7. c. 827. E. & c. 828. A. & c. 836. E.
Rem tibi vendendam si dedi, ut pretio utereris, an sit mutuum. T. 7. c. 856. E. mutuum quid sit. Ibid. c. 857. A.
Rem vendendam qui suscepit; an teneatur de periculo ejus rei. T. 7. c. 853. D. E.
Rem vendendam siquis dederit; ut pretio uteretur, si res pereat, cujus sit detrimentum. T. 7. c. 858. D.
Rem utendam siquis acceperit, & fortuitò amiserit, an teneatur. Ibid. D.
Rem solvere, & resolvere quid. T. 7. c. 1229. C.
Rem condicere quid sit. Tom. 7. c. 623. A.
Rem, quam coheres suam propriam esse contendit, non hereditariam, non communem ex causa hereditaria, ut quam possidet pro emptore, vel donato, non pro herede, an veniat in actionem familiæ erciscundæ. T. 7. c. 534. C. D.
Rem tuam nemo condicit in conditione certi. T. 7. c. 650. E. in conditione incerti rem suam, ideſt, rei suæ possessionem condicere quilibet potest. Ibid. E.
Rem suam nemo condicit, nisi furi, & cur. T. 7. c. 638. C.
In rem actio. T. 7. c. 247. B. Vide, Actio in rem.
In rem actio emphyteuticaria, sive vectigalis. T. 7. c. 376. B.
In rem actio adversùs quem datur. T. 7. c. 247. B. & c. 255. D.
In rem qui agit, debet rem designare, & specialiter eam definire, seu destinare, utrùm totum petat, an partem. T. 7. c. 244. C.
Rem filio subreptam an desinamus possidere. T. 8. c. 279. B. C.
Rem subreptam an intelligamur desinere possidere, atque eam, quæ nobis vi erepta est. Ibid. B.
Rem vindicare quid. T. 8. c. 504. C.
Rem alienam defendens nunquam locuples habetur. T. 8. c. 818. D.
Rem amittere non videntur, quibus propria non fuit. Tom. 8. c. 702. C. & c. 804. E. & c. 865. A.
Rem depositam recipiens, dolum tantùm præstat, non culpam. T. 8. c. 759. C.
Rem habere quis videatur. Tom. 8. c. 666. C. & c. 750. C.
In rem succedentium diversa causa. T. 8. c. 687. B. & c. 780. C. D.
De in rem missione tollenda. T. 9. c. 847. A. & seq.
De in rem verso dupliciter agitur. T. 9. c. 309. B.
De in rem verso actio. Vide, Actio de in rem verso.
Rem judicatam contra debitorem, qui rem suam vindicabat ab extraneo possessore, non nocere creditori, cui ante debitor eandem rem pignori obligaverat. T. 9. c. 1189. E. & c. 1190. A.
Rem a fratre meo ex pecunia, quam ei credidi, sibi comparatam, non propterea esse mihi tacitè pignori obligatam nomine crediti. T. 9. c. 1196. A.
Rem inter alios judicatam alii non nocere. T. 9. c. 283. C.
Rem pignori datam debitor creditori subtrahendo furtum facit, quam & si ipse similiter amiserit, suo nomine persequi potest. T. 10. c. 249. B.
Rem suam siquis ignorans conduxerit, an sibi præjudicet. T. 10. c. 405. A.
Qui rem dari stipulatur, proprietatem stipulatur. T. 10. c. 532. D.
Rem an petat, qui petit id, quod interest. T. 10. c. 749. B.
Rem, & pœnam aliquem ferre iniquum est. T. 10. c. 770. C.
In rem alienam, vel in suam quando constituatur procurator. T. 10. c. 884. D.
In rem actio sequitur possessorem. T. 10. c. 913. C.
Actio de in rem verso quo casu sit in solidum adversùs patrem, vel dominum. T. 10. c. 976. D.
In actione in rem an sit jus compensationis secundùm jus vetus. T. 10. c. 981. E.
Rem, quæ venditur, difficile est suam esse præstare. T. 10. c. 992. D.
Rem alienam licere vendere quomodo intelligendum. Tom. 10. c. 1019. A. & seq.
Rem alienam nemo alienare potest. T. 10. c. 1020. A. B.
Rem, cujus commercium non est; nec possum emere, nec pignori accipere. T. 10. c. 1023. B.
Inter rem inter alios actam, & rem inter alios judicatam quænam sit differentia. T. 10. c. 1252. A.
In re præsenti quibus casibus convenire oporteat. T. 3. c. 90. C.
In re plus est, quàm in opinione, T. 4. c. 504. D.
In re aliena quomodo distinguendum est inter testatorem scientem, & testatorem ignorantem. T. 4. c. 535. C.
In re sua nemo cognitor esse potest, & sibi ipsi consilium præbere. T. 4. c. 10. D.
In re pari melior est causa possessoris. T. 4. c. 152. E.
Ex re domini stipulari quid est. T. 4. c. 917. A.
Re litigiosâ extinctâ, an lis, & controversia sublata esse dicatur. T. 5. c. 186. E. & c. 187. A.
Re emptâ ob vitium aliquod redditâ, an pignora, quæ venditio peremerat, restitui debeant. T. 5. c. 815. E. & c. 816. A.
Re peremptâ apud emptorem, an actor rerum pretium in petitionem deducere possit. T. 5. c. 271. B.
De re alteri traditâ animo transferendi dominii. T. 6. c. 82. B. & seq.
Re conjuncti qui dicuntur. T. 6. c. 442. D.
Re judicatâ non tollitur obligatio naturalis. T. 6. c. 77. A.
De re judicata. T. 6. c. 323. E. & c. 324. A. & seq. & T. 9. c. 1089. A. & seq.
Re unâ, & eâdem uni venditâ, & traditâ a domino, alteri a non domino, quis potior sit in ea re detinenda, vel vindicanda. T. 7. c. 800. B.
Re unâ, & eâdem duobus a non domino, vel a non dominis venditâ, vel traditâ, quis potior sit in retinenda, vel vindicanda. Ibid. B.
Re unâ duobus separatim venditâ quis potior sit in retinenda. Ibid. C.
De re communi heredibus cum extraneo. T. 7. c. 533. A.
De re pignerata defuncto, & a defuncto. T. 7. c. 546. C. D.
De re restituenda. T. 7. c. 320. D. & seq.
In re communi est culpa levissima; T. 8. c. 760. E.
De re judicata nemo potest pacisci; T. 9. c. 65. E.
Re semel judicatâ, prior obligatio perimitur jure exceptionis, & fit novatio. T. 9. c. 116. B. C. & seq.
De re judicata nos transigere inutiliter. T. 9. c. 66. A.
De re uxoria. Tom. 9. c. 532. E. & c. 533. A. & seq.
Re non integrâ cessio nominis non revocatur. T. 10. c. 558. A.
In re sua nemo sibi testimonium potest dicere. T. 10. c. 401. B. C.
Re eâdem pluries promissâ, an ampliùs quàm semel jure promissor teneatur. T. 10. c. 531. B.
Re debitâ post moram interemptâ, an debitor liberetur. T. 10. c. 532. A.
Re una duobus separatim, & bis, primo scilicet, & secundo venditâ, cum nondum cuiquam res tradita sit, primus successit secundo, quid fiet. T. 10. c. 758. C. D.
In re plus est, quàm in persona. T. 10. c. 937. D.

BIU Cujas

Re, & verbis conjuncti. Tom. 10. c. 1133. A.
Re tantùm conjuncti. Ibid. A.
De re conjunctis plura. Tom. 10. c. 1135. D. E.
Ex re judicata inter alios an nascatur inter alium exceptio, vel actio rei judicatæ. T. 10. c. 1252. B.
Rerum omnium, quas natura profert, certi modi sunt, quibus aut enascuntur, aut emoriuntur. T. 1. c. 916. B.
Rerum divisio. T. 1. c. 727. B. & T. 2. c. 1231. D. E.
Rerum proprietas, & possessio quomodo sine traditione naturali nobis adquiritur. T. 3. c. 90. C. & seq.
De rerum adquisitionibus. Tom. 1. c. 327. A.
Rerum singularum dominia quot modis nobis adquiruntur. Ibid. B.
Rerum æstimatarum periculum pertinet ad virum, etiamsi atterantur usu uxoris. Tom. 4. c. 986. D.
Rerum per fideicommissum relictarum periculum ex tempore moræ an pertineat ad heredem frustratorem. T. 4. c. 1204. C.
Rerum communionem discernit permutatio partium. T. 4. c. 1151. E.
Rerum dominia adquiruntur traditione, & usucapione. T. 4. c. 1428. A.
Rerum dominia transferuntur traditionibus, non nudis pactis. T. 4. c. 1272. E.
Rerum amotarum actio civilis criminali actioni nihil præjudicat. T. 4. c. 1000. B.
Rerum adjunctarum comparatio omnem dubitationem tollit. T. 4. c. 1127. E.
Rerum amotarum actio. Vide, Actio rerum amotarum.
Rerum amotarum judicium. Vide, Judicium rerum amotarum.
Rerum dotis æstimatarum, & inæstimatarum differentia quæ. T. 4. c. 985. D. E.
Rerum immobilium sequestratio non fit. T. 4. c. 716. A.
Rerum immobilium furtum hodie non fit. T. 4. c. 645. D.
Rerum religiosarum, & sacrarum commercium non est. T. 4. c. 255. C. D.
Rerum forentium cognitionis ignari qui sunt. T. 5. c. 964. C.
Rerum in mutuum venientium acutissima distinctio. T. 5. c. 393. D. E. & seq.
Rerum, quarum petitionem non habemus, ex æquo, & bono retentionem habemus. T. 5. c. 125. B.
Rerum immobilium furtum non fit. T. 5. c. 731. B.
Rerum, quæ animâ carent, non solùm, sed & hominum, & animalium possessionem habere possumus. T. 5. c. 715. B.
Rerum gestarum veritas non vitiatur erroribus. Tom. 6. c. 639. A.
Rerum aversione venditarum periculum pertinet ad emptorem, sine aversione ad venditorem. T. 7. c. 709. A.
Rerum notiones sunt eædem apud omnes, at eorum notæ non. T. 7. c. 966. B.
Rerum vocabula sunt immutabilia. Ibid. D.
Rerum amotarum actio condictio est. T. 7. c. 639. C.
De rerum servitutibus. T. 7. c. 380. A. & seq.
Rerum appellatione continentur nomina. T. 7. c. 491. A.
Rerum corporalium divisio fit per actionem communi dividundo. T. 7. c. 577. B.
Rerum humanarum certa regula constitui non potest. T. 8. c. 740. E.
Rerum amotarum condictio. Vide, Condictio rerum amotarum.
Rerum amotarum actio quid. T. 9. c. 545. C.
Rerum amotarum vindicatio. Ibid. E.
Rerum amotarum condictio quæ. Ibid. D. E.
De rerum judicatarum exsequutione. T. 9. c. 1126. E. & c. 1127. A. & seq.
Rerum veritas scripturis obscurari non potest. Tom. 9. c. 291. D.
De rerum, & verborum significatione. T. 9. c. 825. B. & seq.
Rerum perpetuò judicatarum auctoritas vim legis obtinet. T. 9. c. 1064. E.
Quod rerum natura non fert, nunquam leges fingunt. T. 9. c. 546. D.
De rerum communium alienatione. T. 9. c. 386. E.
De rerum permutatione, & præscriptis verbis actione. Tom. 9. c. 403. E. & c. 404. A. & seq.
De rerum alternatione. Tom. 9. c. 828. B. & seq.
In rerum amotarum actione agitur in furem honestiore actione, atque leviore, quàm in alios fures, & cur. T. 9. c. 545. E.
Rerum, quæ sunt ad aliquid, inter se pugna est, nec possunt ex una causa in unum cadere subjectum. T. 10. c. 42. A.
Rerum amotarum, aut corruptarum actio est annalis. Tom. 10. c. 568. B.
Rerum amotarum actione an agant conjuges constante matrimonio. T. 10. c. 956. D.
In rebus similibus tantùm, non dissimilibus mutuum consistit. T. 5. c. 395. A.
Rebus judicatis cur stari necesse sit. T. 5. c. 905. A.
Rebus semel judicatis cur parendum, & exceptioni rei judicatæ standum sit. Tom. 5. c. 819. B. C.
De rebus dubiis. T. 6. c. 257. B. & c. 449. D.
Rebus duabus sub alternatione venditis, venditor eliget, utram vo-let. T. 7. c. 701. D.
De rebus, quæ sunt ejusdem naturæ, & generis, & his, quæ sunt diversi generis, vel confusione priorem speciem amittunt, & novam suscipiunt, vel priorem speciem conservant etiam post confusionem. Tom. 7. c. 237. B. & seq.
De rebus, quæ sunt diversi generis, quæ confusione priorem materiam, seu speciem retinent. T. 7. c. 241. D.
De rebus creditis condictio. T. 7. c. 664. B. Vide, Condictio de rebus creditis.
De rebus, quæ pereunt post litem contestatam. Tom. 7. c. 269. C. D.
De rebus creditis titulus est generalis. Tom. 7. c. 621. B. & seq. & T. 9. c. 202. D. & seq.
De rebus in familiæ erciscundæ actione agitur. Tom. 7. c. 500. B. C.
De rebus amotis. T. 9. c. 545. C. & seq.
A rebus judicatis argumentum in pari causa non semper est idoneum. T. 9. c. 1064. E.
De rebus eorum, qui ad libertatem proclamare non prohibentur. T. 9. c. 987. A. & seq.
De rebus minorum sine decreto non alienandis, vel obligandis. T. 9. c. 609. E. & c. 610. A. & seq. quando non opus est decreto. Ibid. c. 612. B.
De rebus alienis non alienandis. T. 9. c. 387. E.
De rebus immobilibus, quæ matri obvenerunt. T. 9. c. 469. B. & seq. de mobilibus. Ibid. c. 470. A.
De rebus dominicis. T. 9. c. 1028. D. E.
Tituli de rebus creditis, si certum petatur, & de condictione, an sint generales. T. 10. c. 164. B. C.
Rebus immobilibus Ecclesiæ non alienandis, nec pignorandis annumerantur & res mobiles, quæ pretiosissimæ sunt. T. 10. c. 189. A.
An ea rescindantur, quæ ipso jure rescinduntur. Tom. 10. c. 274. D.
Rescindendi verbum duplex. T. 2. c. 277. C. & Tom. 10. c. 1003. E.
Rescindere causam, de qua semel pronuntiatum est, nemo nisi Princeps potest. T. 8. c. 583. C.
Rescindi non posse sententiam. T. 9. c. 1084. D.
Rescissio alienationis in fraudem cre-

BIU Cujas

treditorum facta quomodo fiat. T. 5. c. 786. E.
Rescissio venditionis quando fit. T. 6. c. 1023. E. Vide. Venditio.
Rescissio donationis, quæ fit supervenientibus liberis. T. 9. c. 735. B.
De rescissione venditionis. Tom. 9. c. 371. D. & seq.
Rescissoria actio. Vide, Actio.
Rescissoria actio quare dicatur esse contra jus civile. T. 8. c. 1105. D. unde ita dicta. Ibid. c. 1106. C.
Rescissoria actio, quæ & Pauliana, in quem datur. T. 10. c. 1246. D.
Rescripta contraria juri, vel utilitati publicæ non valent. Tom. 2. c. 56. E.
Rescripta sunt perpetua, nec anno finiuntur: olim annua erant, & hac in re jus Canonicum sequimur. T. 2. c. 57. D.
Rescripta non valent, nisi de veritate eorum constet. T. 2. c. 58. A.
Rescripta, quæ vacationem munerum concedunt, latè explicari non debent. T. 4. c. 55. C.
Rescripta subreptitia non valent. T. 6. c. 830. B.
Rescripta Summi Pontificis non suspecta ob lituram, quæ in narratione invenitur. T. 6. c. 877. D.
Rescripta Principum authentica insinuari debent judicibus. T. 7. c. 882. E. non exemplum. Ibid. E.
Rescripta Principum plenissimè interpretanda. T. 8. c. 749. D.
Rescripta Principum non intelliguntur remittere, aut abolere ordinem juris. T. 9. c. 1154. A. & c. 1164. E.
Rescripta Principis quidnam sint. T. 10. c. 837. A.
Rescripta obreptitia non valent. T. 10. c. 839. E.
Rescripta, quæ jus faciunt, perpetua sunt, nec anno finiuntur. T. 10. c. 840. B.
Rescripta quomodo judici offerenda. Ibid. B.
Rescripta quo casu valeant, & quo casu non valeant sine die, & consule. Ibid. B.
Ex rescriptis Principum jura nascuntur, ex præceptis, & jussionibus judicum. Tom. 9. c. 1154. B.
Rescriptis a Principe contra jus publicum non est obsequendum. T. 10. c. 1004. B.
Rescripto a Principe per mendacium impetrato uti non licet. Tom. 1. c. 373. C.
Ex rescripto Principis nuptiæ petitæ. T. 9. c. 451. A.
A rescripto an possit appellari. T. 10. c. 792. A.
Ex rescripto Principis non potest rescindi venditio. T. 10. c. 1004. B.
Rescriptorum diversa genera. T. 10. c. 840. A.
Rescriptum reticentiâ vitiatur. T. 6. c. 949. C.
Rescriptum quid sit, & inquantum distet a subscriptione. T. 8. c. 968. A.
Rescriptum Principis non est satis, ut sit vulgare, sed etiam oportet insinuari adversario. T. 9. c. 1155. E.
Rescriptum Principis ad instituendam litem. T. 9. c. 132. A.
Rescriptum obreptum Principi, & subreptitium. Tom. 9. c. 451. A. B.
Adversùs rescriptum Principis an possit provocari. T. 10. c. 792. D.
Rescriptum fit ad relationem, consultatio ad appellationem. T. 10. c. 792. A.
Rescriptum Principis in unius ex duobus, qui preces obtulerunt, gratiam conceptum an prosit ambobus. T. 10. c. 840. A.
Rescriptum an morte impetratoris extinguatur. Ibid. B.
Rescriptum jure Francico post annum non prodest, nec potest allegari. Ibid. B.
Residuorum crimen quid. Tom. 1. c. 875. B.
Residuorum nomine etiam summa solida significatur. Ibid. C.
Residuorum appellatione omnis pecunia continetur. T. 7. c. 1442. A.
Resignare pro rescribere. Tom. 5. c. 690. C.
Resignare pro quo positum juxta Festum. T. 8. c. 966. C.
Resinatum quid sit. T. 7. c. 1457. A. an vini appellatione contineatur. Ibid. A.
Resolvere quid sit propriè. T. 3. c. 237. B. C.
Resolvere est rem solvere. Tom. 4. c. 235. D.
Resolvere, & rem resolvere quid. T. 7. c. 1229. C.
Resolvere venditionem quid sit. T. 8. c. 274. C.
Respicere aliud est, aliud inspicere. T. 4. c. 176. D.
Respit. Vide, Quinquennium.
Si non respondeat in jure interrogatus, vel taceat, quid. Tom. 4. c. 162. D. E.
Qui respond paye. T. 5. c. 407. C.
Respondendi jus ante tempora Augusti an a Principibus daretur. T. 1. c. 913. D.
Respondendi jus a Cæsare quandonam jurisconsultis datum fuerit. T. 1. c. 12. A.
Respondere qui dicitur, non est fidejussor. T. 4. c. 170. A.
Respondere proprium est jurisconsultorum, pronuntiare judicum. T. 5. c. 1026. D.
Qui non respondet ei, cui obtemperare debet, contumax est. T. 4. c. 162. E.
Non respondet; qui obscurè, & insidiosè respondet. T. 10. c. 202. C.
Responsa prudentum. T. 1. c. 11. E.
Responsa jurisconsultorum valere, etiamsi ratio reddi non possit. T. 3. c. 202. A.
Responsa quibus personis redduntur, & quibus quæstiones. T. 4. c. 829. C.
Inter responsa, & quæstiones Papiniani causa differentiæ quæ, & cur. Ibid. A.
Responsa Papiniani sunt tanquam oracula admodum brevia. Ibid. C.
Responsa Papiniani in quo differunt a quæstionibus. Ibid. A.
Responsa an præcedere soleant definitiones Papiniani. T. 4. c. 1389. A. B.
Responsa jurisconsultorum quid sint. T. 5. c. 1080. B. C.
Responsa, & quæstiones Pauli quomodo differant. Tom. 5. c. 892. A.
Responsa prudentum quænam ita appellata. T. 8. c. 893. E.
Responsales Ecclesiarum qui. T. 6. c. 851. C. D.
Responsio ad casum, cum grex ad numerum in mutuum datur. T. 5. c. 397. B.
Responsio ad quæstionem ex L. 1. *de sepulc. violat.* declaratur per L. 5. ad *Leg. Jul. pecul.* Tom. 5. c. 387. A.
Responsionis fallacis pœna. Tom. 8. c. 516. E.
In responsis Papinianus non disputat, sed præcidit de jure quid sentiat. T. 4. c. 829. B.
In responsis quali munere fungitur Papinianus. Ibid. C.
De responsis, & interpretationibus jurisconsultorum veterum. T. 10. c. 835. C.
Responsorum, & quæstionum Papiniani differentia quæ. T. 4. c. 829. A.
Responsorum totus liber nonus agit de fideicommissis rerum singularum, de fideicommissariis hereditatibus, & libertatibus. T. 4. c. 1195. E.
In responsorum libris, dum facta recitantur, multa ponuntur frustra. T. 7. c. 530. A.
Responsum benignius quæ præbet occasio, eam rapimus. Tom. 4. c. 989. D.
Responsum benignius quæ præbeat, occasionem rapiendam. Tom. 8. c. 382. E.
Responsum Ulpiani singulare. T. 9. c. 1255. C.
Respublica tacitam hypothecam non habet, nisi ex privilegio. T. 2. c. 816. D. & Tom. 3. c. 41. C.
Respublica quælibet heres hodie institui potest, quod olim non obtinuit. T. 4. c. 1205. B.

BIU Cujas

Reſpublica minorum jure uti ſolet. T. 4. c. 1204. E.
Reſpublica tacitam non habet hypothecam bonorum, niſi ex privilegio. T. 6. c. 513. B.
Reſpublica in hypothecis privilegium non aliud habet, quàm quod dat prærogativa temporis. T. 6. c. 538. A.
Reſpublica cum colono nullam actionem habet. T. 6. c. 732. B.
Reſpublica, & fiſcus in quo differunt in venditionibus, vel locationibus. T. 6. c. 513. B.
Reſpublica vendi non poteſt. T. 7. c. 691. B.
Reſpublica non poteſt emi in eum caſum, quo futura ſit privata. T. 7. c. 693. B. C.
Reſpublica una eſt ſemper. T. 7. c. 586. C.
Reſpublica comparatur plurimùm pupillo. T. 7. c. 1268. D.
Reſpublica creditrix hereditaria miſſa eſt in poſſeſſionem rerum hereditariarum. T. 9. c. 1211. E.
Reſpublica, & fiſcus in quo differunt. T. 9. c. 130. D.
Reſpublica comparatur homini in uſufructu legato. T. 9. c. 815. C.
Reſpublica privilegium habet in actionibus perſonalibus. Tom. 9. c. 1214. D.
Reſpublica populi Romani domina eſt, cæteræ loco privatorum habentur. T. 10. c. 691. C. D.
Reſpublica præfertur chirographariis creditoribus, ſive ſit prior, ſive poſterior. T. 10. c. 703. E.
Reſpublica, & pupillus an pro libertate reſtitui poſſint in integrum ſine appellatione. T. 10. c. 798. A. B.
Reſpublica an procurationem litis alienæ in perniciem privatorum poſſit ſuſcipere. T. 10. c. 888. C.
Reſpublica indefenſa ſolet minori comparari. T. 10. c. 920. A.
Reipublicæ nervos eſſe curiales. T. 2. c. 703. E.
Reipublicæ munera quæ ſint. T. 1. c. 1028. A.
De reipublicæ ſtatu aliquid nefariâ curioſitate dicere non oportet. T. 1. c. 503. B.
De reipublicæ jure. T. 2. c. 816. C.
In id, quod reipublicæ abeſt, quis reipublicæ teneatur. T. 4. c. 869. D.
Reipublicæ, vel fiſco non tam datur, quàm privatis. T. 4. c. 850. D.
Reipublicæ curator dicitur etiam pater civitatis innumeris locis juris noſtri, & Græco nomine λογιστής. T. 4. c. 834. B. C.
Reipublicæ causâ quod quis facere cœpit, an id perficere teneatur. T. 1. c. 1192. A.
Reipublicæ cauſa abeſſe quinam potiſſimùm dicantur. T. 5. c. 165. E.
Reipublicæ cauſa in triennium finienda eſt. T. 6. c. 513. C.
Reipublicæ adminiſtrandæ tria eſſe genera. T. 7. c. 5. D.
Reipublicæ cauſa. Vide, Fiſcus.
Si reipublicæ causâ tutor, vel curator abfuerit. Tom. 9. c. 606. D.
Reipublicæ cauſa, & privatorum in multis eadem. Vide, Cauſa privatorum.
Reipublicæ, & fiſci actiones publicæ ſunt, & certæ, & fidem faciunt. T. 9. c. 1071. E.
De reipublicæ ſervis manumittendis. T. 9. c. 963. A.
Reipublicæ, & privatorum eadem cauſa in multis articulis. T. 10. c. 647. B.
Reipublicæ causâ qui abſunt, an in ſua provincia ſe defendere cogantur. T. 10. c. 801. D.
Reipublicæ cauſam qui egit ſuo nomine, nec obtinuit, an ſit infamis. T. 10. c 883. C.
Reipublicæ causâ abſentes an ut minores poſſint reſtitui. T. 10. c. 1243. E.
De relevatione futurorum. T. 2. c. 1167. A.
Rempublicam ut pupillam extra ordinem juvari, moris eſt. T. 2. c. 816. E.
In rempublicam collata voluntas pœnitentiâ non revocatur. T. 9. c. 75. A.
De iis, qui contra rempublicam audent plebem colligere. T. 9. c. 1455. C.
In rempublicam liberalitas eſt pollicitatio, quæ obligat ex cauſa. T. 10. c. 1230. C.
Contra rempublicam indefenſam ſententia nulla eſt proferenda. T. 10. c. 1243. D.
A republica ad pupillum valet argumentum, & e contrario. T. 4. c. 1042. C.
Reſpublicæ per abuſionem dicuntur. T. 5. c. 1167. C.
De rerum publicarum adminiſtratione. T. 2. c. 817. B.
Reſtipulari, inſtipulari, ſtipulari, repromittere de nuda ſtipulatione dicuntur. T. 1. c. 1165. C.
Reſtipulari quidnam ſit. Tom. 10. c. 504. D.
Reſtipulationes. Tom. 7. c. 1105. E.
De reſtituenda re. T. 7. c. 322. D. E.
Reſtituendi verbum in actionibus arbitrariis quàm latè pateat. T. 5. c. 212. E.
Reſtituendi facultatem habentis, & rem alienam, cum facultatem habet, non reſtituentis dolum puniri, & plecti æquiſſimum eſt. T. 5. c. 562. E.
Reſtituendi verbo quid continetur. T. 8. c. 654. E.
Reſtituendi verbum latiùs patet, quàm manumittendi. Tom. 10. c. 780. D.
Inter reſtituere domum, & reficere differentia quæ. T. 4. c. 1262. E.
Reſtituere civitati, & famæ ſolius eſt Principis. T. 4. c. 1407. B.
An reſtituere tantùm cogantur, quod defuncto prorogatum eſt. T. 4. c. 973. E.
Reſtituere eſt in integrum reſtituere. T. 4. c. 133. E.
Reſtituere quid. T. 8. c. 502. E.
Reſtituere eſt poſſeſſorem facere. T. 8. c. 502. E. & c. 654. E.
Reſtituere plenæ ſignificationis. T. 8. c. 545. A.
Reſtituere plus eſt, quàm exhibere. T. 8. c. 503. A.
Reſtituere qui poſt mortem eſt rogatus, an poſſit vivus reſtituere. T. 10. c. 1119. B.
Reſtituere quid ſit reſpectu nuntiationis novi operis. Tom. 10. c. 1178. B.
Pater, vel patronus reſtitui poteſt ex perſona filii, vel liberti. T. 1. c. 959. A. B.
Reſtitui qui poſſint. T. 1. c. 366. B. C.
Reſtitui poſſe in integrum minorem 25. annis adversùs momenti beneficium. T. 9. c. 1125. E.
Reſtituiri verbum antiquum ex formula cautionis. T. 9. c. 812. B. eſt frequentiſſimum in omnibus cautionibus. Ibid. B.
Quod reſtituitur, nunquam eſt idem numero. T. 1. c. 1330. A.
Reſtituitur actio temporalis in debitorem veterem. T. 1. c. 1010. C.
Quando reſtituitur minor 20. annis, qui rem vendidit. T. 9. c. 374. C.
Reſtitutio in integrum quid ſit, & ejuſdem ſpecies. T. 1. c. 366. B.
Reſtitutio aut ſpecialis, aut generalis. T. 1. c. 32. B. C.
Reſtitutio in integrum, & actio reſciſſoria quo diſſident. Tom. 3. c. 186. B.
Reſtitutio plenior eſt manumiſſione. T. 1. c. 1327. A. & T. 8. c. 663. D. & c. 746. E.
Reſtitutio integri, aut in rem, aut in perſonam competit. Tom. 1. c. 366. D. E.
Reſtitutio in integrum ſemel decernenda. T. 1. c. 993. C.
Reſtitutio in integrum datur abſentibus contra præſentes. Tom. 1. c. 956. E. & T. 7. c. 1062. B.
Reſtitutio in integrum in atrocioribus delictis minori non datur. T. 1. c. 368. D.
Reſtitutio non datur procuratori minori annis, ſi dominus major ſit, at geſtori negotiorum minoris ætatis datur. T. 1. c. 368. E.
Reſtitutio datur ex noviſſimo reditu ei, qui abfuit reipublicæ causâ intra annum, vel quadriennium. T. 3. c. 550. C. D.
Reſtitutio omnis reciproca eſt. T. 2. c. 132. D.
Reſtitutio in integrum datur in perſonam, non in rem. Tom. 1. c. 991. E. & c. 992. A.

BIU Cujas

Restitutio filii prodest soli filio, non patri ex eadem causa suo nomine obligato. Tom. 2. c. 116. D.
Restitutio non prodest tutori, vel curatori. T. 2. 118. A.
Restitutio fidejussoris, vel mandatoris reum non liberat. Tom. 1. c. 369. E.
Restitutio rei principalis fidejussorem liberat interdum, Tom. 1. c. 370. A.
Restitutio, minori circumscripto data, fidejussori prodest. Tom. 1. c. 997. C, D.
Restitutio in integrum est relevatio lapsi, seu capti minoris ætate, T. 4. c. 902. E.
Restitutio in integrum minori adversùs tutorem non competit, si ei alia actio sit. T. 4. c. 903. E. hæc maximè utilis est minori. Ibid. c. 904. C.
Restitutio tantùm datur minori deceptо. T. 4. c. 962. C. deceptus non videtur is, qui jure communi usus est. Ibid. C.
Restitutio in integrum est reciproca. T. 4. c. 1204. E.
Restitutio in integrum datur adversùs eos, qui licèt præsentes sint, secum agendi tamen potestatem non fecerint, vel defensi non fuerint, aut judicem corruperint, judiciumque, donec rem alienam usucapiant, protraxerint. Tom. 5. c. 168. E. & c. 169. A.
Restitutio operis, sive demolitio in partes scindi non potest. T. 5. c. 673. C.
Restitutio rei furem pœnâ non solvit. T. 5. c. 725. B.
Restitutio in integrum datur non solùm, ne damnum quis faciat, sed etiam ne lucrum perdat. T. 5. c. 167. C.
Restitutio in integrum cujus rei sit, & ad quid fiat. T. 5. c. 170. C. D.
Restitutio in integrum quid sit, & ad quid detur. Tom. 5. c. 102. B.
Restitutio in integrum majoribus 25. annis datur, qui per dolum qualemcumque in captionem, aut per errorem in damnum inciderunt. T. 5. c. 165. D.
Restitutio sola nullam irrogat pœnam. T. 5. c. 91. E. & c. 92. A.
Restitutio sola non liberat pœnâ. Ibid. A.
Restitutio quomodo fiat. Tom. 5. c. 242. B.
Restitutio sumptus funerarii privilegiaria est, & omne creditum antecedit. T. 5. c. 385. E.
Restitutio in integrum reciproca esse debet. Tom. 5. c. 96. B. & c. 235. A.
Restitutio in integrum ut competat, & per procuratorem peti possit, speciale mandatum requiritur. T. 5. c. 157. C. D.
Restitutio in integrum est reciproca. T. 6. c. 697. D.
Restitutio hereditatis fit ex causa fideicommissi, non re tantùm, sed etiam verbo. T. 6. c. 28. E.
Restitutio dierum feriarum quando facienda. T. 6. c. 22. A.
Restitutio in integrum non tantùm datur præsentibus adversùs absentes, sed etiam datur absentibus reipublicæ causâ. T. 6. c. 219. D.
Omnis restitutio in integrum restituit omnia, quæ gesta sunt ex utraque parte. T. 6. c. 324. A.
Restitutio in integrum quando minori non competit. T. 6. c. 20. D.
Restitutio in integrum minori adversùs minorem non est. Ibid. D.
Restitutio in integrum, vel persequutio, quæ datur minoribus 25. annis lapsis, aut circumscriptis. Ibid. C.
Restitutio non tantùm est corporis, sed etiam juris. Tom. 7. c. 618. A.
Restitutio quæ sit, & quomodo fiat. T. 7. c. 898. B.
Restitutio in integrum quid. T. 8. c. 1046. A.
Restitutio in integrum potest induci in modum exceptionis. T. 8. c. 821. E.
Restitutio in integrum transfertur in heredem. T. 8. c. 820. C.
Restitutio rei furtivæ non liberat actione furti. Tom. 8. c. 771. B.
Restitutio non tam est corporis, quàm juris restitutio. Tom. 8. c. 655. A.
Restitutio datur ob metum illatum. T. 8. c. 820. C.
Restitutio in integrum datur ob ætatem, datur etiam ab errorem justum. Ibid. C.
Restitutio an omnia reponat in integrum statum, & pristinum jus. T. 8. c. 27. E.
Restitutio plerumque damnatum restituit tantùm patriæ, & libertati, remissâ pœnâ. T. 9. c. 1484. A.
Restitutio in integrum, & appellatio in quo differunt. Tom. 9. c. 1124. E. & c. 1125. A.
Restitutio in integrum promittitur edicto Prætoris, non permittitur contra sententiam. T. 9. c. 1085. E.
Restitutio plenissima est, quæ reddit etiam bona. T. 9. c. 1484. B.
Restitutio possessionis vi ereptæ momentum dicitur. T. 9. c. 1104. D.
Restitutio in integrum. Tom. 9. c. 372. D.
Restitutio in integrum quadriennio coercetur. T. 9. c. 374. A. constitutionibus Gallicis decennio. Ibid. A.
Restitutio possessionis vi ereptæ majorem celeritatem desiderat, quàm exsequutio criminis. T. 9. c. 1104. D.
Restitutio in integrum ex illa clausula, siqua usta causa sit, quo casu cessat. T. 9. c. 221. A.
Restitutio in integrum contra sententiam Præfecti prætorio, & supplicatio in quo differunt. T. 9. c. 1056. E.
Restitutio natalium. Vide, Natales.
Restitutio in integrum ex edicto de minoribus, adversùs patrem est extraordinaria. T. 10. c. 399. C.
Restitutio fideicommissariæ hereditatis est quædam successio. T. 10. c. 490. D.
Restitutio datur tantùm adversùs gesta. T. 10. c. 491. B.
Restitutio in integrum quomodo detur. T. 10. c. 615. D.
Restitutio, quæ minori lapso datur, an prosit fidejussori. Ibid. D.
Restitutio semel data ad ad eundum an impediat aliam rursum petere ad abstinendum. T. 10. c. 617. B.
Restitutio ex Senatusconsulto Trebelliano rectè tantùm fit speciali procuratori. T. 10. c. 651. A. B.
Restitutio plenissima datur minoribus. T. 10. c. 656. D.
Restitutio in integrum dicitur propriè de minoribus 25. annis, & adolescentibus circumscriptis. T. 10. c. 893. E.
Restitutio in integrum quibus casibus necessaria non est filio familias minori vigintiquinque annis. T. 10. c. 895. C. D. & c. 903. D. & seq.
Quo casu denegatur. Ibid. c. 895. E.
Restitutio in integrum an cesset, si alia sit actio ordinaria, qua possit adolescens ad jus suum pervenire. T. 10. c. 896. E.
Restitutio in integrum quibus ex causis datur minori 25. annis. T. 10. c. 897. B.
Restitutio in integrum datur minoribus adversùs commentitias venditiones, & tutorum, seu curatorum insidias. T. 10. c. 897. C.
Restitutio est redintegratio rei amissæ vel causæ. T. 10. c. 903. E.
Restitutio in integrum eadem de causa an possit bis disceptari. T. 10. c. 907. B.
Restitutio in integrum intra quod tempus debeat peti. T. 10. c. 908. B.
Restitutio in integrum ubi, & apud quem debeat agitari. Ibid. D. E.
Restitutio in integrum sit ultro citroque, & est reciproca. T. 10 c. 909. C.
Restitutio in integrum intra quod tempus post militiam debet concedi militibus. T. 10. c. 910. C. D.
Restitutio rei commodatæ an probabiliter recusetur prætextu debiti, quod debetur commodatario ab actore. T. 10. c. 971. A.
Restitutio in integrum, & venditionis

BIU Cujas

nis rescissio quibus casibus non sint reciprocæ respectu emptoris, & venditoris. Tom. 10. c. 1007. C.
Restitutio est rei, vel juris. T. 10. c. 1239. B.
Restitutionis spes nihil suspendit. T. 1. c. 1082. E.
Restitutionis in integrum beneficium rectè ceditur inter vivos etiam ex tertia parte. T. 1. c. 958. A.
Restitutionis auxilium non datur lucrifaciendi causâ cum damno alterius. T. 4. c. 342. C.
Ante restitutionis in integrum petendæ tempus constitutum, neque virgini, neque mulieri tutor conjungi potest. T. 4. c. 978. E.
Restitutionis in integrum tempus constitutum quale. T. 4. c. 978. D. E.
Restitutionis causæ obstat sola ratio præteriti temporis. Tom. 4. c. 916. A.
Restitutionis causa separata est a causa pœnæ. Ibid. A.
Restitutionis in integrum justa causa est. T. 5. c. 165. E.
Restitutionis in integrum beneficium, sicut alia quælibet actio, alii cedi potest. T. 5. c. 156. A.
Is, qui restitutionis in integrum litem contestatus est, si desistat, ad eam non potest reverti. T. 7. c. 138. C.
Restitutionis spes sæpe nos fallit. T. 8. c. 27. B.
Restitutionis in integrum leges. T. 8. c. 500. A. & seq.
Restitutionis verbum ambiguum, & anceps est. T. 9. c. 1100. E.
In restitutionis causam venire animalia, & fœtus animalium. T. 9. c. 1094. D.
Restitutionis in integrum causa an per procuratorem agi possit. T. 10. c. 909. E. an per cognatum, & affinem, etiamsi id ei nominatim mandatum non sit. Ibid. c. 910. A.
Restitutionis in integrum beneficium propter militiam continuatur, nec perimitur tempore quamdiu obitur militia. T. 10. c. 912. C.
Restitutioni in integrum locus quando non sit. T. 5. c. 171. C.
Restitutioni concessæ venditor renuntiare potest. T. 9. c. 375. A. B.
Restitutioni in integrum sunt præstitutæ certa tempora. Tom. 10. c. 1239. B.
Ad restitutionem in integrum petendam Justinianus, abrogatâ lege Constantini, quatuor annos constituit. T. 2. c. 136. A.
Restitutionem petens ætatem probet. T. 1. c. 1003. B.
Restitutionem in integrum quales magistratus dare possunt. T. 1. c. 999. A.
Restitutionem dat Princeps contra res bis judicatas. Ibid. E.
Restitutionem judicii mutandi causa alienatio majoribus 25. annis applicat, & accommodat. T. 5. c. 165. C. D.
Restitutionem in integrum, an abstentionem hereditatis paternæ post aditionem a Prætore petunt impuberes. T. 6. c. 327. D.
Per restitutionem in integrum libertas revocari non potest, quæ semel competit. T. 6. c. 21. A.
Restitutionem in integrum petens probet, se minorem fuisse, necesse est. T. 7. c. 875. A.
Restitutionem in integrum an heres ex persona defuncti habeat. T. 8. c. 7. A.
Restitutionem in integrum qui petit, ætatem probare debet. T. 9. c. 268. A.
Si post restitutionem hereditatis heredi scripto adcreverit portio coheredis, an opus sit fideicommissario aliâ actione, ut eam portionem recipiat. T. 10. c. 314. B.
Qui ad restitutionem domus pecuniam credidit, an habeat in ea re tacitam hypothecam. Tom. 10. c. 318. E.
Restitutionem in integrum petenti probanda est læsio. T. 10. c. 893. D.
Restitutione minor invitus non utetur. T. 1. c. 1009. B.
In restitutione hereditatis an sit necessaria præsentia fideicommissarii. T. 4. c. 593. D.
Restitutione in integrum rescinduntur ea, quæ gesta sunt in absentia ejus, qui necessariò abesse coactus fuit. T. 5. c. 165. E.
Restitutione in integrum non solùm absentibus contra præsentes, sed etiam præsentibus contra absentes subvenitur. T. 5. c. 168. D. E.
Restitutione in integrum, quam quis a prætore impetravit, potest non uti. T. 6. c. 324. A.
In restitutione dotis qui fructus veniunt, & qui non veniunt. T. 9. c. 511. B. & seq.
Restitutione eget, qui dolo lapsus est. T. 9. c. 262. D. E.
De restitutione in integrum. T. 10. c. 1237. E. & c. 1238. A. & seq.
Restitutione petita a Principe nihil novatur. T. 10. c. 1239. B.
Restitutiones in integrum ob rem minimam dantur. T. 1. c. 957. E.
Restitutiones causâ cognitâ a Prætore dantur. Ibid. C.
Restitutiones per contestationem non perpetuantur. T. 1. c. 1000. C.
De restitutionibus, seu institutionibus, & substitutionibus sub conditione factis. T. 9. c. 725. D. & seq.
Restituti quinam dicantur. T. 10. c. 733. D.
Restitutis bonis, nominatim videtur etiam obligationes restituisse Princeps. T. 8. c. 502. A.
Restitutoria actio duplex. Tom. 1. c. 1389. A.
Restitutoria omnis actio rescissoria est, & utilis. T. 1. c. 956. E.
Restitutoria actio est utilis, & ex æquitate datur. T. 4. c. 903. B.
Restitutoria actio. Vide, Actio.
Restitutoria actio. T. 7. c. 249. D.
Restitutoria actio quæ, & an utilis. T. 8. c. 1106. D. E.
Restitutorium interdictum de novi operis nuntiatione non datur ei, qui prohibuit lapilli jactu. T. 8. c. 551. B.
Restitutorium interdictum. T. 9. c. 1153. B.
Restitutorium interdictum. Vide, Interdictum restitutorium.
Restitutus a Principe an recipiat cognationem. T. 10. c. 780. D.
Restituuntur beneficio ætatis heredes adversùs transactiones, & divisiones. T. 4. c. 899. D.
Retenti verbum explicatum. Tom. 7. c. 1156. D.
Retentio est facti, præceptio fit beneficio actionis. Tom. 4. c. 541. C.
Retentio ususfructus in donationibus habetur pro traditione. T. 4. c. 787. A. B.
Retentio facilior est, quàm adquisitio. T. 4. c. 145. A.
Retentio ususfructus pro traditione habetur. T. 4. c. 412. A.
Retentio dotis. Vide, Dos.
Retentio Falcidiæ. Vide, Falcidia.
Retentio imitatur præceptionem. T. 4. c. 990. C.
Retentio, & petitio quid differunt. T. 5. c. 262. A. B.
Retentio ubi, & quando locum habeat. T. 5. c. 195. E. & c. 196. A.
Retentio fundi causâ mortis donati ob impensas necessarias, & utiles factas. T. 6. c. 119. B. C.
Retentio ex dote, quæ fit propter liberos. T. 6. c. 127. D.
Retentio omnium impensarum datur in omnibus judiciis possessori bonæ fidei. T. 7. c. 581. A. malæ fidei possessori datur tantùm retentio impensarum necessariarum, & utilium in judiciis bonæ fidei. Ibid. A.
Retentio faciliùs conceditur in plerisque partibus juris, quàm vindicatio. T. 7. c. 1390. C.
Retentio propter liberos erat sextarum, vel quintarum ex dote alendorum liberorum causâ. T. 9. c. 550. D.
Retentio ex dote propter mores olim erat, videlicet divortio facto. T. 9. c. 536. D.
Retentio ex dote ob impensas factas in res dotales non modicas. T. 9. c. 502. D.
Retentio ex dote erat olim ob res amotas. T. 9. c. 545. C.
Retentio pignoris pro usuris. T. 9. c. 338. E.
Retentio dotis propter liberos duplex olim erat. T. 9. c. 502. C.
Retentio crediti. Tom. 9. c. 256. E.

BIU Cujas

Retentio facti quæ; T. 9. c. 219. C.
Retentio juris quæ, Ibid. C.
Retentio nulla superest, cum venditor ultro rem tradidit, ab emptore parte dumtaxat pretii solutâ. T. 10. c. 766. A. B.
Retentio non est, nisi justè accepti. T. 10. c. 955. E.
Retentionis jure potest uti dominus adversùs emphyteuticarium. T. 7. c. 379. D.
Retentionis jus est commodius, quàm jus vindicationis. T. 10. c. 697. B.
Retentioni adversa est amissio. T. 5. c. 711. A.
Retentionem quartæ dari, non vindicationem lege Falcidiâ. Tom. 3. c. 193. D.
Causæ ex quibus retentionem habemus, petitionem non habemus, T. 3. c. 516. D.
Retentionem qui tantùm habet, is petitionem non habet. T. 4. c. 990. C.
Retentionem ubi habemus, si solverimus, & condictionem retentionis habemus. Tom. 7. c. 404. B.
Retentionem alii habent, & possessionem, alii vindicationem. T. 7. c. 585. D.
Retentionem Falcidiæ habet heres, non vindicationem, T. 7. c. 591. A.
Retentione uti commodius est, quàm actione. Tom. 6. c. 346. C.
De retentione. Tom. 7. c. 574 D.
De retentione ex dote, quæ fit propter liberos, si divortium factum sit culpâ mulieris, T. 9. c. 501. B. & seq.
Retentiones, sive reputationes in judicio de dote. Tom. 1. c. 785. D.
Retentiones quas ob res, & quibus de rebus in dote fiunt. T. 5. c. 554. B.
Retentiones dotium de rei uxoriæ actione sublatæ sunt jure novo ex constitutione Justiniani, T. 6. c. 613. B.
Retentiones, quæ fiunt propter res donatas, vel propter res amotas, vel propter mores, T. 9. c. 497. B. & seq.
Retentionum genera Justinianus sustulit. T. 1. c. 314. B.
Retentionum ex dote quinque genera. Tom. 9. c. 498. A. differentiæ quæ colligendæ sunt in his retentionibus. Ibid. c. 503. E. & c. 504. B.
Retentionibus in dotis constitutione pactis heres mariti uti potest. T. 5. c. 558. D.
De retentionibus, quæ in judicio rei uxoriæ ex dote fiebant variis ex causis: veluti ob res amotas, ob liberos, ob mores, ob impensas, ob donationes. T. 6. c. 126. C.
Retia apraria an contineantur legato fundi. T. 10. c. 1164. A.
Reticentia rescriptum vitiat. T. 6. c. 949. C.
Reticentiæ pœna quæ. T. 6. c. 99. A.
Reticentiæ vafræ, & callidæ pœna major est, quàm mendacii, T. 6. c. 99. C.
Reticentiæ venditoris major pœna est, quàm mendacii. T. 7. c. 764. A. c. 765. E.
Qui reticuit modum, vel pondus rei venditæ, vel tributum, cui obnoxia res vendita est, tenetur in id omne, quod emptoris interest. T. 6. c. 99. B.
De retinenda, & adquirenda possessione. T. 9. c. 1004. A. & seq.
Inter retinere, & præcipere differentia quæ est. Tom. 4. c. 541. C.
Retinere, idest, non perire non utendo. T. 4. c. 140. D.
Retinere, præcipere, deducere, accipere, hæc quatuor verba qua in re sunt paria. T. 7. c. 1235. D.
Retis jactum si emero, & piscator noluerit retem jactare, an judicio empti incertum ejus rei a judice æstimetur. T. 7. c. 759. A. B.
Retractare non licet sententiam semel dictam. T. 4. c. 614. B.
Retractatio causæ aliquando permittitur Præfecto prætorio. T. 9. c. 1057. A.
Retractatio, sive supplicatio, & appellatio in quo differunt. T. 9. c. 1056. E.
Retractatio causæ quid sit, & quomodo fiat. T. 10. c. 1238. A.
Retractatio causæ pendet ex indulgentia Principis. T. 10. c. 1239. B.
Retractationis utimur remedio, cum appellandi jus non est. Tom. 2. c. 1138. E.
Retractator suæ sententiæ nemo est idoneus. T. 9. c. 1118. A.
Retractus agnaticus, ac de ejusdem jure consultatio. Tom. 1. c. 657. C.
Te retractus jure consultatio. T. 1. c. 656. E.
Retractus jus non est ex Mosaica lege. T. 1. c. 657. C.
Retractus jus an sit inter socios. T. 10. c. 1021. C.
Retrectatio loco appellationis est. T. 9. c. 291. A.
Retro, idest, e converso, Tom. 1. c. 1403. C.
An retrotrahatur aditio hereditatis. T. 7. c. 1188. E.
Retrotrahitur aditio hereditatis, & legati adquisitio. T. 7. c. 648. E.
An retrotrahatur confirmatio, & ratihabitio. T. 9. c. 683. A.
Reverentia debetur omnibus parentibus. T. 4. c. 1007. D.
Reverentia una, & æqualis omnibus parentibus servanda. T. 4. c. 1338. B.
Reverentia, quæ parentibus debetur, a jure naturali debetur. T. 5. c. 89. D.
Reverentia patrono semper habenda. T. 7. c. 127. B.
Reverentia, quæ debetur parentibus omnibus, neque sexu finitur, neque gradu. T. 7. c. 119. A.
Reverentiæ, seu dignitatis oris definitio. T. 4. c. 860. E.
Reverentiæ, quæ de jure naturali debetur certis personis, nec rustici quidem ignari sunt. Tom. 5. c. 12. B.
Ad revocanda alienata in fraudem filiorum, vel parentum, jure nulla actio competit, T. 4. c. 379. D.
Ad revocanda a debitore alienata in fraudem creditorum competit Pauliana. Ibid. C. ratio quæ, Ibid. D.
De revocandis his, quæ in fraudem alienata sunt. T. 9. c. 1135. A. & seq.
De revocandis donationibus. T. 9. c. 1351. B. & seq.
Revocandi domum qui jus habet, si vocatus non venerit, an mitti possit adversarius in bonorum possessionem. T. 10. c. 399. B.
Revocare pro recusare. T. 6. c. 393. E.
Revocari potest donatio causâ mortis. Vide, Donatio.
Revocari verbum est duplex. T. 9. c. 967. B.
Revocatio ex actione Faviana quando locum habet. T. 5. c. 625. C.
Revocatio jurisjurandi. T. 9. c. 200. B.
Reus principalis priùs actione personali conveniendus, quàm accessione. T. 2. c. 1035. A.
Reus, qui accusatorem corrupit, pro confesso habetur. T. 3. c. 155. A.
Reus, qui judicem corrumpit, omittere dicitur inquisitionem causæ. T. 3. c. 144. E.
Reus ex mora. T. 1. c. 1251. D.
Reus, qui fugit, damnato comparatur. T. 3. c. 180. A.
Reus convictus damnari potest, licèt crimen non confiteatur. T. 1. c. 498. C.
Reus si ante condemnationem mortuus fuerit, bonorum scelere quæsitorum quæstio morte non solvetur. T. 2. c. 647. D.
Reus stipulandi, promittendi, credendi, debendi, satisdandi, satis accipiendi. T. 1. c. 197. D.
Reus repetundarum in reatu defunctus post mortem condemnatur hereditate fisco vindicatâ. T. 1. c. 1082. D.
Reus per alium defendi non potest. T. 1. c. 498. A.
Reus post crimen contractum alienare potest. T. 3. c. 154. E.
Reus tanti damnandus, quanti res eo anno plurimi fuit. T. 1. c. 538. B.

BIU Cujas

Reus absolutus ; vel destitutus ab alio eodem crimine reus postulari potest. T. 1. c. 366. A.
Reus majestatis, quibus suppliciis afficiendus. T. 1. c. 514. A. B.
Reus causam capitalem per procuratorem agere non potest. T. 1. c. 518. B.
Reus quandonam postuletur. T. 3. c. 607. C.
Reus perduellionis si in reatu moriatur, crimen non extinguitur. T. 4. c. 1078. C.
Reus variis, & diversis excusationibus uti potest, actor non. T. 4. c. 279. A.
Reus criminis non est, nisi postulatus sit, vel deprehensus. T. 4. c. 374. A.
Ut reus idem sit, & actor ex eadem causa, natura non patitur. T. 4. c. 678. D.
Reus repetundarum consulatum petere prohibebatur. T. 4. c. 858. D.
Reus. Vide, Debitor.
Reus in judicio, aut is, qui cupit sibi edi instrumenta, jurare debet, se id non calumniæ causâ desiderare. T. 5. c. 35. D.
Reus omissâ exceptione jurisjurandi, an ad eam reverti possit. T. 5. c. 236. E.
Reus an omni judicio absolvi possit. T. 5. c. 410. E.
Reus, & fidejussor constitutæ pecuniæ in deteriorem, duriorem vecausam accipi non possunt. T. 5. c. 407. C.
Reus constitutæ pecuniæ, seu debitor, an damnationem in id, quod interest, effugere possit. Tom. 1. 411. B.
Reus aut jurare, aut jusjurandum referre cur cogendus sit. T. 5. c. 224. D. E.
Reus exceptione utens quomodo agere videatur. T. 5. c. 47. B.
Reus pecuniæ constitutæ, & fidejussor in quibusnam comparentur. T. 5. c. 412. E.
Reus absolvitur actore non probante. T. 5. c. 228. A.
Reus quomodo se necessitate probandi exonerare possit. Tom. 5. c. 964. C.
Reus de se confessus alios deferre non potest. T. 6. c. 841. B. nisi in crimine Læsæ majestatis, vel delationi fama vulgi accedat. Ibid. C. D.
Reus in exceptione actor est. T. 6. c. 843. D.
Reus purgat moram, quam in non deferenda re principaliter fecit, etiam post litem cum fidejussore contestatam ex ea causa. Tom. 6. c. 383. A.
Reus ex dolo alieno lucrum ferre non debet. T. 6. c. 6. D.
Reus, & fidejussor si solverint pariter, in hac causa non differunt a duobus reis promittendi. Tom. 6. c. 53. E.
Reus principalis ex pacto fidejussoris, ut ne ab eo pecunia petatur, nullo modo liberatur, nec tale pactum ei prodest. Tom. 6. c. 55. A.
Reus, & actor idem homo esse non potest in eadem causa. Tom. 6. c. 241. B.
Reus criminis capitalis postulatus medio tempore, dum est in reatu, ante sententiam, non potest novos honores appetere, vel capessere. T. 6. c. 512. C.
Reus allegans solutionem, an probare debeat. T. 7. c. 874. C.
Reus appellans in judicio appellationis priore loco agit. Tom. 7. c. 148. E.
Reus judicio publico an possit testimonium dicere. Tom. 7. c. 885. B.
Reus non tantùm exceptionem, sed quamlibet allegationem probare interdum debet. Tom. 7. c. 874. C.
Reus quas exceptiones probare debeat. T. 7. c. 872. C.
Reus, qui dicit, se desiisse possidere sine dolo, convincendus est de dolo. T. 7. c. 869. E.
Reus quis. T. 7. c. 690. B.
Reus generaliter accipitur. T. 8. c. 569. E.
Reus apud legatum accusari non potest. T. 8. c. 793. A.
Reus non significat fidejussorem. T. 7. c. 690. B.
An reus per alium defendi possit. T. 9. c. 1377. D.
Reus in exceptione pro actore habetur. T. 9. c. 266. A.
Reus factus quid sit. T. 9. c. 1417. C.
Reus propriè fit litis contestatione, & relatione inter reos. Tom. 9. c. 1417. C. impropriè, dato libello accusatorio. Ibid. c. 1418. B.
Reus delatus dicitur, cum quo lis est contestata. Ibid. B.
Reus actori non cogitur edere rationes suas, vel brevia contra se. T. 9. c. 267. A.
Reus criminis accusatus, etsi non possit per procuratorem, vel gestorem defendi, potest tamen causas absentiæ allegare per procuratorem, vel per gestorem. T. 9 c. 137. E.
Reus quando exhibendus est judicio. T. 9. c. 1384. A.
Reus instructus venire debet ad agendum. T. 9. c. 1. A.
Reus credendi, & reus debendi dicitur. T. 9. c. 1274. C.
Reus satisdandi, & reus satisacciendi dicitur. Ibid. C.
Reus stipulandi, & reus promittendi dicitur. Ibid. C.
Reus stipulandi quis dicitur. Ibid. C.
Reus promittendi quis dicitur. Ibid. C.
Reus criminis publici ab aliquo delatus ; ab alio ejusdem criminis reus deferri non potest. Tom. 9. c. 1381. B.
Si reus, vel accusator mortuus fuerit. T. 9. c. 1391. E. & c. 1392. A & seq.
Reus post litem contestatam si absit per contumaciam, hoc est, si per triduum ter citatus non respondeat, condemnatur crimine capitali. T. 9. c. 1379. D. E.
Reus carcerem, & vincula non patitur, antequam convictus, vel confessus est. T. 9. c. 1385. D.
Reus aliquando sibi ipsi committitur propter honorem, vel propter dignitatem ejus. T. 9. c. 1386. A.
Reus pluribus defensionibus utitur, etiam diversis. T. 9. c. 18. A.
Reus absens ante litem contestatam per contumaciam non damnatur, sed adnotatur inter reos delatos in commentariis, seu actis judicum. T. 9. c. 1379. C.
Reus litem suscipit, & patitur, actor facit. T. 9. c. 113. B.
Reus judicium accipit lite, contestatâ apud judicem. Ibid. B.
An reus absens possit damnari. T. 9. c. 1377. D.
Reus quando peragitur. Tom. 9. c. 1098. E.
Reus quando incidit in contumaciam. T. 9. c. 136. C.
Reus non cogitur actori edere rationes suas, quibus scilicet actor probet, & instruat intentionem suam. T. 9. c. 16. B.
Reus post annum, quàm delatus est, honores petere potest. Tom. 9. c. 1476. A.
Reus quando fieri dicitur. Tom. 9. c. 130. A.
Reus nonnunquam officio judicis ex justa causa compellitur actori edere rationes suas domesticas, & privatas. T. 9. c. 16. B.
An reus absens causas absentiæ per procuratorem possit reddere. T. 10. c. 86. D.
Reus, qui corrupit accusatorem, an habeatur pro confesso, etiamsi a latronibus nominatus non sit. T. 10. c. 226. E.
Reus excutitur vel in judicio, vel extra judicium. Tom. 10. c. 547. D.
Reus an cogatur in foro instrumenta sua edere. T. 10. c. 609. E.
Reus, qui paciscitur de crimine, nec non & fugiens causæ inquisitionem, falsi reus est. T. 10. c. 612. D.
Reus exceptionem probat quasi intentionem. T. 10. c. 707. A.
Reus, qui patitur maximam, vel mediam capitis diminutionem, solvitur omnibus obligationibus, & tenetur fiscus, ad quem res ejus perveniunt. T. 10. c. 708. E.
Reus, ubi crimen contraxit, ibi debet peragi, etiamsi sit alterius provinciæ. T. 10. c. 832. D.

BIU Cujas

bus, cujus lis iterum agitatur in jure, magis condemnatione, & odio quodam dignus invenitur. T. 10. c. 837. D.
Reus impune in forum incompetens vocatur, si absit dolus malus. T. 10. c. 925. D.
Reus in causis status quis sit. T. 10. c. 928. D.
Reus ubi servus non potest fieri, cessat actio noxalis. T. 10. c. 946. C.
Reus est favorabilior, quàm actor. T. 10. c. 1195. A.
Rei nomen est debitoris, & creditoris commune. T. 1. c. 860. D.
Rei forum competens sequitur actor. T. 3. c. 329. B.
Rei delati novos honores petere non possunt. T. 2. c. 762. A.
Rei destituti. T. 1. c. 365. C.
Duo rei debendi. T. 1. c. 860. D.
Duo rei ejusdem pecuniæ non inutiliter fidejubent vice mutuâ. T. 2. c. 1132. D.
Rei requirendi. T. 2. c. 619. B.
Rei per libertum defensionem mittebant, aut recitabant. Tom. 3. c. 210. B.
In rei cadaver qui sæviunt, graviter errant. T. 1. c. 1330. E.
Rei duo debendi, vel credendi an separentur a duobus reis promittendi, vel stipulandi. T. 3. c. 637. E.
Rei promittendi, & stipulandi plures fieri an possint. T. 1. c. 197. C.
Rei trepidi quinam dicantur. T. 1. c. 905. E.
Rei præsentia magis, quàm actoris necessaria est. Tom. 4. c. 1391. D. E.
Rei nomen commune est rei, & actoris. T. 4. c. 904. D.
Rei morte extinguitur crimen. T. 4. c. 1391. C.
Rei forum, & domicilium actor sequi debet. T. 4. c. 924. E.
Rei morte solvitur omne judicium criminale. T. 4. c. 1026. A.
Rei debendi sunt fidejussores. T. 4. c. 39. C.
Rei debendi sunt; qui parem obligationem in solidum susceperunt singuli. T. 4. c. 681. A.
Rei promittendi vice mutuâ, idest, alter pro altero vicissim, apud creditorem fidejubere possunt. T. 4. c. 1311. B. C.
Rei principales priùs sunt conveniendi, & excutiendi, quàm nominatores eorum, vel fidejussores. T. 4. c. 850. D.
Ex reis promittendi mora unius non nocet alteri. T. 4. c. 684. A. Vide, Mora.
Si reis principales solvendo non fuerint, excutiendi sunt duumviri. T. 4. c. 850. D.
Rei conditio est melior, petitoris deterior. T. 5. c. 139. A.
Rei an favorabiliores sint, quàm actores. T. 5. c. 532. A.
Rei credendi, & debendi quibusnam actionibus utantur. T. 5. c. 64. C. D.
Rei debendi, & promittendi qua ratione constituantur. T. 5. c. 66. B. C.
Duo rei credendi qui dicuntur. T. 5. c. 64. D. duo rei debendi qui dicuntur. Ibid. D.
Rei an hodie inviti litem contestari cogantur. T. 5. c. 687. B.
Duo rei promittendi quominus constituantur, impedit diversus actus, itemque longum intervallum, quod intercedit inter duorum responsa. T. 6. c. 358. E.
Rei, vel actoris verba sunt communia, agere, experiri, intendere. T. 6. c. 339. E.
Rei nomine quod fidejussor solvit, reus ipse solvere videtur fidejussoris nomine. T. 6. c. 491. C. fidejussor liberatur pro sua parte, reus non liberatur. Ibid. C.
Duo rei debendi qui propriè dicuntur. T. 6. c. 709. E.
Duo rei credendi quomodo constituuntur testamento. T. 7. c. 1115. C.
Rei nomen commune est actoris, & ejus, cum quo agitur. T. 9. c. 1274. B. C.
Rei morte crimen perimi. Tom. 9. c. 1123. C.
Rei jusjurandum. T. 9. c. 196. C.
Rei criminis intra quod tempus debent judicari. T. 9. c. 1390. C.
Duo rei debendi quibus modis fiunt. T. 9. c. 1097. C. & non constituuntur judicato. Ibid. B.
Rei morte extinguitur crimen, & pœna, & causa bonorum rei confiscandorum. T. 9. c. 1391. E.
Duo rei debendi qui sunt, Tom. 9. c. 207. E.
Duo rei debendi quomodo constituantur ex mutuo. Ibid. D.
Duo rei debendi. T. 9. c. 98. E.
Duo rei debendi, qui debent Stichum singuli, aut Pamphilum, utrumque pariter solverunt per errorem, an singuli condicant partes. T. 9. c. 228. D.
Duo rei debendi quomodo constituuntur stipulatione. T. 9. c. 207. D.
Duo rei credendi ex mutuo. T. 9. c. 211. C.
Duo rei debendi per stipulationem. Ibid. C.
Rei credendi plures, & si unus ex eis aliquid remiserit, aliis nocere non potest. T. 9. c. 412. E.
Rei non sunt ante litem contestatam. T. 9. c. 1379. B.
Quot rei deferri, accusarive possunt a delatore. T. 9. c. 1373. E. & c. 1374. A.
Rei vocantur fugientes. T. 9. c. 134. B.
Duo rei promittendi constituebantur olim, hodie non sunt, nisi specialiter dictum sit, ut singuli tenerentur in solidum. Tom. 9. c. 1275. A.
Rei promittendi qui dicuntur. Ibid. B.
Plures rei debendi locatione constituuntur, sicuti ex omni genere contractuum. T. 9. c. 412. B.
Rei favorabiliores, quàm actores. T. 9. c. 1245. E. & c. 1246. A.
Non omnes rei carcere, & vinculis sunt continendi, & constringendi. T. 9. c. 1387. A.
Rei in foro publice morte plecti debent. T. 9. c. 1389. A.
Rei exhibitio, & præsentia in judicio criminali magis est necessaria, quàm accusatoris. T. 9. c. 1378. D.
Rei soli. T. 9. c. 1020. C. D.
Rei sunt, qui eandem rem, vel summam singuli in solidum debent. T. 10. c. 459. E.
Rei duo stipulandi an possint constituti. T. 10. c. 553. E.
Rei hoc habent beneficium, ut pro sua tantùm parte teneantur. T. 10. c. 554. D.
Rei obligatio tollit obligationem fidejussoris. T. 10. c. 556. C.
Reo principali electo, fidejussor, vel heres ejus liberatur. T. 1. c. 396. A.
Reo incumbit defensio, actori probatio. T. 2. c. 1193. B.
A reo omnis corruptela est falsitas. T. 2. c. 952. A.
Reo principali deportato, an liberetur fidejussor, pignus, correus. T. 4. c. 228. D.
Cum reo qui contestatur, dicitur accusator. T. 4. c. 73. C.
Reo exceptio competens fidejussori prodest. T. 4. c. 712. D.
Reo plus tribuitur, quàm actori. T. 5. c. 236. E.
Reo omnia conservandæ salutis honesta sunt. T. 6. c. 804. D.
Reo licet, quod actori. T. 8. c. 681. E. & c. 774. A.
De reo, & actore duæ regulæ proponuntur. T. 8. c. 775. C.
De reo elogium. T. 9. c. 1384. E. & c. 1385. A.
Reo dilationes quæ dantur, quæ accusatori. T. 9. c. 18. A.
A reo alienationes, donationes, venditiones, manumissiones servorum, emancipationes liberorum an valeant. T. 9. c. 1396. C.
Si reo irrogata fuerit pœna pecuniaria, cessioni bonorum locum esse in causis criminalibus. T. 9. c. 1391. A.
Reo principali liberato capitis deminutione, fidejussor, aut mandator non liberatur. T. 9. c. 1278. B.
Pro reo, qui ad supplicium ducitur, appellationem potest quis interponere ejus nomine eo invito. T. 9. c. 1110. D.
De reo, qui per contumaciam abest. T. 9. c. 136. C. & seq.
Reo emancipandi causa occasionem adquirendi negligere licet, etsi ex ea re fraudetur fiscus. Tom. 10. c. 581. C.
Cum reo quibusdam in causis jure anti-

BIU Cujas

antiquo mitiùs agebatur, quàm cum fidejussore, aut mandatore. T. 10. c. 648. B.
Reo si succesſerit fidejussor, extinguitur obligatio fidejussoris. T. 10. c. 715. C.
Reo criminis si pars bonorum adempta sit, & is appellaverit, pendente autem appellatione mortuus fuerit, an ejus heredes causas appellationis persequi cogantur. Tom. 10. c. 802. A. B.
Reo cur dentur dilationes. Tom. 10. c. 923. B.
Reo absoluto, & actore postulante, an lis retractetur ob reperta nova instrumenta, quibus actor destitutus erat. Tom. 10. c. 1238. D.
Reum principalem liberat expromissor, fidejussor non. Tom. 4. c. 269. C.
Reum postulari aliud est, aliud accusari. T. 4. c. 819. C.
Inter reum, & fidejussorem differentia quæ est. T. 4. c. 721. D. E. & c. 722. A.
Reum, actione noxali conventum, an exceptio doli mali securum faciat. T. 5. c. 99. B.
Reum nocentem absolvi satius est, quàm damnari innocentem. T. 7. c. 192. D.
Reum præstare dolum, & culpam post litem contestatam. Tom. 7. c. 314. E.
Reum, qui ducebatur ad supplicium, eripiebant per vim clerici, & monachi. T. 9. c. 1110. D.
Cum reum damnabat judex, vestem mutabat, prætextam ponebat. T. 9. c. 1480. B.
Reum postulare quid. Tom. 9. c. 1415. E.
Reum postulare aliud est, aliud judicium exercere. Ibid. E.
Reum semel delatum non posse absolvi, nisi lis contestetur. Tom. 9. c. 1362. C.
Reum officio judicis ex justa causa compelli actori edere privatas, & domesticas rationes. T. 9. c. 6. B. C.
Reum deferre aliud est, aliud reum accusare. T. 9. c. 1362. C.
Reorum quot sunt genera. Tom. 1. c. 197. C.
Reorum plerique frontibus notari solebant. T. 3. c. 174. A.
De reorum exhibitione, & custodia. T. 1. c. 872. C.
De reorum exhibitionibus. T. 2. c. 1099. D.
Reorum judex quis dicatur. T. 3. c. 455. C. & c. 456. A. B.
Reorum credendi unus etiam novare veterem obligationem potest. T. 3. c. 638. D.
Reorum duorum promittendi, unus purè, alius in diem, vel sub conditione obligari an possit. T. 1. c. 198. B.
Reorum, & judicum commune verbum est disceptare. Tom. 4. c. 743. E.
Reorum, vel magistratuum commune est lege agere. T. 4. c. 747. B.
Reorum credendi conditio quæ est. T. 7. c. 1115. A.
Duorum reorum debendi conditio quæ. T. 9. c. 98. E.
De reorum abolitione. T. 9. c. 1387. D. E.
Reorum exhibitio prior est accusatione solenni, vel litis contestatione. T. 9. c. 1383. E.
De reorum custodia. T. 9. c. 1386. C. & seq.
Reorum requirendorum quod tempus datur. T. 9. c. 1466. B. C.
Reorum custodia ad quos pertinet. T. 9. c. 1389. D.
Reorum custodia qualis esse debet. T. 9. c. 1385. C. D.
In reorum damnatione quæ observabantur. T. 9. c. 1480. C. D.
Reorum perduellionis filii quibus hereditatibus, & juribus priventur. T. 9. c. 1396. A. B.
De reorum abolitione. Tom. 9. c. 1387. D. E.
Reorum clypei sunt exceptiones. T. 9. c. 1085. D.
Reorum diuturnorum nomina Augustus abolevit. Tom. 10. c. 577. B.
De reis duobus. T. 2. c. 1132. D.
De reis pecuniæ constitutæ. T. 2. c. 1034. E.
De reis duobus constituendis. T. 1. c. 860. D.
Ex reis debendi unius pactum an prosit alteri, vel noceat. Tom. 4. c. 682. A. & seq. alter culpam utique præstabit, maximè si socii fuerint. Ibid. c. 683. C. D.
Reis capitalium criminum quodnam spatium temporis detur ad defendendam causam. Tom. 5. c. 414. E.
In reis duplex judicium erat Athenis. T. 7. c. 1226. C.
De reis exhibendis, vel transmittendis. Tom. 9. c. 1383. E. & c. 1384. A. & seq.
De reis absentibus, qui fiunt requirendi. T. 9. c. 1466. A.
De duobus reis stipulandi, & promittendi. Tom. 9. c. 1274. D. & seq.
Ex reis quis eximitur variis modis. T. 9. c. 1382. D. E.
De reis requirendis. T. 9. c. 1466. A. B.
Ab uno ex reis siquis solidum acceperit, an alter prorsus liberetur. T. 10. c. 553. D.
Reis hodie datur beneficium divisionis, si omnes sunt solvendo. T. 10. c. 666. B. C.
De reis Romæ judicium sorte reddebatur. T. 10. c. 862. D.
Inter reos delatus testis esse non potest. T. 6. c. 874. B. nec alium accusare. Ibid. B.
Inter reos absens potest recipi. T. 9. c. 1415. C. & seq.
Inter reos, vel in reis recipere, & referre promiscuè dicimus. T. 9. c. 1417. A. B.
De iis, qui latrones, vel aliis criminibus reos occultaverint. Tom. 9. c. 1465. D.
Reos plures, quàm duos, non licet habere eodem tempore ex diversis criminibus. T. 9. c. 1374. A. & c. 1393. A. sed licet eodem tempore, & eodem crimine plures simul deferre reos. Ibid. c. 1393. A.
Rex imperio omnia possidet, singuli dominio. T. 3. c. 450. B.
Rex Galliæ Regnum Neapolitanum sibi aliâ ratione vindicare nequit, quàm jure adoptionis. T. 4. c. 629. A.
Rex Carolus dicitur pro regno Franciæ Pontifici censum dedisse. T. 6. c. 1082. A.
Rex Francorum in spiritualibus alium superiorem non agnoscit, quàm Romanum Episcopum, in temporalibus neminem. Tom. 6. c. 1138. D.
Rex Siciliæ Romani Pontificis feudatarius. T. 6. c. 894. E.
Regis omnia esse, ut intelligendum. T. 7. c. 34. B.
Regi non licet conferre jus decimarum. T. 6. c. 920. B.
Regi aliquando competit plena præbendarum collatio. T. 6. c. 1003. C.
Regi dominium suum alienare cur non liceat. T. 6. c. 902. D. E.
Rheda vehiculi genus. T. 9. c. 531. B.
Rhedariæ mulæ unde sic dictæ. T. 10. c. 1036. A.
Rhemmia lex. Vide, Lex Rhemmia.
Rhenones ex qua materia. T. 3. c. 272. E.
Rhenus flumen in Germania. T. 4. c. 841. A.
Rheticus limes quis, & quibus terminis includeretur. T. 2. c. 748. C.
Rhetores quid a Sophistis distant. T. 1. c. 1025. A.
Rhetores multas ex jure proponunt controversias, quas non explicant. T. 3. c. 375. D. E.
Rhetores decreto probati, & immunes facti, contrario decreto improbari possunt. T. 2. c. 755. C.
Rhetores a sordidis muneribus excusantur. T. 2. c. 748. B. C.
Rhetores a tutelis excusantur. T. 1. c. 1024. B.
Rhodia lex cur sic appellata. T. 1. c. 765. A.
Rhodiorum civitas quænam sit. T. 10. c. 853. D.
Rhodus Cycladum insularum caput. T. 2. c. 1091. D.
Richardus notatus. T. 6. c. 70. E.
Richardus Primus Anglorum rex. T. 6. c. 789. B. C.

BIU Cujas

Richemundiæ Archidiaconatus summa dignitas. T. 6. c. 1011. B.
Riciniа sunt vestes funebres atræ, T. 4. c. 30. E.
Ridicæ quid. T. 9. c. 513. B.
Ridicula in jure sunt vitanda. T. 4. c. 1131. B.
Rigor juris nullus est in jure prætorio, sed est omnis in civili. T. 9. c. 649. B.
Rigor dicitur a rectitudine. T. 10. c. 752. A.
Rigor juris. Vide, Juris rigor.
De ripa muniendâ, T. 1. c. 851. D.
Ripæ quid. T. 8. c. 556. D.
Ripæ cedit ager continens. Tom. 3. c. 399. C.
Ripæ muniendæ necessitas iis incumbit, qui prope ripam prædia possident. T. 5. c. 874. B.
Riparum proprietas est privatorum. T. 1. c. 59. C.
Riparum an sit usus publicus. T. 8. c. 929. A.
Riparum usus. T. 8. c. 556. B. C.
Riparum proprietas est privatorum, & eorum, qui prope ipsam ædificia habent. T. 10. c. 1179. D.
Ripatica sunt regalia. T. 2. c. 1325. A.
Ripenses homines quinam fuerint. T. 2. c. 673. A.
Riscus mundo adnumeratur muliebri. T. 1. c. 438. D. & T. 3. c. 193. C.
Riscus, Κιβώτιον Græcis auctoribus, T. 3. c. 193. C.
Rituales libri qui. T. 8. c. 519. E.
Ritus nomen quid significat. Ibid. E.
De duobus rivalibus, qui eodem rivo certis, & statutis horis separatim aquam ducere solebant. T. 6. c. 466. E. & c. 467. A.
De rivis interdictum. T. 1. c. 853. C.
De rivis reficiendis, aut purgandis aquæ ducendæ causâ, quænam actio competat. T. 5. c. 804. C. D.
Rivus est iter aquæ. T. 1. c. 1505. D.
Rivus, quo plures utuntur, an possit pervenire in judicium communi dividundo. T. 7. c. 432. C. D.
Rixa frivolaria. T. 4. c. 994. B.
Rogatio precarii non interrumpit usucapionem in pignore, quod debitor omnino non possidebat. T. 6. c. 86. A.
Rogatio possessionis est, non proprietatis. T. 6. c. 84. C.
Rogatio, & lex in quo differunt. T. 8. c. 599. C. D.
An qui rogatus est restituere quod ex hereditate superfuerit, etiam fructus superfluos restituere debeat. T. 4. c. 560. B.
Rogatus quis simpliciter hereditatem restituere, an possit aliquid ex hereditate alienare. Tom. 4. c. 560. D. E.
Rogo, & mando, ex his verbis mandatum perficitur. T. 4. c. 81. A.
Rogo, volo, mando, cupio, & peto, hæc verba sunt precaria, non directa. T. 4. c. 515. A.
Rogo verbum. Vide verbum Oro, vel Rogo.
Rogo verbum mandatum facit. T. 6. c. 403. A. & c. 465. A.
Rogo, & recipio citra stipulationem perficiunt mandatum. Tom. 10. c. 988. D.
Roma est communis patria. Tom. 1. c. 1026. A. & T. 2. c. 765. B. & T. 4. c. 642. D. & T. 6. c. 5. A. & c. 793. B.
Roma continentibus ædificiis an finiatur. Tom. 5. c. 15. E. & c. 16. A.
Roma pro urbe impropriè; urbis appellatio est arctior, Romæ latior. T. 5. c. 15. E.
Roma est communis patria, & qui Romæ docet, in patria suâ docere videtur. T. 6. c. 509. A.
Roma est communis patria omnium, qui sunt in orbe Romano. T. 7. c. 131. C.
Roma, & tota Italia a tributis immunis est. T. 7. c. 152. A.
Roma communis patria ex cujus constitutione. Tom. 8. c. 905. E.
Roma communis civitas. Tom. 9. c. 392. A.
Romæ urbis termini centesimo milliario finiuntur. Tom. 1. c. 728. D.
Romæ antiquæ regiones. Tom. 3. c. 35. D.
Romæ quænam clausula in testamentis observari solita sit. T. 5. c. 823. D.
Romæ conveniri potest quilibet Christianus, si ibi reperiatur. T. 6. c. 793. C.
Romæ morari non potest, qui suâ patriâ relegatus est, & cur. T. 6. c. 509. A.
Romæ erant Senatus, Consules, & Tribuni plebis. Tom. 7. c. 135. D.
Romæ appellatio latior, quàm urbis. T. 8. c. 479. D.
Romæ morari non debet relegatus, seu patriâ suâ interdictus. T. 9. c. 392. A.
Romæ commendatio. T. 10. c. 584. D. E.
Romana Ecclesia mater omnium Ecclesiarum. T. 6. c. 793. C.
Civitas Romana salvo obsequio, & reverentia, quæ debetur patronis, datur. T. 10. c. 689. A.
Romanæ sedis sententia commutari potest, cum aliquid subreptum est. T. 6. c. 925. A.
Adversùs Romanam Ecclesiam opus est præscriptione centum annorum. T. 6. c. 917. D.
Romandiola est exarchatus Ravennæ. T. 2. c. 1286. D.
Romani cives meliore conditione sunt, quàm Latini. T. 1. c. 310. B.
Romani Pontificis est Synodos confirmare. T. 6. c. 922. C.
Romani Pontificis privilegia. T. 6. c. 773. D.
Romani Pontificis decreta vim legum obtinent. T. 6. c. 928. E.
Romani liberos suos nutricibus commisere. T. 7. c. 882. B.
Romano Pontifici jus canonizandi competit. T. 6. c. 872. C.
Romanorum civium jura hereditatum, & tutelarum propria sunt. T. 6. c. 549. C.
Romanos leges a Græcis civitatibus repetiisse, non accepisse, nemo est, qui nesciat. T. 5. c. 530. B.
Romanus Pontifex aliquando derogat Concilio Generali. T. 6. c. 987. E.
Romanus Pontifex ordinarius ordinariorum dicitur. T. 6. c. 935. D.
Romanus fiebat manumissus major 30. annis. T. 7. c. 1477. A.
Romulus in cœlum ereptus fingitur. T. 7. c. 1189. D. Tullius scribit, Romulum fuisse ereptum ab hominibus. Ibid. D.
Roncalia quid. T. 2. c. 1286. D.
Capitula, quæ Rex Conradus de beneficiis fecit in Roncalia. T. 2. c. 1292. D. E.
Roncalia Civitas sita supra Padum flumen. T. 9. c. 1028. B.
Rossensis Episcopatus in Hibernia. T. 6. c. 832. E.
Rota aquilega accedit emptioni domus. T. 7. c. 710. E.
De rotæ tormento. T. 3. c. 77. A.
Rotæ aquilegæ, rotæ aquariæ quæ dicantur. T. 7. c. 710. E. & c. 711. A.
Rubellio, seu rubigo quid significat. T. 3. c. 448. E.
Rubricæ unde dictæ. T. 1. c. 721. B.
Rubricæ cur minio, aut croco inscribantur. T. 5. c. 793. D.
De ruderibus ædium collapsarum tollendis in alias ædes interdictum. T. 9. c. 1173. D.
Ruina, incendium, naufragium. T. 1. c. 867. B. C.
Rumor, sive fama sufficit ad impediendum matrimonium contrahendum, non autem ad dissolutionem matrimonii ritè perfecti. T. 6. c. 1115. B.
Runæ armorum genus. Tom. 2. c. 1123. A.
Rupisse videtur, qui corrupit. T. 6. c. 331. D.
Rupisse dicitur, qui corrupit, qui obliteravit scripturam instrumenti. Ibid. D.
Rustica servitus sui naturâ intermissionem habet. T. 4. c. 430. C. urbana servitus continuum usum habet. Ibid. C.
Rustica prædia ut distinguendi ab urbanis prædiis. T. 7. c. 380. D.

BIU Cujas

Ruſtica mancipia pars juris ſunt, & fundi. T. 9. c. 1020. A.
Ruſticæ ſervitutes. Vide, Servitutes.
Ruſticani ad nullum obſequium devocentur. T. 2. c. 851. A.
Ruſtici reverentiæ, quæ jure naturali parentibus, & patronis debetur, ignari non ſunt. T. 5. c. 12. B.
Ruſticis non habentibus copiam Juriſconſulti, quem conſulant, jus aliquando ſubvenire ſolet. T. 4. c. 503. E.
Ruſticis jus plerumque ignorare permiſſum eſt. Tom. 4. c. 1432. A.
Ruſticis, & fœminis ignorantia juris an proſit, vel noceat. T. 7. c. 892. A.
Ruſticitas, imperitia, caſus, item juſſus Prætoris excuſant ab actione albi corrupti. Tom. 7. c. 62. D.
Ruſticitati rarò parcitur ob ignorantiam juris. T. 4. c. 503. E.
Ruſticitati hominis an parcendum. T. 5. c. 12. A. B.
Ruſticitati in quibus caſibus venia datur. T. 6. c. 169. D.
Ruſticitatis miſeratio quandoque judicem perducit ad mediocrem pœnam. T. 4. c. 503. C.
Ruſticorum judicium, vel anile quodnam ſit. T. 5. c. 885. D.
Ruſticorum prædiorum jura quænam ſint. T. 8. c. 942. C.
Ruſticus ſi arma, vel lanceam portaverit, quibus pœnis afficiendus. T. 2. c. 1328. C.
Ruta. T. 3. c. 223. E.
Ruta cæſa an poſſint legari. T. 7. c. 1027. D. quæ inter illa numerentur. Ibid. C.
Ruta cæſa non ſequi fundi emptorem. T. 7. c. 780. D. & T. 8. c. 650. E.
Ruta cæſa quæ ſint. T. 7. c. 723. D. & c. 780. D. & T. 8. c. 650. D.
Ruta cæſa an ſint ædium. Tom. 7. c. 733. E.
Ruta cæſa non ſunt fundi, nec ædium. T. 7. c. 610. C. & T. 8. c. 650. D.
Rutilius Maximus quis, & qualis fuerit. T. 3. c. 43. D.
Rutis cæſis quæ opponantur. T. 8. c. 650. E.
In rutis cæſis quæ ſint. Ibid. C. D.
Rutorum cæſorum definitio quæ. T. 7. c. 610. C.

S

Sabana quid ſint. T. 10. c. 860. E.
Sabana an cogantur Provinciales judices præbere militibus inferioribus. Ibid. E.
Sabini ſententiæ quando locus eſt, quando Pegaſi. T. 4. c. 61. A. B. C.
Sabiniani, & Proculiani utrique peccaverunt, quòd res a rebus, ſpecies a ſpeciebus, corpora a corporibus non diſtinxerunt. T. T. 5. c. 378. E.
Sabiniani in *l.* 3. *mandati* acutiſſimâ ex rigore juris ratione utuntur. T. 5. c. 459. E.
Sabiniani, & Caſſiani erant ejuſdem familiæ. T. 7. c. 265. B.
Sabiniani quinam ita dicti. Tom. 8. c. 938. C.
Sabiniani, & Proculiani diſſenſerunt in ſtipulatione, quæ in dando conſiſtit, & veriſimile eſt etiam diſſenſiſſe in ea, quæ in faciendo conſiſtit. T. 10. c. 77. C. D.
Sabinianorum, & Proculianorum differentia. T. 1. c. 67. A.
Sabinianorum ſententiæ quæ. T. 4. c. 631. C.
Sabinianorum, & Proculianorum altercationes ex L. 18. *de neg. geſt.* auctor dirimit, & explanat. T. 5. c. 128. E. & c. 129. A. & ſeq.
Sabulo viæ regiæ ſterni ſolebant. T. 5. c. 678. B.
Sabbati die Judæos non eſſe conveniendos. T. 1. c. 525. E.
Sabbatum Sanctum dicitur. T. 6. c. 1098. A. B.
Saccariam facere quid. T. 7. c. 710. D. ſaccarium. Ibid. D.
Sacculârii qui dicantur, & ut coercendi. T. 3. c. 282. C. D.
Sacculârii, vel apertularii qui dicuntur. T. 9. c. 1197. E.
Sacer contractus quis appellatur. T. 4. c. 213. C.
Sacer locus eſſe deſinit victoriâ, non ruinâ ædificii. T. 4. c. 944. E.
Sacer locus. Vide, Locus.
Sacerdos unde nomen acceperit. T. 2. c. 21. D. & T. 10. c. 819. D.
Sacerdos quas mulieres ſecum habere poteſt. T. 3. c. 44. D. E. & c. 45. A.
Sacerdos Veſtalis. T. 5. c. 215. D.
Sacerdos Epiſcopus vocatur. T. 6. c. 974. B.
Sacerdotes olim ſoli Epiſcopi. T. 2. c. 1033. C.
Sacerdotes, qui clandeſtino matrimonio interfuerint, per triennium ſuſpenduntur ab officio, quod gerunt in Eccleſia. T. 6. c. 1089. D. eadem pœna irrogatur ſacerdoti parochiali. Ibid. D.
Sacerdotes, etiam *Foeciales*. Tom. 7. c. 29. D.
Sacerdoti, & hierophylaci, & libertis templi ſiquid relictum ſit, an templo relictum eſſe videatur. T. 7. c. 1462. D.
Sacerdotia Provinciæ. T. 4. c. 864. A. B.
A ſacerdotio provinciæ utrùm excuſet numerus quinque liberorum. Ibid. A. B.
Sacerdotio ſolvitur compromiſſum. T. 6. c. 871. D.
Sacerdotio ſuſcepto an impleatur cautio Mutiana de non ducenda uxore. T. 7. c. 946. E.
Sacerdotio non ejicitur, qui propter lepram ſibi virilitatem exſecuit. T. 9. c. 706. A.
Sacerdotium provinciæ munus eſt patrimoniale. T. 2. c. 764. C.
Ad Sacerdotium Provinciæ nominantur potiores, ideſt, locupletes. T. 2. c. 716. B.
Sacerdotium qui coemptis ſuffragiis ambiunt, in inſulam deportandi. T. 1. c. 514. E.
Sacerdotium quo pacto ſumatur. T. 2. c. 741. A.
Sacerdotium an conjuges ſeparet. T. 6. c. 1097. C.
Qui ad ſacerdotium aſpirant, oportet, ut ſint omni ex parte integri. T. 9. c. 705. E.
Sacerdotium civitatis olim pertinuit ad populi favorem. T. 10. c. 817. D. E.
Sacerdotum ſportulæ ſunt diariæ. T. 7. c. 1086. E.
Sacerdotum nomen ſolet propriè tribui Epiſcopis, ſed communicatur etiam Clericis, imò & Chriſtianis omnibus. T. 2. c. 21. C. & T. 10. c. 819. C.
Sacra impia, aut nocturna qui fecerint, quibus pœnis ſubjiciendi. T. 1. c. 506. C.
Sacra mutat adrogatio. Vide, Adrogatio.
Sacra certamina. T. 9. c. 1206. E. & c. 1207. A. in annonis, & penſitationibus conſiſtebant. Ibid. A.
Sacræ leges dicuntur. T. 7. c. 8. B. C.
Sacræ res quænam dicantur, & an alienari, & obligari poſſint. T. 8. c. 929. B.
Sacramenta puberum, ſponte facta, inviolabiliter cuſtodienda. T. 2. c. 1335. B.
In Sacramentalium numerum computatur reus, qui jusjurandum præit. T. 2. c. 1222. A.
Sacramentum non ſemper poſſidenti dandum. T. 2. c. 1285. A.
Sacri loci nulla eſt venditio. T. 4. c. 945. E.
Sacri fines. T. 9. c. 1050. D.
Sacrilegi ut puniendi. T. 1. c. 501. A. B.
Sacrilegii criminis reos eſſe ſeditionis, vel tumultus auctores. T. 9. c. 1455. C.
De ſacrilegii crimine. T. 9. c. 1454. E.
Sacrilegio crimina adjuncta. Tom. 9. c. 1454. E. & c. 1455. A.
Sacrilegium quid. T. 3. c. 373. E.
Sacrilegium ἱερουλία. T. 2. c. 610. D.
Sacrilegium ſeparat conjuges. T. 2. c. 1073. D.
Sacrilegium ut a furto differat. T. 2. c. 610. D. & Tom. 3. c. 373. D. E.
Sacrilegium gravius, quàm peculatus. T. 9. c. 1454. E.
Sacrilegium eſt furtum pecuniæ ſacræ. Ibid. E.
An ſacrilegus ſit, qui pecuniam privatam

vatam in æde sacra depositam, abstulerit. T. 3. c. 373. C.
Sacrilegus est, qui de facultatibus Ecclesiæ suo, vel alieno nomine quidquam emit. T. 6. c. 1041. C. an liceat interesse sacris, quæ facit is, qui concubinam habet, vel in alio flagitio volutatur. Ibid. c. 975. E.
In sacris scriniis alii sunt statuti, alii supernumerarii. T. 2. c. 919. B.
An sacris obligetur legatarius. T. 4. c. 42. B.
Sine sacris non est hereditas. Ibid. B.
Sacris defuncti legatarius certis casibus obligabatur, sicut heres. T. 7. c. 1230. D.
Sacris iisdem utitur uxor cum marito. T. 9. c. 440. D. E.
Sacris solvitur, qui emancipatur a patre. T. 9. c. 1315. D. quæ sunt illa sacra. Ibid. D.
Nequid in loco sacro fiat, interdictum. T. 1. c. 849. E.
Sacrum est patris, matrisque nomen, sacra sunt omnia parentum, liberorumque nomina. Tom. 5. c. 548. D.
Sacrum nomen patris. Ibid. D.
Sacrum, sanctum, religiosum an differant. T. 8. c. 600. E.
Sacrum locum scientes possidere non possumus. T. 8. c. 293. D.
Saga equorum instrata. T. 2. c. 991. C.
Sagittarum fabricæ. T. 2. c. 1122. D.
Sagmina quid. T. 7. c. 28. D.
Sagum quid. T. 1. c. 1484. C.
Salapicta pro *alapa*. T. 9. c. 943. A.
Salaria quæ sint, & quibus, & a quibus præbenda. T. 2. c. 733. C. D.
Salaria, idest, annonæ. T. 2. c. 1046. C.
Salaria omnia petuntur extra ordinem. T. 7. c. 1125. B.
Salaria de publico quibus officiis præbeantur. T. 10. c. 868. D. E.
Salariarii. T. 4. c. 973. B.
Salariarius est procurator. Tom. 5. c. 459. A.
Salarii incerti constitutio nullius est momenti. T. 4. c. 943. B.
Salarii petitio non est procuratori, si ei non sit constitutum. Tom. 4. c. 939. E. & c. 940. A.
Salarii petitio adsessoribus erat extraordinaria adversùs fiscum. T. 4. c. 972. C. D.
Salarii causa nihil commune habet cum causa mandati. T. 4. c. 940. B.
Salarii incerti persequutio non est. T. 9. c. 355. C.
Salarii an sit petitio. T. 10. c. 989. E.
Salario publico fruebantur adsessores. T. 4. c. 972. C.
Salariorum Præses solus cognitionem habet. T. 8. c. 583. A. B.
Salarium quomodo petit procurator. T. 4. c. 940. A.
Salarium non esse mercedem, sed honorarium, sive honorem. Ibid. C. D.
Salarium procuratorum. Tom. 4. c. 939. E.
Salarium procuratoris, qui decessit. T. 4. c. 973. D.
Salarium advocatorum. Ibid. D.
Salarium procuratori litium quomodo constituitur remunerandi laboris gratiâ. T. 4. c. 949. E.
Salarium residui temporis an debeatur heredibus defuncti Præsidis. T. 4. 973. B.
Salarium non est merces, sed honorarium, sive honor. T. 4. c. 940. C. D.
Salarium nudâ pollicitatione constituitur. T. 4. c. 940. B.
Salarium nunquam præstitui dicitur, sed tempus tantùm præstitui dicitur. T. 4. c. 972. E. verba M. Tullii hoc loco quæ. Ibid. E.
Salarium integrum ejus anni, quo moriuntur, qui ad heredes suos transmittant. T. 4. c. 973. D.
Salarium integrum ejus heredibus an debeatur, qui morte præventus causam agere non potuit. Ibid. D.
Salarium procuratori constitui potest, & nihilominus actio erit mandati. T. 9. c. 355. B.
Salarium recipit mandatum, non mercedem. Ibid. B. C.
Salarium Græci interpretantur obsonium. T. 10. c. 438. A.
Salarium ejus anni, quo moritur salariarius, an debeatur suis heredibus. T. 10. c. 1092. E.
Sales, quos testator habuit mercis causâ, an contineantur usu salinarum. T. 7. c. 1371. E.
Salgami nomine quæ significantur. T. 2. c. 977. B.
Salica lex unde, & quando cœpit, & quid a lege Francica differt. T. 2. c. 1186. D. E.
De salica terra portio nulla hereditatis ad mulierem perveniat. T. 3. c. 203. E.
Salica lex. Vide, Lex salica.
Salices particales, & viminales ad jugandas vineas. T. 6. c. 574. B.
Salientes qui dicantur. T. 3. c. 297. C.
Salii cur Franci vocati. T. 2. c. 1186. D. E.
Salii Franci dicti. T. 9. c. 420. E.
Salinarum publicum vectigal. T. 8. c. 498. D.
De salinis, & salinarum vectigali. T. 3. c. 80. B.
Salis commercio omnibus est interdictum sine persona mancipum. T. 10. c. 505. C.
Salium monopolium fiscus exercet. T. 9. c. 400. A.
Salix munda, salix cana. T. 6. c. 574. B.
Salix utilis ad adminiculandas vineas. T. 8. c. 513. C.
Saltuenses alieni ne militent. T. 2. c. 949. A.
Saltuarius quis sit. T. 10. c. 1124. E.
De saltibus pascuis. T. 2. c. 862. D.
Saltus rei dominicæ. T. 2. c. 873. E. & c. 874. A.
Saltus est prædium, cujus fructus maximè in pecore consistit. T. 4. c. 894. B.
Saltus sunt silvæ, & pastiones, in quibus pecora hieme in hibernis, æstate in æstivis sunt. Tom. 4. c. 627. B.
Saltus quid. T. 7. c. 815. E.
Saltuum æstivorum, & hibernorum possessio an nudo animo retineatur. T. 4. c. 1456. C. D.
Salubritas inter jura servitutum prædiorum numeratur. T. 7. c. 381. B.
De Salviano interdicto. Vide, Interdictum.
Salvianum interdictum an de iis rebus, quas quis in usu quotidiano habet, competat. T. 5. c. 809. B.
Salvianum interdictum in quo differat a Serviana actione. T. 8. c. 1108. A. B.
Salvianum interdictum quid. T. 9. c. 1173. A.
Est quoddam quasi Salvianum interdictum, quod cuilibet competit ad persequendam possessionem rerum sui debitoris pignori obligatarum. Ibid. B.
Salvius Julianus auctor fuit interdicti Salviani. T. 6. c. 338. C.
Salutem suam, vitamque tueri provocato permissum est. T. 4. c. 836. A.
Salutem desperati hominis expedire honestum est. T. 4. c. 1392. C.
Per salutem Principis jurare. T. 9. c. 185. B. C. & c. 188. A.
Salutis expediendæ est omnis honesta ratio. T. 3. c. 144. D. & T. 9. c. 1262. A.
Sam, vel Sas quomodo debeat intelligi in textu legis Falcidiæ. T. 10. c. 803. A.
Samaritæ quinam fuerint. Tom. 2. c. 34. C. & c. 1152. B.
Samaritæ quinam sint. Tom. 10. c. 829. A.
Samaritanorum secta ex Paganismo, & Judaismo mixta. T. 10. c. 825. C.
Samaritas non absimiles esse Montanistis. T. 2. c. 1152. B.
De Samaritis. Tom. 2. c. 34. A. & c. 1152. B.
San pro *suam*. T. 3. c. 85. D.
Sancta res est (Calphurnius Flaccus inquit) *adoptio, quæ beneficium naturæ, & juris imitatur*. Tom. 4. c. 1086. E. & c. 1087. A.
Sancta est persona patris filio. T. 7. c. 127. B.
Sancta res est adoptio. T. 9. c. 1315. C.
Sancta persona patris. Ibid. C. D.
Sancta sunt nomina patris, & patroni,

ni. T. 9. c. 645. C. colenda religione multâ. Ibid. C.
Sanctæ Genovefæ Abbas jurisdictioni præest. T. 6. c. 791. D.
Sanctæ Trinitatis festum quo tempore celebrandum. T. 6. c. 810. B.
De Sanctimonialium raptu. T. 9. c. 1432. B.
Sanctio qualis pœna. T. 7. c. 8. B. C.
Sanctiones sacratæ dicuntur. Ibid. C.
Sanctionis tres significationes. Ibid. C.
Sanctorum dies natales qui dicuntur. T. 7. c. 22. A.
Sanctum est nomen patris, matris, filii, aut quasi patris, matris, filii, & filiæ, ideoque reverendum, & colendum. T. 5. c. 547. B.
Sanctus, & religiosus homo fideicommissa tueri solet. T. 4. c. 1302. A.
Sanglier, aper. T. 2. c. 1193. D.
Sanguis aliud est, aliud consanguinitas. T. 3. c. 316. D.
Sanguis cognatio est naturalis. Ibid. D.
Sanguinis jus est jus cognationis, non agnationis. T. 2. c. 658. C.
Sanguinis jura quæ. T. 8. c. 190. C.
Sanguinis redimendi omnis honesta ratio est. T. 9. c. 972. B.
Sanguinis jus an jure aliquo dirimatur. T. 10. c. 780. D.
Sanguinem suffundere quid sit. T. 9. c. 1127. B. C.
Sanguinolenti. T. 1. c. 467. C. & T. 2. c. 570. A.
Sanguinolenti qui dicantur. T. 7. c. 692. A.
Sanguinolenti filii. Vide, Filii sanguinolenti.
Sanguinolenti infantes qui dicuntur. T. 9. c. 1324. C.
Sanguinolenti, recens nati. Tom. 10. c. 654. E.
Sanguinolentorum infantium expositio, educatio, emptioque. T. 9. c. 1323. A.
De iis, qui sanguinolentos emptos, vel nutriendos acceperunt. T. 9. c. 1325. B.
Sanitatis falsa species quem non decipiat. T. 5. c. 745. A.
Sanus homo. Vide, Homo.
Sapiens nomen unde deductum. T. 7. c. 3. A.
Sapientia in scripturis pro astutia, abusione verbi, non proprietate dicitur. T. 6. c. 367. C.
Sarcophagum quid. T. 7. c. 1192. D.
Sarcinæ quæ dicantur. T. 3. c. 57. E. & c. 58. A.
Sardicensis Synodi sanctio gravissima. T. 8. c. 980. C. Synodus Romana habita ex consilio Lotharii, & Ludovici Regum Francorum sub Leone IV. Ibid. D.
De Sardinia obiter hìc quid notandum. T. 4. c. 832. A.
Sarpta quandoque, donec dempta erunt. T. 3. c. 256. A.
Sata solo cedunt. T. 6. c. 220. C.
Sata jure naturali fundo cedunt. T. 7. c. 852. D.
Satellites qui. T. 6. c. 870. A.
Non satisdant locupletes. Tom. 9. c. 182. C.
An satisdandum sit emptori in actione ex vendito evictionis generalis, vel specialis nomine. T. 4. c. 947. E. & c. 948. A.
Satisdare, & satisfacere differunt. T. 1. c. 225. D.
Satisdare debet vicinus vicino ob damni impendentis metum. T. 1. c. 487. B.
Satisdare fidejussoribus, vel satisdare simpliciter. T. 2. c. 141. A.
Satisdare quid. T. 1. c. 735. D. & T. 2. c. 141. A.
Satisdare debent tutores, & curatores, & qui alienarum rerum administrationes receperunt eodem modo, quo & procuratores. T. 1. c. 273. A.
Satisdare non est dare fidejussores, sed cavere nudâ cautione, sed repromittere, satisfacere. Tom. 4. c. 465. C.
Satisdare qui dicatur. T. 5. c. 641. A.
Satisdare specialiter etiam pro fidejussorem dare accipitur. Tom. 5. c. 415. C.
Satisdare quid. T. 6. c. 1034. A.
Satisdare quando tenetur heres creditoribus hereditariis de solvendo ære alieno. T. 6. c. 321. A.
Satisdare debere judicatum solvi causâ cognitâ. T. 6. c. 45. E.
Satisdare quisnam cogatur. T. 8. c. 1124. A. B.
Satisdare est fidejussores dare. T. 8. c. 535. E.
Satisdare qui coguntur, & qui non coguntur satisdare, & quibus cautio tantùm sufficit. Tom. 8. c. 535. D. E.
Satisdare debet de lite exercenda, qui vult accusare. T. 9. c. 1371. B.
Satisdare est ita cavere alicui, ut fidejussoribus contentus sit. T. 10. c. 529. B.
Satisdatio jure desideratur, quotiens hereditas petitur. T. 1. c. 371. B.
Satisdatio pro litis æstimatione an detur hodie aliqua. T. 1. c. 273. A.
Satisdatio judicatum solvi. Tom. 1. c. 274. A. B.
Satisdatio, vel cautio secundùm mancipium quænam sit. T. 3. c. 616. B.
Satisdatio obtinet vicem remissionis. T. 4. c. 94. A.
Satisdatio fideicommissorum. Vide, Cautio Mutiana.
Satisdatio quid sit. T. 5. c. 862. B.
Satisdatio de rato, & satisdatio judicatum solvi a quibus datur. T. 5. c. 116. D. E.
Satisdatio legatorum præstanda a solo fideicommissario Trebelliano, non ab herede. T. 5. c. 865. B.
Satisdatio quotuplex sit. Tom. 5. c. 201. B.
Satisdatio ubi fieri debeat. Tom. 5. c. 203. D.
Satisdatio legatorum præstandorum causâ quomodo fiat. T. 5. c. 796. A.
Satisdatio judicialis in actione reali, & personali quomodo fieri debeat. T. 5. c. 107. D. E.
Satisdatio, aut securitas quælibet an pro satisdatione sufficienti accipienda. T. 5. c. 796. E.
Satisdatio judicatum solvi. Tom. 6. c. 8. C. D.
Satisdatio pro qualitate personarum exigitur. T. 7. c. 155. A.
Satisdatio judicatum solvi quando, & a quibus præstetur. Tom. 7. c. 164. B. C.
Satisdatio quid, & diversi ejus apud antiquos, & apud recentiores modi. T. 1. c. 272. E. & T. 8. c. 1123. A.
Satisdatio a quo plerumque exigatur. T. 8. c. 819. A.
Satisdatio est, cum fidejussores dantur, non nuda promissio. Tom. 7. c. 1510. E.
Satisdatio propriè est cautio præstita datis fidejussoribus. Tom. 10. c. 591. B. C.
Satisdatio respectu novi operis quid sit. T. 10. c. 1192. A.
Satisdationis nomine satisfactio interdum significatur. T. 1. c. 225. D.
Satisdationis vestigia. T. 1. c. 273. B.
Satisdationis legatorum formula. T. 2. c. 431. B.
Satisdationis verbum generale est, non minus, quàm satisdationis. T. 5. c. 415. B.
Inter satisdationem voluntariam, & necessariam differentia quæ. T. 4. c. 718. E. & c. 719. A.
Satisdationem qui præstare non possint. T. 5. c. 201. D.
Post satisdationem in opere restituendo quando non est necessaria remissio. T. 6. c. 292. D.
Satisdationem de opere restituendo sequi solet remissio Prætoris. Ibid. C.
Satisdationem præstandam esse judicio sisti ab his, qui de statu suo litigant. T. 9. c. 986. B.
Satisdationem inter, & remissionem respectu nuntiationis novi operis differentiæ. T. 10. c. 1171. E. & c. 1172. A.
Post satisdationem non necessaria repromissio, sed utilis post repromissionem. T. 10. c. 1192. C.
Sine satisdatione nemo defensor in aliena re idoneus esse creditur. T. 1. c. 273. E. & c. 362. D. & c. 641. C. & Tom. 3, c. 183. A. & T. 8. c. 710. D. & c. 1123. C.
De satisdatione judicatum solvi. T. 3. c. 284. C.
Pro satisdatione inquisitio in jure ubique est. T. 4. c. 309. A.
Sine satisdatione non est adeunda admi-

administratio. T. 4. c. 36. B.
Sine satisdatione nemo alienæ rei defensor idoneus est. T. 6. c. 8. C. D.
Sine satisdatione neminem esse idoneum defensorem. T. 6. c. 345. E.
De satisdatione judicatum solvi actori præstanda ante litem contestatam a defensore rei alienæ, sive litis, quamvis locupletissimo. T. 6. c. 468. B. C.
Satisdatione supervacaneâ nemo unquam onerandus est. T. 6. c. 45. E.
Satisdatione judicatum solvi actori præstanda ante litem contestatam. T. 6. c. 514. C.
De satisdatione tutorum, vel curatorum. T. 8. c. 925. A.
De satisdatione in interdicto Uti possidetis. T. 9. c. 1166. E. & c. 1167. A. B.
De satisdatione legatorum, vel fideicommissorum causâ, maxime eorum, quæ sub conditione, vel in diem relicta sunt. T. 9. c. 909. A.
De satisdatione legatorum, vel fideicommissorum servandorum causa. Ibid. A.
De satisdatione tutorum, vel curatorum, & de iis, qui satis non dederunt. T. 9. c. 581. D. E. & c. 582. A.
Satisdatione qui tutores, vel curatores non onerantur. T. 9. c. 582. A. B.
Satisdationes secundùm mancipium prædiorum. T. 3. c. 299. C.
Satisdationes morâ erat interponi de rato, & judicato solvendo, & de re defendenda. T. 2. c. 140. E. & T. 10. c. 915. A.
Satisdationes mutuæ interponuntur in omnibus vindicationibus. T. 8. c. 133. A. B.
Satisdationes an interponantur venditioni, & emptioni. T. 9. c. 40. A.
Satisdationes judiciales hodie sublatæ sunt. T. 9. c. 1188. A.
Satisdationes in ipsis olim litium exordiis necessariæ quænam sint. T. 10. c. 915. A. de iis quid nunc juris. Ibid. A.
Satisdatum pro satisfactum. T. 1. c. 1143. B.
Satisfacere, & solvere semper fere æquantur. T. 7. c. 689. C.
Satisfacere quid sit. Ibid. D.
Satisfacere est tantum facere, quantum irato satis sit ad vindictam. T. 10. c. 529. B.
Satisfactio maxima defensionis pars est. T. 5. c. 759. B.
Satisfactio est loco solutionis. T. 7. c. 689. C. D.
Satisfactio pro solutione est. T. 8. c. 609. C.
Saxonibus ingenuitate, & alode fidei firmitas roborata. Tom. 2. c. 1256. C.
Saxum vivum. T. 3. c. 298. D.
Scabini qui dicantur. T. 2. c. 712. D.
Scænici famosi sunt. T. 2. c. 825. C.
Scænici qui dicantur? T. 2. c. 825. C. D.
De Scænicis. T. 2. c. 824. D.
De scænicis mulieribus. Tom. 2. c. 1098. C.
Scævola vixit ætate Imperatorum D. Marci, & Commodi. Tom. 4. c. 1255. C.
Scævolæ responsi ratio, quod est in *L. Pater. §. filiam. de leg.* 3. T. 3. c. 425. C.
Scævolam variasse. T. 3. c. 87. B.
Scalæ, ideſt, maritimi trajectus. T. 2. c. 830. B. & c. 1165. A.
Scamna pro subsellis. T. 1. c. 434. D.
Scapha non est pars navis. T. 8. c. 651. C.
Scapha quid. Ibid. C.
Scapha quid a navi distat. Ibid. D.
Scaphæ an sint instrumentum navis. T. 4. c. 1133. B.
Scaphæ sunt naves fluviatiles. T. 7. c. 235. C. D. solent alligari navi magnæ. Ibid. C. armamenta vocantur. Ibid. C.
Scapham, vulgo scribit Harmenopolus, vocari βάλκαν, & κουντελάδα. T. 1. c. 386. C.
Scapres pro scabres. T. 3. c. 303. C.
Scelera, quamvis citra exitum subsederint, puniri. T. 3. c. 446. D.
Scelera mortalitate extinguuntur. T. 4. c. 1341. B. C. morte verò sibi adscitâ nullum crimen extinguitur. Ibid. C.
Sceleratus indemnatus impune non interficiendus. T. 3. c. 97. B.
Sceleris effectum, vel voluntatem pari severitate puniri. Tom. 7. c. 104. E.
Sceleritas quid propriè dicatur. T. 1. c. 960. E. & c. 1082. B.
Scelus, & sceleris voluntas æquali sorte puniuntur. Tom. 9. c. 450. C.
Scheda. T. 2. c. 1092. E.
Schedam non esse protocollum, ut interpretatur Accursius. Tom. 9. c. 284. E.
Schisma quid sit. T. 10. c. 824. E.
Schisma Donatistarum in quædam schismata discissum. Tom. 10. c. 829. A.
Schismatici a privilegiis Ecclesiasticis excluduntur. T. 10. c. 824. E.
Ex schismate plerumque nascitur hæresis. T. 10. c. 825. A.
Schola Palatinorum. T. 2. c. 264. B.
Schola Tribunorum, & Notariorum. T. 2. c. 900. E.
In schola equitum & peditum domesticorum, aut protectorum primicerii sunt. T. 2. c. 913. B.
Schola publica Romæ Quintiliano data. T. 2. c. 909. D.
Schola militantium, vulgo *le corps des officiers*. T. 9. c. 1200. A.
Scholæ omnes jurisdictioni officiorum Magistri subjacent. T. 2. c. 946. C.
Scholæ agentium. T. 2. c. 907. A.
Scholæ militum quot erant in imperio Romano. T. 9. c. 414. D.
Scholæ sunt scholarium. Tom. 10. c. 667. D.
Scholam Cassianam a Proculiana in multis dissensisse. T. 7. c. 1365. E.
Scholares quinam sint propriè. T. 9. c. 414. E.
Scholares a Palatinis separantur. T. 2. c. 945. C.
Scholares, facti tribuni militum, solitas consequuntur annonas, &c. T. 2. c. 965. A.
Scholares, quibus commeatus datus est, intra menses quinque civiliter conveniri nequeunt, quia sunt in numero militum. T. 1. c. 536. A. B.
Scholares causam suam agunt in suo foro, sive agant, sive conveniantur. T. 6. c. 784. A.
Scholares milites qui dicuntur. T. 9. c. 414. E.
Scholarum privilegia. T. 2. c. 945. C.
Scholarum magister quis. Tom. 6. c. 1016. A.
Scholarum apud Romanos numerus. T. 10. c. 667. D.
Scholastica præmia quæ. Tom. 9. c. 1207. A. B.
Scholastici pro advocatis. Tom. 2. c. 1011. E. & c. 1118. D.
Scholastici. Vide, Studiosi.
Scholastici quinam sint. Tom. 10. c. 879. D.
In scholis quod impensum est, an post mortem patris id erit oneri fratribus. T. 7. c. 527. A.
Sciens, & scire debens paria sunt. T. 4. c. 949. A.
Sciens iniqua, & falsa pondera, & commodans, furti tenetur. T. 5. c. 151. A.
Sciens indebitum solvens, similis est ei, qui donat. T. 5. c. 456. E.
Siquis sciens severit fundum alienum, ei sumptuum retentio est, saltem usque eo, quo dominus locupletior factus est. T. 6. c. 119. C. D.
Sciens qui solvit, ei non competere condictionem indebiti. T. 8. c. 774. A.
Sciens qui venit, in hoc tenetur semper, ut det operam per omnes habere licere. T. 10. c. 764. B.
Sciens qui solvit, quod aleâ amisit; an postea possit condicere quasi indebitum. T. 10. c. 948. E.
Sciens qui solvit, quod in alea amisit, an possit condicere. Ibid. E.
Scientes, & ignorantes in quo differunt. T. 9. c. 432. D.
Scienti tantùm adquiritur possessio. T. 4. c. 622. D.
Scienti, & volenti adquiritur possessio

sessio. T. 4. c. 624. D.
Scienti, & volenti non fit injuria, sed ignoranti. T. 5. c. 671. B.
Scienti colonus possessionem avertere potest. T. 5. c. 715. A.
Scienti factum, & ignoranti jus cedit tempus petendæ bonorum possessionis. T. 5. c. 628. D.
Scienti tantùm rem a suis possideri cur usucapio procedat. Tom. 5. c. 743. A.
Scienti non succurritur. Tom. 5. c. 202. B.
Scienti dolus non infertur. T. 5. c. 684. D. & T. 10. c. 656. C.
Scienti tantùm creditori nocet res judicata inter alium, & debitorem. T. 10. c. 1253. D. E.
Scientia patris filio non nocet. T. 3. c. 395. D. & T. 8. c. 12. E.
Scientia tutoris pupillo nocet. T. 3. c. 396. A.
Scientia, & cessatio furioso, vel infanti nocet. Ibid. A.
Scientia, & taciturnitas consensum imitantur. T. 4. c. 1306. E. omnes obligationes actione incerti condicuntur. Ibid. c. 1307. D.
Scientia sola rei alienæ, aut fideicommissi non est mala fides. T. 4. c. 1207. A.
Scientia alterius nemini nocere debet. T. 4. c. 399. D. quis ab hac regula excipitur. Ibid. D.
Scientia patris filio non nocet, scientia tutoris pupillo nocet, & ei dies cedunt, quibus tutor scivit. T. 4. c. 398. B.
Sic & in plerisque aliis causis scientia tutoris, vel dolus pupillo nocet. Ibid. B.
Scientia testatoris fideicommissum facit, opinio non. T. 4. c. 538. E. c. 539. A.
Scientia domini quando initium possessionis vitiosum faciat. T. 5. c. 743. B.
Scientia patris in adquirenda bonorum possessione non nocet filio. T. 5. c. 631. D.
Scientia patris filio non nocet circa tempora petendæ bonorum possessionis. T. 5. c. 631. D.
Scientia rei alienæ actioni negotiorum gestorum superveniens usucapionem interrumpere non potest. T. 5. c. 131. D.
Scientia tutoris an, & quando pupillo noceat. T. 5. c. 172. A.
Scientia domini ubique pro silentio, atque patientia domini accipitur. T. 5. c. 41. C.
Scientia, & patientia non obligat pupillum. T. 5. c. 98. C.
Scientia juris qualis a judicibus datis, & jurisperitis desideretur in judicando. T. 5. c. 35. B.
Scientia unius parentis non officit liberis, sed utriusque scientia tantùm. T. 6. c. 1089. C.
Scientia alterius alteri non nocet. T. 7. c. 888. E.
Scientia aliud est, quæ abstrahitur a subjectio, aliud est scientia, quæ inhæret subjecto. T. 7. c. 4. B.
Scientia distat ab habitu. Ibid. A.
Scientia ex necessariis procedit. T. 8. c. 738. B.
Scientia juris duplex est. Tom. 8. c. 14. C. & c. 234. E.
Scientia juris quæ sit. T. 8. c. 14. C.
Scientia diligentis patrisfamilias quæ sit, vel esse debeat. T. 8. c. 14. C.
Scientia jus est latâ significatione, sed non verè, aut simpliciter. T. 8. c. 738. C.
Scientia ex necessariis necessaria concludit. T. 8. c. 657. A.
Scientia juris ubi exigitur, & ubi non exigitur. T. 8. c. 14. C.
Non omnis scientia rei alienæ est mala fides. T. 9. c. 1017. C.
Scientia an possessionem interrumpat. T. 10. c. 512. D.
Scientia patris an noceat filiæ. T. 10. c. 606. B.
Scientiæ, & ignorantiæ distinctio. T. 5. c. 1186. A.
Scientiam juris neque profitentur, neque præstare debent magistratus. T. 5. c. 34. E.
Scientiam juris, & legum præstare debet adsessor. Ibid. E.
Scientibus tantùm tempora petendæ bonorum possessionis accedant, currant, imputentur. T. 5. c. 628. B. C.
Scientibus factum, & jus, an tempora petendæ bonorum possessionem cedant. T. 5. c. 628. C.
Scientibus quot casibus noceat, vel non noceat res judicata. T. 10. c. 1224. E. c. 1225. A.
Scientis, & nescientis differentia in actione de tigno juncto. T. 7. c. 613. C.
Scientium, & ignorantium differentia quæ. T. 5. c. 1186. A.
Siquis scierit, sive scire potuerit, paria sunt in jure. T. 4. c. 206. C. D. & idem est posse, & debere scire. Ibid. D.
Sciographia quid. T. 3. c. 193. B.
Sciphus vasis potiùs, quàm poculi genus. T. 3. c. 300. D. E.
Scire, aut scire debere paria sunt in jure. T. 4. c. 667. B.
Scire posse, & scire debere. Tom. 4. c. 949. A.
Scire an intersit a quonam tempore heres moram fideicommissariis facere incipit. T. 4. c. 1204. C.
Scire videtur dominus non tantùm qui jubet, sed & qui patitur servum delinquere. T. 5. c. 41. D.
Scire quis dicatur. T. 5. c. 41. D.
Scire, & scire posse in jure paria sunt. Tom. 5. c. 552. B. & T. 6. c. 72. B.
Scire sumptum pro intervenire, interesse, videre, & pati. T. 10. c. 515. C.
Scitum plebis, & scitum populi in quo differunt. T. 8. c. 646. D.
Scitum populi plus, quàm scitum plebis. Ibid. D.
Scoparii qui. T. 8. c. 630. A.
Scorta non censentur, nisi quæ professæ sunt impudicitiam. Tom. 2. c. 1054. B.
In scorta stuprum commissum legibus non vindicatur. Ibid. B.
Scorta interpretantur focarias. T. 9. c. 533. C.
Scortillæ an liceat donare. Ibid. C.
Scortis hereditatis capiendi jus ademptum. T. 2. c. 1054. B.
Scorto licet donare paganis. T. 9. c. 533. C. non licet militibus. Ibid. C.
Scortum, & concubina quid differunt. T. 1. c. 788. E. & c. 789. A.
Scotra, sive scrota quæ sint. T. 1. c. 429. D. E.
Scribæ magistratuum, vel libertinorum filii magistratus, aut senatores esse non poterant. Tom. 1. c. 896. E.
Scribarum munera personalia; & municipalia sunt. T. 2. c. 770. C.
Scribatus est munus reipublicæ, non honor. T. 5. c. 1175. A.
Scribatus munus quodnam sit. T. 10. c. 789. B. an numeretur inter munera personalia. Ibid. B.
De scribis, qui sint, & alia non nulla. T. 10. c. 895. A. B.
Scrinia largitionum, & rerum privatarum Principis sunt varia. T. 2. c. 936. A. & quot sunt numero. Ibid. C. & seq.
Scrinia quatuor, scrinium memoriæ, scrinium epistolarum, scrinium libellorum, scrinium dispositionum. T. 2. c. 915. D.
Scrinia quæ. T. 9. c. 289. C.
Scrinia quidnam sint. T. 10. c. 639. A.
Scriniarii qui dicuntur. T. 2. c. 1150. A.
Scriniarii peculium habent castrense. T. 2. c. 961. A.
Scriniarii literarum peritissimi erant, edebant omnia acta, & excipiebant, conferebantque scripturam cum scriptura. T. 9. c. 289. B.
Scriniariis an interdicatur usus creditæ pecuniæ. T. 10. c. 742. B.
Scriniarios quinam olim habebant. T. 2. c. 985. C.
In scriniis sacris militantes generali nomine memoriales, vel carthophylaces appellantur. T. 2. c. 922. B.
In scriniis sacris militantes quibus afficiuntur honoribus. Tom. 2. c. 917. D.
Scrinium aureæ massæ. T. 2. c. 774. B.
Scrinium canonum, & scrinium tabulariorum. T. 2. 799. D.
Scripta Papiniani quo sunt obscuriora, eo mendosiora ad nos pervenerunt. T. 4. c. 726. C.
Scripta quæcumque sunt in testamento, non valent, nisi quatenus congruit legibus, & constitutionibus. T. 4. c. 312. E.
Scripta perperam valent. Tom. 7. c. 1460. A. contra leges scripta pro

BIU Cujas

pro non ſcriptis ſunt, Ibid. A.
Scripta ambitioſa non ſunt ſpectanda in lite. T. 9. c. 127. A.
Scripti heredes quando ad hereditatem non veniunt. T. 8. c. 171. A.
Pro non ſcriptis quæ dicuntur. T. 9. c. 881. D.
Quæ pro non ſcriptis habentur, quo jure ea cenſentur, & an recidant in fiſcum. Tom. 9. c. 883. E. & c. 884. A. & ſeq.
Pro non ſcriptis erant jure antiquo, quòd in eam cauſam pervenerant, a qua incipere non poterant, & lege Papiâ erant in cauſa caduci. T. 9. c. 885. B.
Pro non ſcripto quando quid habeatur. T. 7. c. 994. D. & ſeq.
Scripto omnia comprehendi non poſſunt. T. 9. c. 124. E.
Scriptor teſtamenti, aut codicilli alieni quando tenetur lege Corneliâ. T. 6. c. 448. E.
Scriptori contra ſe creditur, niſi contrarium probaverit, Tom. 6. c. 685. D.
Scriptorum inſtrumentorum collationes, T. 9. c. 287. D. E. & ſeq.
Scriptum Sabini, vel alterius J. C. T. 1. c. 1089. C.
Scriptum quod dicto congruit, T. 7. c. 1134. E.
Scriptum jus quodnam dicatur. T. 8. c. 893. C.
Scriptum jus. T. 9. c. 124. B. Vide, Jus ſcriptum.
Scriptura menſæ argentariæ quid propriè, T. 1. c. 209. C.
Scriptura calumnioſa vim juſtæ petitionis in judicio non obtinet. T. 1. c. 492. B.
Scriptura, ideſt, vectigal, T. 3. c. 152. A.
Ex ſcriptura imperfecta an debeatur legatum. T. 4. c. 1164. B.
Scriptura menſæ quæ olim, & cujus efficaciæ fuerit, T. 5. c. 46. B. C.
Scriptura ultima ſpectanda in fideicommiſſariis libertatibus, T. 6. c. 130. D.
Scriptura in emptione an neceſſaria ſit. T. 7. c. 688. B. in contractibus non eſt neceſſaria. Ibid. B.
Scriptura plus valet in legatis, in fideicommiſſis plus valet mens. T. 7. c. c. 506. A.
Scriptura ſupervacua non perimit legatum. T. 7. c. 1124. B.
Scriptura poſterior in teſtamentis quando potior eſt priore, T. 7. c. 1113. C. D. quando non. Ibid. C. D.
Scriptura prior quando valet, non poſterior. T. 7. c. c. 1292. C.
Scriptura an plus valeat, quàm teſtatoris voluntas. T. 7. c. 1354. C.
Scriptura in libertatibus fideicommiſſariis, item in inſtitutionibus heredum noviſſima ſpectatur. T. 7. c. 987. C.
Scriptura noviſſima in codicillis teſtamento confirmatis etiam ſpectatur. T. 7. c. 920. D.
Scriptura noviſſima in legatis an ſemper valeat. T. 7. c. 987. D.
Scriptura noviſſima in tutelis ſpectatur. T. 7. c. 987. C.
De ſcriptura imperfecta, Tom 7. c. 1134. B.
Scriptura captatoria in teſtamento militis non admittitur, Tom. 9. c. 701. E.
Omnis ſcriptura captatoria pro non ſcripta habetur. T. 9. c. 882. A.
Scriptura poſterior an valeat, T. 9. c. 85. D.
Scriptura, quæ perficit contractus, quomodo fieri oportet. Tom. 9. c. 284. C. D.
Scriptura quibus caſibus eſt neceſſaria. T. 9. c. 97. C.
Scriptura hamata. T. 9. c. 882. A.
De ſcriptura privata, & publica, T. 9. c. 287. D. & ſeq. Vide, Inſtrumenta.
Sine ſcriptura quælibet res geri poteſt, niſi aliud convenerit, T. 9. c. 282. B. & ſeq.
Scriptura non conciliat voluntatis naturas diſſidentes. T. 10. c. 639. D.
Scriptura contra ſcripturam quare inferatur. T. 10. c. 533. A.
Scriptura, qua probatur ſtipulatio, tanti momenti eſt, ut adversùs eam non admittantur teſtimonia. T. 10. c. 709. A.
Scripturâ nullâ interveniente, an aliqua mandata Principum valeant. T. 10. c. 835. A.
Scripturâ poſteriore potior eſt prior in legatis, & fideicommiſſis. T. 10. c. 1074. E.
Scripturâ poſteriore nihil prohibet priorem corrigi. T. 10. c. 1111. A.
Scripturæ captatoriæ non valent. T. 1. c. 218. B.
Scripturæ, ſive tituli ſunt claves legum. T. 4. c. 1122. D.
Scripturæ ſtrictæ interpretatio benigna addenda eſt ex aliis legibus. T. 4. c. 891. B. C.
Scripturæ pleræque, quæ non valent jure teſtamenti, ſuſtinentur jure codicillorum, ſive fideicommiſſi. T. 7. c. 1143. D.
Scripturæ magiſter quis dicitur. T. 9. c. 400. D.
Contra ſcripturæ teſtimonium teſtium probatio non admittitur. T. 9. c. 274. C.
Scripturæ nomen tribuitur rationibus publicanorum, & rationibus argentariorum. T. 9. c. 822. E.
Scripturam omnem contrariâ ſcripturâ refelli oportet. T. 3. c. 474. C.
Contra ſcripturam unico caſu teſtes admittuntur. T. 1. c. 1184. D.
Scripturam interdum plus valere, quàm teſtatoris voluntatem. T. 7. c. 1354. C.
Scripturam noviſſimam in legatis valere, T. 7. c. 987. B.
Scripturam non exigimus in contractibus, exceptis donationibus. T. 9. c. 284. A.
Scripturam non exigimus in venditione, niſi ita convenerit. T. 9. c. 363. B.
Scripturam non exigi in emptionibus, donationibus, arris, emptionibus, & permutationibus. T. 9. c. 284. C.
Adversùs ſcripturam teſtes non admittuntur. T. 10. c. 967. D. E.
Scripturarum comparatio per ſe ſola fidem non facit. T. 9. c. 190. D.
Scripturarum collationes. Tom. 9. c. 287. E. Vide, Comparationes literarum.
Scripturas qui falſas eſſe dicit, probare debet. T. 9. c. 274. A.
Scripturis rerum veritas obſcurari non poteſt. T. 9. c. 291. D.
Scriptus heres. Vide, Heres.
Scrobes orcinæ, ſcrobes Charoneæ. T. 1. c. 1523. D.
Scultatores. T. 3. c. 160. C.
Sculptores quot numero, Tom. 2. c. 937. A.
De ſcutiferorum feudis. Tom. 2. c. 1304. C. D.
Scutorum fabricæ. T. 2. c. 1122. D.
De ſcypho colliſo, veſtimento ſciſſo, vel tabula raſa in turba, quæ actio competat. Tom. 5. c. 101. D. E.
Scyphos ſiquis dederit utendos, ut reddatur ſibi ponderis tantundem argenti æquè boni, an commodatum, vel mutuum ſit. Tom. 7. c. 861. D. E.
Sebaſtenorum civitas Armeniæ. T. 7. c. 1330. A. ex ea Belial, ideſt, Antichriſtum venturum Sybilla prædixit. Ibid. A.
Secale. T. 5. c. 679. B.
Secretaires. T. 7. c. 816. D. Vide, Quæſtor palatii.
Secretarii, notarii ſecretorum. T. 2. c. 901. B.
Sectio quid. T. 8. c. 533. E.
Sectio, & quòd proſcriptio, diſtractioque bonorum debitoris ſectio appellatur, & cur. T. 9. c. 1127. B.
Sector quis. T. 8. c. 533. E.
Sectoris nomen, & ſectionis nomen in proſcriptione bonorum. Ibid. E.
Secundæ ſententiæ ſunt meliores. T. 4. c. 663. E.
Secundi auctores dicuntur fidejuſſores. T. 5. c. 501. E.
De ſecundis nuptiis. Vide, Nuptiæ.
Secundocerius, & Secundoceratus. T. 2. c. 914. B.
Secundo heredi conſulitur duobus modis quoad ſucceſſionem. T. 4. c. 898. B.
Secundo decreto Prætoris poſſeſſionem nanciſcimur, non dominium. T. 5. c. 719. A.
Secundum decretum Prætoris probat uſucapionis cauſam. T. 5. c. 7. C.

BIU Cujas

Securitatis,& cautionis plus est in pignore, quàm in persona. Tom. 4. c. 1294. E.
Sed articulus non est semper discretivus, item nec *sed etsi* semper conjunctivus. T. 4. c. 72. D.
Sed si, & *sed & si* particulæ an sint discretivæ, vel conjunctivæ. T. 6. c. 16. C.
Sed, vel *sed si* particula an sit conjunctiva, vel discretiva. Ibid. C.
Sede vacante nihil innovandum. T. 6. c. 1012. D.
Sedes interpretantur ædes. T. 10. c. 911. A.
Sedeta quid sint. Ibid. A. B.
In seditione qui damnum dat, intra annum tenetur in duplum. T. 1. c. 470. D.
Seditione pacatâ parcitur multitudini lege de sodalitiis. Tom. 9. c. 1455. C.
Seditionum auctores in crucem tollendi, aut bestiis objiciendi. T. 1. c. 503. D.
De seditiosis, & de iis, qui contra rempublicam audent plebem colligere. T. 9. c. 1455. C.
Sedium positio, & certa larium collocatio domicilium facit. Tom. 4. c. 854. D.
Seges si fuerit nata ex eo, quod cecidit ex sacco saccarii, aut ex avibus in aere, cujus sint fructus. T. 7. c. 710. C.
Seges est superficies campi frumentarii, vinea soli. T. 7. c. 382. A.
Seges est superficies soli. Tom. 10. c. 1178. B.
Segetes per furtum cæsæ in duplum restituuntur. T. 1. c. 411. A. B.
Segetes obnoxias esse vermiculationi. T. 3. c. 448. C. D.
Segetes aliæ stantes sunt, sive pendentes, aliæ demessæ, aliæ jam tritæ. T. 6. c. 239. A.
Segetes purgare quid sit. T. 9. c. 63. B.
Segetum calamitates quædam notatæ in titulo de locato conducto. T. 3. c. 448. B. C.
Sella gestatoria. T. 5. c. 310. C.
Sella curulis. T. 5. c. 86. D.
Sellâ, aut equo, aut lecticâ vehimur valetudinis causâ. T. 5. c. 310. C.
Sella, & tribunal an sint idem. T. 8. c. 235. E.
Sellæ, non cellæ. T. 3. c. 273. B.
Semel heres est in perpetuum heres. T. 4. c. 914. C.
Semestria concilia an D. Marcus exemplo D. Augusti, & Tiberii inibat. T. 1. c. 52. B.
Semestria, libri unde dicti sunt. T. 4. c. 489. E.
Semestria, & qui libri semestria inscribuntur, & cur. Ibid. E.
Semestria vocantur libri constitutionum D. Marci. T. 10. c. 661. C.
Semicinctia, semizonæ. T. 3. c. 272. E. & c. 273. A.
Semicinctia quæ dicantur. Tom. 8. c. 526. B.
Seminarium dignitatum est advocatorum corpus. T. 5. c. 157. B.
Seminarium dignitatum est advocatorum ordo, qui pro aliis postulant. T. 5. c. 34. C.
Semini pater comparatur, mater solo. T. 6. c. 32. E.
Seminum genera. T. 3. c. 451. D.
Semiplena probatio quæ. T. 9. c. 190. D.
Semis, & sextunx quæ, & cujus rei partes. T. 8. c. 972. D.
Semisicæ quod armorum genus. T. 2. c. 1123. A.
Semissis quid. T. 4. c. 898. A.
Semita quæ. T. 8. c. 598. E.
Sempronium ante an aliquis eo nomine appellatus. T. 1. c. 909. D.
Sempronius quam ab causam fuerit a Romanis σόφος appellatus. Ibid. C. D.
Senator a tutela ordine non excusatur sine venia. T. 1. c. 1036. C.
Senator prohibetur ducere libertinam. T. 5. c. 543. A.
Senatore indignum non est nomen Præsidis. T. 4. c. 831. C.
A senatore adoptatus plebejus. Vide, Adoptatus.
Senatores consulere dicuntur. T. 3. c. 159. B.
Senatores descriptionibus judicum non adstringi. T. 2. c. 888. E.
Senatores in urbe sacratissima domicilium dignitatis habere videntur. T. 2. c. 737. C.
Senatores quas in uxores ducere nequeunt. T. 1. c. 322. D. E.
Senatores omnes laticlavii. Tom. 3. c. 359. C.
Senatores olim non poterant, non impetrato libero commeatu, alibi manere, quàm in Urbe. T. 2. c. 890. D.
Senatores orcini. T. 1. c. 309. B.
Senatores, & decuriones differunt. T. 1. c. 1014. E.
Senatores alienorum negotiorum procurationem suscipere nequeunt, & cur. T. 4. c. 861. D.
Senatores an fieri prohibeantur spurii, & incesti, si re, & vitâ honesti sunt. T. 4. c. 860. A.
Senatores an publica, vel fiscalia prædia conducere possint. T. 4. c. 861. C. D.
Senatores Populi Romani ubi cavere debeant. T. 5. c. 618. E.
Senatores orcini qui dicuntur. T. 6. c. 489. E.
Senatores unde dicantur. Tom. 8. c. 649. B.
Senatores alios esse cum dignitate, alios sine. T. 8. c. 436. B.
Senatores an ab accusationibus removeantur. Ibid. C. D.
Senatores an fisco deferre possint jus alienum, quasi ad eum pertineat. Ibid. B.
Senatores an sint magistratus. T. 8. c. 393. B. C.
Senatores, & Equites Romani prohibiti sunt operas gladiatorias edere. T. 8. c. 436. D.
Senatores quonam auctore inducti in consistorium Principis. T. 10. c. 846. D.
Senatores dicuntur in legibus esse supra Illustres. T. 10. c. 851. B.
Quot senatores ad Senatusconsultum faciendum desiderabantur in Urbe. T. 10. c. 852. D. E.
Senatores, qui nondum pervenerant ad ætatem, & se a curatoribus absolvi exoptabant, Principis beneficio mores suos probare debebant apud Præfectum Urbi. T. 10. c. 858. B.
Senatores sunt quicumque sunt ex stirpe senatorum. T. 10. c. 907. D.
Senatores, & Clarissimi ubinam conveniendi. T. 10. c. 929. D.
Illustres senatores separantur a clarissimis: nam illustres senatores non possunt criminaliter conveniri, nisi in consistorio Principis. T. 10. c. 930. A.
Senatores præteriti quinam erant. T. 10. c. 933. B.
Qui senatoriâ dignitate donati erant, interrogabantur a Principe. T. 6. c. 234. E. & c. 235. A.
Senatoria dignitas an sit officium Præfecti annonæ. T. 10. c. 855. B.
Ad senatoriam dignitatem quæ personæ admitti prohibentur. T. 2. c. 888. C.
Senatoribus an sine commeatu res suas invisere liceat. T. 3. c. 161. C.
Senatoribus ex lege Julia repetundarum navem habere non licet. T. 3. c. 163. A.
Senatoribus Romæ gladium gestare quando licebat. T. 4. c. 1076. B.
Senatoribus utrùm liceat in Urbe vectigalia conducere ab ærario. T. 4. c. 861. D. & cur non. Ibid. D.
Senatoribus olim fœnus prohibitum. T. 10. c. 883. E.
Senatoriis ornamentis qui utebantur. T. 8. c. 562. A.
Senatoris filia, quæ corpore quæstum, artemve ludicram fecit, quæve publico judicio damnata, & notata est, libertino nubere potest. T. 5. c. 543. A.
Senatoris filius per adoptionem non definit esse senator, ejusque filius. T. 6. c. 507. B.
Senatoris dignitas non amittitur adoptione. Ibid. B.
Senatorium jus publici juris partem esse. T. 1. c. 921. A.
Senatorium est donare. Tom. 6. c. 1036. C.
Senatorius follis, gleba senatoria. T. 2. c. 892. D. E.
Senatorum ordo primus in Urbe. T. 2. c. 948. B.
Senatorum ordo, & gradus. T. 2. c. 886. B. & c. 1105. E.
Senatorum ordines varii. Tom. 1. c. 1038. C.
Senatorum seminarium equestrem locum esse. T. 3. c. 174. E.
Senatorum jus quodnam sit. T. 2. c. 888. E.
Senatorum clarissimorum appellatione qui contineantur. Tom. 8. c. 436. B.

BIU Cujas

Senatorum divisio apud Romanos. T. 8. c. 646. D.
De senatorum, & Clarissimorum delictis cognitio est Principis jure veteri, vel Præfecti prætorio, vel Præfecti Urbi. T. 10. c. 885. E.
Senatorum est ingens numerus. T. 10. c. 1236. E.
Senatu motio non est capitis minutio. T. 2. c. 1039. A.
Senatu motus an possit judex dari. T. 10. c. 396. C. D.
Senatu inconsulto nullam legem generalem debet proferre Princeps. T. 10. c. 832. B.
Senatui nummorum datio filiisfamilias pernicioſissima visa est. T. 5. c. 439. B.
Senatusconsulta quæ sint, & unde nata. T. 3. c. 402. A. B.
Senatusconsulta sunt, quæ solus Senatus decrevit sine lege. Tom. 1. c. 725. B.
Senatusconsultum quid propriè sit. T. 1. c. 10. D.
Senatusconsultum Orphitianum quorumnam Imperatorum temporibus factum, & per quos illorum oratio recitata fuerit. T. 1. c. 167. C.
Senatusconsultum Macedonianum prohibuit mutuas pecunias dare eis, qui in potestate parentum sunt, & hujusmodi creditoribus actio denegatur. T. 1. c. 268. D.
Senatusconsultum Trebellianum pars est juris civilis. T. 1. c. 142. E.
Senatusconsultum Claudianum quodnam, & quanta de iis scripserint interpretes. Tom. 3. c. 616. D.
Senatusconsultum Macedonianum in pœnam creditorum. Tom. 1. c. 387. D. & T. 2. c. 245. D.
Senatusconsultum Syllanianum quo tempore factum, & unde dictum. T. 1. c. 803. A. B.
Senatusconsultum Vellejanum in gratiam mulierum. T. 1. c. 388. A. & T. 2. c. 245. D.
Senatusconsultum circa legem Papiam. T. 3. c. 198. C.
Senatusconsultum Pegasianum. T. 1. c. 344. D. & c. 446. C.
Senatusconsulto Trebelliano quidnam prospectum est. T. 1. c. 446. B.
Senatusconsultum Claudianum quot, & quibusnam casibus cesset. T. 3. c. 618. D. E.
Senatusconsultum Tertullianum cujusnam Imperatoris temporibus factum. T. 1. c. 164. B.
Senatusconsulto Pegasiano exploso, omnis auctoritas Trebelliano præstatur. T. 1. c. 143. B.
Senatusconsultum Trebellianum, & Pegasianum quid discrepant. T. 1. c. 815. D. E.
Senatusconsultum Tertullianum, & Orphitianum. T. 1. c. 830. B.
Senatusconsultum Libonianum ad L. Corneliam testamentariam pertinet. T. 2. c. 605. B.
Senatusconsulto Vellejano, & Macedoniano jus crediti infirmatur. T. 2. c. 245. D.
Senatusconsultum Tertullianum antiquius est Orphitiano. T. 2. c. 433. B.
Senatusconsultum Claudianum. T. 2. c. 465. D.
Senatusconsulti Turpilliani, & legis Petroniæ pœna est infamia. T. 2. c. 625. C. D.
Senatusconsulta quæ. T. 2. c. 52. A.
Senatusconsultum Rubrianum, Vitrasianum, Dasumianum, Articulejanum, Juncianum. T. 1. c. 838. E.
Senatusconsultum Juncianum unde. Ibid. E.
Senatusconsultum Vitrasianum unde nomen accepit. Tom. 1. c. 1040. B. C.
Senatusconsultum Pisonianum, Neronianum, Claudianum. T. 3. c. 10. E.
Senatusconsultum Pernicianum, & Claudianum. T. 1. c. 324. C.
Senatusconsultum Calvitianum. Ibi. D.
Senatusconsultum Apronianum temporibus D. Marci factum. T. 1. c. 335. B.
Senatusconsultum Neronianum. T. 1. c. 339. D. & c. 421. C.
Senatusconsultum Ninnianum. T. 1. c. 842. C.
Senatusconsultum de manumissionibus. T. 1. c. 1523. C. D.
Senatus duplex antiquæ Romæ, & Constantinopolitanæ Romæ. T. 2. c. 703. D. E.
Senatus minor. Ibid. E.
Senatus in gratiam Scipionis quadraginta millia in dotem constituit. T. 4. c. 283. D.
Senatusconsulto Hadriano bonæ fidei possessor neque lucro, neque damno afficitur. T. 4. c. 700. A.
Senatusconsultum Syllanianum cui prospicit. T. 4. c. 10. E.
Senatusconsultum Vellejanum est tantùm de intercessionibus mulierum improbandis. T. 4. c. 239. C. D.
Senatusconsultum Vellejanum totam obligationem improbare solet. T. 4. c. 728. D.
Senatusconsultum Vellejanum opitulatur mulieri, quæ alieno nomine periclitatur, ne suam pecuniam perdat. T. 4. c. 724. E.
Senatusconsultum Vellejanum quando cessat in muliere. T. 4. c. 935. E.
Senatusconsultum Syllanianum loquitur tantùm de domino per vim occiso, non de occiso clam, aut veneno. T. 4. c. 907. C.
Senatusconsultum Turpillianum est factum in tergiversatores. T. 4. c. 1398. C.
Senatusconsultum Vellejanum quando infirmat intercessiones mulierum, & quando non. Tom. 4. c. 935. E. & c. 1312. B. C. aliud est intercedere, quod genus; aliud fidejubere, quod est species. Ibid. c. 1312. C.
Senatusconsultum Vellejanum. Vide, Mulier.
Senatusconsulto Vellejano quando non juvatur mulier. Tom. 4. c. 985. C.
Senatusconsultum vel augebat edictum Principis, vel minuebat. T. 5. c. 447. B.
Senatusconsultum Syllanianum quando cesset. T. 5. c. 635. E.
Senatusconsultum Macedonianum quando locum habeat. Tom. 5. c. 439. B. & seq.
Senatusconsultum Macedonianum quando cessare dicatur. Tom. 5. c. 440. B.
Senatusconsultum Macedonianum quod genus mutui non improbat. T. 5. c. 445. A.
Senatusconsultum Vellejanum deceptis opitulatur, non decipientibus; deceptæ mulieres juvantur Senatusconsulto Vellejano, non decipientes. T. 5. c. 449. C.
Senatusconsultum Vellejanum si mulieres in omnibus actibus, & contractibus tueretur, commercio tandem cum fœminis interdictum foret. T. 5. c. 449. E. & c. 450. A.
Senatusconsultum Vellejanum quibus temporibus cœperit. Tom. 5. c. 447. A. B.
Senatusconsultum Macedonianum quando cessat in filiisfamilias. T. 6. c. 72. B. & seq.
Senatusconsultum Macedonianum in minorem cessat, si restitutus a Prætore fuerit. T. 6. c. 20. D.
Senatusconsulti Syllaniani pœna. T. 6. c. 595. A. B.
Senatusconsultum Vellejanum etiam naturalem obligationem expungit. T. 6. c. 593. A.
Senatusconsulto Vellejano liberantur fœminæ, quæ se pro aliis obligaverint. Ibid. A.
Senatusconsulto Vellejano quando locus sit, & quando non. T. 6. c. 706. D. & seq.
Senatusconsultum Macedonianum cessat, si filiusfamilias fidejusserit. T. 6. c. 605. A.
Senatusconsultum Macedonianum factum est in odium creditorum, & in odium fœneratorum. T. 6. c. 20. D.
Senatusconsulti Vellejani exceptio. T. 6. c. 345. A. B.
Senatusconsulto Planciano quando locus est. T. 6. c. 128. C.
Senatusconsulto Rubriano quando locus est. T. 6. c. 299. A.
Senatusconsulto Vellejano intercessiones mulierum improbantur. T. 6. c. 74. C. D.
Senatusconsultis, aut legibus comprehendi non possunt omnes articuli, omnes casus, & omnes causæ.

BIU Cujas

causæ, sive species sigillatim. T. 6. c. 90. C. & seq.
Senatusconsultum Macedonianum in odium creditorum introductum est. T. 7. c. 161. C.
Senatusconsultum Trebellianum de quibus sit. T. 7. c. 980. C.
Senatusconsultum Macedonianum quando locum non habet. T. 7. c. 671. B. C.
Senatusconsulto Macedoniano non tollitur naturalis obligatio. T. 7. c. 110. A.
Senatusconsulta multa fuisse facta circa legem Papiam. T. 7. c. 1060. C.
Senatus maximus, & senatus minor qui. T. 8. c. 1023. D.
Senatusconsultum quid propriè sit. T. 8. c. 893. D.
Senatusconsulta ut hereditatem deferunt legitimis heredibus. T. 8. c. 184. C. D.
Senatusconsultum Plancianum de actione præjudiciali, de partu, seu filio agnoscendo. T. 9. c. 1306. D.
Senatusconsultum Claudianum. T. 9. c. 351. A.
Senatusconsultum Claudianum de liberis mulieribus, quæ se servis alienis commiscent. T. 9. c. 1306. D.
Ad Senatusconsultum Tertullianum. T. 9. c. 913. C. & seq.
Senatusconsultum Turpillianum, & qui in illud incidit. T. 9. c. 128. E.
Senatusconsultum oratione Principis factum quid. T. 9. c. 533. A.
Senatusconsultum Ninnianum quando locum habet. T. 9. c. 990. C. & c. 992. B. C.
Senatusconsultum Trebellianum. T. 9. c. 865. C. & seq.
Senatusconsultum Macedonianum. T. 9. c. 317. B. & seq.
Senatusconsultum Orficianum, sive Orfitianum. T. 9. c. 915. E. & c. 916. A. & seq.
Senatusconsultum Syllanianum. T. 9. c. 797. A. & seq.
Senatusconsultum Libonianum de testamentis ad legem Corneliam testamentariam. T. 9. c. 1440. D. & c. 1446. C. & seq.
Senatusconsultum Vellejanum introductum mulierum causâ. T. 9. c. 318. A.
Senatusconsultum Vellejanum quando cessat. Tom. 9. c. 321. E. & c. 322. A. & seq.
Senatusconsultum Articulejanum. T. 9. c. 1142. B.
Senatusconsulti Macedoniani exceptio septem casibus cessat. T. 9. c. 318. C. & seq.
Senatusconsulti Claudiani sententia explicata. T. 9. c. 993. C.
Senatusconsulti Macedoniani exceptio tam patri, quàm filio, cæterisque liberis datur. T. 9. c. 317. C. hoc Senatusconsulto quid cautum est. Ibid. C.
Senatusconsulti Turpilliani pœna, quæ irrogatur accusatori tergiversatori, qui non perfecit accusationem intra legitimum tempus. T. 9. c. 1476. E. & c. 1477. A.
In senatusconsulti pœnam quando pater, & maritus incidunt. T. 9. c. 1407. B. & seq. & c. 1419. E.
Senatusconsulti Liboniani sententia quæ est. T. 9. c. 1446. D.
Senatusconsultum Vellejanum quando cessat. T. 9. c. 321. B.
Ad Senatusconsultum Turpillianum. T. 9. c. 1476. E.
Senatusconsulto Macedoniano quæ causam dederunt. T. 9. c. 317. D.
Senatusconsulto Vellejano locus est, non tantùm si alii crediturus mulieri pro eo intercedenti mutuam pecuniam dederit; sed et si alii non crediturus, mulieri alii mox credituræ sciens eam pecuniam dederit. T. 9. c. 322. D.
Senatusconsulta facta circa legem Papiam Popæam, vel interpretandæ, vel ampliandæ legis gratiâ, aut quarundam quæstionum dirimendarum, quæ oriebantur ex dispositione illius legis. T. 9. c. 879. C.
Senatusconsulta varia facta sunt, quæ legis Corneliæ testamentariæ potestatem ampliarunt. Tom. 9. c. 1440. C. D.
Senatusconsulta plerumque subsequebantur edicta Principum. T. 9. c. 1174. E. & c. 1175. A.
Senatus potestas translata in Principem. T. 10. c. 835. C.
Senatus in consessu Præfectus Urbi cæteris omnibus antecellit. T. 10. c. 844. A.
Senatusconsulta quidnam sint, & an ejusdem ponderis sint, ac constitutiones Principum. Tom. 10. c. 835. B.
Senatusconsulta Vellejanum, & Macedonianum opponuntur post sententiam. T. 10. c. 1227. D.
Senatusconsulti faciendi causâ certus senatorum numerus requiritur. T. 10. c. 1236. E.
Non tamen idem in omni negotio. Ibid. c. 1237. A.
Seneca dictus quasi seipsum necans. T. 4. c. 15. A.
Seneca eandem inter quæstiones, & responsa cum Jacobo Cujacio differentiam observat. Tom. 4. c. 829. B.
Senecæ mors fuit arbitraria per Neronem. T. 4. c. 15. A.
Senecæ locum quendam Cujacius emendat. T. 7. c. 1426. C.
Senectus matrimonium non impedit, vel dirimit. T. 6. c. 1127. B.
Senectutis verbo quot comprehenduntur ætates. T. 1. c. 1015. C. D.
Senectutis primus annus quis. T. 6. c. 617. A.
Senes an excusentur testimonium dicere. T. 7. c. 885. D.
Seneschalli apud nos, & Præsides provinciarum magistratibus comparantur. T. 5. c. 34. E. & c. 35. A.
scientiam juris præstare non debent. Ibid. c. 34. E.
Senibus reverentia debita in quo consistit. T. 1. c. 1016. D.
Seniores, & senes quinam dicantur. T. 10. c. 1078. E. & c. 1079. A.
Sensum testatoris, quàm verba complecti præstat. T. 6. c. 586. A.
Sensus cognitio non est ante sensum. T. 4. c. 118. B.
Sensus congrui sunt adhibendi, sive accommodandi legibus. T. 5. c. 861. B.
Sensus cur nobis datus sit. Tom. 7. c. 96. C.
Sententia revocari potest a solo Principe T. 3. c. 592. B.
Sententia pro regula. T. 1. c. 1060. A.
Sententia prior potior posteriore. T. 2. c. 500. A.
Sententia dicta in pupillum, vel adolescentem, absente tutore, vel curatore, non valet. Tom. 2. c. 148. C.
Sententia nulla regulariter, nisi utrâque parte præsente. T. 2. c. 487. C.
Sententia secundùm gecta, & probata fertur. T. 1. c. 1018. A.
Sententia per sortes lata nulla est. T. 2. c. 499. C.
Sententia judicis an in partem valere, in partem non valere possit. T. 3. c. 663. A.
Sententia judicis qualis esse debeat. Ibid. D.
Sententia judicis semiplena utrùm valere possit. Ibid. D.
Sententia judicis, vel arbitri jubentis nomina testium edi adversario, quocum agitur, quive reus criminis postulatur. Tom. 3. c. 650. E.
Sententia contra civitatem indefensam non valet. T. 2. c. 816. C.
Sententia, & decretum. T. 2. c. 490. E.
Sententia judicis imprudentiâ prolata, non injusta, sed quasi injusta dicitur. T. 1. c. 246. E.
Sententia distat ab interlocutione. T. 2. c. 489. C.
Sententia alibi dicta ad effectum perduci nequit, quàm quo lata est, sine jussu ejus, qui sententiam retulit. T. 4. c. 925. B.
Sententia arbitri rem judicatam non facit. T. 4. c. 881. E.
Sententia durior quando infamiam irrogat, & quando non. T. 4. c. 1401. D. E.
Sententia Joannis de erogatione pecuniæ quæ. T. 4. c. 877. C.
Sententia judicis confessionem patris sequi debet. T. 4. c. 899. D.
Sententia judicis sequi debet jusjurandum, quod patri judex detulit. Ibid. D.
Sententia legis 36. *de jure fisci* quæ est. T. 4. c. 965. C.

BIU Cujas

Sententia §. *Pater*; *qui dotem. leg.* 40. *ff. de Pactis*, quæ est. Tom. 4. c. 839. E.
Sententia §. *post divisionem. leg.* 40. *ff. de pactis*, quæ. Ibid. C.
Sententia plurium utrùm melior, T. 4. c. 836. C.
Sententia videtur esse corrupta, si sit legibus mitior, aut durior. T. 4. c. 849. D.
Sententia an regulariter valeat, quæ dicta est non præsentibus omnibus, quos causa contingit, T. 4. c. 882. B.
Sententia ea potior est, quæ pro reo facit, non quæ pro actore, exceptis judiciis liberalibus. T. 4. c. 1259. A.
A sententia Episcopi si appellatur ad Præsidem, & is sententiam Episcopi conservavit, num ipse Præses eam exsequi possit. T. 4. c. 838. A.
Sententia arbitri an infamiam inurat. T. 5. c. 187. C. non est per omnia sententia. Ibid. C.
Sententia certa, & certæ rei, vel summæ esse debet. T. 5. c. 758. A.
Sententia inter Proculianos, & Sabinianos de possessione thesauri reconditi, quæ obtineat. Tom. 5. c. 707. D.
Sententia judicis jusjurandum sequi debet. T. 5. c. 153. A.
Sententia, quæ pro reo lata est, in omnibus judiciis prævalet. T. 5. c. 211. A.
Sententia quomodo ferenda. T. 5. c. 206. D.
Sententia semiplena an tenenda. T. 5. c. 179. D.
Sententia a Summo Pontifice lata vim legis obtinet. Tom. 6. c. 928. E.
Sententia per testes probari potest. T. 6. c. 927. B.
Sententia concepta contra bonos mores ipso jure nulla est. T. 6. c. 921. B. iniqua non valet. Ibid. c. 924. A.
Sententia rescindi potest ex post facto veritate compertâ, & errore prioris judicis detecto. T. 6. c. 1128. A.
Sententia contra formam compromissi lata nulla est. T. 6. c. 776. D.
Sententia in causa possessionis inter alios lata aliis nocet. T. 6. c. 927. D. ideo ab ea appellare licet. Ibid. D.
Sententia humanior in re dubia sequi debet. T. 6. c. 1123. D.
Sententia lata contra formam juris compromissi nulla est. Tom. 6. c. 964. D.
Sententia definitiva scripto ferenda. T. 6. c. 867. C. interlocutoria sine scripto. Ibid. C.
Sententia restaurari non potest sub prætextu novorum instrumentorum, nisi ab ea appellatum sit. T. 6. c. 929. C. D.
Sententia præsumitur justa, etiam si causæ in ea expressæ non sint. T. 6. c. 927. B. C.
Sententia per errorem lata rescindi potest a Principe. T. 6. c. 923. C.
A sententia appellandum intra decem dies. T. 6. c. 925. D. aliàs rei judicatæ auctoritatem obtinet. Ibid. E.
A sententia arbitri appellare non licet. T. 6. c. 837. C.
A sententia judicis appellanti nihil obest, si in libellis appellatoriis non significaverit, a qua parte sententiæ appellavit, cum animus ei esset appellandi ab una parte sententiæ tantùm. T. 6. c. 636. C.
Sententia inter alios dicta non potest alios gravare, nec aliorum famam lædere. T. 6. c. 515. A.
Sententia an inhibeat cursum usurarum. T. 7. c. 154. D.
Sententia de fideicommisso a priore judice lata, a quo exsequi debet. T. 7. c. 98. D. E.
Sententia dicta adversùs heredem scriptum an noceat legatariis. T. 7. c. 2041. A.
Sententia, in una provincia dicta, an exsequi possit in alia. Tom. 7. c. 153. A.
Sententia quæ appellatur pœna. T. 7. c. 101. A.
Sententia non est, ubi non est lis. T. 7. c. 248. A.
Sententia dicta contra pupillum indefensum, & contra rempublicam indefensam, ipso jure non valet. T. 7. c. 1268. D.
Sententia quot modis accipienda est. T. 7. c. 1023. B.
Sententia an possit pro parte rescindi, & pro parte confirmari. T. 8. c. 159. A.
Sententia, contra jus lata, nulla est ipso jure, nec opus est appellatione. T. 8. c. 156. D.
Sententia lata a Præfecto prætorio retractari poterat. T. 9. c. 1118. A.
Sententia propter turpitudinem rei ipso jure nulla est, & citra appellationem infirmatur. Tom. 9. c. 1084. A.
Sententia quidnam distet a re judicata. T. 9. c. 1089. A. B.
Sententia sub commination e deprompta quænam sit. Tom. 9. c. 1099. B.
Sententia quatuor solummodo verbis perfecta est. Tom. 9. c. 1100. A.
Sententiâ contrariâ nequis suam, vel antecessoris sententiam retractet. T. 9. c. 1065. E.
Sententia in privatum hominem dicta sine certa quantitate non valet. T. 9. c. 1071. E. aliud est in fisco, & republica, faciunt enim fidem, & cur. Ibid. E.
Sententia, & lex in quo differunt. T. 9. c. 1084. E.
Si unâ sententiâ duo, vel plures condemnati sunt, exsequutio fit pro virilibus portionibus. T. 9. c. 1097. A. & seq.
Sententia dicta ab incompetenti judice ipso jure nulla est, si dicta sit citra consensum partium, vel si dicta sit a privato homine, nec dato a magistratu, dato nimirum ex consensu partium. Tom. 9. c. 1083. C. D.
Sententia concepta directis verbis, ideest, imperativis. T. 9. c. 1072. C.
Sententia Procuratoris Cæsaris ita lata, ut bona debitoris fisci traderentur fidejussori ejus eâ lege, ut fidejussor fidei communitatem præstet, quæritur, an valeat sententia. T. 9. c. 1068. E.
Sententia definitiva non potest ferri nisi prope finem triennii. T. 9. c. 138. D.
Sententia ferri debet de unoquoque negotio præsenti utràque parte, præsentibus omnibus, quos causa attingit. T. 9. c. 1057. C. & seq.
Sententia incerta quomodo concepta est. T. 9. c. 1071. B. & seq.
Sententia prætextu, quòd omissa fuerat exceptio peremptoria, non potest rescindi, nisi beneficio restitutionis in integrum. Tom. 9. c. 1085. E.
Casus, quo sententia ipso jure nulla est, & sine appellatione rescinditur, itaut ex integro causa agi possit, & judicari. T. 9. c. 1057. C. & seq.
Sententia fit per libellum. Tom. 9. c. 1099. D. legitur, non dicitur. Ibid. D.
Sententia impropriè dicitur articulus causæ. T. 9. c. 1066. C.
Sententia judicis habet vim stipulationis, & acceptilationis. Ibid. D.
Sententia quid sit. T. 9. c. 1063. B. definitio sententiæ explicatur. Ibid. B. & seq.
Sententia non est judicis commination. T. 9. c. 1099. A.
Sententia plena. T. 9. c. 126. C.
Sententia judicis quibus casibus ipso jure nulla est. T. 9. c. 1063. A. & seq.
Sententia post triennium pronuntiata an valeat. Tom. 9. c. 132. E.
Sententia, quæ sine scripto lata est, sententia nominari non debet, & sine appellatione rescinditur. T. 9. c. 1061. C.
Sententia ab interlocutione in quo distat. Tom. 9. c. 1063. B. & c. 1066. D.
Sententia revocari non potest. T. 9. c. 1479. E. Principi soli licet sententiam suam revocare. Ibid. E.
Sententia judicis frustra differtur, quæ a judice mutari, & revocari non potest. T. 9. c. 1480. A.
Sententia incerta non est sententia. T. 9. c. 1071. B. & seq.
Sententiâ finitur lis, si appellatione suspensa non sit, vel retractatione. T. 9. c. 290. E. & c. 291. A.

BIU Cujas

Sententia quando nulla est. Tom. 9. c. 134. C. D. & c. 138. A. B.
Sententia omnis est decretum, sed omne decretum non est sententia. T. 9. c. 1063. B.
Sententia quid est, & quid a re judicata distat. T. 9. c. 1089. A. B.
A sententia dicta in contumacem appellari non licet. T. 9. c. 138. C.
De sententia, quæ sine certa quantitate prolata est. T. 9. c. 1071. B. & seq.
Non est pro sententia judicis quælibet vox, aut voluntas. Tom. 9. c. 1099. A.
A sententia compromissarii appellari non potest. T. 9. c. 509. C. jure Gallico permittitur appellare. Ibid. C.
Sententia dicta per injuriam, vel per gratiam judicis, non per omnia jus facit. T. 10. c. 267. A.
Sententia dicta contra heredem scriptum, & secundùm heredem legitimum, quot, & quibus casibus legatariis non noceat. Ibid. B. C.
Sententia pro admonitione. T. 10. c. 460. B.
Sententia differtur ampliatione judicum. T. 10. c. 708. B.
Sententia necessaria est in committenda stipulatione ob evictionem. T. 10. c. 755. B.
Sententia si non proferatur, an possit appellari. T. 10. c. 789. A.
Sententia in absentem duabus de causis dicitur. T. 10. c. 800. B.
A sententia judicis compromissarii an liceat appellare. T. 10. c. 823. D.
Sententia definitiva, quæ non est appellatione rescissa, an possit rescripto Principis retractari. T. 10. c. 839. C.
Sententia, quam dixit is, qui non jure datus est judex, an valeat. T. 10. c. 920. A.
Sententia in Gallia debet ferri gallicis verbis, alioqui nulla est. T. 10. c. 1060. A.
A sententia arbitri compromissarii non appellatur jure Romano, moribus Galliæ non item. Tom. 10 c. 1228. A.
Ex sententia dicta die feriato non est actio judicati. T. 10. c. 1232. C.
Sententia quibus casibus valeat, vel non valeat in absentem reipublicæ causâ. T. 10. c. 1243. E. & seq.
Sententia semper debet esse certa. T. 10. c. 1250. A.
Sententia, contra debitorem dicta, an noceat ignoranti creditori. T. 10. c. 1255. C. an dicta contra heredem scriptum noceat creditori pigneratitio ignoranti, & legatario etiam ignoranti. Ibid. C.
Sententia cum dicitur ex edicto peremptorio, appellationi locus non est. T. 10. c. 1256. A.
Sententia pro veritate accipitur, & jus facit. T. 10. c. 1256. C. D.
Sententia, lata contra heredem scriptum, an noceat legatariis. T. 10. c. 1257. B.
Sententiæ nomine quid intelligitur. T. 1. c. 880. B.
Sententiæ, quam judex appellationis justam esse pronuntiavit, exsequutio ad priorem judicem redit. T. 3. c. 601. C.
Sententiæ varia significatio. T. 2. c. 891. C.
Sententiæ judicum diversæ pares, vel impares. T. 3. c. 340. B.
Sententiæ de eo, quod interest. T. 2. c. 493. C. & T. 3. c. 240. C. D.
Sententiæ, quæ sine appellatione rescinduntur. T. 1. c. 881. E.
Sententiæ severitas cum cæteris damnis transigere solet. Tom. 4. c. 848. D.
Sententiæ judicis exsequutio est pars jurisdictionis. T. 4. c. 6. A.
Sententiæ suæ exsequutionem non habet Episcopus, sed tantùm cognitionem, & audientiam, sicut judex delegatus. T. 4. c. 838. A.
Sententiæ Sabini quando locus est, & quando Pegasi. Tom. 4. c. 61. A. B.
Sententiæ dictionem habens, utrùm sententiæ quoque exsequutionem habeat, nec ne. T. 4. c. 837. E.
Sententiæ secundæ sunt meliores. Vide, Secundæ sententiæ.
Sententiæ juris omnes sunt periculosæ. T. 4. c. 671. E.
Sententiæ arbitri an standum sit. T. 5. c. 191. C.
Sententiæ judicum venales esse prohibentur. T. 6. c. 970. C.
De sententiæ Prætoris exsequutione. T. 6. c. 250. A.
Sententiæ suæ exsequutionem non habet judex datus. T. 6. c. 25. C.
Sententiæ adquiescit, qui non appellat. T. 6. c. 508. B.
Sententiæ quæ desunt, an Prætor supplere possit. T. 6. c. 522. E. Vide, Prætor.
Sententiæ diversæ judicum datorum a magistratu in suspenso sunt, donec dissidium dirimat magistratus. T. 6. c. 685. E.
Sententiæ judicum delegatorum non porriguntur ultra tempus magistratus. T. 6. c. 517. D. E.
Sententiæ juris paulatim crescunt. T. 7. c. 672. C.
Sententiæ exsequutionem judex datus, qui eam dixit, non habet. T. 9. c. 1093. D.
Sententiæ suæ nemo est idoneus retractator. T. 9. c. 1118. A.
Sententiæ ut memoriter non pronuntientur, sed ex scripto, ex libello, & tabella, idest periculo. T. 9. c. 267. D. E.
Sententiæ mutatio non est inconstantia. T. 10. c. 137. D.
Sententiæ acquiescere, & a sententia appellare diversa sunt. Tom. 10. c. 800. D.
Sententiæ Episcoporum a quibus exsequutioni mandentur. T. 10. c. 822. B.
Sententiæ sunt numerandæ, non ponderandæ. T. 10. c. 1236. A.
Sententiam nemo mutare potest in fraudem alterius. T. 4. c. 91. E.
Sententiam semel dictam retractare non licet. T. 4. c. 614. B.
Sententiam gravem judex dare adversùs absentem festinare non debet. T. 4. c. 876. C.
Sententiam definitivam Prætor mutare non potest, neque acta post sententiam dictam. T. 6. c. 522. D.
Sententiam eam accipiendam in ambiguis, quæ rei gerendæ magis convenit. T. 7. c. 1460. E.
Sententiam per relationem ad se factam, an quilibet exsequi possit. T. 7. c. 153. B. C.
Sententiam proferentis maximè spectandam in ambiguis orationibus. T. 7. c. 1460. E.
Sententiam de periculo recitare quid sit. T. 9. c. 1062. C.
Sententiam ferre possunt judices tam Latinâ, quàm Græcâ linguâ. T. 9. c. 1063. C.
Sententiam rescindi non posse. T. 9. c. 1084. D. & seq. & c. 1099. D. E.
Post sententiam opponuntur Senatusconsulta Macedonianum, & Vellejanum odio fœneratorum, vel favore mulierum. Tom. 9. c. 1085. D.
Sententiam ipso jure nullam esse, si ab incompetenti judice dicta fuerit. Tom. 9. c. 1081. D. citra appellationem infirmatur. Ibid. D.
Sententiam rescindi non posse contrariâ sententiâ, nisi remedio appellationis, aut restitutionis in integrum. T. 9. c. 1085. E.
Sententiam latam a servo, quem magistratus judicem dedit certæ rei, vel causæ, non infirmari, licèt postea appareat, eum fuisse servum. T. 9. c. 1066. E.
Sententiam certis finibus concludi quid sit. T. 9. c. 1071. B.
Sententiam certam esse oportet, idest certæ pecuniæ, vel certæ rei. T. 9. c. 1072. B.
Sententiam rescindere non possunt, qui eam dixerunt. T. 9. c. 1056. E. & c. 1057. A.
De sententiam passis, & restitutis. T. 9. c. 1483. D. & seq.
Sententiam quando dicimus ipso jure nullam esse. T. 9. c. 1061. C.
Sententiam vitiat & locus, & dies illicitus. T. 9. c. 1083. C.
Sententiam obsignatam defert judex, sive magistratus habitâ deliberatione, perpenso, maturoque judicio. T. 9. c. 1061. B. C.
Sententiam judicis qui vendidit litigatori convento certo pretio, quomodo punitur. T. 9. c. 1376. C.
Sententiam ex scripto recitatam non corrigere, nec mutare posse, etiamsi malè pronuntiaverit judex.

BIU Cujas

dex. T. 9. c. 1061. E. & c. 1062. A. & cur. Ibid. A.
Ad rescindendam sententiam opus non esse appellatione, si sententia non sit partibus recitata. Tom. 9. c. 1119. B.
Sententiam non esse appellandam eam, quæ paucis literis temerè descriptis constat. T. 9. c. 1099. E.
Sententiam quomodo, & quando judex proferre debet præsentibus partibus, vel unâ parte absente. T. 9. c. 1057. C. & seq.
Sententiam sine certa quantitate prolatam ipso jure nullam esse. T. 9. c. 1071. B. & seq. rescinditur sine appellatione. Ibid. c. 1072. B. nomen sententiæ non meretur. Ibid. B. ex integro causam agi posse, alio judice dato. Ibid. B. ex ea non nasci actionem judicati. Ibid. B. non poterat repeti ex actis. Ibid. C.
Sententiam suam debet judex ex libello, & scripto publicè partibus legere, & recitare. T. 9. c. 1061. C.
Sententiam brevitas orationis non vitiat. Tom. 9. c. 1099. E. & c. 1100. A.
Sententiam posteriorem ejusdem judicis, vel successoris ejus de eadem re, & inter partes easdem, quæ contraria est priori sententiæ, a qua appellatum non est, ipso jure nullam esse. T. 9. c. 1084. D. & seq.
Post sententiam minimè suspensam non potest quis producere, potest tamen accusare falsi. Tom. 10. c. 639. C.
Sententiam passi quinam dicantur. T. 10. c. 733. D.
Sententiam qui noviissimus laturus est, non semper melius pronunciat. T. 10. c. 792. D.
Sententiarum effectus. T. 1. c. 845. D.
De sententiarum effectu, & finibus litium. T. 1. c. 475. E.
Sententiarum ordo prælationem nullam facit. T. 10. c. 1228. E.
Inter pares sententias clementior severiori præfertur. T. 1. c. 463. D.
Sententias corruptas videri, si sint legibus mitiores. T. 9. c. 1479. C.
Sententias suas ferre possunt illustres personæ sine scripto. T. 9. c. 1061. E.
Post duas sententias judicum, quas definitio Præfectorum prætorio roboraverit, ne liceat retractare. T. 9. c. 1126. A. & seq.
Sententias suas exsequuntur Magistri militum, non Prætor. T. 10. 860. B.
Sententias inter numero pares quænam prævaleat. T. 10. c. 1234. B
De sententiis ex periculo recitandis. T. 9. c. 1061. B. & seq.
A sententiis appellari potest, nisi dictæ sint a Præfecto prætorio, a Senatu, vel a Principe. Tom. 9. c. 1070. B.
In sententiis, quæ palàm contra jus constitutum pronuntiatæ sunt, non esse necessariam appellationem. T. 9. c. 1119. B. C.
In sententiis hodie solet exprimi, maturo consilio rem fuisse perpensam, & cur. T. 9. c. 1061. C.
Sententiis suis judices olim pœnam non exprimebant. T. 9. c. 1479. B. C.
A sententiis Præfecti prætorio appellari non potest. T. 9. c. 1056. C. D.
De sententiis, & interlocutionibus omnium judicum. T. 9. c. 1063. A. & seq.
De sententiis, quæ pro eo, quod interest, proferuntur. T. 9. c. 1072. D. & seq.
De sententiis Præfectorum prætorio. T. 9. c. 1056. C. & seq.
Sententiis e duabus diversis an modò hæc, modò illa sit vera. T. 10. c. 743. E.
De sententiis paribus, & diversis. T. 10. c. 1234. A. & seq.
De sententiis imparibus. Tom. 10. c. 1236. A. & seq.
In sententiis brevitas an sit vitanda. T. 10. c. 1250. D.
Separari non debent in pœna, qui in culpa junguntur. T. 4. c. 851. C.
Separatim, vel *disjunctim* articulus quid significat. T. 9. c. 897. D.
Separatio datur legatariis, & fideicommissariis. T. 1. c. 446. A.
Separatio, & communio sunt contraria. T. 4. c. 881. B.
Separatio bonorum datur ex decreto prætoris, postulantibus creditoribus defuncti. T. 4. c. 645 B.
Separatio a Prætore impetratur. T. 4. c. 86. A.
Separatio est certorum bonorum abstentio. T. 4. c. 85. E.
Separatio bonorum quem effectum habeat, & an ab ea recedere liceat. T. 5. c. 1097. E. & c. 1098. A.
Separatio bonorum defuncti, & heredis. T. 6. c. 326. C.
Separatio bonorum, quæ patrono permittitur, libertâ herede instituta ex asse. Ibid. D.
In separationis bonorum causa legatarii connumerantur creditoribus hereditariis. T. 4. c. 1346. A.
Inter separationem, & abstentionem estne distinctio. Tom. 4. c. 85. E.
De separationibus. T. 1. c. 847. C. D. & quid sit separatio. Ibid. D.
De separationibus bonorum. T. 9. c. 1129. A. & seq.
Qui sepelierit alienum mortuum, si quid impenderit, id a quo recipere potest. T. 1. c. 381. B.
Sepelire aliud est, aliud commendare. T. 4. c. 213. A.
Sepelire. T. 5. c. 925. A.
Sepeliri mortuum in urbe lege vetitum. T. 3. c. 449. E. & c. 450. A.
Sepeliri mortui in civitate non possunt, ne Sacra civitatis funere polluantur. T. 1. c. 380. D.
Sepeliri non possunt in civitate homines mortui. T. 1. c. 380. D.
Sepeliri quemque in urbe, lege vetabatur. T. 9. c. 718. A.
Seplasiarii, & pantapolæ, & dardanarii idem. T. 3. c. 274. A.
Septemvirale judicium. Tom. 3. c. 80. E.
De septemviris. Ibid. E.
Septenarius numerus quam habeat vim. T. 1. c. 458. C. & c. 537. E.
Septimia, vulgo *Languedoc* Galliæ Provincia, cur ita appellata. T. 9. c. 1080. C.
Septimestris partus dicitur is, qui natus est sub finem, vel initium septimi mensis. T. 6. c. 599. A.
Septimo mense natus justus filius dicitur, Ibid. A.
Septimum milliarium. T. 3. c. 571. A.
Septuagenarii excusantur a testimonio dicendo. Tom. 9. c. 276. E.
Sepulcra cur secundùm viam publicam posita olim fuerint. T. 3. c. 614. D.
Sepulcra civium Romanorum, & quæ iis adhærent, religiosa sunt. T. 5. c. 387. C.
Sepulcra hostium religiosa nobis an sint. Ibid. B. C.
Sepulcra an sint religiosa, vel jura eorum. T. 7. c. 398. C.
Sepulcra, & monumenta an possint vindicari. T. 10. c. 949. A.
Ad sepulcreta, & ustrinas magna olim frequentia hominum, & cur. T. 5. c. 389. D.
Sepulcri violati an teneatur, qui titulum erasit, vel statuam evertit. T. 3. c. 614. D.
Sepulcri violati actio popularis. T. 1. c. 868. C.
Sepulcri violati an agere possit heres necessarius, si nondum se bonis immiscuerit, violato sepulcro hereditario, fracto, & dejecto. T. 4. c. 191. A. B.
Sepulcri jus. Vide, Jus sepulcri.
Sepulcri locum si emero, & venditor prope eum ædificaverit, an teneatur mihi ex empto. T. 7. c. 744. D. E.
Sepulcri dominus, ut fundi, non possum esse propter religionem, sed possum esse quasi dominus. T. 9. c. 1137. D.
Sepulcri violati pœna quæ. T. 9. c. 1437. E. & c. 1438. A. & seq.
Actio sepulcri violati quo casu, & quomodo detur in servum. T. 10. c. 745. C. D.
De sepulcro, ac de itinere eò ducente. T. 3. c. 384. D.
De sepulcro ædificando. Tom. 1. c. 758. C.

BIU Cujas

Pro sepulcro accipitur monumentum. T. 4. c. 256. E. & c. 257. A.
Sepulcro an servitus imponi possit. T. 7. c. 398. B.
Sepulcro debitum iter non utendo an amittatur. Ibid. B. C.
De sepulcro violato. Tom. 9. c. 1437. E.
An sepulcro liceat imponere statuas, vel alia ornamenta. T. 9. c. 1174. B.
Sepulcrorum violatores. Tom. 2. c. 601. B. C.
Sepulcrorum religio quot, & quibusnam modis violetur. Tom. 3. c. 614. B. C. & seq.
Sepulcrorum tituli. Tom. 3. c. 614. E.
Sepulcrorum antiquæ inscriptiones Romæ, & Neapoli quæ. T. 4. D.
Sepulcrum si diversis in locis sit, an uterque locus religiosus esse debeat. Ibid. A.
In sepulcrum alienum sine voluntate ejus mortuum inferens violati sepulcri reus fit, & pœnæ pecuniariæ subjicitur. Tom. 5. c. 386. D.
Sepulcrum vendi non potest. Ibid. D.
Sepulcrum quid sit. T. 5. c. 924. E. & T. 10. c. 756. D.
Sepulcrum. T. 6. c. 632. C.
In sepulcrum alienum illatio non minuit rem domini, idest, quicquam patrimonio domini non abest. T. 6. c. 49. C.
Sepulcrum an accedat venditioni fundi amplioris. Tom. 7. c. 818. B.
Sepulcrum per se an vendi possit. Ibid. B.
Sepulcrum lateritium. Tom. 7. c. 593. C.
Sepulcrum non licebat Athenis opere tectorio exornatum habere. T. 9. c. 1174. B. C.
Qui sepulcrum ædificat juxta ædes alienas, quod spatium debeat relinquere. T. 10. c. 416. A.
Sepulcrum inter, & ædificium quantum spatii debeat intermitti. Tom. 10. c. 756. E. & c. 757. A.
Sepultura justa quæ dicitur. T. 4. c. 213. A. B.
Una sepultura plura sepulcra efficere non potest. T. 5. c. 925. E.
Una sepultura est, quæ unius est. Ibid. E.
Sepulturâ sacrâ privatur excommunicatus. Vide, Excommunicatus.
Sepulturæ perpetuæ tradita corpora quomodo transferri possint. T. 1. c. 380. C.
Sepulturæ quæ accidant, & quæ circa eam observanda. Tom. 5. c. 925. A. B.
Sepulturæ solennia an olim fuerint negata hæreticis. Tom. 10. c. 825. C.
Sepulturæ curator rectè constituitur testamento. T. 10. c. 1120. A.
Sequester judex sponsionis Sculna. T. 2. c. 200. B. C.
Sequester propriè quis dicatur. T. 5. c. 25. D. E.
Sequester, qui rem depositam habet. T. 6. c. 460. D.
Sequester si rem apud se depositam non reddat, qua actione teneatur. T. 7. c. 855. C.
Sequester quis sit. T. 8. c. 567. C.
Sequester quis dicatur. Tom. 8. c. 304. A. quomodo distet a depositario. Ibid. A. an ad eum possessio transeat. Ibid. B.
Sequester est depositarius rei litigiosæ. T. 9. c. 217. E. tenetur præscriptis verbis, non actione depositi. Ibid. E.
Sequester qua ratione rem possidet. T. 9. c. 1008. C.
Sequestratio quid. T. 2. c. 200. B.
Sequestratio rerum immobilium nunquam fit. T. 4. c. 716. A.
Sequestratio quibus rebus fit, & quibus non. Ibid. A. B.
Sequestratio possessionis, vel fructuum quomodo facienda. T. 6. c. 839. E. & c. 840. B.
Sequestratio rerum lite pendente quando fit. Tom. 9. c. 217. B. C.
Sequestratio est lex quædam depositi. T. 9. c. 350. A.
Sequestratio in interdicto Uti possidetis. T. 9. c. 1166. A.
Sequestratio non fit rerum immobilium, nisi ratione fructuum. T. 10. c. 628. B. C.
Sequestratio est lex depositi. T. 10 c. 650. A.
Sequestratio pecuniæ an sit licita. T. 10. c. 952. E.
Sequestratio quid sit. Tom. 10. c. 953. A.
Sequestrationis lex est, ut victori reddatur. T. 9. c. 217. D.
De sequestratione pecuniæ prohibita. T. 9. c. 986. A.
Sequestres testes esse non possunt. T. 9. c. 277. A.
Sequestri depositio coram quo fiat. T. 8. c. 567. D. E.
Pro sequestro deponere quid. Ibid. C.
Sequestrum quæ causentur. T. 5. c. 25. B.
Sequi, & duci cognata sunt verba, & quasi connexa. T. 7. c. 116. A. in quo differunt. Ibid. A.
Sequimur ducentem, ducimus sequentem. Ibid. A.
Sequior. T. 1. c. 952. E. & T. 3. c. 3. A.
Sera patientia locatoris est. T. 5. c. 528. A.
Sergent, vox Gallica, unde deductum. T. 2. c. 646. B. & T. 9. c. 1483. A.
Serica vestis pretiosa. T. 2. c. 272. D.
Sericæ vestes interdictæ. Tom. 2. c. 799. A. B.
Sericæ paragraudæ. T. 2. c. 797. E. & c. 798. A.
Serici libra olim tanti fuit, quanti libra auri. T. 9. c. 369. A.
Serici usus an fœminis sit interdictus. T. 10. c. 737. C.
De serico. T. 9. c. 369. A. B.
Sericum quid sit. Tom. 2. c. 795. A. B.
Sericum a Barbaris emi non potest sine Comite commerciorum. T. 2. c. 272. C.
Sericum auro contra vendebatur. Ibid. D.
Sericum fuit par auro. T. 9. c. 369. A.
Sericum quis poterat emere. T. 10. c. 1001. C.
Sericum auro comparatum. Ibid. C.
Sermo, qui ad præteritum, vel præsens tempus confertur, statim verus, aut falsus est. T. 1. c. 1084. C.
Sermo nullus adeo generalis est, a quo tacitè quædam non excipiantur ex mente loquentis. T. 4. c. 977. A.
Sermo (ajunt Philosophi) collatus ad præsens, vel præteritum tempus, statim est verus, aut falsus. T. 4. c. 1045. B.
Sermo ambiguus. T. 5. c. 1100. B.
Sermo ambiguus in emptione, & venditione contra venditionem interpretandus est, & cur. T. 5. c. 505. B.
Sermo idem duas differentes sententias exprimens. T. 7. c. 1460. A. & seq.
Sermo si sit ambiguus, in primis quærendum, quid senserit, qui eo usus est. T. 7. c. 1460. E. & c. 1461. A.
Sermo generalis an scientem in eo relevet, in quo latet malitia quædam mala. T. 7. c. 805. C.
Sermonis brevitas. Vide, Brevitas.
Serò nimis solvit adjecto, quem prævenit stipulator. T. 6. c. 375. C.
Serpentes vocantur pestes. T. 10. c. 1030. C.
Serpentem odorem pestilentem esse. T. 3. c. 473. E.
Serraculum quid. T. 3. c. 400. A.
Serraculum ducere quid. Tom. 3. c. 224. B.
Serva si conceperit, & postea manumissa peperit, libertum parit. T. 1. c. 402. D.
Serva nubere, aut servus uxorem ducere non potest. T. 5. c. 548. B.
Quando serva potest fieri mulier. T. 9. c. 926. A. B.
Ex serva quando ingenuus nasci potest. T. 9. c. 917. C.
Servandum datum, & depositum in quo differunt. T. 5. c. 25. A. B.
Servare quid significat. Tom. 1. c. 928. C.
De servatoribus loci. T. 3. c. 66. E.

BIU Cujas

Serviana actio quæ est? Tom. 7. c. 546. D.
Serviana, aut quasi Serviana actio quænam appellata. T. 8. c. 1108. C. D.
Serviana actio quæ, & in quo differat a Salviano interdicto. Ibid. A. B.
Serviana actio de quibus rebus est. T. 9. c. 1173. B. C. Vide, Actio Serviana.
Serviana actio quo casu salva sit creditori. T. 10. c. 1254. B.
Servi cognomine, prænomine, & agnomine carent. T. 1. c. 1184. E.
Servi sunt mancipi. T. 1. c. 327. A.
Servi dominorum delatores non audiuntur, excepto crimine majestatis. T. 1. c. 494. B.
Servi, qui domino auxilium non tulerunt, supplicio afficiuntur. T. 1. c. 421. E.
Servi in criminalibus non audiuntur contra dominum. T. 3. c. 588. D.
Servi malo more se emi, vel manumitti extraneis mandant. T. 2. c. 264. E. & 265. A.
Servi ex contractibus, in servitute habitis, post manumissionem non tenentur. T. 1. c. 391. E.
Servi quidam erant binomines. T. 1. c. 189. D.
+ Servi in quibus usumfructum habemus, an ex re nostra, vel operibus nostris adquirere nobis possint. T. 1. c. 94. B.
Servi alieni suppressio an sit furtum. T. 1. c. 875. E.
Servi alieni an in alterius caput torqueri possint. Tom. 1. c. 496. D.
Servi rustici alienari prohibentur. T. 2. c. 1041. E.
Servi rustici sine prædiis vendi nequeunt. T. 2. c. 837. A.
Servi operas locare aliud est, aliud ex operis servi mercedem capere. T. 3. c. 409. C.
Si servi plures ejusdem generis simul venierint, an una sit venditio. T. 1. c. 1371. C.
Servi heredes institui possunt. T. 1. c. 332. E.
Servi tributarii, vel inquilini apud dominos remanere jubentur. T. 2. c. 838. D.
Servi atrienses. Tom. 3. c. 289. A.
Servi barbari qui sint. T. 3. c. 172. A. B.
Servi fiscales impune fisco causam pecuniariam deferunt. Tom. 1. c. 494. A.
Servi pœnæ. T. 1. c. 499. D.
Servi undenam ita appellati. T. 1. c. 13. C.
Servi aut nascuntur, aut fiunt. Ibid. D.
Servi non onerantur ære alieno jure civili. T. 1. c. 268. E.
Servi quasi testamenta facere possunt. T. 1. c. 1273. C.
Servi ut testamento manumittuntur. T. 1. c. 465. E.
Servi sollicitator, seu corruptor. T. 2. c. 378. A. & c. 379. C.
Servi amanuenses. Vide, Amanuenses servi.
Servi reipublicæ. T. 2. c. 453. A.
Servi, qui sunt in fuga, cur nec vendi, nec donari possunt. Tom. 3. c. 491. E.
Servi fugitivi an dominus possessionem amittat. Tom. 1. c. 1126. D.
Servi fugitivi non est commercium. T. 1. c. 771. B. C.
Servi fugitivi longissimo tempore adquiruntur. T. 1. c. 82. C.
Servi quibus modis manumittuntur. T. 1. c. 462. E.
Servi persona inspicitur in legatis. T. 4. c. 411. E.
Servi actoris amissio plerumque est causa eversionis totius familiæ. T. 4. c. 1023. A.
Servi dispensatoris officium finitur manumissione, officium verò institoris non, & quæ ratio. T. 4. c. 934. B.
Servi aut nascuntur, aut fiunt, sed sed certis modis. T. 4. c. 64 C.
Servi, qui a testatore non jure manumissi sunt, an instructo prædiorum cedant. T. 4. c. 1181. B.
Servi in crimine adulterii torquentur in caput domini, non in crimine incesti. T. 4. c. 1005. E.
Servi receptitii quinam sunt. T. 4. c. 982. C.
Servi a dominis vendi possunt cum durioribus quibuscumque conditionibus. T. 4. c. 52. D.
Quot sunt servi, tot hostes, ut est in proverbio. T. 4. c. 10. E. & T. 5. c. 635. C.
Servi in quo differant a liberis hominibus quoad crimen adulterii ex lege Juliâ. T. 4. c. 1480. D. & seq.
An servi contineantur instructo prædio legato. T. 4. c. 1134. D.
Servi exhibendi copiam habere idem est, quod in potestate habere. T. 5. c. 229. D.
Servi matrem civilem, aut alios cognatos non habent. Tom. 5. c. 547. E.
Servi in toto jure civili, & prætorio pro nullis, & mortuis habentur. Tom. 5. c. 547. D. & c. 815. C.
Servi communis nomine si cum uno ex dominis agatur noxali actione furti, vel damni injuriæ, condemnatio in solidum fiet. T. 5. c. 677. D. E.
Servi operæ sunt infructu. Tom. 5. c. 425. B.
Servi nomine rerum amotarum actione an & quando uxor teneatur. T. 5. c. 572. A.
Servi pignorati possessio apud quem sit. T. 5. c. 700. C. & seq.
Servi quibus casibus in caput domini torqueri possunt. Tom. 5. c. 635. C.
Servi supplicii, & pœnæ qui dicantur. T. 5. c. 753. D.
Servi proprii, fructuarii, communis, alieni, liberi hominis bonâ fide possessi, quoad adquisitionem possessionis, quæ sint requisita. T. 5. c. 702. B.
Servi peculium est peculium domini, sive pars sui patrimonii, bonorumve suorum. T. 6. c. 15. B.
Servi hereditarii omnes communes habentur. T. 6. c. 670. E.
Servi matrimonium contrahere possunt jure Pontificio. Tom. 6. c. 1106. B. C.
Servi appellatione ancilla continetur. T. 8. c. 520. E.
Ex servi contractu actio domino quæritur, ipse verò servus agere non potest. T. 7. c. 155. D.
Servi legati dominium, quod interim fuit hereditatis, post aditionem ad legatarium transire. T. 7. c. 1162. A.
Servi urbani ut distinguendi a rusticis servis. T. 7. c. 380. E.
Servi fiunt capti ab hostibus. T. 7. c. 30. A.
Servi soli flagellis, flagris cæduntur. T. 7. c. 126. E.
Servi flagriones dicti, & unde. Ibid. E.
Servi quibus casibus in judicio constituunt. T. 7. c. 155. D. E.
Servi an possint liberari adoptione. T. 8. c. 910. B.
Servi jure civili pro nullis habentur. T. 8. c. 677. C. & c. 767. D. E. & c. 856. B.
Servi an adquirere nobis possint. T. 8. c. 958. C.
Servi corrupti actio quæ. Tom. 8. c. 1097. A.
Serviunde ita appellati, & quot modis fiant. T. 8. c. 895. A. B. an in eorum conditione sit aliqua differentia. Ibid. B.
Servi non usucapiunt, hoc est, neque inchoare usucapionem possunt, neque inceptam complere. T. 8. c. 821. A.
Servi alieni heredes institui utrùm possint. T. 8. c. 971. E. & c. 972. A. & seq.
Servi legati, qui sunt in fuga. T. 7. c. 1036. E. & c. 1037. A. & c. 1100. D. & seq.
Servi, & ancillæ differunt. T. 8. c. 563. C. D.
Servi pœnæ aliquando fiebant latrones. T. 9. c. 988. D.
Servi alieni possessor bonæ fidei fingitur esse dominus. T. 9. c. 630. B.
Servi torqueri possunt in causa adulterii mulieris. T. 9. c. 1399. B. & seq.
Servi in fuga cur nec vendi, nec donari possunt. Tom. 9. c. 616. A.
Servi alieni an institui heredes possint, an non. T. 9. c. 719. E.

BIU Cujas

Servi proprii non possunt institui heredes sine justa libertate. T. 9. c. 720. A.
Servi precum offerendarum Principi incapaces. Tom. 9. c. 1163. D. item incapaces sunt libelli offerendi Principi. Ibid. D.
Servi accusare non possunt suos dominos. T. 9. c. 1374. A. B.
Servi quomodo liberi fiunt. T. 9. c. 945. C.
Servi coloni. Tom. 9. c. 974. C. liberi coloni. Ibid. C.
Servi conditionales qui dicuntur. T. 9. c. 1214. C.
Servi, cum mulier rea adulterii fit post divortium, manumitti non possunt intra sexaginta dies utiles. T. 9. c. 1401. C. & c. 1426. C.
Servi notarii. T. 9. c. 1214. A. B.
Servi tabellarii sunt servi civitatis. Ibid. B.
Servi qui liberi esse nolint. T. 9. c. 948. B.
Servi a familiaribus separantur. T. 9. c. 1374. B.
Quot servi, tot hostes, proverbium. T. 9. c. 574. D.
Servi urbani, & servi rustici in quo differunt. T. 9. c. 573. C.
Servi publici fuerunt Athenis periti literarum. T. 9. c. 963. C. eos mittebant in bellum cum Imperatoribus, & Quæstoribus, & cur. Ibid. C.
Servi reipublicæ qui dicuntur. Ibid. A.
Servi quando in dominum interrogari possunt, & quando non. T. 9. c. 1466. E. & c. 1467. A. & seq.
Servi testamento manumittuntur, aut jure directo, aut jure fideicommissi. T. 9. c. 944. A.
Servi separantur a captivis, & cur. T. 9. c. 1319. D.
Servi pro quibus causis in præmium accipiunt libertatem. T. 9. c. 971. A. & seq.
Servi rustici, qui prædiis adhærent, inter res immobiles numerantur. T. 9. c. 1020. A.
Servi an teneantur lege Juliâ de vi privata. Tom. 9. c. 1428. E. & c. 1429. A.
Servi, qui pervenire non possunt ad libertatem. T. 9. c. 969. C. & seq.
Servi capite censiti. T. 9. c. 411. C. D.
Servi in tribus criminibus tantùm torquentur. & interrogantur in dominos. T. 9. c. 1467. D.
Servi nuda traditio dominium servi an transferat. T. 10. c. 282. B.
Servi una est persona; ex qua induci potest jus adcrescendi. T. 10. c. 406. C.
Servi arbitratui committi non potest, quomodo satisdatum sit. T. 10. c. 591. E.
Servi pœnæ quamdiu sunt, de publico annonam accipiunt. T. 10. c. 577. B.
Servi contestatio fraudulenta an suis dominis sit damnosa. T. 10. c. 678. C.
Servi venales quomodo denuntiabantur. T. 10. c. 750. E.
Servi venditor servum debet præstare noxis solutum, etiamsi ignoraverit servum esse noxium. T. 10. c. 755. C.
Servi damnati a judice, & servi damnati a dominis differunt. T. 10. c. 788. A. B.
Servi cum adhuc sunt in vinculis, & pœnâ suâ funguntur, frustra manumittuntur. Ibid. C.
Servi fugitivi dicuntur quasi sui ipsius fures. T. 10. c. 857. E.
Servi an possint preces offerre Principi. T. 10. c. 920. B.
Servi ministerium an extinguat mors ejus, cui debetur. T. 10. c. 939. B. C.
Servi nequitia, æquum est, ut extra corpus ipsius servi domino non noceat. T. 10. c. 946. B.
Servi rei fieri possunt legibus publicorum judiciorum ferè ex omnibus legibus. Ibid. C.
Servi venditioni rectè accedit homo. T. 10. c. 1034. D.
Servi veterani quinam sint. T. 10. c. 1124. C.
Serviens fundus si sit plurium, & is, cui servitus debetur, per partem viæ tantùm iverit, an totam viam retineat. T. 7. c. 465. D. E. si dividatur, certis regionibus, an per unam partem eundo, per alteram partem via retineatur. Ibid. c. 466. D.
Serviens fundus legatus an ab herede domino fundi dominantis liber legatario præstandus sit. T. 7. c. 404. B.
Servientis prædii domini patientia, & usus alterius pro traditione est in servitutibus. T. 7. c. 794. A.
Servile caput nullum jus habet, ideoque nec minui potest. Tom. 5. c. 159. C.
Servile probrum pro furto. T. 10. c. 747. A.
Serviles pœnæ in judiciis publicis sunt omnium gravissimæ. T. 5. c. 1200. D. eas statuliberi non patiuntur. Ibid. D.
Serviles cognationes non noverunt leges, & edicta. T. 8. c. 215. B.
Servilis cognatio nulla est. T. 8. c. 551. E. & T. 10. c. 993. B.
Servilis cognationis ratio licèt nulla habeatur, quod ad juris civilis participationem, tamen rectè utimur cognatorum nominibus etiam in servis. T. 8. c. 551. E.
An servire possit commune communi. T. 4. c. 145. B.
Servire verbum significat usum, non dominium. Tom. 4. c. 1118. A.
Servire aliud est, aliud servum esse. T. 4. c. 1118. A. & T. 7. c. 27. D. & c. 1359. B.
Servire non possunt ædes meæ aliis ædibus, & meis. T. 6. c. 224. B.
Servire nemini potest res sua. T. 7. c. 426. B.
Servire non potest mihi res mea. T. 7. c. 1370. B.
Servire verbum an usumfructum, vel proprietatem significet. T. 7. c. 1359. B.
Servire, & servum esse longè distant. T. 9. c. 246. E.
Servire suis creditoribus non coguntur debitores inopes. T. 9. c. 246. E.
Cum servis nullum est connubium. T. 1. c. 311. B.
Servis legatis, ancillæ quoque debentur, non contra. Tom. 1. c. 435. E.
Servis an aliqua fieri possit injuria. T. 1. c. 243. D. E.
Servis urbanis qui continentur. T. 1. c. 436. C.
Servis vernis inutiliter legatur. T. 3. c. 270. D.
Cum servis alienis est testamenti factio ex persona dominorum. T. 4. c. 411. B. in legatis servi persona inspicitur. Ibid. E.
De servis controversiâ inter duos ortâ, quos unus eorum possidebat, alter dicebat, sibi deberi ex causa depositi. T. 4. c. 881. D.
Servis legatis non continentur servi pignori accepti. T. 4. c. 1123. D.
Servis testamentorum omnia justa commoda non denegantur. T. 4. c. 1208. B.
Servis ingenium est, ut sint furaces. T. 5. c. 35. A.
De servis testatoris occisâ uxore ejus. T. 7. c. 513. E.
De servis familia dicitur. Tom. 8. c. 622. A. B.
In servis cognatorum nomina usurpari. T. 8. c. 215. B.
In servis possidendis quæ olim fuit veterum frugalitas. T. 8. c. 522. D.
Servis nomina imponuntur, ut plurimum a dominis. T. 9. c. 1451. C. D.
Servis, qui nomine domini possident, & expulsi sunt, postulantibus datur interdictum momentariæ possessionis in eum, qui expulit. T. 9. c. 1163. C.
Servis propriis mulieres, quæ se junxerunt. T. 9. c. 1428. A. B.
De servis, qui furtum fecerunt. T. 9. c. 623. D. & seq.
De servis fugitivis. T. 9. c. 615. B. & seq.
De servis publicis urbis Romæ fugitivis, vel fabricis, vel aliis publicis operibus deputatis, ut si se contuberniis alienarum ancillarum immiscuerint, confestim reddantur operibus urbis Romæ unâ cum contubernali sua, & liberis ex contubernio natis. T. 9. c. 617. C. D.
De servis, qui quæstioni in dominos

BIU Cujas

subjici possunt, vel non. T. 9. c. 1466. D. & seq.
Servis publicis utebantur singuli cives Romani. T. 9. c. 963. B.
De servis reipublicæ manumittendis. Ibid. A. & seq.
De servis fiscalibus, qui eos occultaverunt. T. 9. c. c. 617. D.
De servis fisci, vel Cæsaris. T. 9. c. 882. C.
Servis datur libertas. T. 10. c. 689. E.
Servis ingenitum est, ut fures sint. T. 10. c. 747. A.
Servis an pateat aditus ad Principem per libellum. T. 10. c. 838. B.
Cum servis nulla est actio. T. 10. c. 920. B.
Servitium urbanum. T. 3. c. 391. D.
Servitus est jus in corpore. Tom. 1. c. 1368. B.
Servitus jure naturali est incognita. T. 1. c. 1416. E.
Servitus reponendum esse pro *servus* in *L. & si quid. ff. de evict.* T. 3. c. 39. A.
Servitus jure gentium continetur. T. 1. c. 13. B.
Servitus ususfructus usucapi non potest. T. 1. c. 1137. D.
Servitus quando in personam dicitur. T. 1. c. 928. C.
Servitus matrimonium solvit. T. 2. c. 2072. B.
Servitus, ideſt, libertas servitutis. T. 1. c. 1137. C.
Servitus legata, & ususfructus quid distant. T. 1. c. 806. C. D.
Servitus est qualitas fundi. Tom. 1. c. 941. D.
Servitus quælibet rustici prædii naturâ sui intermissionem habet. T. 3. c. 403. C.
Servitus prædii ad tempus constitui non potest. T. 3. c. 427. C.
Servitus una, ne quis ædes suas altiùs tollat, & ne luminibus officiat vicini. T. 3. c. 506. D.
Servitus prædii usucapi non potest. T. 1. c. 1137. D.
Servitus prædiorum quot modis malâ fide possidetur. Tom. 1. c. 1118. B.
Servitus per partes adquiri, vel imponi non potest. T. 1. c. 1367. E.
Servitus ad partem fundi communis non rectè constituitur. T. 1. c. 1368. E.
Servitus, quæ appellatur fenestra. T. 3. c. 19. B.
Servitus aquarum. T. 2. c. 829. B.
Servitus quælibet morti non comparatur. T. 3. c. 519. D.
Servitus aquæ biennio amittitur, biennio usurpatur. T. 1. c. 378. D.
Servitus distat ab usufructu. T. 1. c. 806. C.
Servitus justa quænam sit. Tom. 2. c. 457. C.
Servitus alia est, quam homo homini debet; alia, quam prædium prædio debet. T. 4. c. 137. E.
Servitus est qualitas prædii. T. 4. c. 140. C.
Servitus non fit ad tempus, locatio verò fit ad tempus. T. 4. c. 567. A.
Servitus pro parte tantùm retineri potest. T. 4. c. 145. B.
Servitus ususfructus est dividua, reliquæ omnes servitutes, sive hominum, sive prædiorum sunt individuæ, & cur. T. 4. c. 138. A. B.
Servitus ususfructus sola est dividua. T. 4. c. 99. D. & c. 137. D.
Servitus ad partem divisam constitui potest, quæ certa est, ad indivisam partem non. T. 4. c. 138. C. D.
Servitus locari non potest. T. 4. c. 565. E. pignori dari potest. Ibid. c. 566. A.
Servitus rustica sui naturâ intermissionem habet. T. 4. c. 430. C.
Servitus urbana continuum usum habet. Ibid. C.
Servitus quid est. T. 4. c. 140. C.
Servitus alia est, per quam homo homini servit; alia per quam prædium prædio; alia verò, per quam prædium homini servit. Tom. 4. c. 1095. D.
Servitus aquæ constitui potest, aquâ nondum inventâ. T. 4. c. 895. D.
Servitus quando intermissionem habet, & quando non. T. 4. c. 430. B. C.
Servitus quælibet potest esse jus personæ. T. 4. c. 896. A.
Servitus non utendo non amittitur, quando per eum, cui servitus debetur, non stat, quominus utatur. T. 4. c. 147. A.
Servitus inutilis est, nullam habens utilitatem. T. 4. c. 895. C.
Servitus imponi potest ædificio nondum ædificato. Ibid. D.
Servitus aquæ lege venditionis an imponi possit fundo vendito. Ibid. C.
Servitus est jus, jus est individuum. T. 4. c. 881. B.
Servitus personæ etiam ei præstatur, qui nullam vicinam habet possessionem. T. 4. c. 893. E.
Servitus prædii, & servitus personalis quando valent. T. 4. c. 895. E.
Servitus prædii tantùm præstatur possessori vicini prædii. Tom. 4. c. 893. D. E.
Servitus, quæ neque prædio, neque homini ulli usui, aut voluptati esse potest, est inutilis. Tom. 4. c. 895. C.
Servitus prædialis, & ususfructus in quo differunt. T. 4. c. 1105. A.
Servitus. Vide, Ususfructus.
Servitus an pignori obligari, & quæ possit. T. 5. c. 810. A. B.
Servitus itineris sepulcro debita non utendo, ut cæteræ servitutes, an amittatur. T. 5. c. 388. A.
Servitus prædii an dividua sit. T. 5. c. 315. C.
Servitus legata in quo differat ab usufructu legato. T. 5. c. 1197. B. C.
Servitus pro parte adquiri non potest, & cur. T. 5. c. 1181. A.
Servitus pro parte inutiliter legatur. Ibid. C.
Servitus prædiorum an usucapi possit. T. 5. c. 662. C.
Servitus non potest usucapi ex lege Scribonia. T. 6. c. 37. A.
Servitus quando confunditur. T. 6. c. 459. D. E.
Servitus per alium rectè retinetur. T. 6. c. 467. A.
Servitus semel confusa, & confusione extincta, an restituatur, & iterum imponatur. T. 6. c. 109. D.
Servitus aquæ an fundum sequatur. T. 6. c. 516. B.
Servitus est constitutio juris gentium. T. 8. c. 677. D. & c. 768. B.
Servitus ad certam partem, aut indivisam an imponi, aut remitti possit. T. 7. c. 388. D. E.
Servitus ad diem, vel conditionem an promitti possit. T. 7. c. 385. E.
Servitus alia est realis, alia personalis. T. 7. c. 1024. C. realis ad heredem transmittitur, personalis non item. Ibid. C.
Servitus alia superficiaria, alia solaria. T. 7. c. 384. E.
Servitus alii deberi non potest, quàm proprietario. T. 7. c. 1370. B.
Servitus an a domino pro parte fundi divisâ adquiri possit. T. 7. 391. D.
Servitus an ab initio pro parte fundi individuâ legari, vel in stipulatum deduci, dari, cedi, præstari, constitui, imponi, adquiri, vel remitti, aut adimi possit. Tom. 7. c. 1390. B.
Servitus an ædificio futuro legari possit. T. 7. c. 1395. E.
Servitus biennio amittitur. Tom. 7. c. 723. B.
Servitus amissa non utendo. Ibid. C.
Servitus an confundatur partis adquisitione. T. 7. c. 426. B. an constituatur per legatum. Ibid. c. 388. C. item per fideicommissum. Ibid. C. item adjudicatione. Ibid. C.
Servitus pertinet ad condictionem incerti. T. 7. c. 645. D.
Servitus debetur potiùs prædio, quàm homini. T. 7. c. 378. C.
Servitus est individua. T. 7. c. 543. A.
Servitus aquæ. T. 7. c. 380. D.
Servitus an possit constitui in adjudicando. T. 7. c. 530. D.
Servitus est singulorum in solidum. T. 7. c. 582. E.
Servitus personalis ususfructus, & servitutes prædiorum in quo differe-

feruht. Tom. 7. c. 1127. E. & c. 1128. A.
Servitus an etiam futuro ædificio concedi possit. T. 7. c. 422. B.
Servitus an extinguatur confusione. T. 7. c. 403. B.
Servitus an fundo municipum per servum adquiri possit. Tom. 7. c. 392. C.
Servitus an imponi possit, ut pomum decerpere liceat, ut spatiari, ut cœnare in alieno possimus. T. 7. c. 1387. B. C.
Servitus an ita constitui possit, *ut aliquid faciat vicinus*. T. 7. c. 400. B. C.
Servitus an legari, vel promitti possit servo ad fundum dominorum. T. 7. c. 439. B.
Servitus an lege, vel pacto divisionis, vel permutationis constitui possit. T. 7. c. 440. D.
Servitus an modis iis constituatur, quibus ususfructus. T. 7. c. 388. C. D.
Servitus an debeat esse dividua, vel continua. T. 7. c. 425. A. B.
Servitus an pacto traditionis, & lege constitui possit. T. 7. c. 445. A.
Servitus an per socium usurpetur, quæ debetur fundo communi. T. 7. c. 465. C.
Servitus an pro parte adquiri, constitui, imponi, retineri possit. T. 7. c. 389. D. E. & c. 391. D. & c. 426. B. & c. 445. B. C.
Servitus an restituatur, restituto ædificio serviente. T. 7. c. 426. C. an sine prædio esse possit. Ibid. c. 380. C.
Servitus an usurpetur per socium. T. 7. c. 469. A.
Servitus communi fundo quando videatur imposita. T. 7. c. 434. D. E.
Servitus constituta communicato prædio an vitietur. T. 7. c. 389. E.
Servitus continuata est, licèt intermissione temporis divisa sit. T. 7. c. 386. E.
Servitus cum dicitur, plerumque servitus prædii intelligitur. T. 7. c. 1387. B.
Servitus dupliciter intermissionem habet. T. 7. c. 386. E. & c. 387. A.
Servitus in contractibus nominatim imponenda est. T. 7. c. 1388. A.
Servitus interdum non amittitur, etiamsi nullus ex sociis eâ utatur. T. 7. c. 467. D.
Servitus longo tempore an, & quando adquiri possit. T. 7. c. 395. A. & seq.
Servitus oneris ferendi specialis est, non generalis. T. 7. c. 406. A. quomodo a cæteris differat. Ibid. B. & seq. imponitur, aut dicitur in legibus ædium vendendarum. Ibid. A. B.
Servitus per pupillum non utentem tota retinetur. T. 7. c. 467. D.
Servitus per unum ex sociis an vindicari, adquiri, & vendi possit. T. 7. c. 453. D.
Servitus personæ constitui potest, ut poma ex alieno viridario decerpere liceat. T. 7. c. 1387. C.
Servitus prædialis, alternis annis legata, an non utendo amittatur. T. 7. c. 1348. D.
Servitus prædialis si alternis annis legetur, unum est legatum. Ibid. B.
Servitus prædii, quæ si non sit utilis prædio, & inutiliter constituitur. T. 7. c. 1387. D.
Servitus solius personæ nulla est ex voluntate testatoris, vel contrahentium. T. 7. c. 1396. D.
Servitus prædio communi ab uno ex sociis pro parte indivisa an imponi, vel adquiri possit. T. 7. c. 389. D.
Servitus prædio futuro an adquiri, vel legari possit. T. 7. c. 986. C. D.
Servitus prædiorum dividuitatem non recipit. T. 7. c. 1388. D. E. quando non hæreat prædio, sed personæ. Ibid. c. 426. D. quomodo constituatur. Ibid. c. 384. C & retineatur. Ibid. c. 381. C.
Servitus servitutis esse non potest. T. 7. c. 441. A.
Servitus si debeatur per fundum communem plurium, an tota retineatur, si is, cui debetur, eâ utatur tantùm per partem fundi, qui est communis plurium. Tom. 7. c. 465. C.
Servitus una, eademque an pluribus cedi possit simul, aut separatim, & quæ illæ sint. Tom. 7. c. 432. B. C. D.
Servitus, uni ex sociis inter vivos purè cessa, an utilis sit, & an possit ex postfacto confirmari. T. 7. c. 1392. B.
Servitus quid propriè sit. Tom. 8. c. 895. A. & c. 934. C.
Servitus non utendo amittitur. T. 8. c. 552. C.
Servitus rusticorum, & urbanorum prædiorum. T. 8. c. 508. A.
Servitus an servo legari possit ad fundum domini. T. 8. c. 789. B.
Servitus an prædio imponi possit ex tempore, vel ad tempus. T. 8. c. 376. C.
Servitus an rectè legetur servo ad prædium domini. T. 8. c. 96. E.
Servitus dividi non potest, nec pars servitutis debetur, sed æstimatio partis. T. 9. c. 255. D. E.
Servitus est qualitas prædii. Tom. 9. c. 476. A.
Servitus an pro præmio detur. T. 9. c. 988. D.
Servitus pœna per omnia morti comparatur. T. 9. c. 882. D.
Servitus servitutis non est. Tom. 9. c. 476. A.
Servitus justa quæ. T. 9. c. 974. E.
Servitus quælibet non semper morti comparatur. T. 9. c. 881. C.
Servitus vernæ justa servitus est. T. 9. c. 974. E.
Servitus, & libertas an pro parte adquiri, & retineri possint. T. 10. c. 540. A.
Servitus non potest tradi, sed cautio est loco traditionis. Tom. 10. c. 753. B.
Servitus dicta simpliciter plerumque servitus prædii. T. 10. c. 938. D.
Servitus prædialis an possit locari, vel vendi. T. 10. c. 1044. A.
Servitutis personalis definitio, itemque prædialis. T. 1. c. 1505. E. & c. 1506. A.
Servitutis tria genera. Tom. 2. c. 1179. A. B.
Servitutis stipulatio in dando consistit. T. 1. c. 1158. D.
Servitutis est inutile pignus. T. 3. c. 427. E.
Servitutis usum conditio retardat; aut finit, modus verò non retardat. T. 4. c. 142. D.
In servitutis causam an ullus sumptus pro parte fieri possit. T. 4. c. 881. A.
Servitutis causa est individua. Ibid. A.
Servitutis prædii rustici; vel urbani vindicatio quare non referatur inter genera vindicationum. T. 5. c. 374. A. B.
De servitutis adquisitione, & amissione. T. 6. c. 459. D.
Servitutis libertas usucapi potest. T. 6. c. 36. E.
In servitutis usucapione titulus requiritur. T. 6. c. 39. B.
Servitutis vindicationem dabat Julianus fructuario prohibito uti servitute. T. 6. c. 36. B.
Servitutis actio negatoria adversùs quem, & cui detur. T. 7. c. 455. A.
Servitutis actio confessoria est in rem; negatoria in id, quod interest. T. 7. c. 452. E.
Servitutis actio confessoria adversùs quos detur. Tom. 7. c. 454. B.
Servitutis actio confessoria ab interdicto de arboribus cædendis quid differat. Ibid. B. C.
Servitutis an impediatur constitutio, publico loco interveniente inter prædium tuum, & meum. T. 7. c. 398. D.
Servitutis cessio vice traditæ possessionis vacuæ est. T. 7. c. 739. A. B.
Servitutis obligatio ejus est generis, ut neque in petitione, neque in solutione divisionem recipiat. T. 7. c. 538. D.
Servitutis vindicatio. T. 7. c. 224. D.
Servitutis reiindividuæ exemplum. T. 7. c. 543. A.
Servitutis vindicatio, quæ debetur

BIU Cujas

fundis emphyteuticariis, datur emphyteutis. T. 7. c. 489. B.
Servitutis communio nulla videtur esse, T. 7. c. 582. E.
Servitutis obligatio an sit indivi-dua, T. 7. c. 536. B.
Servitutis confusæ recipiendæ gratiâ an heres utatur retentione, aut condictione confulionis. T. 7. c. 494. A.
Servitutis electio cujus sit in contractibus. T. 7. c. 390. D.
Servitutis, & legis differentia quæ sit, T. 7. c. 397. C.
Servitutis fructus an esse possint, & quomodo in ea accipiantur. T. 7. c. 452. E.
Servitutis jure constitutæ vicem obtinent longi temporis usus, & vetustas. T. 7. c. 397. C.
Servitutis legatæ dies quando cedat. T. 7. c. 1392. D.
In servitutis libertate usucapienda an tempora conjungantur inter emptorem, & venditorem. T. 7. c. 427. A.
Servitutis species in fundi venditione exprimenda est. Tom. 7. c. 747. E.
Servitutis venditor quid cavere debeat. T. 7. c. 404. E.
Servitutis usus an sit dividuus. T. 7. c. 392. A. B.
Servitutis usus an possit distingui temporibus. Ibid. B.
Servitutis duo genera, Tom. 7. c. 1387. B.
Servitutis species una, quæ *oneris ferundi* causâ imponitur. Ibid. D.
Servitutis vindicatio per confessoriam. T. 9. c. 129. B. ejus formula. Ibid. C.
Servitutis factum ad se trahit libertatis actus. T. 9. c. 252. A.
Servitutis vindicatio non parit actionem de evictione. T. 10. c. 534. A.
Servitutis stipulatio in quo consistit. T. 10. c. 409. C.
Servituti suus cuique modus est. T. 5. c. 651. A.
Servitutem dominus per se fructuario prædio imponere non potest. T. 1. c. 62. C.
Servitutem habenti jus est nuntiandi. T. 3. c. 9. E.
In servitutem non iteratur petitio. T. 1. c. 841. C.
Servitutem aquæ adquiri triennio. T. 1. c. 542. B.
Per servitutem prædium prædio subjicitur. T. 1. c. 759. C.
Servitutem qui dividit, eam corrumpit. T. 4. c. 881. A.
Qui servitutem oneris ferendi debet, is non pati tantùm, sed & facere tenetur. T. 4. c. 99. B.
Servitutem constituere aliud est, aliud promittere. T. 4. c. 141. B.
In servitutem si ego redigar mater mea mihi mater esse desinit, & cæteri cognati mihi cognati esse desinunt. T. 5. c. 547. D.
Servitutem an possit superficiarius imponere superficio. Tom. 7. c. 382. B. C.
Servitutem an emphyteuticarius imponere, vel adquirere possit, Ibid. D.
Servitutem servitutis stipulare possumus, cedere non possumus. T. 7. c. 537. C.
Servitutem introduxit jus gentium, T. 7. c. 18. A.
Servitutem nemo habet sine prædio, T. 7. c. 380. C.
Servitutem adquirere, vel imponere prædio an possit is, qui nudæ proprietatis est dominus. Tom. 7. c. 381. D.
Servitutem an superficiarius insulæ imponere, vel adquirere possit. T. 7. c. 381. E. & c. 382. A.
Servitutem retinere per bonæ fidei, aut malæ fidei possessorem. T. 7. c. 381. C.
Qui servitutem imponere possit, vel adquirere, Ibid. C. D.
Servitutem is potest adquirere, qui pleno jure est dominus, Ibid. D. adquisitam servitutem prædio suo remittere potest. Ibid. D.
Servitutem an usufructuarius imponere possit. Ibid. D.
Servitutem qui possidet, non probat, sed qui eam negat deberi. T. 7. c. 871. D.
Servitutem qui solus ex dominis vendidit, solus etiam tenetur evictionis nomine, Tom. 7. c. 435. A.
Servitutem qui vindicare potest, etiam vicino novum opus nuntiare potest. T. 7. c. 402. B. C.
Servitutem non dividit temporis divisio, T. 7. c. 387. C.
Servitutem non utendo an amittat is, qui alio tempore eâ utitur, quàm de quo actum est. Tom. 7. c. 458. A.
Inter servitutem promissam, & constitutam quæ differentia. T. 7. c. 385. D. E.
Servitutem quis possideat. Tom. 7. c. 455. D. & quis contra. Ibid. D.
Servitutem stipulari an quis possit pro parte indivisa, T. 7. c. 392. A.
Servitutem suo fundo stipulatus si quis est, an pluribus relictis heredibus vitietur stipulatio. T. 7. c. 439. A.
Servitutem vindicantibus quæ actiones, & quibus illæ dentur, T. 7. c. 450. C.
Servitutem si unus ex dominis mihi cesserit, cæteris non cedentibus, an possit is, qui cessit, me prohibere cesso jure uti, T. 7. c. 434. E
Servitutem ad fundum communem an unus ex sociis stipulari possit. T. 7. c. 438. E.
Servitutem altius non tollendi possidens an, & qua actione me ædificantem prohibere possit. T. 7. c. 455. D.
Servitutem altius non tollendi alius, quàm proprietarius, debere non potest. T. 7. c. 1370. B.
Servitutem altius tollendi debens an faciat, vel patiatur. Tom. 7. c. 400. E. & c. 401. A.
Servitutem an unus ex sociis adquirere, imponere, stipulari, vel promittere possit. T. 7. c. 439. A.
Servitutem habens habet etiam interdictum de itinere, actuque privato. T. 7. c. 454. D. E.
Servitutem oneris ferendi debens an faciat, vel patiatur, Tom. 7. c. 400. E.
Servitutem debens, nihil unquam facit. Ibid. B.
Servitutem pluribus fundo communi constituentibus separatim, novissimus actus priores confirmat. T. 7. c. 448. C.
Servitutem prospectus, vel luminum, vel altius non tollendi, non tantùm imponi vicinis, sed etiam ulterioribus ædibus, T. 7. c. 428. E.
Servitutem qui adquirere potest, non posse eam semper imponere, T. 7. c. 383. E.
Servitutem qui imponere possit, vel adquirere. Tom. 7. c. 381. C.
Servitutem an rectè stipuletur servus ad fundum domini. Tom. 8. c. 96. E.
Servitutem luminum an vicino debeat prædium, an servitutem, ne luminibus officiatur, multum interest, T. 9. c. 1180. B. C.
In servitutem petitio iterari non potest post libertatem datam. T. 9. c. 983. A.
Servitutem personalem testamento legatam, vel codicillis relictam, ejus legati diem nunquam cedere, nisi ab adita hereditate. T. 9. c. 891. E.
Servitutem negante, vel tacente venditore fundi, quid sequetur. T. 10. c. 751. C.
In servitute cognationes naturaliter contractæ observandæ, & reverendæ sunt. Tom. 5. c. 547. E.
Servitute aquæ venditâ, id videtur quoque venditum, sine quo aquæ servitus esset inutilis. Tom. 7. c. 710. C.
In servitute amittenda an tempora conjungantur. Tom. 7. c. 395. A.
Servitute legatâ per fundum, cujus electio sit, legatarii, vel heredis, per quam partem fundi constituere velit. T. 7. c. 990. E. & c. 991. A.
De servitute oneris ferendi an agatur cum fructuario. T. 7. c. 406. C.
Servitute suo fundo adquisitâ, an eo communicato servitus extinguatur, T. 7. c. 439. A. B.
In servitute qui vi detinetur, perinde est, ac si esset in libertate. T. 10. c. 467. A.
Servitutes an propriè sint ex bonis. T. 1. c. 58. C.

BIU Cujas

Servitutes an pignerari possint, T. 3. c. 427. B.
Servitutes prædiorum rusticorum, vel urbanorum a domino, vel ab eo, cui debentur, vendi possunt, locari tamen non possunt. Ibid. C.
Servitutes prædiorum urbanorum, & rusticorum usucapi non possunt. T. 1. c. 1117. D.
Servitutes rusticæ quid ab urbanis distent, T. 3. c. 403. C. D.
Servitutes rusticorum prædiorum amittuntur non utendo, urbanorum non item. T. 1. c. 378. B. & c. 1118. E.
Servitutes diuturno usu, & longâ quasi possessione adquiri. Tom. 1. c. 1117. E.
Servitutes propriè ex bonis non sunt. T. 1. c. 58. C.
Servitutes prædiorum quæ sint. T. 2. c. 175. A. B.
Servitutes omnes prædiorum perpetuas habere causas. T. 3. c. 298. A.
Servitutes prædiorum individuas esse. T. 1. c. 1211. B.
Servitutes qui stipulatur, incertum stipulatur: de usufructu dubitatur. T. 1. c. 1213. D.
Servitutes usucapione legitimâ non adquiruntur, usucapione tamen Justinianeâ prorsus adquiruntur. T. 1. c. 1118. E.
Servitutes cum fundis usucapi possunt. T. 1. c. 1122. B.
Servitutes usu diuturno, & longâ quasi possessione adquiri. Tom. 1. c. 1118. A.
Servitutes ipso jure ultra, quàm opus sit ad prædia, constitui non possunt. T. 3. c. 77. B. C.
Servitutes prædiorum quemadmodum amittuntur. T. 1. c. 751. E.
Servitutes propriè an sint ex bonis. T. 1. c. 58. C.
Servitutes personarum, quæ debentur personis, cum personis extinguuntur, nec ab eis transeunt in emptorem, vel heredem. T. 4. c. 893. D.
Servitutes prædiorum, quæ in rem sunt, prædiis debentur, & prædiorum emptorem sequuntur. T. 4. c. 893. D.
Servitutes prædiorum, legatæ in testamento matris, an omnes legatæ sint, & an id legatum in totum consistat. T. 4. c. 1102. D.
Servitutes in utendo consistunt, ususfructus verò in fruendo. T. 4. c. 138. B.
Servitutes sunt individuæ. T. 4. c. 99. D. & c. 138. A. B.
Servitutes rusticorum prædiorum cur pignerari possunt, non urbanorum. T. 4. c. 566. C. D.
Servitutes prædiorum, & ususfructus in quo differunt. Tom. 4. c. 140. C.
Servitutes a quo tempore originem trahant. T. 5. c. 663. B. C.
Servitutes quomodo petantur. T. 5. c. 306. A. B.
Servitutes, ut jura incorporalia, possideri non possunt. Tom. 5. c. 692. E.
Servitutes inusu amittuntur. T. 5. c. 733. C. D.
Servitutes longo tempore, bonâ fide, non vi, non clam, non precario adquiruntur. T. 5. c. 735. E.
Servitutes prædiorum in quo consistant. T. 5. c. 306. E.
Servitutes prædiorum, & libertates servitutum eorum prædiorum an usucapi possint. Tom. 5. c. 734. D.
Servitutes usu non adquiruntur, non utendo amittuntur. Tom. 5. c. 733. C. D.
Servitutes quo tempore jure veteri, & quo jure novo, sive Justinianeo amittantur. Ibid. D.
Servitutes aquæ. T. 6. c. 466. C. & seq.
Servitutes aliæ sunt personarum, aliæ rerum. T. 6. c. 35. B. C.
Servitutes quæ propriè appellentur. T. 7. c. 380. C.
Servitutes an æstimentur ex continuo usu, aut ex causa perpetua. T. 7. c. 425. B.
Servitutes an die, & conditione finiri possint. T. 7. c. 385. A. B.
Servitutes an, & quæ impediantur loco publico interveniente. T. 7. c. 398. E.
Servitutes an morte, vel capitis diminutione ejus, cui debentur, amittantur. T. 7. c. 464. C.
Servitutes an possint per plurium prædia diversis temporibus cedi. T. 7. c. 447. C.
Servitutes an retineantur, siquis eis non in totum, sed pro parte utatur. T. 7. c. 464. B.
Servitutes an ultra, quàm prædio sint usui, & an ob utilitatem, vel amænitatem tantùm constitui possint. T. 7. c. 389. B. C.
Servitutes aliæ urbanæ, aliæ rusticæ. T. 7. c. 380. D.
Servitutes aliquando appellantur conditiones. T. 7. c. 381. B.
Servitutes prædiorum rusticorum, vel urbanorum veniunt in actionem familiæ erciscundæ, & communi dividundo. T. 7. c. 506. D.
Servitutes an veniant in petitionem hereditatis. T. 7. c. 507. A.
Servitutes qui adquirere, vel imponere possunt, vel non. T. 7. c. 381. C. D.
Servitutes individuæ cur dicantur. T. 7. c. 335. B. C.
Servitutes sunt tantùm usui, non fructui. Ibid. B.
Servitutes, & jura prædiorum multùm distant. T. 7. c. 381. B.
Servitutes in jure cedi possunt. T. 7. c. 369. C.
Servitutes debitas prædio hereditario non utendo amitti. Tom. 7. c. 543. A.
Servitutes urbanæ, & rusticæ ut distinguendæ sint. T. 7. c. 380. D.
Servitutes prædiorum, servitus personalis, & ususfructus in quo differunt. T. 7. c. 1127. E. & c. 1128. A.
Servitutes aut sunt personarum, aut rerum, T. 7. c. 380. A.
Servitutes quomodo dividuntur. T. 7. c. 380. A.
Servitutes non nisi rebus soli imponuntur, & adhærent. Ibid. C.
Servitutes rerum quomodo definiuntur. Ibid. C.
Servitutes an usucapi possint. T. 7. c. 394. C.
Servitutes aut personarum, aut prædiorum esse. T. 7. c. 380. A.
Servitutes concedi precario. Tom. 7. c. 426. D.
Servitutes diversæ an pluribus in eundem locum cedi possint. T. 7. c. 436. B.
Servitutes ex die, & conditione an constitui possint. T. 7. c. 385. B.
Servitutes inter, & jura prædiorum multum interesse, Tom. 7. c. 381. B.
Servitutes ipso jure amissas restitui posse, & plures casus earum. T. 7. c. 447. E.
Servitutes longo tempore adquiri etiam inter absentes, Tom. 7. c. 415. E.
Servitutes non consistere in faciendo, sed in patiendo. T. 7. c. 401. A.
Servitutes non utendo an amittantur. T. 7. c. 394. C.
Servitutes per quos usurpari possint. T. 7. c. 464. D.
Servitutes personales quæ sint. T. 7. c. 1024. C. possunt etiam esse reales. Ibid. C. quæ illæ sint. Ibid. C.
Servitutes personarum quomodo distent a servitutibus rerum. T. 7. c. 380. B. C.
Servitutes prædiorum an constitui possint inter prædia longè dissita. T. 7. c. 1313. C. D.
Servitutes quæ imponi possint, interveniente loco publico, & quæ non. T. 7. c. 405. C.
Servitutes qua usucapione adquirantur. T. 7. c. 397. E.
Servitutes quibus modis amittantur, & extinguantur. Tom. 7. c. 464. A. B.
Servitutes quomodo, & per quos usurpentur. T. 7. c. 469. A. B.
Servitutes quomodo retineantur. T. 7. c. 464. B.
Servitutes quo tempore adquirantur. T. 7. c. 397. A.
Servitutes rusticæ an impediantur interposito fundo alieno. Tom. 7. c. 447. A. B.
Servitutes rusticæ an imponi possint, interveniente libero prædio. T. 7. c. 433. D.
Servitutes rusticæ, quæ personæ possint tribui. T. 7. c. 430. C. & seq.
Servitutes rusticæ quando prædiales, & quando personales sint. T. 7. c. 430.

c. 430. C. & seq.
Servitutes rusticæ quando amittantur. T. 7. c. 394. D.
Servitutes rusticas in solo, urbanas in superficie consistere. Tom. 7. c. 384. E.
Servitutes inter rusticas, & urbanas quæ differentia sit. Tom. 7. c. 410. D.
Servitutes rusticas usu retineri. T. 7. c. 419. B.
Servitutes rusticorum prædiorum non utendo non amitti, urbanorum econtra. T. 7. c. 397. D. E.
Servitutes urbanæ, & rusticæ quomodo amittuntur. T. 7. c. 410. D.
Servitutes urbanæ an, & quando amittantur. T. 7. c. 394. D. E.
Servitutes urbanæ a rusticis an loco distinguantur. T. 7. c. 380. D.
Servitutes urbanæ quædam non impediuntur interposito fundo alieno, & quæ illæ sint. Tom. 7. c. 447. B.
Servitutes urbanæ, quæ libero interveniente prædio interrumpantur, & quæ non. T. 7. c. 433. D. E.
Servitutes urbanorum prædiorum an possessione retineantur. T. 7. c. 419. B.
Servitutes utendo retineri. T. 7. c. 464. B.
Servitutes prædiorum rusticorum quænam sint. Tom. 8. c. 942. C. quænam urbanorum. Ibid. C. D.
Servitutes an ad diem, vel sub conditione, vel ad conditionem constitui, vel adquiri possint. T. 8. c. 376. A.
Servitutes non possidemus, sed eis utimur. T. 8. c. 573. A.
Servitutes personales cum persona extinguuntur. T. 8. c. 694. C.
Servitutes prædiorum an præscribi possint. T. 9. c. 1019. B.
Servitutes non sunt in bonis nostris. T. 9. c. 1204. A. & cur. Ibid. A. non habent substantiam certam, aut corpus. Ibid. A. an pignori obligari possint. Ibid. A.
Servitutes consistunt in usu; usus verò est individuus. T. 10. c. 408. C.
Servitutes quomodo adquirantur. T. 10. c. 410. A.
Servitutes qui stipulatur, incertum stipulatur. T. 10. c. 541. A.
Servitutes non constant corpore, sed in jure tantùm consistunt. T. 10. c. 938. D.
Inter servitutes urbani, & rustici prædii an sit differentia, cum de pigneratione earum agitur. T. 10. c. 1023. C. & seq.
Servitutum duo genera. T. 3. c. 3. E.
Servitutum aliæ personarum, aliæ rerum. Tom. 1. c. 748. B. & T. 2. c. 173. C.
Servitutum aliæ personales, aliæ prædiales. T. 4. c. 893. D.
Servitutum rusticarum quæ proprietates sint, & quomodo a se invicem distinguantur. Tom. 5. c. 309. D. E. & seq.
Servitutum prædiorum rusticorum quæ natura, & conditio. T. 5. c. 734. D. & seq.
Servitutum vindicatio. T. 6. c. 334. B. C.
Servitutum nomine aqua continetur. T. 6. c. 276. D.
Servitutum natura ea est, ut eæ possideri non possint, sed intelligitur possessionem earum habere, qui ædes possidet, quamdiu eas possidet. T. 6. c. 37. B.
Servitutum appellatione comprehenduntur earum libertates. Ibid. B.
De servitutum vindicatione. T. 6. c. 35. B. & seq.
Servitutum actio confessoria quæ sit, cui detur, & unde cognoscatur. T. 7. c. 450. D.
Servitutum actiones duplices esse. Ibid. C. D.
Servitutum aliæ urbanæ, aliæ rusticæ. T. 7. c. 380. D.
Servitutum an oporteat perpetuam causam esse. T. 7. c. 425. A.
Servitutum cessiones, quæ inutiles sint. T. 7. c. 399. C. & seq.
Servitutum divisio quæ sit. Tom. 7. c. 380. C.
Servitutum libertas an per parietem, vel arborem usucapi possit. T. 7. c. 410. E. & c. 411. A.
Servitutum omnium est commune, quòd eas habens possit vicino novum opus nuntiare. Tom. 7. c. 458. C.
Servitutum petitori incumbit probatio, non defensori. T. 7. c. 871. D.
Servitutum pluralitas an cernatur ex fundis servientibus. Tom. 7. c. 438. C.
Servitutum primas cessiones ad novissimum tempus cessionis trahi, non contra, & hujus regulæ species variæ. T. 7. c. 448. C.
Servitutum priores cessiones an, & quando posterioribus confirmentur, & quando non. T. 7. c. 448. C.
Servitutum rusticarum varia exempla. T. 7. c. 430. C.
In servitutum venditione cautio est traditionis loco. T. 7. c. 404. E. & c. 405. A.
Servitutum vindicatio quibus competat. T. 7. c. 401. B.
Servitutum vindicatio quibus detur. T. 7. c. 451. E.
Servitutum urbanorum prædiorum libertas usucapitur, rusticorum econtra. T. 7. c. 397. E.
Servitutum urbanarum genera varia. T. 7. c. 407. A.
Servitutum urbanarum libertas quando usucapi possit. Tom. 7. c. 427. A. B.
Servitutum usus an individuus sit. T. 7. c. 1389. C.
Servitutum usus temporibus secerni potest. T. 7. c. 386. E.
Servitutum usum esse individuum. T. 7. c. 540. B. & c. 1389. C.
Servitutum, quæ debetur fundis emphyteuticariis, vindicatio. T. 7. c. 480. B.
Servitutum divisio quæ. Tom. 7. c. 1387. B.
Servitutum vindicationes in quibus differant a corporum vindicationibus. T. 8. c. 1104. D.
Servitutum divisio. T. 10. c. 938. D.
Servitutum definitio. T. 10. c. 940. B.
De servitutibus urbanis nulla sunt propria interdicta. T. 1. c. 853. E.
In servitutibus prædiorum adquirendis infinitum tempus desiderari videtur. T. 1. c. 1118. C.
In servitutibus patientia est pro traditione. T. 4. c. 787. B.
De servitutibus aquæ. T. 5. c. 736. A. & seq.
De servitutibus prædiorum. T. 6. c. 290. C. & seq.
De servitutibus rusticorum, & urbanorum prædiorum. T. 6. c. 458. C. & seq.
De servitutibus legatis. Tom. 7. c. 1227. B. C.
Servitutibus modus ipso jure an adjici possit. T. 7. c. 386. C. D.
In servitutibus invitus quando, & quot modis quis dicatur. Tom. 7. c. 409. D.
In servitutibus omnibus, excepto usufructu, commune est, ut si debeantur pluribus, singuli agant in solidum. T. 7. c. 457. E.
Servitutibus quæ possint, aut non possint adjici, & quæ illa sint. T. 7. c. 485. A.
De servitutibus rerum. T. 7. c. 380. C.
De servitutibus ædificiorum. T. 9. c. 1180. A. & seq.
De servitutibus omnibus, vel rerum, vel personarum, est duplex actio in rem confessoria, & negatoria. T. 10. c. 940. C.
Servius Sulpitius qualis fuerit, & quinam ab illo nominati. T. 1. c. 911. D.
Servius peritissimus conficiendarum definitionum censetur. T. 5. c. 577. C.
Servo legari non potest servitus ad fundum domini. Tom. 1. c. 335. D.
Servo proprio an utiliter sine libertate legari possit. T. 1. c. 1273. B.
Servo dominum accusanti, etiamsi vera deferat, vox interdicatur. T. 2. c. 664. B.
Servo non est committenda domini salus. T. 1. c. 497. A.
Servo, qui ultro aliquid de domino confitetur, fides non accommodatur. Ibid. A.
De servo corrupto. T. 1. c. 756. C.
Cum servo nullam actionem esse. T. 3. c. 226. B.
Servo vix unquam est syncera fides. T. 1. c. 1417. B.
Servo proprio olim inutiliter legabatur

BIU Cujas

batur sine libertate. T. 4. c. 382. C.
Cum servo testamenti factio est ex persona domini. T. 4. c. 687. D.
Cum servo nullum judicium consistit. T. 4. c. 882. D. item cum servo nulla libertas, nullum testamentum est. Ibid. E. & c. 883. A.
Cum servo judicium nullum, & nulla lis consistit. T. 4. c. 882. D.
Servo actori, quod domino debetur, solvitur rectè. T. 5. c. 469. D.
Servo ad libertatem proclamante, & liberale judicium implorante, an dominus justè eum possideat, tanquam servum. Tom. 5. c. 712. D.
Servo corrupto pignori dato cur actio competat. Tom. 5. c. 255. B. C.
Servo nostro non mandamus, sed præcipimus, & imperamus. T. 5. c. 460. C.
Servo pœnæ an legatum alimentorum, vestiarii, calcearii, habitationis debeatur. T. 5. c. 1078. C. & seq.
Servo, qui noxam nocuit, ante moram domini mortuo, qua actione dominus teneatur. T. 5. c. 233. E. & c. 234. A.
Servo quibus casibus tutor detur. T. 5. c. 578. B.
Cum servo nulla actio est. Tom. 6. c. 380. D. & T. 8. c. 709. B. & c. 816. D. & c. 869. C.
De servo communi ab uno ex dominis herede instituto. Tom. 6. c. 195. D.
De servo noxio, qui noxam aliquam commisit. T. 6. c. 432. E.
De servo fugitivo, se gerente pro libero, & credente mutuam pecuniam domino subreptam, aut rem aliquam vendente. T. 6. c. 376. B. & seq.
Si servo alieno quis velit legare, duo exiguntur. T. 7. c. 1273. B.
Servo legato vestis sequitur. T. 7. c. 1178. C.
Servo hereditario an legari possit. T. 7. c. 1187. D.
Servo non rectè legari, quamdiu serviat. T. 8. c. 789. B.
Cum servo alieno nullam esse actionem. T. 8. c. 758. A.
Pignori dato servo, an intelligatur pignori datum peculium. T. 7. c. 704. B. & an eo vendito, vendatur cum eo peculium. Ibid. B.
Servo alieno non potest legari, nisi & domino ejus legari possit. T. 7. c. 1273. A.
Servo proprio inutiliter legari sine libertate. T. 7. c. 1108. D.
De servo vendito, vel donato eâ lege, ut manumittatur. Tom. 7. c. 677. C.
De servo legato, qui est in fuga. T. 7. c. 1100. D.
De servo communi, qui in fuga est. T. 7. c. 597. A.
De servo fugitivo, qui peculiares nummos, quorum liberam administrationem habebat, mutuos dedit. T. 7. c. 662. A. B.
De servo communi, qui sibi crus fregit in opere, quando est commune damnum, & quando non. T. 7. c. 599. D.
Servo an legari possit servitus ad fundum domini. Tom. 1. c. 335. D.
An in servo alienato datio libertatis possit consistere. T. 8. c. 974. A.
An libertas, & hereditas servo adimi possint. Ibid. A. B. an legatum in eo consistere possit. Ibid. B.
Servo heredis an utiliter legetur. T. 8. c. 993. A. B. an ex diverso herede instituto. Ibid. B.
Servo an tutor detur. T. 8. c. 915. D.
Servo noxam faciente, dominus sciens, vel nesciens, qua actione teneatur. T. 8. c. 487. B.
Servo alieno directam libertatem inutiliter dari, invito domino, fideicommissaria potest dari. T. 9. c. 964. C.
Servo non creditur sine tormentis in causis criminalibus. Tom. 9. c. 1468. D.
Servo non potest esse actio ex empto. T. 9. c. 124. B.
Servo pupilli non possunt tutores præstare libertatem. T. 9. c. 969. B.
Cum servo nulla est actio civilis. T. 9. c. 1163. E.
De servo, qui stuprum commisit cum muliere libera. T. 9. c. 1427. D.
De servo pignori dato manumisso. T. 9. c. 961. C.
De servo, qui redemptus est a domino a fiduciario emptore. T. 9. c. 970. B.
A servo, quem magistratus judicem dedit certæ rei, vel causæ, sententiam latam non infirmari, licèt postea appareat, eum fuisse servum T. 9. c. 1066. E.
De servo communi manumittendo. T. 9. c. 959. C. & seq.
De servo, qui pignori datur, vel obligatur. T. 9. c. 961. C.
Cum servo furti actione non agit dominus, licèt furtum fecerit, nec actione legis Aquiliæ, si damnum dederit domino. Tom. 9. c. 989. D.
Cum servo judicium non est. T. 9. c. 123. A.
Servo nemo legat jure. T. 9. c. 124. B.
Ne de servo quæstio habeatur in dominum, ne offerente quidem domino servum quæstioni. T. 9. c. 1466. E.
De servo, qui se mandavit emi, an valeat mandatum. T. 9. c. 359. C.
De servo communi manumisso. T. 9. c. 959. C.
Servo inutiliter legatur; quod ei libero facto adquiri non posset. T. 10. c. 356. E.
Servo occiso, quænam actio detur domino, & quænam condemnatio inde consequatur. T. 10. c. 411. B.
Servo quæ adquiruntur, regulariter ex persona servi valent. Tom. 10. c. 651. E.
Servo vendito, an siquid ex re venditoris adquisierit, ad emptorem pertineat. T. 10. c. 767. A.
Servo legato, & eidem servo fundo legato, separatim detrahitur falcidia ex servo, & postea ex legato. T. 10. c. 809. B. C.
Servo facto, vel in servum factum, an post libertatem conveniat aliqua actio de eo, quod gesit post servitutem. T. 10. c. 960. C.
Servo proprio inutiliter sine libertate legatur. T. 10. c. 1088. E. & c. 1091. C.
Servorum probra, fuga, & furtum. T. 2. c. 379. B.
Servorum operæ usumfructum imitantur, & ab eo distant plurimùm. T. 1. c. 749. D.
Servorum operas capitis deminutione non perire. T. 1. c. 187. B.
Servorum corrumpendorum duæ species. T. 1. c. 757. A.
Servorum fugitivorum possessio animo retinetur. T. 1. c. 466. B.
Servorum usus est necessarius. T. 4. c. 629. C.
Servorum matrimonium contubernium est, non matrimonium. T. 5. c. 548. B.
Servorum operæ comparantur usui servi. T. 5. c. 592. E.
Servorum filios non agnoscit jus civile. T. 6. c. 576. E.
Servorum chorus. T. 7. c. 607. B.
Servorum emendatio, seu castigatio moderata dominis permittitur, non extrema pœna. T. 9. c. 1433. D. E. & c. 1434. A.
Servorum loco sunt mercenarii liberi homines. T. 9. c. 974. B.
De servorum expositione a dominis. T. 9. c. 1323. A. & seq.
De servorum emendatione. Tom. 9. c. 1433. D.
Servorum loco qui homines hodie habentur. T. 9. c. 974. B.
Servorum conditionalium multa, & diversa genera. T. 9. c. 1214. C.
Servorum usucapio olim fuit annua. T. 10. c. 405. B.
Servorum quorumnam fuga numeratur inter casus fortuitos. T. 10. c. 600. B.
Servorum testamento manumissorum, vel directe, vel per fideicommissum, bona an deducantur bonis hereditariis. Tom. 10. c. 810. A.
Servos pasci alimoniarum taxatione. T. 2. c. 1040. E.
Servos contractuum leges non tenent. T. 1. c. 1417. B.
Servos a dominis occidi, Adriani decreto vetitum. Tom. 3. c. 150. A.
Servos in caput domini non torqueri,

BIU Cujas

queri, non interrogari; nisi in tribus casibus, sive tribus criminibus. T. 5. c. 635. C.
Servos testamento ab herede manumissos, publicè interest, a quolibet in libertatem vindicari posse. T. 5. c. 376. D.
Servos suos liberare an quis moribundus per epistolam possit. T. 8. c. 991. B.
In servos supra modum, & sine causa legibus cognita, ac justa, dominis sævire non licet. Tom. 9. c. 1308. D.
Servos tres tantùm habebant veteres Romani. T. 9. c. 853. C.
In servos fures, non in homines liberos jus gladii habuit Præfectus vigilum. T. 10. c. 857. D. E.
Servum esse, & in servitute esse diversa sunt. T. 1. c. 15. A. & T. 3. c. 243. A. & T. 8. c. 270. E. & c. 712. D. E. & c. 821. C.
Servum esse, & servire, quàm diversa. T. 2. c. 1178. B.
Servum sola pretii partitio facit. T. 1. c. 13. E.
Servum qui exposuit, illum postea in suum dominium vindicare non potest. T. 3. c. 481. D.
Servum pupilli, vel furiosi an tutor, vel curator manumittere possit. T. 3. c. 416. E. & c. 417. A. B.
Servum noxæ deditum invito domino manumitti. T. 3. c. 366. E.
Servum non facit conductio, vel alia scriptura. T. 2. c. 844. C.
Servum suum qui clam abduxit, an teneatur furti. T. 1. c. 1404. E.
Servum alienum quomodo quis deteriorem facere potest. Tom. 1. c. 374. E.
Per servum dominium ignoranti domino adquiritur. T. 4. c. 624. D.
Per servum domini conditio deterior fieri non potest. T. 4. c. 937. A.
Servum vendidi, nec tradidi: is mihi furto surreptus est sine mea culpa, an emptori tenear. T. 4. c. 332. A. quando venditor emptori rem præstare tenetur, non pœnam furti, & quando non. Ibid. D. quæ distinctio hìc notanda. Ibid. D. E.
Per servum hereditarium an quis aliquid, quod est hereditatis, adquirere possit. T. 4. c. 382. A.
Servum furem consilio, & ope adjuvans, qua actione teneatur. T. 5. c. 251. E. & c. 252. A.
Servum fructuarium an possidere possimus. Tom. 5. c. 698. E. & 699. A.
Servum, qui noxam fecit, nemine defendente, ducit actor jussu Prætoris, dominiumque ejus nanciscitur. T. 5. c. 96. A. B.
Servum quando dominus amittere dicatur. T. 5. c. 712. C.
Servum castrensis peculii manumissum a filiofamilias milite, filiifamilias libertum fieri, non patris, T. 6. c. 183. A.
Si servum patris manumiserit filiusfamilias permissu patris, libertas servo competit, T. 6. c. 295. B.
Quod in servum confertur mandatum, non est mandatum, sed imperium. T. 6. c. 14. E.
Is, qui servum castrandum dedit, dimidiâ parte bonorum mulctatur. T. 6. c. 123. A.
Servum posse fieri reum omnibus pœnè legibus publicorum judiciorum. Tom. 9. c. 1163. E. & c. 1164. A.
Servum patris rectè manumittit filiusfamilias jussu patris. Tom. 9. c. 977. D.
Servum liberum fieri nominatione, & censu. T. 9. c. 270. D.
Servum causas orare regulariter fas non est. T. 9. c. 1163. C.
Servum alienum quamdiu bonæ fidei possessor possidet, tenetur noxalibus actionibus. T. 9. c. 629. B.
Per servum communem quæ obligatio nobis adquiritur. Tom. 9. c. 316. E. & c. 317. A.
Servum, qui lege venditionis exportandus est aliquâ civitate, nec in ea civitate morari posse, nec Romæ. T. 9. c. 391. E. & c. 392. A.
Servum pignori datum rectè manumitti, consentiente creditore. T. 9. c. 963. A.
Servum esse aliud est, aliud in servitute esse. T. 9. c. 549. D.
Servum liberum non facit sola filii subscriptio. T. 9. c. 983. C. D.
Servum exportandum provinciâ aliquâ, nec Romæ, nec in Italia manere posse. T. 9. c. 391. E. & c. 392. A.
Servum fugitivum qui vendit, tenetur emptori actione redhibitoriâ, si ignorans emptor id vitium emerit. T. 10. c. 465. A.
Per servum an adquiratur ignoranti possessio. T. 10. c. 691. A.
Servum legatum, ut manumitteretur, heres nolens tradere, sed quantitatem, an sit audiendus. T. 10. c. 748. E.
Servum qui vendit, quid debeat cavere. T. 10. c. 761. A.
Servum qui vendit, si non tradat; quid fiet. Ibid. A.
Servum fugitivum habere non licet, furem an habere liceat. Tom. 10. c. 765. D.
Servus natus, aut factus. Tom. 1. c. 13. D.
Qualisqualis servus, qualecumque dominium, qualiscumque possessor. T. 3. c. 322. E.
Servus domini prædium, invito, vel inscio domino, pignori obligare non potest. T. 2. c. 840. D.
Servus intercessor comparatur servo judicio condemnato. Tom. 3. c. 201. C.
Servus, in adversa valetudine domo ejectus, statim fit liber. Tom. 2. c. 1162. E. & c. 1163. A.
Servus si sciens ad honorem aspirarerit curiæ, gravissimâ afficitur pœnâ. T. 2. c. 725. C.
Servus, qui injuriam intulerit, ut coercendus. T. 1. c. 475. D.
Servus communis si uni ex sociis furtum fecerit, an sit socio in socium actio furti. T. 1 c. 1445. A.
Servus non potest ullum jus habere. T. 1. c. 1338. B.
Servus certus legetur, an generaliter incertus, multum interest. T. 1. c. 1443. D. E.
Servus legatus si fato intereat, legatario decedit. T. 1. c. 425 C.
Servus legatus si sit in fuga, heres in æstimationem non tenetur. T. 1. c. 1341. D.
Servus dominum deferens igne consumendus. T. 2. c. 661. B.
Servus in dominum, libertus in patronum non interrogatur. T. 1. c. 373. B.
Servus receptitius. T. 1. c. 313. D.
Servus communis in alterius caput non torquetur. Tom. 1. c. 497. C.
Servus obligatur naturaliter. T. 3. c. 201. B.
Servus ad curiam aspirans gravissimâ pœnâ plectitur. T. 2. c. 725. C.
Servus plurium in nullius caput torqueri potest. Tom. 1. c. 497. C.
Servus extra causam peculiarem naturaliter non obligatur. T. 3. c. 201. B.
Servus a domino oblatus cubiculo Principis statim liber, & ingenuus fit. T. 2. c. 899. C.
Servus per metum mancipatus adquirit ei, qui vim passus est. T. 1. c. 367. B.
Servus si alicujus negotium gerat, in dominum actio dabitur. T. 1. c. 363. E.
Servus si clericus fiat ignorante domino, intra annum dominus habet jus eum revocandi. Tom. 1. c. 540. A.
Servus an possit esse testis in testamento. T. 1. c. 97. D.
Servus an alicui obligari possit. T. 1. c. 202. D.
Servus, metalli pœnâ liberatus, fisci servus efficitur. T. 3. c. 610. C.
Servus hereditarius an adquirat hereditati, quod stipulatur ante aditam hereditatem. T. 1. c. 198. C.
Servus an ex persona domini jus stipulandi habeat. Ibid. C.
Servus alienus an rectè post domini mortem heres instituatur. T. 1. c. 110. B.
Servus alienus sine libertate heres institui non potest. Tom. 1. c. 1090. B.
Servus sine domini mandato hereditatem adire an possit. Tom. 1. c. 93. E.
Servus communis cui adquirit. T. 1. c. 225. A.

BIU Cujas

Servus publicus parte dimidiâ testamenti faciendi habet jus. Tom. 1. c. 331. B.
Servus, pro derelicto habitus, liber non efficitur. Tom. 1. c. 1146. C.
Servus ordinarius quis, & qualis. T. 1. c. 1456. A.
Servus fit, qui se ad pretium participandum venire patitur. T. 1. c. 1081. A.
Servus manumissione incipit habere caput. T. 1. c. 1353. D.
Qui servus adhuc est, tutorem habere non potest. Tom. 4. c. 555. D.
Si servus extero se emi mandarit, & manumitti, & exterus eum nummis suis emerit, an eos recipiat a venditore actione de peculio. T. 4. c. 204. C. D.
Servus cum testamenti factionem habere dicitur, quomodo accipiendum est. T. 4. c. 411. B. C.
Servus quidam ita apud Plautum loquitur, *Votis invitis, atque ingratis, una litera liber fieri possum*. T. 4. c. 660. C.
Servus sine libertate tutor datus indiget confirmatione. Tom. 4. c. 1005. A. B.
Servus servi instrumentum esse potest, & cur. T. 4. c. 1133. B.
Servus heres necessarius habet tantùm nomen heredis, quia heres est sine re. T. 4. c. 914. C.
Servus justus tutor non est. Tom. 4. c. 1004. E.
Servus peculiaris aliud est, aliud peculium. T. 4. c. 209. C.
Servus nemo fit nudâ voluntate, confessione, vel scripturâ. T. 4. c. 64. C.
Servus alienus quando testamenti factionem habet. Tom. 4. c. 411. C.
Servus post acceptam libertatem ex causa fideicommissi confirmandus est tutor Prætoris decreto. T. 4. c. 1004. E.
Servus procuratorem litis habere nequit. T. 4. c. 882. D.
Servus servi instrumentum esse potest, secus in homine libero. T. 4. c. 1133. B.
Servus vindictâ manumitti per alium non potest. T. 4. c. 1455. A. nullus actus legitimus per alium expletur. Ibid. A.
Servus uxorem ducere non potest. T. 5. c. 548. B.
Servus an possit esse procurator ad lites. T. 5. c. 156. C.
Servus ipso jure nihil proprium habere potest. T. 5. c. 32. B. sed habere tamen nonnunquam videtur, veluti somno connivantibus oculis domini. Ibid. B.
Servus in longinqua profectione moratus an possideatur. Tom. 5. c. 714. E.
Servus alienus, & filius familias argentariam exercere, & rationes, licèt non pro se, pro aliis tamen conficere potest. T. 5. c. 38. E.
Servus, qui indicavit necem domini, quod præmium consequatur. T. 5. c. 624. A. B.
Servus, & filiusfamilias id, quod in peculio habent, rectè obligant. T. 5. c. 399. B.
Servus, & filiusfamilias an in castrensi, vel aliis peculiis restitutionem in integrum habeant. T. 5. c. 166. B. C.
Servus meus exercens navem actiones, quas ex contractibus ibidem habitis sibi comparavit, cui adquirat. Tom. 5. c. 429. E. & c. 430. A.
Servus an jurare, & super quibus rebus possit. T. 5. c. 216. D. E.
Servus an in ignominiam prioris domini torqueri possit. Tom. 5. c. 893. C.
Servus communis si furtum fecerit, uter ex dominis teneatur. T. 5. c. 588. A. B.
Servus communis, & servus proprius in actione de peculio paribus passibus ambulant. Tom. 5. c. 441. B.
Servus contubernium contrahit, non nuptias. T. 5. c. 548. B.
Servus dotalis cui, & quibus ex causis adquirat. T. 5. c. 564. D.
Servus, & serva manumissi quas operas præstare debent. T. 5. c. 593. B. C.
Servus etiam non manumissus potest esse negotiorum procurator. T. 5. c. 157. C.
Servus fructuarius an adquirere nobis possit. T. 5. c. 698. E.
Servus ex persona domini personatur. T. 5. c. 1073. B.
Servus hereditarius an hereditatem nobis adquirere possit. Tom. 5. c. 701. B. C.
Servus hereditarius hereditatem heredi an adquirere possit, & quæ circa servum hereditarium jura obtineant. T. 5. c. 253. B.
Servus hereditarius in rem rectè paciscitur. T. 5. c. 82. E.
Servus in caput domini torqueri non solet. T. 5. c. 635. C.
Servus meus si tibi operas gratuitas præbeat, ego verò contraxero eum eo propter navigandi necessitatem aliquam, qua actione experiri possit. T. 5. c. 429. B.
Servus mortem potiùs optare debet, quàm in facinoribus domino obtemperare. T. 5. c. 571. E.
Servus ordinarius, & servus vicarius inter se quomodo distinguantur. T. 5. c. 977. E.
Servus nullam causam agere potest. T. 5. c. 377. E.
Servus, qui liberam habet peculii administrationem, novare peculiarem obligationem an possit. T. 5. c. 216. E. peculium donare an possit. Ibid. c. 217. A.
Servus, qui noxam commisit, si absens sit, & dominus fateatur, eum in sua potestate esse, quid juris. T. 5. c. 95. B. C.
Servus, qui dominum occidit, & venditus sit, quomodo puniatur. T. 5. c. 636. E.
Servus quo casu ipso jure liber fieri dicatur. T. 5. c. 680. B. C.
Servus in jus vocari non potest. T. 5. c. 21. E.
Servus, sui ipsius furtum faciens, quomodo puniendus. T. 5. c. 681. E.
Servus, qui plagium commisit, an, & intra quod tempus manumitti, & libertatem capere possit. Ibid. D.
Servus pœnæ an, & quod legatum capere possit. Tom. 5. c. 1078. C. D.
Servus quando sine domino esse dicatur. T. 5. c. 683. D. E.
Servus qui fit ex libero, alius est, idest, novus homo est, non idem, qui fuit ante. T. 5. c. 1067. C.
Servus, qui noxam dedit, si præsens sit, & dominus absens, quid juris. T. 5. c. 96. A. B.
Servus qui administrationem rei alienæ suscipere voluerit, manumitti debet ante administrationem. T. 5. c. 156. C.
Servus venditus si post venditionem noxiam fecerit, ad quem periculum spectet T. 5. c. 637. A.
Servus, si dominus ex facto ejus conveniri non potest, extra ordinem officio judicis coercetur. T. 5. c. 31. D. E.
Servus quomodo, & per quas personas retineatur. Tom. 5. c. 803. D.
Servus quomodo domino possessionem sui conservare dicatur. T. 5. c. 714. D. E.
Servus reipublicæ causâ an abesse possit. T. 5. c. 815. C.
Servus si a domino non defendatur, quæ actio competat. T. 5. c. 32. C. D.
Servus efficitur, qui se venire passus est, & pretium participavit. T. 5. c. 683. C.
Servus, & colonus suo corpore possidet non sibi, sed domino. T. 5. c. 713. C.
Servus si servo injuriam fecerit, quæ actio, cur, & in quem competat. T. 5. c. 756. C.
Servus si furtum domino suo fecerit, quomodo dominus adversùs eum experiatur. Tom. 5. c. 636. A.
Servus pro derelicto habitus. T. 6. c. 140. D. E. fit liber. Ibid. E.
Servus, qui rem aliquam sui peculii amoverit furandi animo, furtum non facit. T. 6. c. 144. D.
Servus vicarius dispensatoris. T. 6. c. 58. C.
Servus communis quod non potest adquirere uni ex dominis, id totum adquirit alteri, cui adquirere potest. T. 6. c. 361. A. B.
Servus judicio publico accusatus. T. 6. c. 8. A.
Servus sit partim, & partim liber,

BIU Cujas

natura non patitur. T. 6. c. 470. D.
Servus fructuarius cui adquirit, proprietario, an fructuario. T. 6. c. 240. D.
Servus communis in solidum alienari ab uno ex dominis non potest. T. 6. c. 195. D.
Servus de peculio suo se redimere potest. T. 6. c. 77. E.
Servus fructuarius quando adquirit domino usumfructus, & quando non. T. 6. c. 309. D. E.
Servus fructuarius, & servus communis in quo differunt. Ibid. D. E.
Servus de peculio suo se redimere, & libertatem adipisci potest. T. 6. c. 303. A.
Servus domino adquirit. Tom. 6. c. 359. B.
Servus communis stipulans nihil agit, quando incertum est, utri dominorum adquisierit actionem. T. 6. c. 362. C.
Servus non potest neque verâ, neque fictitiâ possessione subvertere dominum suum. T. 6. c. 316. D. E.
Servus siquid fructuario debeat, fructuarius cum proprietario de peculio agere potest, siquid amplius fructuario debeatur, quàm quod sitin peculio ad se pertinente. T. 6. c. 68. E.
Servus proprius domino est heres necessarius, si testamento domini heres institutus est. T. 6. c. 195. E.
Servus alienus fructuario ex duabus tantùm causis adquirit. Tom. 6. c. 477. E. & c. 478. A.
Servus fructuarii ex duabus tantùm causis fructuario adquirit, ex re fructuarii, & ex suis operis. T. 6. c. 97. A.
Servus hereditarius quis non esse intelligitur. T. 6. c. 311. E.
Si servus, qui vestitus erat, legatus sit, an vestis sequatur legatarium. T. 6. c. 261. C.
Servus venditus eâ lege, ut post certum tempus manumittatur ab emptore, si non manumittitur, ipso jure liber fit. T. 6. c. 589. A.
Servus actor rerum domini absentis reipublicæ causâ, si servis actoribus pupilli pecuniam crediderit, tutore pupilli subscribente, in tutorem rectè experitur actione ex stipulatu. T. 6. c. 706. B. C. an etiam in pupillum actio creditæ pecuniæ de in rem verso ei detur. Ibid. C.
Servus si fugit e domo emptoris, ac postea deprehensus, & coram viris honestis interrogatus, an standum sit responso ejus. Tom. 6. c. 539. B. C.
Servus in dominum, vel pro domino interrogari non potest. T. 6. c. 539. C. nec respondenti fides habetur. Ibid. C. in seipsum interrogari potest. Ibid. C.
Servus venditus hac lege, si continuo triennio servierit emptori, post triennium manumittatur, an post triennium ipso jure liber fiat. T. 6. c. 589. D.
Servus corporis certi, aut collegii si manumittatur, an patronam habeat civitatem, aut universitatem. T. 7. c. 124. C. quæ est ratio experiundi cum universitate. Ibid. c. 127. C.
Servus communis universitatis non est singulorum pro parte, sed universitatis tantùm. Tom. 7. c. 124. D.
Servus hereditarius quis dicitur. T. 7. c. 1162. B.
Servus communis, qui adquirit, omnibus sociis adquirit, etiamsi adquisierit ex re unius propria. T. 7. c. 599. A.
Servus agit de momento, quoties domino possessio erepta est. T. 7. c. 155. E.
Si idem servus liber esse jussus, & legatus sit, non sequimur ordinem scripturæ. T. 7. c. 1113. C.
Servus communis plurium noxam nocuit, singuli domini tenentur in solidum noxali actione. T. 7. c. 579. C.
Servus an obligetur jure naturali. T. 8. c. 768. A.
Servus pro nullo habetur. Tom. 8. c. 677. C. & c. 767. E.
Servus hereditarius quis dicitur. T. 7. c. 1187. D.
Servus quandoque est sine domino. Ibid. E.
Servus hereditarius videtur esse sine domino, & nullius. Ibid. E. tali servo non potest legari. Ibid. E.
Servus fugitivus quodammodo fur est. T. 7. c. 667. B.
Servus hereditarius, qui est apud hostes, in actionem familiæ erciscundæ an veniat. T. 7. c. 531. A. & seq.
Servus non potest domini conditionem facere deteriorem. T. 7. c. 699. E.
Servus ordinarius, & vicarius qui. T. 7. c. 704. A. B.
Servus fugitivus cur vendi possit. T. 7. c. 707. A. B.
Servus an possit dari tutor. T. 8. c. 916. A. B. an proprius. Ibid. B.
Servus an, & quomodo possit negotiis domini præponi. T. 8. c. 900. A. si plures manumittat dominus, quàm liceat, quid. Ibid. E.
Servus an redimere se possit, impletâ usucapione. T. 8. c. 1121. C. an dedatur pro furto. Ibid. D.
Servus ex persona domini jus stipulandi habet. T. 8. c. 1054. C.
Servus arbiter non est. T. 8. c. 540. A.
Servus publicus olim testari potuit de media parte quæsitorum. T. 7. c. 155. E.
Servus ad prædium domini servitutem rectè stipulatur. Tom. 8. c. 754. A. B.
Servus cum domino nullo modo consistere potest. T. 8. c. 767. E.
Servus hereditarius frustra usumfructum stipulatur. T. 8. c. 754. A.
Servus quis sit. T. 8. c. 712. E. & c. 821. C.
Servus reipublicæ causâ abesse non potest. T. 8. c. 736. C. & c. 848. B. & c. 888. C.
Servus publicus unicuique ex civibus stipulatur rectè. T. 9. c. 963. C.
Servus publicus populi Romani habuit jus testamenti faciendi de parte dimidia bonorum sui peculii. Ibid. D.
Servus castratus liber fit. Tom. 9. c. 370. C.
Servus, præter crimen majestatis, dominum accusare non potest. T. 9. c. 1394. D.
Servus ex quibusdam legibus accusationem instituere potest adversùs liberum hominem. Tom. 9. c. 1164. A.
Servus nec agere, nec conveniri potest actione civili, nil refert, nata sit ex contractu, an ex delicto, exceptâ actione momenti. Ibid. A. B.
Servus apud Prætorem pro nullo habetur. T. 9. c. 925. D.
Servus liberum nullo modo facere potest. T. 9. c. 1067. E
Servus an possit deferre adversùs dominum. Tom. 9. c. 1468. A. B.
Servus dotalis an possit manumitti a marito, invitâ uxore. Tom. 9. c. 962. B.
Servus an domino teneatur post manumissionem de antefacto, deinde an teneatur extraneo. T. 9. c. 251. B. & seq.
Servus, qui non habet liberam administrationem, injussu domini rectè rem peculiarem non vendit. T. 9. c. 312. E.
Servus non auditur adversùs dominum, nec adversùs patrem, aut tutores domini sui. T. 9. c. 1467. A.
Servus creditoris meliorem conditionem facere potest, non deteriorem. T. 9. c. 41. A. B. & seq.
An servus judicio civili convenire, & conveniri possit. T. 9. c. 124. C.
An servus sit capax obligationis naturalis. T. 9. c. 252. E.
Servus intercessor servo judicio condemnato comparatur. Tom. 9. c. 253. B.
Servus intercedens pro alio non obligatur naturaliter. Tom. 9. c. 253. B.
Servus, & filius in quo differunt. Ibid. B.
Servus interdicto momentariæ possessionis agere potest. Tom. 9. c. 1163. D.
Servus facit conditionem domini dete-

BIU Cujas

deteriorem delinquendo. Tom. 9. c. 43. D.
Servus quibus casibus non obligatur iis, cum quibus contrahit. T. 9. c. 46. C. D.
Servus non potest deferre jusjurandum in re domini. T. 9. c. 193. D. nec in re peculiari, nisi habeat liberam administrationem. Ibid. D.
Servus si pœnam commiserit ex causa compromissi, an teneatur dominus de peculio eo nomine. T. 9. c. 123. C. D.
Servus pro domino non tenetur. T. 9. c. 249. E.
Servus hereditarius quis dicitur. T. 9. c. 352. B.
Si servus exportandus veneat. T. 9. c. 391. A.
Servus obligatur extraneo ex delicto naturaliter, & civiliter. T. 9. c. 252. E.
Servus est aliquando sine domino. T. 9. c. 637. E.
Servus communis multum differt a proprio servo. T. 9. c. 722. E.
Servus communis heres institui potest sine libertate. T. 9. c. 720. B.
Servus redemptus ab hostibus non est servus redemptoris. Tom. 9. c. 1322. A.
Servus communis manumissus ab uno ex sociis, non perveniebat ad libertatem, sed manumittentis pars adcrescebat non manumittenti. T. 9. c. 960. A.
Servus publicus cuilibet ex civibus rectè stipulatur. T. 9. c. 1320. D.
Servus an compromittere possit. T. 9. c. 123. C. D.
Servus pœnæ est servus sine domino. T. 9. c. 882. B.
Servus vicarius. T. 9. c. 44. B.
Servus. Vide, Mancipium.
Servus. Vide, Optio servi.
Servus ducens mulierem, cui legatus est cum jussione libertatis, liber efficitur. T. 10. c. 15. A.
Servus manumissus sub conditione, si heredi decem dederit, an rectè illam impleat in persona heredis scripti, vel etiam ejus, cui fit controversia hereditatis. T. 10. c. 30. B. C.
Servus non potest esse civis. T. 10. c. 123. C.
In *L. si servus. D. de leg.* 1. quot casus proponantur. T. 10. c. 265. D.
Servus manumissus ab emptore, qui dolo malo venditorem induxit, ut sibi eum servum venderet, an sit liber. T. 10. c. 281. E.
Quod servus conservo debet, id domino debetur. T. 10. c. 285. C.
Servus proprius domino adquirit ex omni causa. T. 10. c. 286. C.
Servus summæ, sive quantitatis capiendæ incapax non est. T. 10. c. 306. D.
Servus non potest judex dari. T. 10. c. 396. C. D.
Servus an obligetur naturaliter. T. 10. c. 432. B.
Servus in dominum, aut pro domino an possit regulariter interrogari. T. 10. c. 465. D.
Servus pigneratus, & testamento libertate donatus, quomodo liber fiat. T. 10. c. 507. D.
Servus pro capite honestè paciscitur, & expromissorem dat. T. 10. c. 545. E.
Servus κεφαλικὸς λόγος quisnam sit. T. 10. c. 548. D.
Servus naturâ domini hostis est. T. 10. c. 576. C.
Servus hereditarius semper dicitur, jacente hereditate, nec dum aditâ. T. 10. c. 650. C.
Servus non habet cognomen. T. 10. c. 690. B.
Servus si ex cœnaculo, in quo dominus habitat, alicui nocuerit, vel in causa fuerit, cur nocitum sit, an in dominum sit actio noxalis. T. 10. c. 745. B. C.
Servus jure ipso nihil proprium habere potest, habere tamen videtur ex conniventia, & quasi somnolentia domini. T. 10. c. 746. A.
Servus an possit facere testamentum permittente domino. Ibid. A.
Servus si album corruperit, & eum dominus vel defendat, vel non defendat, quid sequetur. Ibid. B. C.
Servus, qui non defenditur, ducitur. T. 10. c. 755. D.
Servus in temporaria vincula damnatus an possit libertatem adipisci. T. 10. c. 788. A.
Servus, in vincula perpetua sententiâ judicis ex crimine aliquo damnatus, ad libertatem vel ex testamento, vel inter vivos pervenire non potest. Ibid. A.
Servus, de quo agitur, si pendente appellatione moriatur, quid fiet. T. 10. c. 802. C.
Servus extraneus circumcisus a judæis, si rem detulerit, pro pretio perducitur ad libertatem ipso jure; si non detulerit, fisco vindicatur, vel aliâ ratione plectitur. T. 10. c. 830. A. B.
Servus an reus fieri possit lege Corneliâ de veneficiis. T. 10. c. 946. C.
Servus nullo jure convenitur ex suo contractu. Tom. 10. c. 960. B.
Servus etsi ex contractu suo naturaliter obligetur, an ea naturalis obligatio pariat actionem. T. 10. c. 960. C. D.
Servus si extero se emi mandaverit, quid sequetur. T. 10. c. 991. B. & seq.
Servus fit pretiosior castratione. T. 10. c. 1002. D.
Servus si exportandus veneat, quid agendum. T. 10. c. 1027. A. B. & seq.
Servus si vendatur eâ conditione, ut non manumittatur, quid fiet. T. 10. c. 1029. B.
Servus an poterat testari. T. 10. c. 1046. D.
Sestertio nummo uno emancipare, æstimare, addicere. T. 3. c. 292. E. & c. 560. E. & 561. A.
Sestertio pro *sestertio* apud Suetonium. T. 3. c. 369. E.
Sestertius Latinis quid sit, & quid contineat. T. 5. c. 782. E. & c. 783. A.
Sestertius quid. T. 7. c. 646. B.
Severitas sententiæ cum cæteris damnis transigere solet. Tom. 4. c. 848. D.
Securitate opus est in majestate Prætoris vindicanda. T. 5. c. 32. E. & T. 10. c. 746. D.
Sex menses numerantur a die divortii, a quo locum habere incipit. T. 9. c. 1406. C.
Sexagenario cum quinquagenaria aridâ utero, & sterili, olim prohibebantur nuptiæ. Tom. 9. c. 441. E.
De sexagenariorum generandi potentia, aut impotentia, Tom. 10. c. 5. A. B.
Sexagenarii procuratores. Tom. 2. c. 678. B. C.
Sexta diei hora quæ olim erat. T. 6. c. 567. D. E.
Sextans quæ, & cujus rei pars. T. 8. c. 972. D.
Sextantarius libralis. T. 7. c. 630. B.
Sextus Ælius quantam scientiam in profitendo habuerit. T. 1. c. 910. C. D.
Sextus Pompejus Gnei Pompeji patruus quo tempore vixerit. T. 1. c. 911. B.
Sextus Papirius fuit clarus temporibus Superbi filii Demarathi Corinthii. T. 1. c. 891. B.
Sextus Papirius. Tom. 1. c. 911. D.
Sextus decretalium, seu decretum Bonifacii cur in Gallia receptum nunquam fuerit. Tom. 5. c. 385. B.
Sextus liber decretalium totus nunquam fuit receptus in Gallia. T. 9. c. 1110. C.
Sexus masculinus est melior, muliebris est deterior. T. 4. c. 792. D.
Sexus miseratio quandoque judicem perducit ad mediocrem pœnam. T. 4. c. 503. C.
Si pro *an*. T. 3. c. 84. E.
Cum per *si* edictum inchoatur, & actio similiter. Tom. 1. c. 741. C.
Si non Græci legunt, non autem *si tamen*. T. 8. c. 555. B.
Siquis utrumque sexum complectitur. T. 8. c. 478. B.
Sibi ipsi nemo causam possessionis mutare potest. T. 4. c. 124. A. & c. 653. D.
Sibi ipsi consilium præbere nemo potest, & in re sua cognitor esse

BIU Cujas

nequit. T. 4. c. 10. D.
Sibi jus dicere quis dicatur, T. 5. c. 11. E.
Sibi siquis suâ pecuniâ emerit alterius nomine, cui adquirat. T. 10. c. 1017. A.
Sibi siquis suo nomine, vel in suum nomen alienâ pecuniâ emerit, quid sequetur. Ibid. A.
Sicarii, & homicidæ quibus pœnis subjiciuntur. T. 1. c. 504. D.E.
Sicarii qui sint. T. 1. c. 874. A.
Sicarii qui, & unde ita appellati. T. 8. c. 1132. A.
Sicarii sunt homicidæ, & unde sic dicti. T. 10. c. 726. A.
De sicariis lex Cornelia. Tom. 9. c. 1434. D.
Siciliæ Rex feudatarius Romani Pontificis. T. 6. c. 894. E.
Sicilicus est quarta pars unciæ. T. 7. c. 1328. E.
Sicilire quid. T. 8. c. 514. B.
Siculi a Romanis orti. Tom. 3. c. 325. A.
Sicuti articulus explicatur. Tom. 8. c. 564. C.
Sidonius Apollinaris ex Virgilio conatur probare, quòd origo matris quoque in partem patriæ computetur. T. 4. c. 857. B.
Sifræ, & dictionum compendia pro literis. T. 3. c. 58. D.
Sifones ferramentorum species. T. 2. c. 1053. C.
Sigilla imprimi, titulive infigi an possint rei ab alio possessæ, & quasi ad fiscum pertineat delatæ, ante definitivam sententiam. T. 10. c. 864. A.
Sigillariorum significatio multiplex. T. 3. c. 319. D. & T. 10. c. 1167. A.
Sigillum, & præsentia pro consensu non habentur. T. 4. c. 1169. A.
Sigillum Episcopi differt a sigillo Ecclesiæ: illud mutatur morte Episcopi, hoc non mutatur. T. 6. c. 1019. B.
Sigillum idem, quod bulla. Ibid. B.
Sigillum suum rei alienæ ante sententiam imponere non licet. T. 10. c. 887. C. qua pœna plectantur in id peccantes. Ibid. C.
Sigla, vel singla, quasi singula. T. 3. c. 361. A.
Signa testium requiruntur in testamentis jure prætorio, & jure constituto exiguntur subscriptiones. T. 6. c. 268. A. B.
Signa testamentorum non dicuntur solennia. T. 1. c. 1267. E.
Signare pro scribere. T. 5. c. 690. C.
Signare domum debitoris sine judice infamia est. T. 6. c. 686. C.
Signare est sigillum suum imprimere. T. 7. c. 1146. C.
Signare verbi significatum. Tom. 8. c. 521. C.
Signarii quinam fuerint. Tom. 2. c. 767. C.
Signatio pro traditione est. T. 10. c. 766. C.
Signator, & subscriptor in quo differunt. T. 7. c. 1146. C.
Signatores, non senatores. Tom. 3. c. 156. D.
Signatores, vel testes classici qui dicantur. T. 5. c. 631. A.
Signatores tabularum testamenti si pluribus, diversisque locis habitent, ad quem locum tabulæ mittendæ sunt, ut signa sua cognoscant. Tom. 5. c. 633. B.
Signatori an præjudicet signum. T. 7. c. 1067. A.
Signatoribus rectè legamus in testamentis. T. 3. c. 249. B.
Signatorius annulus an ornamenti appellatione contineatur. T. 8. c. 544. B.
Significatio verbum utrùm duplicem sensum habeat. T. 8. c. 478. A.
De significatione rerum, & verborum. T. 9. c. 825. B. & seq.
Significationem, & vim verborum augere, & producere Jurisconsulti est. Tom. 4. c. 1170. D. E.
Significationem verborum accipere, augere, & producere secundùm judicium Jurisconsulti est. T. 4. c. 1170. E.
Signinum vinum ad quid utilissimum. T. 3. c. 774. B.
Signinum pyrum. Ibid. B.
Signinus rivus quis, & unde ita nuncupatus. Ibid. A.B.
Signum adulterinum qui sculpserit, lege Corneliâ tenetur. Tom. 1. c. 508. A. B.
Signum est nuda annuli impressio. T. 6. c. 268. B.
Signum præfert characterem, quo dominus uti solet obsignandis rebus suis. T. 10. c. 887. D.
Silanianum Senatusconsultum. Vide, Senatusconsultum Syllanianum.
Silanus, vel Silvanus. T. 3. c. 399. E.
Silegata quænam sint. Tom. 10. c. 1124. E.
Silentiaria militia non venit in collationem. T. 9. c. 697. D.
Silentiarii qui dicuntur. Ibid. D.
Silentiarii, vulgo *Huissiers*. Tom. 9. c. 1199. E. in palatio Principis indicunt silentium. Ibid. E.
Silentiarii qui dicuntur. Tom. 9. c. 605. A. B. excusantur a tutela. Ibid. B.
Silentiarii quinam sint. Tom. 10. c. 621. D.
Silentiariorum officium, dignitas, & immunitates. T. 2. c. 910. A.
Silentiariorum judices sunt officiorum magistri. Tom. 2. c. 898. D.
Silentiariorum militia. Vide, Militia.
Silentiarius quis dicatur, & ejus privilegia. T. 2. c. 887. C.
Silentii pœna. T. 4. c. 840. D.
Silentii indictionis signum quod. T. 9. c. 1262. E.
Silentio diuturno etiam hodie completur usucapio, & silentium diuturnum quid sit. T. 1. c. 1522. C.
Silentio patris in testamento quid operetur. T. 5. c. 899. B.
Silentio quinquennii aboletur querela inofficiosi testamenti. T. 10. c. 937. B.
Silentium pro consensu. Tom. 1. c. 1462. E.
Silentium, quod irrogatur cum infamia, quale. T. 4. c. 840. D.
Silentium, quod irrogatur sine infamia, quibus convenit. Ibid. E. hoc declaratur exemplo adsessoris. Ibid. E.
Silentium, quod irrogatur advocato. Ibid. D.
Silentium in jure pro mandato habetur. T. 4. c. 207. C. sic patientia pro ratihabitione in jure habetur. Ibid. C.
Silentium matris est exheredatio, non silentium patris. Tom. 4. c. 348. E.
Silentium matris, sive præteritio pro exheredatione, non etiam præteritio patris habetur. T. 5. c. 899. C.
Silentium patris major est injuria, vel impietas, quàm exheredatio. Ibid. C.
Silentium in judicio pro consensu est. T. 5. c. 758. C.
Silentium patris non est exheredatio. T. 5. c. 899. B. & Tom. 6. c. 298. B.
Silentium matris est exheredatio. T. 6. c. 298. B.
Silentium diuturnum dicitur triginta annorum. T. 9. c. 1325. D.
Silicernium quid sit. T. 3. c. 312. C. & T. 5. c. 389. D.
Silicernium parari mortuis. T. 3. c. 312. C.
Siligo quid sit. T. 5. c. 679. B. & T. 6. c. 10. B.
Siliqua est vigesima quarta pars assis. T. 10. c. 700. D.
Siliquæ. T. 7. c. 862. E. & c. 863. A. & T. 9. c. 397. E.
De siliquarum exactionibus. T. 3. c. 472. B. & seq.
Siliquatica in singulas debentur jugationes, non ex capitibus, vel rebus mobilibus. T. 2. c. 732. E. & c. 733. A.
Siliquatica pensio quid sit. T. 10. c. 1032. D.
Siliquaticum. T. 2. c. 781. C. & T. 3. c. 472. B.
Siliquaticum in nundinis exigitur ob venditionem proponendam. T. 2. c. 781. C. & c. 782. A.
Silvâ obligatâ, quæ præterea in pignoris causam incidant. T. 5. c. 425. C.
Silvani quinam fuerint. Tom. 3. c. 297. C.
Silurus piscis est, vulgo *Esturgeon*. T. 9. c. 589. E.
Similes sunt res, quæ solâ quantitate censentur. T. 5. c. 395. A.

BIU Cujas

Similes res quæ dicuntur. Ibid. A.
In similibus tantùm, non dissimilibus rebus mutuum consistit. Ibid. A.
Similitudo, & affinitas omnis est reciproca. T. 5. c. 500. C.
Similium in jure plerumque idem effectus est. T. 4. c. 242. B.
Simonia est non tantùm accipere pecuniam, sed etiam stipulari. T. 6. c. 841. E.
Simoniacus omni beneficio ecclesiastico privandus. Ibid. E.
Simplariarum venditionum non est redhibitio. T. 10. c. 1034. E. & c. 1035. A.
Simpli extinctâ petitione, pœnæ petitio locum habet. T. 3. c. 444. D. E.
Simpli, aut in simplum actio quæ. T. 8. c. 1095. E.
Simpli appellatione an contineatur pœna. T. 10. c. 131. B.
Simplicita quædam in usu erant, sicut cernere ferro inter se dicebant. T. 9. c. 768. C.
Simpliciter pro bona fide sumitur. T. 6. c. 13. E.
Simplo subducto actione commodati an remaneat legis aquiliæ actio in eo, quod in repetitione 30. dierum amplius est. Tom. 10. c. 130. B.
Simplum quid est. T. 3. c. 444. D. & T. 4. c. 334. A. & T. 10. c. 131. B.
Simulacra accedunt ædibus, licèt religionem in se aliquam habeant. T. 10. c. 949. E.
De simulata emptione. T. 9. c. 292. A.
Simulatio. T. 9. c. 291. E. Vide, Veritas.
Si ex simulatione contrahitur crimen stellionatus, cur non ex perjurio. T. 4. c. 182. A.
Sine fraude sua liceto, ne liceto, capito. T. 8. c. 585. C.
Singla pro singula. T. 9. c. 1100. A.
Singula sunt singulariæ literæ. T. 3. c. 361. A.
Singula, & notæ antiquorum Romanorum. Tom. 3. c. 361. A. & c. 362. A.
Singula, vel singla, aut sigla quid sint. T. 5. c. 598. B.
Singulare jus temerè producendum non est ad alias species sine lege singulari. T. 4. c. 1215. C.
Singulare jus quod est. Tom. 5. c. 697. B.
Singularia auctor in æstimatione fundi dotalis tradit. T. 5. c. 559. C.
Singularia, contra juris rationem introducta, ad consequentias non producenda, sed restrictè accipienda sunt. T. 5. c. 697. B.
Singularia quædam circa pecuniam creditam. T. 7. c. 667. B. & seq.
Singulari numero, & singulari appellatione quid denotetur. T. 8. c. 600. A.
Singularii qui sint. T. 3. c. 362. A.
Singularii, & Notarii quomodo differant. T. 5. c. 598. B.
Singulorum non est eadem ratio, quæ universitatis. T. 6. c. 788. A.
Singuli anni ex lege Julia, & Papia per singulos liberos remittuntur. T. 4. c. 860. C.
Singuli mandatores in solidum tenentur, non pro virilibus portionibus. T. 4. c. 957. D.
Quod ex singulis non fit, nec fit ex conjunctis. T. 4. c. 670. A.
Sistere, & exhibere differunt. T. 8. c. 654. C.
Sistere quando debeat se reus die non dictâ. T. 8. c. 484. A.
Sistere significat præsentiam personæ. T. 9. c. 24. B.
Sit est verbum directum. Tom. 8. c. 574. C.
Sitona quis sit. T. 10. c. 1244. D.
Sitonæ quomodo, & a quibus creantur. T. 2. c. 697. B.
Sitonæ indemnes servandi. Ibid. B.
Sitonæ munus quod, & quale sit. T. 5. c. 178. A.
Sitonæ non creantur, nisi adhibitis Episcopis. T. 10. c. 822. D.
Sitonia, vel sitonium quid sit, ac de ejusdem munere. T. 2. c. 693. A.
Sitonici, vel sitoniæ quid sint. T. 10. c. 735. B.
Sitonicum munus. T. 2. c. 693. A.
Situli. T. 1. c. 438. C.
Smaragdi in equorum ornatu interdicti. T. 2. c. 804. E.
De sobole cum colonis partienda. T. 2. c. 1163. D.
Sobrini qui sint. T. 1. c. 172. B. C. D.
Sobrini quo gradu esse dicuntur. T. 8. c. 192. C.
Sobrini qui sint, & dicantur. T. 8. c. 224. C. & seq.
Sobrinis propiores, qui Gallis sunt *Remuez de Germains*, an concurrant cum amita magna in successione defuncti. T. 1. c. 669. B.
Sobrino sobrina propior. Tom. 1. c. 172. B.
Sobrinus, & sobrina qui dicuntur. T. 8. c. 192. C.
Sobrinus quotupliciter dicitur. T. 9. c. 925. C.
Socer si nurui dotem legaverit, vel donaverit, an legatum, & donatio valeat. T. 7. c. 1401. D. & seq.
Socer si nurui donavit mortis suæ causâ, an donatio valeat. T. 7. c. 1402. D. E.
Socer an nurui legare possit. T. 7. c. 1401. E.
Socer si dotem a nuru acceptam illi legaverit, an legatum valeat. Ibid. D. & seq.
Socer si nurui præter dotem prædia legaverit, & ab ea fideicommissum reliquerit, an, & quomodo Falcidia detrahatur. Tom. 7. c. 1406. C. D.
Socer si dotem a nuru acceptam filio marito exheredato legaverit, an illi, vel nurui actio dotis nomine competat. T. 7. c. 1403. B. C.
Socer, & socrus. T. 8. c. 209. E. Socer magnus, & socrus magna. Ibid. E.
Socer instar parentis est. Tom. 10. c. 1225. E.
Societas totorum bonorum, aut unius alicujus negotiationis est. T. 1. c. 216. C.
Societas manet, donec socii in eodem consensu perseveraverint. T. 1. c. 217. E.
Societas solvitur renuntiatione, morte socii, sive negotii publicatione, aut cessione bonorum. Ibid. E. & c. 218. C. D. E.
Societas tantum præstat, quantum mutua fidejussio. T. 1. c. 1302. D.
Societas hereditaria. T. 3. c. 280. A.
Societas hereditatis simillima. T. 1. c. 754. D.
Societas ad heredem non transit. T. 3. c. 280. B.
Societas voluntaria quæ. Tom. 3. c. 279. D.
Societas privata. Ibid. E.
Societas deminutione capitis amittitur, non pactione nudâ. T. 3. c. 280. C.
Societas ut plurimum uno mortuo manet inter cæteros. Ibid. D.
Societas nudo consensu contrahitur. T. 2. c. 265. E. & c. 266. A.
Societas fit sub conditione. Ibid. B.
Societas non est captiosa, aut iniqua, ubi alter corpus, alter disciplinam in societatem adfert. T. 4. c. 968. C. cur justâ societas sit. Ibid. C.
Societas omnis habet arcam, & pecuniam communem, sicut omne collegium, ac universitas. T. 4. c. 944. C.
Societas an in heredes continuari possit, & in quos. T. 5. c. 479. A. B.
Societas quomodo solvatur. T. 5. c. 482. D.
Societas dissensu solvitur. Tom. 5. c. 482. D.
Societas, quæ coita est dolo malo, & callidâ persuasione, ipso jure nulla est. T. 5. c. 480. D.
Societas non lucri tantùm, sed & damni contrahitur. Tom. 5. c. 475. E.
Societas quomodo, & quam ob causam rescindatur. T. 5. c. 482. D.
Societas solvitur morte vel unius, nisi aliud convenerit. Tom. 5. c. 488. E. & c. 489. A.
Societas quomodo, sub quo tempore, & ad quod tempus coiri possit. T. 5. c. 579. A.
Societas in adrogatorem non transit. T. 5. c. 490. B.
Societas cum contrahitur, tam damni, quàm lucri communio initur.

BIU Cujas

tur. T. 5. c. 493. B.
Societas non debet esse occasio quæstus improbi, T. 5. c. 813. C.
Societas omnium bonorum differt ab ea, quæ lucri, & quæstus causâ contracta est, & qua ratione. T. 5. c. 480. A. B.
Societas quæ capitis diminutione solvatur. T. 5. c. 482. D.
Societas quid sit, quidve communiter gestum, diligenter ubi explicetur. T. 5. c. 491. A.
Societas bonorum inter egenum, & divitem esse non potest. T. 5. c. 483. B. C.
Societas certæ, vel incertæ personæ in electione consistit. Tom. 5. c. 483. D.
Societas omnium bonorum omnes res, quæ coeuntium sunt, communicari facit. T. 5. c. 479. C.
Societas omnium bonorum quodammodo fraternitatem in se habet. T. 5. c. 495. D. E.
Societas si dolo malo, aut fraudandi causâ coita sit, ipso jure nullius est momenti. T. 5. c. 479. E.
Societas contracta finitur morte unius ex sociis. T. 5. c. 134. A.
Societas a persona in personam transire non potest sine cessione, *sans transport*. T. 5. c. 479. D.
Societas est contractus, Tom. 5. c. 490. C.
Societas quibus modis solvitur. Ibid. D.
Societas leonina quæ dicitur. T. 5. c. 480. D.
Societas non transit in adrogatorem socii, & cur. T. 5. c. 490. B.
Societas solvitur cessione bonorum. T. 6. c. 23. A.
Societas non est inter fructuarium, & proprietarium servi. Tom. 6. c. 63. D.
Societas non est, nisi probetur, eo animo fuisse contrahentes. T. 7. c. 849. D.
Societas erit, si res vendenda eâ lege detur, ut pretium communicetur. T. 7. c. 849. E.
Societas rei flagitiosæ nulla est. T. 7. c. 706. E.
Societas quid. T. 7. c. 571. C. & T. 8. c. 510. C.
Societas alia est voluntaria, alia necessaria. T. 7. c. 508. D.
Societas re contrahenda est. T. 7. c. 654. D.
Societas, quam coire possumus, quotuplex. T. 8. c. 1073. A. quibus modis soluitur. Ibid. D. E.
Societas an vitietur, si error interveniat. T. 8. c. 390. C.
Societas an sub conditione possit contrahi. T. 8. c. 799. C.
Societas an sit contractus. Tom. 8. c. 671. B.
Societas vitæ est inter conjuges, non bonorum. T. 9. c. 1132. E.
Societas, quæ confertur in incertam personam, nulla est. T. 9. c. 95. A.
Societas contracta videtur cum pastore, qui pascenda pecora suscepit, ut fœtus sint communes. T. 9. c. 62. C. & seq.
Societas finitur morte. Tom. 9. c. 362. B.
Societas quid. T. 9. c. 360. B. quomodo contrahitur. Ibid. B.
Societas, aut communio ejusdem vici, aut pagi, aut civitatis me æri tuo non obligat. T. 9. c. 250. B.
Societas coita dolo malo, aut fraudandi causâ, an ipso jure nullius sit momenti. Tom. 10. c. 277. B.
Societas est communio pro indiviso, re, verbis, aut consensu contracta. T. 10. c. 652. A.
Societas quid sit. T. 10. c. 993. E.
Nulla societas porrigitur ultra mortem, nulla transit in heredem socii, T. 10. c. 994. A.
Societas an sit communio, & communio an sit societas. Ibid. A.
Solius damni non est legitima societas. T. 10. c. 994. C.
Societas leonina quæ sit, & unde dicta. Ibid. E.
Societas an possit fieri sub conditione. T. 10. c. 995. C.
Societas an desideret rerum traditionem. Ibid. C. D. an possit perfici inter absentes per epistolam: Ibid. D.
Societas nominum, societas bonorum. T. 10. c. 999. C.
Societas voluntaria, & hereditaria. T. 10. c. 440. A.
Societatis definitio. T. 1. c. 770. D. & T. 2. c. 266. A.
Societatis conventio quomodo servanda. T. 1. c. 216. E. & c. 217. A.
Societatis coitio in æternum nulla est. T. 5. c. 479. A. B.
Societatis verbo obligatio societatis, sicut emptio pro obligatione empti accipitur. T. 5. c. 490. B.
In societatis negotio consensus sociorum maximè requiritur. T. 5. c. 493. C. D.
Societatis dissolvendæ modi qui. T. 5. c. 490. D.
Societatis dirimendæ modi qui sunt. T. 5. c. 482. D.
Societatis actiones duas esse. T. 6. c. 88. C.
De societatis omni lucro, & damno, T. 7. c. 580. B.
Societatis consortium. T. 9. c. 362. B.
Societatis finis. Tom. 9. c. 360. D. E.
Societatis duo genera. T. 9. c. 362. B.
Societatis contractus an conditionem recipiat. Tom. 10. c. 652. B.
Societati tam pretiosa est quorundam opera, ut eos justum sit conditione meliore in societatem admitti. T. 1. c. 217. A.
Societati quæ insint. T. 5. c. 479. B. C.
Societati etiam per procuratorem renuntiare possumus. T. 5. c. 481. E.
Societatem morte solvi. T. 3. c. 280. B.
Inter societatem voluntariam, & necessariam differentia quæ. T. 4. c. 969. A. B.
Societatem omnem solvit mors, nedum conjugalem. T. 4. c. 219. A.
Societatem bonorum contrahere non potest, qui nulla bona habet. T. 5. c. 483. C.
Societatem perpetuam, & in æternum tueri perdifficile, & impossibile est. T. 5. c. 479. B.
Societatem non transire in heredem. T. 5. c. 490. B.
Societatem inter absentes coiri posse. T. 7. c. 654. D.
Societatem duplicem esse. Tom. 8. c. 390. C.
Societatem creari posse, ut unus pecuniam conferat, alter non conferat, & lucrum communicetur. T. 9. c. 62. E.
De societate voluntaria, & hereditaria. Tom. 3. c. 279. D. & seq.
De societate consultatio. Tom. 1. c. 677. C.
In societate non id, quod privatim interest unius ex sociis, servari solet, sed quod societati expedit. T. 5. c. 481. E. & c. 486. B. C.
Societate distractâ, si in ea unus ex sociis maritus sit, manente matrimonio, dotem præ sociis maritus præcipere debet, & quare. T. 5. c. 482. C. & c. 492. E.
In societate ea pecunia tantùm intelligitur communis esse, quæ deducto eo, quod alicui ex sociis ob societatem deest, supererst. T. 5. c. 491. E. & c. 492. A.
In societate jus quoddam fraternitatis exuberare debet. Tom. 5. c. 487. A.
Societate distractâ, qua actione id, quod quis ex sociis in rem communem impendit, repetat. T. 5. c. 491. A.
In societate contrahenda nemo rei suæ dominium in totum amittit, sed pro parte tantùm. T. 7. c. 850. A.
Societate finitâ, an finiatur actio pro socio. T. 10. c. 442. D.
Ex societate quænam actio oriatur. T. 10. c. 995. D.
Ex societate vitæ pendet dotis causa. T. 10. c. 1225. D.
Societatibus an legari possit. T. 8. c. 5. C. D. an eæ possint heredes institui. Ibid. C. D. E.
Socii natura, & ingenium spectatur, quod in herede ejus fieri nequit. T. 5. c. 489. B.
Socii actione aquæ pluviæ arcendæ quomodo utantur. T. 5. c. 673. E.

BIU Cujas

Socii qui non sunt, cum conveniantur de peculio servi, id tantùm deducit ille, qui convenitur de peculio, quod sibi debetur, non quod alteri debetur. T. 6. c. 63. C. D.
Socii mei socius an sit meus socius. T. 8. c. 684. D.
Socii culpam venire in actionem communi dividundo. T. 7. c. 599. D.
Socii alii sunt re, alii consensu. T. 7. c. 571. C.
Socii exemplo fratrum tenentur in id, quod facere possunt. T. 10. c. 440. A.
Unus ex sociis in re communi nihil facere potest invito socio. T. 4. c. 152. A.
Ex sociis unus, qui mutuam pecuniam accipit, an ex ea alter socius sit obligatus. T. 4. c. 943. D. E. verba Senecæ hoc loco quæ. Ibid. c. 944. A.
De eo, quod unus ex sociis gessit in solidum, an detur actio communi dividundo, an actio negotiorum gestorum. T. 7. c. 582. A. B.
Uni ex sociis, si convenerit, ut veniat in partem lucri, non damni, quomodo prosit hæc conventio. T. 10. c. 994. E.
Socio dolo renuncianti societati quæ pœna subeunda sit. Tom. 5. c. 484. E. & c. 485. A. B. C.
Pro socio actio in quo differat ab actione communi dividundo. T. 7. c. 571. D.
In socio est culpa leviſſima. Tom. 9. c. 362. A.
Pro socio actio. T. 9. c. 360. B. & seq.
Actio pro socio est generalis, quæ totius societatis rationes exigit. T. 10. c. 439. C.
Pro socio damnati an prohibeantur testimonium facere. T. 10. c. 606. C.
Actio pro socio cur sic dicatur. T. 10. c. 652. A.
Sociorum uno ære alieno onerato, an deductio fieri possit. Tom. 5. c. 780. C. D.
Sociorum par omnium conditio. T. 5. c. 478. E.
Sociorum duo sunt genera. Tom. 7. c. 571. B. C.
Sociorum pactiones servantur a judice, communi dividundo. T. 7. c. 576. A. B.
Sociorum alteruter an habeat actionem, per quam intendat, jus sibi esse reficiendi, aut demoliendi parietem communem invito socio. T. 10. c. 409. A.
Sociorum omnium par est conditio. T. 10. c. 995. E.
Sociorum par, & æqua conditio esse debet. T. 10. c. 1229. C.
Inter socios lucrum, & damnum communicatur. T. 1. c. 393. D.
Socios provocat ad divisionem, qui renuntiat societati mancipiorum venalium. T. 5. c. 485. E.
Socium socio teneri lege Aquilia. T. 1. c. 752. D.
Socius ut quis invitus efficiatur illius, quem non elegit, iniquum est. T. 1. c. 218. D.
Socius an etiam nomine culpæ teneatur. Ibid. E. & c. 219. A.
Socius communis parietis ad ædificationis impensas cogendus. T. 1. c. 487. B.
Socius communem pecuniam suo nomine collocavit, & usuras percepit, an eas communicabit. T. 4. c. 127. A.
Siquid socius ædificet, an etiam est jus prohibendi per operis novi nuntiationem. T. 4. c. 152. C. D.
Dum socius in re communi facit aliquid, an invitus sit is, qui præsens est, & tacet. Tom. 4. c. 153. A.
Socius, qui intempestivè renuntiavit societati, tenetur sociis ad id, quod interest. T. 5. c. 486. A.
Socius omnium bonorum rem, quam sibi emit, actione pro socio communicare cogitur. T. 5. c. 492. D.
Socius invitus quis fieri non potest. T. 5. c. 489. C.
Socius totorum bonorum, citra cæterorum consensum, plus suâ parte alienare non potest. T. 5. c. 493. D.
Socius tanti, quanti frater. Tom. 5. c. 496. A.
Socius duobus solummodo casibus invito socio non agit judicio communi dividundo. T. 5. c. 910. A.
Socius an socio possit nuntiare novum opus. T. 7. c. 423. C. & c. 458. C.
Socius e ædibus communibus siquid mittat in ædes meas proprias, an cum illo agere possim, jus esse ei non immittendi. T. 7. c. 423. E.
Socius siquid mittat in ædes communes ex suis ædibus, an liceat mihi communi nomine agere. T. 7. c. 424. A.
Socius si servitute utatur, an eâ utendo toti fundo proficiat. T. 7. c. 467. D.
Socius socium an prohibere possit aliquid agere. T. 7. c. 423. C.
Socius cum socio an agere possit, jus sibi esse prohibendi, vel alteri jus non esse ædificandi. T. 7. c. 462. D.
Socius nullus si servitute utatur, tamen eam interdum non amitti. T. 7. c. 467. D.
Socius sociis an teneatur, si culpâ suâ litem amiserit. T. 7. c. 453. D.
Socius quis dicitur. T. 7. c. 1150. D. & T. 9. c. 360. B.
Socius an adquirere, vel imponere possit servitutem prædio communi. T. 7. c. 384. A. B.
Socius minùs attentus quid præstet. T. 8. c. 1048. B.
Socius in servanda re communi debet præstare dolum, & culpam, & diligentiam tantam, quantam in rebus suis adhibet. Tom. 8. c. 760. C.
Socius qualem diligentiam communibus rebus adhibere debeat. T. 9. c. 361. E. & c. 362. A.
Socius pro socio an teneatur. T. 10. c. 994. B.
Socius an socii partem in fundo communi possit locare, eo inscio, vel invito. T. 10. c. 62. D. E.
Socius pro socio an possit testimonium dicere in re communi. T. 10. c. 637. A.
Socius quisnam sit. T. 10. c. 699. B.
Socius litis an solus possit suo nomine litem peragere. Tom. 10. c. 944. B. C. & seq. an possit communi nomine sine mandato suorum consortium. Ibid. c. 945. A. an cavere debeat de rato, si solus agat communi nomine, vel etiam cavere de judicato solvendo. Ibid. B.
Socius an habeat jus prælationis, si socius in re communi partem suam vendiderit. T. 10. c. 1021. B. C.
Socius socio in re communi an possit nuntiare, vel prohibere novum opus. T. 10. c. 1176. B.
Socius ex doli clausula in solidum damnatur. T. 10. c. 1224. E.
Socrates voluit introducere communionem inter omnes cives, & consortium omnium rerum. T. 4. c. 1163. B. C.
Socri, & socrus appellatio quid complectitur. T. 8. c. 596. B.
Socrum uxorem ducere an liceat. T. 8. c. 904. C.
Sodales arvales. T. 3. c. 289. E.
De sodalitiis lex. Tom. 9. c. 1455. C.
Solare, & solstitiale pro eodem a Cicerone, & Livio sumitur. T. 5. c. 395. B.
Solares aurei. Ibid. B.
Solarium, vel potiùs locarium quid sit. T. 3. c. 389. D.
Solarium est pensio. T. 5. c. 647. E.
Solarium quisnam solvere, vel præstare teneatur. Tom. 7. c. 1024. E.
Solarium quid. T. 7. c. 382. B.
Solarium vectigal. Ibid. B.
Solatia publica quibus dantur. T. 2. c. 966. B.
Solatium pacti quid. T. 3. c. 362. C. D.
Solatium mortis quod. T. 9. c. 719. A.
Soldata præstatio quæ, & qualis. T. 2. c. 1246. A.
Soldatæ quæ sint, & soldurii quales apud Gallos homines. Tom. 2. c. 1179. D. E.
Solennes denuntiationes, quæ olim observabantur, sublatæ. Tom. 9. c. 1143. D. E.
Solennia quæ propriè dicuntur. T. 3. c. 384. B.

BIU Cujas

Solennia judicia. T. 4. c. 1447. E.
Solennia accusationis quæ dicuntur. T. 6. c. 689. E.
Solennibus factis, idest, piaculo facto. T. 3. c. 614. A.
Solennitas major requiritur in jure civili, quàm prætorio. Tom. 9. c. 358. C.
Quod solet vulgo agi, pro acto habetur. T. 4. c. 950. E.
Solitaurili sacrificio facto quid. T. 3. c. 693. D.
Soli res, T. 9. c. 528. A. B.
Soli lumen fœnerari extremæ dementiæ. T. 10. c. 815. D.
Solicitator alienarum nuptiarum, item interpellator quis. Tom. 1. c. 472. D.
De solidi capacitate inter virum, & uxorem. T. 1. c. 324. A.
Solidi capacitatem non omnes habent. T. 10. c. 803. C.
Solidi capacitatem quinam non habeant. T. 10. c. 1082. E.
Solido nihil tam simile, quàm solidum. T. 5. c. 395. A.
Solidorum veterum potestas. T. 2. c. 803. E.
Solidum quid propriè. T. 1. c. 79. C.
Solidum est integrum prælegatum, intactum, illibatum, sine imminutione Falcidiæ, quod universum dicitur. T. 4. c. 1050. C.
Solidum solvisse quis videatur. T. 8. c. 574. D.
In solidum variè accipitur. T. 9. c. 541. E. & c. 542. A.
Solidum solventi an competat actio mandati adversùs alterum, si socii non sint. T. 10. c. 554. D.
Solidus quis sit. T. 7. c. 862. E.
Solis sphæra an de septem media, sit. T. 8. c. 378. C.
Solo an cedat omne, quod inædificatur. T. 1. c. 70. E.
In solo alieno ædificium exstruens non habet actionem, qua sumptus, quos in rem eam fecit, petat. T. 6. c. 523. B.
In solo alieno suis sumptibus ædificans, per retentionem ædificii oppositâ exceptione doli mali, sumptus, quos fecit, servare potest, non per actionem. Ibid. C.
Solo mater, pater semini comparatur. T. 6. c. 32. E.
Solo cedunt fructus. Ibid. E.
Solo superficies cedit. T. 6. c. 232. D.
Solo similis est mater. T. 6. c. 220. C.
Solo quicquid continetur, est fundus. T. 8. c. 572. B.
Solstitiales aurei. T. 5. c. 395. B.
Solstitialis orbis pro solari. Ibid. B.
Multum interest, res solvatur, an persona liberetur. T. 1. c. 1429. C.
Solvaturne rectè uni ex reis stipulandi. T. 3. c. 639. B.
Solvendi verbum multiplex. T. 1. c. 862. B.
Solvendo qui non sit. T. 8. c. 571. D.
Solvendo esse videtur, qui dolo desiit esse solvendo. T. 10. c. 1224. B.
Solvens indebitum per errorem juris an condicere possit. Tom. 7. c. 891. D.
Solvens quod debet, an ideo videatur remittere, quod sibi debetur. T. 7. c. 880. A.
Solvens ita, ut recipiat, an liberetur. T. 8. c. 281. D.
Solvente fidejussore, reus non liberatur ipso jure. T. 9. c. 241. C. liberatur tamen per exceptionem. Ibid. C.
Solvere impropriè accipitur. T. 3. c. 517. A.
Solvere an possit pupillus sine tutoris auctoritate. T. 1. c. 91. A.
Solvere potest creditori extraneus pro debitore invito. T. 4. c. 839. D. sic quoque pro debitore solvet creditori invito. Ibid. D.
Solvere creditori est dare, solvere verò procuratori creditoris est facere. T. 4. c. 680. D.
Solvere videtur, qui mandat solvi. T. 4. c. 733. A.
Solvere in jure quomodo intelligatur. T. 5. c. 760. A.
Solvere, & tradere in quo differunt. T. 5. c. 869. B.
Solvere pro alio non est intercedere. T. 5. c. 448. E.
Non solvere potiùs interest, quàm solutum a reo repetere. Tom. 6. c. 256. D.
Solvere alio loco non potest debitor invito stipulatore, quàm quo se soluturum cavit. T. 6. c. 462. B.
Solvere pro alio non est intercedere. T. 9. c. 321. B.
Rectè solvere non intelligitur, qui solvit alienam pecuniam. T. 10. c. 951. E.
Si quis solverit pro contutore suo, an pupillus ei debeat cedere actionem suam adversùs contutorem. T. 4. c. 321. A.
Solvi rem non satis est, nisi quod interest ratione loci solvas. T. 1. c. 261. C.
Solvi aliud pro alio potest volenti creditori, item & constitui. T. 4 c. 173. A.
Solvi qui mandat, ipse soluisse; & qui mandat accipi, ipse accipere videtur. T. 5. c. 787. D.
Solvi aliud pro alio invito creditore non potest. T. 5. c. 394. E. & c. 396. D. & c. 767. B.
Solvi ubique potest volenti. T. 6. c. 462. B.
Solvi non potest prodigo, & furioso sine curatore. T. 9. c. 192. E. & c. 193. A.
Solvi potest puberi sine curatore. T. 9. c. 192. A.
Solvi ex causa malè judicati naturâ indebitum est jure civili debitum. T. 10. c. 645. D.
Solvisse non videtur, qui quod solvit, repetere, aut recuperare potest. T. 6. c. 379. B. C.
Qui solvit ignorans scienti, & simulanti, se esse procuratorem creditoris, an liberetur. T. 1. c. 1422. E.
Quod solvat alius, & alius repetat, novum non est. T. 4. c. 1074. C.
Solvit minus, qui tardiùs solvit. T. 5. c. 180. E.
Qui rectè solvit, liberatur. Tom. 6. c. 352. A.
Solvit iterum, qui negavit, se debere. T. 8. c. 775. D. E.
Is, qui solvit, quod non ipse, sed alius debet, an habeat condictionem. T. 9. c. 223. A.
Non solvit debitor aliud pro alio invitus. T. 4. c. 1039. C. excipitur unus casus. Ibid. C.
Solum est maxima pars ædium. T. 4. c. 1201. E.
Solum non potest esse sine superficie. T. 4. c. 657. E.
Solum maxima portio domus est. T. 5. c. 425. E.
Solum pars maxima insulæ. T. 6. c. 211. A.
Solum matri simile non est, sed mater similis solo est. T. 6. c. 220. C.
Solum an contineatur appellatione rutorum cæsorum. T. 7. c. 724. A.
Re non solutâ, persona aliquando liberatur. T. 1. c. 1429. C.
Soluta oratio modò pro conjuncta modò pro disjuncta. T. 8. c. 511. A.
Soluta pro conjuncta. T. 8. c. 508. E.
Soluti ex causa judicati repetitio non est. T. 4. c. 1326. D.
Soluti indebiti condictione agens, utrùm se indebitum soluisse probare debeat, an verò is, cum quo agit, se debitum accepisse. T. 7. c. 878. D.
Soluti repetitio quo casu competat heredi. Tom. 10. c. 806. E. & c. 807. A.
Solutim operire quid propriè sit. T. 3. c. 273. A.
Solutio est naturalis datio. Tom. 1. c. 225. C.
Solutio omnis non idem reddit, sed tantundem. T. 1. c. 226. C.
Solutio aut re fit, aut imagine quadam. T. 1. c. 862. D.
Solutio, & liberatio differunt. T. 2. c. 824. A.
Solutio in extraneam personam an conferri possit. Tom. 1. c. 201. B.
Solutio an fiat per numerationem, vel novationem. Tom. 1. c. 227. D.
Solutio quomodo pupillo facienda ex constitutione Justiniani. T. 1. c. 90. E. & c. 91. A.
Solutio tarda, & mora quomodo differunt. T. 4. c. 214. A.
Solutio tarda an sit mora. Tom. 4. c. 214. A.

BIU Cujas

Solutio corporum prorogari non solet. T. 4. c. 672. B.
Solutio est species alienationis. T. 4. c. 507. E.
Solutio in cujus persona consistit. T. 4. c. 171. A. B.
Solutio ipso jure liberat, transactio per exceptionem liberat. T. 4. c. 23. D.
Solutio quid est. T. 4. c. 184. B.
Solutio sine obligatione esse nequit. T. 4. c. 732. A.
Solutio unius quando non liberat alterum. T. 4. c. 682. B. & quando liberat alterum. Ibid. C.
Solutio errore accidere potest, repetitio autem a sciente fit. T. 5. c. 405. A. B.
Solutio indebiti, si videlicet iis rebus, quæ numero, pondere, & mensurâ constant, fiat, quasi mutui datio est. T. 5. c. 405. A.
Solutio difficillimæ quæstionis, & intricatæ altercationis de navi facta ex alienis tabulis. Tom. 5. c. 379. C. D.
Solutio objectionis ex *Leg.* 13. contra *Leg.* 12. *ad exhibendum*. Tom. 5. c. 376. E.
Solutio pro liberatione. Tom. 5. c. 760. C.
Solutio indebiti promutuum est. T. 6. c. 266. E.
Solutio non est solutio, nisi alienatio. T. 6. c. 51. B.
Solutio potest conferri in extraneam personam. T. 6. c. 148. E. obligatio non potest. Ibid. E.
Solutio imaginaria an valeat, & alicujus momenti sit. Tom. 8. c. 388. C. D.
Solutio mutui indebiti an promutuum sit. T. 9. c. 218. B.
Solutio accipienti est adquisitionis species. T. 9. c. 1260. B.
Solutio, & liberatio in quo differunt. T. 9. c. 1285. D.
Solutio est facti, liberatio est juris. Ibid. D.
Solutio unius quando liberat alios. T. 9. c. 21. D.
Solutio debiti scripti testibus non probabitur. T. 9. c. 279. B.
Solutio debiti scripti, si non adfuerint quinque testes rogati, non probatur nisi scripto, quo amisso, amissionis casum probari oportet. T. 9. c. 282. D. E.
Solutio indebiti est distractus. T. 9. c. 218. D.
Solutio est obligationis tollendæ summa ratio. T. 9. c. 1284. E.
Solutio est ipsa oblatio, & depositio debiti in pignore. T. 9. c. 302. D
Solutio pensionum præsumptionem inducit. T. 9. c. 249. C.
Solutio debiti reddendi ejus obligationem naturalem non potest parere. T. 10. c. 435. D.
Solutio pecuniæ, & rei dissimilis est. T. 10. c. 449. D.
Solutio est, cum non idem redditur, sed tantundem. Tom. 10. c. 596. E.
Solutio ipso jure solvit pignus. T. 10. c. 706. B.
Solutio usurarum, & reddituum, quam utique debitor probaturus est per antapocham, an interrumpat præscriptionem triginta annorum. T. 10. c. 969. A.
Solutio unius heredis nihil nocet cæteris. T. 10. c. 1252. A.
Solutionis professio apocha. T. 4. c. 836. E.
Solutionis instar est constitutum. Vide, Constitutum.
Solutionis verbum eandem vim, quam liberationis, habet. T. 5. c. 760. B.
Solutionis vicem quæ sustineant. T. 5. c. 475. A. B.
Solutionis, & possessionis tempus, non stipulationis, & contractus inspicitur. T. 5. c. 739. A.
Solutionis vice est constitutum. T. 5. c. 407. B.
Solutionis gratiâ adjectus apponitur posteriore, non priore loco. T. 6. c. 362. A.
In solutionis locum jusjurandum succedit. T. 6. c. 76. E.
Solutionis verbum quid significet. T. 8. c. 528. B. C.
Solutionis speciem habet confusio. T. 9. c. 256. A.
Solutionis loco cedit jusjurandum. T. 9. c. 1260. C.
Solutionis vice est jusjurandum. T. 9. c. 192. C.
Solutionis verbum quo casu æquè latepateat, ac liberationis verbum. T. 10. c. 716. E. & c. 717. A.
Solutioni confessio similis est. T. 4. c. 506. A. B.
Solutioni si certus dies præscriptus sit, an mora fiat, non interpellante creditore. T. 8. c. 350. B.
Ut solutioni pareant debitores, eis denuntiandum est. T. 9. c. 1193. D. E.
Ad solutionem judicati quod tempus datum. T. 9. c. 1092. A. B.
Solutionem probari quinque testibus. T. 9. c. 215. A.
Solutionem qui allegat, eam probare debet. T. 9. c. 264. A.
Solutionem inter, & acceptilationem differentia. T. 10. c. 563. D.
Adversùs solutionem a debitore, vel a se factam, an restituatur minor. T. 10. c. 899. B. C.
Adversùs solutionem curatori factam an restituatur minor, Ibid. E.
Solutionem an quis differre possit ex justa causa. T. 10. c. 1263. B.
Ex solutione liberatio contingit. T. 1. c. 862. B.
A solutione ad cautionem non semper est argumentatio tuta. T. 2. c. 1027. E.
Solutione unâ aliquando duæ, vel plures tolluntur obligationum causæ diversæ. T. 3. c. 1423. E.
Solutione ejus, quod debetur, omnis obligatio tollitur. T. 4. c. 228. B.
Omne, quod pro solutione cedit, tollit civilem obligationem ipso jure, non jusjurandum. T. 4. c. 730. B.
Pro solutione depositio est. Tom. 4. c. 901. E.
Solutione ejus, quod debetur, tollitur omnis obligatio. T. 4. c. 728. C.
A solutione ad constitutum argumentum. T. 4. c. 173. A.
Solutione unius rei debitor liberatur. T. 5. c. 80. A.
Solutione pecuniæ mihi debitæ non videor factus locupletior. T. 5. c. 446. A.
Pro solutione est cessio actionis. T. 6. c. 469. D.
Pro solutione est compensatio, & delegatio. T. 6. c. 452. A. B.
In solutione fit divisio pro portionibus hereditariis, T. 7. c. 539. A.
Solutione pecuniæ legatæ heredem liberari, non tantùm si legatario solverit, vel alii voluntate legatarii, sed & si alii solverit voluntate, & jussu testatoris. Tom. 7. c. 1331. D.
Pro solutione est fructuum perceptio, si adæquat summam sortis. T. 9. c. 1193. C.
Ex solutione sequitur liberatio. T. 9. c. 1285. C.
Solutione jure civili liberamur. T. 9. c. 50. A.
Solutione ab alio facta pro nobis ipsis nos liberari posse. Tom. 9. c. 37. A.
Solutione tollitur naturalis obligatio. T. 9. c. 61. A.
Pro solutione an cedat confusio, quæ fit in personam. Ibid. B.
Solutione tollitur obligatio. T. 10. c. 524. A. B.
Solutione, vel apochâ cujuscumque generis tollitur obligatio. T. 10. c. 563. B.
Solutiones anniversariæ. T. 2. c. 847. E.
Solutiones quomodo olim fiebant apud argentarios. T. 10. c. 873. C.
De solutionibus, & liberationibus. T. 9. c. 1284. D.
Soluto matrimonio non statim reddenda est dos, quæ pondere, numero, mensurâ continetur. T. 4. c. 277. B.
Solutum non debitum an repeti possit ex iis causis, ex quibus inficiando lis crescit. T. 1. c. 223. C.
Solutum a mandatore, aut fidejussore, debitor principalis refundere debet. T. 4. c. 100. A. B.
Solutum indebitum per ignorantiam juris an possit repeti condictione indebiti. T. 4. c. 506. C.
Solutum errore repetitur. Tom. 4. c. 1452. B.
Solutum per errorem procuratori nomine domini, quasi debitum domino, quid. T. 4. c. 927. B. C.
Solutum per errorem a debitore an

BIU Cujas

id condicere possit. T. 4. c. 1324. C.
In solutum datio pro venditione est. T. 5. c. 427. C.
Solutum ex causa indebiti quando non repetitur. T. 6. c. 26. B. C.
Solutum pietatis causâ, etiamsi non debeatur, repeti non potest. T. 6. c. 55. B.
Solutum ex causa; quæ ex inficiatione crescit in duplum, non condicitur. T. 9. c. 222. C.
Solutum ex causa transactionis condici non potest. Ibid. C.
Solutum ex transactionis causa condici non potest, quamvis debiti causa nulla præcesserit. Tom. 9. c. 328. C.
Solutum ex causa judicati condici non posse, licèt jure debitum non fuerit. T. 9. c. 220. C.
In solutum datio venditionem imitatur. T. 9. c. 1069. C.
Solutum petitori hereditatis reputabit possessor hereditatis. T. 9. c. 167. C.
Solutum condictione certi repetitur, cautum, sive promissum condictione incerti. T. 10. c. 806. C.
Solutum indebitè differt ab eo, quod est solutum ex causa transactionis. T. 10. c. 470. C. D.
Somno, vel morbo comitiali detentus, & infans an possessionem apprehendere possit. T. 5. c. 695. A.
Σωματοφύλακες. T. 1. c. 1032. A.
Sonticus morbus litigatoris diem judicii differt, etiam invito judice. T. 3. c. 342. C.
Sonticus quis dicatur. T. 8. c. 570. B.
Sonticus nocivus dicitur. Tom. 8. c. 569. D.
Sonticus morbus quisnam sit. T. 10. c. 1251. C.
Sontium purgandorum varia antiquorum genera. T. 2. c. 1193. C. & seq.
S. Sophia, templum Constantinopolitanum, a quo constructum. T. 2. c. 1034. B.
Sophismatis, seu cavillationis natura quæ est, T. 6. c. 370. A.
Sophistæ a Rhetoribus discrepant. T. 1. c. 1025. A.
Sophistæ a tutelis excusantur. T. 1. c. 1024. B.
Sophistarum munus, ac dignitas. T. 2. c. 909. B.
Sora civitas ubi sita. T. 6. c. 1065. D.
Sordida munera non tribuuntur decurionibus, T. 4. c. 855. C.
Sordium ejectione longo tempore an, & quæ servitus constituatur, T. 7. c. 424. E.
Sorites argumentandi modus pseudomenos. T. 1. c. 1355. B.
Sorites perficitur interrogationibus, & responsionibus. T. 6. c. 370. C.
Soritis definitio. T. 8. c. 609. D. & c. 610. C.
Soror exheredata an conferat fratri emancipato instituto dotem, si querelam inofficiosi obtinuerit. T. 8. c. 105. E. & c. 106. A.
Sororem ducere est lege impossibile, & turpe. T. 1. c. 1186. B.
Sorores germanæ sunt consanguineæ. T. 8. c. 184. A. B.
Sors quid sit, & consors quid. T. 3. c. 120. E. & c. 121. A. B.
Sors finis litis est, & controversias potentiorum perimit. T. 9. c. 852. C.
Sors quid sit propriè. T. 10. c. 118. E. & c. 1261. D.
Sors adhibetur ordinandi tantùm judicii causâ, ut sciatur, quis sit actor, quis sit reus. T. 10. c. 400. D.
Sors adhibetur ordinandæ tantùm litis causâ, ut sciatur, quo ordine agenda sit. T. 10. c. 414. C.
Sortiri inter coheredes licet. T. 9. c. 852. A.
Sortis, & usurarum ratio diversa. T. 3. c. 131. D.
Sortis incrementum est usura. T. 4. c. 1182. C.
Sortis petitione cessante, cessat quoque usurarum petitio. T. 4. c. 982. A.
Sortis petitio non solet modum, aut finem accipere ex pretio pignoris. T. 5. c. 440. E.
Sortis creditæ periculum ad quem pertineat. T. 7. c. 860. D.
Sortis repetitioni potiùs favetur, quàm usuræ petitioni. Tom. 8. c. 682. C.
Sortis obligatio quando crescit. Vide, Obligatio sortis.
Sortis solutio cui data est, usuras non præstat. T. 10. c. 418. B.
Sorte solutâ, tam pœnæ, quàm usurarum ratio perimitur. Tom. 1. c. 1286. E.
Sorte alibi solutâ, non superesse pœnæ petitionem. T. 1. c. 1285. C.
Sortem non amittunt creditores ob usuras illicitas. T. 9. c. 211. A.
Per sortem judices delegabantur. T. 10. c. 578. A.
A sortibus usuræ separandæ. T. 4. c. 1228. C.
Sot nomen Gallicum unde deductum fuerit. T. 9. c. 1373. B.
Soufflet alapa, T. 9. c. 943. A.
Spado, & castratus differunt. T. 1. c. 1058. C.
Spado an matrimonium contrahere possit. T. 6. c. 1128. B.
Spado non est in merce. Tom. 9. c. 370. E.
Spadonis generale nomen. Tom. 1. c. 1038. B. & c. 1058. A.
Spadones, & castrati an adoptare possint. T. 1. c. 30. E.
Spadones a Spada dici, vico Persico, in quo primùm homines castrari cœperunt. T. 3. c. 500. C.
Spadones a tutelis non excusantur. T. 1. c. 1038. B.
Spadones an possint adoptari. T. 8. c. 910. A.
Spadones qui, & quando facere testamentum possint. T. 8. c. 584. C.
Spadones apud Bituriges vulgo nuncupantur *Moutons de Berry*. Ibid. C.
De spadonibus quædam. Tom. 3. c. 500. B. C.
Spadonibus nunquam adempta fuit testamenti factio. T. 9. c. 705. C.
De spadonibus lex. T. 9. c. 370. C. D.
Spadonibus favent jura magis, quàm castratis. T. 10. c. 599. B.
Spadonum quatuor genera. T. 1. c. 1057. E.
Spadonum nomen est generale. T. 8. c. 584. C. continet Thlibias, & Thlatias. Ibid. C.
Spatia quæ observanda in finibus. T. 7. c. 483. E.
Spatiari in alieno agro ut liceat, an servitus constitui possit. Tom. 7. c. 389. C.
Spatium quod intermitti debet in serenda arbore. T. 9. c. 1140. E.
Speciale judicium societatis quodnam sit. T. 5. c. 483. A.
Speciale mandatum quibus casibus procuratori necessarium sit. T. 5. c. 487. E. & c. 488. A.
Specialem suffragii prærogativam habentes, aliis præferri debent. T. 4. c. 862. E.
Speciales actiones quæ sint, & cui dentur, explicantur. T. 5. c. 399. E. & c. 400. A.
Speciales condictiones. T. 5. c. 390. B.
Speciales Procuratores Cæsaris. T. 9. c. 332. A.
Speciales judices qui, & quibus causis, & litibus dabantur. Tom. 9. c. 149. E.
Specialia generalibus semper insunt. T. 8. c. 724. A. & c. 835. E. & c. 876. D.
Ex speciali legato qui rem petit, potior est in jure, quàm qui ex generali legato petit. T. 4. c. 803. A.
Specialis substitutio generali derogat, & quando. T. 4. c. 1067. E.
Specialis constitutio, vel lex regulæ derogat. T. 4. c. 1283. D.
Specialis certi condictio pro actione, quæ ex mutuo nascitur, quæ & actio mutui dicitur, accipitur. T. 5. c. 399. D.
Specialis actio in rem: Vide, Actio in rem specialis.
Species communi genere continetur. T. 1. c. 1199. A.
Species non dividuntur numero, nisi nominatim adjiciatur numerus. Ibid. B.
Species singulæ propriam speciem habent. Ibid. B.
Species, & pars in quo differunt. T. 4. c. 448. E. & c. 449. A.
Species generi derogat. T. 4. c. 803. A.
Species a quo abest, non continuò abesse genus. T. 4. c. 781. C.

BIU Cujas

Species facti in *L. 1. ff. de jure aureorum annulorum* qualis. T. 4. c. 842. D. E.
Species *L. Centurio. 27. de milit. testam.* quæ est. T. 4. c. 1072. C.
Species *L. 22. ff. de legat. præstan.* quæ est. T. 4. c. 1035. E.
Per speciem derogatur generi. T. 4. c. 802. E.
Species agnationis est suitas. T. 4. c. 355. E.
Species damni est non consequi, quod sperabamus. T. 5. c. 374. E.
Species certæ esse possunt. Tom. 5. c. 401. D.
Species intelligitur id esse non solùm, quod nomine suo, aut eâ demonstratione, quæ nominis vice fungitur, vel indubitabili signo designatur, sed etiam quod notis (ut in libris juris sæpissime factum videmus) demonstrationes præseferentibus patefit. T. 5. c. 400. D.
Species lucri est spe frui speratâ. T. 5. c. 374. E.
Species ubi articuli nominentur. T. 5. c. 1007. C.
Species nomine proprio demonstretur, an demostrationis notâ aliquâ, nihil refert. T. 5. c. 401. E.
Species, formave indita materiæ est vis, qua materia continetur. T. 5. c. 379. A.
Species omnes sigillatim legibus, aut Senatusconsultis comprehendi non possunt. T. 6. c. 90. E.
Species proposita, in qua Julianus non utitur propriis vocabulis. Vide, Verba.
Species ad probandum genus valet. T. 7. c. 1158. C.
Species commercii quæ. Tom. 7. c. 35. A.
Species, & genera incertæ res sunt. T. 7. c. 645. C.
Species nominatim relictæ an debeantur, si non reperiantur. T. 7. c. 989. C.
Species eadem an ex duabus causis lucrativis peti, vel præstari possit. T. 8. c. 345. D. E.
Species agnationis quæ. T. 8. c. 663. C. D.
Species insunt generibus; genera speciebus. T. 8. c. 188. D.
Species an semper deroget generi in legatis. T. 10. c. 1115. B.
Speciei appellatione quæ contineantur. T. 5. c. 390. D. E. Dialectici eas vocant individua. Ibid. E.
Speciei nomine significantur ea, quæ corpore constant, veniuntque. T. 7. c. 645. B.
Per speciem in toto jure derogatur generi. T. 4. c. 811. C.
Per speciem an generi derogetur, supellectili legatâ, vel instructo prædio generaliter, si species quædam supellectilis, vel instructi enumerentur. T. 4. c. 1122. E. & c. 1123. A.
Specie communi continetur quantitas. T. 7. c. 629. B.
A pleniori specie cæteræ omnes intelliguntur. T. 7. c. 352. E.
Specierum publica comparatio. T. 3. c. 21. B.
Specierum mutatio. Vide, Mutatio.
Specierum certarum stipulatio quæ. T. 6. c. 151. E.
De specierum confusione. Tom. 7. c. 237. B. & seq.
Speciosæ personæ. T. 8. c. 561. E. & c. 562. A.
Spectabiles qui propriè dicantur. T. 2. c. 886. B.
Spectabiles civiles causas per se agere possunt. T. 2. c. 1113. A.
Spectabiles quinam sint. Tom. 10. c. 789. E.
Spectabiles inter, & clarissimos an sit differentia. T. 10. c. 857. A. B.
Spectabilibus olim committebantur diœceses. T. 10. c. 865. B.
Spectabilium dignitas media est inter illustres, & clarissimos. T. 10. c. 849. B.
Spectacula gladiatorum sublata. T. 3. c. 368. B.
Spectacula cruenta penitus tollenda. T. 2. c. 832. D.
Spectacula clericis prohibita. T. 6. c. 971. C.
De spectaculis, & scænicis, & lenonibus. T. 2. c. 824. D.
Spectaculorum impensæ. Tom. 2. c. 827. B.
Spectatur semper potiùs, quid sit in re, quàm quid sit in animo contrahentium. T. 4. c. 827. D.
Specularia. T. 3. c. 369. C.
Specularii. T. 2. c. 768. D. E.
Specularium immunitates. T. 2. c. 767. B. C.
Speculatores dicuntur, non spiculatores, & qui sint. T. 3. c. 160. C.
Specus quid sit propriè. Tom. 3. c. 467. C. & seq. & T. 5. c. 673. A.
Specus quid a cuniculo distet. Ibid. E.
Specus, & cuniculus quomodo differunt. T. 5. c. 673. A.
Spes pro re est. T. 4. c. 895. D.
Spes, & frustratio ejus sub damno comprehenditur. Tom. 5. c. 374. E.
Spes postliminii. T. 5. c. 624. E.
Spes est ab ægroto, dum anima est. T. 5. c. 571. B.
Spes quid sit. T. 9. c. 29. E. & c. 32. D.
Spes præmiorum sacri certaminis pignori obligari non possunt. T. 9. c. 1207. A.
Spes futuræ rei an rectè vendatur, donetur, & pigneretur. T. 10. c. 703. B.
Spei emptio, & venditio est. T. 9. c. 1207. A.
Spem postliminii virtus bellica faciebat olim in casibus omnibus. T. 5. c. 444. D.
Spem emere? Tom. 9. c. 1075. E.
Jactum retis emere est incertum emere. Ibid. c. 1075. E.
Spem remittere possum, repudiare non possum. T. 9. c. 31. B.
Spernulus, contumax, contemptor. T. 5. c. 1046. B.
Spicilegium quid. T. 7. c. 710. C. D.
De Spiritus Sancti processione omnis controversia, quæ est inter Latinos, & Græcos, procedit ex his articulis *ex*, & *per*. T. 10. c. 992. C.
Spoliatores rerum Ecclesiasticarum censuris Ecclesiasticis subjiciuntur. T. 6. c. 791. B.
Spoliatus ante omnia restituendus? T. 6. c. 812. E.
Spondendi verbo an minus comprehendatur, quàm verbo promittendi. T. 10. c. 114. D.
Spondeo verbum obligationis. T. 9. c. 492. B.
Spondere, & promittere quid differunt. T. 9. c. 429. D.
Spongiarum usus. T. 3. c. 369. E.
Sponsa pro uxore aliquando accipitur. T. 6. c. 1113. C.
Sponsa pro uxore accipitur Hebræorum more. T. 6. c. 1058. C.
Sponsa qua in re differt ab uxore. T. 7. c. 98. B.
Sponsa nunquam dat arras, semper sponsus. T. 10. c. 670. B.
Si sponsæ culpâ sponsalia dissolvantur, ipsa olim arrarum acceptarum nomine tenebatur in quadruplum, hodie in duplum. Ibid. B.
Sponsalia post 7. annum contrahi possunt. T. 3. c. 148. D.
Sponsalia inter absentes fiunt nudo consensu, non per stipulationem. T. 1. c. 1153. A.
Sponsalia quamdudum contrahi possunt. T. 3. c. 479. D. E.
Sponsalia olim non per alium fiebant, quia per stipulationem fiebant. Ibid. D. E.
Sponsalia pactum nudum non facit. Ibid. E.
Sponsalia inter puberes, & inter impuberes contrahi possunt. T. 1. c. 397. A.
Sponsalia quæ, & quomodo contrahantur. Tom. 1. c. 782. C. D. & T. 2. c. 311. B. C.
Sponsalia pro arris sponsalitiis. T. 2. c. 314. A.
Sponsalia non facit sola dotis promissio. T. 4. c. 265. B.
Sponsalia de præsenti matrimonium imitantur. T. 6. c. 1063. C.
Sponsalia, auctoritate parentum contracta jurisjurandi religione interposito, urgente Episcopo sunt adimplenda. Ibid. A.
Sponsalia imperfectum matrimonium vocantur. T. 6. c. 1052. A. earum perfectio matrimonium. Ibid. A.
Sponsalia contrario consensu dissol-

BIU Cujas

vuntur . T. 6. c. 1054. E.
Sponsalia cum infante contracta pro infectis habentur . Tom. 6. c. 1079. C.
Sponsalia contrahi non possunt cum impubere , quæ infantiam non excedit . T. 6. c. 1056. D.
Sponsalia transeunt in matrimonium sequutâ commixtione. T. 6. c. 1067. B. C. & c. 1073. A.
Sponsalia de præsenti pro sponsalibus de futuro accipiuntur , cum ætas minor nuptiis impedimento est . T. 6. c. 1085. E.
Sponsalia collata in futurum tempus dissolvuntur per sponsalia collata in præsens tempus. T. 6. c. 1067. A.
Sponsalia , sicut nuptiæ , consensu contrahentium fiunt , & ideo sicut nuptiis , ita sponsalibus filiamfamilias consentire oportet . T. 6. c. 101. C. & seq.
Sponsalia a patre , nuptiasve factas non valere, dissentiente filiafamilias . Ibid. C.
Sponsalia facta , filio non consentiente , nihil valent . T. 6. c. 613. C.
Sponsalia an mutent forum . T. 7. c. 70. C.
Sponsalia inter absentes an fieri possint . T. 7. c. 896. D.
Sponsalia per alium constitui posse. Ibid. D.
Sponsalia quæ sint , & quomodo fiant . Ibid. C.
Sponsalia si inhibeantur , an donata quasi indignis auferantur . T. 7. c. 1480. D.
Sponsalia fiunt hodie sine stipulatione nudo consensu . Tom. 7. c. 896. D.
Sponsalia olim non fieri poterant inter absentes . T. 7. c. 896. D. constituuntur per interpositas personas . Ibid. D.
Sponsalia bina constituisse videtur, qui passus est filium ea sibi constituere . T. 7. c. 897. C.
Sponsalia bina nomine filii constituta habens, infamiâ notatur. Ibid. C.
Sponsalia bina eodem tempore constituta qui habent , notantur infamiâ . Ibid. C.
Sponsalia per alium constitui . Ibid. A. ergo & inter absentes . Ibid. A.
Sponsalia fiunt per stipulationem sine fidejussione . T. 7. c. 896. C. etiam cum fidejussore . Ibid. C.
Sponsalia in quibusnam durent , in quibus verò non . T. 8. c. 906. B. C.
Sponsalia dissolvi possunt auctoritate patris . T. 9. c. 444. A.
Post sponsalia tempus definitum, intra quod nuptiæ debent contrahi. T. 9. c. 433. E. & c. 434. A.
Sponsalia turpia . T. 9. c. 444. D.
Sponsalia esse munera sponsalitia . T. 9. c. 437. C.
Sponsalia contractus est , qui præcedit tantùm nuptias . Tom. 9. c. 429. A. B.
Sponsalia quomodo olim fiebant . Ibid. E.
Sponsalia , & nuptiæ in quo differunt . T. 9. c. 432. D.
Sponsalia . Vide , Munera sponsalitia .
Sponsalia quomodo contrahuntur , T. 9. c. 429. B.
Sponsalia sunt spes nuptiarum. T. 9. c. 432. D.
Sponsalia fuere permissa . Tom. 9. c. 450. E.
Sponsalia munera. T. 9. c. 435. D. E.
Sponsalia confirmari datâ arrâ , & osculo . Ibid. D.
Sponsalia hodie fiunt sine stipulatione . T. 10. c. 471. A. B.
Sponsalia olim per stipulationem contrahebantur , & nunc possunt contrahi . T. 10. c. 533. D.
Sponsalium arræ quarum rerum sunt . T. 3. c. 308. B. C.
Sponsalium nomen commune. T. 2. c. 315. E.
Sponsalium de præsenti quæ sunt verba solennia . T. 6. c. 1076. C.
Ad sponsalium fidem faciendam sufficiunt tres testes . Tom. 6. c. 1066. C.
Sponsalium immaturitatem coercuit Augustus . T. 9. c. 452. A.
In sponsalibus ex utraque parte deponi annuli solebant. Tom. 5. c. 559. E.
Sponsalibus de futuro conjugio potest adscribi conditio . Tom. 6. c. 1094. D.
Sponsalibus contractis rectè hodie subjicitur pœna pecuniaria . T. 6. c. 590. D.
Sponsalibus improbatis , an donata, legata , & dos quasi indignis auferantur . T. 7. c. 1480. D. E.
In sponsalibus donatio facta valet . Ibid. D.
In sponsalibus nulla est definita ætas . T. 9. c. 433. A.
In sponsalibus arræ quæ dantur. T. 9. c. 285. A.
De sponsalibus . T. 9. c. 428. B. & seq.
Sponsalibus an possit subjici stipulatio pœnalis . T. 10. c. 711. D. E.
Sponsalia munera . T. 2. c. 314. A.
Sponsalitia . Vide , Munera sponsalitia .
De sponsalitiis arris . T. 9. c. 428. B. & seq. & c. 438. A. & seq.
Sponsi nullus luctus est . T. 5. c. 92. B.
Sponsi solenni pompa in Ecclesiam ducuntur benedictionis accipiendæ causâ. T. 6. c. 1074. D.
Sponsi movendi , non cogendi . T. 6. c. 1055. C.
Sponsi nomen unde veniat . T. 10. c. 471. A.
Sponsio quid sit , & quomodo appelletur alio vocabulo . Tom. 5. c. 30. B.
Sponsio non revocatur nudâ voluntate alterutrius . Tom. 6. c. 1095. B.
Sponsionis verbum , T. 8. c. 485. D.
Sponsor ab Accursio malè definitus. T. 2. c. 1037. C.
Sponsor quis . T. 8. c. 485. E.
Sponsoris , & sponsi promiscua nomina . T. 1. c. 782. D.
De sponsore , & fidejussore . T. 1. c. 380. A.
Sponsores Accursius pro *responsores* dixit , quos Græci ἀντιφωνητὰς appellant , qui plerumque in leviorem causam accipiuntur . T. 5. c. 407. E.
Inter sponsos donatio an valeat . T. 5. c. 559. D.
Sponsos Germanos olim obtulisse dotem uxoribus, non uxores maritis . T. 9. c. 436. B.
Sponsus in sponsalibus dat arram , non sponsa . T. 3. c. 104. E.
Sponsus an de adulterio sponsæ jure mariti agere possit . Tom. 3. c. 148. B. & seq.
Sponsus matri virginis sponsæ , ea ignorante , res , quas ei donabat pro munere sponsalitio , tradidit matri puellæ , quæritur quanam actione filia cum matre agit , ut munera sponsalitia sibi reddat. T. 4. c. 922. B. C.
Sponsus sponsæ annulum muneri mittebat , sed alienus, non suus, T. 5. c. 560. A.
Sponsus , & sponsa cur ita dicantur . T. 7. c. 896. C. D.
Sportula summa quænam fuerit appellata. T. 2. c. 144. E. & c. 145. A.
Sportulæ quando erogari solent. T. 4. c. 861. A.
Sportulæ nuptiales . Vide , Nuptialia munera . T. 5. c. 581. D.
Sportulæ an possint legari ex reditu ædificiorum in alimenta . T. 7. c. 1086. E.
Sportulæ quæ vocentur . Ibid. E.
Sportulæ dicuntur consuetudines . T. 10. c. 895. B.
Sportularum nominis origo . T. 2. c. 144. E.
Sportularum modus . T. 2. c. 929. C. & c. 941. E.
Sportularum nomen quale sit. T. 8. c. 1115. B. earundem definitiones . Ibid. C.
Sportularum nominis origo , & earum variæ significationes . T. 10. c. 917. C.
De sportulis judiciariis cum agitur, judex dicit in re sua . Tom. 9. c. 1083. B.
Titulus de sportulis , & sumptibus in diversis judiciis factis , ut differet a titulo de fructibus , & artium expensis . T. 10. c. 918. A. B.
Sum de sportulis judiciariis agitur, idem est hodie & judex & adversarius . T. 10. c. 919. E.
Spurii qui sint , & unde dicantur . T. 3. c. 118. C.
Spurii nullum patrem habere intelligun-

BIU Cujas

liguntur. T. 2. c. 1066. A. B.
Spurii bonorum parentis incapaces sunt, ac ne alimentis quidem digni. T. 3. c. 118. C. D.
Spurii, & incesti si re, & vitâ honesti sunt, an Senatores tunc fieri prohibeantur. T. 4. c. 860. A.
Spurii filii qui sint, aut intelligantur. T. 5. c. 87. C.
Spurii ad sacros ordines promoveri non possunt. T. 6. c. 1139. C.
Spurii vulgo concepti dicuntur, & volgivagâ venere concepti. Tom. 7. c. 119. D. non possunt matrem in jus vocare sine venia Prætoris. Ibid. D. de patre non loquitur, & cur. Ibid. D. E.
Spurii qui sint. T. 7. c. 1491. D.
Spurii an possint capere ex testamento, vel ab intestato. Ibid. E. an eis alimenta debeantur. Ibid. E.
Spurii præteriti a matre, an etiam de inofficioso agere possint. T. 7. c. 211. B.
Spurii qui dicuntur. T. 8. c. 191. A.
Spurii an habeant bonorum possessionem contra tabulas. Tom. 8. c. 191. C.
Spurii non possunt matrem in jus vocare sine venia Prætoris. Ibid. D. patrem possunt. Ibid. D.
Spurii non succedunt patri, & cur. Ibid. C.
Spurii an matri succedant. Ibid. B.
Spurii liberi a naturalibus multùm distant. T. 9. c. 553. A.
Spurii filii qui dicuntur. Tom. 9. c. 911. A. B. volgivagâ venere concepti dicuntur. Ibid. A.
Spurii qui dicuntur, nihil capiunt ex bonis patris. Tom. 9. c. 553. B.
Spurii an habeant jus cognationis. T. 10. c. 780. A.
Spurii matri illustri non succedunt. Ibid. A.
Spuriis qui annumerentur. Tom. 5. c. 87. D.
Spuriis datur querela de testamento matris. T. 8. c. 191. C.
Spuriis non succedit pater, & cur. Ibid. C.
De spuriis, & vulgo quæsitis. T. 10. c. 779. E.
Spuriorum definitio. T. 3. c. 118. C.
Spuriorum, & nothorum differentia. T. 2. c. 1051. B.
Spuriorum, & naturalium filiorum differentia. T. 2. c. 1065. E.
Spuriorum specialia jura. Tom. 10. c. 780. A.
Spurios alere pater non cogitur, mater autem cogitur. T. 8. c. 191. C.
Spurius ut exheredatus habet querelam. T. 2. c. 1065. A.
Spurius decurio potest esse. Tom. 2. c. 1089. C.
Stabularii ex recepto custodiæ plus tenentur, quàm depositarii. T. 1. c. 744. B. C.
Stabuli exercitor an de damno, aut furto, quod in stabulo factum sit, teneatur. T. 8. c. 333. B. C.
Stagni definitio. T. 3. c. 298. B.
Stagnum qui emerit, an pisces etiam emisse videatur. T. 8. c. 262. D. E.
Stallum, seu stalla quid sit. Tom. 6. c. 994. E.
Stamen, & subtemen an appellatione lanæ contineantur. Tom. 3. c. 299. E.
Statanus Deus pueritiæ præses. T. 3. c. 319. E.
Statio. T. 8. c. 534. A.
Statio, & portus. Ibid. A.
Statio fiscalis quid. T. 9. c. 332. A.
Stationarii qui sint, T. 2. c. 999. A.
Stationarii milites, & eorum officium. Tom. 9. c. 399. D. E. & c. 1377. C.
Stationarii sunt apparitores, seu milites, quorum interventu publicani exigunt vectigalia. T. 10. c. 663. A.
Stationes quæ sint. T. 3. c. 7. B.
Stationes fisci. T. 3. c. 55. A.
Stationes diversæ, in quibus officia fiscalia consistunt. T. 9. c. 331. E. & c. 332. A.
Statinæ Deæ sacrum. T. 3. c. 319. E.
Stativa quomodo interpretatur Eustathius. T. 2. c. 994. E.
Stativas habere quid sit. Tom. 10. c. 742. B.
Statua sepulcro adfixa utrùm sit pars sepulcri. Tom. 3. c. 614. E.
Statua apposita, non affixa, nec adplumbata sepulcro, an censeatur esse sepulcri. T. 10. c. 335. B.
Statuæ affixæ an sint pars domus. T. 4. c. 1133. C.
Statuæ domui affixæ an domus instrumento contineantur. Ibid. C.
Statuæ affixæ non sunt ædium. T. 8. c. 653. D.
Statuæ infantes dicuntur ab Horatio, & cur. T. 9. c. 773. B.
Statuæ Principum perinde ac Ecclesiæ confugis suam securitatem præbent. T. 10. c. 842. A.
Statuas evertere quid sit. Tom. 3. c. 614. D. E.
Statuas, & imagines erigendi licentia numeratur inter beneficia Principum, quæ dantur rescriptis. Tom. 10. c. 841. E. cujus sumptibus debeant erigi. Ibid. E.
Statuere, & pronuntiare verba, quibus Jurisconsulti promiscuè utuntur. T. 9. c. 66. A. tamen aliud statuere, aliud pronuntiare. Ibid. A.
Statuliber, & statulibertas. T. 1. c. 839. C. & T. 3. c. 229. D. E.
Statuliber, non ut servus, sed ut liber punitur. T. 3. c. 21. E.
Statuliber est servus manumissus sub conditione in testamento. T. 4. c. 755. E.
Statuliber non est libertus manumissoris. T. 4. c. 52. E.
Statuliber in quo differat a legatario. T. 4. c. 608. A.
Statuliber post mortem testatoris si moriatur, pendente conditione libertatis, utrùm pereat heredi, an non. T. 4. c. 756. A.
Quod statuliber de peculio dat heredi, imputatur in Falcidiam. T. 4. c. 909. A.
Statuliber quis dicatur. Tom. 5. c. 902. B. & T. 6. c. 214. B. & T. 7. c. 1060. B. & T. 9. c. 946. B.
Statuliber quis sit. T. 7. c. 1432. E. an sit in bonis heredis, & servus heredis. Ibid. E.
Statuliber servus est, qui sperat libertatem. T. 9. c. 43. C.
Statuliber an noxæ dedatur. Ibid. B. C.
Statuliberi a dominis vendi possunt sine durioribus conditionibus. T. 4. c. 52. D. servi verò cum durioribus quibuscumque conditionibus. Ibid. D.
Statuliberi sunt, quibus libertas reliquitur verbis directis, non precariis. T. 4. c. 51. E.
Statuliberi quando non computantur in servis, & adepti libertatem videntur. T. 4. c. 52. C.
Statuliberi non sunt a servis separandi. T. 9. c. 254. C.
Statuliberi comparantur liberis, ut mitiùs puniantur. Ibid. C.
Statuliberi quomodo & in publicis, & in privatis judiciis sunt puniendi. T. 10 c. 26. C. D.
Statuliberi in contractibus comparantur servis, in delictis liberis. T. 10. c. 633. E.
Cum statulibero nulla actio. T. 9. c. 254. C. nec cum servo. Ibid. C.
Statuliberorum jura. Vide, Jura statuliberorum.
Statuliberorum nomen cui tribuitur. T. 9. c. 946. B.
Statuliberum an heres legare possit. T. 7. c. 1060. B.
Statulibertas aliud est, aliud datio statulibertatis. T. 3. c. 229. D. E.
Statulibertas tunc perimit legatum, cum vires accipit. T. 6. c. 214. D.
Statulibertas. T. 7. c. 1060. B.
Statulibertas quæ est. T. 9. c. 946. B.
Statulibertatis datio. T. 6. c. 214. C.
De statu defunctorum post quinquennium an tractetur in deteriorem conditionem. Tom. 1. c. 841. E.
De statu capitis certi hominis. T. 6. c. 300. A.
De statu cum quæstio est, non potest agi interdicto de libero homine exhibendo, & cur. T. 7. c. 228. B. C.
De statu quæstio quæ impedit. T. 9. c. 988. E. & c. 989. A.
De statu divisio triplex. T. 9. c. 268. E.

BIU Cujas

De ſtatu defunctorum nequid poſt quinquennium quæratur. T. 9. c. 990. D. E.
De ſtatu Præſidi cognitio non eſt, niſi datum ſit ei ſpecialiter jus prætorium, vel proconſulare. T. 9. c. 673. D.
De ſtatu lis poteſt iterari. Tom. 9. c. 1049. B.
Si de ſtatu hominis controvertatur, non oportet præjudicium fieri quæſtioni hereditatis. Tom. 9. c. 1169. B. C.
De ſtatu defuncti poſt quinquennium a die mortis quæri non poteſt. T. 9. c. 990. E.
De ſtatu ſuo litigare non per ſe, ſed per adſertorem. Tom. 9. c. 983. E.
De ſtatu an poſſit cognoſcere Præſes Provinciæ. T. 10. c. 921. B. C.
Si de ſtatu ſit quæſtio inter fiſcum, & privatos, cujus judicis ſit cognitio. Ibid. C.
De ſtatu actiones præjudiciales ſunt. T. 10. c. 928. D. cauſa ubi agatur. Ibid. D.
Statum qui ſuum ignorare, aut de eo dubitare dicuntur. T. 1. c. 1046. B.
Statum hominis adoptio mutat. T. 4. c. 809. D. & hæc genus non mutat, gentem mutat. Ibid. E. quod eſt diſcrimen inter genus, & gentem. Ibid. E.
Statum pro ſtratum in Pandectis Florentinis. T. 9. c. 1388. D.
Status cauſæ quæ ſint. T. 2. c. 161. B.
Status cauſæ maximos exigit judices. Ibid. C.
Status capitis, ſtatus ſervitutis. T. 1. c. 726. B.
Status mutatio eſt capitis minutio. T. 1. c. 957. A. B.
Status varietas, ſeu mutatio cauſam periculi non mutat. Tom. 4. c. 934. A.
Status capitis, qui & ſtatus dignitatis, an diverſi, & cur. Tom. 4. c. 847. D.
Status controverſia ſicui moveatur, liberale judicium ſtatim explicandum, nec tempus pubertatis exſpectandum eſt. Tom. 5. c. 622. A.
Status quæſtio differtur ad tempus pubertatis. T. 5. c. 621. B.
Status quæſtio, & controverſia capitis, & familiæ, & de bonis maternis, & fraternis, ſicui moveatur, quo juris auxilio utatur. Ibid. B.
Status quæſtio. T. 6. c. 164. C. & ſeq.
Status quæſtio cur dicatur præjudicium, ſive præjudicialis actio. T. 7. c. 230. E.
Status cauſa præjudicialis eſt. T. 7. c. 201. B.
Status quæſtio quid ſit. Tom. 8. c. 121. E.
Status controverſia impuberi teſtamento præterito non fit, niſi poſt acceptam bonorum poſſeſſionem. T. 9. c. 669. E. & c. 700. A. & ſeq.
Status quæſtio omnis perimitur præſcriptione 40. annorum. T. 9. c. 1036. D.
Status quæſtio triplex. Tom. 9. c. 268. E. triplex præjudicium. Ibid. E.
Status quæſtio. T. 9. c. 120. A. de cauſa ſtatus cognoſcere non poteſt Procurator Cæſaris. Ibid. B. ſed ſi judicat in cauſa bonorum apud eum mota, de ea cognoſcere poteſt. Ibid. B.
Status cauſa. T. 9. c. 194. C. Vide, Cauſa ſtatus.
Status omnis quæſtio eſt præjudicialis. T. 10. c. 690. B. triplex eſt. Ibid. B.
Cauſa ſtatus perſonæ litigantis priùs dirimitur, quàm cauſa hereditatis. T. 10. c. 921. B.
Status hominis quid ſit. Tom. 10. c. 928. D.
Status capitis quid ſit. Ibid. D.
Statuti quinam olim erant, & dicebantur. Tom. 10. c. 880. A. B.
Statutorum privilegia. Ibid. B.
Statutos inter, & ſupernumerarios differentia. Ibid. A.
Stellio quid ſit, & unde dictus. T. 1. c. 870. B. & Tom. 3. c. 281. E.
Stellionator eſt ἐπιθέτης. T. 2. c. 615. C.
In ſtellionatu non perjurio, ſed ſtellionatui pœna ſtatuitur. T. 10. c. 570. C. D.
Stellionatui quæ pœna ſtatuitur. T. 3. c. 39. A.
Stellionatus quid ſit, & ejus criminis actio. T. 1. c. 870. B. C. & Tom. 2. c. 614. E. & c. 615. A.
Stellionatus crimen ſubſidiarium eſt. T. 1. c. 509. C.
Stellionatus cum alio crimine legitimo non concurrit. T. 2. c. 614. E. & c. 615. A.
Stellionatus exceptio adversùs decoctores minùs honeſta. Tom. 3. c. 327. E.
Stellionatus crimen quandonam ceſſat. T. 2. c. 615. C.
Stellionatus crimen an ſit famoſum. T. 2. c. 615. A. & T. 3. c. 282. A. B.
Stellionatus eſt proprium vitium Ægyptiorum, ſtellioque frequens eſt in Ægypto animal, unde καταγυπτιάζειν eſt imponere, & ſtellionem agere. T. 4. c. 181. D.
Stellionatus criminis diſtinctio Joannis Gloſſatoris rectiſſima, & quæ. T. 4. c. 845. A.
Stellionatus crimen proprio nomine caret. T. 4. c. 178. C.
De ſtellionatus crimine interpretatio Joannis veteris Gloſſatoris qualis, quæ & meliorum interpretum. T. 4. c. 844. E.
Stellionatus actio num ex legibus veniat, & an ſit judicium ordinarium. T. 4. c. 844. A.
Stellionatus criminis deſcriptio qualis. Ibid. D. E. hoc crimen interdum famoſum. Ibid. D.
Stellionatus crimen eſt extraordinarium. Ibid. C.
Stellionatus crimen quid. Tom. 4. c. 171. C.
Stellionatus crimen ſi ex ſimulatione contrahitur, cur non ex perjurio. T. 4. c. 182. A.
Stellionatus judicium an publicis judiciis adſcribi poſſit. T. 4. c. 844. B.
Stellionatus crimine tenetur, qui eandem rem duorum pignori obligavit diverſis contractibus. T. 4. c. 178. B. C.
Stellionatus pœna non eſt legitima, nec crimen ordinarium. Tom. 4. c. 844. A.
Stellionatus crimen quando eſt famoſum, & quando non. Ibid. E. & c. 845. A.
Stellionatus actio eſt criminalis. Ibid. c. 844. B.
Stellionatus actio neque publicis judiciis, neque privatis actionibus continetur. T. 4. c. 844. A.
Stellionatus actio privatis actionibus non continetur, & quænam iſtæ actiones privatæ. Ibid. A. & ſeq.
Stellionatus crimen, & ſtellio quid. T. 5. c. 421. C.
Stellionatus crimen non cadit in ignorantem. Ibid. C.
Stellionatus crimen. T. 7. c. 653. B. Rhetores illud appellant inſcriptum maleficium. Ibid. B.
Stellionatus nomen unde translatum fuerit. T. 9. c. 1462. A.
Stellionatus eſt omne crimen, ſeu maleficium inſcriptum. Tom. 9. c. 116. D.
Stellionatus crimine eum teneri, qui rem eandem duobus in ſolidum ſeparatim obligat pignori. T. 9. c. 580. E.
Stellionatus nomine quid ſignificatur. T. 9. c. 1461. B.
De ſtellionatus crimine. Ibid. B. & ſeq.
Stellionatus. T. 10. c. 729. E.
Stellionatus crimine tutor quo caſu teneatur. T. 10. c. 1022. B.
Stellionum munera ſunt munera in hamo. T. 5. c. 1055. E.
Stemmata quid. T. 8. c. 218. C. quomodo dividuntur. Ibid. C.
Stemmata propriè quid ſint. T. 10. c. 501. B.
Stemmata cognationis. T. 8. c. 218. C.
Stenoparchi qui ſint, & quod eorum munus. T. 2. c. 1052. E.
D. Stephanus Martyrum primicerius. T. 2. c. 900. E.
Stercoratio pars culturæ eſt. T. 4. c. 895. A.
Stercoratio arbuſti utilis impenſa. T. 8. c. 549. C.
Sterilis fundus ſæpe fit noſtrâ induſtriâ

BIU Cujas

ſtriâ ſertilis, T. 4. c. 895. D. E.
Sterilis plerumque eſt major quinquagenariâ. T. 9. c. 924. D.
Sterilitas anni remiſſionem penſionis anni poſtulat, T. 6. c. 471. E.
Sterilitas, aut partis fundi amiſſio an relevet emphyteuticarium canonis ſolutione. T. 10. c. 587. A. B.
Ob ſterilitatem anni remiſſio penſionis colono interdum datur. T. 4. c. 1006. B.
Sterquilinium fundi venditi, vel legati an ad emptorem, vel legatarium pertineat. T. 7. c. 781. D.
Stichus eſt nomen ſervi, quo ſignificatur compunctus notis ſtigmaticis. T. 7. c. 1170. A.
Stigmata fugitivis ſcribuntur. T. 3. c. 174. A.
Stigmata fabricenſium brachiis infligenda. T. 2. c. 800. D.
Stigmaticus ſervus quis apellatus. T. 8. c. 897. C. D.
Stigmi unde dicitur. T. 4. c. 1381. A.
Stillicidia uti nunc ſunt, ut ita ſint, an ſit ambiguum. T. 7. c. 417. A.
Stillicidii avertendi, & recipiendi idem jus eſt. T. 7. c. 408. E.
Stillicidii avertendi ſervitus quæ ſit. Ibid. E.
Stillicidii immittendi, vel deducendi ſervitus an mutatione ædificii ſervientis extinguatur. T. 7. c. 419. D.
Stillicidii non avertendi ſervitus quæ ſit. T. 7. c. 407. E.
Stillicidii recipiendi ſervitus an remiſſa videatur, ſi tibi conceſſi jus altiùs tollendi. T. 7. c. 421. C.
Stillicidii ſervitus a quo lenius, aut gravius fieri poſſit. Tom. 7. c. 420. D. E. & c. 421. A.
Stillicidii ſervitus an reſtituatur, ſi ædes dominantes corruant, & poſtea reſtituantur. Tom. 7. c. 419. D. E.
Stillicidium quid. T. 7. c. 405. E. quid differt a flumine. Ibid. E. & c. 406. A.
Stillicidium in publicum mittere an liceat. T. 7. c. 429. C.
Stillicidium qui recipit, an poſſit ædificare in eo loco, quo ſtillicidium cadit. T. 7. c. 420. C.
Stillicidium quid ſit. T. 7. c. 424. C.
Stillicidium unde ita dictum. T. 8. c. 943. D.
Stipa quid. T. 3. c. 278. E.
Stipendia ſunt tributa capitis. T. 2. c. 670. C.
Stipendia publicanis locari non ſolent. T. 3. c. 169. B.
Stipendia militum. T. 9. c. 1093. B. Vide, Miles. Pignori non capiuntur ex cauſa judicati. Ibid. B.
Stipendiaria prædia quæ. Tom. 7. c. 374. B.
Stipendiarii agri non locantur poſſeſſoribus. T. 7. c. 378. D.
Stipendii, ac tributi differentia hodie nulla eſt, T. 3. c. 168. B.
Stipendium quid ſit. T. 7. c. 151. D.
Stipendium unde appellatum. T. 8. c. 507. C.
Stipes, καυδέξ, patibulum. Tom. 2. c. 552. D.
Stipula illecta, vulgo *glanage*. T. 8. c. 514. A.
Stipula illecta quid. Ibid. A.
Stipula illecta ad fructuarium pertinet. Ibid. B.
Stipulamur alteri inutiliter. T. 7. c. 948. B. & T. 9. c. 206. A.
Stipulandi verbum commune eſt interrogantis, & reſpondentis. T. 8. c. 321. C. D.
Stipulandi verbum activam, & paſſivam habet ſignificationem. T. 8. c. 578. A.
De ſtipulandi, & promittendi duobus reis. T. 9. c. 1274. B. & ſeq.
Stipulans pro muliere cum marito, an ex ſtipulatu jure agere cum marito poſſit. Tom. 6. c. 546. D. E.
Stipulans præſente muliere parat mulieri utilem ex ſtipulatu actionem. T. 6. c. 546. D.
Stipulantem patrem, pecuniam dari filiofamilias, vel filiæfamilias, ſibi adquirere obligationem, quamvis non ſibi, ſed filio ſtipulatus ſit, & ex ea ſtipulatione agere poſſe. T. 9. c. 1253. A.
Stipulanti ſi donator promiſerit, tenetur. T. 1. c. 488. C.
Stipulanti ſi promiſero decem, quæ in arca habeo, ſi quinque tantùm, vel nihil in ea habeam, an tenear nihilominus ea præſtare. Tom. 7. c. 795. B.
Stipulanti filio familias ſiquis promiſerit, ſolvere debet patri. T. 8. c. 668. A.
Stipulanti ſiquis promiſerit donandi causâ, an veniant fructus. T. 10. c. 1230. C.
Stipulari, inſtipulari, reſtipulari idem eſt, promittere item, & repromittere. T. 1. c. 939. A.
Stipulari ex re domini quid eſt. T. 4. c. 917. A.
Stipulari alteri utiliter nemo poteſt, quomodo hoc intelligitur. T. 4. c. 1337. C. & Tom. 9. c. 1273. A.
Stipulari in jure ſæpe accipitur in patiendi ſignificatione. Tom. 5. c. 404. D.
Stipulari eſt promittere ex verbis Juriſconſultorum. T. 6. c. 92. B.
Stipulari priſcâ linguâ eſt firmare. T. 6. c. 590. E.
Stipulari an quis poſſit poſt mortem ſuam. T. 8. c. 92. C.
Stipulari alteri nemo poteſt. T. 8. c. 805. E.
Stipulari rectè pupillum, & minorem 25. annis ſine tutoris, vel curatoris auctoritate. Tom. 9. c. 1257. C.
Stipulari alteri non poſſum; T. 9. c. 1254. C.
Stipulari pro interrogari. Tom. 9. c. 1257. D.
Stipulari ſumptum pro promittere. T. 10. c. 423. C.
Stipulatio quo caſu in heredem tranſmittitur. Tom. 8. c. 668. A. B.
Stipulatio unde dicta. T. 1. c. 483. D. E. & c. 1167. B.
Stipulatio quid, & ut ſit. Tom. 1. c. 1151. A. & T. 2. c. 552. C. D. E. & c. 553. A.
Stipulatio ſola ſit inter præſentes, & non ſit a muto, aut ſurdo. T. 1. c. 204. B.
Stipulatio ſit utroque loquente. T. 1. c. 1153. D.
Stipulatio per alium non contrahitur. T. 3. c. 479. D. E.
Stipulatio non ſit inter abſentes. T. 1. c. 484. A. & c. 1152. E. & c. 1153. A.
Stipulatio verbis ſit ſolennibus, civilibus, ac directis. T. 1. c. 1151. D.
Stipulatio eſt contractus. Tom. 1. c. 1164. B.
Stipulatio cujus ſit juris. Tom. 3. c. 422. E.
Stipulatio eſt obligatio, acceptilatio eſt abſolutio. Tom. 1. c. 938. E.
Stipulatio obligationem parit, acceptilatio liberationem. Tom. 1. c. 1153. E.
Stipulatio duplex, vulgaris, & ſpecialis. T. 1. c. 1183. C.
Stipulatio certa, aut incerta. T. 1. c. 1210. B. & c. 1212. E.
Stipulatio quare diſtat a contractu bonæ fidei. T. 3. c. 277. E.
Stipulatio rei meæ non valet, quamvis poſtea mea eſſe deſierit. T. 1. c. 940. D.
Stipulatio eſt inutilis, ſiquis rem ſacram, vel publicam ſtipuletur. T. 1. c. 1218. C.
Stipulatio inutilis non habet pactum. T. 1. c. 1153. E.
Stipulatio ut ſit inutilis. Tom. 1. c. 202. D.
Stipulatio pactorum cur non ſit una. T. 1. c. 1183. B.
Stipulatio quanti ea res eſt, non intelligitur committi, niſi ex ea lis conteſtata fuerit. T. 1. c. 1221. D.
Stipulatio fructuaria. T. 1. c. 1334. A.
Stipulatio perſonaliter concepta an valeat. T. 1. c. 1165. A.
Stipulatio legatorum eſt una. T. 1. c. 1183. B.
Stipulatio, & legatum ſunt μονόπλευρα. T. 1. c. 1175. D.
Stipulatio falcidiæ prætoria, vel communis. T. 1. c. 815. A.
Stipulatio alterna quæ ſit. Tom. 1. c. 940. A.
Stipulatio causâ mortis fit, ut promiſſoris morte confirmetur. T. 1. c. 1276. A.
Stipulatio alternata. T. 1. c. 940. A.

BIU Cujas

Stipulatio ſervorum. T. 1. c. 861. A.
Stipulatio aquiliana. T. 1. c. 862. E. & c. 950. B.
Stipulatio in heredes tranſit, T. 1. c. 1157. E.
Stipulatio fructuaria. T. 1. c. 1334. A.
Stipulatio tritici ſine certa quantitate non valet. T. 1. c. 1226. D.
Stipulatio duplæ non committitur, niſi res judicio ſit evicta. T. 1. c. 1375. E.
Stipulatio de rato quomodo committitur. T. 1. c. 1366. A. B.
Stipulatio conditionalis ad heredem tranſmittitur, T. 1. c. 196. A.
Stipulatio conditionalis ſtatim cedit. T. 1. c. 1203. E.
Stipulatio ſub conditione confecta, quæ pendet ex incertæ perſonæ facto, valet. T. 1. c. 1231. A.
Stipulatio ſtipulatione ipſo jure tollitur. T. 1. c. 360. C.
Stipulatio rei alienæ ſub conditione, ejus dominio poſtea quæſito, non extinguitur. T. 1. c. 1172. C.
Stipulatio pœnalis quæ ſit. Tom. 3. c. 136. E.
Stipulatio pœnalis non aſtringit omnes contractus. T. 1. c. 1176. B.
Stipulatio an inutilis ſit, cum ad interrogata non reſpondetur. T. 1. c. 202. A.
Stipulatio an ſit etiam inutilis, cum ab eo ſtipulamur, qui eſt noſtro juri ſubjectus, vel contra. Ibid. D.
Stipulatio pœnalis ut concipienda. T. 1. c. 1210. E.
Stipulatio pœnalis præcedentem non novat obligationem. T. 1. c. 1235. C.
Stipulatio pœnalis ſtatim poſt diem ipſo jure committitur. Tom. 1. c. 1221. C. D.
Omnis ſtipulatio pœnalis conditionalis eſt. T. 1. c. 1191. E.
Stipulatio damni infecti. Tom. 1. c. 1520. E.
Stipulatio damni infecti, & de novi operis nunciatione. Tom. 1. c. 1162. D. E.
Stipulatio annua, vel in annos ſingulos quomodo differat a legato annuo. T. 1. c. 195. A. B.
Stipulatio tribunitia eſt honoraria. T. 1. c. 315. B.
Stipulatio ſine conſenſu nulla. T. 1. c. 918. E.
Stipulatio dicitur pandecte. T. 1. c. 859. D.
Stipulatio ejus rei, cujus commercium non eſt, inutilis eſt. T. 1. c. 1185. A.
Stipulatio omnibus pactis ſubjici debet, ut ex ſtipulatu actio naſci poſſit. T. 1. c. 401. C.
Stipulatio ſtipulatione tollitur. T. 1. c. 360. C.
Stipulatio unde. T. 2. c. 552. C. D.
Stipulatio malæ fidei eſt ſtipulatio, T. 3. c. 201. A.
Stipulatio videtur extincta, quæ in eum caſum eſt deducta, a quo ſurgere non potuit. T. 1. c. 1157. A.
Stipulatio contrahitur verbis, non literis, & inter præſentes. T. 4. c. 829. B.
Stipulatio dotis, & uſurarum extinguitur poſt renovatum matrimonium. T. 4. c. 982. A.
Stipulatio fundi ſine propria appellatione an numeretur inter ſtipulationes utiles. T. 4. c. 984. B.
Stipulatio in id tempus confertur, quo periculum creditoris eſſe deſiit. T. 4. c. 954. E.
Stipulatio pœnalis perimitur novatione voluntariâ, non etiam neceſſariâ. T. 4. c. 965. B. C.
Stipulatio a cæteris contractibus quid differt. T. 4. c. 260. A.
Stipulatio de rato ubi omiſſa eſt, condictio indebiti competit; ubi verò ſtipulatio eſt interpoſita, condictio ceſſat. T. 4. c. 1350. A.
Omnis ſtipulatio in facto conſiſtens eſt incerti. T. 4. c. 680. D.
An ſtipulatio pœnalis priorem ſtipulationem novet. Tom. 4. c. 63. C.
Stipulatio de rato commiſſa in tantum competit, in quantum ſtipulatoris intereſt. T. 4. c. 1327. B.
Stipulatio conditionalis non tranſit ad fiſcum. T. 4. c. 964. A.
Stipulatio conſenſum habet, & ex conſenſu interponitur. Tom. 4. c. 1453. C.
Stipulatio contra bonos mores concepta non valet. T. 4. c. 706. A, ſecus in bonæ fidei judiciis. Ibid. A.
Stipulatio eſt concluſio contractus. T. 4. c. 180. D.
Stipulatio eſt pandecta omnium contractuum. T. 4. c. 389. A.
Stipulatio eſt vinculum, formula conventionum, & omnium contractuum concluſio. T. 4. c. 666. D.
Stipulatio generis nonniſi numero dividitur, non corpore, ſeu ſpecie, & intellectu ſubtrahitur. T. 4. c. 330. D.
Stipulatio inventa eſt obligationum formandarum causâ. T. 4. c. 666. D.
Stipulatio non fit, niſi verbis inter præſentes. T. 4. c. 57. D.
Stipulatio in partem de damno infecto cavere quid ſit, & quomodo fiat ſtipulatio iſta. T. 5. c. 7. D. & ſeq.
Stipulatio emptionis eſt ſequela emptionis venditionis. Tom. 5. c. 432. B.
Stipulatio an ſit certa, vel incerta. T. 5. c. 27. E.
Stipulatio alieni facti an valeat. T. 5. c. 835. B.
Stipulatio an præcedat pactum, vel ſequatur, nihil intereſt. Tom. 5. c. 454. E.
Stipulatio an extinguatur, ſi actor pro reo heres exſtiterit. Tom. 5. c. 855. C.
Stipulatio certa quantitatem continet certam. T. 5. c. 27. E.
Stipulatio, & obligatio contracta nominibus ad menſam argentarii ſunt obligationes juris civilis. T. 5. c. 68. A. & ſeq. Vide, Argentarii.
Stipulatio fructuaria non tantùm locum habet in uſufructu, ſed etiam in reditu aliquo legato. T. 5. c. 863. D.
Stipulatio evictâ hereditate ſtipulationi Falcidiæ proxima, & affinis eſt. T. 5. c. 866. E. & c. 867. A.
Stipulatio judicatum ſolvi dicitur de lite, ſive pro lite interponi. T. 5. c. 871. A. in tantum committitur, quantum judex pronuntiaverit, non etiam quantum liti acceſſerit per contumaciam rei. Ibid. c. 870. E. & c. 871. A.
Stipulatio fundi generaliter promiſſi nulla eſt. T. 6. c. 363. B.
Stipulatio mutua, quæ inter emptorem, & venditorem plerumque interponitur, hereditate venditâ. T. 6. c. 94. A.
Stipulatio inutilis nec taciti pacti, & conſtituti jure valet. T. 6. c. 96. A.
Stipulatio facta alteri non valet. T. 6. c. 222. E.
Stipulatio quæ ſit contra bonos mores inutilis eſt. T. 6. c. 491. A.
Stipulatio, quæ non habet pactum, nulla eſt. T. 6. c. 96. A.
Stipulatio nulla eſt, ſi ſervus quaſi litigaturus ſtipuletur, vel promittat judicio ſiſti, & qui acceſſere fidejuſſores, non tenentur. T. 6. c. 380. D.
Stipulatio inter volentes contrahitur. T. 6. c. 340. E.
Stipulatio judicatum ſolvi. Tom. 6. c. 325. C.
Stipulatio dominum rem ratam habiturum, quam procurator interponit, vel in perſonam concipitur, vel in rem: & utrùm ſit in perſonam, vel in rem, unde æſtimetur. T. 6. c. 387. A.
Stipulatio in compromiſſis ſtrictiùs accipitur. T. 6. c. 22. E.
Stipulatio interpoſita ſine juſta, idonea, & honeſta cauſa jure civili parit actionem. T. 6. c. 345. D.
Stipulatio non poteſt fieri per epiſtolam. T. 6. c. c. 709. D.
Stipulatio poteſt præcedere mutuum. T. 6. c. 534. A.
Stipulatio illa, *& deinceps per ſingulas penſiones*, &c. ad quid referatur. T. 6. c. 532. A.
Stipulatio damni infecti prætoria ſtipulatio eſt. T. 6. c. 631. C.
Stipulatio a priore emptore interpoſita non tranſit in poſteriorem emptorem. T. 6. c. 516. B.
Stipulatio concluſio eſt conventionum, ſive pactorum præcedentium. T. 6. c. 590. E. eſt confirmatio factorum præcedentium, robur, vinculum, catena. Ibid. E.
Stipulatio inter abſentes an contrahi poſſit. T. 6. c. 545. A.
Stipulatio non poteſt fieri per epiſtolam,

BIU Cujas

ſtolam, & fidejuſſor nemo conſtituitur niſi per ſtipulationem. T. 6. c. 709. D.
Stipulatio contrahi poteſt ſub conditione. T. 7. c. 647. D.
Stipulatio duplex ædilitia, in venditione hominis. T. 7. c. 565. C. D.
Stipulatio quarum rerum non valet. T. 7. c. 645. C. & ſeq.
Stipulatio ut concepta eſt, ita & actio concipi debet. T. 7. c. 734. E.
Stipulatio an inutilis ſit, ſiquis ſtipuletur Romæ, hodie Lutetiæ dari. T. 7. c. 984. B.
Stipulatio an utilis ſit, ſiquis rem promittat, cujus commercium non habet. T. 7. c. 1026. A.
Stipulatio pecuniæ creditæ ad diem non ſolutæ in duplum quomodo intelligatur. T. 7. c. 778. A.
Stipulatio quando committatur. T. 7. c. 164. C.
Stipulatio ſi concepta ſit rem tradi, an actio concipi, & condemnatio ſequi poſſit. T. 7. c. 734. E.
Stipulatio ſervitutis an tranſeat in heredes. T. 7. c. 392. A.
Stipulatio conditionalis an tranſmittatur ad heredem. T. 7. c. 439. C.
Stipulatio cur, & quando interponatur, vei ſubjiciatur. Tom. 8. c. 321. E. & c. 322. A.
Stipulatio duplæ an committi poſſit ex cauſa emptionis. Tom. 7. c. 778. E. & c. 779. A.
Stipulatio ejus rei an utilis ſit, cujus commercium ſtipulator non habet. T. 7. c. 1025. E.
Stipulatio fundi ſine nomine an utilis ſit. T. 7. c. 989. D.
Stipulatio fundum dari, an fructuum præſtationem poſtea perceptorum contineat. T. 7. c. 768. C. & ſeq.
Stipulatio *habere rectè licere* quid contineat. T. 7. c. 757. D.
Stipulatio incerta an utilis ſit. T. 7. c. 989. D.
Stipulatio in duplum an committi poſſit, T. 7. c. 778. A. & ſeq.
Stipulatio ne pereat, id maximè ſequendum in ambiguis, quod actum eſt. T. 7. c. 1470. A.
Stipulatio mortis causâ quomodo fiat. T. 8. c. 955. B.
Stipulatio quot, & quibus rationibus fiat. T. 8. c. 1049. C. an loca inſeri ſtipulationi debeant. Ibid. D.
Stipulatio ſiſti alio loco ſine die non valet. T. 8. c. 484. B.
Stipulatio ædilitia qua ratione videatur inutilis. T. 8. c. 767. C.
Stipulatio conditionalis ad tempus contractus retrotrahitur. Tom. 8. c. 754. B.
Stipulatio quomodo heredi proficiat. T. 8. c. 753. E.
Stipulatio a pupillo interpoſita an utilis ſit. T. 8. c. 324. A.
Stipulatio conditionalis patri adquiritur. T. 8. c. 753. C.
Stipulatio an utilis ſit, quæ fit ſub conditione impoſſibili. Tom. 8. c. 359. D.
Stipulatio pœnalis an committatur ſtatim, atque dies exiit, quo ſolvi debuit, ſi non interpellatus, vel conventus ſit debitor. T. 8. c. 350. B.
Stipulatio ſola efficax eſt, quæ cauſam aliquam habet, ut quæ ſubjicitur pactis. Tom. 8. c. 321. E.
Stipulatio ſub hac conditione, ſi volam, an utilis ſit. T. 8. c. 336. B. an heredem promiſſoris teneat. Ibid. A. B.
Stipulatio an utilis ſit, ſi ſtipulemur, domum uſtam nobis dari. T. 8. c. 323. B.
Stipulatio concipitur communiter verbo ſtipulandi. Tom. 8. c. 321. C. D.
Stipulatio conditionalis an ad heredem tranſmittatur, T. 8. c. 96. E.
Stipulatio conditionalis an conferatur, ſi conditio poſt mortem patris exſtiterit. T. 8. c. 97. A.
Stipulatio conditionalis quando vires accipiat. T. 8. c. 373. A. an ad heredem ſtipulatoris transferatur, eo mortuo pendente conditione. Ibid. B.
Stipulatio ex utriuſque partis conſenſu perficitur. T. 8. c. 390. B. non ex conſenſu ſolo, ſed ex conſenſu, & verbis. Ibid. B.
Stipulatio inanis eſt, ex qua nemini obligatio quæritur. T. 8. c. 340. A.
Stipulatio interpoſita a furioſo an utilis ſit. T. 8. c. 323. E.
Stipulatio interpoſita ab infante an utilis ſit. T. 8. c. 324. A.
Stipulatio dotis quomodo concipiebatur. T. 9. c. 495. E.
Stipulatio pœnalis. Tom. 9. c. 20. E.
Stipulatio de re danda, aut facienda. T. 9. c. 91. D.
Stipulatio duplex quæ. Ibid. D. in quo differat a ſimplici. Ibid. D.
Stipulatio ſortis alia, uſurarum alia. T. 9. c. 113. C.
Stipulatio, quæ non poteſt tueri jure ſtipulationis, poteſt jure pacti. T. 9. c. 77. B. C.
Si ſtipulatio ſolennis non ſubjiciatur, eſt pactum nudum. Ibid. D.
Stipulatio tacita de dote. Tom. 9. c. 525. B.
Stipulatio vitioſa. T. 9. c. 38. A.
Stipulatio malæ fidei eſt ſtipulatio, nec niſi exceptione excluditur. T. 9. c. 243. C.
Stipulatio conditionalis initium capit a defuncto. T. 9. c. 248. A.
Stipulatio pœnalis, quæ pacto ſervando ſubjicitur, nec valet pacto non valente. T. 9. c. 65. D.
Stipulatio tacita pro dotibus. T. 9. c. 489. E. & c. 490. A.
Stipulatio conditionalis ſi exſiſtit, an retrotrahatur conditio legati. T. 9. c. 894. C.
Stipulatio pœnalis. T. 9. c. 91. E.
Stipulatio tacita de dote non eſt data extraneo. T. 9. c. 530. B.
Stipulatio, quæ ſubiicitur pacto, non novat obligationem. T. 9. c. 105. B.
Stipulatio omnibus pactis ſubjici debet, ut eſtipulatu actio naſci poſſit. T. 9. c. 70. C.
Stipulatio vulgaris, quæ ineſt doti, & ejus formula. T. 9. c. 495. E.
Stipulatio quando contrahitur, & quomodo olim contrahebatur. T. 9. c. 1251. D. E.
Hæc ſtipulatio, *illum hominem non moriturum, aut non moriturum hominem dari*, non valet, & cur. T. 9. c. 1260. D.
Stipulatio hominis mortui valet, & in æſtimatione conſiſtit. Ibid. E.
Stipulatio, de qua agitur in titulo *de eviction. lib. 8. Codicis*, quæ eſt. T. 9. c. 1287. D. & ſeq.
Stipulatio, de qua agitur in titulo *de acceptilationibus, lib. 8. Codicis* quæ eſt. T. 9. c. 1287. A.
An ſtipulatio reſolvatur poſt diem oblatâ pecuniâ. T. 9. c. 1266. C.
Stipulatio pœnalis ſeverior, & ſtrictior eſt, quàm ſtipulatio quanti ea res eſt. T. 9. c. 1280. B. C.
Stipulatio conditionalis. Tom. 9. c. 1263. E.
Stipulatio committitur, cum ex ea agi poteſt. T. 9. c. 1255. E. conditionalis, cum conditio exſtiterit. Ibid. E. concepta ad diem, cum dies venerit. Ibid. E.
Stipulatio, & de verbis, quibus concipitur illa. T. 9. c. 1262. D.
Stipulatio uſurarum. Vide, Uſurarum ſtipulatio.
Stipulatio de evictione quæ eſt. T. 9. c. 1287. D. & ſeq. interponitur in duplam, & in ſimplam. Ibid. c. 1289. C. & ſeq.
Stipulatio judicio ſiſti adjectâ certâ pœnâ, vel non adjectâ. Tom. 9. c. 20. E.
Stipulatio facta inter abſentes nullius eſt momenti. T. 9. c. 1252. C.
Stipulatio ex utriuſque conſenſu conſiſtit. T. 9. c. 1282. C.
Quo caſu ſtipulatio annua, quæ donationis causâ interpoſita eſt, indigeat, vel non indigeat inſinuatione. T. 10. c. 111. B.
Stipulatio obligatio eſt, & acceptilatio eſt liberatio. T. 10. c. 390. C.
Stipulatio de faciendo, facta ſub conditione impoſſibili, eſt inutilis. T. 10. c. 483. C.
Stipulatio in annos ſingulos una eſt. T. 10. c. 495. E.
Stipulatio damni infecti vice actionis alteri vicino præſtatur. T. 10. c. 503. D.
Stipulatio an valeat, ſi defunctus poſt mortem ſuam ſe daturum promiſerit. T. 10. c. 515. E.
Stipulatio exigit rem, vel cauſam. T. 10. c. 521. C. D.

BIU Cujas

Stipulatio contrahitur ex interrogatione dantis, vel ex responsione accipientis. Ibid. D.
Stipulatio cur fiat quacumque lingua. T. 10. c. 526. A.
Stipulatio servitutis in dando consistit. Ibid. B.
Stipulatio concepta impersonaliter an valeat. T. 10. c. 529. A.
Sipulatio, vel legatum sic factum, cum voluero, vel nisi voluero, an valeat. T. 10. c. 531. A.
Stipulatio conferri potest in arbitrium promissoris quasi boni viri. Ibid. A.
Stipulatio, quæ ipso jure non valet, nulla est. T. 10. c. 532. C. quæ verò exceptione eliditur, quasi nulla est. Ibid. C.
Stipulatio malæ fidei est stipulatio. T. 10. c. 533. E.
Omnis stipulatio pœnalis est conditionalis. T. 10. c. 535. A.
Stipulatio, seu obligatio ex die quidem differri potest, non autem finiri. T. 10. c. 538. A.
Stipulatio, facta ex conditionibus disjunctivis, si ex una committatur, an possit committi ex alia. T. 10. c. 539. B. C.
Stipulatio præpostera olim non valebat. Ibid. C.
Stipulatio semper incerta est sermone collato in futurum, licèt fructus percepti certi sint. T. 10. c. 541. B.
Stipulatio una plerumque semel tantùm committitur, interdum sæpius. T. 10. c. 551. A.
Stipulatio, quæ habet quod interest, & pœnam admittit. T. 10. c. 551. B.
Stipulatio inventa est cæterarum obligationum firmandarum causâ. T. 10. c. 554. C.
Stipulatio seipsam quasi novat. Ibid. E.
Stipulatio judicatum solvi, & stipulatio rem ratam baberi. Tom. 10. c. 564. A.
Stipulatio exigitur in auro, argento, nummis. T. 10. c. 646. D.
Stipulatio pœnæ an tollat stipulationem sortis, & commissi. T. 10. c. 668. E.
Stipulatio an contrahatur scripturâ. T. 10. c. 712. A.
Stipulatio in se capit omnes obligationes. Ibid. D.
Stipulatio duplex intervenit in emptione servi. T. 10. c. 755. C.
Stipulatio inutilis est, si quis promittat alium daturum, vel facturum. T. 10. c. 763. B.
Stipulatio fore, ut per alium habere liceat, quo casu possit valere. Ibid. B. C.
Stipulatio pœnalis an novet priorem obligationem. T. 10. c. 769. C.
Stipulatio jure non admittitur, constitutionibus admittitur. T. 10. c. 1087. D.
Stipulatio de novi operis nuntiatione quomodo interponatur. T. 10. c. 1198. A. B.
Stipulatio de evictio e an committatur, cum emptor victus est ex contumacia. T. 10. c. 1256. C.
Stipulationis partes quæ sunt. T. 3. c. 266. D.
Stipulationis, & legati differentia. T. 1. c. 1183. A.
Stipulationis, & contractus differentia. T. 1. c. 922. D.
Stipulationis, & pacti discrimen. T. 1. c. 939. A. & c. 1165. A. B.
Stipulationis ambiguus sermo non accipitur continuò contra stipulatorem. T. 1. c. 863. B.
Stipulationis nudæ definitio. T. 1. c. 1151. A.
Stipulationis conditio retrotrahitur. T. 1. c. 1490. B.
Stipulationis ambiguitas contra stipulationem est. T. 1. c. 1191. E.
Stipulationis legatorum formulæ. T. 1. c. 815. A. B.
Stipulatio is damni infecti formula. T. 1. c. 833. C.
Stipulationis de rato formula. T. 1. c. 863. E.
Stipulationis emptæ, & venditæ hereditatis formulæ. T. 3. c. 45. B.
Citra stipulationis vinculum usuræ non petuntur. T. 4. c. 966. C. D.
Stipulationis conditionalis dies statim cedit, atque concepta stipulatio est, & quomodo hoc intelligitur. T. 6. c. 365. A.
Stipulationis de rato formula. T. 6. c. 387. C.
Stipulationis perficiendæ pars est consensus. T. 8. c. 390. B.
Stipulationis cum legatis differentiæ quæ. T. 8. c. 668. A. B. & c. 753. A. & seq.
Stipulationis formulæ sublatæ. T. 9. c. 1138. E.
Stipulationis, & constituti differentiæ quæ. T. 9. c. 261. E.
Stipulationis Aquilianæ verbo sæpe intelligitur acceptilatio. T. 10. c. 562. E.
Stipulationis de rato, & stipulationis de novi operis nuntiatione idem est finis. T. 10. c. 1189. D.
Stipulationi tacitè tempus inest. T. 1. c. 1252. A.
Stipulationi inseritur arbitrium boni viri. T. 4. c. 983. C.
Stipulationi insunt pacta in continenti facta. T. 4. c. 992. E. & c. 993. A.
Stipulationi inest pactum in continenti factum. T. 4. c. 273. C.
Si stipulationi judicio sisti, dies non opponatur, an valeat stipulatio. T. 4. c. 56. B.
Stipulationi collationis ipso jure inest exceptio doli mali. Tom. 6. c. 346. B.
Stipulationi non plus debet inesse, quàm verbis comprehensum sit. T. 7. c. 738. B.
Stipulationi priori an sit subjecta posterior pœnæ causâ. Tom. 7. c. 796. E.
Stipulationi si inseratur modus *illud, aut illud*, utrumque esse in obligatione, alterutrum dumtaxat in solutione. T. 8. c. 378. E.
Stipulationi dies cum non est adjectus, quo die stipulator agit. T. 9. c. 20. D.
Stipulationi inutili an insit pactum. T. 10. c. 525. C.
Stipulationem qui contrahere non possunt. T. 1. c. 1152. C.
Stipulationem contrahere non potest, qui non intelligit, quid loquatur. Ibid. D.
Stipulationem legatorum non præstari post litem de legato contestatam. T. 3. c. 430. A.
Stipulationem difficultas non facit inutilem. T. 1. c. 1252. B.
Stipulationem non vitiat in materia dissensus. T. 1. c. 1218. A.
Stipulationem non vitiat error in nomine proprio servi. T. 1. c. 1184. E.
Stipulationem non vitiat error in materia, vel in forma. Tom. 1. c. 1177. C.
Stipulationem an impossibilis conditio vitiet. T. 1. c. 1166. D.
In stipulationem utrùm genera, an species deducantur, multum interest. T. 1. c. 1198. C. D.
Inter stipulationem, & legatum quæ differentia. T. 4. c. 412. D. E.
In stipulationem nullus contractus cadit. T. 4. c. 632. D.
In stipulationem non deducitur res ignota, cum stipulationi inseritur arbitrium boni viri. Tom. 4 c. 983. C.
Stipulationem non contrahunt furiosi. T. 5. c. 869. C.
Stipulationem soli præsentes rectè contrahunt. Ibid. C. D.
Stipulationem præcedere debet semper causa aliqua. T. 6. c. 357. B.
Stipulationem non corrumpit error in nomine. T. 7. c. 244. E.
Stipulationem non corrumpit præstationis difficultas. T. 7. c. 538. B.
Stipulationem per stipulationem quasi novari, & quomodo. T. 7. c. 796. D.
Stipulationem an vitiet conditio, si voluero. T. 8. c. 336. B. C.
Stipulationem nullam esse, si non habeat consensum utriusque partis. T. 8. c. 390. B.
Stipulationem tacitam inductam esse mulieribus dotium servandarum causâ, probatur. Tom. 9. c. 491. D.
Per stipulationem fit delegatio. T. 9. c. 37. A. Vide, Delegatio.
In stipulationem deductæ operæ certæ an, & quomodo ex die interpositæ stipulationis cedant. T. 10. c. 77. D. E.
Stipulationem pœnalem inter, & quanti ea res est, differentia. T. 10. c. 388. C.

BIU Cujas

Stipulationem an vitiet error in materia. T. 10. c. 531. E.
In stipulationem non veniunt, nisi ea, quæ comprehensa sunt. T. 10. c. 752. E.
De stipulatione si quæratur, an sit inutilis, respondendum, valeat ut pactum, vel ut constitutum. T. 3. c. 306. E.
Ex stipulatione pœnali actio. T. 4. c. 662. D.
A stipulatione ad legatum argumentum in jure frequens est. T. 4. c. 460. D.
An ex ea stipulatione agi possit, in qua dies omissus est, & an hic error stipulationem vitiet. T. 4. c. 56. B.
In stipulatione, quæ novat causam emptionis, non plus debet esse, quàm in judicio empti minus potest esse. T. 4. c. 668. D.
In stipulatione spectatur tempus contractus, in legatis verò tempus, quo dies cedit. T. 4. c. 413. C.
Quod ex stipulatione debetur, desiit deberi. T. 4. c. 1139. A.
De stipulatione prætoria, quam heres institutus sub conditione, qui interim pendente conditione agnovit bonorum possessionem secundùm tabulas, substituto præstat de hereditate non diminuenda. T. 5. c. 862. E. & c. 863. A.
De stipulatione contracta sub conditione. T. 5. c. 860. D.
De stipulatione Falcidiæ, quam heredi præstat legatarius. Tom. 5. c. 865. E.
In stipulatione rem salvam fore pars rei continetur. T. 5. c. 869. E.
De stipulatione ratihabitionis, sive de rato, id est, ratam rem dominum habiturum. Ibid. E.
De stipulatione fructuaria. T. 5. c. 863. B.
De stipulatione legatorum, vel fideicommissorum, quæ prætoria est. T. 5. c. 865. A.
De stipulatione judicatum solvi. T. 5. c. 870. E.
Ex stipulatione duplæ actio. T. 6. c. 305. D.
Non stipulatione, vel conventione, sed officio mereri oportet alienas hereditates. T. 6. c. 491. A.
De stipulatione operarum. Tom. 6. c. 348. D.
Stipulatione posteriore plus continetur, quàm priore. Tom. 6. c. 371. B.
De stipulatione duplæ, quam de venditore emptor evictionis nomine stipulari solet. T. 6. c. 394. A.
De stipulatione damni infecti, quæ est prætoria stipulatio. Ibid. A.
De stipulatione prætoria, quæ judicio sistendi causâ interponitur. T. 6. c. 380. D.
De stipulatione duplæ evictionis nomine ab emptore interposita. T. 6. c. 388. E. hæc stipulatio est prætoria. Ibid. E.
In stipulatione dotis non est necessaria adjectio, si nuptiæ sequantur, quia tacitè inest. Tom. 6. c. 104. D.
Ex stipulatione surdus, & mutus obligari non possunt. Tom. 6. c. 689. A.
De stipulatione vitiata. Tom. 7. c. 536. E. & c. 537. A.
De stipulatione, quæ committitur in solidum. T. 7. c. 538. D.
De stipulatione concepta sub conditione. T. 7. c. 652. B.
Ex stipulatione si certum promissum sit, certi condictio competit. T. 7. c. 647. B.
Stipulatione collatâ in diem, diem exspectari oportere. T. 7. c. 1380. B.
Stipulatione pœnali, contractui subjectâ est, non novatur præcedens ex contractu obligatio. T. 7. c. 796. C.
Stipulatione ita conceptâ, *si fundum non dederis, centum dabis*, an utrumque sit in obligatione. T. 8. c. 378. D. E.
Ex stipulatione metu extortâ nascitur actio, sed ea repellitur exceptione metus. T. 9. c. 1261. C.
De stipulatione ita concepta, cum morieris, dari, vel cum moriar, dari, valebat. Tom. 9. c. 1263. B.
De stipulatione committenda. T. 9. c. 1255. E.
Ex stipulatione obligamur uno verbo, & quo. T. 9. c. 1252. A.
Ex stipulatione sequitur verborum obligatio. T. 9. c. 1285. C. D.
De stipulatione pœnali committenda. T. 9. c. 1264. C.
De stipulatione contrahenda, & committenda. T. 9. c. 1250. C. & seq.
De stipulatione contrahenda. Ibid. C. & seq.
De stipulatione concepta hoc modo, post mortem meam, vel tuam dari; vel pridie, quàm moriar, dari; vel pridie, quàm morieris, dari, non valebat. T. 9. c. 1263. B.
Ex stipulatione die concepta, etiam si statim nascatur obligatio, an consequenter nascatur etiam statim actio. T. 10. c. 69. D.
Ante diem an, & quomodo committatur stipulatio. Ibid. c. 70. B.
In stipulatione nullum temporis laxamentum jure ipso datur. T. 10. c. 427. C.
Stipulatione utili aliquando inutilis corroboratur. T. 10. c. 525. E.
Ex stipulatione nascitur verborum obligatio. T. 10. c. 673. D.
Stipulationes quorsum inventæ, & introductæ. T. 1. c. 483. D. & c. 1155. A. & Tom. 3. c. 278. E.
Stipulationes judiciales, prætoriæ, cautionales, conventionales, communes. T. 1. c. 1163. B. & seq.
Stipulationes conventionales. T. 1. c. 1197. B.
Stipulationes ædilitiæ. T. 3. c. 220. E.
Stipulationes contra bonos mores non valent. Tom. 1. c. 360. D. E.
Stipulationes cur inventæ. Tom. 2. c. 552. E.
Stipulationes contra leges, aut contra bonos mores non valent. T. 1. c. 360. D. E.
Stipulationes statim valent ex persona domini, vel possessoris. T. 3. c. 489. A.
Stipulationes quædam naturâ turpes, quædam civiliter turpes. Tom. 1. c. 1180. D. E. & c. 1181. A.
Stipulationes strictæ, & contractus bonæ fidei quare discrepant. T. 3. c. 278. A.
Stipulationes prætoriæ. T. 1. c. 199. E. & c. 863. A.
Stipulationes quo differunt a legatis. T. 1. c. 1333. E.
Stipulationes, multum interest, utrùm ex conventione reorum veniant, an ex jurisdictione Prætoris. T. 1. c. 1197. D. E.
Stipulationes tribunitiæ. Tom. 1. c. 1164. B.
Stipulationes omnes sunt cautionales. T. 1. c. 1163. D.
Stipulationes communes quæ. T. 1. c. 1164. A.
Stipulationes conventionales. Ibid. B.
Stipulationes judiciales. Tom. 1. c. 1163. B.
Stipulationes, & legata in quo differunt. T. 4. c. 482. D. & c. 686. B. & T. 5. c. 614. D. E.
Stipulationes conditionales transmittuntur in heredem, & cur. T. 5. c. 923. C.
Stipulationes pendere ex negotio contracto. T. 6. c. 345. E.
Stipulationes duæ sunt, una pura, altera conditionalis. T. 6. c. 361. B. C.
Stipulationes perambulant omnes contractus, omnia negotia. T. 6. c. 395. E.
Stipulationes, & legata multùm differunt. T. 6. c. 365. A.
Stipulationes fieri ob ipsam verborum obligationem, ut negotia, quæ contrahuntur, aut quæ fiunt conventiones nudæ, firmentur, & constringantur, adhibito vinculo stipulationis. Tom. 6. c. 345. E.
Stipulationes dotis commodissimum est ita componere, ut quæcumque specialiter comprehendi possint, contineantur; doli autem clausula ad ea pertineat, quæ in præsentia occurrere non possunt, & ad incertos casus pertinent. T. 6. c. 111. E.
Stipulationes, in quibus species comprehenduntur, & stipulationes, in quibus genera comprehendun-

BIU Cujas

tur, in quo differunt. Tom. 6. c. 151. C.
Stipulationes emptæ, & venditæ hereditatis. T. 7. c. 1105. A.
Stipulationes strictiùs interpretantur, quàm ultimæ voluntates. T. 7. c. 1163. A.
Stipulationes mutuæ, & restipulationes. T. 6. c. 1105. E.
Stipulationes partis, & pro parte. Ibid. C. D.
Stipulationes tot esse, quot sunt res, quæ stipulatione nominatim exprimuntur. T. 7. c. 1092. A.
Stipulationes quæ dicantur inutiles. T. 8. c. 323. E. & c. 324. A.
Stipulationes quæ instar actionum habeantur. T. 8. c. 370. D.
Stipulationes partis, & pro parte inter heredem, & legatarium partiarium. T. 8. c. 602. C.
Stipulationes, quæ in heredem transmittuntur, non semper patri, vel domino adquiruntur. T. 8. c. 668. A.
Inter stipulationes, & legata differentia. T. 8. c. 632. E. & c. 633. A. & c. 667. E.
Stipulationes, & legata rectè conferuntur post mortem promissoris. T. 8. c. 636. E. & c. 637. A.
Stipulationes tot esse, quot res. T. 9. c. 90. E.
Stipulationes conditionales, & legata conditionalia in quo differunt. T. 9. c. 894. C.
Stipulationes sunt juris remedia. T. 9. c. 1250. D.
Stipulationes quæ consistunt in dando. T. 9. c. 1266. E. de iis, quæ in faciendo consistunt. Ibid. E. vetus differentia inter eas stipulationes, quæ in dando, & eas, quæ in faciendo consistunt. Ibid. c. 1267. A.
Stipulationes strictæ cur sic appellantur, & unde hæc appellatio. T. 9. c. 1251. D.
Stipulationes quæ ex præsenti vires accipiunt, & earum petitio tantùm suspenditur. T. 9. c. 1263. E.
Stipulationes cur sic appellatæ. T. 9. c. 1250. E.
Stipulationes per se solæ non consistunt, sed aliarum obligationum fulcimenta, & accessiones sunt. T. 9. c. 1251. A.
Stipulationes mixtæ, quæ partim in dando, partim in faciendo consistunt. T. 9. c. 1266. E.
Stipulationes sunt vincula obligationum civilium. T. 9. c. 1250. D.
Stipulationes tacitæ. T. 9. c. 489. E. & c. 490. A. pariunt aliquando actiones ex stipulatu. Ibid. A.
Stipulationes quando, & undenam vires accipiant. T. 10. c. 356. C.
Stipulationes ædilitiæ rectè dicuntur honorariæ, ut & tribunitiæ T. 10. c. 428. D.
Stipulationes prætoriæ vel rei restitutionem continent, vel incertam quantitatem. T. 10. c. 542. E.
Stipulationes summarum separandæ sunt a stipulationibus corporum, vel jurium. T. 10. c. 546. A. B.
Inutiles stipulationes quænam sint. T. 10. c. 711. C.
Stipulationes, quæ in dando, & quæ in faciendo consistunt, an sint pares. Ibid. B.
Stipulationes inter, & legata quid intersit. T. 10. c. 1081. D.
Stipulationes post mortem promissoris, vel stipulatoris factæ, nullæ sunt. T. 10. c. 1119. D.
Stipulationum divisio. Tom. 1. c. 199. D. earum specierum explicatio. Ibid. c. 1151. A.
Stipulationum symbola. Tom. 1. c. 1152. A.
Stipulationum verba contrahentes loqui, atque exaudire debent. T. 1. c. 1152. C.
Stipulationum formulæ. Tom. 1. c. 1151. A. & seq.
Stipulationum, & legatorum comparatio est frequentissima. T. 4. c. 61. B.
Stipulationum causa, & jus. T. 6. c. 368. C. & seq.
Stipulationum nomine omnes contractus intelligimus. T. 7. c. 387. D.
Stipulationum divisio. T. 8. c. 1054. E.
Stipulationum quarundam propria. T. 10. c. 503. E. & c. 504. A.
In stipulationibus tempus contractus spectatur. Tom. 1. c. 195. E. & c. 196. A.
Stipulationibus clausula doli subjici solet. T. 1. c. 1198. B.
In stipulationibus traditionis tantummodo tempus exigitur. T. 1. c. 1121. D.
Ex stipulationibus natura turpibus non datur actio. T. 1. c. 1180. D. E.
In stipulationibus cur cautioni Mutianæ non sit locus. T. 3. c. 415. E. & c. 416. A.
In stipulationibus congruere debet interrogationi responsio. Tom. 1. c. 1154. A.
In stipulationibus tempus contractus spectatur. T. 4. c. 686. B.
In stipulationibus multa abundant. T. 4. c. 669. E.
De stipulationibus prætoriis, quæ satisdationem exigunt. Tom. 5. c. 862. A.
De stipulationibus prætoriis. Ibid. E.
De stipulationibus. T. 6. c. 347. D. & seq.
In stipulationibus accipitur quod longius est in gratiam promissoris. T. 6. c. 353. D.
In stipulationibus cujus sit electio. T. 7. c. 390. C. D.
Cum stipulationibus legata comparata. T. 7. c. 1098. E.
In stipulationibus quod tempus spectandum. Tom. 8. c. 667. C. D.
De stipulationibus, quæ pro utilibus semper habitæ sunt, vel quæ inutiles olim fuerunt, nunc sunt inutiles, vel quæ etsi sint inutiles, non tamen inutilem faciunt obligationem. Tom. 9. c. 1250. C. & seq.
De stipulationibus inutilibus. T. 9. c. 1272. B.
De stipulationibus, quæ fiunt inter sponsum, & sponsam. T. 9. c. 438. A. & seq.
De stipulationibus novandi causâ interpositis ad tollendas priores obligationes. T. 9. c. 1282. B.
De stipulationibus inutilibus, quæ obligationem non pariunt, vel quæ infirmantur per exceptionem doli, aut metus. Tom. 9. c. 1272. B. C.
De stipulationibus, quas Jurisconsulti introduxerunt. T. 9. c. 1250. E.
In stipulationibus spectatur tempus, quo contrahitur, in legatis tempus, quo dies eorum cedit. T. 10. c. 356. D.
In stipulationibus alternativis electio est promissoris. Tom. 10. c. 530. C.
Stipulationibus, vel pactis an possint obstringi successiones. Tom. 10. c. 539. B.
Stipulator accipiendo sortem, pœnam amittere videtur. Tom. 1. c. 1284. C.
Stipulator conditionalis est creditor. T. 1. c. 1204. A.
Stipulator viæ si decesserit pluribus heredibus relictis, singuli viam vindicabunt in solidum actione confessoriâ, & cur. T. 7. c. 536. D. E.
Stipulator conditionalis, & legatarius conditionalis in quo differunt. T. 7. c. 652. C.
Stipulator conditionalis an mittatur in possessionem bonorum debitoris latitantis, vel absentis, crediti servandi causâ. T. 8. c. 372. E. & c. 373. A.
Stipulator si pendente conditione moriatur, an heredi suo stipulatio proficiat. T. 8. c. 373. C.
Stipulator sub conditione est creditor conditionalis. T. 8. c. 632. E.
Stipulator conditionalis. Tom. 9. c. 35. B.
Contra stipulatorem interpretatio facienda non est. T. 4. c. 106. B.
Stipulatori obligatur promissor ex responso, & non ex rescripto. T. 4. c. 829. B.
Ex stipulatu actio datur heredi stipulatoris. T. 1. c. 1216. E.
Ex stipulatu actio de dupla domino non datur re evictâ. T. 4. c. 917. B.
Ex stipulatu actio pœnæ nomine. T. 6. c. 495. B.
Ex stipulatu actio. T. 7. c. 527. E. & T. 9. c. 334. B. C.
Ex stipulatu an agere possit emptor, antequam ipsi aliquid absit. T. 7. c. 741. D.

BIU Cujas

Ex ſtipulatu tenetur, qui fidejubet. T. 9. c. 314. B.
Ex ſtipulatu actio. Vide, Actio ex ſtipulatu.
An ex ſtipulatu poſſint puberes ſine curatoribus ſuis obligari. T. 10. c. 86. D.
Qui genus ſtipulatur, incertum ſtipulatur. T. 1. c. 1213. D.
Stipulatur rem ſuam nemo rectè. T. 1. c. 1202. E.
Qui ſtipulatur rem tradi, nudum factum ſtipulatur; qui verò ſtipulatur vacuam poſſeſſionem tradi, ſtipulatur rei cauſam. T. 4. c. 669. B. C.
Stipulatur inutiliter alteri liber homo. T. 4. c. 917. E.
Stipulatur nemo rectè utiliter, rem ſuam purè ſibi dari, & cur. T. 5. c. 861. A.
Qui ſtipulatur pridie, quàm moriatur, videtur ſtipulari poſt mortem ſuam. T. 10. c. 710. C.
Qui ſtipulatur ante Kalendas, habet actionem poſtridie Kalendas; poſt Kalendas, nonniſi altero poſt die. T. 10. c. 530. C.
Stipulatus pro ſtipulatione. T. 1. c. 194. A.
Stipulatus actio ſtrictior, quàm ulla alia actio ſtricta. Tom. 1. c. 1367. A.
Stipulatus ſiquis ſit & ſibi, & alteri fundum tradi, an alterius mentio circumſcribatur. Tom. 7. c. 444. B.
Stipulatus triticum ſine quantitate an utilis ſtipulatio ſit. Tom. 7. c. 989. D.
Stipulum veteres firmum dixerunt. T. 1. c. 194. A. & T. 2. c. 552. C. & T. 3. c. 278. E. & T. 9. c. 88. D. & c. 1250. E.
Stirps una agnationem, gentem plures conficiunt. T. 4. c. 81. D.
Stoici cur Dialectici dicuntur. T. 1. c. 1355. B.
Stoici cur erciſcundi vocati. T. 3. c. 256. A.
Stoici propemodum inepti in ducendis nominum originibus. Tom. 3. c. 324. D.
Stoici exquiſierunt ſtudiosè origines nominum. T. 7. c. 2. B.
Stoici licentiores, & inepti in deducendis nominum originibus. T. 7. c. 625. D.
Ex Stoicis quid Juriſconſulti ſumpſerunt. T. 7. c. 607. C.
Stola trabea. T. 2. c. 893. E.
Stola proconſularis. T. 1. c. 1134. E.
Stolæ militaris jus, atque gladii Præſides habuerunt. T. 4. c. 833. A.
Stolones. T. 7. c. 1058. A.
Stragula virilia nomine veſtimentorum continentur. T. 1. c. 437. E.
Stramenta an ad ædium emptorem, vel legatarium pertineant. T. 7. c. 781. D.
Strangulationes negotiorum quæ ſint. T. 10. c. 891. A.
Strata, *pave* Gallicè. T. 2. c. 883. B.
Strati appellatione quæ contineantur. T. 8. c. 526. B.
Stratores qui dicuntur, & unde. T. 9. c. 1388. D. *ſtatores* etiam dicuntur pro *ſtratores*. Ibid. D.
Stratura eſt ædium. T. 8. c. 652. E.
Στρατηγῶν nomine qui ſignificentur. T. 1. c. 1024. A.
Vocabulo Συμβόλαιον quid propriè ſignificetur. T. 10. c. 197. C.
Stratorum, ſeu ſtatorum dignitas, & munus. T. 2. c. 940. C.
Stricta ratio eſt, ut in re pari ſit potior cauſa prohibentis. T. 4. c. 166. C.
Stricta judicia, & judicia bonæ fidei in quo differunt. T. 4. c. 212. C.
Stricta judicia quæ dicuntur. T. 8. c. 1115. D.
Strictæ actiones quæ dicuntur. Vide Actiones ſtrictæ.
Strictum jus humanitati opponitur. T. 4. c. 1078. A.
Strictum judicium non recipit præſtationem, quæ contra bonos mores deſideratur. T. 4. c. 706. A.
Striga quodnam animalis genus. T. 2. c. 1199. E. & c. 1200. A.
Studiorum liberalium profeſſorum numerus, ac dignitas. T. 2. c. 809. E. & c. 909. B. C.
Studiorum cauſa juſtiſſima eſt abſentiæ cauſa. T. 6. c. 983. B.
Quod ſtudiorum causâ adoleſcenti miniſtratur, an computetur in portionem hereditariam filii. T. 7. c. 527. A.
Studiorum causâ ſi filiusfamilias abſens mutuam pecuniam acceperit, ceſſat Senatuſconſultum Macedonianum. T. 7. c. 671. B.
Studioſi habent conſervatorem. T. 9. c. 250. D.
Studioſi juris ne illicitos ludos exerceant. Ibid. E.
Studioſis privilegia Friderici conſtitutione conceſſa. T. 9. c. 250. C.
Stulta avaritia, inquit Seneca, mortalium diſcernit proprietatem, & poſſeſſionem. T. 4. c. 656. D.
Stultis ſubveniri non ſolet. T. 10. c. 192. A.
Stultitia heredis cæteris legatariis nocere non debet. T. 6. c. 736. E.
Stultitiæ proprium eſt filiorum vitia cernere, obliviſci ſuorum. T. 9. c. 852. C.
Stuprator occiditur impune. T. 1. c. 505. C.
Stuprator affinitatem contrahit cum cognatis ſtupratæ mulieris. T. 6. c. 857. D.
In ſtupri, vel inceſtus causâ ſervi in dominorum caput non torquentur. T. 10. c. 731. A.
Ex ſtupro quaſi affinitas contrahitur. T. 6. c. 1122. B.
De ſtupro commiſſo in virginem, aut viduam, aut ſanctimonialem. T. 9. c. 1432. B. & ſeq.
De ſtupro lex Julia. T. 9. c. 1397. A. & ſeq.
De ſtupro, quod tutor infert pupillæ ſuæ. T. 9. c. 1427. A. hoc ſtuprum vindicatur in ſolo tutore. Ibid. D. E.
De ſtupro, quod mulier libera committit cum ſervo proprio. Ibid. D.
De ſtupro contracto ſine vi. T. 9. c. 1428. D.
Stupro cognita an ſit digna capere ex teſtamento. T. 10. c. 482. B.
Stuprum in tutorem turpius eſt. T. 2. c. 592. C.
Stuprum committitur propriè in virginem, aut viduam; adulterium in nuptam. T. 4. c. 1484. E. quidam ſtuprum dici putant a ſtupeo, ideſt, miror. Ibid. E. ut monſtrum a moneo, & probrum a prohibeo. Ibid. E.
Stuprum non committitur cum concubina. T. 4. c. 1186. B.
Stuprum, & inceſtum. T. 4. c. 814. D. E.
Stuprum teſtibus probari poteſt. T. 6. c. 858. D.
Stuprum juris ignorantiâ an excuſari poſſit. T. 7. c. 893. C. D.
Stuprum, & divortium in quo differunt. T. 8. c. 563. A.
Stuprum in meretrice non vindicatur. T. 9. c. 1424. A.
Stuprum, & adulterium in quo differunt. T. 9. c. 1397. A. B.
Stuprum vindicatur in domina cauponæ. T. 9. c. 1423. E.
Stuprum quando committitur. T. 9. c. 1424. A.
Stuprum vi commiſſum vindicatur lege Juliâ de vi publica. Tom. 9. c. 1432. B.
Stuprum quod vi contrahitur, pertinet ad legem Juliam de vi. T. 9. c. 1428. E.
Stuprum quando committitur cum concubina. T. 9. c. 1420. A.
Stuprum non committitur per concubinatum. T. 9. c. 917. B.
Sturnos inter ſegetum calamitates numerari. T. 3. c. 448. B.
In ſua re nemo cognitor eſſe poteſt, & ſibi ipſi conſilium præbere. T. 4. c. 10. D.
Per ſuam perſonam quod quis non habet, habet propter alterius perſonam. T. 4. c. 584. A.
Suam rem nemo condicere poteſt. T. 4. c. 295. C.
Suarii quinam ſint, & dicantur. T. 2. c. 807. C.
Suariorum privilegia. Ibid. D. E.
Suas commoditates nemo augere debet alieno detrimento. Tom. 4. c. 723. D.
Subadjuvæ. T. 2. c. 928. A. B.
Subarrari. T. 9. c. 437. C. ſtylus judiciorum quis. Ibid. c. 92. B.
Subconnexa, & connexa in quo differunt. T. 8. c. 580. A. B.
Subcontinuativa, & continuativa in quo differunt. Ibid. A. B.

BIU Cujas

Subdelegare quid sit; T. 7. c. 85. A. B.
Subdiaconi. T. 2. c. 1033. C.
Subdiaconi eodem voto, quo & Diaconi se obligant. T. 6. c. 1099. A. B.
Subdiaconus quomodo a Diacono differat. T. 6. c. 1098. E.
Subdisjunctio est falsa conjunctio. T. 9. c. 733. E.
Subdisjunctiva, & disjunctiva in quo differunt. T. 8. c. 580. B.
Subdisjunctivæ orationis duo genera. Ibid. A.
Subditi qui. T. 1. c. 653. D.
Subjecto sublato tolli prædicatum est necesse. T. 1. c. 1329. C.
Subire, & adire hereditatem. T. 3. c. 178. A. B.
De sublucandis arboribus. Tom. 9. c. 1139. E. & c. 1140. A.
Sublucantur arbores propter umbram, non succeduntur. Tom. 7. c. 475. D.
Sublucare quid sit. T. 9. c. 1140.
Subnotationes fisci privatæ fidem non faciunt. T. 9. c. 1072. A.
Subreptitiæ literæ quæ. Tom. 6. c. 781. A.
Subripere est loco movere. T. 1. c. 1113. A.
Subrogare quid. T. 8. c. 564. A.
Subscribendarius quis dicatur. T. 2. c. 687. B.
Subscribere propriè quid est. T. 4. c. 1169. A. hæc constat duobus, aut tribus versibus. Ibid. D.
Subscribere plus est, quàm obsignare. T. 6. c. 268. A.
Subscribere plus est, quàm signare. T. 7. c. 1146. B. C.
Subscribere plus est, quàm subsignare. T. 7. c. 1067. B. subscriptio præjudicat. Ibid. B.
Subscribere est nomen suum appingere. T. 7. c. 1146. C.
Subscribere chirographo. Tom. 9. c. 214. B.
Subscriptio quid sit. T. 1. c. 872. B.
Subscriptio pro consensu habetur, & plus est subscribere, quàm signare. T. 4. c. 1169. A.
Subscriptio est relatio brevis rei gestæ. T. 6. c. 268. B.
Subscriptio plus est, quàm signum, vel sigillum. Ibid. B.
Subscriptio nuda pro consensu habetur. Ibid. A.
Subscriptio an præjudicet. Tom. 7. c. 1067. B.
Subscriptio quomodo fiebat. T. 7. c. 1146. C.
Subscriptio quomodo fiat, & in quantum distet a rescripto. T. 8. c. 968. A.
Subscriptio, quæ non parit obligationem. T. 9. c. 214. B.
Subscriptio non est stipulatio. Ibid. B.
Subscriptio in crimen non semper exigitur ab actore. T. 9. c. 1159. C.
Subscriptio testatoris necessaria in testamento. T. 9. c. 709. C.
Subscriptio jusso comparatur. T. 9. c. 214. B. & Tom. 10. c. 627. D.
Subscriptio libelli litigatoris non est sententia. T. 9. c. 1099. D.
Subscriptio subscriptori præjudicat, non obsignatio. Tom. 10. c. 457. C.
Subscriptione ad libellum tutor non excusatur. T. 8. c. 794. A.
Subscriptionem emendare licet accusaturo intra tempora legitima. T. 9. c. 14. D.
Subscriptor, & subsignator in quo differunt. T. 7. c. 1146. C.
Subsidiaria actio quænam sit, & quomodo a Theophilo vocetur. T. 8. c. 925. D.
Subsignandi verbum quale. Tom. 8. c. 521. C.
Subsignatum, & subscriptum pro eodem sumuntur. T. 10. c. 589. D.
Substantia est τὸ ὑποκείμενον. T. 1. c. 1177. C.
In substantia si erratur, nulla est emptio. T. 3. c. 28. A.
Substantia, materia, qualitas pro eodem usurpantur. T. 7. c. 696. D.
Substantia obligationis quæ est, & in quo consistit. T. 7. c. 676. A.
Substantiæ, materiæ, ὑποστάσεις, & qualitatis nominibus utimur promiscuè. T. 3. c. 27. D.
Substantiæ nomine quid significatur. T. 1. c. 1331. D.
Substantiam significantia nomina non possunt mutari pro arbitrio cujusque. T. 9. c. 966. B. C.
De substituendis heredibus necessariis. T. 9. c. 753. C. & seq.
Substituendo alteri alterum, quomodo consulendum impuberi. T. 7. c. 911. B.
Si substituatur pater filio heredi instituto, nec filium adire jubeat, sed ipsemet ex substitutione adeat, an legata a filio relicta præstabit. T. 4. c. 408. C.
Substituere filio impuberi quomodo possumus. T. 1. c. 337. D. E.
Substituere licet filiis exheredatis. Ibid. E.
Substituere potest pater etiam exheredato. Tom. 6. c. 268. E. & c. 269. A.
Substituere in secundum casum quid sit. T. 7. c. 1059. E.
Substituere possumus liberis exheredatis in secundum casum. T. 7. c. 900. C.
Substituere non potest pater in secundum casum, nisi sibi heredem instituerit. T. 7. c. 902. B.
Substituere pater liberis non potest, nisi sibi heredem instituerit. T. 7. c. 902. B.
Substituere quibus possimus in primum casum, & quibus in secundum. T. 7. c. 913. C.
Substituere impuberibus extraneis in secundum casum non possumus. Ibid. C. D. extraneis precario possumus. Ibid. D.
Substitui potest heredibus, legatariis, fideicommissariis, & donatariis causâ mortis. T. 2. c. 1024. D.
Substitui in unius locum an plures possint. T. 1. c. 112. C.
Substitui an possit legatario, & donatario causâ mortis. Tom. 7. c. 1057. A.
Substitui an possit legatariis, ut heredibus. T. 7. c. 1059. D.
Substitui an possit exheredato. T. 7. c. 1068. A.
Substitui an quis sibi utiliter possit. T. 7. c. 918. C.
Substitui directò an possit ex codicillis testamento confirmatis. T. 7. c. 933. D.
Substituimus frustra liberis nostris puberibus. T. 3. c. 351. A.
Non substituimus heredibus nostris in certum casum, & quis ille sit. T. 9. c. 895. E.
Substituisse vulgariter miles præsumitur communi verbo, *vos invicem substituo*. T. 9. c. 739. B.
Qui substituit, non mutat voluntatem collatam in priorem; qui verò transfert, eam mutat. T. 4. c. 1189. C.
Substituit postumum pater filio impuberi heredi instituto. Tom. 6. c. 194. A.
Substituit inutiliter paganus post pubertatem. T. 9. c. 752. A.
Substituitur vel singulis liberis, vel ei, qui eorum novissimus impubes morietur. T. 1. c. 115. C.
Substituitur impuberi aut nominatim, aut generaliter. Ibid. D.
Substituitur rectè quis sibi ipsi, si duo fiant heredum gradus, quorum uno quis instituatur ex parte, adjecto coherede ex alia parte. T. 6. c. 202. C.
Qui substituitur pupillo, substituitur vel nominatim, vel generaliter. T. 7. c. 908. D.
Substituo est verbum commune. T. T. 1. c. 697. C.
Substituo, instituo, & relinquo, hæc verba sunt neque directa, neque precaria. T. 4. c. 537. B.
Substituti calumnia quid. Tom. 7. c. 1103. E.
Substituti mutuò omnes omnibus interdum non intelliguntur, licèt testator dicat. T. 7. c. 923. D.
Substituti heredis, & instituti diversæ causæ. T. 8. c. 1035. A.
Substituti duplici jure nitebantur contra fiscum. T. 9. c. 897. A.
Substituti, & legitimi heredis non eadem est causa. T. 10. c. 267. B.
Substitutio aut purè fit, aut sub conditione. T. 1. c. 419. B.
Substitutio vulgaris, puberi, vel impuberi extraneo facta, finitur adita hereditate. T. 1. c. 993. D.
Substitutio vulgaris, & substitutio pupillaris. Tom. 1. c. 112. B. & seq. & c. 1266. A. & seq.
Substitutio heredis fit secundo gradu, & sequentibus. T. 1. c. 419. A.

BIU Cujas

Substitutio pupillaris an lege Juliâ confirmetur. Tom. 3. c. 436. C.
Substitutio in familiam morientis facta usque ad quotum gradum valeat. T. 2. c. 1164. E.
Substitutio, quæ plura tempora, pluresque continet ætates, compendio fit orationis. Tom. 3. c. 405. D.
Substitutio precaria. T. 1. c. 665. E. & T. 2. c. 1089. E.
Substitutio æstimatur plerumque ex ratione successionis. T. 1. c. 338. D. E.
Substitutio pupillaris an lege Corneliâ confirmetur. T. 3. c. 436. C. & T. 7. c. 927. E.
Substitutio quando non habet locum. T. 1. c. 105. D.
Substitutio vulgaris. Tom. 1. c. 112. B.
Substitutio pupillaris, T. 1. c. 113. C.
Substitutio quænam dicatur facta ad exemplum substitutionis pupillaris. T. 1. c. 114. A.
Substitutio pupillaris quando finitur. T. 4. c. 1194. E.
Substitutio in secundum casum nihil aliud est, quàm testamentum. T. 4. c. 886. B.
Substitutio vulgaris quæ est. T. 4. c. 914. B.
Substitutio vulgaris tacita, quæ inest expressæ pupillari, excludit matrem a beneficio Senatusconsulti Tertulliani. T. 4. c. 1059. C. pupillaris tacita non. Ibid. C.
Substitutio pupillaris an etiam consistat, si institutio non consistit. T. 4. c. 1035. B.
Substitutio an etiam fiat rectè in legatis. T. 4. c. 434. E.
Substitutio pupilli finitur pubertate. T. 4. c. 754. B.
Substitutio quid est. T. 4. c. 406. E. & c. 407. A.
Substitutio pupillaris quomodo concepta a Marco Tullio. Tom. 4. c. 1070. E.
Substitutio specialis derogat generali. T. 4. c. 811. C. & c. 1067. E.
Substitutio pupillaris tacita non excludit matrem a beneficio Senatusconsulti Tertulliani. T. 4. c. 1059. C.
Substitutio mutua. Tom. 6. c. 193. E.
Substitutio pupillaris etiam exheredato fieri potest. Tom. 6. c. 175. E.
Substitutio, quæ nondum competit, extra bona nostra est. Tom. 6. c. 569. E.
Substitutio, cujus conditio nondum exsistit, non transfertur in heredem. Ibid. D.
Substitutio pupillaris a patre fieri potest filio, quem in potestate habet, non filio, quem in potestate non habet. T. 6. c. 568. C.
Substitutio pupillaris pars est principalis testamenti. T. 6. c. 621. B.
Substitutio, quæ fit exheredato, non est substitutio ratione successionis. T. 7. c. 907. C.
Substitutio codicillis facta an accipi possit pro fideiçommisso. T. 7. c. 914. E.
Substitutio directa puberi in secundum casum facta an tanquam precaria conservandæ voluntatis causâ valeat. Tom. 7. c. 913. D. E.
Substitutio directò in secundum casum non fit extraneo. Ibid. C. D.
Substitutio duplex quæ sit. Tom. 7. c. 908. A.
Substitutio, exheredato facta, odiosa est. T. 7. c. 907. E.
Substitutio, facta a pagano post pubertatem, inanis est. T. 7. c. 914. D.
Substitutio, facta filio post pubertatem a milite, an quasi precaria valeat, restituaturque hereditas cum fructibus in hereditate inventis. Ibid. D.
Substitutio inutilis redditur, substituto petente contra tabulas. T. 7. c. 922. A.
Substitutio pupillaris an possit fieri liberis præteritis. Tom. 7. c. 902. A.
Substitutio mutua, & reciproca quæ sit. T. 7. c. 911. A.
Substitutio non tantùm ad pubertatem, sed etiam ad brevius tempus fieri potest. Tom. 7. c. 903. C.
Substitutio precaria, facta in infinitum, quousque valeat. T. 7. c. 933. D.
Substitutio pupillaris corruit, extraneo instituto repudiante. T. 7. c. 915. E.
Substitutio pupillaris cui possit fieri. T. 7. c. 934. A.
Substitutio pupillaris, destituto paterno testamento, an evanescat. T. 7. c. 902. B. C.
Substitutio pupillaris evanescit, si filius vivo patre moriatur, aut ex ejus exierit potestate. T. 7. c. 927. C.
Substitutio pupillaris fit, vel nominatim, vel generaliter, & quomodo ita fiat. T. 7. c. 908. D.
Substitutio pupillaris nudo heredis nomine substinetur. T. 7. c. 915. E.
Substitutio pupillaris, patre ab hostibus capto, & ita filio sui juris facto, an evanescat. T. 7. c. 927. D.
Substitutio pupillaris quando, & quatenus valeat. Tom. 7. c. 177. E.
Substitutio, quæ fit a patre filio furioso, fit ad exemplum pupillaris. T. 7. c. 938. A. B. quando finiatur. Ibid. B.
Substitutio pupillaris, quæ fit ultimo morienti, quando, & cur fiat. T. 7. c. 937. A.
Substitutio pupillaris quæ sit. T. 7. c. 177. C.
Substitutio pupillaris quomodo fiat. T. 7. c. 899. C.
Substitutio pupillaris quot casus contineat. T. 7. c. 1005. C.
Substitutio pupillaris, supremo moriente filio facta, etiam vulgaris dicitur. T. 7. c. 932. B.
Substitutio pupillaris ut valeat, an satis sit, si unus ex heredibus adierit hereditatem paternam. T. 7. c. 964. C.
Substitutio quæ sit, & quomodo fiat. T. 7. c. 898. B.
Substitutio quæ fit pupillo, & quæ fit furioso, quomodo, & quot modis differant. Tom. 7. c. 938. B. C.
Substitutio reciproca si impuberibus fiat personis, non continet pupillarem. T. 7. c. 911. E.
Substitutio reciproca facta a pagano duplex est, si facta sit paribus personis. T. 7. c. 912. C.
Substitutio simplex, & duplex quomodo fiant. Tom. 7. c. 899. D. E.
Substitutio sui ipsius an utilis sit. T. 7. c. 919. B.
Substitutio vulgaris introducta est legibus, pupillaris moribus. T. 7. c. 899. B. C. & c. 903. A.
Substitutio pupillaris quando rescindebatur. Tom. 7. c. 902. B. C.
Substitutio vulgaris finitur aditione. T. 7. c. 899. C. D.
Substitutio vulgaris variè fieri potest. T. 7. c. 933. E.
Substitutio vulgaris, & reciproca, quæ fit nullo casu expresso, nulli non potest fieri. Tom. 7. c. 911. E.
Substitutio vulgaris est ex 12. Tabulis. T. 7. c. 1057. A.
Substitutio pupillaris an fieri possit liberis præteritis. Tom. 7. c. 902. A.
Substitutio pupillaris est pars paterni testamenti. Ibid. B.
Substitutio quando pro duplici habetur. T. 7. c. 911. A.
Substitutio, quæ fit exheredato, odiosa est. T. 7. c. 907. E. ideoque in ea servatur rigor juris. Ibid. E.
Substitutio vulgaris ut differat a substitutione pupillari. Tom. 7. c. 899. B. C.
Substitutio quæ fit impuberi, duplex est. T. 7. c. 908. A.
Substitutio precaria cui, & quomodo fiat. T. 7. c. 913. D.
Substitutio vulgaris in quo consistat. T. 8. c. 976. B. C.
Quotuplex sit substitutio, & quot sint illius gradus. T. 8. c. 975. E. c. 976. A. B.
Substitutio aut directa est, aut obliqua. T. 8. c. 976. B. directa aut vulgaris est, aut pupillaris. Ibid. B. vulgaris est 12. Tabulis, pupillaris moribus introducta. Ibid. B.

BIU Cujas

Subſtitutio pupillaris. T. 8. c. 601. B.
Subſtitutio vulgaris cur dicatur. Ibid. B.
Subſtitutio ad heredem an tranſmittatur. T. 7. c. 909. A.
Subſtitutio vulgaris ridicula eſt in perſona exheredati. T. 9. c. 741. B.
Subſtitutio directa, quæ ſit filio impuberi heredi inſtituto, eſt duplex, vulgaris, & pupillaris. T. 9. c. 737. C.
Subſtitutio pupillaris finitur emancipatione. T. 9. c. 749. D.
Subſtitutio alia eſt pura, alia conditionalis. T. 9. c. 725. E.
Subſtitutio conditionalis quæ. T. 9. c. 726. B.
Subſtitutio omnis videtur eſſe conditionalis, & cur. T. 9. c. 725. D. vulgaris quæ dicitur. Ibid. D. item pupillaris quæ dicitur. Ibid. D.
Subſtitutio pupillaris excludit legitimum heredem pupilli. T. 9. c. 746. C.
Subſtitutio vulgaris eſt teſtamentum merum. Ibid. C.
Subſtitutio pupillaris eſt teſtamentum filii mei. Ibid. C.
Subſtitutio vulgaris quæ eſt. T. 7. c. 739. D.
Subſtitutio vulgaris fit in fideicommiſſis, & donationibus causâ mortis. Ibid. D.
Subſtitutio tacita pupillaris; T. 9. c. 738. A. B.
Subſtitutio pupillaris directa, & precaria, ſive fideicommiſſaria in quo differunt. T. 9. c. 750. D. E.
Subſtitutio vulgaris an finiatur aditione. T. 10. c. 787. A. B.
Subſtitutio vulgaris, & pupillaris. T. 10. c. 1089. E.
Subſtitutio quid ſit. T. 10. c. 1165. C.
Subſtitutio exſpirat poſt aditam hereditatem. T. 10. c. 1241. E.
Subſtitutio vulgaris an extinguatur poſt aditionem hereditatis. T. 10. c. 1242. B. C.
Subſtitutionis heredis definitio, ac diviſio. T. 1. c. 799. D. E.
Subſtitutionis ordo, qui non ſervatur in ſubſtitutione vulgari, ſpectatur in ſubſtitutione pupillari. T. 4. c. 1063. A.
Subſtitutionis breviloquæ nomen unde ſumptum. Tom. 6. c. 193. E.
Subſtitutionis conditione pendente, pendebit legatum. T. 6. c. 200. A.
Subſtitutionis commodum heres fideicommiſſario reſtituere debet. T. 6. c. 280. E.
Subſtitutionis fideicommiſſariæ conjectura. T. 7. c. 1193. D.
Subſtitutionis pupillaris origo. T. 7. c. 903. A.
Subſtitutionis directæ, & precariæ differentia quæ. T. 7. c. 1279. A.
Subſtitutionis caſus quot ſint. T. 7. c. 1012. E. & c. 1013. A.
Subſtitutionis heredum, & legatariorum quæ differentia. T. 7. c. 1059. C. D.
Subſtitutionis heredum caſus quot ſunt. Ibid. D.
Subſtitutionis pupillaris, ut vulgaris, plures gradus facere poſſumus. T. 7. c. 898. D.
Subſtitutionis vulgaris, & pupillaris differentiæ quot, & quæ ſint. T. 7. c. 899. B.
Subſtitutionis vulgaris ſpes an tranſmittatur ad heredes. Tom. 7. c. 923. D.
Subſtitutionis jus, & adcreſcendi jus in quo differunt. T. 9. c. 748. E. & c. 749. A.
De ſubſtitutionis jure. T. 9. c. 655. A.
Subſtitutionis jus, & jus adcreſcendi in quo differunt. Ibid. A.
Subſtitutionis vulgaris hæc verba, *ſi heres non erit*, quomodo accipienda. T. 9. c. 746. B.
Subſtitutioni ademptio non ineſt. T. 4. c. 1189. C.
Subſtitutioni vulgari, impuberi factæ, tacitè ineſſe pupillarem, & contra. T. 7. c. 908. A.
Subſtitutioni vulgari pupillaris, & pupillari vulgaris quando inſit. T. 7. c. 910. D. & ſeq.
Subſtitutionem, verbis directis a milite factam poſt pubertatem, ad fideicommiſſum trahi. Tom. 3. c. 350. E.
Subſtitutionem vulgarem excludit adquiſitio, pupillarem non item. T. 1. c. 1267. C.
Subſtitutionem pupillarem, non autem vulgarem reſcindit bonorum poſſeſſio contra tabulas. T. 1. c. 1315. D.
Subſtitutionem pro hereditate accipi. T. 3. c. 178. C.
Subſtitutionem vulgarem extinguit aditio. T. 6. c. 198. B.
Subſtitutionem pupillarem ſecundùm tabulas confirmat teſtamentum pupillare. Tom. 6. c. 177. C.
Subſtitutionem, factam puberibus, tantùm vulgarem eſſe ſubſtitutionem, non pupillarem. Tom. 7. c. 911. A.
Subſtitutionem omnem fieri purè, aut ſub conditione. T. 7. c. 908. E.
Subſtitutionem pupillarem, generaliter factam, eſſe conditionalem. Ibid. E.
Subſtitutionem inter directam, vel vulgarem, & fideicommiſſariam magna differentia. T. 10. c. 1094. D.
Subſtitutionem vulgarem an extinguat mixtio pupilli ſui. T. 10. c. 1242. D.
In ſubſtitutione pupillari ſucceſſionis ordo ſpectandus. T. 1. c. 112. D.
De ſubſtitutione precaria conſultatio. T. 1. c. 660. D. & c. 668. C.
In ſubſtitutione pupillari ſunt quaſi duo teſtamenta, aut certe unum duarum cauſarum. T. 1. c. 114. C. D.
Subſtitutione vulgari teſtator ſibi heredem facit, pupillari verò ſubſtitutione non ſibi, ſed pupillo. T. 4. c. 1070. D. E.
In ſubſtitutione pupillari tacitè ineſt vulgaris. T. 6. c. 408. B.
Subſtitutione factâ ultimo morienti, an fiat, ut jus legitimarum hereditatum inter fratres conſervetur. T. 7. c. 925. C.
Subſtitutione generaliter factâ, qui vocentur. T. 7. c. 908. E. & c. 909. A.
Subſtitutione pupillari extraneo factâ, ſi is hereditatem repudiaverit, an, & quando illa rurſus convaleſcat. T. 7. c. 906. C. D.
Subſtitutione vulgari ſucceditur teſtatori, pupillari pupillo. T. 7. c. 910. D.
Subſtitutione pupillari factâ, duo videntur teſtamenta, patris, & filii. T. 7. c. 906. D. E.
De ſubſtitutione facta pupillo exheredato. T. 7. c. 905. D. E.
De ſubſtitutione, quæ fit pagano. T. 7. c. 912. C. & c. 914. E.
De ſubſtitutione a milite facta. T. 7. c. 912. C.
De ſubſtitutione pupillari. Tom. 7. c. 1193. A.
In ſubſtitutione quænam diſtinguenda. T. 8. c. 976. C. D. quando inanis. Ibid. c. 978. A.
De ſubſtitutione vulgari, ſi plures ſint heredes inſtituti, & invicem ſubſtituti vulgariter, portiones eorum, qui non adierunt, adeuntibus adcreſcunt, etiam invitis. T. 9. c. 748. E.
In ſubſtitutione vulgari, quæ ſit filio impuberi a patre herede inſtituto, tacitè ineſt ſubſtitutio pupillaris, & viciſſim in hac illa. T. 9. c. 737. C.
De ſubſtitutione directa. Ibid. B. & ſeq.
De ſubſtitutione pupillari facta a milite filio impuberi, quem in poteſtate habuit mortis tempore. T. 9. c. 749. C.
In ſubſtitutione pupillari exigitur, ut is, cui facta eſt, in poteſtate morientis fuerit. T. 9. c. 749. C. D.
De ſubſtitutione vulgari, ut ſi ſint tres heredes ſcripti ex diſparibus partibus, & invicem ſubſtituti ſint, nec in ſubſtitutione facta ſit ullarum partium mentio. T. 9. c. 741. D. & ſeq.
De ſubſtitutione vulgari, & pupillari, ſi teſtator duos filios impuberes, quos in poteſtate habet, heredes inſtituerit, & invicem ſubſtituerit generaliter. T. 9. c. 743. B. & ſeq.
Subſtitutiones omnes in caſum, & ſub conditione fieri videntur. T. 1. c. 800. E.
Subſtitutiones directæ. T. 2. c. 398. B.
Subſtitutiones precariæ reſtitutiones dicun-

BIU Cujas

dicuntur; quia Græci ἀποκαταστάσεις etiam ſubſtitutiones precarias vocant. Ibid. B.
Subſtitutiones jus adcreſcendi conſervant. T. 6. c. 188. E.
Subſtitutiones puberibus factæ ſunt vulgares ſubſtitutiones. Tom. 9. c. 747. E.
Subſtitutiones introductas eſſe, ne hereditates caderent in fiſcum. T. 9. c. 749. B.
Subſtitutiones precariæ puberibus fieri poſſunt, & extraneo. T. 9. c. 748. B.
Subſtitutiones precariæ poſt aditam hereditatem valent. Ibid. A.
Subſtitutiones ſimplices quæ dicuntur, & cur. T. 9. c. 741. B.
Subſtitutiones pupillares. Tom. 9. c. 740. A.
Subſtitutionum duo caſus, primus, & ſecundus. Tom. 1. c. 799. E. & c. 800. A. & Tom. 2. c. 399. C.
Subſtitutionum quot ſint ſpecies. T. 7. c. 899. A.
Subſtitutionum duos ſolùm eſſe caſus, & qui illi ſint. T. 7. c. 910. D. & c. 938. A.
Subſtitutionum varia genera eſſe, ſi perſonas ſpectes. T. 7. c. 911. A.
De ſubſtitutionum conditionibus. T. 9. c. 725. D. & ſeq.
De ſubſtitutionibus conſultationes. T. 1. c. 696. C. & ſeq.
De ſubſtitutionibus fideicommiſſariis conſultatio. T. 1. c. 679. E.
De ſubſtitutionibus auctores, qui meliùs ſcripſerunt. T. 6. c. 198. E.
De ſubſtitutionibus, & reſtitutionibus ſub conditione factis. T. 9. c. 725. D. & ſeq.
De ſubſtitutionibus impuberum. T. 9. c. 739. C. & ſeq.
De ſubſtitutionibus precariis, & conditionibus in eis appoſitis. T. 9. c. 725. D. & ſeq.
In ſubſtitutionibus ſæpiſſime caſus expreſſus ducitur ad tacitum, & ubique eſt ſervanda ſemper defuncti voluntas. T. 9. c. 737. B. & ſeq.
A ſubſtitutis an repetita videantur legata relicta ab inſtitutis. T. 7. c. 1272. D.
Subſtituto non videtur data conditio, quæ datur inſtituto. Tom. 1. c. 1267. A.
Subſtituto deficiente, vocantur coheredes. T. 2. c. 1022. C.
A ſubſtituto legata relicta quomodo, & quando ſolvenda. T. 6. c. 81. D. E.
De ſubſtituto, & quæ ſunt in cauſa caduci ad eum pertinere. T. 9. c. 885. A. & ſeq.
Subſtituto, vel coheredi, qui judicio non adfuit, an noceat res judicata inter creditorem hereditarium, & filium heredem debitoris. T. 10. c. 1252. C.
Subſtitutum ſequitur onus. T. 1. c. 1097. B.
Subſtitutus quis dicatur. Tom. 1. c. 339. A. & c. 1266. C.
Subſtitutus coheredis, & ſubſtitutus exheredati in quo differunt. T. 4. c. 85. D. ratio conciliationis quæ. Ibid. D. an ſubſtitutus filio impuberi heredi inſtituto, qui abſtinuit ſe bonis paternis, aditâ hereditate pupillari teneatur creditoribus paternis. Tom. 6. c. 178. E. & ſeq.
Ut ſubſtitutus qui non poteſt in totum venire, ſaltem in partem venit, ut coheres ſobſtitutus. T. 6. c. 198. B.
Subſtitutus directò in ſecundum caſum quæ bona capiat. Tom. 7. c. 913. C.
Subſtitutus precariò in ſecundum caſum quæ bona capiat. Ibid. D.
Subſtitutus an præferatur coheredi, vel conjuncto in vacante parte. T. 7. c. 929. A.
Subſtitutus an ſuſtineat onus æris alieni, inſtituto hereditatem repellente. T. 7. c. 1013. E.
Subſtitutus adrogato quæ bona capiat. T. 7. c. 917. A. & ſeq.
Subſtitutus an præferatur coheredi in petenda bonorum poſſeſſione ſecundùm tabulas. Tom. 8. c. 141. E.
Subſtitutus duobus an omnia legata ab utriſque relicta præſtare debeat, & quæ ſit ratio legis Falcidiæ. T. 7. c. 933. A.
Subſtitutus, & inſtitutus in una hereditate an quis dici poſſit. T. 7. c. 905. E.
Subſtitutus exheredato ſi agnoſcat pupillarem hereditatem, an obligetur paternis oneribus. Tom. 7. c. 916. A. B.
Subſtitutus filio ſupremo morienti, quando, & quæ bona capiat. T. 7. c. 932. B. & ſeq.
Subſtitutus inſtituto coheredi quomodo legata præſtare debeat. T. 7. c. 936. B. C.
Subſtitutus interdum potiùs videtur inſtitutus, quàm ſubſtitutus. T. 7. c. 935. D.
Subſtitutus pupillaris non tantùm bona a patre accepta, ſed & poſtea adquiſita capit. T. 7. c. 917. A.
Subſtitutus pupillo an poſſit ſeparare bona paterna a pupilli bonis. T. 7. c. 915. C.
Subſtitutus pupillo an ſit heres teſtatoris, vel pupilli. Tom. 7. c. 939. D.
Subſtitutus nunquam dic poteſt, cui primo defertur hereditas. T. 7. c. 898. D.
Subſtitutus quando utatur jure adcreſcendi cum inſtitutis. T. 7. c. 935. C. D.
Subſtitutus ſubſtituto videtur ſubſtitutus inſtituto. T. 7. c. 926. B.
Subſtitutus ſecundo an debeat legatum relictum a ſecundo. T. 7. c. 1272. D.
Subſtitutus coheres coheredi. T. 7. c. 1225. D.
Subſtitutus aliquando excludit inſtitutum. Tom. 9. c. 792. B. C.
Subſtitutus an teneatur actione judicati, cum ad eum hereditas pervenit per repudiationem inſtituti. T. 10. c. 787. B. C.
Subſtitutus an præferatur conjuncto, vel heredi. T. 10. c. 1152. C.
Subſtitutiones quæ ſint. Tom. 7. c. 390. E.
Subterfugere, & profugere longè differunt. T. 3. c. 302. A. B.
Subterhabere apud Apulejum quid ſignificet. T. 10. c. 323. A.
Subtilitas verborum amittenda in contractibus. Vide, Voluntas contrahentium.
Subvades quinam fuerint appellati. T. 1. c. 795. C.
Subvades qui dicuntur. T. 4. c. 38. A.
Mulieri ſubvenitur, ne damnum patiatur rei ſuæ, non etiam ut lucrum faciat. Tom. 4. c. 506. B.
Suburbia, & pomerium in quo differunt. T. 4. c. 259. E.
Succedentes ab inteſtato an omnia conferant. T. 8. c. 90. E.
Succedere quis ſibi ipſi poteſt ab inteſtato. T. 6. c. 202. C.
Succedere ſibi ipſi an quis poſſit. T. 10. c. 775. B.
Qui ſuccedit in jus alterius, ignorantiæ habet juſtam cauſam, nec ſtatim ſcire poteſt conditiones, & jus rerum hereditariarum. T. 4. c. 948. E. ignorantia hic eum excuſat. Ibid. E.
Succeſſio legitima proximiori defertur. T. 1. c. 456. D.
Succeſſio vivo teſtatore fit. T. 1. c. 1080. B.
Succeſſio agnatorum. T. 1. c. 158. D. & c. 169. A. cognatorum. Ibid. c. 169. A. libertorum. Ibid. c. 178. A.
Succeſſio inteſtatorum. Tom. 1. c. 454. E.
Succeſſio feudi fraterni. Tom. 2. c. 1249. E.
Succeſſio non eſt in ſuis, & legitimis. T. 1. c. 347. B.
Succeſſio naturalium filiorum. T. 2. c. 1065. A.
Succeſſio veteranorum, & militum. T. 1. c. 828. C.
Succeſſio eſt hodie agnatis in legitimis hereditatibus. Tom. 1. c. 163. A.
Succeſſio, quæ per bonorum venditionem fiebat. Tom. 1. c. 190. C.
Succeſſio libertinorum pars eſt juris patronatus omnium maxima, & operæ quoque libertorum officiales. T. 6. c. 148. C.
Succeſſio ingenuorum, & libertinorum

BIU Cujas

rum in quo differat. Tom. 7. c. 1130. B.
Succeſſio legitima quot cognatorum gradus complectatur. Tom. 8. c. 1035. D. E.
Succeſſio inter perſonas ejuſdem gradus non eſt, ſed jus adcreſcendi. T. 8. c. 199. A.
Succeſſio inteſtati quomodo, & in quibus defertur. T. 8. c. 162. B.
Succeſſio inteſtatorum primùm liberis defertur, deinde legitimis. T. 8. c. 183. D.
Succeſſio in ſuis quæ. T. 8. c. 196. D.
Ut ſucceſſio ex titulo de ſucceſſorio edicto procedat, definivit Prætor certa tempora petendæ bonorum poſſeſſionis. Ibid. c. 203. A. & ſeq.
Succeſſio an ſit in ſuis heredibus, & legitimis. Tom. 8. c. 177. E. & c. 178. A. & ſeq.
Succeſſio inter liberos, & inter cognatos datur edicto ſucceſſorio. T. 9. c. 667. A. & ſeq.
Succeſſio omnis quaſi contractus eſt. T. 9. c. 615. C.
Succeſſio alia eſt libertinorum, alia ingenuorum. Ibid. C.
Succeſſio duplex. T. 10. c. 783. D.
Succeſſio juris generalis eſt. T. 10. c. 961. E.
Succeſſionis feudi natura quæ ſit. T. 2. c. 1298. C.
Succeſſionis ubi eſt emolumentum, an & ibi tutelæ onus eſſe debeat. T. 1. c. 40. D.
Succeſſionis legitimæ jus ab inteſtato ceſſat, teſtamento ſubſiſtente. T. 4. c. 403. B.
Succeſſionis ordo cum conſtat, ordinem ſcripturæ negligimus. T. 7. c. 907. E.
Succeſſionis ordo cum nullus eſt, ordo ſcripturæ ſervandus. Ibid. E.
Succeſſionis prima pars, primuſque gradus ab inteſtato eſt liberorum. T. 8. c. 162. B. C.
Succeſſionis ab inteſtato prima pars eſt de bonorum poſſeſſione liberis danda ex utraque parte. Tom. 8. c. 164. E.
De ſucceſſionis repudiatione. T. 8. c. 199. E.
Succeſſionis ſpes an pacto remitti poſſit. T. 9. c. 29. D.
Succeſſionis jus actiones hereditarias complectitur. T. 9. c. 255. C.
Succeſſionis varia genera. Tom. 9. c. 667. A. & ſeq.
Succeſſioni non eſt locus in hereditate legitima. T. 1. c. 456. D.
Si non eſt ſucceſſioni locus in legitima hereditate, quomodo ſucceſſioni locus eſſe poteſt. T. 4. c. 110. A.
Succeſſioni locus eſt in querela. T. 4. c. 109. C.
Succeſſioni in querela inofficioſi quando locus ſit. T. 7. c. 197. D. E.
Succeſſioni Unde liberi quando locus eſt. T. 8. c. 174. C.
Succeſſionem liberti qui ſperat, & ejuſdem impuberis tutelam gerit. T. 4. c. 319. C.
Succeſſionem agnoſcere quid eſt. T. 4. c. 347. C.
De ſucceſſione ab inteſtato. T. 1. c. 654. B. & Tom. 9. c. 710. B. & ſeq.
De ſucceſſione feudi materni non conjugalis. T. 2. c. 1212. E.
In ſucceſſione jus patriæ ſpectatur. T. 1. c. 673. D.
De ſucceſſione domini in feudo ejus, qui fratrem, vel filium habet. T. 2. c. 1212. C.
De ſucceſſione nepotis ex filia in feudum. T. 2. c. 1300. B.
De ſucceſſione filiorum fratris. T. 2. c. 1149. B.
In ſucceſſione libertorum edictum novum ceſſat. T. 6. c. 184. E.
In ſucceſſione quæ exiguntur. T. 7. c. 369. A.
Succeſſione ab inteſtato an excludatur defectâ conditione is, qui inſtitutus fuit ſub conditione emancipationis. T. 8. c. 181. E.
Su ceſſione Unde cognati, qui excluduntur, & qui admittuntur ad ſucceſſionem. T. 8. c. 189. E. & c. 190. A. & ſeq.
De ſucceſſione matrum. Ibid. B.
De ſucceſſione inteſtati. Tom. 8. c. 161. C. & ſeq.
De ſucceſſione ingenuorum, & libertinorum. T. 8. c. 162. E.
De ſucceſſione in honorariis ſucceſſoribus. T. 8. c. 197. D.
De ſucceſſione in legitimis. Ibid. D.
De ſucceſſione priorum, & poſteriorum graduum. T. 8. c. 198. E.
In ſucceſſione inteſtati Prætor primo liberis dat bonorum poſſeſſionem. T. 8. c. 162. B.
In ſucceſſione patris an nothis detur bonorum poſſeſſio Unde legitimi. T. 8. c. 165. B.
De ſucceſſione matris. T. 9. c. 913. C.
De ſucceſſione, qua gradus cognationis ſuccedit gradui ipſo jure. T. 9. c. 667. A. & ſeq.
De ſucceſſione, quæ datur edicto ſucceſſorio. Ibid. A. & ſeq.
In ſucceſſione filii qui ſuccedit, pater, an fratres. Tom. 9. c. 919. E.
De ſucceſſione aviarum. Tom. 9. c. 913. B.
De ſucceſſione ingenuorum. T. 9. c. 648. A.
A ſucceſſione ejus, cui adfuit, an repellatur advocatus. T. 10. c. 499. E.
Succeſſiones libertorum. Tom. 1. c. 347. E.
Ad ſucceſſiones patris quos natura vocat. T. 9. c. 1147. B.
Succeſſiones inteſtatorum per quos gradus datur. T. 9. c. 925. A.
De ſucceſſionum conſtitutione in lucra nuptialia. Tom. 2. c. 1110. B.
Succeſſionum gradus quot olim erant. T. 8. c. 162. D.
Succeſſionum gradus ab inteſtato quot, & qui ſint. T. 8. c. 162. D. E.
Succeſſionum gradus in cognatione. T. 9. c. 667. A. & ſeq.
De ſucceſſionibus novella conſtitutio. T. 2. c. 1109. B.
In ſucceſſionibus pœne conſonantia jura ingenuitatis, & libertinitatis. T. 1. c. 179. D.
In ſucceſſionibus fiſco qui præferantur. T. 8. c. 230. A. & ſeq.
Succeſſor juris quis dicatur. T. 3. c. 337. C.
Succeſſor tam in vitia, quàm in virtutes defuncti ſuccedit. T. 1. c. 1124. B.
Succeſſor honorarius. T. 1. c. 802. E.
Succeſſor juris alius eſt, alius ſucceſſor rei. T. 4. c. 1460. E.
Succeſſor rei legatarius eſt, heres verò ſucceſſor juris. Tom. 4. c. 913. C.
Succeſſor juris eſt ſucceſſor vitiorum defuncti, non ſucceſſor rei. T. 4. c. 1460. E.
Succeſſor tenetur ex negotio geſto ab anteceſſore ſuo pro utilitate, vel neceſſitate Eccleſiæ. Tom. 6. c. 791. D.
Succeſſor juris, & ſucceſſor rei in quo differunt. T. 9. c. 1022. A.
Succeſſoris ſingularis, & heredis differentia. T. 6. c. 827. E.
Succeſſori bonæ fidei defuncti nocet mala fides. Tom. 1. c. 1124. A. B.
Succeſſori non præjudicat taciturnitas, vel conniventia anteceſſoris. T. 6. c. 913. A.
Succeſſorem juris univerſi, aut adoptatorem & commoda ſequuntur, & incommoda ejus, quem adoptavit. T. 6. c. 511. E.
De ſucceſſore ab inteſtato conſultatio. T. 1. c. 654. B.
Succeſſores honorarii, & ſucceſſores prætorii. T. 2. c. 1023. A.
Succeſſores clericorum factis defunctorum non obligantur. Tom. 2. c. 1223. C.
Ad ſucceſſores noſtros non tranſeunt ea, quæ facti ſunt, ſed ea tantùm, quæ ſunt juris. T. 6. c. 259. B.
Succeſſores honorarii qui. Tom. 7. c. 490. A. B.
Succeſſores prætorii qui. Ibid. A.
Succeſſores juris univerſi qui ſint. T. 8. c. 387. E.
Succeſſores rei qui dicantur. Ibid. E.
Succeſſorum genera quot, & quæ ſint. T. 8. c. 387. E.
De ſucceſſoribus in Africa. T. 2. c. 1088. C.
De ſucceſſorio edicto. T. 8. c. 196. C. & ſeq.
Succeſſorium edictum. T. 1. c. 349. E. & T. 2. c. 390. B.
Succeſſorium edictum dicitur & ſucceſſoria pars, & ſucceſſorium caput. T. 8. c. 196. D.

BIU Cujas

Succeſſorium edictum an porrigatur in legitimis heredibus. Tom. 9. c. 669. A.
Succeſſorium edictum. T. 9. c. 667. A. & ſeq.
Succeſſorium pactum. Tom. 9. c. 109. E.
Succeſſorium edictum cur ſic, & quotupliciter dicatur. Tom. 10. c. 783. E.
Suetonii locus emendatus. Tom. 9. c. 873. C.
Suetonius in Auguſto Cæſare, qui auctor fuit legis Juliæ de divortiis, divortiis modum impoſuit. T. 4. c. 1476. A.
Suetonius emendatus. Tom. 6. c. 286. B.
Suffragationem ſuam poſſe rectè vendere eos, qui valent gratiâ apud Principem, T. 9. c. 216. B.
Suffragatori ſiquid promiſſum ſit, poteſt peti condictione Si certum petatur. T. 9. c. 215. D.
Suffragatori facta ſponſio ex ſcripto, quod pro ſtipulatione habetur. T. 9. c. 216. B.
Suffragatori quod promiſſum eſt, an poſſit peti. T. 10. c. 628. A.
Suffragia emendicata. T. 3. c. 20. A.
Suffragia manu porrectâ fieri ſolebant. T. 1. c. 1152. B.
Suffragii ſpecialem prærogativam habentes aliis præferri debent. T. 4. c. 862. E.
Suffragii nomine prohibitum eſt, nequid a magiſtratibus detur, vel ſuffragatoribus, vel etiam nequid publicis rationibus inferatur. T. 9. c. 216. E.
De ſuffragiis corrumpendis. T. 9. c. 1451. E. & c. 1452. A.
Actione de ſuffragio quis teneatur. T. 10. c. 952. C.
Suffragium quid ſit. T. 2. c. 1046. A. & T. 10. c. 628. A.
Suffragium multa habet ſignificata, & quæ ſint. T. 9. c. 215. C. D.
Suffundere ſanguinem quid. Vide, Sanguinem ſuffundere.
Suggrunda quæ ſint, & unde dicantur. T. 1. c. 833. D. E.
Suggrunda, ſive ſuggrundia, quæ & grundia vocant. T. 7. c. 405. E.
Suggrundaria dicuntur parvula ſepulcra. T. 1. c. 833. E.
Sui heredes qui dicantur. Tom. 1. c. 122. D. & c. 333. C.
Sui heredis definitio. T. 1. c. 1066. E.
Sui, & legitimi heredes. Tom. 1. c. 829. E.
Sui juris qui ſint. Tom. 1. c. 310. E.
Sui juris ſit quis aut emancipatione, aut patris morte. Tom. 1. c. 1030. B.
Sui heredes aut ſunt naturales, aut non naturales. T. 4. c. 779. D. non naturales jure veteri qui ſunt. Ibid. D. qui naturales, ſui heredes dicuntur. Ibid. E.
Sui heredes qui ſunt. T. 4. c. 780. B. C. & Tom. 10. c. 773. E.
Sui heredes quomodo efficiantur. T. 8. c. 1012. A.
Sui heredes quinam dicantur. T. 8. c. 178. C. & c. 985. D. & c. 1031. C
Sui qui dicantur. T. 8. c. 564. E.
Qui ſui eſſe deſierunt patri emancipatione, nec conſanguinei, nec agnati eſſe vel patri, vel fratribus, vel cæteris, & cur. T. 8. c. 189. A. B.
Sui ſunt agnati. T. 8. c. 179. D.
Sui deficiunt, ſi abſtineant ſe bonis paternis. T. 9. c. 919. B. & dicuntur repudiare hereditatem. Ibid. B.
Sui poſſunt hereditatem adire, poſſunt etiam non adire. Ibid. B. C.
Sui qui non ſunt, nec agnati ſunt. T. 10. c. 775. B.
Sui liberi non deliberant, ſed exiſtunt heredes ſtatim, etiam inviti, & ignorantes. T. 10. c. 784. D.
In ſuis ſucceſſio quæ. T. 8. c. 196. C. D.
A ſuis alienum eſt verbum repudiandi. T. 9. c. 919. C.
Suis heredibus exiſtentibus nihil pro herede poſſe uſucapi, quid ſit. T. 9. c. 1000. B.
De ſuis heredibus. T. 9. c. 760. E. & c. 761. A. & ſeq.
De ſuis, & legitimis liberis, & ex filia nepotibus ab inteſtato venientibus. Tom. 9. c. 910. B. & ſeq.
Suis heredibus exiſtentibus, nemo uſucapere poteſt pro herede. T. 10. c. 690. D.
Suis liberis non tantùm datur bonorum poſſeſſio Unde liberi, ſed etiam Unde legitimi. T. 10. c. 775. B. & c. 778. C.
Suis in heredibus cur neceſſaria non ſit aditio, vel bonorum poſſeſſio. T. 10. c. 933. E.
In ſuis, & in legitimis heredibus an ſit ſucceſſio. Tom. 10. c. 782. C.
Suitas eſt ſpecies agnationis. T. 4. c. 355. E. & c. 781. C. & T. 8. c. 179. D. & T. 9. c. 910. E. ſpecies agnationis quæ ſunt. T. 4. c. 781. C.
Suitatem emancipatio ſuſtulit. T. 8. c. 197. A.
Sume Juriſconſultorum eſt verbum. T. 1. c. 1226. C.
Verbi *ſumere* varia ſignificata. T. 10. c. 544. C.
Summa modica quanti eſt intelligenda. T. 1. c. 980. B.
Summa pignoris quæ dicitur. T. 4. c. 232. E. & c. 133. A.
Summa dignitas ſolvit præſtationem operarum. Tom. 6. c. 603. C.
Summa quæ certa dicitur, quæ incerta. T. 7. c. 645. E.
Summa res eſt incorporalis. Tom. 10. c. 760. A.
Summæ ruralis liber eſt perneceſſarius. T. 9. c. 420. B.
Summarii qui ſint. T. 2. c. 1086. A. & c. 1108. C.
Summarum appellatione quæ contineantur. T. 7. c. 988. C.
Summates Alexandrini quinque. T. 2. c. 712. D.
Summi Pontificis eſt duos Epiſcopatus unire. T. 6. c. 1012. E.
Summi Pontificis eſt reſtituere famam. T. 6. c. 930. E.
Summi Pontificis eſt decreta Concilii Provincialia remittere, vel relaxare. T. 6. c. 1000. C. D.
Summi Pontificis eſt jusjurandum interpretari. T. 6. c. 902. C.
Summi Pontificis eſt adnexa confirmare, quæ aliàs non valent. T. 6. c. 1003. A.
Summoto eo, cujus nomen quis induxit, an ſubſtitutus veniat. T. 4. c. 420. A. B.
Summum jus non ſemper juſtitia eſt. T. 4. c. 92. D.
Summus Pontifex poteſt diſpenſare de nuptiis prohibitis. Tom. 6. c. 1122. C. & c. 1124. C.
Sommus Pontifex de pluralitate beneficiorum diſpenſare poteſt. T. 6. c. 988. D.
Summus Pontifex a nemine judicatur. T. 6. c. 774. A.
Summus Pontifex Eccleſiæ Princeps dicitur. T. 6. c. 930. E.
Summus Pontifex habet in ſua tuitione bona clericorum, Romam proficiſcentium appellationis exſequendæ causâ. T. 6. c. 961. E.
De ſumptibus neceſſariis, & utilibus. T. 3. c. 251. B. & ſeq.
Cujus ſumptibus res exhibenda eſt. T. 7 c. 619. B.
De ſumptibus in rem communem. T. 7. c. 575. D.
De ſumptibus debet judex pronuntiare aliquid, vel debet ab eorum præſtatione victum abſolvere, ut invicem partes compenſent expenſas litis, vel condemnare debet etiam victum in expenſis, & abſolvere ab expenſis ex juſta cauſa. T. 9. c. 1088. A.
Sumptibus juſtis deductis fructus intelligi. T. 9. c. 1086. A.
Sumptum facere pietatis nomine eſt lucrum. T. 2. c. 1034. C.
Sumptus muneris injuncti ad omnes pertinet collegas. T. 2. c. 823. B.
Sumptus funeris. T. 3. c. 312. A.
Sumptus purgare. T. 3. c. 302. C.
An ullus ſumptus pro parte in cauſam ſervitutis fieri poſſit. T. 4. c. 881. A. opinio Caſſii quæ, & ejus refutatio. Ibid. A.
Sumptus in litem factos neceſſarios, ac probabiles num aliquis a me repetere poſſit pro parte judicio negotiorum geſtorum. Tom. 4. c. 880. D.
Sumptus, in re vendita ante traditionem factos, an emptor vendi-

BIU Cujas

tori restituere debeat. Tom. 7. c. 770. A.
Sumptus necessarii, vel utiles, vel voluptuarii. T. 7. c. 296. E. hos reputat possessor bonæ fidei ante litis contestationem. Ibid. c. 295. D.
Sumptus justi funeris qui æstimentur. T. 7. c. 1192. D.
Sumptus litis. T. 9. c. 1087. C.
Sumptus itinerarii. Ibid. D.
Sumptus justos, quos fecit possessor hereditatis de suo propter onera hereditaria, compensat. Tom. 9. c. 166. B. & seq.
Sumptus in litem factos a procuratore repeti actione mandati contrariâ, etiamsi procurator non vicerit. T. 9. c. 357. C.
Sumptus justi qui dicuntur. T. 9. c. 186. B.
Sumptus minuunt fructus. Ibid. B.
Sumptus litis. Vide, Expensæ, Impensæ.
Sumptus, & viatica, præstat, qui testes producit. T. 9. c. 276. A.
Sumptus litis quidam litigantes non solvunt quodam privilegio. T. 9. c. 1088. D.
Sumptus, quos post perfectam emptionem ante traditionem vendi tor fecit in re vendita, veniunt in actione venditi. T. 10. c. 1013. B.
Sumptuum usuræ quomodo purgantur. T. 4. c. 877. A.
Sumptuum, & dupli ratio an servetur in eruditione empti hominis. T. 7. c. 809. C.
In sumptuum ponenda ratione nullam esse differentiam inter bonæ, & malæ fidei possessorem. T. 7. c. 300. D.
Sumptuum condemnatio an fiat ante victoriam. T. 10. c. 1239. D.
Sumptuum æstimatio an possit fieri post sententiam ab eodem judice. T. 10. c. 1240. A.
De suo quemque largiri oportet, non de alieno. Tom. 4. c. 1147. E.
De suo præterito testamento patris. T. 8. c. 173. D. & seq.
Suorum nomen unde. T. 1. c. 123. A.
Suorum nomen est legitimum. T. 8. c. 564. E.
Suorum nomen est civile nomen. T. 8. c. 190. B.
Suorum heredum appellatio unde originem sumit. Tom. 8. c. 177. E.
Suorum nomine qui contineantur. T. 10. c. 1127. B.
Supellex quid sit. T. 1. c. 431. A.
Supellex instrumento fundi legato non continetur. Ibid. A. & c. 807. D.
Supellex non domus, sed domini instrumentum est. T. 4. c. 1133. E.
Supellex quid sit, & quæ contineat. T. 7. c. 966. D.
Supellex legata an dividi possit. T. 7. c. 1092. B.
Supellex in urbe, an urbana legetur, multum refert. T. 8. c. 603. A. B.
Supellectili legatâ quæ contineantur. T. 1. c. 434. E. & c. 435. A.
Supellectili legatâ non spectatur materia, sed saltem species. T. 4. c. 1123. C.
Supellectili legata, an vasa argentea quoque debeantur. Tom. 4. c. 283. E.
Supellectili legatâ cum domo, quæ supellex debetur. T. 4. c. 1135. C.
Supellectili legatâ; vel instructo prædio generaliter, si species quædam ejusdem enumerantur, an generi per speciem derogetur. T. 4. c. 1122. E. & c. 1123. A.
Supellectili legatâ, an videatur testator vestem legasse. T. 7. c. 967. B.
Supellectili legatâ, an debeatur argentum escarium. Ibid. A.
In supellectili sunt hodie candelabra argentea. T. 7. c. 966. E.
Supellectilis appellatione quid contineatur. T. 6. c. 669. E.
Superbi nomen utrique Tarquinio tribuisse videntur auctores. T. 1. c. 892. B.
Superbiæ qualitate non caret pura, nitidaque mens. T. 10. c. 820. A. B.
Superbus, & contumax in quo differunt. T. 4. c. 162. E.
Superbus pro *subreptus* inversis literis scribitur in Pandectis. T. 7. c. 381. A.
Superbus quis sit. T. 8. c. 834. B.
Verbum *supereſſe* an conveniat advocatis. T. 10. c. 884. E.
Quod supereſt, ejus repetitio non est. T. 4. c. 877. C.
Superexactores provincialibus in duplum tenentur. T. 2. c. 684. D.
Superficiaria actio. T. 7. c. 376. B. C. de quibus rebus est. Ibid. C.
Superficiaria prædia veniunt in actionem familiæ erciscundæ. T. 7. c. 500. E. veniunt etiam in actionem communi dividundo. Ibid. E.
Superficiaria vindicatio. Tom. 7. c. 344. B. & c. 347. B. & seq.
Superficiaria prædia. T. 9. c. 1019. B. Vide, Prædia.
Superficiaria quænam sint. T. 10. c. 590. C. D.
Superficiarii definitio quæ. Tom. 7. c. 344. B.
Superficiarii si sint plures ejusdem rei, quæ actio dabitur in eos. T. 7. c. 377. D.
De superficiario jure. T. 6. c. 233. D.
Superficiario datur vindicatio utilis adversùs soli dominum. T. 8. c. 838. B.
Superficiarium jus. Tom. 6. c. 233. D. & T. 9. c. 416. D. & T. 10. c. 518. B.
Superficiarium jus vendi, donari, & legari potest ab emphyteuticario, vel superficiario. Tom. 7. c. 377. E.
Superficiarium prædium potest pignori dari a superficiario. T. 8. c. 614. C.
Superficiarium inter, & emphyteuticarium differentia. Tom. 10. c. 518. B. C.
Superficiarius est quasi inquilinus. T. 1. c. 852. D.
Superficiarius fundo servitutem imponere potest. T. 2. c. 1243. E. & c. 1244. A.
Superficiarius fundi, & servitutis fundo debitæ vindicationem habet. T. 2. c. 1243. E.
Superficiarius jure prætorio pro domino habetur. T. 6. c. 211. B.
Superficiarius an servitutem imponere, vel adquirere possit superficio. T. 7. c. 382. B. C.
Superficiarius est tanquam inquilinus. Ibid. C.
Superficiarius superficiei an servitutem im ponere possit. Tom. 7. c. 381. E. & c. 382. A.
Superficiarius quis dicatur. Tom. 7. c. 344. B. C. & c. 382. A. B.
Superficiarius, & emphyteuticarius in quo differunt. T. 7. c. 500. E. & c. 501. A.
Superficiarius, & emphyteuticarius in quo conveniunt, & in quo dissentiunt. T. 7. c. 345. A. B.
Superficiarius est loco domini. T. 8. c. 530. B.
Superficiarius non est dominus, sed quasi inquilinus. T. 9. c. 529. B.
Superficiarius an possit nuntiare novum opus. T. 10. c. 1182. A.
Superficies soli sequitur jus. T. 1. c. 1330. B.
Superficies domus pars minima, si cum solo confertur. T. 4. c. 245. B.
Superficies non potest esse sine loco & solo; solum verò sine superficie esse potest. T. 4. c. 657. E.
Superficies solo cedit. T. 6. c. 119. B. & c. 233. D. sequitur jus soli, causam, conditionem soli. Ibid. c. 233. D.
Superficies sequitur jus soli. T. 6. c. 536. E. & c. 537. A.
Superficies cedit solo, regula juris. T. 7. c. 382. B.
Superficies agrorum quæ sit. T. 7. c. 435. B.
Superficies inædificata est communis, cum solum est commune. T. 7. c. 580. D.
Superficies quid. T. 7. c. 382. A.
Superficies cedit solo. T. 8. c. 838. B.
Superficies per se a domino non possidetur, sed cum universitate ædium. T. 10. c. 334. E.
Superficies ejus fit, cujus est solum. T. 10. c. 42. B.
De superficiei, & projectionis possessione interdictum dari ad exemplum Uti possidetis. T. 3. c. 486. B.
Superficiei appellatio latior, quàm ædificii. T. 4. c. 245. B.

BIU Cujas

Superficiei nomine quæ comprehenduntur. T. 1. c. 1130. A.
Superficiem, ideſt, domum, & ſolum unam eſſe rem. T. 1. c. 1449. A.
De ſuperficie interdictum an poſſit trahi ad projectionem. Tom. 10. c. 335. D.
De ſuperficii poſſeſſione interdictum dari ad exemplum Uti poſſidetis. T. 3. c. 486. B. C.
De ſuperficiis interdictum. Ibid. B.
De ſuperficio, vel ſuperficie caſus notandus. T. 9. c. 528. B.
Superficium quid ſit. T. 1. c. 1130. A. & T. 7. c. 382. A.
Superficium non eſt res ſoli, proinde ſuperficium dotale alienari poſſe, uxore volente, non etiam ædes. T. 3. c. 486. B. C.
Superficium hodie vendi poteſt, uxore volente. T. 3. c. 441. C.
Superficium aliud eſt, aliud ædificium. T. 7. c. 382. A.
Superficium dicitur, ut ædificium. Ibid. A.
Superficium eſt res immobilis, non res ſoli. T. 9. c. 528. B.
Superflua non nocent. T. 1. c. 1379. E.
Superflua facta prodeſſe juri noſtro, nocere non poſſunt. T. 1. c. 417. C. & T. 8. c. 516. A.
Superflua appellatio. Vide, Appellatio.
Cui ſuperfluum hereditatis reſtituitur ex cauſa fideicommiſſi, an is ſit Trebellianus fideicommiſſarius. T. 4. c. 560. C.
Superfluum cui reſtituitur, an ſit fideicommiſſarius Trebellianus. T. 10. c. 494. B.
Superhabere verbum. T. 9. c. 832. A. Vide, Inſuperhabere.
Superindictio, & ſuperindictum. T. 2. c. 677. D. E.
Supernumerarii. Tom. 2. c. 809. B.
Supernumerarii ſunt ſub juriſdictione Præfecti Urbi, aut Præſidum. T. 2. c. 997. E.
Supernumerariorum gradus, ac dignitas. T. 2. c. 941. B.
Superpondium quid vocarint veteres. T. 2. c. 775. C. D.
Superſtitioſa appellatio. Vide, Appellatio.
Supervacanea nunquam nocent. T. 4. c. 493. A.
Supervacua ſcriptura. Vide, Scriptura ſupervacua.
Supervacua appellatio. Vide, Appellatio.
Supervacuæ actiones. Vide, Actiones ſupervacuæ.
Supervivere quid ſit. T. 1. c. 86. D.
Supervivere quid ſonet. Tom. 8. c. 955. B.
Supplementa partium. T. 9. c. 1107. C.
Supplicando quod prodeſt, & nemini nocet, facile impetratur. T. 10. c. 837. D.
Supplicare an liceat Principi contra ſententiam Præfecti prætorio. Ibid. C.
Supplicare an liceat, ne debitor utatur præſcriptione dilatoria, ſive temporali. Ibid. E.
Supplicatio, & reſtitutio in integrum adversùs ſententiam Præfecti prætorio in quo differunt. Tom. 9. c. 1056. E. & c. 1057. A.
Supplicia ſumma, minima, & mediocria quæ. T. 1. c. 499. B.
Supplicia extrema in eos ſunt conſumenda, qui extrema ſcelera commiſerunt. T. 10. c. 887. A.
De ſupplicio crucis, & furcæ. T. 3. c. 457. A.
Suppliciorum genera varia. Ibid. A. B. C.
Supplicium de indemnatis ſumere nemini licet. Tom. 3. c. 97. A. B.
Supplicium ultimum, aut noviſſimum, quid ſit. T. 3. c. 84. A. B.
Supplicium rotæ a Franciſco Gallorum Rege in graſſatores conſtitutum. T. 3. c. 77. E.
Supplicium crucis a Conſtantino ſublatum, & ejus loco furca introducta. T. 1. c. 499. C.
Qui ad ſupplicium ducitur, per vim ne a clericis, vel monachis eripiatur, lex conſtituit. Tom. 9. c. 1110. D.
Qui ad ſupplicium ducitur, poteſt quis ejus nomine appellationem interponere, eo invito. Ibid. D.
Ad ſupplicium quomodo ducebantur damnati extremo ſupplicio. T. 9. c. 1389. A.
Supplicium eſſe pœnam peccati. T. 9. c. 1478. E.
Supplicium crucis; quod Romanis erat ſolenne, & legitimum, Conſtantinus ſuſtulit a judiciis, & foro. T. 10. c. 827. D.
De ſuppoſiti partus accuſatione. T. 9. c. 1441. D. & ſeq.
Suppoſiti partus mortuâ reâ, non perimi quæſtionem hereditatis. T. 9. c. 1123. D.
Supremæ tabulæ quæ. T. 8. c. 555. A.
Supremus, vel ultimus non ſemper dicitur comparatione primi. T. 1. c. 1313. C.
Supremus de quibus dicatur. T. 8. c. 601. A. B.
Supremus quis. T. 8. c. 555. A.
Supprimi res ab uno ex tranſigentibus aliud eſt, aliud latere ſine tranſigentis fraude. T. 10. c. 612. E. & c. 613. A.
Surdi loco abſentium habentur. T. 1. c. 97. D.
Surditas morbi nomine ſignificatur. T. 9. c. 607. E.
Surdo teſtamenti factio non eſt. T. 4. c. 1092. C.
Surdum facere teſtamentum non poſſe. T. 8. c. 196. A. Juſtinianeo jure poteſt. Ibid. A.
Surdus, & mutus re, literis, & conſenſu obligari poſſunt, verbis non item. T. 1. c. 1152. C.
Surdus, & mutus ut ſervos manumittere poſſunt. T. 1. c. 463. A.
Surdus an feudum retinere poſſit. T. 2. c. 1290. A.
Surdus per ſe ſtipulationem contrahere non poteſt, per proprium ſervum poteſt. T. 1. c. 1153. A.
Surdus in teſtamento teſtis eſſe non poteſt. T. 1. c. 330. C.
Surdus hereditatem adire nequit, & cur. T. 4. c. 396. B. C.
Surdus, & mutus pro abſentibus, & ignorantibus habentur. Tom. 4. c. 1146. B.
Surdus, & mutus an bonorum poſſeſſionem petere poſſint, & an eis dies petendæ poſſeſſionis cedant. T. 4. c. 396. B.
Surdus, & mutus ut matrimonium contrahere poſſunt, ita procuratores dari, & qua ratione hoc illis concedatur. T. 5. c. 115. A.
Surdus, & mutus tutor eſſe, aut dari non poſſunt. Ibid. B.
Surdus matrimonium contrahere poteſt. T. 6. c. 1071. E.
Surdus an poſſit teſtamentum facere. T. 5. c. 938. A. B. & T. 8. c. 967. B. & c. 968. C. & T. 10. c. 781. B.
Surdus quare non poſſit ſtipulari nec promittere. Tom. 8. c. 1057. C.
Surdus an obligationem contrahere poſſit. T. 8. c. 324. B.
Surdus an intervenire poſſit iis contractibus perficiendis, qui nudo conſenſu perficiuntur. Tom. 8. c. 383. B. an in contractibus, qui verbis perficiuntur, intervenire poſſit. Ibid. C.
Suſcepti qui ſint. Tom. 2. c. 850. B.
Suſcepti quinam ſint. T. 10. c. 744. A. a vaſallis ſeparantur. Ibid. A.
Suſceptor aurarius quis ſit, & ut creetur. T. 2. c. 680. C.
Suſceptor, vel tabellarius, qui aliquid fraudis admiſit, an denuo ad illud officium revocari poſſit. T. 10. c. 728. A. B.
Suſceptores qui ſint, & eorum privilegium. T. 2. c. 772. B. C.
Suſceptores ordo curiæ ſuo periculo creat. T. 2. c. 775. A. eorum officium. Ibid. D.
Suſceptores duo in ſingulis provinciis conſtituendi. Tom. 2. c. 776. C.
Suſceptores rerum privatarum Cæſaris quomodo creantur. Tom. 2. c. 646. D. E.
Suſceptores tributorum ex quibus perſonis creantur. T. 2. c. 709. E.
Suſceptores canonum creantur fide, & periculo nominatorum. T. 2. c. 773. B.
Suſceptores vini, ideſt, caupones. T. 2. 807. C.
Suſceptores largitionalium rationes arcæ attinge... non debent. T. 2.

T. 2. c. 690. B.
De ſuſceptoribus ; & eorum matrimoniis. Tom. 6. c. 1108. B. & ſeq.
Suſceptus qui dicicur, a vaſallo diverſus eſt. T. 9. c. 420. B.
Suſcipere nomina debitorum, & agnoſcere quid ſit, & quomodo differant. T. 5. c. 1096. D.
Suſcipere verbum commune eſt advocatorum, & procuratorum, cum quadam tamen differentia. Tom. 10. c. 884. E. & c. 885. A.
Suſpectas ſententias infirmæ confirmationes faciunt. T. 6. c. 390. E.
Suſpecti, vel ſuſpicionis actio famoſa eſt. T. 1. c. 56. D.
Suſpecti poſtulatio. Tom. 1. c. 792. E.
Suſpecti crimen unde deſcendat. T. 8. c. 927. C.
Suſpecti cognitionem lege dari. T. 8. c. 695. B.
Suſpecti actio locum habet durante tutelâ, non finitâ tutelâ. T. 9. c. 584. B.
Suſpectos tutores removendi jus cui datum. T. 8. c. 927. C.
Suſpectos poſtulare quinam poſſint. Ibid. C.
Suſpectum tutorem cur ſoli mores faciunt, ſuſpectum heredem ſolæ facultates. T. 3. c. 539. E.
Suſpectus quinam dicatur. Tom. 1. c. 426. B. & T. 8. c. 928. A.
Suſpensâ cognitione maleficii, an ſit ſervo repræſentanda libertas ex cauſa fideicommiſſi. T. 4. c. 1249. A
Suſpenſionis eadem vis, quæ excommunicationis. T. 6. c. 910. A.
Suſpicari, & præſumere ſunt diverſa. T. 7. c. 1425. C.
Suſpicio abſque accuſatione, & damnatione an ſufficiat. Tom. 6. c. 599. E.
Suſpicio divitiarum malè partarum quæ. T. 9. c. 593. B.
Suſpiciones naſcuntur ex argumentis. T. 10. c. 966. D.
Suſpicio fraudis in votorum feſtinatione an in nuptiis contrahendis interveniat. Tom. 4. c. 856. C.
Suſpicio fraudis, num ceſſet in nepote ſuſcepto in adoptiva familia ex adoptivo filio. Ibid. B. quæ hujuſmodi ſolutio. Ibid. B. C. ſecus conſtitutione D. Pii. Ibid. C.
Sua res. Vide, Res.
Sua res condicitur condictione furtivâ contra regulas juris. T. 10. c. 956. B.
Suæ rei emptio an valeat. Tom. 7. c. 699. C. D.
Suam rem in condictione certi nemo condicit. T. 7. c. 650. E. in condictione incerti condicit. Ibid. E.
Inter ſuum heredem, & emancipatum circa cauſam tranſmiſſionis differentia quæ. Tom. 4. c. 403. A.
Inter ſuum, & emancipatum filium differentiæ quæ. T. 4. c. 66. B.
Suum petentibus juris ignorantia an noceat. T. 4. c. 502. D.
Suum cuique avelli non poteſt. T. 5. c. 456. E.
Quod ſuum non eſt, nemo in alium transferre poteſt. T. 6. c. 4. B.
Suum heredem facit adoptio. T. 9. c. 910. C.
Suum heredem exſiſtere aliud eſt, aliud exſtare. T. 9. c. 1000. B.
Suum in heredem, qui ſe abſtinuit bonis, ſive ſe abſtinuerit ſuo jure, vel beneficio ætatis reſtitutus, creditoribus hereditariis non dari actionem, neque in fidejuſſores ab eo datos. T. 9. c. 787. D.
Suus non eſt nepos, ſi filius præcedat, ſed eſt agnatus. Tom. 4. c. 781. C.
Suus non eſt frater, & eſt tamen agnatus. Ibid. C.
Suus ignorans bonorum poſſeſſionem adquirit. T. 4. c. 403. E.
Suus heres jure legitimo hereditatem evincit. Tom. 4. c. 1089. C.
Suus, & filius emancipatus in quo differunt. Tom. 4. c. 469. C. & Tom. 9. c. 660. E. & c. 698. D.
Suus heres an ex teſtamento ſit. T. 4. c. 83. C.
Suus heres invitus fit heres. T. 4. c. 650. B.
Suus heres. Vide, Heres.
Suus heres quando, & ubi cum emancipatis concurrere dicatur in bonorum poſſeſſione petenda. T. 5. c. 603. C. D. & ſeq.
Suus cum emancipato in bonorum poſſeſſione concurrens, an, & quando legata præſtet. Tom. 5. c. 608. C. & ſeq.
Suus heres filius ipſo jure eſt, etiam citra additionem. Tam. 5. c. 602. D.
Suus heres, & extraneus in quo differunt. T. 6. c. 282. A.
Suus heres patri heres ſtatim exſiſtit. T. 6. c. 164. A.
Suus heres propriè eſt filius; vel nepos, vel quis alius ex linea liberorum, qui in familia defuncti parentis proximum gradum tenet eo tempore, quo is moritur, vel quo hereditas ejus ei defertur. T. 6. c. 294. B.
Suus heres regulariter non poteſt reverti ad hereditatem, quam repudiavit, niſi ſit res integra, & intra triennium. T. 9. c. 787. B.
Suus heres an pro herede poſſit uſucapere. T. 10. c. 690. E.
Suus heres qui eſſe non poteſt, non poteſt eſſe agnatus. T. 10. c. 774. B.
Sycomori Nili dicuntur filii. T. 10. c. 569. E.
Syllabarum aucupes Juriſconſultos vocat Tullius. T. 10. c. 915. E.
Syllepſis figura frequens eſt in auctoribus. T. 9. c. 482. C.
Syllogiſmi nihil valent in novis conſtitutionibus. T. 9. c. 763. E.
Syllogiſmus mentiens. T. 8. c. 609. D.
In ſylva data in dotem hæc diſtinctio notatur, an ſit cædua, an incædua. T. 4. c. 292. E. & c. 293. A.
Ex ſylva ſi factum ſit novale, an alius fundus eſſe intelligatur. T. 5. c. 820. A.
Sylva ſi pignori obligata ſit, materia ejus ſylvæ omnis, arbores omnes ſunt in pignoris cauſa; navis, vel arca ex ea materia, arboribuſque confecta, non ſunt in pignoris cauſa, & cur. T. 5. c. 425. C.
Sylva cædua immatura, & ſylva incædua. T. 8. c. 512. C. & ſeq.
Sylvâ venditâ, an feræ emptorem ſequantur. T. 8. c. 262. D.
Sylva cædua. Tom. 8. c. 512. B. C. an fructuarius eam cædere poſſit. Ibid. D.
Sylva cædua immatura cæſa eſt in fructu. Ibid. E.
Sylvæ poſitio non eſt periculoſa. T. 3. c. 268. E.
Sylvæ cæduæ olim quomodo cædebantur, & quomodo hodie. T. 4. c. 292. C.
Sylvam de herbis etiam dici. Ibid. E.
Sylvam pro viridario accipi. Ibid. E.
Symbola teſtamentorum, manumiſſionum, & ſtipulationum. T. 1. c. 1152. A. B.
Symbola mercedis. T. 9. c. 1024. A.
Symbola ſolennia an ſint in ſtipulationibus. T. 10. c. 525. A.
Symbolum mancipationum, acceptilationum, & manumiſſionum quod eſt. T. 4. c. 747. D. E.
Symmachi opinio de equo mutuato. T. 5. c. 392. C.
Synagogæ judæorum an ſint licitæ. T. 10. c. 831. A.
Συναλλάγματα alia ſunt δίπλευρα, alia μονόπλευρα. T. 1. c. 1151. A.
Συνώνητον, publica comparatio ſpecierum. T. 3. c. 21. B.
Syndici quinam ſint. T. 2. c. 181. E. & T. 10. c. 944. B.
Syndici, & actores quanam actione conveniri poſſint. T. 5. c. 120. A.
Syndicus agere poteſt pro populo T. 1. c. 272. C.
Syndicus quibuſnam in locis in perpetuum deſignetur. T. 5. c. 121. D.
Syndicus quando, & a quibus eligendus, & ad quid. T. 6. c. 279. D.
Syndicus non poteſt juſjurandum deferre. T. 9. c. 193. A.
Syngraphâ probatur creditum. T. 9. c. 214. E.
Syngrapha fidem facit. T. 9. c. 266. D.
In ſyngrapha ſufficiunt tres teſtes. T. 9.

T. 9. c. 275. D.
An ex syngrapha condictio nascatur. T. 9. c. 214. D.
Syngrapha. Vide, Condictio ex syngrapha.
Syngraphum, quæ majorem quantitatem continet, judex non recipiet, nisi subscripserint tres testes. T. 9. c. 214. B.
Synodaticum quid. T. 6. c. 1001. B.
Synodi Provinciales indigent confirmatione Romani Pontificis. T. 6. c. 922. C.
Synoditæ quinam appellentur. T. 2. c. 1038. B. C.
Synodus potest ex justa causa Episcopum removere Episcopatu. T. 6. c. 922. A.
Synodus Episcopalis quid. Vide, Concilium.
De Synoneto ad titulum Codicis, ut nemini liceat in coemptione specierum se excusare, & de munere Sitonici. T. 3. c. 21. B.
Synopsis quid sit. T. 3. c. 193. A.
Synopsis duarum constitutionum Græcarum, quæ in *tit. Codicis de testibus* desiderantur. T. 3. c. 202. B.
Synopsis est forma exstruendi operis. T. 10. c. 197. B.
Syntheſis quid sit. T. 7. c. 1428. E.
Synveteranus quæ vox. Tom. 10. c. 1030. B.
Sypara vexillorum, & labarorum. T. 3. c. 311. E.
Syria duplex. T. 3. c. 291. D.
Syria Palæstina dicitur Salutaris. T. 10. c. 608. D.
Syriæ Phœnices provincia duas habet metropoles, Tyrum, & Berytum. Tom. 2. c. 811. B.
Syriarchæ quinam præcisè sint. T. 2. c. 1124. E. & c. 1125. A.
Syriarchia quænam provincia. T. 1. c. 1027. B.

T

TAbella occultat sæpe vitiosam, & calumniosam accusationem. T. 6. c. 1141. B.
Tabellarii officium erat olim servile. T. 8. c. 843. A.
Tabellæ diptychæ. Tom. 3. c. 105. C.
Tabellio, & tabularius in quo differunt. T. 2. c. 1093. C. & T. 10. c. 704. B.
Tabellio suo officio functus præsumitur. T. 6. c. 917. E.
Tabellio potest, eo munere misso, decurio fieri, seu conscribi in curiam, & minorem Senatum suæ civitatis. T. 9. c. 1472. E.
Tabellionis officium indignum decurione. T. 2. c. 706. E.
Tabellionis jurati testimonium sufficit. T. 2. c. 1097. A.
Tabellionis solius in instrumento fides non sufficit. T. 2. c. 1114. E.
Tabellione mortuo, literarum tabellionis comparatio fit. Tom. 2. c. 1097. B.
Tabelliones quomodo, & ex quibus personis creabantur. Tom. 2. c. 707. A. B.
Tabelliones solent priùs scribere contractus in schedula. Tom. 2. c. 1115. A.
Tabelliones sunt publici contractuum scriptores. T. 2. c. 706. E. & c. 1092. D.
Tabelliones ad decurionatum vocari possunt. T. 2. c. 706. E.
De tabellionibus, qui publica instrumenta recipiunt. Tom. 9. c. 287. E.
Tabellionum pœna, qui non per se instrumenta formant. Tom. 2. c. 1093. B.
Tabellionum stationes. T. 3. c. 55. A.
Tabernâ negotiatoriâ legatâ, aut venditâ, an merces legato, aut venditione contineantur. T. 4. c. 1159. A.
Taberna, & pergula conjunguntur. T. 5. c. 431. B.
Taberna unde dicta. Ibid. B. C.
Taberna quid. T. 5. c. 431. B. & T. 8. c. 615. D.
Taberna Argentaria. T. 7. c. 1252. E.
Taberna fabri ferrarii. Tom. 7. c. 1284. B.
Taberna in foro posita. Tom. 7. c. 1252. E.
Tabernæ in foro Romano stationes appellatæ. T. 3. c. 54. D.
Tabernæ nomine non locus significatur, sed merx, quæ in eo sita est. T. 4. c. 1159. B.
Tabernæ appellatione merces veniunt. T. 5. c. 648. D.
Tabernæ appellatione quid significatur. T. 5. c. 431. B. & T. 8. c. 615. E.
Tabernæ definitio. T. 5. c. 431. B.
Tabernæ instrumento non continentur institores. T. 8. c. 615. E.
Tabernacula quid. Ibid. E.
Tabernaculum Proprætorum, quia olim hi bella administrabant, Prætorium quoque appellabatur. T. 4. c. 832. A.
Tabernas argentarias qui vendit, solumne, an jus in solo vendidisse intelligitur. T. 7. c. 704. C.
Tabernas duas conjunctas habens, unam inferiorem, alteram superiorem, si utrasque diversis legaverit, an ab illo inferiori tabernæ servitus oneris ferendi imposita videatur. T. 7. c. 1387. D. E.
Tabernis argentariis venditis, non solum publicum, sed jus tantùm in illo venditum videtur. T. 7. c. 715. C.
Ταβλίζειν est aleâ ludere. Tom. 2. c. 1147. B.
Tabula ærea, in qua continebatur forma agrorum assignatorum. T. 7. c. 481. B.
Tabulæ apud antiquos ut obsignabantur. T. 1. c. 509. C. D.
Tabulæ priores jure factæ an fieri possint irritæ, si sequentes jure ordinatæ, & perfectæ fuerint. T. 1. c. 118. A.
Tabulæ non legitimè factæ, in quibus Princeps heres instituitur, an sint probandæ. Ibid. B.
Tabulæ non sunt pars navis, sicut nec remi, transtra, antennæ. T. 4. c. 618. D. E.
Tabulæ solæ nuptiales matrimonium non faciunt. T. 4. c. 1335. E.
Tabulæ primæ dicuntur testamentum patris, quo sibi heredem instituit; secundæ tabulæ verò testamentum filii impuberis, quo pater heredem ei substituit. T. 4. c. 83. D.
Tabulæ testamentariæ aut sunt principales, aut secundæ. T. 5. c. 632. D.
Tabulæ testamenti quot signis signari debeant. Ibid. D.
Tabulæ testamenti quando aperiendæ, & quibus præsentibus. Ibid. B. C.
Tabulæ pupillares. Ibid. D.
Tabulæ testamenti 7. testium signis confirmata esse debent, ut bonorum possessio ex iis competere possit. T. 5. c. 609. A. B.
Ubi tabulæ non valent, frustra contra eas petitur bonorum possessio. T. 6. c. 167. D.
Tabulæ exhibendæ sunt ab ædituo, si apud eum depositæ sint. T. 7. c. 496. B.
Tabulæ pictæ an ædium emptorem sequantur. T. 7. c. 781. E.
Tabulæ testamenti. T. 7. c. 495. B. Vide, Testamenti tabulæ.
Tabulæ quomodo consignantur. T. 8. c. 978. B.
Tabulæ religatæ catenis non sunt ædium. T. 8. c. 653. D. E.
Tabulæ testamenti sunt irritæ, & quomodo. T. 8. c. 538. D.
Si tabulæ testamenti nullæ exstabunt, unde liberi. T. 8. c. 161. A. & seq.
Tabulæ pupillares quæ dicuntur. T. 9. c. 740. A.
Tabulæ testamenti aut aperiuntur, & publicantur, & insinuantur apud acta vivo testatore, in urbe apud magistrum census, qui habet jus actorum publicorum conficiendorum, & in Provincia apud Præsides, ut scilicet tabulis testamenti major accedat fides; aut aperiuntur post mortem testatoris, ut innotescant heredibus, & legatariis, & fideicommissariis, & servis manumissis, & fisco, cui vicesima hereditatis debebatur, vel aliis, quorum interest inspicere, & describere tabulas testamenti, aut partem earum. T. 9. c. 788. D.
Tabulæ ætatis filiorum vel a patre, vel

BIU Cujas

vel a matre factæ fidem faciunt. T. 10. c. 906. D.
Tabularii qui sint. T. 2. c. 707. C. & T. 10. c. 704. B.
Tabularii duo in singulis provinciis constituendi. Tom. 2. c. 776. B. C.
Tabularii, villici, & negotiorum procuratoris differentia. Tom. 2. c. 643. A.
Tabularii rationes supputant. T. 2. c. 776. D.
Tabularii conditionales sunt. T. 2. c. 770. C. & c. 776. E.
Tabularii chartas publicas administrare dicuntur. Tom. 2. c. 776. D.
Tabularii civitatum, qui rationes tributorum tractant, si iniquæ cujusquam immunitatis professionem admittant, vivi exuruntur. T. 2. c. 691. B.
Tabularii ad aliam aspirare dignitatem non possunt. T. 2. c. 646. A.
Tabularii quinam olim. Tom. 2. c. 771. D. & Tom. 8. c. 911. A.
Tabularii erant servi conditionales. T. 9. c. 1214. C.
Tabularii servi civitatis sunt. Ibid. B.
Tabularium civitatis quod. T. 9. c. 963. A. B.
Tabularius quis sit. T. 10. c. 728. E.
Tabularum appellatione quæ contineantur. Tom. 1. c. 453. E. & c. 454. D.
Tabularum secundarum appellatio non convenit, nisi pupillari substitutioni. T. 9. c. 739. E. vulgaris substitutio locum primarum, & principalium tabularum obtinet, quibus testator potissimùm sibi heredem facit, non alii. Ibid. E.
Tabulas qui subripuerit, qua actione tenetur. T. 1. c. 411. D.
Tabulas testamenti qui supprimit, quibus subjacet pœnis. T. 1. c. 453. D.
Tabulas primas qui oppugnavit, nihil ex secundis consequi debet. T. 4. c. 88. A.
Tabulas testamenti qui exhibere recusat, qua actione teneatur. T. 5. c. 798. A.
Tabulas conficere non solere filiosfamilias. T. 6. c. 72. B.
Tabulas testamenti incidere, cancellare, & resignare quid sit. T. 8. c. 170. C. D.
De tabulis exhibendis interdictum. T. 1. c. 454. A. & T. 3. c. 475. D. & T. 6. c. 331. B. & Tom. 8. c. 538. A.
De tabulis exhibendis interdictum annuum esse. Tom. 3. c. 475. C.
Tabulis primis qui renuntiavit, an is ex secundis hereditatem obtinere possit. T. 4. c. 84. C.
In tabulis patris, & filii una Falcidia servatur. T. 4. c. 760. E. vis, & potestas hujus regulæ quæ est. Ibid. E.
De tabulis exhibendis. T. 9. c. 1167. C. D. Vide, Interdictum.
Interdictum de tabulis exhibendis an sit annuum, vel perpetuum. T. 10. c. 232. B.
In tabulis plerique nomina sua inscribi nolunt. T. 10. c. 674. D.
Si taceat in jure interrogatus, vel non respondeat, quid. Tom. 4. c. 162. D.
Tacens an negasse videatur. T. 5. c. 209. A.
Tacens est contumax; & habetur pro negante, & tenetur in solidum. T. 8. c. 834. C.
Qui tacet, consentire videtur. T. 3. c. 484. D.
Qui tacet, an consentire videatur. T. 4. c. 153. C. & T. 8. c. 834. D. & T. 9. c. 443. A.
Qui tacet pro subjecta materia, aliàs consentire, aliàs dissentire dicitur. T. 4. c. 153. C.
Qui tacet, pro negante habetur, & pro mendace. T. 8. c. 516. E.
Qui tacet, non habetur pro confesso. Ibid. E.
Tacita fideicommissa sine fraude esse possunt. T. 2. c. 659. C.
Tacita cum dicimus, fraudes dicimus. Ibid. C. tacita pactio. Ibid. C.
Tacita conditio non efficit legatum conditionale. T. 4. c. 500. E.
Tacita exheredatio est conditionis adjectio. T. 4. c. 381. D.
Tacita voluntas conditionem facit, sicut expressa. T. 4. c. 390. A.
Tacita fides est tacita conventio. T. 4. c. 851. B.
Tacita hypotheca an etiam detur ei, cujus pecuniâ domus, quæ vitium faciebat, refecta est. T. 4. c. 1262. D. E.
Tacita conventio non minùs valet, quàm expressa. Tom. 5. c. 65. E.
Tacita pensatio quæ est. Tom. 7. c. 1204. D.
Tacita fideicommissa quæ. Tom. 8. c. 641. C.
Tacitâ, aut nudâ voluntate testamentum non infirmatur. T. 8. c. 981. B.
Tacita emancipatio. Vide, Emancipatio.
Tacitè pecunia sine fraude credi potest. T. 2. c. 659. C.
Quæ tacitè insunt, non faciunt legata conditionalia. T. 4. c. 500. E.
Tacitè acta in jure sæpissime valent, quæ expressa non valerent. T. 5. c. 483. E.
Tacitè multa fiunt utiliter, quæ nominatim facta non valent. T. 6. c. 25. C.
Tacitè quæ insunt, si exprimantur, conditionem non faciunt. T. 7. c. 951. A.
Tacitè, aliquid intelligatur, an exprimatur, multum interest T. 9. c. 1123. C.
Taciti minor est vis, quàm expressi. T. 3. c. 508. D.
Taciti, & expressi an vis eadem sit. T. 7. c. 634. D.
Taciti pacti exemplum. Tom. 9. c. 36. B. C. & c. 340. D.
Ex tacito mandato actio mandati competit. T. 5. c. 134. E.
Tacitum cessat expresso. Tom. 4. c. 1005. A.
Tacitum fideicommissum probare naturâ est difficile. T. 4. c. 1377. D.
Tacitum fideicommissum quid est. T. 4. c. 391. B. C.
Tacitum jus quid sit. T. 7. c. 1204. D.
Tacitum pactum. Vide, Pactum tacitum.
Taciturnitas patris quo casu pro consensu non habeatur. Tom. 3. c. 384. A.
Taciturnitas uxoris jussum imitatur. T. 2. c. 1308. C. D.
Taciturnitas patris non obligat patrem in solidum. T. 1. c. 1385. A.
Taciturnitas in quibus non habetur pro consensu. T. 3. c. 484. D.
Taciturnitas præsentis est medium inter consensum, & dissensum; T. 4. c. 153. C.
Taciturnitas negationem imitatur, non confessionem. T. 4. c. 162. D.
Taciturnitas patris pro voluntate habetur. T. 4. c. 236. B. & quando non. Ibid. c. 237. C.
Taciturnitas, & scientia consensum imitantur. T. 4. c. 1306. E.
Taciturnitas diuturna mariti est pactio tacita. T. 4. c. 980. D. E.
Taciturnitas aliquando consensum imitatur, aliquando dissensum. T. 4. c. 285. B.
Taciturnitas pro confessione non habetur, neque pro negatione. T. 5. c. 758. C.
Taciturnitas patris in sponsalibus contrahendis consensum imitatur. T. 5. c. 541. B.
Taciturnitas consensum imitatur, & consensus mandatum. Tom. 5. c. 134. E.
Taciturnitas patris in nummis creditis filiofamilias consensum imitatur. T. 5. c. 440. B.
Taciturnitas qua in causa pro consensu habeatur. T. 5. c. 104. C.
Taciturnitas pro confessione an habenda. T. 5. c. 758. C.
Taciturnitas pro consensu habetur. T. 6. c. 1014. B. & T. 7. c. 470. B. & c. 897. B. & T. 9. c. 443. A.
Taciturnitas est consensus. Tom. 6. c. 886. E. & T. 9. c. 443. A.
Taciturnitas, vel conniventia prædecessoris non nocet successori. T. 6. c. 913. A.
Taciturnitas consensum imitatur. T. 6. c. 139. A. & c. 720. D. & T. 8.

T. 8. c. 722. E. & c. 834. D. & T. 9. c. 307. C.
Taciturnitas filiæ consensum imitatur. T. 7. c. 1151. A.
Taciturnitas in servitutibus pro dissensu accipitur. T. 7. c. 410. C.
Taciturnitas voluntatem imitatur. T. 7. c. 640. B.
Taciturnitas, & patientia consensum imitantur. T. 8. c. 267. E.
Taciturnitas patris consensum imitatur. T. 9. c. 443. A.
Taciturnitas patrem in solidum pupillo non obligat. T. 9. c. 307. D. & T. 10. c. 641. B.
Taciturnitas patrem reipublicæ in solidum obligat. T. 9. c. 307. D. & T. 10. c. 641. B. C.
Taciturnitas pro consensu est. T. 10. c. 471. C.
Pro taciturnitate habetur consensus. T. 6. c. 613. E.
Taciturnitatem accipi pro voluntate, atque consensu. T. 3. c. 383. E.
Tacitus, illiteratusque consensus populi legem obliterat. T. 4. c. 45. E.
Plus quàm tacitus consensus est nutus. T. 7. c. 654. E.
Tagax quis dicatur. T. 3. c. 140. A.
Taille, capitalis illatio. Tom. 2. c. 834. C.
Talaria lex unde nomen acceperit. T. 8. c. 894. C.
Subjecta talia sunt, qualia præmittuntur prædicata. T. 4. c. 1180. B.
Talio. T. 1. c. 244. C. D.
Talio est pœna calumniæ. Tom. 8. c. 631. E.
Talus quid. T. 8. c. 571. B.
Talus ubi in homine, & animalibus sit. T. 8. c. 563. B. comparavit natura talum ad firmitatem. Ibid. C.
Ταμεῖον cellarium dicitur. T. 2. c. 876. A.
Tamen etsi pro *Quamvis*. Tom. 3. c. 7. D.
Tamiaca prædia quænam erant. T. 10. c. 931. D.
Tancredus vetus decretalium interpres. T. 6. c. 1086. C.
Tante nomen Gallicum unde deductum. T. 9. c. 926. C.
Tanti est omnis res, quanti a domino æstimatur. T. 4. c. 587. E.
Tapeta quare injicienda. Tom. 3. c. 273. A.
Non omnis tarda solutio est mora, & mora est tarditas, quam interpellatio creat. T. 4. c. 214. A.
Tarditas in solutione an sit mora. Ibid. A.
Taxat officium judicis id, quod interest, in casibus incertis. Tom. 9. c. 1078. A.
Taxatio ejus, quod interest, quæ. T. 9. c. 1072. E. & c. 1073. A. & seq.
Taxationis verbum Jurisconsultorum proprium. T. 3. c. 34. C.
Tectorem eum esse, qui tectorium cisternæ inducit. T. 3. c. 260. C.
Tectum est pars alimentorum. T. 5. c. 620. A.
Tegulæ ædificiis nondum impositæ in rutis, & cæsis habentur. T. 7. c. 723. E.
Tegulæ ædificii tegendi gratiâ allatæ, nondum impositæ, ædificii non sunt. T. 7. c. 782. C.
Tela dicimus omnia, quæ hominis saluti nocere possunt. Tom. 1. c. 471. A.
Tela sunt actiones, exceptiones sunt clypei reorum. Tom. 9. c. 1085. D.
Telamones. T. 5. c. 312. E.
Telonæ qui dicuntur. T. 9. c. 399. C.
Telonea sunt regalia. T. 2. c. 1325. B. E.
Telorum significatio. T. 8. c. 523. D. & c. 643. B. C.
Telum unde dictum fuerit. Tom. 1. c. 292. A.
Telum a Gajo quomodo interpretatur. T. 1. c. 292. A. & Tom. 8. c. 644. A. & c. 1131. E.
Temonarii aurum tyronicum exigebant. T. 2. c. 887. D.
Temperamentum quid. T. 7. c. 2. A.
Templa qui armis obsederit, vel occupaverit, lege Juliâ de vi tenetur. T. 1. c. 512. B. C.
Templa unius personæ vicem sustinent. T. 7. c. 586. C. habuerunt etiam prædia vectigalia. Ibid. C.
Templarii unde dicti. T. 6. c. 777. A.
Templariorum ordo quando abrogatus. Ibid. A.
Templo an legatum videatur, quod Ecclesiasticis legatur. Tom. 7. c. 1462. D.
Templo, collegio, vel cuilibet alii corpori licito an legari possit. Ibid. C. D.
De templorum ædificatoribus. T. 2. c. 1109. D. E.
Templorum prædiorum locatio. T. 2. c. 878. C.
Templorum fundi. Tom. 9. c. 1037. A.
Templum muliebri Fortunæ ædificatum, ac dedicatum. Tom. 3. c. 348. E.
Tempora quæ sunt præstituta in adquirenda hereditate. Tom. 4. c. 503. E.
Tempora luctus quæ sint, & ubi enumerentur. T. 5. c. 103. A.
Tempora petendæ, vel admittendæ bonorum possessionis scientibus dumtaxat cedunt, & imputantur non ignorantibus. T. 5. c. 628. B.
Tempora, quæ in emptione, & venditione conjungenda, qualia sint. T. 5. c. 739. A.
Tempora petendæ possessionis quæ. T. 8. c. 203. A.
Tempora præscriptionis quando incipiunt. T. 9. c. 1043. B. C.
Tempora cedunt ignoranti jus. T. 9. c. 650. E.
Tempora quæ observantur ad solutionem judicati. T. 9. c. 1092. A.
Tempora præstituta in litibus dirimendis tam civilibus, quàm criminalibus. T. 9. c. 127. E. & c. 128. A. & seq.
Tempora legitima instituendæ accusationis adversùs adulterum, quæ sunt. T. 9. c. 14. D.
Intra quæ tempora appellatio est interponenda. T. 9. c. 1110. B.
Intra quæ tempora appellatio interposita in judicium introducenda est, & definienda. T. 9. c. 1112. B. & seq.
Tempora conjunguntur intra heredem, & defunctum, venditorem, & emptorem. T. 10. c. 521. A.
Tempora ad deliberandum iis tantùm præfiniri possunt, qui deliberare possunt. T. 10. c. 784. D.
Tempora fatalia quot sint. T. 10. c. 789. D.
Tempora an noventur heredibus mortuo appellatore. T. 10. c. 802. B. C.
Tempora præstituta restitutionibus tam majoribus, quàm minoribus, qui restitui possunt, nec non & heredibus eorum. T. 10. c. 911. C. & seq.
Temporales exceptiones quænam sint. T. 8. c. 1126. E.
Temporalis exceptio. Vide, Exceptio temporalis.
Temporalis dies quis. Tom. 9. c. 1113. C.
Temporaria permutatio jus provinciæ non innovat. T. 3. c. 690. D. & T. 8. c. 714. A. & c. 823. A. & c. 872. C. Vide, Permutatio temporaria.
Temporariæ indictiones. Tom. 3. c. 691. A. & T. 7. c. 1363. D.
Temporariæ causæ. Vide, Causæ.
Temporarias actiones litis contestatione perpetuari. T. 1. c. 552. B.
Temporarii conductores. Vide, Conductores.
Tempore priorem esse potiorem, & quinam ab ista regula excipiuntur. T. 1. c. 1490. C.
De tempore faciendi judicati. T. 3. c. 86. A.
De tempore infinito. T. 1. c. 552. A.
De tempore accusationum finiendarum. T. 3. c. 5. B. C.
Tempore qui prior est, potior erit jure hypothecæ, vel jure pignoris. T. 4. c. 179. A.
Tempore prior est potior jure. Ibid. A. & c. 646. B.
An tempore tollatur obligatio. T. 4. c. 141. E. & c. 142. A.
De tempore, sive die, qui inscribitur obligationi. T. 5. c. 847. D.
Tempore legitimo liberatur debitor, non ipso jure. T. 5. c. 848. D.
Quæ tempore deteriora futura sunt, an herede deliberante ex hereditate deminui possint. T. 7. c. 955. D. E.

BIU Cujas

De tempore admittendæ bonorum poſſeſſionis. T. 8. c. 202. E. & c. 203. A. & ſeq.
Tempore an finiatur obligatio. T. 10. c. 524. B.
De tempore præſtituto ad exſequutionem judicati. T. 10. c. 1237. C. D.
De temporibus, & reparationibus appellationum, ſeu conſultationum. T. 9. c. 1112. A. B. & ſeq.
Temporibus opponuntur interruptiones. T. 10. c. 521. A.
Temporis utilitas ſummam augere, vel deminuere poteſt. Tom. 1. c. 1279. E.
Temporis præteriti ſola ratio obſtat cauſæ reſtitutionis. Tom. 4. c. 916. A.
Temporis adjectio actum legitimum, ſive legis actionem vitiat, & corrumpit in totum. Tom. 5. c. 1084. E.
Temporis impensâ nulla eſt major. T. 6. c. 955. D.
Temporis longi exceptio an valeat ad obtinenda loca jure gentium publica. T. 7. c. 437. C.
Temporis longi, & diuturni definitio in jure eſt perpetua. T. 9. c. 613. B.
Temporis, vel loci quo caſu æſtimatio fiat reſpectu emptoris, & venditoris. T. 10. c. 753. B. C. & ſeq.
Temporis privilegium an vigeat in prætorio pignore, quod fit miſſione in poſſeſſionem. Tom. 10. c. 457. A.
Temporis futuri uſuras, legis Cinciæ modum excedentes, an creditor remittere poſſit. Tom. 10. c. 1230. D.
Temporum termini, ac diverſæ præſcriptiones. T. 1. c. 521. A.
Temporum computatio in jure quomodo fit. T. 1. c. 1120. C.
Temporum commemoratio plura legata facit. Tom. 4. c. 431. B.
Tempus reſpondet loco. Tom. 3. c. 410. A.
Tempus biluſtre. Tom. 2. c. 1165. E.
Tempus medium inter teſtamentum, & conditionem nihil nocet. T. 1. c. 1092. B.
Tempus longum, tempus longiſſimum. T. 1. c. 82. B.
Tempus perpetuum variè accipi. T. 1. c. 552. A.
Tempus legitimum, & conventionale differunt. T. 1. c. 525. B. & T. 10. c. 521. B. C.
Tempus longum ut computatur. T. 1. c. 477. B.
Tempus judicis accepti, an delicti ſpectari debeat. Tom. 3. c. 276. E.
Tempus continuum ignoranti tantùm cedit. T. 4. c. 1333. A.
Tempus utile eſt, quo experiundi poteſtatem habet is, cui actio competit. Ibid. A.
Tempus contractus in ſtipulatione ſpectatur, in legatis verò tempus, quo dies cedit. Tom. 4. c. 413. C.
Tempus moriendi ſemper in jure deputatur vitæ. T. 4. c. 345. B.
Tempus per ſe ſolum non reſtituit famæ. T. 4. c. 847. E.
Tempus tantùm præſtitui dicitur, ſalarium verò nunquam præſtitui dicitur. T. 4. c. 972. E.
Tempus certum, certuſve dies cum obligationi additur, niſi eo tempore, vel die præterito agi non poteſt. T. 4. c. 1461. A. B. uti quis in diem certum ſtipulatus eſt, ſtatim quidem cedit dies, ſed nondum venit. Ibid. B.
Tempus in peculio ſpectandum, quod eſt. Vide, Peculium.
Tempus mortis haberi debet pro teſtamenti tempore. Tom. 4. c. 385. D.
Tempus medium quodnam eſt. T. 4. c. 892. D.
Tempus conceptionis, & agnoſcendæ bonorum poſſeſſionis quot dierum eſt. T. 5. c. 765. D.
Tempus conceptionis ancillæ furtivæ an ſpectetur in uſucapionibus. T. 5. c. 727. B. C. D. Vide. Ancilla.
Tempus ſepulturæ factæ retrotrahitur, & fingitur negotium heredis fuiſſe geſtum, cum aliàs defuncti negotium geri non poſſit. T. 5. c. 384. C. D.
Tempus præſcriptum delegatis judicibus numeratur a die, quo mandatum acceperint, & cur. T. 6. c. 937. D. E.
Tempus conferendi computatur a die, quo primum ſciverit, aut ſcire potuerit beneficium vacans, is, ad quem collatio pertinet. T. 6. c. 1008. E.
Tempus legitimum pariendi quod eſt. T. 6. c. 621. B.
Tempus contractus ſpectatur in contractibus. T. 6. c. 563. C. Vide, Contractus.
Tempus modicum quod tempus interpretatur. Tom. 7. c. 146. E.
Tempus ad deliberandum a quo detur. T. 7. c. 954. B.
Tempus ad deliberandum quis dare ſoleat. Ibid. C.
Tempus judicato, & confeſſo ad ſolvendum datum, an a judice coarctari, an prolongari poſſit. T. 7. c. 146. B.
Tempus legitimum civilibus, & criminalibus cauſis finiendis quod. T. 7. c. 130. E.
Tempus longum quodnam dicatur. T. 7. c. 397. A. & T. 8. c. 949. E.
Tempus legitimum, quod judicato faciendo dierum 30. datur, modicum tempus dicitur. T. 9. c. 1092. A.
Tempus eſt quædam pars æternitatis cum alicujus annui, menſurni, diurni, nocturnive ſpatii certa ſignificatione. T. 9. c. 821. B.
Tempus modicum quod dicitur. T. 9. c. 1092. A.
Tempus legitimum, quod condemnatis præſtatur pecuniæ in condemnationem deductæ conficiendæ gratiâ, fuit ex 12. Tabulis unius menſis, poſtea fuit duorum menſium. T. 9. c. 1094. D. E.
Ut intra tempus certum criminalis quæſtio terminetur. T. 9. c. 1475. E.
Ad tempus legatum relinqui olim non potuit. T. 9. c. 821. B.
Tempus omne præteriiſſe oportet, antequam debeatur, quod ad diem promiſſum eſt. T. 9. c. 1265. D.
Cum tempus præteriit, intra quod domus ædificari potuit, tunc incipit actio de domo ædificanda. T. 10. c. 77. E. & c. 78. A.
Tempus, quo ob revocatam domum agi non poteſt, an ſit utile. T. 10. c. 402. B.
Tempus rei judicandæ eſt tempus, quo res judicatur. T. 10. c. 753. D.
Tenere, & habere quomodo differunt. T. 5. c. 699. A.
Tenere eſt verbum proprium naturalis poſſeſſionis. T. 8. c. 246. E. & c. 312. B. & T. 9. c. 1008. D.
Tenere eſt proprium naturalis poſſeſſionis; habere, & poſſidere civilis. T. 10. c. 534. C. alia diſtinctio eorundem verborum. Ibid. C.
Tentantis matrimonium interdictum pœna. T. 9. c. 450. B. & ſeq.
Tentaſſe aliquod ſcelus crimen eſt. Ibid. E.
Ter enixa quæ. T. 8. c. 588. D.
Ter reum citare eſt, quod vulgo dicitur *per tres breves dies*. T. 9. c. 1379. E.
Tergiverſatio nomine calumniæ continetur. T. 3. c. 590. A.
Tergiverſator, ut calumniator puniri poteſt. T. 3. c. 607. B.
Tergiverſator in quam pœnam incidat. T. 6. c. 516. C.
Tergiverſator quis dicitur. Tom. 9. c. 47. C.
Tergiverſator quis ſit, & quomodo plectatur. T. 10. c. 1245. B.
Tergiverſatores ſunt, qui omnino deſiſtunt ab actione. T. 10. c. 399. E.
De tergiverſatoribus, aut veluti tergiverſatoribus. T. 9. c. 1477. A.
Tergiverſatoris pœna habet tantùm locum in publicis judiciis. T. 9. c. 1478. C.
Terminalia quando erant. Tom. 8. c. 558. D.
Terminare dicuntur propriè menſores. T. 7. c. 481. E.
Termini depoſiti qui ſunt. Tom. 4. c. 213. D. depoſitum quid eſt. Ibid. D.
Termini Urbis quo ſpatio claudantur. T. 5. c. 2. A.
Termini mutantur arbitrio dominorum. T. 6. c. 519. D.

BIU Cujas

Termini agrorum. T. 7. c. 34. D.
Termini alii antiqui, alii novi. T. 7. c. 482. C.
Termini universales in jure nulli sunt. T. 9. c. 476. D.
Terminorum effossores quibus subjacent suppliciis. T. 1. c. 503. E. & c. 504. A. B.
De terminorum agrorum positione. T. 3. c. 253. E.
Terminorum positio, & fundorum finitio in arbitrio dominorum est. T. 6. c. 519. E.
Terminorum positio vetus est. Ibid. C.
Terminorum declaratio quid. T. 7. c. 481. E.
Terminorum positio est vetustissima, & juris gentium. Tom. 7. c. 482. A.
Terminorum varia genera. T. 10. c. 466. A.
Terminos qui movent, aut disjiciunt, extra ordinem puniuntur. T. 1. c. 378. A.
Terminus Urbis qui dicatur. T. 7. c. 94. B.
Terna, quina, vel dena quid. Tom. 7. c. 1172. C.
Terra viva. T. 3. c. 298. D.
Terræ limitotrophæ. T. 2. c. 861. B.
Terræ novalis, & terræ integræ definitio. T. 8. c. 514. E. & c. 515. A.
Territoria pro agris privatis. T. 10. c. 700. C.
Territorii etymon. T. 2. c. 718. A.
Territorii appellatio ad quos propriè pertineat. T. 5. c. 3. A. B.
Territorium omne censeatur, quoties defectorum levamen exposcitur. T. 2. c. 854. D.
Territorium, & glebam pro eodem accipi. T. 2. c. 860. D.
Territorium quid. T. 5. c. 3. A.
Territorium dicitur universitas agrorum unius populi, quod vulgò districtum appellatur, & cur. T. 7. c. 70. D. E. & c. 481. C.
Territorium quid sit, & ad quos magistratus referatur. T. 7. c. 99. D. E.
Tertium decretum, quod est majoris momenti, quoniam eo usucapionis occasio præbetur, Prætor suæ jurisdictioni reservat. T. 5. c. 17. E.
Tertullianum Senatusconsultum. T. 9. c. 913. C. & seq.
Tertyllianum Senatusconsultum, quo tempore latum, & de quo. T. 8. c. 1032. C.
Tertullianus Jurisconsultus quo tempore vixit. T. 3. c. 168. A.
Tessera, quæ σπερὸς a Græcis appellatur, & σπέρμα, & παράσπερμα. T. 2. c. 814. B.
Tesseræ frumentariæ legatum in quo consistit. T. 7. c. 1126. A.
Tesseræ frumentariæ venales fuerunt. Ibid. B.
Tesserarii. T. 3. c. 160. C. D.
Tesserariorum, & aleatorum differentia. T. 3. c. 239. B.
Testa quid. T. 7. c. 612. A.
Testabilis, & intestabilis quis dicatur. T. 7. c. 885. A.
Testamenta vim suam ex heredum institutione an accipiant. T. 1. c. 135. D.
Testamenta olim latinè fiebant. T. 1. c. 417. E.
Testamenta apud quos publicentur, & referantur. T. 1. c. 451. B. C.
Testamenta qui facere possunt, & quemadmodum testamenta fiant. T. 1. c. 797. A. & c. 1039. C. D. & seq.
Testamenta in municipiis, coloniis, oppidis, vico, castello, præfecturâ, & conciliabulo facta ut recitari, & obsignari debeant. T. 1. c. 451. E.
Testamenta servi conniventiâ facere possunt. T. 1. c. 1273. C.
Testamenta non scripta non novit Prætor. T. 1. c. 100. B.
Testamenta quibus modis infirmantur. T. 1. c. 116. A. & seq. & T. 8. c. 978. D. & seq.
Testamenta heredes per libertum recitabant. T. 3. c. 210. A.
Testamenta militum quomodocumque facta valent. T. 1. c. 337. E.
Testamenta liberorum, sive parentum, & patronorum quàm diversa. T. 3. c. 212. D.
Testamenta qua actione rescindantur. T. 1. c. 118. D.
Testamenta quemadmodum rumpuntur. T. 1. c. 337. B.
Testamenta quemadmodum aperiantur, inspiciantur, & describantur. T. 1. c. 450. E. & c. 802. B. & T. 2. c. 406. B. C. & T. 9. c. 788. D. & seq.
Duo testamenta unius hominis non sunt. T. 4. c. 753. E.
Plura testamenta quis facere non potest, plures verò codicillos facere potest. T. 4. c. 1100. E.
Testamenta quomodo, quando, & ubi aperiantur. T. 5. c. 632. B. C.
Ad testamenta militum querela inofficiosi pertinet. T. 5. c. 1047. A.
Testamenta non sunt omnes ultimæ voluntates. T. 6. c. 1043. D.
Testamenta, & codicilli militum non sequuntur regulam juris communis. T. 6. c. 182. A.
Testamenta duo sunt paternum, & pupillare. T. 6. c. 621. C.
Propter testamenta duo genera controversiarum oriuntur. T. 7. c. 39. B.
Testamenta ante Theodosium græcâ vel qua aliâ linguâ, quàm latinâ conscripta non valebant. Tom. 7. c. 1424. C. D.
Testamenta captivitate an irrita fiant. T. 7. c. 927. C.
Testamenta nudâ voluntate an convalescant. T. 7. c. 964. B.
Testamenta solis legibus confirmari. T. 7. c. 938. E.
Testamenta quo casu destituta, deserta, & irrita dicantur. T. 8. c. 980. E. & c. 981. A.
Testamenta militis, quoquo modo facta, rata sunt. T. 8. c. 149. A.
Testamenta militis an impugnari possint. Ibid. A.
Testamenta facere non possunt muti, surdi, ita nati, itave facti, nisi per scripturam. T. 9. c. 706. B.
De testamentaria manumissione. T. 9. c. 944. A. & seq.
De testamentaria tutela. T. 9. c. 554. A. & seq.
Testamentario heredi quo casu præferatur legitimus. T. 10. c. 771. C.
Testamentarius, qui sibi suâ manu hereditatem, aut legatum, aut fideicommissum voluntate testatoris adscribit, lege Corneliâ de falsis tenetur. T. 1. c. 1289. B.
Testamentarius tutor tutelâ se abdicare potest, cedere in jure non potest. T. 4. c. 831. B.
Testamentarius quod alieno testamento adscripsit, pro scripto an habendum. T. 5. c. 1090. D. E.
Testamentarius dicitur scriptor alieni testamenti, qui & ennomio dicitur in glossis antiquorum. T. 9. c. 706. E. & c. 707. A.
Testamentarius, idest, scriptor testamenti. T. 9. c. 795. A.
Testamenti notatio stoica. Tom. 3. c. 324. E.
Testamenti definitio. T. 1. c. 797. C. & T. 7. c. 489. B.
Testamenti vocis etymon. Tom. 1. c. 96. A.
Testamenti factio an sit cum servis hereditariis. T. 1. c. 110. B.
Testamenti inofficiosi actio, & origo ejus actionis. Tom. 3. c. 39 C. D.
Testamenti faciendi jus habet servus publicus, Prætorisve. T. 1. c. 331. B.
Testamenti firmior, quàm donationis causa. T. 1. c. 1342. B.
Testamenti factio est juris civilis, nec potuit olim fieri testamentum, nisi latinis verbis, hodie quacunque linguâ ex constitutione Theodosii. T. 1. c. 1155. B. C.
Testamenti factio est juris publici, non privati arbitrii. Tom. 1. c. 1043. A.
Testamenti factionem certis causis impuberes cives Romanos olim habuisse. T. 3. c. 507. A.
Testamenti factio libera. Tom. 3. c. 212. C. D. E.
Testamenti factio procul dubio est cum latino. T. 1. c. 335. B.
Edictum *si omissa causa testamenti* ad quos pertineat. T. 3. c. 515. B. C.
Testamenti tabulas qui supprimit, tenetur lege Corneliâ. Tom. 1. c. 979. B. C.
Testamenti inofficiosi querela etiam adversùs Principem locum habet. T. 1. c. 448. E.
Testamenti inofficiosi querela, & petitio hereditatis differunt. T. 1. c. 449. A.
De testamenti inofficiosi querela

BIU Cujas

consultatio. T. 1. c. 655. C. D.
Testamenti signa turbari, & resignari testamentum differunt, T. 1. c. 1051. D.
Testamenti tabulæ statim aperiendæ. T. 1. c. 452. B.
Testamenti tabulas supprimere quid. T. 1. c. 453. B. C.
Testamenti factio quo tempore sit, & ut intelligenda. T. 1. c. 415. A.
Testamenti scriptor quilibet est idoneus. T. 1. c. 1291. C.
Post testamenti consummationem siquid testator corrigere velit, omnia ex integro reficienda sunt. T. 1. c. 1094. B.
Testamenti signator servus non est idoneus. T. 1. c. 1050. D.
Testamenti testis an heres possit esse. T. 1. c. 1047. D. an legatarii testes esse possint. Ibid. B. C. an jurisperiti, qui testamenta dictant. Ibid. D.
Si testamenti tabulæ exstabunt. T. 1. c. 819. C.
Testamenti inofficiosi definitio. T. 1. c. 745. B. & T. 7. c. 168. C. & T. 10. c. 934. A.
Testamenti inofficiosi querela quantum a bonorum possessione contra tabulas distet. T. 1. c. 1315. C. D.
Testamenti inofficiosi querela est contra heredem. T. 1. c. 1255. D.
Testamenti inofficiosi querelam limitari injuriarum actionem. T. 3. c. 495. D.
Testamenti inofficiosi querela extinguitur quinquennio. Tom. 1. c. 543. B.
Testamenti inofficiosi querelam esse ex lege Glicia. T. 3. c. 400. B.
Testamenti eam non valere partem, in qua filius præteritus est. T. 1. c. 1304. E.
Si testamenti tabulæ nullæ exstabunt, unde liberi, unde legitimi, & unde cognati. T. 1. c. 826. C. D.
Pro testamenti tempore tempus mortis haberi debet. T. 4. c. 385. D.
Testamenti factio quæ est. Tom. 4. c. 371. B. hæc est publici juris, non privati. Ibid. D.
Pro testamenti parte habentur codicilli. Tom. 4. c. 1072. E. & c. 1073. A.
Testamenti sequela sunt codicilli, & ex eo vires accipiunt, nec econtra. T. 5. c. 381. E.
Testamenti factio surdo non est. T. 4. c. 1092. C.
Testamenti factionem liberam non habet libertus. T. 4. c. 371. E.
Testamenti factio est ex persona dominorum cum servis alienis. T. 4. c. 411. C. D. & c. 687. D.
An testamenti factionem habeat cæcus. T. 4. c. 396. C.
Testamenti factio libera est unicuique libero homini, civique Romano. T. 4. c. 1165. E.
Testamenti factionem an habeat servus. Vide, Servus.
Testamenti factionem quæ personæ habent, licèt testamentum facere non possint. T. 4. c. 370. D. E.
Testamenti factio dupliciter accipitur, & quomodo. Ibid. D.
Testamenti factio non privati, sed publici juris est. T. 4. c. 371. B.
Testamenti militaris privilegium quod est. T. 6. c. 182. E.
Testamenti, aut codicilli alieni scriptor tenetur lege Cornelià, si suâ manu hereditatem, aut legatum sibi adscripsit. T. 6. c. 448. E.
Testamenti pars intelliguntur codicilli. T. 6. c. 621. A. substitutio pupillaris est etiam pars testamenti. Ibid. B.
Testamenti inofficiosi querela nascitur ab adita hereditate. Tom. 7. c. 185. B.
Testamenti inofficiosi querela an omnia rescindat, quæ in testamento scripta sunt. T. 7. c. 195. E.
Testamenti factio in domino legatarii exigitur. T. 7. c. 985. B.
Testamenti factionem an quis habuerit, non spectamus in causa intestati. T. 7. c. 928. B. item in causa substitutionis. Ibid. B.
Testamenti inofficiosi actio quando finiatur. T. 7. c. 190. E. & T. 8. c. 354. A.
Testamenti inofficiosi querelam an quarta debitæ partis excludat. T. 7. c. 180. A.
Testamenti inofficiosi querela an, quando, & quibus detur. T. 7. c. 168. C. & c. 177. D.
Testamenti inofficiosi querelam quæ excludant. Tom. 7. c. 184. E. & c. 185. A.
Testamenti inofficiosi actionem inter, & actionem falsi, vel injusti testamenti quæ differentia sit. T. 7. c. 193. A.
Testamenti partem aliquam siquis falsam dixerit, an repellatur a legato ei relicto. T. 7. c. 1482. D.
Testamenti paterni pars, & sequela est testamentum pupillare. T. 7. c. 177. E.
Testamenti scriptor, si sibi aliquid adscripserit, quomodo teneatur. T. 7. c. 892. B.
Testamenti scriptura novissima an semper spectetur. T. 7. c. 920. C. & seq.
Testamenti scripturam sequimur, si non constat de mente. T. 7. c. 907. E.
Testamenti tabulæ apud quem, pendente lite, deponantur. Tom. 7. c. 883. C.
Testamenti inhumani querelâ amicus si vincat, an sibi, vel alii vincat. T. 7. c. 168. E.
Testamenti tabulæ sunt communes inter coheredes. T. 7. c. 495. B.
Testamenti tabulas incidere, cancellare, & resignare quid sit. T. 8. c. 170. C. D.
Testamenti jus novum est, intestati vetus. T. 8. c. 705. D. & c. 809. C.
Testamenti testes quot sint. Tom. 8. c. 516. A.
Testamenti jus novum defertur priùs, quàm vetus. T. 8. c. 809. C.
In testamenti inofficiosi querela quæ sententia valet. T. 8. c. 749. B.
Testamenti prohibiti, aut extorti crimen. T. 9. c. 796. C. D.
Si testamenti causa omissa sit. T. 9. c. 831. A. & seq.
An testamenti factionem habeat is, qui quidquid habet, id habet commune cum fratre, vel sorore, vel extraneo. T. 9. c. 703. E.
Testamenti factionem an habeat filiusfamilias. T. 9. c. 704. A.
Testamenti factio spadonibus nunquam adempta fuit. T. 9. c. 705. C.
Testamenti partes principales non aperiuntur, nisi causâ cognitâ a Prætore, propter quam quis eas aperiri vult. T. 9. c. 790. D. excipienda est semper ea pars testamenti, quæ pertinet ad ignominiam alicujus, veluti pars exheredationis filii. Ibid. D.
Testamenti factionem dare non est privati hominis, sed legis, aut Principis. T. 9. c. 703. D.
Testamenti factionem non habent peregrini, & advenæ. Tom. 9. c. 719. C.
De testamenti apertura, & recitatione. T. 9. c. 788. D. & seq.
De his, qui testamenti faciendi jus habent. T. 9. c. 1484. E. & c. 1485. A.
Testamenti causa potiùs cessat, quàm omittatur testamentum. T. 10. c. 774. E.
Testamenti inofficiosi querela est quinquennalis. T. 10. c. 826. C.
De testamentis inter liberos factis novella constitutio. T. 2. c. 1136. C.
Testamentis leges modum imponunt. T. 3. c. 163. C.
In testamentis quæ scribantur. T. 1. c. 1289. C.
De testamentis consultationes tres. T. 1. c. 671. A. & c. 676. C. & c. 686. B.
Quid si testamentis duorum eadem res mihi legetur. T. 4. c. 441. D.
In testamentis rusticanorum quinque testes requiruntur. Tom. 4. c. 384. D.
Quæ testamentis sine die, vel conditione adscribuntur, ex die aditæ hereditatis præstantur. T. 4. c. 1443. C. D.
In testamentis, vel conventionibus quæ abundant, nihil nocere, imò prodesse magis. T. 4. c. 669. E.
In testamentis militum etiam locum habet regula, quæ vetat, partim hereditatem adiri, partim repudiari. T. 5. c. 1048. A.
In testamentis quot, & qui adhibendi sunt testes jure canonico. T. 6. c. 1044. B.
In testamentis requiruntur signa testium jure prætorio, jure constituto exiguntur etiam subscriptiones. T. 6. c. 268. A. B.

In te-

BIU Cujas

In testamentis domestici testes ii tantùm dicuntur, qui sunt in potestate testatoris, vel qui testatorem habent in potestate. T. 6 c. 858. A.
In testamentis signa septem testium, quæ requiruntur, esse ex jure prætorio, non ex jure civili. T. 6. c. 163. A.
In testamentis pleniùs voluntates interpretandæ sunt. T. 6. c. 226. E.
Testamentis duorum si eadem res legetur eidem, an semel tantùm debeatur. T. 7. c. 1063. C.
Testamentis duorum si eadem res mihi legetur, & ex uno æstimationem consequutus fuero, ex altero rem petere possum, non autem contra. Ibid. C.
In testamentis hæc semper sunt distinguenda, institutiones, legata, fideicommissa, tutelæ, libertates, assignationes libertorum, injunctiones, præcepta, consilia, commendationes, confirmationes eorum, quæ egerunt inter vivos. T. 7. c. 1210. B.
Ex testamentis qui incapaces sint capiendi legata. T. 7. c. 1179. D.
Ex testamentis incapacem esse, qui certæ rei commercium non habet. Ibid. A.
In testamentis duo sunt scriptorum genera. T. 7. c. 515. A.
In testamentis maximè spectanda mens testatoris. T. 8. c. 811. C.
Testamentis quinam testes adhiberi possint. T. 8. c. 962. B.
In testamentis idem est expressisse, & intellexisse. T. 9. 741. C.
In testamentis solent homines plerumque abusivè loqui. Tom. 9. c. 441. C.
In testamentis septem testes exiguntur. T. 9. c. 278. D.
De testamentis aperiendis, & publicandis, & solennitatibus, & regulis juris, quæ in eis observantur, ut rata sint. T. 9. c. 706. D. & seq.
De testamentis paganorum. T. 9. c. 699. E. & c. 770. A. & seq.
De testamentis, & quemadmodum testamenta ordinentur. Tom. 9. c. 706. D. & seq.
De testamentis falsis lex Cornelia. T. 9. c. 1439. E. & seq.
In testamentis si adjecta sit impossibilis conditio, mendum censetur. T. 10. c. 553. B.
In testamentis conficiendis personarum conditiones requisitæ. T. 10. c. 1047. C.
In testamentis militum jus gentium tantùm observatur. T. 10. c. 1057. A.
De testamento inter liberos consultatio. T. 1. c. 649. C.
Eorum, quæ in testamento scribuntur, quædam pro non scriptis sunt, quædam in causa caduci, quædam caduca. Tom. 1. c. 325. E.
In testamento quæ scribuntur. T. 1. c. 812. E.
Ex testamento imperfecto nil debetur. T. 1. c. 1052. C.
De testamento holographo consultatio. T. 1. c. 704. A.
Testamento curatorem non dari. T. 3. c. 170. B.
In testamento adoptio an jure fiat. Ibid. D.
De testamento conscripto notis, & explicata novella Justiniani Imperatoris. T. 3. c. 58. C. D.
De testamento injusto, rupto, irrito facto. T. 1. c. 798. C.
De testamento militis. T. 1. c. 801. C. D. & T. 2. c. 395. A. & T. 9. c. 698. E. & c. 699. A. & seq.
De his, quæ in testamento delentur, inducuntur, vel inscribuntur, T. 1. c. 799. A.
De testamento cæci consultatio. T. 1. c. 692. A.
De testamento internecino. Tom. 3. c. 2. A.
De testamento inutili solet quæri, an valeat ut codicillus. T. 3. c. 307. A.
In testamento militis falcidia locum non habet. T. 1. c. 1104. C.
De testamento militari consultatio. T. 1. c. 695. E.
Testamento subsistente, jus legitimæ successionis ab intestato cessat. T. 4. c. 403. B.
In testamento in procinctu adhibebantur tres testes, ut refert Plutarchus. T. 4. c. 384. D.
In testamento militis vires hereditatis finiuntur esse, in pagani verò dodrante assis. T. 4. c. 765. E. & c. 766. A.
In testamento non quæcumque scripta sunt, valent, nisi quatenus congruit legibus, & constitutionibus. T. 4. c. 312. E.
In testamento pagani solennitas exigitur. T. 4. c. 375. D.
Testamento matris si legatæ sint servitutes prædiorum, an id legatum in totum consistat. T. 4. c. 1102. D.
Quod in testamento est, non est ita potens, quàm quod in arbitrio legis est. T. 4. c. 1246. E.
In testamento militari cessat lex Falcidia. T. 4. c. 765. E.
Testamento curatorem jure non dat centurio filio impuberi, vel puberi, sicut nec paganus. Tom. 4. c. 1043. D.
Ex testamento liber. Vide, Liber.
Testamento datur hereditas verbis civilibus. T. 4. c. 439. C. codicillis verò non item. Ibid. C.
De testamento falso agere potest, qui agnovit legatum, de inofficioso non potest. T. 4. c. 117. C. D.
Testamento per querelam inofficiosi rescisso, an omnia, quæ in eo continebantur, corruant. Tom. 5. c. 898. A. B.
Testamento patris filius emancipatus præteritus, si bonorum possessionem contra tabulas petierit, an a præstatione legatorum liberetur. T. 5. c. 608. E. quid, si suus fuerit præteritus. Ibid. c. 609. A.
Non tantum quod testamento, vel codicillis moriens dari, fierive jussit, sed & quod nudis verbis reliquit, ad effectum perducendum, & præstandum. Tom. 6. c. 1043. C.
Quæ in testamento scripta sunt, corruunt omnia, hereditate non aditâ. T. 6. c. 157. A.
Testamento rupto agnatione postumi rumpuntur etiam, & corruunt cætera omnia, quæ in testamento scripta sunt. T. 6. c. 298. A.
Testamento matris liberis impuberibus non jure tutorem dari, quia patri soli, qui impuberes habet in potestate, hoc jus Lex 12. Tabularum dedit. T. 6. c. 725. D.
Testamento rescisso per bonorum possessionem contra tabulas, quam agnovit, accepitque filius emancipatus præteritus, non tantùm institutio heredis, sed etiam legata, & si deicommissa irrita fiunt. T. 6. c. 156. C.
In testamento ordinando cujus civitatis mores sint sequendi. T. 7. c. 49. C.
In testamento ordinando cujus patriæ jus, aut morem sequemur. Ibid. E.
Testamento an duo rei credendi constitui possint. T. 7. c. 975. D.
Testamento an quis cavere possit, ne recepta juris sententia, & forma antiquitus constituta locum habeat. T. 7. c. 1045. C.
Testamento an testator efficere possit, ne leges in suo testamento locum habeant. T. 7. c. 1301. A.
Testamento inofficioso pronunciato, omnia rescinduntur, etiam quæ ab intestato relicta sunt. Tom. 7. c. 196. A.
Testamento paterno facto irrito, an etiam pupillare irritum fiat. T. 7. c. 927. B. C.
Testamento libertas si sub conditione relicta sit, & legetur pure, quid juris sit. T. 7. c. 1033. D.
Testamento paterno in totum per querelam rescisso, an maneat pupillaris substitutio. Tom. 7. c. 179. B.
Testamento per bonorum possessionem contra tabulas rescisso, an maneant legata in eo relicta. T. 7. c. 922. B.
De testamento quasi inofficioso, vel ingrato, vel inhumano, vel improbo an aliquis queri possit. T. 7. c. 168. E.
Testamento quod remitti potest, potest & pacto. T. 7. c. 1045. B.
Ex testamento quosdam solidum capere non posse. T. 7. c. 880. D.
Testamento unius si legetur pars rei, & alterius testamento pars ejus

ejusdem rei, an ex utroque sit actio. T. 7. c. 1061. C.
De testamento cancellato, vel aliqua parte vitiato. T. 8. c. 171. A.
Testamento non fit adoptio. T. 8. c. 799. A.
Testamento tutorem nemo dare potest, nisi liberis, qui sui sunt, & postumis suis. T. 8. c. 795. D.
Testamento rescisso per bonorum possessionem contra tabulas, an debeantur, & valeant ea, quæ in eo scripta sunt. T. 8. c. 58. A. B.
Testamento rescisso per querelam inofficiosi, an cætera valeant, quæ in eo scripta sunt. Ibid. B.
De testamento facto ab eo, qui restituto patre per indulgentiam Principis in patriam potestatem redit. T. 9. c. 1484. D.
De iis, qui in testamento sibi adscribunt. T. 9. c. 1446. C. & seq.
De testamento, quod fit in Consistorio apud consilium Principis, oblatis precibus sedente Principe cum nobilibus, & proceribus, ut id testamentum omnimodo valeat. Tom. 9. c. 713. E. in eo non sunt necessarii testes, vel signatores. Ibid. E. hoc testamentum est juris civilis, non prætorii. Ibid. c. 714. A.
In testamento cum dies, & consul adjecti non sunt, nihil nocet, quominus valeat testamentum. T. 9. c. 790. E. & c. 791. A.
An is, qui ex testamento egit de hereditate, si contra testamentum pronuntiatum sit, possit transire ad jus codicillorum, sive fideicommissariæ hereditatis persequutionem. T. 9. c. 807. D.
De testamento, quod fit sine scripto per nuncupationem. T. 9. c. 711. B. ejus solennitates. Ibid. B. hoc genus testamenti, quod fit sine scriptura per nuncupationem, novit jus civile, non jus prætorium. Ibid. C.
In testamento laudanda parcitas. T. 9. c. 807. B.
De testamento facto ab eo, qui morbo contagioso laborat. T. 9. c. 708. C. D.
De his, quæ in testamento, vel codicillis relinquuntur pœnæ nomine. T. 9. c. 836. A.
In testamento siquis sibi adscribat per ignorantiam, non ideo minùs tenetur. T. 10. c. 382. A.
Actio testamenti ei datur, cujus contemplatione legatur. Tom. 10. c. 673. A.
Testamento repudiato, an repudietur legitima. T. 10. c. 775. C.
Ex testamento siquid relictum esset Ecclesiis, debet esse actio popularis. T. 10. c. 821. C.
Testamento rescisso, an vindicetur hereditas ab intestato. Tom. 10. c. 935. D.
Testamentorum genera quotnam sint. T. 1. c. 96. B. C. & T. 8. c. 961. D.
In testamentorum solennitatibus jus patriæ spectamus. Tom. 1. c. 674. B.
Testamentorum tria genera. T. 1. c. 330. A.
Testamentorum symbola. Tom. 1. c. 1152. A.
Testamentorum faciendorum forma ex edicto Prætoris. Tom. 1. c. 96. E.
Testamentorum insinuationes. T. 2. c. 1054. E.
Testamentorum exsequutores. T. 1. c. 1272. B.
Testamentorum quatuor vitia. T. 1. c. 1079. A.
Testamentorum vitia, aut menda non vitiant testatoris voluntatem. T. 4. c. 688. E.
Testamentorum exsequutores, & dispensatores esse possunt clerici. T. 4. c. 1124. D. E.
Testamentorum favore actio ex testamento hoc cum actionibus bonæ fidei commune habet, ut usuræ in ea veniant ex mora, usuræ legatorum, & fideicommissorum. T. 5. c. 403. C.
In testamentorum causis totum voluntas testatoris facit. Tom. 6. c. 273. E.
De testamentorum insinuatione. T. 9. c. 788. D.
De testamentorum variis generibus. T. 9. c. 706. D. & seq.
Testamentorum controversiæ transigi, & dirimi non possunt sine judice. T. 9. c. 187. C.
Testamentorum publicatio. T. 9. c. 714. D. & seq.
Testamentum holographum. T. 1. c. 1048. A.
Testamentum spadones faciunt anno decimo octavo. T. 1. c. 415. B.
Testamentum impuberes facere non possunt. Tom. 1. c. 104. A. & c. 1041. E.
Testamentum injustum, nullum, ruptum, & irritum quid sit. T. 1. c. 798. C. D. & c. 1079. A. B.
Testamentum conjuges uno codice signato septem testibus faciunt. T. 1. c. 1051. E.
Testamentum inutile est, in quo nemo heres instituitur. Tom. 1. c. 141. B.
Testamentum facere non omnibus licet. T. 1. c. 102. E.
Testamentum pupillare pars, & sequela est paterni testamenti. T. 1. c. 115. B. C.
Testamentum an pluribus codicibus fieri possit. T. 1. c. 100. A.
Testamentum sine scriptis quomodo fiat. Ibid. B.
Testamentum militis an valeat ex ejus voluntate. Ibid. D.
Testamentum facere an possint mutus, & surdus miles. Tom. 1. c. 101. C. D.
Testamentum consignare proprio lino, propriâque cerâ quando debet. T. 1. c. 114. E.
Testamentum imperfectum nullum est. T. 1. c. 118. A.
Testamentum fœminæ post duodecimum annum facere possunt. T. 1. c. 331. B.
Testamentum non infirmatur decennio. T. 1. c. 545. B.
Testamentum an sit juris gentium, an juris civilis. T. 1. c. 1041. A.
Testamentum pro hereditate accipi potest. T. 3. c. 178. C.
Testamentum imperfectum est, quod non est obsignatum septem testium signis. T. 1. c. 1290. A.
Testamentum quomodo nuncupatur. T. 1. c. 330. D.
Testamentum facere non possunt mutus, & surdus. T. 1. c. 330. E. & c. 1043. B.
Testamentum inofficiosum, vel in quo emancipatus præteritus est, propriè testamentum est. T. 1. c. 1079. D.
Testamentum filiusfamilias facere non potest, nisi sit miles. T. 1. c. 330. D. E.
Inter testamentum, & codicillos differentia. T. 1. c. 1039. D. & T. 2. c. 410. C.
Testamentum jure factum infirmatur duobus modis. T. 1. c. 337. B.
Qui ab hostibus captus est, testamentum facere non potest, quasi servus. T. 1. c. 417. A.
Testamentum faciunt relegatus, & ad tempus in opus publicum damnatus. Ibid. B.
Testamentum, nisi post mortem, non valet. T. 1. c. 1040. D.
Testamentum mysticum aliud, aliud per nuncupationem, & alia testamentorum genera. T. 2. c. 396. E.
Testamentum cognoscimus ex heredis institutione, vel substitutione. T. 2. c. 397. B.
Testamentum quandonam rumpatur. T. 1. c. 116. B.
Testamentum per æs, & libram. T. 1. c. 96. C.
Testamentum quoddam non jure factum dicitur, quoddam jure factum rumpitur, vel irritum fit. T. 1. c. 117. B.
Testamentum obsides facere non possunt. T. 1. c. 1044. E.
Testamentum facere non potest ægrotus, qui in mentis suæ potestate non est. T. 1. c. 417. D.
Testamentum suæ civitatis legibus quisque facit. T. 1. c. 1041. B.
Testamentum apud hostes factum non valet. T. 1. c. 417. A.
Testamentum diversâ manu rectè scribitur. T. 1. c. 1289. B.
Testamentum scriptum mysticum est, quod nuncupatur, non item. T. 1. c. 1049. C.
Testamentum aut per scripturam fit, aut per nuncupationem. Ibid. B.
Testamentum falsum qui scripserit, recitaverit, subjecerit, signaverit, suppresserit, amoverit, resignaverit, deleverit, quibus pœnis plectendus. T. 1. c. 453. A. c. 508. A. B.

BIU Cujas

Teſtamentum tribus perficitur verbis, quæ ſi abſint, non teſtamentum, ſed codicillus eſt. T. 1. c. 1267. D.
Teſtamentum vivi qui aperuerit, recitaverit, reſignaverit, pœnâ legis Corneliæ tenetur. T. 1. c. 509. D.
Teſtamentum internecinum quid ſit, ac de ejuſdem actione. T. 3. c. 2. A. B.
Teſtamentum adire. T. 3. c. 178. A. C.
Teſtamentum agnatione poſtumorum præteritorum omnimodo rumpitur. T. 1. c. 1056. E.
Teſtamentum, in quo filiusfamilias præteritus eſt, jure civili ab initio nullum eſt. T. 1. c. 1058. E.
Teſtamentum in Germania nullum, nec Athenis ante Solonem. T. 1. c. 1041. B.
Teſtamentum quando inofficioſum dici poteſt, ac de inofficioſi querela. T. 1. c. 448. B.
Teſtamentum inofficioſum dici non poteſt, niſi heres ſcriptus adierit. T. 1. c. 1255. D.
Teſtamentum militis ſcriptum notis valet, pagani non valet. T. 2. c. 1136. C. D. & T. 3. c. 58. D.
Teſtamentum militare non rite factum dicitur. T. 1. c. 100. E.
Teſtamentum militis nudâ fit voluntate, pagani non item. T. 1. c. 801. D.
Teſtamentum jure militari quomodo valere definit. T. 1. c. 1316. C.
Teſtamentum juſtum non eſt, niſi fiat ſeptem teſtibus civibus Romanis puberibus præſentibus. T. 1. c. 97. D.
Teſtamentum imperfectum inter liberos non fit inutiliter. Tom. 1. c. 651.
Taſtamentum nato poſtumo præterito rumpi. T. 1. c. 1063. E.
Teſtamentum ſine heredis inſtitutione nullum. Tom. 1. c. 799. B.
Teſtamentum minutione capitis, etiam minimâ, irritum fit. T. 2. c. 1039. A.
Teſtamentum olim infirmabatur decennio. T. 1. c. 545. B.
Teſtamentum non fit irritum monachiſmo. T. 2. c. 1039. A.
Teſtamentum nudâ voluntate infirmari non poteſt. T. 3. c. 386. B.
Teſtamentum quot modis rumpitur. T. 1. c. 1079. B.
Teſtamentum rumpit agnatio poſtumi. T. 1. c. 1307. D.
Teſtamentum rumpi, in quo poſtumus præteritus eſt. T. 1. c. 1304. E.
Teſtamentum prius poſteriore rumpitur. T. 1. c. 1317. E.
Teſtamentum rumpitur, poſtea quam factum eſt, agnatione ſui heredis, vel alio teſtamento. T. 1. c. 1290. A.
Teſtamentum publicè recitari debet. T. 1. c. 423. C.
Teſtamentum totum eſſe falſum ſi dicat is, cui legatum relictum eſt, & non obtineat, vel etiamſi obtineat, a legato repellitur. T. 4. c. 117. B.
Teſtamentum ab initio juſtum, rumpitur poſtea mutatione, vel agnatione ſui heredis. Tom. 4. c. 1439. A.
Teſtamentum jure codicillorum tueri non poteſt. T. 4. c. 1065. E. niſi exprimatur. Ibid. E. Accurſius unum caſum excipit. Ibid. c. 1066. A.
Teſtamentum, in quo ſolennia juris deſunt, non jure factum, atque adeo inutile eſt. Tom. 4. c. 1438. D. codicilli nullam ordinis ſolennitatem deſiderant. Ibid. D.
Teſtamentum non facit ſola voluntas, niſi militis. T. 4. c. 515. B.
Teſtamentum vitiat ipſo jure præteritio filii. T. 4. c. 343. C.
Teſtamentum irritum per omnia conſtituitur, hereditate non aditâ ab herede, qui in eo ſcriptus eſt. T. 4. c. 1439. D.
Teſtamentum rumpitur agnatione poſtumi præteriti. T. 4. c. 402. C.
Teſtamentum eſt cauſa, ex qua codicilli valent; & codicilli non poſſunt eſſe cauſa, ex qua valet teſtamentum. T. 4. c. 381. E.
Teſtamentum poſterius imperfectum quando rumpit prius teſtamentum perfectum. T. 4. c. 375. B. C.
Teſtamentum facere de bonis alienis non licet. T. 4. c. 371. D.
Teſtamentum corrumpit infamia teſtium. T. 4. c. 1472. C.
Teſtamentum prius jure perfectum poſteriore imperfecto non rumpitur. T. 4. c. 375. C. duo ſunt caſus, quibus poſterius teſtamentum imperfectum rumpit prius, quod erat jure perfectum. Ibid. C.
Teſtamentum imperfectum dicitur, quod non ſubſcriptum, neque a teſtibus ſignatum eſt. Tom. 4. c. 1073. C.
Teſtamentum bellicum (ſeu teſtamentum militis) verè eſt, quod non atramento ſcriptum, ſed ſanguine, non in charta, ſed in mucrone. T. 4. c. 501. B.
Teſtamentum ejus nullum eſt, cujus nulla bona ſunt. T. 4. c. 353. B.
Teſtamentum an adoptione rumpatur, quaſi agnatione ſui heredis, ſiquis inſtitutus ſit, & poſtea adoptatus. T. 4. c. 326. A.
Teſtamentum manifeſti fœneratoris an ipſo jure nullum ſit, ſi exactum fœnus non reddiderit; & an convaleſcat, ſi poſt factum teſtamentum reddiderit. Tom. 4. c. 1035. D.
Teſtamentum nullum eſt, quod obſignavit is, qui poſtea ſervus apparuit. T. 4. c. 883. A.
Teſtamentum deſtitutum pro non facto habetur; & deſtituitur, ſi heres non adeat. T. 4. c. 306. E.
An teſtamentum corroboret nudum nomen heredis. Tom. 4. c. 83. B.
Teſtamentum pupillare eſt pars, & ſequela paterni teſtamenti. T. 4. c. 762. C.
Teſtamentum militis perfectum eſt quælibet voluntas. T. 4. c. 375. D.
Teſtamentum quid eſt. T. 4. c. 515. A.
Teſtamentum pagani pertinet ad jus civile, militis verò teſtamentum eſt juris gentium. Tom. 4. c. 375. D.
Teſtamentum confirmatur morte ſolâ, item electio heredis. T. 4. c. 517. A.
Teſtamentum militis factum in militia valet quoque eodem jure militari intra annum, ſi modò miles dimiſſus ſit propter honeſtam cauſam. T. 4. c. 375. B.
Prius teſtamentum poſteriore rumpitur. Ibid. C. & quando non. Ibid. C.
Teſtamentum militis imperfectum perfecti poteſtatem obtinet, quia ſola voluntate perficitur. T. 4. c. 510. D.
Teſtamentum imperfectum dicitur duobus modis, & quomodo. T. 4. c. 510. D. E. & c. 511. A. cauſa teſtati trahit ad ſe cauſam inteſtati. Ibid. c. 511. D.
Teſtamentum militis irritum non fit capitis minutione. Tom. 4. c. 511. B.
Teſtamentum militis nudâ voluntate perficitur. T. 4. c. 510. D.
Teſtamentum non infirmatur nudâ voluntate, electio verò heredis infirmatur nudâ voluntate. T. 4. c. 519. B.
Teſtamentum non ſignatum, vel a teſtibus non ſubſcriptum, pro imperfecto habetur. T. 4. c. 376. A.
Teſtamentum rumpitur agnatione, vel quaſi agnatione. T. 4. c. 325. A. B.
Teſtamentum pupillare nudum nomen heredis conſervat. Tom. 5. c. 1068. E.
Teſtamentum, quòd teſtatio mentis ſit, dictum eſt. Tom. 5. c. 397. D.
Ad teſtamentum militum non pertinere jus adcreſcendi. Tom. 5. c. 1047. C.
Teſtamentum unde initium capiat T. 5. c. 762. A. B.
Teſtamentum ſi deletum fuerit, quæ actio competat. T. 5. c. 798. E. c. 799. A.
Teſtamentum quibus verbis fit. T. 6. c. 1045. A.
Teſtamentum conferri poſſe in alienam voluntatem. Ibid. A.
Teſtamentum debet fieri ante ingreſſum monaſterii. T. 6. c. 1042. E.
Teſtamentum irritum facit repudiatio heredis ſcripti ex aſſe. T. 6. c. 176. B.
Teſtamentum pupillare eſt ſequela paterni teſtamenti. Ibid. B. quando ir-

BIU Cujas

do irritum fit : Ibid. B.
Teſtamentum rumpi poſtumi præteriti agnatione, Tom. 6. c. 190. D.
Teſtamentum reſcinditur per bonorum poſſeſſionem contra tabulas, T. 6. c. 154. A. B.
Qui teſtamentum patris oppugnat, nihil ex eo teſtamento conſequi poteſt. T. 6. c. 176. C.
Qui teſtamentum impugnat, in quo legatum ei relictum eſt, indignus eſt legato. T. 6. c. 1056. E.
Ut teſtamentum conſiſtat, vel inſtituendus, vel exheredandus eſt filius. T. 6. c. 153. D.
Teſtamentum finitur pubertate, etiam codicilli finiuntur. Tom. 6. c. 268. E.
Teſtamentum facere non poteſt furioſus. T. 6. c. 260. D.
Teſtamentum pupillare ſui heredis confirmat tutelas, & libertates, & omnia, quæ teſtamento patris ſcripta ſunt. T. 6. c. 177. C.
Teſtamentum non confirmari per codicillos. T. 6. c. 203. B. C.
Teſtamentum rumpitur agnatione ſui heredis teſtamento præteriti, non etiam codicillis. T. 6. c. 265. C.
Teſtamentum impugnat, qui falſum dicit, aut inofficioſum, non qui dicit minùs ſolenne. T. 6. c. 736. C.
Teſtamentum militis notis ſcriptum valet, ſi modò probetur dictaſſe eum notario ſuo, quod dictavit teſtamenti condendi gratiâ. T. 6. c. 561. B.
Teſtamentum paternum plerumque præcedit pupillare. T. 6. c. 621 C.
Teſtamentum fit irritum damnatione, ſi vivus teſtator damnetur capite, & minuatur. T. 7. c. 1234. D.
Teſtamentum inofficioſum quid. T. 7. c. 168. C.
Teſtamentum quando rumpitur, & quando non rumpitur. Tom. 7. c. 904. E.
Teſtamentum duplex quando dicitur. T. 7. c. 906. D.
Teſtamentum paternum ſi deſtituitur non aditâ hereditate, pupillare evaneſcit. T. 7. c. 902. C.
Teſtamentum unde deductum. T. 7. c. 3. B. C. & c. 1161. A. & T. 8. c. 521. A.
Teſtamentum improbum quid. T. 7. c. 168. C.
Teſtamentum eſt voluntatis noſtræ teſtatio. T. 7. c. 1089. A.
Teſtamentum definitur juſta voluntas ad differentiam codicillorum, quibus voluntas non eſt juſta. T. 7. c. 489. B.
Teſtamentum ſuperius quod dicatur. T. 7. c. 939. B.
Teſtamentum falſum, vel injuſtum dicturus, quid peragere debeat. T. 7. c. 175. A.
Teſtamentum inhumanum quid. T. 7. c. 168. D.
Teſtamentum inofficioſum qui dixerit nomine defuncti, cui heres exſtitit, non prohibetur ſuo nomine legatum petere. Tom. 7. c. 1485. E.
Teſtamentum per querelam an pro parte reſcindatur. T. 7. c. 199. A.
Teſtamentum prius an poſteriore jure perfecto rumpatur. Tom. 7. c. 921. C. & T. 8. c. 47. C.
Teſtamentum qui accuſavit, nec obtinuit, an repellatur a legato ei relicto, cui ipſe heres exſtitit. T. 7. c. 1485. E.
Teſtamentum ſi minor accuſaverit, nec obtinuerit, an repellatur a legato. T. 7. c. 1486. C.
Teſtamentum tacitâ, aut nudâ voluntate non infirmatur. T. 8. c. 981. B.
Teſtamentum unde ita vocatur. T. 8. c. 961. D.
Teſtamentum facere quibus non eſt permiſſum. T. 8. c. 966. D.
Teſtamentum non ſemper mutus, & ſurdus facere poſſunt. Tom. 8. c. 967. B.
Teſtamentum qui incidit, ei hereditas aufertur. T. 8. c. 170. E.
Teſtamentum qui facere non poſſunt. T. 8. c. 186. E.
Teſtamentum exſtare non ſufficit, niſi perſeveret voluntas. Tom. 8. c. 170. E.
Teſtamentum, in quo filius ſuus eſt præteritus, injuſtum, & ipſo jure nullùm eſſe. T. 8. c. 172. D.
Teſtamentum, in quo præteritus eſt filius emancipatus, juſtum eſſe, ſed reſcindi poſſe, & quomodo. Ibid. D.
Teſtamentum unum eodem tempore duabus tabulis, duobus exemplis teſtator conſignavit, & in uno legavit Titio 100. in altero 50. tantum, quid Titio debeatur. T. 7. c. 1300. B.
Teſtamentum in opiſtographo ſcriptum. T. 8. c. 134. E.
Teſtamentum rumpit poſtumus præteritus jure civili. Tom. 8. c. 36. C.
Teſtamentnm an ex cauſa exheredationis, vel præteritionis irritum ſit. T. 8. c. 58. E.
Teſtamentum, vel pars ejus ſi interierit ante mortem teſtatoris, vel ſi aliquid deletum ſit, an valeant ea, quæ in eo ſcripta ſunt. T. 8. c. 20. C. D.
Teſtamentum captivitate fit irritum. T. 8. c. 484. C.
Teſtamentum falſum quid. T. 8. c. 639. A.
Teſtamentum eſt verbum ſimplex, non duplex. T. 8. c. 521. A. B.
Teſtamentum ſi aliquis ſanus fecit, deceſſit furioſus, mutus, ſurdus, aut prodigus, an dabitur ex eo teſtamento bonorum poſſeſſio ſecundùm tabulas. T. 8. c. 135. E.
Teſtamentum non fit irritum ſuperveniente furore. Ibid. E.
Teſtamentum non fit nudâ voluntate, nec tollitur nudâ voluntate, ideſt, hereditas non adimitur nudâ voluntate, nec datur, nec reſtituitur. T. 8. c. 137. C. D.
Teſtamentum decennio infirmatur; ſi concurrat manifeſta voluntas teſtatoris. T. 8. c. 48. A.
Teſtamentum falſum eſſe, qui certus eſt, an is poſſit petere bonorum poſſeſſionem ab inteſtato. T. 8. c. 17. B. ſi non petierit intra tempora, an excludatur tempore. Ibid. C.
Teſtamentum factum inter liberos valet, etiamſi ſit imperfectum. T. 8. c. 47. E. an rumpatur alio æquè imperfecto. Ibid. E.
Teſtamentum, jure militari factum, an ſit imperfectum. T. 8. c. 47. D. an rumpatur. Ibid. D.
Teſtamentum ſi in pluribus exemplaribus ſcriptum ſit, an neceſſe ſit, omnes codices exſtare. T. 8. c. 135. B. quod ſi ſeparatim ſignati ſint, & diverſi heredes in eis ſcripti, tunc ſequemur poſterius teſtamentum. Ibid. C. ſi non appareat, quod ſit ſupremum, utrum admittatur. Ibid. C.
Teſtamentum holographum quod dicitur. T. 9. c. 709. D.
Teſtamentum quomodo, & a quibus impugnatur. Tom. 9. c. 659. B.
Teſtamentum facere voluiſſe non intelligitur, qui coactus voluit. T. 9. c. 795. D.
Teſtamentum jure perfectum non reſcinditur. T. 9. c. 1486. A.
Qui teſtamentum facere poſſunt, vel non. T. 9. c. 703. D. & ſeq.
Teſtamentum non poteſt quis facere de aliena re, vel pecunia. T. 9. c. 703. D.
Teſtamentum exigit liberam voluntatem, & liberum ſtilum. T. 9. c. 795. E.
Ut teſtamentum perfectum ſit, quæ deſiderantur. T. 9. c. 706. D & ſeq.
Teſtamentum non vitiat brevitas. T. 9. c. 1100. A.
Teſtamentum facere poteſt per nuncupationem, qui cæcus eſt, quod non poteſt facere per ſcripturam. T. 9. c. 706. B.
Teſtamentum rumpitur ſucceſſione nepotis. T. 9. c. 33. B.
Teſtamentum vitiatur præteritione filii. Ibid. C.
Teſtamentum hodie græco, vel alio ſermone conſcribi, vel nuncupari poteſt. T. 9. c. 811. C. D.
Teſtamentum pagani in procinctu factum quid. T. 9. c. 702. D.
Teſtamentum imperfectum eſt, quod neque ſubſcriptum, neque ſignatum eſt a teſtibus. T. 9. c. 710. A. D.
Teſtamentum repudiare, ideſt, repudiare hereditatem teſtamento delatam. T. 9. c. 928. A.
Prius teſtamentum non rumpitur poſte-

BIU Cujas

posteriore, nisi posterius sit utile, & jure perfectum. Tom. 9. c. 490. D.
Testamentum quando rumpitur. T. 9. c. 764. D. E.
Testamentum quoquo modo factum a milite sine jurisconsulto valet. T. 9. c. 699. C.
Testamentum omne olim antiquabatur tempore decennii, & fiebat irritum, nisi revocaretur post decennium. T. 9. c. 713. D.
Testamentum non sciptum jus prætorium non novit, jus civile testamentum non scriptum novit; T. 9. c. 658. D.
Falsum testamentum illud est, quod testamentum non est. Tom. 10. c. 84. A.
Testamentum rumpitur agnatione postumi præteriti. T. 10. c. 145. E.
Testamentum destitutum ab herede non tam fit irritum juris ratione, quàm ob desertionem, & cessationem heredis. T. 10. c. 323. C.
Testamentum, quo non honorantur amici, dicitur inhumanum. T. 10. c. 473. B.
Testamentum qui dicit falsum, an impugnet judicium defuncti. T. 10. c. 479. C.
Testamentum qui injustum dicunt, an repellantur a legatis. Ibid. E.
Testamentum qui impugnavit, & petiit bonorum possessionem contra tabulas, an repellatur a legato. T. 10. c. 480. D.
Testamentum falsum, & inofficiosum qui dicit, an repellatur a donatione causâ mortis. T. 10. c. 497. D.
Testamentum si vitio aliquo laboret, interrumpitur heredum institutio. T. 10. c. 680. D.
Testamentum nuncupativum nullum est, si testator omnes heredes non nuncuparit. Ibid. E.
Testamentum statim post mortem testatoris debet aperiri. T. 10. c. 696. A.
Testamentum qui facere non possunt, cur mortis causâ donare possint. T. 10. c. 1047. A.
Testamentum non fit quibuscumque verbis. T. 10. c. 1059. D.
Testamentum imperfectum quodnam sit. T. 10. c. 1076. D.
Testamentum an faciat impubes. T. 10. c. 1249. C.
Testamentum si corruat summo jure, corruent & legata. Tom. 10. c. 1255. E.
Testamentum inofficiosum si sit ruptum, an omnia in eo contenta simul corruant. T. 10. c. 1257. C.
Testandi potestatem si lex non dederit, nec privatus dabit. T. 4. c. 372. B.
Testandi facultas libera an constringi possit. T. 7. c. 1078. E.
Testandi libertas cuilibet civi Romano concessa amittitur capitis deminutione, non pactione nudâ. T. 9. c. 94. A.
Testandi libertatem lex tollere potest. T. 9. c. 688. D.
Testandi libertatem non posse auferri privatâ conventione. Ibid. D.
Testantis voluntatem scripti heredes qui non habent, omnino repelluntur. T. 8. c. 171. A.
Testantium voluntas suprema debet exsequi. T. 6. c. 222. E.
Testantium voluntas ambulatoria est usque ad supremum vitæ exitum. T. 9. c. 94. C.
Testari siquis aliquem prohibuerit, vel coegerit. T. 1. c. 803. C. & T. 2. c. 408. B. C. & c. 794. E.
An testari possit de castrensi peculio ex privilegio militiæ confestim, atque cingi quis justus est, secus verò ante militiam. T. 4. c. 1076. B. C.
Testari potuit olim servus publicus de media parte quæsitorum. T. 7. c. 155. E.
Testari an possint jure militari, qui ex numero transferuntur in alios numeros. T. 8. c. 149. E.
Testari an possit captus ab hostibus, vel latronibus. Tom. 10. c. 1046. D.
Testati causa trahit ad se causam intestati, & econtra. T. 4. c. 369. D. & c. 511. D. & c. 1053. A.
Testatio sola privata tabellionis fidem non facit. T. 1. c. 696. A.
Testatio, quæ in jure facienda est, quid sit, & significet. Tom. 5. c. 655. B. C.
Testatio, quæ in nuntiatione novi operis requiritur, plenam fidem facit. Ibid. D.
Testatio ex scripto facta, & adhibitis signatoribus, plurimum valet ad fidem faciendam judici, dolumque comprobandum. Tom. 5. c. 295. A.
Testatio facta in urbe, T. 9. c. 427. C. fit scripto. Ibid. D.
Testatio sola per se fidem non facit, debet fieri publicè. T. 9. c. 278. A. cum obsignatione testium. Ibid. A.
Testatio quid sit. T. 10. c. 1110. E. & c. 1191. D.
In testationibus adminicula sola non sufficiunt. Tom. 9. c. 278. B.
Testator utrùm rem legatam vendiderit, an donaverit, multum interest, & quæ distinctio notanda. T. 4. c. 520. B. C.
Testator sub plurativo numero, si sine liberis, etiam singularem comprehendit. T. 4. c. 1189. E.
Testator alicui rem legavit, eandem & heres eidem legavit, an bis debeatur. T. 4. c. 441. E.
Testator jubet heredem monumentum facere, an heres hoc mandato obligetur. T. 4. c. 119. E. & c. 120. A. & seq.
Testator heredem rogat per fideicommissum, ut libertis suis ducenta daret ad exstruendum monumentum, quæritur, an quod amplius expenderunt, ab herede recuperare possint actione negotiorum gestorum, veluti hereditario negotio gesto. T. 4. c. 877. B. ratio hic est communis. Ibid. B. C.
Testator sibi heredem facit vulgari substitutione, pupillari verò non sibi, sed pupillo. T. 4. c. 1070. D. E. Marcus Tullius quomodo substitutionem pupillarem concepit *lib. 2. de invent.* Ibid. E.
Testator, & heres idem homo esse intelligitur. T. 6. c. 141. C.
Testator an facere possit, ne leges in suo testamento locum habeant. T. 7. c. 1045. A. an fundum communem legare possit. Ibid. c. 1366 D. an possit cavere, ne lex Falcidia locum habeat in suo testamento, Ibid. c. 1045. A.
Testator an possit prohibere Falcidiam. T. 7. c. 948. B.
Testator an testamento, vel codicillis bonorum suorum alienationem prohibere possit. Tom. 7. 1081. A. B.
Testator dum vult vestem legare, si supellectilem dicat, an noceat legato. T. 7. c. 966. A. B.
Testator pro parte intestatus an fieri possit pro parte testatus manere. T. 7. c. 198. D.
Testator, qui legat uxori vinum, oleum, frumentum, acetum, mella, salsamenta, non adjectâ quantitate, an omne, quantum reliquerit, legasse videatur. Tom. 7. c. 1447. A. an legatum utile sit. Ibid. A.
Testator pluribus scriptis heredibus uni ex iis prælegat rationes hereditarias, an videatur legare ea, quæ rationibus continentur. T. 7. c. 1032. B.
Testator an possit pro parte testari, & pro parte non testari. Tom. 7. c. 1179. B.
Testator si alicui leget aureos denos si nepotis sui negotiis interveniat, nepote operâ ejus non amplius uti volente, an nihilominus fideicommissum debeatur. T. 7. c. 1314. D.
Testator si pro argento vestem dicat, aut aurum pro orichalco, an noceat legato. T. 7. c. 966. A. B.
Testator si cœpit facere secundum testamentum, nec perfecit, an primum ratum sit, & an fiscus vocetur. T. 7. c. 1489. D.
Testator si legatarium capitis accusaverit, an videatur legatum ademptum. T. 7. c. 1488. D. & c. 1489. A.
Testator si ex heredibus scriptis unum rogaverit, ut ex cæteris uni, cui vellet, partem suam restitueret post mortem suam, ille si decesserit, nullo electo, an omnibus competat petitio fideicommissi. T. 7. c. 1465. B.
Testator quas partes faciat, viriles, an hereditarias. Ibid. B. C.

BIU Cujas

Teſtator ſi quendam ex heredibus juſſerit ſolvere æs alienum, non creditores, ſed coheredes adversùs eos actionem habent. T. 7. c. 1050. E. & c. 1051. A.
Teſtator ſi vetuerit fundum hereditarium alienari, an obligationem pariat heredibus. Tom. 7. c. 1303. B. C.
Teſtator ſi legaverit fundum, & quæ in eo ſint mancipia mortis tempore, an ancilla, quæ eo tempore in fuga eſt, & partus ejus legatario debeantur. T. 7. c. 1064. D.
Teſtator ſi rem pigneratam legaverit, heresne, an legatarius eam luere debet. T. 7. c. 147. A.
Teſtator ſi leget nomen debitoris ſui, an legatum valeat. T. 7. c. 1053. C.
Teſtator ſi uni rem legaverit, poſt ea eandem alteri leget animo transferendi legati, tunc non concurrunt. T. 7. c. 1014. E.
Teſtator ſupellectilem legans, dum vult veſtem legare, nihil agit. T. 7. c. 967. C. D.
Teſtator an poſſit plures heredum gradus facere. T. 8. c. 141. A.
Teſtator poteſt mutare voluntatem, & quomodo. T. 8. 170. C. D.
Teſtator ſi aliam Eccleſiam pro alia heredem ſcripſerit, veritas contra ſcriptum obtinere debet. T. 10. c. 604. A.
Teſtator ſi deleverit omnem ſcripturam teſtamenti, an infirmetur teſtamentum. T. 10. c. 771. E.
Si partem tantùm teſtamenti, vel nomen unius heredis, aut omnium heredum nomina deleverit, quid ſequetur. T. 10. c. 771. E. & c. 772. A.
Teſtator ſi cœperit facere ſecundum teſtamentum, nec perfecerit, an prius infirmetur. T. 10. c. 772. A.
Si verò ſecundùm teſtamentum perfecerit, & indignum ſcripſerit, quid ſequetur. Ibid. A.
Teſtatoris error cur legato officit. T. 4. c. 535. D.
Teſtatoris voluntas. Vide, Teſtamentum.
Teſtatoris error quando facit jus. T. 4. c. 1250. D.
Teſtatoris voluntas num erogationis finem faciat. T. 4. c. 877. C.
Teſtatoris voluntatem quando non vitiant mendum, & vitia. T. 4. c. 1071. A.
Teſtatoris ſcientia fideicommiſſum facit, opinio non. T. 4. c. 538. E. & c. 539. A.
Teſtatoris voluntas potiùs ſpectatur, quàm verba. T. 4. c. 1188. D.
Teſtatoris voluntas intra annum debet exſequi, & impleri. T. 6. c. 1043. C.
Teſtatoris prohibitio, quæ nullam habet cauſam, nudum eſt præceptum, & conſilium potiùs, quàm præceptum. T. 6. c. 743. C.
Teſtatoris proprium quod non eſt, id neceſſe eſt alienum dici. T. 6. c. 585. D.
Teſtatoris factum pro facto heredis eſt. T. 6. c. 141. B.
Teſtatoris voluntas, & mens, vel præſumptio jure recepta, vel æquitas, & ſubtilitas judicis omnem ambiguitatem ſolvit. T. 6. c. 503. B.
Teſtatoris alumnæ utrùm prædii legati dimidia, an virilis portio debeatur. T. 6. c. 737. B.
Teſtatoris ſcriptura an poſſit juris civilis regulis derogare, vel efficere, ut debeatur ad tempus, vel conditionem. T. 7. c. 1046. A. B.
Teſtatoris præceptum non mutat jus publicum. T. 7. c. 523. E.
Teſtatoris error in nomine, & corpore rei legatæ an noceat legato. T. 7. c. 966. A.
Teſtatoris voluntas an potior ſit ſubtilitate juris, vel ſcripturâ certâ, & indubitatâ. T. 7. c. 1354. D.
Teſtatoris voluntas potior an ſit ſcripto, & an ordo ſcripturæ impediat voluntatem. T. 7. c. 998. E.
Teſtatoris voluntas ubi manifeſta eſt, an exigatur ſolennitas verborum. T. 7. c. 1355. C.
Teſtatoris voluntatis ratio an habeatur, ubi manifeſta eſt ſcriptura. T. 7. c. 1355. A.
Teſtatoris voluntas jus publicum mutare non poteſt. T. 8. c. 763. D.
Teſtatoris indignatio. T. 9. c. 106. C.
Contra teſtatoris voluntatem non facit, qui non expectatâ conditione fideicommiſſi remittit fratri fideicommiſſum. T. 9. c. 31. A.
Teſtatoris poſſeſſio non tantùm heredi accedit, ſed etiam heredi heredis, & deinceps in infinitum. T. 9. c. 724. D.
Teſtatoris voluntas inepta quæ dicitur. T. 9. c. 807. A. huic non eſt parendum. Ibid. A.
Teſtatoris voluntate poteſt remitti cautio legatorum, vel fideicommiſſorum. T. 10. c. 1028. E.
Teſtatoris voluntas pleniùs eſt interpretanda. T. 10. c. 1167. C.
Teſtatoris heres eſt, qui eſt heres heredis. T. 10. c. 1168. B.
Teſtatoris jurata bonorum deſcriptio creditoribus non nocet, heredibus nocet, debitoribus prodeſt. T. 10. c. 635. E.
Teſtatori niſi lex ſpecialis hoc permiſerit, non poteſt ipſe cavere, ne in ſuo teſtamento leges, conſtitutiones, ſenatuſconſulta, edicta locum habeant. T. 9. c. 910. A.
Teſtatorem ſi legatarius teſtamentum mutare prohibuerit, an legatum ei relictum fiat caducum. T. 5. c. 631. E.
Teſtatorem aliud voluiſſe, ſi appareat, an recedatur a ſignificatione verborum. T. 7. c. 1355. E.
Teſtatorem juri publico non poſſe derogare ullo modo. Tom. 7. c. 1258. C.
De eo, qui teſtatorem prohibuit mutare teſtamentum, quòd eſſet ſcriptus heres in priore teſtamento. T. 9. c. 795. A.
Quomodo debeat intelligi, teſtatorem protuliſſe dies legatorum. T. 10. c. 90. B.
Teſtatore ignorante in re aliena. T. 4. c. 535. C.
Teſtatore invito, falcidiæ locus non eſt. T. 4. c. 267. C.
A teſtatore non jure manumiſſi ſervi an inſtructo prædiorum cedant. T. 4. c. 1181. B.
A teſtatore factâ locatione, an legatarius eam ſervare teneatur. T. 5. c. 565. A.
Teſtatores, qui ſanæ mentis ſunt, exemplo naturæ, quæ nihil fruſtra facit, nihil etiam fruſtra faciunt. T. 10. c. 367. C.
Teſtatores ſani, & ſobrii nihil faciunt fruſtra. T. 10. c. 1097. E.
Teſtatorum abominationes frequentes ſunt. T. 6. c. 739. A.
Teſtatus ex parte, & ex parte inteſtatus decedere nemo poteſt, niſi miles. T. 1. c. 110. D. E.
In teſte vitæ qualitas, ac dignitas ſpectanda. T. 10. c. 495. A.
Ob unum teſtem non moveri judicem ad deferendum jusjurandum. T. 9. c. 191. B.
Teſtes omnes an poſſint uno annulo ſignare teſtamentum. Tom. 1. c. 97. C. & T. 8. c. 962. B.
Teſtes plures ex una domo adhiberi an poſſint alieno negotio. T. 1. c. 98. C.
Teſtes qui in teſtamento adhiberi poſſunt, & qui non adhiberi. T. 1. c. 97. D.
Teſtes plures, quàm ſeptem, ad teſtamentum adhibiti non nocent. T. 1. c. 417. C.
Teſtes tres quando in teſtamento ſufficiunt. T. 3. c. 386. B.
Teſtes inviti in cauſis criminalibus teſtimonium dicebant. Tom. 2. c. 1126. D.
Teſtes, cum de fide tabularum nihil dicitur, adversùs ſcripturam interrogari non poſſunt. Tom. 1. c. 495. C. D. & T. 3. c. 386. A. & c. 474. B.
Teſtes unico caſu contra ſcripturam admittuntur. T. 1. c. 1184. D.
Qui teſtes eſſe non poſſunt. T. 1. c. 331. C.
Teſtes in quibus inſtrumentis non ſunt neceſſarii. T. 3. c. 387. A.
Teſtes gratiæ ſuſpecti, & maximè domeſtici, itemque humilis, & abjectæ conditionis non interrogantur. T. 1. c. 495. A.
Teſtes falſi quibus ſubjacent pœnis. T. 1. c. 495. E. & T. 3. c. 386. C. D.
Teſtes decuriones. T. 3. c. 386. D.

BIU Cujas

Teſtes quandonam in judicium venire compelluntur, & quandonam compelli non poſſunt. Tom. 2. c. 1126. C.
Teſtes quinque requiruntur in codicillis. T. 4. c. 384. D.
Teſtes tres adhibebantur in teſtamento in procinctu. Ibid. D.
Teſtes non adhibebant veteres in chirographis. T. 5. c. 419. B.
Teſtes domeſtici aliter in litibus accipiuntur, & aliter in teſtamentis. T. 6. c. 858. A.
Teſtes irrogati an fidem faciant. T. 6. c. 1062. A.
Teſtes domeſtici, & familiares idem ſunt. T. 6. c. 857. E.
Teſtes oportet liquido, diſtinctè, perſpicuè, non confuſè, non obſcurè, non indiſcretè teſtari, alioqui non audiuntur. T. 6. c. 1125. A.
Teſtes ante litem conteſtatam recipi non debent. T. 6. c. 797. A. niſi periculum ſit, eos ob ſenectutem, vel valetudinem inter moras litis conteſtandæ e vita diſceſſuros, vel reipublicæ causâ peregrè profecturos, & diutius moraturos. Ibid. C.
Teſtes intra annum ſunt reo denuntiandi ab actore, ut reo ſit copia eos excipiendi. Ibid. D.
Teſtes claſſici qui dicuntur. T. 6. c. 650. A. & c. 858. A. & T. 9. c. 707. D.
Teſtes quot, & qui adhibendi in teſtamentis. T. 6. c. 1044. B.
Teſtes teſtibus refelli poſſunt ſemel, & iterum, non tertiùm. Tom. 6. c. 871. B.
Teſtes propinqui admittuntur in cauſa matrimonii. T. 6. c. 868. C. & c. 1142. C.
Teſtes ſynodales qui. T. 6. c. 876. D.
Teſtes domeſtici qui dicuntur. T. 6. c. 857. E. & c. 1142. C.
Teſtes, & inſtrumenta, quæ ſunt muta teſtimonia, quomodo differunt. T. 6. c. 881. C.
Teſtes rejiciuntur in omnibus cauſis civilibus, & criminalibus. T. 6. c. 873. C.
Teſtes ſingulares reprobantur. T. 6. c. 846. C. D. puniuntur, qui variè teſtimonia dixerunt. Ibid. C.
Teſtes de quibus circumſtantiis interrogandi. T. 6. c. 864. A.
Teſtes duo, an faciant plenam, unus ſemiplenam probationem. T. 7. c. 1425. D.
Teſtes alios eſſe, quibus interdicitur, ne teſtimonium dicant, alios, qui excuſantur. Tom. 7. c. 884. B.
Teſtes an videantur eſſe idonei, & omni exceptione majores ii, qui in dignitate ſunt poſiti. Tom. 7. c. 1470. D.
Teſtes eſſe, vel teſtimonium dicere qui excuſantur. Tom. 7. c. 885. D. E.
Teſtes quidam rogantur, ut rei gerendæ interſint, quidam non rogantur. T. 7. c. 883. D. E.
Teſtes novi in appellatione admittuntur in cauſa non ſatis inſtructa. T. 9. c. 1107. E.
An teſtes produci poſſint ante litem conteſtatam. T. 9. c. 281. A. ruri conſtat hæc teſtimonia non recipi. Ibid. A. dicuntur ea teſtimonia litis. Ibid. A.
Teſtes decem exiguntur in res ſingulas ex conſtitutione regia. T. 9. c. 275. C. D.
Teſtes, qui legibus excuſantur, ut affines, & cognati, inviti teſtimonium non dicunt. Ibid. E.
Teſtes injuratos non interrogari. T. 9. c. 278. B.
Teſtes Epiſcopi interrogantur adhibitis ſacris evangeliis, & ſacris ſcripturis. Ibid. B.
Teſtes genus probationum ſunt. T. 9. c. 274. B.
Teſtes ſeptem exiguntur in teſtamentis. T. 9. c. 278. D. in divortiis totidem exiguntur. Ibid. D.
Teſtes rogandi ſunt, ut ſignent teſtamentum. T. 9. c. 707. B.
Teſtes qui producit, ſumptus, & viatica præſtat. Tom. 9. c. 276. A.
Teſtes jure civili ſemel producti, & interrogati, iterum non interrogantur. T. 9. c. 281. D.
Teſtes non conveniunt in unum propter metum contagionis, ſed alii poſt alios venient, & ſignabunt teſtamentum. T. 9. c. 710. C.
Teſtes domeſtici in re propria fidem non faciunt. T. 9. c. 274. E.
Teſtes pecuniâ corrupti. Tom. 9. c. 1100. E.
Teſtes eſſe prohibentur domeſtici, & advocati, & exſequutores in lite, quam tractant. T. 9. c. 276. E. & c. 277. A.
Teſtes quando admittuntur, & quando non. T. 9. c. 274. B.
Teſtes inviti evocantur in pecuniariis cauſis. T. 9. c. 280. B. ante Juſtinianum non evocabantur, niſi in cauſis criminalibus. Ibid. B.
Teſtes non rogati. T. 9. c. 279. D. rogati, & jurati. Ibid. c. 280. A.
Teſtes ſunt, qui nec prohibentur teſtimonium dicere, nec excuſantur, ſed excipiuntur, & refelluntur. T. 9. c. 277. D.
Teſtes idonei, & omni exceptione majores, *ſans reproche*. Tom. 9. c. 1271. D.
Teſtes excipere, *reprocher les teſmoins*. Ibid. D.
Teſtes domeſtici qui dicuntur. T. 9. c. 274. E.
Teſtes domeſtici. Vide, Domeſtici teſtes.
Teſtes non producuntur ante litem, nec inſtrumenta. T. 9. c. 282. E.
Teſtes falſi. T. 9. c. 1100. C.
Teſtes. Vide, Teſtimonium. Vide, Probatio, Inſtrumentum.
Teſtes honeſtiores plerumque æſtimantur ex facultatibus. T. 10. c. 467. E.
Teſtes ambigui quare admittantur. T. 10. c. 533. A.
Teſtes quo caſu admittuntur, & non admittuntur. T. 10. c. 636. D.
Teſtes quot ſint adhibendi, ſi vel deſint, vel ſuppetant inſtrumenta. T. 10. c. 637. B.
Teſtes regulariter, & acta omnia fieri debent utràque parte præſente. Ibid. E.
Teſtes ignari latini ſermonis an poſſint eſſe teſtes in teſtamento. T. 10. c. 1059. D.
Teſti unico creditur certis quibuſdam caſibus. T. 10. c. 636. E.
De teſtibus cogendis. T. 2. c. 1126. D.
Teſtibus legatariis utimur in teſtamentis. T. 3. c. 249. B.
Teſtibus ſe magis credere, quàm teſtimoniis dicebat Hadrianus. T. 1. c. 781. D. E.
Teſtibus ignobilibus non creditur ſine tormentis. T. 2. c. 1125. B.
Teſtibusne, an contrariâ ſcripturâ ſcripturam omnem refelli oporteat, & chirographum apochâ. T. 3. c. 474. C.
Teſtibus potiora eſſe monumenta publica in cauſa finium. Tom. 4. c. 897. A.
Teſtibus longè petitis victuales expenſæ ſunt rependendæ. Tom. 6. c. 970. D.
Teſtibus juratis, & non rogatis quando utimur. T. 7. c. 883. E.
Teſtibus pluribus ſingularibus in eo, de quo teſtimonium prohibetur, an fides habeatur. Tom. 7. c. 1424. E.
Teſtibus quid viatici loco detur. T. 7. c. 884. A.
De teſtibus. T. 9. c. 274. B. & ſeq.
De teſtibus peregrè producendis, & audiendis ex ſententia, & interloquutione judicis. T. 9. c. 283. A.
Teſtibus honeſtioribus potiùs creditur. T. 9. c. 278. B.
Teſtibus potiora eſſe monumenta publica, & cenſus. T. 9. c. 97. E.
Teſtibus quinque ſolutio probatur. T. 9. c. 215. A.
Teſtibus potiùs credimus, quàm teſtimoniis defunctorum. T. 9. c. 274. D.
Teſtibus oportet; non teſtimoniis credere. T. 10. c. 968. A.
Teſtimonia nec per abſentes, nec per tabellam dantur. T. 1. c. 781. E.
Adversùs teſtimonia interrogentur teſtes ipſi, quorum ſunt teſtimonia. T. 3. c. 474. B.
Teſtimonia quandoque præponderanda, non numeranda. T. 6. c. 861. C.
Teſtimonia ſunt dicta teſtium relata in literas. T. 9. c. 1100. C.
Teſtimonia litis. T. 9. c. 281. A. & c. 282. E.
Teſtimonia judicialia. T. 9. c. 281. A.
Teſtimonia in ſcriptum redacta nullius momenti ſunt, niſi eis ſuffragetur vox teſtium ipſorum,

BIU Cujas

quorum sunt testimonia. T. 10. c. 968. A.
Testimonia si sint paria, quid sequendum. T. 10. c. 1236. B.
Testimoniales, seu epistolæ. T. 2. c. 1041. A.
Testimoniales literæ quæ dimissis dabantur. T. 9. c. 282. B.
Testimoniales literæ quænam sint. T. 10. c. 736. A.
De testimonii denunciatione, & denunciationibus, quæ ad domum fiunt. T. 3. c. 175. A.
Testimonii judiciarii, vel testamentarii dictionem non habent damnati judicio publico, Tom. 4. A. B.
Testimonii perhibendi jus impuberes nulla in causa habent. T. 4. c. 1476. A.
Testimonii usus necessarius est. T. 10. c. 430. D.
Ex testimoniis falsis suspenditur exsequutio rei judicatæ. T. 9. c. 1100. C.
A testimonio non repellitur damnatus depositi, quamvis infamis fiat. T. 4. c. 848. A.
Testimonio unius an stetur. T. 7. c. 1425. B.
Testimonio unius credendum non esse. T. 9. c. 190. E.
A testimonio quinam rejiciendi. T. 10. c. 968. B.
Testimoniorum, & testium differentia. T. 6. c. 881. C.
Ad testimonium qui, & quales admittendi, & qui non. Tom. 1. c. 495. A. B. C.
Ob testimonium dicendum, vel non dicendum qui pecuniam acceperit, vel dederit, lege Cornelia puniendus. Tom. 1. c. 508. E. & c. 509. A.
Testimonium judiciale judæorum, & hæreticorum contra Orthodoxos non recipiatur. Tom. 2. c. 1094. B.
Testimonium contra dominum vasalus in causa civili, vel criminali dicere non potest. Tom. 2. c. 1285. C.
Testimonium domesticum reprobatur. T. 1. c. 98. D.
Testimonium de auditione apud antiquos fuisse receptum. T. 3. c. 75. D.
Testimonium impubes dicere non potest. T. 1. c. 546. A.
Testimonium rei veræ necessitudo personarum plerumque corrumpit. T. 1. c. 495. C. & T. 4. c. 1478. E.
Testimonium jurati tabellionis sufficit. T. 2. c. 1097. A.
Testimonium qui non dicit in vitus. T. 4. c. 1477. C. D. & seq.
Ad testimonium an admitti possint accusatores damnati in judicio aliquo publico. Tom. 4. c. 1473. B.
Testimonium de auditione in actione de aqua pluvia arcenda recipitur. T. 5. c. 653. E.
Testimonium de auditione favore nuptiarum recipitur. T. 6. c. 1142. D.
Testimonium ferre nemo cogitur jure Pontificio. T. 6. c. 875. B. nisi uno casu. Ibid. B.
Testimonium religiosorum admittitur in causa capituli inopiâ probationum. T. 6. c. 865. E.
Testimonium de auditione adminiculum est probationis. Tom. 6. c. 858. E.
Testimonium unum an probationem faciat. T. 6. c. 857. A. an præsumptionem. Ibid. A.
Testimonium dicere in ea causa an quis possit, in qua advocatus adfuit. T. 7. c. 60. B.
Testimonium qui in reum dixerunt, an possint pro eo in ea causa testimonium dicere. T. 7. c. 884. C.
Testimonium. Vide, Testes. Vide, Probatio, Instrumentum.
Testimonium pro nobis, & adversùm nos dicere, non potest cogi advocatus, qui nobis adest. T. 9. c. 276. E.
Testimonium amplius dicere non licet damnatis publico judicio. T. 9. c. 283. C.
Testimonium domesticum reprobatur. T. 9. c. 275. B.
Testimonium dicere qui cogi possunt, & qui cogi non possunt. Ibid. D.
Testimonium ipso jure non est interdictum ei, qui in judicio publico calumniæ damnatus est. T. 10. c. 606. C.
Testimonium quisque dicit in re aliena, non in propria. Tom. 10. c. 919. E.
Testimonium invitis legibus an nuntietur. T. 10. c. 967. B.
Numerus quinque testium legitimus in fideicommissis. T. 1. c. 145. A.
Testium nomina an edantur in crimine hæreseos reo petenti. T. 3. c. 651. B.
Testium nomina utrùm edantur, Episcopo reo criminis postulato. Ibid. B.
Testium duorum vel subscriptio, aut præsentia exigitur in instrumento. T. 2. c. 1097. B.
Testium productio non fiat μονομερῶς. T. 2. c. 1126. E.
De testium fide. T. 1. c. 781. D.
Testium duo sunt genera, testes, & superstites. T. 2. c. 1284. D.
Testium infamia corrumpit testamentum. T. 4. c. 1472. C.
Testium, & accusatorum eadem conditio. T. 6. c. 1142. B.
Testium productio fieri debet parte præsente, vel saltem vocatâ. T. 6. c. 850. B. C.
Testium duo genera. T. 6. c. 874. D. & T. 7. c. 883. D. & T. 8. c. 216. B.
Testium signa jure prætorio in testamentis requiruntur. Tom. 6. c. 268. A.
Testium productorum dicta in una causa an mihi prodesse possint in alia causa. T. 6. c. 47. C.
Testium productiones sæpe fiunt iterum, atque iterum. Tom. 9. c. 276. B.
Testium numerum si lex exprimit, nil agitur, nisi tot adhibeantur. T. 9. c. 278. D.
Testium, & instrumentorum vim esse eandem in litibus. Tom. 9. c. 282. E.
Testium alii interdicuntur, alii excusantur, alii refutantur, & refelluntur; sicuti tutores alii sunt, qui prohibentur esse, ut minores, & milites, alii, qui excusantur, ut septuagenarii, alii dicuntur suspecti, & removentur. T. 9. c. 276. E.
Testium numerus nisi lege exprimitur, etiam duo sufficiunt; at si lex numerum præscribat, nisi tot adhibeantur, nihil agitur. T. 10. c. 467. C.
Testium multitudinem judex interdum non ponderat, sed pondus. T. 10. c. 1236. B.
Testis quis produci non potest. T. 3. c. 40. D.
Testis an esse possit fœmina, vel non. T. 1. c. 331. C.
Testis recusatur ob carmen famosum damnatus. T. 3. c. 474. A.
Testis non potest esse mulier in testamento; an possit esse in judicio. T. 4. c. 11. D.
Testis in reos relatus, licèt nondum confessus, convictus, damnatus, non est audiendus. T. 6. c. 874. A.
Testis sine jurejurando non est idoneus. Tom. 6. c. 859. B. vulgo Sacramentales vocati. Ibid. E.
Testis de crimine aliquo confessus, & convictus olim, ejerari potest. T. 6. c. 853. D. E.
Testis unicus non sufficit torquendo reo. T. 9. c. 1395. B.
Testis unus quando sufficit ad fidem faciendam. Tom. 9. c. 278. E.
Unus testis nullus testis. Tom. 9. c. 190. E.
Testis probatus reprobari nequit, testis refutatus non potest sine pudore probari. T. 10. c. 637. C.
Testis unicus an valeat ad constituendam fidem. T. 10. c. 967. A.
Testis an possit esse impubes. T. 10. c. 1249. C.
Testudo quid. T. 7. c. 418. E.
Testudo est species cameræ. Ibid. E.
Textor si ostiarius fiat. T. 3. c. 229. B.
Textrinæ deputati servi occultator ut mulctandus. Tom. 2. c. 794. A.
Thalelæus græcorum doctissimus, & τῆς νομικῆς οφταλμός. T. 3. c. 383. B.
Theca frumenti an debeatur, legato frumento. T. 7. c. 1178. A.
Themis est remunerare eum, qui nos

nos munere aliquo affecerit. T. 6. c. 348. E. & c. 349. A.
Themis accipitur pro jure, sive ratione naturali ab Homero. T. 6. c. 349. A.
Themistio philosopho laus reddita Constantii imperatoris oratione. T. 3. c. 466. B.
Theodorus notatus. T. 9. c. 1092. E.
Theodosiana lex in quibus maximè valeat. T. 8. c. 1000. E.
Theodosii codicis auctor fuit Theodosius junior. Tom. 9. c. 1030. D.
Theodosius Magnus auctor præscriptionis 30. annorum. Tom. 6. c. 913. B. & T. 9. c. 1029. B. D.
Theologia quid docet. T. 1. c. 1361. C.
Theologi, *ignoratio vincibilis*, non malè, minùs tamen latinè dicunt. T. 5. c. 630. B.
Theophilus notatus. T. 9. c. 742. B.
Theriaca medicamentum. Tom. 4. c. 1135. E.
Theriaca an cedat fundo instructo, Ibid. E.
Thermæ sunt balneæ publicæ. T. 9. c. 1183. E.
Thermæ Severi quæ. T. 9. c. 1184. B.
Thermarum reparationi tertia pars reditus civitatis cujusque deputatur. T. 9. c. 1183. D. E.
Thesaurensis, seu Comes thesaurorum. T. 2. c. 935. B. C.
Thesauri definitio. T. 2. c. 670. B. & T. 5. c. 707. D.
Thesauri dimidium in loco Cæsaris, aut religioso loco inventi, esse fisci. T. 2. c. 1326. B.
Thesauri duo sunt genera. T. 5. c. 454. C.
Thesauri longa vetustas perimit dominium ejus. T. 5. c. 455. A.
Thesauri possessio qualis sit, & quæ requiratur. T. 5. c. 707. A. B.
Thesauri in fundo defossi possessio an adquiratur, si non antecedat naturalis apprehensio. Tom. 8. c. 255. D.
Thesauri inventi an sit permissa, vel vetita denuntiatio. T. 10. c. 863. D. E.
De thesauris. T. 2. c. 669. D.
De thesauro. T. 7. c. 339. A.
Thesaurus, ac thesaurum latinè dicitur. T. 3. c. 281. C.
Thesaurus famæ publicæ est Quæstor justitiæ. T. 2. c. 667. B.
Thesaurus inventus cujusnam esse debeat. T. 1. c. 73. A.
Thesaurus quis dicitur. Tom. 4. c. 620. A. definitio Cassiodori quæ. Ibid. A. Græci quomodo definiunt thesaurum. Ibid. A.
Thesaurus quid sit. T. 5. c. 454. C. & c. 455. A. & Tom. 7. c. 339. C. & c. 529. C.
Thesaurus quid sit. T. 6. c. 598. C. D.
Thesaurus meus est in tuo fundo: ego volo illum effodere, & tollere, tu non permittis, an tenearis furti nomine. Tom. 7. c. 620. C.
Thesaurus defossus a defuncto venit in actionem familiæ erciscundæ. T. 7. c. 529. C.
Thesaurus est fortunæ donum. T. 7. c. 339. B.
Thesaurus inventus in alieno fundo quomodo dividitur. Tom. 7. c. 339. A. si in proprio fundo, vel communi inventus fuerit, quid erit. Ibid. A.
Thesaurus in alieno loco inventus quomodo ab Hadriano partitus. T. 8. c. 933. B.
Thesaurus inventus cujus sit. T. 10. c. 863. E.
Thesaurus sacer quis sit. Tom. 10. c. 663. D.
Thessalonicæ Ecclesiæ privilegia specialia. T. 10. c. 817. C.
Thetis qua ratione libera facta. T. 1. c. 1146. D.
Thlasiæ qui. T. 8. c. 584. D.
Thlibiæ qui. Ibid. D.
Thoracomachi. T. 3. c. 121. C.
Thymelici qui sint. T. 2. c. 825. C.
Thynnaria piscatio. T. 5. c. 806. E. & c. 807. A.
Thynni, & Tunni quinam dicuntur. T. 5. c. 807. A.
Tiberius Coruncanius jus civile publicè professus. T. 1. c. 908. E.
Tiberius Coruncanius primus profiteri cœpit. T. 1. c. 910. A.
Tigna, quæ non coalescunt propriè ædibus, non confunduntur, non fiunt propria ædibus. Tom. 7. c. 372. C.
Tigna propriè sunt in contignationibus. T. 7. c. 611. E.
Tigna unde dicta. T. 7. c. 612. A.
Tigna quæ sint. T. 8. c. 536. E.
Tignarii. T. 2. c. 767. C. & c. 768. E.
Tignarii fabri qui dicuntur. T. 8. c. 537. D.
Tignariorum fabrorum collegia. T. 6. c. 744. C. D. eis rectè legatur. Ibid. D.
Tigni appellatione quid significatur. T. 1. c. 68. D. & Tom. 8. c. 536. E. & c. 932. A.
Tigni furtivi juncti ædibus actio. T. 1. c. 865. D.
Tigni nomine etiam lapides, & omnis materia, ex qua ædificia fiunt, continentur. T. 5. c. 387. D.
Tigni immittendi servitus quomodo vindicetur. T. 7. c. 460. B. quis sit ejus possessor, & quis videatur contra illam possidere. Ibid. B. C.
De tigni immittendi jure quæ actiones competant. T. 7. c. 457. A.
Tigni vitiosi venditor, si vitio illius ædes corruerint, an æstimationem ædium præstare cogatur. T. 7. c. 760. A. B.
Tigni significationem quidam jurisconsulti auxerunt usque adeo, ut porrexerint eam ad tegulam, & arenam, & lapidem, & testam, vulgo cæmenta. T. 7. c. 611. E. & c. 612. A.
De tigno juncto ædibus, aut vineæ. T. 7. c. 611. D. E. & c. 612. A. & seq.
De tigno juncto actio in nescientem est mixta. Tom. 7. c. 613. D.
De tigno juncto actio est tantùm de tigno furtivo. Ibid. C.
Tignorum appellatione quæ continentur. T. 8. c. 536. E.
Tignum alienum ædibus nostris junctum eximere an cogamur. T. 1. c. 68. C.
Tignum vitiosum qui vendiderit, an teneatur emptori in id, quod interest. T. 7. c. 1450. D.
Tignum si sit furtivum, non erit prætoria actio in factum. Tom. 7. c. 613. D.
Tignum quid. T. 7. c. 612. A.
Tignum domibus injunctum solvere non licet. T. 7. c. 715. D. E.
Tiltres, & *enseignemens*, instrumenta auctoritatis, & originis. T. 6. c. 720. B.
Timere, & timere debere paria sunt. T. 6. c. 318. C.
Timor magistrianus. T. 5. c. 141. E.
Timor servitutis justus timor a Paulo jurisconsulto nominatur. T. 5. c. 142. A. B.
Timoris vani æstimatio nulla. T. 1. c. 1477. E.
Timoris vani justa excusatio non est. T. 8. c. 732. B. & c. 844. A. & c. 884. B.
Titasus nomen quid significet. T. 1. c. 1103. B.
Titasus est nomen liberi hominis. T. 7. c. 1170. A.
Lex *Titia*, *§. qui invita*, *de leg.* 2. explicata. T. 10. c. 201. E. item & *§. si Pater* ejusdem legis. Ibid. c. 206. C.
Titio, aut Mævio fundum lego, cui legatum debeatur. T. 8. c. 510. D.
Titiones. T. 8. c. 605. D.
Tituli partes dicuntur. Tom. 1. c. 721. B.
Tituli generales in Pandectis nulli sunt. T. 3. c. 186. D.
Tituli largitionales. T. 2. c. 690. B.
Tituli monumentorum. Tom. 3. c. 614. E.
Tituli sepulcrorum. Ibid. E.
Tituli diversi significantiam diversi juris præbent. T. 4. c. 831. C.
Tituli sunt claves legum, sive scripturæ, teste D. Hieronymo. T. 4. c. 1122. D.
Tituli lucrativi qui sunt. Tom. 6 c. 219. C.
Tituli omnes secundæ partis Digestorum *de judiciis* vocantur, etiamsi non sint de judiciis, & cur. T. 7. c. 128. C.
Tituli de confessis, de interrogationibus in jure faciendis, & responsionibus in jure palàm faciendis, quid differant. Tom. 8. c. 516. C.
Tituli de detestandis sacris. T. 8. c. 529.

BIU Cujas

c. 520. E. & c. 521. A.
Tituli de injuriis. T. 8. c. 523. E.
Tituli de re judicata, & de confessis. T. 8. c. 525. C.
Tituli potentium a reis, vel litigatoribus usurpati, quinam sint. T. 10. c. 885. E.
Tituli prædiis, prostibulis puellarum, & sepulcris affixi. T. 10. c. 886. B.
Tituli omnes juris sunt confecti ex verbis legum, vel edictorum. T. 10. c. 951. E.
Titulo usurarum legitima tantùm rectè petitur. T. 4. c. 953. D.
Pro titulo est usus longævus. T. 6. c. 39. B.
Titulo pro derelicto eam solùm rem usucapi posse, quam bonæ fidei possessor reverâ pro derelicto habuit. T. 6. c. 496. D.
Justo titulo quis dicitur possidere. T. 9. c. 172. D. E.
Sine titulo an liceat in litibus nomen potentioris ementiri, & prætendere. T. 10. c. 886. C.
Titulorum impositio interdicitur Ecclesiæ. T. 2. c. 958. A.
Titulos potentiorum, vel Principis non licet prædiis imponere. T. 2. c. 107. E. & c. 108. A. & seq.
Titulos prædiis alienis imponere solius est fisci. Tom. 2. c. 657. E.
Titulos duos libri secundi decretalium interpretari promittit auctor. T. 8. c. 315. E.
Titulos possessionis plures esse posse. T. 2. c. 164. E.
Titulos *de donationibus*, *& fidejussoribus* esse fatuorum hominum. T. 9. c. 1172. D.
Titulos Principis qui suis prædiis, vel alienis contra jus apponit, quomodo plectatur. T. 10. c. 886. E.
Titulum possessionis nemo sibi ipsi mutare potest. T. 4. c. 124. A. argumentum ab extraneo ad filium. Ibid. B. ratum non habere est facere. Ibid. D.
Titulum, & causam possessionis an alius nobis mutare, aut meliorem facere possit. Tom. 5. c. 716. E.
Titulum possessionis an quis mutare possit. Ibid. D.
Post titulum *de furtis*, in quo proponitur actio generalis furti, datur actio de tigno juncto, in quo proponitur actio de tigno furtivo. T. 7. c. 613. B.
Titulum possessionis suæ dicere cogitur reus, unde eam rem habeat. T. 9. c. 176. C. in vindicationibus non cogitur. Ibid. D. nec in rei vindicatione. Ibid. E.
Titulum suæ possessionis an possessor cogatur proferre in rei vindicatione. T. 9. c. 264. D.
Titulum duplicari non posse. T. 9. c. 164. D. E.
Titulus est possessionis causa. T. 1. c. 82. B. & T. 5. c. 708. A.
Titulus præfert nomen domini. T. 2. c. 119. B. & T. 10. c. 887. D.
Titulus omnis de regulis juris est de jure ordinario, & summo, non de extraordinario, aut mitiori. T. 4. c. 725. E.
Titulus de in jus vocando quid comprehendat. T. 5. c. 87. A.
Titulus in *ff. De servili cognatione* delendus est. T. 5. c. 547. D.
Titulus pro possessore semper est injustus. T. 5. c. 718. B.
Titulus aliquis a prædone, vel a possessore malæ fidei semper fingi solet. T. 5. c. 797. C.
Titulus pro suo generaliter, & specialiter accipitur. T. 5. c. 717. B.
Titulus pro suo generaliter omnibus cæteris titulis specialibus cohæret. Ibid. B.
Titulus requiritur in usucapione servitutis, sed non in usu longi, & diuturni temporis, quia vetustas pro titulo est. T. 6. c. 39. B.
Justus titulus quis dicitur. Tom. 6. c. 314. E.
Titulus pro soluto, titulus pro cesso sunt justi tituli. Ibid. E. & c. 315. A.
Titulus Clericorum quid. Tom. 6. c. 996.
Titulus, & commenda verbis sunt diversa, re certè sunt eadem. T. 6. c. 1000. A.
Titulus de servitutibus in Codice ita conceptus est: *De servitutibus, & aqua*: & ibi aqua servitutem aquæ significat. Tom. 7. c. 380. D.
Titulus *De his, quæ pro non scriptis habentur*, in quo differat a titulo *de his, quibus ut indignis legata auferuntur*. T. 7. c. 1096. E.
Titulus *Quis ordo in bonorum possessionibus servetur*, quid distat a titulo *De successorio edicto*. T. 8. c. 232. C. D.
Titulus *De verborum significatione* unde sit inscriptus. T. 8. c. 477. E. unde particula *rerum* irrepserit. Ibid. c. 478. A.
Titulus lucrativus, & non lucrativus in quo differunt. Tom. 9. c. 1135. E.
Titulus possessionis an duplicari possit. T. 9. c. 164. E.
Titulus *Ne quis eum, qui in jus vocatur*, quomodo differat a titulo *De eo, per quem factum erat*. T. 9. c. 21. B.
Titulus, qui fuit cruci Domini superpositus, erat inscriptio causæ illatæ pœnæ. T. 9. c. 165. A.
Titulus justus. Vide, Justus titulus.
Titus Cæsius jurisconsultus qualis. T. 1. c. 912. A.
Titus Imperator sustulit quæstionem lesæ majestatis ob convitia. T. 2. c. 1393. D.
Τὸ *maximè* espondet τῷ *magis*. T. 4. c. 894. B. C.
Togæ jus peregrini non habent. T. 1. c. 1044. E.
Togæ usus juris publici est. T. 10. c. 581. D.
Togæ jus peregrini non habent, licèt socii sint, & amici Populi Romani. Ibid. D.
Togam prætextatam, & bullam auream olim deponebant adolescentes, & sumebant virilem togam, & in forum deducebantur. T. 5. c. 156. D.
Togatus, idest, patronus causarum, sive συνήγορος, ut Græci interpretantur. Tom. 2. c. 974. C.
Tollere ædificium quid sit, & quibus in locis concedatur. Tom. 5. c. 298. A.
Tollere est juris, elidere facti. T. 5. c. 74. D.
Tollere est plus, quàm elidere. Ibid. D.
Tomentum quid sit. T. 10. c. 1127. A.
Tomi qualitas per principia ostenditur. T. 10. c. 164. C.
Τοποτηρηταὶ in singulis municipiis absentium vicem substinent. T. 2. c. 1047. E.
Τοποτηρηταὶ loci judices, servatores. T. 3. c. 67. A. B.
De tonsura clericorum. Vide, Corona.
Topiarius quis sit, & ad quid habeatur. T. 10. c. 1124. E.
Toralia. T. 3. c. 273. A.
Torcularia rebus immobilibus adnumerantur. T. 2. c. 1232. A.
Torcularia ædificii emptorem assequantur. T. 7. c. 781. A.
Tormenta apud tyrannos pro pœna etiam adhibentur. T. 3. c. 418. A.
Tormenta in re pecuniaria non adhibentur. T. 1. c. 495. E.
Tormentis apud Præsidem subjectus, & de nulla culpa confessus, ad justam libertatem perduci potest. T. 1. c. 463. B.
Tormentis qui non possunt applicari. T. 8. c. 565. B.
Tormentis an subjici possint liberi homines. T. 9. c. 1469. E. & seq.
Torrens quid. T. 8. c. 599. D.
Torrens, & flumen differunt. Ibid. D.
Tota actio ad exhibendum ex arbitrio judicis pendet, & arbitraria est. T. 5. c. 380. E.
A toto ad partem argumentum non valet, & alia est ratio totius fundi, alia evictæ partis. Tom. 4. c. 158. E.
In toto est pars, non in parte totum. T. 5. c. 98. B. & Tom. 8. c. 710. B.
Qui de toto agit, agit etiam de parte. T. 10. c. 977. A
In toto inest pars. Ibid. A.
Qui totum dicit, etiam vinculum natu-

naturale comprehendit. Tom. 4. c. 728. C.
Totum ſtatim non improbat, qui partem improbat. T. 4. c. 1086. A.
Totum, & genus in quo differunt. T. 4. c. 448. E.
Totum, & omne in quo differunt. T. 4. c. 227. E. & c. 228. A.
Totum, vel omne non ſemper comprehendit omne, maximè in jure noſtro. T. 7. c. 83. C.
Totum quomodo in partibus ineſſe dicatur. T. 8. c. 818. B.
Totum ſine partibus non eſt. T. 8. c. 710. B.
Trabea ſtola eſt Conſulum. T. 2. c. 893. E.
Trabes hymetiæ. T. 8. c. 537. A.
Trabes quid. Ibid. A.
Trabium appellatione quæ continentur. Ibid. A.
Tractare accipitur pro *diſputare* in jure. T. 4. c. 829. A. unde tractatores vocantur doctores, qui diſputationes inſtituunt, agitantque publicè. Ibid. A.
Tractatus quid a quæſtione differt. T. 1. c. 1253. E. & c. 1254. A.
Tractatores, & chartularii an iidem. T. 2. c. 689. E.
Tractatoriæ quæ ſint. T. 2. c. 994. B. & T. 10. c. 742. B.
Tradendo nemo plus juris in alium transferre poteſt, quàm ipſe habet. T. 10. c. 1018. E.
Tradere, & aſſignare idem. T. 3. c. 335. A.
Tradere, & ſolvere in quo differunt. T. 5. c. 869. B.
Tradere videtur venditor vindemiam, ſi patiatur emptorem uvam legere. T. 6. c. 368. E.
Tradere. T. 9. c. 474. A.
Tradita, vel data certi condicuntur. T. 10. c. 756. A.
Traditio quid. T. 3. c. 310. D. & c. 311. B.
Traditio, & mancipatio quid inter ſe diſtent. T. 1. c. 374. E.
Traditio facti potiùs, quàm juris eſt. T. 1. c. 487. E.
Traditio quando non intervenit, uſucapio non procedit. Tom. 4. c. 632. B.
Traditio eſt ſuprema perfectio, & contractus conſummatio. Tom. 5. c. 649. A.
Traditio heredis quando juſtum errorem inducat. Tom. 5. c. 749 D.
Traditio nuda abſque cauſa aliqua contractus dominium non transfert. T. 5. c. 454. B.
Traditio eſt cauſa poſſeſſionis proxima. T. 5. c. 708. A.
Traditio ficta admittitur. T. 5. c. 479. D.
Traditio nuda an dominium transferat. T. 6. c. 82. D.
Traditio nulla intervenit in re inventa, non accepta, veluti in re jactata ex navi ab alio reperta. T. 6. c. 496. E.
Traditio non domini non facit me dominum. T. 6. c. 378. B.
Traditio non eſt actus legitimus. T. 6. c. 311. B. ſi eſſet actus legitimus, non acciperet conditionem. Ibid. B.
Traditio aliud eſt, aliud emancipatio rei alienæ. Tom. 7. c. 565. D.
Traditio eſt genus alienationis. T. 7. c. 353. C.
Traditio fictitia. Tom. 7. c. 363. C.
Traditio juris naturalis, uſucapio juris civilis eſt. T. 9. c. 101. B.
Traditio facit res dotales. Tom. 9. c. 479. B.
Traditio ficta an ſufficiat ad perficiendam donationem, ut ad quemlibet alium contractum. T. 9. c. 1172. D.
Traditio veluti contractus eſt. T. 9. c. 525. E.
Traditio quid. T. 9. c. 101. E.
Traditio clavium ædium venditarum quid efficit. T. 9. c. 1013. C.
Traditio mutua, & tacita. Tom. 9. c. 360. B. C.
Traditio nuda dominium non transfert. T. 10. c. 282. B.
Traditio, vel uſucapio ſunt duo ſumma genera adquirendi dominii proprietatis. T. 10. c. 297. C.
Traditio eſt cauſa adquirendi dominii dotis. T. 10. c. 298. A.
Traditio tabularum an dominium transferat. T. 10. c. 718. E.
Traditio non transfert dominium, niſi æs numeratum ſit. Tom. 10. c. 759. E.
Traditio dominum facit, non inſcriptio nominis ſola. T. 10. c. 1016. E.
Traditio nuda, ideſt, quæ vacat titulo, & causâ, dominium non transfert. T. 10. c. 1017. E.
Traditio quando ſit nuda. Ibid. E.
Traditio eſt datio poſſeſſionis. T. 10. c. 1020. A.
Omnis traditio ex cauſa non nuda facta contractus eſt. T. 10. c. 1024. C.
Traditionis definitio. T. 3. c. 310. D.
Traditionis pacto, & lege an ſervitus conſtitui poſſit. T. 7. c. 445. A.
Traditionis varias eſſe cauſas juſtas. T. 7. c. 353. C. & ſeq.
Traditionis nomine ſubintelligitur ſemper omnis ſpecies alienationis præter uſucapionem. T. 7. c. 352. E.
Traditionis nomen quid complectatur. T. 8. c. 1107. D.
Traditione res adquiruntur. T. 1. c. 73. B. & T. 8. c. 933. C.
Traditione in rebus, ſive corporibus opus non eſt. T. 5. c. 479. D. E.
Traditione, non nudo conſenſu dominium transfertur. Tom. 7. c. 806. A.
Traditione, non venditione dominium transfertur in emptorem. T. 7. c. 767. E.
Traditione conſummatur donatio. T. 9. c. 1334. E.
Traditione inſtrumenti auctoritatis adquiritur poſſeſſio. Tom. 9. c. 1014. A.
Traditione fit dotalis ſervus, dotale prædium, dotalis pecunia. T. 9. c. 479. B.
Ante traditionem rei venditæ venit ea utilitas, quæ conjuncta eſt rei; poſt traditionem ea, quæ ſejuncta eſt a re. Tom. 10. c. 761. B.
Poſt traditionem qualemcumque an debeantur uſuræ pretii. T. 10. c. 767. E.
Traditiones ab herede factas ad id tempus redigi, quo hereditas adita fuerit, cum repudiatum ſit legatum, aut adquiſitum. T. 7. c. 648. C. D.
Traditionibus, & uſucapionibus dominia rerum, non nudis pactis transferuntur. T. 1. c. 1107. C. & T. 9. c. 101. A. B.
Traditionibus, & uſucapionibus quomodo dominia rerum transferantur. T. 5. c. 287. D.
De traditionibus ædium. Tom. 6. c. 458. E.
Traditionibus, & uſucapionibus, & aliis legitimis modis dominium adquiritur, non nudis pactionibus. T. 9. c. 84. E. & c. 85. A.
Trafituiri verbum antiquum. T. 9. c. 812. B.
Trajanus grandævâ ætate, adſcito adimperium Adriano cive, & propinquo, abhinc diviſa ſunt nomina Cæſarum, & Auguſti, inductumque in rempub. ut duo, vel plures ſummæ potentiæ diſſimiles cognomento, ac poteſtate diſpari ſint. T. 9. c. 1470. E. & c. 1471. A.
Trajanus quare dictus *herba parietaria*. T. 10. c. 1099. D.
Trajectiones literarum frequentiſſimæ in Pandectis Florentinis. T. 9. c. 892. E.
Trajectitia pecunia. T. 1. c. 392. B.
Trajectitia, ſeu nautica pecunia quænam ſit. T. 1. c. 1407. A. & T. 10. c. 523. C.
Tranſactio quid. T. 2. c. 97. D. E.
Tranſactio non fit, niſi de re nondum finita. T. 1. c. 951. A.
Tranſactio alimentorum fit auctore Prætore in Urbe, vel Præſide in provincia. T. 1. c. 953. C.
Tranſactio, ac donatio pactorum causæ ſunt, non pacta. Tom. 1. c. 947. D.
Tranſactio ſpecialis, vel generalis in ea re, vel cauſa, de qua cogitatum non eſt, non valet. T. 1. c. 954. D.
Tranſactio, a patre de re filii emancipati facta, filio non nocet. Ibid. E.
Tranſactio per exceptionem liberat, ſolu-

BIU Cujas

solutio ipso jure. Tom. 4. c. 23. D.
Transactio cum creditore de remittenda pecuniæ parte. Tom. 4. c. 837. B.
Transactio post rem judicatam facta utrùm valeat, si appellatum sit. Ibid. B.
Transactio nulla, nisi de lite. T. 8. c. 641. E.
Transactio de furto, & injuriis est permissa. T. 9. c. 197. B.
Transactio species est, pactio genus. T. 9. c. 25. E.
Transactio est remissio litis præsentis, vel impendentis. Ibid. C.
Transactio fit in re dubia. Tom. 9. c. 227. B.
Transactio nulla est, si nihil retinetur, vel datur, vel promittitur. T. 9. c. 677. B.
Transactio est species pacti, quæ inter duos, pluresve de re dubia, & lite incerta, neque finita componitur. T. 9. c. 26. C.
Transactio an comprehendatur generali mandato. T. 9. c. 193. B.
Transactio est nullius momenti, & cur. T. 9. c. 787. C.
Transactio gratuita nulla est, quæ fit nullo dato, vel retento, vel promisso. Ibid. C.
Transactio nudâ voluntate perficitur. T. 9. c. 25. C.
Transactio non est modus faciendi ingenuum, sicut nec faciendi servum, aut libertinum. T. 9. c. 975. D.
Transactio appellatur divisio, quia omnis divisio fit transactionis genere. T. 9. c. 1101. D.
Transactio quid sit. T. 10. c. 877. C. transactio ex quibus fiat. Ibid. D.
Transactio semper separatur a donatione. Ibid. E.
Transactio refertur ad litem, vel ad negotium aliquod ambiguum. T. 10. c. 878. B.
Transactio rescinditur, si erratum sit in computatione, nisi etiam de errore calculi nominatim transactum sit. Ibid. C.
Transactionis pacto exactio judicati non tollitur. T. 1. c. 642. D.
Transactionis genere plerumque fit divisio patrimonii. T. 4. c. 899. D.
Transactionis præsumptio obstat condictioni. T. 9. c. 227. B.
Ex transactionis causâ solutum condici non potest. T. 9. c. 222. B.
Transactionis causâ ex pacto datur exceptio, non actio. T. 9. c. 105. C.
Ex transactionis causa solutum condici non potest, quamvis debiti causa nulla præcesserit. Tom. 9. c. 328. C.
Transactionis fidem qui non præstat, eam exigere non potest. T. 9. c. 105. C.
Transactionis definitio. T. 9. c. 24. D.
Transactioni inest pactio quasi genus, & nomen ei dat, definitionemque. T. 3. c. 286. A.
Transactioni inest pactio quasi genus. T. 9. c. 24. D.
Transactioni qui non paret, uti eâ non potest. T. 9. c. 105. C.
Transactionem non posse rescindi prætextu novorum instrumentorum, si bonâ fide facta fuerit. T. 9. c. 1090. E. & c. 1091. A.
Adversùs transactionem an minor possit restitui. T. 10. c. 898. E.
Transactione non tollitur actio, nisi aquiliana subjiciatur stipulatio, & acceptilatio. T. 1. c. 955. B. C.
De transactione rescindenda consultatio. T. 1. c. 694. A.
Transactione rei finitâ, nihil pertinet ad arbitrum, sive judicem. T. 4. c. 899. D.
Transactione tollitur furti actio. T. 6. c. 145. A.
Transactiones adversùs qui restituuntur. T. 4. c. 899. D.
Transactiones bonâ fide factas de controversiis pendentibus ex testamento prolato, quod tum non fuerat inspectum, non rescindi. T. 9. c. 187. B.
Transactiones non sunt contractus. T. 9. c. 284. C.
In transactionibus res non solet ad vivum resecari, ut in judiciis. T. 9. c. 119. B.
De transactionibus. T. 9. c. 24. A. & seq.
Transactum pro transactione. T. 1. c. 194. A. & T. 2. c. 98. A.
Transactum quod semel est, corrumpi, aut commutari non potest, superveniente delicto. T. 5. c. 803. E.
Transegisse videtur de suo jure, qui rem permiserit religioni adversarii. T. 10. c. 419. A.
Transeundi jus est jus personæ, non prædii. T. 6. c. 699. C.
Transferendi dominii justa causa præcesserit traditionem, an sequuta sit, nihil refert. T. 5. c. 454. D.
Transferendi dominii animo res alteri tradita. T. 6. c. 82. B.
Transferre in aliud nomen, & in alium statum, novare est. T. 1. c. 1183. E.
Transferre possessiones in aliud jus est beneficium Principis. T. 2. c. 697. E.
Transferre nemo plus juris in alium potest, quàm quis habeat. T. 4. c. 7. D.
An transferri possit res litigiosa in alium. T. 9. c. 1249. D. E. Vide, Res litigiosa.
Qui transfert, mutat voluntatem collatam in priorem. T. 4. 1189. C.
Quod non transfertur in causam novationis, jure pristino peti potest. T. 4. c. 670. E. quod in stipulationem non transfertur, judicio empti peti potest. Ibid. c. 671. A.
Transformare quid. T. 9. c. 59. E.
Transfuga quid ab hoste differat. T. 3. c. 452. D.
Transfuga, desertor, & emansor quid inter se distent. Tom. 3. c. 157. A.
Transfuga propalam oppugnat patriam. Ibid. C.
Transfuga homo liber postliminium non habet. T. 3. c. 313. D.
Transfugæ definitio. T. 2. c. 94. D.
Transfugas vivos exurendos esse. T. 3. c. 452. D.
De transfugis. T. 3. c. 94. D.
Transigere an de crimine capitali liceat. T. 1. c. 952. A. & T. 3. c. 144. D.
Transigere de adulterio non licet; T. 1. c. 952. A.
An transigere liceat de legato, testamento non inspecto. Tom. 9. c. 187. B.
Pro transigere Græci accipiunt cedere. T. 9. c. 24. C.
Transigere diminuendi causâ qui non possit. T. 9. c. 107. D.
Transigere nos inutiliter de re judicata. T. 9. c. 66. A.
Transigere decidendi causâ potest procurator, qui habet generale mandatum. T. 9. c. 107. E.
Transigere licet de crimine capitali. T. 9. c. 1262. A.
Transigere non licet de adulterio. T. 9. c. 1413. D.
An transigere possit procurator, qui habet mandatum generale. T. 9. c. 193. B.
Transigere non potest is, cui mandata est actio, vel defensio. T. 9. c. 107. E.
Transigere non potest tutor deminuendi causâ. T. 9. c. 193. C.
Transigi de præteritis alimentis potest, de futuris non, nisi ex decreto Prætoris in Urbe, vel Præsidis in provincia. T. 1. c. 951. C.
An transigi possit de controversiis, quæ ex testamento pendent, nisi inspecto testamento. T. 9. c. 187. B.
Transigimus rectè non tantùm de lite jam cœpta, sed etiam de ea, quam speramus, & veremur. T. 5. c. 867. D. E.
Transitus. T. 6. c. 699. C.
Translatio Rhetoribus quid. T. 3. c. 534. E.
Translatio plus est, quàm ademptio. T. 1. c. 810. B.
Translatio judicii datur extraneo heredi. T. 4. c. 691. A. B.
Translatio reliquiarum mortui in alium locum a Principe impetrari debet. T. 4. c. 945. A.
Translatio judicii, vel judicati actio quando competat. T. 5. c. 687. D.
Translatio corporum defunctorum. T. 8. c. 519. D.
Translatio quarumdam rerum prohibita est. T. 9. c. 369. E.
Translationis, & præscriptionis eandem definitionem esse. T. 9. c. 1245. A.
Translationes apud Rhetores sunt quæ:

quæstiones, quæ incidunt. T. 9. c. 50. E.
De translatorum collatione. T. 2. c. 697. B. C.
Quæ transmissio jure cessat, remedio decreti inducitur. Tom. 4. c. 403. D.
Transmissionis hereditatis non aditæ jus singulare. Tom. 9. c. 773. A.
Transmissionis jus, quod proprium erat suorum, communicatum est extraneis heredibus. T. 9. c. 773. D.
Transmissioni locus ubi est, jus accrescendi cessat. Tom. 4. c. 532. C.
De transmissione hereditatis non aditæ. T. 9. c. 889. A. & seq.
De transmittendis, vel exhibendis reis. T. 9. c. 1383. D. E. & seq.
Non transmitti hereditatem non aditam, nec deliberationem de ea adeunda, vel non adeunda. T. 9. c. 772. B.
Transvectio equitum solebat fieri idibus Juliis. T. 3. c. 611. B.
In transverso limite sunt multi limites linearii. T. 8. c. 218. C.
Transversus gradus incipit a secundo. T. 10. c. 501. C.
Trapezitæ officio quid incumbit. T. 4. c. 923. A. B.
Trebatius jurisconsultus qualis fuerit. T. 1. c. 912. C.
In trebellianam ea computantur, quæ quomodo sumuntur ex bonis restitutioni subjectis. T. 10. c. 489. E.
Trebellianica detrahitur ex fideicommissis universalibus. Tom. 7. c. 1010. D. quæ in eam imputentur. Ibid. D.
Trebellianicus fideicommissarius. T. 7. c. 224. E.
Trebelliani exceptio. T. 6. c. 285. A.
Trebelliani fideicommissarii qui dicuntur. T. 7. c. 490. A. B.
Ex Trebelliano Senatusconsulto hereditas restituta. T. 6. c. 284. E. & c. 285. A.
Trebelliano cum sit locus, an sit etiam Falcidiæ. T. 10. c. 490. C.
Trebellianum fideicommissarium partiarium esse. T. 7. c. 1105. B.
Trebellianum, id est, *le tour du baston*. T. 9. c. 985. D.
Trebellianum Senatusconsultum. T. 9. c. 865. C. & seq.
Trebellianus fideicommissarius an is sit, cui superfluum hereditatis restituitur ex causa fideicommissi. T. 4. c. 560. C.
Trebellianus fideicommissarius. Vide, Fideicommissarius Trebellianus.
Trebellianus fideicommissarius heredem imitatur. T. 7. c. 1105. C.
Tremisses a quo formati fuerint. T. 2. c. 967. B.
Tres tutelæ an, & quando ab administratione excusent. Tom. 5. c. 1035. B. & seq.
Tres breves dies. T. 9. c. 1379. E.
Tressis, & tremissis. T. 3. c. 188. A.
Tria decreta damni infecti quæ sint. T. 5. c. 17. C.
Tria opposita ex Tit. *de aqua pluvia arcenda* conciliat, & retexit auctor. T. 5. c. 666. A.
Tria, & trina in quo differunt. T. 6. c. 26. D. E.
Triboniani error. T. 4. c. 213. B.
Tribonianus observationem temporum luctus cuique liberam concessit, infamiâ delinquentibus remissâ. T. 5. c. 103. C.
Tribonianus rem ad usum fori, qui ætate Justiniani obtinebat, accommodavit. T. 5. c. 963. A.
Tribonianus mulieribus tempus luctus non mutavit, aut imminuit, sed decem mensium luctum illis confirmavit. T. 5. c. 103. D.
Tribonianus notatus. T. 9. c. 187. C.
Tribonianus Jurisconsultus maximus fuit, hæc laus ei eripi non potest, idque ostendunt omnes leges, quæ ab eo editæ sunt sub nomine Justiniani: nam plenissimæ sunt eruditionis, & prudentiæ legitimæ. T. 9. c. 484. E.
Tribonianus multa de suo sub aliorum nomine in Digestis addidit. T. 10. c. 1075. C.
Tribum emere quid olim erat apud Romanos. T. 10. c. 1099. A.
Tribunal, & sella an sint idem. T. 8. c. 235. E.
Pro tribunali, & per libellum expedire quid sit. T. 8. c. 695. C. & c. 793. D.
Tribunalia centumvirorum. T. 7. c. 1226. B.
Tribuni, & milites a signis, & stationibus solitis non discendant. T. 2. c. 954. E.
Tribuni militum laticlavii. Tom. 3. c. 359. C.
Tribuni vigilibus præpositi. T. 2. c. 1052. E.
Tribuni militum quinam, & quales. T. 1. c. 901. B.
Tribuni plebis manu injectâ cives eximebant ab injuria Consulum. T. 4. c. 1270. E.
Tribuni plebis creabantur auxilii ferendi causâ. Ibid. E.
Tribuni notarii quinam sint. T. 10. c. 857. B.
Tribuni, & comites rei militaris quinam erant, T. 10. c. 860. C.
Tribunis plebis non licebat ab Urbe pernoctare, nisi latinarum feriarum causâ. T. 3. c. 692. E.
Tribunitia stipulatio. T. 8. c. 1056. A.
Tribuno plebis non licuit extra Urbem abnoctare. T. 10. c. 587. C.
Tribunorum scholarum dignitas. T. 2. c. 906. D. E. & c. 907. A.
Tribunos militum posse judicandi officio fungi inter militares viros. T. 9. c. 150. C.
Tribunus adjutricis primæ, vel secundæ. T. 2. c. 755. B.
Tribunus plebis quis esse non possit. T. 1. c. 896. D. E.
Tribunus militum quis dicitur. T. 6. c. 182. C. idem dicitur tribunus legionis. Ibid. C.
Tribunus plebis unum diem abnoctare non potest. T. 8. c. 481. E. non potest unum diem urbe abesse. Ibid. E.
Tribunus impubes an faciat testamentum. T. 10. c. 1249. E.
Tribur villa prope Moguntiam. T. 6. c. 810. D.
De tribus urbanæ jure. Tom. 3. c. 174. D.
Tribus ex uno facto, triumve nomine actio injuriarum an competat. T. 5. c. 756. D.
Tributa duplicia sunt, & quibus in rebus consistunt. T. 2. c. 670. C.
Tributa publicanis locari non solent. T. 3. c. 169. B.
Tributa possessionibus, non personis indicuntur. T. 1. c. 946. D.
Tributa quænam appellentur. T. 2. c. 670. C.
Tributa temporaria ad usufructuarium pertinent. T. 7. c. 1363. D.
Tributa a Populo Romano quomodo accipiantur. T. 7. c. 378. E.
Tributa præterita venditores agnoscere debent, sicut & heredes. T. 8. c. 748. D.
Tributa. Vide, Vectigalia.
Tributa ob non soluta fundus minoris fisco non committitur. T. 10. c. 739. E.
Tributaria, & stipendiaria prædia vocantur, quæ in provinciis sunt. T. 1. c. 73. C. & T. 8. c. 933. C.
Tributarii adscriptitii. Tom. 2. c. 834. C.
Tributarii prædii venditor, qui nihil ea de re emptori dixit, an, & quomodo emptori teneatur ex empto. T. 7. c. 785. A.
Tributarii agri Principi, stipendiarii populo pendunt. T. 8. c. 507. A.
Tributi, & stipendii differentia hodie nulla est. T. 3. c. 168. B.
Tributi exigendi munus patrimoniale est. T. 4. c. 854. B.
Tributi exigendi munus non habetur inter sordida munera. T. 4. c. 855. B. C.
Tributi, & stipendii differentia. T. 8. c. 507. A.
Tributi pensitatio non est idoneum argumentum traditæ possessionis rei venditæ. T. 9. c. 382. C.
Tributis quando fiscus prædia relevat. T. 9. c. 417. C.
De tributis solvendis pactio a muliere, quæ dedit fundum æstimatum in dotem, fisco non præjudicat. T. 9. c. 83. B.
Tributoria actio. Vide, Actio tributoria.
Tributoria actio quæ. T. 8. c. 1119. A. quando expediat eâ agere. Ibid. D.

BIU Cujas

Tributorum publicorum susceptores ex decurionibus creantur, T. 2. c. 709. E.
Tributorum non solutorum causâ pignora capiuntur, & distrahuntur. T. 2. c. 685. A.
De tributorum publicorum exactione. T. 2. c. 1149. C.
De tributorum reliquorum indulgentia. T. 2. c. 1161. D.
Tributorum Armeniacorum præstatio duobus pensionibus dividitur. T. 2. c. 675. E. & c. 676. A.
De tributorum exactionibus. T. 2. c. 678. A.
Tributorum collatio alia est in capite, alia in censu. T. 1. c. 888. E. & T. 7. 1333. A.
De tributorum præstatione; T. 9. c. 377. C.
Ob tributorum cessationem pignora capiuntur, deinde distrahuntur post duos menses a die capionis. T. 9. c. 376. E.
Tributum quid a vectigali distet. T. 3. c. 169. A.
Tributum aliud soli, aliud capitis. T. 1. c. 888. E.
Tributum omne sequitur quemcumque possessorem agrorum. T. 4. c. 965. E.
Tributum quid sit. T. 7. c. 151. D. & c. 765. C.
Tributum Principi, stipendium populo infertur. T. 8. c. 507. A.
Tributum fiscus exigit vel a conductore, vel a domino pro consuetudine regionis, vel ab emphyteuticario. T. 9. c. 421. D.
Tricenaria præscriptio. T. 1. c. 549. A.
Triduum pro novem illis diebus accipitur, in quibus ter citandus est absens reus. T. 9. c. 1380. A.
Triennii vacatio datur ab honoribus ad alios honores, Tom. 1. c. 542. E.
Triennii præscriptio etiam pignus rerum mobilium perimit. T. 4. c. 1287. D.
De triennio. T. 1. c. 542. B.
Triennium, vel biennium in dirimendis litibus a quo tempore numeratur. T. 9. c. 129. D.
Triennium jure civili, & pontificio ad terminandam instantiam. T. 9. c. 133. A. B.
Triens quæ, & cujus rei pars. T. 8. c. 972. D.
Trigener. T. 8. c. 210. A.
Trilores paragaudæ. T. 2. c. 798. A.
Trima dies quid. T. 9. c. 507. E. & c. 508. B.
Trimarchisia quid propriè sit. T. 2. c. 1184. E.
Trinepos unde dictus. T. 8. c. 224. B.
Summæ Trinitatis, & fidei Catholicæ mysteria *titulum* 1. *lib.* 1. *codicis* coronant, T. 10. c. 813. A.
Triduum, & trinundinum differunt. T. 3. c. 576. D.
Trinundinum quid. T. 9. c. 1380. A.
Trinurus. T. 8. c. 210. A.
Tripertita, Sexti Ælii liber, qui sic inscribitur. T. 1. c. 910. D.
Tripli, aut in triplum actio quæ. T. 8. c. 1097. A.
Tripli pœnâ qui tenetur, Tom. 9. c. 1157. B.
Triplicatio, & replicatio quid denotent. T. 1. c. 281. C. D.
Triplum an sit verè pœna in actione vi bonorum raptorum. T. 10. c. 130. D.
Trisocer, trisocrus. T. 8. c. 209. E.
Tristis & luctuosa hereditas cur sic appellata. T. 8. c. 180. C.
Tristitia mitigatur lenitate verborum, T. 5. c. 146. E.
Tristitiam rei mitigat verbi lenitas, T. 4. c. 899. C.
Tritavus unde dictus. T. 8. c. 224. B.
Tritæ segetes differunt a demessis, & desectis. T. 6. c. 239. A.
De triticaria condictione, Tom. 1. c. 762. A.
Triticaria condictio arbitraria est. T. 7. c. 622. C. cujus rei datur. Ibid. C. in eam actionem quæ res veniunt. Ibid. C.
Triticaria condictio. Vide, Condictio triticaria.
De triticaria condictione, Tom. 7. c. 681. C.
In triticaria condictione quæ res petantur. Ibid. C.
Triticaria actio est arbitraria, T. 7. c. 650. D.
Triticariâ condictione pecunia numerata non petitur, sed aliud quidlibet. T. 9. c. 203. D.
Triticaria condictio unde dicta. T. 10. c. 425. E. & c. 753. D.
Condictione triticariâ pecunia numerata non petitur, T. 10. c. 425. E.
In triticariam condictionem non venire res omnes. T. 7. c. 650. D.
Triticum quid sit, Tom. 1. c. 807. D.
Triticum. T. 5. c. 679. B.
Trium, aut quatuor liberorum jus a tutela excusat. T. 5. c. 1044. D.
Triumviri capitales, & triumviri monetales. T. 1. c. 904. D.
Triumviri monetales præerant æri, auro, argento flando, feriendo, T. 9. c. 1450. E.
Trulla dicitur esse in supellectili. T. 3. c. 300. D.
Trulleum, ac trullam differre, Ibid. D.
Triphoninus jurisconsultus quo tempore vixit. T. 3. c. 167. C.
Tuendæ libertati nulla præscriptio temporis obstare potest. Tom. 5. c. 14. C. D.
Tueri verbum passivè acceptum. T. 1. c. 1085. C.
Tugurium Gallis vocatur *un buron*, unde dicunt: *il nya maison, ny buron*, T. 7. c. 431. D.
Tugurium est casa pastoralis. T. 8. c. 613. E.
Tugurium est ædificium rusticum. T. 8. c. 614. A.
Tuitionis formula; T. 2. c. 890. E.
Tullius personas, ex quarum rostris salit aqua, *Silvanos*, & *Silanos* interpretatus est. T. 3. c. 399. E.
Turba Bellonæ entheata, Tom. 3. c. 289. D.
De his, quæ per turbam fiunt, T. 1. c. 470. D.
Per turbas inquirere de usu longævo. T. 9. c. 1326. D.
Turbes quid. T. 8. c. 605. B.
Rem turpem in stricta judicia non deduci, neque venire. T. 5. c. 468. D. E.
Turpem causam continens pactum non valet. T. 5. c. 77. C.
De ob turpem causam condictione: T. 9. c. 228. E. & seq.
Turpem ob causam data an condicantur. T. 10. c. 955. D.
Turpes, & famosæ actiones quæ sunt. T. 6. c. 89. D.
Turpes actiones. Vide, Actiones.
Turpia legata pro non scriptis esse. T. 7. c. 1203. C.
Turpillianum Senatusconsultum. T. T. 9. c. 1476. E.
Turpillianum Senatusconsultum fuit tantùm de pœna tergiversatorum T. 10. c. 1038. A. B.
Turpis pactio. Vide, Pactio.
Turpitudinem cautionis qui allegat, ei onus probandi incumbit. T. 9. c. 236. B.
Ubi par turpitudo, & delictum versatur, melior est conditio rei, deterior petitoris. T. 5. c. 139. A.
Turpitudo pro sordibus. Tom. 10. c. 383. B. & c. 400. C.
Turricula quodnam ludi genus. T. 1. c. 757. B.
Turonensis Archiepiscopus totius Britanniæ Metropolitanus. T. 6. c. 786. C.
Tutela cessitia. T. 1. c. 318. A.
Tutela contractibus adnumeratur. T. 2. c. 342. D.
Tutela legitima a testamentaria differt. T. 2. c. 344. C.
Tutela est munus publicum, & civile. T. 1. c. 51. E.
Tutela non est reipublicæ munus. T. 1. c. 1028. A.
De tutela legitima agnatorum. T. 1. c. 37. C.
Tutela legitima in jure cedi potest, quòd sit res incorporalis. T. 1. c. 327. D.
De tutela testamentaria. Tom. 1. c. 789. E. & T. 2. c. 342. D.
Tutela fiduciaria. T. 1. c. 41. C. D.
Tutela legitima tam masculorum, quàm fœminarum proximis agnatis defertur cujuscumque sint ætatis. T. 3. c. 502. C.
Tutela, & manumissio quid inter se differant. T. 3. c. 177. C.
Tutela a cæteris muneribus civilibus distat. T. 1. c. 1022. E.
Tutela testamentaria quæ sit. T. 1. c. 789. E.
Tutela privigni an vitrico permittatur.

BIU Cujas

tatur. T. 3. c. 158. D.
Tutela quando adfectatur. Tom. 1. c. 53. A.
Judæos non excusari a tutela non judæorum. T. 1. c. 1038. D.
Tutela patronorum minimâ capitis minutione non perit. Tom. 1. c. 320. C.
Tutela levissima, ac tenuissima pro nulla computatur. T. 1. c. 1021. B.
Tutela munus virile est. Tom. 2. c. 349. C.
Tutela honoraria. T. 1. c. 790. D.
Tutela legitima alia est principalis, alia cessitia. T. 2. c. 345. A.
Tutela legitima alia ex lege directò descendit, alia per consequentias hereditatum. T. 2. c. 344. D.
Tutela cessitia cessat. T. 2. c. 345. B.
Tutelâ qua ætate liberantur masculi, vel fœminæ. T. 1. c. 46. C.
Tutela pro curatione, & tutor pro curatore accipitur. T. 1. c. 1034 C.
Tutela captivitate tutoris finiri solet. T. 3. c. 188. C.
Debitor, aut creditor tutelâ, vel curatione hodie excusatur. T. 2. c. 1113. C.
Tutela finitur pubertate. Tom. 2. c. 367. E.
Tutela propriè quid sit apud Servium. T. 1. c. 35. A. B. & T. 8. c. 915. B.
Tutelâ fœmina citiùs, quàm mas liberatur, curatione non item. T. 1. c. 47. D.
Tutela dividenda. T. 2. c. 360. B.
De tutela fœminarum. T. 3. c. 172. C.
De tutela matrum. T. 2. c. 1128. E.
Tutela quibus modis finiatur. T. 1. c. 46. B. C. & T. 8. c. 922. C.
De tutela patronorum legitima. T. 1. c. 40. C.
De tutela parentum legitima. T. 1. c. 41. A.
A tutela, vel cura qui se volunt excusare, non appellant, sed intra quinquaginta dies se ipsos excusant. T. 1. c. 54. D.
Tutela mulieris, quæ sui juris est, an finiatur conventione in manum, adrogatione, & servitute. T. 3. c. 648. B.
Tutela, vel cura publicum munus. T. 1. c. 51. D.
Tutela dicitur esse vis, & potestas in pupillum. T. 4. c. 544. C.
Tutela eò pervenit, quò hereditas. T. 4. c. 541. D.
Tutela finitur captivitate tutoris. T. 4. c. 707. A.
Tutela quæ est. T. 4. c. 306. B.
Tutela, & argentaria comparantur. T. 4. c. 922. E. & c. 923. A.
Tutela patronorum jure quatuor liberorum liberantur fœminæ libertæ ex lege Papia; quæ hoc jus non habebant, erant sub tutoribus. T. 4. c. 309. A.
Tutela finitur pubertate. Ibid. A.
Tutela est munus civile, injungitur invitis. T. 4. c. 868. C.
Tutela est individua. Ibid. B.
Tutela est virile officium. Tom. 4. c. 1000. C. D.
Tutela decreto, & concessu Principis est quoque officium muliebre. Ibid. D.
Tutela morte finitur, & an ea tutoris heredem sequatur. T. 4. c. 878. C.
Tutela cessitia finitur morte cedentis. T. 4. c. 1149. B.
In tutela perpetua erant olim fœminæ. T. 4. c. 309. A.
Tutelâ finitâ, agi potest tutelæ judicio. T. 4. c. 1026. B.
Tutelâ se abdicare est dicere, nolle se ampliùs tutorem esse. T. 4. c. 830. A. B.
Tutela impuberis patrisfamilias, aut matrisfamilias adrogatione, & conventione in manum, & servitute, atque etiam captivitate finitur. T. 5. c. 578. A.
Tutela contractibus adnumeratur, id est, quasi contractibus. T. 5. c. 134. A.
Tutela quid sit, quomodo finiatur, & in quem cadat. T. 5. c. 166. C.
Tutela pauperis pupilli an imputetur in numerum trium tutelarum, quæ ab administratione excusare solent. T. 5. c. 1037. B.
Una tutela est, quæ unius pupilli est. T. 5. c. 925. E.
In tutela perpetua olim erant mulieres. T. 6. c. 311. A.
In tutela perpetua desierunt esse mulieres ex lege Claudia. T. 6. c. 556. A.
Tutela quibus defertur. Tom. 8. c. 215. C. D.
Tutela quibus verbis delata esse videatur. Ibid. C.
Tutela quò redit, eò & hereditas pervenit. Tom. 8. c. 215. D. & c. 696. A. B. & c. 795. A. B. & c. 863. A.
Tutela testamentaria mandatur jure patriæ potestatis. T. 8. c. 795. E.
De tutela testamentaria. Tom. 9. c. 554. A. & seq.
Tutela legitima non datur, sed lege defertur ipso jure, & deficientibus tutoribus testamentariis. T. 9. c. 557. B.
Tutela, & hereditas comparantur simul. T. 9. c. 554. D.
Tutela, & libertas in quo differunt. T. 9. c. 554. D.
Tutela finitur pubertate. Tom. 9. c. 588. A.
Tutela contractibus adnumeratur. T. 9. c. 554. B.
Tutela, quæ venit ex *leg.* 12. *tab.* defertur consanguineis, vel aliis agnatis proximis, deficientibus fratribus legitimis, vel gentilibus. T. 9. c. 558. A.
De tutela legitima. T. 9. c. 557. B. & seq.
Tutela fiduciaria quæ dicebatur. T. 9. c. 558. B.
Si tutela divisa sit a testatore, vel judice, unusquisque pro sua administratione tenetur, nisi fortè, cum oportebat contutorem removere ut suspectum, omnino non removit, aut tardiùs removit. T. 9. c. 593. E. &c. 594. A.
Tutela legitima multiplex. T. 9. c. 557. E.
Tutela legitima cedi potest fœminæ. T. 9. c. 558. C.
Tutela dativa alia est testamentaria; alia Attiliana. Tom. 9. c. 554. C.
A tutela removeri eum, qui datus est tutor filio impuberi contra matris ultimam voluntatem. T. 9. c. 587. D.
Tutela relinquenda est directis verbis. T. 9. c. 556. E.
Tutela non defertur per fideicommissum. Ibid. E.
Tutela finitur variis modis. T. 9. c. 591. B.
Tutela legitima alia est principalis; alia cessitia. T. 9. c. 558. C.
Tutela finitur adoptione pupilli. T. 9. c. 603. D. finitur etiam impuberis pubertate. Ibid. D. E.
Tutela defertur quasi munus civile, & publicum. T. 9. c. 592. A.
Tutela alia legitima, alia dativa. T. 9. c. 554. C.
Tutela quid. T. 9. c. 169. E. & c. 559. A. & c. 1484. E.
Tutela. Vide, Administratio.
Tutelæ, vel curæ administratio, & ejus partes quæ. T. 9. c. 569. B. prima pars administrationis est inventarii confectio bonorum pupilli, & instrumentorum; secunda pars administrationis est depositio pecuniæ inventæ in bonis pupilli, vel adulti, aut refectæ ex venditione fructuum, vel rerum mobilium; summa, & præcipua pars administrationis est defensio pupillorum, adolescentium, furiosorum, cæterarumque personarum, quibus curatores dari solent. Ibid. D. E.
A tutela excusatur conductor prædiorum fisci, vel Cæsaris. T. 9. c. 580. B.
A tutela qui excusantur. Tom. 9. c. 604. E. & c. 605. A. & seq.
De tutela dividenda, & pro qua parte quisque tutorum conveniatur. T. 9. c. 593. C. & seq.
A tutela excusatur conductor vectigalium fisci. Tom. 9. c. 580. A.
Tutela fungi, & pro tutore munere fungi, longè diversa sunt. T. 10. c. 84. B.
Tutela virile munus est. Tom. 10. c. 502. E.
A tutela non tantùm filii, sed & nepotes excusant. T. 10. c. 593. C.

BIU Cujas

In tutela usuræ veniunt ipso jure. T. 10. c. 579. A.
A tutela excusatur, qui administrat res fisci. T. 10. c. 1028. E.
Tutelæ definitio, ac divisio. T. 1. c. 789. B.
Tutelæ legitimæ *leg.* 12. *tab.* agnatis delatæ sunt. Tom. 3. c. 316. B.
Tutelæ, & curæ differentia. T. 1. c. 53. B.
Tutelæ actio quid ab actione negotiorum gestorum differat. T. 3. c. 490. D. & c. 495. B.
Tutelæ tres excusant a quarta. T. 1. c. 536. E.
De tutelæ contraria, & utili actione. T. 1. c. 794. D.
Tutelæ actio famosa. T. 1. c. 56. D.
Tutelæ judicium contrarium. T. 2. c. 365. C.
Tutelæ testamentariæ semper legitima cedit. T. 1. c. 790. B.
Tutelæ excusatio quid. Tom. 2. c. 368. E.
Tutelæ verbis tantùm directis deferuntur. T. 3. c. 515. B.
Tutelæ arbitrium. T. 2. c. 359. B.
Ex tutelæ causa qui tenentur. T. 1. c. 795. B.
Tutelæ a testatore proficiscuntur, T. 1. c. 1017. E.
Tutelæ rationibus ne matres obnoxiæ sint, T. 2. c. 1163. C.
Tutelæ officio quando mulier fungi potest. T. 2. c. 349. B. C. & T. 9. c. 563. B.
Tutelæ sollicitudo a muneribus civilibus non excusat. T. 2. c. 745 E.
Tutelæ divisio non fit ipso jure, sed a magistratu, & cur. Tom. 4. c. 79. B.
Tutelæ officio finito, tutor nullam actionem pupilli nomine inferre potest sine mandato. T. 4. c. 1019. B.
Tutelæ actio quid. Tom. 4. c. 311. D.
Tutelæ actio non datur ante finitam tutelam. T. 4. c. 644. D.
Tutelæ actio ob quænam datur. T. 4. c. 878. C.
Tutelæ actio non dicitur esse ex contractu, sed quasi ex contractu. T. 4. c. 906. D.
A tutelæ administratione qui removetur ob inertiam, & simplicitatem, non fit infamis, secus qui ob dolum. T. 4. c. 324. C.
Tutelæ judicium non est differendum in tutorem. T. 4. c. 924. A. B.
Tutelæ agere quid est. T. 4. c. 311. D.
Tutelæ divisio non est juris, sed jurisdictionis. T. 4. c. 79. B.
Tutelæ a tutoribus institutis non transferuntur in heredes. T. 5. c. 1036. C.
Tutelæ actio. Vide, Actio tutelæ.
Tutelæ deferuntur in locum muti, aut surdi tutoris, aut furiosi, aut excusati, aut remoti. T. 5. c. 160. E.
Tutelæ ex quo die incipiunt, & valent. T. 7. c. 1135. A.
Tutelæ non repetuntur. Tom. 8. c. 550. D.
Tutelæ finis vel ex tutore pendet, vel ex pupillo. T. 8. c. 922. E. & c. 923. A.
Tutelæ an valeant, testamento rescisso per querelam. T. 8. c. 58. B. & seq.
Tutelæ actio est generalis. Tom. 9. c. 117. C. generale judicium est. Ibid. D.
Tutelæ arbitrium est judicium, sive arbitrium bonæ fidei. Tom. 9. c. 590. B. huic judicio locus non est, nisi finitâ tutelâ. Ibid. B.
Tutelæ datio omnino est legis, non jurisdictionis, aut imperii. T. 9. c. 555. C.
Tutelæ arbitrium. T. 9. c. 590. B. & seq.
De tutelæ contrario judicio. T. 9. c. 601. A. B.
Tutelæ officium est individuum. T. 9. c. 265. D.
Tutelæ actionis divisio non fit ipso jure, sed oppositâ exceptione. T. 9. c. 265. E.
Tutelæ divisio non est juris. T. 9 c. 50. C.
De tutelæ contrario judicio, quod tutori in pupillum datur, finitâ tutelâ. T. 9. c. 601. B.
Tutelæ actionem dari heredi, & in heredem. T. 9. c. 598. C.
Tutelæ, vel curationis munus non differt a cæteris muneribus civilibus jure veteri. T. 9. c. 605. E.
Actio tutelæ est bonæ fidei. T. 10. c. 708. A. B.
In actione tutelæ an sit opus opponi exceptionem doli. Ibid. B.
Venire in suam tutelam quid. T. 1. c. 113. E.
Ad tutelam, vel curam non vocantur cognati. T. 4. c. 346. B.
Ob tutelam gestam a filiofamilias an pater teneatur de peculio, & de in rem verso. T. 4. c. 236. D.
Tutelam liberti impuberis gerit, qui ejusdem successionem sperat. T. 4. c. 319. C.
Inter tutelam divisam, & tutelam indivisam differentia. Tom. 4. c. 32. D. & seq.
Constitutio D. Marci tutelam separat a cæteris muneribus civilibus. T. 4. c. 1015. A.
Tutelam an quis administrare possit alio loci, quàm quo domicilium habeat. T. 7. c. 144. D.
Tutelam qui non gessit, arbitrio tutelæ etiam teneri. T. 9. c. 598. E.
Tutelam non finit postulatio suspecti, sed damnatio. T. 9. c. 584. B.
Tutelam attingere dupliciter accipi. T. 9. c. 393. A.
In suam tutelam venire est abire alienâ tutelâ. T. 10. c. 1122. C.
Tutelarum tria onera in una domo sufficere. T. 1. c. 1023. B.
Tutelarum in onere, & proximo gradu deficiente, sequens succedit. T. 1. c. 163. A.
Tutelarum tria onera an a quarta præbeant excusationem. Tom. 4. c. 1030. A.
De tutelarum numero eodem die, eodemque momento delatæ. T. 5. c. 427. A.
Tutelarum, & hereditatum jura propria sunt civium Romanorum. T. 6. c. 549. C.
Ad tutelarum excusationem patri non prosunt concepti, nec dum nati. T. 6. c. 429. A.
Qui trium tutelarum onera sustinet, a quarta excusatur. T. 9. c. 608. C.
Tutelas an amittat capitis deminutio. T. 1. c. 320. C.
Tutelas confirmat testamentum pupillare. T. 6. c. 177. C.
A tutelis quæ excusantur personæ. T. 1. c. 1024. B.
A tutelis non excusatur conductor vectigalium civitatis. Tom. 4. c. 865. A.
A tutelis excusantur conductores vectigalium fisci. T. 4. c. 864. C.
De tutelis duabus uni, eidemque delatis uno die. T. 5. c. 427. A.
De tutelis. T. 6. c. 131. D. & seq.
De tutelis datis incertis personis. T. 9. c. 863. D.
A tutelis legitimis ad hereditates legitimas an bonum sit argumentum. T. 10. c. 783. D.
Tutor personæ, non causæ, vel rei datur. T. 1. c. 37. A.
Tutor suspectus, remotus ob dolum, infamis est, non ob culpam. T. 1. c. 56. C.
Tutor, vel curator pauper an ob id removendus esse videatur. T. 1. c. 58. B.
Tutor Attilianus. T. 1. c. 42. E. & seq.
Tutor incertus an dari possit. T. 1. c. 134. B.
Tutor an dari possit tutorem habenti. T. 1. c. 48. E.
Tutor pro curatore, & tutela pro curatione. T. 1. c. 1034. C.
Tutor testamento datus si capite deminutus est, non amittit tutelam. T. 1. c. 318. D.
Tutor rectè datur is, qui detinetur a latronibus, quia civis manet. T. 3. c. 188. C.
Tutor ventri dari non potest. T. 3. c. 170. B.
Tutor absens rectè petitur, sed non absens trans mare. T. 1. c. 1034. D.
Tutor a nominatione appellare potest. T. 1. c. 1035. B.
Si tutor creatus appellarit. Tom. 1. c. 882. B.
Tutor confirmandus. T. 2. c. 343. B. C.
Tutor confirmatus dativus est, non testa-

teſtamentarius. T. 3. c. 171. A.
Tutor exſequitur ea, quæ ſunt conſilii, animi, & juris; Curator, quæ facti. T. 1. c. 1317. D.
Tutor non excuſatur a tutela ſine decreti venia. T. 1. c. 1036. C.
Tutor ex auctione pupilli emere poteſt. T. 2. c. 653. A.
Dies, quibus tutor ſciverit, pupillo cedere conſtat. T. 3. c. 395. C.
Quod ſcit tutor, pupillus intelligitur ſcire. T. 3. c. 396. A.
Tutor an pupillum adrogare poſſit. T. 3. c. 53. A. B.
Tutor pupillam ſuam intra annum 25. uxorem ducere non poteſt, nec ejus filius. T. 1. c. 547. D.
Tutor ſi plus petierit, causâ cadit. T. 3. c. 183. E.
Tutor ſingulis annis duos habeat menſes immunes a præſtandis uſuris pupillaribus. T. 1. c. 531. D.
Tutor fiduciarius. T. 1. c. 317. E.
Tutor prætorianus. T. 1. c. 319. B.
Tutor ceſſicus quis. T. 1. c. 318. A.
Tutor neque ex 12. tabulis poſtulatur, neque removetur quaſi ſuſpectus propter paupertatem ſolam. T. 3. c. 539. E.
Tutor, qui nihil geſſit, etiam arbitrio tutelæ tenetur. T. 2. c. 363. E.
Fœmina tutor, aut curator dari non poteſt. T. 2. c. 349. C.
Tutor damni periculum agnoſcit. T. 2. c. 351. E.
An tutor ſervum pupilli manumittere poſſit. T. 3. c. 416. E.
Tutor ſatiſdare debet. T. 2. c. 354. B. C.
Tutor primo anno intra ſex menſes pecunias collocare debet. T. 3. c. 122. A.
Tutor olim fœminis etiam puberibus dabatur. T. 3. c. 172. C.
Tutor in uſuras quando convenitur, & quando non. T. 1. c. 392. D. E.
Tutor ab adminiſtratione ſuſcepta intra ſex menſes pecunias pupillares occupat. T. 1. c. 536. C.
Tutor legitimus tutelâ legitimâ cedere poteſt, abdicare ſe non poteſt. T. 4. c. 831. B.
Tutor non datur ventri, ſed curator, & cur. T. 4. c. 545. A.
Tutor an protinus a creatione appellare poſſit, antequam ſe excuſaverit. T. 4. c. 1014. E. Accurſius vult, a ſola creatione non appellari contra manifeſtam ſcientiam. Ibid. E.
An tutor conveniri poſſit ex cauſa alterius provinciæ. T. 4. c. 79. E.
Tutor dativus unde dicitur. T. 4. c. 304. D.
Tutor honorarius quis eſt. Tom. 4. c. 1001. B.
Tutor ſuſpectus quis dicitur. T. 4. c. 1385. B.
Tutor eſſe non deſinit datus in exilium temporale. T. 4. c. 1029. B.
Tutor liberare poteſt debitorem pupilli. T. 4. c. 879. D.
Tutor teſtamentarius tutelâ ſe abdicare poteſt, cedere in jure non poteſt. T. 4. c. 831. B.
Tutor juſtus non eſt ſervus. T. 4. c. 1004. E.
Tutor legitimus liberti impuberis eſt patronus. T. 4. c. 307. A.
Tutor, officio tutelæ finito, nullam actionem pupilli nomine inferre poteſt ſine mandato. T. 4. c. 1019. B.
Tutor novus nomina ſuſcipere a priore tutore cogitur, ſed non cogitur probare. T. 4. c. 51. C.
Tutor quomodo tenetur pupillo, & quomodo creditoribus. T. 4. c. 644. D.
Tutor non jure datus indiget confirmatione. T. 4. c. 1004. E. idem eſt in ſervo ſine libertate tutore dato. Ibid. c. 1005. A.
Tutor ſi pro contutore ſolverit, an pupillus ei debeat cedere actionem ſuam adversùs contutorem. T. 4. c. 321. A.
Tutor datus quando, & quomodo confirmatur. T. 4. c. 302. E. & c. 303. A. & ſeq.
Tutor, vel curator quando conveniri poteſt poſt depoſitum officium. T. 4. c. 1023. E. & c. 1024. A. & ſeq.
Tutor tempore tutelæ condemnatus an teneatur actione judicati nomine pupilli. T. 4. c. 1025. A. quæ diſtinctio in tutore hic notanda. Ibid. A. hæc diſtinctio quoque in curatore ſervatur. Ibid. C.
Tutor jure datur teſtamento ab eo, qui pupillum habet in poteſtate, non item curator. T. 4. c. 303. A.
Tutor eſt loco domini, hoc eſt, loco pupilli habetur. T. 4. c. 544. C.
Tutor pupilli actori, ſive Syndico reipublicæ comparatur, ſic reſpublica pupillo. Tom. 4. c. 399. D.
Tutor teſtamento datus ad ordinandam litem inofficioſi teſtamenti a Prætore confirmatur. T. 4. c. 1002. B.
Tutor ibi conveniri oportet judicio tutelæ, ubi tutelam geſſit. T. 4. c. 923. D.
Tutor dativus confirmatur, non teſtamentarius, nec enim teſtamento jure datus eſt. Tom. 4. c. 1109. D.
Tutor eſt vel teſtamentarius, vel legitimus, vel dativus. Tom. 4. c. 1007. A.
Tutor illicitè vendit prædium pupillare ſine decreto Prætoris, vel Præſidis. T. 4. c. 1032. B. C.
Tutor neque virgini, neque mulieri ante conſtitutum tempus petendæ reſtitutionis in integrum conjungi poteſt. T. 4. c. 978. E. quodnam eſt illis tempus conſtitutum. Ibid. D. tutor non debet fieri auctor in rem ſuam. Ibid. c. 985. A.
Tutor non convenitur pro contutore, eo inexcuſſo, qui rem pupilli geſſit, & perdidit, & quando conveniendus. Tom. 4. c. 868. B.
Tutor procuratorem litis facere non poteſt ante litem conteſtatam, & cur. T. 4. c. 879. B.
Tutor quando directâ tenetur, & quando utili actione. T. 4. c. 1013. D. & ſeq.
Tutor rem pupilli alienare poteſt, & quando. T. 4. c. 879. D. ſecus negotiorum geſtor. Ibid. D.
Tutor cur ex auctione rem pupilli emere poſſit, ratio redditur. T. 5. c. 741. E. & c. 742. A.
Tutor an dotem, quam ſorori uterinæ pupilli ex bonis ejus dedit, pupillo in adminiſtratione reputare poſſit. T. 5. c. 582. A. B.
Tutor an rem pupilli emptam uſucapere poſſit. T. 5. c. 741. E.
Tutor eis, qui ſe per ætatem tueri nequeunt, non ſolùm, ſed & curator datur. T. 5. c. 578. D.
Tutor incertus dari nequit. T. 5. c. 579. B.
Tutor non tantùm rebus, ſed etiam moribus pupilli præficitur. T. 5. c. 581. D.
Tutor honorarius an res pupilli alienare poſſit. T. 5. c. 227. E.
Tutor perſonam domini ſuſtinet. T. 5. c. 725. D.
Tutor ad utilitatem pupilli per ſtipulationem novare veterem obligationem poteſt, & rem in judicium deducere. Tom. 5. c. 53. D.
Tutor pupillum tueri, non ſpoliare debet. Ibid. E.
Tutor pecuniam pupilli fœnori collocandam ſibi mutuam proſcribere poteſt. T. 5. c. 509. A.
Tutor ſi in vitium aliquod tutelæ adverſum inciderit, mortuo teſtatore, alius in ejus locum a magiſtratu dandus eſt. T. 5. c. 579. E.
Tutor matri, aut ſorori pupilli mittere non tenetur munera nuptialia, aut nuptiales ſportulas. T. 5. c. 581. D.
Tutor omnia palàm facere debet, ſi in rebus pupilli emptionem ipſe celebrare deſideret. T. 5. c. 509. A. B.
Tutor palàm probat id, quod in rebus pupilli agitur. T. 5. c. 579. B.
Tutor ſi falſus auctor fuit gerendi aliquid, an dentur ei actiones in pupillum. T. 5. c. 171. B.
Tutor tutelam recuſans a legato, quod pater pupilli teſtamento ei reliquerat, repellitur. Tom. 6. c. 556. B. C.
Tutor teſtamento matris, vel avi materni non datur. T. 6. c. 557. D.
Tutor ſi pecuniam pupillarem fœnori occupaverit, etiamſi id fecerit

BIU Cujas

cerit suo nomine ; nõu videtur eam in usus suos convertisse . T. 6. c. 552. E.
Tutor finitâ tutelâ , tutelæ judicio conventus , tutelæ administratæ rationes reddere debet . Tom. 6. c. 553. C.
Tutor falsus quis dicatur . Tom. 6. c. 560. D.
Tutor testamento matris liberis datus, nec confirmatus decreto Prætoris , vel Præsidis : indiget enim confirmatione. T. 6. c. 725. E.
Tutor datus a patre in testamento, etiam non justo, a magistratu confirmari legitur secundùm defuncti patris voluntatem. T. 6. c. 558. E.
Tutor dari potest non tantùm a magistratibus municipalibus, sive duumviris , sed etiam decreto decurionum. T. 6. c. 559. E.
Tutor datur invito , & ignoranti , curator non item , nisi ad litem . T. 6. c. 550. B.
Tutor , vel datur testamento patris, vel avi paterni liberis , qui sunt in ejus potestate , non liberis emancipatis . T. 6. c. 557. D.
Tutor an in locum pupillorum , quasi novata obligatione succedere possit. T. 6. c. 609. C.
Tutor pupillorum creditori deconstituta pecunia tenetur in sortem , non in usuras , quamvis de usuris etiam caverit, quia usuræ non debebantur. T. 6. c. 610. A.
Tutor a Prætore datus an tutor maneat. T. 6. c. 728. A.
Tutor rem pupilli sui emere non potest . T. 6. c. 91. A. D.
Tutor, quod adversùs alium præstare pupillo suo debuit, id adversùs se quoque debet præstare . T. 6. c. 87. C.
Tutor ex causa doli mali proprii tenetur etiam post depositum officium. T. 7. c. 766. D.
Tutor ex qua die periculum tutelæ subeat. T. 7. c. 869. E.
Si tutor in causa pupilli iniquum jus postulaverit, & obtinuerit, quo edicto teneatur. T. 7. c. 102. A.
Tutor , qui sibi relictum legatum accepit , an possit pupilli nomine agere de inofficioso. T. 7. c. 204. B.
Tutor, qui se excusat, an repellatur a legato sibi relicto. T. 7. c. 1076. E.
Tutor si ædes suas pupilli ædibus vicinas altiùs extollit , an, cui, & qua actione teneatur . Tom. 7. c. 463. D.
Tutor excusans se ab administratione pro parte , an repellatur a legato sibi relicto in solidum. T. 7. c. 1077. A.
Tutor si ex necessitate officii sui , pupilli nomine legatum petiit, & accepit , an possit postea suo nomine testamentum dicere inofficiosum. T. 7. c. 193. C.
Tutor prædium , quod pluribus vectigalia debebat , dolo malo proscripsit uni tantùm debere, & vendidit, quis teneatur præstare dolum pupillus , an tutor , vel quatenus eorum quisque. T. 7. c. 766. B. C.
Tutor pupilli loco habetur . T. 7. c. 1217. D.
Tutor an rem pupilli emere possit . T. 7. c. 705. E.
Tutor tutelam detrectans , an repellatur a legato sibi relicto. T. 7. c. 1077. A.
Tutor, vel curator, qui testamentum accusavit pupilli nomine , an repellatur a legato sibi relicto. T. 7. c. 1486. C.
Tutor a patre filiofamilias jure datur, curator a patre filio familias jure non datur testamento. T. 7. c. 1218. B.
Tutor incertus dari non potest. T. 7. c. 1170. C.
Tutor datus an videatur datus omnibus filiis. Ibid. B.
Tutor si eam, cujus tutelam gessit, uxorem duxerit , aufertur quasi indigno , quod ei mulier testamento reliquerit. T. 7. c. 1480. C. D.
Tutor qui captus est ab hostibus , an desinat esse tutor . T. 8. c. 923. C.
Tutor an postumo in testamento detur . T. 8. c. 117. D.
Tutor an possit abstinere pupillum hereditate paterna. T. 8. c. 12. D.
Tutor an possit infanti bonorum possessionem petere. Ibid. E.
Tutor pupilli est loco domini. T. 8. c. 117. C.
Tutor an possit intelligi sine persona. Ibid. C.
Tutor an possit repudiare bonorum possessionem pupillo delatam. T. 8. c. 12. C. D.
Tutor an possit fideicommissariam hereditatem pupilli nomine suscipere. Ibid. C.
Tutor an possit hereditatem pupillo delatam repudiare. Ibid. D.
Tutor an possit hereditatem pupillo adquirere. Ibid. C.
Tutor an pupillo petere possit bonorum possessionem. T. 8. c. 14. E.
Tutor an repellatur a legato , si recusat tutelam , & excusatione utatur. T. 8. c. 151. C. D.
Tutor, cui legatum relictum est, ita ut alii præstaret , an repellatur a legato, quamvis recuset tutelam . Ibid. E.
Tutor si acceperit legatum, an possit postea agere de inofficioso. T. 7. c. 1483. A.
Tutor si pupillo bonorum possessionem damnosam petierit , vel pupillo ad eam petendam auctor fuerit , tutelæ judicio tenetur . T. 8. c. 14. E.
Tutor si legatum agnovit, an possit se deinde excusare a tutela. T. 8. c. 151. D.
Tutor , & curator differunt . T. 8. c. 562. D.
Tutor datus a patre, & datus a matre differunt. Ibid. E.
Tutor falsus quis . T. 8. c. 638. E. & c. 639. A.
Tutor intra quinquaginta dies se excusare debet , alioqui non recipitur. T. 8. c. 794. A.
Tutor si in re sua est negligens, an excusetur. T. 8. c. 760. C.
Tutor per libellum se excusare non potest. T. 8. c. 794. A.
Tutor præstat culpam , dolum , & diligentiam , quantam in rebus suis. T. 8. c. 760. C.
Tutor an deferre possit aliquid ad fiscum. T. 8. c. 438. C.
Tutor, pendente administratione, tutelæ , an possit rem suam alienare. T. 9. c. 387. E.
Si tutor, vel curator reipublicæ causâ abfuerit. T. 9. c. 606. D.
Tutor antequam reddiderit rationem tutelæ suæ , & præterierint tempora restitutionis in integrum pupillam suam ducere non potest. T. 9. c. 448. A.
Tutor , quæ sibi comparavit ex pecunia pupilli , pupillo tacito jure obligata esse unà cum cæteris bonis omnibus , quæ tutor habuit initio tutelæ susceptæ. T. 9. c. 962. D.
Si tutor , vel curator falsis allegationibus excusatus sit . Tom. 9. c. 606. B. C.
Tutor non datur filiofamilias. T. 9. c. 1484. E.
Tutor datur personæ , curator rebus, bonis, patrimonio . Tom. 9. c. 566. B.
Tutor, & curator in quo differunt . T. 9. c. 566. A.
Tutor in quibus casibus datur tutorem habenti. T. 9. c. 565. E.
Tutor potest pro herede gerere nomine pupilli. T. 9. c. 870. C.
Tutor , vel curator ad litem datur ante litis contestationem . T. 9. c. 982. E.
Si tutor datus sit contra matris voluntatem. T. 9. c. 587. D.
Tutor potest exigere debitum pupillo. T. 9. c. 107. C. potest solvere, quod debet pupillus. Ibid. C. potest novare , jusjurandum deferre omnibus probationibus aliis deficientibus. Ibid. C. potest rem pupilli obligare . Ibid. C. potest pignori dare , & alienare, si exigant bona pupilli . Ibid. C. potest etiam paciscì , & transigere decidendi causâ. Ibid. C.
An tutor possit emere rem pupilli. T. 9. c. 365. C.
Tutor non tenebitur ex nudo sermone , si fortè laudans pupillum, locupletiorem esse dixerit , quàm sit. T. 9. c. 593. B.
Tutor , vel curator non debet vectigalia conducere. Tom. 9. c. 579. A.
Tutor rem pupillarem emere vetatur. T. 9. c. 376. A.
Ut tutor causæ adsit post pubertatem. T. 9. c. 588. A.
Tutor, vel curator præstat dolum , cul-

BIU Cujas

culpam latam, & levem, & quantam in rebus ſuis diligentiam. T. 9. c. 592. B.
Tutor, & de actore ab eo dando, T. 9. c. 604. A.
Si tutor non geſſerit. T. 9. c. 598. E.
Tutor an poſſit efficere, ut pupillus non adquirat actionem, ſed non ut adquiſitam amittat. Tom. 9. c. 107. C. D.
Tutor ex ſua adminiſtratione tenetur quaſi ex contractu. Tom. 9. c. 554. B.
Siquis eam, cujus tutor fuerit, corruperit. T. 9. c. 1427. A.
Tutor. Vide, Tutela.
Falſus tutor ille eſt, qui tutor non eſt. T. 10. c. 84. A.
Tutor nec mandari, etiam mandatuve Præſidis uſquam dari dicitur. T. 10. c. 93. E.
Tutor quo caſu excuſetur a pœna Turpilliani. T. 10. c. 576. A.
Tutor rem pupilli emere vetatur. T. 10. c. 656. E.
Tutor eſt loco domini. Tom. 10. c. 731. B.
Tutor ſi rem pupilli vendiderit dolo malo, circumſcripto tempore, quid ſequetur. Tom. 10. c. 751. B.
Tutor ob dolum in re pupillari ab eo vendita, qua actione convenitur. Ibid. B.
Tutor ſi debet uſuras pupillares pupillo, isque agat tardiùs actione tutelæ, an debeat præſtare longiores uſuras. T. 10. c. 754. D.
Tutor an poſſit repudiare bonorum poſſeſſionem delatam pupillo. T. 10. c. 785. D.
Tutor retentus quis dicatur. T. 10. c. 801. B.
Tutor filiis datus, non cenſetur datus nepotibus. T. 10. c. 1116. C.
Tutor vitio ſuo facit litem ſuam, T. 10. c. 1241. D.
Tutor, & curator ſi nuntient, an caveant de rato. T. 10. c. 1187. A. B. in actione tutelæ ſemper leviantur uſuræ. Ibid. c. 1270. C.
Tutor quomodo poſſit eximi ab uſuris pupillaribus. T. 10. c. 1271. C. D.
Tutoris falſi dolus punitur. Tom. 3. c. 647. D.
Tutoris, & curatoris differentiæ. T. 3. c. 490. A.
Tutoris datio pluſquam decretum eſt, vel ſententia. T. 1. c. 1018. A.
Tutoris datio per procuratorem fieri non poteſt. T. 3. c. 435. D.
Tutoris datio conditionalis nullius eſt momenti. T. 1. c. 1018. A.
Tutoris ſcientia nocet pupillo. T. 3. c. 396. A.
Tutoris auctoritas in pupillari negotio quo tempore interponenda ſit. T. 3. c. 381. E.
Tutoris nominati excuſationis cauſa intra quatuor menſes excutienda, & definienda. T. 1. c. 534. D. E.
Tutoris, & curatoris datio juris eſt, non patriæ poteſtatis, vel juriſdictionis. T. 3. c. 170. B.
Tutoris auctoritas quid. Tom. 1. c. 792. B.
Tutoris officium quodnam ſit. T. 2. c. 351. B.
Ex facto tutoris pupillus utiliter convenitur. T. 2. c. 352. D.
Tutoris captivitate ſolet tutela finiri. T. 3. c. 188. C.
Tutoris loco qua pro parte quiſque fidejuſſorum condemnetur, & an unus in ſolidum damnari poſſit. T. 4. c. 906. A.
Poſt tutoris dationem dignitas neminem excuſat. T. 4. c. 1029. D.
Tutoris obligatio, qui tutelam geſſit, quomodo dividitur per tempora. T. 4. c. 311. B.
Tutoris datio eſt legis, vel ejus, cui eam lex dedit. T. 4. c. 1109. C.
Tutoris auctoritate judicium infantis ſuppletur. T. 4. c. 883. A.
Tutoris dationem *lex* 12. *Tab.* patri tantùm permittit filium habenti in poteſtate. T. 4. c. 1005. C.
In tutoris datione judicium patris confirmatur ſine inquiſitione, judicium matris non niſi ex inquiſitione. T. 4. c. 544. B.
Ex facto tutoris an pupillus paterno pupillo teneatur. T. 4. c. 877. E.
Tutoris datio mandari non poteſt. T. 4. c. 9. E.
Tutoris datio non eſt jurisdictionis, ſed juris. Tom. 4. c. 304. E. & c. 305. A.
Tutoris dolus pupillo neque nocet, neque prodeſt. T. 4. c. 580. A.
Tutoris ejus, qui tutelam geſſit, facultates priùs excutiendæ ſunt, quàm honorarii tutoris. Tom. 4. c. 1001. D.
Tutoris dandi an jus habeat magiſtratus municipalis. T. 4. c. 304. E.
Tutoris officium aliud eſt, aliud verò matris. T. 4. c. 879. B. C.
Tutoris, & procuratoris eadem eſt ratio. T. 4. c. 927. A.
Officio tutoris quid incumbit. T. 4. c. 923. A.
Tutoris datio legis eſt, non juriſdictionis. T. 4. c. 9. E.
Tutoris datio num ſit nullius imperii. T. 4. c. 9. D.
Tutoris datio pars eſt patriæ poteſtatis, ſicut pupillaris ſubſtitutio. T. 4. c. 543. E.
Tutoris fides, & diligentia ab ipſo teſtatore approbari debet. T. 4. c. 1007. C.
Tutoris dilatio non datur ob cauſam perferendarum rationum, niſi ex juſta cauſa. T. 4. c. 924. C. D.
Tutoris pactum pupillo prodeſſe, & nocere poteſt. Tom. 5. c. 53. C.
Tutoris, vel curatoris major poteſtas eſt, quàm procuratoris. T. 6. c. 570. A.
Tutoris culpa & tutori, & pupillo nocet, cujus vicem tutor ſuſtinet. T. 6. c. 674. B.
In tutoris abſentis locum alium dari tutorem, vel curatorem oportet. T. 6. c. 559. B. C. alicubi curatorem in ejus locum dari conſtituitur. Ibid. D.
Tutoris appellatione & plures tutores contineri. Tom. 7. c. 1170. B.
Tutoris datio an ſit legis, vel juriſdictionis, & imperii. T. 7. c. 71. D.
Tutoris dationem, quam etiam ex lege quidam magiſtratus habent, non poſſunt alteri mandare. T. 7. c. 82. B.
Tutoris dationem qui habent, & qui non habent. T. 7. c. 53. C. & c. 72. A. B.
Tutoris datio non continetur imperio, vel juriſdictione. Tom. 7. c. 54. E.
Tutoris auctoritas quandonam pupillis neceſſaria. T. 8. c. 921. A.
Tutoris honorarii auctoritas in adeunda hereditate ſufficit. T. 8. c. 743. D.
Tutoris heredes an conveniri poſſint, ſi is in gerenda tutela dolo malo quid fecerit. T. 8. c. 383. D E.
Ob tutoris abſentiam datur actor idoneus qui pupillum defendat, & tueatur. T. 9. c. 604. B.
Tutoris auctoritas quando neceſſaria eſt, & quando non eſt neceſſaria. T. 9. c. 1257. C. D. & ſeq.
Tutoris fraus, aut negligentia vitio vertitur, non paupertas. Tom. 9. c. 584. A.
Ex tutoris, vel curatoris facto quando minores agere, vel conveniri poſſint. T. 9. c. 576. B.
Tutoris auctoritas minoribus neceſſaria aſt, non tantùm in civilibus, ſed etiam in criminalibus cauſis. T. 9. c. 602. C.
Tutoris auctoritas omnimodo eſt neceſſaria ad nuptias contrahendas. T. 9. c. 442. D.
Tutoris nominatio, & electio quomodo fit. T. 9. c. 566. C. D.
Tutoris pactum an noceat pupillo. T. 9. c. 107. B.
Tutoris datio eſt actus legitimus, & fit ex inquiſitione, & decreto Prætoris, aut Præſidis. Tom. 9. c. 566. D.
Tutoris, vel curatoris conſilium differt ab eorundem auctoritate. T. 10. c. 52. C.
An ſine tutoris auctoritate pupillus poſſit liberari per acceptilationem. T. 10. c. 86. D.
An tutoris datio adnumeranda ſit iis, quæ ſunt imperii. T. 10. c. 94. A.
Tutoris datio unde competat legato Proconſulis. Ibid. D. E.
Tutoris dationem qui habeant. T. 10.

BIU Cujas

10. c. 384. E.
Tutoris datio an sit jurisdictionis; T. 10. c. 861. E.
In tutoris bona an exerceatur actio judicati. T. 10. c. 1241. D.
Tutori, vel curatori non licet sponsalia, aut nuptias cum ea contrahere, cujus tutelam, aut curam gessit, geritve. T. 2. c. 321. B. C.
De constitutione regia, quæ quicquam testamento dari vetat tutori, vel curatori consultatio. T. 1. c. 690. B.
Tutori, solidum solventi ex culpa communi admissa in administratione tutelæ, an actio adversùs contutorem utilis sit pro parte pecuniæ solutæ, T. 4. c. 846. C.
Quid, siquis tutori nomine pupilli quasi debitam pecuniam pupillo solverit per errorem. Tom. 4. c. 927. B. C.
Tutori, qui solidum solvit, datur actio utilis adversùs contutorem, etiam sine cessione. T. 4. c. 39. C.
Tutori legitimo quando locus sit. T. 5. c. 579. E.
Tutori invito in causa pupilli non defertur jusjurandum, & cur. T. 6. c. 53. C.
Tutori danda est contraria actio tutelæ. T. 6. c. 134. C.
Si tutori pro pupillo, vel pupillo pro tutore mater indemnitatem promisit. T. 9. c. 586. E.
Tutori, vel curatori, qui solvit ex decreto, omnino securus est. T. 10. c. 616. B.
Tutori, vel curatori an prosit restitutio minoris. T. 10. c. 896. C.
Tutorem habenti tutor non datur. T. 1. c. 48. D. E. & T. 2. c. 349. E.
Inter tutorem, & curatorem differentiæ. T. 2. c. 349. E.
Tutorem habenti quibus causis curator datur. T. 1. c. 48. E.
Tutorem pupillis solent petere parentum amici, ac tutorem suspectum facere. T. 3. c. 171. D.
Per tutorem an hereditas adquiri possit. T. 3. c. 20. D.
Tutorem habenti tutorem non dari, simul tamen plures tutores dari posse. T. 1. c. 1035. A. B.
Tutorem impuberi qui intra annum non petunt, ejus successionem legitimam amittunt, si impubes decesserit, Tom. 1. c. 540. A.
Tutorem habenti vix tutor datur, & quomodo procedit. T. 4. c. 1016. C.
Tutorem potest dare legatus Proconsulis, non ex mandato, sed specialiter ex oratione D. Marci. T. 4. c. 9. E.
Tutorem jure non dat mater, & cur. T. 4. c. 310. B.
Tutorem filio impuberi mater non potest dare testamento, & cur. T. 4. c. 543. E.
Inter tutorem, & curatorem discrimen quod est. T. 4. c. 308. E.
Tutorem magistratus dare non potest, nisi lege nominatim concedente. T. 4. c. 9. E.
Ad tutorem pupilli ab actore civitatis valet argumentum. Tom. 4. c. 397. C.
Inter tutorem, qui datur a patre pupillo emancipato, & inter tutorem, qui a matre, vel cæteris extraneis datur, quid intereat. T. 4. c. 303. C.
Inter tutorem, & procuratorem, seu defensorem litis alienæ differentia quæ. T. 4. c. 18. E.
Inter tutorem, & negotiorum gestorem differentia quæ, Tom. 4. c. 879. D.
An ad tutorem periculum pertineat ejus pecuniæ, quæ est trajecta in provinciam, postea rebus Italicis constitutum. T. 4. c. 1017. A.
Per tutorem pupillo hereditas adquiri non potest, sed adquiritur per pupillum ipsum auctore tutore. T. 6. c. 570. A.
Tutorem habenti non datur tutor. T. 6. c. 560. C.
Tutorem pupilli, non quemlibet tutorem, domini loco haberi. T. 6. c. 145. A.
In tutorem falsum datur actio in factum. T. 6. c. 136. B.
Tutorem legitimum habenti si tutor datus es, non est tibi necessaria excusatio. T. 6. c. 728. A.
Tutorem confirmare est eum dare. T. 7. c. 60. D.
Tutorem qua ratione Prætor det. T. 7. c. 54. E.
Tutorem testamento rectè dari. T. 7. c. 1379. B.
Tutorem, vel curatorem pupillis dare qui possint. Tom. 7. c. 53. B.
Tutorem datum testamento, cui legatum etiam relictum est, legatum amittere, si se excusaverit a tutela, vel si remotus fuerit ut suspectus. T. 7. c. 1232. B.
Tutorem pupilli loco haberi. T. 7. c. 1217. D.
Tutorem filio mater dare jure non potest. T. 7. c. 1217. B.
Tutorem filiis suis mater testamento dare non potest, nisi eos heredes instituerit. T. 7. c. 1217. B.
Tutorem datum filiis, & filiabus datum videri. T. 7. c. 1173. B.
Tutorem nemo potest dare cuiquam, nisi ei, quem in suis heredibus, cum moritur, habuit, habiturusve esset, si vixisset. T. 8. c. 696. A. & c. 795. A. & c. 863. A.
Tutorem habenti an tutor dari possit. T. 8. c. 922. A.
Tutorem nemo testamento dare potest, nisi liberis, qui sui sunt, & postumis suis. T. 8. c. 696. D. & c. 795. D.
Tutorem, vel curatorem habenti in quibus causis tutor, vel curator detur. T. 9. c. 565. E. & seq.
Inter tutorem, & curatorem esse differentiam. T. 9. c. 566. A.
Tutorem sola lex facit, vel senatus, vel Princeps. T. 9. c. 557. C.
Tutorem instituere dicimus. T. 9. c. 555. C.
Tutorem dari nominatim oportet. T. 9. c. 554. D.
Tutorem confirmare est tutorem facere. T. 9. c. 555. B.
Tutorem Prætor dare non posset, nisi hoc jussisset lex Attilia. Ibid. C.
Tutorem, vel curatorem non tantùm teneri ex administratione, sed etiam eum, qui quasi tutor, vel curator aliquid administravit, cum non esset tutor, vel esse non posset. T. 9. c. 586. B. C.
Tutorem habenti tutorem dari non posse. T. 9. c. 569. E.
Tutorem non tantùm teneri actione tutelæ, sed & fidejussores ejus actione ex stipulatu. T. 9. c. 600. C. D.
Tutorem nominat magistratus municipalis, dat Præses. Tom. 9. c. 614. B.
Tutorem incertum dari non oportet, T. 9. c. 554. D.
Tutorem habenti an tutor dari possit. T. 10. c. 801. A.
Tutorem dare an possit legatus Proconsulis. T. 10. c. 861. E.
Tutorem necessitas officii, & pietas excusat. T. 10. c. 881. C.
Tutore auctore obligatur pupillus, non auctore patre. T. 3. c. 395. E.
A tutore non tantùm fides, sed etiam exigitur diligentia. T. 1. c. 58. B.
Cum tutore an lis sit contestanda, qui in jus vocatus est. T. 4. c. 74. A.
A tutore actor interdum necessariò constituitur, & quando. T. 4. c. 879. A.
Tutore incerto per testatorem dato, cujus sit electio. T. 7. c. 992. B.
Tutore auctore an possit infans adquirere possessionem. T. 8. c. 744. A.
Tutore auctore pupillus omnia negotia contrahere potest. T. 8. c. 661. B. & c. 743. E.
De tutore, qui stuprum infert pupillæ suæ, & quam pœnam incurrit tutor. T. 9. c. 1427. A.
De tutore non jure dato testamento. T. 9. c. 555. E.
De tutore a matre dato. Tom. 9. c. 556. A.
De tutore, qui cum satisdare deberet, non satisdedit. T. 9. c. 582. D. E.
De tutore, qui removetur tanquam suspectus. T. 9. c. 583. B.
De tutore, vel curatore, qui satis non dedit. T. 9. c. 581. D.
De tutore, ad quem non omnium rerum pupillarium administratio per-

BIU Cujas

pertinet; sed unius rei tantùm, unius litis defensio. T. 9. c. 584. C.
De tutore, vel curatore in litem dando. Ibid. B. C.
In tutore tria exigi. T. 9. c. 562. E.
De eo, qui pro tutore negotium gessit. T. 9. c. 586. B.
Cognitio de suspecto tutore Proconsuli lege specialiter data est. T. 10. c. 400. B.
Tutore dativo non satisdante, an res contra eum judicata pupillo præjudicet. T. 10. c. 904. D.
A tutore legatarii an fideicommissum possit relinqui. T. 10. c. 1055. D.
Tutores quinam sint, & unde. T. 1. c. 35. C.
Tutores quinam testamento dare possint. T. 1. c. 36. A.
Tutores post pubertatem rationes reddunt. T. 1. c. 45. A.
Tutores quinam fieri possint suspecti. T. 1. c. 55. D.
Tutores, qui tutelæ judicio tenentur, an quasi ex contractu obligentur. T. 1. c. 222. C. D.
Tutores, & curatores an satisdare debeant. T. 1. c. 50. A.
Tutores, & curatores variis ex causis excusantur. T. 1. c. 51. C.
Tutores fiduciarii quinam dicti sint. T. 1. c. 42. B.
Tutores legitimi quinam esse dicantur. T. 1. c. 37. C.
Tutores constituuntur tam masculis, quàm fœminis. T. 1. c. 317. D.
Tutores quibus ex causis se excusare possunt. T. 1. c. 1015. C.
Tutores testamento qui dari possint. Tmo. 1. c. 36. A. & c. 318. C.
Tutores impuberibus alii suâ sponte, alii necessariò petunt. T. 1. c. 791. B.
Tutores sibi ipsi puberes petunt. Ibid. B. C.
Tutores idonei, vel curatores dativi, vel legitimi hi tantùm sunt, qui sunt majores vigintiquinque annis. T. 2. c. 345. C.
Qui dare, vel dari tutores, vel curatores possint. T. 2. c. 347. D. E.
Cum inter tutores non est divisa administratio, ratum haberi debet, quod per unum gestum est. T. 2. c. 352. E.
Tutores, vel curatores vectigal fisci non conducant, antequam paria cum suis minoribus fecerint. T. 2. c. 353. B. C.
Tutores qui petant, & ubi petantur. T. 1. c. 791. A. B.
Tutores honorarii sunt subsidiarii. T. 1. c. 1023. D.
Tutores honorarii periculo tenentur. T. 1. c. 791. E.
Tutores quibus ex causis nomine pupilli agere, vel conveniri possunt. T. 1. c. 792. C.
Tutores pupillorum & negotia gerunt, & auctoritatem interponunt. T. 1. c. 319. B.
Tutores absentes ex causa removentur, vel alius eis adjungitur. T. 3. c. 171. C.
Tutores instituuntur verbis directis. T. 1. c. 1037. A.
Tutores testamentarii confirmatione non egent. T. 1. c. 1035. C.
Tutelæ non ab herede, sed a testatore protinus proficiscuntur. T. 3. c. 508. A.
Tutores pupillorum sine decreto alienare non possunt. Tom. 1. c. 796. B. C.
Tutores a duumviris dantur. T. 4. c. 236. A.
Tutores legitimi qui sunt, & qui testamentarii. T. 4. c. 308. B.
Tutores amicissimos, & fidelissimos liberis suis parentes eligere debent. T. 4. c. 1007. C.
Tutores pupillorum clerici esse nequeunt. T. 4. c. 1124. D. E.
Tutores heredum defuncti ibi conveniri possunt, ubi defunctus contraxit. T. 4. c. 925. A.
Tutores, curatores, procuratores, & qui negotia aliena gerunt, res illas, quibus præsunt, emere non possunt. T. 5. c. 505. B. & c. 509. B.
Tutores cum plures sint, qui tutelam gesserunt, & unus aliquid malè administraverit, an alii statim adversùs eum agere possint nomine pupilli, actione scilicet tutelæ. T. 5. c. 580. D.
Tutores in judicio tutelæ utrùm semisses, an uncias tantùm usuras in pupilli rationibus inferre debeant. T. 6. c. 726. B.
Tutores, vel curatores, si secuti voluntatem testatoris in testamento scriptam, prædium rusticum vendiderint sine decreto, nihil videntur fecisse contra Senatusconsultum Severi, & Antonini. T. 6. c. 558. D. E.
Tutores a debitoribus pupilli pecuniam exigere, debitum verò iis remittere non possunt. T. 6. c. 555. C.
Tutores testamento matris liberis impuberibus jure non dantur. T. 6. c. 725. D.
Tutores testamentarii, quos pater ἀνεκλογίστοις esse jussit, quando tenentur rationes reddere. T. 6. c. 135. D.
Tutores, qui dolo malo in administratione se gesserunt. Ibid. D.
Tutores an possit dare pater filiis exheredatis. T. 7. c. 1305. A.
Tutores Romæ dati videntur, qui dantur in continentibus. Tom. 8. c. 479. D.
Tutores plures si judicium acceperint, & postea unus ex eis reipublicæ causâ cœperit abesse, an ob absentiam eis interrumpatur judicium. T. 7. c. 149. B.
Tutores, & advocati fisci sunt defensores, & patroni necessarii. T. 7. c. 1486. E.
Tutores quinam, & unde ita appellati. T. 8. c. 915. B.
quinam testamento dari possint. Ibid. c. 916. A.
Tutores, vel curatores quando esse desinant. T. 9. c. 603. D.
Tutores legitimi, vel dati sine inquisitione non sunt justi administratores sine satisdatione rem pupilli, vel adolescentis salvam fore. Tom. 9. c. 581. E. & c. 582. A.
Tutores qui petant. T. 9. c. 560. B. & seq.
Tutores non posse præstare libertatem servo sui pupilli. Tom. 9. c. 969. B.
Tutores legitimi non possunt se excusare. T. 9. c. 606. A.
Tutores liberis suis mater petere debet. T. 9. c. 560. C.
Tutores, vel curatores an possint pupilli nomine subscribere in crimen falsi. T. 9. c. 1365. D.
Tutores, vel curatores qui dari possunt, & qui dari non possunt. T. 9. c. 563. A. B. & seq.
Tutores jure non dantur his, qui sunt in potestate. Tom. 9. c. 169. E.
Qui tutores fieri non possunt, & qui possunt tutores fieri. Tom. 9. c. 605. A. B. C.
Tutores, vel curatores ubi petantur. T. 9. c. 561. D.
Tutores incipere debent administrationem a confectione inventarii, sive repertorii. T. 9. c. 569. E.
Tutores non ab herede, sed a testatore protinus proficiscuntur. T. 9. c. 754. A.
Tutores non debent fieri publicani, & cur. T. 9. c. 579. A. B.
Tutores donare, & perdere rem pupillorum non possunt. Tom. 9. c. 107. B.
Tutores quando conveniri possunt pro administratione tutelæ. T. 9. c. 590. B.
Si tutores plures sunt, omnes in omni re debent auctoritatem accommodare, præter eos, qui testamento dati sunt. Tom. 9. c. 603. A.
Tutores, vel curatores minorum, aut furiosorum, deficiente magistratu, apud Episcopos creari possunt. T. 10. c. 822. D. E.
Tutorum differentia. T. 1. c. 317. D.
De tutorum excusationibus. T. 1. c. 406. D.
Tutorum auctoritas in quibus rebus necessaria. T. 1. c. 792. B.
De tutorum, & curatorum periculo. T. 2. c. 351. D. E. & T. 9. c. 575. C.
De tutorum administratione, & periculo. T. 1. c. 791. C. D.
Tutorum contractus quando, & quibus casibus non valeant. T. 5. c. 581. C.
Tutorum excusationes quot. T. 8. c. 926. A.

BIU Cujas

De tutorum potestate in alienandis rebus minorum, Tom. 9. c. 572. A. & seq.
De tutorum, & curatorum excusationibus, & de temporibus earum, T. 9. c. 604. C. D. & seq.
De tutorum, vel curatorum fidejussoribus, Tom. 9. c. 600. C. D.
Quisque tutorum pro qua parte tutelæ conveniatur, T. 9. c. 593. C. & seq.
De tutorum, vel curatorum heredibus, T. 9. c. 598. C.
De tutorum, vel curatorum administratione, & pecunia pupillari fœneranda, & deponenda. T. 9. c. 569. A. & seq.
De tutoribus novella constitutio, T. 2. c. 1113. C.
A tutoribus in administratione tutelæ quomodo mater distat. T. 4. c. 879. B.
Sine tutoribus impuberes non habent aditum in jus. T. 4. c. 555. D.
De tutoribus suspectis removendis cognitio, quæ lege 12. Tabularum nominatim Prætori, & Proconsuli tribuitur, non competit etiam Legato Proconsulis ex mandato jurisdictionis, nisi ei datum esset constitutione Antonini, & Severi. T. 4. c. 10. B.
Tutoribus legitimis, ide st, agnatis mater præfertur, T. 4. c. 1000. E.
Ex tutoribus an pupillus quem volet, eligere possit, eumque in solidum convenire, T. 4. c. 320. A.
De tutoribus dativis, vel honorariis, & testamentariis, & eorum officio. T. 6. c. 131. D. E.
Tutoribus infirmis dantur adjutores, T. 6. c. 1004. E.
Tutoribus an pater testamento remittere possit, ne tutelâ finitâ rationem reddant, T. 7. c. 1045. B.
In tutoribus legitimis perfecta ætas requiritur, T. 8. c. 795. D.
De tutoribus, & curatoribus suspectis. T. 8. c. 927. B. C. & T. 9. c. 582. D. E.
De tutoribus, vel curatoribus illustrium, vel clarissimarum personarum. T. 9. c. 561. E.
De tutoribus datis, aut nominatis a magistratibus municipalibus, qui ab iis satisdationem non exegerunt. T. 9. c. 614.
Tutoribus legitimis mater præfertur. T. 9. c. 565. C.
De tutoribus qui dantur a Prætore Urbis ex lege Attilia, vel ex Senatusconsultis, vel moribus, vel a Præsidibus provinciarum. T. 9. c. 587. B.
Ex tutoribus, vel curatoribus pluribus si omnes, vel unus agere pro minore, vel conveniri possit, T. 9. c. 577. B. & seq.
Tympanum exhaurit expeditissimè magnam aquæ vim, T. 3. c. 77. B.
De tyrannide Basilici notati quidam loci, & quorundam aliorum. T. 3. c. 70. B.
Tyronum in scholis infimus est gradus. T. 2. c. 979. A.
De tyronibus, T. 2. c. 978. D.

V

V Pro B promiscuè scriptum in Pandectis, & contra, T. 7. c. 381. A.
Vacantes, & honorarii, Tom. 2. c. 904. B.
Vacantia bona. Vide, Bona.
Vacantia mortuorum bona quando ad fiscum transferuntur. Tom. 2. c. 658. B.
Vacantia bona quæ sunt, Tom. 4. c. 1248. B. & T. 9. c. 906. D.
Vacantia bona hodie fisco, sive Principi æquè deferuntur, ut parenti omnium. T. 9. c. 906. D.
Ad vacantia bona venit fiscus, vel populus. T. 9. c. 877. E.
Vacantia bona populo deferebantur, hodie Principi. T. 9. c. 906. E.
Vacantia bona fiscus ipso jure petit, quæ repudiat, si non sunt solvendo. T. 10. c. 1243. A.
In vacantium bonorum causa quadriennium numeratur, in aliis causis vicennium a die nuntiationis. T. 4. c. 1374. B.
Vacantium beneficiorum diversa genera. T. 6. c. 1011. C.
Vacatio, & excusatio munerum differunt. T. 1. c. 885. E.
Vacatio honoribus functis quanto tempore datur. T. 2. c. 738. D. E.
Vacatio, & excusatio munerum quibus publicanis datur, & cur. T. 4. c. 864. D.
Vacatio tantùm datur publicanis, qui suo nomine vectigalia exercent. T. 4. c. 867. D.
Cui vacatio munerum civilium specialiter concessa est, non excusatur a solennibus muneribus, indictionibus, functionibus, & cur. T. 4. c. 865. D.
Vacatio munerum a Principe concessa, munera extraordinaria continet, non ordinaria, non solennia, non canonica, Tom. 4. c. 55. C. D.
Vacatio biennii conceditur vicario invito, ex decreto curiæ dato, & cur. T. 4. c. 867. D.
Quæ vacatio temporis ab honore ad eundem, vel alium honorem requiritur. T. 4. c. 863. D.
Vacatio munerum. Vide, Rescripta.
Vacatio munerum quæ tempora requirat. T. 5. c. 892. C.
Vacatio beneficii quomodo fiat. T. 6. c. 1006. C.
Vacatio beneficii a quo tempore incipiat. T. 6. c. 999. C.
Vacationis annus, qui datur absentibus reipublicæ causâ, postquam reversi sunt, pertinet ad novas tutelas. T. 4. c. 1041. C.
De iis, qui a Principe vacationem acceperunt. T. 2. c. 744. B.
Vacationum tempora. T. 2. c. 738. A.
Vacua, & caduca possessio. Tom. 2. c. 659. A.
Vacua possessio quænam dicatur. T. 10. c. 752. C.
Vadimonii desertio quid sit. T. 2. c. 1111. E. & T. 9. c. 135. A.
Vadimonii deserti pœna. Tom. 3. c. 261. B.
Vadimonii desertio aliud est, aliud desertio litis contestatæ. Tom. 9. c. 135. A. B.
Vadimonii desertionem eremodicium esse, multi dicunt. Tom. 9. c. 135. A.
Vadimonium quid sit propriè. T. 1. c. 995. B.
Vadimonium, & eremodicium differunt. Ibid. B.
Vadimonium promittere est cavere judicio sisti, & deferere promissionem judicio sistendi causâ. T. 4. c. 57. A.
Vadimonium deserere. T. 4. c. 57. A. & T. 5. c. 94. B.
Vadimonium, & eremodicium, & lis contestatata a multis confunduntur. T. 9. c. 135. A.
Vadimonium aliud esse, aliud litem contestatam. Ibid. A.
Vadium quid. T. 9. c. 1187. A.
Vagulatio quid sit, & unde dicatur. T. 3. c. 175. C.
Vagus, & & errans sine domicilio ubique gentium pro præsente habetur. T. 9. c. 1023. A.
Valens Imp. Monachis Ægypti pertinaciter infensus fuit. T. 2. c. 710. C.
Valetudinarii, ideſt, qui perpetuâ, & pertinaci valetudine adficiuntur. T. 1. c. 1033. B.
Valetudinarii an excusentur testimonium dicere. T. 7. c. 885. D.
Valetudinis causâ equo, sellâ, aut lecticâ vehimur. T. 5. c. 310. C.
Valetudo adversa potest esse sine sensu doloris. T. 4. c. 374. B.
Valetudo, adversa tempestas, vel vis major, insolita vis aquarum a periculo debitorem liberant. T. 5. c. 411. E.
Valvasinus non censetur jure feudi proprii habere feudum. Tom. 2. c. 1197. E.
Valvasores majores qui. Tom. 2. c. 1214. E. & T. 8. c. 646. E.
Valvasores regni. T. 2. c. 1183. B.
Valvasores qualiter feudo priventur. T. 2. c. 1214. D. E.
Valvasores dividuntur in capitaneos, & valvasores Regis. T. 8. c. 646. E.
De valvasorum successione feudi. T. 2. c. 1211. E.
Vani timoris nulla est æstimatio, nullaque habenda a judice ratio in taxatione ejus, quod interest. T. 9. c. 1078. D.

BIU Cujas

Variatio, & pœnitentia an admittitur, posito verbo extensivo *voles*. T. 4. c. 196. A.
Variatio an in jure locum habeat. T. 5. c. 208. E.
Variatio inhonesta non est, cum de rei suæ periculo agitur: omnis enim est honesta ratio sui consequendi. T. 6. c. 708. B.
Qui variavit semel, iterum variare non potest. T. 4. c. 969. E.
Varicat. T. 8. c. 631. C.
Varietas, sive mutatio status causam periculi non mutat. T. 4. c. 934. A.
Varietas præstationum, quæ in emptione venditione est, in permutatione non exsistit. Tom. 5. c. 502. B.
Vas minus pondere, & mensurâ venditor si præstet, quàm dixit, an teneatur ex empto. T. 7. c. 745. A.
Vas, & præs in quo differunt. T. 9. c. 1277. B.
Vasa aurea, & argentea ecclesiastica in captivorum redemptionem alienari posse. Tom. 2. c. 1044. C. D.
Vasa plumbo colligata. T. 3. c. 358. B.
Vasa murrina, & crystallina, perinde ac vitrea, fragilia. T. 3. c. 272. E.
Vasa delfica. T. 3. c. 265. B. C.
Vasa Ecclesiæ pignori, vel hypothecæ specialiter obligari non possunt. T. 2. c. 1044. C.
Vasa aurea legata an dividi possint. T. 7. c. 1092. B.
Vasa an sint accessiones vini. T. 7. c. 1448. A.
Vasa vendita, vel locata integra præstari oportet. T. 7. c. 745. C.
Vasa vinaria in solo defossa ædificii emptorem an sequantur. Tom. 7. c. 781. A.
Vasa sunt usui, non fructui. T. 7. c. 335. A.
Vasa vitiosa si sciens ignoranti commodavero, an tenear commodati. T. 7. c. 745. C.
Vasa emptorem sequuntur quo jure. T. 8. c. 628. E.
Vasa vinaria quæ. T. 8. c. 627. C.
Vasa vilia inquilinorum vocantur frivola. T. 9. c. 409. A.
Le vasal se peut jover de son fief jusque a mettre la main au baston. T. 2. c. 1233. D.
Vasalli quid a clientibus differant. T. 2. c. 1179. B.
Vasalli, & Vvassi. T. 2. c. 1178. C.
Si vasalli sint plures, an plures fidelitates, vel servitia debeantur. T. 2. c. 1305. D.
Vasalli qui olim erant. Tom. 3. c. 203. B. & T. 9. c. 419. D. & T. 10. c. 743. D.
Vasalli ingratitudo quinque probatur testibus. T. 2. c. 1320. E.
Vasalli sumptibus domini servitia præstent. T. 2. c. 1316. B. C.
Ex vasalli delicto feudum ad dominum redire. T. 2. c. 1313. B. C.
Vasalli delinquentis feudum nonnunquam ad agnatos pertinere. T. 2. c. 1283. E.
Vasalli alienatam Ecclesiæ curtem sequuntur. T. 2. c. 1336. D.
Vasalli insidiæ puniuntur, non sola cogitatio, solusve conatus. T. 2. c. 1200. C. & c. 1300. A.
De vasalli auxilio. T. 2. c. 1281. E.
Vasalli ratio prius, quàm domini, discutienda. T. 2. c. 1306. B.
Vasalli susceptí. T. 9. c. 420. C.
Vasalli alii ligii, alii non ligii, sive plani. Ibid. B.
Vasalli liberi. Ibid. A.
Vasallo possidente, & allegante investituram, domino allegante pignus, domino incumbit probatio. T. 2. c. 1221. E.
De vasallo imperfecto. Tom. 2. c. 1290. A.
Vasallo agente, nec probante, domino defertur jusjurandum. T. 2. c. 1287. B.
De vasallo, qui unum ex dominis refutavit, Henrici constitutio. T. 2. c. 1320. C.
De vasallo, qui fratrem suum, vel domini sui occidit. T. 2. c. 1290. B.
Vasallorum varia genera. Tom. 3. c. 203. D.
De vasallorum nominibus. T. 2. c. 1245. D.
Vasallorum conditio qualis. T. 2. c. 1179. B.
Vasallos alienatione generali non contineri. T. 2. c. 1275. C. D.
Inter vasallum, & dominum feudi contentio. T. 2. c. 1254. D.
Vasallum, qui fidelitatem non facit, excusari errore justo. Tom. 2. c. 1311. A.
Si inter vasallum, & dominum de beneficio contentio sit. Tom. 2. c. 1287. A.
Vasallum agere, & conveniri de feudo posse. T. 2. c. 1277. A. & c. 1294. D.
Vasallum servitium offerre non teneri. Tom. 2. c. 1275. A. & c. 1290. D.
Inter vasallum, & dominum feudi controversia. T. 2. c. 1291. E.
Si vasallum in culpam incidisse dominus dicat, vel contra. T. 2. c. 1259. D.
Vasallum ex cogitatione sola non puniri. T. 2. c. 1300. A.
Vasallum repetere feudum, quod ignorans alienavit. T. 2. c. 1276. B. C.
Vasallum pro domino belligerari. T. 2. c. 1278. A.
Vasallum feudum amittere, si eligatur Imperator. T. 2. c. 1314. B.
Vasallum non cogi pro uno feudo duas fidelitates facere. Tom. 2. c. 1314. D.
Vasallum feudum posse in alium arctiori lege transferre. Tom. 2. c. 1316. D.
Inter vasallum, & dominum quomodo dividendi sunt fructus, feudo commisso, & aperto. Tom. 4. c. 294. D.
Vasallus quis, & unde dicatur. T. 2. c. 1178. C. & c. 1179. A.
Vasallus imperfectus quis dicatur, & an feudum retinere possit. T. 2. c. 1290. A.
Vasallus homologus, & vasallus non homologus quid differunt. T. 2. c. 1240. C.
Vasallus ligius quis dicatur. T. 2. c. 1311. D.
Vasallus qualiter domino juret. T. 2. c. 1238. C. D.
Vasallus domino fidem suam alligat. Ibid. D.
Vasallus contra fratrem, & filium suum domino opem ferre debet, non contra seipsum, non contra patrem, aut Regem. Tom. 2. c. 1282. A.
Vasallus si injusto bello non adfuerit domino, feudum non amittit. T. 2. c. 1278. C.
Vasallus, qui miles est, non potest alii, quàm militi proprium feudum dare. T. 2. c. 1276. E.
Vasallus feudum alienare non potest. T. 2. c. 1180. D.
Vasallus ut feudo renuntiare potest. T. 2. c. 1251. E.
Vasallus feudum potest alii sine fraude in feudum dare sine domini voluntate. T. 2. c. 1202. A.
Vasallus dominum accusare, vel testimonium contra eum reddere non potest in civili causa, aut criminali. T. 2. c. 1285. C.
Vasallus vasalli regii est vasallus regius. T. 2. c. 1215. C.
Vasallus, qui se non exhibet domino, an feudum amittat. Tom. 2. c. 1271. A. B.
Vasallus quibus causis amittit feudum. T. 2. c. 1291. A.
Vasallus, qui intra annum, & diem fidelitatem non facit, feudum amittit. T. 2. c. 1311. B.
Vasallus vendito feudo, invito, aut ignorante domino, & sic commisso feudo, an, & quomodo pœnâ commissi liberetur. T. 5. c. 725. C.
Vasallus, sive beneficiarius meliorem conditionem domini facere potest, non deteriorem. Tom. 9. c. 41. B.
Vasallus quis propriè dicitur. T. 9. c. 419. E.
Vase stagneo, pyxide stagnea. T. 3. c. 297. B.
Vasis argenteis legatis, quæ cedunt. T. 1. c. 439. E.
Vasis relictis per fideicommissum, an usuræ eorum debeantur quasi fructus ex mora. T. 7. c. 335. B.
Vasis mensura si sit minor, si pondus levius, quàm dixit venditor, tenetur emptori quanto minoris. T. 7. c. 760. C.
Vasis sui pondus, vel mensuram, vel vitium nemo præsumitur ignorare. T. 7. c. 745. C.
Vasis venditor, nesciens illud pertusum esse, an teneatur empori in id, quod interest. Ibid. B.

BIU Cujas

Vasis venditor si illud non integrum præstiterit, tenetur emptori in id, quod interest. Ibid. B.
Vasis venditor, si vas minùs capax, vel minoris ponderis reperiatur, tenetur ex empto. T. 10. c. 757. A. si & cassum, fractum, vel contaminatum fuerit, quid sequetur. Ibid. A.
Vasorum vinariorum appellatione torcularia propriè contineri, quibus vinum exprimitur; & dolia, & serias, & amphoras, quamdiu vinum habent. T. 6. c. 474. B.
Vasorum venditor semper videtur dicere, ea esse integra, Tom. 10. c. 765. C.
Vaticinatores quibus suppliciis afficiendi, T. 1. c. 502. D.
Vaticinatores qui de salute Principis, vel de summa reipublicæ consulit, ut puniendus. Tom. 1. c. 503. A.
Ubi contraxit quis, ibi convenitur, nec revocare domum potest. T. 4. c. 71. E.
Ubi defunctus contraxit, aut heres ejus, aut nomine heredis tutores, vel curatores conveniri possunt. T. 4. c. 925. A.
Ubi heres ex testamento exstat, ibi legitimus removetur. T. 4. c. 915. A.
Ubi nullum est privilegium, ibi jus commune servatur. T. 4. c. 1056. E.
Ubi stipulatio de rato omissa est, idest, si non convenerit, condictio indebiti competit; sicut vice mutatâ, ubi illa stipulatio est interposita, condictio cessat. Tom. 4. c. 1350. A.
Ubicumque specialis causæ cognitio est, Prætor desideratur. Tom. 5. c. 17. C.
Ubi tutelæ agi non potest, suspecti agi potest, & sic contra. Tom. 5. c. 580. E.
Ubi datur exceptio pacti, ibi etiam datur exceptio doli semper, sed non contra. T. 5. c. 52. A.
Ubi par turpitudo, & delictum versatur, ibi melior est conditio rei, deterior petitoris. T. 5. c. 139. A.
Ubi locorum cautio de conferendo fieri debeat. T. 5. c. 618. D.
Ubique pro *ubicumque*. Tom. 7. c. 381. A.
Udalricus Episcopus Augustanus *de cælibatu cleri* librum scripsit. T. 6. c. 1099. B.
Vecticularius quis, & ut plectendus. T. 1. c. 869. D. & T. 3. c. 446. E.
Vecticularius manifestus punitur, etiamsi rem non peregerit. T. 9. c. 450. D.
Vectigal publicum. T. 1. c. 834. D.
Vectigal pro umbra, & pro aere. T. 3. c. 257. D.
Vectigal quid a tributo dissideat. T. 3. c. 168. B.
Vectigal publicum quibus rebus constat. T. 1. c. 834. D.
Vectigal esse dicitur, quod ob tributum, & stipendium, & extraordinarium populo debetur. T. 3. c. 169. C.
Vectigal ansarium. T. 3. c. 391. A.
Vectigal, idest, portorium, scriptura, decumæ. T. 3. c. 152. A.
Vectigal venalium rerum octavam esse. T. 3. c. 158. A. B.
Vectigal, sive portorium quæ res non debent. T. 5. c. 688. C.
Quæ vectigal non pensitant, & quæ munifica non sunt, apud publicanos profitenda esse. Ibid. C.
Vectigal quintæ, aut vigesimæ mancipiorum venalium fuisse remissum a Nerone emptoribus, venditore jusso id dependere. Tom. 5. c. 1018. E.
Vectigal necessarium quid sit. T. 5. c. 632. C.
Vectigal solarium. T. 7. c. 382. B.
Vectigal alabarchiæ quid. Tom. 9. c. 400. D.
Vectigal, & emphyteusis an differant. T. 9. c. 415. B.
Vectigal præstatur pro servis, usus sui causâ ductis. T. 9. c. 398. C.
Vectigal vigesimæ. T. 9. c. 953. E. Vide, Vigesimæ vectigal.
Vectigal quibus pro rebus præstetur. T. 10. c. 505. E.
Vectigal alabarchiæ quid sit, & quare sic dictum. T. 10. c. 663. B.
Vectigal jure civili non accipitur ex omni mercium genere. T. 10. c. 1035. D. non est onus mercatorum, sed mercium. Ibid. D.
Vectigal instituere aliud est, aliud exigere. T. 10. c. 1037. E.
Vectigale quomodo differat ab emphyteuticario. T. 10. c. 678. B.
Vectigales agri sunt civitatum agri. T. 3. c. 169. C.
Vectigales agri locantur possessoribus. T. 7. c. 379. A.
Vectigales agri, sive emphyteuticarii, qui sunt reipublicæ, quid distant ab agris stipendiariis, & tributariis. T. 7. c. 378. D.
Vectigales fundi semper in Pandectis, id est, emphyteuticarii. Tom. 7. c. 480. B.
Vectigales fundi alii suscipiuntur jure privato, alii jure emphyteuticario, alii jure perpetuo. T. 10. c. 667. E.
Vectigalia quæ, T. 2. c. 299. C.
Vectigalia civitatibus ademit Tiberius, T. 1. c. 1039. A.
Vectigalia, quæ τέλη dicuntur, proprie sunt portoria, quæ in itinere præstari solent. T. 3. c. 169. A.
Vectigalia prædiorum emphyteuticorum onera prædiorum esse videntur. Ibid. B.
Vectigalia decumarum, & scripturæ, onera fructuum, sive prædiorum sunt. Ibid. B.
Vectigalia prædia, idest emphyteutica, alia sunt, alia stipendiaria, alia tributaria. Ibid. B.
Vectigalia latissimè etiam pro tributis, & stipendiis accipiuntur, & vectigales provinciæ, agrive pro stipendiariis, vel tributariis non in nostris quidem, sed in aliis auctoribus. Ibid. B. C.
Vectigalia non omnia sunt fisci. T. 1. c. 1039. A.
Vectigalia civitatibus restituit Julianus. Ibid. A.
Vectigalia fisci tutor conducere non potest. Ibid. B.
Vectigalia civitatum conducere tutor potest. Ibid. B.
Vectigalia in Alexandria alia ἐξαγωγικά, alia εἰσαγωγικά. Tom. 2. c. 816. B.
Vectigalia nova sine præcepto Principis non instituantur. Tom. 2. c. 301. E.
Vectigalia esse reipublicæ nervos. T. 3. c. 152. A.
Vectigalia prædia usucapi non possunt. T. 1. c. 1118. A.
An vectigalia suæ civitatis exercere prohibeatur decurio. T. 4. c. 861. C.
Vectigalia publica filiisfamilias non locabantur. T. 6. c. 72. B.
Vectigalia publica conducere non potest filius familias. T. 6. c. 510. E.
Vectigalia prædia veniunt in actionem familiæ erciscundæ. Tom. 7. c. 500. E. veniunt etiam in actionem communi dividundo. Ibid. E.
Vectigalia pro emphyteuticariis prædiis, & tributariis, & stipendiariis. T. 7. c. 374. B.
Vectigalia privata, & publica locari solebant in lustrum, idest, quinquennium. T. 7. c. 377. A.
Vectigalia publica locant Censores. Ibid. B.
Vectigalia non malè legata appellantur. T. 7. c. 1159. C.
Vectigalia prædia templa habuerunt. T. 7. c. 586. C.
Vectigalia prædia olim privatos non habuisse. Ibid. C.
Vectigalia locabat curator reipublicæ. T. 7. c. 135. D.
Vectigalia. Vide, Tributa.
Vectigalia nova solus Princeps imponere potest. T. 9. c. 401. A.
Vectigalia quædam quibusdam civitatibus, & earum curiis ad onera sustinenda, & munera obeunda erant concessa. T. 9. c. 399. A.
Vectigalia nova institui non posse. T. 9. c. 400. E. de vi publica tenentur, qui nova vectigalia exigunt. Ibid. E.
Vectigalia conducere non debet tutor, vel curator. T. 9. c. 579. A.
Vectigalia nova decreto decurionum exigi non possunt. Tom. 9. c. 401. A.
Vectigalia nova qui instituit, tenetur lege Juliâ de ambitu; qui ea exigit, tenetur lege Juliâ de vi. T. 10. c. 573. C.
Vectigalia propriè quid sint. T. 10. c. 662. D. sunt duplicis generis Straboni. Ibid. D.
Vectigalia locabantur olim a Censoribus. T. 10. c. 663. D.
Vectigalia nova instituens tenebatur

tur lege Juliâ de ambitu. Ibid. E.
Vectigalia quidnam sint. Tom. 10. c. 1035. B.
Vectigalia nova quæ sint. Tom. 10. c. 1037. D.
Vectigalia nova non possunt institui sine præcepto Principis. T. 10. c. 1037. D.
Vectigaliarii qui sint. T. 3. c. 169. C.
De vectigali fundi consultatio. T. 1. c. 659. D. E.
De vectigali centesimæ, ducentesimæ, quadragesimæ, quinquagesimæ. T. 3. c. 158. A. B.
De vectigali salinarum. Tom. 3. c. 80. B.
De vectigali agro inter emphyteuticarios dari actionem communi dividundo. T. 7. c. 586. A.
Vectigali qui præest, magister scripturæ vocatur, seu alabarches, & cur. T. 9. c. 400. D.
De vectigalibus. T. 1. c. 834. C. & T. 3. c. 168. E. & c. 169. A.
De vectigalibus mercium, quæ importantur, & exportantur, & commissis. Tom. 9. c. 398. B. C. & seq.
In vectigalibus an pœna transeat in heredes. T. 10. c. 1036. C.
Vectigalis vocabuli varia, & multiplex significatio. Tom. 3. c. 169. C.
Vectigalis fundus. Vide, Fundus vectigalis.
Si vectigalis ager, id est, emphyteuticarius petatur. T. 1. c. 747. C. & T. 7. c. 376. A. & seq.
De vectigalis fraudati crimine quid statuit Papinianus. T. 4. c. 1368. A.
A vectigalis præstatione aliæ res sunt munes, aliæ immunes. Ibid. D.
Vectigalis ager qui dicatur, & quid juris in pensione pro eo solvenda hodie observetur. T. 5. c. 305. E. & c. 306. A.
Vectigalis fundus, sive ager, & fundus emphyteuticarius idem est. T. 6. c. 264. D.
Vectigalis genus est Angarium. T. 8. c. 625. C.
Vectigalis ager an dividatur. Tom. 7. c. 586. A.
Vectigalis ager nihil aliud est in jure, quàm emphyteuticarius. T. 7. c. 376. B.
Vectigalis vindicatio prætoria. T. 7. t. 344. B.
Vectigalis ager, & emphyteuticarius ager idem est. T. 9. c. 415. B.
Vectigalis, seu tributi pensitatio non est idoneum argumentum traditæ possessionis rei venditæ. T. 9. c. 382. C.
Vectigalis ager idem est, quod emphyteuticarius. T. 10. c. 667. E.
Vectigalis mercium, & census prædiorum eadem est ratio. Tom. 10. c. 1035. D.
Vectigalis, & census fraudati pœna quo tempore, & quomodo finiatur. T. 10. c. 1036. D.
Vectigalium fisci conductor a tutelis, & muneribus excusatur. T. 1. c. 1039. A. & T. 4. c. 865. A.
Vectigalium civitatis conductor a tutelis, & muneribus non excusatur. T. 1. c. 1039. B. & Tom. 4. c. 865. A.
De vectigalium fisci conductoribus. T. 2. c. 761. A.
Vectigalium pars minima est portorium. T. 3. c. 152. B.
Vectigalium publicorum, tributorum fiscalium, sive indictionum onera ad fructuarium pertinere. T. 7. c. 1363. C.
Vectigalium publicorum conductores an excusentur testimonium dicere. T. 7. c. 885. D.
Vectigalium civitatum redemptores. T. 8. c. 498. A.
Vectigalium duo genera. Tom. 9. c. 398. B.
Vectigalium conductores appellantur publicani, & telonæ a publico. T. 9. c. 399. B. C.
Vectigalium locationes olim fiebant in quinquennium. Ibid. B. hodie in triennium. Ibid. B. post triennium fit licitatio. Ibid. B.
Vectigalium locationes quomodo fiebant. Ibid. A. B.
Vectigalium ratio dicitur scriptura. T. 9. c. 400. D.
A vectore positas merces alienas in horreo conducto, locatorem horrei nec possidere civiliter, neque naturaliter. T. 7. c. 609. A.
Vectores, qui nullas sarcinas in navem importarunt, qua actione magistro navis teneantur. Tom. 5. c. 531. C. D.
Vectores. T. 9. c. 304. E.
Vectori merces, quas constituit vehendas, pro vectura tacitè obligatas esse jure pignoris, & a vectore possideri naturaliter. T. 7. c. 608. E. eum teneri ad exhibendum. Ibid. E.
Vectura, & usura differunt. T. 8. c. 576. E.
Vehicula quibus personis in urbe permittuntur. T. 2. c. 810. D.
Vela foribus ædium prætendi solebant. T. 2. c. 109. A.
Vela non sunt ædium. T. 8. c. 652. E.
Vela Principis quid sint. Tom. 10. c. 887. B.
Veli vox græca est. T. 2. c. 109. A.
Velo levato, idest, apertâ fore. Ibid. A.
Velum est pars navis. T. 8. c. 652. B.
Non velle, & nolle diversa sunt. T. 3. c. 137. C.
Non velle est ejus, qui potest velle. T. 3. c. 445. A.
An velle videatur, qui cogitur. T. 3. c. 484. B.
Velle non creditur, qui patris, vel domini obsequitur imperio. T. 3. c. 445. B.
Velle cujus sit. T. 8. 742. E.
Velle videtur, qui scit, & patitur. T. 10. c. 654. E.
Vellejani exceptioni renuntiare potest mulier. T. 9. c. 321. E.
Vellejano senatusconsulto infirmantur omnes intercessiones mulierum. T. 10. c. 980. D.
Vellejanum senatusconsultum. T. 1. c. 388. A.
Vellejanum senatusconsultum. Vide, Senatusconsultum Vellejanum.
Vellejanum senatusconsultum quando cessat. T. 9. c. 323. C. D.
Vellejanum, & Macedonianum in quo convaniunt, & in quo non conveniunt? T. 9. c. 321. D.
Vellejanum inter, & Macedonianum senatusconsultum differentia. T. 10. c. 1132. C.
Venales, seu venalitii sunt servi, qui separantur a merce. T. 10. c. 662. D.
Venales dicuntur venalitii, sed venalitii nomen est ambiguum. T. 10. c. 1035. A.
Venalia portorium pendunt. T. 8 c. 625. B. C.
Venalia an contineantur legato. T. 10. c. 1129. A.
Venalitiarii qui dicuntur. Tom. 7. c. 1137. C.
Venalitiarii, & mercatores differunt. T. 7. c. 1137. C.
Venalitiarius venditor mancipiorum. T. 7. c. 764. A.
Venalitii mangones propriè dicuntur, non mercatores. Tom. 9. c. 398. A.
Venalium signum corona capiti imposita. T. 2. c. 650. D.
Venalium rerum vectigal quodnam sit. T. 3. c. 693. D.
Venandi, aut aucupandi gratiâ qui in fundum ingreditur alienum, a domino prohiberi potest, ne ingrediatur. T. 1. c. 63. B.
Venari in aliena sylva jure Romano licere. T. 3. c. 89. D. E.
De venatione ferarum. T. 2. c. 833. A.
Venationes, quæ vocantur munera, Saturno attributæ sunt. Tom. 6. c. 618. E.
Venationes munera esse. Tom. 7. c. 1132. E.
Venationis instrumenta. Tom. 1. c. 431. B.
Venationis reditus ad fructuarium pertinet. T. 1. c. 427. B.
Venationis instrumenta an debeantur, legato fundo instructo cum omni instrumento, si quæstus fundi ex maxima parte consistat in venatione. T. 4. c. 894. A.
Venatores, qui feris provincias purgant, an a muneribus civilibus excusentur. T. 2. c. 746. C.
Venatoribus immunitas nullo jure concessa probari potest. Ibid. B.
Vendat quis sciens, vel ignorans, multum interest. T. 10. c. 764. B.
Multum interest, statuliberum dixero in vendendo, an in tradendo. T. 1. c. 1376. E.
De vendendis rebus auctoritate judicis. T. 1. c. 846. E. & c. 847. A.

De

BIU Cujas

De vendendis rebus civitatis; T. 2. c. 817. D.
Vendendorum prædiorum lex. T. 3. c. 384. D.
Vendens ancillam ſterilem ad quid teneatur. T. 5. c. 515. D.
Vendens duobus ſeparatim diverſis temporibus rem eandem, an utrique teneatur ex empto. T. 7. c. 748. D.
Vendens in fraudem creditorum ſcienti an rectè vendat, & an emptio hæc valeat. T. 7. c. 702. E.
Vendens ancillam hac lege, ut ſi proſtituta eſſet, libera fieret; ſi permiſerit proſtitui, an libera fiat. T. 7. c. 717. B. C.
Vendere jure creditoris quid ſit. T. 3. c. 7. B.
Vendere ἐπ' ἐξαγωγῇ, ideſt, ea lege, ut ſervus exportetur. Tom. 2. c. 291. A.
Vendere aliud eſt, aliud alienare. T. 2. c. 286. D. & T. 10. c. 1018. D.
Vendere quid ſit. T. 2. c. 286. D. & T. 10. c. 1018. D.
Vendere averſione. T. 3. c. 204. B.
Vendere non ſolius domini eſt, ſed etiam poſſeſſoris. T. 4. c. 1283. A.
Si vendere non poteſt minor 25. annis prædia ſua ſine decreto Prætoris, aut Præſidis, multo magis nec donare. T. 4. c. 1405. C.
Vendere aliud eſt, aliud vendenti conſentire. T. 4. c. 952. C. & T. 8. c. 670. B. & c. 727. E. & c. 757. C. & c. 840. A. & c. 879. D. E.
Vendere, & in ſolutum dare non ſunt omnino paria, quamvis aliàs dicatur, in ſolutum datio vice venditionis eſſe. T. 6. c. 630. D.
Vendere prohibetur is, cui tempus datum eſt ad deliberandum de hereditate. T. 7. c. 702. D.
Vendere patri filios licebat propter famis neceſſitatem. T. 9. c. 1309. E. hæc venditio reſcindi poteſt a quolibet. Ibid. c. 1310. A.
Vendere averſione quid. T. 9. c. 304. C. Vide, Averſione vendere.
Vendere poteſt quilibet partem ſuam, antequam acceptum ſit judicium communi dividundo, vel familiæ erciſcundæ inter ſocios. T. 9. c. 387. C.
Vendere licet res alienas. Tom. 10. c. 1019. A.
Vendere an liceat, quod licet emere. T. 10. c. 1001. D.
Vendi poteſt res aliena. Tom. 2. c. 286. D.
Vendi poteſt res, quæ eſt apud hoſtes. T. 7. c. 531. B.
Vendi non poteſt res aliena furtiva. T. 7. c. 703. E.
Vendi poterant militiæ, dignitates non item. T. 7. c. 1125. B.
Vendi non poteſt fundus ſine cenſu, vel reliquis. T. 9. c. 377. D.
Rectè vendi ſine decreto res minorum, quæ tractu temporis deteriores fieri poſſunt, veluti jumenta, aut pecora ſupervacua. Tom. 9. c. 612. D.
Utrùm vendiderit teſtaror rem legatam, an donaverit, multum intereſt, & quæ diſtinctio notanda. T. 4. c. 520. B.
Siquis vendiderit duobus eandem rem in ſolidum diverſis contractibus, tenetur crimine falſi. T. 4. c. 178. C.
Si vendiderit pignus antiquior creditor. T. 9. c. 1220. A.
Vendidiſti rem meam ſine mandato meo, valet venditio, ſi ratum habuero. T. 9. c. 226. D.
Qui vendidit duobus in ſolidum rem eandem diverſis contractibus, falſi crimine tenetur. T. 3. c. 374. D.
Qui vendit hominem, cavere debet, eum furtis, noxisque eſſe ſolutum. T. 10. c. 760. E.
De his, quæ adminiſtrantibus, vel officium publicum gerentibus vendita ſunt. T. 3. c. 464. C. D.
Venditâ tabernâ negotiatoriâ, an legato merces, aut venditione contineatur. T. 4. c. 1159. A.
Venditâ hereditate, quæ venditor præſtare teneatur. Tom. 5. c. 519. B.
Vendita res, juſſu emptoris in domo ejus depoſita, an ei adquiſita videatur. T. 8. c. 283. B.
De venditæ rei commodo, & periculo. T. 1. c. 772. D.
Venditæ rei periculum, vel commodum. Tom. 1. c. 772. D. & T. 2. c. 283. A. B. & T. 9. c. 379. A. & ſeq.
De vendidæ rei damno actiones quæ ſint, & cui competant. Tom. 7. c. 769. C.
Venditæ rei locationi emptor ſtare non cogitur. Ibid. D.
Venditæ rei periculum ex die emptionis, item commodum ad quem pertinere debeat. T. 7. c. 775. D. E.
Venditi actio cui datur. T. 7. c. 733. D.
Venditi, & empti actiones. T. 9. c. 381. B. & ſeq.
Actio venditi quanto minoris vendidiſſet, vel quanto pluris valuiſſet hereditas, quo caſu competat. T. 10. c. 271. B.
Actione venditi nonnunquam agitur ad diſtrahendam, & reſcindendam venditionem. Tom. 10. c. 1013. D.
Actioni venditi quædam inſunt nonnunquam, quæ non inſunt venditioni. Ibid. D.
Actione venditi agere, ut res fiat inempta, & invendita, abſurdum eſt. T. 10. c. 1014. A.
In actionem empti venditi quid veniat. T. 10. c. 1012. D.
Venditio, & emptio ex permutatione originem cepit. T. 1. c. 328. D.
Venditio emptio, & locatio conductio inter ſe familiaritatem habent. T. 3. c. 358. E.
Venditio ſimplex, & venditio dotis causâ tribus modis differunt. T. 3. c. 485. A. & ſeq.
Venditio, & traditio facti eſt potiùs, quàm animi. T. 1. c. 1317. B.
Venditio fit vel per traditionem, vel per mancipationem. Tom. 1. c. 771. C.
Venditio ſine certo pretio nulla eſt. T. 1. c. 1145. A.
Venditio regulariter nudo perficitur conſenſu, niſi conveniat, ut ſcriptura fiat. T. 2. c. 1200. E.
Venditio nec ſit onus venditori, nec emptori lucrum. T. 1. c. 1444. B.
Venditio, quæ fit nummo uno, ſine pretio fit, & imaginaria venditio eſt. T. 1. c. 1145. A.
Venditio hereditatis, vel actionis. T. 2. c. 270. D. E.
Venditio imaginaria inter conjuges contemplatione donationis non valet. T. 1. c. 402. A.
Venditio quomodo reſcinditur. T. 1. c. 772. C.
Venditio rei alienæ illicita venditio eſt. T. 2. c. 286. D.
Venditio rei ſuæ eſt etiam adminiſtranti rem alienam, videlicet cum ſua cauſa. T. 2. c. 288. A.
Venditio utrùm ſit una, an plures, ſi plures ſervi ejuſdem generis ſimul venierint. Tom. 1. c. 1371. C. & ſeq.
Venditio fiſcalium rerum cum privatis communium. T. 2. c. 653. B.
Venditio prædiorum curialium ut valere poteſt. T. 2. c. 726. A.
Venditio fundorum rei privatæ Principis a fiſco nullo jure revocari poteſt. T. 2. c. 871. D.
Venditio donationis causâ bonorum omnium non valet. T. 1. c. 644. D.
Venditio ſervi fugitivi, & in fuga conſtituti. T. 3. c. 612. D.
Venditio, quæ ſcripturâ conficitur, quomodo perficiatur. T. 1. c. 210. E.
Venditio perficitur ſolo conſenſu etiam ſine pretii numeratione, ſine traditione rei, ſine ſtipulatione, ſive ſcriptura. T. 4. c. 331. D.
Venditio rei dotalis, aut furtivæ, quæ ab initio fuit inutilis, domino ejus rei adquiſito venditori, convaleſcit, & confirmatur, non quidem directò, ſed remediis Prætoris, remedio exceptionis doli mali. T. 4. c. 96. C.
Venditio, & emptio ſine pretio non conſiſtit. T. 4. c. 42. E.
Venditio bonorum olim defuncto infamiam irrogabat. T. 4. c. 915. A.
Venditio fidejuſſori fieri dicitur juris neceſſitate, quòd aliter a fidejuſſore ſuum creditor conſequi non poſſit. T. 4. c. 933. B.
Venditio loci ſacri nulla eſt. T. 4. c. 945. E.
Venditio quomodo reſcindatur. T. 5. c. 481. A.
Venditio bonorum debitoris alia honeſta eſt, alia infamiam inurit.

BIU Cujas

Tom. 5. c. 774. B.
Venditio bonorum debitoris auctoritate judicis ubi facienda. T. 5. c. 750. C.
Venditio quarum rerum rectè fieri possit, & contra. T. 5. c. 506. D.
Venditio rei alienæ an valeat. T. 5. c. 519. E. & c. 947. B.
Venditio rerum ecclesiasticarum ab Episcopo facta sine consensu Capituli non valet. T. 6. c. 1014. B.
Venditio prædiorum Ecclesiasticorum fieri non potest sine consensu Capituli. T. 6. c. 923. E.
Venditio dimidio minoris facta rescinditur, nisi emptor paratus sit supplere, quod justo pretio deest. T. 6. c. 1023. E.
Venditio in totum an rescindi possit. T. 6. c. 697. B.
Venditio non est pactum, sed contractus. T. 6. c. 611. B.
Venditio conditionalis imperfecta venditio est. T. 6. c. 172. B.
Venditio purè facta perfecta est, & valet statim. Ibid. B.
Venditio, & traditio rei suæ juris est; venditio rei alienæ facti est, non juris. T. 6. c. 139. A. B.
Venditio nuda sine traditione dominium non mutat. T. 6. c. 201. D.
Venditio fiscalis omnis intelligitur facta sub conditione, nisi alius intra duos menses meliorem conditionem attulerit. T. 6. c. 513. B.
Venditio. Vide, Emptio.
Venditio sola dominium non transfert, sicut nec promissio sola, quæ fit stipulanti. T. 7. c. 750. E.
Venditio quando non retractatur prætextu fideicommissi. Tom. 7. c. 1295. C.
Venditio imaginaria; & nuda pro non facta est. T. 7. c. 716. E.
Venditio fit omnium rerum, quas quis habere, possidere, persequi potest. T. 7. c. 691. C.
Venditio imaginaria quomodo accipienda. T. 7. c. 688. D.
Venditio duobus modis intelligitur tenere, & perfecta esse. Tom. 7. c. 692. E.
Venditio rei sacræ consistit propter accessionem. T. 7. c. 693. B.
Venditio ut valeat, non est necesse, rem venditam emptoris fieri. T. 7. c. 691. D.
Venditio sola alienatio non est. T. 8. c. 542. B.
Venditio nudo consensu perficitur. Ibid. B.
Venditio vini est, quod est in cella vinaria facta apud cellam, maximè traditis clavibus cellæ vinariæ. T. 8. c. 252. D.
Venditio an possit conferri in arbitrium venditoris. T. 8. c. 665. D. & c. 749. A.
Venditio imaginaria non est pretio accedente. Tom. 8. c. 667. A. & c. 751. D. E. & c. 852. D.
Venditio imaginaria dupliciter. T. 8. c. 667. A. & c. 751. D.
Venditio imaginaria quid. Tom. 8. c. 752. A.
Venditio an valeat, si contrahentes consentiunt in corpore, & dissentiunt in nomine, vel contra. T. 8. c. 299. A. B.
Venditio, & donatio in quo differunt. T. 8. c. 542. B.
Venditio rei alienæ valet. Tom. 8 c. 614. C.
Venditio quid. T. 9. c. 371. D. causæ, ex quibus venditio rescinditur, vel non. ibid. D. & seq.
Venditio an imperfecta sit, vel quasi imperfecta, multum interest. T. 9. c. 380. D.
Venditio, quæ sequitur cessionem bonorum debitoris, non est ignominiosa, & cur. T. 9. c. 1127. E. & c. 1129. C.
Si venditio propter publicas pensitationes fuerit celebrata. Tom. 9. c. 376. D.
Utrùm venditio sit perfecta, aut quasi perfecta, multum interest. T. 9. c. 380. E.
Venditio pignorum a creditore aut jure fit, aut non jure fit. Tom. 9. c. 1234. A.
Venditio pignoris. Vide, Distractio.
Venditio fiscalis non rescinditur rescripto Principis, vi, & auctoritate rescripti, nec beneficio ætatis. T. 9. c. 376. E.
Venditio bonorum ob cessationem tributorum, quæ fit ab exactoribus. T. 9. c. 377. A. B.
Venditio sola dominium non mutat. T. 9. c. 382. C.
Venditio mutuo consensu, re integrâ, rescindetur; at re non integrâ, non rescindetur. T. 9. c. 375. C.
Venditio conditionalis ab initio fuit perfecta. T. 9. c. 297. E.
Venditio solo consensu perficitur. Ibid. E.
Ut venditio pignoris a creditore facta valeat, multa desiderantur. T. 9. c. 1232. A.
Venditio, & donatio jure veteri in quo distabant. T. 9. c. 104. B. C.
Venditio non rescinditur prætextu minoris pretii. T. 9. c. 373. C. nisi si res dimidio minoris venierit. Ibid. C.
Venditio, & emptio spei est. T. 9. c. 1207. A.
Venditio perficitur solo consensu statim sine traditione, si pura sit venditio, quoniam si sit conditionalis, perficitur cum impleta fuerit conditio. T. 9. c. 379. A. B.
Venditio rescindi potest, si minor captus fuerit supra dimidiam justi pretii. T. 9. c. 613. D.
Venditio perficitur solo consensu, si fiat sine scriptis. T. 9. c. 379. B.
Venditio simplex, & venditio dotis constituendæ causâ in quo differunt. T. 9. c. 540. A. B.
Venditio, cui dolus, vel metus dedit causam, ipso jure nulla est. T. 9. c. 372. A.
Venditio, cui dolus emptoris causam dedit, an rescindatur. Tom. 10. c. 274. D.
Venditio servi nulla est, cum venditor in ea ab emptore circumscriptus est. T. 10. c. 282. A.
Venditio non transfert dominum, sed traditio. T. 10. c. 439. A.
Ut venditio, sic locatio sine nummis non consistit. T. 10. c. 451. B.
Venditio sola non transfert de dominio actiones. T. 10. c. 653. E.
Venditio rerum duo significat. T. 10. c. 656. A.
Venditio facta a minore, & confirmata jurejurando, an possit rescindi. T. 10. c. 897. E.
Venditio, & emptio quomodo contrahantur. Tom. 10. c. 996. B. & seq.
Venditio si facta fuerit propter cessationem solutionis publicorum tributorum, quid sequetur. T. 10. c. 1008. D. E.
Venditio quando intelligatur esse perfecta. T. 10. c. 1011. D.
Venditio si est conditionalis, non intelligitur esse perfecta, antequam exstiterit conditio. Ibid. E.
Venditio, quam placuit redigi in scriptum, non est perfecta ante completam scripturam. Tom. 10. c. 1011. E. & c. 1012. A.
Venditio rei alienæ quibus casibus valeat, & non valeat. Tom. 10. c. 1019. A. & seq.
Venditio, quæ sequitur cessionem, an irroget infamiam. Tom. 10. c. 1246. C.
Venditio non est sine pretio. T. 10. c. 756. B.
Venditionis, & emptionis verbo promiscuè veteres usos fuisse. T. 3. c. 227. D. & Tom. 7. c. 315. B.
Venditionis vinculum est arra. T. 3. c. 308. D.
Venditionis resolvendæ causæ probabiles, vel improbabiles. T. 2. c. 277. A.
Venditionis confirmator. Tom. 2. c. 1037. D.
Ad venditionis tempus æstimatio non reducitur, sed sumitur ex tempore evictionis. T. 4. c. 156. D.
Venditionis rescissio ubi, & quando locum habeat, vel non. Tom. 5. c. 451. E.
Venditionis, & emptionis causa. T. 7. c. 355. A. & c. 359. A.
Venditionis origo. Tom. 7. c. 685. E.
Venditionis genere dominium mutatur, sequutâ traditione, accedente pretio. T. 8. c. 756. C.
Venditionis pretium in plenum arbitrium non conferri. Tom. 8. c. 749. B.
Venditionis lex. Vide, Lex venditionis.
Venditionis vetus exemplum. T. 9. c. 419. A.

Ven-

BIU Cujas

Venditionis natura quæ. Tom. 9. c. 366. C.
Venditionis, & emptionis natura eſt, ut viciſſim ſatiſdationes nullæ interponantur. T. 9. c. 40. A.
Venditionis, & locationis cauſa ſeparata eſt; nec ratio, quæ valet in venditione, etiam in locatione valere continuò debet. Tom. 10. c. 47. E.
Venditionis inofficioſæ querela an detur. T. 10. c. 935. C.
Venditionis commiſſæ pœna. T. 10. c. 1025. A.
Venditionis reſciſſio non fit ob rem modicam. T. 10. c. 1035. A.
Venditionis reſcindendæ quæ ſint cauſæ probabiles, vel improbabiles. T. 10. c. 1003. E. & c. 1004. A. & ſeq.
Venditionis lex, ut ſervus exportetur, cui detur. T. 10. c. 1027. E.
Venditioni minoris prædii modica tantùm loca religioſa accedunt. T. 10. c. 949. E.
Quæ res venditionem recipit, eam etiam recipere pignerationem. T. 2. c. 288. A.
Ad venditionem reſcindendam agitur ex vendito, vel ex empto. T. 3. c. 679. A.
Venditionem reſolvit fiſcus, & emptori pretium reſtituit. Tom. 2. c. 643. E.
Venditionem ſæpe accipi pro locatione. T. 3. c. 227. E.
Per venditionem non transfertur in emptorem locus ſacer, aut religioſus. T. 4. c. 255. D.
Poſt venditionem perfectam commodum omne, & incommodum ad emptorem ſpectat. T. 7. c. 771. A.
In venditionem æquum eſt venire ea, quibus non præſtitis nimium falleretur emptor. T. 7. c. 722. C.
Venditionem reſolvere quid ſit. T. 8. c. 274. C.
Venditionem imitatur in ſolutum datio. T. 9. c. 1069. C.
Venditionem pignoris impedire non poteſt debitor. T. 9. c. 1233. C.
Ad venditionem nemo accedit invitus. T. 9. c. 243. D.
An poſt perfectam venditionem omne commodum, & incommodum rei pertineat ad emptorem. T. 10. c. 47. E.
Venditionem perficit ſolus conſenſus. T. 10. c. 996. D.
De venditione rerum fiſcalium cum privatis communium. T. 2. c. 653. B.
Venditione factâ viliori pretio, non reſcinditur venditio, niſi venditor fraudatus fuerit ſupra dimidiam juſti pretii. T. 3. c. 485. B.
Venditione pignoris perimitur pignoris cauſa jure creditoris facta. T. 4. c. 900. B.
In venditione rei quis emptori ob evictionem teneatur, tutor, qui vendidit, an adoleſcens, cujus nomine venditio facta eſt. Tom. 4. c. 971. A.
Pro venditione eſt datio in ſolutum. T. 5. c. 427. C.
In venditione adfines adſcribi ſolent plerumque, niſi fines fundi aliter demonſtrati ſunt. Tom. 6. c. 519. D.
Pro venditione æſtimatio habetur. T. 6. c. 536. A.
An venditione interpoſitâ jus pignoris extinctum ſit. Tom. 6. c. 652. B.
De venditione fundi a venditore alii ante venditionem pignerati, ita facta, & inita ab emptore, ut eſſet is ſibi fundus emptus tot nummis, ſi eum venditor liberaret, dummodo ante calendas quintiles eum liberaret. Tom. 6. c. 493. E.
In venditione fundi oportet fines demonſtrari. T. 7. c. 720. D.
Venditione factâ hac lege, ut deguſtetur, quod eſt venditum, emptio nulla eſt, priuſquam deguſtatum fuerit. T. 7. c. 705. B.
Venditione factâ hac lege, ut admetiatur, emptio perfecta eſt etiam ante menſuram. Ibid. B. C.
In venditione aliud eſt pretium, aliud merx. T. 8. c. 541. D.
In venditione contrahenda ambigua lex contra venditorem eſt interpretanda. T. 8. c. 811. E.
De venditione, & emptione contrahenda. T. 9. c. 363. B. & ſeq.
De venditione reſcindenda. Tom. 9. c. 371. D. & ſeq.
De venditione, quæ fit ſub haſta. T. 9. c. 1129. C.
In venditione tria exiguntur, res, pretium, conſenſus. T. 9. c. 363. B. ſcripturam non exigimus, niſi etiam ita convenerit. Ibid. B.
In venditione hominis ſolet emptor ſibi cavere de dupla. T. 9. c. 1202. D.
In venditione pignoris quæ obſervanda ſunt. T. 9. c. 1193. D. E.
Lex 2. C. *de reſcind. vend.* an pertineat ad res mobiles. T. 10. c. 188. D.
Venditione extincta, an finiatur actio ex vendito. T. 10. c. 442. D.
In venditione omnium rerum adjicitur habere rectè licere. T. 10. c. 760. E. c. 761. A.
In venditione quoad utilitatem rei recuperandam ab emptore diſtinguendum eſt, ſi non tradidit venditor, vel ſi ſciens, & eam malâ fide tradidit. T. 10. c. 765. C.
In venditione, quæ dicuntur, præſtantur, niſi dicantur commendandi gratiâ. T. 10. c. 765. E.
In venditione quænam reſcindi poſſint, & debeant. T. 10. c. 1004. B.
Venditiones appellantur locationes cenſorum. T. 7. c. 1291. A.
Venditiones, & emptiones ſpecies ſunt commercii. T. 7. c. 35. A.
Venditiones imaginarias pleraſque fieri in fraudem legis donationis cauſâ. T. 8. c. 751. E.
Venditiones, quæ fiunt auctione publicâ. T. 9. c. 130. C. D.
Venditiones factæ a reo an valeant. T. 9. c. 1396. C.
Venditiones plerumque rerum expediendarum gratiâ nummo uno fiunt. T. 10. c. 599. C.
In venditionibus, & locationibus in quo differunt fiſcus, & reſpublica. T. 6. c. 513. B.
Venditionibus mancipiorum quæ pactiones adjiciuntur. T. 9. c. 391. A. & ſeq.
Venditionibus quæ pactiones adjiciuntur inter emptorem, & venditorem. T. 9. c. 388. C. & ſeq.
Ex vendito, id eſt, ex empto. T. 3. c. 100. B.
Ex vendito actio eo nomine non competit. T. 1. c. 983. B.
Ex vendito, & empto. T. 1. c. 393. E.
Si vendito pignore agatur. Tom. 9. c. 1234. A. & ſeq.
Actione ex vendito agitur in pretium. T. 10. c. 756. B.
Ex vendito actio interdum reſciſſoria eſt, ut & ex empto. T. 10. c. 658. C.
Actione ex vendito quid peti poſſit. T. 10. c. 767. D.
In actione ex vendito quid veniat. T. 10. c. 768. B.
Venditor an obligetur evictionis nomine, re emptâ mancipatione. T. 3. c. 616. A.
Venditor non dat arram, nec pretium, ſed emptor dat. Tom. 3. c. 104. E.
Non eſt ſatis, ſi venditor emptori præſtet habere licere. Tom. 1. c. 1444. A.
Venditor emptori tenetur, ut caveat de evictione repromiſſione nudâ. T. 1. c. 1473. E.
Venditor hereditatis jus habet antiquum, & cur. Tom. 1. c. 934. A.
Venditor, hereditate venditâ, de evictione non tenetur. T. 1. c. 772. B.
Venditor, ſi rei venditæ dominus non ſit, qualiter tenetur. Tom. 1. c. 393. E.
Venditor omnino cogi poteſt, ut rem tradat, aut mancipet. T. 1. c. 374. D.
Venditor actione ex empto tenetur, ut præſtet habere licere. Tom. 1, c. 1187. A.
Venditor non dicit legem venditioni, ſed emptor. T. 4. c. 107. A.
Venditor, & emptor uterque punitur, quia communis eſt fraus. T. 4. c. 851. C.
Venditor non præſtat periculum alluvionis, ſed periculum rei venditæ. T. 4. c. 160. A.
Venditor tenetur, quia vitia rei venditæ nota habere potuit. T. 4. c. 948. E. ut Marcus Tullius ſcribit, unus, quia ſcire debuit, alter qua ſcire potuit: utrumque idem po-

potest. Ibid. c. 949. A.
Venditor emptori quando de evictione non tenetur. T. 4. c. 1297. C.
Venditor an præstare debeat magnam, & luculentam hereditatem esse. T. 5. c. 511. A.
Venditor sciens si cupresseas mensas vendiderit pro citreis, emptori ignoranti quanti tenetur. T. 5. c. 516. B.
Venditor hereditatis quid emptori tradere debet. T. 5. c. 510. E.
Venditor hereditatis evictionem singularum rerum non præstat. T. 5. c. 577. A. B.
Venditor quam custodiam, & diligentiam præstare debet. T. 5. c. 863. C.
Venditor aliquando legem dicit. T. 5. c. 680. D.
Venditor nominis, idest, crediti. T. 5. c. 997. C.
Venditor apertè legem contractui dicere, & conscribere debet. T. 5. c. 505. C.
Venditor nominis debitoris quid præstare teneatur. T. 5. c. 510. B.
Venditor quam actionem cedere teneatur, & quando. T. 5. c. 651. A.
Venditor, si res vendita redhibeatur ab emptore, non aliter recipiet eam, quàm si eam emptor redhibeat omni pignore liberatam. T. 5. c. 422. E. & c. 423. A.
Venditor hereditatis in singulis rebus hereditariis evictionem non præstat, nisi in iis, quæ dixerit nominatim ex hereditate esse. T. 5. c. 519. B.
Venditor an teneatur de evictione. T. 6. c. 1026. B. & T. 7. c. 156. D.
Venditor non tantùm pretium, quo servus veniit, sed etiam æstimationem rerum a servo amotarum emptori reddere cogitur. T. 6. c. 538. E.
Venditor sequitur forum emptoris. T. 6. c. 517. C.
Venditor pœnam ex stipulatu, usuras verò ex empto exigere potest. T. 6. c. 540. E.
Venditor, qui pretium petit, nihil agit, nisi offerat mercem, sive rem venditam. T. 6. c. 368. E.
Venditor tradere videtur vindemiam, si patiatur, emptorem uvam legere. Ibid. E.
Venditor hominis emptori præstare debet, quanti ejus interest, hominem venditoris fuisse. T. 6. c. 99. C.
Venditor præcisè compellitur ad rem tradendam, quæ veniit, nec liberatur offerendo emptori, quanti interest emptoris rem tradi. T. 6. c. 8. D.
Venditor quando emptori adesse debet. T. 6. c. 9. C.
Venditor in causa sua testis esse non potest. T. 7. c. 482. D.
Venditor an cogatur rem facere accipientis, sicut emptor nummos. T. 7. c. 751. A. & c. 837. B. an cogatur transferre dominium. Ibid. c. 404. D.
Venditor tradendo rem venditam, si rei dominus est, dominium ejus transfert in emptorem. T. 7. c. 750. D.
Venditor an rem venditam pignoris nomine retinere possit, si emptor pretium totum non offerat. T. 7. c. 1412. B. C.
Venditor ignorans an scienti, vel ignoranti emptori teneatur. T. 7. c. 741. B.
Venditor actione ex empto an supra dictum evictionis nomine periclitetur. T. 7. c. 755. E.
Venditor in servanda re vendita custodiam, & deligentiam præstare debet. T. 7. c. 803. A.
Venditor omnia specialiter enumerare, nec quicquam emptorem celare debet. T. 7. c. 805. B. C. & seq.
Venditor si tradere possit rem venditam, num res ab eo vindicari possit. T. 7. c. 722. E.
Venditor rem emptori tradere an, & quando cogatur. T. 7. c. 734. A. rem non tradens tenetur ex empto. Ibid. A.
Venditor servi sui, vel alieni præstare debet, eum fugitivum non esse, item furtis, noxisque solutum esse, item sanum esse. T. 7. c. 753. A. B.
Venditor sciens, & ignorans an ambo, & quomodo judicio empti venditi teneantur, & condemnentur. T. 7. c. 760. A.
Venditor sciens, & ignorans, minorem modum agri esse, quàm dixit, tenetur ex empto. Tom. 7. c. 743. B.
Venditor si duobus eandem rem vendiderit, & ante traditionem unus ex emptoribus alteri emptori heres exstiterit, quid fiet. T. 7. c. 748. D.
Venditor si erraverit in dicendo partis agri modo, an pro qualitate, & bonitate loci æstimatio fiat. T. 7. c. 743. C.
Venditor si in qualitate fundi non in modo mentitus sit, emptori quomodo teneatur. T. 7. c. 787. D.
Venditor si majorem agri modum dixerit, & agro per alluvionem aliquid adcreverit, commodum alluvionis, ad quem pertineat. T. 7. c. 770. D. E.
Venditor, si modus agri, quem dixit, non præstetur, tenetur actione ex empto in id, quod interest. T. 7. c. 736. C.
Venditor si se præstaturum aliquid pollicitus sit, nec præstiterit, emptori tenetur ex empto. Tom. 7. c. 746. E.
Venditor agri sive sciens, sive ignorans dixerit, minorem esse capitationem agri, idest, tributum soli, quod fisco debetur, tenetur ex empto, quanto minoris. T. 7. c. 743. D. E.
Venditor vini si in mora fuerit, quominus vinum traderetur, an, & quomodo condemnetur in id, quod interest. T. 7. c. 739. C.
Venditor jumentorum an caveat emptori ea sana præstari. T. 7. c. 751. B.
Venditor loci sepulcro ædificando, si propiùs eum locum ædificaverit, an teneatur ex empto. T. 7. c. 744. D. E.
Venditor non cavens de quibus oportet emptori, tenetur in duplum. T. 7. c. 753. D.
Venditor non tradens rem, tenetur quanti emptoris interest. T. 7. c. 753. C.
Venditor prædii, si sciens non dicat de tributo, tenetur ex empto. T. 7. c. 785. A.
Venditor debet emptori præstare quidquid interim, idest, post venditionem, & ante traditionem quæsierit ex operis servorum venditorum, vel servi venditi. T. 7. c. 770. A.
Venditor post moram emptoris in accipienda re vendita, dolum in ea re servanda præstare tantùm debet, non etiam culpam. T. 7. c. 804. C.
Venditor qualem diligentiam adhibere debeat post venditionem in servanda re vendita. Tom. 7. c. 799. B. & c. 819. B.
Venditor non potest uti privilegio sui fori, sed emptoris forum sequi debet. T. 7. c. 156. D.
Venditor quando sciens celare videatur servitutes ignoranti emptori, T. 7. c. 735. E. & c. 736. A.
Venditor, qui non cavet, servum furtis, noxisque solutum esse, an teneatur in duplum. T. 7. c. 753. C.
Venditor quicquid accessurum dixerit fundo, id integrum tradere tenetur. T. 7. c. 794. D.
Venditor, qui sciens dolo malo emptorem decepit, condemnatur emptori omnia detrimenta, quæ is ex emptione traxerit, præstare. T. 7. c. 760. A.
Venditor, qui sciens in mensura agri emptorem fefellerit, an teneatur ex empto in id, quod interest. T. 7. c. 736. C.
Venditor rei alienæ ignoranti emptori ex vendito tenetur in id, quod interest. T. 7. c. 1025. B.
Venditor rei vitiosæ an teneatur emptori in id, quod interest. T. 7. c. 1450. D.
Venditor si precario rogaverit emptorem, ut in possessione sit, an hoc genere emptorem possessorem faciat. T. 8. c. 284. B.
Venditor, qui rem venditam necdum traditam conduxit ab emptore, eam emptori tradidisse videtur conductionis genere. Ibid. A. B.
Venditor quibus casibus emptori non tenetur de evictione. T. 9. c. 1297. A. & seq.
Venditor emptori ob evictionem ultra duplum non tenetur actione ex empto. T. 9. c. 1077. C. D.
Venditor laudatus, denuntiatus, appellatus, conventus ad eam rem

BIU Cujas

defendendam non potest uti præscriptione sui fori secundùm regulam, ut actor sequatur forum rei, T. 9. c. 1296. D.
Venditor restitutioni concessæ renuntiare potest. T. 9. c. 375. B.
Venditor hereditatis, T. 9. c. 36. C. & seq.
Venditor illaudatus, idest, non denuntiatus, non tenetur de evictione. T. 9. c. 1296. A. B.
Venditor, qui de evictione tenetur, non potest emptori facere controversiam. T. 9. c. 1299. E. & c. 1304. E.
Venditor illaudatus, *qui n'a pas esté appellè a garand*, vel heres ejus de evictione non tenetur. Tom. 9. c. 585. C.
Venditor laudatus, sive auctor, non potest defugere auctoritatem, idest, non potest non suscipere defensionem causæ. T. 9. c. 1296. B.
Venditor, & donator in quo differunt. T. 9. c. 1335. E.
Venditor emptori obligatur. T. 9. c. 1289. E.
Venditor denuntiatus in actione de evictione liti subsistere, sive adsistere debet. T. 9. c. 1295. D.
Venditor hereditatis. Vide, Hereditatis venditor.
Venditor tradit, non dat; T. 10. c. 421. E. & c. 422. A.
Venditor quando exerceat legem commissoriam per reivindicationem, & quando per actionem ex vendito. T. 10. c. 1025. A. B.
Venditor, qui pretium habet, rem habere videtur. T. 10. c. 311. C.
Venditor excusatur, si potestatis terrore vendiderit. T. 10. c. 441. E.
Venditor evictionis periculum non sustinet, si emptor victus sit μονομερῶς, T. 10. c. 459. D.
Venditor si plures heredes reliquerit, uno eorum defugiente auctoritatem, omnes defugisse videntur, & omnes tenentur. T. 10. c. 528. A.
Venditor an ob vitium, quod post venditionem res contraxit, teneatur. T. 10. c. 629. A. B.
Venditor petito pretio non aget lege commissoria. T. 10. c. 669. A.
Venditor si rei tradendæ facultatem habeat, nec tradat, an omnimodo cogatur tradere, nec liberetur præstando id, quod interest. T. 10. c. 748. C.
Venditor non cogitur dare, sed tradere possessionem vacuam. T. 10. c. 749. A. & c. 752. C.
Venditor si rem non tradat vacuam, emptor aget, non tantùm ut pretium restituatur, sed etiam si quid sua intersit. T. 10. c. 749. C.
Venditor semper præstat, dolum malum a se abesse, etiamsi id dictum non sit. T. 10. c. 750. C.
Venditor nonnunquam agit actione ex empto, ut res restituatur. T. 10. c. 760. C.
Venditor, qui omnia non præstitit, perinde est atque si nihil præstitisset. T. 10. c. 761. E.
Venditor debet præstare, ut emptor obtineat in lite proprietatis, nec non & possessionis. T. 10. c. 761. E. & c. 762. A.
Venditor non debet præstare proprietatem, & ideo ante litem, & evictionem proprietatis non tenetur. T. 10. c. 762. A.
Venditor servi mentitus de artificio, vel de peculio servi, in quid teneatur. T. 10. c. 765. A.
Venditor si deceptus sit ab emptore, ut minimo venderet, in quid teneatur emptor. Ibid. B.
Venditor non tenetur ex empto, nisi emptor omne pretium offerat. T. 10. c. 766. A.
Venditor non aget utiliter actione ex vendito, nisi offerat rem. Ibid. B.
Venditor si post traditionem non patiatur emptorem rem tollere, quid sequetur. Ibid. C.
Venditor sub pœna contrahens an possit conveniri actione duplici, ex vendito scilicet, & ex stipulatu. T. 10. c. 769. B.
Venditor quo casu rem, & pretium retineat. T. 10. c. 891. D.
Venditor an semper sequatur forum emptoris. T. 10. c. 927. D.
Venditor an post perfectam emptionem possit retinere rem venditam quasi jure pignoris. T. 10. c. 971. D. E.
Venditor non tenetur rem facere emptoris, & satis est, si se obliget ad evictionem, & purget de dolo malo. T. 10. c. 992. D.
Venditor illaudatus non præstat periculum evictionis. Tom. 10. c. 1010. A.
Venditor duobus tantùm casibus præstat dolum tantùm ante traditionem, quod ad custodiam rei attinet. T. 10. c. 1011. C.
Venditor emptori qua actione teneatur. T. 10. c. 1012. C.
Venditor an, & quomodo possit cogi a judice rem venditam tradere emptori. Tom. 10. c. 1014. B. C.
Venditor si servi morbum, aut vitium sciens vendiderit, ad quid teneatur. T. 10. c. 1031. B.
Venditor, vel emptor sciens sæpe separatur ab ignorante in tractatu de venditione, & emptione. Ibid. B.
Venditoris, & emptoris tres differentiæ. T. 1. c. 1458. A.
Venditoris dolus non purgatur. T. 7. c. 770. E.
Venditoris heredes an, & quando ex contractu ejus in pœnam conveniri possint. Tom. 7. c. 811. D.
Venditoris ignorantis, & bonæ fidei condemnatio levior est, quàm scientis, & reticentis. T. 7. c. 760. B.
Venditoris mora auget empti obligationem. T. 7. c. 739. C. ejus negligentiâ si res deterior facta fuerit, damnum ad quem pertineat. Ibid. c. 819. B.
Venditoris patientia an pro traditione habeatur, T. 7. c. 794. A. & c. 806. B.
Venditoris beneficium emptori prodest. T. 8. c. 687. E. & c. 781. B.
Venditoris ostensio vice est inductionis, & traditionis. Tom. 8. c. 283. C.
Venditoris scientia, & patientia imitantur consensum. Tom. 9. c. 1012. A.
Venditoris dolus. T. 9. c. 380. E.
Venditori, qui minoris vendidit, subvenitur. T. 3. c. 468. B.
An venditori, ubi emptor facit contra legem venditionis, sit pœnæ persequutio in stipulationem deductæ. Tom. 4. c. 662. D. an ei sit actio ex stipulatione pœnali efficax. Ibid. D.
Venditori competit actio ex vendito empto. T. 4. c. 967. A.
Venditori licet, quod minus est, pluris vendere, si potest; & emptori, quod pluris est, minoris emere. T. 4. c. 963. B. C.
Venditori nocet oratio ambigua, pactio ambigua in emptione venditione. T. 5. c. 505. C.
Venditori laudato cavendum est derato. T. 6. c. 9. B.
Venditori ex vendito residui pretii nomine est integra actio. Tom. 6. c. 542. C.
Venditori æquius est subveniri, quàm emptori. Tom. 10. c. 192. A.
Venditori circumscripto non satis est restitui superfluum dimidii, quodve amplius in dimidio est, sed superfluum justi pretii, vel quod deest justo pretio. Ibid. C.
Venditori in servum venditum quibus casibus liceat manus injicere. T. 10. c. 1027. D. E.
Venditori ante traditionem cavetur damni infecti. T. 10. c. 1180. C.
Contra venditorem an fiat interpretatio, ut pro rata tantum illius anni ferat ex pensionibus pignorum. T. 4. c. 105. E.
Inter venditorem, & emptorem differentia quæ est. T. 4. c. 659. B. ratio hujus differentiæ ab Accursio tradita quæ. Ibid. B.
Inter venditorem ignorantem, & scientem differentia quæ. T. 4. c. 948. D. & T. 5. c. 515. E.
Venditorem in re tradenda debere præstare emptori, ut in lite de possessione potior sit. T. 6. c. 98. C. D.
Venditorem hereditatis cavere emptori stipulanti solere in hunc mo-

BIU Cujas

modum ; *quanta pecunia ex ea hereditate ad se pervenerit , tantam præstari* . T. 6. c. 66. B.
Venditorem emptori quando dolum malum præstare oportet . Tom. 7. c. 765. B.
Venditorem ex reticentia etiam teneri emptori ex empto . Tom. 7. c. 806. C.
Venditorem,si modus agri, quem dixit , non inveniatur , teneri pro numero , quem dixit . Tom. 7. c. 741. E. & c. 742. A.
Venditorem non teneri ultra duplum in id , quod interest . T. 9. c. 1077. C.
Venditorem hereditatis , qui res hereditarias non tradidit, teneri emptori actione ex empto in id,quod interest , si postea rem aliquam ex hereditate alii vendiderit , & tradiderit , ruptâ fide prioris venditionis . T. 9. c. 367. E. & c. 368. A.
Ad venditorem pertinet periculum ante completionem instrumenti, post ad emptorem . T. 10. c. 658. A.
In venditorem servi , cujus nomine agi potest noxali actione adversùs dominum , duplo emptori stipulanti promisso propter evictionem , quando agatur ex hac stipulatione . Tom. 10. c. 754. E. & c. 755. A.
Venditorem inter,& emptorem fraudatum in rescindendo contractu,an sit par ratio. T. 10. c. 1005. E.
A venditore factam locationem an emptor servare teneatur . Tom. 5. c. 565. A.
Venditore superior est emptor in re empta persequenda. T. 10. c. 1254. A.
Venefici capite damnantur . T. 1 c. 292. B.
Venena , & mala medicamenta , ut differant . T. 7. c. 494. D.
Venena tam bona , quàm mala immutant naturam . T. 8. c. 645. D.
Venenarius qua pœna plectitur . T. 9. c. 1437. B. C.
Inter veneni causam , & causam per vim illatæ necis distinctio quæ est . T. 4. c. 908. A.
Veneni mali non contrahitur emptio . T. 7. c. 706. E.
Veneni , & glandis signi[illegible] . T. 8. c. 645. A.
Veneno quis necatus sit, an vi, clam, vel palàm , quid interest . T. 4. c. 907. B.
Venenorum malorum non est commercium . T. 1. c. 771. B.
Venenum est verbum medium. T. 7. c. 706. D. continet tam id , quod ad sanandum paratum est , quàm ad occidendum . Ibid. D.
Venenum quid significet . Ibid. D.
Venerabilia loca quænam sint : T. 8. c. 1114. D.
Veniâ dignus est, qui fallitur . T. 4. c. 162. C.
Venia ætatis quid est . T. 4. c. 1020. B. ejus effectus quis . Ibid. c. 1019. D.
Venia adulterii fit tribus modis . T. 4. c. 1392. D.
Venia,quæ postulatur a Prætore,quæ est . T. 7. c. 118. E.
Veniæ petitio est conservatio reverentiæ . T. 10. c. 875. D.
Veniæ ætatis quæ sit vis . T. 10. c. 907. E. & c. 908. A.
Venire ad aliquem beneficio alieno quid denotet . T. 5. c. 180. A.
Venire , & cedere diem in quo differant . T. 7. c. 652. A.
Venire aversione quid . T. 9. c. 379. C.
Venire quæ res non possunt, & quæ vendere , vel emere vetantur . T. 2. c. 272. B. C. & T. 9. c. 368. D. & seq. & T. 10. c. 1001. A.
Venire sub hasta , vulgo *au plus offrant* . T. 9. c. 549. D.
Venter sequentibus moram facit. T. 1. c. 1019. B .
Venter mulieris per quinque inspicitur obstetrices . T. 1. c. 403. E.
Venter in possessionem mittitur , etiamsi solus sit . Tom. 5. c. 620. C.
Venter an , & qui in possessionem mittatur . T. 8. c. 113. D. E. an faciat moram sequentibus,& agnatis , vel liberis . Ibid. C.
Venditor an mittatur in possessionem , si mulier aliunde se possit sustentare . T. 8. c. 119. D.
Venter an exheredari possit . T. 8. c. 114. A. B. an ei exheredato detur contra tabulas . Ibid. A. B.
Venter ex filia an mittatur in possessionem . Ibid. B.
Venter qui sit , & dicatur . Tom. 8. c. 113. B. an ei deferatur bonorum possessio . Ibid. B. an ei deferatur hereditas . Ibid. B. an ei conferatur . Ibid. B.
Vento vivere non præsumitur pupillus , quamdiu fuit in tutoris potestate . T. 9. c. 589. D.
Ventrale pro quo accipiatur . T. 3. c. 281. A.
Ventrale quid . T. 8. c. 572. C.
Ventralia quidnam sint . Tom. 10. c. 1166. D.
De ventre inspiciendo , & custodiendo partu . T. 1. c. 787. D.
Si ventre pleno pater intestatus decesserit, quid juris . T. 4. c. [illegible] B.
Ventrem non habere aures, proverbium . T. 9. c. 589. A.
Ventri tutor dari non potest . T. 3. c. 170. B.
Ventri cur datur curator , non tutor ex edicto Prætoris . Tom. 4. c. 303. B. & c. 545. A.
Ventri an curator dari debeat . T. 8. c. 113. E. an curator bonis detur . Ibid. E.
Ventri an deferatur bonorum possessio . T. 8. c. 64. E. an detur Carboniana bonorum possessio . Ibid. c. 116. D.
Ventri curator datur, item bonis. T. 8. c. 117. B. cujus ille curam habeat . Ibid. B. quod ejus officium sit . Ibid. B.
Ventri in possessionem misso an conferatur . T. 8. c. 100. B.
Ventris nomine mater an,& quando mittatur in possessionem . T. 7. c. 173. C.
Ventris curator an rerum plenam administrationem habeat . T. 8. c. 117. B. C. cur non dicatur tutor . Ibid. C.
Ventris missio an numeretur inter possessiones bonorum decretales . T. 8. c. 113. C.
Ventris nomine missio in possessionem vice contra tabulas ut fiat , quæ necessaria sint . T. 8. c. 113. E.
Ventris nomine missio in possessionem ut fiat, quæ requirantur . T. 8. c. 115. D.& quando finiatur. bid. c. 118. E.
Ventris nomine si mulier in possessionem missa sit , an sumptus malâ fide facti repetantur . T. 8. c. 119. A.
Ventris nomine si sit mulier in possessionem missa, adulterii accusationem differendam , ne præjudicium fiat nato . T. 8. c. 120. B.
Ventris pater si captus sit ab hostibus, an venter mittatur in possessionem. T. 8. c. 115. C.
Venumdari quid propriè sit . T. 8. c. 895. D.
Venus testudinem calcans . T. 3. c. 176. E.
Vera sunt generaliter pleraque,quæ sumpta specialiter falsa sunt , & contra. T. 4. c. 449. E.
Verba imperativa sunt verba directa. T. 1. c. 341. C.
Verba sunt præsentium, non absentium. T. 1. c. 859. D.
Verba precaria directa. T. 1. c. 443. D.
Verba canina. T. 3. c. 114. A.
Verba fideicommissorum propria quæ sunt. T. 4. c. 536. C. *deprecor, cupio, desidero, opto* sunt etiam verba fideicommissum facientia . Ibid. C. verba optativa sunt precaria. Ibid. C.
Verba *posse, & debere* promiscuè in jure usurpantur. T. 4. c. 72. D.
Verba directa , & imperativa quæ sunt . T. 4. c. 515. A. differentia horum verborum hodie est sublata a Justiniano Imperatore. Ibid. A. B.
Verba non sunt curanda, teste Tullio, cum quis facta videat . T. 4. c. 1350. B.
Verba *relinquo, instituo, substituo* neque sunt directa, neque precaria. T. 4. c. 535. B.
Verba *volo, rogo, mando, cupio , peto* sunt precaria , non directa . Ibid. c. 515. A.
Verba S. C. Orfitiani , & Tertylliani sunt extensiva . T. 4. c. 1093. D. verba edicti successorii non . Ibid. c. 1094. A.

BIU Cujas

Verba M. Tullii de imperio Ciliciæ ſcribentis quæ. T. 4. c. 833. C.
Verba tantùm præſentium ſunt, nec inter abſentes fieri poſſunt. T. 4. c. 1273. D.
Verba Ciceronis de Proconſule Macedoniæ quæ, T. 4. c. 832. C.
Verba *ita ut*, quæ Cujacio (ut ipſe fatetur) ſæpe uſui fuerunt in multis caſibus, modum, non conditionem faciunt, T. 4. c. 1246. C.
Verba non tam ſpectantur, quàm voluntas teſtatoris, T. 4. c. 1188. D.
Verba edicti latè patent, Tom. 5. c. 414. D.
Verba *L. Græcè. §. illud*, ambigua ſunt, quæ explicantur, Tom. 5. c. 408. B.
Verba ubi conjuncta non ſunt, ſufficit, alterutrum factum eſſe. T. 5. c. 98. D.
Verba *§. Labeo autem. l. 15. pro ſocio.* ita ſunt obſcura, ut omnes interpretes difficultatem eorum quamvis viderint, videre tamen diſſimulaverint. T. 5. c. 485. C. D.
Verba requiruntur ad faciliorem probationem contracti matrimonii. T. 6. c. 1072. D.
Verba ſerviunt hominum conſiliis, non verbis conſilia. T. 6. c. 945. C.
Verba intelligenda ſecundùm communem uſum loquendi. Tom. 6. c. 1050. D.
Verba fideicommiſſaria. T. 6. c. 265. D.
Verba *tua dos* quid denotent. T. 6. c. 676. B.
Verba directa in inſtitutione, & ſubſtitutione quæ ſint. Tom. 7. c. 898. B.
Verba precaria quæ ſint. Ibid. C.
Verba ſi manifeſta ſunt, voluntas obſcura, an quæramus voluntatem. T. 7. c. 1356. A.
Verba directa a precariis, & a juriſjurandi impoſitione diſtinguit Juſtinianus. T. 7. c. 1257. B.
Verba civilia quæ dicuntur. T. 7. c. 913. B.
Verba directa ſunt civilia, Tom. 7. c. 913. C. & T. 9. c. 811. C.
Verba dare quid ſignificat. Tom. 7. c. 701. D. E.
Verba directa quæ ſint. T. 7. c. 898. B.
Verba precaria nuſquam dicuntur obliqua. Ibid. B.
Verba extenſiva quæ dicuntur. T. 8. c. 186. C.
Verba ſignificationes conficiunt. T. 8. c. 478. A. B.
Verba, quæ invicem ſignificant. T. 8. c. 647. B. C.
Verba latina directa dicuntur civilia verba. T. 9. c. 712. D. latina verba ſunt directa, non græca. Ibid. D. olim inutiliter inſtituebatur heres verbis græcis, inutiliter tutor dabatur, inutiliter dabatur libertas, & legatum, &c. Ibid. D.
Verba ſunt tantùm præſentium, non abſentium. T. 9. c. 1252. C.
Verba directa civilia dicuntur. T. 9. c. 811. C.
Verba directa olim erant latina, & certa, ſolenniaque, hodie etiam græco ſermone legari poteſt. Ibid. C.
Verba promiſſiva quæ ſunt. T. 9. c. 1262. D.
Verba perperam ſcripta vitium habent, incertum intellectum non habent. T. 10. c. 472. C.
Verba actorum an judex poſſit emendare poſt ſententiam. T. 10. c. 1240. B.
Verberit quænam ſit vox. Tom. 3. c. 311. D.
Verbero quiſnam ſit, T. 10. c. 725. A.
Verberoni vix unquam eſt ſincera fides. T. 1. c. 1417. B.
Verbi lenitas triſtitiam rei mitigat. T. 4. c. 899. C.
In verbi unius uſu promiſcuo, cum una eſt oratio, unuſque contextus, an poſſit eſſe calliditas. Tom. 10. c. 341. A.
Verbis contrahitur ſtipulatio, non literis, & inter præſentes. T. 4. c. 829. B.
Verbis potior eſt mens contrahentium. T. 4. c. 913. B.
An ex verbis illis, *non dubito te liberis communibus bona reddituram*, fideicommiſſum induci poſſit. T. 4. c. 538. C.
Verbis etiam creditum fit interpoſita ſtipulatione. T. 5. c. 398. D.
Verbis directis quod in teſtamento relinquitur, legis modo dicitur relinqui. T. 7. c. 913. B. C. his adverſa ſunt, quæ precaria dicuntur. Ibid. C.
Verbis exprimi aliud, aliud tacitè contineri. T. 7. c. 968. E.
De verbis, quibus concipitur ſtipulatio. T. 9. c. 1262. D.
Verbis conjunctos inter an ſit jus adcreſcendi. T. 8. c. 996. C.
Verbis obligatio qua ratione contrahatur. T. 8. c. 1049. A.
Verbis præſcriptis actio an ſit generalis, vel ſpecialis. T. 10. c. 149. D. datur tantùm ex contractibus, qui nomine vacant, & ſunt his, qui nomen habent, adſimiles, ſive proximi. Ibid. D.
Actio præſcriptis verbis ſuppetit, deficiente civili actione. T. 10. 150. B. eſt actio in factum civilis. Ibid. B.
Subſidiaria illi eſt actio in factum prætoria, itemque & actio de dolo, quæ ſuppetit, licèt non deficiat prætoria. Ibid. B.
Actio præſcriptis verbis de precario an ſit bonæ fidei. T. 10. c. 348. E.
Actio præſcriptis verbis an detur tantùm ex contractibus incertis. T. 10. c. 412. D.
Actio præſcriptis verbis cur dicatur propria. T. 10. c. 429. A.
Actio præſcriptis verbis cur ita dicatur. T. 10. c. 452. C.
Actio præſcriptis verbis, quæ eſt utilis, non datur, niſi ex contractibus, qui ſunt nominatis ſimiles. T. 10. c. 451. E.
Actio præſcriptis verbis an detur ex negotio *facio, ut des*. Ibid. E.
Actio præſcriptis verbis nunquam concurrit cum actione legitima. T. 10. c. 1026. A.
Actio præſcriptis verbis, quæ datur ex permutatione. T. 10. c. 1040. C. quare dicatur incerta. Ibid. D. cur civilis. Ibid. D.
De verbo dubia oratio eſt, ſi ambigitur de ſignificatione verbi. T. 10. c. 472. B.
Verborum ſignificatio. T. 1. c. 889. A.
Verborum ſignificationem accipere, augere, & producere ſecundùm judicium juriſconſulti eſt. T. 4. c. 1170. E.
Verborum ſignificationem augere juriſconſulti eſt pro loco, & tempore. T. 4. c. 532. A.
Verborum vim, & ſignificationem legis eſt augere, & producere. T. 4. c. 913. E.
Verborum obligatio juris civilis eſt. T. 3. c. 135. E.
Verborum obligatio per procuratorem non adquiritur. Ibid. E.
Verborum ſolennium eſt obligatio. Ibid. E.
Verborum obligatio inter abſentes inutilis. T. 1. c. 203. E.
Verborum proprietas non ſemper in jure obſervatur. T. 5. c. 869. B.
Verborum ſignificationes paſſim augent juriſprudentes in legibus, ſenatuſconſultis, reſponſis, edictis. T. 6. c. 440. A.
Verborum obſcuritas cui nocet. T. 7. c. 701. A. B.
Verborum intelligentia in pupillo exigitur, non etiam peritia rerum, quoties de commodo ejus agitur. T. 8. c. 324. B.
Verborum obligatio an conſtituatur, ſi animus non fuerit ejus conſtituendæ. Tom. 8. c. 327. B. quibus modis contrahatur. Ibid. c. 321. C. D.
Verborum obligatio tollitur acceptilatione. T. 9. c. 79. C.
Verborum origines Stoicorum, & quorundam Stoicorum. T. 9. c. 26. A.
De verborum, & rerum ſignificatione. T. 9. c. 825. B. & ſeq.
Verborum obligatio ſequitur ex ſtipulatione. T. 9. c. 1285. C. D.
Verborum obligatio tribus tantùm modis conſtituitur. T. 10. c. 524. E.
Verborum obligatio non ſolùm interrogatione, ſed & dictione dotis, & jurejurando liberti contrahitur. T. 10. c. 563. C.
Verborum obligatio eſt verborum ſolennium obligatio. Tom. 10. c. 717. E.
Verborum conjunctio per ſe nullius mo-

BIU Cujas

momenti est; nisi ex voluntate defuncti pro duplici conjunctione habeatur. T. 10. c. 1133. E.
Verbum dandi modò factum significat tradendæ possessionis, modò effectum proprietatis. Tom. 4. c. 667. D. qui stipulatur rem tradi, possessionem significat, non proprietatem. Ibid. E. & c. 668. A.
Verbum *facere* omnem omnino faciendi causam complectitur, dandi, solvendi. T. 4. c. 650. E.
Verbum *quasi*, aut *videri* præsumptionem significat. T. 4. c. 579. B.
Verbum consiliarium quidem non obligat, fideicommissarium verbum obligat, & necessitatem imponit. T. 4. c. 1165. D.
Verbum *curare* non facit fideicommissum, non fidem implorat, sed quandoque diligentiam aliquam tantùm denotat. T. 4. c. 1255. A.
Verbum *oro*, vel *rogo* mandatum perficit, verbis *rogo*, & *recipio* perficitur mandatum. Tom. 4. c. 956. E.
Verbum *servire* usum significat, non dominium. T. 4. c. 1118. A. aliud est servire, aliud in servitute esse. Ibid. A.
Verbum *tractare* in jure accipitur pro *disputare*. T. 4. c. 829. A.
Verbum generis legatum contrahit. T. 4. c. 409. B.
Verbum *oportet* significat obligationem. T. 5. c. 416. D.
Verbum *oportebit* tam præsens, quàm futurum tempus significat. T. 5. c. 46. D.
Verbum *oportere* per se non facit orationem. T. 5. c. 381. D.
Verbum *sententia* bifariam accipitur. T. 7. c. 1023. B.
Verbum *promittere* latissimè patet. T. 5. c. 841. C.
Vercellarum civitas imperialis. T. 6. c. 786. A.
Verè Philosophantes pecuniam contemnunt. T. 4. c. 865. E.
Verecundia, & pudor potissimùm in nuptiis spectari debet. Tom. 4. c. 813. C.
Verecundia est metus quidam infamiæ, T. 4. c. 521. B. metus pallorem inducit, verecundia verò ruborem. Ibid. B.
Verecundia materna. T. 4. c. 1338. A. B.
Verecundia paterna. Ibid. B.
Verecundia est superstitiosam, & supervacuam appellationem recipere. T. 9. c. 1121. B.
Veredi agitentur flagellis, virgis, non fustibus. T. 2. c. 988. B.
Veredi a paraveredis distant. T. 2. c. 987. D.
Veredi plus justo non onerandi. T. 2. c. 991. A.
Veredorum origo prima. Tom. 2. c. 987. E.
Veredorum commercium interdicitur. T. 2. c. 990. E.
Veredorum singulis annis pars quarta reparetur. T. 2. c. 989. E.
Verina uxor magni Leonis quàm religiosa fuerit. T. 2. c. 1034. B.
Verisimile non est, patrem duplici præstatione dotis filium, eundemque heredem onerare voluisse. T. 6. c. 674. C.
Verisimilitudine, aut probabilitate deficiente, quæ sunt benigniora semper & omnino dubiis præferenda sunt. T. 4. c. 989. D.
Quod verisimilius est, in obscuris inspiciendum est. T. 5. c. 137. A.
Veritas, idest, jus naturale. Tom. 1. c. 1067. E.
Veritas, sive res, & æstimatio adeo sunt adversæ, ut positio unius exclusio sit alterius. T. 6. c. 314 B.
Veritas, & æstimatio multum differunt. Ibid. B.
Veritas potiùs spectatur, quàm opinio. T. 6. c. 14. C.
Veritas ubi potior spectatur, in illis agitur de errore facti. T. 7. c. 894. D.
Veritas rerum scripturis obscurari non potest. T. 9. c. 291. D.
Veritas plus valet, quàm simulatio. Ibid. D.
Veritas rerum per scripturas obscurari nequit. T. 10. c. 639. C.
Veritas rei gestæ plus valet, quàm instrumenta conficta, & simulata. T. 10. c. 969. B.
Veritatis oratio est simplex. T. 5. c. 56. C.
Veritatis, & amicitiæ nomina latissimè patent. Tom. 5. c. 504. B.
Veritatem rerum gestarum erroribus non vitiari. T. 6. c. 639. A.
Veritatem non vitiat, aut mutat error gestoris, veritatem ipsius gestus scilicet. Ibid. A.
Veritate potentior est fictio legum. T. 4. c. 785. B.
Pro veritate an res judicata habeatur. T. 6. c. 923. C.
Veritate postea compertâ, sententia rescindi potest a Principe. T. 6. c. 1128. A.
Quod in veritate est, plus valet, quam quod est in existimatione ejus. T. 6. c. 314. B.
Verna, idest, οἰκογενὴς. Tom. 3. c. 270. D. E.
Verna servitus. T. 9. c. 974. E.
Vernæ qui dicuntur. T. 7. c. 1222. E.
Vernaculi qui dicuntur. T. 7. c. 1223. A.
Vernarum causa est lucrativa. T. 7. c. 1222. E.
Verours, gallica vox unde. T. 2. c. 799. B.
Quod versum est in corpus patrimonii, absumptum non videtur. T. 4. c. 588. D.
Quod versum est in corpus patrimonii, non est diminutum. T. 4. c. 1141. B.
Versum in rem patris. T. 9. c. 309. A.
Versum pars est peculii. T. 2. c. 240. A.
Versura quid. T. 1. c. 1300. B. C.
Versura dicitur dos in Galliæ provincia Delphinatus. T. 4. c. 287. D.
Versura est mutatio pecuniæ sub usuris, qua usuræ aliis debitæ dissolvebantur. T. 4. c. 46. C. lex Gabinia non patitur, ut usuræ usuras commutent. Ibid. C.
De versura, non de usura lex Gabinia lata fuit. Ibid. C.
Versuram facere quid sit. Tom. 10. c. 1266. D. E.
Versus Virgilii de funeris impensis qui. T. 4. c. 971. C.
Vertigo, sive circumductio. Tom. 9. c. 942. D.
Veruactum quid. T. 8. c. 515. A.
Verum pro bono, & æquo. T. 6. c. 19. A.
Verum quod est generaliter, an sit etiam verum specialiter. T. 10. c. 131. C. D.
Verus, & Antoninus *Divi Fratres* sæpe in jure dicuntur. Tom. 10. c. 689. D.
Vescendi causa si non ludatur, alea est legibus vetita. T. 10. c. 948.
Vespasianus vacuas areas occupare, & ædificare, si domini cessarent, cuicumque permisit. T. 8. c. 690. B.
Vespertilio, vel vispilio quis sit, & quid significet. T. 10. c. 560. D. E. & c. 569. E.
Vespilionem quomodo Accursius interpretetur. T. 7. c. 1035. D.
Vespillo, *sepulcrorum violator*, olim *vespero* dictus. T. 1. c. 948. A.
Vestales in patria potestate esse desinebant. T. 1. c. 317. A. B.
Vestales, & Principes sepeliebantur in Urbe. T. 9. c. 718. A.
Vestalis sacerdos. T. 5. c. 215. D.
Vestalis virgo olim testamentarium heredem habere potuit. Tom. 9. c. 928. E.
Vestalium occursus servabat sæpe ductos ad supplicium. Tom. 10. c. 823. D.
De veste, quam fecit bonæ fidei emptor ex lana furtiva, an sit furtiva, & an ab alio usucapi possit. T. 5. c. 730. A. B.
Veste meâ legatâ, quæ vestes legatæ intelligantur. T. 7. c. 1108. A.
Veste legatâ an supellex debeatur. T. 7. c. 967. B.
Vestem suam legans omnem vestem, quam habet, legasse videtur. T. 7. c. 1382. B.
Vestes ornamentorum numero non habentur. T. 1. c. 438. E.
Vestes purpureæ, & sericæ interdicuntur. T. 2. c. 799. A.
Vestes Ecclesiæ pignori obligari non possunt. T. 2. c. 1044. C.
Vestes stratoriæ. T. 1. c. 435. D.
Vestes funebres, & atræ in luctu. T. 4. c. 30. E.
Vestes muliebres non continentur appellatione ornamentorum. T. 6. c. 601. A.
Vestes tragicæ quæ. T. 8. c. 584. A.

BIU Cujas

Veſtes purpurâ prætextæ. Tom. 9. c. 369. A.
Veſtes lugubres quæ. T. 9. c. 455. E. quando eas deponere licet. Ibid. D. E. & c. 456. A.
Veſtes purpureæ, *holoveræ*, & holoſericæ interdicebantur viris, & fœminis. T. 9. c. 369. A. B.
Veſtes blattæ. Ibid. A.
Veſtes holoſericæ quænam ſint. T. 10. c. 737. B.
Veſtiaria legata non videntur, cibariis legatis. T. 7. c. 560. D.
Veſtiaria, & ornamenta imperialia adnumerantur in theſauris, ſive opibus imperii. T. 10. c. 847. E.
Veſtiarii Imperatori deſervientes a muneribus civilibus excuſantur. T. 2. c. 746. D.
Veſtiarium quid. T. 2. c. 703. B. C.
Veſtibulum quid. T. 3. c. 390. C.
Veſtibulum pars ædium. T. 8. c. 654. B.
Veſtibus albis induebantur defuncti. T. 7. c. 1192. D.
Veſtibus interpolatis venditis pro novis, an teneatur venditor emptori. T. 7. c. 713. B. C.
Veſticeps pupillus a tutore adrogari poterat. T. 3. c. 53. B.
Veſtimenta non ſunt ſarcinæ. T. 3. c. 58. A.
Inter veſtimenta clavus alius eſt anguſtus, alius latus. T. 3. c. 359. C.
Veſtimenta virilia, & muliebria. T. 1. c. 437. E. & c. 438. A.
Veſtimenta quomodo lavanda. T. 3. c. 301. D.
Veſtimenta interpolata ſunt veſtimenta inſtaurata. Tom. 7. c. 713. B.
Veſtimenta an numerari debeant inter eas res, quæ uſu conſumuntur. T. 7. c. 1157. C.
Veſtimenta per vindicationem legata an heres exhibere teneatur, quæ ignorans conſumpſit in funus. T. 7. c. 1192. D.
Veſtimenta polienda, ſarciendave ſi dederim, an ſit locatio, vel mandatum. T. 7. c. 859. C.
Veſtimenta mea fullo ſuâ culpâ amiſit, quid ſequetur. T. 9. c. 220. D.
Veſtimentis legatis alii, alii veſtimentis muliebribus, exceptis muliebribus, cætera omnia ad legatarium pertinere. Tom. 7. c. 1446. D.
Veſtimentorum, & anulorum causâ an collatio fiat. T. 5. c. 536. C.
Veſtis, & veſtimentum. Tom. 1. c. 809. D.
Veſtis appellatione quæ continentur. T. 1. c. 437. D.
Veſtis, & ornamentum quo diſcrepant. T. 1. c. 438. D. E.
Veſtis legata an dividi poſſit. T. 7. c. 1092. B.
Veſtis an ſit in ſupellectili. T. 7. c. 966. D.
Veſtis appellatione quid contineatur. T. 8. c. 522. D. E. & c. 582. C.
Veſtiti contractus. T. 9. c. 71. C.
nudi contractus. Ibid. C.
Veſtitum pactum nullum eſt. T. 9. c. 69. D.
Veſtium ſuſceptores. T. 3. c. 31. E.
Veſtium militarium canon. Tom. 2. c. 971. C.
Veſtium ad luxuriam comparatarum varia genera. T. 3. c. 272. E.
Veſtium ſyntheſis quid ſit. Tom. 7. c. 1428. E.
Veſtium conſervandarum militibus cura penes quos eſſe debeat. T. 10. c. 736. C. D.
Vetare pro *tranſire*. T. 4. c. 865. C.
Vetare ejus eſt, cujus eſt jubere. T. 7. c. 138. E.
Veterani qui propriè ſint. Tom. 1. c. 884. C.
Veterani, qui ſe ad latrocinia conferunt, ſua amittunt privilegia. T. 2. c. 981. E.
Veterani mutant forum. T. 2. c. 982. A.
Veterani a tutela excuſantur. T. 2. c. 369. E. & c. 370. A.
Veterani milites a quibuſnam muneribus vacationem habeant. T. 3. c. 702. C. D.
Veterani milites quinam fuerint. T. 8. c. 966. A. B.
Veterani qui dicuntur. T. 9. c. 607. C.
Veterani viginti annorum dimittebantur. T. 10. c. 695. E.
Veteranorum privilegia, & qui veterani dicantur. T. 1. c. 884. B. C. & T. 2. c. 369. E. & c. 370. A.
De veteranorum, & militum ſucceſſione. T. 1. c. 828. B. C.
Veteranorum militum immunitates, & eorum dignitas. T. 2. c. 980. D. & ſeq.
De veteranorum excuſatione a tutela. T. 9. c. 607. A.
Veteranus miles completâ militiâ rurſus fiat tiro. T. 2. c. 978. D.
Veterator quis. T. 9. c. 223. D.
Veteres quidnam ſignificent. T. 1. c. 99. B.
Veteres omnium rerum rationes conficiebant in dies ſingulos, & negligens cenſebatur pater familias, qui tabulas non conficeret. T. 7. c. 1461. D.
Veteres conductores præferuntur novis. Vide, Conductores veteres.
Veterinarii a quibus vacationem habent. T. 2. c. 1054. A.
Vetuſtas quid poteſt. T. 1. c. 1118. D.
Vetuſtas ex quo tempore numeretur. T. 5. c. 661. E.
Vetuſtas pro jure, pro titulo, pro cauſa poſſeſſionis juſta eſt. Ibid. E.
Vetuſtas ſemper pro lege habetur. T. 5. c. 658. E.
Vetuſtas pro titulo eſt. T. 6. c. 39. B.
Vetuſtas vim legis obtinet. Tom. 7. c. 397. C. & T. 10. c. 738. A.
Vetuſtatem accipi pro ſpatio quadraginta annorum. T. 9. c. 1037. D.
aliquando pro vicennio. Ibid. E.
Vexari quid ſit. Tom. 9. c. 1093. A.
Vexillarii equites qui dicuntur. T. 9. c. 937. A.
Vexillatio eſt equitum, legio peditum. T. 1. c. 1082. B. & Tom. 4. c. 374. C.
Vexillatio eſt equitum. T. 9. c. 937. A.
Vexillationes comitatenſes. T. 2. c. 956. A.
Vexillum crucis, quod labarum vocatur, ex auro, & lapidibus pretioſis transformatum. T. 2. c. 915. A. B.
De vi, & poteſtate inveteratæ conſuetudinis. T. 6. c. 453. A.
De vi, & vi armata interdictum. T. 6. c. 332. A.
Vi, aut metu coactus. T. 6. c. 20. B.
Via privata, & publica. T. 1. c. 240. A.
De via publica interdicta quædam. T. 1. c. 850. D. E.
Via vicinalis lignaria. T. 1. c. 240. A.
Via aliena ad fundum domini cur non rectè legatur ſervo. Tom. 4. c. 412. D.
Via an in partes ſcindi poſſit. T. 5. c. 825. E.
Via, qua creditores perveniunt ad bona debitoris, quæ ſit. Tom. 5. c. 772. A. & ſeq.
Via, vel itinere, vel actu, aut aquæductu legato, per quam partem fundi legatum factum intelligatur. T. 5. c. 638. A.
De via, quæ fundo debetur. Tom. 6. c. 469. E. & c. 470. A.
Via an cedi poſſit, ſi unius domini prædium intercurrat flumen. T. 7. c. 442. A. B.
Via an diviſionem recipiat. T. 7. c. 1389. B. ſingulis heredibus an cedi poſſit via. Ibid. A. an per partes ſcindi poſſit. Ibid. c. 1391. A.
Via an duobus, vel pluribus, pro indiviſo communem fundum habentibus, legari poſſit. Tom. 7. c. 1388. E. & c. 1389. A. an ſingulis viæ petitio in ſolidum competat. Ibid. c. 1389. A.
Via an poſſit adquiri, vel præſtari non habenti fundum. T. 7. c. 1392. B. an pro parte legari, aut conſtitui poſſit. Ibid. c. 1388. E.
Via per fundum legata per quam partem fundi conſtitui debeat. T. 7. c. 436. A.
Viâ ſignificatur actus, & iter. T. 7. c. 394. A.
Via ſi uni ex ſociis legata ſit purè, alteri ſub conditione, an dies legati cedat utiliter. T. 7. c. 1392. C.
Via an uni ex ſociis, communem fundum habentibus, legari poſſit. T. 7. c. 1388. E. & c. 1389. A.
Via, & actus an ſint jura perſonæ

BIU Cujas

vel prædii. T. 7. c. 430. C.
Via, quæ per plures fundos uni debetur, an perdatur, ſiquis non ierit, niſi per unum fundum. T. 7. c. 438. C. D.
Via habet duas ſemitas. T. 7. c. 466. A.
Via gratiâ fructuarii conceſſa, an ſit jus perſonale, vel ſervitus. T. 7. c. 1034. B.
Via legata alternis annis an non utendo amittatur. T. 7. c. 1348. D.
Via per longitudinem, & latitudinem quomodo ſecetur. Tom. 7. c. 465. E. & c. 466. A.
Via publica quæ ſit. T. 7. c. 441. D. in ea nihil novi facere licet. Ibid. c. 398. E.
Via, quæ per plures fundos uni debetur, an una ſit ſervitus. T. 7. c. 438. C.
Via cedi pro parte non poteſt. T. 7. c. 536. E.
Via quid, & unde deducatur. T. 7. c. 394. A.
Via quid ſit. Tom. 7. c. 393. E. ejus genera quot ſint. c. 441. C. D.
Viâ ſimpliciter legatâ, cujus electio ſit, an legatarii, & an is quacumque velit per villam, & vineas ire agere poſſit. T. 7. c. 991. B.
Via ſi legata ſit a pluribus heredibus per damnationem, aut fideicommiſſum, an ſinguli heredes legatario teneantur in ſolidum. T. 7. c. 1391. B.
Via quæ. T. 8. c. 598. E. & c. 942. C.
Viæ publicæ regales. T. 2. c. 1325. A.
Viæ publicæ aut publicè muniuntur per curatores viarum, vel per viocurios, vel per redemptores, vel extra ordinem per poſſeſſores prædiorum. T. 5. c. 874. A.
Viæ ſervitus quæ debetur in alieno fundo. T. 6. c. 335. B.
Viæ legatæ dies quando cedere videatur. T. 7. c. 1392. E.
Viæ ſervitutem an impediat, & interrumpat flumen publicum. T. 7. c. 441. E. & c. 442. A.
Viæ ſervitutem an is amittat, qui alio genere vehiculi utitur, quàm eo, de quo actum eſt. T. 7. c. 468. C.
Viæ uſus, & cujuſcumque ſervitutis prædiorum individuus eſt. T. 7. c. 1389. E.
Si viæ ſtipulator deceſſerit, pluribus heredibus relictis, ſinguli viam vindicabunt in ſolidum actione confeſſoriâ, & cur. T. 7. c. 536. D. E.
Viæ latitudo quæ, & an legitima ſit, vel arbitraria. T. 7. c. 434. A.
Viæ legatæ, vel ceſſæ latitudo quæ conſtitui debeat. T. 7. c. 435. D. E. & c. 435. A.
Viæ ſervitus dividi non poteſt. T. 7. c. 1388. D. E.
Viæ ſtipulatio an tranſeat in emptorem fundi. T. 7. c. 391. D. E.
Viæ ſervitutem an neceſſe habeat probare, qui probavit, ſe diebus 30. eo itinere, actuque uſum. T. 7. c. 802. C.
Viæ aut ſunt privatæ, quæ & agrariæ dicuntur; aut publicæ, quæ & prætoriæ, & conſulares, & baſilicæ, & militares. T. 7. c. 476. D.
Viæ publicæ, & angiportus idem ſunt. T. 9. c. 1182. E.
Viæ jus eſt individuum, quod non poteſt adquiri pro parte. T. 10. c. 809. D.
Viam publicam qui exaraverit, ad ejus munitionem ſolus compellitur. T. 1. c. 376. D.
Viam qui biennio uſus non eſt, amiſiſſe videtur. T. 1. c. 378. B.
Viam publicam qui exaravit, & aratro proſcidit, ad munitionem, & refectionem compellitur ſolus. T. 5. c. 874. A.
Viam publicam deteriorem fieri non oportet. T. 5. c. 672. E.
Viam dici quaſi veham. Tom. 7. c. 394. A.
Viam ad fundum communem an unus ex ſociis ſtipulari poſſit. T. 7. c. 1389. A.
Viam fundi dominus ſi ſtipulatus ſit, & duobus relictis heredibus vita deceſſerit, an via ſingulis heredibus in ſolidum debeatur. Tom. 7. c. 1389. A. & c. 1391. A. B.
Viam habens an ædificanti in via poſſit nuntiare novum opus. T. 7. c. 402. C.
Viam ad fundum fructuarium per fundum legatum an, & quomodo heres fructuario præſtare debeat. T. 7. c. 1351. B. C.
Viam habens ſi eâ utatur pro parte, an eam amittat. T. 7. c. 464. B.
Viam heredes ſinguli vindicare poſſunt in ſolidum, ſed eis cedi non poteſt in ſolidum. Tom. 7. c. 1389. B.
Viam, quæ præſtatur fructuario, perſonæ ſervitutem eſſe, ſicut uſusfructus, qui ei legatus eſt. T. 7. c. 1351. C.
Viam in ſolidum an unus ex ſociis vindicare, & omnibus vincere poſſit. T. 7. c. 453. C.
Viam ſtipulanti ſiquis promiſerit, & partem fundi pro indiviſo vendiderit, an ſtipulatio corrumpatur. T. 7. c. 1390. E.
Viam uno ex ſociis, vel heredibus in ſolidum vindicante, aut ex ſtipulatu petente, quomodo ea præſtetur. T. 7. c. 1389. B. & c. 1390. D. E. & c. 1391. A. per quam partem via conſtituenda ſit, quæ indiſtinctè promiſſa eſt. Ibid. c. 390. A. cui electio detur. Ibid. D.
Viarum publicarum munitio ab omnibus exigitur. T. 1. c. 376. D.
Viarum publicarum curatores. T. 1. c. 478. E.
Viarum, ac regionum curatores olim merum imperium habuerunt. T. 8. c. 792. D.
Viarum verrendarum cura Ædili incumbit. T. 9. c. 1182. D.
Qui vias publicas muniunt, ſine damno vicinorum id facere debent. T. 5. c. 874. B.
Vias curabat curator reipublicæ. T. 7. c. 135. D.
Viatica, & ſumptus præſtat, qui teſtes producit. T. 9. c. 276. A.
Viatica ſunt itinerarii ſumptus. T. 9. c. 1087. D.
Viaticulum, quod miniſtratur adoleſcenti ſtudiorum causâ, non computatur in portionem hereditariam filii. T. 7. c. 527. A.
Viaticum dicitur etiam legativum, & cur. T. 6. c. 641. C.
Viaticum quid. T. 6. c. 619. C.
Viaticum unde dicatur. T. 7. c. 671. C. D.
Viaticum quid diverſimodè ſignificet. T. 10. c. 401. D.
Viatoria lateralia quid ſint, & cur ita dicantur. T. 7. c. 971. C. D.
Viatoria quidnam ſint. Tom. 10. c. 1166. D.
Viator quis propriè dicatur. T. 3. c. 305. E.
Viator ſeparatur ab eo, qui παρέπλει, ideſt, qui navigio prætervehitur, & ab eo, qui transvehitur, ſcilicet equo. Ibid. E.
Vicanus, qui habet fundum venalem, an debeat convicanum præferre extraneo emptori. T. 9. c. 364. D.
Vicanus olim pleriſque locis tenebatur pro convicano. T. 9. c. 250. A.
Vicanus pro convicano an conveniatur. T. 10. c. 960. B.
Vicaria poſſeſſio quæ ſit. Tom. 7. c. 78. D.
Vicarii peculium eſt in ordinarii peculio, non contra. T. 1. c. 808. C. & c. 1456. E.
Vicarii magiſtri militum, & vicarii præfecti prætorio quis in locum ſubſtituatur. T. 2. c. 1085. A.
Vicarii quinam propriè dicti. T. 3. c. 67. B.
Vicarii officium. T. 2. c. 74. D.
Vicario invito ex decreto curiæ dato vacatio biennii conceditur, & cur. T. 4. c. 867. D.
Vicarius quis dicatur apud Horatium. T. 1. c. 1456. B.
Vicarius omnis eſt peculiaris. T. 1. c. 808. C. & c. 1456. A.
Vicarius Macedoniæ, Africæ, &c. T. 2. c. 74. E.
Vicarius vicarii an eſſe poſſit. T. 5. c. 978. B.
Vicarius ſervus qui dicatur. Tom. 5. c. 977. E.
Vicarius an peculium habere poſſit. T. 5. c. 978. B.
Vicarius differt a judice dato. T. 6. c. 989. C. D. an juriſdictionem habeat. Ibid. D.
Vicarius quis dicatur. T. 7. c. 381. A.
Vicarius olim pro convicario tenebatur. T. 10. c. 633. B.
Vicarius quiſnam ſit, & quot olim fuerint. T. 10. c. 850. C. D.

Vica-

Vicarius servus ordinario servo est accessio. T. 10. c. 1262. C.
Viceconjux, idest, concubina. T. 1. c. 788. E. & T. 2. c. 1065. E.
Vicedomini videntur esse æconomi. T. 2. c. 1203. D.
Vicedominus quis. T. 6. c. 776. C.
Vicennium, ac de ejusdem jure. T. 1. c. 546. D.
De vicesima hereditatum. Tom. 3. c. 124. A. & c. 235. A.
De vicesima hereditatum extraneis relictarum. T. 5. c. 632. C.
Vicesima hereditatum, quæ fisco debebatur, ad quid reperta. Tom. 9. c. 873. A.
Vicesima legatorum ab extraneis relictorum debebatur fisco. T. 9. c. 794. B.
Vicesimæ vectigal, quod inferebatur ærario pro servo manumisso, olim fuit unus aureus tantùm. T. 9. c. 953. E.
Vicesimæ hereditatis præstationi erant tantùm obnoxii extranei heredes, non sui heredes. Tom. 7. c. 793. E.
Vicesimæ hereditatum procurator Cæsaris quidam fuit specialis. Ibid. D.
Vici constant ex villis diversorum hominum, quòd plerumque sint castello domini insignes, dicuntur quoque castella. T. 4. c. 1176. C. appellatio pagorum latiùs patet. Ib. D. Helvetia in quatuor pagos dividitur apud Cæsarem. Ibid. D.
Vici societas, aut communio. Vide, Societas, aut Communio.
Vicini causa plerumque parietibus communibus distinguitur. Tom. 7. c. 476. A.
Vicini qui propriè dicuntur. T. 7. c. 475. D.
Vicini sæpe interest aut nullum, aut non probatum vicinum habere. T. 10. c. 660. D.
Vicinis pluribus vitiosarum ædium exsistentibus, ex quibus partibus quisque in possessionem mittatur. T. 5. c. 7. D. & seq.
De vicinis, qui confines agros habent. T. 7. c. 475. C. & seq.
Vicinitatis ratio hebetur in æstimando eo, quod interest. T. 10. c. 1026. D.
Vicino qua ratione jus aliquod constitui possit. T. 8. c. 942. E.
Vicino proximo, & superiori an possit nuntiari. T. 10. c. 1191. C.
Vicinorum ædes plerumque communibus parietibus distinguuntur. T. 7. c. 591. D.
Vicinorum sæpe interest ædes restitui. T. 10. c. 699. A. B.
Inter vicinos, idest, affines est actio finium regundorum. T. 7. c. 469. C. D.
Vicinus vicino cavet propter metum ruinæ. T. 1. c. 487. B.
Vicinus quando dicatur invitus. T. 7. c. 409. D. si opus in suo faciat, ex quo aqua pluvia mihi noceat, an, quando, & quæ actio mihi detur. Ibid. c. 881. D.
Vicinus, qui ædificium vetus reficit, an servatâ pristinâ formâ possit auferre vicino prospectum, & lumen. T. 10. c. 409. A.
Vicinus an impune possit inferre damnum fructuario. T. 10. c. 1180. D.
Vicomagistri ex plebe creabantur. T. 2. c. 1053. B.
Vicomagistri a quo primùm instituti. Ibid. B.
Victo nihil aliud, quàm convicia restant. T. 10. c. 90. C.
Victor, & victrix non a vincendo, sed a viendo dicitur. T. 3. c. 260. D.
Victor an possit appellare, si sit omissa ratio sumptuum. Tom. 10. c. 1239. E.
Victoria patris filio exheredato prodest, & quomodo. T. 4. c. 884. C.
Victoriâ locus desinit esse sacer, non ruinâ ædificii, sitque profanus victoriâ. T. 4. c. 944. E.
Victoria, & captivitas an locum sacrum profanent. Tom. 5. c. 925. D.
Victoria heredis legitimi an noceat statutæ libertati. T. 10. c. 510. B.
Victoriam sibi parare debet unusquisque, qui agit ex suo jure. T. 9. c. 175. C.
Victoris bellici aliam conditionem, aliam heredis esse ait Quintilianus. T. 5. c. 39. B.
Victum victori condemnari in expensas, regula juris. T. 9. c. 135. A. & c. 139. A.
Victus victori quare omnes sumptus litis refundere cogatur. Tom. 5. c. 1082. A.
Victus victori plerumque solet condemnari impendiorum nomine. T. 5. c. 465. E.
Victus victori in expensas litis est damnandus. T. 6. c. 656. D.
Victus victori damnandus sumptuum nomine. T. 10. c. 1239. D.
Vicus, & pagus in quo differunt. T. 9. c. 736. D.
Videre, & audire multum discrepant. T. 1. c. 1133. D.
Videre, & pati ad quid utilia. T. 10. c. 1254. A. B.
Videri verbum quid jurisconsultis significat. T. 3. c. 76. A. B.
Videri verbum junctum cum particulis *quasi*, & *aut* præsumptionem significat. T. 4. c. 579. B.
Videri ponitur pro deberi. Tom. 4. c. 1115. C.
Verbo *videri* utebantur veteres in ferendis sententiis. T. 10. c. 511. C.
Vidua vox ambigua. T. 1. c. 693. E.
Vidua domicilium retinet, quod habuit maritus. T. 2. c. 737. D.
Vidua quæ dicatur. T. 8. c. 653. A.
Vidua quamdiu forum, & domicilium mariti defuncti retineat. T. 7. c. 70. C. & c. 164. D. E.
Viduæ quales olim inter Christianos. T. 2. c. 1034. A.
Viduæ, quæ intra annum luctus ad secundas nuptias transit, jure civili irrogatur infamia, quæ jure pontificio tollitur. T. 6. c. 1151. B.
Viduæ, & pupilli an suarum litium gratiâ suam provinciam exire cogantur. T. 10. c. 863. B.
De viduarum raptu. T. 9. c. 1432. B.
Viduas coluit Ecclesia nascens. T. 2. c. 1030. E.
An viduis, vel virginibus, vel utrisque remittatur lege Juliâ conditio, si non nupserint. T. 10. c. 10. C. D.
Viduitas genus pudicitiæ. Tom. 2. c. 413. C. & Tom. 9. c. 457. E.
Viduitas injungitur conditione eâ, si iterum non nupserit. Tom. 7. 945. B. an ea conditio remitti possit. Ibid. B.
Viduitas species pudicitiæ. Tom. 9. c. 834. B. reipublicæ est inutilis. Ibid. B.
Viduitas injuncta conjugi a marito. T. 10. c. 14. D.
Viduitas vetita injungi a patrono. Ibid. D.
De viduitate indicta. T. 9. c. 834. B. & seq.
Viduitatis pœnam antiqui constituerunt legislatores. T. 2. c. 1030. E.
Viduitatis conditio remittenda tanquam inutilis reipublicæ. T. 2. c. 413. C.
Viduitatis conditio quare lege Juliâ remittatur. Tom. 10. c. 1137. D.
Victor quid olim dictus fuerit. T. 3. c. 260. D.
Vigilantibus jus civile scriptum est. T. 4. c. 1197. E. & T. 9. c. 354. B. & T. 10. c. 988. C.
Vigilantibus, non autem dormientibus jura subvenire, quomodo intelligendum sit. T. 5. c. 981. C.
Vigilare licet ad consequendum suum. T. 10. c. 988. C.
Vigiles qui, & quàm spectabiles. T. 2. c. 80. C.
Vigiles incendiorum. T. 1. c. 1032. A.
Vigiles Urbis an testentur jure militari. T. 8. c. 149. D.
Vigiles etiam si in Urbe præsentes sint, vice absentium habentur. T. 9. c. 1164. C.
Vigiles quinam sint, eorum munus, & privilegia. Tom. 10. c. 857. C.
Vigilibus præposuit tribunus Augustus, & super omnes præfectus vigilum. T. 2. c. 1052. E.
Vigilibus momenti tempora dilatata esse. T. 9. c. 1164. C.
Vigilum cohortes Romæ primùm institutæ. T. 2. c. 1052. D.

BIU Cujas

A vigilum Præfecto puniendi, aut torquendi remittuntur ad Præfectum urbi, cum res eſt gravior. T. 10. c. 665. C.
Viglas, ideſt, vigilias. T. 3. c. 361. A.
Vigor publicæ diſciplinæ vindictam admiſſi ſceleris deſiderat. T. 5. c. 755. A.
Vi eximens aliquem judicio, aut ad locum non idoneum, & inhoneſtum vocans, qua pœna plectatur. T. 5. c. 89. E.
Villa eſt pars fundi. T. 1. c. 435. D. & T. 4. c. 899. A. & T. 6. c. 210. E.
Villa fundum ſequitur tacitè. Ibid. A.
Villa quid ſignificet. T. 7. c. 1057. D. eâ legatâ, an videatur legatus fundus. Ibid. D. an ſit acceſſio fundi. Ibid. D. conſtat ſolo, & ſuperficie. Ibid. D.
Villæ ſeparantur a civitatibus, & oppidis. T. 2. c. 672. D.
Villæ computantur in modum agri. T. 6. c. 210. E.
Nequis villam domiliri poſſit commercii causâ, prohibetur. Tom. 9. c. 1174. D. E.
Villici definitio. T. 3. c. 292. D.
Villici, tabularii, & negotiorum procuratoris differentia. Tom. 2. c. 643. A.
Villicorum jura ſunt regalia. T. 2. c. 1325. E. & c. 1326. A.
Villicus quid a diſpenſatore differt. T. 2. c. 1190. A.
Villicus propter fructus percipiendos, non propter quæſtum præponitur villæ. T. 5. c. 430. A.
Villicus quis dicatur, & cui operi præponatur. Ibid. A.
Villicus eſt ſuſceptor fructuum. Ibid. A.
Vim manu, & viribus defendere licet; ulciſci non licet, niſi legitimis actionibus. T. 3. c. 126. D.
Ob vim, metumque illatum judicio publico criminaliter ex lege Julia de adulteriis agi poteſt. Tom. 5. c. 142. A.
Vim facere non videtur, qui jure ſuo utitur, & ordinariâ actione experitur. T. 5. c. 800. D.
Vim facere qui dicatur. Ibid. D.
Vim, metumve paſſus qua actione utatur. T. 5. c. 141. D.
Vim vi repellere licet. T. 6. c. 824. A.
Vimere nomen gallicum unde deductum. T. 2. c. 712. D.
Viminales ſalices quæ dicantur. T. 6. c. 574. B.
Vinaria vaſa, ideſt, cuppæ, & dolia in cellam defoſſa an contineantur legato fundi. T. 6. c. 744. D.
Vinarium horreum. Vide, Horreum vinarium.
Vincentem te ſi vinco, multo magis te vinco. T. 10. c. 521. C.
Vincere plus eſt, quàm evincere. T. 4. c. 31. A.
Si vinco vincentem te, multo magis vinco te. T. 5. c. 956. E.
Vincti pœnæ causâ, & manumiſſi fiunt dedititii. T. 10. c. 598. A. B.
Vincti ſervi apud dominos opus faciebant. T. 10. c. 732. D.
Vincula publica an irrogent infamiam. T. 3. c. 428. B.
Vincla pro vincula. T. 9. c. 1100. A.
Vincula carceris, & carcer differunt. T. 9. c. 1391. D.
Vincula corpori injecta auctoritate publicâ per ſe ultra non irrogant infamiam. T. 9. c. 1387. A.
Vincula ſempiterna eſſe inventa ad ſingularem pœnam nefarii ſceleris. T. 9. c. 1386. E.
Vincula differunt a carcere. T. 10. c. 732. D.
De vinculis publicis, & carcere. T. 9. c. 1386. C. & ſeq.
Vinculum patriæ poteſtatis unam perſonam conſtituit inter patrem, & filiumfamilias. T. 4. c. 1159. C.
Vinculum naturæ pacto ſolvitur. T. 4. c. 729. E.
Vinculum poteſtatis unam perſonam facit inter parentes, & liberos. T. 4. c. 994. D. E.
Vinculum poteſtatis unius vocis, & unius perſonæ intellectum inducit. T. 9. c. 1253. B.
Vindemiam cogere quid ſit. T. 7. c. 347. A.
Vindemiam pendentem qui emit, ſi uvam legere prohibeatur a venditore, adversùs eum petentem pretium exceptione uti poteſt. T. 7. c. 793. C.
Vindemiarum feriæ ſolennes. T. 5. c. 12. D.
Vindex quinam propriè dicatur. T. 3. c. 132. C.
Vindex quis dicatur. T. 7. c. 225. B.
Vindex aſſiduus quis dicatur. T. 8. c. 524. A.
Vindex Vitelliorum ſervus libertate, & civitate donatus, & cur. T. 9. c. 942. A.
Vindicanturnon tantùm res ſingulæ, ſed & grex quilibet legatus. T. 7. c. 231. C.
Vindicare quid ſit. T. 7. c. 225. A.
Vindicare rem qui cœpit, an interdicto Uti poſſidetis agere poſſit. T. 7. c. 272. B. C. an decurrere poſſit ad interdictum Uti poſſidetis. Ibid. C. an pendente judicio in rem agere poſſit Uti poſſidetis. Ibid. D.
Vindicari poteſt jus univerſale, aut jus univerſum ſucceſſionis. T. 6. c. 434. A.
Vindicari poſſe rei communis partem pro indiviſo, etiamſi incerta ſit. T. 7. c. 235. E.
An vindicari poſſint liberi homines. T. 7. c. 228. B.
Vindicari an poſſit incerta pars. T. 8. c. 254. E.
Vindicatio rei quid. T. 1. c. 746. C.
Vindicatio rei civilis proprietario competit. T. 1. c. 747. A.
Vindicatio pro vindicta. Tom. 3. c. 100. E.
Vindicatio triplex. T. 3. c. 132. B.
Vindicatio directa potior eſt, quàm prætoria. T. 4. c. 271. D.
Vindicatio extero non datur, ſed condictio ob cauſam causâ non ſequutâ. T. 4. c. 267. D.
Vindicatio alienatione finitur. T. 5. c. 657. D.
Vindicatio eſt dominii actio. T. 5. c. 902. D.
Vindicatio Falcidiæ ubi locum habet, ibi interdictum quod legatorum eſt ſupervacuum. Tom. 5. c. 794. D. E.
Vindicatio in re præſenti olim facta fuit: nunc mos ille mutatus eſt. T. 5. c. 373. E.
Vindicatio olim in re præſenti; ſicut & nuntiatio novi operis facta eſt. Ibid. E.
Vindicatio uſusfructus quomodo fiat. T. 5. c. 374. A.
Vindicatio pignoris quomodo fiat. Ibid. A.
Vindicatio ubieſt, non eſt condictio indebiti. T. 5. c. 904. D. & retro, ubi eſt condictio indebiti, non eſt vindicatio. Ibid. D.
Vindicatio, & condictio quomodo differant. T. 5. c. 904. D. E.
Vindicatio ſervitutis prædii ruſtici, vel urbani, quare non numeratur inter genera vindicationum. T. 5. c. 374. A. B.
Vindicatio proprietatis quomodo inſtituitur. Ibid. A.
Vindicatio poſſeſſionis quo interdicto fiat. Ibid. A.
Vindicatio uſusfructus. Tom. 6. c. 35. B. C.
Vindicatio hereditatis. T. 6. c. 434. A.
Vindicatio gregis, & peculii. T. 6. c. 433. E.
Vindicatio directa, & utilis. T. 6. c. 334. B.
Vindicatio ſervitutum. Ibid. C.
Vindicatio liberi hominis quid ſit. T. 7. c. 228. B.
Vindicatio quid. T. 7. c. 225. A.
Vindicatio eſt ex 12. tabularum legibus. T. 7. c. 601. B.
Vindicatio ſervitutis per actionem confeſſoriam quid. T. 7. c. 224. D.
Vindicatio poſſeſſionis quid. Ibid. D.
Vindicatio finium quæ. Ibid. D.
Vindicatio dominii, ſeu proprietatis quæ. Ibid. D.
Vindicatio eſt, ædificio diruto caſu aliquo. T. 7. c. 613. A.
Vindicatio prætoria triplex eſt, ſuperficiaria, vectigalis, & Publiciana. T. 7. c. 344. B.
Vindicatio rei in quem competit. T. 7. c. 292. B.
Vindicatio incertæ partis eſt, ſi juſta cauſa interveniat. Tom. 7. c. 236. A.

BIU Cujas

Vindicatio de quibus rebus esse possit, & de quibus vindicatio esse non possit. Tom. 7. c. 232. C.
Rei vindicatio, & publiciana actio in quo differunt. T. 7. c. 347. B.
Vindicatio massæ. T. 7. c. 237. A. B.
Vindicatio duplex est, civilis, & prætoria; seu, quod idem est, directa, & utilis. T. 7. c. 344. B.
Vindicatio cui competat. Tom. 7. c. 315. B.
Vindicatio cui competit, & adversùs quos. T. 7. c. 295. A.
Vindicatio. Vide, Rei vindicatio.
Vindicatio ad quid, & cui competat. T. 8. c. 937. B.
Vindicatio rerum corporalium quid a vindicatione rerum incorporalium differt. T. 8. c. 1104. C.
Vindicatio prætoria publiciana. T. 8. c. 506. B.
Rei vindicatio specialis an differat a petitione hereditatis. Tom. 9. c. 157. A. B.
Vindicatio duplex, alia specialis, alia rerum universalium. T. 9. c. 150. D. E.
Vindicatio datur domino, vel quasi domino. T. 9. c. 1196. B.
Vindicatio rerum amotarum. T. 9. c. 545. E.
Vindicatio pignoris in quem extenditur usque ad 40. annos. T. 9. c. 1301. B. C.
Vindicatio specialis quando tollitur, & quando non. T. 9. c. 173. B.
Vindicatio ususfructus quibus verbis significatur. T. 9. c. 203. B.
Vindicatio possessionis nulla prodita est jure civili. T. 9. c. 1166. B.
Vindicatio ei soli competit, qui dominus est. T. 10. c. 302. B.
Vindicatio utilis an competat non domino. Ibid. B.
Vindicatio sumpta pro hereditatis petitione per fideicommissum non petitur, sed extraordinariâ persequutione. T. 10. c. 314. C.
Vindicatio non adquiritur ignoranti legatario. T. 10. c. 408. E.
Vindicatio triplex. T. 10. c. 673. C.
Vindicatio an personam obliget. T. 10. c. 707. A.
Vindicatio an utiliter opponatur exceptioni doli. T. 10. c. 708. A. B.
Vindicatio rerum singularium est in rem, non in personam. T. 10. c. 941. C.
Vindicatio est actio certi. T. 10. c. 947. D.
Vindicatio nihil aliud est, quàm assertio dominii. T. 10. c. 979. A.
Vindicatio est effectus, finis, & exsequutio dominii. Ibid. D.
Vindicatio quomodo olim fiebat, & quænam sit actio. T. 10. c. 1183. B.
Vindicatio an transmittatur in heredem. T. 10. c. 1193. B.
In vindicationis formula duæ sunt causæ. T. 3. c. 250. B.
Vindicationis formula. Tom. 2. c. 172. A. & seq.
Vindicationis propria causa est dominium, publicianæ bonæ fidei possessio. T. 4. c. 701. E.
Vindicationis legatum propriè dari dicitur ab ipso testatore. T. 7. c. 1233. E.
Vindicationis legatum explicatur. T. 7. c. 1095. E. & c. 1096. A.
Vindicationi fundi se offerens possessoris nomine, damnatur ex proprio dolo, quia decepit actorem. T. 5. c. 154. B.
Vindicationem dari ei, cui servus, aut filiusfamilias, qui habebat liberam peculii administrationem, rem peculiarem vendidit, & tradidit. T. 7. c. 318. C.
Vindicationem alii habent, alii non habent, sed possessionem, & retentionem. T. 7. c. 585. D.
Vindicationem rei qui habent, habent directam actionem communi dividundo. Ibid. D. E.
De iis, qui vindicationem habent, & de his, qui non habent vindicationem. Ibid. D. E. & seq.
Per vindicationem legatum cur sic appellatur. T. 7. c. 225. B.
Vindicationem rei utilem habet is, qui rem alienam immobilem longo tempore possedit bonâ fide, & justo titulo contra dominum rem vindicantem, & creditorem hypotecarium. Tom. 9. c. 1045. C.
Vindicationem rei domino dari cum effectu adversùs eum, qui ex nulla justa causa possidet fundum alienum. T. 9. c. 1016. D.
Vindicatione non tenetur, qui habet pretium. T. 1. c. 1263. A.
De vindicatione servitutum. T. 6. c. 35. B. & seq. & T. 7. c. 479. D. & seq.
Vindicatione absolvi eum, qui probaverit, se desiisse possidere sine dolo. T. 7. c. 869. E.
Vindicatione qui agit, agit quasi in possessorem. T. 7. c. 290. E.
De vindicatione incertæ partis ex justa causa. T. 7. c. 589. E.
De vindicatione gregis. T. 7. c. 231. C. & seq.
De vindicatione rei, sive proprietatis, & servitutis. T. 7. c. 585. D.
De vindicatione partis. T. 7. c. 251. C.
De rei vindicatione edictum fuit de tota re, quæ vindicatur. T. 7. c. 345. C.
De rei vindicatione. T. 7. c. 224. D. & seq. in quo differat a cæteris vindicationibus. Ibid. c. 225. D.
In rei vindicatione probandi munus est actoris, non rei. Tom. 9. c. 264. D.
Vindicatione rei tenetur non solùm, qui dolo possidet, sed etiam qui possidere desiit. T. 9. c. 239. C.
Vindicationes possessionis. Tom. 1. c. 746. D.
Vindicationes, & actio publiciana in quo differunt. T. 7. c. 348. E.
Vindicationes quo maximè alio verbo significentur. T. 8. c. 1100. E.
In vindicationibus singularibus res tantùm veniunt, non actiones. T. 1. c. c. 1263. D.
In vindicationibus compensationi locus non est. T. 4. c. 735. C. D. & T. 6. c. 67. B.
In vindicationibus neminem cogi dicere titulum possessionis suæ. T. 9. c. 176. D.
Vindicationum genera plura sunt. T. 5. c. 374. A.
Vindicationum varia genera. T. 7. c. 224. D.
Vindicationum species. T. 8. c. 1112. D.
Vindicationum appellatio unde proficiscatur. T. 8. c. 353. C.
Vindicationum genera quatuor, nec plura, & quæ. Tom. 9. c. 129. B.
Vindicationum divisio. Tom. 10. c. 933. A.
Vindicatur saltem res præsens. T. 4. c. 334. C.
Vindicatur res cum fructibus exstantibus tam a bonæ fidei possessore, quàm a malæ fidei possessore. T. 9. c. 239. D.
Qui vindicaturus est, quid debet priùs requirere, & explorare. T. 7. c. 314. D.
Vindicaturus maximè desiderat sibi exhiberi rem, quam vindicaturus est. T. 10. c. 947. A.
Vindices. T. 3. c. 67. A.
Vindicia jure, atque in loco præsenti fiebat. T. 2. c. 172. C.
Vindiciæ, ideſt, possessio. Ibid. B.
Vindiciæ nomen unde deductum. T. 2. c. 445. A. & T. 9. c. 942. A. B.
Vindiciæ ex lege 12. tabularum secundùm libertatem dabantur. T. 2. c. 172. C. & T. 3. c. 524. D.
Vindiciæ an dentur secundùm libertatem. T. 1. c. 903. B.
Vindiciæ libertatis causâ quando dentur. T. 5. c. 686. D.
Vindiciæ dantur in liberali causa. T. 9. c. 980. B.
Vindiciæ dantur a judice in judiciis in rem, interim dum de proprietate disceptatur. T. 10. c. 937. D.
Vindiciæ unde sic dictæ. Ibid. E.
Vindiciarum nomen unde venerit. T. 1. c. 903. B. C.
Vindicias secundùm libertatem primus dedit Brutus. Ibid. B.
Vindicias dato, gallicè *la jouyſſance, la recrance*. Tom. 10. c. 937. E.
Vindicta quid. T. 1. c. 837. E. & T. 9. c. 942. B.
Vindicta est contra bonos mores, jus est

est bonis moribus tuendi se, non ulciscendi. T. 4. c. 705. D.
De vindicta. T. 9. c. 938. D. & seq.
Vindicta, & infamia sunt in condictione rerum amotarum & in condictione furtiva. T. 10. c. 956. D.
Vindictæ nomen unde deductum. T. 2. c. 444. E. & c. 445. A. & T. 9. c. 942. A. B.
Vindictæ judicium expectans crimen, per alios intendi non potest. T. 4. c. 1391. D.
Vinea primùm putanda, vel sarpenda est, deinde pedanda. T. 6. c. 472. D.
Vineæ reditus an, & cur amplior, & utilior hominibus sit, quàm prati. T. 5. c. 917. A.
Vinearum appellatione quid significetur. T. 7. c. 435. B.
Vinearum possessio an sit utilior, quàm pratorum. T. 10. c. 752. A.
Vinearum nomine quid intelligatur. T. 10. c. 1178. C.
Vineis quæ res junguntur. T. 7. c. 611. E.
Vineis imposita si sit servitus, an imposita videatur vineis, & vitibus, an solo. T. 7. c. 435. C.
Vina doliaria. T. 3. c. 52. A.
An vina legata videantur, legatâ domo instructâ. Tom. 4. c. 1135. A.
Vina priora sæpe effusa fuisse defectu vasorum, ut dulcia adhuc recentia recipiantur, Plinius scribit. T. 7. c. 1455. B.
Vinariis vasis quæ adnumerentur. T. 7. c. 1448. E.
Vini petiti æstimatio facienda officio judicis. T. 7. c. 681. C.
Vini accessiones quæ. T. 7. c. 1448. A.
Vini accessio an sit mensura. T. 7. c. 1448. A. ejus appellatio generalis est. Ibid. c. 1455. D.
Vini appellatione an contineantur defrutum, acinatitium, passum. T. 7. c. 1457. A. B.
Vini appellatione an contineantur liquores, qui condituræ loco sunt, ut acetum. T. 7. c. 1456. E. & c. 1457. A. an contineantur, quæ in vini vicem bibuntur alendi causâ. Ibid. 1456. E. an mulsum, conditum ὑδρόμελι, ζύθον, cervisia, cydonium, pyratumque contineantur. Ibid. E.
Vini appellatione an aliæ potiones contineantur, & quæ illæ sint. T. 7. c. 1455. D. & seq.
Vini certâ mensurâ in annos singulos legatâ ex certo fundo, si nihil, vel minus natum sit, an legatario nihilominus vinum debeatur. T. 7. c. 1452. A.
Vini electione datâ, si legatarius elegerit acetum, an electio consumatur. T. 7. c. 1429. B.
Vini certâ mensurâ legatâ, quod in illa vinea natum erit, si minus natum sit, an debeatur amplius, quàm natum sit. T. 7. c. 1452. A.
Vini peculiaris legato continebitur, quod servi nomine vini habuerunt. T. 7. c. 1458. A.
Vini legato an acetum quoque contineatur, quod paterfamilias vini numero habuit. T. 7. c. 1445. C.
Vini assignatio, & clavium datio pro traditione sunt, si modò fiant post degustationem. T. 10. c. 443. C.
Venditio ad mensuram facta ante admensionem perfecta non est. Ibid. E.
Vini venditor si est in mora tradendi vini, quid fiet. T. 10. c. 753. B.
Vino legato, amphoræ, & cadi debentur. T. 3. c. 51. D.
Vino legato an mulsum contineatur. T. 7. c. 1455. E.
Vino legato cum vasis, an etiam illud debeatur, quod est in doliis. T. 7. c. 1449. C.
Vino legato non adjectâ quantitate, an omne vinum legatario præstetur. T. 7. c. 1447. A. & c. 1452. D. E.
Vino legato per aversionem, an omne vinum, quod testator habuit legatario debeatur. Tom. 7. c. 1452. D. E.
Vino legato, si in eo accipiendo moram fecerit legatarius, an ei integrâ sit actio ex testamento legati nomine in heredem. Tom. 7. c. 1453. D.
Vino legato, si non adjectum sit cum vasis, an vasa quoque legata videantur. T. 7. c. 1447. E.
Vino legato, debentur vasa. T. 7. c. 1178. B.
Vino vendito, sequuntur vasa. Ibid. B.
Vino, vel oleo generaliter legato, nullâ adjectâ mensurâ, vel pondere, an legatum valeat. T. 7. c. 989. E.
Vino vendito, an vasa quasi accessiones emptorem sequantur. T. 7. c. 1448. B.
Vino vendito, emptore cessante, & frustrante, an idem vinum venditor alii vendere possit. T. 7. c. 1454. B.
Vino vendito, si emptor post diem vino admetiendo finitum cessaverit, an venditor vino effuso dolia evacuare possit. T. 7. c. 1453. E. & c. 1454. A. & seq.
Vino vendito, vel legato, si legatarius, vel emptor moram fecerint, an venditor, vel heres vinum præstare cogantur, antequam consequuti fuerint, quanti alia dolia conduxerint. T. 7. c. 1454. A. B.
Vino vendito, vel legato, an dolia contineantur. T. 7. c. 1448. E.
Vino vendito, etiam vasa vinaria vendita videntur. T. 8. c. 665. A.
Vino legato quid contineatur. T. 10. c. 1127. A.
Vinum novum a novembri mense datur militibus. Tom. 2. c. 963. E.
Vinum honorarium est, quod honoris causâ offertur. T. 4. c. 1001. C.
Vinum quod, & quando homini venenum esse possit. T. 5. c. 954. A.
Vinum defunditur ex doliis, cum vina deplentur, vel decapulantur, id est, cum evacuantur in totum. T. 6. c. 474. D.
Vinum vetus recentare quid sit. Ibid. D.
Vinum peculiare quod. Tom. 7. c. 1458. A.
Vinum falernum, & surrentinum non erat usui ante vigesimum, vel trigesimum annum. T. 7. c. 633. E.
Vinum de dolio, idest, vinum novum. T. 7. c. 634. B.
Vinum doliare, idest, vinum novum. Ibid. B.
Vinum amphorarium, idest, vinum vetus. Ibid. B.
Vinum diffusum, idest, vinum vetus. Ibid. B.
Vinum aminæum quod sit. T. 7. c. 1459. B.
Vinum an pereat emptori, si post moram ejus perierit facto venditoris. T. 7. c. 1448. D.
Vinum an sit in pœnu. Tom. 7. c. 1446. D.
Vinum an venditor effundere possit, si diem ad metiendum præstiterit emptori, nec intra diem admensum sit. T. 7. c. 1448. C.
Vinum de cuppa quod sit. T. 7. c. 1451. A.
Vinum diffusum quod sit. Ibid. A.
Vinum doliare quod sit. T. 7. c. 1450. E. & c. 1451. A.
Vinum græcum quod sit. Tom. 7. c. 1459. C.
Vinum legatum si totum coacuerit vivo testatore post factum testamentum, an legatum extinguat. T. 7. c. 1457. D.
Vinum legatum, si vasa legata non sint, an cum vasis debeatur. T. 7. c. 1447. E.
Vinum mutuo datum, ubi peti, & dari debeat. Tom. 7. c. 1298. A.
Vinum, oleum, & cæteri fructus an sint villæ, vel fundi. T. 7. c. 781. A.
Vinum qui legat, an omne vinum, quod habet, legasse videatur. T. 7. c. 1452. E.
Vinum qui legat, cum non habet, an de mero vino sensisse videatur. T. 7. c. 1445. D. E.
Vinum quid propriè sit. Tom. 7. c. 1455. D.
Vinum vetus si legatum sit, quo-

BIU Cujas

modo id æstimetur ; Tom. 7. c. 1458. C.
Vinum doliare debetur sine doliis, seriis, cupis. T. 8. c. 628. B.
Vinum exportari non debet. T. 9. c. 369. E.
Vinum qui debet, aut oleum, quanti vinum est damnatur æstimatione judicis. T. 10. c. 539. A.
Vinum qui simpliciter dixit, rem incertam dicit. T. 10. c. 541. A.
Vinum si sit degustatum, etiam non traditis clavibus, vini periculum pertinet ad emptorem. T. 10. c. 657. E.
Vinum generat oblivionem. T. 10. c. 905. B.
Vinum si veneat ad mensuram, facienda est mensura, antequam periculum ad emptorem pertineat. T. 10. c. 1012. B.
Vinum duobus præcipuè modis corrumpitur, & mutatur. T. 10. c. 1009. D.
Viocuri qui. Tom. 1. c. 479. A. & T. 5. c. 874. A.
Violare constitutiones sacras est sacrilegium. T. 9. c. 1455. A.
Violatæ nomen non pro vi accipi, sed pro stupro sine vi illato. T. 3. c. 148. E.
Violator occiditur impune. Tom. 1. c. 505. C.
Violatores sepulcrorum. Tom. 9. c. 1437. E.
Violentus possessor est omnis invasor. T. 9. 1154. D.
Vir bonus quis dicatur. Tom. 3. c. 26. C.
Vir adulter repudio ab uxore separari potest. T. 2. c. 1073. C.
Vir adulterii accusari non solet. T. 4. c. 282. D.
Vir hodie jure codicis accusari adulterii non potest, mulier potest. T. 4. c. 793. C.
Vir genere nobilitat fœminam. T. 5. c. 543. B.
Vir bonus. Vide, Bonus vir.
Vir bonus est verus æstimator, & arbiter æquitatis. T. 5. c. 988. D.
Vir omni culpâ, & dolo carens, mulieri actione de dote non tenetur. T. 6. c. 545. E.
Vir bonus quis. T. 7. c. 9. D. bonus civis quis. Ibid. D.
Vir doctissimus notatus. Tom. 7. c. 1168. A.
Vir. Vide, Maritus.
Vir, & uxor quando sibi invicem succedunt. T. 9. c. 674. C. & seq.
Vir si uxori post divortium dotem promittat, mulier est creditrix, licèt dos non intervenerit. T. 10. c. 416. E.
Virgæ, etiamsi comburendi causâ habeantur, non continentur lignorum appellatione. Tom. 4. c. 591. E.
Virgarum, fustium, & flagellorum jus habuit Præfectus vigilum, Tom. 10. c. 857. D. E.
A Virgilio, aut Homero incipiunt grammatici. T. 1. c. 1025. B.
Virginitas an ex aspectu τῆς ὑμένος judicari possit. Tom. 6. c. 1129. B.
Virginius causam dedit successioni. T. 1. c. 902. D.
Virginius cur filiam suam interfecit, Ibid. D.
De virginum raptu. T. 9. c. 1432. B. & seq.
Virgis, sive fustibus cæduntur liberi homines, non flagellis, flagris, loris. T. 7. c. 126. E.
Virgo filiafamilias. T. 3. c. 176. D.
Virgo pro impubere. T. 3. c. 148. E.
Virgo non tantùm est integritatis nomen, sed & teneræ ætatis. T. 4. c. 1434. D.
Virgo pro muliere. T. 7. c. 697. E.
Virgo interdum pro muliere usurpatur. Ibid. E.
Ultra vires peculii dominus non tenetur. T. 6. c. 98. B.
Viri sexagenarii idonei ad generandum. T. 1. c. 325. B.
Viri illustres, & qui super eos sunt, per procuratores possunt actionem injuriarum criminaliter vel persequi, vel suscipere. Tom. 1. c. 245. E.
In viri manum convenire quid sit, T. 5. c. 397. B.
Viri sunt cives simpliciter, & absolutè. T. 6. c. 76. B.
Viri iterantes nuptias, exsistentibus liberis ex priore matrimonio. T. 9. c. 459. E.
Viri. Vide, Homines.
Viri, illustres inviti testimonium non dicunt. T. 9. c. 295. E.
Viri boni sæpe dicti sunt patroni, ac illi, quorum sumptu vivimus, creditores, fœneratores. T. 10. c. 582. D.
Viria vestigia cæstuum occupavit, apud Tertullianum. T. 3. c. 272. C.
Viridaria, vel viridiaria. Tom. 1. c. 314. D.
Viridaria an habere liceat, si ædificia debeant servitutem altiùs non tollendi. T. 7. c. 400. C.
Viridaria ponere non est altiùs tollere ædes. Ibid. C. D. & c. 413. D.
Viridaria quid sint, & an impediant prospectum. T. 7. c. 400. C. D.
Virile officium est tutela; T. 4. c. 1000. D. decreto, & concessu Principis est quoque officium muliebre. Ibid. D.
Viriles obligationes quæ vocantur. T. 4. c. 269. C. D.
Viriles partes quæ dicantur. T. 5. c. 841. A.
Viriles portiones facit enumeratio personarum. T. 9. c. 1097. E.
Virilis nomine rata significatur. T. 9. c. 896. B. & c. 905. A.
Viriolæ, victoriolæ, victoriæ. T. 3. c. 28. A.
Viro credendum est concubitum alleganti. T. 6. c. 1080. C.
Viros summates, & matronas per nuntium, aut epistolam adiri solere, Epictetus dicere solitus est. T. 5. c. 408. C.
Virtus animi est propria, quia sempiterna, cætera mutua. Tom. 5. c. 392. B.
Virtus est constans, & perpetua. T. 7. c. 51. A.
Virtus moralis unde venit. T. 7. c. 50. C.
Virtus auctoris sequitur heredem. T. 9. c. 1000. B. bona fides defuncti proficit heredi ad usucapionem. Ibid. B.
Virtutem solam beatum facere. T. 9. c. 13. D.
Virtutes aut sunt animi, aut corporis. T. 7. c. 50. B.
Virtutes animi quæ sint. Ibid. B. C.
Virtutes voluntariæ quæ. Ibid. C.
Virtutis nobilitas, non generis claritas Deo gratum ministrum facit. T. 6. c. 1003. E. & c. 1004. A.
Vis quid sit, & per vim quis facere dicatur. T. 1. c. 959. D.
Vis est necessitas voluntati contraria. Ibid. D. & c. 1483. C.
Vis publica, & vis privata quid discrepant. T. 1. c. 873. C. & T. 2. c. 593. C.
Vis omnis armata est publica, non contra. T. 1. c. 285. C.
Vis possessionem adimit. Tom. 1. 1. c. 1401. C.
Actionibus, foro, & jurisdictioni nihil est tam contrarium, quàm vis. T. 1. c. 966. E.
Vis bonorum raptorum. Tom. 1. c. 867. A.
Vis armata est, quæ fit ferro, & viribus. T. 4. c. 652. B.
Vis simplex quæ est. Ibid. B.
Vis pro majore vi, & atroci, & sæva. T. 5. c. 141. D.
Vis civilis non est vis. T. 5. c. 800. E.
Vis, & metus qui in jure intelligatur. T. 5. c. 141. D.
Vis, & potestas querelæ inofficiosi testamenti quæ sit. T. 5. c. 897. A.
Vis civilis quæ sit, & dicatur. T. 5. c. 800. E.
Vis major morbus sonticus, adversa tempestas, vis fluminis: hi tres casus majores, quibus obviam iri non potest, excusant actorem, reum, & judicem. T. 5. c. 411. E. & c. 412. A.
Vis alia armata, alia inermis. T. 7. c. 22. D.
Vis, & injuria propulsanda. Ibid. C.
Vis quædam Romæ erat civilis, quotidiana, & festucaria. T. 8. c. 551. A. B.
Vis publica est, quæ contraria est rei, jurive publico. T. 9. c. 1430. A.
Vis privata est, quæ est contraria rei,

BIU Cujas

rei, jurive privato. Ibid. A, B.
Vis quotidiana. Vide, Interdictum de vi quotidiana.
Vis publica, & vis privata quæ est. T. 9. c. 1429. A.
Vis major non venit in commodato, nec in pignore. T. 9. c. 1197. D. E.
Vis divina. T. 9. c. 298. E. Vide, Casus majores.
De eo, cui vis facta est, si vim rerum direptarum probare non potest, quid agendum erit. T. 9. c. 1160. C.
Vis dans causam contractui bonæ fidei vitiat ipso jure contractum. T. 9. c. 371. E.
Vis divina pertinet ad emphyteuticarium. T. 9. c. 417. C.
Vis, & metus dans causam contractui bonæ fidei, eum vitiat ipso jure. T. 10. c. 655. B.
Vis major pertinet ad emphyteuticarium, secus est in locatore. T. 10. c. 668. C.
Vis omnis non improbatur. T. 10. c. 1030. A.
Vis quotidiana quænam sit apud Ciceronem. Tom. 10. c. 1175. C.
De vi armata, ac de vi quotidiana interdictum duplex. T. 1. c. 965. B.
De vi, & de vi armata interdictum. T. 1. c. 285. B.
De vi interdictum duplex. Tom. 3. c. 140. C.
Vi quomodo quis dejiciebatur. T. 1. c. 479. C.
Quod vi, aut clam. T. 1. c. 854. B.
De vi ulciscenda, ac defendenda. T. 3. c. 126. C.
Vi gesta esse debent irrita. Tom. 1. c. 639. C.
Vi extorta nullius esse momenti. T. 2. c. 1335. B.
Vi bonorum raptorum tenetur is, cujus dolo rapuit alter, non furti. T. 4. c. 337. A.
Vi quod fit, dolo malo fieri intelligitur. T. 5. c. 79. B.
Vi rapere, vi facere quis videtur. T. 8. c. 521. E. c. 522. A.
Vi, aut clam facere quis dicatur. T. 7. c. 455. E.
De vi criminali motâ quæstione, & de possessione, aut proprietate civili, utra prior expedienda. T. 7. c. 150. B. C.
De vi quot modis quæratur; & si civiliter, an de possessione restituenda quæratur. Ibid. B.
Vi raptæ res an verbo *periisse* contineantur. T. 8. c. 488. E.
Qui vi alienam possessionem pervasit, extra ordinem punitur ex constitutionibus Principum. T. 9. c. 1151. A. & seq.
Qui vi possessorem dejecit, quomodo punitur. Ibid. A.
Pro vi habentur blanditiæ, & illecebræ, pictæ tectoria linguæ, & hamati sermones in crimine raptus. T. 9. c. 1433. C.
De vi bonorum raptorum. Tom. 9. c. 1460. C. & seq.
De vi actio. Vide, Actio.
De vi bonorum raptorum actio. T. 9. c. 1157. B. Vide, Actio de vi bonorum raptorum.
De vi quotidiana interdictum, & cui datur. T. 9. c. 1149. A.
De vi armata interdictum cui datur. Ibid. A.
De vi exceptio in quo differat ab interdicto unde vi. T. 9. c. 1245. C.
De vi armata interdictum adversùs quem datur. T. 9. c. 1149. A.
Interdictum unde vi an pertineat ad res mobiles. Tom. 10. c. 188. E.
Competit cujusque rei possessori, qui vi dejectus fuerit. Ibid. E.
Interdictum quod vi, aut clam faciliùs datur ei, qui fundum conduxit, quàm ei, qui precario habet. T. 10. c. 234. E. huic datur res utenda tantùm, illi etiam fruenda. Ibid. E.
Vi bonorum raptorum damnati an prohibeantur testimonium ferre. T. 10. c. 606. C.
Vi, metusve causâ quæ sunt gesta, negotia Prætor rescindit. T. 10. c. 890. B.
De vi pactum an valeat; Tom. 10. c. 1179. E.
Vim facit, qui aliquem domi inclusit, vel ferro vinxit. T. 1. c. 367. D.
Contra vim vi experiri juris est naturalis, gentium, & civilis. T. 1. c. 965. B.
Vim vi propulsare omni jure comparatum. T. 3. c. 126. C.
Vim vi repellere licet. Tom. 4. c. 654. B. & Tom. 7. c. 22. D.
Vim qui faciat. T. 8. c. 796. E.
Vim vi depellere esse natum ex jure gentium. T. 7. c. 25. B.
Vim pro pellere permittitur. T. 9. c. 1150. B.
Is, qui per vim possessionem invasit ejecto possessore, civiliter tenetur in duplum. T. 9. c. 1157. A.
Vim majorem non pertinere ad inquilinum. T. 9. c. 410. C.
Si per vim, vel alio modo absentis perturbata sit possessio. Vide, Interdictum.
Vim majorem locator agnoscit. T. 9. c. 410. A.
Vim inferre ex intervallo ad recuperandam possessionem, non est propulsare vim, sed ulcisci. T. 9. c. 1150. B. C.
Vim, & raptum sæpe comitantur homicidia. T. 9. c. 1433. D.
Adversùs vim majorem in alluvione nulla est ratio muniendi se. T. 9. c. 1055. B.
Vim propulsare quid sit. Tom. 9. c. 1150. B. C.
Vim majorem, & divinam, sive iram divinam locator horreorum non præstat. T. 9. c. 406. C.
Vim vi defendere omnes leges, omnia jura concedunt. T. 10. c. 411. A.
Vim convocatis hominibus qui fecit, tenetur lege Juliâ de vi privata. T. 10. c. 573. C.
Vim, aut metum passo competit electio, ut agat actione quod metus causâ, quæ est restitutoria, vel rei vindicatione, ita tamen ut alterâ electâ, altera consumatur. T. 10. c. 890. D.
Per vim siquis dejectus sit possessione prædii, quænam erit actio. T. 10. c. 926. D.
Viscata, & hamata munera. Tom. 1. c. 1103. E.
Viscata institutio. Tom. 5. c. 1055. E.
Viscatum munus spe eliciendi aliquid. T. 9. c. 234. A.
Viscelia lex. T. 9. c. 1439, B. Vide, Lex Viscelia.
Visitationis jura præscribi non possunt. T. 6. c. 915. B.
Jus visitationis amitti non potest. T. 6. c. 916. B.
Visitatores dicuntur περιοδευται. T. 2. c. 22. A, B.
Visitatores quinam dicantur. T. 10. c. 820. D. E.
Visitatoribus prælatis debentur annonæ. T. 6. c. 778. B.
Vispelio quisnam sit propriè. T. 10. c. 459. C.
Vispeliones qui olim fuerint. T. 1. c. 948. A.
Vita utenda data est. T. 3. c. 325. C.
Vita quo vivimus, nobis non accidit, sed est de substantia nostra. T. 10. c. 215. B.
Vita in actu primo est substantia per reductionem, non accidens. Ibid. B.
Vita cognatorum ultra septimum gradum consistere non potest. T. 10. c. 500. E.
Vitæ usuram, tanquam pecuniæ, natura homini dedit, nullâ præstitâ die. T. 3. c. 325. C.
Adversùs vitæ periculum, quod intentat Princeps, vel magistratus, nemini licet se defendere, & cur. T. 7. c. 22. D.
Vitæ adimendæ potestas, juris gladii præcipua pars est. T. 10. c. 385. E.
Vitam suam, & salutem tueri provocato permissum est. T. 4. c. 836. A.
Vitanda sunt in jure ridicula. T. 4. c. 1131. B.
Vitellius Cæsaris legatus Pilatum omni potestate exutum Romam mittit. T. 10. c. 95. C.
Vites qui cædunt, coercentur ut latrones. T. 3. c. 225. D.
Vitia defuncti non excludit heres ignoratione suâ. T. 4. c. 1459. D. E.
Vitia testamentorum non vitiant testa-

BIU Cujas

testatoris voluntatem. T. 4. c. 688. E.
Vitia stipulationum vitiant obligationem. T. 4. c. 689. A.
Vitia, & mendum quando voluntatem testatoris non vitiant. T. 4. c. 1071. A.
Vitia esse temporaria. T. 7. c. 51. A.
Vitia possessionum tria, & quæ sunt. T. 9. c. 1150. A.
Vitia aliorum cernere, oblivisci suorum stultitiæ proprium est. T. 9. c. 852. C.
Vitia a majoribus contracta perdurare, & successorem auctoris sui culpam comitari, successorem scilicet universi juris. T. 9. c. 1000. A. B.
Vitia in servo futura non præstat venditor. T. 10. c. 1031. A.
Vitio rei sublato, non statim vitium furis, aut personæ tollitur. T. 5. c. 725. B.
Cum vitio qui possidet, non utique semper vim jure propulsat. T. 10. c. 697. B.
Vitiosa possessio malæ fidei est, & sic inutilis usucapio ejus. Tom. 5. c. 739. E.
Vitiosa possessio quæ dicitur. T. 5. c. 743. B. C.
Vitiosa servi possessio domino nocet. Ibid. B.
Vitiosam rem qui vendit, & tradit, vitio comperto, quanti agetur. T. 10. c. 765. C.
Quoties vitiosè cautum est, non cautum videtur. T. 4. c. 97. E.
Vitiosæ possessiones quæ sint, & quando accidant. T. 5. c. 804. A.
Vitiosum ubique est, quod nimium est. T. 5. c. 661. A.
Vitium priùs fuit observatio, nunc mos est. T. 2. c. 1231. C.
Vitium aut reale, aut personale. T. 1. c. 1129. E.
Vitium fugæ num antiquius sit venditione, cum dubitatur, responso servi tormentis elicito credendum est. T. 4. c. 975. A.
Vitium possessionis, a defuncto contractum, heredem sequitur. T. 4. c. 1459. D.
Vitium possessionis, quam servus nactus est, quomodo purgetur. T. 5. c. 743. C.
Vitium temporis an hereditatem vitiet, & libertatem. T. 5. c. 1093. D.
Vitium rei possessæ quomodo purgetur. T. 5. c. 732. E.
Vitriarii quinam appellati fuerint. T. 2. c. 767. C.
Vitriariorum privilegia. T. 2. c. 768. C.
Vitricus qua causâ habetur loco parentis. T. 3. c. 230. E.
Vitulinis carnibus vesci lege prohibitum. T. 3. c. 101. C.
Vitulorum ne carnibus vesceretur, vetitum a Valentiniano. T. 10. c. 703. D.
Vitutiarii quinam fuerint nuncupati. T. 3. c. 311. E.
Vivaria. T. 5. c. 715. E.
Vivarium qui emerit, an etiam feras emisse intelligatur. Tom. 8. c. 262. D.
Viventis beneficium alii conferri non potest. Tom. 6. c. 1007. A.
Viventium interest non præcipitari, dum justè deliberant, sed morientium interest habere successores legitimos. T. 10. c. 784. C.
Vixisse vento non præsumitur, proverbium. T. 9. c. 589. D.
Vivi cedunt viam, morientes relinquunt. T. 5. c. 638. B.
Ulciscendi jus naturale non est. T. 1. c. 965. B.
Ulpiani ab Africano dissentio. T. 3. c. 199. A.
Ulpianus juris conditor appellatus. T. 1. c. 1071. B.
Ulpianus jurisconsultus Syraticus nuncupatus. T. 6. c. 799. C.
Ulpianus jurisconsultus fuit præfectus annonæ sub Alexandro. T. 9. c. 1255. C. fuit præfectus prætorio. Ibid. D. fuit magister scrinii. Ibid. D. occisus fuit a prætorianis militibus seditione motis. Ibid. D.
Ulpianus a Paulo facilè, & libenter dissidet. T. 10. c. 77. D.
Ulpianus fuit sub Alexandro Præfectus Prætorio, & annonæ. T. 10. c. 665. D. & c. 709. D.
Ultima cognitio. T. 9. c. 126. E. Vide, Cognitio.
Ultima judicia morientium certiora sunt. T. 9. c. 85. C.
Ultimæ voluntates latiùs interpretantur, quàm stipulationes. T. 7. c. 1163. A.
Ultimæ voluntatis scriptura libera, & stylus liber hominibus esse debet. T. 9. c. 719. A.
Ultimarum voluntatum favore usuræ in actione ex testamento, ex mora currunt instar judiciorum bonæ fidei. T. 5. c. 403. C. D.
Ultimorum judiciorum tria genera, testamentum, codicilli, & ultimum judicium. T. 9. c. 705. B.
Ultimum judicium an sit supplementum codicillorum. Tom. 9. c. 705. B. C.
Ultio omni jure prohibita. T. 9. c. 1150. C.
Ultio est honor debitus soli Deo. Ibid. C.
Ultro, idest, prior. T. 3. c. 57. E.
Ulysses non vi, sed dolo Polyphemum excæcavit. T. 1. c. 1356. E.
Umbri, & Umbrici. T. 9. c. 1308. E.
Una, & æqualis reverentia omnibus parentibus servanda est. Tom. 4. c. 1338. B.
Una, eademque est causa contrariorum, sed contraria tamen. T. 5. c. 837. B.
Unâ conditione deficiente, omnes videntur defuisse. T. 8. c. 510. D.
Uncia quid, & quo alio nomine appellata. T. 8. c. 972. D.
Unctor ἀλειπτής, seu strigilator. T. 3. c. 391. D.
Unde liberi si tabulæ testamenti nullæ exstabunt. T. 8. c. 161. A. & seq.
Unde articulus qualis. T. 8. c. 534. E.
Unde legitimi. T. 8. c. 183. D.
Unde vir, & uxor. T. 9. c. 674. C.
Unde liberi qui ad successionem parentum ab intestato vocantur. T. 9. c. 662. E.
Unde vi interdictum. Vide, Interdictum unde vi.
Unde liberi. T. 9. c. 662. E.
Unde legitimi, & unde cognati. T. 9. c. 666. A.
Unguentum siquis ex pluribus odoribus fecerit, unguenti dominus est, qui fecerit, non cujus odores fuerunt. T. 3. c. 304. C.
Unica interpellatio parit moram. T. 5. c. 566. E.
Unicuique licet renuntiare juri suo. T. 9. c. 58. A.
Unicus casus, quo in actionibus bonæ fidei possessor, non restituens rem ob dolum, & contumaciam, punitur quanti actor in litem juraverit. T. 5. c. 381. A. B.
Uniones, idest, grandes margaritæ, qui & peruli dicuntur. T. 2. c. 469. E.
Unitas non admittit divisionem. T. 10. c. 537. D.
Pro universali indefinita habetur. T. 6. c. 480. B.
Universi in civitate, aut municipio consentire facilè non possunt, in adquirenda scilicet possessione. T. 5. c. 703. D. E.
Universi agere non possunt, vel actiones excipere. T. 6. c. 279. C.
Universitas, municipium, seu civitas an heres instituì possit. T. 5. c. 703. E.
Universitas fundi, an singulæ partes ejus possideantur. T. 5. c. 741. B.
Universitas Bononiensis. Vide, Bononiensis universitas.
De universitate actiones multæ sunt. T. 7. c. 227. D.
Universitatibus an legari possit. T. 8. c. 5. D. E. an eæ possint heredes instituì. Ibid. E.
Universorum non idem animus. T. 7. c. 614. D.
Universum jus cum dicitur quid intelligatur. T. 8. c. 503. D.
Unius rei una tantùm ratio est. T. 4. c. 314. E.
Unius rei duo, pluresve possessores, vel domini in solidum esse non possunt. T. 5. c. 697. C.
Unius facti duæ pœnæ nunquam proditæ sunt. T. 5. c. 42. D. E.
Unius heredis cessatio an cæteris noceat. T. 5. c. 859. D.
Unius sententia ex pluribus arbitris nullius est. T. 5. c. 191. A.
Unum genus est possidendi, species infinitæ. T. 5. c. 717. D.
Unum legatum an rescindi possit, & alterum retineri. T. 5. c. 1048. B.
Unum legatum pro parte scindi non potest, nec divisionem admittit.

BIU Cujas

T. 7. c. 1092. B. non licet partem agnoscere, partem repudiare. Ibid. E.
Unum non potest dici numerus. T. 9. c. 1395. C.
Unus tutor convenitur in solidum, & sustinet onus omnium tutorum, quòd cæteri solvendo non sunt. T. 4. c. 33. B.
Unus ex correis credendi solidum accepto ferre, non verò & novare potest. T. 5. c. 69. C.
Unusquisque sui facti pœnam meretur, publicè interest delicta non esse impunita. Tom. 5. c. 911. C.
Unus dies omnibus præscriptionibus temporalibus, & mensibus singulis superaddi solet. Tom. 5. c. 628. A.
Unus ex creditoribus an curator bonis debitoris dari possit. T. 5. c. 764. D.
Unus, idemque homo potest duplicis juris peculium habere. T. 5. c. 435. C.
Unusquisque potest contemnere ea, quæ pro se introducta sunt. T. 6. c. 324. A.
Unus in libris jurisconsultorum significat idem, quod magister. T. 8. c. 532. D.
Si unus ex pluribus heredibus creditoris, vel debitoris partem suam debiti solverit, vel acceperit. T. 9. c. 1237. C.
Si unus ex pluribus appellaverit. T. 9. c. 1124. D.
Qui vocabatur in jus, sequebatur vocantem. Tom. 9. c. 20. B. C.
Vocabula non tam sunt, quàm negotia. T. 4. c. 174. C.
Vocabula rerum immutabilia sunt, hominum mutabilia. T. 7. c. 966. B.
Vocabula juris auctoribus plerumque significant jus, non corpus. T. 8. c. 504. A.
Vocabula naturæ sunt filius, mater, & cognatus. T. 5. c. 160. E.
Vocabulum *citra* pro *intra*, & rursus *intra* pro *citra* sæpissime apud Cornelium Tacitum legitur. T. 4. c. 1182. D. E.
Vocabulum tantundem præstat, quantum proprium nomen. T. 7. c. 647. C.
In jus vocandi multiplices, & varii modi. T. 5. c. 87. A.
Vocandi aliquem in jus variæ, & multiplices sunt causæ. Tom. 7. c. 115. C.
Vocantur Præsides legati Cæsaris, legati Imperatoris, legati Augusti. T. 4. c. 821. D.
Vocare in jus quid sit. T. 7. c. 115. B. C. Vide, In jus vocare.
Vocare in jus, & in judicium quid. T. 9. c. 20. B.
Vocare in jus. Vide, In jus vocare.
Vocari in jus hodie, non abripi in usu est. T. 5. c. 9. E.
Vocati est non contemnere auctoritatem magistratus. T. 9. c. 1083. B.
Vocati ad forum jure incompetens invocant competens. T. 10. c. 399. D. Vide, Forum.
Vocatio in jus agendi initium est. T. 1. c. 735. A.
Vocatio in jus, & libelli oblatio quomodo differant. T. 5. c. 881. D.
An vocatio in jus, editione, an verò vocatione prior fuerit editio. T. 10. c. 874. C.
Vocatio in jus quomodo olim fiebat. T. 10. c. 875. C. D.
Vocatione solâ in jus actio temporaria non perpetuatur. T. 6. c. 6. A. B.
Post vocationem in jus appellationis remedium an impediatur. T. 6. c. 936. C.
Vocationi in jus commiscetur hodie editio actionis. T. 9. c. 20. C.
Vocationis in jus mos antiquus quis fuerit. T. 5. c. 9. A.
Vocatus in crimen priscos honores retinet, novos ante finitam litem adipisci nequit. T. 4. c. 858. D.
Vocatus in jus confestim ducitur in jus, aut in diem certum promittit judicio sisti. T. 9. c. 21. B.
Vocatus in jus non aliter dimittitur, sed trahitur invitus, nisi vel caverit judicio sisti, vel de re transegerit. T. 9. c. 24. B.
Voconia lex quænam fuerit. T. 8. c. 1004. D.
Voconia lex. Vide, Lex Voconia.
Voconia lex quo tempore lata. T. 10. c. 486. B.
Non volens quis sit. T. 10. c. 409. A.
Volenti, & scienti possessio adquiritur. T. 4. c. 624. D.
Volenti sicut res pro re solvi potest, ita & aliud pro alio constitui. T. 5. c. 396. E. & c. 397. A.
Volerones unde dicti. T. 5. c. 1033. A.
Volo, rogo, mando, cupio, & peto, hæc verba sunt precaria, non directa. T. 4. c. 515. A.
Volo est precarium verbum. T. 7. c. 1096. A.
Volubilia quæ dicuntur. Tom. 7. c. 1376. E.
Volventia quæ dicuntur. Tom. 7. c. 1376. E. & T. 8. c. 261. D.
Cum volueris, & cum morieris, eadem est vis horum verborum. T. 7. c. 1201. C.
Cum volueris, hæc verba sunt extensiva. T. 7. c. 1201. B. & seq.
Voluero non est extensivum, *volam* est extensivum, & admittit mutationem voluntatis. T. 10. c. 531. B. & c. 546. C.
Voluisse videtur, qui videt, & tacet. T. 5. c. 440. B.
Voluisse non intelligitur, qui simulavit. T. 9. c. 796. A.
Qui semel voluit, nullam potest videri accipere injuriam. Tom. 5. c. 671. B.
Volumen nomen generale. T. 10. c. 1122. E.
Voluntaria jurisdictio inter quos est. T. 4. c. 833. B. a Proconsulibus exercetur. Ibid. B.
Voluntaria societas. T. 9. c. 360. B. & seq.
Voluntarii, & necessarii procuratores quinam dicantur. T. 2. c. 110. E.
Voluntarii heredes. T. 7. c. 1440. A. Vide, Heredes.
Voluntarii testes qui. T. 8. c. 216. B.
Voluntarii contractus ex postfacto sunt necessarii. T. 9. c. 243. D. Vide, Contractus.
Voluntarium jusjurandum. Tom. 9. c. 185. A. Vide, Jusjurandum voluntarium.
Voluntarium a Græcis accipitur pro eo, quod defertur in jure. T. 10. c. 418. E.
Voluntarius procurator quis dicatur. T. 3. c. 279. C.
Voluntarius procurator, qui se alienis negotiis offert, rem ratam dominum habiturum cavere an debeat. T. 3. c. 182. D. & c. 279. C.
Voluntarius procurator. Vide, Procurator voluntarius.
Voluntas duobus modis dicitur prior, & posterior. T. 3. c. 393. E.
Voluntas nuda quæ sit. T. 1. c. 704. E.
Voluntas expressa, integra, & libera exigitur in manumissionibus. T. 3. c. 484. D.
Voluntas ex scientia præsumitur. T. 3. c. 394. E.
Voluntas in maleficiis spectatur, non exitus. T. 1. c. 505. B.
Voluntas coacta pro voluntate non habetur. T. 3. c. 484. D.
Voluntas conditionem facit, non sermo. T. 3. c. 410. D.
Voluntas mulieris dotalis fundi alienationem confirmat. T. 1. c. 1500. D.
Voluntas defuncti legitima est favorabilis. T. 1. c. 699. D.
Voluntas testatoris non vitiatur testamentorum vitiis, aut mendis. T. 4. c. 688. E.
Voluntas heredis est ambulatoria usque ad supremum vitæ exitum, sicut dicitur de voluntate testatoris. T. 4. 517. A.
Voluntas privati hominis potentior esse nequit jure publico. Tom. 4. c. 371. D.
Voluntas defuncti in conditionibus scripto potior est. T. 4. c. 1189. A.
Voluntas perpetua eligendi est heredi, quamdiu vivit. T. 4. c. 517. C.
Voluntas sola non facit testamentum, nisi militis voluntas. T. 4. c. 515. B.
Voluntas nuda, & tacita fideicommissum facit. T. 4. c. 536. E.
Voluntas testatoris lege potior est, quæ aliàs Falcidiam minuere non potest. T. 4. c. 1362. E.
Voluntas testatoris potiùs spectatur, quàm verba. T. 4. c. 1188. D.
Voluntas testatoris num erogationis finem faciat. T. 4. c. 877. C.
Voluntas patris quænam sit in bonorum divisione. T. 4. c. 897. E.

BIU Cujas

Omnis voluntas defuncti rata constituitur, cum semel adita est hereditas. T. 4. c. 602. D.
Voluntas suprema potior est. T. 5. c. 1051. A.
Voluntas, & propositum delinquentis distinguunt maleficia. T. 5. c. 586. B.
Voluntas, & consensus patris pro fidejussione filiifamilias est. T. 5. c. 11. A.
Voluntas coacta voluntas est. T. 5. c. 145. B.
Voluntas pro ratihabitione accipitur. T. 5. c. 139. C.
Voluntas, fides, scientia, & mens in emptionibus a servo factis cur spectanda. T. 5. c. 742. E.
Voluntas legitimè contrahentium sæpenumero potior est, quàm nimia juris subtilitas. T. 5. c. 479. C.
Voluntas defuncti intra annum debet exsequi. T. 6. c. 1043. B. C.
Voluntas testatoris ambulatoria est usque ad mortem. T. 6. c. 119. A.
Voluntas testatoris inepta servanda non est circa ejus sepulturam. T. 6. c. 666. D.
Voluntas testatoris in vocibus ambigua. T. 6. c. 503. B.
Voluntas ultima, ultima scriptura spectatur in legatis, & fideicommissariis libertatibus. T. 6. c. 130. D.
Voluntas testatoris in causis testamentorum totum facit. Tom. 6. c. 273. E.
Voluntas nostra a nobis originem capit. T. 7. c. 10. B.
Voluntas testatoris an potior sit scripturâ certâ, & indubitatâ. T. 7. c. 1354. C. D.
Voluntas testantium ambulatoria usque ad supremum vitæ exitum. T. 9. c. 94. C.
Voluntas coacta non est voluntas. T. 9. c. 795. D.
Voluntas ultra mortem est solatium mortis. T. 9. c. 719. A.
Voluntas sceleris, & scelus æquali sorte puniuntur. T. 9. c. 450. C.
Voluntas collata in rempublicam pœnitentiâ non revocatur. T. 9. c. 75. A.
Voluntas a pactione quomodo separanda. T. 9. c. 30. B.
Voluntas, fidem heredis in perpetuum non obstringens, quæ sit. T. 9. c. 36. A.
Voluntas sceleris punitur in crimine majestatis. T. 9. c. 1396. E.
Voluntas expressa facit cessare tacitam. T. 9. c. 885. B.
Voluntatis verbum pactionem subindicat. T. 1. c. 920. B.
Voluntatis solius nulla est pœna. T. 1. c. 472. D.
Voluntatis quæstio plerumque declaratur ex scripto. T. 4. c. 515. C.
Voluntatis est mandatum suscipere; consumere, seu explere necessitatis. T. 4. c. 12. A.
Voluntatis est suscipere mandatum, necessitatis consummare. T. 5. c. 418. B. & T. 9. c. 243. D.
Voluntatis quæstiones occurrunt sæpe. T. 6. c. 118. D.
Voluntatis & juris causam non mutat ordo scripturæ. Tom. 6. c. 279. A. B.
Voluntatis, & officii est commodare, necessitatis re commodatâ uti sinere. T. 9. c. 243. D.
Voluntatis est adire arbitrum, necessitatis parere arbitrio. Ibid. D.
Voluntatis nomine specialis conventio adsignificatur. T. 10. c. 456. C.
Voluntatis est contrahere, necessitatis adimplere contractum. T. 10. c. 959. A.
Voluntati illegitimæ defuncti heres impune non paret. T. 2. c. 1023. B.
Voluntati ineptæ testatoris non est parendum. T. 9. c. 807. A.
Voluntatem etiam puniri. Tom. 3. c. 446. D.
Voluntatem defuncti impleri heredis interest. T. 4. c. 659. D.
Voluntatem defuncti regère conditiones. T. 7. c. 965. A. in fideicommissis voluntatem spectari, non verba. Ibid. c. 1501. A.
Voluntatem non minus puniri, quàm effectum in atrocioribus delictis, quæ tam naturali, quàm civili jure improbantur. Tom. 9. c. 620. B.
Contra voluntatem testatoris non facit, qui non exspectatâ conditione fideicommissi remittit fratri fideicommissum. Tom. 9. c. 31. A.
Voluntatem integram, & plenam, & liberam non habet, qui coactus vult. T. 9. c. 795. E.
Voluntate nudâ non infirmatur testamentum. T. 4. c. 519. B. electio verò heredis infirmatur nudâ voluntate. Ibid. B.
Ex voluntate defuncti omnis perplexitas dirimenda. T. 8. c. 610. B.
Voluntate nudâ testamentum justum, & solenne non infirmatur. T. 10. c. 771. E.
Voluntates etiam, & conatus coercentur. T. 1. c. 472. D.
Voluntates sunt faciliores in rebus suis legandis, quàm alienis comparandis, onerandisque heredibus ad emptionem rei. T. 4. c. 535. D.
Voluntates testantium latiùs accipiuntur. T. 4. c. 689. A.
Voluntates contrahentium in conventionibus debent potiùs spectari, quàm verba. T. 4. c. 912. E.
Voluntates testantium pleniùs interpretandæ sunt in testamentis. T. 6. c. 226. B. & c. 576. E.
Voluntates testantium pleniùs interpretantur. T. 6. c. 744. A.
Voluntates defunctorum non ut actus viventium suspendi posse. T. 7. c. 449. E. & c. 1392. B. C.
Voluntates defunctorum pleniùs interpretandas. T. 7. c. 1365. E. & c. 1366. A.
Voluntates novissimæ in contractibus certiores. T. 9. c. 85. C.
Ex voluptate omnia æstimamus, vel ex utilitate, vel ex necessitate, vel ex amœnitate. T. 4. c. 895. C.
Res voluptatis, idest, voluptas. T. 5. c. 695. A.
Voluptuariæ impensæ. T. 9. c. 503. D.
Vota Deo fiunt. T. 6. c. 1100. C.
Vota urgere quid sit. T. 6. c. 413. B.
Vota dicuntur pollicitationes, seu polluctationes. Tom. 10. c. 586. C.
De voto tractatur sub titulo de pollicitationibus. T. 9. c. 75. A.
Votorum oblatio pro salute Principis anno ineunte. Tom. 2. c. 983. B.
Votum commune filium ad patris hereditatem vocat, patrem verò ad filii bona tantùm miserationis, vel solatii ratio. T. 4. c. 363. C.
Votum incertæ pecuniæ non valet. T. 4. c. 943. B.
Votum matrimonii prius, & antiquius voto clericali. T. 6. c. 1097. C.
Votum redimitur erogationibus. T. 6. c. 881. A.
Votum metu extortum perseverantiâ diuturni temporis confirmatur. T. 6. c. 1101. C.
Votum simplex quomodo differat a voto solenni. T. 6. c. 1100. C. D. impedit matrimonium contrahendum, non tamen dirimit contractum. Ibid. c. 1101. A.
Votum est species pollicitationis, T. 9. c. 75. A.
Voventes qui sint. T. 6. c. 1097. C. D.
Vovere, aut donare de alieno licet voluntate domini. T. 4. c. 371. D.
Vox servi tanquam vox domini est. T. 6. c. 537. B.
Vox patris vox est filiifamilias, & contra vox filii vox patris. T. 6. c. 352. C.
Vox viva est Prætoris edictum. T. 7. c. 654. B.
Vox patris tanquam vox filii. T. 9. c. 977. D. & c. 1253. B.
Vox alba quæ. T. 9. c. 2. A.
Vocis amissio morbi nomine significatur. T. 9. c. 607. E.
Voces pleræque juris, quæ quòd sint malè ab interpretibus acceptæ, accipiuntur & malè in foro. T. 9. c. 284. E.
Urbana prædia esse omnia ædificia, sive ruri, sive in urbe ædificata sint. T. 7. c. 477. C.
Urbana prædia ut distinguenda a rusticis prædiis. T. 7. c. 380. D.
Urbani magistratus qui sint. T. 10. c. 386. E.

BIU Cujas

Urbani magiſtratus judices dant ſuo jure, & more majorum. T. 10. c. 387. A.
Urbani magiſtratus ex pragmatico Principis an poſſint emere res mobiles, vel immobiles. Tom. 10. c. 869. B.
Urbani capitationem præſtare non debent. T. 2. c. 851. B.
Urbani, & urbaniciani milites. T. 2. c. 996. C. D.
Urbani magiſtratus. Vide, Magiſtratus.
Urbaniciani in piſtorum corpus damnandi. T. 2. c. 714. A.
Urbaniciani literarum peritiſſimi erant, edebant omnia acta, & excipiebant, conferebantque ſcripturam cum ſcriptura. Tom. 9. c. 289. B.
Urbanicianus, qui concutit piſtorem, corpori piſtorum additur. T. 2. c. 996. E.
Urbanus ſermo diſtinguitur ab oppidano. T. 8. c. 649. D.
Urbanus magiſtratus. Vide, Magiſtratus.
Urbanus, aut Provincialis magiſtratus etiam in liberum hominem habuit auctoritatem, & coercitionem. T. 10. c. 872. D.
In urbe regia nemo in carcerem conjiciatur ſine juſſu majorum judicum. T. 1. c. 528. B.
In urbe ſupellex quæ eſt, & ſupellex urbana differunt. T. 8. c. 603. A. B.
In urbe judicem dare eſt juriſdictionis. T. 10. c. 861. D.
In urbe ferè ſemper cives, aut incolæ capeſſunt magiſtratum. T. 10. c. 869. D.
Urbes a capitatione immunes. T. 2. c. 682. C.
Urbes deformari quod Senatuſconſultum vetet. T. 8. c. 395. D.
Urbes non deformari, & domos ſplendidas non deſtrui reipublicæ intereſt. Ibid. D.
Urbes, in quibus jus civile docebatur. T. 9. c. 250. E.
Urbis aſpectus ne ruinis deformetur, cautum eſt ex edicto Veſpaſiani, ne juncta ædibus legari poſſint. T. 4. c. 1330. E. & c. 1331. A.
Urbis definitioni jungitur diei definitio. T. 8. c. 481. E.
Urbs eſt, quæ muris continetur, & finitur. T. 5. c. 15. E.
Urbs pro metropoli. T. 8. c. 481. B.
Urbs pro Roma. Ibid. B.
Uredo, & rubigo quid diſſideant. T. 3. c. 448. E.
Urgentia negotia hereditaria quæ ſunt. T. 4. c. 907. D.
Urinare, ideſt, mergere. Tom. 5. c. 535. A.
Urinatores qui ſint, & dicantur. Ibid. A. columbi, & columbarii dicuntur, & ſpongiatores. Ibid. A.
Uſque articulus an includat, vel excludat. T. 9. c. 873. E. eſt ambiguus. Ibid. c. 875. B. C.
Uſualia munifica. T. 5. c. 688. D.
Uſualia ſunt in penu. T. 7. c. 1157. D.
Uſualia non pendunt portorium. T. 8. c. 625. B. C.
Uſualium profeſſio exigitur. Ibid. C.
Uſuarium quid. T. 3. c. 391. A. B.
Uſuarius uſum alii donare, aut gratis concedere ſeorſim ſine ſe non poteſt. T. 4. c. 501. D.
Uſuarius, & uſufructuarius in quo differunt. T. 6. c. 238. A. B.
Uſuarius locare alii, aut vendere, aut pignorare, aut precariò concedere, aut directò donare non poteſt. T. 6. c. 238. B.
Uſuarius an uſum alteri poſſit locare, commodare. T. 8. c. 946. D. E.
Uſucapere quid. T. 1. c. 84. C.
Uſucapere, & uſurpare contrariè relata ſunt. T. 1. c. 1109. B.
Uſucapere captivi an poſſint. T. 3. c. 646. D. E.
Uſucapere an poſſit fructuarius. T. 1. c. 94. C.
Uſucapere, & uſu diuturno, ſeu longo tempore adquirere, quid diſtant. T. 1. c. 1118. A.
Uſucapere pro herede, pro donato, pro derelicto, & pro ſuo. T. 1. c. 844. B. & ſeq.
Uſucapere non poteſt, qui emit a domino. T. 1. c. 1122. E.
Uſucapere poſſunt infantes, & furioſi. T. 1. c. 1125. A.
Uſucapere poteſt, qui pro ſuo poſſidet. T. 1. c. 1123. A.
Uſucapere pro emptore. T. 1. c. 844. B.
Uſucapere non poteſt filiusfamilias, niſi caſtrenſia, & quaſi caſtrenſia. T. 1. c. 1110. B.
Pupillus, & infans tutore auctore uſucapere, & poſſidere poſſunt. Ibid. C.
Uſucapere qui poſſint, quæ res uſucapi poſſint, & de actionibus inde competentibus. T. 5. c. 722. B. & ſeq.
Uſucapere an captivi poſſint. T. 5. c. 170. D.
Uſucapere non poteſt, qui ſciens alienam poſſeſſionem apprehendit. T. 6. c. 34. C. D.
Uſucapere fundum ſervus non poteſt, quia malæ fidei poſſeſſor eſt. T. 6. c. 318. C.
Uſucapere aliud eſt, aliud uſurpare. T. 7. c. 395. D.
Uſucapi res furtivæ, vel vi poſſeſſæ an poſſint. T. 1. 82. C.
Uſucapi non poſſunt res furtivæ, vel vi poſſeſſæ, niſi vitio purgato. T. 1. c. 84. B.
Uſucapi an poſſint res pupilli. T. 3. c. 698. A.
Uſucapi an poſſit res fidei. Tom. 1. c. 84. C.
Uſucapi an poſſit partus ancillæ furtivæ. T. 1. c. 1114. A.
Uſucapi ſepulcrum, nec ſorum ſepulcri poteſt. T. 1. c. 1121. C.
Uſucapi an res aliena poſſit donata mortis causâ. Tom. 3. c. 520. C.
Quæ res uſucapi poſſunt, & quæ non. T. 1. c. 1113. B. & ſeq.
Uſucapi ea non poſſunt, quæ non utendo amittuntur. T. 1. c. 378. B.
Uſucapi aquam biennio. Tom. 1. c. 1119. A.
Uſucapi non poteſt jus incorporale. T. 1. c. 1137. D.
Uſucapi non poſſunt agrorum fines. T. 3. c. 253. B.
Uſucapi non poſſunt ea, quæ amittuntur non utendo. T. 1. c. 1137. D.
Uſucapi non poſſunt res fiſci. T. 1. c. 1127. C. & T. 9. c. 1030. E.
Uſucapi res pupilli immobiles non poſſunt, mobiles verò poſſunt. T. 6. c. 319. B.
Uſucapi non poteſt ſervitus ex lege Scribonia. T. 6. c. 37. A.
Uſucapi rem pupilli non poſſe, quam tutor ei ſubripuit, & alii vendidit. T. 6. c. 319. A.
Uſucapi an poſſit res vi, aut clam poſſeſſa. T. 8. c. 267. D.
Uſucapi non poteſt res pupilli, nec longo tempore adquiri. Tom. 9. c. 1030. A.
Uſucapi non poteſt res pupilli. T. 9. c. 997. A.
Nihil uſucapi poſſe pro herede, ſuis heredibus exiſtentibus, quid ſit. Ibid. B.
An poſſit uſucapi res furtiva, emptore ignorante conditionem venditionis. T. 10. c. 86. E. & c. 87. A.
Non omnis, qui uſucapit, poſſidet. T. 1. c. 1139. B.
Non uſucapit malæ fidei poſſeſſor. T. 4. c. 631. B.
Uſucapit pro herede, qui heres non eſt, ſi bonâ fide, & juſto titulo hereditatem poſſidet. T. 6. c. 21. C.
Uſucapit nemo rem ſuam. Tom. 9. c. 996. B.
Uſucapitur res mobilis anno ubique, immobilis biennio in italico ſolo. T. 1. c. 81. D.
Uſucapitur ex conſtitutione Juſtiniani res mobilis triennio, immobilis inter præſentes decennio, & inter abſentes 20. annis. Tom. 9. c. 101. D. E.
Uſucapio cur, & quo jure introducta. T. 1. c. 1108. E.
Uſucapio dicitur ſuffragium temporis. T. 2. c. 466. E.
Uſucapio quid. T. 1. c. 843. E. & T. 2. c. 466. E. & T. 4. c. 342. B. C. & c. 633. E. & Tom. 9. c. 101. D. & c. 995. C.
Uſucapio, & uſurpatio differunt. T. 1. c. 843. E. & c. 844. A.
Uſucapio jure civili introducta. T. 1. c. 1109. E.
Uſucapio eſt finis ſollicitudinis, & periculi litium. T. 1. c. 1150. B.

BIU Cujas

Usucapio juris est, possessio longi temporis est facti. T. 1. c. 1141. B.
Usucapio non nisi naturaliter interrumpitur. T. 1. c. 1142. E.
Usucapio possessionis continuationem exigit. T. 1. c. 1401. E.
Usucapio ejus rei nulla est, cujus nomine furti agi potest. Tom. 1. c. 1135. B.
Usucapio sine titulo non procedit. T. 1. c. 1405. B.
Usucapio bonam fidem exigit, possessio non item. Tom. 1. c. 1139. B.
Usucapio bonæ fidei possessori in rebus mobilibus quare non facilè competat. T. 1. c. 83. A.
Usucapio an procedat sine possessione civili. T. 1. c. 94. D.
Usucapio an causâ falsâ procedat. T. 1. c. 1405. B.
Usucapio rerum immobilium decennio hodie inter præsentes, vicennio inter absentes completur. T. 1. c. 1521. D.
Usucapio rerum mobilium triennio perficitur. T. 1. c. 542. B.
Usucapio fundi dotalis inhibetur. T. 1. c. 1136. B.
Usucapio etiam hodie completur diuturno silentio. T. 1. c. 1522. C.
Usucapio possessionem exigit. T. 1. c. 1118. A.
Usucapio a defuncto cœpta heredi ignoranti proderit. T. 1. c. 1063. D.
Usucapio efficere non potest, ut ne solo cedat superficies. Tom. 1. c. 1130. A.
Usucapio causa m non perimit pignoris. T. 1. c. 1521. E.
Usucapio in ancillæ partu necessaria. T. 1. c. 1111. B.
Usucapio pro emptore an procedat, etiamsi nulla sit emptio, & nulla traditio. T. 3. c. 707. D.
Usucapio an plenum jus tribuat. T. 1. c. 843. E.
Usucapio si jam ante cœpta fuerit, an interrumpatur captivitate. T. 3. c. 646. E.
Usucapio non procedit ignoranti jus. T. 4. c. 504. B.
Usucapio non procedit ex ignorantia juris. T. 4. c. 503. D.
Usucapio si non restituatur fictione postliminii, an restituatur beneficio edicti. T. 4. c. 68. B.
Usucapio est lucrum cum damno alterius. T. 4. c. 342. B.
An usucapio restituatur jure postliminii, capto reverso ab hostibus, ut fingatur medio tempore possedisse. T. 4. c. 68. B.
Usucapio sine possessione contingere non potest. Ibid. B.
Usucapio est lucrum, quod lege 12. Tab. propter commune bonum obvenit ex damno alterius, vel lucrum conjunctum cum detrimento alterius. T. 4. c. 342. B.
Usucapio rei dominium mutat, pignus, vel ususfructus non mutat rei dominium. T. 4. c. 568. D. & c. 637. B.
Usucapio est lucrosa ei, qui usucapit, & damnosa ei, cujus res usucapitur. T. 4. c. 68. A. & T. 5 c. 167. D.
Usucapio est species lucri. Tom. 4. c. 504. E.
Usucapio non procedit, quando traditio non intervenit. T. 4. c. 632. B.
Usucapio si jure postliminii non restituitur, an beneficio edicti in integrum restituatur. Tom. 4. c. 69. D.
Usucapio sine possessione non procedit. T. 4. c. 342. C.
Usucapio sine usu rei non consistit. T. 4. c. 69. A.
Usucapio continuam possessionem requirit. T. 5. c. 734. E.
Usucapio justa quæ sit, quando esse incipiat, & qui ab injusta differat. Tom. 5. c. 745. E. & c. 746. A.
Usucapio continuationem temporis desiderat. T. 5. c. 719. D.
Usucapio quando rite cœpta esse dicatur. T. 5. c. 728. B.
Usucapio pro emptore an, & quando ex lege commissoria locum habeat. T. 5. c. 740. D. E.
Usucapio non juris tantùm est, sed etiam facti. T. 5. c. 735. D.
Usucapio præstat libertatem servitutum, quæ non omnimodo pereunt non utendo, idest, servitutum urbanarum, non etiam rusticarum. T. 5. c. 736. C.
Usucapio pro donato quando procedat. T. 5. c. 748. A. B.
Usucapio servi quomodo procedat. T. 5. c. 743. A. B.
Usucapio scienti tantùm competit, etiamsi ignorans possessionem adeptus sit. T. 5. c. 695. E.
Usucapio quid requirat. Tom. 5. c. 746. D. E.
Usucapio conjuncta est semper cum damno alterius. Tom. 5. c. 646. C.
Usucapio quando ignoranti procedat. T. 5. c. 696. B. C.
Usucapio quæ possessionem civilem requirat. T. 5. c. 718. E.
Usucapio bonæ fidei possessoris jus est, non malæ fidei. T. 5. c. 740. A.
Usucapio rectè inchoata an superveniente malâ fide interrumpi possit. T. 5. c. 803. E.
Usucapio plenum jus tribuere dicitur. T. 5. c. 729. A.
Usucapio, quæ rite inchoata est, an pignoratione interrumpatur. T. 5. c. 700. D.
Usucapio cur introducta. Tom. 5. c. 167. D.
Usucapio jure publico, & bono communi, bono publico introducta est. T. 5. c. 646. C.
Usucapio suo marte impleri quando dicatur. T. 5. c. 169. D.
Usucapio non procedit sine possessione civili. T. 6. c. 86. A.
Usucapio non intelligitur interrumpi pignoris datione. T. 6. c. 84. C.
Usucapio est lucrum, usucapionis causa est lucrativa. T. 6. c. 313. C.
Usucapio, quæ rescindi potest. T. 6. c. 219. C.
Usucapio est titulus lucrativus. Ibid. C.
Usucapio in re pignori data quando procedit, & quando interrumpitur. T. 6. c. 312. B. & seq.
Usucapio ante Justinianum quomodo cedebat. T. 6. c. 6. B.
Usucapio legitima ex duodecim tabulis quomodo differt a longi temporis, vel longævi possessione. Ibid. B. C.
Usucapio rei furtivæ non est. T. 6. c. 322. A.
Usucapio rei pignori datæ quando interrumpi videtur. T. 6. c. 84. E. & c. 85. A.
Usucapio rerum mobilium jure antiquo erat annua. T. 7. c. 375. D.
Usucapio an semper videatur esse conjuncta cum damno domini. Tom. 8. c. 307. D. an sine ullius damno procedat. Ibid. D.
Usucapio cœpta a defuncto an compleatur jacente hereditate. T. 8. c. 287. D. continuatur in heredem ejus. Ibid. c. 294. D. an compleatur ante aditam hereditatem. Ibid. D. an interrumpatur morte nostrâ. Ibid. c. 305. C. D.
Usucapio in facto erranti an procedat. T. 7. c. 888. C. in jure erranti an procedat. Ibid. C.
Usucapio interpellatur mutatione domini. T. 7. c. 395. A.
Usucapio litis contestatione an interrumpatur. T. 7. c. 460. C.
Usucapio pignoris cœpta a debitore an interrumpatur, si pignus debitor a creditore conduxerit fruendum certâ mercede. Tom. 8. c. 301. D.
Usucapio rectè cœpta an pignoris datione interrumpatur, vel interpelletur. Ibid. A.
Usucapio rei mobilis an interrumpatur, si desierit esse sub custodia nostra. T. 8. c. 262. A.
Usucapio sine possessione non contingit. T. 7. c. 395. B.
Usucapio ubi valet. T. 8. c. 644. C.
Usucapio non a patre relinquitur, sed a legibus. T. 8. c. 688. A.
Usucapio an procedat adversùs actionem hypothecariam, vel adversùs vindicationem ususfructus. T. 8. c. 307. E.
Usucapio cui procedat, & cui non. T. 8. c. 948. A. & seq. quibus modis accidere possit. Ibid. A. & seq.
Usucapio unde ita dicta. T. 8. c. 949. C. & usucapere. Ibid. D. quanti temporis sit usucapio. Ibid. E.

BIU Cujas

Uſucapio non competit ignoranti. T. 9. c. 1010. A. niſi uno caſu. Ibid. A.

Uſucapio dicitur ſuffragium temporis. T. 9. c. 995. E.

Uſucapio continetur alienationis verbo. T. 9. c. 1011. E.

Uſucapio ſine poſſeſſione non conſiſtit. T. 9. c. 1041. B.

Uſucapio non interrumpitur litis conteſtatione. T. 9. c. 1009. B. & c. 1011. B. & c. 1020. D. & c. 1021. D.

Uſucapio eſt juris civilis. Tom. 9. c. 101. B.

Uſucapio a lege proficiſcitur, non ab homine. Ibid. C.

Uſucapio, & longi temporis præſcriptio in quo differunt. Tom. 9. c. 1019. B. C. & c. 1020. D.

Uſucapio pignoris conventionem non extinguit. Tom. 9. c. 1191. A.

Uſucapio bonam fidem exigit. T. 9. c. 1011. C.

Uſucapio ſecuritatem præſtat poſſeſſori. T. 9. c. 1192. A.

Uſucapio ſecundùm jus antiquum. T. 9. c. 244. D.

Uſucapio legitima rerum immobilium ante Juſtinianum fuit biennii. T. 9. c. 1026. A.

Uſucapio, & poſſeſſio in quo differunt. Tom. 9. c. 1009. A. B. & c. 1011. B.

Uſucapio fundi non a patre relinquitur, ſed a legibus. T. 9. c. 996. E.

Uſucapio quid diſtet a traditione. T. 9. c. 101. D.

An valeat uſucapio rei mobilis ad pupillum pertinentis. Tom. 10. c. 108. C.

Uſucapio an neceſſaria ſit, ut dominium adquiratur. T. 10. c. 503. E.

Uſucapio ancillæ ſaltem eſt unius anni. T. 10. c. 512. B.

Uſucapio interrumpitur litis conteſtatione, aut libelli obſignatione. T. 10. c. 691. A.

Uſucapio an interrumpatur ex poſteriore alienæ rei ſcientia. T. 10. c. 693. E.

Uſucapio pignoris quonam tempore tollatur. Tom. 10. c. 701. A.

Uſucapio quomodo reſcinditur. T. 10. c. 901. E.

Uſucapio bonæ fidei emptori pleniſſimum jus tribuit. Tom. 10. c. 1019. B.

Uſucapio etſi dominium mutet, non tamen mutat cauſam, quæ rei, ſive dominio hæret. T. 10. c. 1259. E.

Uſucapionis ratio alia eſt, alio poſſeſſionis. T. 1. c. 1399. C.

De uſucapionis ſingulari jure. T. 1. c. 1125. A.

Uſucapionis continuatio non impeditur ſcientiâ heredis. T. 4. c. 1459. D.

Uſucapionis primordium eſt tempus aditæ heredit atis. Tom. 4. c. 634. C.

Uſucapionis urbanorum, & ruſticorum prædiorum ſervitutum quæ differentia. T. 5. c. 734. D. & ſeq.

Uſucapionis poſſeſſio ſemper animo retineri poteſt. T. 5. c. 700. A.

Uſucapionis cauſa actione ad exhibendum præſtatur. T. 7. c. 618. A.

Uſucapionis cauſa quæ. T. 9. c. 996. E.

Uſucapioni contraria eſt uſurpatio. T. 1. c. 844. A.

Uſucapioni quod obſtat vitium, vel ex perſona eſt, vel ex re. Tom. 3. c. 263. E.

Uſucapioni non officit falſa cauſa. T. 4. c. 631. E.

Uſucapioni non obſtat error facti. T. 4. c. 636. C.

Uſucapioni ubi locus non eſt in re in corporali, ſuccedit præſcriptio longi temporis. Tom. 9. c. 1019. B.

Uſucapionem impedit error juris, error facti uſucapionem parit. T. 1. c. 1138. D.

Uſucapionem non parit error falſæ cauſæ. T. 1. c. 1139. B.

Uſucapionem reſcindit actio reſciſſoria annua. T. 1. c. 1387. E.

Uſucapionem impedit error juris. T. 4. c. 636. C.

Uſucapionem non parit falſæ cauſæ error, niſi errorem traditio ſequuta ſit. T. 4. c. 632. B.

Uſucapionem impedit ſola juris ignorantia. T. 4. c. 629. D.

Uſucapionem præſtare libertatem ſervitutum, quæ non omnimodo pereunt non utendo. T. 5. c. 736. C.

Uſucapionem rite cœptam an mala fides ſuperveniens interrumpat. T. 5. c. 728. A.

Uſucapionem nondum impletam a defuncto, impleri ſuâpte vi, etiam ante aditam hereditatem, vel ante apprehenſam poſſeſſionem ab herede. T. 6. c. 317. B. C.

Ad uſucapionem nihil proficit præcarii titulus. T. 6. c. 307. E.

Uſucapionem a debitore cœptam non interrumpit creditoris poſſeſſio. T. 6. c. 308. A.

Uſucapionem non eſſe ab arte, ſed a legibus. T. 6. c. 118. C.

Uſucapionem continet deminutionis, & alienationis verbum. T. 6. c. 321. B. C.

Uſucapionem non interrumpit mala fides poſt emptionem, & traditionem. T. 6. c. 34. D.

Uſucapionem rei furtivæ prohibitam eſſe. T. 6. c. 144. B.

Adversùs uſucapionem nulla ſunt remedia majori 25. annis. T. 9. c. 1192. A.

Adversùs uſucapionem an poſſit minor reſtitui. T. 10. c. 901. D.

In uſucapione non conjunguntur tempora inter emptorem, & venditorem. T. 1. c. 1123. E.

In uſucapione an tempora contineantur. T. 1. c. 84. E.

Uſucapione rei dominium mutatur. T. 4. c. 637. B. pignus, vel uſusfructus non mutatur, nec perimitur uſucapione. Ibid. B.

Uſucapione non poteſt quæri jus pignoris, nec jus uſusfructus, nec jus ſervitutis, nec jus hereditatis, & cur. T. 4. c. 637. E.

In uſucapione bona fides poſſeſſoris exigitur. T. 4. c. 631. B.

In uſucapione ignorantia juris non prodeſt. T. 4. c. 504. D.

Uſucapione an ſervitus conſtitui poſſit. T. 5. c. 735. C.

In uſucapione non tantùm bona fides poſſeſſoris exigitur, ſed & juſtus titulus. T. 6. c. 314. E.

Uſucapione adquiritur dominium tam rerum mancipi, quàm nec mancipi. T. 7. c. 366. D.

Uſucapione dominium mutatur, pignus non mutatur. T. 7. c. 584. B.

Uſucapione non tollitur actio hypothecaria. T. 9. c. 244. D.

De uſucapione, quæ in poſſeſſione conſiſtit. T. 9. c. 995. B. & ſeq.

De uſucapione pro donato. Tom. 9. c. 998. B.

De uſucapione pro dote. Tom. 9. c. 999. D.

De uſucapione pro herede. Ibid. E.

De uſucapione transformanda, & de ſublata differentia rerum mancipi, & nec mancipi. T. 9. c. 1001. A.

Uſucapione pignus non perimitur. T. 9. c. 1192. D.

De uſucapione pro emptore, vel pro tranſactione. T. 9. c. 995. B.

Uſucapione tollitur actio in rem ſpecialis. T. 9. c. 173. A.

Uſucapione dominium adquiritur, non liberatio pignoris. Tom. 10. c. 248. E.

In uſucapione non conjungebantur tempora inter emptorem, & venditorem. T. 10. c. 690. E.

In uſucapionibus ut computantur tempora. T. 1. c. 1120. C.

In uſucapionibus ab initio bona fides exigitur. T. 1. c. 1121. D.

De uſucapionibus communia. T. 9. c. 1000. D.

Uſucapionibus, & traditionibus dominia rerum, non nudis pactis transferri. T. 9. c. 101. A. & ſeq.

Non uſucapiuntur jura, ut hereditas, & quia jura ſunt individua. T. 6. c. 28. C.

Uſufructuarius proprietario cavere debet, uſurum ſe iis rebus boni viri arbitratu. T. 6. c. 1033. E.

Uſufructuarius an ædificium inchoatum perficere poſſit. Tom. 7. c. 391. C. an aliquid novi facere poſſit. Ibid. A. B. an opus facere poſſit fruendi cauſa. Ibid. A. an ſervitutem imponere poſſit. Ibid. c. 381. D. an uſumfructum legare poſſit. Ibid. c. 1008. C.

Uſufructuarius an invito proprietario

rio ædes altiùs tollere possit, vel proprietarius invito usufructuario. T. 7. c. 1370. B.
Usufructuarius an possit imponere servitutem. T. 7. c. 381. D.
Usura quid. Tom. 1. c. 780. B. & c. 1408. E.
Usura propriè propter lucrum infligitur. T. 1. c. 1283. E.
Usura ubi æquaverit sortem, quod postea usuræ pernumeratur, de sorte deducitur. T. 2. c. 250. D.
Usura duplex. T. 1. c. 1224. A. & T. 10. c. 543. D.
Pecuniæ nauticæ centesima usura terrenæ bes. T. 2. c. 1136. A.
Usura maritima a terrena separatur. T. 2. c. 255. D.
Usura legitima quæ sit, & quæ non. T. 1. c. 392. A.
Usura famosa. T. 3. c. 239. A.
Usura, quæ bonæ fidei judiciis accedit ex mora, pœna potiùs est, quàm usura. Tom. 1. c. 1283. E.
Usura rei judicatæ ut recipienda. T. 3. c. 86. B.
Usura nautica est infinita. Tom. 1. c. 392. C.
Reditus pecuniæ est usura. Tom. 1. c. 1486. E.
Usura, & pœna differt. Tom. 1. c. 1408. E.
Usura centesima fuit olim legitima usura in omnibus causis. Tom. 4. c. 953. D.
Usura nominis non debetur, nisi ex cautione. T. 4. c. 438. B.
Usura non est secundùm naturam, referente Aristotele. T. 4. c. 126. B.
Usura vicem fructuum obtinet. T. 4. c. 132. C. quid distat bonorum possessio contra tabulas, quæ datur patrono præterito, a bonorum possessione, quæ datur filio præterito. Ibid. c. 357. E. & c. 358. A. ratio differentiæ quæ est. Ibid. A.
Usura alia infligitur propter lucrum, alia propter moram. T. 4. c. 48. B.
Usura an ex pecunia domini perveniat. T. 4. c. 918. B.
Usura est fructus pretii pecuniæ. T. 4. c. 888. D.
Usura est fructus pecuniæ. Ibid. D.
Usura est incrementum sortis. T. 4. c. 1182. D.
Usura est quasi fructus, & reditus pecuniæ. T. 4. c. 1227. C. usuræ sunt incrementum pecuniæ. Ibid. C.
Usura, teste Aristotele, est contra naturam; provenit tamen ea jure obligationis, & quasi fructus pecuniæ est. Tom. 4. c. 918. B. C.
De usura lex Gabinia non fuit lata, sed de versura. T. 4. c. 46. C.
Usura ex obligatione an sit. T. 6. c. 727. C.
Usura pecuniæ aliud est, aliud compendium, sive incrementum negotiationis. Ibid. C.
Usura, & compendium an differant. Ibid. C.
Usura quid. Tom. 7. c. 626. D. & T. 9. c. 512. E. & c. 513. A. & T. 10. c. 983. D.
Usura centesima quæ sit, & quomodo definiatur. Tom. 7. c. 862. E.
Usura legitima quæ sit. Ibid. D.
nautica quæ sit. Ibid. D.
Usura pecuniæ nauticæ an supra duplum exigi possit. T. 7. c. 864. D.
Usura mutua titiæ pecuniæ an sit in fructu. T. 8. c. 576. B.
Usura pecuniæ non est, quod utendo consumitur. Tom. 7. c. 626. D.
Usura legitima, & illegitima quæ. T. 9. c. 344. C. & seq.
Usura bes, triens, quadrans, semis, deunx, &c. Tom. 9. c. 344. C. & seq.
Usura centesima in actione judicati venit. T. 9. c. 337. B. C.
Usura sive sit fœnus, sive non, quacumque ex causa infligatur, non potest excedere dupli quantitatem. T. 9. c. 1077. A.
Usura centesima post quatuor menses a condemnatione incipit currere. T. 9. c. 342. A.
Usura centesima quæ est. Tom. 9. c. 1095. A. & Tom. 10. c. 649. E.
Usura centesima in pecunia quæ. T. 9. c. 338. C. in frumento usura centesima quæ. Ibid. C.
Usura olim rei judicatæ in causa fisci fuit centesima tantùm. T. 9. c. 1095. B.
Usura, & antichresis in quo differunt. T. 9. c. 343. B.
Usura in mutuo an ex pacto veniat. T. 9. c. 210. A.
Usura chirographaria quæ. Tom. 9. c. 338. E.
Usura centesima pecuniæ fuit olim legitimæ usuræ finis. T. 9. c. 344. D. fructuum quæ. Ibid. D. & c. 347. B.
Usura nautica, & ejus modus quis. T. 9. c. 344. D.
Usura nautica quem modum habet. T. 9. c. 348. A.
Usura, quæ propter moram infligitur, non est fœnus, sed pro eo, quod interest. Tom. 9. c. 1076. C. D.
Usura legitima ante Justinianum erat centesima. T. 9. c. 210. D.
Usura. Vide, Pœna.
Usura pœnæ non exigitur, mulctæ exigitur. T. 9. c. 347. A.
Usura legitima quænam sit. T. 10. c. 462. E. & c. 768. E.
Usura an sit pœna. T. 10. c. 463. C.
Usura fructuum fuit olim quatercentesima. T. 10. c. 648. E.
Usura nautica etiam supra duplum exigi potuit. Ibid. E. hodie quid fiat. Ibid. c. 649. E.
Usura ubi æquavit sortem, quod postea connumeratur, imputatur in sortem. Tom. 10. c. 983. E.
Usura est accessio, & veluti usus fructus pecuniæ. T. 10. c. 1097. B.
Usura est reditus pecuniæ. T. 10. c. 1161. D.
Usura secunda legibus est vetita. T. 10. c. 1260. C.
Usura quomodo, & quare currat. Ibid. E.
Usuræ varia ratio. Tom. 2. c. 1043. D. E.
Usuræ modus est duplex. Tom. 1. c. 1477. C.
Usuræ centesimæ definitio. Tom. 2. c. 1087. A.
Usuræ, & pœnæ differentia. T. 1. c. 1408. E.
Usuræ centesimæ, vel semisses in arbitrium tutelæ veniunt. T. 2. c. 364. B.
Usuræ pupillares. Ibid. C.
Usuræ fœnebris pecuniæ ex pacto non debentur. T. 1. c. 392. A.
Usuræ, & fructus differunt. Tom. 3. c. 512. C.
Usuræ solutæ per partes supra duplum non debentur. T. 2. c. 1159. E. & c. 1165. E.
Usuræ centesimæ ratio. Tom. 3. c. 83. C.
Usuræ maritimæ. T. 1. c. 780. C.
Usuræ in strictis judiciis sine stipulatione non veniunt. Tom. 1. c. 1285. D.
Usuræ chirographariæ quæ sint. T. 3. c. 131. E.
Usuræ mutui non debentur. T. 3. c. 214. E. nec promutui. Ibid. E.
Usuræ in contractibus strictis non debentur citra stipulationem. T. 3. c. 238. C.
Usuræ solennes civitatum semissales. T. 2. c. 1043. B.
Usuræ ex mora in stipulationibus strictis non veniunt. T. 1. c. 1389. D.
Usuræ communes exigi non debent supra duplum. Tom. 3. c. 137. A. B.
Usuræ ex mora in bonæ fidei judiciis impropriè deberi dicuntur, quia neque peti possunt, neque sunt in obligatione. T. 1. c. 1286. D.
Usuræ trientes. T. 2. c. 1032. C.
Usuræ, quæ centesimam excedunt, ut repeti possunt. Tom. 1. c. 392. A.
Usuræ legatorum, & fideicommissorum ex mora debentur. T. 1. c. 442. B.
Usuræ communes supra duplum non debentur. Tom. 3. c. 137. A. B.
Usuræ depositæ rei postulantur. T. 1. c. 389. B.
Usuræ ante moram non veniunt in bonæ fidei judiciis, fructus veniunt. T. 4. c. 274. B.
Usuræ, vel fructus regulariter non veniunt in fideicommissariam here-

BIU Cujas

hereditatis reſtitutionem . T. 4. c. 574. B. C.
An uſuræ poſſint venire ante moram ex tarda ſolutione . Tom. 4. c. 214. A. B.
Uſuræ ſumptuum quomodo purgantur. T. 4. c. 877. A.
Uſuræ quando veniunt , & quando non veniunt. T. 4. c. 573. C.
Uſuræ iſtæ debentur , quæ intra modum legis frequentantur, non quæ ſupra legis modum ſunt. T. 4. c. 45. E.
Uſuræ tribus caſibus a fructibus ſeparantur. T. 4. c. 573. D.
Uſuræ veniunt ex mora in bonæ fidei judiciis, fructus verò etiam ante moram . T. 4. c. 671. E.
Uſuræ debentur ex mora in depoſito. T. 4. c. 939. C. D.
Uſuræ a tempore novationis currere deſinunt . T. 4. c. 671. E.
Uſuræ debentur citra moram in actione tutelæ , ſecus in actione pro ſocio. T. 4. c. 49. D.
Uſuræ debitæ ex legibus propriè debentur, officio judicis non item. T. 4. c. 45. A.
Uſuræ in fideicommiſſis ex mora debentur. T. 4. c. 565. B.
Uſuræ percipiuntur tantùm ex quantitatibus, non ex corporibus. T. 4. c. 706. A.
An uſuræ apud alium judicem peti poſſint poſt rem judicatam , vel apud eundem judicem . Tom. 4. c. 45. A. ab alio judice . Ibid. A.
Uſuræ fructuum a poſſeſſore venditorum an debeantur , & in petitionem hereditatis veniant , T. 4. c. 133. B.
Uſuræ non debentur in mutuo poſt moram. T. 4. c. 939. C.
Uſuræ quid diſtant a fructu . T. 4. c. 132. B. C.
Uſuræ , quæ debentur , & quas debet judex conſtituere . Tom. 4. c. 45. A. B.
Uſuræ depoſitæ pecuniæ non debentur. T. 4. c. 902. A.
Uſuræ pretii an in futurum alicui debeantur , ſicut in tempus præteritum , & an venditori debeantur . T. 4. c. 954. E.
Uſuræ cujuſdam pecuniæ in cautionem S. C. an deducendæ ſint . T. 4. c. 1117. B.
Uſuræ ex mora debentur officio judicis in bonæ fidei contractibus . T. 4. c. 44. B.
Uſuræ, & fructus an licitam faciant donationem. T. 4. c. 1139. D.
Uſuræ non petuntur citra ſtipulationis vinculum. Tom. 4. c. 966. B.
Uſuræ non veniunt in ſtrictam actionem, & quando . T. 4. c. 889. A.
Uſuræ non currunt poſt obligationis novationem . T. 4. c. 965. A.
Uſuræ pecuniæ depoſitæ etiam ex pacto nudo debentur. T. 4. c. 966. C.
Uſuræ quando currere incipiunt, & quando deſinunt , & quæ . T. 4. c. 1300. A. & ſeq.
Uſuræ rei judicatæ ſunt legitimæ , & certæ, non arbitrariæ. Tom. 4. c. 1224. E.
Uſuræ vicem fructuum obtinent poteſtate juris, non naturæ. T. 4. c. 1227. B.
Uſuræ a ſortibus num ſint ſeparandæ. T. 4. c. 1228. C.
Uſuræ ex cauſa mandati petuntur . T. 4. c. 966. B.
Uſuræ fructuum perceptorum poſt litem conteſtatam utrùm præſtentur, & an hoc in utroque poſſeſſore, tam bonæ, quàm malæ fidei locum habeat. T. 4. c. 888. B.
Uſuræ non conſiſtunt lite conteſtatâ , ſed porrò currunt ſemper . Ibid. A.
Uſuræ in bonæ fidei judiciis ex mora veniunt, veniunt autem officio judicis. T. 4. c. 273. C.
Uſuræ legatorum, vel fideicommiſſorum debentur ex mora . T. 4. c. 44. B.
Uſuræ non debentur , niſi ex quantitatibus, ideſt, ex iis, quæ numero , menſurâ , aut pondere conſtant, non ex iis , quæ certâ ſpecie , certoque corpore continentur. T. 4. c. 565. C.
Uſuræ obtinent vicem fructuum , nec ab his ſeparari debent . T. 4. c. 671. E.
Uſuræ, quæ veniunt ex mora , non ex abuſu pecuniæ alienæ, debentur. T. 4. c. 45. B.
Uſuræ ſunt vice fructuum. Tom. 4. c. 126. A.
Uſuræ , & vecturæ vice fructuum ſunt, aut ſanè fructus civiles, qui ex obligatione civili percipiuntur; uſuræ ex ſtipulatione, vecturæ ex locatione, & conductione . Ibid. B.
Uſuræ uſurarum non debentur , & in ſtipulationem deducuntur inutiliter , ſed ſortis tantùm . T. 4. c. 46. C. fraudes hujus regulæ duæ ſunt. Ibid. D.
Uſuræ trajectitiæ hìc excipiuntur . T. 4. c. 46. A. quæ lex uſuris utriſque modum impoſuit. Ibid. B.
Uſuræ an veniant in actionem pro ſocio. T. 5. c. 494. E.
Uſuræ in bonæ fidei judiciis veniunt ex pacto nudo , & officio arbitri ex mora . T. 5. c. 124. A.
Uſuræ in ſtipulationem non veniunt ex pacto , non veniunt ex mora officio judicis in judiciis ſtricti juris , ſed ex ſtipulatione tantùm uſurarum nominatim facta. Ibid. A.
Uſuræ in contractibus creditæ pecuniæ, & earum rerum, quæ menſurâ conſtant, debentur . Tom. 5. c. 45. E. & c. 46. A.
Uſuræ creditæ pecuniæ an debeantur ſine ſtipulatione . T. 5. c. 45. D.
Uſuræ vel infliguntur propter lucrum creditoris , vel propter moram debitoris . T. 5. c. 927. E.
Uſuræ cujus pecuniæ non currunt . D. 5. c. 891. A. B.
Uſuræ quando debeantur , & quam ob cauſam, cuive contrahentium infligantur . T. 5. c. 927. E.
Uſuræ , *ſix pour cent tous les ans* , civiles erant. T. 6. c. 643. A.
Uſuræ uſurarum an in ſtipulationem deduci, aut exigi poſſint . T. 6. c. 640. B.
Uſuræ judaicæ quænam propriè dicuntur. Ibid. B.
Uſuræ debentur officio judicis ratione fructuum perceptorum , etiamſi nulla mora interceſſerit. T. 6. c. 521. E.
Uſuræ quandonam debeantur , & ex quibus contractibus. Tom. 6. c. 540. D.
Uſuræ an computari debeant adminiſtratione finitâ , quæ quidem in tutelæ judicio computantur . T. 6. c. 551. D. E.
Uſuræ an debeantur ex mora. T. 6. c. 707. E. an uſitatæ , & civiles . Ibid. E.
Uſuræ uſurarum deberi non poſſunt, ſed promitti uberius tantùm fœnus ipſius ſortis, non uſurarum minorum . T. 6. c. 532. C.
Uſuræ an debeantur fiſco ex ſuis contractibus , quaſi ex tacita ſtipulatione , etiamſi in ſtipulatu deductæ non ſint. T. 6. c. 692. C.
Uſuræ ex mora poſſunt accedere officio judicis in actione bonæ fidei . T. 6. c. 3. E.
Uſuræ beſſes quænam ſint. Tom. 6. c. 527. D.
Uſuræ beſſes quandonam peti poſſunt. Ibid. D.
Uſuræ an peti poſſint actione depoſiti ex epiſtola pecuniæ depoſitæ . T. 6. c. 707. D.
Uſuræ fructuum , qui poſt litem conteſtatam officio judicis reſtituendi ſunt , an ſint præſtandæ . T. 6. c. 593. D.
Uſuræ beſſes, vulgo *huict pour cent*. T. 6. c. 527. D.
Uſuræ centeſimæ quænam ſint . Ibid. D.
Uſuræ veniunt ex mora officio judicis ſine ſtipulatione . Tom. 7. c. 335. D.
Uſuræ novæ quæ dicuntur . T. 7. c. 336. E. & c. 337. A.
Uſuræ creditarum pecuniarum quando ex nudo pacto debeantur. T. 8. c. 371. E.
Uſuræ pretii non debentur venditori , niſi ex die traditionis . T. 7. c. 775. E.
Uſuræ creditæ pecuniæ non debentur citra ſtipulationem . Tom. 7. c. 862. B. C.
Uſuræ, quæ legitimum modum excedunt , non poſſunt ſervari per retentionem pignorum . Tom. 7. c. 864. B.
Uſuræ ex pacto debitæ non poſſunt peti, poſſunt tamen per retentionem pignoris ſervari. T. 7. c. 864. A. B.

Uſu-

BIU Cujas

Usuræ in mutuo an, & quando debeantur. T. 7. c. 857. B. & c. 860. D.
Usuræ majoris nomine pignora retineri non posse. T. 7. c. 864. A.
Usuræ pecuniæ nauticæ ex pacto ex continenti facto sine stipulatione debentur. T. 7. c. 862. B.
Usuræ pretii nondum numerati compensantur cum fructibus. T. 7. c. 768. E.
Usuræ pretii quando veniunt in actionem ex vendito. T. 7. c. 776. A.
Usuræ pretii tardiùs soluti post traditionem vacuæ possessionis an veniant in actionem ex empto. T. 7. c. 813. D.
Usuræ, quæ in stipulatum deductæ non sunt, in bonæ fidei judiciis veniunt officio judicis. Tom. 7. c. 811. E.
Usuræ in actionibus, sive persequutionibus in rem an veniant. T. 8. c. 440. C.
Usuræ creditæ pecuniæ sine stipulatione debentur. T. 8. c. 487. D. regulariter non debentur. Ibid. E.
Usuræ in stipulationibus non veniunt, nisi certus earum modus expressus sit. T. 8. c. 678. E.
Usuræ non desinunt currere, lite contestatâ. T. 8. c. 807. D. quæ in stricti juris contractibus veniant. Ibid. c. 769. E. quando nullæ debeantur. Ibid. c. 769. E.
Usuræ ut ex mora veniant, esse beneficium. T. 8. c. 791. C.
Usuræ centesimæ definitio quæ. T. 9. c. 346. A.
Usuræ eundem esse modum in casibus certis. T. 9. c. 1077. B.
Usuræ dotis quando debentur. T. 9. c. 487. B.
Usuræ pupillares. T. 9. c. 599. C.
Usuræ constituuntur stipulatione. T. 9. c. 343. B.
Usuræ rei judicatæ quando incipiunt currere. T. 9. c. 1096. C.
Usuræ fructuum vicem obtinent. T. 9. c. 512. D.
Usuræ creditæ pecuniæ an peti possint. T. 9. c. 338. D.
Usuræ trientes quæ. T. 9. c. 487. D.
Usuræ ex intervallo majores. T. 9. c. 338. E. pro eis pignoris retentio non est. Ibid. E.
Usuræ omnes cedunt loco ejus, quod interest. T. 9. c. 1076. C.
Usuræ, si solvantur ex pacto, an possint repeti. T. 9. c. 338. D.
Usuræ illicitæ per retentionem pignoris servari non possunt. T. 9. c. 358. D.
Usuræ, & alii reditus annui in quo differunt. T. 9. c. 285. E.
Usuræ, quas bonæ fidei, vel malæ fidei possessor debet. T. 9. c. 152. D.
Usuræ, quæ sunt præstitæ longo tempore, & in posterum præstari debent ob id solum, quòd sint diu præstitæ; & quòd sint præstitæ usuræ dotis a defuncto, dos ipsa a successore petetur. Tom. 9. c. 249. A.
Usuræ veniunt arbitrio judicis in actione negotiorum gestorum, in actione tutelæ veniunt ipso jure favore pupillorum. T. 9. c. 342. D. E.
Usuræ solutæ per minutas partes diversis temporibus. T. 9. c. 341. D.
Usuræ in actionibus bonæ fidei debentur ex pacto facto ex continenti. T. 9. c. 337. C. in actionibus strictis nec debentur ex mora, nec ex pacto, nec lite contestatâ officio judicis, vel ipso jure, sed tantùm ex stipulatione. Ibid. C.
Usuræ indebitæ, & solutæ an possint repeti. T. 9. c. 344. A. B.
Usuræ nunquam veniunt in strictis judiciis officio judicis. Tom. 9. c. 347. C. in actionibus bonæ fidei veniunt. Ibid. C.
Usuræ rei judicatæ debentur ipso jure sine stipulatione ex natura judicati. T. 9. c. 1095. C.
Usuræ immodicæ. T. 9. c. 211. A.
Usuræ singulis mensibus præstabantur. T. 9. c. 843. C.
Usuræ veniunt ex mora in contractibus bonæ fidei. T. 9. c. 243. C.
Usuræ ubi æquaverint sortem, quod postea usuris pernumeratur, deducitur de sorte. T. 9. c. 1077. A.
Usuræ debentur in calendas, vel in annos singulos. T. 9. c. 1043. D.
Usuræ nihil aliud sunt, quàm sortis incrementa. T. 9. c. 337. B. sunt jure civili receptæ. Ibid. B. veniunt ex mora officio judicis. Ibid. C.
Usuræ non veniunt ex mora in contractibus stricti juris. Tom. 9. c. 243. C.
Usuræ non currunt novatione factâ. T. 9. c. 113. D.
Usuræ non debentur mutui, nisi deductæ sint in stipulationem. T. 9. c. 218. C. nec promutui debentur. Ibid. C.
Usuræ veniunt ex mora in actionibus bonæ fidei. T. 9. c. 371. E.
Usuræ, quæ debentur fisco, aut reipublicæ, sunt definitæ legibus. T. 9. c. 1071. E.
Usuræ fructuum, sive pretii fructuum venditorum ante litem contestatam veniunt officio judicis. T. 9. c. 161. A. B.
Usuræ pupillares. T. 9. c. 345. B.
Usuræ dotis quando debentur uxori. T. 9. c. 493. C.
Usuræ graviores. T. 9. c. 338. A.
Usuræ, de quibus convenit tempore contracti pignoris, vel antequam pignus contraheretur, an differant ab usuris, de quibus convenit post contractum pignus. T. 10. c. 114. B. C.
Usuræ fructuum perceptorum cur post litem motam non debeantur. T. 10. c. 404. C.
Usuræ repetuntur, si forte solutâ postea indebitè solutæ sint. T. 10. c. 423. B.
Usuræ non erant legibus definitæ in bonæ fidei judiciis ante Justinianum. T. 10. c. 438. B.
Usuræ an veniant in mutuo. T. 10. c. 448. B.
Usuræ sunt sortis incrementa. T. 10. c. 460. B.
Usuræ graviores an possint infligi ob sortem non solutam ex die contractus. T. 10. c. 461. C.
Quænam usuræ debeantur argentariis ex pacto tacito. T. 10. c. 462. A.
Usuræ pecuniæ creditæ an peti possint, & an possint servari per retentionem pignoris. Ibid. E.
Usuræ nauticæ quomodo olim constituebantur. T. 10. c. 548. C.
Usuræ immodicæ pœna. Tom. 10. c. 627. B.
Usuræ an peti possint in bonæ fidei judiciis. T. 10. c. 647. D.
Usuræ pecuniæ, auri, argenti, non nisi ex stipulatione debentur. Ibid. D.
Usuræ, etsi indebitæ sint, tamen ex justa causa solvuntur. Tom. 10. c. 648. A.
Usuræ accipiebantur in menses, dabantur calendis, redigebantur idibus. T. 10. c. 649. C.
Usuræ usurarum in condemnationem deductarum olim exigebantur. Ibid. D.
Pœnæ usuræ peti non possunt, mulctæ possunt. Ibid. D.
Usuræ vulgares, & moderatæ quænam sint. T. 10. c. 682. E.
Usuræ voraces sunt, & sanguinolentæ. T. 10. c. 717. B.
Usuræ pretii post traditionem rei petuntur actione ex vendito. T. 10. c. 767. D.
Usuræ pretii an debeantur ante traditionem. Tom. 10. c. 768. A. B.
Usuræ veniunt officio judicis, si nihil de his convenerit, aut ipso jure in quibusdam actionibus. T. 10. c. 984. A.
An veniant, si nihil interfit creditoris. Ibid. A.
Usuræ an odiosæ existimandæ. Ibid. D.
Usuræ centesimæ an sint licitæ. Ibid. D.
Usuræ ex mora solent venire in judiciis bonæ fidei officio judicis. T. 10. c. 1012. E.
Usuræ pretii statim currunt ex die traditionis. T. 10. c. 1013. B.
Usuræ debentur in bonæ fidei judiciis, non tantùm ex mora, sed etiam ex pacto: in strictis judiciis non debentur ex pacto sine stipulatione. T. 10. c. 1026. B.
Usuræ an veniant ex mora in condemnando donatore. T. 10. c. 1230. B.
Usuræ rei judicatæ an post tempora secun-

secundæ pronunciationis debeantur. T. 10. c. 1258. A.
Usuræ an debeantur, quæ in condemnationem non sunt deductæ. T. 10. c. 1258. A.
Usuræ vocatæ mercedes quinæ. T. 10. c. 1261. E.
Quales usuræ debeantur ex mora in bonæ fidei judiciis. Tom. 10. c. 1265. C.
Usuræ pupillares semper currunt usque ad diem restitutæ tutelæ. T. 10. c. 1271. B.
Usuræ inhibentur per depositionem. Ibid. D.
Usuram esse contra naturam secundùm Aristotelem. T. 4. c. 918. B.
Usuram vitæ dedit natura, tanquam pecuniæ, nullâ præstitutâ die. T. 7. c. 626. B. C.
Usuram inter, & fœnus differentia. T. 10. c. 1260. E.
Usurarii accipiuntur pro fructuariis. T. 3. c. 305. A.
Usurarum petitio per obligationis novationem extinguitur. T. 3. c. 512. D.
Usurarum pupillarium cursus duobus modis impeditur. T. 2. c. 364. C.
Usurarum, & sortis ratio diversa. T. 3. c. 131. D.
Usurarum modum servat tacita antichresis, expressa non item. T. 3. c. 205. C.
Usurarum ratio sorte solutâ perimitur. T. 1. c. 1286. E.
Usurarum cursum nunquam impedit oblatio. T. 1. c. 1240. B.
Usurarum, quæ ab agricolis exiguntur; ratio declaratur. T. 3. c. 82. E.
Usurarum titulo legitima tantùm rectè petitur. T. 4. c. 953. D.
Usurarum, & dotis stipulatio extinguitur post renovatum matrimonium. T. 4. c. 982. A.
Usurarum legitimarum quis sit modus. T. 4. c. 46. A. modus usurarum duplex est. Ibid. A.
Usurarum petitio cessat, sortis petitione cessante. T. 4. c. 982. A.
Usurarum odio nihil in jure civili constitutum est. T. 5. c. 933. D.
Usurarum petitio illicita. Tom. 6. c. 791. E.
Usurarum crimen horrendum. T. 6. c. 892. A.
Usurarum causa, sicut & causa pignoris, est indivisa. T. 6. c. 648. E. & c. 649. A.
Usurarum causam esse individuam, ut & pignoris. T. 6. c. 330. C.
Usurarum in stipulationem non deductarum an petitio sit. T. 7. c. 813. E.
Usurarum modus constitutionibus definitus duplex est. T. 7. c. 778. A. B.
In usurarum exactione qui præferatur. T. 8. c. 707. C. & c. 813. D.
Usurarum stipulatio vel in diem moræ concipitur, vel purè. T. 9. c. 337. C.
Usurarum actionem singulis annis nasci. T. 9. c. 1043. D.
Usurarum annuarum præstationem tolli præscriptione 30. annorum; & cum principalis actio tollatur, usurarum obligatio est sequela sortis. T. 9. c. 286. D.
Usurarum obligatio est sequela sortis. Ibid. D.
Usurarum cum fructibus compensatio. T. 9. c. 340. C.
Usurarum additamenta. T. 9. c. 338. A.
Usurarum modus quis servandus. Ibid. A.
Usurarum usuræ non debentur, etiamsi fiat anatocismus. T. 9. c. 1095. D.
Usurarum stipulatio alia, sortis alia. T. 9. c. 113. C.
Usurarum oblatio liberat a periculo, si res oblata casu postea pereat. T. 9. c. 339. D.
Usurarum minorum oblatio a majoribus liberat. Ibid. E.
Usurarum usuras a D. Ambrosio, & D. Basilio quomodo vocantur. T. 9. c. 347. D.
Usurarum legitimum modum qui excedit, an sortem amittat. T. 9. c. 211. A.
Usurarum quæstionem non finiri, sublatâ actione personali, vel hypothecariâ, præscriptione 30. vel 40. annorum. T. 9. c. 1043. E. & c. 1044. A.
Usurarum modus alius olim, alius hodie. T. 9. c. 344. D. & seq.
Usurarum modus a Justiniano præscriptus. T. 9. c. 345. E.
Usurarum obligationem non novari, si de sorte tantùm judicatum sit, non de usuris. T. 9. c. 1096. A.
Usurarum vice an fructus pignoris possint capi. T. 9. c. 296. C.
Usurarum nomine an pignus detineri possit, quamvis id non fuerit in usuras nominatim obligatum. T. 10. c. 114. C. D.
Usurarum odio an jure civili aliquid sit constitutum. Tom. 10. c. 119. C.
Usurarum an certa sit ratio. T. 10. c. 153. D. cur non petantur actione triticariâ. Ibid. D.
Usurarum petitio quo casu tollatur præscriptione triginta annorum. T. 10. c. 648. D.
Usurarum vulgaris modus olim centesima fuit. Ibid. D.
Usurarum cursus ob pretium non solutum, post rem venditam, & traditam quomodo inhibeatur. T. 10. c. 768. A.
Usurarum modus triplex. T. 10. c. 984. D.
Usurarum usuræ non debentur. T. 10. c. 985. B. & c. 1097. C. & 1105. E.
Usurarum exactio fit per actionem ex vendito. T. 10. c. 1026. B.
Usurarum, quæ debentur ex contractu, non est certa definitio. T. 10. c. 1251. A.
Usurarum quis sit modus legitimus. T. 10. c. 1265. B.
Usuras stipulari solebant in calendas singulas, tamen solebant differre ultra calendas diem solutionis in idus. T. 1. c. 1434. D.
Usuras inter, & fructus differentiæ. T. 3. c. 512. C.
Usuras post motam controversiam restituit malæ fidei possessor. T. 3. c. 513. A.
Usuras sistet oblatio, quæ ex mora currunt, non ex stipulatione. T. 1. c. 1244. A.
Usuras trientibus graviores ab agricolis stipulari non licet creditori. T. 2. c. 1086. E.
Usuras non venire ex mora in strictis judiciis. T. 1. c. 1280. B.
Usuras quando negotiorum gestor præstare cogitur. T. 1. c. 363. B.
Quoad usuras attinet legata, & fideicommissa bonæ fidei contractibus comparantur. T. 4. c. 44. B. C.
Usuras præstare cogitur aliena negotia gerens, & cujus pecuniæ. T. 4. c. 876. E.
In usuras usurarum, quas priori creditori solvit, an teneatur pignus. T. 4. c. 970. C.
Usuras an heres præstare debeat, quoad integram sortem exsolvat. T. 4. c. 748. C.
Inter usuras, & fructus differentia in quibus judiciis locum habet. T. 4. c. 132. D.
In usuras quando convenitur contutor, qui pro tutore convenitur, & quando non. T. 4. c. 320. E.
Usuras petere ab eo ante temporis moram, qui beneficium in suscipienda, & custodienda pecunia dedit, contra bonam fidem, & depositi naturam est. T. 6. c. 527. D.
Usuras infinitas creditor nauticæ pecuniæ percipere potest, ut quatuor, aut quinque centesimas. T. 7. c. 862. C.
Usuras pecuniæ creditæ semper lege fuisse definitas. T. 7. c. 863. A.
Usuras pretii quando emptor præstare debeat. T. 7. c. 775. C.
Usuras ex mutuo non deberi sine stipulatione. T. 7. c. 335. D.
Usuras pecuniæ mutuatitiæ ex pacto non deberi non est singulare in mutuo, sed commune omnium contractuum stricti judicii. T. 7. c. 671. A.
Usuras venire ex mora pretii in actione ex vendito. T. 9. c. 1076. C.
Usuras nec civiliter, nec naturaliter debitas, & solutas in sortem nondum solutam imputari, & ideo non repeti. T. 9. c. 344. A.
Ob usuras illicitas sortem non amittit creditor. T. 9. c. 211. B.
Usuras pecuniæ pupillaris, quam tutor in usus suos convertit, & usuras legitimas, in arbitrium tutelæ

BIU Cujas

telæ venire. T. 9. c. 599. C.
Usuras indebitæ pecuniæ solutæ non posse repeti. Tom. 9. c. 221. D.
Usuras supra centesimam solutas sorti imputari. T. 9. c. 210. D.
Usuras legatorum deberi ex die interpellationis, & denuntiationis ante litem contestatam, & cur. T. 9. c. 157. A.
Usuras judicati fuisse olim centesimas binas, hodie esse singulas centesimas. T. 9. c. 1071. C.
Usuras ab agricola stipulari licet. T. 9. c. 343. B.
Usuras pretii, sive pecuniæ redactæ ex venditione rerum hereditariarum bonæ fidei possessor restituere non damnatur. Tom. 9. c. 152. D.
Usuras non deberi supra duplum. T. 9. c. 1281. D.
Usuras usurarum exigi non posse. T. 9. c. 346. E.
Usuras stipulari in calendas utile erat. T. 9. c. 347. E.
Usuras omnino sustulit Basilius Imperator. T. 9. c. 345. E.
Usuras medii temporis an possit quis stipulari. T. 10. c. 418. B.
Usuras non stipulamur supra duplum. T. 10. c. 761. C.
In usuras tenetur, qui condemnatus judicio bonæ fidei sententiam protraxit, si judex animadvertit frustratoriam esse appellationem. T. 10. c. 801. C.
In usuras usurarum siquis damnetur, quando sit appellandum. T. 10. c. 1233. E.
Malæ fidei possessor non tenetur de usuris, sed de fructibus percipiendis. T. 3. c. 512. C. D.
De usuris dotis consultatio. T. 1. c. 664. A.
De usuris civitatum, T. 2. c. 1165. E.
In usuris consuetudo regionis, aut provinciæ plurimum valet. T. 4. c. 45. D.
Usuris novis fructus dumtaxat compensari. T. 4. c. 892. C.
De usuris in quantum tenentur bonæ fidei, & malæ fidei possessores. T. 7. c. 332. B. & seq.
Usuris modum præscriptum non tantùm pertinere ad reos principales, sed etiam ad mandatores, & fidejussores eorum. T. 9. c. 344. C.
Usuris quis modus datus est. T. 9. c. 343. A. & seq.
De usuris, quæ ex mora, vel ex litis contestatione veniunt in actionem negotiorum gestorum. T. 9. c. 342. A.
De usuris. T. 9. c. 337. B. & seq.
De usuris, & fructibus legatorum, seu fideicommissorum. Tom. 9. c. 860. E. & seq.
De usuris pupillaribus. Tom. 9. c. 599. C.
De usuris usurarum. T. 9. c. 346. E.
De usuris, quæ ex mora veniunt in actione ex vendito officio judicis. T. 9. c. 339. C.
Cum usuris pretii quando fructus compensantur. T. 9. c. 374. B.
Usurpare oratoribus, & juri consultis diversè sumitur. Tom. 1. c. 1109. C.
Usurpare nihil aliud est, quàm usu retinere servitutem. T. 7. c. 464. B.
Usurpari an uxor possit. Tom. 5. c. 719. D.
Usurpatio est usucapionis interruptio. T. 1. c. 1109. A.
Usurpatio quid sit, & quid ab usucapione differat. T. 5. c. 719. C.
Usurpatio interrumpit præscriptionem. T. 6. c. 918. C. D.
Usurpatio usucapioni, vel amissioni est contraria. Tom. 7. c. 464. B.
Usurpatio rei incorporalis est individua. T. 8. c. 254. A.
Usurpatione an usucapio interrumpatur. T. 5. c. 746. D.
In usu an minus juris sit, quàm in usufructu. T. 1. c. 79. E. & T. 8. c. 946. B.
In usu nihil est corporis, quod capi possit. T. 4. c. 1330. A.
In usu consistunt servitutes. T. 10. c. 408. C. & c. 540. A.
Usu domus marito concesso, uxor cum eo habitare potest. T. 10. c. 546. B.
Usum qui habet, an possit ad alium jus suum transferre. T. 1. c. 80. C. & T. 8. c. 946. B.
Usum habens ædium an jus habere intelligatur. T. 1. c. 80. C. & T. 8. c. 946. B.
Usum, aut mores non vincunt Romanæ leges. T. 2. c. 1230. B.
Usum commodatæ rei intempestivè auferre, non officium tantùm impedit, sed & suscepta obligatio inter dandum, accipiendumque. T. 5. c. 418. A.
Usus, & usucapere quid sit. T. 1. c. 1109. C.
Usus, & ususfructus ut ab habitatione discrepat. T. 1. c. 81. A. B.
Usus iisdem modis constituitur, vel finitur, quibus ususfructus. T. 1. c. 79. E. & T. 8. c. 945. A. B.
Usus pars ususfructus est. Tom. 1. c. 942. B.
Usus est personæ jus merum. T. 1. c. 1338. B.
Usus magis est juris, quàm facti. Ibid. C.
Usus pro possessione. T. 1. c. 843. C.
Usus, quæ servitus est personalis, non prædialis, non potest pro parte constitui. Tom. 1. c. 1211. B.
Usus est individuus, ususfructus dividuus. T. 1. c. 1338. C.
Usus dividi non potest, fructus potest. T. 1. c. 1211. C.
Usus ab usuario vendi, locari, vel pignerari non potest, & cur. T. 3. c. 427. C.
Usus longævi non vilis est auctoritas. T. 2. c. 1229. C.
Usus quibus modis perit. Tom. 1. c. 1390. C.
Usus quid est. T. 4. c. 437. A. & c. 501. C.
Quod usus, ideſt, usucapio non aufert, domino iniquum est auferre. T. 4. c. 70. B.
Usus juris est potiùs, quàm facti. T. 4. c. 502. A.
Usus nomen est juris, habitatio facti nomen est. Ibid. B.
Usus servorum est necessarius. T. 4. c. 629. C.
Usus, & ususfructus, & operæ in quo differunt. Tom. 4. & 455. B. & seq.
Usus non potest alii locari, habitatio potest. T. 4. c. 502. A.
Usus, & habitatio in quo differunt. Ibid. A.
Usus interpretum opinionem admittit. T. 4. c. 837. D.
Usus amittitur non utendo, habitatio non amittitur non utendo, quamdiu domus manet. Tom. 4. c. 502. B.
Usus ædium legatus filiofamilias adquiritur patri: pater ædibus utitur cum familia sua, an etiam filius, cui usus ædium legatus est, potest habitare cum suis. Tom. 4. c. 223. A.
Usus capitis deminutione amittitur, habitatio non. T. 4. c. 502. A.
Usus precarius in distractione non consistit, sed in usu nudo. T. 4. c. 567. E.
Usus pro usucapione. T. 4. c. 1238. D.
Usus pecuniæ depositæ non est, sed custodia tantùm. T. 4. c. 211. E.
Usus pro titulo, & auctoritate est. T. 5. c. 662. C.
Usus est interpres legum. Tom. 5. c. 879. D.
Usus, & possessio quomodo differant. T. 5. c. 692. D.
Usus ejusdem rei apud plures an esse possit. Ibid. D.
Usus ab usufructu in quo differat. T. 5. c. 24. D.
Usus aquæ servitus personalis est; quæ cum persona extinguitur, nec transmittitur in heredem. T. 5. c. 671. C.
Usus corporum non est consumptio eorundem. T. 5. c. 391. A.
Usus individuus est. T. 5. c. 24. D. & c. 592. E.
Usus longævus pro titulo est. T. 6. c. 39. B.
Usus promiscuus, & mutuus, qui promercium sæpe dicitur, & commercium. T. 7. c. 34. E.
Usus dividi non potest. T. 7. c. 506. B.
Usus an veniat in actionem familiæ erciscundæ, & communi dividundo. Ibid. C.

BIU Cujas

Usus non potest scindi. T. 7. c. 543. A.
Usus venire, aut locari non potest. T. 7. c. 506. B.
Usus, & ususfructus sunt jura hominum. T. 7. c. 385. B.
Usus, & abusus distinctio. Tom. 8. c. 619. D.
Usus, & ususfructus ad diem, & conditionem an constitui possint. T. 7. c. 385. B.
Usus, & ususfructus capitis deminutione an amittantur. Tom. 7. c. 464. C. & c. 833. E.
Usus est individuus, ususfructus est dividuus. T. 7. c. 1335. E.
Usus, & ususfructus servitutes hominum, sive personarum. T. 7. c. 1337. B.
Usus quid sit. T. 7. c. 380. B. & T. 8. c. 236. D.
Usus a possessione, & ab usu, qui possessio dicitur, quid distet. T. 8. c. 253. B.
Usus rerum duplex. T. 8. c. 636. B.
Usus sui causâ paratum quid. T. 8. c. 625. D.
Usus longævus. T. 9. c. 1325. E.
Usus omnis rei duplex est, proprius, & improprius. T. 9. c. 1386. E.
Usus individuus est, sic & opera. T. 10. c. 407. D.
Usus, & ususfructus cum planè in jure consistant, nequeunt commodari. T. 10. c. 454. C.
Usus an pro parte possit dividi. T. 10. c. 540. A.
Usus, & de eo plura. T. 10. c. 1261. A. & seq.
Usufructuario quæ actiones competant. T. 5. c. 638. A.
Usufructuario quando ususfructus persequutio denegetur. Tom. 5. c. 642. C.
Ab usufructuario factam locationem an proprietarius servare teneatur. T. 5. c. 565. A.
Cum usufructuario proprietarius qua actione agere potest. T. 5. c. 637. D. E.
Usufructuario datur vindicatio ususfructus non tantùm adversùs dominum fundi fructuarii, sed etiam adversùs quemlibet possessorem, si prohibeatur uti frui. T. 6. c. 36. A.
Usufructuarius de utendo usufructu satisdare debet. T. 1. c. 372. D.
Usufructuarius servum torquere, vel flagellis cædere, vel deteriorem facere non potest. Tom. 1. c. 427. C.
Usufructuarius novum rivum paretibus imponere non potest. T. 3. c. 21. D. & Tom. 6. c. 606. B.
Usufructuarius servum vi torquere, aut flagellis cædere non potest. T. 5. c. 637. E.
Usufructuarius damni infecti quomodo caveat. T. 5. c. 641. B.
Usufructuarius proprietario stipulanti promittit datis fidejussoribus. T. 5. c. 637. D.
Usufructuarius, & usuarius in quo differunt. T. 6. c. 238. B.
Usufructuarius an relinqui possit municipibus, vel civitati. T. 7. c. 1201. A.
Usufructus quid sit. T. 2. c. 1245. A.
Usufructus est jus incorporale, quòd de re corporali prædicatur. T. 1. c. 1329. C.
Usufructus, & proprietatis multæ differentiæ. Ibid. C. & quantum ad jus adcrescendi duæ differentiæ. Ibid. c. 1336. D.
Usufructus duplex. T. 1. c. 1205. C. & c. 1332. C.
Usufructus est jus personale. T. 1. c. 1226. B.
Usufructus cum sit jus personale, adcrescit personæ, non parti. T. 1. c. 1336. E.
Usufructus magis est facti, quàm juris. T. 1. c. 1338. B.
Usufructus pars, quæ non adcrescit alteri, ad proprietatem recurrit. T. 1. c. 1336. D.
Usufructus natura sui intermissionem non habet. T. 3. c. 403. B. C.
Usufructus aliud est, aliud feudum, aliud emphyteusis, aliud libellaria, aliud precaria. T. 2. c. 1208. B.
Usufructus in fructu consistit. T. 1. c. 1222. E.
Usufructus propriè est in re aliena, non in re sua, & non dominii, sed servitutis pars. Tom. 1. c. 1332. C.
Usufructus solet etiam in personam tantùm constitui. Tom. 2. c. 1181. E.
Usufructus in feudo mulieri constitui non potest. T. 2. c. 1245. A.
Usufructus quotidie constituitur, & legatur. T. 1. c. 1337. A.
Usufructus formalis quid ab usufructu causali differat. Tom. 1. c. 1332. D.
Usufructus fundi non est pars. T. 1. c. 941. D.
Usufructus vendi, locari, & pignerari potest a domino in corpore, quod ejus est proprium, imò & ab usufructuario. T. 3. c. 427. C.
Usufructus bonorum a priori conjuge acceptus propter posteriorem non amittitur. Tom. 2. c. 1079. C.
Usufructus bonorum uxori legatus non amittitur propter secundas nuptias, nisi id caverit testator. T. 2. c. 1069. D.
Usufructus quibus modis perit. T. 1. c. 1390. C.
Usufructus propriè an sit earum rerum, quarum substantia utendo perit. T. 1. c. 78. A.
Usufructus a proprietate separatio quot modis accidit. Ibid. B.
Usufructus quotmodis extinguitur, & ad proprietatem revertitur. Ibid. C.
Usufructus in quibus rebus constituitur, vel non. Ibid. C.
Usufructus tam naturalibus patribus, quàm adoptivis per filiosfamilias adquiritur in iis rebus, quæ extrinsecus filiis obveniunt, domino eis integro servato. Tom. 1. c. 187. A.
Usufructus pro parte dominii accipitur plerumque. T. 1. c. 1332. C. D.
Usufructus plenum, merumque jus omnino alteri vendi non potest. T. 2. c. 1202. D.
Usufructus retentio pro traditione habetur. T. 3. c. 552. C.
Usufructus momentarius non est usufructus. T. 1. c. 523. C.
Usufructus, & proprietas in cessione legati longè differunt. T. 1. c. 749. A.
Usufructus ab operis servorum distat. Ibid. D.
Usufructus areæ legatus, post testamentum factum ædificio in ea posito exusto, testatore vivo, debetur. T. 1. c. 1329. E. & c. 1330. A.
Usufructus ædium legatus, ædibus deustis, ac postea testatore vivo restitutis, non debetur. Ibid. A.
Usufructus omissus, vel omissa proprietas adcrescit alteri. T. 1. c. 1337. A.
Usufructus rei cujusque legari potest. T. 1. c. 426. B. C.
Usufructus, idest, libertas ususfructus. T. 1. c. 1137. C.
Usufructus libertas non usucapitur. Ibid. D.
Usufructus proprietario in jure cedi potest. T. 1. c. 428. E.
Usufructus aut morte, aut tempore finitur. Ibid. E.
Usufructus, vel usus quibus modis amittitur. T. 1. c. 749. B.
Usufructus quinque modis amitti potest. T. 1. c. 428. B.
Usufructus reipublicæ relictus centum annis finitur. T. 1. c. 551. B.
Usufructus in jure cedi potest, quòd sit res incorporalis. T. 1. c. 327. D.
Usufructus amittitur non utendo. T. 1. c. 428. C. & c. 1137. D.
Usufructus minimâ capitis minutione non amittitur ex constitutione Justiniani. T. 1. c. 428. C.
Usufructus emancipatione non finitur. T. 1. c. 317. C.
Usufructus his verbis finitur, Salvâ rerum substantiâ. T. 1. c. 1329. C.
Usufructus gregis, & navis quemad modum extinguitur. Tom. 1. c. 1330. C. D.
Usufructus cessione finitur. T. 1. c. 329. B.
Usufructus amissus ad proprietatem recurrit. T. 1. c. 428. B.
Usufructus quarum rerum legari potest. T. 1. c. 340. E.

BIU Cujas

Usufructus servitus est dividua. T. 4. c. 99. D. & c. 138. A.
Usufructus, & possessio differunt. T. 4. c. 1096. A.
Usufructus si legatus sit singulis annis, deminutione capitis amittitur, sed si alternis annis, non. T. 4. c. 431. A.
Usufructus legatus alternis annis an non possit non utendo amitti. T. 4. c. 430. B. quando servitus intermissionem habet, & quando non. Ibid. B. C.
Usufructus non consistit sine persona. T. 4. c. 413. B.
Usufructus per legem Falcidiam minuitur. T. 4. c. 138. E.
Usufructus potest esse duorum in solidum, non dominium, nec possessio. T. 4. c. 691. A.
Usufructus sui naturâ intermissionem non habet. T. 4. c. 430. C. proprietario licet in prædio, cujus usufructus est alienus, habere custodem prædii invito fructuario. Ibid. D.
Usufructus qualicumque capitis minutione amissus an repeti possit. T. 4. c. 432. D. hodie ex constitutione Justiniani usufructus non amittitur minimâ capitis minutione. Ibid. D. E.
Usufructus, vel usus legatus cedit ex die aditæ hereditatis, operæ servi ex die petitionis. Tom. 4. c. 455. D.
Usufructus vestimentorum non legatur, sicut pecuniæ. T. 4. c. 565. D. pecunia abuti licet, vestimentis non. Ibid. D.
Usufructus retentio in donationibus habetur, pro traditione. T. 4. c. 412. A. & c. 787. A. B.
Usufructus amittendi rationes quotnam sunt, & quæ. T. 4. c. 432. C.
Usufructus in fruendo consistit, cæteræ servitutes in utendo. T. 4. c. 138. B.
Usufructus num in agro sterili rectè constitui possit. T. 4. c. 895. D.
Usufructus perimitur mutatione rei, non dominii, & similiter pignus. T. 4. c. 1287. B.
Usufructus pignori obligari potest tam a domino proprietatis, quàm ab usufructuario. T. 4. c. 1329. D.
Usufructus est jus alienis rebus utendi. Ibid. E.
Usufructus est jus utendi fruendi, quod homini competit in re aliena, quamdiu is homo, eaque res salva permanet. Tom. 4. c. 137. D.
Usufructus est pars fundi. Tom. 4. c. 498. D.
Usufructus est servitus hominis. T. 4. c. 137. E.
Usufructus exspirat cum anima, & cum rei substantia. T. 4. c. 138. A.
Usufructus extinguitur certis modis, & quibusnam. Tom. 4. c. 423. B.
Usufructus non mutat rei dominium. T. 4. c. 637. B.
Usufructus, vel pignus non mutatur, nec perimitur usucapione. T. 4. c. 637. B.
Usufructus si ex fundo communi duorum debeatur, & unus tantùm ex eis conveniatur, an in solidum condemnabitur. Tom. 4. c. 139. C.
Usufructus est qualitas. Tom. 4. c. 141. A.
Usufructus fundi si legetur, aut fundus, an possim eligere usumfructum. T. 4. c. 499. A.
Usufructus qualis amittitur capitis minutione. Tom. 4. c. 433. E.
Usufructus, usus, & operæ in quo differunt. T. 4. c. 455. B.
Usufructus in multis casibus pars fundi, aut dominii non est. T. 5. c. 22. D.
Usufructus ab operis servi multum differt. T. 5. c. 24. B.
Usufructus non est pars proprietatis, sed servitutis. T. 5. c. 317. C. D.
Usufructus ubi pars dominii sit. T. 5. c. 683. D.
Usufructus finitur morte fructuarii, non morte emptoris. T. 5. c. 514. E.
Usufructus amittitur rei mutatione, rei peremptione. Tom. 5. c. 647. A.
Usufructus qua actione vindicetur. T. 5. c. 374. A.
Usufructus in multis casibus pars dominii est. T. 5. c. 22. A. B.
Usufructus jus personale est. Ibid. D.
Usufructus jure nullum jus fragilius. T. 5. c. 426. B.
Usufructus locationem, vel fundi dotalis heres servare non tenetur, & qua ratione. Tom. 5. c. 564. C. D.
Usufructus in multis casibus pro parte dominii est, servitus nullo casu. T. 5. c. 23. E.
Usufructus qui propriè dicatur, & quomodo distinguatur. Tom. 5. c. 967. A. B.
Usufructus duplex est, causalis, & formalis. Ibid. B.
Usufructus ad proprietatem properat. T. 5. c. 426. B.
Usufructus cum persona, cui cohæret, extinguitur. T. 5. c. 24. C.
Usufructus præsens, ideſt, purè, vel ex die dari potest, vel ad diem. T. 5. c. 23. E.
Usufructus non utendo intra certum tempus amittitur. T. 5. c. 168. B.
Usufructus est servitus hominis, ideſt, quæ debetur homini a quibuscumque rebus. T. 5. c. 317. C. D.
Usufructus si legatus sit, & dolo malo ab herede res, in qua usufructus erat, destructa, aut tradita quidem, sed usufructus ejus interversus, quæ actiones competant usufructuario. Tom. 5. c. 149. E. & c. 150. A. B.
Usufructus verbo quid significatur. T. 5. c. 863. E.
Usufructus, & reditus in quo differunt. Ibid. E.
Usufructus finitus ad quem redit. T. 5. c. 864. B.
Si usufructus uni, alteri proprietas sit legata ejusdem rei sub conditione, interim, & de cautione præstanda. Ibid. C.
Usufructus ad heredem redire, & consolidari potest. Ibid. E.
Usufructus servi communis si legatus sit, quæ cautio competat. T. 5. c. 592. A.
Usufructus venditus quando, & quomodo finiatur. Tom. 5. c. 514. D. E.
Usufructus pars accrescit personæ conjuncti, etiam non habenti partem suam. T. 6. c. 242. A.
Utrùm usufructus bonorum universorum legetur, an singularum rerum, multum interest. Tom. 6. c. 237. D.
Usufructus extinguitur morte fideicommissarii, & capitis deminutione. T. 6. c. 35. D.
Usufructus amittitur inusu fideicommissarii, ideſt, fideicommissario non utente usufructu per modum, & tempus. Ibid. D.
Usufructus est pars fundi. Tom. 6. c. 371. B.
Usufructus legatum morte legatarii finitur. T. 6. c. 456. A.
Usufructus est jus personale, quod personam sequitur. T. 6. c. 442. E. proprietas est jus reale, quod rem. Ibid. E.
Usufructus est jus personale, & sine persona esse non potest. Tom. 6. c. 248. C.
Usufructus amittitur non utendo. T. 6. c. 35. E.
Usufructus jus personale est, quod personæ cohæret, & cum persona interit. T. 6. c. 242. A.
Usufructus vindicatio. Vide, Vindicatio usufructus.
Usufructus legatus an videatur, annuo legato ex fructu prædii. T. 6. c. 574. C.
Usufructus relictus reipublicæ, vel templo finitur spatio centum annorum, quæ vita est longævi hominis. T. 7. c. 1308. B.
Usufructus *cum morietur* an utiliter relinquatur. T. 7. c. 944. D.
Usufructus alicujus rei legatus ita, ut post legatarii morem restituatur alii, quàm heredi instituto, an ejus rei plena proprietas legata videatur. T. 7. c. 1369. E. & c. 1370. A.
Usufructus alternis annis relictus, an non utendo amittatur. T. 7. c. 1348. C. an ad tempus certum legari

legari possit. Ibid. c. 1342. A.
Usufructus an divisionem recipere possit. T. 7. c. 1365. B.
Usufructus an finiatur tempore. T. 7. c. 146. B.
Usufructus an in tempus mortis legari possit. T. 7. c. 944. D. & c. 1341. D.
Usufructus fisco relictus an tempore finiatur. Tom. 7. c. 1345. A.
Usufructus fundi communis, pro indiviso mulieri legatus, an coarctari possit ad partem dimidiam pro diviso. T. 7. c. 1367. B. C.
Usufructus fundi cui legatus est, an ibi habitare prohiberi possit. T. 7. c. 1313. A.
Usufructus fundi si legetur in annos singulos, an plura sint legata. T. 7. c. 1298. B.
Usufructus fundi si mihi legatus sit in annos singulos, & heres me initio anni impedierit fundum colere, an mihi totius anni nomine in id, quod interest, teneatur. T. 7. c. 1298. C.
Usufructus legati dies quando cedat. T. 7. c. 1308. A. & c. 1392. D.
Usufructus legato, & reditus legato quæ communia sint. T. 7. c. 1385. B. utrumque finiri morte legatarii. Ibid. B.
Usufructus legatum ad quem pertineat, si usufructuarius vivo testatore decesserit. T. 7. c. 1308. C.
Usufructus an possit repeti, ut postquam finitus est capitis deminutione restauretur. T. 7. c. 1307. E.
Usufructus legatus in singulos annos an pro rata ejus anni, quo fructuarius decessit, ad heredem pertineat. T. 7. c. 1347. C.
Usufructus an legari possit earum rerum, quæ usu consumuntur. T. 7. c. 1336. E.
Usufructus relictus reipublicæ, ve templo quando finiatur. T. 7. c. 1308. B.
Usufructus nominum an legari possit. T. 7. c. 1337. C.
Usufructus nominum si legatus sit, an remedio cautionis utile fiat legatum. Ibid. C.
Usufructus si alicui legatus sit, & is decesserit vivo testatore, ad quem usufructus pertineat. T. 7. c. 935. E. & c. 936. A.
Usufructus si legetur alternis annis, plura esse legata. T. 7. c. 1348. A.
Usufructus si legetur alternis annis, vel mensibus, vel diebus, vel quoad vivet legatarius, an repeti possit post capitis deminutionem. T. 7. c. 1357. E.
Usufructus si legetur illi cum illo, perinde est, ac si ita illi, & illi legatus sit. T. 7. c. 1385. C. D.
Usufructus si legetur in singulos annos, an relegari, sive renovari in annos singulos videatur. T. 7. c. 1357. E.
Usufructus si legetur libertis, & ei, qui novissimus decedit, proprietas an videatur legari incerto. T. 7. c. 1075. A. B.
Usufructus si remanet apud heredem, an cum onere fideicommissi remaneat. Tom. 7. c. 1322. C. D.
Usufructus sub conditione non faciendi aliquid an utiliter relinqui possit. T. 7. c. 944. D. E.
Usufructus, pluribus temporibus divisus, an unus sit. T. 7. c. 387. A.
Usufructus, vel usus viæ, itineris, vel actus, vel aquæductus an legari possit. T. 7. c. 1337. B.
Usufructus vindicatio fructuario datur. T. 7. c. 451. E.
Usufructus an jure fideicommissi, & quomodo constituatur. T. 7. c. 388. A.
Usufructus an perimatur, perempto prædio vel incendio, vel terræ motu, vel terræ fragore. Tom. 7. c. 1336. D.
Usufructus an relegari, & repeti possit in annos singulos. Tom. 7. c. 1357. E.
Usufructus an rectè legetur, & constituatur ad certum tempus. T. 7. c. 1379. E. & c. 1380. A. an sit dividuus. Ibid. c. 1335. E. an sub conditione non faciendi legari possit. Ibid. c. 1341. E.
Usufructus si civitati, vel civibus, municipio, vel municipibus, vel reipublicæ legetur, an amittatur non utendo per modum, & tempus constitutum. T. 7. c. 1344. C. quando finiatur. Ibid. C.
Usufructus an videatur legatus, si testator dixerit se velle, ut quis fruatur fundi reditu. Tom. 7. c. 1385. C.
Usufructus cui legatus est omnium bonorum, an etiam teneatur creditoribus hereditariis respondere. T. 7. c. 1383. A.
Usufructus dividi in partes, & pro parte divisa, vel indivisa legari, vel constitui potest. T. 7. c. 1388. E.
Usufructus dominium, quod quis non habet, interdum in alium transferre potest. Tom. 8. c. 285. D.
Usufructus earum rerum, quæ usu consumuntur, quomodo constitui potest. T. 7. c. 1336. E.
Usufructus ejusdem fundi si duobus separatim relictus sit per damnationem, an singulis debeatur in solidum, uni usufructus, alteri æstimatio. T. 7. c. 1349. B. cui electio servetur, & an inter eos sit jus adcrescendi. Ibid. B.
Usufructus ejusdem fundi si duobus separatim relictus sit per vindicationem, an concursu partes habeant, & an inter eos sit jus adcrescendi. Ibid. A.
Usufructus est veluti pars fundi. T. 7. c. 403. D. E.
Usufructus filiofamilias legatus quando in persona patris finiatur. T. 7. c. 1364. B.
Usufructus non tantùm præsens, sed etiam ex tempore certo constitui potest. T. 7. c. 1360. B.
Usufructus omnium bonorum cui legatus est, an onus æris alieni agnoscere debeat. T. 7. c. 1383. B.
Usufructus partis bonorum an legari possit. T. 7. c. 847. E.
Usufructus pecuniæ cui legatus est quomodo cavere debet. Tom. 7 c. 1758. D.
Usufructus pecuniæ, & nominum an legari possit. Ibid. D.
Usufructus quale jus sit. Tom. 7. c. 1006. D.
Usufructus quarum rerum constitui possit. T. 7. c. 1336. C.
Usufructus quibus modis amittatur. Ibid. D.
Usufructus, qui nunquam a proprietate recessit, an penes proprietarium remaneat cum onere fideicommissi. Tom. 7. c. 1322. C.
Usufructus, qui proprietatem comitatur quomodo a Doctoribus vocetur. T. 7. c. 1345. E.
Usufructus quòd sit dividuus, servitus individua, quæ ratio sit. T. 7. c. 1389. C.
Usufructus quomodo amittatur. T. 7. c. 1339. A. in cujus actu consistat. Ibid. A.
Usufructus quibus modis constituitur. T. 7. c. 387. D.
Usufructus ratione an pater fideicommisso obligari possit. T. 7. c. 981. A.
Usufructus reipublicæ, vel templo legatus, an sit perpetuus. T. 7. c. 1335. A. quando finitur. Ibid. B.
Usufructus servo legatus quando in persona domini finitur. T. 7. c. 1364. B.
Usufructus sicui legatus sit, & rogatus eum alii restituere, an legatarii, vel fideicommissarii capitis deminutio spectetur, ut eâ contingente usufructus ad proprietatem recurrat. Ibid. A.
Usufructus, vel servitutis alienatio non minuit dominium. Tom. 8. c. 505. A.
Usufructus sine persona constitui nequit. T. 8. c. 754. A.
Usufructus pars pleni dominii est. T. 8. c. 505. C.
Usufructus an veniat in judicium familiæ erciscundæ. T. 7. c. 503. C.
Usufructus constituitur traditione, præstatione, cessione, vel etiam ipso jure ex tempore aditionis, si relictus sit usufructus per vindicationem. T. 7. c. 307. D.
Usufructus si legetur, tacitè, donec vivat legatarius, legari intelligitur. T. 7. c. 634. D.
Usufructus consolidatio quando fit. T. 7. c. 935. E.

BIU Cujas

Usufructus rectè constituitur ad tempus. T. 7. c. 1155. B.
Usufructus servitus personalis, & servitutes prædiorum an differant. T. 7. c. 1128. A.
Usufructus, & proprietatis differentiæ in quæstione de jure adcrescendi quæ. T. 7. c. 1121. E. & c. 1122. A.
Sub usufructus nomine an plena proprietas legata intelligatur. T. 7. c. 1369. D.
Usufructus an abrumpatur, si alius possideat. T. 8. c. 314. D.
Usufructus retentio quando sit species traditionis. T. 8. c. 284. B.
Usufructus servi quando finitur. T. 8. c. 94. D.
Usufructus qualenam jus sit. T. 8. c. 944. A. a quo separationem recipiat, quot, & quibus modis. Ibid. A. in quibus rebus constituatur. Ibid. B. an cum finitus fuerit, revertatur. Ibid. D. an ex rebus alienis percipiatur. Ibid. E. an possit manere post mortem fructuarii. Ibid. c. 945. B.
Usufructus nunquam recidit in fiscum, nec caduci, nec veluti caduci jure. T. 9. c. 885. C.
Usufructus omnium bonorum an jure relinquatur uxori. Tom. 9. c. 475. C.
Usufructus est servitus. Tom. 9. c. 476. A.
Usufructus legatus Titio, & heredi ejus, pertinet tantùm ad heredem proximum, non ad sequentes deinceps. T. 9. c. 815. A.
Usufructus nullus est perpetuus. Ibid. A.
Usufructus pecuniæ vix receptus. T. 9. c. 4. A.
Usufructus dominium. T. 9. c. 265. D.
Usufructus legatus in annos decem quando debetur. T. 9. c. 908. B.
Usufructus servi in quo consistit. T. 9. c. 1192. B. C.
Usufructus legatus reipublicæ non potest esse perpetuus, aut certè non est usufructus, sed proprietas plena. T. 9. c. 815. C.
Usufructus confunditur, si proprietati accedat. T. 9. c. 60. C.
Usufructus partis instar obtinet. T. 9. c. 822. C.
Usufructus vindicatio quibus verbis significatur. Tom. 9. c. 203. B.
Usufructus quomodo repeti debeat, & an post capitis deminutionem debeatur. T. 10. c. 23. C.
Usufructus legatus in annos singulos, repetitus, ac proinde capitis deminutione amissus, mox restitutus videtur. T. 10. c. 183. E.
Usufructus utilitas non debet porrigi ultra mortem fructuarii. T. 10. c. 184. A.
Usufructus pecuniæ an sit separandus ab usufructu aliarum rerum. T. 10. c. 407. C.
Usufructus relictus reipublicæ quot annis finiatur. Tom. 10. c. 489. B.
Usufructus solet cum persona extingui. T. 10. c. 534. C.
Usufructus an verè sit pars fundi. T. 10. c. 538. D.
Usufructus, qui rei cohæret, est pars plenæ proprietatis. Ibid. D.
Usufructus factâ locatione a domino, an morte usufructus extinguatur. T. 10. c. 622. E.
Usufructus censetur esse jus dividuum. T. 10. c. 808. E.
Usufructus quot, & quibus modis amittatur. T. 10. c. 938. E.
Usufructus, habitatio, & ministerium quomodo differant inter se. Ibid. D. E.
Usufructus non est earum rerum, quæ utendo pereunt. Tom. 10. c. 939. C.
Usufructus quando finiatur. Ibid. D.
Usufructus, quem in re aliena habemus an possit vendi, & pignerari, invito proprietario. Tom. 10. c. 1022. C.
Usufructus cessio mortis causâ donatio est. T. 10. c. 1054. B.
Usufructus præstandi mora non perpetuat actionem. Tom. 10. c. 1079. C. D.
Usufructus est jus personale, & in alium transferri non potest. T. 10. c. 1091. C.
Usumfructum qui stipulatur, incertum stipulatur. Tom. 1. c. 1213. D.
Usumfructum imitantur operæ servorum. T. 1. c. 749. D.
Usumfructum legatum alternis annis non utendo amitti non posse. T. 3. c. 403. A.
Inter usumfructum, & servitutem prædialem differentia quæ. T. 4. c. 1105. A.
Usumfructum perimit adquisitio dominii. Ibid. A.
Inter usumfructum, & servitutes prædiorum differentia quæ est. T. 4. c. 140. A. ratio hujus differentiæ quæ est. Ibid. C.
Usumfructum nullo modo possidere, sed quasi possidere possumus. T. 5. c. 699. A.
Usumfructum per omnia non imitantur reditus. T. 5. c. 863. D.
Usumfructum, qui est alterius, adquirere potest proprietarius nudæ proprietatis dominus. Tom. 6. c. 354. A.
Usumfructum apud heredem manere, si eum cedi legatario jus non ferat. T. 7. c. 1363. B.
Usumfructum cui testator legaverat, ut partem ejus alii cederet, an partem sumptuum, quos fecerit, per retentionem fideicommissi sibi servare possit. T. 7. c. 1372. E.
Usumfructum nunquam caducum fieri ulla ex causa. T. 7. c. 1363. B.
Usumfructum si quis legaverit bonorum suorum, quæ appellatione bonorum veniant. T. 7. c. 1382. D. E.
Usumfructum adquiri interdum etiam non habenti suam partem, sed amittenti. Tom. 7. c. 1123. D.
Usumfructum legatum reipublicæ finiri centum annis. T. 9. c. 815. C.
Per usumfructum, & habitationem prædia, vel mancipia, vel aliæ res serviunt personis, non rebus. T. 10. c. 938. D.
De usufructu, & quemadmodum quis utatur fruatur. T. 1. c. 748. C. A.
De usufructu adcrescendo. Tom. 1. c. 748. C. D.
De usufructu earum rerum, quæ usu consumuntur, vel minuuntur. T. 1. c. 749. B.
De usufructu, & habitatione. T. 2. c. 173. C. & T. 10. c. 938. C.
Usufructu duobus legato, uno mortuo, alteri totus debetur. Tom. 1. c. 427. E. & c. 428. A.
Usufructu gregis legato, grege integro manente, fætus ad usufructuarium pertinent. T. 1. c. 427. A.
Usufructu fundi relicto, vel concesso, venationis quidem, & aucupii reditus ad fructuarium pertinet. Ibid. B. C.
Usufructu areæ legato, in eo ædificia constitui non possunt. T. 1. c. 427. B.
Usufructu ancillæ legato, partus ejus ad fructuarium non pertinent. Ibid. A.
De usufructu duæ proponuntur actiones. T. 1. c. 749. C.
De usufructu donationum propter nuptias. T. 2. c. 1029. A. B.
Usufructu præstito, nec amisso, proprietas nuda, vel eo amisso, proprietas plena peti potest. Tom. 1. c. 1203. A.
In usufructu est commodum fructuum, qui corporales sunt. T. 4. c. 1330. A.
In usufructu quod est præcipuum verbum, & quo vis ejus propria maximè demonstratur. Tom. 4. c. 138. A.
In usufructu acceptilatio anvaleat. T. 4. c. 426. B.
Usufructu fundi legato heres non potest vendere fundum. Tom. 5. c. 863. E.
De usufructu servi, qui in fuga est. T. 6. c. 238. C. D.
De usufructu legato. T. 6. c. 235. B. & seq.
In usufructu singularia, sive præcipua quæ sunt. T. 6. c. 242. A.
Usufructu alicui legato sub spe obtinendæ proprietatis, an proprietas ei legata videatur. T. 7. c. 1369. C.

BIU Cujas

Usufructu bonorum uxori legato, donec dos ei solveretur, an ususfructus ulla ex parte perimatur. T. 7. c. 1365. C.

Usufructu duobus conjunctim legato, tertio fundo legato, quomodo fundus inter illos communicetur. Tom. 7. c. 1362. C. D. quomodo inter eos sit jus adcrescendi. Ibid. D.

Usufructu ejusdem fundi duobus separatim per damnationem legato, an heres liberetur, si patiatur ambos communiter uti frui, & an singulis ideo teneatur actione ex testamento. Tom. 7. c. 1349. E.

Usufructu filii mentecapti bonorum legato, quoad convaluisset, vel resipuisset, illo in furore mortuo, in cujus persona ususfructus finiatur. Tom. 7. c. 1373. D. E.

Usufructu finito, & re ad proprietarium reversa, consolidatio appellatur. T. 7. c. 1321. E.

Usufructu fundi colono legato, quæ ei legata, & relicta esse videantur. T. 7. c. 1365. E.

Usufructu insulæ legato, ut ea altiùs non tollatur, an insulæ plena proprietas legata esse videatur. T. 7. c. 1370. A. B.

Usufructu morte uxoris finito, cui datum erat pretium ferendi causâ, quæritur, qua actione ea pecunia repetatur. Tom. 7. c. 848. A.

Usufructu tertiæ partis bonorum coheredi legato, an heres possit deducere in ea præstanda, tributa, & æs alienum. T. 7. c. 1376. A.

Usufructu villæ legato, an etiam legatus videatur ususfructus agri, vel fundi. T. 7. c. 1380. A.

Usufructu uxori legato omnium rerum, quæ in domibus sint, an contineantur, quæ promercii causâ testator habuerit. T. 7. c. 1371. D. E.

Utrùm modus aliquis adjici possit in usufructu. Tom. 8. c. 945. C. quot, & quibus modis amittatur. Ibid. E.

Ut dictio modum significat. T. 7. c. 711. B.

Non utendo servitus non amittitur, quando per eum, cui servitus debetur, non stat, quominus utatur. T. 4. c. 147. A.

Non utendo amittitur ususfructus. T. 6. c. 35. E.

Uterini non dicuntur consanguinei, quia sunt cognati, non agnati. T. 2. c. 1121. D. & T. 3. c. 149. B.

Uterini fratres dicuntur cognati, non agnati. T. 9. c. 913. E.

Uterini fratres an sint consanguinei. T. 10. c. 775. D.

Qui in utero est, ferè in toto jure civili pro nato habetur. Tom. 5. c. 619. B. sunt casus, quibus pro nato non habetur. Ibid. B.

In utero qui est, an animal sit. T. 8. c. 600. E. & Tom. 10. c. 779. C.

In utero qui est, non est pupillus. T. 8. c. 600. D. E.

Utero cæso qui extractus est matris, est etiam cognatus. Ibid. D.

Uterque contractus tam emptionis, quàm locationis quid proprium, & peculiare habeat. T. 5. c. 522. E.

Uti non est damnum dare. Tom. 1. c. 271. D.

Uti possidetis interdictum. Tom. 1. c. 283. A.

Uti possidetis, & Utrubi interdicta duplicia. T. 3. c. 96. A.

Uti fundus optimus, maximusque formula venditionis. T. 7. c. 718. D.

Uti lingua nuncupassit in Leg. 12. tabularum, quid sit. T. 7. c. 1160. C.

Uti quid. T. 7. c. 626. D.

Uti possidetis interdictum. Vide, Interdictum.

De interdicto Uti possidetis. T. 10. c. 698. C.

Utile quando per inutile vitiatur, & quando non. Tom. 4. c. 1299. A. & seq.

Utile judicium nemo invitus patitur. T. 5. c. 669. A.

Utile pactum. Vide, Pactum.

Utiles impensæ repetuntur actione mandati, vel negotiorum gestorum ex constitutione Justiniani de rei uxori actione, & hæ una cum fructibus compensantur. T. 4. c. 998. D.

Utiles, & continui dies quando cedunt, & quando non. Tom. 4. c. 1042. A.

Utiles actiones ad quid dentur, & a quo. T. 5. c. 240. C. & seq.

Utiles actiones cur accommodari dicantur. T. 5. c. 1032. A.

Utiles menses qui dicuntur. T. 9. c. 1406. B.

Utiles impensæ. Tom. 9. c. 502. D.

Utiles actiones sunt omnes extraordinariæ. T. 10. c. 417. D.

Utiles actiones dantur ex contractibus, qui carent nomine legitimo. Tom. 10. c. 451. D. similes sunt contractibus nomen habentibus. Ibid. D.

Utiles actiones ex omni causa a filiis familias exerceri possunt. T. 10. c. 523. B.

Ex utili quandoque confirmatur inutile. T. 10. c. 673. E.

Utilior est retentio pecuniæ debitæ, quàm pignus prætorium. Tom. 5. c. 825. C.

Utilis annus. Vide, Annus utilis.

Utilis actio in factum prætoria est omnium actionum extremum subsidium. T. 4. c. 992. C. datur uxori. Ibid. B. C.

Omnis actio utilis est decretalis, & contra. T. 5. c. 39. E.

Utilis stipulatio quare per inutilem non vitietur. T. 5. c. 971. A.

Utilis actio in tractatu de pignoribus passim accipitur pro hypothecaria. T. 5. c. 424. C.

Utilis actio. Vide, Actio directa.

Utilis actio extraordinaria est. T. 7. c. 671. D.

Utilis servitus. T. 8. c. 614. A.

Utilis in rem actio quoties, & quando datur. Tom. 8. c. 1105. A. B.

Omnis actio utilis est in factum. T. 10. c. 523. B.

Actio utilis multis casibus per liberam personam adquiritur. T. 10. c. 535. D.

Utilitas æquitatis parens. Tom. 1. c. 957. A.

Utilitas temporis ut æstimanda. T. 1. c. 1280. B.

Utilitas publica est mater juris civilis. T. 4. c. 1450. B.

Utilitas publica præferenda est utilitati privatæ. T. 4. c. 841. E.

Utilitas mater æqui, & boni esse dicitur. T. 5. c. 473. E.

Utilitas, & id, quod interest, semper idem in jure. T. 5. c. 250. D.

Utilitas quædam nostra versatur in eo die, quo nobis solvi cavemus. T. 5. c. 411. D.

Utilitas publica non patitur, ut mulier indotata maneat. Tom. 5. c. 553. E.

Utilitas publica juris communis finis est. T. 5. c. 78. E.

Utilitas pro eo, quod interest. T. 7. c. 618. E.

Utilitas peperit jus civile. Tom. 7. c. 5. D.

Utilitas semper est id, quod interest. T. 9. c. 1075. C.

Utilitas opponitur stricto juri. T. 10. c. 409. B.

Utilitas, quæ peperit actionem directam, eadem exigit, ut detur actio utilis in casu simili. T. 10. c. 453. A.

Utilitas, ratio, æquitas in jure idem sunt. T. 10. c. 717. C.

Utilitas ejus, quod interest, petitur nominatim, & tacitè. Tom. 10. c. 750. B.

Quænam utilitas in æstimationem veniat. T. 10. c. 753. C.

Utilitas tantùm ea æstimatur, quæ proxima est, & conjuncta rei. T. 10. c. 761. A. B.

Utilitas non egreditur duplum. Ibid. C.

Utilitatis publicæ contemplatio privatorum commodis præfertur. T. 1. c. 397. A. B.

Utilitatis nomen quid significat. T. 1. c. 221. A. B.

Utilitatis ratio ubi nulla subest, ibi nullo juris remedio opus est. T. 4. c. 260. A. B.

Utilitatis intuitus edictum moderatur. T. 5. c. 104. D.

Utilitatis nomine in libris nostris significatur id, quod interest.

BIU Cujas

T. 8. c. 1117. D.
Utilitatis publicæ causa præfertur privatæ utilitati. T. 9. c. 1093. C.
Utilitatis in possessione amittenda ubi ratio habeatur. T. 5. c. 713. A.
Utilitatis ratio ad ea extenditur erga emptorem bonæ fidei, quæ ei summo jure denegantur. T. 10. c. 240. D.
Utilitatis par ratio paria jura desiderat. Ibid. D.
Utilitati publicæ conditio repugnans remittitur lege Juliâ. T. 4. c. 1446. C.
Utilitati contrarium est damnum. T. 10. c. 749. D.
Utilitatem fidejussoris spectari, si moram fecerit creditor. Tom. 1. c. 1282. D.
Utilitatem nullam habens servitus inutilis est. T. 4. c. 895. C.
Utilitatem inter, & jus strictum quæ sit differentia. Tom. 10. c. 240. E.
Ex utilitate æstimamus omnia, vel ex necessitate, vel ex voluptate, vel amænitate. T. 4. c. 895. C.
Utres non sunt vasa vinaria. T. 3. c. 52. A.
Utrubi. T. 1. c. 856. A.
Utrubi est interdictum retinendæ possessionis rerum mobilium. T. 9. c. 1165. B.
Utrumque dictio quomodo intelligenda, ejusque explicatio. T. 4. c. 497. E. & c. 498. A.
Uva legitur ad bibendum, eligitur ad edendum. T. 6. c. 368. C.
Vvalliæ principatus destinatus filio natu majori Regis Angliæ. T. 6. c. 948. E.
Vvalli ab Anglis superati. Ibid. E.
Vvassi nomen quid significat. T. 2. c. 1178. C. Vide, Vasalli.
De vulgari, & pupillari substitutione. T. 7. c. 898. A. & seq.
Vulgaris modus proferendæ diei legatorum, vulgaris clausula. T. 1. c. 1352. A.
Vulgaris substitutio tacita, quæ expressæ pupillari inest, matrem excludit. Tom. 4. c. 1059. C. pupillaris tacita non. Ibid. C.
Vulgaris substitutio. Vide, Substitutio vulgaris.
Vulgaris substitutio quibus fieri possit. T. 7. c. 899. C.
Vulgaris exceptio est exceptio rei judicatæ. T. 9. c. 116. C.
Vulgaris substitutio quæ dicitur. T. 9. c. 739. D.
Vulgo quæsitus ad bona matris admittitur. T. 5. c. 626. D. ad bona patris non admittitur. Ibid. D.
Vulgo quæsiti, vulgo concepti qui dicuntur. Tom. 9. c. 552. D. & c. 911. A.
Vulnera inferre est ad manus venire. T. 9. c. 1138. C.
Vulneratus mortiferè si ex vulnere moriatur, eo tempore intelligitur occisus, quo vulneratus est. T. 5. c. 651. D.
Vulvæ mulierum quot receptacula habent. T. 6. c. 483. A.
Uxor dignitatis est nomen. Tom. 2. c. 1069. E.
Uxor ut a concubina secernitur. Ibid. E.
Uxor aut est in usu, aut in mancipio. T. 1. c. 1109. B.
Uxor impubes esse non potest, sponsa esse potest, si modò infans non sit. T. 3. c. 148. C.
Uxor, quæ absque probabili causa discedit a marito, ut mulctanda. T. 2. c. 1072. D.
Uxor propter dotem habet tacitam hypothecam. T. 1. c. 1301. A.
Uxor maritum heredem facere non potest. T. 1. c. 1264. D. E.
Uxor est in manu, quæ convenit in manum. T. 1. c. 316. C.
Uxor exemplo continentiæ viri docenda, ut se castè gerat. Tom. 2. c. 1073. D.
Uxor, quæ convenit in manum mariti, capite minuitur. Tom. 1. c. 320. E.
Uxor Consulis ipso jure consularis est. T. 2. c. 1135. D.
Uxor maritum lugere debet 12. mensibus sub infamiæ pœna. T. 3. c. 613. D.
Uxor injusta de adulterio accusatur jure mariti, non uxor, quæ fuit meretrix. T. 3. c. 148.
Uxor non propter libidinem, sed propter filiorum procreationem accipitur. T. 2. c. 181. D. & T. 8. c. 565. D.
Uxor adultera in monasterium trudenda. T. 2. c. 1073. B.
Uxor quamdiu defunctum maritum lugere debet. T. 2. c. 1075. D.
Uxor domina est rerum dotalium naturaliter, maritus civiliter. T. 4. c. 1332. C.
Uxor fratris dicitur fratria. T. 4. c. 976. A.
Uxor luget maritum, non sponsa sponsum. T. 5. c. 92. B.
Uxor privilegium in exactione dotis habet. T. 5. c. 560. B.
Uxor, quæ ante tempus luctus finitum alii nupserit absque permissu Prætoris, qua pœna plectatur. T. 5. c. 103. B. C.
Uxor rem a viro sibi donatam an possidere queat. Tom. 5. c. 694. B.
Uxor alii nubere non potest, antequam de morte viri certum nuntium acceperit. Tom. 6. c. 414. C. D.
Uxor est creditrix ex causa dotis, si marito publico judicio damnato pars bonorum ejus confiscata sit. T. 6. c. 123. B.
Uxor vocatur domina mariti. T. 6. c. 735. A.
Uxor est nomen dignitatis, matrisfamilias nomen; concubina & dignitatis, & matrisfamilias nomen non habet. T. 6. c. 599. B.
Uxor siquid solverit post mortem mariti, siquod onus hereditarium ipsa dissolverit ex fructibus a se perceptis, an id ad filios pertineat, itaut quod ipsa solvit, coheredibus reddere filii teneantur. Tom. 6. c. 735. B.
Uxor divertens est marito restituenda. T. 6. c. 822. B. capitali judicio accusata a marito est sequestro deponenda. Ibid. C.
Uxor non fit deductione in domum ea, quæ justam ætatem non habet. T. 6. c. 826. A.
Uxor maritum adulterii accusare potest. T. 6. c. 798. D. quæ accusatio non dissolvit matrimonium, sed facit, ut manente matrimonio mulier dotem repetere possit. Ibid. D. hæc accusatio civilis est, non criminalis. Ibid. D.
Uxor immatura dicitur, quæ minor est septem annorum. Tom. 6. c. 1056. D. cum qua matrimonium contrahere non potest. Ibid. D.
Uxor absens an accipi possit. T. 7. c. 897. E.
Uxor, cui a marito obligationes usurariæ legatæ sunt, an ut de sorte restituenda, ita etiam de usuris cavere debeat. Tom. 7. c. 1358. D. E.
Uxor per legem Papiam heres instituui non potest, socrus tamen potest. T. 7. c. 1071. A.
Uxor non potest heres institui testamento viri ex lege Julia, & Papia. T. 7. c. 1070. D.
Uxor quamdiu domicilium post mortem mariti retineat. Tom. 7. c. 98. A.
Uxor quando mutet domicilium. & ubi cogatur facere munera. T. 7. c. 70. C.
Uxor sequitur domicilium mariti T. 7. c. 164. D.
Uxor in possessione rei dotalis an utatur accessione temporis, quo maritus possedit. Tom. 8. c. 276. B. C.
Uxor quod viro, aut vir uxori donavit, pro possessore possidetur. T. 8. c. 279. E.
Uxor in quo differat a concubina. T. 8. c. 903. B. & T. 9. c. 551. E.
Uxor elugere debet virum. Tom. 9. c. 452. A.
Uxor. Vide mulier.
Uxor heres instituta ex tertia parte quid. T. 9. c. 495. A. B.
Uxor iisdem sacris utitur cum marito. T. 9. c. 440. E. eodem foro, & domicilio utitur, iisdemque honoribus. Ibid. E.
Uxor, & vir quando sibi invicem succedunt. T. 9. c. 675. C.
An uxor adversùs maritum cogi possit dicere testimonium, vel contra. T. 9. c. 276. D. Lutetiæ

tiæ pronuntiatum, cogi posse. Ibid. D.
Uxor, quæ quid amovit, dicitur amovisse, non subripuisse. T. 9. c. 238. D.
Uxor maritalibus debitis, nisi per vincula successionis, non tenetur. T. 9. c. 250. B.
Uxor priusquam petatur, sperata dicitur. T. 10. c. 470. E.
Uxor vel dicta, vel pacta, vel sponsa. Ibid. E.
Uxor justa est incapax ex lege Julia, uxor injusta est indigna. T. 10. c. 481. E.
Uxor si dolo mariti interierit, quid fiet de dote. Tom. 10. c. 483. A.
Uxor an a marito fideicommissum relinquere possit ratione dotis adventitiæ. T. 10. c. 1050. E.
Ubi uxor agit actione rerum amotarum, an maritus in quantum facere potest damnetur. T. 10. c. 1225. B. C.
Uxor an possit conveniri ex promissione dotis, vel ex alio contractu, nisi in quantum facere potest. Ibid. C.
Uxor est socia vitæ divinæ, & humanæ. Ibid. D.
Uxorati in clerum admitti non possunt. T. 6. c. 978. A.
De uxore adultera remittenda, & reducenda. T. 3. c. 147. D. E.
Uxore invitâ quæ res alienari non possunt. T. 4. 1372. D.
Uxore trinoctium usurpatâ, an usucapio a viro cœpta interrumpatur. T. 5. c. 719. D.
Ab uxore sententiam mariti non decipi æquum est. T. 10. c. 1110. C.
Uxorem maritus intra 60. dies adulterii accusare potest. T. 1. c. 531. A.
Uxorem vir absens ducere potest, fœmina absens nubere non potest. T. 1. c. 397. D.
Uxorem in adulterio deprehensam qui non dimiserit, reus lenocinii postulatur. T. 1. c. 405. E.
Uxorem in adulterio inventam ut maritus occidere potest. Ibid. D.
Uxorem, quam maritus damnavit adulterii judicio publico, si domum reduxerit, tenetur pœnâ legis Juliæ de pudicitia. Tom. 4. c. 977. B.
Uxorem adulterii accusare potest maritus jure mariti intra dies utiles ex die divortii sine periculo calumniæ. T. 6. c. 49. D.
Uxorem prægnantem siquis reliquit, non videtur sine liberis decessisse. Tom. 8. c. 732. D. & c. 844. C. c. 884. C. D.
Uxorem non teneri ex contractu mariti; etiamsi pro eo fidejusserit. T. 9. c. 248. B. si pro alio, tenetur, sed habet exceptionem Vellejani. Ibid. C. non tenetur etiam ex delicto mariti. Ibid. C.
Uxorem non habenti concubinatus licitus est. T. 9. c. 978. D. habenti illicitus. Ibid. D.
Uxorem justam imitatur concubina. T. 9. c. 1420. A. & c. 1421. C.
Uxorem ab alio repudiatam jure ducimus, sed non repudiatam, & damnatam adulterii. Tom. 9. c. 1398. E.
Uxorem criminis manifestam; vel deprehensam qui detinet, vel qui mulierem damnatam adulterii ducit, vel reducit, tenetur pœnâ lenocinii, eâdem scilicet, qua tenentur adulteri. Tom. 9. c. 1418. C.
Uxorem facit consensus nudus. T. 9. c. 447. C.
Uxores a viris, non viros ab uxoribus æquum est defendi. T. 1. c. 243. C.
Uxores duas eodem tempore habere non licet. T. 1. c. 26. A.
Uxores pro viris non pugnare, sed viros pro liberis, & pro uxoribus. T. 5. c. 756. E.
Uxores solebant vocare maritos dominos, & dominulos per deminutionem, ut contra mariti solebant uxores suas dominas vocare. T. 6. c. 735. A.
Duas uxores simul habere non licet. T. 6. c. 1091. B.
De eo, qui duas uxores habet. T. 9. c. 1419. E. ex edicto Prætoris infamis est. Ibid. E.
Uxores duas simulhabere Valentinianus Imperator lege latâ concessit. T. 10. c. 724. A.
Uxores indotatæ an succedant maritis, existantibus liberis. Tom. 10. c. 782. B.
Uxores militum viros sequutæ an restituantur. T. 10. c. 910. B.
Uxores senatorum sunt clarissimæ. T. 10. c. 929. D.
Uxoria res quid. Tom. 9. c. 489. A.
Uxoriæ rei actio. Vide, Actio rei uxoriæ.
Uxoriæ rei actio quantum differat ab actione ex stipulatu. Tom. 8. c. 1116. B.
Uxoriæ rei quis agat, & quomodo. Ibid. D. actionem rei uxoriæ quis sustulerit. Ibid. D.
Uxoriæ rei nomen potiùs, quàm rei maritalis doti veteres tribuebant. T. 9. c. 479. E. & c. 480. A.
De rei uxoriæ actione in ex stipulatu actionem transfusa, & de natura dotibus præstita. Tom. 9. c. 488. B. & seq.
Actione rei uxoriæ quid petebat mulier. T. 10. c. 674. A.
Uxori donari inter vivos jure civili non potest; assignari tamen ei, quæ ejus usui necessaria sunt, possunt. T. 1. c. 1274. A.
Uxori si fiat injuria, marito injuriarum datur actio. Tom. 1. c. 472. B.
Uxori mentecaptæ maritus curator non datur. T. 4. c. 1031. B.
Uxori juranti se integram creditur T. 6. c. 843. E.
Uxori dos legata an minui possit ob impensas in re dotali factas, T. 7. c. 1414. B.
Uxori dote legatâ, an impensæ utiles in res dotales factæ remissæ videantur. T. 7. c. 1413. E.
Uxori illicitæ legatum usumfructum per fideicommissum si heredes cesserint, an, & quando postea ab ea fructus perceptos repetere possint. T. 7. c. 1363. A.
Uxori non videtur dari, quod necesse sit matri reddi. T. 7. c. 1426. B.
Uxori si legatus sit ususfructus omnium bonorum, trientem, vel semissem dari liberis pleno jure. T. 7. c. 1382. D.
Uxori si maritus patrimonii sui reditus legaverit, an sit fideicommissum, & an morte uxoris finiatur. T. 7. c. 1357. C.
Uxori siquis dotem simpliciter leget, quam nullam accepit, an legatum valeat. T. 7. c. 1053. E.
Uxori siquis legaverit, quod ejus causâ paratum est, quid per hoc intelligantur. T. 7. c. 976. A.
Uxori siquis vestem illius causâ paratam leget, & nulla sit ejus causâ parata, an legatum valeat. T. 7. c. 1054. B.
Uxori usufructu villæ legato ad quinquennium, ut eo præterito libertis restituatur, an eâ intra quinquennium mortuâ statim libertis fundum restitui oporteat. T. 7. c. 1379. E. & c. 1380. A.
Uxori ususfructus legatus an debeatur, si matrimonium illicitum fuerit. T. 7. c. 1479. E.
Uxori si testator usumfructum bonorum suorum legaverit, an etiam debeatur ususfructus nominum. T. 7. c. 1358. D. quomodo cavere debeat. Ibid. E.
Uxori nullam debet vir religionem luctus. T. 9. c. 452. A.
Uxori an jure relinquatur ususfructus omnium bonorum. Tom. 9. c. 475. C.
Uxori non datur utilis vindicatio, nisi in subsidium, siquidem res pecuniâ dotali empta sit. Tom. 10. c. 659. B.
Uxori legari solet vulgari modo. T. 10. c. 1096. E.
Uxori, nurui, liberis, &c. quod donatur inter vivos, quomodo donetur jure civili. T. 10. c. 1120. E.
Uxori videntur parata, quæ ab initio alii parantur, si ei tradantur. T. 10. c. 1122. A.
Uxoris honor plenior, quàm concubinæ, utrumque tamen est honoris nomen. Tom. 1. c. 789. A.

BIU Cujas

Uxoris loco quæ habentur mulieres. T. 2. c. 1051. D.
Uxoris alienæ nuptias appetere turpe. T. 1. c. 1060. C.
Uxoris res, quæ pondere, numero, mensurâ constant, a marito alienari an possint sine voluntate uxoris. T. 6. c. 724. B.
Uxoris bona non in dotem data an obligentur ob munus a marito gestum. T. 10. c. 702. C.
Uxoris animum quæ non retinet, jura uxoris retinere non potest. T. 10. c. 782. A. B.
Uxoris causâ videntur empta, quæ ab uxore ipsa empta sunt. T. 10. c. 1121. D.
Uxoris prioris causâ quæ quis paravit, ea non sunt parata posterioris causâ. T. 10. c. 1122. A. B.
Uxorum alienarum solicitatores, & eorum punitio, etiamsi effectu potiri non potuerunt. Tom. 9. c. 450. C.

X

Xenium, munus, ac donum differunt. T. 3. c. 150. C.
Xenodochi quinam sint. Tom. 2. c. 21. D. & T. 10. c. 819. E.
Xenodochi hospitales. Tom. 10. c. 819. E.
Xenodochii ordinatio ad Episcopum pertinet. T. 6. c. 952. C. D.
Xenodochorum Privilelegia. T. 10. c. 821. A.

Y

Υποβολον. T. 2. c. 1244. E. Vide, Hypobolum.

Z

Zabulus, & Diabolus idem valent. T. 1. c. 433. C. D.
Zaconus, & Diaconus idem valent. Ibid. D.
Ζητρεῖον. T. 8. c. 535. C.
Zacynthus, & Diacynthus idem valent. T. 1. c. 433. D.
Zancæ, vel Tzangæ. T. 3. c. 626. D.
Zenas, & Zenodorus idem sunt. T. 7. c. 1324. B.
Zeno Eleates pseudomeno syllogismo tollebat motum. Tom. 1. c. 1357. A.
Zenonis constitutio ubi exposita. T. 8. c. 1118. A.
Zeta, & diæta idem valent. Tom. 1. c. 433. D.
Zonaras monachus. T. 3. c. 70. D.
Zoticus apud Constantinopolim primus Orphanotrophus. Tom. 3. c. 6. E.
Zython an vini appellatione contineatur. T. 7. c. 1456. E.
Zythum quibus ex rebus conficitur. T. 3. c. 714. B.
Zythum vini appellatione non contineri. Ibid. A. B.

FINIS.

NEAPOLI
Typis, ac Sumptibus Januarii Mutio Heredis Michaelis Aloysii.
SUPERIORUM LICENTIA,
ET PRIVILEGIO PER DECENNIUM.
M. DCC. XXVII.

BIU Cujas